

文抄公◎著

问道章

 起点中文网

Mục lục

- [Chương 1: Trọng Sinh](#)
- [Chương 2: Triện Khắc Sư](#)
- [Chương 3: Âm Mưu](#)
- [Chương 4: Chém Giết](#)
- [Chương 5: Đến Tiếp Sau](#)
- [Chương 6: Ruộng Đất](#)
- [Chương 7: Trùng Hợp](#)
- [Chương 8: Chặn Lại](#)
- [Chương 9: Kim Phù](#)
- [Chương 10: Ngọn Nguồn](#)
- [Chương 11: Tòng Quân](#)
- [Chương 12: Báo Thù](#)
- [Chương 13: Hố Lớn](#)
- [Chương 14: Phản Tặc](#)
- [Chương 15: Luyện Khí](#)
- [Chương 16: Xảo Ngộ](#)
- [Chương 17: Luyện Thần](#)
- [Chương 18: Thổ Địa](#)
- [Chương 19: Âm Phù Kinh](#)
- [Chương 20: Săn Gấu](#)
- [Chương 21: Truyền Thừa](#)
- [Chương 22: Công Và Thủ](#)
- [Chương 23: Sát Cơ](#)
- [Chương 24: Chôn Vàng](#)
- [Chương 25: Mộc Ẩn](#)
- [Chương 26: Rình Giết](#)
- [Chương 27: Ly Vãn](#)
- [Chương 28: Thao Thiết](#)
- [Chương 29: Chết Oan](#)

Chương 30: Một Chương Đánh Chết

Chương 31: Phá Trạch

Chương 32: Không Nói Gì

Chương 33: Phản Phệ

Chương 34: Bỏ Mất

Chương 35: Phân Tích Rõ

Chương 36: Bách Nhẫn

Chương 37: Mời Chào

Chương 38: Đại Cục

Chương 39: Khánh Đô

Chương 40: Quý Nhân

Chương 41: Yêu Dao

Chương 42: Rút Dao

Chương 43: Chém Giết

Chương 44: Chèn Ép

Chương 45: Tàng Khí

Chương 46: Võ Cử

Chương 47: Đàm Phán

Chương 48: Man Thiên Quá Hải

Chương 49: Thần Bộ

Chương 50: Truy Bắt

Chương 51: Hắc Sơn Trại

Chương 52: Cửa Cái Khổng Lồ

Chương 53: Năm Bắt Tặc

Chương 54: Quân Tử

Chương 55: Tặng Dao

Chương 56: Phá Vòng Vây

Chương 57: Vô Thường

Chương 58: Luyện Đan

Chương 59: Địa Sát

Chương 60: Thăng Quan

Chương 61: Điều Khiển

Chương 62: Hội Hợp

Chương 63: Đồng Liêu

Chương 64: Ôn Đạo Nhân

Chương 65: Thần Phù

Chương 66: Ngự Tiễn

Chương 67: Hạ Độc

Chương 68: Đoạt Bảo

Chương 69: Duyên Chi Sơn

Chương 70: Quý Nữ

Chương 71: Cố Nhân Gặp Lại

Chương 72: Bạch Hào Sơn Chủ

Chương 73: Hắc Sơn Đình

Chương 74: Các Phương

Chương 75: Tổ Tiên

Chương 76: Hạo Nhiên

Chương 77: Lang Vãn

Chương 78: Lá Bài Tẩy

Chương 79: Trờ Mặt

Chương 80: Suy Đoán

Chương 81: Chướng Ngại Vật

Chương 82: Cứu Người

Chương 83: Thân Thể Đột Phá

Chương 84: Hô Hòa Hô

Chương 85: Bất Ngờ

Chương 86: Phục Kích

Chương 87: Đường Vào Mộ

Chương 88: Mưu TíNh

Chương 89: Nói Hàng

Chương 90: Quốc Quân

Chương 91: Thấy Mặt Vua

Chương 92: Bách Trân

Chương 93: Ngự Long Quân

Chương 94: Mật Thất
Chương 95: Tà Thần
Chương 96: Kiềm Chế
Chương 97: Minh Châu
Chương 98: Bạch Hào Sơn
Chương 99: Giao Dịch
Chương 100: Sát Kiếp
Chương 101: Tâm Ma
Chương 102: Thế Cuộc
Chương 103: Thanh Đồng
Chương 104: Chạy Đi
Chương 105: Bắn Giết
Chương 106: Phản Kích
Chương 107: Diệt SạCh
Chương 108: Kế Hoạch
Chương 109: Đông Hải
Chương 110: Âm Phủ
Chương 111: Thành Hoàng
Chương 112: Lâm Vân
Chương 113: Bản Đồ
Chương 114: Đánh Cuộc
Chương 115: Công Tôn Tiểu Bạch
Chương 116: Mời
Chương 117: Ra Biển
Chương 118: Yêu Sa
Chương 119: Tài Liệu
Chương 120: Hải Tặc
Chương 121: Xuất Vân
Chương 122: Đạo Kiếm
Chương 123: Tới Kinh
Chương 124: Tập Kích
Chương 125: Thức Thần

Chương 126: Yết Kiến
Chương 127: Đúc Dao Sư
Chương 128: Chiến Binh Hoang Dã
Chương 129: Âm Sát
Chương 130: Hậu Hoạn
Chương 131: Dàn Loạn
Chương 132: Hỏa Thiêu
Chương 133: Thoát Đi
Chương 134: Rời Đi
Chương 135: Trâu Dao
Chương 136: Chinh Biên
Chương 137: Thổ Lộ
Chương 138: Đột Kích Ban Đêm
Chương 139: Trấn Áp
Chương 140: Thẩm Phán
Chương 141: Thân Thuộc
Chương 142: Thành Viên Nòng Cốt
Chương 143: Vân Trung Quân
Chương 144: Phân Phong
Chương 145: Phong Kiếp
Chương 146: Kim Mạch
Chương 147: Ngũ Độc
Chương 148: Hải Tướng
Chương 149: Mậu Dịch
Chương 150: Doanh Châu Các
Chương 151: Chiến Tranh
Chương 152: Điệp Báo
Chương 153: Nghi Nan
Chương 154: Rượu Thịt
Chương 155: Đạp Lãng
Chương 156: Câu Xà
Chương 157: Giao Nhân

Chương 158: Giao Lưu
Chương 159: Nghe Trộm
Chương 160: Để Lưu Tương
Chương 161: Chân Hỏa
Chương 162: Phi Kiếm
Chương 163: Yêu Côn
Chương 164: Chiến Yêu
Chương 165: Nội Đan
Chương 166: Trảm Yêu
Chương 167: Thuyền Sư
Chương 168: Khai Thác Vàng
Chương 169: Trấn Áp
Chương 170: Lại Tới
Chương 171: Đập Núi Phá Miếu
Chương 172: Rokuro
Chương 173: Ngọc Cốt
Chương 174: Một Ngựa Khi Ngàn
Chương 175: Cường Sát
Chương 176: Đồng Tâm
Chương 177: Gặp Mặt
Chương 178: Lại Tới
Chương 179: Nghịch Chuyển
Chương 180: Đấu Kiếm
Chương 181: Luyện Đan
Chương 182: Lên Đài
Chương 183: Đạo Võ Đột Phá
Chương 184: Diệt Cướp
Chương 185: Xuất Binh
Chương 186: Quân Nghị
Chương 187: Lấy Bộ Phá Kỳ
Chương 188: Phá Thành
Chương 189: Giấu Diễm

[Chương 190: Tân Niên Yến](#)
[Chương 191: Cắt Đất Mà Phong](#)
[Chương 192: Lãnh Địa](#)
[Chương 193: Thành Hoàng Ẩn](#)
[Chương 194: Thỏa Thuận](#)
[Chương 195: Hung Nhận](#)
[Chương 196: Tây Nhung](#)
[Chương 197: Tinh Quái](#)
[Chương 198: Kỳ Di](#)
[Chương 199: Trên Đường Đi Gặp](#)
[Chương 200: Chém Giết](#)
[Chương 201: Đầu Mối](#)
[Chương 202: Mặc Ấp](#)
[Chương 203: Giao Dịch](#)
[Chương 204: Long Mạch](#)
[Chương 205: Thu Lấy](#)
[Chương 206: Tứ Chuyển](#)
[Chương 207: Ngẫu Nhiên Gặp](#)
[Chương 208: Lều Trà](#)
[Chương 209: Như Bẻ Cành Khô](#)
[Chương 210: Luyện Khí](#)
[Chương 211: Lưu Vong](#)
[Chương 212: Tiết Lộ](#)
[Chương 213: Chiến Nghị](#)
[Chương 214: Hải Chiến](#)
[Chương 215: Đạo Nhân](#)
[Chương 216: Chiến Định](#)
[Chương 217: Chiến Sau](#)
[Chương 218: Quan Thiên](#)
[Chương 219: Truyền Đạo](#)
[Chương 220: Đế Phẩm](#)
[Chương 221: Mưu Tính](#)

[Chương 222: Trà Hoa](#)
[Chương 223: Kịch Đấu](#)
[Chương 224: Đến](#)
[Chương 225: Khúc Tư](#)
[Chương 226: Tộc Tru](#)
[Chương 227: Hiến Kim](#)
[Chương 228: Bao Vây](#)
[Chương 229: Ứng Mộ](#)
[Chương 230: Bố Trí](#)
[Chương 231: Phá Cục](#)
[Chương 232: Năm Thứ Sáu](#)
[Chương 233: Tụ Binh](#)
[Chương 234: Hợp Nghị](#)
[Chương 235: Công Thành](#)
[Chương 236: Phá Đi](#)
[Chương 237: Hợp Chiến](#)
[Chương 238: Người Bí Ẩn](#)
[Chương 239: Đột Kích Ban Đêm](#)
[Chương 240: Bí Thuật](#)
[Chương 241: Đạn Bạc](#)
[Chương 242: Khắc Thành](#)
[Chương 243: Mưa Dầm](#)
[Chương 244: Gian Nan](#)
[Chương 245: Quy Hoạch](#)
[Chương 246: Chương Dư](#)
[Chương 247: Phong Tước](#)
[Chương 248: Hai Phe](#)
[Chương 249: Lâm Chiến](#)
[Chương 250: Núi Lở](#)
[Chương 251: Phản Phệ](#)
[Chương 252: Hoàng Thiên](#)
[Chương 253: Vương Cùng Bá](#)

[Chương 254: Gây Rối](#)
[Chương 255: Nhìn Về Hướng Bắc](#)
[Chương 256: Tuần Đạo](#)
[Chương 257: Đại Hôn](#)
[Chương 258: Vô Định](#)
[Chương 259: Nhất Thống](#)
[Chương 260: Giao Long](#)
[Chương 261: Độ Kiếp](#)
[Chương 262: Đại Chiến](#)
[Chương 263: Sát Cục](#)
[Chương 264: Liễu Mạng](#)
[Chương 265: Khắc Phục Hậu Quả](#)
[Chương 266: Địa Thư](#)
[Chương 267: Xuất Quan](#)
[Chương 268: Lôi Kiếp](#)
[Chương 269: Quyết Ý](#)
[Chương 270: Cầm Vương](#)
[Chương 271: Diệt Môn](#)
[Chương 272: Đình Lớn](#)
[Chương 273: Thần Phục](#)
[Chương 274: Năm Chuyển](#)
[Chương 275: Đơn Dao](#)
[Chương 276: Long Hồ](#)
[Chương 277: Cửu Long](#)
[Chương 278: Anh Châu](#)
[Chương 279: Xưng Vương](#)
[Chương 280: Tế Thiên](#)
[Chương 281: Thiên Cơ](#)
[Chương 282: Phân Lưu](#)
[Chương 283: Nam Bắc](#)
[Chương 284: Báo Thù](#)
[Chương 285: Tà Vật](#)

[Chương 286: Trảm Giao](#)
[Chương 287: Chiến Sau](#)
[Chương 288: Thăm Dò](#)
[Chương 289: Phúc Địa](#)
[Chương 290: Vong Quốc](#)
[Chương 291: Đi Đến](#)
[Chương 292: Chiêu Hàng](#)
[Chương 293: Đấu Tướng](#)
[Chương 294: Đột Phá](#)
[Chương 295: Phía Nam](#)
[Chương 296: Lưu Dân](#)
[Chương 297: Bắc Phạt](#)
[Chương 298: Đông Trần](#)
[Chương 299: Vào Thành](#)
[Chương 300: Chê Trách](#)
[Chương 301: Chuyện Gặp](#)
[Chương 302: Bức Bách](#)
[Chương 303: Phong Lâm Hỏa Sơn](#)
[Chương 304: Đối Địch](#)
[Chương 305: Giao Phong](#)
[Chương 306: Phi Kích](#)
[Chương 307: Truyền Thuyết](#)
[Chương 308: Đăng Cơ](#)
[Chương 309: Xế Chiều](#)
[Chương 310: Thần Phục](#)
[Chương 311: Thù Công](#)
[Chương 312: Sáu Chuyển](#)
[Chương 313: Việc Vật](#)
[Chương 314: Hoàng Thiên](#)
[Chương 315: Tiếp Xúc](#)
[Chương 316: Sơn Thôn](#)
[Chương 317: Quỷ Quái](#)

Chương 318: Hoàn Đan
Chương 319: Đạo Nhân
Chương 320: Tình Huống
Chương 321: Bắc Thiết
Chương 322: Trộm Đổi
Chương 323: Thiết Phật
Chương 324: Thiên Quỷ
Chương 325: Thoát Thân
Chương 326: Đánh Chết
Chương 327: Độ Hóa
Chương 328: Lập Giáo
Chương 329: Hắc Vụ
Chương 330: Thiên Khóc
Chương 331: Thiên Quỷ
Chương 332: Đại Di Chuyển
Chương 333: Đại Kết Cục
Chương 0: Hoàn Thành Cảm Nghĩ

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trọng Sinh

Đại lục Vân Lan, Khánh quốc.

Diệp Châu, huyện Lịch Nguyên.

Chính là chưa nóng vào thu thời khắc, tích tích tách tách mưa nhỏ rơi xuống, cho đại địa mang đến trận trận hàn ý.

Huyện thành bên trong, nào đó toà tửu lâu bên trên, lại là một mảnh khí thế ngất trời cảnh tượng.

"Trực nương tặc! Cẩm Lý bang làm việc quá không hợp quy củ, hôm nay mỗ gia liền phải cố gắng dạy dỗ các người. . . Toàn bộ huyện Lịch Nguyên có mớ địa phương cũng là cái kia mấy chỗ, người đều chiếm, chúng ta sống thế nào?"

Nói lời này, là một hung thần ác sát sát đồ tể, bên hông cắm vào dày dao mổ lợn, trên chuôi dao tràn đầy dầu mỡ, sáng rõ bóng loáng, chủ nhân của nó một cước đạp ở trên băng ghế, nước miếng văng tung tóe.

Đây là bản địa người đứng đầu lò mổ —— Trịnh Đồ, biệt hiệu 'Trịnh đại quan nhân', lén lút lại là một đám lưu manh tay chân thủ lĩnh, không chỉ có lũng đoạn toàn thành đồ tể làm ăn, càng trong bóng tối bắt nạt bá chợ, chiếm lấy trong thành năm thành rau dưa cung cấp, xuất thân giàu có.

"Ha ha. . . Lời này ta liền không hiểu!" Ở hăn đối diện, lại là một cái yếu điệu tuổi thanh xuân thiếu nữ, ăn mặc một thân màu đen trang phục, tóc dài buộc thành một cái đơn giản đuôi ngựa, cột ở sau gáy, trước ngực

lại thêm một cái rất sống động màu sắc rực rỡ cảm lý, tựa hồ trong nháy mắt tiếp theo liền muốn bơi đem đi ra.

Lúc này, nhìn Trịnh đại quan nhân cùng với phía sau hẳn một đám thanh niên, lại là mặt không biến sắc, cười lạnh nói: "Trịnh Đồ! Gọi người một tiếng Trịnh đại quan nhân, thật đem chính mình xem là viên chức? Lão nương hôm nay liền đem nói lược ở đây, người cần thận giết lợn cắt thịt liền làm, ngày sau dân trồng rau làm ăn, quy chúng ta Cẩm Lý bang tráo, tất cả hoa hồng mỡ, tự nhiên cũng là chúng ta, người nghĩ lại muốn? Văn võ, đen trắng, tùy tiện người cứ ra tay! Bất quá đến thời điểm, chỉ sợ người liền cái này đồ tế làm tay đều không làm được!"

"Người. . ."

Trịnh đại quan nhân khí tức hơi ngưng lại, trên mặt nốt ruồi đen lông dài run lên run lên, lại nửa ngày không nói ra lời, khá là sắc lệ trong trạ.

"Làm sao? Còn đang chờ ngoại viện? Người không phải là có một cái muội muội làm trong nha môn hộ phòng Điện lại tiểu thiếp sao? Hôm nay ta ngược lại muốn xem tam ban sáu phòng, có người nào dám đến cùng chúng ta Cẩm Lý bang làm khó dễ!"

Cẩm lý thiếu nữ khoe miệng hơi vênh lên, âm thầm hướng về phía sau liếc mắt ra hiệu.

"Tức giận chết ta rồi, người Cẩm Lý bang Đoàn lão đại đây? Vì sao hai phe nói này giờ, chỉ phái một mình người Tam đương gia đến, xem thường ta Trịnh Đồ sao?" Trịnh đại quan nhân cái trán đã có chút hơi giọt mồ hôi nhỏ, mắt thấy đã qua canh giờ, hôm qua mới làm việc tốt công môn ngoại viện vẫn là chậm chạp chưa đến, làm sao không biết bị thả chim bồ câu?

Lúc này quấy nhiễu, lại liên tục nhìn dưới lầu.

"Chư vị. . . Chư vị. . . đừng động thủ. . ." Từ lâu ông chủ núp ở phía sau quầy, oan ức ba ba dò ra cái đầu, khắp khuôn mặt là vẻ khổ sở.

Đạp đạp!

Đạp đạp!

Đang lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến, từ đằng xa đi tới một tên chống ô giấy dầu cát y thiếu niên, trước ngực đồng dạng theo một cái cảm lý, mặt không hề cảm xúc đi vào từ lâu, đem một cái thắm máu bao bọc vớt tại Trịnh Đồ trước mặt, lạnh lùng nói: "Mở ra nó!"

Trịnh Đồ tay có chút run rẩy, mở ra bao bọc sau khi, sắc mặt càng thêm tái nhợt, dĩ nhiên dưới chân run lên, hầu như muốn ngã trên mặt đất.

"Nhà ta đại ca nói, chuyện bất quá ba, người tìm công môn là một lần, lại tìm Cuồng Lang bang, Ngưu lão tam các loại tay chân là lần thứ hai, lại có thêm lần thứ ba, ta liền trực tiếp cắt đầu của người!"

Cát y thiếu niên lạnh lùng nhìn chung quanh một vòng, quát lên: "Còn không rút cho ta!"

Ào ào!

Nhất thời, mặt sau đại hán sấm đờ Trịnh Đồ, hầu như là chạy trốn chết.

"Hì hì. . . Phi Ngư nhị ca, động tác của người thật nhanh!" Cẩm Lý bang Tam đương gia tuổi thanh xuân thiếu nữ cười hì hì tiến lên, nhìn bao bọc, lại nhíu mày: "Đây là cái gì?"

"Thu thập xong những kia tay chân sau khi, tùy ý chặt chút heo cầu tạp chủng đến dọa hấn, lại cái này liền bị dọa cho sợ rồi, quả nhiên là cái không loại, thiệt thòi hấn vẫn là chuyên môn giết lợn, cái này đều không nhận ra. . ." Nhị đương gia Tần Phi Ngư lắc đầu một cái, rất là xem thường.

"Nhị ca người có chỗ không biết, cái này Trịnh Đồ từ khi lên làm làm đầu sau khi, từ lâu rửa tay không làm, mua nhà mua đất, lại cưới ba phòng nhỏ, tháng ngày trải qua rất khoái hoạt, nơi nào còn có thể làm lại nghề cũ? Chỉ sợ hôm nay đao này, đều là từ thủ hạ cái kia thuận đến!"

Tam đương gia Diệp Tri Ngư trêu ghẹo nói, cười đến nhánh hoa run rẩy, liền bên cạnh Tần Phi Ngư, trên mặt cũng không khỏi nhiều một nụ cười.

"Tốt, việc này đã xong, mau mau đi hồi bẩm Đại đương gia mới là!"

Bọn họ sóng vai đi ra từ lâu, chuyển qua mấy con phố đường, đi vào một gian trạch viện, bên trong là một cái gạch xanh lớn nhà ngói, trong sân đào một cái giếng nước, mưa phùn mông lung, dọc theo ngói mái hiên từng giọt giọt rơi xuống.

Hành lang hai bên, còn xếp đặt rất nhiều tượng đá, đình đài lầu các, từng trúc lan bách, ngược lại cũng rất có kỳ thú.

Hai người đối với chuyện này tập mãi thành quen, quen cửa quen nẻo đi vào một gian nhà lớn.

Trong phòng trang trí vô cùng đơn giản, chỉ có ở giữa một tấm cực lớn bàn, một tên thiếu niên ngồi ngay ngắn, đang chuyên tâm trí chí điêu khắc trên tay đá tiết gà.

Khối này đá tiết gà sắc thuần mà chính, mặt ngoài không có chút nào tỳ vết, phẳng phất độ một tầng sáp giống như, giống như mỹ ngọc, dù là người thường cũng có thể nhìn ra không phải vật phàm.

Thiếu niên cầm trong tay ấn đao, như bướm xuyên hoa, lúc hướng lúc cắt, một cái cầu sư tử liền dần dần hiện ra bộ mặt thật.

"Tốt!"

Thấy vậy, Tần Phi Ngư trước tiên khen một tiếng.

"Tốt ở nơi nào?" Ấn đao thiếu niên đem đá tiết gà đặt ở bàn trên, rõ ràng là một viên bán thành phẩm con dấu, phía trên sư tử trông rất sống động, làm dáng muốn lao ra.

"Nhị ca bình thường lạnh như băng, một chữ cũng không nhiều nói, hần nói tốt, tự nhiên là rất tốt! Bất quá ta xem bang chủ người khắc dấu, quả thực kỹ thuật như thần, thật giống như khối đá này bên trong vốn là có một con sư tử, người chỉ là đưa nó thả ra thôi. . ." Diệp Tri Ngư hạ thấp người nói.

"Khắc dấu chi đạo, ở chỗ sư pháp tự nhiên, người nói tới rất tốt, rất có mùi vị!" Thiếu niên khẽ mỉm cười, xoay người lại.

Hắn dáng vẻ chỉ có thể miễn cưỡng tính thanh tú, nhưng một đôi mắt lại tựa như nhìn thấu tình đời, mang theo hiểu rõ sắc thái, giống như vẽ rồng điểm mắt giống như, khiến nguyên bản bình thường khuôn mặt, cũng biến thành không tầm thường lên, trên người mặc một thân thanh sam, cắt quần áo khéo léo, rất là vừa vặn, mang theo một tia thư quyền chi khí, giống như áo trắng chỉ điểm giang sơn thư sinh.

"Từ khi một tháng trước, bang chủ người chìm đắm khắc dấu chi đạo đến, tài nghệ quả thực là tăng nhanh như gió. . ." Cẩm Lý bang ba vị đương gia, Tam đương gia mạnh vì gạo, bạo vì tiền, nhị đương gia có hần người chi dũng, chỉ có Đại đương gia thần bí nhất, nhưng cũng nhất đến bang chúng tôn kính, Diệp Tri Ngư ở trước mặt hắn, cũng là giống như cái tiểu muội muội giống như, lú ra lú rú nói đến: ". . . Người là chưa thấy, cái kia Trịnh Đồ bị nhị ca dọa sợ đáng dấp, thực sự là cười chết người!"

"Trịnh Đồ sao? Chỉ là một con cờ mà thôi!"

Cẩm Lý bang bang chủ khẽ lắc đầu: "Hắn bất quá là thăm dò, chân chính hậu chiêu còn chưa tới đây! Cái này không phải chúng ta lùi một

bước liền có thể trời cao biển rộng chuyện, cũng là miễn không được, chúng ta Cẩm Lý bang nghĩ muốn làm to, liền không khỏi chạm đến vách ngăn, nếu không liền đi làm những kia hậu trường hắc thủ quân cờ, nếu không liền muốn gặp công kích, bất quá các người yên tâm, ta dù sao cũng để chúng ta bình an vượt qua. . ."

"Hừm, ta tin tưởng Đoàn Ngọc ca ca!" Diệp Tri Ngư ngọt ngào nở nụ cười.

Đưa đi hai người sau khi, Đoàn Ngọc nhìn chăm chăm trên bàn đá tiết gà con dấu, có chút thất thần: "Khánh Lịch mười sáu năm thu, không nghĩ tới. . . Ta lại trở về!"

Ở đáy lòng hắn, vẫn có một bí mật —— hắn chính là Di giới người, nhờ số trời run rủi, mới đi tới cái này đại lục Vân Lan.

Đồng thời, cái này đã không phải hắn đời thứ nhất.

Một đời trước, hắn cũng là Đoàn Ngọc, tụ tập một đám đồng dạng bị vứt bỏ, không cha không mẹ cô nhi, ở nho nhỏ này huyện thành bên trong giãy dụa cầu sinh, sáng lập Cẩm Lý bang, chậm rãi làm to, cũng gặp phải bây giờ khó khăn, cuối cùng lại là cá chết lưới rách, chỉ có chính mình may mắn đào mạng, dù là sau đó có cơ duyên khác, trở về diệt đã từng là hậu trường hắc thủ, nhưng tiếc nuối tiếc hận chung quy đúc xuống, trở thành ngày sau đột phá Nguyên Thần tâm ma, suýt chút nữa vạn kiếp bất phục.

"Đêm khuya ngủ nghe gió thổi mưa, thiết mã băng hà nhập mộng đến. . ."

Đoàn Ngọc tự lẩm bẩm, trước mắt phảng phất lại nhìn thấy cái kia mây đen như thế kỳ binh, còn có cuối cùng điên cuồng cùng hủy diệt.

Qua một lúc lâu, mới có một cái trầm thấp tiếng cười vang lên: "Xuyên qua thêm trọng sinh, ta cái này cũng thật là thuần khiết vai chính

mệnh đây! Nếu có thể sống thêm đời thứ hai, ta nhất định phải sống ra một cái chân chính đặc sắc đến, đời trước, thực sự có quá nhiều tiếc nuối cùng không cam lòng. . ."

Thế giới này, vừa có yêu tinh quỷ quái, cũng có người tu đạo.

Chính mình kiếp trước khổ sở tìm tòi, may mắn mà thu được chân pháp nhập môn, cuối cùng cũng coi như nhảy vào Nguyên Thần chân nhân cảnh giới, miễn cưỡng bước vào cao tầng Tu giả vòng tròn, không bao lâu liền gặp đại nạn, rơi vào luân hồi.

Kiếp này lại mở ra, nhất định không thể như vậy!

"Những kia đã từng là tiếc nuối, ta muốn từng cái cứu vãn! Những kia không tới kịp thăm dò bí ẩn, ta muốn từng cái vạch trần! Những kia kẻ thù sống còn, ta muốn bọn họ nợ máu trả bằng máu! Cái này một thế, ta cần thiết đứng ở trên đỉnh thế giới!"

Đoàn Ngọc nắm chặt năm đấm, tự lẩm bẩm.

Từ khi một tháng trước, phát hiện mình sau khi sống lại, trong lòng hẳn tràn đầy vui mừng cùng nghĩ mà sợ.

Thế giới này nước quá sâu!

Mặt ngoài trên, đại lục Vân Lan các nước hỗn chiến, từng cái tranh giành, phương bắc lại có thảo nguyên người Hồ mắt nhìn chăm chăm.

Nhưng lén lút, nhưng là còn có rất nhiều hắc thủ.

Tỷ như đời trước, thảo nguyên kỵ binh xuôi nam, liền diệt mấy nước, sau lưng thì có rất nhiều sức mạnh thần bí thúc đẩy.

Chính mình dù cho lên cấp Nguyên Thần, cũng chỉ là nhìn được vụn vặt, thậm chí không đến bao lâu liền rơi vào tuyệt cảnh, chết không có chỗ

chôn.

"Cũng may cái này một thể, hết thầy đều không giống. . . Một đời trước ta không có ngón tay vàng, khổ sở kinh doanh, đến cuối cùng như trước chạy không thoát một cái thành tro kết cục, nhưng cái này một thể, ta có ngón tay vàng, vậy chính là ta một đời trước trí nhớ cùng kinh nghiệm!"

Đoàn Ngọc vẽ mặt phẫn chấn.

Vĩnh viễn không nên xem thường một cái sống lại người!

Ở trong đầu của hắn, có quá nhiều đủ để thay đổi thế giới tin tức, những kia then chốt lịch sử tiết điểm, từng cái từng cái nhân vật anh hùng, thời đại lộng triều sự tích, đều là khó có thể đánh giá trân bảo.

Còn có những kia thượng cổ bảo tàng, bí ẩn di tích, đối với hắn mà nói , bất quá cúi đầu nhặt có thể chiếm được.

"Đương nhiên, mẫu chốt nhất, vẫn là ta có —— nó!"

Đoàn Ngọc đang nhìn mình trên tay ấn đao, thỏa mãn nở nụ cười.

Từ khi một tháng trước sau khi sống lại, hắn liền lập tức nhặt lên cái môn này đã từng là tài nghệ.

Ở một đời trước, hắn mặc dù có thể tu luyện tới Nguyên Thần, dựa vào chính là —— khắc dấu chi đạo!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Triện Khắc Sư

Khắc dấu chi đạo, chia làm triện pháp cùng khắc pháp.

Cái gọi là triện pháp, đơn giản mà nói, chính là phù pháp!

Mà khắc pháp, chính là điêu khắc đồ vật thuật, có thể kéo dài làm vì chế khí chi pháp!

Nếu là dựa theo tu chân lý giải tới nói, cái gọi là Triện Khắc sư, chính là Chế Phù sư cùng Luyện khí sư tập hợp! Nạp thiên địa vào phương tắc, chế đạo văn tại chương!

Thậm chí ở Đoàn Ngọc kiếp trước, Triện khắc chi pháp cũng là ở Ân Thương thời kỳ cũng đã xuất hiện, cổ nhân lấy đao khắc giáp cốt, mà làm giáp cốt văn, diễn ra hơn 3,700 năm, như trước trường tồn không suy.

Càng không cần phải nói, những kia cổ đại quyền bính tượng trưng —— quan ấn thậm chí ngọc tỷ truyền quốc, đều thiếu không được Triện Khắc sư điêu khắc.

Mà ở cái này đại lục Vân Lan bên trên, Triện Khắc sư càng là cùng đạo pháp kết hợp lại, toả ra hoàn toàn mới sinh mệnh lực.

Đoàn Ngọc một đời trước, chính là một cái trình độ tinh thâm Triện Khắc sư, từng điêu khắc ra vô số hiếm quý dị bảo.

"Sống lại một đời, chính là có điểm ấy chỗ tốt, đời trước khổ sở truy tìm kỳ ngộ, khổ cực tích góp công huân mà thu được khắc dấu chi đạo cùng

tu đạo điển tịch, ta hôm nay đã sớm sâu sắc trí nhớ ở trong đầu. . ."

Đoàn Ngọc khước miệng mang theo một tia ý vị không rõ nụ cười, hẳn làm sao có thể quên mất, cái kia Tiên khí dạt dào sơn môn, còn có tươi sống lên chúng nhân?

"Môn phái! Môn phái. . . Ha ha. . ."

Này thế có Tu chân chi sĩ, tự nhiên cũng có Đạo môn chư mạch, Đoàn Ngọc kiếp trước, chính là ở Cấm Lý bang tiêu diệt sau khi, trải qua thiên tân vạn khổ, mới may mắn bái vào một tông môn, thu được nhập đạo cơ duyên.

"Chân chính nói đến. . . Sư môn đối với ta có ân, dù cho ngày sau bị gian nhân nắm giữ, hãm ta vào chỗ chết, cũng bất quá hai hai trung hoà, nhưng cái này một thế, ta thật sự không nghĩ lại đi bè lũ xu nịnh. . ."

Làm cái này người từng trải, Đoàn Ngọc đã sớm đem môn phái chi đạo nhìn thấu , bất quá là một cái khác bóc lột thể chế thôi.

Mới vừa nhập môn đệ tử, nhất định phải làm tạp dịch, lấy tên đẹp khổ tâm chí, rèn gân cốt, trên thực tế chính là bóc lột! Tạp dịch lên cấp đệ tử sau khi, cần làm các loại nhiệm vụ đổi lấy công huân cống hiến, mới có thể thu được đến điển tịch công pháp truyền thụ , tương tự là đạo lý này!

Đoàn Ngọc đối với chuyện này vẫn tính nhìn được thoáng, dù sao công bằng giao dịch, hàng hóa giá trị tự nhiên lấy bên bán làm vì chuẩn, chính mình cần công pháp điển tịch, được người chế trụ, làm tạp dịch cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng tông môn thể chế chi đạo, tuyệt đối không chỉ như vậy, càng là một cái nuốt người quái thú!

Đặc biệt đại kiếp nạn đến thời khắc, cho người đi chết, người liên không thể không chết, bằng không chính là khi sư diệt tổ, phản bội sư môn, người người phải trừ diệt!

Tựa hồ chính mình học nó đồ vật, từ đây một đời một kiếp, cả người liên đời con cháu, liên đều hẳn là thuộc về nó.

Điểm này kiếp trước Đoàn Ngọc liên rất không đồng ý, làm sao sư môn đại nghĩa đề xuống, người không thể không hi sinh!

"Cái này một thế ta tự có công pháp, thiếu hụt không có qua một ít tài nguyên, thực sự là không cần phải đi tông phái bên trong không lý tưởng. ."

Đoàn Ngọc ánh mắt lạnh lẽo: "Đợi đến ta tương lai tu vị đại thành, kiếp trước chi nhân, thế nào cũng phải hóa thành hôm nay thế chi quả, từng cái báo lại mới kêu sáng khoái!"

"Chỉ là lúc này, nghĩ muốn nhập đạo, dù có công pháp, cũng là khó khó!"

Này thế tuy rằng cũng có tu chân nhập đạo tu sĩ, nhưng phần lớn ẩn cư, hoặc khiêu ngạo rừng núi, hoặc du hí nhân gian, ẩn hiện một vảy nửa trào, không phải gặp may đúng dịp, đại phú đại quý khó có thể gặp được.

Rất nhiều đạo mạch, tất cả công pháp, mới đầu kỳ thực đều không có gì khác nhau, cần đem tinh, khí, thần tam hoa đánh bóng hoàn mỹ, tăng lên đến đỉnh cao hoà hợp trạng thái, mới có thể chính thức nhập Đạo môn, là vì 'Trăm ngày Trúc Cơ' !

Cái này một trăm ngày là bình quân thời gian, cũng là một cái phiếm chỉ, như tố chất hơn người, có lẽ hai, ba tháng liền có thể, nhưng đọng tới tố chất nô độn chút, hai ba năm cũng chưa chắc có thể hoàn thành.

"Bất quá Trúc Cơ thời gian dài ngắn, cũng không có nghĩa là ngày sau thành tựu, tỷ như tán tu bên trong liên có một nhân vật thiên tài 'Quách Bách Nhân', bỏ ra chín năm thì mới miễn cưỡng Trúc Cơ, nhập đạo sau khi, tu vị lại là tiến triển cực nhanh, mười năm không tới liên tu thành Nguyên Thần. . . Ồ? Người này tựa hồ còn chưa phát tài, có thể thử nghiệm mời chào một, hai. . ."

Đoàn Ngọc nghĩ đến ngày sau việc, lại nghĩ đến chính mình: "Ta bất quá trung thượng phong thái, một đời trước Trúc Cơ bỏ ra hơn một trăm ngày, này thế tuy rằng không có tông môn hoàn cảnh, linh dược phụ trợ, nhưng ta có khắc dấu chi đạo, luyện tập luyện tâm, cũng không kém, đại khái cần đem cùng thời gian. . ."

Khắc dấu chi đạo, tự nhiên cũng có phạm tặc cùng nhập đạo phân chia.

Chính mình những này thời gian làm , bất quá là quen thuộc cảm giác, điêu khắc ra nhiều nhất tính hàng mỹ nghệ, cũng không phải là ẩn chứa đạo văn chí bảo.

Nhưng đây chính là Triện Khắc sư kiến thức cơ bản, Đoàn Ngọc mỗi ngày tập luyện, không chỉ có là luyện tập quen thuộc, cũng là ngầm có ý tu hành ý muốn.

"Cái này Triện Khắc sư truyền thừa lại là không tầm thường, không phải ta chiếm được sư môn, mà là một lần kỳ ngộ đoạt được. . . Làm sao, vẫn còn có chút không kịp!"

Nghĩ đến Cầm Lý bang bây giờ gặp phải khó khăn, Đoàn Ngọc lại là sắc mặt chìm xuống.

Một đời trước, hắn ở tầng dưới chót khổ cực giãy dựa cầu sinh, tự nhiên không thể không đoàn kết tất cả có thể đoàn kết lực lượng, lại thêm

vào có như vậy một tia thành lập thể lực tình cảm, lúc này mới thành lập Cẩm Lý bang.

Nhưng cái này một thể nhiều hơn rất nhiều kiến thức, lại là rõ ràng hỗn hắc bang không lâu dài đạo lý.

Không nói những cái khác, gần nhất gặp phải như có như không chi chèn ép, chính là minh chứng!

"Người kia. . . Kiếp trước không sai biệt lắm cũng là lúc này phát động chứ?"

Đoàn Ngọc nhìn ngoài cửa sổ mưa gió, tựa hồ lại nghĩ đến kiếp trước, trong con ngươi không khỏi hiện ra một tia huyết sắc.

. . .

Một tràng mưa thu một tràng lạnh lẽo.

Mưa qua trời trong sau khi, lại là ánh nắng tươi sáng, ở Cẩm Lý bang đại bản doanh sau trong trạch viện, Đoàn Ngọc chuyên môn san bằng mấy nhà phòng, tạo nên một cái nhỏ sân luyện tập diện tích, bên cạnh còn đặt trưng bày vũ khí giá gỗ cùng rèn luyện lực cánh tay khoá đá loại hình, chuyên môn cho trong bang tiểu huynh đệ luyện tập võ nghệ.

Tần Phi Ngư vẫn là cát y trang phục, tựa như không biết nóng lạnh, cầm trong tay một thanh Thập luyện Nhận Linh đao, chính đang tại diễn luyện đao pháp.

Nho nhỏ thao trường bên trên, chỉ thấy người theo đao đi, tiếng gió rít gào, hàn quang lăm lăm bên trong, dĩ nhiên cũng có mấy phần róc xương tâm ý, hiển nhiên rất được đao pháp 'Nhanh, chuẩn, tàn nhẫn' ba vị.

"Bang chủ đại ca, còn có nhị ca, đến, uống nước!"

Một bộ đao pháp múa xong sau khi, thay đổi quần đỏ Diệp Tri Ngư liền cười híp mắt nâng mâm gỗ tiến lên, trên khay là hai cái biển thanh gốm sứ chén lớn, trong bát chứa lại là dùng mới vừa chế tốt thu cúc ngâm chi nước trà, đã thả đến hơi ôn, là nhất hợp lòng người giải khát.

Đoàn Ngọc tiếp nhận một bát uống, chợt cảm thấy một luồng cúc hương từ mồm miệng vẫn phá quan mà xuống, thoải mái thể xác tinh thần, không từ thú nói: "Ta cái này Tri Ngư muội tử thực sự là vô cùng cẩn thận, lại hào phóng biết lễ, cũng không biết ngày sau muốn tiện nghi nhà ai thiếu niên!"

"Không! Ta không lập gia đình, liền như thế theo bang chủ cùng nhị ca!"

Diệp Tri Ngư gò má ửng đỏ, trong ánh mắt vẻ mặt lại là rất là kiên định.

Nhìn nàng vẻ mặt, Đoàn Ngọc lại là có chút âm u, hẳn cùng Tần Phi Ngư, Diệp Tri Ngư chính là là chân chính từ nhỏ cùng nhau lớn lên giao tình, cái này tên của hai người vẫn là chính mình lấy.

Làm sao gặp đại nạn, Tần Phi Ngư làm yểm trợ chính mình phá vòng vây, một mình đoạn hậu, người bị mấy chục thương mà chết.

Diệp Tri Ngư lại là gặp nội gian bán đi, phục kích bị bắt, sau tự sát mà chết.

Dù cho chính mình ngày sau giết về nơi này, diệt thủ phạm báo thù, cũng là không làm nên chuyện gì, một niệm đến đây, lại nhìn trước mặt hai cái tươi sống người, liền khá có thời không thác loạn cảm giác.

Tam sinh tam thế trí nhớ mãnh liệt mà ra, tựa như ảo mộng, dù cho là trước đã mạnh mẽ phát tiết qua mấy lần, Đoàn Ngọc lúc này khóe mắt vẫn là không khỏi có chút ửng hồng.

"Bang chủ? Bang chủ?"

Nhìn thấy kính yêu nhất bang chủ đại ca vẻ mặt khác thường, Diệp Tri Ngư không khỏi căng thẳng lên trước một bước: "Xảy ra chuyện gì? Ta luôn cảm thấy từ khi một tháng trước, bang chủ đại ca người liền trở nên hơi. . . Kỳ quái đây! Không chỉ có biết rất nhiều chuyện, còn truyền ta cùng Tần Phi Ngư chân chính võ công!"

Ba người bọn họ sáng lập Cẩm Lý bang từ tên trộm nhỏ đứng dậy, dù là sau đó cướp địa bàn, dựa vào cũng chỉ là thiên sinh địa dưỡng một phần vẻ quyết tâm.

Nhưng một tháng trước, Đoàn Ngọc lại là dạy cho Diệp Tri Ngư cùng Tần Phi Ngư mỗi người một bộ võ công!

Cái kia nhưng là chân chính bí kíp võ công a!

Phải biết, ở cái này đại lục Vân Lan bên trên, các nước cùng tồn tại, lẫn nhau chinh chiến, võ phong khá thịnh, có thanh niên hoặc thiếu niên rời nhà lang bạt, hoặc lấy số tiền lớn bái sư, hoặc dứt khoát bán mình làm nô, chính là vì học được một chiêu nửa thức, làm cái này ngày sau sống yên phận tiền vốn!

Một phần bí kíp võ công giá cả, dù cho bán nửa cái Cẩm Lý bang đều không chống đỡ được, nhưng Đoàn Ngọc liền nhẹ nhàng như vậy dạy cho bọn hắn?

Đương nhiên, Tần Phi Ngư cùng Diệp Tri Ngư cũng không nói gì, chỉ là yên lặng khổ luyện.

Cái này ngược lại nói rõ bọn họ từ lâu là thâm hạ quyết tâm đem một cái mạng bán cho Đoàn Ngọc, có kiếp trước làm chứng, Đoàn Ngọc đối với chuyện này cũng là phi thường yên tâm.

"Phi Ngự, ta xem người 'Trùng Dao Thất Pháp' đã khá đến ý tàn nhẫn, lúc này cần làm, chính là để dao của người chậm lại. . . Có thể chậm, mới có thể nhanh!"

Uống qua trà sau, Đoàn Ngọc nhàn nhạt lời bình.

"Chậm lại? Có thể chậm, mới có thể nhanh?" Tần Phi Ngự nhất thời suy tư, nắm Nhạn Linh đao không ngừng ra dấu.

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc khóe miệng không khỏi hiện ra một nụ cười.

Khắc dấu chi đạo khắc pháp, cần triển khai ấn đạo, bởi vậy hẳn không nhiều không ít, cũng coi như một cái Đạo Đạo đại gia.

Mà khắc pháp trong hạt nhân, đơn giản khác biệt, chính là cắt dao cùng trùng đao.

Hắn lấy Trùng đao chi pháp giáo dục Tần Phi Ngự, tự nhiên đối với hắn kỳ vọng thâm hậu, hi vọng hắn tương lai cũng có thể lấy võ nhập đạo, mới không phụ kiếp trước tính mạng tương giao.

"Bang chủ đại ca, trong ngày thường người đều sẽ khổ luyện, làm sao gần nhất trái lại rất ít động thủ?"

Đúng là Diệp Tri Ngự, nghiêng đầu nhìn ngó nhập si Tần Phi Ngự, lại nháy đẹp đôi mắt to, nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc đặt câu hỏi.

"Vậy dĩ nhiên là bởi vì. . . Ta ở khắc dấu bên trong tu luyện!"

Đoàn Ngọc cầm lấy ấn đạo, khắc một khối mộc bài.

Triệu khắc chi pháp bác đại tinh thâm, thử hỏi bùa chú bình thường lấy giấy làm cơ sở, như thế nào so với kim mộc ngọc thạch?

Mà hẳn lúc này chỉ là tay mơ này, dù là nhập đạo, cũng chỉ có thể trước tiên từ cơ bản nhất 'Công gỗ đá' làm lên, bởi vậy lúc này Đoàn Ngọc, mỗi ngày đao không rời tay, chuyên môn điêu khắc gỗ đá.

"Tri Ngự, trước giao cho người chuyện, làm sao?"

Điêu khắc ở trong, Đoàn Ngọc tiếng nói liền dần dần trở nên lạnh lẽo đi xuống.

"Dựa theo phân phó của ngài, giám thị hơn nửa tháng, người kia quả nhiên lộ ra sơ sót! Đã bắt tận tay!" Diệp Tri Ngự khôi phục Tam dương gia khí độ, khom người nói.

"Đã như vậy, triệu tập huynh đệ, mở hương đường!"

Đoàn Ngọc cũng không ngẩng đầu lên, trong giọng nói lạnh lẽo lại là khiến Diệp Tri Ngự không khỏi rùng mình một cái.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Âm Mưu

Cầm Lý bang chính là thành Khánh Nguyên một đám cô nhi phát triển mà đến, đến lúc này tổng cộng có hạt nhân bang chúng bốn mươi ba người! Ngoại vi hơn trăm người!

Đương nhiên, thật gấp ngay phải sự tình, dám nhắc tới đao đi ra ngoài chém, nhiều nhất không vượt quá hai mươi cái.

Dù là như vậy, đã đủ để ở huyện thành bên trong chiếm cứ mấy khối địa bàn, chỉ là mỗi tháng bơm nước đều cuộn cuộn không dứt.

Lúc này, ở đại trạch viện thao trường hậu đường bên trong, Cầm Lý bang hạt nhân bang chúng tất cả đến đông đủ, đều thân mặc màu đen trang phục, trước ngực thêu một cầm lý.

Đoàn Ngọc ngồi ngay ngắn chủ vị, trong tay còn ở điều khắc mộc bài.

Tuy rằng sống lại, nhưng Cầm Lý bang như trước nội ưu ngoại hoạn, hãn đầu tiên muốn trừ, chính là nội ưu!

"Dẫn tới!"

Nường theo một tiếng quát lạnh, một cái không ngừng ngộ nguậy bao tải liền bị gánh, vút tại đường trước, phát ra một tiếng kêu thảm.

Mở ra sau khi, bên trong nhất thời lẫn ra ngoài một người đến, trên mặt xanh đen trái rộng, nhưng tuổi nhìn không lớn, nguyên bản ánh mắt có

chút mê man, lúc này xoay tròn xoay một cái, liền nhào tới Đoàn Ngọc dưới chân: "Bang chủ! Đại ca! Tha mạng a!"

Đây là Cẩm Lý bang tứ đương gia Thi Toàn, tuy rằng tiên thiên gầy yếu, lá gan cũng nhỏ, nhưng rất có vài phần quản lý có tài, tương đương với trong bang phòng thu chi một loại người.

Ở kiếp trước, chính là người này trong bóng tối đi theo địch, đem Diệp Tri Ngư dụ dỗ tiến vào cạm bẫy, vạn kiếp bất phục.

Nhưng cái này một thế, Đoàn Ngọc rất sớm sai người giám thị, liền tóm lấy hãn cùng ngoại địch cấu kết nhược điểm.

Thi Toàn cũng là thông minh, biết nguy biến vô dụng, âm âm dập đầu lay, trên trán một mảnh máu thịt be bét, khóc ròng ròng: "Ta cũng không nghĩ tới a. . . Nhưng Tiểu Thúy đã mang thai ta cốt nhục, rơi xuống ở trên tay bọn họ. . . Ô ô, ta không phải là người. . ."

Cẩm Lý bang cao tăng đều là cô nhi xuất thân, nhìn thấy này cảnh, nhất thời có chút rầu rĩ.

Chỉ có Đoàn Ngọc, lại là sắc mặt không hề thay đổi: "Vì Tiểu Thúy? Ha ha. . . Người vì sao không đề cập tới đối phương nhận lời một mình người công môn chức vị, trả lại người đại trạch một toà, bạc ròng ngàn lạng chuyện?"

Nghe được câu này, Thi Toàn nhất thời giống như bị nước lạnh từ đầu dội xuống, tê liệt trên mặt đất, cảm giác nội tâm của chính mình đều bị nhìn thấu, phảng phất trần truồng đứng ở tuyết bên trong giống như, không khỏi run cầm cập.

"Các người nói, phải là làm sao bây giờ?" Đoàn Ngọc con mắt nhìn chung quanh một vòng.

Tần Phi Ngự vẻ mặt không đổi, một chữ "giết" đã thổ lộ ra miệng .

Mà Diệp Tri Ngự càng là buồn bực mình bị Thi Toàn trước biểu diễn lừa gạt lấy, nguyên bản cầu xin tâm tư cũng là phai nhạt đi, quay đầu đi chỗ khác.

"Được. . . Đã như vậy, nể tình huynh đệ một tròng phần trên, để cho hân không thấy máu mà chết đi, cái kia Tiểu Thúy, ngày sau nếu có thể tìm được, tự nhiên cũng là chúng ta tới chăm sóc. . ."

Đoàn Ngọc vung vung tay, đã quyết định, mọi người tại đây nhất thời trong lòng run lên.

Cái gọi là 'Không thấy máu mà chết', có rất nhiều loại phương pháp, có thể là độc tửu lựa trắng, cũng có thể là chụp vào bao tải ở trong, loạn côn đánh chết!

Mà bang phái ở trong, đối xử phản đồ, đương nhiên là lựa chọn người sau chiếm đa số.

"Không. . . Các người không thể như vậy!" Thi Toàn nghe được quyết định này, nhất thời sợ hãi kêu to: "Các người không thể giết ta! Các người biết lần này cần đối phó Cẩm Lý bang người là ai sao? Đây cũng là Chu gia!"

Nghe được tin tức này, dù cho Tần Phi Ngự cùng Diệp Tri Ngự đều là vẻ mặt biến đổi, hiện ra mấy phần vẻ sợ hãi đến.

Họ Chu có thiên thiên vạn vạn hộ, nhưng ở huyện Lịch Nguyên bên trong, không thêm bất kỳ tiền tổ Chu gia chỉ có một cái, cái kia chính là huyện bên trong lớn nhất quan, nhà có ruộng tốt vạn mẫu, phú quý đến cực điểm, được xưng thư hương môn đệ, các đời đều có người xuất sĩ làm quan, bây giờ trong tộc địa vị tối cao một cái, thậm chí ở Khánh quốc bên trong bò đến tứ phẩm địa vị cao.

Cờ này cự hộ, ở nhỏ huyện Lịch Nguyên chính là thổ hoàng đế, dù là Huyện tôn đại nhân, một khi không theo Chu gia tâm ý, cũng có thể khiến cho chánh lệnh nửa bước khó đi, thậm chí bị miễn cưỡng xa lánh đi!

Cầm Lý bang cùng đối phương so với, quả thực chính là phi trùng cùng hùng ưng khác nhau!

Nghe được là như vậy quái vật khổng lồ muốn cùng Cầm Lý bang làm khó dễ, phía dưới chính là rối loạn từng bừng.

Thi Toàn thấy vậy, trong lòng đặc ý, trên mặt lại làm lấy ra một bộ lấy đại cục làm trọng, oan ức cầu toàn đáng dấp: "Ta cũng không phải là muốn phản giúp, mà là nghĩ đáp lên Chu gia con đường a, Chu đại quân sự nói, chỉ cần chúng ta đầu tới gần, mỗi tháng nộp lên năm thành tiền lời, ngày sau chính là Chu gia bảo bọc, thế lực mở rộng đến toàn huyện cũng không thành vấn đề!"

Lời vừa nói ra, dù cho Diệp Tri Ngư đều có chút ý động.

Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, lại là cười gằn: "Phải không? Vì sao ta còn nghe nói, cái kia Chu đại quân sự còn có hai cái điều kiện, cái thứ nhất chính là muốn ta cùng Tần Phi Ngư mạng nhỏ, mà thứ hai chính là muốn dâng lên ta cái này Tri Ngư muội tử đây?"

"Cái gì?"

Nghe được cái này, Diệp Tri Ngư cùng Tần Phi Ngư sắc mặt nhất thời phát lạnh, mà Thi Toàn lại là kinh hãi gần chết, một cái 'Người làm sao biết. . .' liền bật thốt lên.

'Chu gia. . . Ha ha. . .'

Đoàn Ngọc trong lòng cười gằn, một đời trước trí nhớ liền hiện lên đi ra, lần này nguy cơ, hậu trường hắc thủ tự nhiên là Chu gia, nắm toàn bộ tất

cả chính là Chu Bình Chu đại quân sự, trên thực tế chân chính nguyên nhân, vẫn là Chu gia nhị công tử Chu Tử Ngọc, người này nhìn bề ngoài quân tử khiêm tốn, ra vẻ đạo mạo, trên thực tế một bụng ý nghĩ xấu, một đời trước liền coi trọng Cẩm Lý bang, cộng thêm Diệp Tri Ngư sắc đẹp, từng đối với mình lộ ra ý muốn mời chào, bị cự sau khi, vắng lặng mấy tháng, liền hung hãn phát động, đem Cẩm Lý bang toàn bộ tiêu diệt, then chốt vẫn là làm được kín kẽ không một lỗ hổng, nếu không phải mình gặp may mắn, cũng là không sau đó chuyện.

Cái này một thế, chính mình sống lại đến chậm chút, chưa kịp cùng đối phương lá mặt lá trái, chỉ có thể thấy chiêu so chiêu.

"Vốn còn muốn cho điều dây thừng để người tự sát, nhưng hiện tại. . ." Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, bình thản nói: "Mang xuống, loạn côn đánh chết!"

Thi Toàn sắc mặt ngấn ra, bị người lôi kéo mang xuống thời điểm, mới hét thảm một tiếng, nhưng chợt liền bị nhét vào tê cầu, đựng vào bao tải, một trận đánh lung tung sau khí tuyệt bỏ mình.

"Bang chủ, nhị ca. . ."

Diệp Tri Ngư lên trước một bước, vẻ mặt chần chờ: "Chu gia dù sao cũng là bản địa đại hộ, chúng ta đối đầu bọn họ, quả thực là lấy trứng chọi đá. . ."

"Không phải vậy có thể làm gì, để chúng ta đem người dâng lên, tiện thể nhượng người cắt ta cùng nhị đệ đầu đi? Phải biết. . . Thỏ cuống lên còn cắn người đây!" Đoàn Ngọc khoát khoát tay: "Người cũng không nên nói cái gì chính mình đi độ sức chuyện ma quỷ, cái kia Chu gia cũng không phải là cái gì lương thiện nhà, người khi cái kia mỗi mấy tháng liền từ cửa sau mang ra đi thi thể là giả?"

Nói đến, cái này cổ đại xã hội tuy rằng như trước có quan phủ cùng pháp luật, nhưng lực không kịp địa phương cũng quá nhiều.

Tỷ như chính mình bang phái xử quyết phản đồ, thậm chí cao môn đại hộ bên trong đánh chết người hầu nha hoàn loại hình, chỉ cần hủy thi diệt tích, động viên thoả đáng, quan phủ cũng là nhắm một mắt mở một mắt.

Tựa như cái này Thi Toàn, tử thi khẳng định là muốn thêm hòn đá chìm đáy nước.

Hắn vốn là cô nhi, cũng không có khổ chủ, trừ phi cái kia Tiểu Thúy thần thông quảng đại, có thể mò đến thi thể đi nha môn tố giác, Đoàn Ngọc cũng có chính là biện pháp chống chế.

Diệp Tri Ngư làm sao không biết Chu gia chính là sói quật hang hổ, lúc này một tấm lòng dạ hạ xuống, khóe mắt thì có chút đỏ lên: "Cái kia nên làm thế nào cho phải? Nếu không chúng ta. . . Trốn?"

"Vong mệnh thiên nhai? Chỉ là xuống hạ sách, đợi đến không thể cứu vãn thời khắc, ta thì sẽ như vậy!"

Đoàn Ngọc hơi híp mắt lại: "Chu gia muốn phát động, tất nhiên là lôi đình vạn quân, thủy hỏa xuống, đầu tiên hẳn là tìm một cái 'Cao thủ võ lâm', chuyên môn dùng để đối phó ta cùng nhị đệ, tiếp theo nhưng là nhóm lớn người điều động, diệt ta tổng đàn, quan phủ thế lực theo sát phía sau, chúng ta tuy rằng đem tam ban sáu phòng đều cho ăn no, nhưng Chu gia một cái chân đi vào, bọn họ sẽ giúp ai không cần nói cũng biết. . ."

Cái này kế liên hoàn sách một khi thành công, Cẩm Lý bang chính là răn mất đầu, mặc cho xâu xé.

Dù là hơi có không hiệp, cũng có người trong quan phủ dọn dẹp, muốn so với ở công môn bên trong tài nguyên, Cẩm Lý bang làm sao có khả năng là Chu gia đối thủ?

Trước Trịnh Đồ việc , bất quá là tùy ý một con chốt, nghĩ muốn để Cẩm Lý bang để lộ nội tình, thăm dò quan hệ, mới tốt một lưới bắt hết.

Một đời trước như vậy mưu kế phía dưới, Đoàn Ngọc quả thật không đủ sức xoay chuyển đất trời, may mắn được Tần Phi Ngư liều mạng bảo vệ, mới may mắn chạy thoát.

"Báo!"

Lúc này, một tên bang chúng đi vào, khom mình hành lễ, đưa lên một phần bái thiếp: "Chu gia Chu Bình quân sự, xin mời bang chủ đến Túy Tiên lâu tụ tập tới!"

Nghe nói như thế, Diệp Tri Ngư đều là cả người run lên, Tần Phi Ngư nheo mắt lại, không kìm lòng được nắm chặt bên hông chuôi đao.

'Rốt cục. . . Đến rồi sao?'

Đoàn Ngọc lại là tiếp nhận thiếp mời, hai tay không gập vể run rẩy.

Từ khi một tháng trước sống lại bắt đầu, hẳn liền vì chuyện hôm nay chuẩn bị, thậm chí trong lòng còn có chút kích động.

'Nợ máu trả bằng máu! Tuy rằng ta lúc này còn chưa tới có thể diệt Chu gia mức độ, nhưng ít ra muốn nhượng bọn họ trước tiên trả giá điểm lợi tức!'

. . .

Chu trạch, một cái nào đó nơi sân nhà bên trong.

Chu Tử Ngọc người cũng như tên, mặt như ngọc, tao nhã nho nhã, hoàn toàn chính là một cái trọc thể giai công tử hình tượng.

Lúc này đang ngồi ở trức trong đình uống trà, lò lửa nhỏ bên trên ấm nước vù vù vang lên.

Bên cạnh, nhưng là một tên thể hình phúc hậu, híp mắt nhỏ quăn gia, khom người bẩm báo: "Nhị công tử, hết thầy đều chuẩn bị thỏa đáng, trong nha môn từ lâu đưa danh thiếp, đến thời điểm tự có Tề bộ đầu theo nhân mã của chúng ta đi tới đó, dù cho cái kia Cẩm Lý bang thẳng, cũng là năm vũ khí ấu đả, tại chỗ là có thể bắt tiến vào trong nha môn đi. . ."

Trên thực tế, Chu Bình không cảm thấy cần đi đến một bước này, dù sao, nhị công tử nhưng là chuẩn bị năm mươi tay chân, còn có Chu gia chuyên môn hộ viện võ sư ở bên trong, lại há là cái kia một đám thẳng nhóc con có thể so với?

"Ừm. . . Còn có cái kia Tần Phi Ngự, lúc trước nhưng là nhắc theo một thanh đơn đao, từ đầu đường giết tới cuối đường, có một cái Lãnh Diện Sát Thần biệt hiệu, Đoàn lão đại thâm tàng bất lộ, nhưng nói không chắc so với Tần Phi Ngự còn lợi hại hơn chút. . . Liệu địch từ rộng, sư tử vồ thỏ, cũng ứng đem hết toàn lực!" Chu Tử Ngọc công tử tự nhiên nâng chung trà lên, nhẹ ngửi trà hương, lơ đãng nói.

"Điểm này càng xin mời công tử yên tâm, Lão nô đã bỏ ra năm trăm lạng bạc ròng, mời làm việc 'Tật Phong Kiếm' Phạm Tĩnh lại đây, người này là tên danh Diệp Châu hảo thủ, đã từng một người một kiếm, chém liên tục mười ba mã phi, đối phó hai cái chỉ biết là rất thích tàn nhẫn tranh đấu tiểu tử, phải là dễ như ăn bánh mới là. . . Đến thời điểm ta lại để cho hãn ra tay, đem cái kia Diệp tiểu nương môn cho công tử chộp tới!"

Chu Bình nghĩ đến cái kia Diệp Tri Ngự anh tư hiên ngang phong tình, không khỏi trong lòng nóng lên, trong mắt liền toát ra dâm tà ánh sáng đến.

Hắn đang hoàng cùng nhà chứa bên trong cô gái đùa bỡn không ít, lại còn chưa từng có từng thử bậc này ngựa hoang tư vị, công tử là cái có mới

nơi cũ tính tình, có lẽ ăn đầu canh sau khi, còn có thể thưởng hân một hớp?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chém Giết

Túy Tiên lâu là huyện Lịch Nguyên trong thành lớn nhất từ lâu, nổi danh nhất bằng hiệu chính là canh cá máu cùng vịt nướng, còn có Túy Tiên nhưỡng.

Cái kia canh cá máu chế tác công nghệ phức tạp, mỗi ngày trời chưa sáng, thì có tiểu nhị đi ngư dân nơi đó, mua nhất là tươi sống cá chép to đến, cố gắng càng nhanh càng tốt đưa đến bếp sau, đầu bếp đem xử lý sạch sẽ sau khi, treo lơ lửng tại nồi đun nước bên trên, một đao lấy máu.

Nướng theo cá chép giã dựa, cái kia tươi sống nhất cá máu liền rơi vào nước canh bên trong, như hồng ti lữ lữ, lại ẩn chứa một hộp hùng hổ khí, là nhất bổ dưỡng khí huyết.

Mà vịt nướng cũng là tuyển kỹ tốt nhất phì vịt, hướng về vịt trong miệng quán lấy canh đồ, ở lò nướng trong ngoài nướng bên trong chừng, như vậy nướng đi ra vịt nướng lại cắt thành lát cắt, phối lấy bánh tráng, hành tương các loại gia vị, quả thật là phì mà không chán, răng má lưu lại hương, như lại phối hợp một hộp Túy Tiên nhưỡng, quả thật là cho cái tiên nhân đều không đổi.

Nghe đồn rằng, lâu này nguyên bản không gọi Túy Tiên, bất quá ngày nào đó, có một cái tiên nhân Luyện Khí sĩ ở đây lâu say mềm, vậy mực viết xuống 'Túy Tiên' hai chữ, bởi vậy thanh danh lan xa, nguyên lai từ lâu tên cũng là đổi thành Túy Tiên lâu, làm ăn thịnh vượng.

Đoàn Ngọc tuy rằng thân là Cẩm Lý bang bang chủ, nhưng có thể ở chỗ này hưởng thụ cơ hội, cũng thật là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bất quá lần này chính là Chu gia ra tiền, hẳn tự nhiên ung dung đi tới Túy Tiên lâu.

Chính trực ban đêm, Túy Tiên lâu bên cạnh hai hàng đèn lồng màu đỏ lớn treo lơ lửng mà xuống, rọi sáng bốn phương , ngược lại cũng rất có vài phần khí thế.

Đưa ra thiệp mời sau khi, liền bị mời đến một cái yên lặng bên trong bao sương lớn.

"Ha ha. . . Đoàn lão đại, xin mời!"

Một thân tiên tài tư lụa áo choàng Chu Bình đứng dậy, chấp chắp tay, xin mời Đoàn Ngọc ngồi xuống.

Trên mặt bàn tự nhiên xếp đầy sơn trân hải vị, rượu là Túy Tiên nương, canh cá máu cùng vịt nướng cũng là thiếu không được.

Đoàn Ngọc tự nhiên ngồi xuống, rót ra một chén Túy Tiên nương, chậm rãi ở trước mũi thưởng thức phẩm, chợt liền đem chén rượu để lên bàn.

"Đoàn lão đại liền rượu đều không uống, chẳng lẽ xem thường bản thân?" Chu Bình cười tủm tỉm nói, ánh mắt lại là như là chó sói lạnh lẽo, phảng phất ở xem người chết.

"Chu quản sự có việc nói thẳng!"

Đoàn Ngọc lại là nhìn hoàn cảnh chung quanh, có chút thất vọng.

"Tốt, sáng khoái! Nhị công tử lần trước mời chào việc, người từ chối, không biết hiện tại có thể sửa lại tâm ý?" Chu Bình mang theo một tia trêu

đùa vẽ, thuận miệng hỏi.

"Chu Tử Ngọc người này chí lớn nhưng tài mọn, chỉ rèn luyện một tấm da đi ra, cộng thêm háo sắc vô độ, còn muốn chiếm lấy toàn thành bang phái thế lực? Chẳng phải biết cái này vốn là liền muốn chết?"

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, vể mặt trêu tức.

"Ồ? Cái kia xem ra Đoàn lão đại là muốn rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt?" Chu Bình nguyên bản cũng không có chân chính chiêu hàng ý nghĩ, trước từng nói, phần lớn vẫn là vì ma túy: "Nghe tiếng đã lâu người Cẩm Lý bang nhị đương gia Tần Phi Ngư trên tay công phu rất cao, làm sao không gặp?"

"Người nếu phải người đi sao ta sào huyết, hẳn tự nhiên cần ở giữa phòng ngự!" Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, trên tay chẳng biết lúc nào, hiện ra một thanh ẩn đao, một khối đá vàng, chạm rãnh điêu khắc, dường như hoàn toàn không để ý tới ngoại vật giống như: "Người nơi này đồ nhắm rượu bên trong hạ độc, là một tầng thủ đoạn, còn có một tầng, cứ việc triển khai ra chính là!"

"Được!" Chu Bình sắc mặt không hề thay đổi, vỗ tay than thở: "Ta nghe nói Cẩm Lý bang Đại đương gia thâm tàng bất lộ, hôm nay lão phu cần phải mở một chút tầm mắt!"

Hắn ném chén làm hiệu, bên ngoài nhất thời tràn vào một đám người, đều trên người mặc trang phục, eo che giấu đao nhọn.

Cái này phòng ngăn bên trong giường cung bạt kiếm, ngoại giới lại là hoàn toàn yên tĩnh, hiển nhiên Túy Tiên lâu sớm đã bị đánh tốt bắt chuyen.

Dù cho rơi vào Hồng Môn yến bên trong, Đoàn Ngọc lại là như trước không nhanh không chậm, yên lặng điêu khắc trên tay đá vàng.

"Nói riêng về phần này công phu trấn định, Đoàn lão đại người thực sự mạnh mẽ!" Chu Bình không được thanh sắc rút lui mở một khoảng cách, trên mặt mang theo nụ cười tự tin: "Chính là không biết chân chính đánh tới đến, người so với Tật Phong Kiếm làm sao?"

Vừa dứt lời, một bóng người liền từ Chu quản sự sau lưng vọt ra, tự nhiên chính là bỏ ra số tiền lớn mời tới Tật Phong Kiếm Phạm Tĩnh.

Người này chừng ba mươi tuổi, thân hình gầy gò, dung mạo không sâu sắc, trong mắt cũng là ảm đạm vô thần, chỉ có trên eo một thanh hồ hình thôn khấu bảo kiếm, lại là khí lạnh lẫm lẫm, khiến cho cả người hẩn đều tựa như mang theo một tia sắc bén chí ý.

"Tật Phong Kiếm Phạm Tĩnh! Cái gọi là đại hiệp, ha ha. . . Làm sao đã biến thành thân sĩ nuôi một con chó?"

Đoàn Ngọc nhìn người đến, trong giọng nói mang theo không tên lạnh lẽo.

Một đời trước, hẩn mang theo Tần Phi Ngư dự tiệc, cũng nhìn thấu rượu bên trong thủ đoạn, nếu là không có người này chặn đường, dựa vào mình cùng Tần Phi Ngư hai người song đao, vẫn có rất lớn khả năng giết ra khỏi trùng vây.

Nghe được câu này, Phạm Tĩnh trên mặt lại là thanh khí đại thịnh: "Người là ném chuột sợ vỡ đồ, ta giết người là hành hiệp trượng nghĩa, vì dân trừ hại, có gì không thể?"

Trên thực tế, cùng văn phú võ chính là thái độ bình thường, nếu muốn tập luyện võ nghệ, mỗi ngày ăn thịt là trụ cột nhất, cái này liền cần một cái ít nhất tiêu phú gia mới có thể nuôi nổi.

Huống chi, Phạm Tĩnh chính là 'Đại hiệp', cất bước thiên hạ, kết giao bốn phương hào sĩ, nghe tới oai phong lẫm liệt, trên thực tế ăn, mặc, ở, đi

lại, bên nào không muốn trắng toát bạc?

Vì năm đấu gạo khom lưng, ra tay làm vì phú hộ trừ một ác ôn, cũng là thuận lý thành chương.

"Đã như vậy, tiến lên nhận lấy cái chết!"

Đoàn Ngọc trong tay ẩn đao liên tục, ánh mắt lại là bế lên, tựa như ở tế điện kiếp trước.

"Ngông cuồng!"

Chỉ nghe sắc một tiếng, Phạm Tinh trường kiếm ra khỏi vỏ, quả nhiên phong lợi vô cùng, thân kiếm giống như một vũng nước mùa thu, lạnh lẽo bức người.

Hắn Tật Phong Kiếm cũng không phải là chỉ là hư danh, đặc biệt một tay 'Tĩnh tự kiếm', vậy tay một cái, liền có thể đem trước mặt bàn rượu phân thành đều đều chín khối.

Cờ này nhân lực, lực tay, đã đủ để có thể nói giang hồ trẻ tuổi tuần ngạn bên trong nhất lưu nhân vật, đương nhiên, cũng gần gần giới hạn ở giang hồ ở trong.

Nếu rút kiếm, Phạm Tinh liền kiếm ra không có về, đến thẳng Đoàn Ngọc ngực, một kiếm này đâm ra, đơn giản là như độc xà thổ tín, mau lẹ cực kỳ, giống như tật phong.

Đoàn Ngọc bỗng nhiên mở mắt, trong tay ẩn đao vung lên!

Coong!

Kim thiết giao kích trong, một đoạn mũi kiếm rơi trên mặt đất, Phạm Tinh bưng cổ của chính mình, từ khe hở bên trong chảy ra rất nhiều huyết dịch: "Không. . . Khả năng!"

Mãi đến tận thi thể ngã trên mặt đất, hẵn như trước trợn mắt lên, chết không nhắm mắt!

"Tật Phong Kiếm, dĩ nhiên một chiêu liền bị giết?" Chu Bình nhìn tử thi, sắc mặt hơi trắng bệch, bỗng nhiên vung tay lên, dùng biến hình tiếng nói quát lên: "Các người còn đang làm gì? Lên cho ta!"

Chu vi đại hán rút ra đao nhọn, đã thấy một đạo thanh ảnh phả vào mặt, còn chưa kịp động tác, hai, ba đại hán liền kêu thảm thiết che tay ngã trên mặt đất, rõ ràng là gân tay bị cắt!

Có câu nói một tắc ngăn, một tắc hiểm.

Đoàn Ngọc trong tay ấn đao dài không tới chưởng, tự nhiên là hiểm đến cực điểm.

Hắn hướng về trong đám người bổ một cái, thân hình giống như quỷ mị, không đến bao lâu, đám hung thần liền nằm một chỗ, lại đi tới Chu Bình trước mặt.

"Lão phu quả nhiên có mắt không trông, không nghĩ tới Đoàn lão đại người càng là cái cao thủ võ lâm, còn có thể giết Tật Phong Kiếm. . ." Chu Bình nghiêng răng nghiêng lợi: "Nhưng người liền không vì người bang chúng ngấm lại? Dù cho bọn họ biết đánh nhau lùi vây công, hiện tại Tề bộ đầu cũng đã mang người ở trên đường. . ."

"Quả nhiên, vẫn là cái trò này, lấy yếu điểm uy hiếp. . ." Đoàn Ngọc lắc đầu một cái: "Ta nếu dám độc thân đi gặp, trong bang làm sao có khả năng không có bố trí? Ngược lại người cái này con Lão cầu, ta cũng muốn giết, nhìn Chu gia là phản ứng gì."

"Người muốn giết ta?" Chu Bình trong lòng duy nhất một ý nghĩ, chính là 'Điên rồi' ! Hắn vừa không nghĩ tới cái này Đoàn lão đại dĩ nhiên

mềm không được cứng không xong, cũng không nghĩ ra đối phương dám phát điên động thủ với hần.

"Người tuy rằng họ Chu, nhưng nói cho cùng còn là một người ngoài, không! Chỉ là bọn hần nuôi một con chó, nếu như ta giết Chu Tử Ngọc, Chu gia đương nhiên muốn cùng ta không chết không thôi, nhưng nếu như chỉ là giết người cái này con Lão cầu đây?" Đoàn Ngọc ẩn đao đặt ở Chu Bình trên cổ, ung dung thong thả nói: "Lẽ nào Chu gia sẽ vì một con chó, cùng một cái cao thủ võ lâm không chết không thôi?"

"Một cái Lão cầu tự nhiên không đáng, nhưng Chu gia bộ mặt đáng giá! Huống chi. . . Tật Phong Kiếm còn có sư phụ cùng sư huynh đệ!" Cái này Chu Bình cũng là một nhân vật, đến lúc này, trái lại trấn tĩnh lại.

"Không sai, nhưng nếu như lại thêm một cái thần thông tu sĩ đây?" Đoàn Ngọc khéo miệng mang theo vẻ tươi cười, ở Chu Bình bên tai nhẹ giọng nói.

"Thần thông? Không thể!" Chu Bình nghe xong, con ngươi lập tức tròng lớn, sau một khắc, hần liền bưng cái cổ, ngã trên mặt đất.

. . .

Cầm Lý bang đại trạch.

Phụ trách vây công nơi đây, chính là Chu gia một cái hộ viện đầu mục —— Lý Hổ!

Người này gia truyền một quyền tàn khuyết Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, ngày đêm khổ luyện, cũng coi như trên giang hồ tam lưu hảo thủ, bình thường đối phó năm, sáu cái năm côn đại hán cũng không một chút vấn đề.

Nhưng lúc này, nhìn Cầm Lý bang cửa lớn, lại là có chút xuất mồ hôi trán.

"Hỗ ca, thực sự là tà môn!" Bên cạnh hai cái hộ viện ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: "Tòa nhà này có gì đó quái lạ, các anh em đi vào sau khi đồn dập lạc đường, bất tri bất giác lại đi tới ngoài cửa, hẳn là gặp phải Quỷ Đánh Tường?"

"Cái này huyện thành trong, sao lại chuyện ma quái? Tất là yêu thuật!"

Lý Hồ tuy rằng nội tâm đồng dạng ở đánh trống, tiếng nói vẫn tính trấn định: "Muốn phá yêu thuật, chính là đồng tử đại, máu chó đen, nữ Thiên Quỷ. . . Cái này các thứ trong lúc vội vã chúng ta không có chuẩn bị, cũng may nhị công tử còn sắp xếp hậu chiêu, để Tề bộ đầu ra tay, hẳn chính là công môn người trong, tự nhiên có một phần khí số che chở, nếu như có thể mời đến đóng dấu Huyện tôn đại ấn công văn liền càng được rồi hơn!"

Thủ hạ vừa nghe có lý, lập tức đi xin mời Tề bộ đầu.

Cái này bộ đầu là một tên chừng bốn mươi tuổi, tay dài chân dài thanh niên, ăn mặc bắt phục, nghe được thỉnh cầu, lại là lắc đầu từ chối: "Bản bộ đầu là vì duy trì trị an mà đến, nếu các người cùng trong nhà người nổi lên xung đột, thấy đao làm vì hung, tự nhiên có ta thu thập, nhưng lúc này, thật là không tốt tự tiện xông vào nhà dân! Thu đội!"

Hắn đi ra mấy chục bước sau khi, bên cạnh một tên bộ khoái liền tiến lên: "Tề gia, đây chính là Chu gia nhị công tử thỉnh cầu!"

Đùng!

Bộ khoái vẫn chưa nói hết, trên mặt liền ai một cái lớn tát tai, gặp phải Tề bộ đầu thấp giọng trách cứ: "Tuy rằng Chu gia có nhờ, nhưng lâm trước khi lên đường, người lại có biết Huyện tôn đại nhân bên người Lý sư gia cũng đã tới, dặn chúng ta muốn như thế làm việc, Lão tử còn muốn ở trong nha môn làm tiếp đây!"

Lúc này Huyện tôn có lẽ không làm gì được Chu gia, nhưng muốn cách một cái bộ đầu lại là tay cầm đem bấi chuyện, Tề bộ đầu cũng là không khỏi làm một hồi cở đầu tường: "Nói đến, cái này Cẩm Lý bang xác thực lợi hại, bình thường hiếu kính không nói, lại vẫn đi thông Huyện tôn đại lão gia con đường . . ."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đến Tiếp Sau

Trạch viện bên trong, Tần Phi Ngư cùng Diệp Tri Ngư cảnh giác giám thị bên ngoài tay chân cùng bộ khoái tản đi, không khỏi thở dài một hơi.

Lúc này trạch viện cùng Đoàn Ngọc trước khi rời đi cũng không có bao nhiêu khác nhau, chỉ là ở bốn phương trong góc, các chôn một khối phù lục! Đoàn Ngọc mấy ngày nay đuổi công điều khắc ra mộc phù!

Bàn về gánh chịu pháp thuật chất liệu, mảnh gỗ tự nhiên dù sao cũng hơn lá bùa cường điểm, Đoàn Ngọc lưu lại mộc phù càng là như vậy.

Đương nhiên, hắc vừa chưa Trúc Cơ viên mãn, khắc dấu chi đạo tự nhiên cũng không cách nào đăng đường nhập thất.

Chế tác những thứ này mộc phù, khẳng định không sánh được chân chính phù lục, nhiều nhất xem như là cái bán thành phẩm, đồng thời vì lâm thời phát huy uy lực, còn không thể không vận dụng một chút tà ma ngoại đạo huyết tể thủ đoạn, đã bắt đầu đi thiên, tương tự thầy bà thấp hèn thủ đoạn, chế tác Quỷ Đánh Tường mê trận cũng không có quá mạnh mẽ hiệu quả.

Trên thực tế, chỉ là Lý Hồ cái kia một đám hộ viện tay chân, huyết khí dương cương hạng người, nếu là lại đánh bậy đánh bạ thử lên mấy lần, nói không chắc cũng cho phá.

Tốt ở đời này bình dân đối với thần bí học vẫn có chút kính nể, xác thực Cẩm Lý bang đại bản doanh có Quỷ Đánh Tường bảo vệ, lại mất đi

công môn bên trong cường viện, Lý Hồ cũng không dám tiếp tục thăm dò, chỉ có thể đi thẳng một mạch.

Mà Đoàn Ngọc càng là mượn cơ hội này, hướng ngoại giới thả một cái ba phải cái nào cũng được tin tức —— Cẩm Lý bang có thần thông tu sĩ bảo vệ! Ít nhất cũng có thể cùng đối phương cài đặt quan hệ!

Có tầng này da hổ, lại thêm vào hãn triển lộ ra thực lực, đại khái liền có thể làm Chu gia tạm thời tránh lui một, hai.

...

Huyện nha.

Thư phòng bên trong, đèn đuốc sáng choang.

Huyện Lịch Nguyên huyện lệnh tên là Tăng Duy Trân, chừng ba mươi tuổi, xưa nay yêu sách thành si, dù cho tiến vào thiện lúc cũng tay không buông sách, lúc này thưởng thức một phương đá tiết gà con dẫu, không nhìn ra biểu hiện trên mặt.

Ở trước mặt hãn, thì lại còn có một người, ăn mặc kiểu văn sĩ, ba sợi râu dài phiêu dật, chính là bên người thân cận Lý sư gia, chính đang tại tình tế bẩm báo: "Tề bộ đầu đã báo lại, nói là Cẩm Lý bang hình như có trận pháp bảo vệ, Chu gia hộ viện tay trắng trở về. . . Túy Tiên lâu bên kia cũng có tin tức, nói là Chu Bình Chu quân sự đột phát tâm nhanh, tạ thế, đã đưa đi hóa nhân tràng, còn Phạm Tinh thi thế, nhưng là bị cắt đi, bí mật đưa tới nghĩa trang. . . Thuộc hạ lén lút xem qua, hai người này đều là chết vào ngoại thương, chỗ yếu cổ họng, một đòn mất mạng!"

"Xem ra Chu gia chính là muốn tạm thời lui bước, ăn lần này muộn thiệt thòi. . ." Tăng Duy Trân khẽ cười một tiếng, nhìn trên tay con dẫu, đỏ như màu máu sư tử làm đáng muốn lao vào, trạng thái nghiêm nhiên, ở chương đấy có 'Bán Nhân Trai Chủ' chữ triện, chính là hãn tên tuổi.

Có thể làm hãn như vậy yêu thích không buông tay, tự nhiên là một cái tình phẩm.

Tăng Duy Trân lại đem chơi một lúc lâu, lúc này mới thở dài một tiếng: "Cầm Lý bang bang chủ Đoàn lão đại, có thể một đao giết Phạm Tĩnh, phần này tu vị võ công cũng là khủng bố, tuy rằng ở chiến trận trên không nhiều lắm dùng, nhưng nếu dùng để đánh lén ám sát, lại có thêm một cái thần thông tu sĩ phụ trợ, cũng khó trách Chu gia muốn tạm thời lui bước."

"Ta xem cái này Cầm Lý bang, cũng là có muốn cùng Chu gia hòa giải ý muốn, đại nhân, chúng ta làm sao làm?" Lý sư gia tự nhiên biết trước Huyện tôn dự định, Chu gia thế lớn, trước mấy lần trong bóng tối cản trở chánh lệnh, Tăng đại nhân đương nhiên muốn cho lên điểm mắt thuốc, lại nói, trong bóng tối thu một đám phái làm vì chó săn, cũng thuận tiện tìm hiểu huyện thành động tĩnh, mỗi tháng còn có hiếu kính, cứ sao mà không làm?

Nhưng lúc này, Cầm Lý bang lại là có cùng Chu gia hòa giải ý muốn, cái này làm sao được?

"Hòa giải?" Tăng Duy Trân thả xuống con dấu, lạnh nhạt nói: "Người cho rằng Chu gia là lương thiện nhà, sẽ ngoan ngoãn bị thua lỗ? Chu Tử Ngọc là cái người ngu ngốc, nhưng này vị Chu lão gia nắm giữ Chu gia mấy chục năm, xem thói quen mưa gió, một cái chỉ là thần thông tu sĩ, còn doạ không được hãn, lần này chủ động thu lại cái đuôi, bất quá là đúng là mãnh hổ phục gò núi, ẩn núp nanh vuốt chịu đựng, một khi thăm dò rõ ràng nội tình, đến tiếp sau báo thù tất nhiên mãnh liệt cực kỳ!"

"Vì lẽ đó. . . Cái kia Đoàn lão đại cũng là người thông minh, nhất định sẽ gắt gao áp sát hướng phe ta?" Lý sư gia ánh mắt sáng lên, vui lòng phục tùng chấp tay nói: "Đại nhân cao minh!"

...

Cùng lúc đó, Chu trạch.

Đùng!

Một cái tốt nhất Thanh Hoa Từ chén trà nện ở Chu Tử Ngọc trên mặt, lại rơi trên mặt đất, đập thành mảnh vỡ.

"Phụ thân bớt giận, nhi tử sai rồi!"

Chu Tử Ngọc quỳ trên mặt đất, liên tục đập đầu, nguyên bản phong độ tất cả biến mất không thấy, thoát nhìn rất có vài phần chật vật.

Cái này chính là cổ đại phong kiến chế độ gia trưởng quyền uy!

Dù là Chu phụ là một cái hồ đồ hạng người vô năng, thể chế trong, đại nghĩa phía dưới, Chu Tử Ngọc vẫn phải là quỳ, hưởng chi vị này chủ nhà họ Chu nắm quyền lớn, thông minh tháo vát?

"Người lại có biết người sai ở nơi nào?" Chủ nhà họ Chu tên là Chu Ngạn, tướng mạo cùng Chu Tử Ngọc có năm thành tương tự, hai bên tóc mai hơi sương, có chút vẻ già nua, một đôi con mắt hẹp dài, mang theo cáo già mùi vị.

"Nhi tử đoán sai tình thế, không biết Cẩm Lý bang vẫn còn có thần thông tu sĩ ám trợ, còn có cái kia Đoàn lão đại, võ công dĩ nhiên cao đến có thể một chiêu giết Phạm Tĩnh. . ." Chu Tử Ngọc đành hoảng nói .

"Những thứ này đều là việc nhỏ không đáng kể, người nhất sai, vẫn là mưu toan lấy một đám phái làm cơ sở, chế bá toàn huyện. . . Dã tâm quá lớn, tài năng quá thấp, chí lớn nhưng tài mọn, tất có đại họa!" Chu Ngạn tiếng nói lạnh lẽo.

"Nhi tử biết sai, chỉ là sai lầm lớn đã đúc thành. . ." Chu Tử Ngọc phảng phất đã biến thành dập đầu lạy, chỉ là khi cúi đầu đi thời điểm, mới có thể nhìn thấy hãn con mắt trong một tia hung tàn.

"Chỉ là một cái Cẩm Lý bang, há có thể lật trời đi? Bất quá một cái thần thông tu sĩ lại thêm vào một cái võ công hảo thủ, cũng xác thực có chút phiền phức. . . Việc cấp bách, vẫn là trước tiên điều tra rõ ràng lại nói!"

Chu gia bực này cao môn đại hộ, khẳng định cùng giới tu hành có tiếp xúc.

Đồng thời, con đường tu luyện, thiếu không được tài, lữ, pháp, địa các loại tài nguyên, cũng sẽ có tu sĩ cùng nhân gian quyền quý giao du.

Chu Ngạn không ít thấy qua mấy cái sống sờ sờ Luyện Khí sĩ, thậm chí gia đình đều là mời một cái Phong Thủy sư xem qua, đồng thời còn tiêu tốn của cải khổng lồ, từ trên tay đối phương đối tới qua một ít phù lục cùng pháp khí.

Dù là như vậy, đối với những kia thần tiên bên trong người, như trước có chút kính nể.

Nếu là không có Cẩm Lý bang cái kia Quỷ Đánh Tường mê trận xuất hiện, chỉ bằng Đoàn lão đại dám giết Chu quản sự, Chu gia nhất định sẽ hung hãn phản công, đem bêu đầu, lấy chấn nhiếp cái khác bọn đạo chích.

Mà lúc này, lại là tạm thời đem sự tình áp chế lại, dự bị chậm rãi điều tra.

Đương nhiên, việc này tuyệt đối sẽ không liền như vậy quên đi.

Chờ đến Chu gia thăm dò Cẩm Lý bang át chủ bài, công kích kế tiếp, tất nhiên so với lần này ác liệt gấp mười lần! Gấp trăm lần! Là chân chính

không chết không thôi!

"Dù cho thần thông tu sĩ, cũng có khác nhau, hạ giả lang thang giang hồ, lấy thấp hèn thuật lừa bịp, liền chân chính cao thủ võ lâm cũng không bằng, đối cảnh thời điểm, một đám thanh niên khỏe mạnh, thêm bồn máu chó đen, liền có thể đem yêu đạo ngâm hố phân đánh chết! Mà trung đẳng, nhưng là khiêu ngạo rừng núi, ăn gió uống sương, Thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, tiêu dao tự tại! Chân chính thượng đẳng, lại là có thể hô mưa gọi gió, ổn định thiên hạ, dù là quốc quân gặp phải, cũng nhất định phải lễ kính, tôn làm quốc sư, nhân gia còn chưa chắc chắn đồng ý. . ."

Chủ nhà họ Chu thật dài thở dài, trong mắt tựa như lấp lánh hai điểm u hỏa: "Phàm là thần thông, tất có truyền thừa mạch lạc, để lại dấu vết. . . Cẩm Lý bang mặt sau thần thông tu sĩ, cũng sẽ không đột nhiên xuất hiện, như chỉ là thầy bà loại hình tán tu, ta tất giết hẳn, nếu là có tông môn đạo mạch, vậy thì phiền phức. . ."

"Tông môn, đạo mạch?"

Chu Ngạn tự lẩm bẩm, nhưng không có phát hiện quỳ Chu Tử Ngọc, trên mặt cũng là lóe qua ngóng trông thần thái. . .

. . .

"Hiện tại Chu gia, khẳng định đang suy đoán phía ta bên này thần thông tu sĩ lai lịch, còn có sư môn chứ?"

Đoàn Ngọc trở lại Cẩm Lý bang tổng bộ đại trạch, tâm tình lại là vô cùng tốt.

Một tháng này tới nay, hẳn vẫn vì việc này mưu kế, lúc này rốt cục có kết quả, đồng thời hết thảy đều như chính mình dự liệu giống như phát triển, tự nhiên tâm thần sáng khoái.

"Ta lúc này lòi hai tấm da hổ, Tăng Duy Trân ngã về phía ta bên này, ít nhất không có công môn bên trong làm khó dễ, mà giả dối không có thật thần thông sĩ, càng đủ để khiến Chu gia nghi thần nghi quỷ!"

Nếu như là tán tu cũng là thôi, nhưng một cái tu chân tông phái, đạo mạch các loại, dù cho Chu gia cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

"Thêm vào ta bản thân triển lộ võ lực, Cẩm Lý bang cũng sẽ không là một cái mặc cho xâu xé cá chết. . . Ít nhất có thể cho ta tranh thủ mấy tháng thời gian. . ."

Tuy rằng hai tấm da hổ đều là giả, nhưng sau mấy tháng, làm không tốt một tấm trong đó da hổ liền muốn biến thành thật sự.

"Bang chủ!"

Chính trong suy tư, Tần Phi Ngư cùng Diệp Tri Ngư hai người đi lên phía trước, trong ánh mắt đều mang theo sùng bái.

Trước gặp phải Chu gia ngăn chặn, thế như Thái sơn đè trứng, bọn họ đều làm tốt lấy thân tuần bang chuẩn bị, nhưng không nghĩ tới ở Đoàn Ngọc trù tính phía dưới, dĩ nhiên liền như thế sụp đổ.

Nguyên bản hai người này đối với Đoàn Ngọc liền vô cùng sùng bái, này lúc thì có chút trở thành cuồng tín đồ khuynh hướng.

"Mộc phù đây?"

Đoàn Ngọc hỏi vài câu, phát hiện Lý gia hộ vệ lá gan so với mình dự liệu còn nhỏ hơn sau khi, nhất thời yên tâm, thu hồi những kia bố trí xuống mộc phù.

"Đại ca. . ."

Diệp Tri Ngư lại là ánh mắt lấp lánh: "Này chẳng lẽ chính là truyền thuyết trong tu đạo chân phù?"

"Cũng không phải, chỉ là vàng thau lẫn lộn thôi!"

Đoàn Ngọc xoa một cái tay, những thứ này mọc phù nhất thời hóa thành mảnh vỡ, rải rác ở.

Hắn nhìn tiếc hận không ngớt Diệp Tri Ngư cùng Tần Phi Ngư, lại chỉ cười cười: "Những tấm bùa này chỉ là tiểu thuật, chưa từng nhập giai, gặp phải hiểu việc, một hộp đầu lưỡi máu phun đi lên, cũng là hủy đến gần đủ rồi, nếu để cho người nhìn ra nội tình đi, chúng ta cái này kể bỏ thành trống nhưng là hát không xong rồi."

"Kể bỏ thành trống?" Diệp Tri Ngư cùng Tần Phi Ngư thói quen Đoàn Ngọc tình cờ miệng ra mới mở chi từ, lúc này liền lại không tiếp tục đoán, cũng biết chính là giả vờ thanh thế ý tứ, đồn dập gặt đầu, biểu thị tuyệt đối sẽ không đem bí mật tiết ra ngoài.

"Tốt, lần này qua đi, bản bang cuối cùng cũng coi như vượt qua một trường kiếp nạn. . . Đem tất cả lưu động kim ngân bóc ra, một nửa đưa đến huyện nha, đặc biệt chú ý Huyện tôn bên người Lý sư gia, lễ vật nhất định phải nặng . . ." Đoàn Ngọc trở lại đại sảnh, tự nhiên bắt đầu chủ trì đại cục: "Còn lại đều cho ta, ta phải cho bản bang lập một cái chân chính cơ nghiệp. . ."

Thẳng đến lúc này, Đoàn Ngọc mới không khỏi thở một hơi dài, nhìn khắp bốn phía.

Một tháng yên lặng chuẩn bị, rốt cục được đến cơ hội thở lấy hơi, có thể thay đổi mình cùng thuộc hạ vận mệnh, tối nay sau khi, lịch sử liền này thay đổi!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ruộng Đất

Huyện Lịch Nguyên ở ngoài, một chỗ nông trang.

Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngự, Diệp Tri Ngự bước chậm ở bờ ruộng trên.

Gió mát phơ phất , bởi vì từ lâu qua thu thu, lúc này chính là nông thôn bên trong ít có mùa nông nhàn thời kỳ, nhưng vẫn cứ có nông phu ở trong ruộng chăm sóc cái khác cây công nghiệp.

Hai cái này huynh muội nhìn trước mặt bằng phẳng bờ ruộng, còn có cách đó không xa guồng nước, không khỏi hít sâu một cái, mặt hiện nổi lên ra vẻ thoả mãn.

Làm cái này từ vừa mới bắt đầu liền không mảnh đất cắm dùi cô nhi, đối với một chỗ nơi an thân coi trọng người ngoài lại có thể nào lĩnh hội?

Diệp Tri Ngự lúc này ngay khi tính sổ sách: "Những thứ này đều là tốt nhất ruộng nước, có một trăm mẫu, tuy rằng theo giá thị trường mười lượng bạc, nhưng như vậy nổi liền một khối lớn, hay là chúng ta chiếm tiện nghi, ngoài ra, còn có chu vi lẻ loi tổng tổng ba trăm mẫu ruộng cạn, một ít ruộng dốc cũng có thể khai khẩn, đến không ăn thua có thể trồng chút cây ăn quả, tính ra miễn cưỡng năm trăm mẫu, có thể xây một cái tiểu điền trang. . . Vì cái này, dù cho dốc hết tiền tài, cũng đáng!"

Không nên xem thường cổ nhân đối với thổ địa khát vọng.

Trên thực tế, Cẩm Lý bang trước thì có mua thổ địa kế hoạch, làm sao căn bản không tìm được thích hợp khối lớn bằng phẳng thổ địa, lại thêm vào huyện nha bên trong một ít quan hệ bất bình, chỉ có thể gác lại.

Nhưng lúc này Đoàn Ngọc dặt đại thắng Chu gia oai, lại nện thông huyện lệnh con đường, tất cả tự nhiên nước chảy thành sông.

"Nơi này điền sản lệ thuộc Đại Lâm hương, cái này hương lý mặt dòng họ tình huống so sánh phức tạp, chủ họ cùng họ ngoài lực lượng xê xích không nhiều, chúng ta gia nhập nơi này sau khi, nhớ tới tự thành thế lực, không nên chọc chuyện, cũng không phải sợ chuyện liên được rồi. . ."

Đồng ruộng đều nối liền cùng nhau, chính là có điểm ấy chỗ tốt, lại thêm vào Cẩm Lý bang bang chúng kỷ luật tính cực cao, vạn nhất thật sự phát sinh nông thôn bên trong phổ biến nhất dùng binh khí đánh nhau, chịu thiệt cũng nhất định không phải Đoàn Ngọc cái này phương.

"Ta đặt mua cái này điền trang, chủ yếu vẫn là vì chúng ta Cẩm Lý bang lưu lại một con đường lùi, cái này năm trăm mẫu, ngoại trừ tốt nhất ruộng nước ở ngoài, cái khác người phân một phần, mỗi người cũng có thể có ba, bốn mẫu, mà những kia ruộng nước, tự nhiên là để cho chân chính dám giết dám liều, lập xuống công lao, thậm chí tàn tật huynh đệ. . ."

"Bang chủ cao thượng!"

Nghe được Đoàn Ngọc như vậy sắp xếp, Diệp Tri Ngư cùng Tần Phi Ngư chỉ có vui lòng phục tùng phần.

Bất quá Diệp Tri Ngư lúc này vẫn còn có chút không cam lòng: "Chúng ta thật sự muốn dời đi?"

"Cái này tự nhiên, ta cũng không phải nói hoàn toàn từ bỏ huyện thành, nhưng trước mắt chiếm cứ những thứ này lại là đầy đủ, lại nhiều hơn. . . Liền có bất trắc tai họa!" Đoàn Ngọc vẻ mặt nghiêm túc trả lời.

Tần Phi Ngự nói: "Bang chủ nói cái gì, ta liền tin cái gì, nhưng Chu gia thật sự chịu thua? Cái này không thể nào!"

"Trên thực tế, lần này bán ruộng ở trong, thì có Chu gia cái bóng, có thể xem thành trình độ nào đó lấy lòng, đương nhiên, ta cảm thấy càng là ma túy!" Đoàn Ngọc xì cười một tiếng, đối với Chu gia thực sự là không có cái gì tốt ẩn tượng."Chỉ bất quá bọn hãn còn cần thời gian điều tra thần thông sĩ bối cảnh, còn có liên hệ càng mạnh hơn hảo thủ, chúng ta liền còn có rảnh rồi. . ."

Mặc dù là tính toán như vậy, nhưng Đoàn Ngọc vẫn đúng là không dám liền như thế đem hi vọng ký thác ở Chu gia điều tra tiến triển chậm chậm bên trên.

Vạn nhất đụng chuyện không hài lòng, còn chưa chờ đến hãn Trúc Cơ viên mãn, đối phương liền phát động vòng thứ hai thế tiến công, vậy thì thật sự có chút khó có thể chống đỡ.

'Lấy Chu Ngạn loại kia vững như Lão cẩu tính tình, một khi phát động vòng thứ hai tập kích, tất là nắm chắc, dự bị đối phó thần thông sĩ thủ đoạn, nếu như ở trước đó ta chưa Trúc Cơ nhập đạo, liền vô cùng phiền phức. . . Đương nhiên, trước đó, hãn còn có thể tiến hành một ít nho nhỏ thăm dò, tỷ như lợi dụng Phạm Tĩnh thi thể, hấp dẫn một ít hãn sư phụ sư huynh đệ cái gì đến đây báo thù. . .'

Đoàn Ngọc khẽ nhìn trời chiều nơi xa, cảm thấy việc này còn quả thật có một ít vướng tay chân.

Mấu chốt nhất vẫn không có trong tông môn sinh vật học tài nguyên, dù cho hãn có khắc dấu chi đạo bù đắp, Trúc Cơ tốc độ cũng chỉ có thể tính.

Muốn trước ở Chu gia lần thứ hai động thủ trước, trở thành nhập đạo thần thông tu sĩ, hãn còn thật không nắm chắc được bao nhiêu phần.

"Nói đến. . . Ta chủ tu khắc dấu chi đạo, nếu muốn Trúc Cơ nhập môn, còn cần một ít tài nguyên, vừa vặn có thể mang kiếp trước được đến cái kia nơi di tàng lấy!"

Đoàn Ngọc con mắt toả sáng.

Hắn kiếp trước, một lần duy nhất thay đổi vận mệnh chi kỳ gập, chính là từ một chỗ bí địa bên trong được đến Triện Khắc sư truyền thừa.

Nếu không thì, hắn cũng không có năng lực tích góp tài nguyên, tu hành đến Nguyên Thần chân nhân mức độ.

Cái này một thế sau khi sống lại, tuy rằng khắc dấu chi đạo tu hành pháp môn đều ở trong trí nhớ, nhưng này một chỗ mật tàng Đoàn Ngọc cũng không nghĩ cho người khác đến đi.

Huống chi, ở mật tàng ở trong, còn có một chút Triện Khắc sư công cụ, tài liệu loại hình, đều là có tiền cũng không thể mua được, mua đều không nhất định có thể mua được đồ vật, đối với hắn nhập đạo đột phá cũng vô cùng hữu ích.

"Bởi vậy ở Trúc Cơ viên mãn trước, cái này một chuyến là dù như thế nào cũng chạy không thoát!"

Đoàn Ngọc liếc mắt bên cạnh Tần Phi Ngư một chút, tốt ở tiểu huynh đệ này gần nhất võ nghệ tiến bộ rất nhiều, cũng gần như có thể một mình chống đỡ một phương.

"Bang chủ, xin mời!"

Đến buổi tối, ba người ngay khi mới xây một gian nông trại trong ngủ lại.

Cái này hộ nông phu nguyên bản cũng là Cẩm Lý bang bang chúng, gia chủ ở một lần tranh cướp địa bàn huyết chiến bên trong bị chặt một cái tay, biến thành tàn phế, Đoàn Ngọc tự nhiên ưu an bài trước, ở chỗ này vinh nuôi.

Lúc này thấy đến trong bang ba đại bá chủ đến, tự nhiên lo sợ tái mét mặt mày, để vợ đem đẻ trứng gà mái làm thịt, lại đem treo lơ lửng thịt khô gõ xuống, xử lý tốt sau khi cắt thành tinh tế lát cắt dăng.

Nông gia bên trong tự nhiên không có cái gì tốt rượu, mở ra nắp đây, rượu thoát nhìn còn có chút vẫn đục, nhưng cũng có như vậy một cỗ hương thổ phong vị ở bên trong.

Đoàn Ngọc không để ý lắm, lấy ra một cái thô sứ chén lớn uống, lúc này mới cười to ném ra một khối tiểu ngân thời: "Lão Lương người vợ nấu thức ăn còn thực là không tồi, sau đó thật tốt ở đây sống yên ổn sinh sống, lại sinh mấy cái nhi nữ. . ."

"Ai! Đợi đến những thứ này đám nhãi con lớn rồi, ta vẫn là muốn đem bọn họ đưa đến trong bang hiệu lực!"

Lão Lương đứng ở bên cạnh, hàm hậu chỉ cười cười.

"Đại ca. . ."

Uống rượu sau khi, Diệp Tri Ngư gò má liền có chút đỏ bừng bừng, rất là đáng yêu: "Vì sao chúng ta không thể ở trong thành trắng trợn phát triển? Lấy Phi Ngư ca lúc này bản lĩnh, có nhà ai bang phái là hấn đối thủ?"

Nàng cười duyên chỉ trỏ Tần Phi Ngư.

Lúc này mặt trắng thiếu niên, trên mặt lại là vô cùng bình tĩnh, dù cho uống rượu mạnh, cũng không gặp chút nào đỏ ửng, lạnh đến mức phảng phất một khối băng.

"Huyện thành trong, quan hệ quá tạp, nói không chắc cái nào một cái địa đầu xà sau lưng, thì có hào môn quan cái bóng. . ."

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái: "Mà dù cho có thể xưng bá một huyện, thậm chí mấy huyện, châu quận. . . Làm cái gọi là thủy bộ Tổng Biều Bả Tử, có thể làm sao?"

"Nếu như có thể làm một châu Tổng Biều Bả Tử, cái kia cũng rất tốt a!"

Diệp Tri Ngư trong đôi mắt đều phảng phất hiện ra ngôi sao nhỏ.

Nhìn cái này lấy trở thành lục lâm nữ phi đầu mục làm vì suốt đời chỉ hướng muội tử, Đoàn Ngọc nhất thời có chút không nói gì: "Dù cho là Tổng Biều Bả Tử, nhân gia quan phủ cũng là nói tiểu người liên tiểu người, có cái gì tốt?"

"Nhưng này cũng rất lợi hại a. . ." Diệp Tri Ngư thỏa mãn nói: "Chỉ là suy nghĩ một chút cái kia uy phong, liền làm người không kèm chế được đây. . ."

"Được rồi. . ." Đoàn Ngọc lấy tay đập trán, cảm giác muốn cứu lại cái này từ nhỏ cùng nhau lớn lên muội tử thế giới quan, là một cái vô cùng gian khổ nhiệm vụ.

Chợt, hắn vừa nhìn về phía Tần Phi Ngư: "Đúng rồi, Phi Ngư người chỉ hướng đây? Tựa hồ chưa từng nghe người nói về cái vấn đề này!"

Tần Phi Ngư trong con người lóe qua một tia tinh quang, bình tĩnh phun ra mấy chữ: "Luyện đao! Giết người!"

"Ây. . . Sau đó thì sao?" Đoàn Ngọc yên lặng thở dài, vị này vấn đề tựa hồ so với Diệp Tri Ngư còn nghiêm trọng hơn một điểm.

"Luyện càng mạnh hơn đao! Giết càng nhiều kẻ địch!"

". . . Quên đi, coi như ta không có hỏi đi!"

Đuổi đi hai người sau khi, Đoàn Ngọc xoa xoa có chút nhức nhối huyết thái dương, cảm giác muốn thay đổi vận mệnh của bọn họ, thực sự có chút gánh nặng đường xa.

"Hoặc là nói. . . Vẫn còn ở trung nhị thiếu niên kỳ? Qua một thời gian ngắn là tốt rồi. . ."

Hắn miệng thở ra một hơi dài, để Lão Lương thu thập tiệc rượu, chính mình nhưng là đi tới sân sau.

Cái này sân không lớn, ở giữa là một tấm bàn đá cùng bốn cái hình trụ ghế đá, phía trên có một giá gỗ, mọc đầy dây nho, nói vậy đợi đến chói chang ngày mùa hè thời khắc, nơi này tất nhiên là một mảnh mát mẻ.

Đoàn Ngọc ngồi ngay ngắn ghế đá bên trên, tựa như đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trên thực tế, lại là tại âm thầm sắp xếp trí nhớ của kiếp trước.

'Kiếp trước lúc này, ta đã vong mệnh thiên nhai, sau đó vào núi tu hành, chuyện thế gian còn quả thật không nhớ ra được quá nhiều. . .'

Hắn tất cũng không biết chính mình sẽ chuyển thế sống lại, như thế nào sẽ cố ý đi đào móc tin tức?

Trên thực tế, nếu như hiện tại liền bước vào Tu Chân giới, có lẽ Đoàn Ngọc sẽ càng thêm như cá gặp nước một điểm.

Đúng là cái này thế gian việc, vẫn là huyện Lịch Nguyên phụ cận, gần nhất hai tháng liền có thể có tác dụng lớn, thực sự là ấn tượng rất ít.

'Ở Trúc Cơ viên mãn, nhập đạo trước, ta ít nhất phải ra ngoài một lần, đem cái kia Triện Khắc sư di tàng cầm vào tay. . . Kiếp trước ta là tu hành sơn môn đạo pháp, xuống núi du lịch lúc mới thu được truyền thừa, lại khiếm khuyết một bước mẫu chốt nhất, trở thành suốt đời chuyện ăn năn, lần này cuối cùng cũng coi như có thể để bù đắp.'

Khắc dấu chi đạo bác đại tinh thâm, thậm chí cùng tu hành cùng một nhịp thở.

Làm sao một đời trước Đoàn Ngọc tìm tới truyền thừa sau khi, lại là đã nhập đạo, căn cơ sớm định, chỉ có thể đưa nó xem là một môn cường đại Phó chức, vẫn dẫn cho rằng hám, cái này một thể đương nhiên sẽ không tái phạm đồng dạng sai lầm.

'Tuy rằng cái này truyền thừa cũng ở Khánh quốc, nhưng ta rời đi lúc, tất là Cầm Lý bang nguy hiểm nhất thời điểm, một cái huyện lệnh cũng chưa chắc có thể làm cho Chu gia có kiêng dè, đến tìm một tấm chân chính da hổ. . .'

Đoàn Ngọc vắt óc suy nghĩ, cuối cùng vẫn là định ra rồi mục tiêu.

Đó là một việc lớn, lớn đến vong mệnh thiên nhai hấn, đều có nghe thấy, chính là Khánh Lịch mười sáu năm đông, Diệp Châu tuần tra ngự sử Đinh Nhưộng bị đâm án!

Dựa theo to nhỏ đem chế nhận chức quan nguyên tắc, triều đình bổ nhiệm Châu mục các loại một phương quan to một phương sau khi, tất nhiên còn có đầy đủ kiểm chế cùng hậu chiêu.

Cái này tuần tra ngự sử, chính là trong đó một cái.

Ngự sử cấp bậc không cao, chỉ có thất phẩm, nhưng tấu chương nhưng có thể thẳng tới quốc quân án trước, mà mang theo tuần tra hai chữ, càng là tương đương với phụng chỉ khâm sai, dò xét địa phương.

Như vậy một cái quan to bị đâm, nhất định chấn động Khánh quốc quảng trường, dù cho đương thời thoát thân Đoàn Ngọc đều nghe xong một lỗ tai.

Cũng thiệt thòi hãn đã từng đột phá Nguyên Thần, có thể lật xem tự thân sở hữu trí nhớ, bằng không cũng là tất nhiên rất sớm lãng quên.

"Cái này Đinh Nhượng đúng là vẫn chưa chết đi, lại cấp cứu trở về, từ đây ở quan trường một bước lên mây, có mười năm đại vận, cuối cùng làm được một châu Châu mục, lúc này mới thịnh cực mà suy, bị khám nhà diệt tộc, ta hay là có thể mượn một chút hãn số phận?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Trùng Hợp

Đoàn Ngọc sở dĩ lựa chọn Đinh Nhượng, đầu tiên tự nhiên là bởi vì đường gần, ngày cũng gần như.

Mà điểm thứ hai càng trọng yếu hơn, chính là người này tuy rằng bị đâm, cuối cùng lại còn sống đi xuống, còn có mười năm phồn thịnh đại vận!

Cái này liền đại biểu này một chuyến hữu kinh vô hiểm, còn có thể thuận lợi đáp lên một cái to lớn tiềm lực, cơ sao mà không làm đây?

Cho tới mười năm vừa qua, thịnh cực mà suy chuyển, Đoàn Ngọc không chút nghĩ ngợi.

Hắn lúc này mưu cầu, bất quá là vì Diệp Tri Ngự cùng Tần Phi Ngự mượn một tấm da hổ, có thể làm Chu gia kiêng kỵ mà thôi.

Nếu là mười năm sau khi, chính mình còn cần dựa vào Đinh Nhượng che chở, vậy thì thực sự là sống lại đến chó trên thân.

Ngự sử chính là thất phẩm, tuần tra ngự sử có lục phẩm, cũng là vị ti quyền trọng điển phạm, chân chính luận trên tay quyền lực, Chu gia cái kia tứ phẩm quan lớn bất quá ở đất tiền nha môn bị ghẻ lạnh, nói không chắc còn không bằng một cái bình thường ngự sử đây.

"Mấy năm qua Khánh quốc cùng chu vi quốc gia tranh chấp cũng là liên tiếp, đều là do vì thảo nguyên người Hồ dị động mà làm chuẩn bị. . . Nhưng chân chính ta có thể lợi dụng, lại là không có vài món. . . Mà thần

thông bí tàng liên càng không cần phải nói, có bằng vào ta hiện tại năng lực căn bản là không có cách đột phá, có còn chưa từng đến xuất thế lúc. . ."

Đoàn Ngọc sờ sờ cằm, thở dài một tiếng, trở lại đi ngủ.

Ngày thứ hai, hắc liên dẫn Tần Phi Ngư cùng Diệp Tri Ngư, cười ba con khoái mã, đi tới huyện Cửu Sơn.

Huyện Cửu Sơn cũng ở vào Diệp Châu , bất quá cùng huyện Lịch Nguyên liên đúng là một cái thiên nam, một cái địa bắc, Đoàn Ngọc đối với ngoại giới cùng thủ hạ lời giải thích, là muốn đi đặt mua một ít sản nghiệp , làm cái này thỏ khôn có ba hang tác dụng.

Mà trên thực tế nguyên nhân chân chính, vẫn là hắc nghĩ tới Đinh Nhượng bị đâm thời gian địa điểm, ngay khi huyện Cửu Sơn phụ cận, tự nhiên cần kiểm soát đi tới đó chờ đợi.

Nếu không thì, dù cho hắc cứu nhân gia, đối phương sau đó một tra, người một cái bang phái lão đại, vô duyên vô cớ lao nhanh mấy trăm dặm tới cứu người, nơi nào đến tình báo tin tức? Chẳng lẽ cùng người tập kích chính là một nhóm? —— vậy thì chân chân chính chính là chữa lợn lành thành lợn què.

Là lấy đến huyện Cửu Sơn sau khi, Đoàn Ngọc cũng là đằng hoàng khu vực Diệp Tri Ngư cùng Tần Phi Ngư bốn ba chọn mua, một bộ chăm chú chuẩn bị đường lui tư thế.

. . .

Ngày hôm nay, Đoàn Ngọc đem Diệp Tri Ngư đặt ở huyện bên trong khách sạn, mang theo Tần Phi Ngư ở huyện Cửu Sơn bên trong đi đi chuyển chuyển, một bộ không hài lòng lắm đáng về.

Cuối cùng đơn giản trước đem sự tình thả xuống, tìm cái dẫn đường, bắt đầu du lãm bản địa danh thắng.

Dựa theo cái kia dẫn đường từng nói, huyện Cửu Sơn thâm sơn cùng cốc, thực tại không địa phương tốt gì, chỉ có ngoài thành một chỗ 'Cửu Sơn ao', có cửu phong vây quanh, nhất tuyến thiên các loại cảnh sắc, cũng có một chút văn nhân mặc khách từng từng du lịch qua đây, lưu lại đích thân viết, xem như là đáng giá vừa đi.

Hắn không biết Đoàn Ngọc chờ chính là 'Cửu Sơn ao' ba chữ này, nghe được sau khi liền làm hứng thú tăng nhiều vẻ, để dẫn đường dẫn đường.

Một nhóm đi tới chân núi, đã lúc đến giữa trưa, vừa vặn Đoàn Ngọc nhìn thấy có một cái nghỉ chân quán trà, liền bắt chuyện Tần Phi Ngư ngồi, uống một bát không thể nào mùi thơm ngát, nhưng có thể giải khát lúa mạch khô trà.

Lúc này cái này quán trà cũng là ăn uống một thể, cái kia ông chủ liền lên trước hỏi Đoàn Ngọc mấy người có hay không nghỉ trọ, nói bản điểm mới vừa làm thịt một cái phì chó, chính tại bếp sau xử lý.

Đoàn Ngọc vừa nghe, liền phát hiện Tần Phi Ngư trong mắt có như vậy một tia tinh quang lóe qua.

Bọn họ loại này cô nhi, thông lệ là sẽ trộm gà bắt chó, khi còn nhỏ có thể trộm được một con chó, vậy hãy cùng ăn tết làm thịt đầu đầu heo mập như thế hưng phấn, dù cho Diệp Tri Ngư bé gái kia ăn lên cũng là mù quáng giống như, nhất thời lấy ra mấy góc bạc vụn, để tiểu nhị cắt một cái chân chó đưa ra.

Cửa hàng này tuy nhỏ, chủ quán lại là dụng tâm, các loại hương liệu đem thịt chó thiên vị xóa, bùng lên sau khi mùi thơm nức mũi, lại phối lấy tỏi già, cay dầu các loại gia vị, ăn vài miếng, lại phối lấy bản địa một loại

món chính bánh nướng, coi như là ngũ đại tam thô thanh niên khỏe mạnh, cũng có thể đem cái bụng hồng đến no no.

Đoàn Ngọc vừa ăn uống, lại là nhớ lại càng nhiều liên quan tới Đinh Nhượng bị đâm án chi tiết nhỏ.

Dựa theo lẽ thường tới nói, tuần tra ngự sử bị diệt khẩu, tất nhiên là trên tay nắm giữ địa phương chủ quan một ít tài liệu đen, vẫn là rất đòi mạng loại kia, huyện lệnh cũng không đủ cách, ít nhất phải là quận trưởng cùng Châu mục, cái này Đinh Nhượng có người nói thông minh tháo vát, lần này minh tra ám hỏi, trên tay rất là nắm giữ một chút Châu mục đại nhân ăn hối lộ trái pháp luật chứng cứ, đang chuẩn bị bấm tấu lên quốc quân!

Mà tiếp đó, Châu mục phái người diệt khẩu, lại là chuyện thuận lý thành chương!

Nhưng Đoàn Ngọc lại biết, này sự kiện tuyệt đối không phải đơn giản như vậy!

Chân chính hậu trường hắc thủ, lại là Diệp Châu bên trong Trấn Đông quân Tiết độ sứ Hạ Tông!

Nói đến đây cái, phải bàn một chút Khánh quốc bây giờ hình thức.

Ở đại lục Vân Lan bên trên, lẻ loi tổng tổng mà hiện lên ra các nước đặt ngang hàng, giống như Xuân Thu chiến quốc giống như loạn chiến cảnh tượng, ngoài ra, còn có phương bắc trên thảo nguyên người Hồ mắt nhìn chăm chăm.

Khánh quốc chính là ở vào bốn mặt đều địch, không chỉ có mặt bắc có một phần cùng thảo nguyên giáp giới, đông nam tây ba mặt càng là mỗi cái có một quốc gia, thỉnh thoảng liền có loại nhỏ chiến loạn.

Không phải mỗi một nhậm chức quốc quân đều là am hiểu chinh chiến nhân tài, bởi vậy đối với tướng quân uỷ quyền cũng hợp tình hợp lý.

Cái này Tiết độ sứ, chính là bởi vậy thiết lập mà đến chức vị, trì tiết làm việc, uy nghiêm sâu nặng, thậm chí có thể tự mình chiêu mộ chúc lại cùng lính, có thể nói một phương chư hầu.

Diệp Châu ở vào Khánh quốc thiên đông, có một quận giống như phần đệm giống như, trực tiếp tạc tiến vào phía đông địch quốc 'Đông Trần quốc' cảnh nội, bởi vậy vững vàng chiếm cứ ưu thế.

Sở dĩ sẽ như vậy, liền là bởi vì cái này một quận nguyên bản thuộc về Đông Trần quốc, sau đó năm giữ quận binh quận úy giết Thái Thú mà lấy một quận hàng khánh, ngay lúc đó Khánh quốc quốc quân vui sướng, hứa cho chi vĩnh trấn này quận, cũng bổ nhiệm làm vì Trấn Đông quân Chỉ huy sứ, tuy rằng vẫn cứ thuộc về Diệp Châu Châu mục quản hạt, nhưng trên thực tế liền năm giữ nửa phiên trấn tính chất.

Bất luận cái nào khi Châu mục, nhìn thấy dưới trướng có như thế một cái vừa không thể nào nghe điều lại càng không nghe tuyên thế lực, trong lòng đương nhiên sẽ không sáng khoái.

Cái này một đời Châu mục liền không biết là thu đến hối lộ không hài lòng, vẫn là nguyên nhân khác, nói chung liền cùng Hạ Tông vô cùng không hợp nhau.

Hạ Tông cũng là cái đao thương mưa tên bên trong đi ra mãnh nhân, mắt thấy đối phó không được Châu mục, còn muốn bị hấn bóp lấy cái cổ, lại dò xét đến Đinh Nhượng đồng dạng đang làm hấn tài liệu đen tình báo, đơn giản trực tiếp làm thít tuần tra ngự sử, cho Châu mục đỉnh đầu mạnh mẽ trồng lên một dơ bẩn.

May là lần này không biết làm sao sự việc, để Đinh Nhượng may mắn chạy trốn, cũng đã điều tra xong chân tướng, nếu không thì cái này Diệp

Châu Châu mục thật sự cũng bị mạnh mẽ giội lên một đầu nước bắn, không cách nào rửa sạch.

'Đương nhiên. . . Đây một đời Châu mục cũng không phải vật gì tốt, năng lực không được, dù cho không có lần này việc, cũng là rất nhanh sẽ bị triệt rơi. . . Bởi vậy không tính điều thô to chân. . .'

Tính toán khắp nơi sau khi, Đoàn Ngọc vẫn cảm thấy Đinh Nhượng thích hợp nhất.

Chính là bởi vì vị không tính quá cao, bởi vậy cũng nhất định không có bao nhiêu hợp dùng nhân thủ, huống chi đây chính là chân thật ân cứu mạng! Dù sao Đinh Nhượng cũng không biết chính mình kỳ thực không có Đoàn Ngọc cứu giúp hẳn cũng có thể còn sống!

"Mà lần này sự kiện, càng là một cuộc chiến tranh mồi dẫn hỏa, tuy rằng chỉ lan đến Diệp Châu, nhưng cũng là đại loạn nhất thời. . . Ta bỏ mạng giang hồ lúc, có thể sống sót, cũng nhờ có nó quấy đục nước!"

Đoàn Ngọc hít sâu một cái, nếu Đinh Nhượng sống sót, lại điều tra rõ chân tướng, đồng thời cái kia Trấn Đông quân Hạ Tông cũng thực sự là ngang ngược ngông cuồng, hứa cho chi vĩnh trấn một quận Khánh quốc quốc quân đã sớm chết, lúc này kế vị chính là tiên quân con thứ hai, là nhất không chịu nổi loại này trấn thủ một phương đại tướng ương ngạnh, từ lâu chuẩn bị giết gà dọa khỉ. . . Khắp nơi nhân tố dưới tác dụng, vị này Trấn Đông quân Tiết độ sứ dù cho sắp chết giãy dụa, cũng là rất nhanh bại vong, có người nói bởi vì bị bại quá nhanh, dù cho Đông Trần có tâm quạt gió thổi lửa, nhưng cũng là liền lính cũng không từng tụ hợp nổi đến, liền nghe được đại loạn bình phục tin tức, chỉ có thể phản nộ thôi lui.

'Ám sát Đinh Nhượng loại này đẳng cấp chiến đấu, thích khách thực lực hẳn là sẽ không quá cao, liên lụy cũng sẽ không quá nhiều, Đinh Nhượng vốn là mệnh không nên tuyệt, ta lại đi cứu hẳn, nắm rất lớn. . .'

'Cho tới Diệp Châu binh hoang mã loạn, ha ha. . . Cái kia không phải là ta báo thù cơ hội tốt sao? Nạn binh hoả lúc, bị giặt sạch trạch viện thân sĩ cũng không ngừng một nhà hai nhà, sau đó có thể làm sao?'

Suy tư xong những thứ này, cũng là ăn uống no đủ sau khi, Đoàn Ngọc liền để cái kia dẫn đường mang theo mình cùng Tần Phi Ngự bắt đầu leo núi, cái kia tên tuổi nhất 'Nhất tuyến thiên' tự nhiên là không đi không được.

. . .

Cái này Cửu Sơn ao có thể nổi danh, tự nhiên là phong cảnh xinh đẹp, thúy sắc liên miên, núi non trùng điệp, liền Tần Phi Ngự nhìn đều không khỏi gật đầu liên tục.

Gồ ghề đường núi bên trên, tình cờ liền có thể phát hiện văn nhân lưu lại đích thân viết, lấy ma nhai khắc đá hình thức ở lại ở giữa, có bị dây leo hoàn toàn che chắn, còn ôm tỳ bà nửa che mặt, nhất định phải đem cây cỏ đẩy ra mới có thể nhìn đến toàn cảnh.

"Phi Ngự. . . Người xem cái này cảnh sắc làm sao?"

Đoàn Ngọc đi tuốt đằng trước, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Tất nhiên là rất đẹp, nhưng đáng tiếc tiểu muội không có tới, sau khi trở về nhất định phải bị nàng ồn ào một trận. . ." Tần Phi Ngự hiếm thấy oán giận một câu.

"Ha ha. . . Ngọn núi này xinh đẹp , khiến cho người lưu luyến quên về, cùng lắm thì lại dẫn nàng tới một lần!" Đoàn Ngọc cười ha ha, nhìn dẫn đường: "Nhanh đến trên đỉnh ngọn núi sao?"

Cái kia dẫn đường chừng ba mươi tuổi, mang theo người miền núi đặc biệt giáo hoạt, trước rất là hăm hại Đoàn Ngọc mấy góc bạc, lúc này nhìn

ngó đường, nhân tiện nói: "Lại đi lên trước chuyển hai cái cong, liền đến nhất tuyến thiên, đến nơi đó, khoảng cách đỉnh ngọn núi liền không xa. . ."

Đoàn Ngọc lại là nhớ tới rõ ràng, cái kia Đinh Nhượng bị tập kích thời gian địa điểm, chính là hôm nay lúc này, nhất tuyến thiên trong!

'Nếu như ta là người tập kích, lúc này nếu như đã triển khai hành động, liền tuyệt đối sẽ không lại nhượng người tới gần, nhất định sẽ bố trí chặn lại thủ đoạn. . .'

Ngay khi Đoàn Ngọc nhìn rừng rậm, trong lòng lên một ý nghĩ thời điểm.

Hống hống!

Một tiếng mãnh liệt rít gào, đột nhiên từ ven đường trong rừng rậm truyền ra, tiếng gào rung trời, mang theo phong lôi tư thế!

Rống to ở trong, một con Điều Tình Bạch Ngạch lớn trùng liền nhảy đến một khối trên núi đá, mắt hổ quan sát bên trong người.

"Sơn Quân. . . Sơn Quân gia gia đi tuần rồi!"

Cái kia dẫn đường nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời sợ đến tè ra quần, ngã xuống đất, liền bò cũng bò không đứng lên.

"Nơi đây có hổ họa sao?"

Tần Phi Ngư 'Cheng' đến một tiếng, đem Nhạn Linh đao rút ra sao, lại đá mạnh dẫn đường một cước.

"Không. . . Không có! Cái này Cửu Sơn ao chính là bốn huyện nổi danh nhất khu phong cảnh, nếu là thật có hổ họa, Huyện lệnh đại nhân nhất định phải kém thợ săn bắt rồi. . ."

Dẫn đường run run rầy rầy nói: "Hay là mới dời đến?"

Đoàn Ngọc thấy vậy, lại là hoàn toàn yên tâm, biết rốt cục cho mình va vào!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Chặn Lại

Nói thật, không có chân chính đối mặt với qua một con mãnh hổ người, căn bản không biết tâm linh chịu đựng đến chấn động khủng bố đến mức nào!

Cái kia dài ba mét thể hình, nặng mấy trăm cân thân thể, sắc bén nhanh vuốt, cùng với một đôi tinh quang bắn ra bốn phía hồ mắt, mang theo thuần túy miệt thị, đó là nhìn thấy đồ ăn ánh mắt, ẩn chứa đỉnh cấp rừng núi lược thực giả đối với dưới tầng chuỗi thực vật uy áp.

Bởi vậy, cái kia dẫn đường tè ra quần, quả thực là lại chuyện quá bình thường.

Tần Phi Ngư đối mặt với mãnh hổ, còn có thể hung hãn rút đao tương đối, không phải trời sinh ngốc lớn mật, mà là vô số lần vào sinh ra tử rèn luyện ra cường hãn tâm thần.

Thậm chí Đoàn Ngọc rõ ràng, dù là đem chính mình Cẩm Lý bang bên trong nhất có huyết tính hai mươi cái hán tử gọi ra, nếu như trên tay không có binh khí đánh bạo, đồng thời ở cái này rừng núi địa lợi bên trong cùng cái này con mãnh hổ gặp gỡ, cũng ít không một cái đại bại thua thiệt kết cục !

'Cái này con mãnh hổ lại đến kỳ lạ, tám thành là phục kích đã bắt đầu, người chủ trì phải tới chặn lại khả năng xuất hiện cứu viện nhân mã. . .'

Kết hợp trí nhớ của kiếp trước còn có trong bóng tối dùng bạc thu mua đến tin tức, Đoàn Ngọc tự nhiên biết, lúc này vị kia Đinh Nhượng cải trang

xuất hành, chính ra về văn nhân, du lãm Cửu Sơn ao.

Hiện tại, hẳn là chính là ở nhất tuyến thiên chiu đến phục kích.

Mà nói chặn viện binh nhân tuyến, cái này con cộp như thế nào cũng so với người thích hợp, ít nhất càng có mê hoặc tính, cũng dễ dàng dọa đi không quan hệ nhân mã.

'Thoạt nhìn, Hạ Tông cái kia Chỉ huy sứ thủ hạ, cũng là có không ít cao nhân. . . Cũng may là cái này con mãnh hổ chỉ là hàng bình thường sắc!'

Này thế nhưng là có tinh quái, những kia chân chính mãnh hổ tinh, từng con da thịt cứng như sắt thép, càng kiên lực đại vô cùng, có còn vô sự tự thông linh ngộ 'Trần Quý' thần thông, có thể triệu hoán ác quỷ trợ trận, gặp phải loại này, hiện tại Đoàn Ngọc chỉ có chạy mất dép phần.

Dù là lúc này bình thường mãnh hổ, Tần Phi Ngư muốn thu thập xuống, cũng phải hao phí chút sức lực.

Nhìn thấy nhân loại trước mặt dám nhắc đao đem đối, mãnh hổ đồng dạng cảm giác được uy hiếp, dĩ nhiên từ trên núi đá nhảy xuống, vây quanh Tần Phi Ngư liên tục nhiều nửa vòng.

Hống hống!

Đột nhiên, con này mãnh hổ cũng lại không chịu được giằng co, trước tiên phát động thế tiến công, bóng đen bổ một cái, cực lớn hổ thân đã đi tới giữa không trung, phảng phất mây đen giống như chụp xuống.

Sau khi rơi xuống đất, nó không có bắt được con mồi, hổ trào nhất thời hất lên, mang theo ác phong.

Cái này bổ một cái hất lên, thoát nhìn giản dị tự nhiên, trên thực tế đều là con cộp sấn thú lúc tuyệt kỹ, cực nhỏ có con mồi có thể tránh thoát cái này tam bản phủ.

Nhưng Tần Phi Ngư không giống!

Hắn vốn là luyện võ tài liệu tốt, lại thêm vào khoảng thời gian này Đoàn Ngọc dốc lòng truyền thụ, coi như gặp phải ngày đó Phạm Tĩnh, phải là đều có thể chống đỡ trăm chiêu trở lên!

Nhìn thấy cự hổ đập tới, lập tức triển khai đao bộ tách ra.

Cái này đao bộ, cũng là Trùng Đao Thất Pháp một phần, bộ pháp như đao, nói thẳng, chú ý chính là một cái 'Nhanh' chữ!

Lúc trước tập luyện thời điểm, Tần Phi Ngư có thể chịu không ít đau khổ, bàn chân cùng trên bắp chân xanh tím từng mảnh từng mảnh, nếu không là Đoàn Ngọc mở mấy vị ngoại thương thuốc khá là linh nghiệm, một đôi chân liền phế bỏ.

Bất quá cái này Tần Phi Ngư cũng là có một sự quyết tâm, phải dựa vào loại này vẫn cứ không nể chân của mình làm chân thái độ, đem Đao bộ luyện thành.

Lúc này tránh thoát con này mãnh hổ bổ một cái cùng hổ trao hất lên, liền đến cự hổ sau lưng.

Đùng!

Lúc này, mãnh hổ cũng cảm giác được nguy hiểm, roi thép giống như vẩy đuôi một cái, đây là nó Tam Bản phủ thức cuối cùng, thiện có thể bảo vệ hậu thân chỗ yếu, lúc này triển khai ra, có thể thấy được cũng là cảm nhận được uy hiếp mạnh mẽ.

"Giết!"

Thấy vậy, Tần Phi Ngư không tránh không né, hai tay cầm đao, đột nhiên một chém!

Phốc!

Hắn dùng đao vô cùng chuẩn, thoát nhìn, liền phảng phất con cạp chủ động đem đuôi đưa đến trên lưỡi đao như thế.

Vang trầm ở trong, nửa đoạn đuôi cạp rơi trên mặt đất, mà Tần Phi Ngư cũng là rên lên một tiếng, không ngừng rút lui, hai tay hổ khẩu vỡ toang, máu tươi giàn giụa.

"Hống hống!"

Đoạn đuôi nổi đau, khiến cho mãnh hổ hung ý càng thêm, cực lớn hổ mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tần Phi Ngư.

Mà Tần Phi Ngư nhưng là nắm chặt nhiều một lỗ hổng Nhạn Linh đao, một cách hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm cuộc đời đại địch.

Con này mãnh hổ da dày thịt béo, chém nó một đao cũng không nhất định trọng thương, nhưng Tần Phi Ngư chính mình nhưng là thân thể phàm thai, một khi trúng một trảo, ít nhất cũng là gân đứt xương gãy kết cục!

Ở đây loại bất bình đẳng trạng thái, Tần Phi Ngư lại là càng đánh càng hăng, có như vậy một cỗ vật ngã lường vong ý tứ ở bên trong.

Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, lại là có chút vui mừng, biết tại sống chết nguy cơ dưới, chính mình tiểu huynh đệ này võ công lại là kiên cố hướng về trước bước ra một bước.

Sinh tử thời khắc, giỏi nhất kích phát một người tiềm năng, tựa như rừng sâu núi thẳm bên trong đạo sĩ, luôn yêu thích ở trên vách núi cheo leo

đánh quyền giống như, kỳ danh là 'Đạo Thiên cơ', đương nhiên, này pháp môn bởi vì nguy hiểm quá to lớn , căn bản chính là đang đùa mệnh, không phải chân chính si mê, hoặc là có huyết hải thâm cừu, đều sẽ không dễ dàng thử nghiệm.

"Làm sao, vẫn là quá non một điểm!"

Đoàn Ngọc dù sao cũng là đã từng là Nguyên Thần chân nhân, nhãn lực cỡ nào cao siêu? Từ lâu nhìn ra con súc sinh này tuyệt đối không phải Tần Phi Ngư địch thủ.

Nhưng Tần Phi Ngư đối địch thời khắc cũng phạm một cái sai lầm lớn! Đó chính là hấn đem sự chú ý đều tập trung ở mãnh hổ trên người, hoàn toàn quên quan sát cảnh vật chung quanh!

Lúc này, liền có một cái mối tinh sắc bén mũi tên, vừng vàng nhắm ngay hấn!

Đương nhiên, cái này cũng là bởi Tần Phi Ngư thực lực quá yếu, nhất định phải toàn tâm toàn ý, mới có thể tránh thoát mãnh hổ thế đại lực trầm lợi trảo, không có tinh lực phân tâm cái khác nguyên nhân.

Đoàn Ngọc nhìn thấu điểm này sau khi, trên tay vô thanh vô tức trong lúc đó, đã nhiều một thanh ẩn đao.

Cái này ẩn đao hấn bình thường dùng để điêu khắc gỗ đá thuận buồm xuôi gió, sắc nhọn nhất cái kia một đầu, rõ ràng là dùng tốt nhất bách luyện cương đánh bóng mà thành, ở Túy Tiên lâu bên trong đoạn kiếm giết người, cũng là tiện tay cực kỳ.

Lúc này liền vòng qua chiến trường, hướng về nơi núi rừng sâu xa sờ lên.

Nói đến, cái thời đại này Thần xạ thủ tuy rằng được xưng bách phát bách trúng, nhưng nếu như không có thần thông phụ trợ, bình thường người bắn tên hữu hiệu sát thương phạm vi, cũng bất quá năm mươi bước đến một trăm bước trong lúc đó.

Cổ đại bước ra một cước làm vì khuể, hai chân mới gọi một bước, gấp hợp lại với nhau, đại khái cũng là một mét lại một phần ba dáng dấp.

Cũng chính là cho dù có người bắn tên mai phục, nếu như không tính toán cao hơn mặt biển, nhất định phải tới gần một trong vòng trăm thước, mới có thể bảo đảm chuẩn xác tỉ lệ.

Bởi vậy, Đoàn Ngọc sờ qua đi không có vài bước, liền nhìn thấy một cái ẩn giấu ở trong rừng rậm người bắn tên.

Cái tên này nằm nhoài trên cây, nhìn thấy chính mình lại đây, lập tức không rảnh suy tư thay đổi trường cung, làm dáng muốn phát.

Bắt lấy tiễn đồng trên này điểm hàn quang, ở đối phương sắp phát tiễn thời khắc, Đoàn Ngọc trong tay hàn mang lóe lên.

Răng rắc!

Một nhánh rõ ràng mất đi chính xác tiễn từ Đoàn Ngọc đỉnh đầu bay qua.

Trên cây người bắn tên bưng cổ của chính mình, đầy mặt không cam lòng té ngã xuống, ngón tay trong khe hở tràn đầy máu tươi.

Cùng lúc đó, còn có hai cái đồng bọn lại là gào thét, từ bên cạnh trong bụi cỏ nhảy ra, hướng về Đoàn Ngọc vọt tới.

Hai người bọn họ vừa nhìn chính là trong quân tinh nhuệ, đao pháp hậu thực ngoan lạt, hoàn toàn chính là loại kia lấy mạng đổi mạng dũng

mãnh đấu pháp, then chốt là hai tâm ý người tương thông, lẫn nhau đem nhược điểm của đối phương bù đắp, hai người này song đao đánh tới, cho Đoàn Ngọc cảm giác, chính là đến một cái song đầu bốn cánh tay quái vật, vô cùng khó chơi.

Bất quá Đoàn Ngọc dù sao cũng là thân kinh bách chiến người, làm sao có khả năng bị chỉ là hai cái nha binh cuốn lấy?

Nhìn thấy hai người này xông lên sau khi, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh lùng, bỗng nhiên quát lớn: "Trá! ! !"

Đây cũng không phải là thần thông, nhưng một tiếng rống to, tiếng gầm cuộn cuộn, giống như bình địa gỡ mìn, vẫn là đủ để dọa người giết mình, người bình thường nói không chắc đều sẽ trực tiếp bất tỉnh đi, dù cho lần trước Phạm Tinh ở đây, cũng đến choáng váng đầu não hoảng một hồi lâu.

Này hai cái Trấn Đông quân nha binh đều là thân chất thành núi, máu chảy thành sông bên trong bò ra ngoài người, tinh thần muôn vàn thử thách, lại chỉ là ngấn ra, liền cùng người không liên quan giống như tiếp tục đánh tới.

Bất quá ở cái này hết một tiếng phía dưới, thân pháp của bọn họ chung quy là đình trệ sát na, thể hiện ra một loại không hài hòa.

Đoàn Ngọc chờ cơ hội, cũng chính là cái này.

Suýt xảy ra tai nạn thời khắc, hăn nghiêng người lóe lên, giống như một tờ giấy mảnh giống như, từ song đao ở giữa khó mà tin nổi khoảng cách bên trong chui qua lại, trên tay không biết khi nào lại hiện ra một thanh ẩn đao, ở một cái nha binh trên cổ một vết, lập tức máu chảy như suối.

Một đòn thất thủ, một cái khác nha binh lại là gào thét lần thứ hai xông lên, hoàn toàn không đem mạng của mình coi là chuyện đáng kể.

Đoàn Ngọc thân hình giống như quỷ mị, tránh mấy tránh, cái này nha binh liền ngã quỵ ở mặt đất, từ tứ chi trên tung toé ra huyết hoa, thành linh đánh mất năng lực hoạt động.

"Chỉ là ngoại vi, liền có một tên người bắn tên, hai tên nha binh, còn có một con mãnh hổ ngăn trở địch, lần này Hạ Tông thực sự là bỏ ra vốn lớn a. . ."

Nhìn tứ chi bị phế cái kia nha binh thân thể ườn một cái, trực tiếp chết đi, từ khoe miệng bên trong tràn ra máu đen, Đoàn Ngọc lại là ngẩn ra.

"Đồng thời. . . Thủ hạ tử sĩ như vậy trung tâm, vì bảo vệ bí mật, không tiếc uống thuốc độc tự sát. . . Như vậy một cái dụng binh đại gia bố trí cạm bẫy, Đinh Nhượng đến tột cùng là làm sao trốn ra được?"

Tuy rằng trí nhớ kiếp trước bên trong, Đinh Nhượng không chỉ có thành công vượt qua cửa ải này, đồng thời còn gặp họa được phúc, thuận buồm xuôi gió mười năm, nhưng Đoàn Ngọc cũng không dám bất cẩn như vậy.

Huống chi, có hẳn tham dự sau khi, chuyện này bên trong vốn là mang theo rất lớn biến số.

"Hống hống!"

Ngay khi Đoàn Ngọc cau mày đồng thời, mặt sau cũng là truyền đến một tiếng bi ai hồ gầm.

Cái kia một con mãnh hổ toàn thân vết thương đầy rẫy, đẹp đẽ da lông từ lâu là hoàn toàn mờ hồ, máu chốt nhất, vẫn là một cái chân sau trúng đao, vết thương sâu thấy được tận xương, ở ngoài chảy máu tươi.

Tần Phi Ngư tuy rằng thở hồng hộc, trên người bùn đất cùng tảng đá vết trầy trải rộng, lại chung quy không có hồ traỏ traỏ thương cùng miệng hồ cắn bị thương vết tích.

"Hống hống!"

Rốt cục, lại là một phen nhìn nhau sau khi, vết thương đầy rẫy cự hồ mãnh xoay người, khập khểnh biến mất ở trong rừng rậm.

Xem ra nó là cảm nhận được hơi thở của cái chết, biết nếu như lại tiếp tục dây dưa xuống đi, nhất định sẽ chết ở nhân loại kia dưới đao.

Tần Phi Ngư vừa định truy kích, liền bị Đoàn Ngọc ngăn lại: "Không đuổi giặc cùng đường, huống chi. . . Nó chỉ là cái công cụ, chân chính kẻ cầm đầu đã đền tội!"

Tần Phi Ngư lúc này mới phát hiện Đoàn Ngọc ở hãn thời điểm không biết, đã giải quyết ba cái hậu trường hắc thủ, không khỏi then thùng cực kỳ, đợi đến hãn tiến lên khám nghiệm thi thể thời điểm, lại là ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng: "Chuyện này. . . Quân nhân? Không phải bình thường binh sĩ, chẳng lẽ là nha binh! ?"

Cái gọi là nha binh, chính là Tiết độ sứ tinh nhuệ tư binh, mỗi một cái đều là có thể lấy một chọi mười dũng sĩ, như phối lấy thiết giáp, bảo mã, cung tên, đó chính là trên chiến trường cỗ máy giết người, quý trọng cực kỳ, chết một cái so với chết mười cái binh lính bình thường còn khiến chủ tâm đau.

"Không sai! Nha binh cải trang ngăn cản, phía trước tất có đại sự!"

Đoàn Ngọc nhìn nhất tuyến thiên phương hướng, vẻ mặt cân nhắc.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kim Phù

Nhất tuyến thiên.

Đây là Cửu Sơn ao một chỗ đặc biệt cảnh sắc, hai bên tất cả đều là vách núi cheo leo, chiều cao vài chục trượng, ở giữa lại chật hẹp như ruột dê, hiểm nhất nơi chỉ có thể dung một người nghiêng người thông qua, nơi vào trong đó, thiên thành một đường, vì vậy được gọi tên.

Chỉ bất quá nơi này làm cái này một cái điểm du lịch là rất tốt, nhưng cùng lúc cũng là một cái phức kích tuyệt hảo địa điểm!

Làm cái này Khánh quốc lục phẩm tuần tra ngự sử, Đinh Nhưộng tuy rằng yêu thích cái trang, nhưng cũng sẽ không tìm đường chết, bên người khẳng định theo vô cùng đặc lực gia đình hộ viện, không chỉ có như vậy, càng là có bốn cái triều đình chuyên môn phái tới Đái đao thị vệ, mỗi một cái trên người đều có viên chức cùng cấp bậc!

Có thể nói, loại này tổ hợp, dù cho gặp phải thần thông sĩ tiến sát, cũng có thể chống đối cái nhất thời nửa khắc, mà chỉ cần có thể sống quá thời gian nhất định, Đinh Nhưộng hoàn toàn có thể điều động bất kỳ một chỗ chính thức binh lực đến cứu viện!

Như vậy phòng vệ, đã có thể nói vững như thành đồng vách sắt.

Làm sao hôm nay hân đưng tới, nhưng không phải đơn giản ám sát, mà là một trấn Tiết Độ bố trí sát cục! !

Ở Đình Nhượng tiến vào nhất tuyến thiên sau khi, bố cục liền toàn diện phát động, dùng tảng đá phong tỏa hai bên, tiếp theo trên sườn núi liền bắn xuống hàng loạt tên bắn lén, những thứ này người bắn tên mỗi một cái đều so với Đoàn Ngọc giết chết gia hỏa lợi hại, dùng cũng là lang nha tiễn, mũi tên không chỉ có mang theo móc câu, còn bơi lên kịch độc! Hiển nhiên là chuẩn bị làm tuyệt, không để lại một điểm đường sống.

Cái này một làn sóng đột nhiên tập kích phía dưới, không chỉ có Đình Nhượng người ở bên cạnh tử thương nặng nề , liền ngay cả bốn cái Đái đao thị vệ đều là treo hai!

Chờ đến mấy làn sóng mưa tên qua đi, liền đến phiên chuyên môn thích khách ra trận, xuống kiểm tra những kia tử thi, từng cái đối chiếu bù đao, đồng thời bảo đảm không có chạy ra một cái!

Điểm ấy rất then chốt, dù sao Hạ Tông lúc này vẫn là Khánh quốc Tiết độ sứ, một khi ám sát ngự sử chuyện như vậy bị chọc ra, vậy thì thật là không phản cũng đến phản.

Bất quá hẳn tự tin có thể đem sự tình làm được kín kẽ không một lỗ hổng, mà lại còn có một cái sẵn có kẻ thế mạng ở nơi đó, bởi vậy cũng là hoàn toàn tự tin.

Lần này phái tới chủ trì cái này một đám công việc, chính là tâm phúc của hắn mưu sĩ —— Tả Nhiên!

Làm sao cái này Tả Nhiên tuy rằng đa mưu túc trí, làm việc kín kẽ không một lỗ hổng, vẫn như cũ tính sai rồi một chuyện! Cái kia chính là cái này sóng người ở trong tuy rằng không có luyện khí tu đạo thần thông tu sĩ, mà Đình Nhượng trong nhà cũng là vô cùng nghèo khó, nhưng hắn lại có thần thông sĩ lưu lại bảo vật hộ thân!

Lại nói cái này Đình Nhượng xuất thân hàn hàn nhà, năm đời bên trong tốt nhất cũng bắt quá ra một cái tú tài.

Chức vị sau khi, cũng là ở ngự sử loại này phẩm chất thấp chức vị bên trong đảo quanh, càng không cần phải nói hăn cũng không tham hối, tự nhiên tích trữ không tới tiền gì tài.

Thực lực như vậy, dù cho là loại kia thầy bà, cũng không hiểm đến liếc hăn một cái.

Nhưng vạn sự đều có ngoại lệ, Đinh Nhưộng mặc dù không có tiền tài, nhưng có kỳ ngộ!

Hăn tấm lòng nhân hậu, thiếu niên lúc liền yêu thích tiếp tế bốn phương, một cái nào đó năm mùa đông đại hàn, từng ở một chỗ miếu đồ nát ở trong, cứu một cái lão cái.

Ông già kia nguyên vốn đã thoi thóp, nhưng uống một bát cháo loãng sau khi, lại là như kỳ tích bảo vệ mạng nhỏ, cũng tự xưng Hàn Sơn tử, chính là lánh đời tu chân, am hiểu mò xương thuật, triển khai sau khi, phát hiện Đinh Nhưộng 33 tuổi năm ấy số mệnh an bài có một đại kiếp, hầu như đến muốn chết trình độ, bởi vậy đưa lên một cái túi gấm, gặp nguy cơ mở ra, mới có thể bảo mệnh.

Nhưng trên thực tế, chân chính Tu hành giả, làm sao có khả năng suyết chút nữa biến thành ven đường người chết đói? Mười có sáu, bảy, chính là giả vờ như vậy, nghĩ muốn từ trên người Đinh Nhưộng giành một vài thứ —— liền cùng lúc này Đoàn Ngọc dự định như thế.

Thời niên thiếu Đinh Nhưộng tự nhiên không tin, nhưng này Hàn Sơn tử sau đó triển bộc lộ tài năng thần thông, tại chỗ liền làm thiếu niên kính như người trời, tin tưởng không nghi ngờ, đem túi gấm thiếp thân mang theo.

Vội vội vàng vàng, hơn mười năm đi qua, năm nay hăn không nhiều không ít, vừa vặn là 33 tuổi!

Bởi vậy, ở nhất tuyến thiên gặp phục lúc, Đinh Nhượng như có ngộ ra, lập tức mở ra túi gấm.

Ở túi gấm bên trong, lại là chỉ có một đạo kim mảnh, tương tự Trường Sinh tỏa mảnh giống như, thời gian lâu di mới, bên cạnh còn có một tờ giấy nói rõ, cái này kim mảnh tự nhiên cũng không phải là cái gì Trường Sinh tỏa, mà là một tấm bùa —— Thổ độn chi phù!

Đinh Nhượng không ăn qua thịt lợn tổng gặp qua heo chạy, luận quyền thế so với Chu gia cái kia tứ phẩm quan còn lớn chút, tự nhiên cũng nghe qua thần thông tu sĩ truyền thuyết.

Thậm chí, Khánh quốc lấy một quốc gia lực lượng, cũng cung dưỡng một chút Luyện Khí sĩ làm cái này khách khanh, Đinh Nhượng trên người liền có quốc quân ngự ban cho 'Tiểu Hồi Xuân Phù' một đạo, gặp phải Kim Sang vết thương, chỉ cần pha nước một thi, lập tức liền có thể cầm máu khép lại, vô cùng thần kỳ.

Nhưng loại này lá bùa, uy lực khẳng định là nương theo thời gian trôi qua mà không ngừng cắt giảm, mười mấy năm trôi qua, cơ bản liền còn lại không có mấy.

Càng không cần phải nói, lần này tập kích, vẫn là tinh nhuệ nha binh, tự mang Thiết Huyết sát khí, mà Đinh Nhượng chính mình lại là viên chức.

Những thứ này đều là thần thông pháp lực vô cùng kiêng kỵ đồ vật, có thể khiến cho hiệu quả giảm mạnh.

Làm sao đương thời ngàn cân treo sợi tóc, thậm chí đã là đi vào tử lộ, Đinh Nhượng cũng chỉ có thể thử một lần.

Cái này thử một lần, mới phát hiện đạo kia kim phù hiệu quả thực sự là tốt đến không được.

Dù là khoảng cách mười mấy năm, kích phát sau khi, nông nặc Thổ hành chi lực như trước đem Đinh Nhượng cùng chung quanh hăn mấy người bảo vệ , hóa thành một vết sáng, chạy ra cái này tử địa!

...

"Đại ca! Nha binh ở đây mai phục, chúng ta còn xông lên, thực sự là có chút. . ."

Một mặt khác, Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngự đuổi đi dẫn đường, lại là không ngừng hướng về nhất tuyến thiên tới gần.

Tần Phi Ngự tuy rằng phía trước một trận chiến đánh cho rất sáng khoái, lúc này như trước có chút chần chờ.

Dù sau hăn trước chỉ là một cái huyện thành bên trong lưu manh đầu mục, trong đầu suy tư cũng chỉ là chém người cùng bị chém vấn đề, chọc tới một cái Chu gia, đã không chịu nổi gánh nặng.

Nhưng phía trước là cái gì? Lại có nha binh cải trang cướp đường! Dù cho dùng cái mộng nghĩ một chút cũng biết là một cái đáng sợ cực kỳ vòng xoáy a!

Không chút khách khí nói, dù là Chu gia gia chủ, Chu Ngạn đầu kia cáo già ở đây, cũng phải sợ đến tè ra quần, quay đầu liền đi , bởi vì vòng xoáy này khẳng định có thể mang Chu gia không chút lưu tình xé nát!

Hết lần này tới lần khác luôn luôn cẩn thận bang chủ đại ca, lại lòng hiếu kỳ nổi lên, nhất định phải tìm tòi hư thực.

Tần Phi Ngự ở trong lòng thở dài đồng thời, lại vẫn là không thể không đuổi tới.

Bởi vì hần tin tưởng Đoàn Ngọc người bang chủ này, càng tin tưởng hần làm tất cả sự tình!

Loại này tử trung cùng tin cậy, là từ nhỏ đã bồi dưỡng được đến.

Dù sao Đoàn Ngọc một đời trước vẫn là mang theo trí nhớ xuyên qua, bởi vậy thì có chút ông cụ non, trí mưu chông chất, loại này ẩn tượng từ lâu ở còn lại hai người trong lòng thâm căn cố đế.

Nhưng khi Đoàn Ngọc chuyển qua một cái chỗ ngoặt, nhìn thấy nhất tuyến thiên vách núi, còn có cái kia một đạo Hậu Thổ hào quang sau khi, như trước không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh: "Đó là. . . Độn địa chi phù?"

Bình thường Độn Địa phù tuy rằng ít ỏi, nhưng Khánh quốc quốc quân khẳng định có thể kiểm đến, cũng không phải trọng điểm.

Trọng điểm là đối mặt cái này nha binh sát khí xung kích, còn có Đinh Nhượng bọn họ mấy người viên chức trở ngại, dùng bình thường Độn Địa phù chính là muốn chết! Mười phần có năm thành khả năng trực tiếp thi pháp thất bại, phù lục biến thành một đồng tro tăn, mà còn lại năm thành càng thảm hại hơn, sẽ bị chôn sống ở trong lớp đất!

"Trừ phi. . . Bọn họ dùng không phải lá bùa, mà là thạch phù! Thậm chí kim phù!"

Làm cái này một tên Triệu Khắc sư, Đoàn Ngọc đối với phân biệt đồng đạo phù lục, vẫn có mấy phần tin tưởng.

Nếu như hần biết Đinh Nhượng sử dụng phù lục, lại còn là mười mấy năm trước liền vẽ tốt một đạo kim phù, phỏng chừng càng muốn kinh ngạc nửa ngày.

Bởi vì cái kia đại diện cho đưa ra phù lục Hàn Sơn tử, không chỉ có đều là Triện Khắc sư, đồng thời ít nhất cũng là một cái 'Công kim chi tượng', đẳng cấp liền so với mới vào khắc dấu chi đạo 'Công gỗ đá' cao hơn một đoạn dài!

"Nguyên lai nha binh điều động, chính là muốn mai phục những thứ này người. . ."

Tần Phi Ngự nhìn thấy một nhóm người tuy rằng chạy ra nhất tuyến thiên, nhưng mặt sau lại theo chừng mười cái đao khách truy sát, không khỏi tự lẫm bẫm.

Những kia đao khách vừa nhìn chính là trong quân hãn tốt, dù là loại này loại nhỏ đánh lộn chém giết, cũng thói quen lấy ba người thành trận, tiến thối như thường.

Phía trước bị truy kích Đinh Nhượng rất nhanh sẽ gia đình thân bằng tử thương hầu như không còn, chỉ còn dư lại hai cái Đái đao thị vệ bảo vệ.

"Bang chủ. . ."

Tần Phi Ngự lúc này trái lại không có nhiều tạp niệm như vậy, chỉ là lẳng lặng nhìn Đoàn Ngọc.

"Chúng ta xuống, cứu người!"

Đoàn Ngọc hít sâu một cái, thân hình giống như chim ưng, lao xuống.

Thấy vậy, Tần Phi Ngự nắm chặt trường đao, trên mặt mang theo vẻ kiên nghị ánh sáng, theo sát phía sau.

Hắn cái mạng này vốn là Đoàn Ngọc cho, dù là đối phương muốn nhảy núi đao biển lửa, hắn cũng đến theo đi!

"Lớn mật tội phạm! Phía trước phóng ám tiễn thương người, lúc này còn dám cầm đao hành hung, phản các người!"

Bổ nhào đồng thời, Đoàn Ngọc càng là phát ra quát to một tiếng, cho thấy thân phận của chính mình lập trường.

Đối với Đinh Nhượng mà nói, cái này một tiếng quả thật là nặng hạn gặp mưa rào a!

Hắn lúc này quả thật đã đến thế như nguy trứng thời khắc, tất cả người làm bằng hữu đều tử thương hầu như không còn, liền bên người hai cái Đái đao thị vệ cũng là cả người vết thương, máu tươi đều bay đến trên mặt hắn!

Có thể suy ra chính là, chỉ cần sau một chốc, bọn họ tất nhiên bị sát thủ phía sau đuổi tới, giết người diệt khẩu!

Đoàn Ngọc bọn họ hai người xuất hiện, quả thật là chân thật ân cứu mạng, sảm không được nửa điểm nước.

"Hai vị tráng sĩ, chúng ta lão gia chính là hào phú nhà, chỉ cần người có thể ngăn cản mặt sau đao tặc, mỗi người đưa ngân một ngàn lạng!"

Một tên Đái đao thị vệ càng là con mắt hơi chuyển động, la lớn.

Hắn cũng là gian xảo, trực tiếp cho sát thủ phía sau định nghĩa thành cướp đường giặc cướp mâu tặc, chính là sợ sệt nha binh thân phận dọa chạy hai cái này sinh lực quân.

Lời nói không êm tai, chính là muốn bắt bọn họ mạng đi kéo dài thời gian!

Đinh Nhượng mặc dù là quan thanh liêm, lúc này liên quan đến tự thân sinh tử phía dưới, trề miệng một cái, rốt cục không phun ra chữ gì đến,

chỉ là âm thầm hạ quyết tâm, nếu có thể chạy thoát, tất sẽ hậu táng hai vị này 'Tráng sĩ', đồng thời thiện chờ người nhà của bọn họ.

"Giết!"

Tần Phi Ngự xông lên trước, xẹt qua Đinh Nhượng mấy người, một đao bổ về phía đối diện 'Trộm cướp' .

Coong!

Phía trước nhất trộm cướp, là một cái tam giác trận, nhìn thấy tình cảnh này, trước tiên một tên nha binh lập tức giơ tay lên trên khay tròn thuần nhỏ chặn lại.

Ba người bọn họ hợp luyện lâu, đều là tâm ý tương thông, nhìn thấy hãn như vậy, mặt khác hai người đồng bạn lập tức từ bên cạnh đánh tới, song đao hướng về Tần Phi Ngự chỗ yếu trên bắt chuyện.

Hữu hữu!

Đang lúc này, hai đạo bóng tên dán vào Tần Phi Ngự thân thể bay qua, cái kia hai người đồng bạn nhất thời cổ họng trúng tên, ngã xuống.

Lại là Đoàn Ngọc cầm trước cái kia ma quỷ người bắn tên cường cung, song tiễn cùng phát, cứu Tần Phi Ngự một cái mạng nhỏ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ngọn Nguồn

"Thật tráng sĩ vậy!"

Chạy được giống như chó chết Đinh Nhượng vừa quay đầu lại, nhìn thấy Tần Phi Ngư như mãnh hổ xuống núi, liền giết mấy người, không khỏi liên tục tán thưởng.

Mà mặt khác hai cái Đái đao thị vệ liếc mắt nhìn nhau, nhưng là đúng Đoàn Ngọc tràn ngập kính nể cùng ý kiêng kỵ.

Bọn họ mới là biết hàng, biết Tần Phi Ngư mặc dù có thể hung mãnh như vậy, dựa vào vẫn là cái kia một nhánh chi xuất quỷ nhập thần lang nha tiên!

Nếu là không có cái này phụ trợ, vì hãn giải quyết kẻ hở, e sợ cái kia trẻ con miệng còn hôi sữa đã chết qua mười mấy lần!

Chính như chơi trò chơi như vậy, phát ra lợi hại đến đâu, cũng cần phụ trợ trợ công a!

Lúc này Đoàn Ngọc, ở trong mắt bọn họ, chính là một cái thần trợ công!

Khi Tần Phi Ngư liên tiếp giết năm, sáu người sau khi, những kia truy kích nhân mã liền thương vong quá nửa, không thể không bắt đắc dĩ lui lại, xa xa chuế.

"Cái này tựa hồ. . . Cũng không phải là giặc cướp thông thường a, nhưng là còn có tiếp ứng?"

Đoàn Ngọc ung dung đi tới Đinh Nhượng bên người, nhìn này cảnh, không khỏi hỏi.

Đinh Nhượng lại là một cái giật mình, lập tức đã nghĩ đến những kia mai phục tại hẻm núi bên trên người bắn tên! Bọn họ trước chỉ là lợi dụng Thổ độn đột nhiên tính, một thoáng chạy ra tử địa, bởi vậy đuổi theo chỉ là người phục kích một phần nhỏ ngoại vi lực lượng, đợi đến bọn họ đại bộ đội đuổi theo, quả thực chính là thập tử vô sinh!

Bởi vậy nói thật nhanh: "Không có sai. . . Mặt sau còn có truy binh, chúng ta mau chóng xuống núi, bản quan đã phát ra tin tức, đến chân núi, nhất định có thể có tiếp viện!"

Nói tới chỗ này, trên mặt hắn cũng là không khỏi dẫn theo một tia sát khí.

Thân là tuần tra ngự sử, lại ở bản quốc quốc cảnh bên trong gặp phải vây giết, cái này cũng là thôi, nếu là hắn phát ra tin tức sau khi, gần nhất chính thức lại vẫn không có cứu viện, vậy thì không phải rơi một nhóm mũ cánh chuồn chuyện.

"Quan?" Đoàn Ngọc lại là nắm lấy Đinh Nhượng tình thế cấp bách lơ lờ, trên mặt tựa như cười mà không phải cười.

Cái kia hai cái Đái đao thị vệ hận không thể lấy tay che mặt, thoáng xấu hổ cúi đầu.

"Cũng được. . . Không nghĩ tới ta Đoàn Ngọc trà trộn dân gian, vẫn còn có làm vì triều đình hiệu lực một ngày! Đại nhân xin mời. . ."

Đoàn Ngọc sái nhiên nở nụ cười, để hai cái Đái đao thị vệ hộ tống Đinh Nhượng đi đầu, chính mình nhưng là mang theo Tần Phi Ngư đoạn hậu.

Lấy hãn vừa nãy lộ cái kia một tay bách phát bách trúng tiên thuật, đang đợi được Thần tiên thủ trợ giúp trước, chỉ là năm, sáu tên sát thủ, lại lỗ mãng là không dám quá mức tới gần.

'Không đúng. . .'

Mà ở lui lại đồng thời, Đoàn Ngọc trong lòng nhưng cũng là có một đại mê hoặc.

Đó chính là một đời trước Đinh Nhượng, đến tột cùng là làm thế nào sống sót?

Không sai, trên người đối phương xác thực có một tấm Triện Khắc sư chế tác Thổ Độn Phù, nhưng vậy tuyệt đối là ép đáy hòm đồ vật, bằng không mặt sau bị đuổi giết, tình thế vạn phần nguy cấp lúc, Đinh Nhượng như còn có lá bài tẩy, nói cái gì đều hãn là dùng.

Nhưng trên thực tế, hãn không có!

Nếu không phải là mình đúng lúc chạy tới, mắt thấy Đinh Nhượng thật sự muốn chết ở nơi này chút nha bình dưới đao!

'Rất không đúng. . . Kiếp trước Đinh Nhượng, đến cùng là làm sao lưu vong? Bọn họ xác thực đã sơn cùng thủy tận a. . .'

Đoàn Ngọc nhanh chóng suy tư , bởi vì lúc này cái này một điểm không chỉ có quan hệ Đinh Nhượng mạng nhỏ, càng quan hệ chính hãn an nguy.

Làm sao kiếp trước nghe đồn loại kia, có thể cụ thể đến bị đâm thời gian địa điểm đã không sai, lại làm sao có khả năng kể chuyện như thế, liên Đinh Nhượng chạy thế nào đều rõ ràng mười mười nói rõ?

Đoàn Ngọc nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một cái khả năng, cái kia chính là ở nho nhỏ này Cửu Sơn ao bên trên, trừ mình ra, Đinh Nhượng, sát thủ ba bên ở ngoài, còn có thần bí phe thứ tư thế lực!

'Chẳng lẽ là cái kia cho Đinh Nhượng Độn Địa phù người? Lấy này phù quý giá trình độ, dù cho một cái khâm sai cũng không cách nào hưởng thụ. . . Vậy chính là có đạo nhân đồng dạng coi trọng Đinh Nhượng mười năm đại vận, bởi vậy sớm bố cục?'

Đoàn Ngọc nhanh chóng nghĩ đến một cái khả năng: "Bất quá đạo nhân xu cát tị hung, thích nhất chính là ẩn thân hậu trường, nếu người kia có thể tính tới Đinh Nhượng hôm nay có một tử kiếp, tự nhiên sẽ bố trí ổn thỏa, không sẽ xuất ra này loại sai lầm. . . Đồng thời dù là xảy ra sai sót, cũng tuyệt đối sẽ không tự mình tham gia."

Một đời trước tu luyện tới Nguyên Thần, Đoàn Ngọc vô cùng rõ ràng tu hành bên trong người đạo đức, trừ phi là trực tiếp vào đời loại kia, bằng không cũng phải chú ý bất tri bất giác, trợ giúp, nói chung một câu nói, không thể tự thân ra tay, miễn cho dính dáng tới nhân quả, liên lụy đến chính mình cùng tông môn đạo mạch trên đầu!

Vì lẽ đó, cái kia Đinh Nhượng sau lưng Tu hành giả, cách mười mấy năm yên lặng bố cục đã là cực hạn, lúc này dù cho Đinh Nhượng bỏ mình, cũng chỉ coi đầu tư thất bại, quả đoán cắt thịt xuống sân khấu, tuyệt đối sẽ không lại đầu nhập.

'Đồng thời, cái này phe thứ tư thế lực, cũng là muốn cho Đinh Nhượng sống sót, hoặc là nói, chỉ có hãn sống sót, mới có thể mò đến đầy đủ chỗ tốt nơi. . . Đinh Nhượng sống sót sẽ như thế nào, kiếp trước đã rất rõ ràng,

Trần Đông quân tạo phản, Diệp Châu đại loạn, Châu mục xuống đài, bởi vậy không có khả năng lắm là Khánh quốc thể lực, đó chính là đến từ Đông Trần quốc!'

Đoàn Ngọc trong mắt tinh quang toả sáng, đã miễn cưỡng đến đây rõ ràng sương mù lịch sử trình độ.

Nếu như nói Đinh Nhượng sống sót đối với người nào có lợi nhất, cái kia nhất định là Đông Trần!

Chỉ cần hãn sống sót, cũng điều tra rõ ràng chân tướng, Trần Đông quân không phản cũng đến phản!

Đã như thế, Diệp Châu tất nhiên đại loạn, Đông Trần quốc liền có cơ hội để lợi dụng được!

'Trí nhớ kiếp trước bên trong, Trần Đông quân tuy rằng phản loạn, nhưng rất nhanh sẽ bị tiêu diệt, Đông Trần quốc chuẩn bị xem như là làm một nửa vô dụng công!'

Vì sao nói là một nửa? Cái kia liền là bởi vì Diệp Châu một loạn, còn có bình định chiến tranh, người nào không phải đại hao nguyên khí chuyện?

Nguyên bản Khánh quốc đối với Đông Trần chiếm cứ địa lợi, còn có Trần Đông quân cái này không thể nào tin cậy tên khốn kiếp làm cái này phần đệm đình nhập trong đó, quả thật là vững vàng chiếm cứ chiến lược chủ động vị trí.

Nhưng đại loạn bình định sau khi, dù cho Đông Trần quốc không kịp phát binh làm chút chỗ tốt, nhưng Khánh quốc chiến lược ưu thế cũng là tất cả mất đi, từ đây chuyển thành hoàn toàn phòng ngự trạng thái, có thể nói chủ khách chuyển đổi.

'Một cái quốc gia có thể sử dụng năng lượng, khẳng định so với một cái Tiết độ sứ cao nhiều. . . Hôm nay tới đây chủ trì, ít nhất cũng có một cái thần thông sĩ!'

Đoàn Ngọc trong lòng ám lẫm: 'May là lúc này miễn cưỡng có thể tính mục đích nhất trí, không cần phải lo lắng bọn họ đột nhiên ra tay!'

Trên thực tế, có hấn ra tay, nói không chắc những kia trong bóng tối Đông Trần quốc thám tử trái lại muốn thở ra một hơi , bởi vì phạm là từng làm, tất nhiên lưu lại vết tích.

Nếu như đến thời điểm truy xét được Đông Trần phương diện, trái lại không tốt.

Mà Đoàn Ngọc chủ động đứng ra, lại là đem Đông Trần hiềm nghi rửa đến sạch sành sanh, quả thực là một cái thiên nhiên thần tiên cục, hồn nhiên thiên thành, không có một chút nào kẻ hở!

'Như vậy xem ra, cái này Đinh Nhượng đúng là tựa như nguy thực an, đồng thời lần này coi như hấn là kẻ ngu si, cũng sẽ có người cướp đem chân tướng cùng chứng cứ đưa đến hấn dưới mí mắt. . .'

'Trần Đông quân Hạ Tông, đã đến trống rách vạn người nện mức độ!'

Bởi vậy lại kéo dài ra một điểm, vì sao Đông Trần không dứt khoát chiêu hàng Hạ Tông?

Cái kia liền là bởi vì người này năm đó quy hàng lúc làm được quá tuyệt, suýt chút nữa không đem Đông Trần quốc quân tức chết! Huống chi, dù cho Hạ Tông dám nữa phản lại một lần, Đông Trần quốc cũng chưa chắc dám muốn cái này tên khốn kiếp, dù cho miễn cưỡng nhận lấy, làm không tốt cũng cùng ăn con ruồi như thế buồn nôn.

Huống chi, Hạ Tông năm đó ở Đông Trần quốc cừu nhân lượng lớn, lần này nói không chắc liền là đối phương ở giữa chủ trì , liền ngay cả 'Mai phục giết Đinh Nhượng' như vậy độc kế, đều tám thành là bị nội gian trong bóng tối xúi giục.

'Kiếp trước quả nhiên đứng quá thấp , căn bản không nghĩ tới một dãy chuyện ở trong, vẫn còn có nhiều như vậy khúc chiết. . .'

Đoàn Ngọc đem ngọn nguồn suy đoán thất thất bát bát đồng thời, trong lòng càng là có cảnh giác.

Chính mình tuy rằng nắm giữ trí nhớ kiếp trước, nhưng nếu như trượng hoành hành, không có biết rõ trong đó khúc chiết bí ẩn, e sợ chết cũng không biết là chết như thế nào.

'Bất quá, lần này ta vẫn là thắng cược!'

Đoàn Ngọc sau khi hiểu rõ, ra tay không chút lưu tình, hàng loạt phát tiễn, đem cái kia mấy cái xa xa chuế nha binh đe dọa đi, chợt liền nhanh chóng xuống núi.

Quả nhiên, bọn họ mới vừa chạy đến giữa sườn núi thời điểm, là có thể nhìn thấy một đại sóng truy binh mãnh liệt đuổi theo, thậm chí cũng không có thiếu người bắn tên.

Mặc cho cái này đường núi chật hẹp, nhiều chính là một người giữ quan vạn người phá có lợi địa hình, nhưng vạn mũi tên cùng phát phía dưới, vẫn phải là biến thành con nhím!

Đoàn Ngọc đương nhiên không nghĩ khiêu chiến ý nghĩ, theo Tần Phi Ngư chạy trốn chết.

May là lúc này bên dưới ngọn núi một trận rối loạn, xuất hiện đại đội quan binh!

Nhóm người này từ la từ lum, trong đó còn hỗn tạp không ít bộ khoái nha dịch hàng ngũ, đều là cùng nhau tiến lên bắt đầu leo núi.

Đoàn Ngọc một chút liền nhận ra đến, đó là bốn huyện Huyện úy mang binh đến đây cứu giá.

Nhìn thấy tình cảnh này, mặt sau Tả Nhiên lại thế nào đi nữa không cam lòng, cũng chỉ có thể hạ lệnh lui lại.

Dù sao, bọn họ thân phận chính là thấy quang chết, thậm chí còn sẽ đối với Hạ Tông sản sinh ảnh hưởng.

Bất quá cũng may cái này Cửu Sơn ao dãy núi liên miên, chỉ cần bọn họ thu thập người chết cùng cái khác vết tích, lại xé chắn ra lẻ, hướng về dãy núi bên trong một trốn, vậy cũng là như giọt nước giấu trong biển.

Đánh trận là chưa lo lắng thắng, trước tiên lo lắng bại, mà những sát thủ này hiển nhiên cũng ở mai phục giết trước, liền cân nhắc tốt đường lui.

Không chỉ có lùi đến ngay ngắn rõ ràng, càng là lưu lại không ít mê hoặc tính manh mối.

Tỷ như Đoàn Ngọc thuận lợi đoạt đến trường cung, nếu như dựa theo manh mối này tra được, cuối cùng khẳng định cùng Trấn Đông quân không nửa lông tiền quan hệ, trái lại muốn chỉ dẫn đến Châu mục đại nhân trên đầu.

"Vị nào là Đinh Nhượng Đinh đại nhân? Hạ quan hộ vệ đến muộn, còn xin thứ tội!"

Không đến bao lâu, đoàn người liền thở hồng hộc đi tới Đinh Nhượng trước mặt, người cầm đầu trên người mặc nạm sắt lá giáp, khí tức xốc vác, chính là bốn huyện Huyện úy.

Mà Đoàn Ngọc lại là nhận ra cái cuối cùng bộ đầu đáng dấp gia hỏa, giang hồ biệt hiệu 'Hoa Tứ Lang', chính là huyện Cửu Sơn cái này một mảnh nhân vật đứng đầu, lúc này lại chỉ có thể rút lại ở một bên, đầy mặt cười làm lành.

"Ta chính là Đinh Nhượng!"

Lúc này Đinh Nhượng không chút hoang mang, lấy ra quan ấn công văn các loại, nghiệm chứng thân phận sau khi, lại hướng về Đoàn Ngọc hai người chỉ tay: ". . . Trên đường đi gặp mâu tắc, may mắn được hai vị tráng sĩ cứu giúp, không được làm khó dễ. . ."

Cho tới cái khác phong sơn tìm tòi cái gì, tự có cái kia Huyện úy đi làm, nhưng có thể có kết quả gì, liền thực sự khó nói.

"Được đó, Đoàn lão đại. . ."

Rất nhiều quan binh tự nhiên là chen chúc Đinh Nhượng xuống núi, mà Hoa Tứ Lang lại là tiến lên trù vào gần như: "Tiểu tử ngươi đúng là chó ngoan vận, lần này kiếm bọn rồi. . . Biết cứu chính là ai sao?"

"Không biết, nhưng ta biết hẳn là một cái quý nhân, nếu gặp phải, đương nhiên muốn liêu một phen!"

Đoàn Ngọc không có một chút nào che giấu, lộ ra nụ cười đắc ý.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tòng Quân

Huyện Cửu Sơn, huyện nha.

Nghe nói tuần tra ngự sử ở địa giới bị đâm, cả huyện nha đều là một mảnh rối ren.

Huyện thành cửa bị lâm thời phong tỏa, bắt đầu lòng bắt khả nghi mấy người.

Trên thực tế, những thứ này bất quá vô dụng công, chỉ trao chút lưu manh vào trại giam ăn cơm trắng, mặt khác cho nha dịch bọn bộ khoái xông cửa phát tài cơ hội thôi.

Nhưng dù như thế nào, thái độ này thế nào cũng phải làm được.

Đoàn Ngọc bởi vì 'Cứu giá có công' quan hệ, đãi ngộ coi như không tệ, bị thích đáng thu xếp, đem Diệp Tri Ngự cũng gọi là lại đây.

Đương nhiên, đãi ngộ quy đãi ngộ, nên có thăm tra vẫn là như thế đều thiếu không được, không chỉ có mỗi người viết một phần khẩu cung , liền ngay cả cái kia dẫn đường cũng không có thể may mắn thoát khỏi.

Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, lại là âm thầm tâm mừng, biết tra đến càng nhỏ, chính mình hiềm nghi liền càng nhỏ.

Duy nhất làm hấn đáng tiếc, chính là cái kia một tấm cường cung , tương tự làm cái này vật chứng, bị bắt đi lên.

Cái này cung cũng không phải bình thường cung sẵn, mà là chân chính quân dụng phẩm, chế tác tinh xảo.

Cổ đại chế cung đầu nặng sáu tài, tên là "cán, giác, gân, dán, sợi, sơn", sau đó đông mở làm, xuân làm giác, hạ làm gân, thu hợp chư tài, phổ biến cần hai đến ba năm thời gian mới có thể hoàn thành.

Đoàn Ngọc kinh nghiệm kiếp trước phong phú, cung thuật cũng có ghi chép quan hệ, chỉ là thiếu mất một trường tốt cung, lúc này không khỏi có chút tiếc hận.

"Đoàn huynh đệ!"

Chính trầm ngâm, Hoa Tứ Lang mặt mày hớn hở đi tới, mỉm cười chào hỏi.

"Hoa bộ đầu, chúc mừng phát tài!"

Đoàn Ngọc chấp tay chào, khoe miệng mỉm cười, xưa nay toàn thành lớn bắt, đều là nha dịch bộ khoái phát tài cơ hội tốt, không chỉ có thể từ cái kia chút thăng đấu tiểu dân trong tay làm chút chỗ tốt, dù cho cao môn đại hộ, cũng có nỗi niềm khó nói, tỷ như nữ quyến không thể gặp người loại hình, đến cho mấy cái giấy cỏ tiền.

"Nhờ phúc nhờ phúc! Chỉ là quan trên cũng có nghiêm lệnh, như quá hạn không được manh mối, khó tránh khỏi muốn ăn trên mấy trượng. . ." Hoa Tứ Lang nhắc tới cái này, trên mặt lại lộ ra sầu khổ: "Đến thời điểm, còn đến xin mời Đoàn huynh đệ nói tốt vài câu!"

Tuy rằng Đoàn Ngọc chỉ là bạch thân, nhưng chỉ bằng trước hãn biểu hiện, Đình Nhượng liền không thể bạc đãi hãn.

Cho dù Đình Nhượng bản tính lạnh bạc, đối với loại này 'Cứu mạng đại ân', cũng là nhất định phải tăng tăng báo đáp lớn, bằng không truyền đi

không chỉ có vong ân phụ nghĩa, quan trường danh tiếng bại hoại, ngày sau càng là không sẽ có người nào lại liều mạng cứu hãn, càng không cần phải nói kẻ này còn luôn luôn quan thanh không sai.

"Như ngự Sử đại nhân hỏi, tại hạ nhất định tận lực làm vì chư vị đại nhân cứu vãn!"

Đoàn Ngọc trả lời rất khẳng định, khiến cho nghe quen rồi vân sơn vụ nhiều Hoa bộ đầu đều không khỏi sửng sò, chợt móc ra một phần công văn: "Huynh đệ sáng khoái, đây là Thừa Đông trên đường cái khế đất, nghe nói đệ muội trước vẫn ở làm cái này, huynh đệ liền tự chủ trương cho bắt xuống, tặng cho huynh đệ!"

"Cái kia liền từ chối thì bất kính!" Đoàn Ngọc chỉ cười cười, liền đem khế đất nhận lấy.

Cái này Thừa Đông đường lớn, chính là huyện nha môn chỗ vị trí, ở huyện Cửu Sơn bên trong phần hoa kể đến hàng đầu, như vậy một gian cửa hàng, hàng năm ít nhất mấy trăm lượng bạc nhập trưởng, là một con biết đẻ trứng gà mái, không có cái kia mỡ lợn làm tâm trí mê muội sẽ đi đem bán.

Đồng thời, Hoa bộ đầu dù cho có như vậy thân gia, cũng khẳng định không nỡ lấy ra tặng người.

Bởi vậy chỉ có một cái khả năng, đây là huyện nha chư vị đại nhân ý tứ!

Đoàn Ngọc cũng rất rõ ràng điểm ấy, bởi vậy nói thẳng sẽ vì 'Chư vị đại nhân' cứu vãn, trong lòng còn ở trong tối cười, biết huyện lệnh Huyện thừa đã kinh hoàng đến cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng mức độ.

Vì lẽ đó hãn cũng rất kẻ dối trá thêm một cái 'Như ngự Sử đại nhân hỏi' tiền đề, trên thực tế chuyện như vậy, Đinh Nhượng làm sao có khả năng tới hỏi hãn một cái vô danh tiểu tốt? Trí nhớ kiếp trước bên trong,

những thứ này huyện nha quan lớn cuối cùng kết cục đều không ra sao, bởi vậy thân nhiên nhận lấy, giao cho Diệp Tri Ngư.

Diệp Tri Ngư đem khế đất thiếp thân thu cẩn thận, lại kính nể nhìn Đoàn Ngọc một chút.

Nàng những này thời gian vẫn ở làm việc này, tự nhiên biết trong đó độ khó, nhưng hiện tại, lại là người khác hai tay dâng? Trong lòng không khỏi cảm thấy bang chủ không gì không làm được, đồng thời lại có chút mừng rỡ, biết cái này tỏ khôn thứ hai quật, cuối cùng xong rồi.

Nữ hài tử liền yêu thích tính toán tỉ mỉ, Diệp Tri Ngư nghĩ đến dù cho huyện Lịch Nguyên bên trong không địch lại Chu gia, ít nhất nàng cũng có thể cùng bang chủ cùng nhị ca tới đây thật tốt sinh sống, không biết vì sao, trong lòng tựa hồ còn có chút chờ mong cùng ngọt ngào.

...

Bên trong mật thất.

Bốn phía đen nhánh một mảnh, cũng không có cửa sổ, chỉ có ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, phóng ra uy nghiêm đáng sợ ánh sáng.

"Đại nhân! Huyện Lịch Nguyên cấp báo!"

Một cái vàng nhạt bàn tay gầy guộc tiếp nhận giấy viết thư, rút ra trắng nõn giấy viết thư, cẩn thận tìm đọc phía trên văn tự.

"Đoàn Ngọc, cô nhi xuất thân, Cẩm Lý bang lão đại, ông cụ non, từng.
.."

"Tần Phi Ngư, Cẩm Lý bang nhị đương gia, sở trường về đao pháp, lòng dạ độc ác. . ."

"Diệp Tri Ngư. . ."

...

Ở gần gần thời gian bên trong, Đoàn Ngọc bọn hăn mấy cái cùng càng nhiều liên luy tiến vào Đình Nhượng bị đâm án người bối cảnh, liền bị tất cả thu thập mà tới.

". . . Là do đặc tội Chu gia, đã bắt đầu dần dần lui ra huyện thành, ở ngoài thành Đại Lâm hương đặt mua điền trang, đến huyện Cửu Sơn năm ngày, vẫn đang khảo sát dân tình, có ý mua cửa hàng. . ."

Một lúc lâu, bàn tay thả xuống tình báo, một cái một cái gõ vang bàn gỗ: "Người này làm vì chuẩn bị đường lui mà đến, không sai, cũng coi như có chút nhanh trí. . ."

Làm cái này Khánh quốc chủ quản một phương mật thám đầu mục, người chủ nhân này có thể nói không sai, đã đáng quý: "Chính là gặp nguy trả lại, hơi hơi điểm đáng ngờ, nhưng cũng khả năng là nghĩ muốn mò chỗ tốt, dù sao cũng là người trong giang hồ, yêu thích mạo hiểm đầu cơ. . ."

Suy nghĩ một chút, hăn lại quay đầu nhìn về thuộc hạ: "Hăn đã thu rồi khế đất?"

"Hoa Tứ đã đưa đến trên tay hăn, thần nhiên nhận lấy, rất là vui mừng!"

Một cái quỳ xuống đất thuộc hạ suy nghĩ một chút, trả lời khẳng định.

"Dám thu cửa hàng, ngày sau còn muốn ở chúng ta ngay dưới mắt làm việc, xem ra đúng là thật không có bối cảnh gì quan hệ, thân gia cũng vẫn tính thuần khiết, lần này hăn là trùng hợp gặp phải, thôi, liền như vậy lưu trữ đi. . . Chỉ là ngày sau nhớ tới chú ý thêm một, hai. . ."

Mật thám đầu mục phất tay một cái, liền muốn đuổi đi thuộc hạ.

"Đại nhân! Trấn Đông quân mật thám cấp báo!"

Lúc này, một gã khác thuộc hạ bước nhanh đi vào, nâng trên tay một cái nho nhỏ ống trúc.

Ống trúc vừa ngắn mà lại nhỏ, ứng nên là quẩn vào bờ câu đưa thư trên đùi đưa tới.

Đùng!

Mà sau khi xem xong, mật thám đầu mục một chương vỗ ở bàn trên, dĩ nhiên dấu ấn ra một cái sâu sắc màu đỏ dấu tay: "Hạ Tông! Người quá to gan! !"

...

Nếu điều tra rõ hung phạm, lại chứng minh Đoàn Ngọc xác thực là thuần khiết, tiếp đó, tự nhiên đến phiên Đinh Nhượng thù ân.

Hắn xếp đặt một bàn yến hội, mời Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngư đi tới đó uống rượu.

Rượu là hai mươi năm Nữ Nhi Hồng, mười sáu sắc thức ăn, mỗi một đạo đều là huyện thành bên trong bếp trưởng tỉ mỉ nấu nướng, chỉ là một đạo hương yếu mềm gà, liền tiên hương ngon miệng, da giòn thịt yếu mềm, nhẹ nhàng xé một cái, khớp xương liền cùng thịt tự nhiên chia lìa, cắn xuống lại có thơm ngọt nước quả tuôn ra , khiến cho Tần Phi Ngư ăn được khen không dứt miệng.

Rượu qua ba tuần sau khi, Đinh Nhượng đứng dậy, nghiêm nghị thi lễ: "Bản quan lần này có thể cầu toàn tính mạng, nhờ có hai vị tráng sĩ giúp đỡ, nho nhỏ tạ lễ, mong rằng hai vị nhất định phải nhận lấy!"

Nói, mặt sau tự có người hầu đưa lên hai cái khay, trên khay che kín vải hồng, bên trong là từng cái từng cái ngân quang toả sáng nhỏ nguyên bảo, phỏng chừng nên có khoảng hai trăm lạng.

"Đại nhân gây sát tiểu nhân!"

Đoàn Ngọc lén lút liếc một cái, liền nhìn thấy người lão bộc kia đầy mặt thịt đau vẻ, biết cái này Đinh Nhượng làm quan thanh liêm, những thứ này nói không chắc là nghiêng nhà chi tiền, không khỏi liên tục khước từ, cuối cùng nói: "Tại hạ thói quen nhàn vân đã hạc, không còn ước mong gì khác, đúng là ta người huynh đệ này khá là dũng lực, nghĩ muốn dẫn thân vào quân ngũ, đền đáp quốc gia, kính xin đại nhân dẫn tiến!"

"Tần tráng sĩ xác thực là binh nghiệp tài năng, ngày sau cung ngựa lấy công danh, quang tông diệu tổ, cũng không phải việc khó!" Đinh Nhượng vuốt vuốt chòm râu, như hai người này cái gì ban thưởng cũng không muốn, trái lại để cho hãn sinh chán ghét, nhưng nói rõ mong muốn, lại là làm hãn cảm thấy bằng phẳng, không khỏi càng thêm mấy phần hảo cảm: "Ta lập tức viết một phong thư, bảo đảm nâng người tòng quân chính là!"

"Đa tạ đại nhân!" Đoàn Ngọc lập tức lôi kéo một mặt mông Tần Phi Ngự hành lễ.

Tuy rằng lúc này các nước loạn chiến, muốn từ quân khắp nơi đều có chiêu mộ điểm, nhưng đi vào chỉ là đầu to binh, nghĩ muốn bị thưởng thức đề bạt, thậm chí tích công tăng lên đến, khó khăn bậc nào?

Dù cho Tần Phi Ngự một thân thật tài tình, nhưng tính cách không được, khẳng định là hỗn không ra, càng không cần phải nói lúc này trong quân còn có một chút quy tắc ngầm cái gì, tỷ như quan quân xâm chiếm thuộc hạ quân công.

Nhưng có Đinh Nhượng dâng sách, đãi ngộ lập tức không giống, ít nhất cũng có thể từ nhỏ quan quân cất bước, có cái gì tài hoa cũng có thể

thi triển.

Tần Phi Ngự tuy rằng vẫn còn có chút ngờ ngác, nhưng tin tưởng Đoàn Ngọc, không hề nói gì, dập đầu lạy tạ ân.

". . . Nghe nói Trần Sách Trần tướng quân trị quân nghiêm cẩn, thương lính như con mình, huynh đệ ta vẫn ngưỡng mộ đã lâu, đồng ý đầu dưới trướng hần. . ."

Đoàn Ngọc còn nói.

"Việc này dễ người!" Trần Sách cũng là Diệp Châu chi tướng, Đinh Nhượng với hần vẫn tính có chút giao tình, lập tức vung bút thành sách.

Bắt đến phong thư này sau khi, Đoàn Ngọc trong lòng nhất thời nở nụ cười.

Nếu quyết định chuyển hình, phải cho mấy cái anh chị em tìm kiếm lối thoát, đối với Tần Phi Ngự mà nói, đi trong quân ngũ huyết chiến giết người, mới là võ công tăng lên đường tắt!

Huống chi, lập tức liền có một tràng đại công tốt xoạt!

Kiếp trước, Đinh Nhượng bị đâm, Trấn Đông quân phản loạn, vì sao nhanh như vậy liền bị bình định? Hoàn toàn không phù hợp Đông Trần quốc dự định?

Dựa vào chính là vị này Trần Sách tướng quân!

Cái này cũng là một cái có đại vận, dụng binh như thần, anh dũng thiện chiến, hầu như là lấy sức một người, liền chiến liền thắng, năm ngàn phá hai vạn, tuần tháng liền bình định rồi Hạ Tông đại loạn.

Nếu không thì, Diệp Châu thối nát, Đông Trần xâm lấn, toàn bộ Khánh quốc đều sẽ phong vân phiêu diêu.

Đoàn Ngọc lúc này đưa Tần Phi Ngư đi Trần Sách dưới trướng, không nghi ngờ chút nào là muốn kiếm lợi, mạnh mẽ mò một cái quân công, đến thời điểm như Tần Phi Ngư không muốn từ quân, cái kia liền lui ra tới làm Huyện úy, như công lao nhỏ, cũng có thể mò một cái tuần kiếm, có thể nói thăng quan đường tắt, ở trong vòng mấy tháng là có thể bò đến bạch thân võ nhân cả đời đều không nhất định có thể với tới thành tựu!

Đinh Nhượng làm sao biết Đoàn Ngọc trong lòng nhiều như vậy cong cong nhiều, còn khen cho phép vài câu tinh trung báo quốc loại hình.

Ba người cùng chén cạn ly, lại uống mấy tuần, Đoàn Ngọc phát hiện Đinh Nhượng vẻ mặt có chút đen tối, không khỏi hỏi: "Đại nhân có gì u buồn?"

"Ai. . . Lần này ta tuy may mắn thoát khỏi, nhưng thuộc hạ cùng hộ vệ, hầu như muốn tất cả đều vì ta mà chết rồi. . ."

Đinh Nhượng thật dài thở dài, vẻ mặt thống khổ: "Ngô Tuyên, Lý Cung hai vị độc thương phát tác, không còn sống lâu nữa, này đều ta sai lầm vậy!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Báo Thù

Ngô Tuyên, Lý Cung, chính là sống sót hai cái cứu phẩm Đái đao thị vệ.

Đinh Nhượng thân là tuần tra ngự sử, tuy không có khâm sai tên, nhưng có khâm sai chi thực, lần này tra thăm dân tình, nói không chắc còn trong bóng tối nhận quốc quân ý chỉ, bởi vậy mới đẩy bốn cái Đái đao thị vệ.

Lần này Hạ Tông sát thủ cũng là làm việc làm tuyệt, không chỉ có cạm bẫy mai phục giết, đao tiền trên càn là tội kịch độc!

Đoàn Ngọc bọn họ cứu người thời điểm, Đinh Nhượng nhìn như bị bay một thân máu, kì thực đều là người khác.

Trái lại là Ngô, Lý hai cái, xuống núi sau khi liền sắc mặt xanh đen, bị nhắc về huyện nha.

Tuy rằng kéo dài mời danh y, nhưng nhìn đều là lắc đầu, hiển nhiên không còn sống lâu nữa.

Trên thực tế, những thầy thuốc này có thể kéo dài đến hiện tại, đã là y thuật hơn người.

Đinh Nhượng nhớ tới lần này mình hứng thú cùng nhau, du lãm danh thắng, dĩ nhiên rơi vào hộ vệ chết hết, cuối cùng trở thành người cô đơn kết cục, không khỏi rầu rĩ.

"Độc thương sao?" Đoàn Ngọc nghe xong, con người lại là xoay một cái: "Không đối gạt đại nhân, tại hạ xuất thân giang hồ, không thiện chiến tròng sát trận, nhưng đối với độc vật nhưng cũng có chút nghiên cứu, nếu là tin được tại hạ, không bằng để ta đi xem một chút!"

"Ồ?"

Đinh Nhượng ánh mắt sáng lên: "Liên xin mời tiên sinh đi xem một chút!"

Dù sao những thầy thuốc kia nói hai cái thị vệ không sống nổi mấy ngày, đều là thúc thủ vô sách, lúc này nghe được một cái nhánh cỏ cứu mạng, thế nào cũng phải thử một lần, cũng coi như lấy ngựa chết làm ngựa sống.

"Ta trước hỗn giang hồ, chỉ có một thanh dũng lực, Đinh Nhượng liền gọi ta tráng sĩ, lúc này hay là còn có một tay y thuật, có thể cứu người tính mạng, lập tức liền lên cấp thành tiên sinh? Đây là địa vị xã hội tăng cao a. . !

Cất bước lúc, Đoàn Ngọc trong lòng còn đang âm thầm oán thầm.

Hai cái thị vệ ngay khi huyện nha bên trong dưỡng thương, cách xa nhau không xa, Đoàn Ngọc vừa vào sân, mũi liền ngửi được một luồng nồng nặc thảo dược vị.

"Đại nhân!"

Mấy cái thị nữ tiến lên, hướng về Đinh Nhượng hành lễ: "Vừa nãy Diệp lão y sư đến xem qua, nói là hai vị đại nhân ngoại tà tận xương, độc khí công tâm, đã không sống qua đêm nay giờ tý!"

"Cái gì?" Đinh Nhượng vừa nghe, nhất thời cả người thì có chút choáng váng: "Là ta hại bọn họ a!"

"Đinh đại nhân, không ngại để ta nhìn đến!"

Đoàn Ngọc sảm giúp đỡ một cái, nhẹ giọng nói.

"Thôi thôi, mặc cho tiên sinh làm, làm hết sức mình, nghe mệnh trời đi!"

Đinh Nhượng phất tay một cái, bi thảm nói.

Đoàn Ngọc đi vào phòng nhỏ, đẩy ra liêm trưởng, liền thấy Ngô Tuyên nằm thẳng, môi xanh đen, trên mặt càng là mơ hồ có hắc khí đi khắp.

Lại nhìn vết thương, mọi chỗ đỏ lên sưng, tanh tươi lưu mủ, quả nhiên là không còn sống lâu nữa dấu hiệu, bên cạnh trong sương phòng Lý Cung cũng gần như.

"Vết thương cũng không phải là vết thương trí mệnh, sở dĩ như thế, chính là trúng độc!"

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, đem ra mấy cái thầy thuốc mở phương thuốc, lại gửi một cái băng bó vết thương vải trắng, thoáng gặt đầu, hỏi hướng về bên cạnh một đứa nha hoàn: "Các đại phu nói thế nào?"

"Đại phu nói đây là Kim Trấp độc, nhất định phải không ngừng lấy thuốc nước thanh tẩy vết thương, một khi phát dương, chính là không có cứu!"

Ăn mặc màu xanh váy thường nha hoàn lau thức nước mắt, nhỏ giọng trả lời, hiển nhiên là đang sợ hãi hai vị này quý nhân chết đi, các nàng cũng phải gặp phải liên lụy.

Cái gọi là 'Dương', chính là vết thương sinh mủ lây, ở cổ đại rất khó cứu trị.

Đương nhiên, thế giới này không giống , bởi vì có thần thông!

Đinh Nhượng cũng không phải giữ đồ không ra người, trên tay Tiểu Hồi Xuân Phù đã sớm cho hai người dùng, làm sao chỉ là thoáng chuyển biến tốt, lại một lần nữa chuyển biến xấu.

"Tiên sinh, người xem coi thế nào?"

Nhìn thấy Đoàn Ngọc đi ra, Đinh Nhượng không khỏi căng thẳng hỏi.

"Hai người này bên trong, cũng không chỉ có Kim Trấp độc, bởi vậy Hồi Xuân phù không có hiệu lực. . ." Đoàn Ngọc lắc đầu một cái: "Cái này Kim Trấp độc ở trong, hẳn là còn hỗn Hủ Thi độc , bởi vì phát tác cùng Kim Trấp độc tương tự, bởi vậy đều bị bỏ quên. . ."

"Hủ Thi độc?"

Đinh Nhượng vừa nghe, có chút mê hoặc, lại có chút quen thuộc, dừng một chút, rốt cục nghĩ ra đến một ít ghi chép: "Làm sao liên lụy đến Luyện Khí sĩ?"

Cái này Hủ Thi độc lai lịch lại không tầm thường, có thể cùng thần thông tu sĩ dính líu quan hệ.

Đại lục Vân Lan phía nam nơi nhiều chướng khí, độc trùng, bởi vậy Vu Cổ thuật đại thịnh, trong đó có một mạch, tên là Luyện Thi thuật.

Cái gọi là luyện thi, cần lấy âm niên âm nguyệt âm thì sinh ra người chết đi thi thể, đào móc mà ra, hơn nữa thuốc rèn luyện, phối lấy phù pháp, nguyệt lộ tinh hoa, sẽ tìm Âm địa mai táng. . . Tồn thời gian lâu, nếu là thành công, liền có thể được đến một bộ lực đại vô cùng, nghe lời rầm rập, không biết đau đớn Thiết Thi.

Mà cái này Thiết Thi quanh thân, liền mang vào cực kỳ lợi hại độc tố, đặc biệt ở lại thi trong động, độc khí ngưng tụ, liền tầng đất đều hóa thành xanh đen sẫm.

Phía nam có chút Miêu trại bên trong người, liền từ 'Tiên sư' cái kia cầu cái này thi thổ đến, hơn nữa bí được rèn luyện, đây chính là Hủ Thi độc nguyên do.

Loại độc này cùng thần thông tu sĩ có chút quan hệ, tự nhiên không phải chuyện nhỏ, bình thường thầy thuốc thúc thủ vô sách.

Thậm chí nếu có sinh nhật phù hợp, bất tự mang âm người trúng Hủ Thi độc mà chết, sau bảy ngày liền có thể 'Thi biến', hóa thành một bộ xác chết di động.

Cái này 'Hủ Thi độc' khốc liệt đến vậy, tự nhiên làm người nghe đến đã biến sắc, liền có du lịch y thư sinh, đem ghi lại ở du ký bên trên.

Đinh Nhượng cũng từng xem qua, lúc này hồi tưởng lại, không khỏi cái trán nhỏ xuống mồ hôi lạnh: "Chuyện này. . . Có thể sao chữa cho tốt?"

"Xin mời đại nhân giải sầu, Hủ Thi độc lấy Thiết Thi trên người là tốt nhất, hai vị đại nhân bên trong, đã không biết xoay chuyển mấy tay, độc tính yếu ớt, còn có biện pháp cứu trị!"

Đoàn Ngọc trấn an vài câu, nhượng người chọn mua gạo nếp, rượu mạnh, lại tiến vào phòng bệnh.

Lúc này Ngô Tuyên đã là hơi thở mong manh, Đoàn Ngọc cũng không trì hoãn, trực tiếp quán lấy rượu mạnh, cũng đem gạo nếp đắp ở vết thương bên trên.

Không đến bao lâu, trên vết thương gạo nếp liền trở nên đen nhánh toả sáng, bị Đoàn Ngọc dùng nhỏ cái kẹp kẹp đi.

'Nói đến, cũng coi như hai người này gặp may mắn. . . Hủ Thi độc tuy rằng phạm nhân nghe đến đã biến sắc, nhưng ở thần thông sĩ vòng tròn bên trong, còn quả thật không tính là gì. . . Đồng thời, chân chính có thể thi biến bát tự mang âm người, chung quy là số rất ít!'

. . .

Sau một hồi lâu, Đoàn Ngọc từ trong sương phòng đi ra, vẻ mặt có chút uể oải.

"Làm sao?" Đinh Nhượng lại đây, đẩy mặt cấp bách về.

"May mắn không làm nhục mệnh, đã đem Hủ Thi độc rút ra, để nha hoàn đem băng vải, gạo nếp những vật này đều đốt đi!" Đoàn Ngọc mỉm cười trả lời.

"Được! Tốt!"

Đinh Nhượng vội vã đi vào, phát hiện Ngô, Lý hai người tuy rằng như trước ngất, nhưng trên mặt xanh đen khí dĩ nhiên biến mất hơn nửa, liền vết thương đều có chút tiêu sưng, không khỏi vui sướng: "Tiên sinh thực sự là đại tài!"

"Không dám nhận, chỉ là hành tẩu giang hồ lúc, nghe qua mấy cái tha phương lang trung giảng qua mấy cái bài thuốc dân gian nghiệm phương mà thôi. . ." Đoàn Ngọc liên tục xua tay: "Đón lấy còn đến giao cho những kia đại phu!"

Lúc này bên ngoài một trận huyên náo, một tên ăn mặc trường bào màu xám, khuôn mặt gầy gò lang trung cũng bị xin mời vào, bắt mạch sau khi, liền đối với Đinh Nhượng chấp tay: "Hai vị đại nhân mạch tượng bằng phẳng, có chuyển nguy thành an dấu hiệu, không biết mời vị nào quốc thủ?"

"Hô. . ."

Nghe được câu này, Đinh Nhượng cũng là miệng thở ra một hơi dài, nhìn hướng về Đoàn Ngọc ánh mắt không khỏi dẫn theo mấy phần coi trọng mùi vị.

. . .

Huyện Lịch Nguyên.

Vài con khoái mã chạy băng băng, tiến vào ngoài thành một chỗ nghĩa trang.

Những kỵ sĩ này từng cái từng cái thân thủ mạnh mẽ, nữ có nam có, người cầm đầu lại là một tên thân hình cao lớn, lông mày như sương kiếm khách.

"Xin chào Thái lão sư phụ!"

Lý Hồ tự mình nghênh tiếp, lại tiến lên cầm dây cương, thái độ vô cùng cung kính.

Vị này thái Lão gia tử, tên là Thái Chuẩn, ở trên giang hồ có cái biệt hiệu, gọi là 'Lăng Vân kiếm', cũng là Diệp Châu một cái đại bang bang chủ, Hắc Bạch hai đạo đều rất xài được.

Lý Hồ loại này người trong giang hồ bên trong chỉ có thể tính tam lưu, gặp phải loại này tiền bối danh túc, trời sinh liền muốn lùn một chút đầu.

"Người ở nơi nào?"

Thái Chuẩn đi vào nghĩa trang, bị Lý Hồ dẫn tới một chỗ quan tài trước, vẻ mặt rất cục trở nên hơi đau thương, phát phát tay.

Hai cái đệ tử lập tức tiến lên, hợp lực mở ra quan tài, nhìn thấy Phạm Tĩnh thi thể, tuy rằng tung hươg liệu, như trước tủa ra xác thối, hỗn hợp lại với nhau, càng là làm người khó có thể chịu đựng.

"Sư huynh. . ."

Nhìn thấy tình cảnh này, một tên trong đó hiệp nữ đã khóc không thành tiếng.

"Người trong giang hồ, chết vào đao kiếm phía dưới, cũng là số mệnh. . ." Thái Chuẩn thở dài một tiếng, để Lý Hồ đưa lên một thanh đoạn kiếm, xoa xoa chỗ hồng, trầm ngâm không nói, hồi lâu mới nói: "Cầm Lý bang bang chủ Đoàn Ngọc. . . Lão phu lâu không lý giang hồ, không nghĩ tới nhỏ nhỏ một cái huyện Lịch Nguyên bên trong, dĩ nhiên ra này các cao thủ!"

Giao thủ cảnh tượng, tự nhiên sớm có đứt đoạn mất gân tay gia đình hộ viện hoàn nguyên, Phạm Tĩnh sư huynh đệ đám người nghe được đối phương dĩ nhiên lấy một thanh nhỏ nhỏ ẩn đao, trước tiên đoạn kiếm, lại giết người, đều là tự nghĩ không địch lại, chỉ có thể nhìn hướng về Thái Chuẩn Lão gia tử.

"Sư phụ, ngài nhất định phải làm sư huynh báo thù a!" Nữ đệ tử kia càng là khóc đến nước mắt như mưa, ta thấy mà yêu.

"Mặc dù là giang hồ báo thù, nhưng này Đoàn Ngọc ra tay thực sự quá ác!"

Thái Chuẩn có thể tự mình tới đây, đã nói rõ rất nhiều chuyện, lúc này liền hỏi: "Này người ở đâu bên trong? Người thế lão phu xuống một trận chiến thiếp!"

"Khởi bẩm thái Lão gia tử, cái kia Cầm Lý bang bang chủ Đoàn Ngọc mấy ngày trước liền biến mất không còn tăm tích, chúng ta dò xét tin tức, lại là hướng về huyện Cửu Sơn đi tới. . ."

Lý Hồ khom người trả lời, có thể thu được những thứ này, đủ thấy Chu gia cái này địa đầu xà lợi hại.

Đương nhiên, cấp độ kia hương thân, cơ bản sẽ không cùng giang hồ cự phách giao thiệp với, bởi vậy liền Chu Tử Ngọc đều không ra, chỉ để Lý Hồ chủ trì tất cả.

'Ha ha. . . Ta cái kia đồ nhi cái chết, Đoàn Ngọc một nửa, cái này Chu gia cũng có một nửa. . .'

Thái Chuẩn trong mắt lóe sáng lên, lại không có động tác.

Đối phương là cao môn đại hộ, trong nhà còn có người tại triều đình chức vị, hãn loại này giang hồ môn phái chi chủ, nói đến là đức cao vọng trọng, nhưng trên thực tế, ở quan phủ bên kia, địa vị nói không chắc vẫn không có một cái cử nhân cao!

Bởi vậy biết rõ Phạm Tĩnh cái chết Chu gia cũng có chút không minh bạch địa phương, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn xuống.

"Nhà ta Đông chủ biết chư vị hiệp sĩ đến đây, chịu không nổi mừng rỡ, chỉ là thân thể ô m bệnh, đã chuẩn bị một ngàn lạng, xin mời các vị tạm thời nhận lấy. . ."

Lý Hồ ý cười tràn ngập, lại sai người đưa lên trắng toát bạc.

Lần này, Thái Chuẩn còn không có gì, sau lưng các đệ tử lại là từng cái từng cái hô hấp ồ ồ.

"Đa tạ Chu lão gia, ngày sau ta bộ xương già này tất nhiên tới nhà bái phỏng nói cảm ơn. . ." Thái Chuẩn nhượng người đem quan tài thu cẩn thận, bất âm bất dương đối đáp.

Đột nhiên, một cái hộ viện đi vào, đối với Lý Hồ thì thầm vài câu.

Lý Hổ nghe xong, nhất thời vui sướng: "Ta nhận được tin tức, cái kia Đoàn Ngọc đã đang trên đường trở về!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hổ Lớn

Một nhánh đoàn xe chậm rãi ở trên quan đạo tiến lên.

Ở giữa là một chiếc xe ngựa, bên cạnh còn có mấy cưỡi hộ vệ.

Trước tiên hai con hoàng tông ngựa lớn trên, rõ ràng là Đoàn Ngọc cùng Diệp Tri Ngư, Tần Phi Ngư cũng đã không gặp.

Đoàn Ngọc nhìn thấy hai bên đầu mùa đông cảnh sắc, lại ngấm nhìn rầu rĩ không vui Diệp Tri Ngư, không khỏi thở dài: "Người nhưng là oán ta?"

"Không có!" Diệp Tri Ngư lắc đầu một cái: "Ta chỉ là lo lắng nhị ca. .
."

"Ta đối với Phi Ngư mong đợi rất sâu, sở dĩ đưa hãn nhập quân, cũng là bởi vì công phu của hãn chỉ có ở huyết chiến bên trong mới có thể đại thành. . . Huống chi, lúc này các nước hỗn chiến, văn nhẹ võ quý, chính là đạt được phú quý cơ hội tốt. . ."

Đoàn Ngọc tỉ mỉ giải thích.

Cho tới Trần Sách sau đó sẽ đại phá Hạ Tông, chính mình đưa Tần Phi Ngư chỉ là vì mạ vàng việc, lúc này tự nhiên không thể nói.

Tuy rằng trong quân binh hung chiến nguy, nhưng này đều là tiểu binh, trên thực tế đến quan quân giai cấp, chết trận tỉ lệ liền muốn giảm mạnh.

Tần Phi Ngư có Đinh Nhượng bảo đảm nâng, tất có thể đến chăm sóc, lại nói mình trước khi lên đường, cũng mịt mờ đề điểm vài câu, để Tần Phi Ngư tách ra ngày sau mấy cái quan quân tổn thất nặng nề tiết điểm.

Như những thứ này bố trí xuống, Tần Phi Ngư vẫn chưa thể gặp dữ hóa lành, thu được công huân, cũng chỉ có thể nói là trời muốn diệt chi.

Mình đã đem có điều kiện làm hết sức chuẩn bị kỹ càng, đón lấy liền xem Tần Phi Ngư tạo hóa.

Trên căn bản, nhất định có thể đi tới một bước dài, tầm nhìn cùng cảnh giới liền hoàn toàn khác nhau, từ đây bất luận bằng quân công phú quý, vẫn là lấy võ nhập đạo, đều có cơ sở vững chắc.

'Nhưng ta không thể tự mình đi, dù sao triều đình khí vận, cùng đạo pháp thần thông vừa bắt đầu có chút xung đột, võ công coi là chuyện khác. . .'

Đoàn Ngọc lại khuyên vài câu, nhìn thấy Diệp Tri Ngư chậm rãi tiếp thu, không khỏi thở dài một hơi, trong lòng lại đang yên lặng suy tư.

Nơi này triều đình khí vận, cũng có thể lý giải là Long khí thần thông, nhưng cũng không phải là sẽ hỏng rồi đạo pháp căn cơ, chỉ là hai cái khó có thể bao quát.

'Thế gian vạn đạo, đều có làm vì pháp! Vì lẽ đó triều đình Long khí, ở Luyện Khí sĩ xem ra, cũng là một đạo thần thông! Chỉ bất quá, đi chính là Thần đạo mà thôi!'

Triều đình khí vận, thế chế, ở Luyện Khí sĩ trong mắt, chính là một cái khổng lồ Thần đạo hệ thống!

Chỉ bất quá, bình thường Âm thần nhiều nhất hiển linh, thu mấy huyện bách tính đèn nhang chính là đỉnh thiên, nhưng triều đình thế chế, lại là hơi

một tí chứa đựng trăm vạn!

Bởi vậy, hoàng đế mới có thể tự xưng thiên tử, có vạn linh hộ thân!

'Trên thực tế, bất kính thần phật người rất nhiều, nhưng có cái nào thăng đầu bách tính không sợ quan phủ? Triều đình tập vạn dân khí, lại tá lấy luật pháp, hình thành cái gọi là Long khí thần thông, lại ban tặng văn võ bá quan, nói trắng ra, chính là mặt khác một loại hình thức nhân gian thiên đình!'

Mỗi khi bổ nhiệm quan chức, liền có Long khí hạ xuống, trên thực tế chính là trao tặng Thần đạo oai!

Đương nhiên, lấy thân người tu luyện Thần đạo, có âm dương chi cách, làm trái thiên hòa, khó có thể thành sự, vì lẽ đó cũng không có cái nào quan chức bởi vì thu được chức vị mà tu vị đại thành.

Nhưng loại này Thần đạo oai, lại cố hóa ở trên người bọn họ, từ đây liền có thể đối kháng cái khác đạo pháp thần thông!

Cái này nói cho cùng, cũng bất quá hai loại sức mạnh đối hão, không có ai khắc chế ai, chỉ là lực cường giả thắng thôi.

Nhưng quan chức tập hợp vạn dân kính nể ý nghĩ, dù cho một cái cửu phẩm tuần kiểm, cũng thường thường quản hạt một huyện mấy vạn dân, suy nghĩ một chút cái kia huyện Thành Hoàng có thể thu nhiều lắm thiếu đèn nhang? Thậm chí ngoại trừ mừng một, mười lăm Thành Hoàng miếu hội ở ngoài, cửa miếu quanh quẽ đến mức nào, mà quan phủ lại là ngày đêm đều đang cùng lê dân bách tính giao thiệp với.

Bởi vậy một cái cửu phẩm thân dân viên chức trên thần uy, tuyệt đối sẽ không so với một cái cấp huyện Thành Hoàng thua kém.

Bình thường Luyện Khí sĩ khó mà đối kháng Thành Hoàng oai, tự nhiên cũng là đánh không lại Long khí che chở quan chức.

Lâu dần, thì có Long khí khắc chế đạo pháp thần thông lời đồn đãi truyền ra.

Mà những quan viên kia chỉ là có Long khí thần thông che chở, không bị âm tà đạo pháp tai ương mà thôi, như thường có sinh lão bệnh tử, giống như phàm nhân. Đồng thời Long khí cũng chỉ có thể hộ thân, khó có thể khống chế như thường, phản kích đả thương địch thủ.

Đương nhiên, bọn họ cũng là có siêu thoát cơ hội, chính là chết rồi thiên tử phong thần, đó chính là chân chân chính chính lấy Âm thần nhập Thần Đạo, như cá gặp nước, uy năng hiển hách.

"Triều đình thế lực chính là biến chủng Thần đạo thiên đình, chú ý tập chúng, có thể chế chi lợi, nhưng cũng hạn chế rất nhiều. . . Ta vẫn là yêu thích tiêu dao tự tại một điểm. . ."

Đoàn Ngọc nhìn phương xa Kê Đầu sơn, không khỏi miệng thở ra một hơi dài: "Mọi người thêm ít sức mạnh, buổi tối liền có thể đến."

"Đúng đấy, lập tức liền có thể về đến nhà!" Diệp Tri Ngư từ nhỏ đến lớn cũng không có làm sao từng ra xa nhà, lúc này lại khôi phục chút nhan sắc ban đầu: "Bất quá huyện Cửu Sơn bên kia cũng là cái cơ nghiệp, đến chọn chút thành thật người có thể tin được đi quản lý. . ."

Đạp đạp!

Đạp đạp!

Đang khi nói chuyện, một nhóm kỵ sĩ bỗng nhiên từ tà bên trong giục ngựa mà ra, tổng cộng sáu kỵ, hoành che ở giữa đường.

Trước tiên người rõ ràng là Thái Chuẩn, không nói một lời, một tên đồ đệ nghe lời đoán ý, tiến lên quát lên: "Người tới nhưng là Cẩm Lý bang Đoàn Ngọc?"

"Chính là tại hạ!"

Đoàn Ngọc giục ngựa tiến lên, vẻ mặt tươi cười: "Không biết chư vị là?"

"Lão phu Thái Chuẩn!" Thái Lão gia tử ánh mắt lấp lánh, đánh giá Đoàn Ngọc: "Được! Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên. . . Đoàn Ngọc, ta đệ tử kia tài nghệ không bằng người, chết ở trên tay người nguyên bản cũng là không trách ai, nhưng lão phu Kiếm môn danh dự lại là không thể bại ở trong tay hã, còn xin chỉ giáo!"

Đoàn Ngọc nghe xong, không khỏi thầm khen gừng già thì càng cay.

Cái kia Phạm Tĩnh nhưng là cùng một đám tay chân vây công, lại bị chính mình giết chết, phóng tới trên giang hồ cái nào nói đều là không lý.

Nhưng đối phương quăng mở tư nhân huyết cừu, chỉ muốn sư môn vinh dự bắt bí, trái lại làm mình khó có thể từ chối.

Bất quá Đoàn Ngọc là người nào? Hã con mắt hơi chuyển động, nhất thời làm vô tội hình: "Lão tiền bối, vẫn sinh mặc dù là Cẩm Lý bang Đoàn Ngọc, nhưng vẫn tuân thủ pháp luật, liền giết gà cũng không dám, cái gì luận giết người đây? Lão nhân gia ngài cũng không muốn ngậm máu phun người! Như lão gia ngài có oan khuất, rất có thể lấy đi huyện nha bên trong đệ đơn kiện mà!"

"Vô liêm sỉ!"

"Tiểu nhân hèn hạ!"

...

Đoàn Ngọc câu trả lời này, vẫn đúng là khiến Thái Chuẩn ngẩn ngơ, hần nghĩ tới Đoàn Ngọc khả năng nhiều loại trả lời cùng ứng đối, nhưng không nghĩ tới người này dĩ nhiên sẽ hoàn toàn chống chế!

Cầm Lý bang tuân thủ pháp luật? Ha ha. . . Người khi cái kia mỗi tháng hoa hồng bơm nước, là trên trời rơi xuống đến?

Cho tới đi nha môn cáo trạng, Thái Chuẩn cũng là khẳng định không thể làm, không nói không ném nổi người này, huống chi hần còn từ Chu gia biết, cái kia huyện lệnh cùng cái này Cầm Lý bang cấu kết với nhau làm việc xấu, đi cáo không phải đưa dê vào miệng cọp sao?

Thái Chuẩn ngậy người, những đệ tử kia lại là chửi ầm lên.

Đặc biệt tên nữ đệ tử kia, hần là cùng Phạm Tĩnh còn có chút tình cảm, trước nhìn thấy tình lang thi thề, nổi giận ùng ùng phía dưới, một viên ám khí đã tuột tay.

Xèo!

Đoàn Ngọc nghiêng đầu lóe lên, cái kia ám khí liền đóng ở toa xe trên, ngựa chấn kinh, nhờ có phu xe liều mạng kéo, mới không có chạy loạn.

"Ban ngày ban mặt, sáng sủa càn khôn. . . Lẽ nào các người muốn giết người sao?"

Đoàn Ngọc sắc mặt lạnh lẽo, nhìn gần tên nữ đệ tử kia.

"Liền giết người thì lại làm sao?" Nữ đệ tử rút ra trường kiếm, hét lên ầm ĩ: "Sư phụ. . . Giết bọn họ, làm sư huynh báo thù a!"

Thái Chuẩn có chút do dự, nhưng vẫn là vung tay lên.

Sáu kỵ nhất thời rút ra binh khí, chậm rãi vây lên.

Hưu hưu!

Đang lúc này, từ bên trong buồng xe bay ra hai đạo mũi tên!

Cái này mũi tên như độc xà thổ tín, mau lẹ cực kỳ, trúng ngay hai tên đệ tử ngực.

Hai người kia ngẩn ngơ, đang nhìn mình nhuốm máu ngực, không khỏi quăng xuống ngựa đi, khí tuyệt bỏ mình.

"Mũi tên? !"

Thái Chuẩn nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời con người đột nhiên rút lại: "Đoàn Ngọc! Người không nói giang hồ quy củ! Còn có. . . Thu gom cấm khí, tương đương với tạo phản! Các người chờ bị quan binh diệt môn đi!"

Các đời triều đình đều có binh khí quản chế, Khánh quốc trong không khỏi bình thường cung sẵn, trường đao, nhưng có khác biệt lại là tuyệt đối không cho phép, cái kia chính là áo giáp cùng mũi tên!

Dù cho quan lại nhân gia, thu gom cái này hai loại binh khí, bị cáo phát cũng rất nguy hiểm, huống hồ tiểu dân?

"Ha ha. . . Dĩ nhiên đánh giết quan binh, ta xem muốn tạo phản chính là người!"

Đoàn Ngọc cũng là cười to, rốt cục mở ra bản thân át chủ bài: "Hai vị đại nhân, các người đều nhìn thấy!"

Toa xe sương cửa mở ra, đi ra hai cái sắc mặt trắng bệch người đến, rõ ràng là Ngô Tuyên cùng Lý Cung!

Bọn họ vốn là trúng Hủ Thi độc, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, may mắn được Đoàn Ngọc xuất thủ cứu giúp, rất nhanh sẽ khôi phục hơn nữa.

Chỉ là Đoàn Ngọc cũng tích trữ chút tâm tư, nói còn có dư độc chưa đi, chính mình sở trường gia hỏa cùng bào chế một ít thuốc viên lại đặt ở huyện Lịch Nguyên, bởi vậy phải quay về lấy, nhưng có một vị thuốc hợp lại với nhau vô cùng phiền phức, chỉ có thể ngay tại chỗ vật hái, đồng thời thời hạn có hiệu lực chỉ có ba canh giờ. . .

Ngô Tuyên cùng Lý Cung tâm tình lo lắng mạng nhỏ, còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể một đường theo tới.

Cũng may hai người bọn họ chỉ là da thịt thương, lại là võ nhân, rút độc sau khi khôi phục cực nhanh, bằng không vẫn đúng là không chịu được cái này tàu xe mệt nhọc.

Lúc này Ngô Tuyên ngoài cười nhưng trong không cười lấy ra một mặt lệnh bài: "Đều xem trọng, bản quan chính là ngự tiền cửu phẩm Đái đao thị vệ, người cái này cường nhân, lại dám tập kích bản quan đoàn xe? Không muốn sống?"

"Ta xem người này đúng là nói không chắc cùng ngự Sử đại nhân bị đâm án có chút liên hệ. . ." Lý Cung là cái xưa nay không nói lời nào, nhưng vừa ra khỏi miệng liền muốn đòi mạng, cũng là nhìn ra cái này Thái Chuẩn cùng Đoàn Ngọc có cừu oán, nhất thời liền muốn đem đối phương liên lụy đến đại án bên trong đi!

Lúc này liền không thể không nói cổ đại giao thông không tiện, tin tức lan truyền cũng thế.

Dù cho Đinh Nhưộng đã bị đâm mấy ngày, nhưng Thái Chuẩn cũng chỉ là mơ hồ biết huyện Cửu Sơn bên kia ra vụ án lớn , còn vụ án cụ thể

làm sao, Đoàn Ngọc như thế nào liên lụy trong đó, dù cho Chu gia đều không biết!

Nhưng cho dù không biết những kia, Thái Chuẩn cái trán cũng là nhỏ xuống đầu lớn mồ hôi lạnh, biết mình phiền phức lớn rồi!

Chỉ cần hần còn ở Khánh quốc hồn, liền không dám giết quan tạo phản!

Nhưng mình cùng đồ đệ vừa nãy đang làm gì? Quan đạo chặn lại, ám khí bắt chuyện, cuối cùng rút kiếm xông lên? Cái này không phải là thỏa thỏa mã phi hành vi sao?

Mà nghe được Ngô Tuyên báo ra chức quan, thái Lão gia tử càng là mắt tối sầm lại, suýt chút nữa không một đầu trồng xuống ngựa đi.

Như thế nào 'Ngự tiền thị vệ' ? Đó là ở quốc quân trước mặt nghe dùng a! Nói không chắc còn có thể tình cờ nhìn thấy thiên nhan!

Cờ này thị vệ, xuống tới châu quận, không bắt nạt người khác coi như tốt, chính mình dĩ nhiên mình đao mình thương địa kiếp giết, nói hần tạo phản vẫn đúng là không phải oan uổng!

"Đoàn Ngọc. . . Người thật là ác độc! ! !"

Thái Chuẩn hí lên rít gào, hai mắt đỏ ngầu, giống như tiếng than đồ quyên.

Hần đã hiểu rõ, tất cả những thứ này từ vừa mới bắt đầu chính là cái bộ! Chẳng trách Đoàn Ngọc phải gọi khuất giả bộ lương dân đây!

Giang hồ báo thù là một chuyện, liên lụy tiến vào quan phủ, lại là một chuyện khác.

"Lớn mật nghịch tặc, người dám giết quan tạo phản?"

Lần này bên cạnh xe ngựa, còn có mấy cái kỵ sĩ, đều là huyện Cửu Sơn phái tới hộ tống tinh binh, thấy thế dồn dập gầm lên, dữ tợn vây lên. . .

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Phản Tặc

"Thái Lão gia tử, là một người thông minh a!"

Nhìn bó tay chịu trói Thái Chuẩn mấy người, Đoàn Ngọc không khỏi thở dài một tiếng.

Nếu như bọn họ dám phản kháng, vậy thì chân chính ngồi vững tạo phản, không chỉ có chính mình muốn chết, người nhà môn phái cũng sẽ bị nhổ tận gốc, thậm chí Chu gia đều muốn ăn liên lụy.

Bởi vậy, dù là võ công cao đến đâu, Thái Chuẩn Lão gia tử cũng là rất dứt khoát bỏ binh khí bó tay chịu trói, trả hết lực ràng buộc những đệ tử khác.

"Tri Ngự, trở lại điền trang sau khi, nhớ tới cho Ngô, Lý hai vị đại nhân đều bị một phần lễ trọng!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, trong bóng tối đối với Diệp Tri Ngự dặn dò.

"Vì sao bang chủ tựa hồ không thật cao hứng?" Diệp Tri Ngự nghi hoặc hỏi.

"Ta mượn cây đao này, thiết lập ra cái cái tròng, nguyên vốn là vì đối phó Chu gia, nhưng không nghĩ tới, lại là lão này trước tiên tiến vào đến phá lời. . . Việc này có thể chỉ lần này thôi!"

Đoàn Ngọc nói: "Ngự tiền thị vệ cũng sẽ không vì chúng ta, thật sự vu oan Chu gia mưu phản, cùng một cái tứ phẩm quan lớn liều chết. . . Chỉ có thể thuận thể mà làm!"

Bất quá hẳn cũng có hai tay chuẩn bị, cây đao này mượn không được, có ít nhất Đinh Nhượng da hổ, Chu gia cũng tuyệt đối không còn dám đối với Cẩm Lý bang làm sao.

Chỉ là người bề trên tình cảm sao? Ha ha. . . Cũng là chuyện như vậy.

Đinh Nhượng tuy rằng quyền thế khá cao, còn có mấy phần giản ở để tâm mùi vị, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không vì mình cùng Chu gia cái kia tứ phẩm quan khai chiến.

'Cũng chỉ có đến lúc này, Chu gia mang đến uy hiếp, mới xem như là chân chính giải trừ a. . .'

Đoàn Ngọc trong lòng yên lặng thở dài, chợt trong mắt lại tựa như bốc cháy lên hai điểm u hỏa: 'Nhưng ta làm sao có khả năng theo chân nó dừng tay? Không diệt này nhà, ta tâm ý chung quy khó bình!'

Tuy rằng kiếp này thoát nhìn Chu gia ở trên tay mình không chiếm được một điểm chỗ tốt, còn ăn một chút thiệt nhỏ, nhưng Đoàn Ngọc có thể sẽ không quên kiếp trước nợ máu!

'Trần Đông quân lúc này cũng gần như nên phản chứ? Đến thời điểm binh hoang mã loạn, chính là một cái chân chính cơ hội.'

Trong ký ức, Trần Đông quân chính là Khánh Lịch mười sáu năm ngày đông phản, một lần công thành thoáng qua, rất là càn rỡ, mãi đến tận gặp phải đại tướng Trần Sách.

Tuy rằng rất nhanh bị bình định đi xuống, Diệp Châu cũng là không khỏi tàn tạ, cái gì bạch cốt lộ ở hoang dã, trăm dặm không có người ở, đều

không phải hư ngôn.

Đại quân giao chiến, tiêu hao há lại là bình thường?

Từ lúc Đoàn Ngọc kiếp trước, Tôn Tử binh pháp liền có viết 'Nguyên tắc chung khi dụng binh tác chiến là khi phải huy động chiến xa nghìn chiếc, xe tải nặng nghìn chiếc, quân đội mười vạn, vận lương đi xa nghìn dặm, thì tình huống đó, chi phí ở tiền phương và hậu phương, chi phí đãi khách khứa sứ thần, bảo dưỡng và bổ sung tiêu phí nghìn vàng thì mới có thể cho mười vạn quân xuất chinh được.'

Huống chi vẫn là Diệp Châu quân từ loạn, tiêu hao đều là tự thân lính cùng lương thảo.

'Quân tốt cũng không phải cỏ dại, cắt một lúa dài một lúa, mà là người sống sờ sờ! Ít nhất muốn mười lăm năm mới được một đời, càng không cần phải nói, còn có triều đình vì tấn công chiếm đóng Đông Trần mà chuẩn bị binh khí lương thảo, có thể nói mười năm tích trữ toàn bộ tang. . '

Nguyên bản Diệp Châu đối với Đông Trần một đường chiếm cứ chủ động, sau đó chính là hoàn toàn chuyển thành phòng thủ.

Nếu không có Trần Sách cấp tốc bình định, tàn tạ chỉ có Diệp Châu một chỗ, Đông Trần cũng không phải chỉ có Khánh quốc một cái đối thủ, nói không chắc vẫn đúng là dám đến cái nghiêng quốc cuộc chiến, sinh linh đồ thán!

'Có chút tiếc nuối a. . . Trước mua ruộng, tựa hồ có hơi lỗ vốn, đợi đến nạn binh hoả qua đi, đó mới là hoàng kim cơ hội. .. Bất quá cũng là vì mê hoặc Chu gia, huống chi. . . Sớm cũng có sớm chỗ tốt nơi, không sớm hơn một chút mua ruộng, làm sao có thể phân ruộng đến hộ, thu hết thủ hạ chi tâm đây?'

Trước, dù cho Cầm Lý bang bang chúng hơn trăm, nhưng dám đánh dám liều bất quá hai mươi.

Nhưng lần này phát xuống đất ruộng, đặc biệt còn có một trăm mẫu ruộng nước làm cái này khen thưởng sau khi, thuộc hạ trung tâm ít nhất tăng lên vài cái điểm.

Then chốt gia quyến đều đang khống chế ở trong, đối mặt với chết trận có trợ cấp, chạy trốn toàn gia bị phạt uy hiếp, cũng không thể không trung tâm.

Có cỡ này ưu thế, mới có thể đem những kia đám người ô hợp bang chúng luyện một chút, lại đưa tiền đến Tần Phi Ngư thủ hạ làm cái thân binh.

. . .

Lịch Nguyên huyện thành, Chu phủ.

Lý Hồ đi lại vội vã, đi tới gia chủ thư phòng.

Một người chính đi ra, chính là phong thần như ngọc Chu Tử Ngọc, nhìn thấy Lý Hồ, không khỏi một dừng: "Xảy ra chuyện gì?"

Nguyên bản Lý Hồ không chỉ có trên tay công phu rất cứng, xử sự cũng có kết cấu, rất được Chu Ngạn coi trọng, nhưng lúc này dĩ nhiên sắc mặt tái nhợt, cái trán đều có chút mồ hôi lạnh.

"Việc này. . . Ta đến thông báo trước gia chủ!"

Tuy rằng tâm thần không yên, Lý Hồ vẫn là nói.

"Cái này tự nhiên. . ." Chu Tử Ngọc vẻ mặt như thường, trong lòng lại bất mãn hết sức.

Từ khi hấn lần trước bố cục thất bại sau khi, ở trong nhà quyền uy đều là giảm nhiều, liền nguyên bản nghe hấn dặn dò Lý Hồ đều đã biến thành như vậy!

Mà hết thấy này, đều là do vì cái kia Cẩm Lý bang, Đoàn Ngọc!

'Nghe nói Thái Chuẩn một tay kiếm pháp thần diệu vô biên, lại có đồ đệ giúp đỡ, lúc này có lẽ đã thành công?'

Chu Tử Ngọc âm thầm nghĩ, không biết tại sao, tổng có một ít dự cảm không tốt.

"Là Lý Hồ? Tử Ngọc, người cũng cùng nhau nghe một chút. . ."

Bên trong phòng, Chu Ngạn tiếng nói truyền đến.

Chu Tử Ngọc khẽ nhả hơi dài, đi vào thư phòng, nhìn thấy một thân thường phục Chu Ngạn ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, dùng nắp chén nhẹ thức nước trà: "Lý Hồ, đến cùng xảy ra chuyện gì? Nhưng là Thái Chuẩn nơi đó có biến?"

"Đúng là như thế!" Lý Hồ dùng đến một tiếng quỳ: "Cái kia Đoàn Ngọc vô cùng giả dối, dĩ nhiên ở đoàn xe bên trong ẩn giấu hai cái cửu phẩm võ quan, còn có quân tốt, lại làm người thường trang phục, thái Lão gia tử nhất thời không quan sát nói. . . Đã bó tay chịu trói, bị trói đi huyện nha, rơi xuống nhà tù!"

"Cửu phẩm võ quan? Là nơi nào tuần kiểm? Hay hoặc là giáo úy? Cẩm Lý bang có trong quân quan hệ?" Chu Ngạn hơi nhướng mày.

"Lão gia. . ." Lý Hồ chỉ cảm giác mình trong miệng tràn đầy cay đắng: "Đó là hai vị ngự tiền Đái đao thị vệ, chuyên môn hộ vệ quý nhân. . ."

Đùng!

Lời này vừa nói ra, Chu Ngạn nắm cốc nhỏ tay đều có chút bất ổn, tầng tầng đặt ở bàn trên, sắc mặt biến ảo không ngừng, sau một hồi lâu, thì mới bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Huyện Cửu Sơn? Cửu phẩm Đái đao thị vệ? Ha ha. . . Ta thực sự là coi thường người này, dĩ nhiên cùng Đinh Nhưộng kéo lên quan hệ!"

"Phụ thân đại nhân, ngài là nói vị kia tuần tra ngự sử?" Chu Tử Ngọc lúc này rốt cục có thể xuyên vào nói, cảm giác trong lòng cũng là nặng trình trịch.

"Dù cho quận bên trong Thái Thú cũng không có Đái đao thị vệ, toàn bộ Diệp Châu ở bề ngoài chỉ có hai người, chính là Châu mục cùng tuần tra ngự sử, người nói xem?"

Chu Ngạn đứng dậy, đặc đi vài bước: "Không được. . . Ta nghe nói Cửu Sơn bên kia ra một cái đại án, có quý nhân bị đâm, bây giờ nhìn lại, chính là cái kia Đinh Nhưộng! Chỉ là vị đại nhân này như thế nào cùng Cẩm Lý bang có quan hệ, còn có hai vị thị vệ đi theo?"

"Phụ thân đại nhân. . . Như Đinh Nhưộng thực sự là Cẩm Lý bang hậu đãi, vậy chúng ta?" Chu Tử Ngọc trên mặt có chút mù mịt.

"Xông tới ngự tiền thị vệ, cái này tội danh có thể lớn có thể nhỏ. . ." Chu Ngạn nhắm mắt lại: "Thái Chuẩn bên kia, trước tiên yên lặng xem biến đổi, chúng ta cũng không thể rơi vào đi. .. Bất quá các người cũng yên tâm, dù cho Đinh Nhưộng, cũng sẽ không cùng ta nhà liều chết. . ."

Dù sao đều là người trong quan trường, nói không chắc bảy chuyển tám quẹo liền có thể có liên hệ, đương nhiên sẽ không dễ dàng đối địch.

"Chỉ là Cẩm Lý bang bên kia, không thể lại tiếp tục. . ." Chu Ngạn nhắm mắt lại: "Lý Hổ. . . Người sau đó cho Đoàn Ngọc đưa một phần lễ đi, còn Tử Ngọc. . . Nguyên bản người nói mình học thành, muốn đi ra làm việc, nhưng hiện tại, vẫn là lại trở về nhiều đọc mấy năm sách đi!"

"Vâng!" Hai người này đều là cung kính đáp lại, nhưng Chu Tử Ngọc liền âm thầm nắm chặt nắm đấm.

"Cứ như vậy đi. . ."

Chu Ngạn phất tay một cái, nhượng bọn họ xuống, ngóng nhìn mặt sau trên vách tường một bộ trời đông giá rét Kính Tùng đồ, lại là bỗng nhiên có chút lạnh lẽo: "Vì sao ta có chút bất an? Nhưng sự tình đến một bước này, lẽ nào Cẩm Lý bang còn phải tiếp tục dây dưa xuống đi?"

Hắn tự nhận là làm việc vững chãi, trước mặc dù có chút xấu xa, nhưng Chu gia trước tiên chịu thua, lẽ nào như vậy tỏ thái độ còn chưa đủ?

Chuyện này, Cẩm Lý bang đến cùng không bị tổn hại gì, còn có ít chỗ tốt, làm sao có khả năng tiếp tục dính chặt lấy?

Đáng tiếc cái này Chu Ngạn không biết, hắn tuy rằng cái này một thế không có cùng Cẩm Lý bang kết làm thâm cừ đại hận, nhưng một đời trước lại là không chết không thôi huyết hải thâm cừ!

. . .

Quận An Đông, Trấn Đông quân Tiết Độ Sứ phủ.

Tiết độ sứ có triệu, Thẩm Thăng cúi đầu khom lưng, bước nhanh mà đi, đi tới một chỗ hoa viên, đột nhiên chính là ngăn ra.

Ở một chỗ góc ngách, mấy con cự khuyến con mắt đỏ chót, chính đang tại lôi kéo cái, vết máu loang lổ, nhìn qua cũng như là cái đầu người!

Lúc này không dám nhìn nữa, đi tới một chỗ phòng khách, lập tức quỳ xuống: "Bái kiến Tiết độ sứ đại nhân!"

Hạ Tông chừng năm mươi tuổi, lang cổ quuyến cuồng, con người hẹp dài, mơ hồ thả ra ánh sáng xanh lục đến, uy nghiêm thật là sâu nặng, bên

người tám cái giáp sĩ hộ vệ, trên người mơ hồ mang theo một tia sát khí.

"Tả Nhiên cái kia tặc tử, đã bị ta giết!"

Hạ Tông nhìn cả vườn cảnh sắc, tựa như mất tập trung hỏi: "Người lại có biết ta vì sao phải giết hắn?"

Tiết độ sứ triều đình ban cho lấy tình đoạn, có thể toàn quyền tiết chế quản lí nơi, quả thật là một phương thổ hoàng đế, uy phúc tự dụng, tự tiện ương ngạnh, lúc này mặc dù vừa hỏi, nhưng Thẩm Thăng lập tức mờ hồ như nước: "Không biết. . ."

"Người này không chỉ có vô năng, đồng thời xử sự không mật, uống ta đem đại sự giao phó cho hắn!" Hạ Tông phẫn hận không ngớt: "Người đến. . . Truyền mệnh lệnh của ta, cho ta lục soát nhà hắn!"

"Tuân mệnh!" Lúc này liền có một cái giáp sĩ đi ra truyền lệnh, đại diện cho một cái gia tộc tiêu diệt.

Thẩm Thăng nhìn tình cảnh này, trong lòng lại là không ngừng phát lạnh.

Dù sao, hắn cùng Tả Nhiên, đều là Hạ Tông tâm phúc phụ tá, biết nhau.

Tả Nhiên trung thành tuyệt đối, đồng thời suy nghĩ kín đáo, trước rất là lập xuống một chút công huân, nhưng hiện tại đại sự phạm sai lầm, lập tức cái gì tình cảm đều không có, còn muốn gây họa tới gia tộc.

Một niệm đến đây, trong lòng lạnh lẽo càng thêm.

". . . Chuyện lộ rồi, có thể làm gì?"

Không biết đi qua bao lâu, Hạ Tông thì mới thở dài: "Thẩm tiên sinh, người đứng lên đi!"

"Cám ơn đại soái!"

Thẩm Thăng trong lòng thở dài một hơi, biết cái mạng nhỏ của chính mình cuối cùng cũng coi như là bảo vệ.

"Lần này Tả Nhiên phụ trách ám sát Đinh Nhượng thất bại, thậm chí còn để Khánh quốc Hành nhân ty nắm lấy đuôi, tra được lão phu trên đầu đến. . ."

Hạ Tông chậm rãi đem sự tình nói, cuối cùng hỏi: "Thẩm tiên sinh cảm thấy làm sao?"

"Như làm theo tại hạ góc nhìn, đại soái chỉ được phản!" Thẩm Thăng cắn răng một cái: "Bất quá ta Trấn Đông quân tuy có một vạn, đối đầu Khánh quốc, chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ, không bằng khác đầu mình chủ?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Luyện Khí

"Minh chủ? Đông Trần? !" Hạ Tông ánh mắt nhìn quét, giống như đao cắt.

Thẩm Thăng hít sâu một cái, biết sinh tử ở cái này một đường, lập tức vừa nhanh vừa vội nói: "Nếu sự tình đã không cách nào cứu vãn, cái kia cũng chỉ có thể phản. . . Lúc này thiên hạ các nước giao chiến, đại soái có trên tay cái này một vạn binh chính là tư bản! Nơi nào không thể đi? Nhưng ta quận An Đông địa lý đặc thù, không phải khánh liên trần! Tuy rằng trước cùng Đông Trần có chút hiềm khích, nhưng tướng quân như lấy một châu làm vì hiến, nói vậy Đông Trần quốc quân vẫn là sẽ tiêu tan hiềm khích lúc trước. . ."

"Ừm. . . Nay ngược lại là cái đạo lý!" Hạ Tông vuốt vuốt chòm râu.

Thẩm Thăng lại là biết, vị này đại soái hành quân đánh trận hay là đem hảo thủ, nhưng đối với mưu kế nhân tâm xác thực không thể nào am hiểu, lúc này càng đang đứng đưa trong, không khỏi lười nở hoa sen, liên tục khuyên bảo, cuối cùng càng là bảo đảm nói: ". . . Thuộc hạ nguyện đi làm cái này thuyết khách!"

"Tốt, người liền đi đi!"

Hạ Tông vỗ đùi: "Nhưng lão phu muốn vĩnh trấn An Đông!"

"Vâng!"

Thẩm Thăng đi ra Tiết Độ Sứ phủ, phía sau lưng quần áo đã ướt đầm.

Lúc này xoa một chút mồ hôi lạnh, ở trên đường cái bảy chuyển tám quẹo, đi tới một chỗ tửu lâu: "Chưởng quỹ, cho ta một cái gian phòng, muốn cháy trần ba năm phượng hót hương!"

"Được rồi!" Chưởng quỹ đầy mặt tươi cười, đem Thẩm Thăng mời đến một gian tận cùng bên trong phòng ngăn.

Thẩm Thăng quen cửa quen nẻo mở ra trên vách tường cửa ngầm, đi tới một căn phòng khác, bên trong đang có một công tử áo gấm chờ.

"Ra mắt công tử!"

"Sự tình làm sao?"

"Đại sự thành rồi! Hạ Tông đã quyết định phản kháng! Cũng hi vọng đầu Đông Trần!"

"Được!" Này công tử lấy quyền kích chưởng, trên mặt mang theo vẻ dữ tợn: "Cầu tặc kia năm đó giết cả nhà của ta, lần này chung quy phải gặp báo ứng! Không uống công ta bố cục lâu như thế. . ."

Thẩm Thăng mặt lộ vẻ vẻ khó khăn: "Chỉ có một chuyện. . ." Liên đem chính mình làm thuyết khách chuyện nói.

"Ha ha. . . Việc này rất dễ, có người ở, dễ dàng hơn chúng ta trong ứng ngoài hợp, lúc này Đông Trần quốc dàn binh biên giới tướng quân, vừa vặn cùng ta nhà có giao tình, chúng ta có thể giả ý ước định kết minh, nhưng thời gian muốn muộn ba tháng!"

Công tử tiếng nói lạnh lùng: "Như vậy hai họ gia nô, ta Đông Trần vẫn đúng là không muốn, để cho hãn trước tiên xuất binh, tiêu hao Diệp Châu quân lực, chúng ta rất có thể trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. . ."

. . .

Đại Lâm hương, điền trang.

Trời đông lạnh lẽo, hai mươi cái thanh niên ở đánh sân lúa trên xếp thành hai hàng, không ngừng thao luyện.

Mồ hôi cùng bọn họ hô quát bạch khí cùng bốc hơi lên, dường như liền chu vi đều chẳng phải lạnh lẽo.

Đoàn Ngọc tuy có hai đời kinh nghiệm, lịch duyệt phong phú, nhưng cũng không có lập ra cái gì luyện binh diệu pháp, chỉ là cường điệu kỷ luật tính, đồng thời mỗi ngày thêm món ăn, rèn luyện thể năng thôi.

"Nguyên tắc của việc luyện binh, lấy thể lực làm đầu, thể lực không đủ, làm sao phụ trọng hành quân, thậm chí chơi đại thương? Lộng đại cung?"

Đoàn Ngọc dò xét một lần, vẫn tính thoả mãn: "Vừa vận mùa đông, giết lật mấy cái lợn heo mập, mỗi ngày một thịt vẫn là làm được đến, đợi đến nuôi đi ra, Phi Ngư bên kia cũng có thể đứng vững gót chân, đại chiến sắp tới, vừa vận đưa tới kết thân binh!"

Xưa nay quan quân, bên người không thể thiếu thân binh!

Như thế nào thân binh? Bình thường hộ vệ, thời chiến hiệu chết, thậm chí thuộc hạ không phục, cũng đến xuống đàn áp, không phải tâm phúc không thể đảm nhiệm!

Làm cái này một cái tướng quân, như không có thân binh, liền thường thường không nắm được thủ hạ quân đội, không nói kiến công lập nghiệp, trên chiến trường có thể hay không bảo mệnh đều là chưa biết.

Đương nhiên, loại này thân binh, đều là bỏ ra vốn lớn, trang bị tinh lương, ở phiên trấn ở trong, liền diễn biến thành nha binh nha tướng, mà ở đời Minh thời kì cuối, nhưng là đã biến thành tướng quân gia đình, phần

lớn tướng quân tham ô, uống binh máu. . . Trên thực tế chính là vì nện ở thân binh trên người, đây mới là thân gia tánh mạng nơi!'

Đoàn Ngọc lúc này làm, chính là chọn lựa ra một ít không sai bại hoại, lại giao cho Tần Phi Ngư nện đánh.

Dù sao trong quân tự có phương pháp luyện binh, chính mình cũng không tốt bao biện làm thay.

'Chỉ là tiêu hao cực lớn. . . Nếu không là Chu gia đưa tới lễ trọng, gần nhất chi ra quá nhiều, ta còn thực sự chống đỡ không xuống . . . '

Đoàn Ngọc phun ra một đạo thật dài bạch khí.

Cái kia Ngô Tuyên, Lý Cung hai người, tự nhiên đã sớm đi rồi.

Trên thực tế, bọn họ đã mơ hồ có ngờ vực, không muốn tiếp tục làm đao.

Bất quá chính mình đối với bọn họ có ân cứu mạng, sau đó lại đưa lên lễ trọng, thanh trừ dư độc, lại thêm vào còn có Đình Nhượng quan hệ, cũng sẽ không lập tức trở mặt.

'Đương nhiên, cái kia cũng là bởi vì Thái Chuẩn căn bản không tính cái cái gì, nếu là đối đầu Chu gia, liền không giống nhau. . . '

Tốt vào lúc này chính mình mượn Đình Nhượng da hổ, Chu gia không muốn tiếp tục cùng mình làm khó dễ, đã phái Lý Hổ đến đây tặng lễ, đại diện cho ý hòa giải.

Nhìn thấy tình cảnh này, huyện Lịch Nguyên bên trong một ít thế lực cũng là đồn dập đối với Cẩm Lý bang biểu hiện ra thiện ý.

Có thể nói, thẳng đến lúc này, cái này do tên côn đồ cắc kè xây dựng lên đến bang phái, mới coi như chân chính đứng vững bước chân, ngày sau

hay là có thể trở thành trong huyện một bá chủ.

'Làm sao vốn sinh ra đã kém cỏi, cùng quan vẫn có chênh lệch thật lớn. . . Huống chi, ta cũng sẽ không chân chính cùng Chu gia hòa giải!'

Một đời trước huyết hải thâm cừu, lại làm sao có khả năng dễ dàng cọ rửa?

Đoàn Ngọc yên lặng tính toán thời gian, trong mắt liền mang theo lạnh lẽo.

"Bang chủ. . ."

Trở lại trong phòng sau, Diệp Tri Ngư mang theo một cái ấm đun nước lại đây: "Nhân sâm gà ác canh đã hầm tốt. . . Ta nhìn một đêm lửa đây!"

"Hừm, quả nhiên hỏa hầu đến!"

Đoàn Ngọc thoáng nếm thử một miếng, không khỏi gật đầu, hai ba ngụm đem canh uống xong.

Hắn chính đang tại Trúc Cơ, bồi dưỡng tinh, khí, thần, nhất định phải ba hoa viên tan ra, cho đến đỉnh cao, mới có thể nhập đạo.

Cái này cái gọi là tinh, khí, tự nhiên cùng thân thể miễn không được quan hệ, bộ thân thể này khi còn nhỏ có chút không đủ, xác thực nên thật tốt bổ một chút.

Đuổi đi muốn nói lại thôi Diệp Tri Ngư, Đoàn Ngọc ngồi khoanh chân, lén thần mặc vận, toàn thân nhất thời có chút ấm áp cảm giác, đây là kích thích được tính tiến một bước phát tán cùng lợi dụng.

Sau một lúc lâu, mới không khỏi thở ra một hơi dài: "Cùng văn phú võ, tu pháp phá nhà. . . Ta lúc này chỉ là nghĩ đem thịt khiếu đánh bóng

hoàn mỹ, thiếu hụt linh được, đều có chút gian nan đây."

Này thế có một đời trước kinh nghiệm, còn có Triện khắc chi pháp phụ trợ, nếu là có một đời trước điều kiện, có lẽ một tháng liền có thể Trúc Cơ viên mãn.

Nhưng sống lại đến hiện tại, hai tháng đã đi qua, căn cứ chính mình quan trắc, chỉ thỏa mãn hai phần ba mà thôi.

"Bất quá, dù cho hai phần ba, ta ở trên giang hồ cũng có thể tính một phương cao thủ chứ? Ngày đó cái kia Thái Chuẩn, có lẽ còn không phải là đối thủ của ta. . ."

Đoàn Ngọc trầm ngâm xuống, này thế võ công, tinh sâu không quá bồi dưỡng nội tức, không ngừng tăng đầy, hay là còn có chuyên môn kích thích thủ đoạn, có thể tăng nhanh ra chiêu tốc độ cùng lực phá hoại.

Chân chính luận đối với thân thể khai phá, vẫn là Đạo môn Trúc Cơ phương pháp càng hơn một bậc.

Bất quá hai cái này một cái tìm kiếm lực phá hoại, một cái tìm kiếm tinh khí thần hoàn mỹ hoà hợp, cũng không phải một cái con đường.

"Bởi vậy, chân chính cao thủ võ lâm, nếu như gặp gỡ Trúc Cơ nhập đạo đạo nhân, nói không chắc vẫn có thể giết chết. . . Dù sao đạo nhân chỉ thân thể viên mãn, nhưng cũng không nhất định sẽ giết người, không sánh được một đường chém giết đi ra võ giả."

Thế giới này cũng không phải thực lực thăng chức nhất định có thể thăng.

Đối địch phản ứng, kinh nghiệm quyết tâm, thậm chí cảnh vật chung quanh. . . Tất cả đều có khả năng thay đổi chiến cuộc.

Ít nhất, sơ cấp thần thông tu sĩ, cũng chính là thầy bà cái kia một loại, thật sự đối đầu cao thủ võ lâm, thắng bại thực sự khó liệu.

Đương nhiên, đợi đến thần thông sĩ tu luyện dần dần cao thâm, trừ phi võ giả có thể lấy võ nhập đạo, bằng không phần lớn đều là không địch lại.

"Nói đến Thái Chuẩn, thằng xui xẻo này bị ném tới trong nha môn, không có giết cũng không thả, khẳng định chịu không ít khổ đau đi. . . Đặc biệt cô gái kia. . ."

Cổ đại cô gái, một khi vào nữ giam, vậy còn không như trực tiếp từ tất cả tới đến đứt khoát.

Mà dù là những thứ này cao thủ võ lâm, vào âm lãnh ẩm ướt ngục giam, không cần ba năm, liền có thể hành hạ đến võ công toàn phế, sống không bằng chết.

Cái này cũng là Đoàn Ngọc ý tứ.

Dù sao trực tiếp giết, có chút chuyện bé xé ra to, mà thả càng là tuyệt đối không thể.

Không bằng liền vứt tại nhà giam bên trong, còn có thể hấp dẫn đi một phần sự chú ý.

"Phạm Tĩnh vốn là cái không biết trời cao đất rộng tiểu tử vất mũi chưa sạch, Thái Chuẩn võ công vẫn còn có thể, trên thực tế cũng là cái ngu ngốc. . . Nhưng giang hồ bối phận dù sao bãi ở nơi đó, ta lần này làm như thế, cũng gieo xuống mầm họa. . ."

Đoàn Ngọc cầm trong tay ấn đao, chậm rãi điêu khắc một tảng đá xanh, trong con người không ngừng lóe qua suy tư về: "Nhưng cũng không thể chỉ có thể người khác giết ta, không thể ta giết người khác, trên đời này

không có đạo lý này. . . Có lẽ hẳn còn có thể cầu cứu, xin mời một cái võ đạo tông sư xuống núi đối phó ta?"

Cái này cũng là Cầm Lý bang tai hại, chính mình không có sư môn, người khác lại là đánh gãy khớp xương liền với gân, lại có các loại ân tình, hình thành một tấm cực lớn mạng lưới.

"Nhưng chỉ cần ta có thể biểu hiện ra cường tuyệt võ lực, thẳng thắn dứt khoát giải quyết, cũng không có cái nào người giang hồ mắt bị mù, dám tiếp tục dính líu. . ."

Đây chính là muốn một lần thẳng thắn dứt khoát mà đem đối phương giết sợ, giang hồ dù cho người đông thế mạnh, nhưng ai dám tham dự, chính mình diệt ai cả nhà, chỉ cần chống được phản phệ, còn có cái nào dám ồn ào?

"Ta muốn Trúc Cơ nhập đạo, mở ra con đường tu luyện, còn kém khoảng chừng một tháng thời gian. . . Tầng thứ hai đặt móng công pháp viên mãn, như có thể đi vào tầng thứ ba, tông sư như thế có thể giết!"

Thiên hạ Trúc Cơ công pháp, trên thực tế đại khái giống nhau, chia làm ba tầng: Luyện tinh, luyện khí, luyện thần!

Đoàn Ngọc đã hoàn thành hai phần ba, cũng chính là tầng thứ hai luyện khí viên mãn, sắp bắt đầu luyện thần.

Đương nhiên, nơi này luyện thần tuyệt đối không phải truyền thuyết trong 'Luyện thần phản hư', mà chỉ là thông qua các loại thủ đoạn, không ngừng bồi dưỡng lớn mạnh chính mình 'Tinh thần', cuối cùng khiến tinh khí thần ba cái viên mãn, đạt đến hoàn mỹ dung hợp một điểm, mới có thể bằng này Trúc Cơ nhập đạo.

"Tinh, đại biểu tố chất thân thể, khí, nhưng là nội tức trình độ. . . Ta hai thứ này đã không so cái gọi là 'Võ đạo tông sư' kém, chỉ cần bước vào

tầng thứ ba luyện thần, dựa vào khắc dấu chi đạo dưỡng thần công hiệu, thậm chí gặp phải thầy bà cũng dám liều mạng. . ."

Những kia thấp cấp bậc thần thông sĩ, chỉ cần không có chuyên môn pháp bảo thần thông hộ thân, như thường thân thể phàm thai, chính mình một kiếm có thể giết!

"Có lẽ, nên ra một lần cửa, đi mở ra cái kia Triện Khắc sư truyền thừa!"

Đoàn Ngọc tính toán xuống, yên lặng gật đầu.

Diệp Châu lập tức liền muốn liên miên loạn chiến, loại tầng thứ này chiến tranh, đã đủ để hấp dẫn thần thông sĩ ánh mắt.

Mình muốn tham dự trong đó, cũng cần đủ thực lực!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Xảo Ngộ

Khánh Lịch mười sáu năm đông, tiểu hàn.

Rơi xuống một tràng tuyết nhỏ, thiên địa vạn vật đều tựa như khóa lên một tầng áo bạc.

Ven đường có một miếu thổ địa, miếu đã tàn tạ, mơ hồ truyền ra ánh lửa.

Đoàn Ngọc ha bạch khí, đẩy ra rách nát cửa lớn.

Trong miếu đã có mấy làn sóng người chiếm giữ, đẩy lên củi chồng sưởi ấm, còn nường mấy khối lương khô.

Cửa sổ bốn phía hở, nóc nhà tàn tạ, xác thực là một cái rách nát thần miếu, chính là nhiều người đến có chút dị thường.

Đoàn Ngọc đi tới tượng thần trước, nhìn đã loang lỗ mộc sơn khắc tượng, lên nén hương.

Này thế Thần đạo chia làm âm dương, Dương giả chính là trên đất triều đình, nhưng đáng tiếc từ Đại Hạ triều sau khi, thiên hạ liền rơi vào hỗn loạn, các nước chinh chiến, cũng không có ai tới làm rõ ràng Âm thần mọi việc, các nơi thần từ bởi vậy suy sụp.

"Ngồi xem thiên hạ lớn lao, há có trường sinh bất diệt người tai?"

Đoàn Ngọc nhìn tình cảnh này, ở trong lòng thầm than.

Đại Hạ thịnh thế lúc, không chỉ có dương mặt thần uy lẫm lẫm, trấn áp tất cả nguợ quý xà yêu, mặt âm cũng là thành lập triều đình, ở lại Đại Hạ liệt tổ liệt tông, có người nói khai quốc thái tổ giống như Thiên Đế!

Nhưng cho đến Đại Hạ suy yếu, triều đình rơi hủy, Tổ Long cùng vô số Âm linh toàn bộ mất sạch, quỷ thần đêm khóc, bảy đêm không thôi.

Triều đình đều diệt, cái này trải rộng toàn bộ đại lục thổ địa sơn thần các loại miếu tự nhiên cũng khó có thể trường tồn, phần lớn rách nát.

"Thân thể máu thịt không cách nào tu luyện Thần đạo, chỉ có Âm thần có thể. . . Nhưng Âm thần Thần đạo, như mất đi đèn nhang cung phụng, lại không có cái khác khởi nguồn, dù cho không có ngoại lực phá hủy, cũng sẽ từ từ tiêu vong. . ."

Đoàn Ngọc trong lòng âm thầm cảm khái.

Chính là bởi vì cái này Thần đạo yếu ớt, hẳn mới không lấy, lúc này liền tìm cái góc, bắt đầu ngồi xếp bằng giải lao, ăn đeo trên người lương khô.

"Người này ngược lại cũng có hứng thú, này miếu thổ địa từ lâu bỏ đi nhiều năm, lại làm sao có khả năng còn có thần?"

"Xuyt. . . Ra ngoài ở bên ngoài, đừng lo chuyện bao đồng, cẩn thận họa là từ miệng mà ra!"

Một chỗ liền truyền đến tiếng nói, Đoàn Ngọc nhìn tới, nhìn thấy là một đôi ông cháu, cháu trai mười sáu, mười bảy tuổi, khỏe mạnh khẩu khinh, tuy rằng tính trẻ con chưa đi, nhưng thân hình cao lớn khôi ngô, bên người thả một vật, hình sợi dài, miếng vải đen che lại, hiển nhiên là binh khí.

Ông lão cái trán sinh cái bấu thịt, đầy mặt khôn khéo vể, chính răn dạy cháu trai, nhìn thấy Đoàn Ngọc trông lại, không khỏi áy náy nở nụ cười.

"Một nén nhang đối với ta mà nói cũng không phải là cái gì, nhưng nếu cái này miếu thổ địa có thần, lại khả năng là nó nhánh cỏ cứu mạng. . ." Đoàn Ngọc con người lóe lên, tiếng nói thoáng tăng cao.

"Đúng là như thế, nhưng thần cũng phân tốt xấu, bảo vệ một phương người làm vì chính thần, làm hại một phương, yêu cầu huyết thực người, nhưng là tà tế! Dâng hương trước, vẫn là trước tiên phân phân biệt rõ ràng tốt, bằng không tế Ác thần, trái lại tai hại vô ích. . ."

Một mặt khác, một tên thư sinh dáng dấp người chính cầm trong tay cuốn sách, cần cù khổ đọc, cũng không ngẩng đầu lên nói .

Trừ hắt ra, bên trong góc còn rụt lại một tên dáng vẻ phóng khoáng trung niên, dù cho khí trời lạnh lẽo, trên người cũng chỉ có một kiện lam lũ áo đơn, tóc tai bù xù, ôm một cây gậy màu đen, tựa như đang ngủ say.

"Đa tạ chỉ điểm!"

Đoàn Ngọc hướng về thư sinh thi lễ, cũng không nói nhiều.

Ngoài phòng gió lạnh lạnh lẽo, sau một chốc, vẫn là cái kia cường tráng thiếu niên không nhịn được, trầm thấp nói: "Gia. . . Nghe nói Trần Đông quân phản! Lần này Tôn nhi đi tới đó đầu quân, định có thể bác cái xuất thân đến, đến thời điểm ngài cũng tốt hưởng phúc!"

"Bình hung chiến nguy, bất cần không được! Người phụ cũng là người tập võ, thường có dũng lực, có người bình võ nghệ không thua võ cử người, cuối cùng còn không là chết ở chiến trận trên?" Bấu thịt ông lão nói tới chỗ này, giọng nói không khỏi có chút ghen ngạo: "Trên chiến trường, tiểu binh dễ dàng nhất chết, chỉ tiếc người không thông viết văn, bằng không dù

cho là bán của cải, ta cũng phải cho người nện một cái võ tú tài đi ra. . . Lần này người đến Tôn đại nhân quý phủ, có thể ngàn vạn không thể ngạo khí, nhất định phải khiêm tốn, cầu được một phong thư tiến cử, liền không cần từ đầu to binh làm lên."

Khánh quốc cũng có văn cử cùng võ cử, chia làm đồng sinh, tú tài, cử nhân, tiến sĩ bốn loại, võ đồng sinh cũng không có bất luận cái gì đặc quyền, chỉ là cho thấy tập luyện võ nghệ.

Mà võ tú tài liền có thể ban cho ruộng ba mẫu, đao một cái, như nhập ngũ, tất là Thập nhân trưởng, đề bạt lên cũng rất nhanh, đánh mấy trường sau liền có thể có viên chức.

Võ cử người ban cho ruộng mười mẫu, cung một cái, như nhập ngũ, tất là Tòng cửu phẩm võ quan!

Nói đến, Đoàn Ngọc nguyên bản cũng cân nhắc qua để Tần Phi Ngư thi võ cử, nhưng hễ cùng cái này đầu hồ thiếu niên đều có một cái rất lớn vấn đề, cái kia chính là văn khoa không được!

Võ cử là muốn chọn rút quan quân, liền chữ đều không nhận ra mấy cái, xem không hiểu binh thư bản đồ, cái kia cần người làm gì?

Ngoại trừ cái này chính thức con đường ở ngoài, nghĩ muốn ở trong quân đứng vững gót chân liền vô cùng gian nan, phần lớn nhất định phải từ tiểu binh làm lên, tích lũy quân công, đây là dễ dàng nhất có chuyện thời điểm!

Đương nhiên, những thứ này ở ngoài, còn có một cái con đường, chính là quý nhân thưởng thức!

Tần Phi Ngư đi chính là con đường này, có Đinh Nhưộng thư tiến cử, ít nhất cũng có thể từ phó đội trưởng làm lên, đây là năm mươi người trợ thủ, có viên chức.

Bây giờ nhìn lại, thiếu niên kia cũng nghĩ đi đường này.

Bất quá đối phương tìm con đường liền so với Đinh Nhượng thấp nhiều, phỏng chừng nếu không hoa lượng lớn công phu cùng bạc, dù cho bắt đến thư tiến cử, tiến quân doanh cũng chính là cái Ngũ trưởng Thập trưởng.

'Hạ Tông quả nhiên phản!'

Đoàn Ngọc đem bánh bao đẩy ra, gắp một miếng thịt khô, đặt ở lửa trại trên chập rây nướng, không đến bao lâu liền mùi thịt phân tán, trong lòng lại là trầm ngâm.

Dù sao cũng là một quận phiên trấn, năm giữ mười ngàn đại quân, lại thêm vào lúc này thiên thời, Diệp Châu quả thật là không ứng phó kịp, nghe nói ngày đó liền bị vây hai huyện.

Mà Hạ Tông một mặt công thành thoáng qua, một mặt thu nạp bọn đầu hàng phản bội, khuếch trương đại quy mô, quân đội chẳng mấy chốc sẽ tăng lên đến mấy vạn, chỉ là tổ chức thực sự đáng lo.

Bàn về đến, hấn chân chính tinh nhuệ nội tình, đỉnh thiên cũng là năm ngàn chiến binh.

Bởi vậy, khi gặp phải Trần Sách, bị tiêu diệt lão doanh sau khi, lập tức như mưa đánh gió thổi đi.

"Đôi này ông cháu đúng là hữu tâm nhân, xem tới vẫn là võ nghệ gia truyền. .. Bất quá, không đến ta chuyện!"

Đoàn Ngọc ngơ ngác ra hoàn hồn, nghĩ đến Tần Phi Ngư, mất tập trung mà đem bánh bao từng khối từng khối kéo xuống đến ăn.

Hắn lần này ra ngoài, tự nhiên là bởi vì sắp Trúc Cơ viên mãn, vì đến tiếp sau chuẩn bị, tới mở Triện Khắc sư truyền thừa.

Cái này đạo truyền thừa ở vào Diệp Châu biên giới, chính là kiếp trước chính mình xuống núi du lịch lúc đoạt được.

Chỉ là khi đó mình đã lấy tông phái phương pháp nhập đạo, không có kế thừa chủ yếu nhất tinh hoa khả năng.

Cái này một thế, đương nhiên sẽ không lưu lại tiếc nuối.

"Khắc dấu chi đạo muốn chân chính nhập môn, tốt nhất ở nhập đạo lúc, liền lấy nó làm gốc, đúc ra đạo cơ. . ."

Là lấy, nhất định phải ở trước Trúc Cơ liền đem truyền thừa chiếm được, đặc biệt trong đó bảo vật!

Là do vì chính mình sống lại, có lẽ phạm vi nhỏ thay đổi, có chút ảnh hưởng, nhưng hắn là lan đến không tới bên kia. Lại nói, chính mình so với kiếp trước sớm nhiều thời gian như vậy đi tới đó, chính là phải đem tất cả ảnh hưởng yếu bớt đến thấp nhất!

"Hai vị nghĩa sĩ. . ."

Đúng là người thư sinh kia, nghe được tổ tôn hạ thấp giọng nói chuyện sau khi, lại là thay đổi sắc mặt, chính chính y phục, tiến lên hành lễ: "Tại hạ Kế Thi! Quốc nạn thời khắc, vị tiểu huynh đệ này còn có thể nghĩ đầu quân báo quốc, thực sự bội phục!"

"Ha ha. . . Nơi nào nơi nào!"

Lão hán vội vã xua tay, trong tròng mắt hơi kinh ngạc, lại có chút cảnh giác.

"Lão trưởng xin mời chớ lo lắng, tại hạ là thư viện trong người. . ."
Kế Thi nói: "Lệnh tôn muốn đi đầu quân? Tại hạ cũng là muốn hướng về trong quân hiệu lực."

"Thư viện? !"

Đúng là Đoàn Ngọc, nghe được cái danh xưng này, trong lòng rung mình.

Tuy rằng này nhẹ văn trọng võ, nhưng Nho gia nhưng cũng có xạ, ngự dạy học! Huống chi, trong thư viện , tương tự có dưỡng khí pháp truyền lưu, đi ra dưỡng khí sĩ không so Luyện Khí thần thông sĩ kém hơn nửa phần.

"Triều đình có thể xem thành dương gian thiên đình, thư viện chính là vào đời tu hành môn phái. . ." Đoàn Ngọc đánh giá vài lần, biết cái này Kế Thi phải là xem như là một nhân vật, chỉ bất quá kiếp trước hoàn toàn không có trí nhớ của hắn.

Điều này cũng rất bình thường, dù cho đã gặp qua là không quên được, đương thời thu hoạch đến tin tức cũng là có hạn. Nếu không liên quan đến tự thân, liền sẽ không đi hoàn toàn truy tìm, cũng là không thể nói là trí nhớ cái gì.

Đạp đạp!

Đạp đạp!

Đang lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa.

Bước chân vang rền, người đến dĩ nhiên đã đem toàn bộ miếu thổ địa bao vây.

"Chuyện này. . ."

Bướu thịt lão hán ngấn ra, chợt liền sờ lấy binh khí, cảnh giác nhìn miếu thổ địa bên trong những người khác.

"Này cũng không phải là quân trận!"

Kế Thi ngấn ra, nhìn Đoàn Ngọc cùng bên trong góc dáng vẻ phóng khoáng trung niên: "Hai vị, nếu là tìm các người, còn xin đừng nên liên lụy ở trên người chúng ta. . ."

"Cái này tự nhiên!"

Trầm thấp đáp lại truyền đến, rõ ràng là cái kia ôm côn đen dáng vẻ phóng khoáng trung niên!

"Cao Cương! Mau chóng đi ra nhận lấy cái chết, bằng không chúng ta liền phóng hỏa đốt phòng!"

Ngoài phòng, một cái có chút sắc lệ trong tra tiếng nói vang lên.

"Cao Cương?"

Đoàn Ngọc lại là ngấn ra, có chút ấn tượng: "Bàn Long Côn Cao Cương? Cái kia nghe đồn rằng tông sư võ giả?"

Rất hiển nhiên, đây là giang hồ báo thù.

Mà những người kia đối với Cao Cương phi thường kiêng kỵ, căn bản không muốn chui vào đất miếu, để Cao Cương thu được có lợi địa hình.

Loại này võ đạo tông sư, nếu là lại có địa lợi, vậy thì thật là giết người như cắt cỏ.

"Ta đếm ba tiếng. . ."

Ngoài cửa, tiếng hô quát càng ngày càng ác liệt, thậm chí mơ hồ có thể thấy bóng người tầng tầng, cầm trong tay cây đuốc.

"Hừ, các người Tam Sơn hội cũng thực sự là càng sống càng thụt lùi. .
."

Cao Cường đứng lên, thét dài mà cười: "Ta Cao mỗ người liền ở đây, ai dám đến muốn tính mạng của ta?"

"Phóng hỏa!"

Ngoài cửa truyền đến một tiếng hô quát, mười mấy chi cây đuốc liền bị ném tới miếu thổ địa trên, sương khói nổi lên, đậm thẳng miệng mũi.

"Cũng chính là đường này một bên thần miếu, nếu là ở huyện thành bên trong, cho bọn họ tám cái lá gan cũng không dám phóng hỏa. . . Giết người phóng hỏa? Khà khà, cái này phóng hỏa tội có thể so với tội giết người còn tao ngộ quan phủ ghi hận đây. . ."

Miếu thổ địa cháy, Đoàn Ngọc tự nhiên không thể tiếp tục giải lao, chỉ có thể thở dài một tiếng, chậm rãi đứng lên.

"Chúng ta đi!"

Bướu thịt lão hán con mắt hơi chuyển động, lời đầu hồ thiếu niên, liền muốn từ cửa sau lao ra: "Ngoài cửa hảo hán, lão hán chỉ là tá túc, cùng việc này không quan hệ a!"

"Bẩn!" Đáng tiếc miếu cửa vừa mở ra, trả lời hăn lại là lạnh lùng mệnh lệnh.

Xì xì!

Mấy mũi tên như châu chấu mà đến, lão hán ngực trúng một mũi tên, đầy mặt không thể tin tưởng ngã xuống.

"Gia gia!"

Đầu hồ thiếu niên lớn tiếng gào thét, giọt nước mắt đã dạt ra đầy mắt trông.

"Thật ác độc thủ đoạn. . ." Kế Thi nhìn thấy tình cảnh này, cũng là không khỏi thở dài: "Thà giết lầm, chớ buông tha sao?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Luyện Thần

Tông sư võ nghệ cao cường, đã chạm tới phạm nhân cực hạn, có một tài nghệ, tên là 'Mượn xác hoàn hồn'.

Cái này nói trắng ra, chính là lấy người làm vì thuần, nhưng tông sư khổng chế tinh vi, có thể rút lại toàn thân bộ xương, giấu tại người lưng sau, người ngoài khó thấy chút nào kẻ hở, thoát nhìn liền cùng thao túng thi thể giống như, giang hồ nghe sai đồn bậy, liền có này nghe đồn.

'Bên ngoài Tam Sơn hội, khẳng định là sợ Cao Cường xen lẫn trong ngay trong chúng ta lao ra, bởi vậy mặc kệ đi ra ngoài chính là cái kia, đều là loạn tiễn cùng phát, giết chết không cần luận tội!'

Đoàn Ngọc nhìn cửa sau, nghe mũi tên linh tinh đâm vào cửa gỗ trên âm thanh, lại không khỏi gật đầu: "Đều là cung, không có nỏ!"

Cung cùng nỏ không giống! Một cái Thần tiễn thủ muốn luyện ra không biết cần tiêu tốn bao nhiêu công phu, đồng thời thường thường mười mấy luân bắn xuống đến liền muốn không còn chút sức lực nào, nhưng nỏ lại là chỉ cần còn có dẫn ra cò nỏ năng lực, liền có thể liên phát, cũng dễ dàng huấn luyện, bởi vậy các quốc gia triều đình đều là cấm nỏ không cấm cung.

Bất quá lượng lấy Tam Sơn hội của cái, dốc hết cũng tìm không ra một tằm nỏ đến.

"Ta với bọn hản liều mạng!"

Hồ Đầu thiếu niên nổi giận gầm lên một tiếng, xốc lên trường điều miếng vải đen, bên trong là hai đoạn trường thương, một đoạn thân thương, một đoạn đầu thương.

Thân thương là bạch chá can, đầu thương đen thùi, lại mang theo rãnh máu, phía trên lưu lại vết tích, vừa nhìn chính là hung khí.

"Mà lại nhỏ giọng, lúc này đi ra ngoài, chính là chịu chết!"

Kế Thi đem thiếu niên kéo, lại nhìn phía Cao Cương.

Chỉ thấy này Tông Sư chú ý hỏa thể, nhưng không có những động tác khác, không khỏi trong lòng âm thầm lắc đầu.

Đi ra hỗn giang hồ, làm sao có khả năng thật sự vì người xa lạ sinh tử đem trả giá? Người như vậy cho dù có, cũng là số ít hiếm quý loại.

Đừng xem Cao Cương trước nghĩa chính ngôn từ, nhưng lúc này như một người lao ra, có lẽ miêu tả địa bên trong người có cứu, hẳn lại là cứu tử nhất sinh.

Bởi vậy, vẫn phải là chờ hỏa thể một đại, mọi người hợp lực vọt một cái, hẳn liền có thể thi triển mượn xác hoàn hồn thuật, rút ngắn khoảng cách, mới tốt nổi lên thương người, tùy thời lưu vong.

Xoẹt!

Lúc này hỏa thể càng lúc càng kịch liệt, một đoạn xà ngang đều ngã xuống.

"Thôi, chúng ta cùng nhau lao ra, sinh tử nghe theo mệnh trời!"

Kế Thi thở dài một tiếng, tay phải thoáng dùng sức, một khối ván cửa lại bị tá đi, coi như tấm khiên: "Xông!"

Hắn nhìn như thư sinh, cũng không phải tay trói gà không chặt, lúc này lấy ván cửa làm vì thuẫn, một đường nhanh xông, thậm chí còn có thể che chở Hồ Đầu thiếu niên.

Đồng thời, lúc này cơ hội tuyển đến cũng là vô cùng chuẩn, ngay khi hắn lao ra thời khắc, mặt sau miếu thổ địa liền ầm ầm sụp đổ.

Đoàn Ngọc cùng Cao Cương liếc mắt nhìn nhau, hóa thành hai đạo bóng đen, đồng thời lao ra.

"Bắn cung!"

Bên ngoài, Tam Sơn hội nanh vuốt liên tục hô quát, mấy chục mũi tên như giọt mưa giống như đập xuống.

"Đi!" Đoàn Ngọc vung tay áo một cái, bắn về phía hắn mấy mũi tên liền chịu đến một luồng dẫn dắt, lực đạo một yếu, rơi vào tay áo bào bên trên, dĩ nhiên phát ra kim thiết giao kích tiếng vang, bay ra vài điểm hỏa tinh, rơi trên mặt đất.

Cái này tự nhiên không phải hắc đao thương bất nhập, mà là ở ống tay áo trên làm chút văn chương, ám thêu lấy thanh sắt sợi bạc, hình thành hai mảnh sắt tay áo, thêm vào chính mình võ công, liền giống như hai mặt tấm khiên, nước tát không lọt, dù cho những kia thầy bà, cũng rất yêu thích dùng chiêu này giả danh lừa bịp.

Vạn mũi tên ở trong, Đoàn Ngọc vẫn cứ thành thạo điều luyện, vừa nhìn về phía cái kia Cao Cương.

Này tông sư lại là động tác nhẹ nhàng, giống như con báo, âm thầm núp ở Hồ Đầu thiếu niên sau lưng.

"Giết!"

Cung tên tầm bắn không xa, mấy người xông tới một đoạn, liền đến người bắn tên nơi.

Hồ Đầu thiếu niên trên người chịu huyết hải thâm cừu, muốn rách cả mí mắt, hét lớn một tiếng, trường thương trong tay đã như bạo vũ lê hoa giống như toàn thứ.

"Người bắn tên xuống, đao phủ thủ lên!"

Tam Sơn hội cũng không phải là ngớ ngẩn, người bắn tên vội vã lui ra, đổi mười mấy cái áo đen đao khách, tạo thành đao trận, vây giết mà lên.

"Chết đi cho ta!"

Hồ Đầu thiếu niên trường thương Độc long giống như, liên tục vạch trần ánh đao, giết mấy người, dĩ nhiên vô cùng dũng mãnh, lại nhảy vào người bắn tên ở trong, như mãnh hổ vào bầy dê.

"Chà chà. . . Nghĩ không đến còn thật là một cái dũng tướng chi tài, nhưng đáng tiếc thể đơn sức bạc. . ."

Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi thầm than.

Quả nhiên, sau một khắc, ẩn giấu ở những người giang hồ này sẽ bên trong cao thủ đột nhiên nổi lên, một luồng ánh kiếm giống như rắn độc giống như, dọc theo trường thương khe hở đâm ra, Hồ Đầu thiếu niên rên lên một tiếng, trên bả vai liền bạo ra huyết hoa.

"Hắc. . . Trong quân sát pháp, mạnh mẽ thoải mái, nhưng người chung quy chỉ có một người, vẫn không có giáp bảo vệ!" Một gã khác gầy trơ cả xương ông lão hiện lên, cười gằn một chương ấn ra: "Đến thử xem mỡ gia Ngũ Độc Thủ!"

"Cút!"

Đang lúc này, Kế Thi lạnh lùng hét một tiếng, một đạo hơi thở dường như phi tiền, đâm thẳng ông lão con mắt.

"A. . . Người là Nho gia đệ tử nhập thất, vì sao còn tới quản cái này chuyện vô bổ?" Gãy gò ông lão kêu thảm một tiếng, liền muốn lùi về sau.

Ngay vào lúc này, một đạo cơn ánh bỗng nhiên hiện lên!

Cao Cương trước vẫn núp ở Hổ Đầu thiếu niên sau lưng, vô thanh vô tức, đơn giản là như một cái bóng, lúc này bỗng nhiên giết ra, dù là ai đều là không ứng phó kịp.

Cái này một cơn rơi xuống, giống như kim hầu phần khởi vạn cân bỗng, thế đại lực trầm, ông lão rên lên một tiếng, trực tiếp óc nứt toác mà chết.

"Cao Cương!"

"Nhận lấy cái chết!"

Chu vi, càng nhiều cao thủ võ lâm xuất hiện, ai nấy dùng tuyệt chiêu.

"Long Chiến Bát Phương!"

Cao Cương chợt quát một tiếng, cơn ánh tăng tăng, như bàn long.

Vang trầm ở trong, mấy cái cao thủ võ lâm thổ huyết bay ngược, trên người hần cũng là thêm ra vài đạo vết máu, lúc này mặc kệ không để ý, vọt vào người bắn tên trong đội ngũ, bóng gậy liên thiểm, những kia người bắn tên từng cái từng cái gân đứt xương gãy, có trực tiếp chết thảm mất mạng.

Vị tông sư này trước ẩn nhẫn, thẳng đến lúc này rốt cục một lần trở mình, giết chết đối với mình uy hiếp lớn nhất cung thủ!

Đúng vào lúc này, lại một bóng người nhảy vào chiến trường, một trảo vung ra, mạnh mẽ chống đỡ bàn long!

Cao Cường rên lên một tiếng, nhìn trước ngực ba đạo vết máu, tiếng nói hơi khô chất: "Phi Thiên Thử? Người lại nương nhờ vào Tam Sơn hội?"

"Cũng không phải! Lão phu chỉ là được Tam Sơn hội cung phụng, muốn vì bọn họ ra tay một lần thôi!"

Phi Thiên Thử hai tay ánh sáng lòe lòe, rõ ràng là đeo thiết trảo, lúc này cười lạnh nói: "Nếu không phải ra cái này mấy cái biến số. . . Lão phu cũng sẽ không lấy nhiều khi ít!"

Nói thực sự, nếu là đến đây miếu thổ địa đầu túc đều là người bình thường, cái kia một đợt mưa tên liền đều giải quyết.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, chỉ là một cái miếu đồ nát bên trong, một ngày trong lúc đó, dĩ nhiên hội tụ như vậy nhiều cao thủ?

Nếu có thiên ý, Cao Cường liền thật sự có chút mệnh không nên tuyệt mùi vị.

Dù cho Đoàn Ngọc, hơi chút suy nghĩ, cũng là trong lòng rùng mình: 'Rõ ràng là tử cục, lại bị Cao Cường vẫn cứ đụng tới chúng ta. . . Quá khéo! Thực sự trùng hợp đến không bình thường!'

Loại tình huống này, nếu không là Cao Cường bản thân mệnh không nên tuyệt, chính là trên người hắn có trấn áp khí vận chí bảo, có thể ở trong tuyệt cảnh tìm đến một tia sinh cơ!

'Hoặc là. . . Là có tinh thông Mai Hoa Dịch Số cao nhân cho hắn chỉ điểm? Phiền phức! Đều là phiền phức!'

Đoàn Ngọc nghĩ rõ ràng điểm ấy, trực tiếp hướng về một phương hướng phá vòng vây.

"Cho ta lưu lại, một cái cũng không thể để cho chạy!"

Mặt sau, tức đến nổ phổi mệnh lệnh tiếng vang lên, vài tên đao khách đập tới, trên thân đao lấp loé hàn quang: "Giết!"

Đoàn Ngọc tay áo lớn một chiêu, ngăn trở ánh đao, trên tay phải ấn đao hiện lên, vừa vịn bổ một cái, cái này vài tên đao khách liền bùng cổ họng, ngã xuống.

Mượn cơ hội này, hấn xông ra trùng vây, tránh thoát mấy chi tên bắn lén, đầu nhập trong rừng rậm.

"Cái kia chủ sự người liền người xa lạ cũng không buông tha, xem ra là khác có nguyên nhân, lẽ nào là mơ ước Cao Cương trên người bảo vật hoặc bí mật, hại sợ chúng ta là tiếp ứng? Vì lẽ đó dứt khoát đều giết?"

Đoàn Ngọc chạy như bay, ở trong rừng rậm chạy nhanh.

"Có thể làm cho hai cái tông sư đều sinh tử tương bác, tất nhiên là quý trọng đồ vật, một khi chọc, lại là phiền phức. . ."

Võ đạo tông sư, đã là thân thể cực hạn, cỡ nào hiểm thấy?

Có thể nói, ở võ lâm ở trong, chính là thỏa thỏa Thái Sơn Bắc Đẩu, toàn bộ Diệp Châu cũng bất quá một hai cái.

Tam Sơn hội cũng có nghe thấy, ứng nên là châu thành bên trong đại thế lực, còn có chính thức chỗ dựa.

Mặc dù mình không sợ hãi, nhưng nếu chọc, tất nhiên tốn thời gian lâu, vô cùng phiền phức.

Hắn lần này xuất hành, chỉ là vì mở ra truyền thừa mà đến, cái khác mê hoặc dù cho cho dù tốt, cũng khó có thể dao động một điểm đạo tâm.

"Đúng là cái kia Kế Thi. . . Vốn cho là chỉ là bình thường thư viện đệ tử, không nghĩ tới dĩ nhiên là cái đệ tử nhập thất!"

Thư viện trải rộng thiên hạ, chính là Nho gia chỗ căn cơ, rộng rãi thu học sinh.

Nhưng đệ tử bình thường, cũng chỉ có thể học chút Nho gia kinh điển hoặc lục nghệ, học thành sau khi, đến các quốc gia xuất sĩ lại là thừa sức, hay là còn có khanh tướng hi vọng.

Ở đệ tử bình thường bên trên, còn có đệ tử nhập thất cùng y bát đệ tử hai loại.

Đệ tử nhập thất liền là chân chính sinh viên tài cao, có thể lạy ở một cái nào đó đại nho môn hạ, cũng học được dưỡng khí phương pháp, cường thân kiện thể.

Y bát đệ tử, có thể chiếm được tất cả chân truyền, một cái đại nho thường thường chỉ có một cái.

Nho gia thiện nuôi Hạo Nhiên chi khí, này hai cái như dưỡng khí có thành, chính là dưỡng khí sĩ, cùng Đạo môn Luyện Khí thần thông sĩ đặt ngang hàng, mỗi người mỗi vẻ.

"Đồng thời. . . Chết rồi Âm thần trong suốt, như đến triều đình phong tặng, Thần đạo rất có khả năng. . ."

Thân thể không cách nào tu thần, đây là này thế quy tắc thép, nhưng bất luận Nho đạo, chết rồi Âm linh đều so với người bình thường cường đại, cái này chính là đi Thần Đạo căn cơ!

Cái kia Kế Thi hét một tiếng trong, dĩ nhiên có khí như mũi tên, tạt phủ lực lượng tất cực kỳ mạnh mẽ, chính là là chân chính đệ tử nhập thất, thiện nuôi Hạo Nhiên chi khí.

"Như vậy chi tài, cũng tới Diệp Châu, đi tới trong quân, Hạ Tông việc. . . Quả nhiên rất có thể hấp dẫn người a. . ."

Đoàn Ngọc thăm thăm thở dài, lại nghĩ đến cái kia Hồ Đầu thiếu niên.

So với trong miếu những người khác mà nói, tuy có mấy phần tài năng của một dũng tướng, nhưng quả thật chỉ có thể tính.

Bất quá lần này như đại nạn không chết, hậu phúc vẫn có, có lẽ ngày sau có thể làm một tướng?

"Nho nhỏ một cái miếu thổ địa, dĩ nhiên cũng thành một chỗ khí vận tiết điểm, hội tụ rất nhiều anh tài, cũng coi như thú vị!"

Đoàn Ngọc cấp tốc chạy một lúc lâu, tìm tới điều dòng suối nhỏ, cái này dòng suối giống như thắt lưng ngọc giống như, ở dãy núi bên trong uốn lượn lưu chuyển, ào ào có tiếng.

Tiến lên nâng lên suối nước, chỉ cảm thấy lạnh lẽo u nhiên, lúc này ra sức uống một phen, lại trong suốt cam liệt, hơi có vẻ ngọt, thấm ruột thấm gan.

Đoàn Ngọc nhìn cái này thanh u cảnh tượng, không khỏi ngẩn ngơ, vẻ mặt ngơ ngác.

Trước thế tục phức tạp, cùng cái này thanh u cảnh giới, nhất thời trở thành so sánh rõ ràng , khiến cho hẩn như có ngộ ra.

Hô hấp trong lúc đó, đã là tầng hai viên mãn Trúc Cơ công pháp liền lặng yên đập phá, tiến vào tầng thứ ba Luyện Thần cảnh giới!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thổ Địa

"Ta vốn người tu đạo, này tâm mộ đạo đi. . ."

Trúc Cơ công pháp lên cấp tăng thứ ba, Đoàn Ngọc chỉ cảm giác linh giác của chính mình trên diện rộng cất cao, đạo tính hoan hô nhảy nhót, không khỏi thở dài.

Hắn kiếp trước Nguyên Thần, kiếp này tự nhiên là Đạo môn người trong, trời sinh tu đạo hạt giống.

"Nếu không là kiếp trước nhân quả quá nhiều, ta tâm tâm ý khó yên bình, dựa theo nguyên bản tâm tư, hắn là trực tiếp tìm một nơi hẻo lánh ẩn cư, nhất ý tu luyện tới Nguyên Thần trở ra. . ."

Nhưng lúc này, không diệt Chu gia, không báo ngã xuống mỗi thù, hắn chung quy tâm tâm ý khó yên bình.

Có điểm ấy, muốn thành tựu Nguyên Thần, liền thiên nan vạn nan, chính là sinh tử tâm ma!

Huống chi, nghĩ muốn một lòng tu đạo, cũng không thể rời bỏ tài lữ pháp địa các loại tài nguyên chống đỡ!

Chính mình như nhất ý thâm sơn tiềm tu, không để ý tới chuyện bên ngoài, cái kia cuối cùng tám thành là tu luyện được thân thể tinh huyết khô héo, thành tro đi Thần đạo như vậy kết cục!

"Nhưng Thần đạo càng cần phải tài nguyên, như hôm nay miếu thổ địa, không có ai tế tự, Thần Chi liền hầu như không tồn. . . Dù là khí vận long đầy như Đại Hạ thái tổ, một khi dương mặt triều đình lật úp, trở thành Vô nguyên chi thủy, cây không rễ, kết cục không phải là ngã xuống?"

Thần đạo kéo dài hơi tàn, là lấy chân tu đều không lấy.

"Bất quá cũng có không đúng địa phương. . . Hôm nay chi miếu thổ địa, ta đều có thể mơ hồ cảm nhận được có linh ngũ say. . . Lấy Đại Hạ sở hữu thiên hạ tích lũy khí vận, mặt âm triều đình vì sao một đêm lật úp? Không phải phải là còn có thể duy trì trăm nghìn năm sao? Lẽ nào là gặp công kích?"

Đoàn Ngọc mơ hồ cảm thấy có chút không đúng.

Làm sao hẳn kiếp trước chỉ là miễn cưỡng thành tựu Nguyên Thần, đối với bậc này bí ẩn đại sự, vẫn không có chút nào hiểu rõ.

"Bất quá dù như thế nào, cái này thanh u nơi, cũng thật sự là hợp lòng người, thích hợp tu luyện. . ."

Đoàn Ngọc mặt lộ vẻ mỉm cười, cảm thụ tinh thần của chính mình rút bay lên, cùng tinh khí tạo thành ba hoa, hài hòa viên mãn cảm giác.

Sau đó, chính là chậm rãi tăng nâng tinh thần, để Tam Hoa Tự Đỉnh, tìm kiếm cái kia nhất là huyền diệu khó hiểu một điểm.

Đây là trong cơ thể một điểm chân tính linh quang, cũng là tinh khí thần ba hoa cân bằng đoạt được, có thể lấy này đúc ra đạo cơ!

"Đây là thủy ma công phu, càng chú ý một điểm thủ đoạn , bất quá ta đã trải qua một lần, có kinh nghiệm, không tới một tháng liền có thể thành tựu. . . Việc cấp bách, là lập tức mở ra Triện Khắc sư truyền thừa!"

Đoàn Ngọc yên lặng trầm ngâm, bỗng nhiên linh giác lại cảm giác khác thường.

Rừng cây yên tĩnh, mơ hồ có bóng người, nhưng lại không giống người sống, chợt xa chợt gần.

"Ha ha. . . Núi sâu đầm lớn, thực sinh long xà, nhưng nơi đây còn rất xa không tính là, liền sản sinh yêu tinh cũng khó khăn. . ."

Yêu tinh yêu tinh, trên thực tế cũng là hai cái chủng loại.

Yêu giả có thân thể, Tinh giả chỉ là một đoàn hồn phách, chỉ có thể đi Thần đạo Quỷ đạo.

"Nhưng cái này đem tới cho ta cảm giác nhưng không phải tinh quái nhất lưu. . . Trái lại có nhân gian đèn nhang khí tức. . ."

Nói thật, nếu không là Trúc Cơ công pháp đến tầng thứ ba, Đoàn Ngọc cũng không cách nào cảm giác đến như vậy tỉ mỉ: "Thôi, chờ ta nhìn người một chút muốn nói cái gì. . ."

Nói, liền ngồi khoanh chân, bắt đầu chớp mắt.

Bản thân hãn khí huyết cường đại, bình thường tinh quý khó có thể tới gần, nhưng lúc này chủ động nhập mộng, rồi lại có không giống.

Lúc ẩn lúc hiện, Đoàn Ngọc liền đến một chỗ, chu vi núi hoa khắp nơi, cây ăn quả xanh um, chỉ là tràn ngập sương mù.

Một tên râu bạc trắng năm trượng ông lão xuất hiện, hướng về hãn hành đại lễ: "Đa tạ tiên sinh trước một hương chi ân!"

"Hừm, người là vừa nãy Thổ Địa!"

Đoàn Ngọc gật đầu, nhìn trên người lão giả này quần áo trang sức, đúng là cùng với trước nhìn thấy sơn gỗ tượng thần có chút tương tự, không khỏi hỏi: "Người tìm ta chuyện gì?"

Phải biết âm dương có cách, cỡ này Âm thần không có đèn nhang khởi nguồn, còn phải tốn phí pháp lực nhập mộng, quả thực chính là tiêu hao tính mạng!

"Trước lão hủ ngủ say, không người tế tự, đã dần dần tiêu vong, may mắn được tiên sinh đèn nhang, mới hồi phục lại. . . Duy xin mời tiên sinh cứu ta!" Thổ Địa lão đầu xá một cái, quả thực là than thở khóc lóc.

Ông lão này cũng là thật thảm, nguyên bản còn có đèn nhang, nhưng sau đó bị tàn phá bởi chiến tranh, miếu thổ địa liền dần dần hoang phế, hẳn chỉ có thể rơi vào trạng thái ngủ say không ngừng tiêu hao.

Hôm nay may mắn, bị Đoàn Ngọc một nén nhang tỉnh lại, chỉ là lại gặp gỡ đại họa, miếu thổ địa bị người một cây đuốc đốt!

Cái này nhưng là chân chính rút củi dưới đáy nồi, e sợ không đến bao lâu, cũng chỉ có thể biến thành cô hồn dã quỷ, chậm rãi tiêu vong.

"Cứu người?" Đoàn Ngọc lại là ngần ra: "Lẽ nào người muốn ta vì người lên tòa miếu, nặng hơn nữa đắp nặn Kim thân sao?"

Trong lòng quyết định chủ ý, nếu như cái này Thổ Địa lão đầu dám như thế quá mức, cái kia liền trực tiếp rời đi.

Đừng xem lúc này cái này Thổ Địa thần quái, nhưng trên thực tế đều ở trong mộng của chính mình, muốn chém hẳn quả thật dễ như ăn bánh.

Mà dương thế ở trong, lúc này Thổ Địa so với cô hồn dã quỷ cũng không bằng, e sợ đều dựa vào gần không được chính mình thân, chẳng lẽ còn sợ hấn báo ứng?

"Không dám làm phiền tiên sinh. . . Lão hủ nguyên là hương thân nhà, cũng từng làm bản địa một đời huyện lệnh, có chút danh tiếng, chết rồi đến Đại Hạ thiên tử phong thần ở đây. . ." Thổ Địa lão nhi lại lạy nói: "Cho đến ngày nay, ta cái kia một nhà cũng đã suy sụp , bất quá sâu sau dưới cây hòe lớn, vẫn còn có lão hủ chôn ba đàn kim ngân, kính xin tiên sinh báo cho, nhường bọn họ nhớ tới tế tự lão phu!"

"Thì ra là như vậy!"

Đoàn Ngọc gật đầu, có chút lý giải ông lão này.

Lại nói Đại Hạ quan chức, đất khách làm quan là tiền đề, ông lão này tại bản địa làm huyện lệnh, vậy thì khẳng định không phải người địa phương, cổ hương nói không chắc đều không tại Diệp Châu.

Hết lần này tới lần khác Thổ Địa loại này Âm thần, là xưng tên Địa Phước Linh, khó có thể rời đi nhất định phạm vi, liền càng không cần phải nói về nhà cho mình đời sau báo mộng.

Mà địa chủ ông chủ, ở chính mình đào hầm tàng bảo, cũng là nên có chi nghĩa.

"Vì lẽ đó. . . Người là để ta cho người nhà mang cái lời nhắn, tiện thể tốt nhất đem người đưa trở về, làm cái Tổ Linh?"

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái: "Việc này nói phiền phức ngược lại không phiền phức, nhưng nói không phiền phức cũng là giả. . . Nhà người ra đòi nợ quý, nói không chắc tổ trạch đều bán, lẽ nào người khác chịu để người đào bảo? Lại nói, đưa người trở về đi cũng hơi lúng túng một chút, cũng may bây giờ không phải Đại Hạ, bằng không ta động tác này chính là lấy Nhân đạo can thiệp Thần đạo, rất được kiêng kỵ. . . Người cho ta chỗ tốt gì?"

Thổ Địa lão nhi ngẩn ra.

Hắn tỉnh lại, có thể tìm tới như thế một cái có thể giao lưu người, cũng là rất không dễ dàng.

Phải biết những người bình thường kia ngơ ngơ ngác ngác, hẳn một cái pháp lực suy vi Thổ Địa muốn báo mộng cũng khó, mà Kế Thi loại kia một thân hạo nhiên chính khí, đỉnh đầu ba tắc sáng rực đường khí tu sĩ, hẳn càng là tới gần đều dựa vào gần không được.

Cũng là Đoàn Ngọc loại này, còn nguyện ý nghe hẳn nói hai câu.

Nhưng không nghĩ tới người tuổi trẻ này nhìn tuổi còn trẻ, đối với quỷ thần việc dĩ nhiên như vậy rõ ràng nội tình!

Đặc biệt há mồm liền muốn chỗ tốt, khó có thể dao động a.

"Nhưng nghe tiên sinh dặn dò!"

Bất quá lúc này, chính là người làm vì dao thớt ta làm vì thịt cá, cảm nhận được lại sắp ngủ say, Thổ Địa lão nhi chỉ có thể vờ mặt đau khổ nói.

"Đưa người mang về nhà, tuyệt đối không thể!"

Đoàn Ngọc khoát tay chặn lại: "Người cũng không cần khẩn cầu cái gì, việc này tệ lớn hơn lợi, ta chắc chắn sẽ không làm. . . Nhưng thế người truyền câu nói, để người con cháu có thể phát tài, thậm chí dặn bọn họ đến xin người trở lại, đúng là không có vấn đề gì!"

"Như vậy, đa tạ ân công!" Thổ Địa lão nhi xưng hô lại biến: "Lão hủ Trương Phúc Cát, nhà ở Xương Châu Hứa thành đại công phường. . . Lão hủ ở chỗ này cũng thấy từng đến mấy người chôn kim, càng nhớ tới vài cây linh dược nơi, cái này liền từng cái nói cho ân công!"

Cái này chính là thù lao, Thổ Địa thân là một chỗ Âm thần, cùng đại địa kết hợp lại, có thể biết không ít bí ẩn vận vật việc.

Đoàn Ngọc khẽ mỉm cười, cũng không chối từ, cuối cùng, lại là suy tư hỏi: "Còn có một chuyện. . . Người lại có biết đám kia đốt người miếu thờ kẻ ác làm sao?"

"Xin mời ân công đợi chút. . ." Trương Phúc Cát một cái chớp tay, rơi xuống dưới đất, một lát sau lại xuất hiện: "Khởi bẩm ân công, đám kia kẻ ác cùng trước kia trong miếu người chém giết, rất là chết rồi chút người, thiếu niên kia cùng thư sinh trúng mấy đao, thổ huyết mà đi, còn có Cao Cương, lại là cùng một tông sư lưỡng bại câu thương, bị đuổi giết nhập rừng rậm. . ."

"Người là Âm thần, có thể thấy được Cao Cương trên người có Bảo khí hàng ngũ?" Đoàn Ngọc đi vài bước, hay là hỏi.

"Chưa từng!" Trương Phúc Cát lắc đầu: "Bất quá bảo vật tự hồi, lão hủ cũng có khả năng trông nhầm, như ân công nghĩ kiểm tra một, hai, lão hủ thật là hiểu rõ con đường , bất quá phải nhanh, bọn họ đã sắp ra lão hủ Pháp vực. . ."

"Cũng được, cái kia liền đi nhìn một cái!"

Đoàn Ngọc gật đầu, chỉ thấy sương mù tản đi, cả người chấn động, tựa như từ trời cao rơi rụng, cả người liền tỉnh lại.

Suối nước róc rách, đá xanh đá lờm chờm, mang theo khí lạnh, nơi nào còn có trước cảnh tượng?

"Lấy cái này một giấc mơ sau, cái kia Thổ Địa lão nhi đại khái lại muốn rơi vào trạng thái ngủ say. . ."

Đoàn Ngọc đứng lên, dọc theo trước Trương Phúc Cát nói con đường, nhanh chóng chạy đi, có Thổ Địa cái này nội quý, tự nhiên khắp nơi chiếm cứ tiên cơ.

Hắn đuổi một đoạn đường, liền đến một hang núi trước, cửa động vết máu mờ hồ, đối với một cái tông sư mà nói, chuyện này thực sự là lười biếng.

"Là thật trọng thương đến vậy? Vẫn là cạm bẫy?"

Đoàn Ngọc cười ha ha, cũng không thèm để ý, nhanh chân đi tiến vào.

Hô!

Trong bóng tối, một đạo côn ảnh nhất thời che ngợp bầu trời giống như nện xuống, thế đại lực trầm, ẩn có long ngâm, cấp người không gì địch nổi cảm giác.

Đùng!

Đoàn Ngọc nâng tay áo chặn lại, không lùi mà tiến tới, tiến lên ba bước, tay phải quét ngang, một người liền ngã trên mặt đất, kêu rên lên tiếng: "Người không phải Phi Thiên Thử! ?"

"Ta đương nhiên không phải hắn!" Đoàn Ngọc thối sáng hỏa chiết, nhìn trên mặt đất Cao Cường.

Này người sắc mặt tái nhợt, vết thương trên người nhưng cũng không là làm bộ, trợn mắt ngoác mồm: "Là ngươi! Ngươi là tông sư!"

"Ngươi trọng thương đến vậy, còn bố trí cạm bẫy, lộ vẻ biết chuyện không thể làm. . ." Đoàn Ngọc lại nhàn nhạt nói: "Ta đối với ngươi, lại có chút ngạc nhiên."

"Ngươi cũng muốn này đạo thư?" Cao Cường ánh mắt như sói, nhìn chằm chằm Đoàn Ngọc: "Cũng vậy. . . Ngươi đã tông sư, tất nhiên không cam lòng hóa thành mục nát, nghĩ muốn lấy võ nhập đạo. . ."

"Nguyên lai các người tranh đoạt, chính là cái này?" Đoàn Ngọc hơi nghi hoặc một chút: "Cho ta nhìn một chút làm sao?"

Này thế nhân thân tu luyện, cơ bản chỉ có ba cái đường, chính là thư viện dưỡng khí sĩ, tu đạo thần thông sĩ, cùng với cuối cùng lấy võ nhập đạo!

Cho tới Thần đạo, yêu tinh các loại, đều không tầm thường người có thể liên quan đến.

Hay là còn có một ít bí ẩn truyền thừa, nhưng chân chính nguồn gốc, liền chỉ có những thứ này.

"Cho người?" Cao Cương cắn răng cười gằn: "Dựa vào cái gì?"

"Chỉ bằng ta có thể cứu người một mạng, hoặc là báo thù cho người?" Đoàn Ngọc nhún nhún vai: "Nếu không ta chờ đến Tam Sơn hội đuổi theo, đưa người giết, lại chậm rãi cướp đoạt?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Âm Phù Kinh

"Khục khục. . ."

Cao Cương đang muốn nói cái gì, vẻ mặt biến đổi, liền đột nhiên ho khan, thổ ra máu: "Người. . . Thật có thể cứu ta?"

"Ta sẽ không vì người đối kháng Tam Sơn hội, nhưng mang người đi vẫn là không có vấn đề chút nào, hiện tại mệnh ở trên tay người, người đánh cuộc hay không?"

Đoàn Ngọc đứng chấp tay, quả thật là không có chút nào sốt ruột.

Từ Cao Cương trạng thái liền có thể nhìn ra được, cái kia Phi Thiên Thửu trạng thái cũng chẳng tốt đẹp gì.

Chính mình đột phá Trúc Cơ tầng thứ ba, võ nghệ có thể so với tông sư, giang hồ đều có thể đi đến.

"Cũng được! Ta liền đánh cược cái này một cái!"

Cao Cương cười khổ nói: "Nếu người cứu ta đi ra ngoài, ta liền đem đạo thư cho người!"

"Một lời đã định!"

Đoàn Ngọc đi tới Cao Cương trước mặt, ra tay như bay, đem hắc vết thương trên người băng bó, chợt nhắc theo hắc, thật giống nhắc theo cái bao lớn giống như, liền hướng rừng cây nơi sâu xa mà đi.

Tông sư thể lực không phải chơi, hăn cấp tốc chạy năm, sáu cái canh giờ, như trước tinh lực dồi dào, chỉ thấy quần sơn mênh mông, đặng cao mà nhìn, lại mơ hồ có thể thấy được một thành nhỏ.

Rõ ràng là mang theo Cao Cương, xuyên qua toàn bộ rừng cây!

Cờ này cước lực, võ giả bình thường tự nhiên là hít khói, chỉ có thể ở phía sau ăn tro.

"Làm sao?"

Lúc này đem Cao Cương ném một cái, liền lạnh giọng hỏi.

Cao Cương nghe được Đoàn Ngọc tiếng nói, lại là trong lòng phát lạnh, biết mình lại không vừa lòng đối phương, liền lập tức có đại họa sát thân.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể cầm quần áo xé ra, hiện ra bên trong kẹp che giấu một tấm sách lụa: "Ta Cao Cương lời hứa đáng giá nghìn vàng, cái này (Long Xà Âm Phù Kinh) liền tặng cho công tử!"

"Hả?"

Đoàn Ngọc tiếp nhận vừa nhìn, cảm giác liền có chút đặc dị: "Dĩ nhiên là băng tằm sợi dệt thành?"

"Công tử cũng nhận ra? Cái này băng tằm chính là phương bắc Cực hàn chi địa đặc sản, không chỉ có quý trọng khó gặp, đồng thời mỗi lần thổ tía cũng chỉ có một chút, muốn thu tập dệt thành như vậy một phần sách lụa, e sợ tài lực vật lực không biết muốn tiêu hao bao nhiêu. . ." Cao Cương cười khổ nói: "Chỉ là cái này sách lụa chất liệu, chính là một cái hiếm thấy dị bảo, nếu là bện thành tằm ti nhuyễn giáp, cái kia quả thực là đao thương bất nhập, có thể tịch thủy hỏa, then chốt là vô cùng nhẹ, giá trị liền thành!"

"Không sai, xem ra người không có mộng ta!" Đoàn Ngọc gật đầu, đem sách lựa triển khai, liền nhìn thấy từng cái từng cái cổ văn chữ triện.

Hắn Triện Khắc sư xuất thân, đối với này thế cổ văn nghiên cứu thâm hậu, vừa nhìn phía dưới, liền biết những thứ này ngôn ngữ tinh tế ý nghĩa sâu xa, còn có trong đó tinh diệu câu nói tuyệt đối không phải làm bộ, hoặc là nói, Cao Cương còn lâu mới có được trình độ này: "Quả nhiên là lấy võ nhập đạo phương pháp!"

chờ xem đến phần sau, càng ngày càng có chút vui mừng: "Pháp môn này, tựa như so với ta trí nhớ kiếp trước, chuẩn bị cho Tần Phi Ngư càng thêm tinh diệu, chuyển hóa cùng hiệu suất đủ có thể tăng cao ba phần mười, then chốt là đến tiếp sau cũng rất hoàn chỉnh, cũng không phải là ta kiếp trước thu được bản thiếu. . ."

Lần này, quả thật có nhật được bảo cảm giác, đặc biệt xem đến phần sau bộ phận, thậm chí ngay cả chính mình Nguyên Thần chân nhân kiến thức đều nhất thời khó có thể sách giải, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra, có một ít Tinh thần chi đạo nội dung.

"Bất quá ta trước lý giải cũng không sai, cái này trên thực tế là Bình gia nội dung. . . Hoặc là nói, nghĩ muốn lấy võ nhập đạo, tất đi Bình gia?"

"Như vậy bàn về đến, này thể hiển học, chính là Đạo gia, Nho gia, còn có Bình gia?"

Đoàn Ngọc suy tư, đem vài vốc ném cho Cao Cương.

"Người đây là?" Cao Cương đầu óc mơ hồ.

"Ta chỉ là nghĩ mượn sách nhìn qua, lúc này nếu như đã nhớ kỹ, dĩ nhiên là trả người! coi như kết một thiện duyên đi!"

Đoàn Ngọc cũng là có chút kỳ quái, cái này Cao Cương mặc dù là kiếp trước tông sư, nhưng sau đó tựa hồ sẽ không có tin tức, cũng không biết là không phải là bởi vì sách này duyên cố, bị người cho tiểu.

"Đa tạ công tử!"

Nhìn Long Xà Âm Phù Kinh mất mà lại được, Cao Cương lại là vô cùng vui mừng.

Đoàn Ngọc trầm mặc, nhìn kỹ Cao Cương vài lần, càng là không rõ, âm thầm suy tư: "Ta nhìn chung quanh, không thấy trên người người này có chỗ gì không giống tầm thường, trái lại tướng mạo thật là có chút cay nghiệt, trước vì sao có thể hội tụ chúng ta tại miếu thổ địa bên trong, mượn vận chạy trốn đại nạn? Lễ nào là đạo hạnh của ta quá nông cạn, chỉ có thể nhìn hời hợt, không cách nào tận xương duyên cố?"

Hắn lúc này dù sao chỉ là thân thể phàm thai, thậm chí còn chưa mở ra con đường tu luyện, linh giác mất đi hiệu lực, cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng nhắc theo Cao Cương bước đi lúc, hắn đã sớm đem Cao Cương cả người nhìn thấu, không có mang theo cái gì báu vật, lại âm thầm nghe qua, người này một đường lưu vong, vẫn chưa đụng tới cái gì thầy bà xem bói, Thiên Sư cải mệnh.

"Như vậy xem ra, vẫn là hắn thân mang đại vận, mệnh không nên tuyệt?"

Có cái ý niệm này, Đoàn Ngọc liền tồn kết giao tâm tư, đem Âm Phù Kinh xin trả.

Ngược lại hắn đã nhớ kỹ toàn văn, trả lại cũng không có cái gì.

Đồng thời, dù cho cái này Cao Cương vô năng, cuối cùng vẫn là chết, cũng không quan hệ gì, xem là một lần thất bại đầu tư liền có thể.

Nếu là đầu tư, hẳn cũng không keo kiệt lại chỉ điểm vài câu: "Người lại có biết người vừa bắt đầu liền đi sai đường. . . Cái này Âm Phù Kinh trên nói lấy võ nhập đạo, này 'Đạo' cũng không phải là tu đạo, Luyện Khí sĩ mới thu nạp thiên địa linh khí, người nghĩ muốn lấy võ nhập đạo, cần là. . . Bình khí!"

"Bình khí?" Cao Cường cả người chấn động, chợt hiểu ra: "Nguyên lai ta trước. . . Đi nhầm đường?"

"Đương nhiên, cái này Âm Phù Kinh chính là Bình gia điển tịch, người không đi trong quân tu luyện, trái lại học đạo sĩ khoan chân ngồi tĩnh tọa, há không phải trống đánh xuôi, kèn thổi ngược?" Đoàn Ngọc cười to.

Cái này cũng là chồn hoang thiện bi ai, dù cho được đến điển tịch, nhưng không người chỉ điểm, chỉ có thể dựa vào chính mình lĩnh ngộ, một ít quan khiếu liền giống thật mà là giả, vô cùng hung hiểm.

Nếu là gặp phải ngu dốt chút, nói không chắc đem chính mình luyện chết!

Đoàn Ngọc dù sao có kiếp trước chính thống xuất thân, trong trí nhớ lại có mặt khác điển tịch tham chiếu, tuy rằng lúc này còn khó có thể tìm hiểu Âm Phù Kinh phần sau, nhưng trước nửa bước lại là tính trước kỹ càng.

Lúc này thoáng chỉ điểm vài câu, Cao Cường nhất thời ánh mắt sáng choang, dĩ nhiên quỳ xuống dập đầu lạy, ầm ầm có tiếng: "Đa tạ công tử chỉ điểm!"

Đoàn Ngọc cũng không tránh né, thản nhiên chịu.

Đây là truyền đạo đại ân, vài câu chỉ điểm, tìm đúng rồi con đường, Cao Cường liền có thể một bước đạp phá ràng buộc, trở thành Tu hành giả!

"Thôi, chúng ta liền ở đây cáo từ đi!" Chỉ điểm xong sau, Đoàn Ngọc ngẩn ra, cảm thấy tự thân hình như có biến hóa, lại tựa như không có, không khỏi thấy buồn cười, vung vung tay, biến mất ở trong rừng rậm.

"Thực sự là kỳ nhân vậy , nhưng đáng tiếc không biết họ tên. . ."

Cao Cương đứng sừng sững một lúc lâu, lúc này mới thở dài một hơi: "Phí thời gian nửa cuộc đời, không nói khốn cùng chán nản, nhưng cũng là từng bước bụi gai, hôm nay đến quý nhân giúp đỡ, chẳng lẽ tỏ rõ ta muốn đến vận chuyển?"

Hắn chỉ cười cười, lại suy tư: "Bình gia sao? Xem ra là đến tông quân! May là lúc này Diệp Châu Hạ Tông phản loạn, có cơ hội!"

Đang lúc này, giữa bầu trời nơi nào đó tinh thần tựa như sáng một cái, lại nhanh chóng biến mất không thấy.

. . .

Đoàn Ngọc cũng không biết thiên tượng khác thường, chuyện ban ngày sao hiện.

Hắn dọc theo đường cũ trở về, lại bắt được mấy cái Tam Sơn hội đầu mục, hình phạt nghiêm khắc bức cung, biết được bọn họ truy sát Cao Cương, xác thực là vì một cái băng tà sợi dệt thành bảo vật, nhất thời yên lòng.

Lấy hắn tông sư võ lực, lúc này đã tổn hại quá nửa Tam Sơn hội căn bản không bắt được, trái lại bị hắn hấp dẫn đi sự chú ý, phỏng chừng là muốn hoàn toàn bỏ qua Cao Cương.

Làm đến một bước này, Đoàn Ngọc cũng thả lỏng tâm tình, bắt đầu ở trong núi đi khắp, hái chính mình thù lao.

Những thứ này đều là Trương Phúc Cát hứa cho mình, trong đó lấy một cây trăm năm phân hoàng tinh quý giá nhất.

Mà những người kia chôn dấu kim ngân loại hình, lẻ loi tổng tổng gộp lại có chừng ngàn lạng, Đoàn Ngọc đều lười đi lấy.

"Thổ địa a thổ địa, thu người những chỗ tốt này, ta tự nhiên sẽ đi người quê nhà, tìm tới con cháu của người. . ."

Thời gian vào đêm, tinh không óng ánh.

Ánh trăng như nước ngân phô, Đoàn Ngọc đi tới nguyên bản miếu thổ địa trước, phát hiện đã là một vùng phế tích.

Hắn lắc đầu một cái, đi tới ở giữa, hai tay nhanh chóng đào móc, có như thần binh lợi trảo.

Từng khối từng khối gạch bể ngói vỡ tung toé, xà ngang giơ lên, cuối cùng từ thổ xuống đào ra một đoạn nửa tiêu đầu gỗ, bổ ra sau khi, tìm tới một khối mộc tâm, tỏa ra mùi thơm.

Cái này nửa đoạn đốt cháy khét đầu gỗ, chính là nguyên bản tượng thần, trong đó mộc tâm, càng là Trương Phúc Cát Âm thần ký thác nơi.

Đoàn Ngọc cầm mộc tâm, ở bên cạnh tìm tìm, phát hiện một cây cây cổ thụ rất là bắt mắt, liền ở đây cây phía dưới đào hầm nửa trượng, đem mộc tâm dùng bao bố, chôn xuống.

Sau khi làm xong những việc này, hắn mới ung dung khởi hành: "Lão Trương a lão Trương, không phải ta giúp người không đến giúp đấy, mà là chuyện này thực sự quá phạm vào kỵ hủ, vẫn là người con cháu tự mình đến đúng lúc. . . Huống chi, ta sau đó phải làm chuyện, làm sao có thể để người bên ngoài quan sát? Dù là ngủ say Âm thần cũng không được!"

Y theo kế hoạch của hắn, khẳng định là trước tiên đi mở ra truyền thừa, lại đi Xương Châu làm việc.

Mà đem Trương Phúc Cát đưa vào nơi truyền thừa? Đoàn Ngọc phỏng chừng chính mình nhất định sẽ sát thần diệt khẩu.

Cho tới cái này thần vì sao không ở lại bản địa? Nhìn cảnh vật chung quanh liền biết rồi, Đại Hạ tiêu diệt, các nước loạn chiến, thương hải tang điền, thế sự biến thiên, nguyên bản phồn hoa nơi từ lâu biến thành một vùng phế tích, liền cái tín đồ cũng không tìm tới, hiện tại liền miếu thổ địa đều đốt, lại bảo vệ nơi này chỉ có ngã xuống, không bằng trở lại làm cái Tổ Linh.

"Cũng may lại mấy ngày, liền có thể đến!"

Đoàn Ngọc phỏng chừng cước trình, nhất thời ánh mắt có chút mê ly, nghĩ đến kiếp trước.

Khi đó chính mình luyện khí nhập đạo, thành tựu đạo cơ, phụng mệnh xuống núi cất bước, tích lũy Đạo công.

Đã từng cho rằng đã là thần tiên bên trong người, ít nhất cũng là Tu Chân giả, tâm tính không khỏi có chút biến hóa, tùy theo liền bị mạnh mẽ làm mất mặt.

Cái này trái lại là chuyện tốt, sau đó thu lại lòng dạ, chậm rãi du lịch nhân gian, người xem sinh trăm thái, rốt cục đại triệt đại ngộ.

Như không có lần kia tâm tính mài giũa, chính mình tất thành không được Nguyên Thần, sống không qua trong ngoài kiếp số!

Đồng thời, còn đang du lịch ở trong, phát hiện một chỗ truyền thừa.

Cái kia truyền thừa ở vào một chỗ thôn nhỏ bên trên, chính là một cái Triện Khắc sư tiền bối lưu lại, sau đó linh tính tản ra, hấp dẫn đến mấy cái cô hồn dã quỷ, sơn dã yêu tinh, rất là huyên náo gà chó không yên.

Tự mình ra tay trừ yêu, lại cẩn thận điều tra, rốt cục tìm được manh mối, mở ra truyền thừa, thu được Triện Khắc sư chi đạo, đặt vững ngày sau khí số.

Có thể nói, hãn xuyên qua tới nay lớn nhất kỳ ngộ, liền lần này.

Còn lại đạo tàng loại hình, phần lớn với hãn vô duyên, hoặc là bị số mệnh chi tử nhanh chân đến trước, đi tới chỉ có thể uống chút nước canh.

"Nhưng cái này một thế, hết thảy đều không giống! Triện Khắc sư truyền thừa chỉ là bắt đầu. . . Trí nhớ ở trong, còn có rất nhiều trân bảo đạo tàng, chỉ cần ta nhập đạo, chính là hữu duyên, có thể đi thử nghiệm một, hai!"

Một niệm đến đây, Đoàn Ngọc con mắt liền có chút hừng hực.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Săn Gấu

Núi Hắc Yến.

Ngọn núi này đặt tại Diệp Châu biên giới, lan tràn mấy trăm dặm, con đường hiểm trở, phong cảnh xinh đẹp, như lật núi mà qua, liền đến Xương Châu.

Trong núi có một cửa ải, là vì nhận cửa ải khó, lấy chim nhận khó độ tâm ý, trấn giữ con đường chủ yếu địa lợi cổ hòng, mỗi ngày chỉ là qua cửa thu thuế liền một ngày thu đầy vàng.

Chỉ là, tất cả những thứ này, cùng người miền núi không có bao nhiêu quan hệ.

Người miền núi cùng khổ, càng bởi vì ít người nhiều, khẩu phần lương thực không đủ, lại khan hiếm muối ăn các loại vật tư, cần thường xuyên cùng ngoại giới mậu dịch.

Hàng năm đều có không để ý tính mạng, vào núi thu mua hàng da, thảo dược làm chân thương, tuy rằng so sánh khổ cực nguy hiểm, nhưng một chuyến thường thường có thể kiếm lời đủ một tháng nhai cốc, thu lợi khá dồi dào.

Có câu nói cùng sơn ác thủy ra điều dân, càng là khốn khổ, càng dễ dàng đột phá điểm mấu chốt, làm chút khác người việc, cái này người miền núi chính là không phục vương hóa đại biểu, thêm vào chiến loạn ảnh hưởng, còn có quan phủ phú ép sát, trốn vào thâm sơn dân chạy nạn cũng là số lượng không ít, thường thường liền hóa thân tội phạm.

Đoàn Ngọc muốn đi thôn trại khá tốt điểm, thâm nhập hơn nữa đi vào, nghe nói còn có khủng bố dã nhân qua lại, cái kia nhưng là chân chính ăn người tộc mọi, hung danh có thể dừng tiểu nhi ngừng khóc giữa đêm khuya.

"Xưa nay như triều chính thanh minh, di chuyển người miền núi xuống núi, nhập hộ khẩu đến dân, chính là huyện bên trong việc quan trọng. . . Nhưng lúc này sao. . ."

Đoàn Ngọc đi tới một chỗ chợ, chỉ thấy trên sạp hàng tràn đầy muối ăn vãi bông, hỏa thạch thành thuốc các loại buôn bán nhỏ phẩm, thỉnh thoảng còn có son bột nước những vật này.

Một ít thương nhân, người miền núi, liền thỉnh thoảng chuyển, liền so sánh mang đoán mặc cả, tuy rằng bạc tiền đồng cũng có, nhưng phần lớn dùng chính là lấy vật đổi vật.

Ngay sau đó tiến vào một cái quán trà, để tiểu nhị lên bát trà đầu.

Đây cũng không phải là nước trà xanh, càng tương tự một đạo ăn vặt, lấy đậu tương, gạo tương, dầu, hoa tiêu mặt, hành các loại điều hòa mà thành, vị tê cay hương giòn, then chốt còn có thể đình no.

Đoàn Ngọc ăn, bỏ xuống một góc bạc: "Ta có việc, muốn đi Hắc Phong thôn trại một chuyến! Tiểu nhị người có thể tìm đến dẫn đường?"

Cái này đường núi khúc chiết, có địa phương căn bản không có đường, nghĩ muốn ở mệnh mệnh trong núi lớn tìm tới một cái thôn trại, dù cho chính mình có trí nhớ kiếp trước, nhưng hãy tìm cái dẫn đường càng thêm bảo hiểm tổng hợp.

Tiểu nhị kia nhìn một chút, thấy là tốt nhất tế ti hoa tuyết bạc ròn, sợ không phải có hai lạng, nhất thời cười đến thấy rằng không gặp mắt: "Khách quan ngài muốn đi Hắc Phong trại? Nếu như bình thường cũng còn

tốt, những kia người hái thuốc cùng hàng da thương đều có, nhưng lúc này rét đậm, có lẽ là đến đầu xuân mới có. . . Cũng may tiểu nhân nhớ tới vừa vặn cái kia trại có người đến thu mua hàng tết, muốn không cho ngài dẫn tiến một, hai? !"

"Hừm, người từ đi làm đi!"

Đoàn Ngọc vung vung tay, không đến bao lâu, tiểu nhị liền dẫn mấy người đến, nữ có nam có, thợ săn trang phục, người cầm đầu trên mặt một đạo dài một tắc vết đao, tựa như mơ hồ bày đặt hồng quang, lúc này xem kỹ ánh mắt liền không ngừng ở Đoàn Ngọc trên người đánh giá: "Người muốn vào núi, đi ta thôn trại? !"

"Chính là!" Đoàn Ngọc nhìn cái này hình như có chút quen thuộc, lại tuổi trẻ chút khuôn mặt, không khỏi hoảng hốt: "Thực không dám giấu giếm, tại hạ Đoàn Ngọc, từ trong sách cổ học Kỹ thuật pháp, nghe nói các người trại có chút không yên ổn, nghĩ đi xem một chút, tiện thể thu chút sản vật núi rừng. . ."

"Người là Luyện Khí sĩ?"

Người dẫn đầu càng thêm ngờ vực, từ sau lưng của hắn càng là hiện ra một đôi đen nhánh toả sáng con mắt, là một cái người miền núi thiếu nữ, tràn ngập vẻ tò mò.

"Không tính là Luyện Khí sĩ, chỉ là tự mình tìm tòi ra điểm con đường. . . ." Đoàn Ngọc khiêm tốn nở nụ cười, kiếp trước cái kia truyền thừa tới gần mở ra, linh tính tản ra, đưa tới không ít trâu bò rắn rết, để Hắc Phong thôn trại rất là sướng đầu mẻ trán.

Nhưng băng dày ba thước không phải là cái lạnh trong một ngày tạo nên, chính mình tuy sớm mấy năm trước đến, cái kia Hắc Phong trại hiển nhiên cũng không được thái bình.

Chỉ là vì họa nếu không gặp, nhin một chút cũng là đi qua, dù sao ngoại giới hà chính mãnh tại yêu quý, nhưng hiện tại đối mặt với một cái giao hàng tới cửa nửa giai điệu Trừ Yêu sư, vẫn còn có chút chần chờ.

"Ta tên Mã Kinh!" Người cầm đầu chần chờ một lúc, vẫn là đáp ứng: "Vậy thì mời tiên sinh đi xem một chút!"

"Đa tạ!"

Mã Kinh a, thực sự là một cái quen biết cũ, thường có dũng lực, mấy năm sau chính mình lại đi lúc, đã bò đến trong thôn thợ săn đội đội trưởng vị trí, nắm giữ cao nhất võ lực.

Lúc này vừa hỏi, lão Đội trưởng vẫn không có lui ra đến, nhưng đã có ý bồi dưỡng hãn, để cho hãn phụ trách mang đội chọn mua hàng tết.

Đoàn người ước định cẩn thận thời gian, liền ở sáng sớm ngày thứ hai, cùng nhau hướng về thâm sơn xuất phát.

"Này này. . . Nghe nói người là cái thư sinh, thư sinh nhất định biết rất nhiều chuyện chứ?"

"Ta nghĩ đi huyện thành nhìn, nhưng a gia không cho, nói là bên ngoài nhiều người xấu. . ."

"Thư sinh người xem cái này vải, thêu hoa đây, sát vách A Hoa tử không biết suy nghĩ nhiều muốn một khối. . ."

. . .

Người miền núi đi lại mạnh mẽ, vừa vào thâm sơn liền như cá gặp nước.

Đặc biệt Mã Kinh, thăm dò mấy lần, tự nghĩ chỉ là một người thư sinh, dù là hiểu chút dị thuật, nhưng bước chân phù phiếm, chính mình một

người liền có thể thu thập, càng không cần phải nói còn có sơn trại lực lượng, cũng là chậm rãi yên tâm, chỉ là dặn dò chu vi người hầu chú ý nhiều hơn.

Khiến Đoàn Ngọc có chút buồn phiền chính là, trước cái kia người miền núi thiếu nữ đối với hắn rất là hiếu kỳ, trước trước sau sau truy hỏi , khiến cho hắn phiền phức vô cùng.

Thiếu nữ này họ Ô, tên Anh, nhũ danh liền gọi Anh Tử, tuy rằng da thịt ngăm đen, vóc người hơi gầy, nhưng cũng có mấy phần màu sắc, vừa vặn khiến Đoàn Ngọc có chút chú ý.

Cái này tự nhiên không phải bụng đói ăn quàng, mà là hắn bỗng nhiên nghĩ đến, ở kiếp trước, chính mình ở trong thôn trại chưa từng gặp nữ tử này, cũng không biết là xa giả vẫn là thật.

Hắc Phong thôn trại ở vào núi Hắc Yến một chỗ chi mạch, xa xa nhìn tới, liền có thể thấy một đạo tường gỗ, cái này tường gỗ cao bất quá một trượng, đỉnh là tước nhọn cọc gỗ, còn có một cái cao hai trượng đài quan sát, nếu là gặp phải thời khắc nguy cấp, lập tức là có thể hóa thân tháp tên.

Tổng thể mà nói, cái này phòng ngự không tính kém, nhưng cũng là bị trong núi thăm nguy hiểm bức.

Tiến vào thôn trại, bên trong phòng ốc san sát nối tiếp nhau, đều là cao chân lầu hình thức, an bài cùng một chỗ, hiển nhiên thôn trại không gian có hạn, đồng thời ẩm thấp rất nặng.

Chờ đến lại bị hỏi một lần ý đồ đến sau khi, Đoàn Ngọc liền bị mời đến lớn nhất một gian lầu gỗ bên trong, nhìn thấy bản địa trưởng thôn —— Ô Hạng.

Hắn chừng năm mươi tuổi, ở người miền núi bên trong xem như là cao thọ, thoát nhìn lại phảng phất lão bảy tám mươi giống như, cả người da bọc

xương, tóc trắng phau, có chút hói đỉnh đầu, duỗi ra móng gà giống như tay, làm cái lễ tiết: "Hoan nghênh người, đến từ khách nhân phương xa!"

"Ô thôn chính, ta ý đồ đến, người nên đã biết được chứ?"

Làm cái này một đời trước từng qua lại gia hỏa, Đoàn Ngọc đối với cái này lão đầu khôn khéo giáo hoạt cũng là khắc sâu ấn tượng.

"Bản thôn trên thực tế cũng không cái gì quá đáng lo , bất quá là tình cờ có tráng đinh gặp phải Quỷ Đánh Tường, mê mẩn một đêm con đường, tổn thất chút tinh thần, cũng là đi qua. . ."

Ô Hạng ha ha cười, lộ ra thừa thốt hàm răng.

"Phải không?" Đoàn Ngọc giả vờ kinh ngạc: "Vì sao ta nghe nói Hắc Phong trại tam đại hại, Quỷ Đánh Tường chỉ là cuối cùng, phía trước còn có một con Hùng Hạng Tử, một con yêu hồ ly đây?"

Cái này tất là hậu sinh tiết bí!

Ô Hạng bất mãn mà trừng một cái Mã Kinh, Mã Kinh cũng là một mặt vô tội, chỉ chỉ Ô Anh.

"Ha ha. . ." Đoàn Ngọc thấy vậy, không nhanh không chậm uống một ngụm nước, cái này mới nói: "Thôn chính không cần giả vờ thăm dò, tại hạ này đến, xác thực chỉ là vì trừ yêu, thử xem chính mình ngộ ra đạo pháp! Ngoài ra, còn muốn ở quý thôn thu thập một ít dược liệu! Tỷ như đầu kia Hùng Hạng Tử mật gấu!"

"Thì ra là như vậy, đầu kia Hùng gia gia có thể không được. . ."

Ô trưởng thôn lòng vẫn còn sợ hãi nói .

'Một con hầu như thành yêu gấu đen, tự nhiên lợi hại. .. Bất quá động vật muốn thành yêu, so với người muốn nhập đạo còn khó, một đời trước ta

đến lúc, nó còn không thành yêu đây.'

Đoàn Ngọc yên lặng nghĩ, lộ ra mỉm cười: "Xin mời cho ta một cái dẫn đường liền có thể, đầu kia Hùng Hạt Tử, liền giao cho ta!"

. . .

Hai ngày sau, gấu đen động.

"Tìm tới, đầu kia gấu chó liền ở trong động. . ."

Mã Kinh mang theo Đoàn Ngọc, nhìn đen nhánh hang động, không khỏi nuốt ngụm nước bọt: "Bình thường gấu sẽ ngủ đông, nhưng con này Hùng Hạt Tử là trong ngọn núi một bá chủ, liền con cạp đều ăn, hầu như toàn bộ mùa đông đều ở kiếm ăn. . . Hơn nữa mũi chó linh vô cùng, bất luận cái gì thuốc tê, độc dược, hỗn tạp ở đồ ăn bên trong, vừa ngửi liền có thể đoán được, thực sự là tà môn! Người chuẩn bị làm sao bây giờ?"

"Rau trộn!"

Đoàn Ngọc nhặt lên một tảng đá, dùng sức hướng về trong hang động đập một cái.

Ầm!

Vài tiếng lẫn sau khi, trong hang động lặng yên không một tiếng động.

Hống hống!

Sau một khắc, một đạo không lồ bóng đen liền đuổi tới, quả nhiên là đầu gấu đen!

Đồng thời, bình thường gấu đen thân dài đại khái ở 1m50 đến khoảng 1m70, con gấu đen này lại rõ ràng siêu đánh dấu, có tới hai mét!

Nhìn thấy Đoàn Ngọc cùng Mã Kinh, nhất thời đứng thẳng người lên, hiện ra ngực một tảng sơn hình chữ lông trắng, phát ra rít gào.

"Quả nhiên không có ngủ đông! Còn không chạy!"

Đoàn Ngọc xoay người liền chạy, mặt sau Mã Kinh càng là tè ra quần: "Xong. . . Cái này Hùng Hạt Tử đặc biệt thù dai, nó nhất định sẽ một đường đuổi chúng ta đến trong thôn đi!"

"Không đến nổi. . ."

Đoàn Ngọc dụ dỗ gấu đen đi tới một chỗ từ lâu thăm dò tốt vách núi, dọc theo buồng xuống dây thừng bò lên.

Vách núi này mặt vuông góc, dù cho gấu đen biết leo cây, đối mặt với vách núi cheo leo cũng là không thể làm gì, chỉ có thể hướng về phía Đoàn Ngọc hai người rít gào.

Này gấu tuy rằng còn chưa thành yêu, nhưng hung uy lắm lắm, hống một tiếng phía dưới, chấn động rừng núi, liền Mã Kinh đều có chút chân nhuyễn.

"Nện!"

Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, lại là lấy ra từ lâu chuẩn bị kỹ càng màu máu băng nhọn, hướng về gấu đen ném tới.

Gấu đen bị đau một tiếng, nhìn chăm chăm bắp đùi độ lớn hình trụ, ngửi một cái, liền bắt đầu ở phía trên liếm láp lên.

Nó đầu lưỡi cỡ nào lợi hại? Người cho một liếm chính là tảng lớn da thịt lột bỏ, máu băng cũng là không ngừng biến mất, hơi nóng bốc lên, gấu đen hoan hô một tiếng, ăn được càng thêm hoan sấp rồi.

"Ha ha. . . Quả nhiên vẫn là một con ngu xuẩn vật! Trúng kế!" Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc nhất thời yên lòng, dù sao kiếp trước cũng là dùng chiêu này đẩy ngã nó, lúc này lại bỏ xuống mấy con cá lớn.

"Chuyện này. . ." Mã Kinh nhìn tình cảnh này, con mắt trừng lớn: "Là cái gì cạm bẫy?"

"Này gấu đen da dày thịt béo, lại lực đại vô cùng, bình thường thường lưỡi trực tiếp xé ra, gặp phải hổ đất nói không chắc cũng có thể bò ra ngoài, dù cho trong hầm chôn xước mang rô, cũng không nhất định thương tổn được chỗ yếu, trái lại càng thêm kích phát hung tính, càng thêm có một cái linh mũi, có thể biện trăm độc, thôn các người sợ sệt thương vong nặng nề, lúc này mới chậm chạp không dám xuống tay? Có đúng hay không?"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Địch đại nạn chế, chỉ có thể để cho tự tan. . . Ta chế máu băng trụ, trụ bên trong giấu diếm lưỡi dao sắc, cái này gấu chó yêu thích huyết thực, hay dùng đầu lưỡi đi liếm, đầu lưỡi cắt ra còn không tự biết, không ngừng uống chính mình máu, phản càng thêm hưng phấn, đây chính là bên trong yếu chi đạo. . . Mặt khác, ta con cá này trong bụng còn nhét vào dầu mỡ đoàn, đoàn bên trong là sắc bén nhất toái cốt, trong ngoài giao công, xem nó có chết hay không!"

Bất quá, một đời trước chính mình là dùng đạo pháp chế băng, cái này một thể lại là dựa vào thiên thời.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Truyền Thừa

Bất luận cái này máu băng, vẫn là cá, hoặc là dầu mỡ cùng khớp xương, đều là vô hại đồ vật, căn bản không sợ cái kia Hùng Hạc Tử linh mũi phát hiện đầu mối gì.

Nhưng bụng cá bên trong dầu mỡ vào bụng sau tan ra, rất nhiều toái cốt đâm vào dạ dày, lại là một tràng bên trong mất máu.

Như vậy hai bút cùng vẽ, không đến bao lâu, phía dưới Hùng Hạc Tử liền trở nên rất không đúng, giấy giụa muốn rời khỏi.

"Đến chúng ta!"

Thấy vậy, Đoàn Ngọc ung dung bò xuống vách đá, tốt không chừa chỗ trống nhắc theo trường mâu, nhắm ngay Hùng Hạc Tử chỗ yếu, mạnh mẽ một đâm.

Phốc!

Máu bắn tung tóe!

Hùng Hạc Tử rít gào không ngừng, liên tục va chạm núi đá cây cối, cuối cùng thậm chí nắm lấy một gốc cây cổ thụ, nhổ tận gốc.

Bực này quái lực, dù cho tông sư trước mặt đối đầu, cũng tuyệt đối không chiếm được lợi ích đi! Tất nhiên bị một gấu trảo đập nát xương sọ!

Nhưng người sở dĩ làm vì vạn vật linh trưởng, liền là bởi vì có trí tuệ.

Con này Hùng Hạng Tử không chân chính thành yêu, mở ra linh trí, một ngày nào đó sẽ bị tìm tòi ra nhằm vào phương pháp giết chết.

Đoàn Ngọc dễ như trở bàn tay tránh thoát những thứ này điên cuồng công kích, lạnh lùng nhìn kỹ Hùng Hạng Tử phát tiết một phen sau ngã trên mặt đất, lại không một tiếng động.

"Dựa theo ước định, nó mật gấu quy ta!" Trong ký ức một mực Đoán Thể linh được, vừa vặn dùng tới cái này mật gấu.

"Dĩ nhiên dễ dàng như thế. . ." Mã Kinh thật là có chút không thể tin tưởng , làm cái này thợ săn đội đội phó, hẳn cũng nghĩ tới không ít thủ đoạn, đều không làm gì được con này Hùng Hạng Tử.

Nhưng lúc này, cái cạm bẫy này, lại là làm hẳn dường như thể hồ quán đỉnh.

"Đương nhiên. . . Ta cái này cũng là vận may, ai bảo nó khá là yêu thích huyết thực, lại rất ngu đây. . . Muốn nói mưu kế, còn có thể dùng dính bánh nhân đậu. . ."

Đoàn Ngọc thuận miệng đem dính bánh nhân đậu dụ giết chết phương pháp nói, nghe được Mã Kinh con mắt toả sáng, tựa hồ rất muốn lại tìm đầu gấu đen thử xem.

Nhìn thấy cảnh này, Đoàn Ngọc không khỏi thấy buồn cười.

Mưu kế bất quá đường nhỏ, dù là người gài cạm bẫy này giết không được Hùng Hạng Tử, chính mình lấy tông sư võ nghệ, chỉ cần không liều mạng, cầm một cái lợi khí du đấu lấy máu, cũng có thể tạo được đồng dạng hiệu quả.

Nhưng cái này không thể nghi ngờ là nắm mệnh đi liều mạng, bị Hùng Hạng Tử vỗ tới một chương cũng không phải chơi vui, liền cùng may mắn

dùng dính bánh nhân đậu dính lấy gấu đen hai mắt, lấy sau cùng lưỡi búa đi lên một đòn tối hậu thợ săn như thế.

Ngay sau đó Mã Kinh lại trở về thôn trại gọi người, đem con này mấy trăm cân gấu đen nhấc trở lại, săn bắt đội người mặt người trên đều tràn trề nụ cười, cái này thịt so với giết lật mấy cái lớn heo mập còn nhiều, ăn tết có lộc ăn.

Trong lúc mấy cái lãng đầu tiểu hỏa tự nhiên có rất nhiều khen tặng, nghe xong Mã Kinh thuật lại biện pháp, đều là nóng lòng muốn thử.

Thoạt nhìn, cái này rừng núi trong gấu đen, năm sau tất nhiên gặp phải một tràng sát kiếp. . .

Chờ đến thôn trại, đã trời tối, Ô Hạng tự mình ra nghênh tiếp, lại dặn dò mở yến.

Người miền núi gặp phải chân tâm bội phục, vẫn là hết sức phóng khoáng, tuy rằng không có cái gì tinh xảo ăn sáng, nhưng khối lớn thịt nướng, cạn chén rượu đầy, lại có trong núi rau dưa nấm nấu một nồi, tư vị ngon.

Đoàn Ngọc nâng chén tức uống, ai đến cũng không cự tuyệt, không tới nửa canh giờ, liền uống lật toàn bộ thợ săn đội, để Ô Hạng nhìn ra thấy tấm tắc lấy làm kỳ lạ, dặn dò các phụ nữ đem say rồi nam nhân lĩnh về nhà, lại hạ thấp giọng: "Công tử thực sự là vì diễn thử đạo pháp mà đến?"

"Cái này tự nhiên. . ." Đoàn trên mặt ngọc có chút đỏ, nhưng ánh mắt vô cùng trong suốt.

"VẬY LÃO HỦ LIỀN TIN NGƯỜI!" Ô Hạng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là không nghĩ tới chính mình trong thôn trại có cái gì có thể để công tử này mưu đồ, lẽ nào coi trọng Anh Tử hay sao?

Một nhớ tới này, liền có chút kỳ quái: "Đúng rồi. . . Nàng người đâu? Rõ ràng làm cho nàng tới hiến múa, lại không thấy bóng người! Thật là không có quy củ!"

Ngay sau đó dặn dò người đi tìm, một lát sau, một cái tin truyền đến: "Không tốt rồi. . . Anh Tử bị Quỷ Đánh Tường nuốt rồi!"

"Cái gì?"

Ô Hạng đột nhiên đứng lên: "Chuyện gì xảy ra? !"

"Trần Tam nhà nàng dâu, con mắt nhìn ra thấy chân thực. . . Chính là loại kia quỷ vụ!"

"Xong. . ." Ô Hạng đặt mông ngồi ở trên ghế, hồi hận không ngớt: "Cái này chết tiết nha đầu, đều là không nghe lời. . . Rõ ràng nói cho nàng buổi tối không nên ra khỏi thôn. . ."

"Ô thôn chính không phải nói. . . Cái này Quỷ Đánh Tường nhiều nhất tổn thất điểm tinh khí sao?" Đoàn Ngọc giả vờ không biết.

"Ai. . . Tuy rằng như vậy, nhưng được cứu sau khi, bệnh nặng một tràng đều là nhẹ, có trực tiếp bị mê tâm, từ trên vách núi cheo leo ngã chết. . . Đặc biệt cô gái hài đồng, dễ dàng hơn gặp đại nạn! May là mấy tháng mới xuất hiện một lần, bằng không ta cả thôn đều muốn lưu vong. . . Làm sao liền cho Anh Tử va vào cơ chứ?" Ô Hạng lẩm bẩm nói.

"Đây là Yêu vật cũng chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, tráng đinh dù sao khí huyết dương cương, mà lão nhân cô gái tiểu hài tử thể hư khí nhược, liền có cơ hội để lợi dụng được. . ." Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, đứng dậy đi tới chuyện phát nơi.

Dùng cây đuốc một chụp, liền có thể nhìn thấy cách đó không xa một mảnh sương xám, chậm rãi nhúc nhích, gió thổi không tiêu tan, thật là có

chút kỳ dị.

Hắn chỉ cười cười, nhanh chân đi tiến vào.

Ô Hạng theo ở phía sau, mấy lần muốn nói lại thôi, lại không nói ra được, chỉ có thể thấy được Đoàn Ngọc đi vào sương mù, ngỡ ra là không dám đuổi tới.

Đoàn Ngọc đi mấy bước, sau lưng sương mù lập tức hợp lại, dù cho có lên cây đuốc, tầm nhìn cũng là không ngừng hạ thấp.

Đến sau đó, chu vi vạn vật im tiếng, chỉ có tự thân khoảng một trượng có thể thấy được, thật là làm người sợ hãi.

"Hắc Phong thôn trại ba hại, cái này Quỷ Đánh Tường, lại là một cái cô hồn dã quỷ, có chút đạo hạnh, có thể triển khai Quỷ Đánh Tường thuật. .. Bất quá cũng chỉ có buổi tối mới dám đi ra hại người!"

Đoàn Ngọc lẫm liệt không sợ hãi, cười nói ra nội tình.

"Ô ô!"

Lời vừa nói ra, sương mù lại có biến hóa, trong cơn mông lung ám ảnh tầng tầng, làm như nhiều mấy con giương nanh múa vuốt quái thú.

"Trò mèo!" Hắn cười gằn vài tiếng, nhanh chân đi qua, ánh lửa soi sáng phía dưới, bóng đen nhanh chóng tiêu tan, hiện ra một cái ngất trên đất thiếu nữ, xem trang phục có thể không phải là Anh Tử?

Đoàn Ngọc lên trước một bước, cầm lấy thiếu nữ vai, liền muốn vươn mình: "Anh Tử. . . Tỉnh một chút!"

Thiếu nữ quay đầu, lại là một tấm máu thịt diệt hết khô lâu mặt!

Bộ xương trắng viền mắt chỗ trống, tựa như thiêu đốt ngọn lửa, lúc này cười khăng khắc quái dị, phun ra một hơi khói đen.

Ai biết Đoàn Ngọc thật giống đã sớm chuẩn bị giống như vôi vàng thổi lui, giương tay một cái, mấy giọt máu dịch liền rơi vào khô lâu trên mặt.

Xì xì!

Khói trắng bốc lên, cái này quý vật nhất thời kêu thảm thiết , hóa thành một bãi nước bắn.

"Dù sao cũng là một cái cô hồn dã quỷ, vị cách còn không bằng thổ địa, ta lại là tông sư, huyết khí dương cương, người chịu đựng dòng máu của ta, đã đạo hạnh tổn thất lớn, còn muốn vạn kiếp bất phục sao?"

Đoàn Ngọc hét lớn một tiếng, chấn động khắp nơi, dường như lôi đình.

Sương mù nhanh chóng tiêu tan, hiện ra một tên ngã xuống đất thiếu nữ, lần này là thật sự Ô Anh.

"Không có chuyện gì, chỉ là ngất đi!" Đoàn Ngọc tiến lên thăm dò hơi thở, lại âm thầm lắc đầu: "Đến cùng thuật nghiệp có chuyên tấn công, ta vẫn chưa Trúc Cơ nhập đạo, chỉ có thể lấy võ đạo khí huyết chấn nhiếp Quỷ loại, trên thực tế hiệu quả cũng không phải là rất tốt. . . Nếu là đối cái kia thư sinh Kế Thi, chỉ cần Hạo Nhiên chi khí hét một tiếng, cái này quý nhất định phải hơi phi yên diệt, hoặc là chờ ta nhập đạo, một phù cũng có thể trấn áp. . ."

Lúc này mặt sau âm thanh mơ hồ, hiển nhiên là Hạng trưởng thôn nhìn thấy sương mù biến mất, lập tức dẫn người lại đây.

"Các người chăm nom nàng, ta trừ đi hậu hoạn!"

Đoàn Ngọc đối với người tới nói, nhanh chóng đuổi vào trong bóng tối.

Đây đương nhiên là cái lý do , bất quá cơ hội không sai, hẳn liền chuẩn bị đem truyền thừa của chính mình lấy, miễn cho đêm dài lắm mộng.

"Ta vì Hắc Phong thôn trại trừ hai hại, cũng coi như bù đắp bọn họ một phen, lại nói truyền thừa cũng không phải bọn họ. . . Đúng là ba hại cuối cùng yêu hồ ly, kiếp trước lúc ta tới nhưng là chân chính tu thành Yêu vật, cũng không biết hiện tại đạo hạnh kiểu gì?"

Bất quá đến lúc này, đối phương dám đến ngăn trở, cũng tất nhiên là giết, không có hai lời.

Đoàn Ngọc dựa theo trí nhớ, leo lên một chỗ gò đất, chỉ thấy cách đó không xa trong thôn trại ngọn đèn mơ hồ, trên trời một vòng ánh trăng chiếu xuống, ánh sao tung bắn, cùng ban ngày phong cảnh lại có sự khác biệt.

Lúc ẩn lúc hiện, một đạo viết chữ như rồng bay phượng múa phù lục liền hiện lên ở tâm.

"Nơi này truyền thừa, chính là Triện Khắc sư bố trí, pháp thiên tượng địa, hồn nhiên thiên thành, chỉ có ban đêm mới có thể thấy được một chút đầu mối. . ."

Đoàn Ngọc bản thân chính là Triện Khắc sư, lại mở ra qua một lần, lúc này quen cửa quen nẻo , dựa theo nhìn thấy phù lục bút họa đi tới, dọc theo địa mạch, đi tới Sinh môn vị trí.

Nơi này là một mảnh vách đá, mặt ngoài mọc đầy rêu xanh, cùng chu vi không khác.

Hắn lên trước một bước, lấy ra ấn đao, lực quán cổ tay, một khối to bằng đầu nắm tay đá xanh liền hoành bay ra ngoài.

Móc xuống bên ngoài một tầng sau khi, liền hiện ra bên trong đường như thanh ngọc giống như chất liệu, ôn hòa nhuần miên, trong đó một đạo đỏ thắm phù lục, tựa như phong ấn tại ngọc bên trong hổ phách, chỉ là thiếu mất cuối cùng một bút.

"Đây là Đô Thiên Bình Trì Lục, lúc trước để ta tra xét đã lâu. . ."

Đoàn Ngọc lâm bầm lều bầu, chuyện cũ lại rõ ràng trước mắt, lúc này phục hồi tinh thần lại, một giọt máu tươi liền rơi vào thanh ngọc bên trên, ấn đao tùy theo rơi xuống.

Xoẹt Xoẹt.....!

Cái này một đao khắc xuống, thành linh lấy ấn đao làm vì bút, máu tươi làm vì mực, sâu sắc ấn nhập ngọc thạch, Đô Thiên Bình Trì Lục trong nháy mắt viên mãn, khởi động cơ quan, cả mặt vách đá liền không ngừng lùi lại, hiện ra một cái hành lang.

Lối đi này đen thui, không khí nhưng cũng không vẫn đục, Đoàn Ngọc nhắc chân liền tiến vào, mặt sau vách đá tự động hợp lại.

Đi rồi một đoạn sau khi, liền đến một chỗ nhà đá, bên trong mấy viên minh châu toả ra ánh sáng chói lọi.

"Ích Trần châu? Tịnh Minh châu?"

Nhận ra đều là thần thông sĩ chế tác bảo vật, Đoàn Ngọc thoáng gật đầu, nhìn về phía phòng trung tâm.

Mật thất này vô cùng đơn sơ, liền một bàn một ghế tựa, một cái lư đồng, cùng với một tấm giường đá, bốn phía vách đá bóng loáng, đại xảo

bất công.

Ở giường đá bên trên, còn có một bộ bạch cốt ngồi khoanh chân, trong tay nâng một cái hộp.

"Quả nhiên. . . Cùng kiếp trước giống nhau như đúc!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng: "Vị này lưu lại truyền thừa Triện Khắc sư tiên bối vẫn là tọa hóa nơi này, chính là không biết cùng cái kia cứu Đinh Nhượng một mạng đồng đạo cao thủ là quan hệ như thế nào?"

Lúc này đi đầu lễ, mới lên trước tiếp nhận hộp gỗ.

Đùng!

Làm như xúc động cái gì cơ quan, hay hoặc là tiếp xúc được chính mình người sống khí tức, cái này bạch cốt trong phút chốc sụp đổ , hóa thành tro tàn.

Dị tượng như thế, nhất thời làm Đoàn Ngọc khóe mắt vừa kéo: "Vị tiên bối này tất không phải bình thường tọa hóa, trái lại thật giống trùng kỳ độc giống như, máu thịt thành tro, sâu tận xương tủy. . ."

Ngay sau đó thở dài một tiếng, đem vị tiên bối này tro xương thu lại, chuẩn bị ra ngoài chọn một nơi tốt lành an táng.

Chợt, mới mở ra hộp.

Bên trong là một khối thẻ ngọc, vài miếng gỗ vụn, còn có một cái dương chi ngọc bình nhỏ, mơ hồ có quang mang từ bình thân bên trong tràn ra.

"Truyền pháp thẻ ngọc, ngàn năm Mộc tâm, cùng với vạn năm thạch nhũ?"

Đoàn Ngọc nhìn thấy cái này mấy vật, đặc biệt bình ngọc, trong ánh mắt liền bắn ra quang đến: "Có những thứ này, ta kiếp này tất có thể khắc dấu chi đạo đại thành!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Công Và Thủ

Chân chính Triện Khắc sư, nhất định phải ở Trúc Cơ lúc, đem một điểm chân tính linh quang cùng linh vật kết hợp lại, ở trong người luyện thành một viên bản mệnh Đạo ấn!

Kiếp trước, Đoàn Ngọc đã dùng Bạch Hào sơn phương pháp Trúc Cơ, căn cơ đã thành, không cách nào lại sửa, dù cho được đến Triện Khắc sư truyền thừa, cũng chỉ có thể lấy cành lá, đại thể tương đương với cái cao cấp thợ thủ công.

Chỉ có hình thành cái này bản mệnh Đạo ấn, mới có thể tính chân chính Triện Khắc sư!

"Bản mệnh Đạo ấn là ngày sau khắc dấu hạt nhân, còn sư môn pháp, bỏ quên cũng là bỏ quên. . ."

Đoàn Ngọc nghĩ đến sư môn công pháp, không khỏi lại là cười gằn.

Lấy sư môn công pháp Trúc Cơ, tại đạo học trên mà nói chính là cùng cái này điều đạo mạch kết làm nhân quả, sinh ra một chút khí cơ liên lụy, có cơ sở này, sư môn liền có thể đại nghĩa danh phận áp bức, bức đến mình làm ra các loại trái lương tâm việc, dù cho Nguyên Thần cũng không cách nào đánh vỡ!

"Trên thực tế, các Đại đạo mạch đều là như vậy, cũng không phải là cái gì ác độc cấm chế, thậm chí chỉ cần người có thể bò đến địa vị cao, còn có thể ngược lại điều động cái khác địa vị so với người thấp đệ tử, đều là Kim tự tháp. . ."

Làm sao hần kiếp trước bỏ một nửa liền bị cao tăng hi sinh, cái này một thể thực sự không muốn cùng đối phương chơi.

"Như dùng Phật gia đạo lý tới nói, tu luyện Bạch Hào sơn một mạch công pháp, liền thiếu nợ nó một điểm nhân quả, ngày sau muốn người tan xương nát thịt đều còn! Hiện tại ta không tu nó, liền cùng nó không có một chút nào quan hệ!"

Đồng thời, bình tĩnh mà xem xét, lấy Nguyên Thần chân nhân kiến thức, tự có thể nhận ra, tuy rằng Bạch Hào sơn công pháp bác đại tinh thâm, nhưng vẫn là Triện Khắc sư truyền thừa càng thêm ảo diệu khó lường một ít.

"Bất quá cái này Triện Khắc sư chi đạo, sư pháp tự nhiên, vẫn là đi Đạo gia con đường, ở một thể hệ bên trong."

Nếu muốn thành tựu bản mệnh Đạo ấn, ngàn năm Một tâm cùng vạn năm thạch nhũ đều là nhất định phải đồ vật.

Chính mình kiếp trước tuy rằng cũng có cái này hai đại linh vật, làm sao đã thành tựu đạo cơ, chỉ có thể làm thành giống như tài nguyên trao đổi sử dụng, tuy rằng vẫn phải là rất tốt đẹp nơi, nhưng không khỏi tiếc nuối.

"Rất nhanh. . ." Đoàn Ngọc tự lẩm bẩm: "Cái này một thể, chỉ cần ta tinh khí thần ba hoa viên mãn, liền có thể trúc đến Triện Khắc sư căn cơ!"

. . .

Một ngôi mộ trùng mới đứng mà lên.

Đây là Đoàn Ngọc tự mình tuyển cát, dựa vào núi, ở cạnh sông, có khí lưu thông.

Như đặt ở phạm nhân thân trên, phải là có thể giúp ba đời chi vận, chủ bình an như ý, phúc trạch lâu dài.

"Phong thủy kham dư chi học chỉ là tiểu thuật, bất quá cũng ở Đạo gia phạm trù, an táng đến đây, là ta cái này hậu bối một điểm tâm ý. . ."

Đoàn Ngọc trầm ngâm xuống, ấn đao ở đá xanh trên mộ bia tung hoành đi tới, không ngừng có bụi đá rơi xuống.

Chợt, liền hiện ra năm cái rồng bay phượng múa chữ lớn —— Vô Danh Thị Chi Mộ!

"Tuy rằng ta không biết tiền bối họ tên, cũng không biết tiền bối có hay không hậu nhân, nhưng một chén thanh tửu, quyền làm tế lễ. . ."

Đoàn Ngọc cầm trong tay cốc nhỏ, đem rượu phúc tung xuống phần mộ trước, lăm bắm cầu khẩn.

Tế tự qua đi, khước mắt dư quang thoáng nhìn, lại lại gặp được một vệt bóng trắng, không khỏi nở nụ cười: "Tiểu tử, người rốt cục chịu đi ra sao?"

Ô ô!

Dưới ánh trăng, một con cáo nhỏ chần chờ từ rừng núi trong đi ra.

Nó thể hình kỳ dị, chỉ có to bằng bàn tay, đuôi lại chia làm hai cái, toàn thân lông bạc, ở ánh trăng dưới ónh ónh rục rịch, vừa nhìn liền không phải dòng dõi phạm trần.

"Nhị Vĩ Linh Hồ? Đáng tiếc khoảng cách yêu còn kém một bước!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, nếu là trước, khẳng định diệt chi, nhưng lúc này truyền thừa đã tất cả nằm trong lòng bàn tay, lại có thể khoan dung một ít: "Sau đó nhớ tới không muốn lại đi quấy rối thôn dân!"

"Ô ô!"

To bằng lòng bàn tay hai đuôi Ngân hồ ghen ngào có tiếng, lại lại đây làm điềm đạm đáng yêu hình, lôi kéo Đoàn Ngọc túi quần.

Loại này linh tính, liền so với đầu kia Hùng Hạt Tử cao hơn không biết bao nhiêu.

"Đúng là một cái nhỏ đáng thương đây!"

Nhớ tới kiếp trước này hồ tuy rằng thành yêu, nhưng cũng không có làm ra bao nhiêu sát nghiệt, không khỏi giật mình: "Người không muốn ta đi, là cảm ứng được cái gì, nghĩ kiếm điềm chỗ tốt? Cũng được, này mộ bên trong người cùng ta rất nhiều ngọn nguồn, người như chịu vì hấn tức trực bên linh cữu hai mươi năm, ta liền truyền cho người một phần Yêu tu công pháp, làm sao?"

Công pháp này, vẫn là hấn năm đó thảo phạt một con hồ ly Yêu tu đoạt được, đầu kia yêu hồ lại là đã tu thành Lục vĩ, kiêu ngạo ngất trời.

Tiểu hồ ly gật đầu liên tục, giơ lên hai cái móng vuốt nhỏ chấp tay trước ngực, liên tục chấp tay.

Đoàn Ngọc thấy vậy, không khỏi cười to.

...

Diệp Châu, quận Bình Nguyên.

Trời đông lạnh lẽo, nước đóng thành băng, một nhánh đại quân uốn lượn tiến lên.

Tần Phi Ngư toàn thân giáp, phun ra một hớp bạch khí: "Khí trời thật là lạnh. . . Trấn Đông quân đảo chính, quả thực là không khiến người khoái hoạt, lại tuyển vào lúc này phản loạn, còn qua bất quá năm?"

Hắn lúc này đang ở Trần Sách trong quân , bởi vì có Đinh Nhượng thư tiến cử, lại khảo sát qua võ nghệ, thăng đến rất nhanh, đã làm được Chính cử phẩm giáo úy, then chốt có thể thống lĩnh một doanh, tuy rằng chỉ có 100 người, nhưng đây chính là cơ hội, có thể một mình chống đỡ một phương.

Khánh quốc binh chế, Diệp Châu lấy đô đốc cao nhất, tiết chế toàn châu chiến sự, Chính tam phẩm.

Đô đốc phía dưới, chính là các lộ tướng quân, tỷ như Trần Sách, làm vì Chính ngũ phẩm Du Kích tướng quân, thủ hạ có binh năm ngàn.

Tướng quân đi xuống, chính là Đô chỉ huy sứ cùng Doanh trưởng, thống lĩnh một đô một doanh, đại thể ngàn người đến trăm người không giống nhau.

Tần Phi Ngư có thể thống lĩnh một doanh, trở thành đứng dẫn viên chức, trọng yếu nhất vẫn là Đinh Nhượng thư tiến cử, bằng không trong quân tàng long ngọa hổ, vì sao người khác không cho hết lần này tới lần khác cho hắn?

Nhưng lúc này, Tần Phi Ngư trong lòng lạnh lẽo, quả thực so với mùa đông càng sâu!

'Tháng mười, Trấn Đông quân Tiết độ sứ Hạ Tông mưu phản, thế như chẻ tre, tháng mười một, đô đốc Hạ Vô Cữu lãnh binh ba vạn thảo phạt, lại bị đánh cho đại bại, bản thân trực tiếp chết trận sa trường, đánh mất lương thảo đồ quân nhu cùng ngựa trâu không tính, tù binh hơn vạn. . . Lúc này Trấn Đông quân đã khuếch trương quân đến hai vạn người, có người nói còn cầu kết Đông Trần, thanh uy đại chấn, đánh xuống hai quận, quận Khải Dương thậm chí không chiến mà hàng, toàn bộ Diệp Châu, cũng mới chín quận mà thôi a! Cái này đã tiếp gần một nửa, lại xuống đi, ngọn lửa chiến tranh đều sắp đốt đến quê nhà huyện Lịch Nguyên.'

Cùng lúc đó, hân cang là kinh ngạc đại ca Đoàn Ngọc đề điểm.

Lúc trước đi bộ đội không cảm thấy, lúc này mới phát hiện những khác tướng quân Sở bộ đều là tuyệt lộ, liên đô đốc đều chết trận, các đường tham tướng du kích lại há có thể may mắn thoát khỏi?

Ngược lại là Trần Sách, trước chặn phía sau, không bị thương chút nào, lúc này nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, tấn làm Chinh Đông tướng quân, thay mặt cho đô đốc việc, toàn lực ngăn cản Trấn Đông quân tây xâm!

'Châu mục tuy rằng ở phía sau liều mạng bổ sung, nhưng tình hình lại há là một ngày có thể luyện thành? Phe ta có thể chiến chi binh chỉ có năm ngàn, lúc này duy cố thủ mới là thượng sách!'

Không biết vì sao, Tần Phi Ngư đến trong quân hoàn cảnh sau khi, thì có như cá gặp nước giống như cảm giác.

Lần này lĩnh mệnh , làm cái này tiên phong đi trợ giúp Diêu thành, trong lòng không có bao nhiêu sợ hãi, ngược lại có chút mơ hồ chờ mong: "Trong quân sát phạt võ nghệ, quả nhiên cùng ngoại giới không giống, càng không có nhiều như vậy đầu người đến cung cấp ta luyện đao!"

"Báo!"

Đang lúc này, một ngựa nhanh chóng chạy tới, trên lưng thậm chí trúng một mũi tên, giầy giụa đi tới Tần Phi Ngư trước mặt: "Khởi bẩm giáo úy, Diêu thành thủ tướng đi theo địch hiến thành, đã bị chiếm đóng!"

"Cái gì? Thực sự là đáng chết!"

Tần Phi Ngư xoay người lên ngựa, mặt sau theo một cái năm người kỵ binh tiểu đội lao nhanh ra, đi tới một chỗ gò núi trên.

Phóng tầm mắt nhìn tới, chỉ thấy một cái bên trong tòa thành nhỏ đã là khắp nơi phong hỏa, rối loạn không chịu nổi.

"Tặc quân bạo ngược, mỗi nơi tiếp theo liền tưng binh đại lược, quân dân tử thương vô cùng thảm. . ."

Dù cho xem qua một ít tương quan công văn, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy, vẫn để cho Tần Phi Ngự chấn động.

Cái kia bằng phẳng bờ ruộng, phì nhiêu thổ địa, trong thành đủ loại cửa hàng, sĩ tử bách tính, thương nhân nông phu. . . Tất cả muôn hình muôn vẻ, ở cái này máu và lửa bên trong, tất cả đều hóa thành tro tàn.

"Đây chính là chiến trường a. . ."

Hắn hít sâu một cái, nhìn phía trước, bỗng nhiên ra lệnh: "Để hậu quân đuổi tới, chúng ta trước tiên đánh lên kẻ địch lão doanh, lại vào thành trấn áp!"

Cái này một nhánh Trấn Đông quân rõ ràng không phải tinh nhuệ, trái lại càng thêm tương tự đám người ô hợp lưu phi! Sau khi vào thành, chỉ biết là cướp đốt giết hiếp, liền cơ bản nhất phòng bị đều không chú ý.

Tần Phi Ngự trong mắt nhất thời thả ra lửa đến. . .

Mấy canh giờ sau khi, Trấn Đông quân lão doanh.

"Giết!"

"Giết hẳn cái vợ con hưởng đặc quyền!"

"Một đao ở tay, liều mạng lấy phú quý!"

. . .

Nường theo rất nhiều rít gào, chúng binh dùng mệnh, kẻ địch lão doanh phòng ngự lại trống vắng đến cực điểm, nhất thời tuyên cáo bị phá.

Tần Phi Ngự ngồi trên lưng ngựa, một đao chém xuống dữ tợn địch tướng thủ cấp: "Cho ta đốt! Đốt cái này doanh, chúng ta lại vào thành bình loạn!"

Ngoài thành khói đặc cuồn cuộn, nhưng lúc này đã không cách nào cảnh giác trong thành loạn quân.

Ở nằm trong loại trạng thái này, dù cho cháu trai phục sinh, cũng không cách nào để tràn ngập thú tính sĩ tốt mỗi cái về đơn vị.

Đạp đạp!

Mấy kỵ xông thẳng cửa thành, Tần Phi Ngự cầm trong tay trường thương, như Độc long giống như liên tục điểm ra, đem cửa thành phụ cận mấy cái loạn quân giết lùi.

Chợt, sau lưng hắt, một doanh chi binh liền tất cả xông vào trong thành. . .

. . .

"Tần Phi Ngự, có thể lấy một doanh chi binh, mạnh mẽ cướp giật về Diêu thành, không sai, rất tốt!"

Nửa ngày sau, Trần Sách đại quân đi đến, trong soái trưởng, Trần Sách nhìn quỳ ở phía dưới Tần Phi Ngự, không khỏi rất là thoả mãn: "Ta ký người một đại công!"

Cái này Diêu thành tuy nhỏ, vị trí địa lý lại rất then chốt, một khi quân đảo chính chiếm được, mặt sau liền vùng đất bằng phẳng, rất có thể thâm nhập Diệp Châu tim gan.

Lúc đó nghe được bị chiếm đóng, Trần Sách quả thật lòng như lửa đốt, tốt ở cái này tiên phong quyết định thật nhanh, thừa dịp đối phương đặt chân bất ổn lúc cho đoạt được, bằng không liền phiền phức.

Một niệm đến đây, Trần Sách nhìn Tần Phi Ngự, không khỏi lại nhiều vài tia thưởng thức: "Các người đi theo ta!"

Một nhóm binh tướng giáo úy leo lên thành lầu, chỉ thấy cách đó không xa tinh kỳ liên miên, giống như mây đen, ít nhất có mấy vạn đại quân, đều là ngơ ngác thất sắc.

"Ha ha. . . Không cần sợ, cái này Hạ Tông lão tặc tuy rằng đến rồi, nhưng chung quy phe ta chiếm cứ tiên cơ, chính là thiên ý ở ta!"

Trần Sách cười ha ha, trên thực tế lúc trước cũng là bóp một cái mồ hôi lạnh.

"Chỉ bất quá thành này tàn tạ, các người xem nên làm sao phòng ngự?"

Lúc này, con mắt lại ở phía dưới giáo úy cùng Chỉ huy sứ bên trong nhìn một vòng.

"Khởi bẩm tướng quân, thuộc hạ có một chút thiện kiến. . . Tường thành trúc tạo không dễ, nhưng may mắn lúc này trời giúp, có thể ở ban đêm lấy nước trong cùng bùn cát, từng tầng từng tầng đúc. . . Như vậy, đến ngày thứ hai liền có thể trúc đến tường bằng!"

Nhìn thấy người chung quanh không nói một lời, Tần Phi Ngự lại ra khỏi hàng nói.

Này cũng cũng không phải là chính hấn nghĩ tới, mà là Đoàn Ngọc trước lặng lẽ ân cần dạy bảo.

"Không sai, lúc này khí trời đại hàn, một đêm liền có thể trúc đến tường băng. . . Không chỉ có như vậy, chiều này dã ngoại cũng có thể dùng. . ."

Trần Sách trong mắt thả ra quang đến, lúc này chinh chiến, cần chính là người như vậy mới: "Ta thay quyền đô đốc chuyện, phía sau đã đang chuẩn bị tiếp viện, cần thiết khuếch trương quân, Tần Phi Ngư người chính là nhóm đầu tiên đề bạt Chỉ huy sứ!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Sát Cơ

Xương Châu, Hứa thành.

Trong quán trà, khách tới đám người đàm luận, cũng phần lớn là Diệp Châu Trấn Đông quân phản loạn việc.

"Nghe nói cái kia Hạ Tông chính là Thiên Sát tinh chuyển thế, trước nường nhờ vào Khánh quốc thì có Khâm Thiên giám liền nhìn ra người này trên mặt mang theo phản xương, đề nghị giết chết, tiên quân lực bài chúng nghị, cuối cùng vẫn là nhận lấy. . . Không nghĩ tới lúc này phản phệ!"

"Sau đó lại nói những thứ này, lại có gì ý nghĩa? Khâm Thiên giám nói đến, cũng tám thành tin đồn, nhưng người này Thiên Sát tinh chuyển thế khả năng là thật sự, có người nói đã đồ mấy thành. . ."

Dù cho loạn thế, nghe được đồ thành thăm sự, bốn phía thực khách như trước không khỏi run rẩy.

Đoàn Ngọc nhấp một cái trà nóng, nhìn khí trời, lại là âm thầm tính toán: "Lúc này đại khái đã đến Diêu thành cuộc chiến? Để Tần Phi Ngự hiến kế sách phải là có thể làm cho hãn đề bạt một cấp ? Trần Sách đại khái sẽ rất yêu thích cái này kế. . . Dù sao kiếp trước chính là chính hãn nghĩ ra được. . ."

Dù cho hãn có tiên tri, cũng không nghĩ ra Tần Phi Ngự dĩ nhiên sẽ được bổ nhiệm làm tiên phong, trước tiên lập một cái đoạt thành công lao.

"Đúng là Hạ Tông. . . Làm việc có chút kỳ dị, cấp người cuồng loạn cảm giác!"

Loạn thế dùng trọng điển, đồ thành cũng không có cái gì. Nói không chắc trái lại có thể uy hiếp, bức bách cái khác các quận thành đồn dập đầu hàng.

Nhưng liên tiếp đồ thành, lại là phát điên, không có ai sẽ đồng ý nương nhờ vào cờ này sát nhân cuồng ma.

"Kiếp trước không thể nào cảm giác, lúc này kết hợp trước sau vừa nhìn, lại là tràn ngập tuyệt vọng. . . Lẽ nào là bị Đông Trần sai?"

Tuy rằng này tặc tiêu diệt rất nhanh, cùng Trần Sách tiếp chiến sau liền tiến vào đếm ngược, nhưng Đoàn Ngọc vẫn là nhạy cảm phát hiện ra một điểm không đúng, không sai biệt lắm đoán ra chân tướng.

"Đông Trần không muốn cái này hai họ gia nô, cố ý xúi giục phản loạn, làm vì vương tiên phong, rồi lại không cho chống đỡ, để cho hãn chịu chết, chuẩn bị ngồi thu ngư ông thủ lợi? Nhưng ai có thể nghĩ tới, Hạ Tông dĩ nhiên sẽ bại vong đến nhanh chóng như thế chứ?"

Đông Trần tính toán mưu đồ thật không tệ, làm sao ra cái biến số, dù sao trước liền đô đốc Hạ Vô Cữu đều chém, ai cũng không nghĩ ra Hạ Tông sẽ ở Trần Sách trên tay thất bại trầm sa.

Mà mất đi một cái cơ hội tốt như vậy, cái kia Đông Trần lãnh binh đại tướng, sau đó cũng đừng nghĩ có cái gì tốt trái cây ăn.

"Núi Hắc Yến việc đã xong xuôi, lần này liền để chấm dứt Trương Phúc Cát nhân duyên. . ."

Ngoại trừ ba hại sau khi, Đoàn Ngọc tự nhận đối với Hắc Phong thôn trại đã hết lòng hết sức, tuy rằng lấy đi tới gần một cái truyền thừa, nhưng

này dù sao cũng không là đối phương đồ vật.

Bởi vậy đi được không chút nào dây dưa dài dòng, càng không có quản Ô Anh không muốn cùng giữ lại, mặc dù coi như cái kia lão thôn trưởng rất có kén rể ý tứ, Anh Tử cũng là ngàn chịu vạn chịu tới. . .

"Ta đời này mục tiêu, bất luận tu hành vẫn là thế lực, đều tất đứng ở trên đỉnh thế giới!"

Đoàn Ngọc âm thầm lắc đầu, một đường tìm hiểu, liền tới đến Đại Công phường.

Đây là trong thành một cái bình thường ngõ hẻm, là do đầu hẻm cái kia một mặt cổng chào mà được tên, Đoàn Ngọc đi nhìn một chút, đại ý là ca ngòi một vị có công chi thần.

Chỉ là thế sự biến thiên, vị kia công thần đời sau, có lẽ đều không ở nơi đây đã quá lâu.

Bất quá Đoàn Ngọc cũng không phải tìm bọn họ, lúc này tìm cái mẹ mìn, hỏi Đại Công phường Trương gia, còn muốn gia đình giàu có, tổ tiên từng ra huyện lệnh.

Bởi vậy, phạm vi tự nhiên đại đại giảm nhỏ, chỉ có hai nhà, cuối cùng lại loại bỏ rơi một nhà đã tiêu vong.

Dựa theo chỉ dẫn, liền tới đến một toà đại trạch viện trước.

Cái này sân xây dựng đến cực kỳ khí thế, bốn phía tường cao vờn quanh, đều lấy gạch xanh xây thành, cao ba thước, như một toà nhỏ ố bảo.

Bề ngoài uy nghiêm, thiết lập ra có một cái cửa chính, bốn cái cửa hông, lúc này cửa lớn mở rộng, có thể thấy được bên trong đình viện rộng rãi, rường cột chạm trổ, hùng vĩ đồ sộ.

Ở chính cửa lớn trên vách tường, thì lại còn có một bộ khắc đá, trên viết "Kim Ngọc Gia Thanh", bên phải còn có một loạt thụ chữ, đưa danh sách đề cử 'Trương Tiềm Chi', một viên bốn phương con dấu, làm vì 'Tử Đằng Trai chủ' .

"Như vậy một tòa trạch viện, chính sảnh phòng nhỏ gộp lại sợ không dưới hơn trăm gian phòng, một cái dòng họ đều có thể chứa đựng!"

Đoàn Ngọc thấy được, không khỏi sâu sắc cảm thán thế gia đại tộc lực lượng, nhưng lúc này xem thấy, lại cảm thấy có chút khó có thể nói hết rách nát khí.

Hắn hơi nghi hoặc một chút, không khỏi tiến vào bên trong, cũng không có chuyên môn người sai vật đến ngăn, trực tiếp bắt được một người hỏi: "Nơi này nhưng là Trương gia trạch?"

"Người là cái nào?"

Bị bắt được một người chừng ba mươi tuổi, ăn mặc vá chằng vá đụp bông phục, đầy mặt gầy yếu vẻ, lúc này nhìn Đoàn Ngọc, lại có chút cảnh giác.

"Trả lời ta, cái này chính là người!"

Đoàn Ngọc lười ồn ào, trực tiếp sáng một cái một viên bạc.

Hán tử kia cũng là cái trông mắt không chịu nổi bạc trắng, lập tức nói: "Trương gia mấy đời trước liền bại. . . Người muốn tìm người? Vậy thật đúng là hỏi đúng, đều ở phía sau trạch trong vườn đây. . ."

Người này tuy rằng bừa bãi, nhưng Đoàn Ngọc nghe, cũng dần dần hiểu được.

Này Trương gia tổ tiên giàu có qua, thi thư gia truyền, nguyên bản là huyện bên trong đại hộ, nhưng sau đó chiến loạn, văn chuyện uế oải suy sụp, lại liên tiếp ra mấy đời phá gia chi tử, cũng là phá rơi xuống.

Đến đời trước, càng là hầu như nghèo rớt, đem tổ trạch cũng đã cho mượn.

Nói là thuê, trên thực tế đợi đến cái kia phòng nam nhân vừa đi, liền hầu như là bán, ngược lại mang vào mấy nhà, còn có một chút lưu manh lưu manh, tam giáo cửu lưu, đều tại đây chuyện bên trong chiếm chút tiện nghi, đơn giản là như ăn hủ con kên kên.

"Hiện tại cái kia một nhà cũng là đáng thương, một cái quả phụ mang theo bà bà cùng hài tử. . . Không chắc lúc nào liền chết đói. . ."

Thanh niên nói xong lời cuối cùng, cũng là có chút chịu không nổi thốn thức.

"Cho người!"

Đoàn Ngọc ném ra bạc, tìm tới cửa sau, từ nơi đó đi vào.

Nguyên bản nơi này hẳn là một cái hoa viên, phạm vi rất lớn, nhưng lúc này từ lâu hoang vu, ngẫu nhiên thấy ngôi vỡ tường đổ, giống như đến dã ngoại.

Đúng là bên trong góc một cây thô to cây hoè rất bắt mắt, có chừng năm trăm năm trở lên cây linh.

Ở một chỗ góc tường, còn có mấy nhà lùn phòng, vòng vo, cùng phía trước nhìn thấy khác nhau một trời một vực.

Thùng thùng!

Gõ gõ cửa, sau một hồi lâu, mới có đáp lại truyền đến.

"Khục khục. . . Làm sao còn tới? Đây là tổ sinh, không thể bán. . ."

Cửa phòng kéo ra, liền thấy được một tên phu nhân, hình dung tiêu tụy, tuy rằng bất quá trung niên, cũng đã sinh tóc bạc, thấy được vẻ già nua, càng là đầy mặt sầu khổ vẻ, nhìn thấy Đoàn Ngọc, cũng là ngẩn ra.

"Vị đại thẩm này, người hiểu lầm!" Đoàn Ngọc thi lễ: "Ta là Trương gia cố nhân, nghe nói đích mạch ở đây, tới xem một chút. . ."

"Nương. . . Ta đói!"

Đang lúc này, một cái đầu nhỏ từ phu nhân sau lưng duỗi ra, đầy mặt khẩn cầu vẻ.

"Ai. . ." Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, cũng chỉ có thở dài.

Rất hiển nhiên, cô nhi quả phụ, vào lúc này là dễ dàng nhất chịu đến bóc lột hãm hại đối tượng, cái này một đôi có thể sống đến hiện tại, đúng là không dễ.

Lúc này cũng không nói nhiều, xem ở Trương Phúc Cát chỉ điểm mấy chỗ thảo dược về mặt tình cảm, trực tiếp cho vài đồng tiền bạc đi mua gạo, nhìn thấy bọn họ quần áo đơn bạc, còn đặc biệt kéo mấy thước vải.

Không đến bao lâu, lâu không gặp khói bếp bốc lên, Trương thị nấu một nồi cháo đi ra, lại xin lỗi một tiếng, trước tiên đi tới bên trong phòng, hầu hạ bà bà.

Một lát sau đi ra, lại múc một bát cho hài tử, lúc này mới hướng về Đoàn Ngọc dịu dàng thi lễ: "Đa tạ công tử, cái này thực là cứu chúng ta tính mạng. . ."

"Thôi, các người làm sao rơi xuống đến nước này, ta cũng bất tiện hỏi nhiều, chỉ là có một việc. . ."

Đoàn Ngọc nói tới chỗ này, lại có chút chần chờ.

Lấy này nhà tình huống, nói cho các nàng biết chôn kim chuyện, e sợ không phải cứu người, mà là ở hại người.

"Thực sự xin lỗi. . . Cái này có tổ huấn, không thể bán tổ sinh. . . Trước vài gạo, dung thiệp thân trước tiên nợ, ngày sau nhất định xin trả. . ." Tuy rằng nhất kiếm thái sắc, nhưng Trương thị vẫn là hết sức kiên định.

"Người hiểu lầm , bất quá tiền viện những kia, lại là chuyện gì xảy ra?"

Đoàn Ngọc lại hàn huyên vài câu, mới biết cái này một nhà xác thực là Trương gia dòng chính, một chút máu mủ cuối cùng.

Cho tới tiền viện, vừa có cho thuê đi, cũng có cho thuê tộc chiếm, trước này nhà nam nhân còn ở thì hoặc trả lại chút tiền đồng, đợi đến nam nhân vừa chết, liền trực tiếp trở mặt.

"Thế phong suy bại, nhân tâm không có. . ." Đoàn Ngọc âm thầm lắc đầu, cân nhắc một thoáng, vẫn là quyết định nói.

Đang lúc này, một tên đạo nhân xông vào: "Trương thị, bản đạo trước từng nói, người có thể đáp ứng?"

Hắn nhìn thấy Đoàn Ngọc, không khỏi ngẩn ra.

Không biết Đoàn Ngọc đột nhiên nhìn thấy cái này đạo nhân, cũng là bàn tay căng thẳng, trong lòng không thể không chế sinh ra chút sát cơ đến.

Đạo nhân này hẳn nhận ra, chính là Chính Dương đạo môn người, cái này Chính Dương đạo đứng hàng mười Đại đạo mạch một trong, trong môn phái chân tu đông đảo, ngoại vi dựa vào đạo quan như mây, kiếp trước càng là chống đỡ người Hồ thiết kỵ xuôi nam hậu trường hắc thủ một trong!

Mà đạo nhân này tên là Ngưu Cát, có người nói tán tu xuất thân, sau đó đầu nhập Chính Dương đạo bên trong, làm vì một Chân Nhân chó săn.

Ở một quãng thời gian bên trong, cùng mình kiếp trước tranh xung khắc, mỗi cái có thắng bại.

'Lẽ nào lúc này hắn còn chưa nhập Chính Dương đạo môn?'

Đoàn Ngọc biết lúc này sát cơ có được không đúng lúc, mạnh mẽ nhìn.

"Người này là ai?"

Mà Ngưu Cát nhìn thấy Đoàn Ngọc, có chút kỳ quái. Nhìn thấy trong nôi cháo hoa, càng là trong lòng thâm hận: "Thằng nhãi ranh phá hỏng đại sự của ta!"

"Đây là bốn gia bạn tốt. . ." Trương thị thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ, biểu hiện lại khá là kiên định: "Đạo trưởng hảo ý, ta chân thành ghi nhớ, chỉ là tổ sinh không thể bán, bằng không dưới cửu tuyền, làm sao đi gặp liệt tổ liệt tông?"

"Trương thị. . ." Ngưu Cát vừa nghe, nhất thời tức đến nổ phổi: "Thiếu cho thể diện mà không cần, cho rằng Đạo gia trị không được người sao? Người cũng không suy nghĩ một chút, tiền viện những người kia lẽ nào có thể cho người tốt? Còn tiếp tục ở lại đây? Không sợ ngày đó đột nhiên liền chết , liên đới hài tử bà bà cùng nhau? Không như nghe Bản đạo, ngoan ngoãn cầm bạc cao bay xa chạy, mới là đường ngay. . ."

'Nguyên lai cái này Ngưu Cát cũng coi trọng này trạch. . . Cũng là, dù cho hắn hiện tại còn là một tán tu, nhưng làm chút thủ đoạn, dọa đi lên viện những kia vô lại thuê khách không thành vấn đề, chỉ là tòa nhà chính là một món tài sản khổng lồ. . . Chờ một chút!'

Nghĩ đến Trương Phúc Cát trước nói tới chôn ngân, còn có Ngưu Cát sau đó thăng chức rất nhanh, Đoàn Ngọc tựa hồ phát hiện một cái nào đó then chốt!

'Chẳng lẽ cái này đại trạch, còn có cái kia chôn xuống kim ngân, chính là cái này Ngưu Cát làm giàu thứ nhất dừng kim?'

Cái gọi là thầy bà, chính là một ít từ điển tịch bên trong biết đôi câu vài lời, ngộ ra một ít tiểu bí quyết tán tu.

Bọn họ thường thường không đạo mạch, thậm chí có đều chưa từng Trúc Cơ, nhưng dựa vào một hai tay tiểu pháp thuật giả danh lừa bịp, tháng ngày cũng trải qua vô cùng thoải mái.

Lúc này nhìn thấy lớn như vậy một tảng mỡ dày, cảm thấy có thể có lợi, nhào lên cũng hợp tình hợp lý.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chôn Vàng

"Bần đạo mọc ra Thiên mục, xem người mẹ con đều có họa sát thân, mang trong lòng thiện niệm, mới cố ý đến điểm hóa một, hai, không nghĩ tới các người cũng là thế gian ngu vật, tự tìm đường chết người!"

Ngưu Cát nhìn thấy rụt lại ở một bên hải tử, lòng sinh một kế, nhất thời cười lạnh nói.

"Con trai của ta?"

Nghe được một cái đạo sĩ lời thề son sắt nói như thế, Trương thị chính mình còn không có gì, để tâm lo lắng các con, trên mặt không khỏi hiện ra giấy dựa vẽ.

"Tiếp đó, người có phải là còn muốn khai đàn làm phép, tiêu mất tai kiếp, tiện thể thu xuống một cái tòa nhà khế đất a?"

Đoàn Ngọc xì cười một tiếng, không chút khách khí cắt đứt.

"Người. . ."

Ngưu Cát giận dữ: "Thằng nhãi ranh vô lễ, hôm nay bần đạo liền muốn để người biết được lợi hại! Mau!"

Hắn mắt mạo tinh quang, trong tay một tấm bùa trong nháy mắt thiêu đốt: "Trấn áp!"

'Cái này Ngưu Cát, tuy rằng chỉ là tán tu, nhưng đã đặt móng!'

Ở đối phương ra tay sát na, Đoàn Ngọc liền biết được cái này Ngưu Cát thực lực.

Đạo mạch bên trong có trăm ngàn Trúc Cơ, nhưng tán tu không chú ý cái này, lấy bằng môn tà đạo thủ pháp đột phá, tuy rằng đúc ra đạo cơ kém hơn thế nữa, đại đạo vô vọng, khả năng triển khai cơ bản pháp thuật, liền có thể khoe oai nhất thời.

Cái này Ngưu Cát niệm chú bấ quyết, Đoàn Ngọc liền cảm thấy mắt tối sầm lại, buồn ngủ, làm sao cũng vẫn chưa tỉnh lại.

Đây là Yểm Trấn Pháp, thầy bà chuẩn bị, trấn áp người bình thường thuận buồm xuôi gió.

"Thái!"

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Đoàn Ngọc liền một tiếng quát lớn , khiến cho Ngưu Cát hừng hực liền lùi mấy bước: "Yêu đạo, ta chính là người đọc sách, vẫn là tú tài, người dám dùng yêu thuật mê ta? Có tin ta hay không một tấm thiệp đưa tới huyện nha môn, để người bị kiện đi!"

Bực này Yểm Trấn Pháp, đối phó người bình thường, tâm trí không kiên người thuận buồm xuôi gió, nhưng Đoàn Ngọc tâm tính hơn người , căn bản đều không cần vận dụng võ đạo khí huyết, thoáng ngưng tụ tinh thần, liền từ đang ngủ mê man tỉnh lại, hai mắt như đao.

"Người. . ."

Ngưu Cát chảy xuống hai đạo máu mũi, đây là thi pháp bị cắt đứt phản phệ, lúc này không dám dừng lại, vội vã che mặt mà đi.

"Công tử. . ."

Trương thị ôm con trai, đầy mặt lo sợ bất an về.

"Không sao. . . Một cái thầy bà, thật sự coi chính mình tu ra thần thông?" Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, rốt cục không che giấu nữa, một tia sát khí tản ra, nhất thời làm Trương thị rùng mình một cái.

Cái này như ngọc công tử, vì sao đột nhiên trở nên đáng sợ như thế?

. . .

Thời gian vào đêm, khách sạn phòng nhỏ bên trong.

Ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, quang mang âm đạm, có chút uy nghiêm đáng sợ.

Ngưu Cát ngồi ở ghế trên, nhìn trước mặt người giấy, tự lẩm bẩm: "Đáng ghét. . . Ta vốn là để cái kia Trương thị phu nhân nghèo khó, tất gắng không nổi mùa đông này, sau đó liền có thể quang minh chính đại thu lại khế đất, nơi nào hiện ra tiểu tử làm rồi?"

"Người đọc sách? Ha ha. . . Người đọc sách liền ghê gớm sao? Chỉ cần không tu luyện tới ba tấc sáng rực hộ thân mức độ, chung quy phải cho người cái báo ứng!"

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, chuẩn bị phương pháp, để người giấy hóa thành tiểu quỷ, đi tìm đến ban ngày người kia, lại cẩn thận bào chế.

Đột nhiên, một trận gió lạnh từ cửa sổ rót vào, người giấy tung bay.

"Hắt xì. . . Ta rõ ràng đóng cửa sổ. . ."

Ngưu Cát đầy mặt xúi quẩy, đi tới bên cửa sổ trên, khước mắt giống như thấy được một cái bóng đen.

Nhưng đối phương thực sự quá nhanh, hắn một cái chú văn vừa tới bên mép, liền đã trúng một cái tàn nhẫn, cả người khom người ngã trên mặt đất, giống như một con tôm lớn.

"Ngươi đạo nhân, lâu không gặp!"

Chờ đến hần thoáng khôi phục lúc, phát hiện ngoài miệng đã bị trói một vòng vải bố, ở sau gáy quấn chặt, tay chân đều bị quấn vào trên ghế, trước mặt rõ ràng là ngày hôm nay nhìn thấy cái kia thư sinh!

Hần kịch liệt giãy giụa, nghĩ muốn nói cái gì.

"Ta biết. . . Người không có không phải muốn hướng về ta nói khoác người hậu đãi làm sao mạnh mẽ, thủ đoạn làm sao cường đại, để ta thả người, có lẽ còn muốn chịu đòn nhận tội làm sao làm sao, tốt nhất tự sát cái gì. . ."

Đoàn Ngọc chậm rãi nói, tay hiện nổi lên ra một thanh ẩn đao, tiện tay một đâm.

"Ô ô!"

Ngưu Cát con người trợn tròn, nhìn trên đùi một đạo tiền máu phun ra, liên tục giãy dụa.

"Người cũng không cần nghĩ cầu cứu rồi, vì tối nay thi pháp, người khẳng định dặn qua hầu bàn, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không muốn đi vào. . ." Đoàn Ngọc chậm rãi nói: "Mà lấy người mới vừa nhập đạo căn lượng, lấp kín miệng của người, cũng đã không có sơ hở nào, mà ta còn bỏ thêm một đao, khiến cho người tinh thần không cách nào tập trung, người khẳng định còn chưa học được chuyên môn đấu pháp chứ? Nếu như người học, có lẽ liền có thể nhận đầu thi pháp. . ."

Hần tiếng nói bình thản, nhưng chính là loại yên tĩnh này, khiến cho Ngưu Cát một trái tim không ngừng chìm xuống.

"Nghe rõ, phía dưới, ta hỏi một câu, người trả lời một câu, nếu ta không hài lòng. . ." Đoàn Ngọc giờ giờ lên trên tay ẩn đao, mở ra Ngưu Cát

trong miệng ràng buộc: "Người lúc nào liên lạc tới Chính Dương đạo?"

"Làm sao người biết?" Ngưu Cát lại là một cái giật mình, sợ sệt ở trong, chỉ có thể nói thẳng ra.

Nguyên lai như hăn như vậy tán tu, phần lớn đi tới không đường, nhìn thấy chân chính đạo mạch đi ra đạo sĩ, liền nhiều là nịnh hót, hi vọng có thể thu được chút che chở.

Mà những kia đạo mạch cũng không phải đều là không dính khói bụi trần gian, tình cờ cũng sẽ thu chút tán tu, làm cái này để tử ngoại môn người hầu.

Trong này, liền cần bút lớn 'Hiếu kính' !

Đối với đạo mạch mà nói, môn hạ hơn chớ sẵn, còn có bút lớn tiền tài, chỉ cần trả giá một ít cơ bản đạo pháp, cứ sao mà không làm đây?

Ngưu Cát tuy rằng tìm tới một cái Chính Dương đạo con đường, nhưng trên tay tiền tài không đủ, lúc này mới chung quanh lừa bịp, liền là hi vọng kiếm bộn lớn, nên mở Đạo môn.

Dù là chỉ là làm cái tạp dịch, cũng coi như có cái xuất thân.

"Khà khà. . . Tu đạo tài lữ pháp địa, quả nhiên mười Đại đạo mạch cũng không thể ngoại lệ. . ." Nghe đến đó, Đoàn Ngọc chính là cười gằn.

"Người biết đạo mạch, cũng biết Chính Dương đạo môn, người đến tột cùng là ai?"

Ngưu Cát nhìn trên cổ ấn đao, hạ thấp giọng, ngậy ra là không dám lớn tiếng la lên.

Dù sao, lấy Đoàn Ngọc thân thủ, hoàn toàn có thể người ở bên ngoài xông vào trước, ung dung giết hăn đào tẩu.

"Ta cho người biết, người dám nghe sao?" Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, ấn đao ép sát, ở Ngưu Cát trên cổ khắc xuất huyết ngân: "Vấn đề thứ hai, người có biết hay không Trương trạch chôn kim việc?"

"Cái gì? Cái kia tòa nhà chôn vàng?" Ngưu Cát cả kinh, lại là một hồi: "Chẳng trách người sẽ đến, nguyên lai cũng là coi trọng cái kia nhà. . . Bần đạo nhận, theo giang hồ quy củ, người thả ta đi, sau đó tự có lẽ trọng dân lên!"

Sợ hãi bắt nguồn từ không biết, lúc này nếu đem Đoàn Ngọc cũng xem là mơ ước Trương trạch tặc tử, Ngưu Cát liền không khỏi thả lỏng rất nhiều, nhỏ chớp mắt một cái, lại không biết nghĩ đến bao nhiêu âm mưu quỷ kế.

"Xem ra người không biết, cái kia một vấn đề cuối cùng. . . Chính Dương đạo tình báo!"

Đoàn Ngọc tay trái che miệng, vung tay phải lên, Ngưu Cát nhất thời con người bạo đột, lại một vết thương hiện lên: "Thật tốt trả lời, bằng không lần sau chính là người cái chân thứ ba!"

"Thứ ba?" Ngưu Cát mồ hôi lạnh tràn trề, có chút không rõ.

Nhưng đột nhiên nghĩ thông suốt thấu, dưới khổ lại là phát lạnh, vội vàng nói: "Chính Dương đạo chuyện, ta biết! Ta biết!"

. . .

Một lát sau, Đoàn Ngọc ung dung từ cửa sổ nhảy ra, để lại đầy mặt đất máu tanh.

Cái kia Ngưu Cát tự nhiên bị hấn thuận lợi giết, một tiết trong lòng hờn dỗi.

Lúc này chuyển nhập bóng tối hẻm nhỏ bên trong, không khỏi chính là cười gằn: "Ngưu Cát thi thể muốn ngày mai mới phát hiện, ta sáng mai liền dẫn Trương thị một nhà ra khỏi thành chính là. . . Xem cái nào thần bộ có thể bắt được ta?"

Cái này lại không khỏi nghĩ đến kiếp trước một cái không có lý do vụ án giết người khó nhất phá lý luận.

Này là nói nếu như một người lâm thời nảy lòng tham, mưu sát một cái không chút nào tương quan người người xa lạ, vậy nếu như không tại chỗ bị quản chế cái gì ghi lại, điều tra phá án lên liền rất có khó khăn, bởi vì bất kỳ suy luận đều không có tác dụng, liền hung thủ cũng không biết tại sao mình giết người.

Đoàn Ngọc cùng Ngưu Cát, đại khái liền loại tựa loại này.

Bọn họ tuy rằng kiếp trước có cừu oán, kiếp này lại hầu như không cùng xuất hiện, sơ hở duy nhất, ngay khi Trương thị nơi đó!

Bất quá manh mối đuổi tới đây, cũng là muốn đứt đoạn mất, dù sao Trương thị làm sao biết hãn thân phận chân chính?

Cho tới cái thời đại này biến bắt công văn? Ha ha. . . Lấy những họa sĩ kia 'Quý phủ thần công', có thể có năm thành tương tự chính là cảm ơn trời đất.

"Tất cả những thứ này còn nhất định phải quan phủ công đạo, không có khổ chủ vụ án cũng đồng ý truy tra, còn nhất định phải phải ra tình nhuệ bộ đầu. . ."

Cổ đại quan phủ không muốn nhất sinh sự, nếu như không có khổ chủ, càng là khả năng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, tỷ như Trương thị trước, cũng là bởi vì nhân số đơn bạc, suýt chút nữa thành tuyệt hậu.

Ngưu Cát chỉ là cái đạo sĩ tha phương, không có hộ tịch ở đây, quan phủ đồng ý vì hắn làm lớn chuyện độ khả thi, thực sự không lớn.

Mà dù cho hết thấy đều hướng về xấu nhất phát triển, lẽ nào nơi này bộ đầu còn có thể truy xét được Diệp Châu đi không được? Cái này vượt châu truy bắt, quả thực không phải 'Thần bộ' không thể làm.

Thậm chí dù cho đối phương truy xét được Diệp Châu đi, cũng sẽ lập tức há hốc mồm!

Bên kia binh hoang mã loạn, tử thương khắp nơi, có thành trì thậm chí bị diệt rồi.

Chết rồi mấy ngàn mấy vạn đều không ai quản, thì còn ai ra chim một mình người nhỏ nhỏ vụ án giết người?

...

Ngay sau đó trở lại Trương trạch, cũng không nói giết người chuyện, trực tiếp mang theo Trương thị, ở dưới cây hòe lớn đào cái hố.

Chờ đến nửa trượng sau khi, cái cuốc liền đụng tới vật cứng, chính là ba cái cái bình, hai lớn một nhỏ.

Trương thị nhìn thấy tình cảnh này, tự nhiên là trợn mắt ngoác mồm.

Đoàn Ngọc cũng không dây dưa, từng cái chuyển tới trong phòng, mới mở ra.

Hai cái trong cái bình lớn là bạc, mười lạng một cái nguyên bảo, một vò một trăm, đây chính là hai ngàn hai, một mảnh ngân quang lóng lánh.

Mà nhỏ trong bình nhưng là thỏi vàng, cũng là mười lạng một cái, có năm mươi điều.

"Cái này năm trăm lạng hoàng kim, ít nhất tương đương với 5000 lạng bạc, lại thêm vào trước hai ngàn hai, chính là bảy ngàn lạng bạc trắng. . ."
Đoàn Ngọc đếm đếm, nhất thời âm thầm gật đầu: "Có câu nói ba năm thanh Tri phủ, mười vạn hoa tuyết ngân, cái kia Trương Phúc Cát làm mấy năm tri huyện, nhưng cũng tích góp khoảng một vạn dòn thân gia. . ."

Mà Trương thị nhìn những thứ này, lại là sửng sờ.

"Con trai của ta. . ."

Lúc này, bỗng trong một cái Lão thái cũng đi ra, trợn mắt ngoác mồm: "Ta hoa mắt. . . Đây là. . . Tổ tiên lưu lại?"

"Không sai!" Đoàn Ngọc ở đàn đáy, tìm tới mấy cái khắc chữ, chứng minh cái này kim ngân chủ nhân.

Trương thị nhìn, ngẩn ra xuống, lại là quỳ gối dưới đất: "Đa tạ ân công báo cho, này một vò vàng, xin mời ân công nhận lấy! Vạn vạn không muốn chối từ!"

Đây là một cái nữ tử thông minh, sợ sệt Đoàn Ngọc thấy tài liền nổi lên dị tâm.

Đoàn Ngọc lắc đầu cự tuyệt nói: "Người cũng thông tuệ, nhưng điểm ấy kim ngân, còn không tha ở trong mắt ta. . . Ngược lại các người lâu bền sạ phú, đỏ mắt người tất nhiều, liền có đại họa. . . Nhất định phải lập tức dọn nhà!"

"Lời ấy thật là, chúng ta ngày mai sẽ đi!"

Trương thị liếc nhìn con trai, cắn răng một cái làm ra quyết định.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Mộc Ẩn

Đoàn Ngọc dù sao cũng là đứng đầu một bang, còn muốn điểm mặt mũi.

Bị người nhờ vả, thu hai lần chuyện tiền bạc, cũng thật là làm không ra.

Huống chi , làm cái này sống lại người, trong ký ức bảo tàng vô số, chẳng lẽ còn để ý cái này chỉ là năm trăm lạng vàng?

Ngay sau đó cũng không nói nhiều, sáng sớm ngày thứ hai liền đi mua xe bò, gia sản cái gì tất cả bỏ quên, mang theo Trương thị một nhà, rất sớm rời đi Hứa thành.

"Con trai của ta. . ."

Trương thị cuối cùng khẽ liếc mắt một cái tường thành, trong tay nâng một cái hộp gỗ, bên trong chính là Trương trạch khế đất, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm con của chính mình: "Người nhất định phải thật tốt đọc sách tập võ, nổi bật hơn mọi người, đem cái này tổ nghiệp lại đòi về!"

"Hài nhi biết!"

Người nghèo hài tử sớm đương gia, tuy rằng tuổi tác còn nhỏ, nhưng người này đã hơi có cao chót vót, lúc này lớn tiếng trả lời.

"Hừm, người này không sai, tương lai hoặc có chấn hưng gia nghiệp khả năng. . ."

Đoàn Ngọc nhìn kỹ một chút đứa nhỏ này tướng mạo, coi như không tệ, tuy rằng tiền vận không được, nhưng có hậu phát hình ảnh.

Đương nhiên, điều này cũng cùng mình có quan hệ, bảy ngàn lượng bạc đập xuống, đối với người như vậy mà nói, chính là một lần thay đổi mệnh cách kỳ ngộ!

"Tiên sinh. . ."

Trương thị nhìn Đoàn Ngọc, muốn nói lại thôi, muốn cho cái này thần bí tiên sinh thu đồ đệ, sâu sắc thêm hai bên liên hệ, lại lại có chút không dám.

"Hắn cơ duyên, không tại ta nơi!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, chỉ là lắc đầu, lấy ra một thanh ấn đao, mấy khối vật liệu gỗ, chậm rãi khắc.

Xe bò chậm chậm mà kiên định chạy cách thành trì, quận huyện. . . Mãi cho đến ra này quận, Đoàn Ngọc mới chậm lại hành trình.

Ven đường có chút rối loạn, nhưng còn chưa tới binh họa trình độ, đi ngang qua một thành thời điểm, lại tiện tay mua hai cái người hầu, đều là mười ba mười bốn tuổi thiếu niên, một nam một nữ, thả đang bình thường nông gia ở trong, đã có thể sử dụng.

Thôn Nhị Đạo.

Này thôn giao thông bất tiện, ở vào huyện thành vô cùng xa xôi nơi.

Bởi vì đường xá gồ ghề, quanh năm suốt tháng đều có rất ít người ngoại lai, bởi vậy Trương thị một nhà vừa đến, nhất thời gây nên chú ý.

Nhưng Đoàn Ngọc không để ý lắm, trước tiên năm tiền bạc mua thông trong huyện, rơi xuống hộ tịch, lại ở trường thôn trước mặt lộ một tay võ

công, để cho hẳn biết được cái này một nhà không chỉ có hậu đãi, nam nhân cũng là hết sức lợi hại.

Lúc này mới lấy ra bạc đến, mua hai mươi mẫu.

Không phải là không có càng nhiều, nhưng cái này chính là này nhà có thể chịu đựng cực hạn.

Dù sao, hẳn không thể thật sự đợi ở chỗ này, sở dĩ một đường hộ tống, ngoại trừ làm làm việc tốt, đồng thời cũng là đang không ngừng khắc dấu, bồi dưỡng tinh thần.

Đến lúc này, đã tự giác tiến vào tầng thứ ba Trúc Cơ công pháp đỉnh cao, tinh khí thần ba hoa đạt tới phạm thể cực hạn, tuần hoàn lại với nhau, hướng tới trọn vẹn, chỉ cần thu được pháp môn, liền có thể quan sát bên trong thân thể tìm đến cái kia một điểm chân tính linh quang, thành công đặt móng nhập đạo.

Đoàn Ngọc trong lòng suy tư, lập tức hướng về Trương thị cáo từ.

"Bái tạ tiên sinh đại ân, chỉ là mời làm Ngô nhi ban cho chữ!" Lâm xuất hành thì Trương gia một nhà đều quỳ, này Trương thị con lại là một mặt hồ đồ ngẩng đầu lên.

"Trương Dã, chữ Tử Hằng! Ghi nhớ kỹ ta cho người biết Tổ Linh việc!"

Đoàn Ngọc vung vung tay, tay áo lớn phấp phới, biến mất ở tầm mắt mọi người bên trong.

...

Lâm xuất hành lúc, mới phát hiện nho nhỏ trong sơn thôn, một mảnh vui sướng, nhà trước cửa nhà đều thay đổi bùa đào.

". . . Tổng đem mới đào đổi cũ phù. . . Nguyên lai nhanh ăn tết a, trong lúc vô tình, Khánh Lịch mười sáu năm liền đi qua. . ."

Đoàn Ngọc thấy cái này màn, hơi hơi cảm khái.

Sống lại đến nay ba tháng, đã thay đổi quá nhiều người vận mệnh, đặc biệt chính mình, kiếp trước chó mất chủ, lưu lạc thiên nhai, lúc này lại miễn cưỡng đặt móng nhập đạo.

"Nhất nguyên phục thủy, vạn tượng canh tân. . . Bản thổ đạo mạch lấy giờ tý làm vì phân giới, cho rằng âm dương giao giới, là nhân thân sản sinh một điểm nguyên khí lúc, thích hợp nhất tu luyện. . . Mà giao thừa đêm càng là một cái lớn tiết điểm!"

Đoàn Ngọc đột nhiên có cảm giác: "Trong lúc này, tốt nhất Trúc Cơ, là vì Nhất nguyên ban đầu. . ."

Đùng đùng!

Khánh Lịch mười sáu năm, giao thừa.

Đèn lồng màu đỏ lớn treo cao, phía dưới là ngoan đồng thiêu đốt pháo.

Cái này pháo cũng không phải là thuốc nổ, chỉ là đơn thuần thiêu đốt cây trúc, khiến cho nổ tung phát ra tiếng, nghe đồn có thể trục xuất ôn thần Tà thần, cũng xưng 'Bạo can' .

Dù cho một năm trải qua gian khổ, lúc này từng nhà cũng hầu như đều làm ra vui mừng đáng vẻ đến, ký thác đối với năm sau nho nhỏ chờ mong.

Nhưng tất cả những thứ này, đều cùng Đoàn Ngọc hào không quan hệ.

Trong quân Tần Phi Ngự, huyện Lịch Nguyên Diệp Tri Ngự đang suy nghĩ niệm bang chủ đại ca, lại là một người tịch ở rừng sâu núi thẳm, ngồi

khoanh chân, khí tức sâu xa thăm thẳm, đã tiến vào một loại thâm trầm mà không lường được trạng thái.

Nghiền ngẫm suy nghĩ tọa vong trong, liền đang không ngừng điều hòa trong cơ thể tinh khí thần ba hoa, tìm được cái kia hoàn mỹ nhất một điểm.

Chính khi giao thừa đêm đến giờ tý, các nơi pháo vang lớn cùng trong nháy mắt.

Đoàn Ngọc cũng là chấn động, tựa như tìm tới cái kia cân bằng một điểm.

Ầm ầm!

Ở trong cơ thể hần một cái nào đó nơi, nguyên bản một vùng tăm tối biến ý thức, bỗng nhiên vang lên một cái sấm sét.

Lượng lớn bóng tối bị đánh mở, bạch quang rơi xuống, chiếm lĩnh một khối nho nhỏ.

Ở cái này một khối nhỏ ánh sáng trung tâm, lại hiện ra một điểm, đây là tinh khí thần ba hoa hội tụ mà thành chân tính linh quang, mỗi người đều có, nhưng cũng chỉ có điểm này.

Bởi vậy, hạ cờ không hối hận, một khi thành tựu, liền không cách nào quay đầu lại.

"Bạch Hào sơn pháp, là lấy này điểm đúc ra đạo cơ, hình thành Đạo chủng. . . Ngày sau lại lấy linh khí đúc, Đạo chủng nầy mầm trưởng thành, thần thông phép thuật chính là chạc cây, Nguyên Thần thành trái cây. . ."

"Mà Triệu Khắc sư công pháp, lại ở đây bước không giống!"

Đoàn Ngọc không chút do dự, vận chuyển chiếm được truyền thừa Triện Khắc sư công pháp.

này pháp cùng Triện Khắc sư tài nghệ một mạch kế thừa, chỉ là một là đạo, một là pháp, tương hỗ là trong ngoài.

Đồng thời, lấy dùng ngàn năm Mộc tâm cùng vạn năm thạch nhũ hai đại linh vật.

Điểm này chân linh đến màu xanh biếc bổ sung, nhất thời không ngừng bành trướng , hóa thành một vật, vuông vức, như là cái tiểu ấn, chỉ là có chút mơ hồ, mặt ngoài mang theo một chi hoa văn.

Chợt, điểm điểm bạch quang bổ sung , khiến cho tiểu ấn lớn lên, gia tăng rồi một điểm đại địa dày nặng.

"Đặt móng đã thành, không cách nào thay đổi, bắt đầu từ hôm nay, ta liền là chân chính Triện Khắc sư. . ."

Đoàn Ngọc quan sát bên trong thân thể chính mình bản mệnh Đạo ấn, như có ngộ ra.

"Đây là Triện Khắc sư trụ cột, có thể xưng nhất chuyển Mộc Ấn, thậm chí còn là ban đầu hình thái, nóm ấn cùng chữ triện đều không có. . ."

Nóm ấn, lại xưng "Nóm triện" . là con dấu đỉnh điều sức, có rùa, ly, trừ tà, hồ các loại hình dạng.

Mà chữ triện, chính là con dấu dưới đáy chi chữ, chia làm chữ chìm chữ nổi, nhưng nhân thân thuần dương, bản mệnh Đạo ấn liền nhiều dùng chữ chìm, lấy âm dương hợp nhất, thái cực vô cùng chi ý.

"Bản mệnh Đạo ấn nếu thành tựu, đón lấy tu luyện, chính là lấy thần niệm làm vì ấn đạo, linh khí là phụ liệu, đối bản mệnh Đạo ấn tiến hành

điều khắc. . ."

"Nhất chuyển Mộc Ấn sau khi, chính là nhị chuyển Thạch Ấn, chột tam chuyển Đồng Ấn. . . Cái này tam chuyển Đồng Ấn, liền có thể tương đương với kiếp trước Nguyên Thần tu vị!"

Hắn tinh tế cảm ứng, nhất thời hiểu ra rất nhiều: "Đạo ấn, đại biểu chính là quyền bính! Có điểm ấy, chỉ là đối với thiên địa nguyên khí luyện hóa cùng không chế, liền vượt quá bình thường Đạo chủng năm thành!"

"Đạo gia cảnh giới, Trúc Cơ sau khi, là vì Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Nguyên Thần Xuất Khiếu, Du Thần Ngự Khí, Hô Phong Hoán Vũ, Lôi Kiếp Bất Diệt, Thuần Dương Bất Hủ bảy đại cảnh giới, tu luyện tới Nguyên Thần xuất khiếu, liền có thể tính Chân Nhân!"

Trên thực tế, những tán tu kia, bình thường thầy bà hàng ngũ, đặt móng có thiếu, cả đời ngay khi Tam Hoa Tụ Đỉnh cảnh giới bên trong đảo quanh, nhưng cũng có thể tại nhân gian tiêu dao tự tại.

Dù cho ở các Đại đạo mạch ở trong, Nguyên Thần chân nhân cũng là trụ cột vững vàng, khí vận căn cơ.

Cho tới Hô Phong Hoán Vũ cảnh giới, càng thêm ghê gớm, có thể được xưng 'Thiên Sư', thống lĩnh thiên hạ Đạo môn.

Này đám lão quái vật, thế gian đã trăm năm chưa từng từng ra, nhưng Đoàn Ngọc biết được, loại tu sĩ này khẳng định tồn tại, chính chờ thiên hạ đại loạn, mới hiện thân khuấy động phong vân.

Nhân vật như vậy, mỗi một cái đều đáng sợ phi thường, ở bách tính trong lòng tính cùng thần tiên ngang ngửa, có thể lấy sức lực của một người loạn thiên hạ.

Cho tới cuối cùng hai cái đại cảnh giới, liền quả thật là truyền thuyết, ít nhất lấy hãn kiếp trước kiến thức, còn chưa từng chạm đến.

Đoàn Ngọc trầm tư chốc lát, bắt đầu tĩnh tọa tu luyện.

Người tu đạo lại xưng Luyện Khí sĩ, tất nhiên là thu nạp khí trời linh khí nhập thể.

Sau một lúc lâu đi ra sơn động, bất tri bất giác, đã qua một đêm, đến Khánh Lịch mười bảy năm đầu năm mừng một!

Chính là ánh mặt trời đem bay lên thời khắc, Đoàn Ngọc hướng về phía sáng tối luân phiên thiên địa một đường, chậm rãi hô hấp thổ nạp, từng tia tia tử khí liền bị thu nạp nhập biến ý thức.

Mộc Ấn chiếm được, tựa như trở nên càng thêm ngưng tụ một điểm.

"Đạo gia Trúc Cơ sau khi Tam Hoa Tự Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh giới, thực chất lên vẫn là một loại tích lũy. .. Bất quá liền cùng với trước thân thể phàm thai tinh khí thần không giống, trước phàm nhân dung tích như chén nước, nhưng Trúc Cơ sau khi, trước cửa một khiếu mở ra, trăm khiếu đều thông, chính là là chân chính thoát thai hoá cốt, ít nhất cũng đã biến thành chậu nước! Tự có thể tiếp tục tăng lên!"

Đoàn Ngọc kiếp trước đi qua đường này, tự nhiên quen thuộc phi thường.

"Tam Hoa giả, tinh khí thần, Ngũ Khí giả, tâm can tỳ phối thận ngũ tạng ngũ hành. . . Hai cái này giai đoạn chính là Luyện Khí sĩ trụ cột, chứa đựng thiên địa linh khí ở trong cơ thể, tích trữ thành tựu vô lậu Đạo thể, cuối cùng mới có thể Nguyên Thần xuất khiếu!"

Triệu Khắc sư cảm rõ tại Đạo gia, tuy rằng biểu hiện không giống, bên trong lại là tương thông.

"Kiếp trước cái này hai đại cảnh giới tiêu tốn ta ba mươi năm. . . Nhưng Triệu Khắc sư chi đạo, có lẽ có thể làm cho ta mấy năm là được liền?"

Sở dĩ như thế, Đạo ẩn luyện hóa linh khí thủ đoạn chỉ là một trong số đó, công pháp bên trong còn có cái khác miêu tả.

"Pháp Ẩn giả, quyền binh vậy! Ta cái này bản mệnh Đạo ẩn chính là Vạn pháp chi nguyên, diệu dụng vô cùng. . . Tựa như còn có chút chưa hết biến hóa chỗ. . ."

Đoàn Ngọc đang nhìn mình nhất chuyển Mộc Ẩn, nhất thời rõ ràng ngày sau con đường: "Đầu tiên chính là luyện hóa linh khí tích trữ, thứ hai chính là giải quyết nóm ẩn cùng chữ triện!"

"Bất quá dù như thế nào, đến một bước này, cuối cùng cũng coi như có thể triển khai chân chính pháp thuật. . ."

Nhất chuyển Mộc Ẩn, tương đương với Luyện Khí sĩ Tam Hoa Tự Đình cảnh giới, tự nhiên có thể triển khai pháp thuật.

Đoàn Ngọc yên lặng suy tư, kiếp trước một đạo 'Cam Lâm thuật' liền ở trong lòng chậm rãi lưu lững lơ trôi qua.

Lúc này chân đạp Vũ bộ, bấm quyết năm chú, trên tay một chỉ: "Mau!"

Chỉ một thoáng, một chùm sương trắng hiện lên , hóa thành cam lâm rơi xuống, chỉ có phạm vi ba thước.

"Rất cực có thể triển khai pháp thuật. . ."

Đoàn Ngọc thở dài, đột nhiên, lại là choáng váng.

Thức hải trong, Mộc Ẩn hơi động, ấn đáy hiện ra một cái nho nhỏ
quang điểm, thần niệm tới gần sau khi, quang điểm đột nhiên phóng to ,
hóa thành một tấm bùa chú, chính là Cam Lâm phù!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Rình Giết

"Tật Phong Thuật!"

"Duệ Kim Thuật!"

"Kim Quang Chú!"

"Kỳ Phúc Chú!"

...

Đoàn Ngọc từng cái diễn thử, Mộc Ấn dưới đáy điểm sáng liền không ngừng tăng nhiều, chiếm cứ một khối nhỏ phương vị.

Bản thân của hắn cũng là như có ngộ ra: "Pháp ấn chính là quyền bính, mọi loại pháp thuật, trên thực tế vẫn là từ pháp ấn mà ra, bởi vậy ta mỗi học được một loại đạo pháp, thì sẽ ở pháp ấn đáy hình thành dấu ấn? Mà đợi đến nó phân tích tất cả đạo thuật sau khi, có thể hình thành một cái chân chính trình bày 'Đại đạo' chữ triện?"

Cái mục tiêu này đương nhiên rất xa xôi, trên thực tế, Đoàn Ngọc đã thăm dò đi ra, cái này pháp ấn cũng có cực hạn, lúc này chỉ có thể chứa đựng một ít trụ cột pháp thuật.

Hơi hơi cao cấp một ít, liền không cách nào hình thành quang điểm.

Mà có thể hình thành quang điểm pháp thuật, thì có như thế chỗ tốt, chính là 'Một niệm thành pháp' !

Phải biết Luyện Khí sĩ triển khai pháp thuật, có cần tài liệu, có cần đặc biệt pháp quyết cùng bộ pháp, nhưng chỉ cần ở Đạo ấn bên trong hình thành quang điểm, trong một ý nghĩ, liền có thể lấy ra pháp lực triển khai!

"Loại này khái niệm, liền tương tự phương tây thuận phát, đồng thời còn miễn đi thi pháp tài liệu. . . Đáng tiếc, chỉ có một ít pháp quyết trụ cột có thể như vậy. . ."

Đoàn Ngọc có chút mừng rỡ, lại có chút mất mát, chợt tự thất nở nụ cười: "Có thể đến những thứ này, đã là niềm vui bất ngờ, ta lại còn có cái gì không biết đủ đây? Huống chi. . . Chờ đến lúc sau bản mệnh pháp ấn thăng cấp, khẳng định liền có thể phân tích càng cao hơn một cấp đạo thuật."

"Tổng thể mà nói, cái này một thể trở thành Triện Khắc sư, so với kiếp trước cùng cấp ta, chiến lực ít nhất tăng lên dũ dội gấp đôi!"

Cái gọi là tay cầm lợi khí, sát tâm tự lên!

Có pháp thuật thần thông, Đoàn Ngọc trong lòng liền không thể khống chế sinh ra chút sát cơ đến.

"Trước đối với cái kia Ngưu Cát ép hỏi, đối phương giao cho ra tình báo, đang có một tất phải giết người ở Khánh quốc bồi hồi. . . Cơ hội tốt a!"

Khánh quốc chính là Bạch Hào sơn đạo mạch phạm vi thế lực, Chính Dương đạo bình thường không sẽ tới đây.

Nhưng Ngưu Cát tìm quan hệ, lại là biết được, có một nhánh đến từ Chính Dương đạo đội ngũ ở Khánh quốc làm việc, người cầm đầu chính là Vương Giám Chi!

Người này là Chính Dương đạo chân truyền, mười hai tuổi liền đặt móng thành công, lúc này dĩ nhiên đã bắt đầu nội luyện ngũ tạng khí, chính là đặt trước Nguyên Thần hạt giống.

Vừa nghĩ tới tên này, trong ký ức liền hiện ra một mặt như ngọc, mắt tựa như điểm sơn, đầu đội Ngũ nhạc quan, trên người mặc Cửu Dương pháp bào thiếu niên Đạo nhân, đứng ở trước mặt mình: "Lần này đấu pháp, liền đa tạ, cái kia ước định sự vật, xin giao ra đến đây đi!"

"Ha ha. . . Chính mình năm đó trở thành Bạch Hào sơn đệ tử, một lần đường làm quan rộng mở, cũng từng đại biểu sư môn đấu pháp, chính là thua ở người này dưới tay, thua vô cùng thê thảm, sau khi trở về còn đã trúng mạnh mẽ một trận trách phạt. . . Điều này cũng không có gì, nhưng sau đó người Hồ xâm lấn, khí số tranh đấu, Bạch Hào sơn cùng Chính Dương đạo khai chiến, người này đã là Du Thần Ngự Khí tu vị, chém liên tục phe ta mười ba người. . ."

Đoàn Ngọc nhắm mắt lại.

Sư môn bên trong dù cho có chút xấu xa, nhưng ở hậu kỳ tiểu nhân thượng vị trước, toàn thân bầu không khí vẫn còn có thể, cái kia đôn hậu ôn hòa đại sư huynh, hiền lành dễ thân sư tỷ, cơ linh quái lạ tiểu sư đệ, tiểu sư muội. . . Sẽ ở cái kia chiến dịch bên trong, cùng mình giao hảo đại sư huynh bị chém giết tại chỗ, còn tha lên một cái tiểu sư muội.

"Người này, ta tất phải giết!"

Chờ đến lại giường đôi mắt lúc, đã là sát ý lăm lăm, không có gì có thể kháng cự!

. . .

Xương Châu biên giới.

Vương Giám Chi xuống ngựa, bị đệ tử dẫn, tiến vào một nhà đạo quan.

Cái này đạo quan không lớn, ở vào trong rừng núi, từng bách đem giấu, có vẻ cực kỳ thanh u, gạch đá trên rêu xanh mờ hồ, hiện ra cũng là có chút năm tháng, mang theo cổ vận.

Đạo quan chủ trì đi ra chào, long trọng bái xuống: "Phiêu Vân quan Đạo Huyền, gặp qua sư thúc!"

Cái này Phiêu Vân quan chính là Chính Dương đạo sản nghiệp, khác đệ tử không đi vào môn, không theo chân truyền thu được đạo hiệu, nhưng thấy đến Vương Giám Chi loại này, bối phận đương nhiên muốn thấp hơn nhất đẳng.

Lúc này lại mau mau nói: "Sư thúc lữ đồ mệt nhọc, xin mời đến đại sảnh dùng yến!"

"Có thể!" Vương Giám Chi gật đầu, thản nhiên nhập tịch, ngồi trên đầu, chỉ thấy ở dài năm thước trên bàn gỗ, bày chín cái món ăn đĩa, mùi thơm nức mũi, hiển nhiên là để tâm.

Đạo nhân không kỵ chạy măn, Vương Giám Chi chính đang tại nội luyện lúc, sức ăn khá lớn, đối với một đạo cải thìa tâm càng là khen không dứt miệng: "Cái này một nói không sai! Ngon ngon miệng!"

"Sư thúc cao minh. . ." Đạo Huyền ở một bên rất là ân cần: "Cái này một đạo cải trắng tâm, chính là trong thành bếp trưởng Trương Nhất Dao sở trường tuyệt chiêu, dùng tuyển kỹ thượng đẳng cải trắng, gia nhập ngũ cầm nước quả chậm hầm. . ."

Yến hội qua đi, lại tới nước trà xanh.

"Các người đều đi ra ngoài!"

Wương Giám Chi chậm rãi hớp miếng trà nước, nhắm mắt dưỡng thần, một lát sau nhú mày, nhìn chăm chăm chưa đi Đạo Huyền: "Người có

việc?"

"Sư thúc dung bầm. . ." Đạo Huyền trên mặt hiện ra một tia sầu khổ, hạ thấp người nói: "Sư thúc có thể còn nhớ này Ngưu Cát?"

"Một cái đạo sĩ tha phương, đặt móng có thiếu. . ." Vương Giám Chi xoa xoa mi tâm, trí nhớ liền hiện lên đi ra: "Đúng là một lòng mộ đạo, lần trước không phải cho cái cơ hội sao?"

"Chính là người này!" Đạo Huyền nói: "Hắn nguyên bản đã giải một ngàn lạng bạc trắng đến đây, sư diệt suy nghĩ thu rồi hắn, cũng có thể vì bản đạo tăng thêm chút tài vận, nhưng ngày trước truyền đến tin tức, lại là chết ở Hứa thành!"

Bất quá là một cái chân chó, xem ở một ngàn lạng bạc phần trên, Vương Giám Chi vẫn là hững hờ hỏi: "Chết như thế nào?"

"Không biết, nhưng quan phủ nhìn, tựa như không phải báo thù, cũng không phải tình giết, hoặc là làm vì tài? Người này trước chính đang tại mưu đoạt Trương gia đại trạch, sau đó phát hiện cái kia đại trạch nguyên chủ cũng chạy thoát. . ." Đạo Huyền cẩn thận nói.

"Người ý tứ, chẳng lẽ muốn ta tra một chút?" Vương Giám Chi chẳng biết vì sao, gạt mình, có chút tâm huyết dâng trào cảm giác.

"Quan phủ hành sự bất lực. . ." Đạo Huyền một mặt khổ ý.

Chính Dương đạo đại bản doanh ở Bắc Yến quốc, hãn loại này xem như là ở ngoài phái, tháng ngày trải qua rất là không dễ, cái này Ngưu Cát nhưng là ít có đưa tài đồng tử, cái này liền kết làm tình cảm.

"Quan phủ bộ khoái không tra được manh mối, liền chỉ có để chúng ta đạo nhân điều tra âm tào địa phủ. . . Nhưng pháp thuật này cũng có khó khăn, không thể người chết vượt quá bảy ngày, như hung thủ là đạo nhân

hoặc tu có thần thông, trực tiếp đưa Ngưu Cát hồn phách nhập luân hồi, hoặc là khiến cho hồn phi yên diệt, vậy ta cũng thúc thủ vô sách! Người đi xuống trước, để ta suy nghĩ thêm. . ."

Vương Giám Chi đuổi đi Đạo Huyền, nhìn ngoài cửa sổ ánh trăng, hơi nghi hoặc một chút: "Bất quá một cái chỉ là tán tu, vì sao để ta cảm giác tâm thần không yên? Vẫn là ta trong lòng lo lắng chính sự?"

Hắn lần này đi sứ Khánh quốc, lại là vì truyền tin.

Chính Dương đạo ở Bắc Yến thâm căn cố đế, là quốc giáo, nhưng Khánh quốc lại là Bạch Hào sơn phạm vi thế lực.

Hai phe cùng thuộc về mười Đại đạo mạch một trong, bình thường liền có chút gặp nhau.

Nghĩ đến lần này kết quả, Vương Giám Chi liền không khỏi cau mày: "Bạch Hào sơn chưởng giáo ngoan cố không thay đổi. . . Ngày sau tất trở thành ta đạo chưởng ngại vật, tốt vào lần này đi sứ cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, Bạch Hào sơn bên trong có mấy cái cao tăng lại là âm thầm hướng về ta biểu đạt thiện ý. . . Ha ha, đây là khí vận phân hoá, họa từ trong nhà đang ở trước mắt a. . ."

Không biết sao, hắn vẫn tâm thần không yên, không thể vào định tu hành.

Chờ đến ngày thứ hai trời một đại sáng, liền mang người vội vã lên đường.

Hắn này một nhóm có bảy kỵ, Vương Giám Chi bản thân chính là Ngũ Khí Triều Nguyên Luyện Khí sĩ, còn lại sáu cái bên trong có hai người cũng là đặt móng có thành, có thể phát huy pháp thuật, mặt khác bốn cái càng là cao cấp nhất võ đạo hảo thủ, bên trong mặc giáp da, trang bị bách luyện cương đao, găng vác cung tên.

Chỉ là cái này bốn cái võ giả, như liên thủ lại, phối hợp trang bị, thậm chí có thể giết tông sư!

Như vậy bảy người, lại thêm vào bảy con tuần mã, chỉ cần không phải vào cạm bẫy, bình thường loạn binh cùng lưu dân, còn quả thật không sợ chút nào.

Chạy nhanh ở trong, khiếp đảm không những không có suy yếu, trái lại càng thêm kịch liệt!

"Đây là tâm huyết dâng trào! Không được! Chúng ta mau chóng trở lại!"

Quan đạo tiến vào rừng rậm, Vương Giám Chi trước ngực một khối ngọc quyết răng rắc một tiếng, vỡ thành hai nửa, nhìn thấy tình cảnh này, hăn nhất thời lớn tiếng la hét.

Hưu hưu!

Vừa dứt lời, liền nghe đến dây cung rung động tiếng.

Ba chi phi tiễn từ trong rừng rậm phóng tới, thế mãnh liệt, quyết chí tiến lên.

"Có mai phục!"

Bốn tên võ giả lập tức đi tới Vương Giám Chi bên người, thế hăn ngăn trở mũi tên.

"Kim Quang Hộ Thân Chú!"

Hai gã khác đạo sĩ cũng là cảnh giác, trong nháy mắt liền ở trên người gia trì Chú pháp, một tầng khoảng tắc hoàng mang liền bao phủ toàn thân, giống như thiết giáp.

Đùng!

Một nhánh mũi tên bị trường đao đón đỡ, cây tiễn trên hào quang màu đỏ thắm lóe lên.

"Không tốt" Vương Giám Chi cả kinh, thân hình lóe lên, rơi xuống bụng ngựa phía dưới.

Sau một khắc, một đám lửa ngay khi kỵ sĩ ở trong nổ tung.

Ầm ầm!

Sóng nhiệt cuộn cuộn, máu thịt tung toé.

Cái kia hai cái đạo sĩ kinh hãi gần chết, nhìn thấy bắn về phía bọn họ tên dài cũng giống như thế, hóa thành một đám lửa, đem bọn họ nuốt hết.

"Đây là Liệt Hỏa phù tiễn! Nhất định phải lấy trăm năm Đào Mộc làm chủ làm, lại xin mời Phù sư chế tác bùa chú, luyện khí đại sư khắc họa, phế phẩm tỉ lệ cực cao, sản lượng cực thấp, là mười Đại đạo mạch bên trong bí mật bất truyền, rình giết loại nhỏ đội ngũ đòn sát thủ. . . Làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này bên trong? Uy lực còn lớn như vậy?"

Vương Giám Chi trên đất chật vật lăn lộn, lại đứng lên chạy trốn, trên người sóng nước lưu chuyển, càng không nửa điểm vết thương, thậm chí ngay cả tro bụi đều không dính lên bao nhiêu.

"Sư huynh! Cứu ta!"

Vừa nãy ba chi Liệt Hỏa phù tiễn, một thoáng nổ chết ba cái võ sĩ, mặt khác hai cái đạo nhân có phòng hộ, chỉ là trọng thương, lúc này liền trên đất giãy dụa cầu cứu.

Vương Giám Chi cũng không thèm nhìn tới, nhanh chóng đào tẩu.

Đạp đạp!

Đạp đạp!

Sau lưng, tiếng vó ngựa như Tử thần bước chân, dây cung lại nổi lên.

Tuy rằng chỉ là mũi tên bình thường, nhưng cũng vô cùng sắc bén, đâm vào thân thể, đem người may mắn còn sống sót giết hết.

Cái này một người một con ngựa, dĩ nhiên dường như sát thần chuyển thế!

"Đáng ghét. . . Nếu là còn ở đạo quan bên trong, ít nhất có thể mệnh lệnh Thần Chi đi cầu cứu!"

Vương Giám Chi nhìn thấy đối phương cười ngựa, cầm trong tay trường cung, lập tức trốn vào trong rừng rậm.

Kỵ sĩ kia lập tức xuống ngựa, nhanh chóng truy đuổi.

"Người đến cùng là ai? Bạch Hào sơn đạo tướng? Hay hoặc là Khánh quốc Hành nhân ty?"

Cảm nhận được khoảng cách bị không ngừng rút ngắn, Vương Giám Chi quay người lại, liền nhìn thấy một cái mang mặt nạ màu đen võ sĩ, phóng chạy trong, dĩ nhiên cũng có thể giương cung như trăng tròn, gươm tay liền bắn!

Xèo!

"Cấp cấp như luật lệnh, nước đến!" Vương Giám Chi nhanh chóng thi pháp, triệu hoán đến một mặt tường nước.

Bóng tên lóe lên, kim quang sáng quắc, dĩ nhiên trực tiếp đâm thủng tường nước, đi tới Vương Giám Chi trước mặt.

Đùng!

Nhẹ vang lên ở trong, cái này một vệt kim quang bùng lên, cùng sóng nước pháp bào song song cùng diệt.

"Đổi thành Duệ Kim tiễn. . ."

Vương Giám Chi quay người nhìn áp sát người áo đen, trong lòng phát lạnh, vô cùng kiên định rút ra trường kiếm: "Giết!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ly Vãn

Lách cách!

Đao kiếm giao kích, Vương Giám Chi trên người nhiều một đạo vết máu.

Đoàn Ngọc tiến sát từng bước, trong lòng lại đang âm thầm than thở: "Không hổ là kiếp trước Chính Dương môn Chân Nhân, lúc này tu vị đã Ngũ Khí Triều Nguyên điên phong chứ? Kém một bước liền có thể thành tựu vô lậu Đạo thể! Một khi cho hấn ra Nguyên Thần, ta liền không bắt được hấn!"

Lần này tập kích, chính là chính mình mang theo kiếp trước kinh nghiệm chiến đấu cùng trí nhớ, xuất kỳ bất ý, đối phương đối với mình lại là không biết gì cả.

Có cái này đại tiên đề, lại thêm vào phù tiên đánh lén, mới có thể tạo thành hiệu quả như thế.

Bằng không, như chính diện nghênh chiến, chỉ là cái kia bốn cái Võ Sĩ một cửa liền không dễ chịu!

"Phù tiên chính là mười Đại đạo mạch bí truyền, tuy rằng sắc bén, nhưng không cách nào dùng cho chiến trận, bất quá ta dùng cũng không phải phù tiên, mà là mộc phù!"

Triệu Khắc sư đột phá sau khi, Đoàn Ngọc rốt cục có thể phá tan hạn chế, chế tác chân chính mộc phù!

Mộc phù lấy mộc làm vì vật dẫn, uy lực thiên nhiên liền vượt quá bình thường chất giấy phù lục, lại thêm vào chính mình muốn nổi bật, khắc vào cây tiền bên trên, liền tạo nên 'Phù lục mũi tên' hiệu quả.

Mà Triệu Khắc sư khủng bố, vào lúc này mới triển lộ một góc.

"Nếu có thể chế tác kim phù, liền có thể phá tan khí vận thần thông thậm chí Thiết Huyết sát khí, hạo nhiên chính khí phòng hộ. . . Thế gian này chi đạo, bất luận thần, yêu, nho, binh , đạo, thực chất lên cũng không phân chia cao thấp, chỉ có sức mạnh mạnh yếu. . ."

Đồng là ngũ kim một trong, bởi vậy đồng phù cũng coi như kim phù!

Nếu như lần này chính mình dùng chính là kim phù, cái kia bất kể hẳn là cái gì phòng hộ pháp khí, khí vận hộ thân, sát khí bức người. . . Cũng phải ở một mũi tên phía dưới thành tro.

Phủ giao thủ một cái, Vương Giám Chi tuy rằng bị thương, trên mặt lại nổi lên một tia ngờ vực: "Người cũng là người tu đạo, còn ở Tam Hoa Tự Đỉnh cảnh giới? !"

Sự phát hiện này khiến trong lòng hắn rung lên.

Đối phương có thể giết đến hắn dường như chó mất chủ, dựa vào vẫn là phù tiền đánh lén.

Lúc này chính diện cận chiến, không cách nào lại dùng, cũng chỉ có thể lấy võ nghệ đạo thuật phân thắng thua.

Hắn Ngũ Khí Triều Nguyên đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa liền muốn thành tựu vô lậu Đạo thể, nội luyện tinh thâm, hoá sinh thần lực.

So sánh với đó, đối diện cái kia cường địch chênh lệch hẳn một cảnh giới lớn, nhưng võ nghệ thiên chuy bách luyện, trái lại thắng được một

đường.

Lúc này không rảnh suy tư, nhanh chóng nắm chú: "Lục Đinh Lục Giáp, bảo hộ ta thân, thần tiên đại từ, phổ hàng cam lâm!"

Một tầng kim quang giáp trụ ở trên người hắt hiện lên, tùy theo mà đến còn có từng tia từng tia mưa bụi, thoải mái vết thương, thúc đẩy khỏi hẳn.

"Tặc tử, ta tất sát ngươi!"

Vương Giám Chi sát ý đại tăng, đột nhiên nhanh nhào lên trước, nhanh chóng đâm ra sáu kiếm, cái này sáu đạo kiếm ảnh điệp gia, dĩ nhiên giống như đồng thời đâm ra.

Chỉ là phần này võ nghệ, cũng nhất định có thể thi cái Võ tiến sĩ!

Nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, Đoàn Ngọc hơi chuyển động ý nghĩ một chút, nhất chuyển Mộc Ấn bên trong liền hiện ra ba cái quang điểm.

"Ngự Phong Chú!"

Thân hình hắt tốc độ tăng vọt, tránh thoát trường kiếm đột thứ, trả một đao.

"Phá Tà Chú!"

"Phước Thân Chú!"

Hai đạo chú ngữ thuận phát, rơi vào Vương Giám Chi trên người.

Vương Giám Chi vẻ mặt ngẩn ra, Lục Đinh Lục Giáp hộ thân quang mang tán loạn, thân hình chậm sát na.

Liền trong chớp mắt này, ánh đao đã xẹt qua hắc lồng ngực, máu tươi tung toé.

"Không thể!"

Vương Giám Chi ngã trên mặt đất, đầy mặt không thể tin tưởng. Hắc có thể tại đấu kiếm bên trong thi pháp, đã là thiên chuy bách luyện, suýt xảy ra tai nạn, lại vẫn cũ cần nắm chú.

Nhưng đối mặt người này, dĩ nhiên một niệm sinh chú? Đây là Nguyên Thần chân nhân mới có thể chạm đến lĩnh vực!

Lúc này mặc dù ngực trúng đao, lại vẫn có sinh cơ, ngoan cường nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc: "Người đến tột cùng là ai?"

"Đi chết đi!"

Kiếp trước huyết cừu, để Đoàn Ngọc không chút nào nhẹ dạ ý tứ, trực tiếp một đao chém xuống.

Dù sao phản phái đều là chết vào nói nhiều, người này kiếp trước có thể tu luyện tới Du Thần Ngự Khí cảnh giới, mệnh cách khí vận đều là phi phàm, hơi không chú ý liền có thể cho đến sinh cơ.

"Lớn mật hung đồ!"

Nhưng vào lúc này, trên quan đạo não động truyền đến, hiển nhiên là đồ sát bị người phát hiện.

Vương Giám Chi trong lòng vui vẻ, tay hiện nổi lên ra một tấm bùa.

Lá bùa này minh hoàng một mảnh, trên có hai viên chữ triện cổ, vuông vức, ánh sáng lờ lờ, ý tứ rõ ràng là 'Thổ Động' !

"Đi!"

Thổ Độn phù không gió tự cháy , hóa thành một vệt sáng, đem Vương Giám Chi bao bọc, liền muốn đi vào đại địa.

Chỉ cần cho hãn lần này rời khỏi, tất có thể chạy thoát, đồng thời đại nạn không chết, hậu phúc lâu dài!

Nhưng Đoàn Ngọc tựa hồ sớm có dự liệu, đồng thời ném ra một khối mộc phù, rơi xuống dưới đất, nhất thời thổ nhưỡng ngưng tụ, trơn bóng một mảnh.

Ầm!

Vương Giám Chi biến thành lưu quang nện nhập tầng đất, phảng phất va vào một bức tường cứng , khiến cho hãn vỡ đầu chảy máu, Thổ Độn phù lập tức bị phá!

"Chỉ địa thành cương? Người làm sao biết? Người làm sao biết?"

Vương Giám Chi còn chưa nói xong, ánh đao lóe lên, đầu liền bay lên, trên đất lăn mấy vòng, thi thể càng là không cam lòng đứng thẳng, suối máu phun bay.

"Cho rằng ta không biết người bảo mệnh át chủ bài sao?"

Kiếp trước, Vương Kiên chi còn chưa thành Nguyên Thần trước, cũng gặp đại kiếp, suýt chút nữa bình giải, dựa vào chính là Thổ Độn phù bảo đảm tính mạng.

Chính mình làm cái này kẻ thù của hãn, điểm ấy tình báo vẫn là rất sớm thu thập được.

Tuy rằng Vương Giám Chi dùng phù lục rõ ràng đẳng cấp rất cao, nhưng mình lấy mộc phù chế chi, chỉ cần có thể ngăn trở hãn nháy mắt, liền đặt vững đại cục!

Giết người này sau khi, Đoàn Ngọc trong lòng tựa như mừng không phải mừng, tư vị phức tạp khó tả.

Càng then chốt chính là, trong thức hải, nhất chuyển Mộc Ấn nổ vang, tựa như sinh ra cái gì biến hóa.

"Người này trên người chịu đại khí vận, dù cho chết rồi, như cho hân hồn phách đi tới cõi âm cũng rất phiền phức, lại nói, Đạo môn còn có sách hồn phương pháp, bảy ngày hữu hiệu. . ."

Đoàn Ngọc ra tay liên tục, đang muốn để Vương Giám Chi hồn phi phách tán hoặc là đánh vào luân hồi, lại là đột nhiên ngăn ra: "Hồn phách của hân? Làm sao không còn?"

Liền vào lúc này, một đám người từ trên quan đạo đuổi theo, dĩ nhiên là quan binh đáng dấp.

"Còn không mau mau bỏ tay chịu trói?"

Một tên tướng lãnh đáng dấp người lạnh lùng hét một tiếng, như băng ngọc giao kích, Đoàn Ngọc nhất thời cảm giác thân thể thành núi, máu chảy thành sông phả vào mặt.

"Chân chính lấy võ nhập đạo Binh gia đại sư? Đệt! Cái này Vương Giám Chi quả nhiên tốt số, như lại chống đỡ chốc lát, có lẽ liền có thể sống. . ."

Đoàn Ngọc cũng không quay đầu lại, chạy vào trong rừng rậm.

"Ha ha. . . Dám không nghe? Ta Vũ Văn Thương xuất đạo tới nay, còn chưa từng thấy được loại này người!"

Mặt sau tướng lãnh cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên một tiếng quát lớn: "Binh đến!"

"Bình đến!"

"Bình đến! !"

tiếng nói ở trong rừng cây vang vọng.

Đột nhiên, từng cây cổ mộc như cùng sống giống như, đem sợi rễ từ trong đất bùn rút ra, chạc cây run rẩy, xoắn xuýt thành cánh tay trắng kiện.

Lượng lớn Thảo đẳng dung hợp, hóa thành từng cái từng cái người cỏ, cùng Thụ binh vây kín mà tới.

"Không chỉ có là Bình gia đại sư, càng đến Thảo Mộc Giai Bình cảnh giới!"

Đoàn Ngọc gương cung cài tên, ba chi tên dài bay vút.

Ầm ầm ầm!

Trong ánh lửa, cây cỏ hoành bay, hiện ra một con đường đến.

"Đạo môn bí truyền phù tiễn?"

Cái kia Vũ Văn Thương ngẩn ra, có chút kiêng kỵ, ngoài tầm tay với, chỉ có thể trơ mắt nhìn tặc nhân thoát đi.

"Tướng quân!"

Lúc này, tìm tòi chiến trường binh lính trở về, dâng lên từ trên người Vương Giám Chi lục soát thư.

"Dĩ nhiên là Chính Dương đạo người?"

Vũ Văn Thương triển khai vừa nhìn, hơi kinh ngạc, nhưng xem đến phần sau, càng là nổi giận đùng đùng: "Thực sự là đáng chết! ! !"

...

"Hô. . ."

Chạy ra sau một hồi lâu, Đoàn Ngọc rốt cục lỏng ra miệng thở một hơi dài: "Cái này Vương Giám Chi quả nhiên khí vận long trọng, mệnh cách hơn người, giết thì có phản phệ. . . Cái kia lãnh binh tướng quân, tuyệt đối là Binh gia đại sư, dù cho thả tại thiên hạ bình luận, cũng là cao cấp nhất danh tướng!"

Lấy võ nhập đạo, tiếp nhận chính là Binh gia.

Nhưng Tần Phi Ngư cùng đối phương so với, quả thực như mây bùn. Dù cho đại tướng Trần Sách, cũng phải thua chị kém em.

"Cờ này danh tướng, Khánh quốc bên trong cũng không có mấy cái. . . Vũ Văn Thương, dĩ nhiên là hần!"

Thế giới này tướng môn lực lượng không phải chuyện nhỏ, dù sao nắm giữ Binh gia chân truyền, thêm ra vô song mãnh tướng, càng có thể bày mưu nghĩ kế.

Ngoài ra, quốc quân nắm giữ bộ phận tế tự cùng quan chức chống đỡ, trên người chịu vận nước che chở, chư tà tránh lui.

Lại có Nho gia nắm giữ văn mạch khí số, khuông phù xã tắc.

Những thứ này đều là có thể cùng Đạo gia tranh đấu đại thế lực, nếu không thì, có thể đạo pháp hiển thánh, vì sao không dứt khoát cướp đoạt thế giới?

Đạo môn cũng không phải là không dám nghĩ, chỉ là thuần túy do thực lực quyết định mà thôi.

Lúc này đến nhàn hạ, Đoàn Ngọc mới có thời gian đến cẩn thận quan sát bên trong thân thể tự thân: "Vừa nãy đánh chết Vương Giám Chi thì Mộc Ấn tựa hồ có dị biến. . ."

Hắn tâm thần bên trong chìm, liền thấy được trong thức hải, Mộc Ấn dưới trấn áp một vật, làm như điều cá chạch đen nhỏ.

con này chạch đen thân mang sợi vàng, vân thủy đi theo, tựa như hàm chứa đạo vận, đặc biệt con người, rất sống động, lúc này liền không ngừng giãy dụa.

Mà ở Mộc Ấn bên trên, một cái núp ẩn chậm rãi hiện lên đi ra, đầu rồng thân cá, làm há mồm muốn nuốt hình.

"Dĩ nhiên là Ly Vãn!"

Đoàn Ngọc vừa thấy, liền nhận ra được.

Cái này Ly Vãn chính là nghe đồn rằng Long sinh cửu tử một trong, có thể khu hung trừ tà, lại tốt nhìn mừng nuốt.

"Nói trắng ra, chính là một con yêu thích nuốt chừng Ngự long. . . Ly Vãn, Ly giả, không sừng long dã , ngược lại cũng danh xứng với thực!"

Lúc này núp ẩn một khi rõ ràng, phía trên Ly Vãn liền hiện ra bóng mờ, há to miệng rộng, đem trấn áp chạch đen nuốt xuống.

"Cái này nuốt chừng. . . Là Vương Giám Chi mệnh cách, khí số, vẫn là. . . Tu vị?"

Một loại thỏa mãn cảm giác, đột nhiên truyền khắp toàn thân, Đoàn Ngọc chỉ cảm thấy toàn thân thư thái, tựa như ăn no nê, thỏa mãn cực kỳ. Thức hải trong Mộc Ấn cũng là quang mang lóe lên, trở nên càng thêm ngưng tụ chút, phía trên làm bằng gỗ hoa văn càng huyền bí.

"Ta lúc này vẫn là ở vào Tam Hoa Tự Đình đại cảnh giới bên trong , dựa theo Đạo môn phương pháp, ít nhất cần mấy năm khổ công, mới có thể đi vào Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh giới, nội luyện ngũ tạng, nhưng sau khi cắn nuốt, con kia chạch đen hóa thành linh khí, dĩ nhiên để tu vi của ta tăng nhanh như gió, đã hoàn thành một nửa? !"

Đoàn Ngọc nhận biết được điểm ấy, không khỏi có chút run rẩy.

Động tác này quả thật có thể nói là nghịch thiên hành sự, thậm chí càng tương tự ma đạo!

Nhưng ma đạo học cấp tốc, chỗ tốt liền ở đây, Đoàn Ngọc chỉ là vừa nghĩ, trong đầu liền hiện ra mấy cái tên, đều là cùng Vương Giám Chi không phân cao thấp.

Nếu như giết bọn họ, có lẽ chính mình liền có thể nhanh chóng đột phá, lần thứ hai tu thành Nguyên Thần?

"Không. . . Không được, nếu là như vậy, ta thành cái gì?" Đoàn Ngọc âm thầm sợ hãi: "Có lẽ cái này tu vi tiến bộ cũng không phải là nuốt chửng chạch đen mang đến, mà là ta hoàn thành nóm ấn thu hoạch. . ."

"Ngược lại ta kẻ địch đông đảo, không có phạm ở trên tay ta, kiếp trước không thù, tự nhiên không thể giết, nhưng báo thù trong quá trình, nếu là giết kẻ địch, còn có loại này linh ứng, cái kia liền thực sự là khủng bố đáng sợ!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thao Thiết

Diệp Châu, Diêu thành.

Dù cho ăn tết, đại chiến cũng không từng dẹp loạn.

Tần Phi Ngự ăn mặc một thân do hơn một nghìn lân phiến tạo thành vảy giáp, dò xét tường thành phòng ngự, yên lặng suy nghĩ: "Tướng quân dụng binh như thần, thành trì kín kẽ không một lỗ hổng, còn có thể tình cờ ra khỏi thành tập kích, thu được chặt đầu, tăng lên sĩ khí. . . Đến bây giờ, Hạ Tông quân tâm bất ổn, tiến thoái lưỡng nan, phá địch liền ở trước mắt!"

Hắn lúc này, dĩ nhiên đã thăng nhiệm Chỉ huy sứ, Chính bát phẩm Ngự Võ giáo úy, thống lĩnh 500 người.

Không thể không nói, quân doanh huấn luyện, huyết chiến đập nện, cuối cùng cũng coi như là đem hắn cho lịch luyện ra.

"Đại chiến sắp tới a, có sợ hay không?"

Tần Phi Ngự đứng ở đầu tường, hỏi chính mình thân binh.

Người thân binh này trên môi lông tơ chưa đi, rất trẻ tuổi, dáng vẻ khoẻ mạnh kháu khỉnh, có chút chưa dứt sữa mùi vị, lúc này lại là dưng trào trả lời: "Không sợ! Địch như gỗ mục, chính là nam nhi tốt kiến công lập nghiệp lúc!"

"Tiết Chân, người rất tốt!" Tần Phi Ngự cười ha ha.

Người thân binh này là mới tiến vào đề bạt lên, có người nói còn cùng tướng quân dưới trưởng mới tới phụ tá Kế Thi có chút quan hệ, thiện sử một cây trường thương, võ nghệ cao cường, hẳn rất là yêu thích.

Theo biên chế, Chỉ huy sứ liền có thể có thân binh một thập, cũng chính là mười người, trong đó hơn nửa đều là đề bạt Cẩm Lý bang đưa tới tinh nhuệ, trung tâm tuyệt không vấn đề, còn có mấy cái, lợi dụng cái này Tiết Chân dẫn đầu.

Đặc biệt cái này Tiết Chân, nghe nói tổ tiên cũng từng ra giáo úy, có truyền thừa, có lẽ còn giỏi về dụng binh? Muốn hay không cho cái cơ hội?

Chính trầm ngâm, một lính liên lạc đến, dùng đến quỳ xuống: "Chỉ huy sứ đại nhân, tướng quân triệu tập nghị sự!"

"Được! Ta cái này liền đi!"

Tần Phi Ngự không dám chậm trễ, chạy tới trong thành phòng nghị sự.

Nơi này nguyên bản là nha môn nơi, sau đó bị Trần Sách trưng dụng, giáp sĩ vờn quanh, càng thêm uy nghiêm xơ xác sát khí.

"Bái kiến tướng quân!"

Tần Phi Ngự cùng cái khác Chỉ huy sứ đứng chung một chỗ, quỳ một chân trên đất.

"Truyền lệnh xuống, toàn quân chinh bị, ăn no nê, ngày mai chúng ta ra khỏi thành phá địch!"

Trần Sách hùng cứ chủ vị, hai tay theo đầu gối, có đại tướng khí, lúc này thét ra lệnh.

"Ầy!"

Quân lệnh như núi, tất cả giáo úy đều là lẫm liệt vâng lời.

"Ha ha. . ." Thấy vậy, Trần Sách không khỏi cười to: "Hạ Tông lão nhi, giống như trứng bên trong xương khô vậy! Đại quân sĩ khí sớm tiết, hẳn cho rằng ta đang đợi viện binh? Không! Ta thiên muốn giết hẳn cái xuất kỳ bất ý!"

"Tướng quân anh minh!"

Kế Thi một thân thanh sam, cùng cái khác phụ tá mưu sĩ đứng ở một bên, âm thầm trong lòng tính toán: "Hạ Tông phản loạn, Đông Trần nhưng không có lập tức hưởng ứng, đây là thiên thời! Phe ta y thành mà thủ, trọng tỏa địch phong, đây là địa lợi! Tướng sĩ dùng mệnh, viện quân sắp tới, sĩ khí đại chấn, đây là người cùng! Thiên thời địa lợi nhân hoà đều ở ta tay, lần này có thắng không có bại!"

"Mấu chốt nhất vẫn là cái này Trần Sách, khí độ trầm ngưng, có đại tướng chi khí, tuy rằng xuất thân thấp hèn điếm, nhưng thê tộc lại là Hoàng đại tướng quân nhất hệ, có Binh gia chân truyền. . . Trước đó đốc Hạ Vô Cửu tuy không thể nói người ngu ngốc, nhưng gặp gỡ Hạ Tông loại kia huyết chiến giết ra đến hãn tướng, liền muốn không địch lại, đối Trần Sách lại có thể áp chế, ai. . . Binh gia! Binh gia!"

. . .

Ban đêm.

Tần Phi Ngự đang muốn an giấc, bỗng nhiên thì có một Trần Sách thân binh đến: "Phụng tướng quân lệnh: Ta ra khỏi thành phá địch, người chờ tiếp ứng!"

"Cái gì? Nguyên lai tướng quân muốn đích thân đột kích ban đêm?"

Binh giả, quý đạo đã, đột kích ban đêm việc vốn là bảy phần nhìn thiên mệnh, lại nói trước cũng trộm qua mấy lần doanh, Hạ Tông là đánh lão trượng, doanh ràng đến cực kỳ kiên cố, thu hoạch không nhiều, nhưng làm sao cũng không nghĩ ra, Trần Sách lại dám lừa dối, tự mình đem người trộm doanh!

Tần Phi Ngự vội vã đi tới tường thành, chỉ thấy cửa thành mở ra, một nhánh hơn trăm người thiết kỵ lao ra.

Cái này một nhánh kỵ binh xốc vác dị thường, ngồi dưới màu đen cao đầu đại mã, trên người mặc huyền hắc thiết giáp, trong khi đi vội, liền giống như một bức di động màu đen tường thành, Tần Phi Ngự vừa nhìn liền tâm thần dao động.

Mà Trần Sách xông lên trước, ăn mặc một thân kỳ dị áo giáp.

Cái này áo giáp toàn thân đen nhánh, mũ giáp trên hai đạo thật dài màu đỏ sậm khô anh như máu nhiễm liền, nội giáp, ngoại giáp, vạt áo, cái bảo vệ đầu gối, bao cổ tay, mạ vàng giày sắt đều đủ tợn mệnh mông, mang theo cổ vận, trước ngực nhưng là một cái rít gào thú đầu, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, thổ lộ hồng quang.

Ở Trần Sách ngồi xuống, nhưng là cái kia thốt Hắc Yểm mã.

Này ngựa nghe đồn chính là một con bị thuần phục Yêu vật, đỉnh đầu có hai cái sừng nhỏ nhô ra, ngựa trong miệng hàm răng sắc bén, mỗi một ăn muốn ăn thịt hai mươi cân, rượu mạnh hai đàn, tính tình bạo ngược, lực đại vô cùng.

"Thao Thiết doanh! Theo ta xung phong!"

Kỵ binh nguyên bản chậm rãi tiến lên, sau đó dần dần gia tốc, đến Hạ Tông đại doanh trước, Trần Sách cầm trong tay phương thiên họa kích, một tiếng hô to.

"Thao Thiết!"

"Thao Thiết!"

Một trăm kỵ binh ầm ỹ la hét, trên người tựa như nhiễm một tầng hồng quang.

Cái này hồng quang lấy Trần Sách làm vì mũi tên, đột nhiên nhảy vào Hạ Tông trong doanh trại, dĩ nhiên là thế như chẻ tre!

Trên thành tường, Tần Phi Ngự nhìn ra thấy trợn mắt ngoác mồm: "Đây là. . . Quỷ Thần chi lực sao?"

"Đây là Trần Sách tướng quân chi thê tổ truyền Thao Thiết thần giáp!"

Bên cạnh, một cái tiếng thở dài vang lên, rõ ràng là Kế Thi.

"Kế tiên sinh!"

Tần Phi Ngự vội vã chào, Kế Thi lại là coi như không gặp, trừng trừng nhìn chăm chăm địch doanh: "Thao Thiết thần giáp lúc trước rèn đúc lúc hòa vào một tia Thượng cổ hung thú Thao Thiết tinh huyết, từ đây liền có thần dị, thần giáp kiên cố cực kỳ, phương thiên họa kích phá quân sát tướng, vô kiên bất tồi, khác biệt hợp nhất, như hổ thêm cánh, mỗi giết địch người, có thể lấy ra địa phương tinh khí huyết thịt, hóa thành phe mình phòng hộ. . . Chính là Binh gia chí bảo!"

"Chỉ là này giáp tuy lợi, nhưng cũng dính dáng tới một tia hung tính diêm xấu, chủ suy vong phá bại. . . Năm đó Hoàng đại tướng quân mặc này giáp càn quét quần hùng, phong quốc công, quan lạp quan quân Đại đô đốc, lại cảnh đêm thê lương, bị giết đầu xết nhà, chính là vì lý do này!"

"Thực sự là qua hơn một chút năm, không có nhìn thấy cái này Thao Thiết tinh binh, cùng Thao Thiết chiến pháp. . ."

Tần Phi Ngư như hiểu mà không hiểu, nhìn địch doanh, chỉ thấy một nhánh hồng quang giống như giao long, tung hoành đi tới, thế không thể đỡ.

Trần Sách vung múa phương thiên họa kích, kích đầu có một cái lỗ thủng, giống như Hung thú con mắt, mỗi lần giết người, đều rút lấy huyết quang, lan tràn Trần Sách toàn thân, phúc xạ phía sau Thao Thiết tinh kỵ.

Đến này chi lợi, cái này một nhánh kỵ binh càng là như có thần trợ, liên tục giết xuyên địch doanh.

"Giết!"

Lúc này, kẻ địch trung quân bên trong vang lên trống trận, thành lĩnh có một nhánh tinh binh đập tới, liền Thao Thiết doanh hồng quang đều là bị ngăn cản một ngăn trở.

"Hạ Tông một phương tiết độ, cũng tu tập Binh gia pháp môn, luyện một nhánh 500 người Hắc Vũ tinh binh, đây là cuối cùng tiền vốn, nhưng không thể cứu vãn, có thể làm gì?"

Kế Thi hào không lo lắng, lại là thở dài.

Tần Phi Ngư thấy tình cảnh này, trong lòng cũng là cực kỳ chấn động: 'Đại ca đã nói với ta, ta tu đạo tố chất quá kém, chỉ có thể luyện võ, lấy võ nhập đạo, đi Binh gia con đường. . . Võ công tu luyện tới cực hạn, muốn đột phá liền nhất định phải tòng quân, đầu đến một nhánh trăm thắng ngay trong đại quân, lấy lăng liệt dương cương chi binh khí rót vào người, phối lấy bùa chú, bí dược lên cấp! Đây là Binh gia tầng thứ nhất cảnh giới! Mà đệ nhị trọng cảnh giới, liền muốn chưởng quyền to, luyện tinh binh, lấy tinh binh khí tu luyện! Sau đó tựa hồ còn có rãi đậu thành binh, Thảo Mộc Giai Binh thần thông, thậm chí sinh ra long hổ đại lực, đao thương bất nhập, vạn người khó địch! Ta nguyên bản không tin, nhưng. . .'

Lúc này tận mắt nhìn thấy, lại là không thể không tin.

"Xưa nay cướp đoạt thiên hạ, dựa vào chính là Binh gia lực lượng, tuy rằng Đạo môn cũng làm theo, luyện được đạo binh đạo tướng, nhưng chung quy không phải chính thống, không có loại kia đường hoàng khí sát phạt! Người xem. . . Hắc Vũ tinh binh không địch lại Thao Thiết tinh kỵ, địch doanh đại loạn, đến người dám người xuất kích!" Kế Thi một chỉ.

Phía trên chiến trường, năm trăm tinh binh bị giết, một trăm Thao Thiết doanh huyên não long trời lở đất, hỗn loạn liên không thể át chế lan tràn đến trung quân.

Dù cho Hạ Tông đàn áp lại là đắc lực, lúc này tam quân đến kinh sợ, cũng bạo phát doanh khiêu.

Trong quân nghiêm khắc xơ xác sát khí, lâu dần tinh thần áp lực tất lớn, như binh sĩ không được phát tiết, tâm tình tiêu cực đọng lại, một khi làm nổ, liền cuồng loạn, chém lung tung giết lung tung, bất luận địch ta, bên ba kêu khóc, đơn giản là như người điên.

Gặp phải tình huống như thế, dù là cổ kim danh tướng cùng nhau phục sinh, cũng là không làm nên chuyện gì.

"Giết! Nhanh giết!"

Tần Phi Ngư tỉnh giấc chiêm bao, lập tức xuống điểm binh, hội hợp trong thành bốn ngàn quân tốt đồng loạt nhào ra, xung kích Hạ Tông đại doanh.

Hạ Tông đại doanh vốn là doanh khiêu, lúc này lại bị vọt một cái, nhất thời không thể cứu vãn, quân tốt dồn dập bị giết, có trực tiếp quỳ xuống đất đầu hàng.

. . .

"Tặc tử!"

Hạ Tông rút kiếm ở tay, liền giết mấy cái đào binh, không khỏi chỉ thiên mắng to: "Đông Trần lừa gạt ta, trì không xuất binh, đây là trời muốn tiêu diệt ta, không phải chiến chi tội!"

"Đại nhân, mau chạy đi!"

Hắc Vũ tinh binh tổn thất nặng nề, chỉ có mấy cái kỵ binh còn ở xung quanh hộ vệ, lập tức khuyên: "Mau chóng lên ngựa ra doanh!"

"Ha ha. . ."

Hạ Tông lúc này, lại là cười to: "Đông Trần muốn hại ta, Khánh quốc cũng phải giết ta, cái này thiên hạ lớn lao, cái nào còn có ta Hạ Tông lập thân nơi? Ta tốt đẹp đầu ở đây, cái nào tới bắt?"

Hắn võ nghệ cao cường, lúc này xoay người lên ngựa, như Hắc long ra hoang dã, ba thước mũi kiếm bên trên hàn quang lẫm lẫm.

Một cái Thao Thiết tinh kỵ xung phong lại đây, bị hắn trường kiếm một chiếc, trên thân kiếm ánh sáng sáng quắc, phá vỡ huyết quang, lại là vậy một cái.

Cái kia tinh kỵ bưng cuống họng, không thể tin tưởng ngã xuống.

"Giết!"

Trần Sách thấy vậy, lập tức giục ngựa mà đến, dưới khố Yêu mã dường như một cơn gió đen.

Rầm Rầm

Phương thiên họa kích lấy khí thế như sấm vang chớp giật rơi xuống, trường kiếm rên rỉ một tiếng, đột nhiên mà đứt.

Hạ Tông nhân mã đến lật, vô cùng chật vật lăn một vòng.

Trần Sách không chút lưu tình, họa kích vẩy một cái, Hạ Tông đầu liền bay lên, giữa không trung vẫn la lên: "Sảng khoái! Thực sự là sảng khoái!"

Rơi trên mặt đất, thì mới khí tuyệt!

"Hạ Tông đã chết, các người còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại sao?"

Trần Sách lập tức, sau lưng tinh kỵ đồng loạt hô to, tiếng vang chấn động tam quân.

Không ít ngoại vi còn liều mạng chống lại tâm phúc đến lúc này, đều là ngực không có dấu chí, sắc mặt trắng bệch quỳ xuống: "Chúng ta hàng rồi!"

Đúng là Hạ Tông còn sót lại thân binh, lúc này không nói một lời, từng cái từng cái giờ kiểm tự vẫn, dòng máu một chỗ.

"Nhất tướng công thành vạn cốt khô!"

Nhìn cái này khốc liệt sa trường, Trần Sách trong lòng lại không có bao nhiêu mừng rỡ, trái lại nặng trĩu trịch.

"Thao Thiết hung giáp, hiện thế điềm xấu! Ta lấy này phá Hạ Tông, ngày sau tất có phản phệ. . . Nhưng Đại trượng phu dương danh lập vạn, chối lợi cửa nhà, vợ con hưởng đặc quyền, tung da ngựa bọc thây, cũng là nhân sinh một việc vui lớn!"

Một niệm đến đây, trong lòng ngực phiền muộn diệt hết, không khỏi lại là cười to.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Chết Oan

Thời gian thoáng hương về trước.

Huyện Lịch Nguyên, đại lao.

Ăn tết vui mừng chưa tản đi, trong phòng giam nửa là trống trải.

Một ít tội danh so sánh nhẹ bản địa phạm nhân, đều cho trở lại ăn tết, dù sao người nhà đều ở, gia sản cũng ở, không sợ chạy đi.

Đương nhiên, tội nặng tại người, hay hoặc là không có lo lắng, liền không nằm trong số này, nhưng cũng có thể cho chút rượu nước ăn thịt, xem như là ăn tết.

"Lưu đầu, xem ta mang cái gì đến rồi!"

Ngục tốt Vương tiểu nhị nhắc theo béo ngậy bọc giấy lại đây, còn có một bình rượu.

"Đây là cửa phía tây trên đường cái lão Hà kho thịt lợn, ta vừa gửi chính là cái này ý vị!" Quản ngục Lưu Vạn nhếch môi nở nụ cười: "Vẫn là người hiếu thuận!"

"Cuối năm, ty ngục đại nhân đều ngừng mộc, nha môn che ấn, chúng ta cũng tới vui a vui a!"

Wang Xiao Ni xé ra giấy dầu, quả nhiên là hai phiến tai lợn, Lưu Vạn thấy vui sướng, vội vã lấy ra bát rượu, còn có một cái đĩa ngũ vị hương đậu tằm, hai người liền như thế ngồi đối diện ăn uống lên.

"Ha ha. . . Các người đúng là tốt hưởng thụ!"

Chính cao hứng, không ngờ một tiếng cười gằn truyền đến, Lưu Vạn quay đầu vừa nhìn, vội vã cùng Vương tiểu nhị hành lễ: "Xin chào đại nhân! Đại nhân nhưng là đến tuần tra?"

Cái này đến, chính là ngục quan Khâu Lộ, sau lưng còn theo hai cái âm mặt thanh niên.

"Chữ Thiên số hai phạm nhân còn ở?"

"Ồ, đó là đại án, làm sao có khả năng để cho hãn chạy?"

Lưu Vạn vội vã dẫn Khâu Lộ đi qua, đi tới một chỗ phòng giam trước: "Thái lão đầu, có người đến xem người!"

Cái này lao ngục mùi vị rất nặng, dù là phô rơm rạ cũng là lại triều lại ướt, phía trên mơ hồ nằm một người, trên người treo xích sắt, nghe vậy run lên, vô thần con mắt nhìn sang.

"Nghe nói người này vẫn là cái gì võ lâm đại hào, nhưng đến rồi chúng ta ngục bên trong, là long đến cuộn lại, là hổ đến nằm, xuyên lên xương tỳ bà, võ công liền phế bỏ hơn nửa, bao nhiêu hải tặc đều ngã xuống, cũng không nghe ai có thể chạy đi được!" Lục Vạn liền vội vàng nói.

"Ừm! Mở cửa!"

Khâu Lộ dặn dò mở ra cửa lao, dùng khăn mùi soa che miệng đi vào, gật gù: "Chính là người này. . . Trên tư nhân công việc đi!"

Vừa nghe lời này, mặt sau hai đại hán liền cười gằn, tiến lên đem Thái Chuẩn bắt được, lại đem ngàn tầng giấy thấm ướt, từng tầng từng tầng hồ đi lên.

Thái Chuẩn tự nhiên không ngừng giãy dụa, làm sao xuyên qua xương tỳ bà, lại bị dấn vật nhiều ngày, quả thực không thành hình người, lực đạo yếu ớt, dần dần liền không một tiếng động.

"Lưu đầu?"

Vương tiểu nhị nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi run lên.

"Sợ cái gì?" Lưu Vạn bất mãn mà liếc mắt một cái: "Cái nào lao ngục bên trong không có chết oan quỷ? Cái này Thái lão đầu vốn là thân phạm quan ti, cả đời đều ra không được đầu, báo cái bạo tạt đi lên cũng chính là. . . Người cẩn thận nhìn, đây chỉ là một chiêu, còn có điệp bao cát, bảo đảm khám nghiệm tử thi làm đều nghiệm không ra. . ."

Một lát sau, Khâu Lộ đi ra, nhìn thấy biết vâng lời Lưu Vạn hai cái, không khỏi nở nụ cười: "Các người theo chương trình đi, cuối năm, không thể không có tiền thưởng!"

Nhất thời thưởng đi, Lưu Vạn thu được một cái lớn nguyên bảo, có tới mười lạng, Vương tiểu nhị cũng có năm lượng bạc.

"Đa tạ đại nhân! Đa tạ đại nhân!"

Cái này mức thưởng liền nặng, Lưu Vạn Vương tiểu nhị vui mừng vạn phần, liền tục tạ ân.

"Không cần cảm ơn ta, muốn cảm ơn liền cảm ơn Đoàn lão đại đi. . ." Khâu Lộ cười híp mắt nói: "Vị này cũng là nhân vật a, Thái Chuẩn đắc tội hắn, chẳng phải là hiềm mệnh quá dài sao?"

"Hóa ra là Đoàn lão đại ý tứ! Người này tập kích quan sai, chết chưa hết tội!"

Lưu Vạn vừa nghe, trong lòng cuối cùng một điểm sầu lo cũng biến mất không còn tăm tích.

Khâu Lộ gật gù, dẫn người đi ra đại lao, trở lại chính mình trạch viện.

Không đến bao lâu, một cái áo xanh gã sai vặt liền đi từ cửa sau ra, ở trên đường phố xoay chuyển vài vòng, vừa mới đến một nhà sân sau, gõ cửa đi vào.

Nhìn thấy bên trong một người, chấn động ống tay áo quỳ xuống: "Bái kiến công tử, sự tình đã xong rồi!"

"Như vậy rất tốt, cái kia Thái Chuẩn không phải còn có người ở bên ngoài cứu viện sao? Ngày mai thật tốt thu lại xuống, tuyển cụ tốt nhất quan tài, đem thi thể đưa trả lại bọn họ!"

"Vâng!"

...

Mùa xuân ấm áp tháng hai, cỏ mọc én bay.

Đoàn Ngọc cười một con lừa xanh, thanh thoi thanh thoi trở lại huyện Lịch Nguyên.

"Khánh Lịch mười bảy năm, ta cũng mười bảy tuổi!"

"Sống lại đến nay bất quá mấy tháng, cũng đã đặt móng nhập đạo, thần thông ở tay, thiên hạ đều có thể đi đến!"

"Có thực lực này, mới có thể chậm rãi trù tính, cứu vãn Bạch Hào sơn cùng Thương Khung khí số. . ."

Bạch Hào sơn chính là mười Đại đạo mạch một trong, chính mình không tu luyện tới Du Thần Ngự Khí tu vị, nói cái gì cứu vãn thay đổi chỉ

là chuyện cười, thậm chí Du Thần Ngự Khí cũng chỉ là tiền đề một trong.

Cho tới Thương Khung chìm trong? Hồ tinh khắp nơi kiếp số?

"Theo ta kinh nghiệm kiếp trước đến xem, người Hồ xâm lấn tuy rất sớm bắt đầu, nhưng kéo dài mấy chục năm, đến ta ngã xuống lúc cũng mới diệt bắc cảnh mấy nước mà thôi. . . Vẫn còn có thời gian!"

"Đúng là lại đến trên đường, đã nghe nói Trần Sách đại phá Hạ Tông, năm ngàn bại hai vạn, trận chém Tiết độ sứ. . . Diệp Châu đại loạn cuối cùng có thể bình định rồi. . ."

Tuy rằng Hạ Tông chết rồi, nhưng một đường thu phục mất đất, phòng bị Đông Trần thừa dịp cháy nhà hôi của, cũng là nên có chi nghĩa.

Con lừa đi tới Đại Lâm hương điền trang, Đoàn Ngọc lại là bỗng nhiên ngăn ra.

Chỉ thấy ruộng xá bên trong, nhạc buồn mơ hồ, lại có cô gái hài đồng tiếng khóc truyền ra.

"Chuyện gì xảy ra?"

Hắn hơi nhướng mày, nhanh chân đi tiến vào, liền thấy một cái linh đường, cờ trắng mang theo, lộ vẻ người chết.

"Bang chủ!"

"Bang chủ trở về!"

Ở cái này, đều là Cẩm Lý bang bang chúng cùng người nhà, nhìn thấy Đoàn Ngọc trở về, giống như nhìn thấy người tâm phúc: "Ngài nên vì Trần Thất báo thù a!"

"Các người chờ ... !"

Đoàn Ngọc nhanh chân đi vào bên trong viện, Diệp Tri Ngư liền tiến lên đón, hai mắt đỏ đỏ: "Bang chủ! Đại ca. . ."

"Chớ có sợ, có ta đây!"

Đoàn Ngọc thấy Diệp Tri Ngư toàn thân áo đen trang phục, bên hông đeo đao, đầy người sát khí, chỉ có trên cánh tay bao vòng vải trắng, thân hình gầy gò, giữa hai lông mày mang theo một tia sâu dung, không khỏi nói: "Có ta ở, không lật được trời, người đến, dâng trà! Ngồi xuống nói!"

"Vâng!"

Diệp Tri Ngư ngoan ngoãn ngồi xuống, nhấp ngụm trà, thở dài một hơi, tựa hồ nghĩ muốn đem những này thời gian phiên muện đều phát tiết đi ra: "Thái Chuẩn chết rồi!"

"Cái kia Phạm Tĩnh sư phụ?" Đoàn Ngọc thoáng vừa nghĩ, chính là cười gằn: "Đó là hắc đồ tử đồ tôn, sư môn bạn tốt báo thù đến rồi?"

Võ lâm đại hào chính là điểm này phiền phức, dễ dàng rút dây động rừng.

Đoàn Ngọc chính là rõ ràng đạo lý này, mới cố ý đem Thái Chuẩn giải vào nhà tù , làm cái này con tin, tốt làm cho đối phương sợ ném chuột vỡ đồ.

Trên thực tế cũng chứng minh hắc đằm chiêu không sai, Thái Chuẩn ở lao ngục bên trong đoạn thời gian đó, dù cho võ lâm đối với Cẩm Lý bang bị người đàm tiếu xuống dốc không phanh, lại còn thật không có đến trả thù.

Nhưng Thái Chuẩn vừa chết, cục diện nhất thời không giống.

Nếu như nói Cẩm Lý bang trước hành vi chỉ là qua giới, cái kia công nhiên dùng lao ngục bức tử võ lâm tiền bối, liền là chân chính tự tuyệt tại võ lâm, trên giang hồ từ lâu loạn xạ bát nháo.

Thậm chí tự phát thành lập cái gọi là 'Huyết Cừu minh', đến huyện Lịch Nguyên cùng Cẩm Lý bang tố đối, ám sát Cẩm Lý bang bên trong người.

Cái kia Trần Thất, chính là vì hộ vệ Diệp Tri Ngư, bị loạn đao chém chết, vô cùng thê thảm.

"Hô. . . Những thứ này người trong giang hồ, thực sự là dùng cảm tư đấu, khiếp tại quốc chiến, trước Hạ Tông phản loạn, bọn họ chạy chạy đi đâu?"

Đoàn Ngọc nghe xong, chính là cười gằn, chợt thu thập tâm tình: "Trần Thất hộ chủ có công, muốn tầng tầng trợ cấp, cho lên tặng ruộng nước mười mẫu, bạc ròng trăm lạng, trong nhà ra một người, sắp xếp cái công việc! Cho tới Huyết Cừu minh, bất quá gà đất chó sành mà thôi, xem ta diệt nó!"

"Đại ca người chẳng lẽ đã. . ." Diệp Tri Ngư con người sáng ngời, chợt oán hận: "Cái kia Huyết Cừu minh thực sự đáng ghét, cùng trộm cướp có gì khác nhau đâu? Nếu người lại không về, ta liền chuẩn bị trước tiên mang bang chúng đến huyện thành tạm lánh."

"Việc này còn có nghi hoặc điểm!"

Đoàn Ngọc hớp miếng trà, ung dung thông thả nói: "Người ta đều rõ ràng. . . Thái Chuẩn không phải chúng ta giết, điểm này chỗ tốt đều không có. . . Mà hắn ở trong ngục, cho tới huyện lệnh, cho tới ngục tốt, đều có thể từ trên người hắn mò mẫm, cái này đều là tài lộ! Muốn bãi bình những thứ này, cần thế lực cũng không nhỏ, tổng không đến nỗi là quản ngục vì nịnh bợ chúng ta, chính mình ra tay?"

"Bang chủ người là nói. . . Chu gia?" Diệp Tri Ngự nghi hoặc không rõ: "Bọn họ không phải cùng chúng ta cùng giải sao?"

"Ai biết được? Khiến mờ lộn làm tâm trí mê muội, lại cố gắng tự cho là làm được thiên y vô phùng. . ."

Đoàn Ngọc lắc đầu, hân thờ phụng động cơ luận, một chuyện chỉ cần làm ra, tất có vết tích, mà thủ phạm thường thường chính là sau đó lợi ích lớn nhất người.

Đương nhiên, cũng có khả năng vu oan, nhưng chỉ cần nghĩ sâu một tầng, đem thứ hai lợi ích người cũng xếp vào hiềm nghi, liền gần đủ rồi.

Nhiều nhất xếp vào thứ ba lợi ích đến người, lại xuống đi thế lực liên vất vả không có kết quả tốt, không đến nỗi liều lĩnh tròng phiêu lưu này.

Như vậy tính toán, trên căn bản nắm chắc, trong lòng có đoán.

Ngay sau đó liền liệt ra mấy cái kẻ tình nghi đến, đều là cùng Cẩm Lý bang có cừ oán: "Một lưới bắt hết chính là, không cần có điều kiêng kỵ gì. . ."

Thành tựu Luyện Khí sĩ sau khi, tầm mắt nhất thời không giống.

"Được rồi. . ."

Diệp Tri Ngự như trút được gánh nặng, nhìn có chút xa lạ đại ca, rồi lại con mắt một đỏ, hầu như rơi lệ.

"Người làm sao?"

"Ta. . . Ta đây là cao hứng. . ." Thấy Đoàn Ngọc vẻ mặt khác thường, Diệp Tri Ngự vội vã lau chùi: "Phi Ngự nhị ca còn nhường người đưa tới thư nhà. . . Nói là đã lập xuống đại công, làm được Chính bát phẩm giáo úy, 500 người Chỉ huy sứ, ít ngày nữa cũng phải xin nghỉ trở về!"

Giáo úy là quân hàm, Chỉ huy sứ mới là đứng dẫn chức vụ.

Liên Đoàn Ngọc nghe xong, đều hơi kinh ngạc: "Xem ra thực sự là lập công không nhỏ a. . . Nếu là chiến sau chuyển chức địa phương, có thể làm Huyện úy. . ."

"Đúng đấy, nhị ca có như thế tiền đồ, ta cũng vì hân cao hứng!" Diệp Tri Ngư nói.

"Ừm. . . Nhị đệ xem ra có thể đi Binh gia con đường, cũng không biết võ công tiến bộ làm sao. . ."

Đoàn Ngọc trầm ngâm xuống, nhìn về phía Diệp Tri Ngư.

Nói thật, sau khi sống lại, hai người này tố chất hân liền xem qua, Tần Phi Ngư không phải tu đạo tài liệu, chính mình liền dẫn hân hướng về Binh gia trên đường đi.

Chỉ là này con đường ngày sau không vào thể chế, phải tự thành phiên trấn, bằng không làm sao nắm giữ quân quyền tu luyện?

'Binh gia tu luyện tới cực hạn, cũng là đáng sợ cực kỳ, có thể đao thương bất nhập, lấy một địch vạn, chỉ là như vậy cảnh giới cùng Đạo gia Lôi Kiếp Bất Diệt cảnh giới như thế, đều là truyền thuyết. . .'

'Tiểu muội không thích hợp võ đạo, hoặc có thể đi Nho gia con đường? Nếu có thể đọc sách dưỡng khí, tu hành đến 'Tri Thiên Mệnh', cũng không thua Nguyên Thần. . .'

Một niệm đến đây, không khỏi hỏi: "Tri Ngư, người có nghĩ muốn đọc sách?"

"Không! Ta nghĩ tu đạo!"

Diệp Tri Ngư làm như đã cân nhắc một lúc lâu, như chặt đinh chém sắt trả lời.

Có lẽ trong lòng, muốn cùng bang chủ đại ca càng gần hơn một ít, cũng là tốt đẹp.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Một Chương Đánh Chết

"Tu đạo a. . ."

Đoàn Ngọc có chút thở dài.

Diệp Tri Ngư nếu không thích đọc sách, lại võ công khó thành, cũng chỉ có thể tu đạo.

Chính mình mặc dù sẽ Triện Khắc sư cùng Bạch Hào sơn đạo pháp, lại là không thể truyền.

Bạch Hào sơn đạo pháp trước tiên không nói, cái này Triện Khắc sư chỉ đạo, hiện tại chính mình từ đầu tu luyện, nhất thời cảm giác bí ẩn tầng tầng, ngày sau không phải đại thành tựu là đại bại, nói không chắc còn có không lỗ nhân quả liên luy, họa phúc khó dò! Làm sao có thể để Diệp Tri Ngư tiếp tục rơi vào bãi nước đục? Nhiều nhất lấy phân biệt pháp Trúc Cơ, học chính mình kiếp trước như thế thoáng dính dáng, làm cái cao cấp khắc dấu tượng công thôi.

"Bạch Hào sơn đạo pháp vạn không thể truyền, cái khác đạo mạch ta cũng không nghĩ có liên luy. . . Cái kia cũng chỉ có thể để Tri Ngư đi kế thừa một ít đạo tàng?"

Đoàn Ngọc trầm ngâm: "Một ít đạo tàng bên trong có hoàn chỉnh pháp môn, đồng thời sư môn sớm đã đoạn tuyệt, tu luyện sau tiếp xuống nhân quả bất quá là truyền thừa cùng chấn chỉnh lại đạo thống mà thôi. . . Chỉ là thích hợp cô gái đạo tàng, để ta nghĩ nghĩ. . ."

"Bang chủ có thể có nghi nan?" Nhìn thấy Đoàn Ngọc vẻ mặt mấy biến, Diệp Tri Ngư không khỏi nói: "Nếu là vì khó, ta liền không học. . ."

"Không, người tu đạo cũng có thể. . . Chỉ là có lẽ đến theo ta ra ngoài, va một tùm Tiên duyên!"

Đoàn Ngọc mỉm cười nói.

Đang lúc này, bên ngoài một trận náo động.

"Xảy ra chuyện gì?"

Diệp Tri Ngư đi ra ngoài quát hỏi, không đến bao lâu, một tên bang chúng liền giơ một mũi tên dài đi vào, tiễn trên thân còn cột một quyển sách: "Bang chủ! Đây là mới vừa bắn vào trong viện!"

"Tốt tặc tử, đây là nhìn chăm chăm nơi này một lúc lâu. . ."

Đoàn Ngọc cười gằn, mở ra tiễn sách, liền thấy là một chiến thiếp: ". . . Nghe tiếng đã lâu Cẩm Lý bang Đoàn bang chủ võ công cao cường, Ninh mỗ xin gặp tại Thăng Long đình, ngày mùng 2 tháng 2, sinh tử do mệnh. . . Ninh Thủ Huyền!"

"Là hản!" Diệp Tri Ngư thán phục một tiếng: "Kháng Long Thủ Ninh Thủ Huyền, Khánh quốc võ lâm thành danh đã lâu Đại tông sư, đã từng đánh bại bốn vị tông sư liên thủ, cũng từng du lịch Bắc Yển, bị quan phủ truy nã, một người một ngựa, lại chiến lại đi, một đường sát thương hơn trăm quan binh, danh chấn thiên hạ. . . Người này không phải đã sớm quy ẩn, dăm chiêu Thiên Nhân chi đạo đi tới sao?"

"Cũng làm khó Huyết Cừu minh, dĩ nhiên có thể mời ra người này!" Đoàn Ngọc đem chiến thiếp ném đi, thở dài một tiếng.

"Bang chủ vì sao mà thán?" Diệp Tri Ngư có chút bận tâm.

"Ta đang thử dài, cái này Khánh quốc Đại tông sư, đứng ở phàm tục đỉnh cao nhân vật, lại muốn ít hơn một người. . ."

Vừa đã nhập đạo, cái gì sợ phàm tục? Có lẽ lấy Ninh Thủ Huyền võ công tài tình, bình thường Tam Hoa Tự Đình Luyện Khí sĩ đều có thể chống lại, nhưng mình lại cùng bọn họ không giống!

Này lại là chân chính làm vì đại tài ngã xuống mà thán!

. . .

Ngày hai tháng hai, rồng ngẩng đầu.

Mưa phùn mỏng lung, tục ngữ nói mưa xuân quý như mỡ, nhìn thấy cái này mưa, lão nông đều là mừng rỡ.

Thằng Long đình ở ngoài.

Chẳng biết lúc nào, đã tự không ít giang hồ khách, một loại lạnh lẽo sát khí, khiến cho đi ngang qua người đi đường đều là né tránh, trong lòng lo sợ.

Trên quan đạo, lại ngừng mấy chiếc xe ngựa, tình cờ nhắc lên một góc, lặng lặng nhìn kỹ.

Trong đình sớm đã có một người, là Kháng Long Thủ Ninh Thủ Huyền.

Tuy là võ lâm thành danh đã lâu tiền bối, nhưng bảo dưỡng có đạo, hạc phát đồng nhan, phong thần như ngọc, tiêu sái thông dong, khiến cho người vừa thấy liền lòng sinh ngưỡng mộ tâm tình.

Lúc này đứng chấp tay, ngóng nhìn màn mưa, thân hình liền tựa như cùng cái này đình, cái này mưa bụi, cái này tự nhiên hòa làm một thể, thấy

người hoàn toàn ngờ ngác, rõ ràng là võ đạo bên trong vô cùng hiểm thấy 'Thiên Nhân Hợp Nhất' cảnh giới.

Một ít giang hồ lão nhân liền nhân cơ hội giáo dục đệ tử: "Cái này Thiên Nhân Hợp Nhất, chiếm cứ địa lợi, dù cho ngang nhau Đại tông sư đối địch cũng phải rơi xuống nhập hạ phong, cái kia Cẩm Lý bang Đoàn Ngọc vừa bắt đầu liền ăn cái muộn thiệt thòi a!"

"Hảo vũ tri thì tiết, đương xuân nãi phát sinh. Tùy phong tiềm nhập dạ, nhuận vật tế vô thanh. . ."

Chợt nghe ngâm thơ tiếng truyền đến, mọi người quay đầu, liền thấy được hơn mười Cẩm Lý bang bang chúng, thân mặc màu đen áo bông, trước ngực thêu cẩm lý, chen chúc một người mà tới.

Người này thiếu niên dáng dấp, khoảng mười bảy tuổi, mắt tựa như điểm sơn, mũi miện trúc quan, nguyệt sắc áo dài, tay áo lớn phiêu phiêu, chân đạp Đẳng vân ngoa, sau lưng có một thiếu nữ Hồng Tụ bung dù, một luồng khí độ liền tự nhiên mà ra.

"Được lắm thiếu niên lang đẹp trai, tốt một tay vịnh mưa xuân. . ."

Ninh Thủ Huyền nhìn kỹ đi vào đình Đoàn Ngọc, trong mắt hình như có vẻ kinh dị lóe lên, sau một lúc lâu mới bùi ngùi thở dài: "Dưới chân rất nhiều xuất trần khí, tội gì ở giang hồ nước bùn bên trong lăn lộn?"

"Người sống một đời, há có thể dứt bỏ phàm tục, thái thượng vong tình?" Đoàn Ngọc trên mặt lại là lộ ra một tia vẻ trào phúng: "Tựa như người Ninh Thủ Huyền, không đi trong núi thanh tu Thiên Nhân Hợp Nhất chi đạo, lại tới nơi này cùng ta làm khó dễ!"

"Lời ấy ngược lại cũng có lý. . ." Ninh Thủ Huyền nói: "Ta còn muốn hỏi câu cuối cùng, nhưng là người giết Thái Chuẩn?"

"Dù cho ta nói không phải, các người tin sao?" Đoàn Ngọc xì cười một tiếng, văng trán bỗng nhiên lạnh lẽo: "Cái kia liền coi như ở trên đầu ta tốt, ngược lại chỉ cần giết người, lại diệt đến Huyết Cừu mình, toàn bộ Khánh quốc võ lâm, còn có ai dám đến cùng ta làm khó dễ!"

Này ngược lại là thật sự, nếu như có thể làm được điểm ấy, tất là Khánh quốc trong chốn võ lâm 'Đại Ma Vương' nhân vật, dám đến báo thù người giang hồ trái lại muốn giảm mạnh , liền ngay cả những kia 'Danh môn đại phái' cũng không dám trêu chọc.

'Người này. . . Đã nhập ma!' Ninh Thủ Huyền bị Đoàn Ngọc nhìn kỹ, trong lòng không khỏi phát lạnh: 'Như cho trưởng thành, tất là trong chốn võ lâm một đại kiếp!'

Nhất thời rơi xuống một loại nào đó quyết tâm, khoát tay: "Mời ra chiêu!"

Đoàn Ngọc không nói một lời, con mắt nhìn kỹ mà xuống.

Chỉ một thoáng, Ninh Thủ Huyền chỉ cảm thấy một loại đại khủng bố kéo tới.

Cái này núi cái này nước, còn có cái này đình, đều tựa hồ cùng mình cắt rời.

'Võ đạo khí huyết nồng nặc đến đỉnh điểm , hóa thành ba thước xích quang, ngày đó Ngưu Cát loại kia tiểu thuật, liền dính đều dính không tới trên người hắn. . . Như vậy căn cơ, vẫn như cũ vào không được cửa. . .'

Đoàn Ngọc đối với chuyện này rất lý giải, dù sao cái này Ninh Thủ Huyền tuổi đều lớn như vậy, Đạo môn ai nguyện ý lĩnh nhập môn? Huống chi, thân là võ lâm đại hào, nửa đen không trắng, là quan phủ trọng điểm quan tâm đả kích đối tượng, cũng không có thể lãnh binh vào được Bình gia.

Cho tới Nho gia? Ha ha. . .

Một niệm đến đây, không khỏi nói: "Người lại có biết vì sao không người độ người? Một nửa là người không triển vọng, còn có một nửa, chính là người cái này thân kiệt ngạo khí!"

Trong chốn giang hồ làm thói quen đại lão người, làm sao cam nguyện đi dè thấp làm nhỏ?

Ninh Thủ Huyền chấn động, trước mắt tựa như hiện ra cái hình ảnh, đó là một cái lão đạo lắc đầu mà đi bóng lưng, hay là chính mình khoảng cách đạo mạch gần nhất một lần.

Chợt, thiếu niên kiệt ngạo, trung niên hăng hái, tuổi già phí thời gian từng hình ảnh, vừa tựa hồ tận ở trước mắt.

"A. . . Kháng Long Thủ!"

Hắn cắn đầu lưỡi một cái, biết tuyệt không có thể như vậy tiếp tục nữa, bằng không chưa chiến trước tiên bại!

Lúc này dựa vào đau đớn, rốt cục thoát khỏi trước ràng buộc, song chưởng luân phiên mà ra, một âm một dương, khăng khăng bảo thủ.

Hống!

Trong hư không tựa như vang lên long ngâm, đình ở ngoài mưa bụi hơi động, thành linh bị kinh phong mang khóa, hướng về Đoàn Ngọc mà đi.

Cái này một tay đánh ra, quả thực hồn nhiên thiên thành, diệu đến điên phong.

Dù cho để Ninh Thủ Huyền chính mình lại đánh 100 lần, cũng chưa chắc có thể tái hiện kinh diễm như vậy một chiêu!

"Thiên Nhân Hợp Nhất! Chân chính Thiên Nhân Hợp Nhất!"

Đình ở ngoài, rất nhiều cao thủ võ lâm kinh ngạc thốt lên.

Mà Ninh Thủ Huyền lại là truy tìm cảm giác của chính mình, thân hình dường như chim nhỏ, thanh được linh động, một loại vui mừng lớn ngừng tụ trong lồng ngực, phảng phất đã thấy cánh cửa kia, đó là phạm tặc cùng Tiên đạo phân giới.

Đùng!

Sau một khắc, một cái bạch ngọc giống như bàn tay, liền theo ở hắc lồng ngực.

Ninh Thủ Huyền như tảo ngộ búa tạ, ngực xương sườn vỡ vụn, bay ngược ra Thăng Long đình, đổ ở lầy lội bên trong.

"Đạo. . . Đạo. . ."

Hắc giơ lên tay phải, trong con người có cảm giác cực kì không cam lòng, hư khê vỗ mấy lần, rốt cục vẫn là bất đắc dĩ rơi xuống.

Nhất đại tông sư, nhất thời mất mạng!

. . .

Tình cảnh hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có nước mưa tiếng đập xuống âm.

"Ninh Thủ Huyền. . . Bại?"

"Không. . . Đây không phải là thật sự. . ."

"Cùng tiến lên, chém chết hắc làm vì Ninh lão gia tử báo thù!"

. . .

Hồn động tiếng nổi lên, lại bị một tầng gót sắt đè xuống.

Đạp đạp!

Chẳng biết lúc nào, chu vi đã bị tăng lớn kỵ binh bao vây: "Tự chúng ầu ẩu, bất chấp vương pháp, giết cho ta!"

Hừu hừu!

Tiến như mưa rơi, ở trong quân tình nhuệ vây công bên trong, lại là cao thủ võ lâm, cũng chỉ có thể nuốt hận bỏ mình, hoặc là như chó mất chủ giống như chạy trốn chết.

Cầm đầu kỵ tướng xuống ngựa, hái đi mũ giáp, tiến vào đình: "Bang chủ! Tiểu muội! Ta đã trở về!"

Hắn khuôn mặt lạnh lùng, thân hình ưỡn cao, trên mặt mang theo anh khí, rõ ràng là Tần Phi Ngự!

"Nhị ca!"

Diệp Tri Ngự vui sướng tiến lên, lôi kéo Tần Phi Ngự cánh tay: "Người trở về?"

"Hừm, thừa Mông đại tướng quân ưu ái, cho nghỉ ba ngày, thời kỳ một đến, nhất định phải lập tức trở về quân doanh!" Tần Phi Ngự mỉm cười nói.

"Đến, uống trà!"

Đoàn Ngọc tự mình tự ngồi, ở trong đình pha trà thưởng trà: "Xem ra, người không dự định trở về làm Huyện úy?"

Tần Phi Ngự thở dài: "Lúc này mới hiểu được đại ca đưa ta đi trong quân dụng ý, từng trải qua như vậy rộng lớn biến rộng, ta làm sao đồng ý trở lại rãnh nước nhỏ bên trong đây?"

"Rất tốt, nếu người chọn điều này đường, liền muốn kiên định tiếp tục đi! Ta đã tra ra Huyết Cừu minh sào huyết nơi, giao cho người!" Đoàn Ngọc chỉ cười cười.

"Cái này tự nhiên, loạn thế dùng trọng điểm! Lúc này Diệp Châu đại loạn mới lên, chính là muốn bình định thời điểm, những kia võ lâm bên trong người, nhân số vượt quá năm mươi, lại mỗi cái mang theo binh khí, dù cho xem là loạn binh tiểu, cũng không tính oan uổng!"

Tần Phi Ngự cười gằn, trên người liền dẫn ra một tia sát khí.

Đoàn Ngọc thấy, không khỏi âm thầm gật đầu, đây quả nhiên là lịch luyện ra.

Bên ngoài tiếng giết mơ hồ, lại không trở ngại huynh muội ba người ôn chuyện.

"Đại ca, người không biết. . . Tướng quân của chúng ta cái kia thân Thao Thiết thần giáp, còn có Thao Thiết tinh binh, quả thực vô địch thiên hạ. . . Đương thời một trăm hướng hai vạn đại doanh, ta đều xem sững sờ. . ."

"Đánh chết Hạ Tông sau khi, bình định cái khác các quận dễ như trở bàn tay, chủ yếu nhất vẫn là phòng bị Đông Trần. . . Then chốt Xương Châu đến rồi cái Vũ Văn Thương, để tướng quân tức giận đến liên mạng, nói là đến cướp công!"

. . .

Tần Phi Ngự tràn đầy phấn khởi nói, Đoàn Ngọc nghe xong, suy tư.

Kiếp trước mê hoặc, hơn nửa liền mở ra.

Đông Trần tiền kỳ bỏ mất cơ hội tốt, Hạ Tông lại bị chết quá nhanh, đợi đến lại muốn tiến binh lúc, liền gặp gỡ Trần Sách cùng Vũ Văn Thương liên hợp chống lại.

Hai người này đều là Binh gia đại tướng, không phải Hạ Tông Hạ Vô Cừ hàng ngũ có thể so với, lại gặp được chỉ có Diệp Châu nguyên khí tổn thương nặng nề, Khánh quốc thực lực vẫn còn tồn tại, liền không dám tiếp tục bốc lên ngọn lửa chiến tranh.

Là lấy cái này trận đại chiến, cuối cùng cũng coi như không có đánh tới đến.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Phá Trạch

Dù cho ngày xuân, cũng có rét tháng ba.

Chu Tử Ngọc trở lại trạch viện, không khỏi rùng mình một cái.

Từ lần trước mưu kế thất bại sau khi, hẳn liền bị gia chủ Chu Ngạn đánh về đọc sách, dần dần rời xa quyền lực trung tâm.

"Nhị công tử!"

Lúc này, Lý Hồ nhanh chân đi tiến vào, sau lưng theo hai cái gia đình:
"Gia chủ cho mời!"

giọng nói lạnh lẽo, càng là khiến Chu Tử Ngọc trong lòng cảm giác nặng nề.

"Hóa ra là phụ thân đại nhân, ta cái này liền đi!"

Hắn miễn cưỡng chỉ cười cười, theo Lý Hồ đi tới thư phòng.

Bên trong thư phòng ánh nến sáng rực, lại thiêu đốt thú than, ấm áp hợp lòng người, Chu Tử Ngọc đi vào sau, lại là lạnh run không ngừng:
"Phụ thân đại nhân mạnh khỏe?"

Lúc này thoáng nhìn, bên cạnh còn đứng đại ca, nhìn hướng về chính mình ánh mắt lại tràn ngập tiếc hận, không khỏi càng là tâm lạnh.

"Được! Ta tốt huyềnh không cho người tức chết!"

Chu Ngạn nổi giận đùng đùng: "Ta để người đọc sách dưỡng khí, người cũng không biết tự ái, xem người làm chuyện tốt!"

"Phụ thân!" Chu Tử Ngọc quỳ xuống dập đầu lạy, âm âm có tiếng: "Nhi tử kinh hoảng, nhưng thực sự không biết chuyện gì a. . ."

"Thái Chuẩn. . . Là người nhượng người giết chết chứ? Vừa đã bình dừng, cần gì lại nổi sóng?" Chu Ngạn nhìn đứa con trai này, vốn cho là thông tuệ hơn người, lúc này lại hận không thể một kiếm chém: "Ta thường biết người lòng dạ chật hẹp, không nghĩ lại đến ở đây, cho ta nhà gây rắc rối! Chính người xem!"

Nói, liền ném một tấm sổ con.

Chu Tử Ngọc vội vã cầm lấy, tinh tế nhìn, đều là Cẩm Lý bang cùng Huyết Cừu minh việc, đặc biệt mặt sau Đoàn Ngọc một chương đánh chết Ninh Thủ Huyền, Tần Phi Ngư đã là Chính bát phẩm giáo úy việc, càng là tinh tế ghi chú rõ, nét mực chưa khô.

'Đoàn Ngọc có thể như vậy?'

Chu Tử Ngọc trong lòng mát lạnh, biết một chương này đánh chết Ninh Thủ Huyền phân lượng, còn có Tần Phi Ngư làm vì cánh chim, đây chính là thực lực cá nhân cùng quan mặt lực lượng đều đủ, một khi báo thù lên, không phải chuyện nhỏ.

"Phụ thân đại nhân minh giám. . ." Hắn tiếng như khắp huyết, nước mắt chảy xuống: "Nhưng thật sự không là ta làm a!"

"Không phải người?" Chu Ngạn cười gằn: "Cái kia Chu Sương là người thư đồng chứ? Tại sao lại đi tới Khâu Lộ quý phủ? Ha ha. . . Hắn đúng là so với người thông minh, biết trước tiên chạy trốn. . . Người nuôi phó đều có thể như vậy, ta làm sao sinh người con trai như vậy!"

Chu Tử Ngọc một thoáng bối rối, ngơ ngác ngơ ngác.

Đột nhiên, liền nhìn hướng về bên cạnh luôn luôn không cái gì cảm giác tồn tại đại ca, tràn ngập khó có thể tin tình.

"Phụ thân. . ."

Lúc này, đại ca hắc chu Tử Thông lại là đột nhiên quỳ xuống: "Nhị đệ lại có thêm sai, cũng là con của ngài! Vạn không thể bởi vì người ngoài mà mất tình thân a, hưởng chi. . . Dù cho cái kia Cẩm Lý bang thế lớn, chúng ta cũng có thúc thúc ở trong triều làm quan. . ."

"Người biết cái gì? Nếu là bình thường, ta Chu gia còn chịu nổi, nhưng lúc này chính là thời chiến, tú tài gặp quân binh, có lý không nói được a. . ."

Chu Ngạn thở thật dài: "Một khi xảy ra chuyện gì, các người thúc thúc cũng là ngoài tầm tay với!"

Nói, lại nhìn phía Chu Tử Ngọc, tiếng nói chuyển nhu: "Tử Ngọc. . . Người hãy yên tâm đi thôi, người thê tử hài tử, ta đều sẽ chăm sóc!"

"Cái...Cái gì?"

Chu Tử Ngọc như bị sét đánh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mà xuống, không thể tin tưởng ngẩng đầu lên: "Phụ thân. . . Người. . . Người muốn giết ta?"

"Không phải ta giết người, là người tự tìm đường chết, có thể làm gì!"

Chu Ngạn tiếng nói cất cao: "Người đến!"

"Lão gia!" Lý Hồ dẫn người đi vào, dùng đến quỳ xuống.

"Đưa nghịch tử này đi từ đường! Độc tửu lựa trắng trường kiếm, để cho hãn tự do!"

Chu Ngạn lưng xoay người: "Chỉ là phải nhanh, cũng không thể để cho hãn chạy!"

"Vâng!"

Lý Hồ dẫn người tiến lên, điều khiển Chu Tử Ngọc liền đi.

"Phụ thân! Phụ thân! Là có người hại ta! Đại ca hại ta a!" Chu Tử Ngọc liên tục giãi dựa, nhưng Chu Ngạn chỉ là không nghe, phất tay một cái.

Lúc này lễ pháp giết người, Chu Ngạn một khi quyết định muốn giết con, hầu như không người nào có thể ngăn cản.

Chu Tử Thông lại là đột nhiên dập đầu lạy: "Phụ thân đại nhân khai ân, tha nhị đệ đi! Phụ thân đại nhân khai ân. . ."

"Chúng ta tha hãn, ai tới tha chúng ta đây. . ." Chu Ngạn hai hàng trong suốt nước mắt chậm rãi mà xuống, giọng nói lại là trở nên uy nghiêm đáng sợ: "Một đứa con trai. . . Cũng hầu như bù đắp được đi tới, có cái này, trong huyện đều sẽ đứng ở chúng ta bên này, nhưng cũng phải đề phòng Cẩm Lý bang phát điên, người xuống mau chóng thu thập, trước tiên đi quận bên trong tránh họa!"

"Làm sao đến mức này? Làm sao đến mức này a?" Chu Tử Thông khóc rống thất thanh: "Phụ thân, ta không đi, phải đi cũng là người đi!"

"Ta đến ở đây nhìn gia nghiệp, hưởng chi. . . Như cái kia Đoàn Ngọc phát rồ, vì phụ ngược lại muốn xem xem, điền một đứa con trai không đủ, hãn có phải là phải đem ta cũng điền đi vào? Lớn như vậy khẩu vị, nhìn hãn

làm sao chết no!" Chu Ngạn cười gằn, lúc này mới lộ lộ dung nhan thực sắc.

Vẫn là câu kia, nếu là hòa bình niên đại, Thái Chuẩn chuyện dù cho làm ra, cũng không có cái gì.

Nhưng lúc này Diệp Châu chiến loạn, binh quyền nặng nhất, như người khác thật sự lấy có lẽ có lý do đem chính mình cả nhà giết tuyệt, dù cho sau đó có thể bình phản giải tội, đối với người chết thì có ích lợi gì đây?

"Ta Chu gia như vậy tỏ thái độ, huyện lệnh cũng không thể nói gì được. . . Nhưng vì để ngừa vạn nhất, người vẫn là muốn đi. . . Dù sao người là nhà ta Kỳ Lâm, nếu ta có bất trắc, ngày sau Chu gia phục hưng, liền muốn dựa vào người! Không để cho ta cùng đệ đệ người dưới đất không còn cung phụng!"

Này thế quý thần hiển thế, người sống đối với chết rồi tế tự, liền càng thêm coi trọng.

'Kỳ Lâm?'

Cái này tán thưởng thực sự có khủng bố đáng sợ chỗ, chu Tử Thông thân thể co rụt lại, lúc này mới đáp lời: "Vâng!"

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một trận náo động, quân gia tè ra quần chạy vào: "Lão gia, việc lớn không tốt, có binh vây phủ!"

"Cái gì?" Tình huống xấu nhất phát sinh, Chu Ngạn cùng chu Tử Thông liếc mắt nhìn nhau, đều cảm giác có đại họa trước mắt.

. . .

Chu phủ ở ngoài.

Tần Phi Ngự dẫn theo mười cái thân binh, chu vi nhưng là trong huyện huyện binh, có 200 người, đem Chu phủ hoàn toàn vây quanh.

"Phi Ngự, người cũng hiểu chuyện!"

Đoàn Ngọc rất là vui mừng: "Trước liền hiểu được mượn lực, dùng trong huyện binh làm việc, bớt đi một tầng phiền phức!"

Lúc này chiến loạn, Diệp Châu gần như quân quản, Trần Sách có tùy cơ ứng biến quyền lực, Tần Phi Ngự lại là Chính bát phẩm giáo úy, Huyện úy tuy rằng cùng cấp, nhưng khiếp sợ quân lệnh, vẫn là miễn cưỡng nghe lệnh, trước liền xách động huyện binh vây quét Huyết Cừu minh.

Hiện tại càng là công nhiên việc công trả thù riêng, vây quanh Chu phủ.

"Tần giáo úy, Đoàn bang chủ. . . Ta lĩnh huyện lệnh mệnh lệnh mà đến, các người đến tột cùng muốn làm cái gì?"

Lúc này, Tăng Duy Trân bên người đánh qua nhiều lần liên hệ Lý sư gia vội vàng chạy tới, nhìn thấy tình cảnh này, bắt chân đều có chút run lên.

"Làm cái gì?"

Tần Phi Ngự cười lạnh một tiếng, trên người vết máu chưa đi: "Ta phụng tướng quân mệnh, có vây quét loạn binh chức trách, mới vừa liền tiểu một nhóm làm bộ võ lâm nhân sĩ loạn phủ, gọi là Huyết Cừu minh, lại tìm ra lượng lớn giấy viết thư, chỉ chứng chủ sử sau màn là cái này Chu gia, ta hoài nghi hãn cấu kết quân đảo chính!"

"Như còn muốn chứng cứ, đợi đến bình cái này trạch, cẩn thận lục soát lục soát, đều sẽ có mà!" Đoàn Ngọc ở một bên cười híp mắt bổ sung.

Lại nói Trấn Đông quân đã từng là Diệp Châu cường phiến, những thứ này thân sĩ nếu có vắng lai, cũng là bình thường, nhưng lúc này chính là bằng chứng như núi!

Huống chi, coi như thật không chứng cứ, giết đều giết, còn có thể làm sao?

Tần Cối đều có thể lấy có lẽ có tội danh giết Nhạc Phi, cái này Chu gia có tài cán gì, có thể cùng so với đây?

'Đây là muốn đem Chu gia vào chỗ chết cả a!'

Lý sư gia nghe xong, mồ hôi lạnh chảy ròng: "Cái này. . . Cái này. . . Dù cho có tội, cũng là muốn giao cho trong huyện thẩm vấn mới là. . ."

"Không kịp, cái này Chu gia tư tàng binh giáp, liền muốn tạo phản, quân tình khẩn cấp, chỉ có thể tòng quyền!"

Nghe được cái này, Lý sư gia nhất thời nói không ra lời.

Muốn nói Chu gia không giấu diếm binh giáp, cái này căn bản không thể, loạn thế trong, đại gia tộc nào dám đem an nguy giao phó ở quan phủ trên? Thế nào cũng phải có chút chuẩn bị, nhưng lúc này lại là một cái tội chứng.

"Chậm đã!"

Lúc này từ Chu trạch trên tường trụy xuống một người, quản gia dáng dấp, nâng cái hộp gỗ, đi tới Tần Phi Ngự trước mặt quỳ: "Gia chủ đã trừng trị nghịch tử, còn mời tướng quân giơ cao đánh khề!"

Không ra cửa chính, là sợ quan binh nhân cơ hội vọt vào, mà gia chủ cùng trưởng tử đều không ra, cũng là sợ sệt Đoàn Ngọc nổi lên giết người.

Dù sao Đại tông sư đều một chưởng đánh chết, thực đang sợ hãi sâu sắc.

Hộp gỗ mở ra, huyết khí mơn mởn, bên trong rõ ràng là cái thủ cấp, tròn tròn mắt, rất là không cam lòng, chính là Chu Tử Ngọc.

Nhìn cái này kiếp trước huyết cừu, hiện tại đã biến thành như vậy, Đoàn Ngọc ánh mắt hoảng hốt, trong lòng tư vị phức tạp.

"Khục khục. . ."

Nhìn thấy cái này thủ cấp, Lý sư gia chợt cảm thấy có sức lực, liền phải tiếp tục khuyên bảo.

Dù sao trước là Chu gia không đúng, nhưng hiện tại cái này thái độ đều làm được, Đoàn Ngọc như phải tiếp tục dây dưa không ngớt, cũng quá mức hùng hổ dọa người.

"Đây là có tật giật mình, công!"

Một cái hoảng hốt sau khi, Đoàn Ngọc lại không cho cơ hội, vung tay lên.

Tần Phi Ngự rút đao, ánh đao lóe lên, cái kia quần gia đầu liền bay lên cao cao.

"Giết!"

Thân binh cùng Cẩm Lý bang bang chúng trước tiên tuân mệnh, giết hướng về Chu trạch.

Nhìn thấy tình cảnh này, hai trăm huyện binh trước vây quét Huyết Cừu minh bên trong đạt được chỗ tốt, lúc này lại bị thượng quan lấy quân lệnh điều động, chỉ có thể xông hướng Chu gia.

Ầm ầm!

Cái này Chu phủ chiếm diện tích cực lớn, chứa đựng toàn bộ dòng họ ở bên trong, lại môn tường cao thâm, nhưng Đoàn Ngọc đã sớm chuẩn bị, sai người dùng gỗ lớn đem cửa phá tan.

Bên trong liền thấy được Lý Hồ các loại hộ viện mang theo gia đình chống lại, lớn tiếng rít gào: "Liều mạng!"

"Dám kháng quan quân, tội thêm một bậc!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, chỉ là cười gằn, chính là muốn cho Chu gia giết đến huyện binh, hoàn toàn không cách nào cứu vãn.

'Nên đem dũng khí truy tàn tặc, chớ chuộng hư danh học Bá Vương. . . Lúc này tuyệt đối không thể lùi, bằng không ngày sau cãi cọ, lấy Chu gia trăm năm tích lũy, bộ rễ lan tràn, đánh quan ti thua khẳng định là ta, không bằng giết hết! Đánh thành bàn sắt!'

Chính mình lần này là mượn công khí làm việc, lăm liết không sợ hãi.

"Ai. . . Ai. . . Các người!" Lý sư gia liên tục thở dài, đối với chuyện này rất không thích ứng, càng ám sinh oán hận. Đây là quan trường sinh vật đối với không tuân theo quy củ, bạo lực mở bàn người thiên nhiên căm hận.

Nhưng Đoàn Ngọc vẻ mặt nhàn nhạt, nhìn không ngừng bị công hãm Chu phủ, kiếp trước từng hình ảnh lấp loé mà qua, lại hóa thành một mảnh tro bụi, chỉ cảm thấy lồng ngực đại khoái, chân tính hoan hô nhảy nhót , liền ngay cả biến ý thức Mộc Ấn đều càng rõ ràng mấy phần.

"Lần này tuy rằng mượn đến quân quân công khí giết đến Chu gia, lại vẫn còn dư họa, không thể thiếu phải bị điểm phản phệ, nhưng lúc này tuần tra ngự sử vẫn là Đình Nhượng, ha ha. . . Có quyền không cần, quá thời hạn hết hiệu lực! Tình cảm cũng như là!"

Người bề trên ân tình, là nhất không thể phỏng đoán đồ vật, nếu có thể tất cả dùng ở trên mặt này, đúng là vật có giá trị.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Không Nói Gì

Chu phủ bên trong, gọi giết một mảnh.

"Các người dám chống cự quan binh, muốn tạo phản phải không?"

Làm cái này quan binh, tự có này cổ sức lực, hét một tiếng phía dưới, dù là dũng mãnh đi nữa tráng đình hộ viện, cũng là sắc mặt trắng bệch, tay chân run.

Dám to gan chân chính đối kháng quan phủ kẻ liều mạng, dù sao vẫn là số ít.

Lý Hồ nhìn thấy cảnh này, trong lòng chìm xuống, lớn tiếng la lên: "Chu phủ nuôi chúng ta mấy chục năm, tận trung nhưng vào lúc này, giết!"

Trước tiên tràn vào, là Tần Phi Ngư thân binh, mỗi cái giáp, lúc này sắc mặt trầm tĩnh, tạo thành quân trận giết tiến vào, như đàn sói nhập dê quần, đại chém đại sát, đối đầu Lý Hồ.

Cái này Lý Hồ sử dụng tới Ngũ Hồ Đoạn Môn Dao, thần dũng phi phàm, định trụ một thanh bổ ngang đến Quý đầu đao, phần bụng lại là đau xót.

Trong quân đối địch, có thể không chú ý cái gì đơn đả độc đấu, ngay khi hấn cùng phía trước một người đối đao lúc, bên cạnh một cái thân binh lại là nhân cơ hội trường thương đột xuất, Độc long giống như, tiến vào hấn bụng dưới.

"Gia chủ. . . Lý Hồ tận trung rồi!"

Lý Hồ gào thét một tiếng, ngã xuống đất khí tuyệt.

"Các người giết đi vào!"

Giết lùi những thứ này, liền đến nội trạch, cái này Chu gia tích trữ khá là phong phú , khiến cho những gia huyệt binh con người đỏ lên, chủ động tính nổi lên, vọt vào từng gian gian nhà cướp đoạt vàng ngọc đồ trang sức, lại thỉnh thoảng truyền ra cô gái la lớn.

"Làm càn!"

Quan binh giết tới Chu trạch hạt nhân, liền nghe một tiếng quát lạnh: "Giết!"

Mái hiên bên trên, một con gà vàng pháp khí hiện lên, cao giọng hí dài.

Tuy rằng chịu đến quân khí xung kích, trong nháy mắt tiếp theo liền vết thương trải rộng, nhưng vẫn để cho vọt vào sĩ tốt ngừng nháy mắt.

Ngay trong nháy mắt này, mấy mũi tên bay vọt, lấy đi không ít huyệt binh tính mạng, lại có mười mấy cái mặc giáp tráng sĩ xung phong đi ra: "Che chở gia chủ, công tử lao ra!"

"Ha ha. . . Thiết giáp, mũi tên. . . Còn không là phản tặc?"

Đoàn Ngọc thấy vậy, chỉ là cười gằn, lại nắm ngón tay khép lại nắm tay, một quyền đánh ra.

Ầm!

Cái kia trên mái hiên pháp khí nguyên bản chính là cung giường hết đà, lúc này ầm ầm nổ tung , hóa thành điểm điểm kim quang biến mất

không thấy.

"Giết!"

Tần Phi Ngư thấy vậy, nhất thời khởi xướng cuối cùng một làn sóng xung phong.

Hắn vững vàng nhớ kỹ Đoàn Ngọc căn dặn, muốn chết người không muốn sống người, bởi vì người chết sẽ không biện bạch, mà người sống còn sẽ mở miệng kêu oan!

Tần Phi Ngư võ nghệ tinh mạnh, lúc này nếu dựa theo Đoàn Ngọc đến xem, dĩ nhiên đã đến Trúc Cơ công pháp tầng thứ hai đỉnh cao! Thả ở trên giang hồ, cũng là chỉ đứng sau tông sư một phương cao thủ, am hiểu hơn quân trận, như đơn đả độc đấu, có lẽ không bằng tông sư, nhưng nếu như các mang năm mươi hơn trăm người, liền có thể giết ngược lại chi, đây mới là Binh gia chính đạo!

"Người bắn tên!"

Lúc này ở giữa chủ trì, phát hiệu lệnh, đầu tiên là người bắn tên liền bắn, áp chế tay cung, chợt liền hung hãn xông lên, đao ra không có về, liền giết hai cái mặc giáp sĩ.

Những thứ này chỉ là hộ viện võ sư, không có trải qua chiến tranh tôi luyện, bình thường phối hợp không kẽ hở, vừa đến cái này đao thật thương thật chiến trường, nhất thời tâm thần bị đoạt.

Tần Phi Ngư xem chuẩn cơ hội, thân vệ hộ thân, lại giết hai cái giáp sĩ, đi tới Chu Ngạn cha con trước mặt.

Hắn đương nhiên không biết kiếp trước chính mình chết ở Chu Tử Ngọc tính toán phía dưới, nhưng nhìn hai người này, cũng là mặt không hề cảm xúc, cầm đao xông lên.

"Liều mạng!"

Chu Ngạn rút ra trường kiếm. Hắn cũng từng học được võ nghệ, một kiếm đâm ra, âm thầm nhen lửa một phù.

"Đạo thuật? Ha ha. . . Phá cho ta!"

Thầy bà bình thường lá bùa, ở Tần Phi Ngư cái này Chính bát phẩm giáo úy trước mặt, quả thật là tơ nhện giống như, nhẹ nhàng một kiếm liền phá.

Thừa cơ hội này, hắn cất bước tiến lên, trường đao vung lên.

Phốc!

Chu Ngạn đầu liền bay lên cao cao, bắn một chùm mưa máu.

"Không. . . Đừng có giết ta, đều là phụ thân cùng đệ đệ sai, ta nguyện hàng! Nguyện hàng a!"

Bay một mặt máu Chu Tử Thông một cái giật mình, trên tay trường đao rơi xuống đất, quỳ xuống đất xin tha.

"Đại ca nói, người khác đều có thể tha, phụ tử các người hẳn phải chết!"

Tần Phi Ngư mặt không hề cảm xúc, trường đao một đâm.

Chu Tử Thông sắc mặt ngẩn ra, nhìn trường đao từ trước ngực xuyên vào, trong miệng rỉ ra máu, ngã xuống đất khí tuyệt.

"Chu Ngạn cha con đã chết, các người còn không đầu hàng?"

Giết hai người này, Tần Phi Ngư không biết vì sao, cũng là trong lòng cực kỳ vui sướng, ngửa mặt lên trời hét dài.

"Chúng ta hàng rồi!"

Nhìn thấy gia chủ đều chết, dù cho còn có một hai cái đáng tin liều mạng, cái khác trang đình hộ viện lại là lại không có đầu chí, dồn dập quỳ xuống đất.

Chu trạch bên trong, máu chảy đầy đất, tiếng la giết cũng dần dần dẹp loạn, chỉ là không thiếu nữ tử thấy đại sự không ổn, trực tiếp lên treo miễn cho chịu nhục.

"Ai. . ."

Đoàn Ngọc thở dài một hơi: "Đầu ác vừa trừ, phân phó, có thể phong đao, ngoại trừ người phản kháng ở ngoài, còn lại có thể không giết!"

Thời chiến là một chuyện khác, lúc này muốn đồ sát phụ nữ trẻ em, vẫn đúng là làm không được.

Cho tới hài đồng trưởng thành sau khi báo thù? Ha ha, như mười mấy năm sau chính mình còn muốn làm vì chuyện như vậy bận tâm, vậy thì thật là không công sống lại một đời.

"Phi Ngự, lần này người chết trận, đều muốn trợ cấp một trăm lạng bạc ròng, tham chiến cùng chặt đầu khác tính. . ."

Nhìn thấy đã ở kiểm kê kho hàng, đem tù binh dùng thùng xuyên, biên thành một loạt, Đoàn Ngọc lập tức dặn dò nói: "Liên từ Chu gia bạc bên trong phát! Tại chỗ phát xuống đi."

"Ta rõ ràng!"

Tần Phi Ngự đương nhiên biết quan phủ đạo đức, gật gù.

"Đại nhân, tìm tới tư thông với địch thù!"

Sau một chốc, Tiết Chân lại đây, một chân quỳ xuống: "Khởi bẩm đại nhân, ở trong thư phòng phát hiện tư thông với địch công văn!"

Tuy rằng có gặp mặt một lần, nhưng lúc này địa vị như mây bùn, vẫn là nhất định phải hành lễ.

"Hả? Nhanh như vậy liền làm tốt?" Đoàn Ngọc cả kinh.

"Không phải giả, là từ thư phòng trong mật thất thanh tra tịch thu đến hàng thật!" Tiết Chân có chút then thùng, nhưng vẫn là hạ thấp giọng giải thích.

"Ồ?"

Đoàn Ngọc tiếp nhận thư nhìn một chút, chỉ thấy là viết cho Hạ Tông tư tin, phía trên có một ít nhân tình vãng lai, mà tình tế lĩnh hội, luôn có thể nhìn ra chút những khác mùi vị, không khỏi lắc đầu, đưa nó lại giao cho Lý sư gia: "Có cái này tin, chính là bằng chứng như núi, tư thông với địch mưu phản, có thể giết hãn cửu tộc!"

"Quả thực. . ." Lý sư gia tiếp nhận vừa nhìn, hãn là văn nhân, cũng có thể suy nghĩ ra trong đó một ít ý tứ, không khỏi giận dữ: "Quả nhiên lòng muông dạ thú!"

Trên thực tế, thế gia đều là cỏ đầu tường, nhìn thấy Hạ Tông phản loạn, sắp bao phủ Diệp Châu, từ trước làm chút chuẩn bị, cũng là không thể tránh được, thậm chí trong thư đều không có nói rõ, chỉ là ám chỉ.

Nhưng cái này quy tắc ngầm, lại tuyệt đối không thể công khai.

Một khi công khai, lại phối hợp cái này thiết giáp, cái này cung nỏ, cái này tử sĩ, liền giải thích không rõ ràng.

"Chúng ta nên làm đã làm, còn lại chuyện, liền giao cho huyện lệnh đi!"

Đoàn Ngọc vung vung tay, mệnh lệnh người quét tước chiến trường, mang đám người rời đi.

Lý sư gia thấy tình cảnh này, không khỏi thần sắc phức tạp.

...

Đêm khuya, huyện nha bên trong đèn đuốc sáng choang.

". . . Thanh tra tịch thu Chu gia, Chu Ngạn, Chu Tử Thông, Chu Tử Ngọc đều là bỏ mình, đến thiết giáp mười cụ, cung nỏ năm chiếc, đao kiếm bảy mươi sáu chuôi, đây là thư, thuộc hạ đã kiểm tra, cũng không phải là giả tạo, mà là thật sự. . ."

Tăng Duy Trân uống trà sâm, tinh tế nghe Lý sư gia bẩm báo, lại nhìn thư, chính là trầm mặc.

"Huyện tôn đại nhân, chúng ta nên làm gì?" Lý sư gia không khỏi hỏi.

"Người đều giết, lại tra tìm ra những chứng cứ này, còn có thể làm sao? Cái này Chu gia, nhất định phải lui bại. . ." Tăng Duy Trân thở dài, nhớ tới trước căn tay, lại có chút âm thầm mừng rỡ.

Cái này làm thành bàn sắt, liên lụy bàng chi , liền ngay cả bọn họ cái kia quan chức thân tộc đều có phiền phức.

"Phái ra nhân thủ, tinh tế kiểm kê cái khác tiền hàng. . ."

"Đại nhân, trong này, Đoàn Ngọc Tần Phi Ngự hai người tuy rằng chưa động quân giới, nhưng kim ngân lại chở đi một nửa. . . Đúng là ruộng vườn những vật này đều có!"

Xưa nay xét nhà tham ô đều không thể tránh khỏi, đối phương lại là chủ lực, nắm một ít không gì đáng trách, mở một con mắt nhắm một con mắt cũng là đi qua.

Nhưng Tăng Duy Trân vẫn cảm thấy trong lòng có chút đau buồn.

Dù cho diệt Chu gia, nhưng thì có cửa trước cự sói, mặt sau tiến vào hổ không ổn linh cảm.

"Thôi thôi. . . Nhiều nhất trong huyện lại nhiều hơn một hào cường! Huống chi, việc này vẫn còn có chút qua giới, hay là còn có chút phản phê cũng chưa biết chừng?"

Tăng Duy Trân vuốt vuốt chòm râu: "Còn nữa không?"

"Còn có một chuyện. . ."

Lý sư gia nói tới chỗ này, vẻ mặt thì có chút kỳ dị: "Đại nhân có thể còn nhớ Thái Chuẩn cái chết?"

"Không phải Chu gia Chu Tử Ngọc làm, giá họa Cầm Lý bang, mới có hôm nay tai họa sao?" Tăng Duy Trân vẻ mặt kinh ngạc.

"Là Chu gia làm, nhưng cũng không phải là nhị công tử, mà là Đại công tử, có người nói nguyên ý cũng chỉ là vì chèn ép nhị đệ, việc này các nhà đều thường có, nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên sẽ diễn biến thành này họa lớn ngập trời. . ."

Lý sư gia chân thành nói: "Cái kia Chu Tử Thông đầu tiên là mua được Chu Tử Ngọc thư đồng, sẽ liên lạc lại Khâu Lộ. . . Nhân cơ hội ném đá dẫu tay. . . Ai ngờ cuối cùng dĩ nhiên vuốt râu hùm. . . Nguyên bản đây là bí ẩn, nhưng Chu gia phụ tử đều chết, chúng ta lại bắt được Chu Tử Thông thiếp thân người hầu, cũng là một mạch đều chiêu!"

"Đây thực sự là. . . Nhưng người nói như thế nào lên đây?" Tăng Duy Trân thật lâu trầm mặc.

Gia tộc này bên trong con lớn nhất cùng con thứ hai tranh sủng, nguyên bản chỉ là chuyện thường, Chu Tử Thông thủ đoạn tâm cơ đều là có, này một hòn đá hạ hai con chim kế sách, nếu là bình thường, chính mình còn sẽ vì thế khen hay.

Đáng tiếc, không rõ thiên thời! Không biện một thân!

Hòa bình niên đại phương pháp này tự nhiên không sai, dù cho đối thủ nhìn thấu cũng không thể làm gì.

Nhưng hiện tại thời chiến, cho đối phương bắt được nhược điểm, hung hãn gây họa tới gia tộc, lại là gieo gió gặt bão.

. . .

Đại Lâm hương.

Diệp Tri Ngư nâng sổ sách, khắp khuôn mặt là hưng phấn đà đỏ: "Đại ca, nhị ca, chúng ta phát tài!"

Nàng hắng giọng, lẳng tiếng đọc: ". . . Kiểm kê xuống đến, cộng đến kim ba ngàn lượng, ngân lượng vạn lạng, cái khác đồ trang sức, đồ cổ tranh chữ, cũng có thể quy ra tiền bạc trắng mười ngàn lượng, đây chính là sáu vạn hai bạc trắng a. . . Đã tất cả đăng ký tạo sách, áp vận đến kho hàng!"

Nói, lại có chút đáng tiếc: "Cái này còn chỉ là tiền mặt một nửa, đáng giá tiền nhất vẫn là cái kia ruộng vườn!"

"Đây là Chu gia mười mấy đời người tích lũy. . ."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Huống chi, như người nghĩ muốn, đợi đến huyện nha đem bán thời điểm, đi mua được chính là. . . Chu gia có vạn mẫu

ruộng tốt, chúng ta có thể ăn mấy ngàn mẫu. . . Cái này liền lập xuống căn cơ. Mà lúc này Diệp Châu nửa châu tàn tạ, có thậm chí gặp phải đồ thành, thổ địa tất thật là tiện nghi, cái này mấy vạn lượng bạc thật tốt hoạt động, có thể có bình thường tăng gấp đôi hiệu quả!"

Vừa nhìn về phía Tần Phi Ngự: "Nhị đệ, phát cái gì ngốc đây?"

"Đại ca. . . Ta thật giống. . . Đột phá!"

Tần Phi Ngự quay đầu, trên mặt có chút mộng: "Có lẽ lại trải qua một thời gian, liền có thể thử nghiệm lấy binh khí Trúc Cơ, từ võ nhập đạo!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Phản Phệ

Châu thành, Hành nhân ty nha môn.

Cái này Hành Nhân ty là Khánh quốc quốc quân thiết lập, các cấp quan phủ không được hỏi đến, có điều tra trực tấu quyền lực, rất nhiều kỳ nhân dị sĩ tràn ngập trong đó, nói trắng ra, chính là Khánh quốc đặc vụ cơ quan.

Tuy rằng bóng tối, nhưng có lợi quân quyền, là lấy quốc quân đều thiết lập ra, Hán triều có Tú Y nhắm thẳng vào, Đường triều có nội vệ, Tống triều có hoàng thành ty, Minh triều có Đông Tây xưởng cùng Cẩm y vệ, Thanh triều Niêm Can xử, đều là loại này.

Hành nhân ty thiết lập ra một ty chính, thường bạn quân trước, có Tông tam phẩm.

Ngoài ra, các châu châu thành thiết lập ra nha môn, chủ quản làm vì Trấn phủ sứ, Chính ngũ phẩm, quận bên trong thiết lập ra Thiên hộ, Chính thất phẩm, huyện bên trong thiết lập ra Bách hộ, Chính cửu phẩm.

mạng lưới trải rộng châu quận huyện, các cấp chủ quan phía dưới, lại có trợ thủ cùng phụ chức, đều là quốc quân tai mắt.

Diệp Châu Hành nhân ty Trấn phủ sứ tên là Hồ Đức, mặt chữ quốc, vẻ mặt âm đức, thân cao gầy, mang theo cổ âm lãnh khí. Đây không phải là thiên nhiên hình thành, mà là hậu thiên nhuộm dần.

Tỷ như quan chức, dưỡng di thể, cư di khí, một cách tự nhiên liền có một luồng khí độ. Mà làm đặc vụ đầu lĩnh, âm trầm khó dò cũng là cơ bản tổ chất.

Lúc này lật xem công văn, một phần tấu liền ấn vào mí mắt: "Có một cấp huyện thể gia bị diệt môn? Huyện Lịch Nguyên, Chu gia?"

Ngay sau đó một cái giật mình, tinh tế nhìn, lại gọi trợ thủ đến đây.

"Xin chào đại nhân!"

Trợ thủ cũng có lục phẩm, không kém nhiều, không cần quỳ xuống, chỉ là lạy dài: "Triệu thuộc hạ đến đây, không biết có gì phân phó?"

"Người xem trước một chút. . ."

Hồ Đức không nói, đưa qua tình báo.

"Huyện Lịch Nguyên. . . Chu gia. . . Cẩm Lý bang. . . Chính bát phẩm giáo úy. . . Đoàn Ngọc. . ."

Tuy rằng thời gian có hạn, nhưng phía trên tư liệu vẫn là rất tỉ mỉ, cái này trợ thủ nhìn, thoáng suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Chu gia cấu kết quân đảo chính, lại ẩn giấu áo giáp mũi tên, huyện lệnh cũng có tờ trình, đã thành bàn sắt, tịch thu tài sản và giết cả nhà không tính oan uổng, liên đới vị kia trong triều Chu đại nhân cũng có trách nhiệm. . ."

"Hừm, còn gì nữa không. . ." Hồ Đức nhắm mắt dưỡng thần, không nhìn ra hỉ nộ.

"Nhưng việc này ngọn nguồn, tổng chạy không thoát thù riêng cái bóng. . . Đặc biệt cái này Tần Phi Ngự, tuy rằng có quân lệnh tại người, nhưng cũng miễn không một cái ương ngạnh đánh giá!"

Cái này trợ thủ nhưng là biết, những người võ lâm kia sẽ bị xem là loạn binh, tiểu giết đến vô cùng thảm là một mặt, nói không chừng còn muốn họa liên thân tộc.

Bất quá loại này cái gọi là giang hồ võ lâm, ở quan phủ trong mắt đều là đả kích đối tượng, còn muốn khen một tiếng giết được tốt.

Nhưng mặt sau hiệp lệnh Huyện úy, vây giết một huyện hương thân, đặc biệt vừa bắt đầu chứng cứ không đủ, giết sau khi mới tìm được chứng cứ, thì có chút ương ngạnh.

"Tuy rằng thoáng qua giới, nhưng vẫn chưa điều động đại quân vây giết, chỉ là thân binh ra trận, thêm vào huyện binh phụ trợ, cái này phải Huyện úy dâng sách. . . Chỉ là thoáng qua giới, lại nói hãn thuộc đô đốc Trần Sách quản hạt, muốn trị tội cũng không phải chúng ta. . ." Hồ Đức vung vung tay.

Giết Hạ Tông sau khi, Trần Sách lập xuống đại công, ngày trước triều đình đã có ý chỉ, đề bạt làm Diệp Châu đô đốc, tổng lý quân sự.

"Tiếp đó, chính là cái này Cẩm Lý bang bang chủ Đoàn Ngọc. . . Một chương đánh chết Ninh Thủ Huyền, nghi tựa như Luyện Khí thần thông sĩ, mẫu chốt nhất chính là mới mười bảy tuổi! Không thể khinh thường a!" Trợ thủ có chút rõ ràng thủ trưởng tâm ý: "Người này giỏi về tâm kế, cái này từng việc từng việc, một kiện kiện nhìn như không có cái gì, nhưng hợp lại cùng nhau, liền có mấy phần đại nghịch bất đạo mùi vị! Then chốt là trả lại hãn làm thành, từ nay về sau, huyện Lịch Nguyên lại nhiều một hào cường rồi. . ."

"Không sai, chính là cái này! Người này mưu định sau động, tuy giết một đại hộ, nhưng huyện bên trong đạt được chỗ tốt, tuần tra ngục sử nơi đó cũng có che lấp, dĩ nhiên không có gì phản phệ. . . Cái này chính là quốc chi đại tặc!"

Hồ Đức mở mắt ra: "Chúng ta thân là quốc quân tai mắt, há có thể ngồi yên không để ý đến?"

Dừng một chút, lại nói: "Lại nói. . . Người này lại đã tu đến thần thông, cũng không biết nơi nào chiếm được truyền thừa!"

Đả kích hào cường, giám thị thần thông tu sĩ, cũng là Hành nhân ty nhiệm vụ một trong.

Dù là mạnh như Ninh Thủ Huyền, ở chính thức lực lượng đả kích phía dưới, nửa đời sau như trước phí thời gian, không thể không vào núi rừng khổ tu, cái này chính là một quốc gia lực lượng khủng bố!

Trợ thủ sâu sắc rõ ràng, có loại kia võ lực không đáng sợ, tu thành một ít pháp thuật cũng không có cái gì, nhưng hai cái hợp nhất, liền có chút phiền phức, đặc biệt khi người kia mới mười bảy thời điểm, liền quả thực khủng bố!

Ngay sau đó lần thứ hai hành lễ: "Xin mời đại nhân bảo cho biết!"

"Trước tiên phái người đi, mời chào một lần đi! Dù sao cũng là ta Khánh quốc con dân, tự nhiên vì nước quân hiệu lực!" Hồ Đức trầm ngâm xuống, làm ra quyết định.

Nếu này thế có loại loại sức mạnh , làm cái này thế tục thế chế triều đình, lại làm sao có khả năng không biến thành của mình?

Phía dưới huyện bên trong có lẽ còn không có gì, nhưng ở châu quận một cấp, nhà ai không có âm thầm nuôi mấy cái tán tu hàng ngũ?

Đặc biệt Hành nhân ty, nắm toàn bộ cả nước tình báo, trong bóng tối thu nạp vô lâm bại hoại, thầy bà, thậm chí nhập đạo nho sinh, Luyện Khí sĩ hàng ngũ, đều không phải số ít.

"Tuân mệnh!"

Trợ thủ nghe xong, trong lòng rung mình, cáo từ xuống, biết cái kia Đoàn Ngọc nếu vào chính mình đại nhân mắt, tương lai đường xá khẳng định đáng lo.

Nếu không nhập thể chế này, lập tức liền muốn lôi đình chèn ép.

Như vào, cái kia càng là sinh tử không do chính mình, dù sao quân muốn thần chết, thần không thể không chết! Lấy người tuổi trẻ cần nhiều mài giũa làm tên, nhiều phái nguy hiểm nhiệm vụ, qua mấy lần, chính là không chết cũng tàn!

Trừ phi có thể tàn nhẫn quyết tâm, vứt bỏ tất cả cơ nghiệp, xa trốn nước khác, bằng không tổng có biện pháp bắt bí!

...

Đại Lâm hương.

Đoàn Ngọc cùng Diệp Tri Ngư cất bước tại bờ ruộng trên, nhìn nông phu canh tác, tinh tế quy hoạch.

"Nơi đây có thể xây cái nơi xay bột, không chỉ có thuận tiện tự chúng ta, ngày sau còn có thể cho cái khác nông dân mài ép, thu cái một đấu hai đấu mạch cốc liền có thể. . ."

"Vâng!" Diệp Tri Ngư lắng nghe, lại nói: "Trong huyện ta đã đến xem qua, Chu gia ruộng rất tốt, ta chọn ba ngàn mẫu, nhưng đáng tiếc không thể nối liền cùng nhau!"

Nghe nói như thế, Đoàn Ngọc liền phù phù một tiếng nở nụ cười: "Người đây là lòng tham không đủ, liền ruộng chỗ tốt nơi, cái nào địa chủ không biết? Nhưng lại có mấy cái đồng ý ổn định giá đổi?"

"Không nói những cái khác, như cho liền ruộng vạn mẫu, cái kia theo mười mẫu một hộ đến, có thể chiêu lưu dân nghìn hộ, năm hộ ra một đình thường bị, đây chính là hai trăm quân tráng, một khi có việc, liền huyện thành đều nói không chắc có thể đánh xuống!"

"Cái này huyện Lịch Nguyên là không có cơ hội, nhưng có thể đi Hạ Tông bừa bãi tàn phá qua, đặc biệt đồ thành cái kia mấy huyện. . . Nói không chắc vẫn đúng là có thể cho liền ruộng vạn mẫu! Đó chính là chân chính hào cường cơ nghiệp!"

. . .

Huyện Lịch Nguyên vẫn không có chân chính được qua binh tai, nhưng này chút bị Hạ Tông đồ sát qua quận huyện, chân chính mười phòng chín không, rất nhiều đồng ruộng liền thành quan điền, vô cùng tiện nghi, chính là hào môn hương thân thịnh yển.

Đoàn Ngọc liền kế hoạch, muốn đi chia một chén canh.

"Kỳ thực Hạ Tông cũng là cái người đáng thương. . ." Không khỏi, trong lòng thì có một niệm.

Người này giỏi về dụng binh, cũng luyện được tinh binh, đại phá nguyên bản đô đốc Hạ Vô Cữu, có thể nói hăng hái.

Nhưng cẩn thận nghiên cứu hãn lần này phản loạn quỹ tích, liền sẽ phát hiện tiền kỳ cũng còn tốt, hoặc mang trong lòng hi vọng, tuy có đánh cướp các chuyện, đãi dân lại không tính hà khắc, nhưng đến cuối cùng, biết Đông Trần từ bỏ hãn, không khỏi dung túng thủ hạ đại cướp đại sát, lộ vẻ đã tuyệt vọng.

Ở hai nước lực lượng trước mặt, dù cho một đại phiên trấn Tiết độ sứ cũng phải tuyệt vọng, huống chi người khác?

"Một huyện hào cường a?"

Diệp Tri Ngư vẻ mặt ngờ ngác.

Ngắm lại mười mấy năm cô nhi giã dựa, có thể phấn đấu đến bước này, quả thực như trong mộng.

"Đợi đến vượt huyện đồng ruộng chứng thực, thực lực chúng ta có lẽ liền không kém quận bên trong vọng tộc, nhưng cũng không có cái gì. . ."

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái: "Người chuẩn bị một chút, chúng ta không sai biệt lắm hẳn là xuất phát, đi va một tìm Tiên duyên!"

Này không phải chỉ là vì Diệp Tri Ngư, đồng thời cũng là vì chính hắn, trước trong ký ức tuy rằng có rất nhiều đạo tàng cơ duyên, nhưng chưa từng nhập đạo, liền ngay cả chuẩn nhập môn hạm đều không qua được.

"Muốn muốn cải cách Bạch Hào sơn, ta thực lực bây giờ quả thực bé nhỏ không đáng kể. . ."

Mười Đại đạo mạch, ở bề ngoài đều có Nguyên Thần chân nhân tọa trấn, mà giấu diếm thực lực càng là không thể khinh thường.

Đoàn Ngọc kiếp trước ở Bạch Hào sơn bên trong chờ lâu, cũng biết trong môn phái có mấy cái Du Thần Ngư Khí trưởng lão, thậm chí còn có một cái có thể Hô Phong Hoán Vũ Lão tổ tông vẫn nhắm Tử quan.

Không chỉ có như vậy, Bạch Hào sơn được Khánh quốc sắc phong, có ruộng hai mươi vạn mẫu, các nơi đạo quan đèn nhang vô số, coi đây là căn cơ, lại âm thầm huấn luyện một nhánh đạo binh!

Cái này đạo binh tuy rằng không bằng Binh gia tinh binh, nhưng đối đầu với binh thường quân đội cũng là thuận buồm xuôi gió, đáng sợ phi thường.

Đặc biệt trong đó đạo tướng, chủ chinh chiến sát phạt, bắt đầu đấu pháp lấy mức độ lớn nhất sát thương kẻ địch làm đầu, chính là đạo mạch trong tay sắc bén nhất một thanh đao.

"Đương nhiên. . . Tinh binh tiêu hao tài nguyên rất nhiều, Trần Sách Thao Thiết doanh, háo năng khác nuôi năm ngàn quân, đạo binh cũng là tương tự. . ."

Thực lực như vậy, lấy chính mình một cái chỉ là Tam Hoa Tụ Đỉnh Luyện Khí sĩ, nghĩ muốn thay đổi cái gì quả thực là nói mớ.

"Này thể sức mạnh to lớn ở chỗ tự thân, bởi vậy thực lực cá nhân cùng cánh chim thể lực đều không thể coi thường. . ."

Đoàn Ngọc ngửa mặt lên trời, nhìn thay đổi khôn lường, trong lòng đã có tính toán:

"Ta mới Tam Hoa Tụ Đỉnh, Nguyên Thần trước, cần sát phạt thuật hộ đạo! Viễn trình ta có phù tiên, lần này liền hẳn là đi tìm một cái có cận chiến sát phạt thần thông đạo tàng, hoặc là thích hợp ta lúc này pháp khí?"

"Diệp Tri Ngư muốn tu đạo, còn muốn vì nàng tìm kiếm một cái thích hợp đạo mạch truyền thừa. . . Nhớ tới có một cái Cửu Thiên Huyền Nữ tông để lại, liền rất tốt. . ."

"Ngoài ra, chính là cá nhân cánh chim phương diện, tuy rằng kiếp trước nhân tài đông đảo, nhưng không có căn cơ, ở ngay gần, lại thích hợp mời chào cũng là cái kia mấy cái. . . Quách Bách Nhẫn! Ân, chính là hẳn!"

Cái này Quách Bách Nhẫn nhưng là tán tu bên trong nhân vật thiên tài, tiếng tăm rất lớn, chín năm Trúc Cơ, mười năm Nguyên Thần!

Phải biết Đoàn Ngọc một đời trước ở Bạch Hào sơn bên trong, cũng là bỏ ra mấy chục năm, thì mới Nguyên Thần thành tựu đây.

"Người này hẳn là còn ở Trúc Cơ giai đoạn, mời chào thật là dễ dàng, đồng thời báo lại rất lớn, đáng giá vừa đi! Chỉ là hẳn sau đó kết cục tựa hồ không phải quá là khéo, dù sao cũng là tán tu. . . A, ta bây giờ cũng là tán tu!"

Đoàn Ngọc nở nụ cười, con mắt sâu thẳm.

Đạo mạch cường thế, cũng có bất đắc dĩ duyên cớ ở bên trong, dù sao tán tu không có chỗ dựa, liền dễ dàng chịu đến khắp nơi chèn ép.

Mình lúc này, có lẽ cũng nhanh đến phiên chứ?

"Bất quá ta trước tiên nhảy ra ngoài xem xem, lại là trời cao biển rộng. .. Còn cơ nghiệp? Phi Ngự, Tri Ngự đều không ở chỗ này, tùy tiện người khác động, động tới sau khi, ta lại gấp mười lần báo lại đi qua chính là!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bỏ Mất

Bắc quốc có núi, tên là Trường Bạch.

Nơi nào đó trên đỉnh ngọn núi, bạch khí liên miên, hạo nhiên hơn mười dặm, ở giữa ẩn có đình đài lầu các, lầu quỳnh điện ngọc, giống như tiên cảnh.

Ở giữa trong đại điện, hai tên đạo nhân chính đang chơi cờ.

Chấp đèn người khuôn mặt gầy gò, sau đầu mơ hồ thả ra một vòng Xích Quang, bên trong có màu vàng mịt mờ khí mà sinh, khí độ từ ngưng, lúc này lại rơi xuống một viên cờ, không khỏi liền cười: "Lại ăn một viên cờ!"

"Thiên cơ hờn biến, có thể làm gì!" Đối diện đạo nhân vũ y tinh quan, ung dung hoa quý, trên người thanh khí sáng tỏ, đem một hạt quân trắng nhặt lên, tiện tay ném đi: "Giám Trực đạo nhân rất nhiều căn cơ, phúc thọ lâu dài, tương lai ít nhất có thể chứng Chân Nhân vị, lúc này ngã xuống, ta đạo thất một căn cơ. . ."

Chính Dương đạo theo 'Tâm Lăng Chiếu U Thâm, Tính Minh Giám Sùng Tộ 'Bài bối, Vương Giám Chi đạo hiệu 'Giám Trực', chính là đệ tử đời thứ hai, hai người này sư diệt bối.

Có người nói nguyên bản hẳn là đứng vào Sùng chữ giữa, là do thiên tư hơn người, dẫn tới một cái Minh chữ giữa đạo nhân động tâm, đặc cách thu làm y bát.

"Một con cò, nguyên không tính làm sao, nhưng bởi vậy triển lộ thiên cơ biến hóa, lại làm người sợ hãi. . ."

Chúng sinh sợ quả, Bồ Tát sợ nhân, hai người này đều tu hành đến cảnh giới cực cao, có mấy phần gió thu chưa động mà ve tiên tri mùi vị.

Vũ y tinh quan đạo nhân ngăn ra: "Thiên cơ biến số, từ đâu mà đến? Khả năng suy tính?"

"Khó! Khó! Khó!" Xích Quang đạo nhân cười khố: "Thế nhân đều lấy vì bọn ta bấm chỉ tính toán, không chỗ nào không biết, thực là lớn sai! Có lẽ Thuần Dương Bất Hủ có cớ này thần thông, nhưng với chúng ta mà nói, liên lụy càng lớn, bói toán càng khó, thậm chí có thể chiếm được thiên khiến!"

Nói tới chỗ này, không khỏi chấn động toàn thân, tiếp tục nói: "Chỉ có trên kính thiên ý, xuống thấy rõ U Minh, ở giữa lại thêm lấy mấy phần nhân sự, hoặc có thể tìm ra đến mấy phần manh mối. . . Thế tục truy tra, Đạo môn sách hồn, tất cả đều từng thử, chỉ biết Giám Trực đạo nhân chết vào Khánh quốc Xương Châu, lại bị một hung sát tướng lĩnh lẫn lộn che lấp!"

Vũ y đạo nhân tiếp lời: "Tướng lĩnh là Vũ Văn Thương, người này là Binh gia đại sư, đã tu hành đến Thảo Mộc Giai Binh thần thông cảnh giới. . . Mà có khác nói chuyện, người này bất quá đúng lúc gặp biết, chân chính động thủ người là do người khác, làm như Đạo môn đạo tướng!"

"Tiếp tục truy tra. . . Đúng là này quân cò tổn hại, đối với chúng ta mà nói cũng là cảnh cáo. . . Vốn là nghĩ chờ mấy chục năm, mới đưa quân cò từng cái kích hoạt, thông dong mà định, lúc này lại là không thể không tốc phát. . ."

Nếu như đã xuất hiện biến số, kéo dài càng lâu, không thể nghi ngờ biến số càng lớn.

Trừ phi lập tức tìm ra giết chết, nhưng từ tình huống trước mắt đến xem, quả thực một mảnh sương mù.

"Tốc phát?" Vũ y tinh quan đạo nhân một cái giật mình: "Đã như thế, căn cơ bất ổn, nếu có thể phù triều đình thành công, còn có thể chậm rãi bù đắp, nhưng nếu đại sự không được, bại càng tốc a!"

"Lời tuy như vậy, chúng ta có thể có đường lui?" Xích Quang đạo nhân cười khổ hỏi ngược lại.

"Này cụ thể nên làm gì?"

"Tuy Hắc long chưa thành, nhưng tăng nhanh ngưỡng tụ, mấy năm sau khi, Hắc Giao cũng miễn cưỡng có thể dùng. . . Ngoài ra, hai bút cùng vẽ mới là vương đạo, này Thiên Cơ biến số tất gia tăng truy tra! Lên tới bích lạc xuống dưới hoàng tuyền, cũng phải tra cái cháy nhà ra mặt chuột!"

. . .

Huyện Lịch Nguyên.

Hành nhân ty Bách hộ Tô Văn Hoành ngồi ở trên xe ngựa, chậm rãi lái vào Đại Lâm hương, bên người còn theo một đạo nhân.

Mắt thấy chung quanh đồng ruộng thiên mạch tung hoành, phòng xá san sát, không khỏi nở nụ cười: "Hạ Tông vừa bình, ngọn lửa chiến tranh cũng không đốt đến, tuy có nhỏ loạn, dân tâm lại tư định, đây là chuyện thật tốt a!"

"Đúng là như thế, nhưng trải qua này chiến dịch, ta Diệp Châu dù cho có Trần đô đốc, trong vòng mười năm, cũng không có đông tiến lực lượng. . ." Đạo nhân khuôn mặt gầy gò, vuốt râu dê thở dài.

Khánh quốc ở vào bốn mặt đều địch, nguyên bản là đại đại bất lợi, nhưng mấy đời quốc quân kiên quyết tiến thủ, lúc này cũng là thiên hạ hiếm có cường quốc.

"Đội lát nữa còn muốn phiền phức Thanh Dương đạo trưởng. . ." Tô Văn Hoành sờ sờ trên tay lệnh bài, cáo thân những vật này, trong con người quang mang lóe lên: "Ngắm nghía cẩn thận vị kia Đoàn Ngọc tướng mạo khí số. . ."

Vị này Thanh Dương lão đạo, chính là từ quận bên trong mà đến Hành nhân ty cung phụng, có dị thuật tại người, am hiểu Linh nhân!

"Tướng mạo vọng khí thuật, bất quá là trò trẻ con. . ." Thanh Dương đạo nhân đối với chuyện này lại rất khiêm tốn: "Xưa nay khí vận ẩn sâu, dù Chân Nhân cũng bất quá nhìn ra thấy hơi hột, còn chân chính bộc phát lúc, chính là chiều hướng phát triển, ai có thể ngăn cản?"

Lời này ý tứ chính là nói, khí vận, mệnh cách hàng ngũ, cơ bản liền giống như là thực lực, mà tiềm thể lúc, người ngoài rất khó nhìn ra, đợi đến chân chính phát tài, chính là Phi Long tại thiên, cũng không cách nào ngăn cản.

Đương nhiên, có trường hợp đặc biệt, nhờ số trời run rủi, vẫn có thể nhìn ra mấy phần căn cơ, cái này chính là vọng khí sĩ lập thân gốc rễ, bí mật bất truyền.

Tô Văn Hoành nghe xong, lại là không khỏi thở dài: "Dù cho mặt ngoài hơi hột, nhìn cũng là tốt đẹp. . . Lần này châu lý cũng coi như rơi xuống vốn tiền, trực tiếp chiêu làm quan thân đây!"

Hành nhân ty bên trong cũng có thể chế, người bình thường đi vào, đầu tiên là ngoại vi, sau đó là Phiên tử, Đương đầu, đại Đương đầu. . . Những thứ này đều là bạch thân cùng Lại viên, thậm chí có thể phí thời gian cả đời.

Chỉ có lập xuống đại công, hay hoặc là phía trên mắt xanh rất nhiều, mới có thể đề bạt làm Tông cửu phẩm viên chức, bước đi này đi ra ngoài, giống như lý cá vượt long môn, chính là trời cao biển rộng, nhưng đáng tiếc, người có tài rất ít không có mấy.

Tô Văn Hoàn ba đời làm vì Hành nhân ty làm việc, tổ phụ, phụ thân đều là do công tuấn chức, bản thân mình cũng khá có tài cán, nhiều lần lập công công lao, lại đáp lên không ít quan hệ ân tình, mới thật vất vả bò đến ở vị trí này.

Lúc này, nhìn thấy một cái bạch thân liền muốn một bước lên trời, không khỏi bản năng cảm ghét.

'Ha ha. . . Người muốn chiêu mộ, nhân gia còn chưa chắc chắn đồng ý đây!'

Thanh Dương lão đạo thấy tình cảnh này, lại là trong lòng cười thầm: "Cái gọi là chức quan, khí vận, bất quá là một quốc gia bách tính nguyện lực biến dị mà đến, cùng Thần đạo chi lực tương tự, tu đạo sĩ không phải là không thể đảm nhiệm chức quan, nhưng liền cùng những kia phạm nhân quan chức như thế, chút nào đều lấy dùng không được, thậm chí đối với tu hành còn sâu hơn có bất lợi chỗ, phẩm chất thấp lúc cũng còn tốt, một khi đến ngũ phẩm bên trên, cái này xung đột liền kịch liệt, nếu không là Chân Nhân, thì lại tất phế một môn mới có thể. . . Nếu muốn Long khí cùng thần thông song song, cái kia trừ phi quốc sư!"

Nếu như một cái bình thường Tam Hoa Tự Đỉnh Luyện Khí sĩ nhận cửu phẩm chức quan, vậy tu luyện vẫn là có thể tu luyện, chỉ là trong cơ thể liền nhiều một đoàn thần lực, không cách nào điều động, cũng không cách nào lợi dụng, thậm chí còn sẽ lẫn lộn tự thân pháp lực, dẫn đến tu luyện biến chậm, cũng càng thêm khó có thể đột phá.

Tình huống như vậy sẽ càng lúc càng kịch liệt, đặc biệt loại kia chủ chính một chỗ chủ quan, trực tiếp đối mặt với mấy vạn mấy chục vạn quân dân bách tính, chịu đến 'Ô nhiễm' càng thêm nghiêm trọng.

Bởi vậy, đạo nhân rất ít dẫn loại này chức vị, đặc biệt Chính ngũ phẩm bên trên, dù là Nguyên Thần đều sẽ vận chuyển vương váu, chưa đạt Nguyên Thần càng là bị nghiêm trọng quấy rầy, hầu như phế bỏ đạo cơ, chỉ có một cái ngoại lệ, cái kia chính là quốc sư!

Đương nhiên, đối với toàn bộ đạo mạch sắc phong, lại là lấy đạo mạch chi công khí thừa nạp, liền cũng không phải là cá nhân việc.

Lúc này Hành nhân ty phải cho Đoàn Ngọc viên chức, thì có muốn gõ tôi luyện ý tứ ở bên trong, ít nhất cũng là đại đại áp chế tốc độ tu luyện, liền Thanh Dương lão đạo đều có chút thương hại.

Nhưng đây chính là chế độ, có thể làm gì?

Chính như Đoàn Ngọc trước mang huyện binh diệt Chu gia như thế, phản kháng là chết, không phản kháng cũng không có đường sống.

"Đại nhân, đến!"

Không lâu lắm, xe ngựa dừng lại, bên ngoài một tên hộ vệ liền nói.

"Hừm, người đi gọi cửa!"

Tô Văn Hoành sờ sờ cáo thân, sắc mặt khôi phục lại yên lặng.

Hộ vệ theo tiếng đi tới, nhưng không đến bao lâu liền trở lại bẩm báo: "Đại nhân. . . Cái kia Đoàn Ngọc cùng Diệp Tri Ngư, lại là không tại, bảo là muốn đi nơi khác!"

"Cái gì?" Tô Văn Hoành cả kinh, hầu như muốn nhảy lên đến: "Đi nơi nào?"

"Ây. . . Không biết!"

"Phế vật!" Tô Văn Hoàn oán hận mắng, nhưng không cách nào có thể tưởng tượng: "Nghe nói mới vừa mới mua ruộng mấy ngàn mẫu. . . Làm sao liền đi? Lần này bỏ lỡ cơ hội, quan trên mệnh lệnh có thể làm sao bây giờ?"

Trong lòng lại là càng thêm oán hận.

Ngược lại là Thanh Dương lão đạo, trong mắt lóe sáng lên, âm thầm suy nghĩ: "Trong này rất nhiều khủng bố đáng sợ chỗ, nếu là hiểu ra, nhảy ra ván cờ, cái kia chính là đại quyết đoán, bỏ qua cái này ngàn mẫu cơ nghiệp như mây trôi! Mà như gặp may đúng dịp, liền tất là trên người chịu đại khí số, mới có này xu cát tị hung linh ứng. . ."

"Nếu người không tại, chúng ta cũng chỉ có thể đi về trước!" Nghĩ rõ ràng sau khi, Thanh Dương lão đạo đánh cái chấp tay.

"Thậm chí ngay cả Diệp Tri Ngư cũng không tại. . ."

Tô Văn Hoàn oán hận nói, nguyên bản như cô gái này ở, liền không sợ Đoàn Ngọc chạy đi, áp chế người nhà mặc dù có chút bỉ ổi, nhưng cái nào quốc không cần? Huống chi bọn họ là Hành nhân ty, lại không phải đứng đắn quan phủ, mặt ngoài trên còn phải để ý chút chứng cứ cùng công lý, chân chính là có thể không giữ thể diện da.

"Diệp Tri Ngư không tại, Tần Phi Ngư lại trở về trong quân, nghe nói người này nhiều lần lập công công lao, khá đến Trần Sách thưởng thức, cũng là động không được. . . Lẽ nào đây là chạy án? Không. . . Thật muốn lẫn trốn, vì sao còn mua nhiều như vậy đất ruộng?"

Tô Văn Hoàn không hiểu chút nào.

Cho tới cái khác Cầm Lý bang bang chúng, ở trong tình báo đều là thuộc hạ, không có tình cảm, căn bản không có phân lượng.

Chân chính người bề trên, lại làm sao có khả năng quan tâm thuộc hạ hi sinh?

Cái kia Đoàn Ngọc cũng là đứng đầu một bang, nhân vật kiêu hùng, khẳng định rõ ràng đạo lý này.

"Có phải hay không lẫn trốn. . ." Thanh Dương lão đạo cười nói: "Chỉ là chuyện có đúng dịp. . . Tiếp theo trước mắt, còn có hai con đường, điều thứ nhất chính là dâng tấu cấp trên, xin mời Trấn phủ sứ phát động toàn châu mật thám tìm kiếm. . ."

"Cái này không hiện thực, mới vừa nạn binh hoả, nửa châu tàn tạ, ta Hành nhân ty cũng bị thương nặng, có rất nhiều trống không chỗ a. . ." Tô Văn Hoành lập tức phản đối.

Trên thực tế, đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu, nguyên nhân thực sự, vẫn là sợ sệt chịu đến trách cứ.

Dù sao sự tình không có làm tốt, còn muốn một nhọc thủ trưởng động thủ, thậm chí kinh động đến châu lý, một cái vô năng đánh giá làm sao cũng miễn không xong.

"Con đường thứ hai kia đâu?"

"Con đường thứ hai, chính là chờ! Phái người giám thị. . . May là quan trên cho ngày quy định vẫn tính dư dả, lại nói mua nhiều như vậy ruộng đất, luôn không khả năng là vượt chơi chứ? Tổng sẽ trở về!" Thanh Dương lão đạo vuốt vuốt chòm râu.

"Chính là đạo lý này!"

Tô Văn Hoành nghe xong, bất đắc dĩ nói: "Chỉ là muốn làm phiền một
mọi người ta. . . Đến thời điểm tất không thể để cho người này lại trốn đi!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Phân Tích Rõ

Diệp Châu, quận Dương Vũ.

Này quận võ phong khá thịnh, lúc trước Hạ Tông xâm lấn lúc từng kịch liệt chống lại, bị tàn sát đến vô cùng thảm.

Cái này lúc mặc dù đã thu phục, nhưng trên đường ít có người ở, bụi cỏ ngẫu nhiên thấy xương trắng, khiến cho người không rét mà run.

Xe ngựa trên, Diệp Tri Ngư khoác trắng như tuyết áo khoác, đỏ bừng khuôn mặt bé nhỏ, có chút hưng phấn: "Đại ca, ta hỏi qua, cái này quận ruộng quả nhiên tiện nghi, đồng thời có rất nhiều liên ruộng, nói không chắc thật có thể mua được hơn vạn mẫu đây. . . Đáng tiếc không đủ tiền, trước không nên ở huyện Lịch Nguyên như vậy tay chân lớn."

Trong lời nói, khá là tiếc hận tự trách.

Ngồi khoanh chân Đoàn Ngọc nghe nói như thế, lại là 'Phù phù' một tiếng nở nụ cười: "Thật muốn cùng quan phủ mua ruộng? Đưa tài đồng tử cũng không phải như vậy. . . Chúng ta hiện tại cũng coi như một huyện hào cường, người như thế mềm yếu có thể bắt nạt, cũng bị người chê cười."

"Cái kia nên làm như thế nào?" Diệp Tri Ngư nháy mắt to, có chút không rõ.

"Đương nhiên là cùng địa phương quan phủ cấu kết. . . Người xem những kia trong huyện, có huyện lệnh cùng cái khác quan chức đều bị giết, triều đình nhất thời không kịp tăng thêm, người trước tiên đi vòng, chiêu

mộ lưu dân gieo, lại mua được mấy cái Lại viên, liền có thể đem khế đất sửa lại, vạn mẫu chỉ là chút lòng thành. . ."

"Còn có thể làm như thế?" Diệp Tri Ngư hít vào một ngụm khí lạnh.

"Quận huyện thế gia, chính là muốn mặt đen lòng dạ ác độc. . ." Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Nhanh tay nhanh mắt, tạo thành đã định sự thực, không nói những kia tại chỗ chủ hoặc đã sớm chết, dù là không chết, trở về lên tòa án cũng không sợ. . ."

Diệp Tri Ngư trầm mặc, lại là biết trong đó ý tứ, gặp phải loại kia thế đơn sức bạc, thậm chí có thể trực tiếp ra vẻ trộm cướp giết.

Cái này mặc dù là đào Khánh quốc góc tường, nhưng cũng là một châu may mắn còn sống sót hào cường thịnh yển, pháp không trách chúng a! Dù cho sau đó Châu mục lại thế nào, cũng chỉ có thể nhận định trở thành sự thật.

Đoàn Ngọc lại bổ sung câu: "Đương nhiên. . . Chúng ta vẫn là tìm loại kia chân chính bị giết tuyệt hậu, thiếu dính dáng tới tội nghiệt! Nhưng trên thực tế, những thứ này đều không có dùng!"

"Tại sao vô dụng?" Diệp Tri Ngư đối với cái này rất nhạy cảm.

Đoàn Ngọc ngẩn ra, chợt cười khổ không nói.

Lẽ nào hẳn có thể nói mấy chục năm sau, người Hồ xuôi nam, cho đến chính mình ngã xuống lúc, Khánh quốc cũng là lãnh thổ bị chiếm đóng hơn nửa, như nền tàn trong gió sao?

Dù cho liền ruộng mấy vạn mười mấy vạn, ở dưới móng sắt, cũng bất quá là đợi làm thịt heo mập mà thôi, càng là gây rắc rối chi nguyên!

Hắn lúc này còn thu chút đến, chẳng qua là vì Tần Phi Ngư dự định mà thôi.

Dù sao thời gian mấy chục năm, cũng đủ Phi Ngư ở trong quân đặt xuống căn cơ, mà những thứ này, đều cần ngoại giới tài lực vật lực chống đỡ!

Không phải không nghĩ tới khổ tâm kinh doanh mấy chục năm, tích trữ thực lực cùng người Hồ huyết chiến đến cùng, nhưng kiếp trước ngã xuống, còn chưa thấy rõ thiên hạ đại thế, chỉ cảm thấy trong đó tin tức sâu sắc.

Này thế sống lại, chỉ nghĩ khoái ý ân cừ, đem kiếp trước kẻ thù chém hết.

'Đến tại thiên hạ đại thế, người Hồ xuôi nam? Hay là có thể làm chút chuẩn bị, đến thời điểm, sự tình có thể làm vì, liền vì đó, không thể làm, xuôi nam tránh họa chính là. . . Dù cho muốn lập căn cơ, cũng không phải ở đây!'

Khánh quốc chính là bốn mặt đều địch, vị trí thực sự không phải rất tốt.

Mà làm vì người "xuyên việt", chỉ là cùng mấy người có giao tình, cũng không có vì này Khánh quốc hoặc là cái nào độc chiếm thiên hạ quyên khu giác ngộ. Vốn là đối với người Hồ cũng chẳng quan tâm gì nhưng đời trước ba mươi năm ở đối địch, đời này vì những người quen ở đời trước lại không thể không tiếp đối địch, nên từ khi sống lại tới nay luôn phải tính toán a.

"Ngược lại mấy chục năm kinh doanh, cần thiết tho không có ba hang, nơi nào đều có cơ nghiệp. . . Dù cho đến thời điểm Tần Phi Ngư cùng luyện tập tinh binh thân vệ, cùng Bạch Hào sơn quan hệ tốt tất cả mọi người đi, cũng có thể cho phép xuống. . ."

Đây là xấu nhất dự định, Đoàn Ngọc cảm giác mình sống lại mấy chục năm, phải là không đến nỗi rơi xuống tình cảnh như thế.

"Việc cấp bách, vẫn là bản thân tu vị!"

Cùng Diệp Tri Ngư còn nói vài câu, Đoàn Ngọc chợt bắt đầu tu luyện.

Thức hải trong, nhất chuyển Mộc Ấn thoáng toả sáng, làm cái này núp ẩn Ly Vãn trầm ổn mạnh mẽ, phía dưới ẩn thân trong, vân gổ mịt mờ, đã lấp kín năm thành.

"Tam Hoa Tụ Đỉnh là một cảnh giới lớn, ta lần trước may mắn, giết Vương Giám Chi, mới có một nửa tích lũy. . . Đón lấy chỉ dựa vào hô hấp thổ nạp, muốn đem cái này một nửa lấp kín, ít nhất cần một năm!"

Cho tới cái gọi là giết người đoạt khí cái gì, trên thực tế hẳn đã từng thử.

Nhưng bất luận những kia không chính hiệu tiểu binh, thậm chí lần trước Kháng Long Thủ Ninh Thủ Huyền, Mộc Ấn đều là không phản ứng chút nào, hay là đẳng cấp không đủ?

"Chỉ là Ninh Thủ Huyền thân là võ đạo Đại tông sư, nửa bước nhập Đạo môn nhân vật, luận thực lực chỉ so với Vương Giám Chi kém nhất giai, dù như thế nào cũng không nên không có phản ứng, vậy thì không phải tu vị vấn đề, mà là khí vận mệnh số?"

Vương Giám Chi nhưng là Chính Dương đạo sinh ra theo thời thế nhân vật, tu luyện tới Du Thần Ngư Khí tu vị, thậm chí chính mình ngã xuống lúc, hẳn như trước phong quang vô hạn, ngày sau nói không chắc còn có tiến bộ, cái này liền phi thường khủng bố!

Đoàn Ngọc hơi nghi hoặc một chút: "Cái này Mộc Ấn, có thể rút lấy khí vận cùng mệnh số tu luyện? Cái kia Long khí đây?"

Cái gọi là Long khí, chính là nhân gian Thần đạo thiên đình hệ thống, chỉ có thể dùng cho che chở người sống, nhưng quan lớn sau khi chết ban tặng thụy hào, cũng có thể tạo nên phong thần giống như hiệu quả.

"Luận khí vận chi long dày, không hơn được Long khí, mà lợi dụng người mang long khí, chỉ có rất ít vài loại. . ."

Đoàn Ngọc vò vò mi tâm, trí nhớ của kiếp trước liền tái hiện ra: "Loại thứ nhất là quốc sư! Nay sắc phong không phải chuyện nhỏ, không phải Thiên Sư căn cơ không thể chịu đựng, thậm chí càng tiêu hao quốc chủ mệnh số cùng khí vận, nhưng sắc phong sau khi, quốc sư liền nhưng đồng thời triển khai thần thông cùng Long khí, rồi lại không bị Long khí sở chế, thần diệu phi thường!"

"Loại thứ hai, chính là nho sinh. . . Thư viện tu hành, nuôi Hạo Nhiên chi khí, minh tâm kiến tính, vẫn như cũ là phạm nhân thân, không cách nào tăng trưởng tuổi thọ, trăm năm vừa chết, tức nhập Thần Đạo, cùng triều đình thể chế là nhất xứng đôi! Chân chính tu luyện có thành đại nho, liền có thể khiến yêu tà tránh lui, nếu là lại phối hợp Long khí, hét một tiếng phía dưới, quả thật yêu tà diệt hết, địch thanh hoàn vũ!"

"Cho tới Binh gia? Chuyên tu thân thể, nhiều nhất năm giữ một hai dạng thần thông, được Long khí khắc chế cũng là cực nhỏ. . ."

"Như vậy nhìn tới. . . Cái gọi là Thần đạo cùng Luyện Khí sĩ không thể bao quát, chỉ là tầng thấp lúc sai biệt, giống như đốt xăng vẫn là củi đốt dầu khác nhau. . . Nhưng trên bản chất, đều là nhiên liệu một loại! Tu luyện tới cao tầng cảnh giới sau khi, liền có thể hạ bút thành văn sao?"

Có điểm ấy, liền nhất thời hiểu ra: "Ít nhất. . . Hô Phong Hoán Vũ Thiên Sư liền không sợ hãi Long khí gia thân, trái lại rất nhiều ích lợi. Mà Binh gia cùng Nho gia từ tầng thấp lúc liền không sợ hãi, là bởi vì không liên quan đến căn cơ. . ."

"Mà ta Mộc Ẩn không sợ hãi, là bởi vì nó cao hơn Đạo chủng một cấp, có thể tiêu hóa cấp thấp đạo nhân tiêu hóa không được khí vận?"

Một đời trước Đoàn Ngọc đi chính là Đạo chủng con đường, vẫn chưa ngừng tự bản mệnh Đạo ẩn, bởi vậy cho đến lúc này, mới phát hiện Đạo ẩn bất phạm.

"Chuyện này quả thật là. . . Như truyền đi, Đạo môn chấn động, ta tám thành sẽ chết không có chỗ chôn a. . ."

Không nghi ngờ chút nào, chính mình loại này chính là Đạo môn dị đoan, có lúc so với dị giáo đồ còn muốn đáng trách.

"Chỉ là đồ kị liên có thể giết người. . . Ít nhất ở Hô Phong Hoán Vũ cảnh giới trước, điểm ấy không chút nào có thể tiết lộ, bằng không liên lập tức có đại họa!"

Đoàn Ngọc hơi chút suy nghĩ, lại cảm thấy Luyện Khí sĩ có thể lấy khí vận tu luyện, mới hẳn là lẽ thường.

Dù sao xuyên qua trước, các đời các đời, đều có đạo nhân cầu triều đình sắc phong, thậm chí mỗi khi gặp đất nước sắp diệt vong, tất có yêu nghiệt trà trộn triều đình, cướp lấy khí số, lẽ nào đều là giả tạo?

"Hay là thế giới quy tắc nhỏ bé không giống, hay hoặc là trước đã từng xuất hiện biến cố? Nhưng ta có thể lợi dụng này điểm, liên đầy đủ. . ."

Đoàn Ngọc có chút tiếc nuối: "Nguyên bản lần này ra ngoài, thì có tránh họa tâm tư, miễn cho chịu đến triều đình chèn ép. . . Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ một ít phẩm chất thấp cấp chức quan, rất có thể lấy nhận thử xem, xem nó là gây trở ngại ta, vẫn là giúp ích ta đạo nghiệp! Như phát hiện thực sự tiêu hóa kém, chỉ bám ẩn lưu vong, thiên hạ lớn lao, nơi nào không thể đi?"

Kiếp trước Nguyên Thần, vẫn không có chạm đến thế giới này căn bản. Nay thế làm lại, cần thiết đứng ở càng cao đỉnh cao, nhìn ra thấy càng nhiều cảnh sắc!

Ngay sau đó bình thân, hô hấp thổ nạp, trong cơ thể Mộc Ấn thanh quang lưu chuyển, mật mờ khí tự sinh.

"Tam Hoa Tụ Đỉnh cảnh giới chỉ là trụ cột, ở chỗ linh khí tích lũy, đến Ngũ Khí Triều Nguyên đại cảnh giới, liền có khác nhau, Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh giới, có thể chia làm ngưng Ngũ Khí, Triều Nguyên thần, vô lậu Đạo thể ba cái giai đoạn. . . Chỉ có thành tựu vô lậu Đạo thể, mới có thể thử nghiệm đột phá xuống một đại cảnh giới, Nguyên Thần Xuất Khiếu!"

Chỉ cần bước vào Nguyên Thần Xuất Khiếu cảnh giới, liền có thể xưng Chân Nhân, cái này cũng là Đoàn Ngọc kiếp trước cực hạn!

Đương nhiên, chân chính bàn về đến, bất luận Tam Hoa Tụ Đỉnh, vẫn là Ngũ Khí Triều Nguyên, làm vì chính là tích trữ linh khí, đánh bóng thịt khiếu, thành tựu vô lậu Đạo thể.

Những cơ sở này, đều là vì cuối cùng Nguyên Thần Xuất Khiếu làm chuẩn bị.

"Ta Triện Khắc sư công pháp, hai cái này đại cảnh giới chính là Mộc Ấn cùng Thạch Ấn, cùng khắc dấu chất liệu tương tự. . . Ở Triện Khắc sư dưới tay, vừa bắt đầu chính là công gỗ đá, mà công kim chính là một cái cực lớn tăng lên."

Đồng chính là ngũ kim một trong, là lấy Đồng Ấn cũng coi như ấn vàng, cái này chính là một cái bản chất khác nhau.

Ở Đạo môn bên trong, Thạch Ấn thăng làm Đồng Ấn, chính là Nguyên Thần Xuất Khiếu đột phá!

"Nếu thật có thể tiêu hóa khí vận, ta đột phá đến tam chuyển Đồng Ấn thời gian, có thể rút ngắn rất nhiều. . . Đã như thế, cho ta ba mươi năm, có lẽ ta thật sự có thể chống lại người Hồ!"

Đoàn Ngọc ánh mắt sáng lên, đột nhiên, lại là lại có chút khiếp đảm: "Binh hung chiến nguy a. . ."

Chính mình sống quá một đời, nhưng là rõ ràng ngày sau chiến sự không ngừng thăng cấp khủng bố.

Thiên hạ đại loạn, thêm ra Binh gia mãnh nhân.

Khi đó đại quân, quả thật là liên Nguyên Thần đều có thể vây giết, thậm chí phá diệt một Đại đạo mạch, đều không là vấn đề.

"Nghĩ chuyện này để làm gì? Ta hiện tại khẩn yếu nhất, vẫn là thực lực bản thân. . ."

Đoàn Ngọc từ trong tu luyện tỉnh lại, nhìn ngoại giới sắc trời, đã là gần tại hoàng hôn.

Diệp Tri Ngư nhìn thấy Đoàn Ngọc tỉnh rồi, nhất thời hỏi: "Đêm nay chúng ta chỉ có ở dã ngoại qua, đúng là đại ca, người chỗ cần đến đến tột cùng ở nơi nào?"

Mặc dù nói muốn đi ra tìm Tiên duyên, nhưng Diệp Tri Ngư chính mình cũng còn mơ hồ.

"Trước tiên đi Đông Dương hương, đem một nhân tài thu rồi, lại đi vì người đạt được một chỗ đạo tàng. . . Đến nơi đó, người liên có thể tu luyện!"

Đoàn Ngọc cười ha ha, nhìn Diệp Tri Ngư khuôn mặt nhỏ, vẻ mặt liên không khỏi ôn nhu.

Dù như thế nào, chính mình cái này một thế, thế nào cũng phải nắm giữ đủ để che chở thân cận người lực lượng mới là.

Dù cho ngoại giới bấp bênh, mình cũng phải vì bọn họ đẩy lên một mảnh trời!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Bách Nhẫn

Đông Dương hương.

Tục ngữ có nói, nhỏ loạn tránh thành, đại loạn tránh hương, tuy rằng quận bên trong bị Hạ Tông đồ một lần, quận thành huyện thành hầu như làm vì không còn một mống, nhưng bởi vì vị trí hẻo lánh, Đông Dương hương tình huống coi như không tệ, ngoại trừ bị đi ngang qua loạn binh tiểu đội vơ vét qua mấy lần quân lương ở ngoài, cái khác đều là vẫn còn có thể.

Gần nhất càng mơ hồ truyền đến tin tức, triều đình đã bình Hạ Tông, nhà nhà đều triển lộ nụ cười.

Trên thực tế, dù cho đại loạn chưa bình, tháng ngày cũng được xuống.

Mặt hướng đất vàng lưng hướng lên trời nông dân, ngoại trừ thực sự không vượt qua nổi ở ngoài, có rất ít dũng khí quyết đoán có thể bỏ xuống chính mình thổ địa đời đi.

Dù sao, mảnh đất nhỏ tuy nhỏ, lại thường thường là mấy đời người phấn đấu mới tích góp lại gia nghiệp a.

Mặt trời quá ngọ, một chiếc xe bò chậm rãi lái vào Đông Dương hương.

Xe bò ở một trạch trước dừng lại, đi xuống một người, hai mắt hẹp dài, khuôn mặt kiên nghị, lại mang theo một điểm tối tăm: "Quách Bách Nhẫn có ở đó không?"

Tiến lên gõ gõ cửa, không có ai đáp lại, lại hỏi bên cạnh ngoan đồng, đều là không biết.

"Quách Bách Nhẫn? Người là nói Quách thẳng ngốc a? Ở đông đầu dưới cây lớn xem con kiến đây. . ."

Một tên đánh củi đi ngang qua tiều phu nghe xong, không khỏi lẩm miệng chen lời: "Hiện tại cũng không mấy cái nhó tới hẩn tên gọi. . ."

"Thì ra là như vậy, đa tạ!"

Người này nghiêm túc thi lễ, đi tới hương đông đầu, quả nhiên xa xa liền thấy được một cây đại thụ.

Này cây cần hai người mới có thể ôm hết, cổ cành như Thương Long, nhìn như một cái cực lớn lọng che, lúc này lại rút ra từng cái từng cái xuân mằm, có chút sức sống tràn trề mùi vị.

Mà một cái khoảng ba mươi tuổi thanh niên, ăn mặc vải bố ráp y, cũng không thấy lạnh lẽo cùng dơ bẩn, liền như thế ngồi chồm hồm trên mặt đất. . . Đếm mấy con kiến?

Người đến tiến lên nghiêm túc thi lễ: "Bách Nhẫn huynh! ?"

Hán tử kia tựa hồ quá mức hết sức chuyên chú, mãi đến tận kêu hai, ba lần, mới ngẩng đầu lên, lộ ra mờ mịt ánh mắt: "Là người a. . . Trong huyện Hành nhân ty Lý Tử Di!"

"Đúng đấy, cố nhân gặp lại, người liền không mời ta ăn cái cơm rau dưa?" Lý Tử Di nói: "Dù sao có thể từ loạn thế bên trong tiếp tục sống sót, đều là phúc phận a. . ."

Quách Bách Nhẫn đứng lên, hẩn thân hình cao lớn khôi ngô, thậm chí càng vượt quá Lý Tử Di một cái đầu, nhưng mày rậm mắt to, môi rất dày,

tướng mạo vô cùng bình thiện, hoặc là nói. . . Hàm ngốc! Lúc này gãi gãi đầu nói: "Nếu là bình thường, tự nhiên không có vấn đề. . . Nhưng loạn binh mấy lần đến đây, đem trong thôn tồn lương hầu như cướp sạch, còn bởi vậy chết rồi tốt mấy người. . . Thực là không cách nào a. . ."

"Ta liền biết. . . Đi, ta mời người uống rượu!" Lý Tử Di không để ý lắm chỉ cười cười, lôi kéo Quách Bách Nhẫn trở lại gia đình.

Đây là Quách Bách Nhẫn tổ trạch, tuy rằng bề ngoài nhìn qua không sai, nhưng mở cửa đi vào sau khi, liền thấy được một chỗ hoang vu, cỏ dại rậm rạp, cũng không có cái gì cái bàn trang trí, hoàn toàn chính là cái cái thùng rỗng.

Lý Tử Di trở lại trên xe bò, lấy đậu tằm cùng một khối thịt bò đi xuống, còn có một bình rượu lâu năm.

Hai người liền tìm khối đá xanh, ngồi trên mặt đất, bắt đầu ăn uống lên.

Rượu qua ba tuần sau khi, Lý Tử Di mới nói: "Bách Nhẫn huynh. . . Người còn chưa từ bỏ sao?"

Quách Bách Nhẫn uống rượu, sắc mặt như trước không có gì thay đổi, hàm hậu chỉ cười cười: "Ta từ nhỏ nô độn, chỉ là thích đọc sách, sau đó lại đến một quyển đạo thư, chỉ cảm thấy là thiên địa chí lý, tổng nghĩ tu ra chút gì đến. . . Tuy rằng tu chín năm, vẫn là kẻ vô tích sự. . ."

Lý Tử Di hơi nhướng mày, hẳn cũng rõ ràng cái này Quách Bách Nhẫn nội tình.

Người này nhà trong nguyên bản vô cùng giàu có, chính là cái này Đông Dương hương kể đến hàng đầu địa chủ, nhưng từ khi tu pháp sau khi, liền dần dần bại rơi xuống, liền đồng ruộng đều không khác mấy bán sạch sành sanh!

Cùng văn phú võ, tu pháp phá nhà, có thể không phải nói giỡn!

Mà Quách Bách Nhân bản thân cũng trở thành mười dặm tám hương to lớn nhất chuyện cười cùng phá gia chi tử, đều lấy 'Quách thẳng ngực' xưng.

"Người này đạo thư, chín thật một giả, cuối cùng đột phá pháp môn khẳng định có vấn đề!" Lý Tử Di như chặt đinh chém sắt nói: "Bằng không trăm ngày Trúc Cơ, làm sao có khả năng chín năm hay sao? Bất quá tán tu truyền thừa, cũng chính là như vậy, cũng may người nội tình vẫn còn có, chỉ cần đúng lúc chuyển đổi môn đình, lại là không ngại!"

Nói xong, giọng nói trở nên càng thêm thành khẩn: "Ta Hành nhân ty bên trong, bình thường đạo quyển cũng vơ vét chút, như Quách huynh làm Đương đầu, rất có thể chọn tinh hoa mà tu chi, tất có thể đột phá bình cảnh. . ."

Hành nhân ty quy củ nghiêm ngặt, bạch thân đi vào, tất từ cấp thấp nhất Tiểu phiên bắt đầu, Đương đầu lại là bình thường Lại viên.

Điều kiện này không sai, tất nhiên là xem ở Quách Bách Nhân đã đặt móng ba tầng phần trên.

Không thể không nói, lúc này Quách Bách Nhân trạng thái, chỉ kém tới cửa một cước, liền có thể đột phá, Trúc Cơ nhập đạo.

Đương nhiên, Đạo môn trăm ngày Trúc Cơ, cùng võ đạo chung quy không giống.

Dù cho tinh khí thần như thế cường đại, nhưng chưa từng học qua giết người kỹ năng, không có thân trải qua chiến trận, chiến lực tự nhiên một trời một vực.

Thay lời khác mà nói, dù cho có không kém Ninh Thủ Huyền thể chất chân khí, nhưng nếu chỉ là người bình thường ý thức thao túng, cái kia tùy tiện tới một cái võ lâm hảo thủ, cũng có thể mang chi đánh đổ nhục nhã.

Quách Bách Nhẫn lúc này, cũng là tình huống như thế.

Đạo môn Trúc Cơ phương pháp nhiều nhất làm hấn cường thân kiện thể, tai thính mắt tinh, còn nói võ công làm sao, căn bản chính là trò cười, không đột phá nhập đạo, càng không cách nào triển khai pháp thuật!

Nhưng chính là cái này đặt móng ba tầng, liền có giá trị.

"Ta cũng biết Quách huynh đại tài, hoặc không muốn đảm nhiệm Đường đầu, nhưng ta chỉ là đại Đường đầu. .. Bất quá lần này huyện bên trong Chính cửu phẩm Bách hộ bị loạn binh giết chết, chỉ cần người ta đồng tâm hiệp lực, hoặc đều có thể thăng lên một cấp, ngày sau tiền đồ vô lượng!" Lý Tử Di còn đang không ngừng khuyên bảo.

Quách Bách Nhẫn lại vẫn là một bộ ngây người như phỗng đáng dấp, sau một hồi lâu, mới bừng rượu lên bát, uống một hơi hết, nói: "Ta trời sinh liền thích đọc sách, cũng không cái khác, vền vền chỉ là yêu thích, sau đó nhìn thấy cái kia Bản đạo pháp, cũng là như vậy. . . Tử Di người nếu là ta tri kỷ, liền hẳn là biết được, ta chỉ là yêu thích Vi Sơn Cửu Nhận quyết mà thôi!"

"Vi Sơn Cửu Nhận, đã tròng xe cát, hắc. . . Người bị lừa!" Lý Tử Di sắc mặt đỏ lên, âm thanh từ từ lớn lên: "Công pháp gì cần chín năm đặt móng? Nhân sinh lại có nhiều ít cái chín năm?"

"Có lẽ vậy. . ." Quách Bách Nhẫn 'Hàm hậu' nở nụ cười: "Nhưng chín năm tu luyện, nó đã trở thành ta sinh mệnh một phần, thực sự không nở. . . Huống chi, dù cho dẫn thân vào triều đình, có thể thu được nhà khác đạo pháp đột phá nhập đạo, nhưng chịu chức vị, liền có quan khí chi trở ngại, có lẽ đời này cũng không có nhìn đột phá Nguyên Thần, không cách nào

siêu thoát, vẹn vẹn chỉ là nói quan nhất lưu, đối với khắp nơi đều có chỗ tốt. . . Thế nhưng, ta không cam lòng a. . ."

Lý Tử Di câm miệng không nói.

Cái này Quách Bách Nhẫn xác thực có bên trong tuệ, mấy đã nhìn thấu tất cả, còn có trong lòng mình này điểm nhỏ tính toán.

Lúc này thả xuống bát rượu, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo: "Quách huynh thật sự còn muốn u mê không tỉnh?"

"Ta một cái chín năm không cách nào Trúc Cơ đột phá đại ngốc, triều đình lẽ nào đều sẽ chú ý?" Quách Bách Nhẫn chỉ cười cười: "Huống chi, ta cô độc, cha mẹ đi sớm, tộc nhân chán ghét, gia sản bại quang, dân làng cho rằng ngớ ngẩn, liền vợ chưa cưới đều cùng người khác chạy. . ."

Lời này trên thực tế là nói, hãn căn bản không kiêng dè gì.

Nghe đến đó, Lý Tử Di con người không khỏi co lại thành cái lỗ kim.

Xác thực, có tông sư thân thể, chỉ cần Quách Bách Nhẫn hạ quyết tâm, dù là chỉ là tìm bản tam lưu bí kíp võ công khổ luyện, cũng có thể biến thành một cái võ lâm hảo thủ, không gì khác, căn cơ thâm hậu người!

Mà chỉ cần hãn hạ quyết tâm phản phệ, lại không kiêng dè gì, chính mình cũng rất khó bắt xuống, còn vô cùng nguy hiểm, ai biết hãn có phải là lén lút luyện võ công?

Mà chính như Quách Bách Nhẫn nói tới như vậy, ngoại trừ mơ hồ nhìn ra chút gì chính mình ở ngoài, nếu để cho cấp trên đánh báo cáo nói muốn trấn áp một cái đặt móng chín năm cũng không từng nhập môn tu đạo ngớ ngẩn?

E sợ thủ trưởng cái thứ nhất sẽ đối phó chính là Lý Tử Di chính mình!

"Ai. . . Bách Nhân huynh người cái này lại là cần gì?" Lý Tử Di đứng lên, gảy gảy tro bụi: "Ta trước tiên đi tới, ngày khác trở lại bái phỏng, mong ước người sớm ngày công thành đi!"

Cái này ẩn hàm uy hiếp lời nói nói xong, lại thi lễ một cái, ra ngoài từ đi tới.

. . .

"Đại ca. . . Đây chính là người muốn mời chào người?"

Ngoài tường, xuyên thấu qua một mặt Huyền Quang Kính, nhìn thấy những thứ này Diệp Tri Ngư không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Chính là!" Đoàn Ngọc thở dài nói: "Đây là một cái chân chính nhân tài, giả lấy thời gian, tất có thể một bước lên trời!"

Vì Sơn Cửu Nhận đạo quyết, kiếp trước cũng là nương theo Quách Bách Nhân mà nổi danh đạo pháp.

Này pháp môn nhất trọng căn cơ, tích lũy lâu dài sử dụng một lần, giống như đập lớn súc nước, đợi đến toàn bộ mở ngăn thoát lũ, chính là thế không thể đỡ!

Quách Bách Nhân đặt móng chín năm, mười năm lại tu thành Nguyên Thần, không thua Vương Giám Chi các loại thiên tài, chính là minh chứng.

"Tri Ngư, ta hỏi người, người có thể hướng về một cái mục tiêu nỗ lực, dù là một tia tặc lại đều không có kéo dài chín năm sao?" Đoàn Ngọc hỏi ngược lại, nhất thời làm Diệp Tri Ngư choáng váng.

Đoàn Ngọc thấy vậy, không khỏi mặt lộ vẻ mỉm cười.

Chính là bởi vì khó khăn, mới có vẻ phần này bền lòng đáng quý.

Cái này đạo pháp đặt móng chi quan, mặc cho làm sao tu luyện, đều là giống như ngũ nhạc đại sơn, khó có thể đột phá.

Nhưng mà thực tế, lại là đem ngày qua ngày nỗ lực , hóa thành từng tia tia nguyên khí tích trữ , chờ đợi một khi bộc phát, là lấy không lên tiếng thì thôi, một tiếng hét lên làm kinh người!

Không có mấy phần Ngu Công tinh thần , căn bản không cách nào đem này đạo pháp tu luyện đến đại thành.

Thậm chí, đợi đến Quách Bách Nhẫn nổi danh sau khi, đều không có mấy cái đạo nhân dám tuyển công pháp này, đều là bị nội tâm tâm ma dọa ngã. Trên thực tế, bị làm cho khiếp sợ đạo nhân, dù cho có thể tu đến vô lậu Đạo thể, cũng khẳng định không vượt qua được Tâm Ma, kết thành Nguyên Thần!

Nhưng Quách Bách Nhẫn không thể nghi ngờ có thể!

Bởi vì ở đặt móng trong quá trình, hắn đã trước tiên đúc ra một viên vô hà đạo tâm! Chuyện này đối với ngày sau tu luyện giúp ích, tự nhiên không cần nhiều lời.

"Ai. . ."

Quách Bách Nhẫn ở Lý Tử Di rời đi sau khi, lại là nhìn trên tảng đá đồ nhắm rượu chậm rãi ngẩn ra.

"Quách huynh có thể chú ý lại nhiều hơn một cái khách?"

Một lát sau, hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, liền thấy được một thiếu niên, ăn mặc nguyệt sắc đại bào, đỉnh đầu trúc quan, khí độ nghiêm nhiên, đi tới trước mặt.

"Tất nhiên là chú ý, ta đang muốn chuẩn bị dọn nhà đây!" Quách Bách Nhẫn bình tĩnh mà trả lời.

"Ác trong huyện Hành nhân ty, xác thực phiền phức. . . Đặc biệt người này rất có thể tiếp nhận Bách hộ, đến thời điểm tùy tiện triển khai thủ đoạn, Quách huynh liền sinh tử lưỡng nan. . ."

Đoàn Ngọc da mặt thật dày, tự nhiên ngời: "Cũng là muốn cao bay xa chạy, không bằng nương nhờ vào ta làm sao?"

Ở sau lưng của hắn, Diệp Tri Ngư trợn mắt lên, chợt lại có chút nghĩ che mặt kích động.

Đại ca mời chào thủ đoạn, thật đúng là thẳng thắn a.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Mời Chào

"Trực tiếp như vậy?" Liễn Quách Bách Nhẫn đều choáng váng, vẻ mặt kinh ngạc, chợt mới hỏi: "Người đại biểu cái gì thế lực?"

"Xác thực tới nói, ta liền đại biểu chính mình. . . Thủ đoạn tuy rằng trực tiếp, nhưng chính là như vậy, mặc cho nói tới thiên hoa loạn trụ, làm sao đảm bảo đồng ý, trên thực tế vẫn là muốn thành lập chủ thứ, xác định danh phận, vì lẽ đó. . . Ta chính là đến mời chào người!" Đoàn Ngọc cười to.

Cái này trên thực tế cũng là biết cái này Quách Bách Nhẫn nội tuệ tại tâm, cái khác nói cũng là nói vô ích, thậm chí còn có phản hiệu quả, không bằng nói thẳng.

Quách Bách Nhẫn cúi đầu, làm như rất chăm chú suy nghĩ xuống, mới đặt câu hỏi: "Nương nhờ vào người, ta có ích lợi gì?"

"Không có lợi liền muốn mời chào thuộc hạ, đó là sái lưu manh. . ."
Đoàn Ngọc gật gù: "Số một, ta có thể trước tiên cho người bạc trắng một ngàn lạng, ruộng tốt năm trăm mẫu, đây là tiền trợ cấp gia đình, ngày sau hàng năm đều có năm bổng, tổng giá trị không thua kém bạc trắng năm trăm lạng!"

"Tê. . . Đại ca!" Diệp Tri Ngư không để ý hình tượng, lôi kéo Đoàn Ngọc ống tay áo.

Điều kiện này, thực sự quá mức đầy cộm nặng nề.

Phải biết trước hương bên trong có rất nhiều dùng binh khí đánh nhau việc, có lúc làm lớn, quan phủ truy tra, cần người đi 'Đền mạng', ra giá cũng thường thường bất quá mấy chục lượng, đây chính là một cái mạng giá cả!

Mà Quách Bách Nhẫn tuy rằng tổ tiên giàu có qua, là hương bên trong địa chủ, đồng ruộng cũng không vượt quá ngàn mẫu.

"Thứ hai, ta sẽ không cần cầu người sửa đạo pháp, vẫn là tiếp tục tu luyện Vi Sơn Cửu Nhận quyết!" Đoàn Ngọc dường như chưa phát hiện, dựng thẳng lên ngón tay thứ hai.

"Thứ ba, chờ đến người đặt móng nhập đạo sau khi, ta sẽ vẫn chỉ điểm người, mà Vi Sơn Cửu Nhận quyết đến tiếp sau cùng truyền thừa, ta biết ở nơi nào!"

Điểm này lại là bảo đảm chính hãn tu vị có thể trước sau vượt qua Quách Bách Nhẫn một đầu, làm cái này sống lại người Đoàn Ngọc, có cái này tự tin.

Mà Vi Sơn Cửu Nhận quyết đến tiếp sau. . . Ha ha, đây là kiếp trước Quách Bách Nhẫn chính mình khai quật manh mối, cuối cùng tìm tới một chỗ đạo tàng.

Làm sao cuối cùng vẫn là tiết lộ, đưa tới không ít sài lang con kên kên, Đoàn Ngọc liền có nghe thấy.

"Điều kiện như vậy, dù cho mời chào Ngũ Khí Triều Nguyên Luyện Khí sĩ, đều không khác mấy chứ?" Quách Bách Nhẫn cười khở: "Ta có tài cán gì?"

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái: "Ta nếu định ra loại đãi ngộ này, liền nhận định người có này giá trị, chỉ nói có thể cùng không thể, cái khác tất cả đừng nói!"

Loại này đãi ngộ, dù cho lôi kéo cấp thấp Luyện Khí sĩ đều là đầy đủ, nhưng nếu như đối phương là Nguyên Thần chân nhân, lại là kiếm bọn rồi.

"Vẫn là câu kia, ta cũng không biết người là ai đây?" Quách Bách Nhẫn hầu như muốn mắt trợn trắng.

"Hừm, ta tên Đoàn Ngọc, cũng là một cái tán tu, mới vừa đặt móng nhập đạo, ở huyện Lịch Nguyên làm cường hào, thân là Cẩm Lý bang bang chủ, có ba, bốn ngàn mẫu, còn có một cái nhị đệ ở trong quân làm vì giáo úy. . . Liền những thứ này đi. . ." Đoàn Ngọc sờ sờ cằm.

"Tán tu sao. . ."

Quách Bách Nhẫn suy tư, chợt bái xuống, hành đại lễ: "Ra mắt công tử! Nguyên vì công tử điều động."

Cái này cúi đầu, chính là định quân thần chủ thứ, chịu mời chào, ngày sau nếu là phản loạn, toàn bộ thiên hạ đều muốn khinh thường.

"Ha ha. . . Tiên sinh không cần đa lễ, mau mau xin đứng lên!" Tuy rằng trước tùy ý, lúc này lại muốn làm ra tư thái, Đoàn Ngọc lập tức tiến lên sảm phù, trong lòng vui sướng.

Sau lưng hăn, Diệp Tri Ngư lại là liếc mắt; 'Người này nhà chỉ có bốn bức tường, nghe đại ca nói tuy rằng đặt móng ba tầng cực kỳ viên mãn, nhưng chút nào võ nghệ đều không có, luận võ lực còn không bằng nhị ca thủ hạ Tiết Chân, nghe được điều kiện như vậy, không gặt gao dựa vào đến mới là quái sự đây!'

Không thể không nói, Đoàn Ngọc lúc này cũng coi như một huyện hào cường, mời chào như vậy một cái gia hỏa, khẳng định là nắm chắc, không có một chút nào khó khăn.

"Hừm, liền oan ức tiên sinh, trước tiên làm Cẩm Lý bang tổng quản, quản tất cả sự vụ!"

Đem kiếp trước một cao thủ thu làm thuộc hạ, Đoàn Ngọc vẫn là rất hưng phấn, then chốt cái này Quách Bách Nhẫn không chỉ có là tu hành thiên tài, càng là phụ tá chủ mưu hình nhân vật, sau đó chính mình là có thể làm hất tay chưởng quỹ.

Cho tới trung thành vấn đề? Chỉ cần mình tu vị trước sau vượt qua hẳn, lại thêm vào Diệp Tri Ngư cùng Tần Phi Ngư tình cờ nhìn, cũng không sợ lật trời đi.

"Tổng quản?"

Diệp Tri Ngư có chút cau mày , bất quá Cẩm Lý bang là Đoàn Ngọc không bán hai giá, thêm cái chức vị chính là chuyện một câu nói.

Đoàn Ngọc dừng một chút, lại nói: "Vừa vặn tiên sinh chuẩn bị dọn nhà, vậy thì cùng chúng ta cùng nhau đi!"

"Ai. . ." Quách Bách Nhẫn cười khổ một tiếng: "Lý Tử Di cùng ta thiếu niên liền nhận thức, chỉ là sau đó hẳn công danh chi tâm ngày một nặng, đầu Hành nhân ty, cái này Hành Nhân ty có giám sát chức trách, phạm là luyện võ tu đạo, đều sẽ bị chú ý! Cũng không biết làm sao, liền đối với ta kiên nhẫn. . ."

"Xưa nay triều đình sở hữu thiên hạ, phải đem tất cả tất cả nằm trong lòng bàn tay, cũng là hợp tình hợp lý. . ." Đoàn Ngọc thở dài nói: "Đặc biệt loại này quan phủ đặc vụ, phiền toái nhất, thủ đoạn không chỗ nào không cần, lại giết cũng không phải, không giết cũng không phải. . ."

Người như thế, dù cho giết, cũng chỉ sẽ khiến cho Hành nhân ty đại quy mô phản công, mà không giết, thủ đoạn tất càng thêm kịch liệt.

"Công tử nói đúng lắm, ta xem ngươi là tán tu, lại làm vì huyện bên trong hào cường, e sợ cũng đã đến Hành nhân ty hồng tuyến. . ." Quách Bách Nhẫn trong mắt lóe sáng lên.

"Đúng là như thế. . . Ta lần này đi ra du học, cũng có tránh họa tâm tư ở bên trong, nhưng chỉ là tạm hoãn kế sách, ngươi cảm thấy nên ứng đối ra sao đây?" Đoàn Ngọc đầy hứng thú hỏi, mang theo ý khảo hạch.

Quách Bách Nhẫn cũng hiểu ý này, nhất thời trở nên nghiêm túc lên: "Đối kháng quan phủ, là chuyện không có lí trí, đúng là còn có thượng trung hạ ba sách có thể được."

"Hạ sách làm sao?"

"Hạ sách lá mặt lá trái, hối lộ thủ trưởng, không ngừng độ sức. . ."

"Trung sách thì lại làm sao?"

"Trung sách người, có thể mượn lực mà đi, Hành nhân ty dù sao chỉ là một phương đặc quyền, châu bên trong Trấn phủ sứ cũng chỉ có ngũ phẩm, nếu có thể từ Châu mục, đô đốc, hoặc là tuần tra ngự sử nơi đó mượn tới thế lực, liền có thể tiêu dao nhất thời."

Đoàn Ngọc nghe xong, lại là cười to: "Cái này đều có lẽ không đủ, muốn tìm đại thụ, e sợ vẫn phải là đi quốc đô , còn thượng sách, tất là nhảy ra bàn cờ, trời cao biển rộng chứ?"

Quách Bách Nhẫn nghe xong, nhất thời trong lòng kinh ngạc, lại có chút vui vẻ: "Chính là. . . Thiên hạ cường quốc tranh chấp, nước nhỏ vô số, nơi nào không thể đi đến? Chỉ là muốn bỏ qua cơ nghiệp, không phải đại quyết đoán không thể làm!"

"Không nghĩ tới Quách tiên sinh đối với thiên hạ đại thế đều có nghiên cứu, ngày sau đúng là muốn nhiều thỉnh giáo. . ."

Đoàn Ngọc mừng rỡ cực kỳ, lại hàn huyên vài câu, thấy sắc trời đã tối, ngay khi Quách gia trước tiên ở lại.

Vào đêm, giữa bầu trời trắng sáng treo lơ lửng, bên cạnh đầy sao lốm đốm.

Đoàn Ngọc ngồi khoanh chân, quan sát bên trong thân thể tự thân: "Hừm, Mộc Ấn không có bao nhiêu biến hóa, lẽ nào thu phục nhân tài không thể được khí vận? Nhất định phải giết mà đoạt chi? Ồ?"

Lúc này tinh tế quan sát, nhưng có chút phát hiện.

Trước Mộc Ấn ấn trên người vận gỗ chỉ chiếm cứ khoảng hai phần năm, lúc này lại đại thể cao lên tới năm phần bảy.

"Cái này năm phần, không phải tu luyện mà được, cái kia chính là Quách Bách Nhân cố gắng? Cũng vậy. . . Hẳn dù sao còn chưa thành Nguyên Thần, nào có thu rồi liền lập tức được lớn khí vận chuyện, thế nào cũng phải chậm rãi bồi dưỡng được đến. . . Nhưng có cái này, tựa hồ thuộc hạ trung thành liền cũng có thể thấy rõ ràng."

Chỉ cần chân tâm cố gắng cho, chính mình nhất định có thể nhận được đối phương khí số chống đỡ, cái này trong tu luyện đều có thể phản ứng đi ra, quả thực tựa như vớ vẩn làm ra cái trung thành độ như thế.

Đương nhiên, loại này trường hợp đặc biệt, chỉ có thể như Quách Bách Nhân loại này, tương lai tiềm lực rất lớn mới có, nhưng cũng là một tầng bảo hiểm tổng hợp.

"Như thế tính ra, lần này Tần Phi Ngư trở về, ta truyền hắc Long Xà Âm Phù Kinh, có lẽ lần sau gặp mặt, liền có thể hoàn thành lấy võ nhập đạo, ngoài ra, Cửu Thiên Huyền Nữ tông truyền thừa cũng rất tốt, Diệp Tri Ngư tuy rằng tư chất bình thường, nhưng ta gia tăng tài nguyên bồi dưỡng,

tổng có thể nhập đạo, bất tri bất giác, cũng có thể hình thành một cái tán tu đoàn thể nhỏ, đây chính là tông môn đạo mạch mô hình?"

Đoàn Ngọc thấy buồn cười, đột nhiên, lại có chút lẩm liệt.

Như vậy vơ vét cánh chim, xây dựng thêm thế lực, đánh chết cường địch, đều có thể xúc tiến Mộc Ấn tu luyện, cái kia ý vị như thế nào?

"Ấn tử, vốn là quyền bính chi tâm, lẽ nào đạo của ta đường, chính là không ngừng mở rộng đạo quyền lực chuôi?"

Đoàn Ngọc một cái giật mình, Trương Giác, Bạch Liên giáo các loại tạo phản tập đoàn sự tích liên hiện lên đi ra, không khỏi nhỏ xuống chút lạnh mồ hôi.

...

Mặt khác một căn phòng ngủ bên trong, Quách Bách Nhẫn cũng tại tu luyện.

"Vi Sơn Cửu Nhận, đã tròng xe cát, ngày qua ngày, không thể lười biếng. . ."

Mỗi ngày tích trữ nguyên khí, xung kích nhập đạo cửa ải, hầu như đã trở thành thói quen.

Hành công qua đi, vẫn là không thu hoạch được gì, Quách Bách Nhẫn đứng lên, lại hơi nghi hoặc một chút.

Chính mình tu đạo không được, vì sao đến công tử coi trọng như thế, lẽ nào thật sự chỉ là bởi vì tài năng?

Nhưng dù như thế nào, đã lạy Chủ công, định ra chủ thần danh phận, ngày sau cũng chỉ có thể sống chết có nhau.

Mà cái này tổ nghiệp, chung quy là muốn bỏ qua.

Dù sao đắc tội rồi huyện bên trong Hành nhân ty, làm sao không thêm nhìn chuyện tốt.

"Tổ trạch a. . ."

Thu công sau khi, Quách Bách Nhẫn đứng dậy, ở trong đình viện cất bước, lại là thông tuệ, lúc này cũng không khỏi có chút âm u.

Tuy rằng những kia gia cụ cùng đồ cổ tranh chữ từ lâu bán thành tiền, nhưng môn đình như trước, năm xưa từng hình ảnh liền tựa như gần ngay trước mắt.

Chính mình còn nhỏ, thiếu niên việc, từng hình ảnh hiện lên đi ra.

Thực sự là không nở a. . . Tòa nhà này, còn có nơi này tất cả.

Quách Bách Nhẫn cảm thụ này cổ nhớ nhung, nhưng không có chặt đứt, tu đạo như chưa không được bản tâm, cái kia chính là gạch đá cây cối, không hồi phục người.

Nhưng liền ngay cả chính hấn đều không có phát hiện, chìm đắm ở trạng thái như thế này trong sau, một tầng lại một tầng hào quang màu vàng đất, cũng chậm chậm lan tràn toàn thân.

Đoàn Ngọc trước hết phát hiện dị tượng, đi tới sân nhà ngoại vi, Diệp Tri Ngư sau đó mà đến, bị hấn ngăn trở: "Xem thật kỹ. . . Chín năm đặt móng, một khi nhập đạo, nếu có thể có linh ngộ, đối với người tu luyện cũng là có nhiều chỗ tốt!"

"Đại ca người là nói. . . Hấn nhập đạo?" Diệp Tri Ngư nhìn một từng vệt sóng gợn lăn tăn, không khỏi đại ra.

'Cái này thanh thế. . . Thực sự là hùng vĩ, cũng khó trách, dù sao tích trữ chín năm sao. . .'

Đoàn Ngọc mở Linh nhãn, ngờ ngợ có thể thấy được Quách Bách Nhẫn trên người, hiện ra một toà thố hoàng sắc núi lớn bóng mờ.

Chợt, linh khí tươi, giống như mưa xuân.

Răng rắc!

Núi lớn thu nhỏ lại ngàn vạn lần, đi vào Quách Bách Nhẫn biến ý thức.

Hét to một tiếng truyền ra, chấn động mấy dặm, phá không xuyên vân, giống như đại bằng giương cánh, xông thẳng mây trời!

"Ha ha. . . Chúc mừng Quách tiên sinh!" Đoàn Ngọc thấy vậy, không khỏi cười to, biết Quách Bách Nhẫn đã thiết thực bước qua nhập đạo bình cảnh, từ đây vùng đất bằng phẳng, trời cao biển rộng.

"Chín năm tích trữ, một khi nhập đạo. . ."

Quách Bách Nhẫn phục hồi tinh thần lại, đang nhìn mình thô ráp hai tay, không khỏi nước mắt tung toé.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đại Cục

"Công tử xin mời!"

Sáng sớm, Đoàn Ngọc ra ngoài, liền thấy được Quách Bách Nhẫn chính đang tại bộ ngựa, động tác thành thực, giống như một cái lão Mã phu.

"Quách tiên sinh từ đây cũng là thần thông bên trong người, cần gì như thế?" Diệp Tri Ngư nhìn thấy, liền vội vàng tiến lên giúp đỡ.

"Ta được công tử chi lộ, tự nhiên dùng hết khả năng cùng việc!" Quách Bách Nhẫn lại là nghiêm mặt thi lễ.

Thấy vậy, Đoàn Ngọc không khỏi trong bóng tối gật đầu.

Không quan tâm hơn thua, bản tâm hiểu rõ, cái này cũng là mình lựa chọn Quách Bách Nhẫn một trong những nguyên nhân.

Bằng không, gặp phải loại kia hơi có thành tựu liền đắc ý vênh váo, vẫn đúng là lười muốn.

Chờ đến Đoàn Ngọc cùng Diệp Tri Ngư tiến vào toa xe, Quách Bách Nhẫn tự giác cầm lấy roi ngựa: "Công tử muốn đi nơi nào?"

"Nhiều đường Xương Châu, lại đi Khánh đô bên cạnh Huyền Vân sơn!"

Huyền Vân sơn trên Huyền Nữ phong, liền ẩn giấu một chỗ Cửu Thiên Huyền Nữ tông đạo tàng, chỗ này là chuyên môn chuẩn bị cho Diệp Tri Ngư.

"Diệp Châu bên trong cơ duyên, đã cơ bản tiêu hao hết, dù cho Khánh quốc trong, trí nhớ đạo tàng cũng không có vài chỗ. . . May là, còn có thể hợp ta dùng!"

Đoàn Ngọc lẳng lẳng nhìn Quách Bách Nhẫn vung lên roi ngựa, xe ngựa chậm rãi chạy cách ra hương.

Đột nhiên, vẻ mặt lại có chút biến hóa: "Quách tiên sinh. . . Tựa hồ có người bám dai như đĩa, nên làm gì đây?"

"Ứng nên là Lý Tử Di, hoặc là đêm qua động tĩnh quá to lớn?" Quách Bách Nhẫn cũng không quay đầu lại: "Xưa nay một khi nhập đạo, hoặc là võ đạo tông sư, liền tiến vào Hành nhân ty tầm mắt. . ."

Đối với điểm ấy, Đoàn Ngọc cũng vô cùng tán thành.

Thậm chí hẳn còn biết, triều đình cùng đạo mạch đối với tán tu có rất nhiều chèn ép, có một loại vi diệu hiểu ngầm , khiến cho tán tu bên trong cực nhỏ xuất hiện Nguyên Thần chân nhân, một khi xuất hiện, cũng là phù dung chớp nở.

"Cái kia lúc này, người chuẩn bị làm sao làm đây?" Tuy rằng chỉ là cười khê hời, nhưng này loại lạnh lẽo sát khí, vẫn là khiến Quách Bách Nhẫn không khỏi giật cả mình.

"Chỉ là việc nhỏ, để ta thi pháp ngăn trở một ngăn trở liền có thể! Công tử chờ!"

Quách Bách Nhẫn tay trái nắm dây cương, cái tay còn lại lại là âm thầm bấm quyết, một đạo hào quang màu vàng đất chui vào lòng đất.

Không lâu sau đó, một ngựa đuổi theo, dưới khố tuần mã chạy nhanh như gió, nhưng ngay khi tới chỗ này lúc, đột nhiên xảy ra dị biến!

Ầm!

Một khối không đáng chú ý đất đá ao hãm, đột nhiên hình thành một cái nho nhỏ cạm bẫy.

"Luật luật!"

Ngựa thất móng trước, phát ra sợ hãi la lớn, ngã xuống đất, đem phía trên kỵ sĩ cũng quăng đi.

"Thực sự là không còn dùng được phế vật!" Lý Tử Di chạt vật bò dậy, kiểm tra tuần mã, phát hiện ngựa chân gãy lìa, hiển nhiên là không có cách nào tiếp tục truy đuổi.

Dừng một chút, nhìn hố nhỏ, càng là trong lòng đại lăm: "Quả nhiên là pháp thuật. . . Cái này Quách Bách Nhẫn, thật sự cho hắn nhập đạo?"

Một khi nhập đạo, liền có thể thi triển pháp thuật, có lực lượng, chính là đặc cách.

Gặp phải chuyện như vậy, dù cho không thể lập tức hấp thu hoặc là trấn áp, cũng nhất định phải trở lại ghi chép lưu trữ.

Mẫu chốt nhất chính là, quản lí phạm vi ra chuyện như vậy, kiểm tra nhất định phải hàng trên nửa cấp, bình thường còn không có gì, có thể hiện tại chính là mưu cầu trong huyện chức Bách hộ lúc mẫu chốt!

Một niệm đến đây, Lý Tử Di không khỏi mặt trầm như nước.

. . .

Khánh quốc có sáu châu nơi, quốc đô ở vào Tĩnh Châu tim gan, xây dựa lưng vào núi, khí tượng hùng vĩ, càng có ba ngàn dặm Ô Lương giang ngang qua đông tây, chính là quốc nội thủy vận đại động mạch, nhánh sông vô số.

Sông Vị Triều, chính là trong đó một cái.

Lúc này, mặt sông bên trên, một chiếc tàu buôn chậm rãi theo dòng nước mà xuống, tốc độ tiến lên rất nhanh.

" ngày kia liền có thể đến Khánh đô chứ?"

Thượng đẳng trong khoang thuyền, Đoàn Ngọc cùng Quách Bách Nhẫn ngồi đối diện nhau, trước mặt bày một đuôi cá nướng, một đĩa đậu can, còn có một bát canh.

Ngoài ra, góc bàn một vò rượu lâu năm đã vỡ bỏ nắp đậy, tỏa ra nồng nặc mùi rượu.

"Không biết Bách Nhẫn người đối với bây giờ Khánh quốc thế cuộc làm sao xem?"

Đoàn Ngọc cầm ly rượu, rất là tùy ý hỏi.

Những này thời gian, hắn vừa chạy đi, vừa lung lạc cái này thuộc hạ, mơ hồ nhắc lên được bản thân một ít ngắn hạn mục tiêu, làm cho đối phương hỗ trợ tham tường.

Mà khảo sát đi ra, cơ bản vẫn tính thoả mãn, chỉ là một ít chi tiết nhỏ chưa từng thuần thực , bất quá cái này cũng bình thường, đối phương dù cho lại thế nào đi nữa trí tuệ hiểu rõ, cũng không từng trải qua thực tiễn, cần tôi luyện.

"Khánh quốc sao? Tuy nơi bốn mặt đều địch, nhưng khai quốc tiên quân bách chiến mà được đại vị, dân phong thượng võ, nam chinh bắc thảo, thực là dị số. . . Kim thượng chính là tiên quân con trai thứ hai, văn thao vũ lược cũng có, lần này Diệp Châu biến cố, không phải chiến chi tội, chỉ nhìn đến tiếp sau xử lý, cũng coi như thuần thực lão lạt. . ." Quách Bách Nhẫn

suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Chỉ là chỉ có này tố chất còn chưa đủ, Đại tranh chi thế, vẫn cần xem chu vi thế lực diễn biến!"

"Câu nói này nói thật hay a, Đại tranh chi thế, một nhà một quốc gia, dù cho thống trị đến cho dù tốt, không được thiên thời, cũng là không thể làm gì." Đoàn Ngọc gật đầu liên tục.

Kiếp trước, này vị Khánh quốc quốc quân cũng coi như hiền minh, ngự vũ ba mươi năm, Khánh quốc tuy rằng chưa từng khai cương khoách thổ, nhưng cũng là căn thủ không mất, làm được đến Thủ thành chi danh.

Làm sao đại nạn một đến, phía dưới thì có các con tranh vị, hết lần này tới lần khác chưa từng tới kịp lập xuống di chiếu, khiến cho Khánh quốc đại loạn, phương bắc người Hồ nhân cơ hội tiến sát, Khánh quốc liên tục bại lui.

Mà Khánh quốc làm cái này Bạch Hào sơn sở thuộc thế lực phạm vi, Đạo môn cũng có chống lại, tổn thất nặng nề.

Chờ đến Chương giáo chân nhân chết trận sau khi, tân nhậm chương giáo nhất thời không chút do dự mà bắt đầu thanh tẩy, càng không may Đoàn Ngọc bảng trên có tên.

Là lấy dù cho Nguyên Thần, cũng bị phái đến nơi nguy hiểm, gặp phải vây công chết trận.

"Đến cuối cùng, ha ha. . . Sư môn đại nghĩa dè xuống, không đến liền là phản đạo! Tại chỗ liền có thể tru diệt. . . Mà càng là không kiêng dè chút nào cùng Chính Dương đạo cấu kết, muốn tiêu diệt chúng ta những thứ này người chống lại. . . Xem ra nghe đồn tám thành là thật, trước đó nhậm chức chương giáo là bị ám hại mà chết! Đồng thời vẫn là tân nhậm chương giáo cái kia nhất hệ cố ý tiết lộ tin tức. . ."

Nghĩ tới đây, Đoàn Ngọc trong lòng liền không khỏi cười khổ.

Đã từng là chính mình, thực sự là. . . Ngây thơ! Dĩ nhiên nước đã đến chân, còn bảo lưu cuối cùng một tia hi vọng, lấy vì tông môn sẽ không bỏ qua một cái Nguyên Thần chiến lược.

"Không thể không nói, mấy chục năm sư môn cuộc đời, đã khí vận liên kết , khiến cho ta mất đi lòng cảnh giác. . . Đương nhiên, cũng không bài trừ có người phương pháp mê hoặc. . ."

Nhớ lại những thứ này, từng cái từng cái lạnh lẽo tên liền lóe qua.

Đoàn Ngọc không khỏi liếm liếm môi: "Đáng tiếc. . . Còn không phải lúc!"

Mình lúc này giết tới cửa đi, quả thực là lấy sơ thân, khẳng định bị Bạch Hào sơn một mạch xem là người điên, trực tiếp đánh giết.

Thậm chí, trong bóng tối đánh giết cũng không được.

Lần trước việc có một lần nhưng không thể có hai lần, làm nhiều rồi tất nhiên lưu lại kẽ hở, cũng là không có đất dung thân.

"Là lấy lần này đi Khánh đô, chỉ là vì đạt được di tàng, nhiều nhất vì tương lai đánh chút làm nền, không thể trực tiếp bại lộ chính mình. . ."

Đoàn Ngọc suy tư xong xuôi, đem trong chén rượu mạnh uống một hơi cạn sạch.

"Công tử. . ." Đối diện, Quách Bách Nhẫn cười uống cạn: "Nhưng là muốn lên cái gì làm khó dễ việc?"

"Không có gì, chỉ là có chút tiếc nuối. . . Khánh quốc bốn mặt đều địch, lấy được thiên hạ khả năng quá nhỏ. . . Không phải chân anh hùng đất dụng võ!" Đoàn Ngọc lắc đầu một cái.

"Chính là này lý, Khánh quốc bắc có thảo nguyên cùng Bắc Yến, đông có Đông Trần, tây có Tây Nhung các nước, nam có Nam Sở, đều là hiểm có cường quốc, nghĩ muốn quật khởi, khó khăn bức nào? Nguyên bản Đông Trần có khả năng nhất thu được đột phá, nhưng Diệp Châu một loạn, liền khó có thể mở ra cục diện. . ." Quách Bách Nhẫn không khỏi thở dài.

Đại lục Vân Lan các nước cùng tồn tại, cường quốc trong lúc đó, lại thường thường có mấy cái nước nhỏ làm cái này bước đệm, có thể nói kẻ hở bên trong cầu sinh tồn, lúc này hết thấy đều bị Quách Bách Nhẫn không đáng kể.

Ngoài ra, phía nam ngoại trừ Nam Sở, còn có mấy cái cường đại nước chư hầu, chỉ là cùng Khánh quốc không giáp giới, cũng bị quên không tính.

"Bắc Yến? Thảo nguyên? Bất quá cá mè một lứa!" Đoàn Ngọc nói tới chỗ này, con mắt không khỏi lạnh lẽo: "Thảo nguyên người Hồ, theo cỏ nước mà ở, tuy có đại bộ phận, được xưng Khổng huyền chi sĩ mấy vạn mười mấy vạn, nhưng tài nguyên khan hiếm, khó có thể xuôi nam mục ngựa, Bắc Yến nhưng không như thế, đây là người Hồ Hắc Nhĩ bộ xây, nửa canh nửa mục, mới là ta Trung Nguyên đại địch!"

"Bắc Yến?" Quách Bách Nhẫn ngẩn ra, chợt lắc đầu một cái: "Bắc Yến tịch nơi một góc, tự vệ có thừa, như muốn mở rộng, khó!"

"Nếu là chinh phục thảo nguyên, tập hợp thảo nguyên kỵ binh đây? Bắc Yến nhiều khoáng, người Hồ dũng mãnh, đồng thời hai cái này đồng nguyên, hoàn toàn có thể hợp lưu!" Đoàn Ngọc sâu xa nói.

"Hồ Yến hợp lưu? Không thể. . . Thảo nguyên lớn lao, bộ lạc không dưới hơn ngàn, lẫn nhau thảo phạt, huyết cừu truyền thế, làm sao có thể từng cái sáp nhập?" Quách Bách Nhẫn vừa nghe, nhất thời lắc đầu.

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc cũng chỉ có cười khổ.

Cái này Quách Bách Nhẫn đã xem như là ít có tuần tài, đều nhìn không thấu điểm ấy, cũng khó trách kiếp trước người Hồ xuất kỳ bất ý, chấn động kinh thiên hạ.

"Thôi, không nói những thứ này. . . Uống rượu!"

Đoàn Ngọc liên tục ra sức uống, không khỏi có chút say say ý tứ.

Đúng là Quách Bách Nhẫn, đối với chuyện này liên chăm chú lên, âm thầm nhớ kỹ, chuẩn bị có cơ hội liền tìm hiểu chút thảo nguyên tin tức.

Hai ngày qua đi, tàu buôn ở bến cảng dừng lại.

Đoàn Ngọc ba người rời thuyền, thuê chiếc xe ngựa, đi không lâu lắm, một tòa khổng lồ thành trì liền đập vào mi mắt.

"Thật lớn. . ."

Diệp Tri Ngư nhìn thấy thứ nhất mắt, liền phát ra thán phục.

Tại ánh mặt trời phía dưới, cao mười trượng tường thành xán lạn rực rỡ, giống như hoàng kim đúc ra, mấy cái cửa thành mở ra, ngựa xe như nước, hội tụ thành một cái rầm dãi, đến từ tam sơn tứ thủy, tứ hải ngũ nhạc dòng người hàng hóa, liền không ngừng ở chỗ này hội tụ, tạo nên phần hoa thịnh cảnh.

"Đây Khánh đô, có mười lăm vạn hộ, năm mươi vạn người, thực sự là thiên hạ hiếm có hùng thành!" Quách Bách Nhẫn thấy, cũng không khỏi than thở.

"Chúng ta trước tiên nhập đô, tìm cái nơi ở!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, nhìn có thể làm cho hơn mười chiếc xe ngựa song song chạy con đường chính.

Nơi này, hẳn lại là lâu không gặp.

Trong ký ức, Cửu Thiên Huyền Nữ tông đạo tàng tuy rằng ở Huyền Vân bên trong dãy núi, nhưng then chốt chìa khóa lại còn ở Khánh đô bên trong.

'Nếu là trí nhớ không sai, đến ở mười tám năm sau, bí mật này mới bị một nữ tu phát hiện, bằng này mở ra bảo tàng truyền thừa, ở tán tu bên trong cũng là tiếng tăm lừng lẫy, sau đó tựa như còn có ý khai tông lập phái. . . Cho là vì còn đạo tàng nhân quả. . .'

Nghĩ đến cái này cái, Đoàn Ngọc liền không khỏi thở dài.

Loại này nhân quả, cũng đã tính đơn giản nhất.

Tốt so với mình, tuy rằng Triện Khắc sư công pháp cường hoành, tuyệt đối nằm ngoài dự đoán của hắn, càng cho hắn cường đại báo thù lực lượng.

Nhưng tùy theo mà đến gánh nặng, cũng tất nhiên càng nặng, có thể nói một được một mất.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Khánh Đô

Khánh đô, thành nam, Vị Quân từ.

Này từ tế tự chính là Vị Quân phu nhân, diện tích không lớn, chỉ có ba mẫu, chia làm chính đường cùng phòng nhỏ, hai bên đường đi trồng đầy hoa mai, hình thành một mảnh nho nhỏ rừng mai, ngược lại cũng có một phen đặc biệt tình thú.

"Cái này Vị Quân tế tự từ xưa có nhiều, là vì Vị Thủy nương nương, sau đó Đại Hạ hoàng đế dành cho tứ phong, xem như là tu thành chính quả. . ."

Đoàn Ngọc liếc mắt từ đường, không có đi vào.

"Công tử. . . Ta cảm giác, này từ tựa hồ có linh!" Quách Bách Nhẫn tinh tế cảm giác xuống, vẻ mặt cũng có chút biến hóa.

"Yên tâm, từ xưa âm dương cách trở, Âm ty Thần đạo đối với dương thế ảnh hưởng xa kém xa đạo, nho, binh, yêu. . ." Đoàn Ngọc vung vung tay, ánh mắt lướt qua cửa lớn, nhìn tượng thần.

Này tượng thần tượng gỗ vàng đen, ăn mặc lụa quý váy xoè, mi mục như họa, rất là mỹ lệ, mang một nhánh kim bộ diêu.

Đoàn Ngọc thấy, đối với Diệp Tri Ngư nói: "Thấy không, chính là cái kia chi kim bộ diêu, buổi tối chúng ta trở lại mượn đi nó. . . Này sự kiện muốn người tự mình động thủ!"

Trong này lại có cái quan khiếu, hăn cùng Quách Bách Nhẫn cũng đã nhập đạo, xem như là tu sĩ, chỉ nửa bước bước ra cửa lớn, liền không tính phạm nhân, nếu là như vậy mạo phạm Thần Chi, đối phương nói không chừng có thể trực tiếp động thủ.

Tuy rằng không phải không sợ hãi, nhưng phiền phức có thể miễn thì lại miễn.

Diệp Tri Ngư lại chỉ là Linh khiếu chưa mở phạm nhân, lại trái lại miễn loại này mỗi họa.

"Kim bộ điều. . . Ta nhớ kỹ!" Diệp Tri Ngư nghiêm túc gật đầu, mà Quách Bách Nhẫn nhưng là tò mò nhìn Đoàn Ngọc, không biết vị công tử này từ nơi nào chiếm được tin tức.

Thấy vậy, Đoàn Ngọc cười đắc ý.

Trùng sinh trở về, chính là có điểm ấy chỗ tốt.

Người khác cần kéo tơ bóc kén, tiêu hao lượng lớn nhân lực vật lực mới có thể được đến manh mối, tìm tới kim bộ điều bước này, chính mình lại là vừa bắt đầu liền biết then chốt chìa khóa, rút củi dưới đáy nồi.

Ngay sau đó đi ra từ đường, tìm nhà tửu lâu.

Tuy rằng không phải lớn nhất xa hoa nhất, nhưng có thể ở một quốc gia đô thành đặt xuống bề ngoài, tự nhiên cũng có mấy phần bản lĩnh, một đạo bảng hiệu thịt lừa khiến Diệp Tri Ngư cùng Quách Bách Nhẫn ăn được khen không dứt miệng.

Đoàn Ngọc lại bưng một chén rượu trúc diệp thanh tinh tế thưởng thức, công tộ hai lỗ tai, một ít tinh tế âm thanh bị không ngừng phóng to, tiến vào trong tai.

Tam giáo cửu lưu hội tụ chỗ, thường thường cũng là thám thính tình báo tốt nhất nơi, đặc biệt rượu mạnh vào bụng, say say nhưng thời khắc, một ít bình thường không thể nào thổ lộ lời nói, cũng tất cả đều phát tiết mà ra.

Mà để cho Đoàn Ngọc chú ý, vẫn là một cái tin:

"Bát Hiền vương gần nhất muốn làm thi hội, thiên hạ tài tử hội tụ a. .
."

"Bát Hiền vương?" Diệp Tri Ngư mờ mịt ngẩng đầu lên, khoe miệng còn có một tia nước tương.

"Đây là tiên quân thứ tám tử, quốc quân thượng vị sau khi, phong làm Vương gia, có người nói một thân nghiêm túc phong di, nghiêm nghị không thể phạm, danh vang rền thiên hạ, dân gian nhiều xưng Bát Hiền vương!" Quách Bách Nhẫn giải thích, lại có chút lắc đầu: "Kim thượng kế vị sau khi, Bát Hiền vương tích ở Vương phủ, không hỏi chính sự, chỉ cùng thi nhân mặc khách giao du, cho là ý tránh hiềm nghi!"

"Tránh hiềm nghi. . . Ha ha. . ." Đoàn Ngọc nghe xong, lại là cười không nói.

Có thể xưng Hiền Vương, thấy thế nào đều là quốc quân cái đỉnh trong mắt cái gai trong thịt, vị này Bát Hiền vương sau đó kết cục cũng không ra sao, mấy năm sau khi lợi dụng tội lớn mưu phản bị tước đoạt Vương tước, u cư giam cầm, lại qua mấy năm càng là một chén độc tửu ban cho cái chết.

Cho tới người này đến cùng có hay không phản tâm, hoặc là làm sao lộ vết tích, đương thời khổ tu chính mình cũng không làm sao chú ý.

"Quốc quân đã lập, Bát Hiền vương lại thế nào đi nữa tránh hiềm nghi cũng là vô dụng, nghe đồn trước còn tranh qua đại vị. . ." Quách Bách

Nhấn thở dài: "Đặc biệt thanh danh này, chính là lấy họa chi nguyên!"

"Lời ấy có lý!" Đoàn Ngọc kính chén rượu, có chút thở dài.

Có thanh danh này, mới quốc quân liên vạn vạn không cho phép, đón lấy tước vây cánh, hủy cánh chim, càng là nhất định phải.

Lôi đình mưa móc đều là quân ân, đến cuối cùng vây cánh tước tặn, danh tiếng mất hết, liền thực sự là sinh tử ở người một niệm, rất ít người có thể như vậy thân nhiên tiếp thu.

Mà hơi hơi phản kháng, chính là có oán hận, càng đáng chết!

Cái này hoàn toàn chính là cái bế tắc!

Ngược lại thấy rõ đây là một cái to lớn hổ, Đoàn Ngọc quyết định muốn tránh ra thật xa.

'Muốn nói lên sống lại, bảo tàng tiện tay có thể nhật a. . . Chỉ là nhớ tới Khánh quốc ngày sau ai có thể làm giàu, ai còn ở thung lũng, hoàn toàn có thể đi lên đầu tư, tương lai tất nhiên gấp mười gấp trăm lần thu được báo lại. Đáng tiếc. . . Ta liền nhớ tới mấy năm qua, sau đó liền vào núi tu đạo. . . !

Một nhập Đạo môn khổ tu, tự nhiên đối với chuyện thế gian lãnh đạm, trừ một chút then chốt đại sự cùng đại quốc biến hóa ở ngoài, cái khác liền rất ít quan tâm.

Đúng là đạo tàng loại hình tin tức quan hệ tự thân, nhớ không ít, lại có thêm chính là mấy lần xuống núi du lịch hiểu biết.

Cũng may từng thành tựu Nguyên Thần, qua lại trí nhớ tất cả chuyện lớn nhỏ, rõ ràng trước mắt, thường thường một cái tên liền có thể nghĩa rộng ra rất nhiều.

'Lần này tới Khánh đô, những kia chính đàn đại lão không hẳn để ý ta, nhưng còn có một chút thân ở bé nhỏ trong, đúng là có thể thật tốt leo một kết giao tình, ngày sau nhất định có thể dùng tới!'

...

Thời gian vào đêm, Vị Quân từ ở ngoài.

Quốc đô trong, khẳng định có tiêu cấm, không cho phép người đi đường đêm khuya đi trên đường phố, là lấy Đoàn Ngọc ba người đều thay đổi y phục dạ hành, che lại khuôn mặt.

Một trận tất tất sách sách âm thanh trong, ở bên ngoài tiếp ứng Đoàn Ngọc bỗng cảm thấy phấn chấn, nhìn Diệp Tri Ngư từ giữa tường bên trong lật đi ra, không khỏi hỏi: "Thế nào?"

"Tới tay, chính là Người coi miếu hình như có chút phát hiện, ta cố ý thổi chút khói mê đi vào!" Diệp Tri Ngư cười đến phảng phất con tiểu hồ ly.

Loại này chuyện trộm gà trộm chó, vốn là bọn họ am hiểu.

"Không có thương người là tốt rồi, hưởng chi. . . Chúng ta hay là dùng một nhánh vàng ròng đem kim bộ điều đi đổi đây!" Đoàn Ngọc nhìn thấy Diệp Tri Ngư thu hoạch, nhất thời gật đầu, lại muốn cười ha ha.

Nếu muốn được biết cái này manh mối, đổi thành những người khác đến, không biết cần trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở, nhưng đối với mình tới nói, chính là đơn giản như vậy.

Lúc này cũng không nói lời nào, ra hiệu lui lại.

Ba người chậm rãi chuyển qua một cái hẻm nhỏ, không ngờ đối diện cũng đi ra mấy bóng người đến, lẫn nhau tất cả giật mình.

Đoàn Ngọc tinh tế vừa nhìn, chỉ thấy đối phương trên người mặc y phục dạ hành, lại cùng chính mình như thế, đều là đi ra buổi tối làm việc gia hỏa, không khỏi có chút buồn cười.

Có thể trùng hợp như vậy, cũng thực sự hiếm thấy.

Hai nhóm người kiêng kỵ giảng co chốc lát, đối diện một cái người cầm đầu liền khàn khàn nói: "Đại lộ hướng lên trời, các đi một bên. . ."

"Như vậy rất tốt!"

Đoàn Ngọc chính mình cũng là dạ hành gây rối người, cũng không có phải hài lòng công dân, đem Tuần bộ ty đưa tới dự định, lập tức gật đầu, hai nhóm người cảnh giác đan xen mà qua.

"Hô. . ."

Ngay khi Diệp Tri Ngư thở dài một hơi lúc, trong tay nàng kim bộ điêu lại là bỗng nhiên kim quang lóe lên.

"Đó là cái gì? Các người đứng lại cho ta!"

Đối diện người áo đen hí mắt lại, cái này tựa hồ là. . .

"Ai!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, không chút do dự mà động thủ!

Cần quyết đoán mà không quyết đoán, phản được loạn!

Lúc này mọi người đều dạ hành che mặt, từng người mang ý xấu riêng, còn hi vọng đàm phán thoái nhượng chính là ngớ ngẩn, hiệp lộ tương phùng đừng giả thẳng!

Hừu hừu!

Hắn dẫn đầu làm khó dễ, tay phải giương lên, mấy đạo bạch quang bay ra.

Đó là từng chuỗi sắc bén đao nhỏ, khoảng cách gần lấy hẳn lực đao ném ra, giống như mũi tên!

Phi đao đâm vào chỗ yếu, máu tươi tung toé, đối diện mấy cái người áo đen không nói tiếng nào liền ngã xuống.

"Người. . ."

Người cầm đầu hoảng hốt, hắn căn bản không nghĩ tới, đối phương dĩ nhiên động thủ đến như vậy quả quyết, lại như vậy tàn nhẫn! Hoàn toàn không phải bình thường nhỏ mủn tặc, không khỏi trong lòng đại hối.

Nhưng lúc này đã không kịp, nhìn thấy Đoàn Ngọc động thủ, Diệp Tri Ngư cũng không chút khách khí rút ra eo đao, hướng về cái gần nhất người áo đen trên người một đâm.

"Thật can đảm!"

Người cầm đầu muốn rách cả mí mắt, tay vừa bấm quyết: "Ngũ phương chân quý, cho ta trấn áp!"

Vung trong tay, vài đạo màu đen quý ảnh liền đập tới, phát ra cười khăng khặc quái dị, nghĩ muốn đặt ở Đoàn Ngọc mấy người trên người.

"Lại là Yểm Trấn thuật?"

Đoàn Ngọc thấy vậy, nhất thời cười gằn, tay phải hiện lên ấn đao, cả người không lùi mà tiến tới.

Hống hống!

Ở trong cơ thể hần, nhất chuyển Mộc Ẩn nổ vang , làm cái này núp ẩn Ly Vẫn càng là phảng phất sống lại giống như, Long tình nhìn kỹ mà lên.

Cái kia quỷ ảnh bỗng nhiên phát ra một tiếng tiếng rít thê lương, toàn bộ bóng mờ một thoáng nổ tung.

(Động Huyền Kinh) có nói: "Pháp ấn chụp nơi, mị tà diệt vong."

Đoàn Ngọc lúc này đều không cần ngưng tụ tinh thần khí huyết, chỉ là bản mệnh Đạo ấn hơi động, liền đập vỡ tan yêu tà , khiến cho người cầm đầu kia gặp phải phản phệ.

"Người cũng là Luyện Khí sĩ?"

Đối diện người áo đen kinh ngạc thốt lên một tiếng, chợt cái cổ liền bị lau qua, máu tươi tung toé.

Trong phút chốc, đối diện một nhóm liền bị tại chỗ giết hết.

"Công tử. . . Xin lỗi. . ."

Quách Bách Nhẫn ngơ ngác nhìn cái này màn, có chút cười khố: "Ta nhất thời không cách nào phản ứng. . ."

"Cái này rất bình thường, người đi bù đao!"

Cái này chính là đầu danh trạng, Quách Bách Nhẫn rõ ràng trong lòng, lấy ra đao găm đến, trong mắt liền mang theo tàn nhẫn sắc, từng cái bù đao đi qua.

"Xong rồi!"

Đoàn Ngọc mở ra Linh nhãn, lại yên lặng nằm chú, tiêu xóa đi từ thần thông phương diện truy tra manh mối.

Chỉ là lúc này, nhưng nghe một tiếng rỗng găm, không khỏi ngãng đầu, thấy được một màn kỳ cảnh.

Hồng quang trùng thiên, lan tràn mấy chục dặm, trong đó lại hình như có một con giao long, ẩn hiện một vảy nửa trảo, gào thét mà xuống.

Cách đó không xa, tiếng bước chân cùng ánh lửa liên tiếp thoáng hiện, lộ vẻ tuần cấm binh lính đến.

'Cái kia dùng Ngũ Quỷ trấn ta người, Yểm Thắng thuật đạo hạnh là Ngưu Cát đạo nhân gấp mười lần. . . Nhưng ở Khánh quốc quốc đô trong, chịu đến Long khí áp chế, mới chỉ có này điểm tu vị? Quách Bách Nhẫn cũng là chịu đến chấn nhiếp?'

Đoàn Ngọc trong lòng suy tư, mang theo ba người, nhanh chóng trở lại ngủ lại lữ điếm.

"Này sự kiện. . . Các người thấy thế nào?"

Ngay sau đó nhen lửa cây nến, thay đổi xiêm y, lúc này mới chậm rãi hỏi.

"Công tử thực sự quyết đoán đến cực điểm, bằng không thoáng kéo dài, bị tuần tra binh lính tìm tới, chúng ta liền một cái đều không trốn được!" Quách Bách Nhẫn lúc này, mới phát hiện mồ hôi lạnh đã thấm ướt sau sam, không khỏi chấp tay nói.

"Đại ca. . ." Diệp Tri Ngư nhìn trong tay kim bộ diêu: "Ta sợ. . ."

"Không cần sợ, lấy bảo trong, có chút gian nan hiểm trở, lại là bình thường, qua liền tốt. . ." Đoàn Ngọc an ủi, trong lòng lại là bỗng nhiên sáng tỏ, đây cũng không phải là Diệp Tri Ngư cơ duyên, vì lẽ đó lấy bảo lúc, liền nảy sinh sóng lớn: "Những người kia thân phận cũng không cần hỏi, chúng ta coi như không biết chuyện! Sáng mai liền ra khỏi thành!"

Quách Bách Nhẫn nghe xong, lập tức ở trong lòng thầm khen.

Không có lý do án khó nhất phá, chính mình một nhóm cùng cái nhóm này người áo đen không thù không oán, giết người xong liền chạy, nói vậy này hậu trường chủ nhà, cũng tất đầu óc mơ hồ, kiêm phiền muộn phi thường chứ?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Quý Nhân

Huyền Vân sơn.

Ngọn núi này kéo dài mấy trăm dặm, bên trong có một phong, tên là Huyền Nữ phong, phong quang xinh đẹp.

Đoàn Ngọc thay đổi một bộ thanh sam, làm thư sinh trang phục, bên cạnh Diệp Tri Ngư buộc nha hoàn búi tóc, Quách Bách Nhẫn vài thô áo khoác, người cao mã đại, một công tử mang theo nha hoàn người hầu đập thanh đội ngũ liền y theo dáng dấp.

"Cái này Huyền Nữ phong đỉnh có một đạo quan, nghe nói bên trong thần linh có rất nhiều linh ứng, bởi vậy tuy rằng so sánh xa xôi, đèn nhang cùng khách hành hương vẫn là không ít. . ."

Đoàn Ngọc cầm trong tay quạt xếp, chỉ điểm giang sơn: "Nhưng chúng ta không cần phải đi đỉnh núi, trực tiếp đi giữa sườn núi một cái ngã ba. . ."

Diệp Tri Ngư kinh ngạc theo đại ca, phát hiện hắc tựa hồ đối với nơi đây hết sức quen thuộc, trực tiếp chuyển nhập một cái ngã ba, cái này con đường ẩn giấu ở trong bụi cỏ, cũng không có tu sửa qua, rất là hiểm trở chót vót, hầu như không tính đường, nhưng đối với ba người này mà nói, đương nhiên không có vấn đề gì, không đến bao lâu, liền phát hiện một hang núi.

"Tri Ngư, người cầm kim bộ điều đi vào. . ."

Đoàn Ngọc ở Diệp Tri Ngư bên tai nói nhỏ vài câu, nhưng không có bồi tiếp đi vào.

Dù sao, cái này Cửu Thiên Huyền Nữ tông đạo tàng tự có thần quái, bài xích nam tu, bên trong đúng là không có nguy hiểm gì.

"Xin mời đại ca yên tâm!"

Diệp Tri Ngư nắm trong tay kim bộ điều, sắc mặt kiên nghị, đi vào hang núi bên trong.

"Công tử. . ."

Quách Bách Nhẫn lên trước một bước, đối với Đoàn Ngọc có thể như vậy tín nhiệm, không khỏi trong lòng cảm kích.

"Tri Ngư muội tử cũng không biết muốn đi vào bao lâu, chúng ta ở bên ngoài chờ đợi đi!"

Đoàn Ngọc tìm khối đá xanh, ngồi khoanh chân, nhìn bên cạnh Quách Bách Nhẫn đồng dạng tĩnh tọa thổ nạp, âm thầm cảm khái.

Người này chín năm tích trữ, một khi vào Đạo môn sau khi, quả thật tiến bộ dũng mãnh, tốc độ tu luyện tiến triển cực nhanh, đủ để khiến mình kiếp trước đều trợn mắt ngoác mồm.

Đương nhiên, cái này là đối phương chín năm khổ cực đoạt được, cũng không có đổ kị, chỉ là kính nể.

Lúc này đôi mắt trông về phía xa, Khánh quốc quốc đô liền mơ hồ trong tầm mắt, nhất thời suy tư.

Luyện Khí sĩ vào Đạo môn, liền có thể mở đến Linh nhãn, nhìn thấy một ít người bình thường không nhìn thấy đồ vật.

Chính mình tuy rằng không phải chuyên tu Linh nhãn thuật, nhưng người bình thường tướng mạo khí số, đúng là cũng có thể xem cái thất thất bát bát.

"Quốc đô bên trong, có Khánh quốc quốc quân, này người đã đến văn võ tâm quy, tuy rằng vẫn còn không thể xưng thiên tử, nhưng quân vương khí mật mờ, không phải chuyện nhỏ, đem qua bất luận Quách Bách Nhẫn còn là đối diện Luyện Khí sĩ, động thủ lúc đều bị bỗng dừng suy yếu mấy thành, vì sao ta càng không có cảm giác gì?"

Quốc đô chính là Long khí trái tim, dù cho Đoàn Ngọc kiếp trước tới chỗ này, thi pháp đều sẽ cảm giác vương váu.

Nhưng kết hợp hôm qua việc, một ít nghi hoặc liền dần dần có chứng thực.

'Xem ra ta Triện Khắc sư truyền thừa, quả thật không phải chuyện nhỏ, không bị khí vận áp chế. . .'

'Mà mang theo nhân quả, càng làm cho ta hải hùng khiếp vía, chẳng lẽ là. . .'

Chính trong suy tư, Quách Bách Nhẫn đột nhiên mở hai mắt ra, hai tay ấn nhẹ.

Ầm ầm!

Cách đó không xa, mặt đất nhô ra , hóa thành một cái Thổ Thứ, đâm trúng một con thỏ hoang.

"Ha ha. . . Không tồi không tồi, vừa vận nướng tới làm cơm trưa!" Đoàn Ngọc thấy vậy, đem lòng nghi ngờ tạm thời thả xuống, bắt đầu cười ha hả.

Thỏ rừng chân sau thịt nhiều, chân trước mùi thịt, chân chính nướng lên lại rất cần tay nghề, tàng dầu không rơi, thịt nướng không nghe thấy hương, đợi đến cần mở thời điểm mùi thịt hỗn hợp dầu mỡ lại một mạch tràn ngập tràn ra tới, quả thật là làm người hận không thể liên đầu lưỡi đều nuốt xuống.

"Công tử tay nghề này. . ."

Quách Bách Nhân cầm một cái chân sau cắn miếng, trong con người lập tức lộ ra kinh ngạc.

"Ha ha. . . Cái này đều là luyện ra tay nghề!" Đoàn Ngọc cười ha ha, lấy ra một cái hồ lô, bên trong chứa lại là rượu ngon.

Ngay sau đó xé ra miếng chân trước, một ngụm rượu, một miếng thịt, ăn được không còn biết trời đâu đất đâu.

"Khiếu ngạo rừng núi, uống rượu ăn thịt, quả thật là thật tốt sướng khoái, để ta nhìn, đều là không khỏi ước ao. . ."

Đang lúc này, trong rừng rậm bóng đen mấy tránh, dĩ nhiên đi ra mấy người đến.

Người cầm đầu đến hai mươi tuổi, mặt như ngọc, mắt tựa như điểm sơn, đầu đội ngân quan, người mặc áo khoác, quý khí mơ hồ.

Ở bên cạnh hắn, còn có bốn tên hộ vệ, đều là lưng hùm vai gấu, vẻ mặt cảnh giác, lại có một tên đạo nhân, nâng cái la bàn, nghi ngờ không thôi.

"Chư vị có lẽ, tại hạ Kim Chương, Xương Châu nhân sĩ, hôm nay mang theo người hầu du xuân, bởi vì không thích người thường đi qua con đường, chỉ mừng một mình tầm u tham mật, mới tới chỗ này, không biết các vị là?"

Đoàn Ngọc đứng dậy, chấp tay mà cười.

"Ha ha. . . Cũng không có cái gì, ta tên Thôi Sơn, trong nhà nuôi cái đạo sĩ, có thể xem chút phong thủy, nói nơi này có Tường thụ chi khí, bởi vậy để cho hắc dẫn ta tới nhìn. . . Thực tế ta không ôm cái gì kỳ vọng, xem như giải sầu."

Thôi Sơn tùy ý nói, đi tới đồng lửa trước mặt, trong con người lộ ra vẻ kinh ngạc: "Cái này thật thỏ. . ."

"Quý nhân yêu thích, chỉ để ý lấy dùng chính là!"

"Công tử!"

Một gã hộ vệ lên trước một bước, thậm chí ngay cả Đoàn Ngọc đều cảm thấy có chút ngọt ngào.

"Không có gì. . ." Thôi Sơn lẩm lẩm liệt liệt vung vung tay, lại tò mò hỏi: "Làm sao người biết ta là quý nhân?"

"Chỉ nhìn cái này bốn tên hộ vệ, tất cả đều thần dũng vô cùng, tự nhiên biết rõ!" Đoàn Ngọc lại là vô cùng khiêm tốn, vừa tựa hồ mang theo điểm chờ mong.

"Cũng vậy. . . Đáng tiếc không thể không mang!" Thôi Sơn tựa như có chút tiếc nuối, xé ra khối thịt nướng tiến vào miệng, con mắt nhất thời sáng ngời: "Được! Được! Được! Tay nghề này. . . Chỉ sợ Đức Phong lâu đại chưởng thừa cũng chỉ đến như thế, không nghĩ tới trong rừng núi, cũng có này mỹ vị!"

Ngay sau đó không để ý nóng miệng, liên tục hà hơi ăn, lại nói: "Rượu đến!"

Lúc này liền có một tên hộ vệ, cởi xuống túi rượu dâng lên.

"Ha ha. . . Người mời ta ăn thịt, ta mời người uống rượu, mọi người hỗ không thiếu nợ nhau!" Thôi Sơn uống một hớp, lại mệnh hộ vệ đưa một túi cho Đoàn Ngọc.

"A. . . Thuần hương nồng nặc, quả là rượu ngon!" Đoàn Ngọc uống một hớp, trên mặt nhất thời hiện ra đỏ ửng, lập tức khen ngon.

"Coi như người biết hàng. . ."

Cái này Thôi Sơn hiển nhiên là ở lâu người trên, lúc này có chút hành vi phóng túng, một chỉ Đoàn Ngọc: "Người vừa là thư sinh, liền làm bài thơ đến, lấy cái này Huyền Vân sơn làm vì đề, làm sao?"

"Tại hạ tài năng kém cỏi, chỉ có thể nỗ lực vì đó, cũng may hôm nay du cái này Huyền Vân sơn, vẫn đúng là đến một tay. . ." Đoàn Ngọc đi vài bước, chậm rãi ngâm: "Chúng chim bay cao tận, cô vân độc khứ nhàn. Nhìn nhau hai không nề, chỉ có Huyền Vân sơn."

"Thơ hay!"

Này thơ vừa ra, Thôi Sơn không khỏi vỗ tay liền khen: "Giản dị sinh động, hồn nhiên thiên thành. . . Ta lúc này mới tin người là cái thư sinh!"

Vẫn đứng hầu ở bên cạnh đạo nhân cũng là vẻ mặt ngẩn ra, mang theo nghi hoặc.

Đúng là Thôi Sơn, liên tục nhắc tới, tựa hồ gây đại: "Nhìn nhau hai không nề. . . Ha ha, biết bao khó khăn?"

Lại vội vã thu rồi vẻ mặt, nhìn hướng về Đoàn Ngọc: "Chỉ bằng người cái này tài thơ, thiên hạ đều hiếm thấy, có thể bảo đảm nâng một cái viên chức!"

"Đa tạ đại nhân!"

Đoàn Ngọc hành lễ: "Nhưng ta chỉ mừng gửi tình sơn thủy, chỉ có thể có phụ kỳ vọng cao. . ."

Thôi Sơn ngẩn ngơ, chợt âm u: "Cũng là, người thơ thanh tâm thoát tục, có thể thấy được tâm. . . Cần gì phải bị quan trường bắn thiêu dánh dấp tới đây. . ."

Trong lời nói, khá có một ít nghĩ mình lại xót cho thân mùi vị.

"Khục khục. . . Công tử. . ." Lúc này, lão đạo lại là rốt cuộc tìm được cơ hội, ngắt lời nói: "Hôm nay thời cơ hiếm thấy. . ."

"Không phải là một chỗ tường thụ sao? Chẳng lẽ còn sẽ chạy?" Thấy vậy, Thôi Sơn nhất thời có chút không vui.

"Không biết là cái gì Tường thụ chi khí, ta có thể hay không cũng có thể gặp gỡ?"

Đoàn Ngọc lúc này, lại là nhìn thấy Diệp Tri Ngư từ bên trong hang núi đi ra, trong lòng mừng thầm, ngoắc ngoắc tay làm cho nàng qua tới thu thập.

"Nguyên lai người còn dẫn theo nữ quyến? Bất quá người muốn gặp, đương nhiên có thể. . . Lão đạo này không thành thật, trước vẫn nói ngọn núi này sơn khí thuần hòang, chất phác vô hà, vô cùng quý giá, tất có một chỗ cát nơ, có thể ra tường thụ, rồi lại nói thiên thời không đến, không tìm được. . . Hôm nay cũng là gặp may đúng dịp."

Thôi Sơn liếc Diệp Tri Ngư một chút, chợt không tiếp tục để ý, hẳn các loại mỹ nhân nhìn nhiều lắm rồi, tự nhiên không lọt mắt một cái thô khiến nha hòan.

"Cái này cũng là công tử phúc phận. . ."

Lão đạo chỉ cười cười, nhìn về phía la bàn trong tay, bỗng nhiên ngấn ra, vẻ mặt kỳ dị, tím bên trong mang đỏ.

"Chuyện gì xảy ra?"

Thôi Sơn thấy, không khỏi liên tục giục.

"Cái này. . . Công tử dung bầm!" Lão đạo vẻ mặt lúng túng: "Lão đạo từ khi phát hiện ngọn núi này huyền dị tới nay, vẫn định cư nơi này, dấu chân trải rộng toàn núi, lại không tìm được chút nào vết tích, hôm nay thấy thanh khí mơ hồ, hoặc có phát hiện, ứng nên là thiên thời đã tới, tường thụ đã ra, nhưng lúc này, lại không nhìn thấy. . ."

"Người chẳng lẽ. . . Là ở tiêu khiển ta đây?" Thôi Sơn ngấn ra, chợt sâu xa nói.

Thấy vậy, mặt sau bốn tên hộ vệ bàn tay đề đao, một luồng thân chất thành núi, máu chảy thành sông bên trong khí tức liên lan tràn mà ra.

"Thôi. . ."

Thôi Sơn vung vung tay, tất cả sát cơ lại tan thành mây khói, bỗng nhiên nở nụ cười: "Vốn là ta chính là tâm huyết dâng trào, đi ra du ngoạn một thoáng mà thôi, có thể nhìn thấy Kim công tử cái này đại tài, đã vật có giá trị. . ."

"Công tử!"

Đang lúc này, một con ưng chuẩn kêu to, ở giữa trời cao xoay quanh ra một cái phù hiệu.

Hộ vệ thấy, nhất thời nhìn về phía Thôi Sơn.

"Ồ!" Thôi Sơn nhìn về phía Đoàn Ngọc, chỉ cười cười: "Kim công tử, thực sự xin lỗi, ta có việc gấp, chỉ có thể trước tiên xuống núi, nhà ta ở lại

thành đông Thôi gia ngô, thứ năm nhà chính là, nếu có chuyện, có thể đến tìm ta!"

Nói, từ xuống núi.

"Chúng ta cũng đi!"

Nhìn thấy đối phương bóng lưng biến mất, Đoàn Ngọc sắc mặt cũng đột nhiên âm trầm lại, vung tay lên, từ phía sau núi vượt qua mà xuống.

"Đại ca. . . Hãn là ai?"

Tuy rằng không có đường, nhưng luyện võ người tu đạo, điểm ấy hiểm trở không tính là gì.

Diệp Tri Ngư lúc này mới thở dài một hơi, nghi hoặc hỏi.

Quách Bách Nhẫn nguyên bản vẫn trầm mặc, lúc này bỗng nhiên mở miệng: "Ta cũng học được chút thuật xem tướng, người này tướng mạo không phải chuyện nhỏ, chính là vô cùng quý, ẩn đường tử khí mơ hồ. . . Chân thực là một cái đại quý nhân!"

"Còn có thể là ai? Không phải là Bát Hiên vương sao!" Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, đem rượu túi vung một cái: "Cái này trong cung ngự nhưỡng Ngũ Hòe hương, quả thật tốt mùi vị. . ."

Trong lòng, lại là ý cảnh giác nổi lên, biết vận mệnh cũng không phải là không thể thay đổi, nhưng sửa lại một chỗ cơ duyên, tựa như cùng ngăn cản một cái nhánh sông, thế nào cũng phải chịu đựng chút phản phệ.

Hôm nay nếu không phải mình kéo dài ở cái này Bát Hiên vương, cho hãn phát hiện bên trong hang núi huyền bí, hậu quả quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Cho tới lão đạo vì sao trước sau biểu hiện không chỉ một, tự nhiên cũng là cùng đạo tàng mở ra có quan hệ.

Cửu Thiên Huyền Nữ tông đạo tàng nơi, vốn là một chỗ phúc địa, hôm nay Diệp Tri Ngư đưa nó mở ra, có khí tiết ra ngoài, bị lão đạo này tìm được.

Chờ đến nàng đi ra sau khi, mật tàng đóng, liền không chỗ có thể tìm ra.

Một trước một sau, chút xíu chi kém, quả thật là vô cùng hiếm.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Yêu Dao

"Tri Ngự, đạo tàng trong thu được cái gì?"

Chờ đến xuống Huyền Nữ phong, Đoàn Ngọc mới có thời gian hướng về Diệp Tri Ngự hỏi.

"Nguyên lai nơi đó là Cửu Thiên Huyền Nữ tông một chỗ sơn môn, ta đến bên trong chỉ cảm thấy khắp nơi sương mù, quay một vòng liền bị đưa đi ra, trong đầu lại là nhiều một bộ pháp quyết, có thể tu hành đến Nguyên Thần. . . Còn có một đoạn tin tức, để ta tu thành Nguyên Thần sau, lại tới mở nơi này, hoạch được hoàn chỉnh truyền thừa!"

Đối với Đoàn Ngọc, Diệp Tri Ngự là không hề bảo lưu, rõ ràng mười mười nói.

"Hừm, đây mới là một cái Đại đạo mạch nên có tư thái. . ."

Hoặc là nói, chân chính đạo tàng, hoặc là khảo nghiệm, hoặc là truyền thụ, đều là từng tầng từng tầng cho, từng bước mà dạy.

Về phần mình tìm được cái kia Triện Khắc sư truyền thừa, căn bản liền là đối phương trước khi chết cũng không kịp bố trí, chỉ có thể một mạch đều truyền.

"Hai người các ngươi. . . Rồi đi trước, ta còn có việc, chúng ta ở Diệp Châu hội hợp!"

Ra Huyền Vân sơn phạm vi sau khi, Đoàn Ngọc suy tư dần dần.

"Đại ca. . ."

Diệp Tri Ngư viền mắt một đỏ.

"Yên tâm, ta thật là có chuyện. . . Lại nói, ta một người cất bước, càng thêm thuận tiện!" Đoàn Ngọc chỉ cười cười.

Hôm nay tới đây Khánh đô, quả thật là đoạt một chỗ cơ duyên.

Triện Khắc sư cái kia truyền thừa, chính là chính mình, sớm lấy cũng không có cái gì.

Nhưng lần này, cơ duyên liên lụy phía dưới, đem mấy phe thế lực đều kéo xuống nước, làm sao có thể không cho Đoàn Ngọc hoảng sợ?

Thần đạo Vị Quân phu nhân, đêm qua người áo đen, thậm chí vừa nãy Bát Hiền vương!

Nếu không phải là mình ứng đối thoả đáng, có lẽ bất luận cái nào đều sẽ biến thành đáng sợ vòng xoáy, đem nho nhỏ ba người nuốt chửng.

Sau đó chính mình muốn đi lấy, nhưng là thích hợp bản thân, có thể tăng thêm chiến lực một chỗ bảo tàng. Vẫn là cô độc, tiến thoái có thừa tốt.

"Đại ca. . . Nhất định phải bình an trở về!"

Hắn nếu làm quyết định, Diệp Tri Ngư liền không cách nào lật đổ, chỉ có thể ngậm lấy lệ rời đi, âm thầm càng là quyết định, nhất định phải tu được đạo pháp, không thể lại trở thành trói buộc.

. . .

"Vương gia? !"

Thôi Sơn một nhóm rơi xuống Huyền Nữ phong, mặt sau chẳng biết lúc nào lại đuổi tới rất nhiều thi vệ.

Lão đạo lại là đến mức muốn nói lại thôi, cuối cùng đi ra hành lễ nói.

"Tầm Vân lão đạo, ta biết người muốn nói gì.
 chut khả nghi, nhưng Cô vương thực sự là ái tài. . . Không nỡ a. . ."

Thôi Sơn nói, tự thất nở nụ cười: "Đương nhiên, như thật sự có cái gì tường thụ chí bảo, cái kia thụ khí trùng thiên, bọn họ cũng che giấu không được, nếu người không phát hiện, vậy đã nói rõ không có. . . Tám thành chỉ là thu được một ít nhỏ chỗ tốt thôi, người cảm thấy, cô sẽ quan tâm những thứ này vụn vặt sao? Huống chi, ở chúng ta ngay dưới mắt, cũng không nhất định là được. . ."

"Vương gia nói chính là!"

Tầm Vân đạo nhân nghe đến đó, nhất thời rõ ràng, lại có chút âm thầm không cam lòng.

Có lẽ không có tường thụ chí bảo, chỉ là bình thường chỗ tốt nơi,
Vương gia không lot mắt, nhưng hãn vẫn là hết sức khát vọng thu được a.

"Đúng là cái kia Kim Chương, thực sự thú vị đây, các người đi thăm dò một chút chính là!"

Chung quy là Thiên gia đệ tử, ở lâm lên xe ngựa lúc, Bát Hiền vương lại bỏ thêm một câu.

"Tuân mệnh!"

Tâm Vân lão đạo vừa nghe, nhất thời vui sướng.

• • •

Chờ đến Diệp Tri Ngư rời đi sau khi, Đoàn Ngọc lại là nông nhênh từ Huyền Vân sơn rời đi, làm vì hai người bọn họ hấp dẫn hỏa lực.

"Thần đạo thế lực nhất thời không quản được dương gian. . . Mà cái nhóm này chết rồi người áo đen cũng không cách nào chỉ nhận chúng ta, còn lại, chỉ có một cái Bát Hiền vương, nhưng liền là hãn phiến toái nhất!"

Tuy rằng người này có mấy phần yêu nhân tài tâm tư, nhưng Đoàn Ngọc có thể không muốn một đầu trồng vào cái này sâu không thấy đáy trong hố lớn.

Bởi vậy, vừa ra tới lộ diện sau khi, liền cố gắng càng nhanh càng tốt, đi suốt đêm, rời đi Tỉnh Châu phạm vi.

"Chuyến này đi ra ba cái mục tiêu, thứ nhất là thu phục Quách Bách Nhẫn, thứ hai là vì Diệp Tri Ngư thu đến thích hợp truyền thừa, lúc này cũng đã hoàn thành, còn lại chính là cho chính ta chuẩn bị. . ."

Dù cho cướp giật cơ duyên có phản phệ, nhưng chỉ cần căn cơ thâm hậu, chống đỡ, liền cũng là không ngại.

Móng ngựa âm âm, Đoàn Ngọc hai mắt như lửa: "Lần này cho chính ta chuẩn bị, lại là một cái sát phạt chí bảo!"

Hắn đánh xa có một phù chi mũi tên, cận chiến lại là khiếm khuyết một cái chân chính lợi khí!

Dù cho lấy Đoàn Ngọc thực lực, bắt nạt Ngũ Khí Triều Nguyên Luyện Khí sĩ đều đầy đủ, nhưng mục tiêu của hắn có thể không ở nơi này.

Vì về phía trước thế đại địch báo thù, tương lai kẻ thù của hắn sẽ càng ngày càng lợi hại, bởi vậy một thanh đầy đủ uy lực cận chiến chí bảo, liền không thể thiếu.

Mà Khánh quốc bên trong phạm vi, liền có như thế một cái.

"Nhớ tới chuôi này ma nhận chính là hải ngoại tán tu luyện, kiếm tẩu thiên phong, uy lực kinh người. . . Cái kia hải ngoại tán tu cũng tu luyện tới Du Thần Ngự Khí cảnh giới, nắm giữ tây đến, hầu như quét ngang vô địch, cuối cùng kinh động một cái tiềm tu nhiều năm Hô Phong Hoán Vũ Thiên Sư, đại chiến ba ngày ba đêm, mới đem trấn áp xuống. . . Chuôi này ma nhận cũng không biết tung tích, nhưng chân chính khủng bố, là tên kia tiềm tu Thiên Sư, một trận chiến sau khi, lại bị tổn thương nguyên thần, không có thuốc nào cứu được, nửa năm sau tọa hóa mà đi, có thể nói lưỡng bại câu thương!"

"Nhưng truyền kỳ còn chưa liền như vậy đình chỉ. . ."

"Mười năm sau khi, có một tu sĩ gặp may đúng dịp, đem này chuôi ma nhận khai quật mà ra, tự lấy danh hào Yêu Dao Khách, hầu như máu đồ một tông môn, hung uy ngập trời! Sau đó truy tra, mới phát hiện cái kia ma nhận nguyên bản nơi chôn dấu, dĩ nhiên là một cái cực kỳ hiếm thấy vạn yêu đồ thần, Cửu Âm tuyệt địa! Ở trong thai nghén một khối yêu thạch, hội tụ vạn năm hung lệ khí, nhờ số trời run rủi, bị ma nhận bên trong một cái Thiên Sư cùng nhiều vị Chân Nhân Nguyên Thần huyết tế lực lượng hấp dẫn, cùng ma nhận hợp hai thành một, trở thành một chuôi tuyệt thế Yêu Dao!"

. . .

Chuôi này Yêu Dao, dù cho lúc này xuất thế, còn thiếu điểm ôn dưỡng, nhưng đại thể đã đủ, nguyên thần phía dưới, tuyệt đối chặn không được một đao, dù cho Nguyên Thần Chân Nhân, cũng vạn vạn không dám để cho đao chi hung sát dính dáng tới, nếu như có thể chiếm được, có thể nói, không chỉ có thực lực tăng mạnh, càng là có thể vẫn sử dụng đến Thiên Sư cảnh giới!

"Tuy rằng đạo sĩ trên căn bản là viễn trình, nhưng thế nào cũng phải có chút lực tự bảo vệ, khoảng cách gần chém người cũng rất mang cảm giác. . ."

Đoàn Ngọc tiếc nuối mà nhìn mình tay phải.

Hắn bình thường dùng chính là ấn đao, đối phó người bình thường thuận buồm xuôi gió, nhưng đón lấy kẻ địch nhưng không như thế.

Đoàn Ngọc luôn luôn không sợ lấy dự tính xấu nhất phỏng đoán kẻ địch, bởi vậy chiến bị hoàn toàn là đối mặt chờ Nguyên Thần Chân Nhân đẳng cấp đang tiến hành.

"Nguyên Thần sở dĩ lợi hại, thứ nhất liền là bởi vì tung lược phi hành, rất khó đuổi bắt. Thứ hai liền là bởi vì có thể triển khai pháp thuật, lấy Nguyên Thần thi pháp, đạo thuật uy lực càng thêm! Cái này vẫn là chỉ là mới vừa đột phá Nguyên Thần Chân Nhân, nếu để cho hắn liên tiếp vượt qua các loại kiếp nạn cửa ải, Nguyên Thần cũng sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn, cứng cỏi cực kỳ, tụ tán vô thường, khó có thể tiêu diệt. . . Chỉ có rất ít vài loại, mới có thể cho đại thành Nguyên Thần thương tổn, cái này Yêu Đao sát khí, chính là trong đó một cái. . . Du Thần Ngự Khí đều không nhất định có thể chống đỡ, Thiên Sư hơi có không không cẩn thận cũng rất phiền phức!"

Du Thần Ngự Khí ở trong khí chữ, liền có một phần chỉ chính là sát khí.

Tổng thể mà nói, khi tu sĩ tu luyện thành Nguyên Thần sau khi, liền rất khó bị giết chết, đồng thời thu được ở âm tào địa phủ tự do thông hành năng lực, thậm chí, như thịt khiêu bị hủy, đại thành nguyên thần còn có thể phụ thể đoạt xá, sống lại một đời.

Đương nhiên , bởi vì bản thể Thiên đạo pháp tắc, đoạt xá cũng chỉ có thể một lần, như tiến hành lần thứ hai, lập tức liền sẽ có thiên lôi kích chi!

"Nếu ta đến Yêu Dao, có lẽ chính diện mạnh mẽ chống đỡ còn không là Nguyên Thần Chân Nhân đối thủ, nhưng hãn nếu dám để ta gần người, tuyệt đối một đao chém giết thân thể Nguyên Thần, để cho hãn vạn kiếp bất phục!"

Một niệm đến đây, Đoàn Ngọc không khỏi ánh mắt u nhiên: "Yêu Dao vị trí, liền ở núi Thanh Giản Hắc long đàm đáy!"

Nói thật, ở hãn chủ động lộ diện, hấp dẫn đi một ít sự chú ý sau khi, một loại cảm giác nguy hiểm liền thời khắc quanh quẩn ở trong lòng.

Đây là rất nhiều sinh tử đại chiến trong, thiên chuy bách luyện đi ra nhạy cảm trực giác, khiến cho hãn biết được nếu như không có thể tìm tới phá cục chi đạo, đón lấy đem sẽ vô cùng bị động.

Ngẫm lại cũng rõ ràng, lấy Bát Hiền vương năng lượng, dù cho thoáng thất thế, có thể phân phối nhân lực vật lực cũng là khủng bố, trấn áp một cái chưa thành Nguyên Thần đạo nhân, càng là cực kỳ dễ dàng.

"Dù cho Bát Hiền vương không thêm để ý ta, nhưng chỉ cần hãn tùy tiện một chút cái thủ hạ thân tín sinh ra ác ý, ta liền rất phiền phức. . ."

Đương nhiên, lấy lúc này điều kiện, chính mình dùng lại là giả danh, hãn là còn không tra được Đoàn Ngọc trên đầu đi.

Chỉ là hãn vì cho Diệp Tri Ngư cùng Quách Bách Nhẫn hấp dẫn hỏa lực, chủ động bại lộ chính mình, lúc này mới cảm thấy có chút nguy hiểm.

Ầm ầm!

Chính đang tại chạy nhanh ở trong, trên trời một mảnh vảy đen mây mãnh liệt mà đến, trong nháy mắt tiếp theo, chính là ánh chớp đầy trời, mưa xối xả như chú.

Ào ào ào!

Từng viên một đậu tương giống như mưa to, dường như như trút nước giống như, đập xuống ở Đoàn Ngọc trên người , khiến cho hấn trong khoảnh khắc ướt đầm.

Mà chẳng biết lúc nào, hấn đã từ trên ngựa nhảy xuống, đi vào ven đường bụi cỏ, biến mất không còn tăm tích.

"Núi Thanh Giản. . . Đến!"

. . .

Ở mưa xối xả tuần mã chạy không biết bao lâu mới dừng lại, Tầm Vân lão đạo mang theo mấy người, lạnh lùng nhìn kỹ không có một bóng người lưng ngựa: "Kim thiên thoát xác? Đuổi theo cho ta!"

"Đạo trưởng. . ."

Bên cạnh mấy người, đều là đuổi bắt hảo thủ, một đường từ Khánh đô theo đi ra, lúc này đều mặt lộ vẻ khó xử.

Một đường gặp mưa, lại như vậy vất vả, sau đó nhất định phải bệnh nặng một tràng.

"Hừ hừ. . . Các người hiểu được cái gì? Người này chật vật mà chạy, rõ ràng là có tật giật mình!" Tầm Vân lão đạo cười gằn: "Tất có cái gì không thể cho ai biết bí mật!"

Trong lòng, lại là càng phát hỏa nhiệt lên.

"Tuân mệnh. . ." Mấy tên thủ hạ bị vương bởi trước mệnh lệnh, chỉ có thể liên tục xưng là, trong bóng tối nhưng lại không biết đem lão đạo mắng bao nhiêu lần.

Rõ ràng Vương gia chỉ là dận dò thăm dò nội tình, lão đạo này lại cáo mượn oai hùm, cần phải làm cho như vậy, cái này chính là có tư tâm a!

Làm sao truy tra đi xuống, phát hiện cái này Kim Chương trên người xác thực có bí mật, đồng thời một đường chạy trốn, nhượng bọn họ đuổi đến cũng là uế oải cực kỳ, một đám lửa cũng chỉ có thể hướng về đối phương phát.

Bọn họ phần lớn đều là công môn bên trong đuổi bắt cường nhân, có là thủ đoạn đối phó với hải tặc, đã âm thầm suy nghĩ, đợi đến bắt được kẻ cầm đầu sau khi, nên làm gì bào chế.

"Đuổi theo cho ta!"

Tâm Vân nhưng không có nghĩ nhiều như vậy, nhanh chân bước vào núi Thanh Giản phạm vi.

"Huyền Vân sơn Huyền Nữ phong, tất có một bí mật, hoặc là linh khí phúc địa? Ta khổ tìm nhiều năm, mới vừa thấy được đầu mối, liền không có tin tức, tiểu tử kia thực sự đáng ghét. . ."

"Chỉ là trên người người này, có lẽ cũng có manh mối, nhất định phải bắt sống!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Rút Dao

Mưa xối xả như chú, đất trời tối tăm.

Cái này có lợi điều kiện, nhất thời làm Đoàn Ngọc bay lên mấy phần như cá gặp nước cảm giác.

Thậm chí, dựa vào trước mấy cái nho nhỏ phục bút, đã làm hẳn rõ ràng truy kích người: "Hóa ra là lão đạo kia, còn theo công môn lực lượng?"

Luyện Khí sĩ bên trong che giấu tinh thâm, nếu như không chân chính động thủ, hoặc cố ý hiển lộ, người ngoài cũng nhìn không ra tu vi cụ thể.

"Như đạo nhân kia không có Nguyên Thần, ta hoàn toàn có thể giết chết. . . Nhưng khả năng này không lớn, đối phương có thể một đường truy tung đến nơi này bên trong, chỉ là công môn người trong có thể không đủ, tất có đạo thuật truy tung! Lại nói, muốn trà trộn quân vương trước, bình thường Ngũ Khí Triều Nguyên càng là không đủ. . ."

Một niệm đến đây, Đoàn Ngọc trên tay lại hiện ra một cái mộc phù.

Nhất thời, một tầng huyền quang hiện lên, ở trong là một mảnh rừng rậm, còn có mấy cái bóng người.

Đây là Huyền Quang Kính thuật, có thể quan sát mười trượng phạm vi nơi, đối với Luyện Khí sĩ mà nói chỉ là vô bổ.

Nhưng Đoàn Ngọc chế thành mộc phù, cố ý dùng hai khối, liền tạo thành một cái tương đương hữu dụng quan trắc pháp thuật.

Lúc này, ở trước mặt hắc, Tầm Vân lão đạo cùng mấy cái đuổi bắt người tướng mạo đều là chút nào tất hiện.

"Hả?"

Trong mắt hắc lóe sáng lên, mặt lộ vẻ kỳ dị vẻ, ở một tên bề ngoài xấu xí thanh niên hình ảnh trên một điểm.

Vù!

Nhất thời, hắc tử kia thân hình liền trở nên hơi mơ hồ, phảng phất hai người trùng điệp lên nhau, ở trong một bóng người mang theo xích quang, điều có cảm giác trông lại.

"Thần đạo chi lực? Ha ha. . . Cũng thật là chạy tới cùng nhau!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, không khỏi bật cười lắc đầu, hoàn toàn tuyệt lập tức ngăn chặn đối phương ý nghĩ.

Kẻ địch thực lực như vậy, chính mình như còn muốn phản kích, liền thực sự là không biết trời cao đất rộng.

"Dù sao ta lúc này chỉ là Tam Hoa Tự Đình cảnh giới Luyện Khí sĩ! Vẫn là trước tiên tìm được yêu đạo lại nói. . ." Đoàn Ngọc biến mất nhập trong rừng rậm, vẻ mặt cảnh giác.

Từ trên trời đáp xuống mưa to không ngừng, không thể nghi ngờ vì hắc cung cấp có lợi nhất yểm trợ.

Mà dựa vào loại này yểm trợ, hắc rốt cục đi tới một chỗ hồ sâu trước.

Cái này hồ sâu ở vào giữa sườn núi, sâu không lường được, đầm nước hiện ra một loại màu đen kịt, mang theo từng tia từng tia lạnh lẽo.

Không biết vì sao, chu vi tuyệt không có bất luận cái gì một điểm động vật nhỏ uống nước vết tích.

"Hắc long đàm!"

Đoàn Ngọc cẩn thận từng li từng tí một mà tiến lên: "Cái này cũng là một chỗ cơ duyên, tuy rằng chỉ có một thanh yêu đao, nhưng ta như mạnh mẽ lấy, có lẽ cũng có phản phệ?"

Chỉ là hắc dò xét bốn phía, dĩ nhiên đều không có phát hiện chút nào nhân loại cùng Yêu vật tung tích, không khỏi hơi kinh ngạc.

Càng là như vậy, tâm linh của hắc càng ngày càng cảnh giác lên: "Cái này hắc đàm, quả nhiên quý dị!"

Lọt vào trong tầm mắt, đầm nước bốn phía chỉ có màu xám trắng nhàm thạch, cùng chu vi xanh um tươi tốt rừng cây phân biệt rõ ràng, nếu là không có nước mưa đập xuống, chính là một chỗ yên tĩnh đến cực điểm tử địa!

"Cái này Hắc Long đàm trong, sẽ không phải thật có một con giao long chờ ta chứ? Nhưng kiếp trước Yêu Đao Khách bất quá một cái tán tu, cũng là chưa thành Nguyên Thần, đều có thể thuận lợi thu được yêu đao, phải là không có cái gì quá đáng lo mới đúng. . ."

Đoàn Ngọc trầm ngâm chốc lát, ôm một tảng đá, thả người nhảy một cái, ở nước trong đầm bắn lên một đóa cực lớn bọt nước.

Ừng ục!

Ừng ục!

Ôm chặt tảng đá, thân hình hắc không ngừng lặn xuống.

Ba trượng!

Năm trượng!

Mười trượng!

...

Bốn phía đen nhánh một mảnh, lạnh lẽo cùng thủy áp không ngừng áp bức mà đến, khiến cho hắc không khỏi lại vận dụng vài đạo mộc phù.

"Vùng nước này, quả nhiên rất sâu, đây là đã đến chân núi chứ?"

Một lát sau, Đoàn Ngọc hai chân rốt cục giẫm đến thực địa, trong ánh mắt tựa như lóe qua hai điểm quang mang.

"Kim Quang chú!"

Mộc Ấn đấy, một điểm sáng hiện lên, nhanh chóng hóa thành một bông kim quang, bao phủ toàn thân hắc, cũng làm cho hắc thấy rõ chu vi sự vật.

Hắc long đàm đáy tràn đầy nước bùn, lại mọc ra một ít nửa trong suốt rong, nhưng không có mấy con loài cá.

"Nhìn tới. . . Đây yêu đao đúng là cái kia hải ngoại tán tu đại chiến Thiên Sư lúc, trong lúc vô tình đánh rơi nơi này?"

Đoàn Ngọc yên lặng suy tư, bắt đầu tìm tòi chu vi.

Ừng ục! Ủng ục!

Đột nhiên, dòng nước phun trào, một vệt bóng đen liền bay nhào mà đến!

Đây là một cái dài khoảng một trượng rần nước, thân thể hầu như có to bằng miệng bát, răng nanh sắc bén, đỉnh đầu tựa hồ còn có một cái nho nhỏ nhô ra.

"Yêu? Không. . . Còn thiếu một chút!"

Đoàn Ngọc bàn tay chụp ngang, cảm giác bị một nguồn sức mạnh tập kích, cả người không khỏi bay ngược.

Tê tê!

Rần nước phun ra lưỡi, lại là tiến sát từng bước.

"Một con chưa thành yêu giun dài, cũng dám đến ngăn trở ta?" Thấy vậy, Đoàn Ngọc trong con người tàn nhẫn sắc lóe lên, trên tay phải hiện ra một thanh ẩn đao.

"Ngưng Băng Chú!"

cái này đầm nước nhiệt độ cực thấp, đông nước thành băng pháp thuật cực kỳ dùng tốt, trong phút chốc, một tầng băng gai ngưng tụ ở ẩn đao trên, khiến cho nho nhỏ ẩn đao hóa thành băng chi dao găm, mang theo đại lực, mạnh mẽ đâm vào thân rần 7 tấc.

Từng tia từng tia máu tươi ở bên trong nước lan tràn, con kia hắc xì liên tục giãy dụa, nghĩ muốn đem Đoàn Ngọc quấn quanh, lại bị hấn linh hoạt né tránh.

Rốt cục, lại giãy dụa chốc lát sau khi, rần nước cứng đờ chìm xuống dưới!

"Tựa hồ. . . Cũng chỉ có cái này một con rần bảo vệ? Chẳng trách năm đó cái kia tán tu có thể đột phá. . ."

Đoàn Ngọc nhìn khắp bốn phía, không có chờ đến cái khác nguy hiểm.

Nhưng vào lúc này, hắt ánh mắt ngưng lại.

Kim quang phía dưới, trong thủy vực tràn ra từng tia từng tia máu tươi, lại bị một luồng lực vô hình dẫn dắt, hướng về nơi nào đó hội tụ.

Hắn giật mình, theo cái này điều huyết sắc mũi tên, đi ra mấy chục bước, liền nhìn thấy một khối nham thạch lớn, phía trên không có một ngọn cỏ.

Một thanh lẻ loi trường đao, lưỡi đao hướng phía dưới, tà cầm ở nham thạch bên trên.

Từng tia từng tia máu tươi, liền bị hiện ra một tầng mông lung tử quang lưỡi đao rút lấy, tất cả thoát nhìn đều là như thế yêu dị.

Mà Đoàn Ngọc trong lòng, lại là tuôn ra một luồng mừng như điên: "Rốt cục. . . Tìm tới người, yêu đao Quỷ Thiết!"

Đao này dài bốn thước, cũng không phải là bình thường đại đao hình dạng, mà càng tương tự Phù Tang thái đao hình thức, thân đao chặt hẹp, chỉ có hai ngón tay rộng, hiện ra một cái so với thẳng tắp hơi khúc hình cung, có dài ba thước, còn lại một thước là chuôi đao, phía trên dùng giao da cùng hắc ti quấn quanh.

Ở u ám trong nước, lưỡi đao phóng ra mông lung màu tím, có thể rõ ràng nhìn thấy phía trên cuộn sóng giống như nhận văn, cùng với thân đao bên trên sương khói như thế bát vân cơ hoa văn.

"Mặc dù là vạn yêu đồ thần Cửu Âm tuyệt địa, nhưng ta dĩ nhiên không có cảm giác đến chút nào hung sát Âm tà chi khí, liền khối này tảng

đá cũng là như thế. . . Thoạt nhìn, là đều bị đao này trấn áp, hoặc là nói thu nạp sao?"

Nguyên bản Quỷ Thiết chính là cao cấp nhất hung lệ ma nhận, lại hội tụ nơi đây hung sát khí, càng là không tầm thường!

Đoàn Ngọc thấy vậy, cũng bỗng nhiên rõ ràng.

"Ta như muốn lấy đi đao này, nhất định phải trải qua hung sát tà khí khảo nghiệm. . . Trên thực tế, cái này chính là lấy đi đao này to lớn nhất phản phệ!"

Trước Diệp Tri Ngư lấy đi Cửu Thiên Huyền Nữ tông đạo tàng quá mức thuận lợi, là lấy có nhân kiếp.

Mà muốn lấy đi chuôi này yêu đao Quỷ Thiết, lại là cần trải qua hung sát kiếp số!

"Chẳng trách. . . Ta nói làm sao dễ dàng như thế, không có khúc chiết!"

Đoàn Ngọc đi tới nham thạch bên trên, nhìn kỹ trước mặt Quỷ Thiết, đưa tay nắm lấy chuôi đao.

Ầm!

Trong phút chốc, tay phải dường như vạn ngàn băng châm thấu xương, cùng lúc đó, một luồng đáng sợ cực kỳ hung lệ khí, liền xông hướng Đoàn Ngọc biến ý thức.

"Giết! Giết giết! !"

Đáng sợ hò hét vang vọng , khiến cho trong mắt hắc đều mang theo vài tia huyết hồng.

Một khi bị này cỗ hung lệ khí nhiếp, bản thân của hắc nhất định sẽ trở nên nửa điên, từ đây bị yêu đao điều động, trở thành đao nô!

"Kiếp trước Yêu Đao Khách, tám thành chính là bị yêu đao khống chế, trở thành Quỷ Thiết chi nô, nhưng ta làm sao sẽ giẫm lên vết xe đổ?"

Trải qua Nguyên Thần tâm ma kiếp, một viên thiên chuy bách luyện đạo tâm, chính là Đoàn Ngọc có can đảm rút đao dựa dẫm!

Hắc tinh thần như cương, kiên cố cực kỳ, ý niệm như đao, không có cái gì mà không phá được! Hung hắc cùng hung sát khí cường chống!

Ong ong!

Yêu đao Quỷ Thiết bắt đầu nhẹ nhàng rung động, tử quang lấp lánh, từng tia tia đao khí tản ra, sát na liền làm Đoàn Ngọc đã biến thành một người huyết nhân.

Nó phảng phất tham lam thú hoang, đuổi ra thật dài màu tím đầu lưỡi, lại đem dòng nước bên trong tơ máu tất cả nuốt chửng.

"Ha ha. . . Quả nhiên chỉ là một thanh vật chết, còn tới nuốt chửng ta máu tươi, người trúng kế, Huyết Luyện thuật!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, không khỏi cười ha ha, bấm pháp quyết, một tầng hào quang màu đỏ ngòm, liền đem hắc cùng yêu đao Quỷ Thiết gói lại.

Đây là hắc kiếp trước học được một cái Luyện khí pháp môn, kiếm tẩu thiên phong, chuyên môn dùng để thu phục một ít pháp khí mạnh mẽ.

Huyết Luyện thuật vừa ra, nhất thời dường như rút củi dưới đáy nồi.

Hung lệ khí nổi nghiệp không còn chút sức lực nào, bị hắc ý niệm một đao cắt nát, lại không có được đến Quỷ Thiết bên trong trợ giúp, linh tinh

rải rác biến ý thức các nơi.

Ngay vào lúc này, Đoàn Ngọc hơi thay đổi sắc mặt, nhất chuyển Mộc Ấn tỏa ra màu bích lục sáng rực.

Ly Vẫn ngâm nga, hóa ra bóng mờ, dĩ nhiên đem những thứ này hung lệ khí từng cái nuốt chửng, phát ra thỏa mãn hí dài.

'Dĩ nhiên đem những thứ này hung lệ khí đều nuốt chửng?'

Nhìn thấy cảnh này, Đoàn Ngọc cũng là một cái giật mình, chợt lại có chút hiểu rõ.

Loại này hung lệ khí, cũng không phải là đao chi hung sát, mà là một loại tinh thần năng lượng, trong đó có lẽ còn hỗn tạp huyết tể ở đây đao phía dưới Thiên Sư Chân Nhân các loại dấu ấn nguyên thần.

'Nếu là chân chính lưỡi đao trên hung sát khí, dù cho Nguyên Thần dính dáng tới đến, cũng phải bị ăn mòn a. . .'

Đoàn Ngọc phục hồi tinh thần lại, lại là thấy được Mộc Ấn trên hoa văn trong nháy mắt tăng vọt, dĩ nhiên đem ấn thân lấp kín.

Chợt, Mộc Ấn toàn thân hiện ra vết rách, ở một tiếng hí dài ở trong âm âm vỡ vụn, hiện ra bên trong màu xám trắng chất liệu đá.

"Nhất chuyển Mộc Ấn đột phá , hóa thành nhị chuyển Thạch Ấn?"

Thấy vậy, Đoàn Ngọc không khỏi vui mừng khôn xiết: "Loại tu luyện này pháp môn, quả thực tiến bộ dũng mãnh, thần tốc cực kỳ. . ."

Đương nhiên, từ nhất chuyển đến nhị chuyển, tương đương với Luyện Khí sĩ Tam Hoa Tự Đình đột phá đến Ngũ Khí Triều Nguyên, đều là một cái tích trữ quá trình, chỉ có đang đột phá Nguyên Thần lúc, mới sẽ phát sinh chân chính biến chất.

Dù là như vậy, một cảnh giới lớn nhảy vọt, nếu không là Đoàn Ngọc sớm có kinh nghiệm, cũng tất luống cuống tay chân.

"Ngũ Khí Triều Nguyên đại cảnh giới, phân chia tỉ mỉ đi xuống, lại có ngưng Ngũ Khí, Triều Nguyên thần, vô lậu Đạo thể ba cái cảnh giới nhỏ, ta lúc này vẫn là ngưng tụ Ngũ Khí sơ cấp cảnh giới. . ."

Đến cảnh giới như vậy, Đoàn Ngọc đã có thể mơ hồ cảm giác được trong cơ thể ngũ tạng khí ở cùng mình hô ứng, chính là cần tìm kiếm các loại thiên tài địa bảo đại bổ tinh khí, tiến hành nội luyện lúc!

"Nhị chuyển Thạch Ấn, có thể chế tác thạch phù, tuy rằng cùng kim phù vẫn là không so được, nhưng cũng là một loại tiến bộ!"

Cho đến lúc này, Đoàn Ngọc mới có tâm tư nhìn trong tay yêu đao Quỷ Thiết.

Đao này đã bị hắt rút ra, thân đao lóe sáng, không có một tia gỉ sét chỗ.

Mà dưới chân tảng đá, cũng hoàn toàn chia năm xẻ bảy, không có một chút nào thần quái, lộ vẻ trong đó hung sát khí, đã đều bị yêu đao thu nạp.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chém Giết

Núi Thanh Giản nơi sâu xa.

Mưa xối xả sơ dừng, mây đen chưa đi.

"Đạo trưởng. . . Bởi vì mưa xối xả, che giấu cái kia tặc tử vết tích. . ."

Mấy cái đuôi bắt nằng thủ khoác áo tơ, hội tụ cùng nhau, hướng về Tâm Vân lão đạo bẩm báo: "Chúng ta thực sự không thể ra sức a!"

"Thực sự là vô dụng!"

Tâm Vân lão đạo hừ lạnh một tiếng, nhìn ngó trời sắc: "Cũng được! Lão đạo tính được là nhất thời nửa khắc sẽ không có lỗi, cái kia liền xem ta Nguyên Thần Xuất Khiếu, tìm tới cái này tặc tử tung tích!"

Đạo môn nguyên thần, chính là một cái ranh giới.

Một khi kết thành Nguyên Thần, bình thường công kích vật lý, chín mươi chín phần trăm liền muốn mất đi hiệu lực, đồng thời tốc độ như điện, đại thành cấp bậc nguyên thần thậm chí có thể ngày đi ngàn dặm, dạ hành ba ngàn dặm! Lấy khí ngự vật, phụ thể đoạt xá, hầu như không gì không làm được.

Chỉ bất quá, thần thông như thế, cũng có nguy hiểm.

Tỷ như. . . Rất dễ dàng bị sét đánh!

Đồng thời, mới vừa ra lò nguyên thần, tuy rằng không sợ hãi bình thường binh đao, lại dễ dàng nhất gặp phải phong hỏa kiếp số!

Gió chính là địa phủ âm phong, dễ dàng nhất thổi tan nguyên thần, lửa chính là mặt trời chân viêm, tương tự đối với nguyên thần rất có thương tổn.

Chỉ có liên tiếp vượt qua cái này hai đại kiếp số, nguyên thần mới có thể nhật du dạ du, không kiêng dè gì, xem như là tiểu thành.

Tiểu thành nguyên thần, phạm vật khó thương, chỉ là như trước không thể phụ thể đoạt xá, sống lại một đời.

Cái này Tầm Vân lão đạo chỉ dám ở mây đen dưới xuất khiếu, không dám bại lộ ở dưới ánh mặt trời, hiển nhiên đã tu thành Nguyên Thần Chân Nhân, thậm chí vượt qua Phong kiếp, lại chưa từng vượt qua Hỏa kiếp!

"Các người bảo hộ ta thân thể!"

Lão đạo hô khẽ một tiếng, ngồi khoanh chân, một trận âm phong liền nhào đi ra ngoài.

Còn lại mấy đại hán hai mặt nhìn nhau, nhìn lão đạo thân thể, lỗ mãng là không dám động tác.

Luyện Khí sĩ Tam Hoa Tự Đình Ngũ Khí Triều Nguyên, tu luyện ra vô lậu Đạo thể, chính là Nguyên Thần Xuất Khiếu mà chuẩn bị, lúc này cái này lão đạo vô lậu thân thể, khí tức như có như không, chính là tiến vào quy tức cảnh giới, đầy đủ có thể sống quá bảy ngày.

Đương nhiên, nếu là sau bảy ngày, nguyên thần còn chưa trở về, cái này thịt khiếu hẳn phải chết.

Đến thời điểm, nguyên thần như vẫn không có tu luyện tới có thể phụ thể thoát xá cảnh giới, cũng chỉ có thể đi làm cô hồn dã quỷ.

Nguyên thần tầm nhìn, cùng người phạm nhất thời không giống.

Cái kia rậm rạp rừng cây, lầy lội mặt đường, bộc phát bụi gai dây leo, thậm chí hung vật độc trùng, đều là không kiêng dè gì, trực tiếp đi xuyên mà qua.

Thậm chí, Tâm Vân lão đạo công tụ hai mắt, còn có thể mơ hồ nhìn thấy từng tia tia nhân khí vết tích.

Phía sau có nào đó tồn tồn đang thủ hộ thân thể, hẳn đối với chuyện này vô cùng yên tâm, không kiêng dè chút nào bắt đầu tìm kiếm lên.

Ở tương tự Linh giới ánh mắt nhìn kỹ, dù cho Đoàn Ngọc vô cùng tiểu tâm, cũng là bộc lộ ra vết tích, thậm chí dường như sa mạc bên trên vết chân giống như rõ ràng.

Tâm Vân lão đạo trong lòng cười gằn, đuổi tới.

Đột nhiên, nguyên thần của hắn một cái giật mình, một luồng cảm giác nguy hiểm to lớn đột nhiên tập kích tới.

"Đó là cái gì?"

Nghi hoặc ở trong, hắn liền nhìn thấy một cái người, cái kia hắn khổ sở truy tìm người!

Đối phương trên đỉnh ba hoa nồng nặc, Linh khiêu đã mở, hô ứng Ngũ Khí, rõ ràng là một cái Luyện Khí sĩ!

"Lại là tu luyện người! Chẳng trách ngươi muốn đi Huyền Vân sơn, cái này đều là cố ý!"

Tâm Vân lão đạo hầu như muốn rít gào lên tiếng, nhưng sau một khắc, một loại hầu như đem nguyên thần đông lại lạnh lẽo, liền đem hắc vừng vàng bao bọc.

Màu đỏ tím quang mang trải rộng, Tâm Vân lão đạo cuối cùng chỉ nghe một tiếng hót vang, đó là trường đao xẹt qua hư không âm thanh.

Sặc! ! !

. . .

"A!"

Một lát sau, ngời khoanh chân Tâm Vân lão đạo nhảy lên một cái, kinh hoàng như chó mất chủ, vượt đầu của chính mình: "Ta đâu còn tại hay không?"

"Đạo trưởng?"

Nhìn thấy hắc bộ dạng này, chu vi bảo vệ người đều là sợ hết hồn: "Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

"Đại hung, mau lui!"

Tâm Vân lão đạo một ngụm máu tươi hầu như đến cuống họng, lại bị mạnh mẽ nuốt xuống, trên mặt nhiều vài tia không bình thường đỏ ửng, liên tục phát hiệu lệnh, mệnh lệnh lui lại.

Thông qua nguyên thần cảm ứng, đã hầu như doạ phá lá gan của hắn.

Loại kia đại hung đồ vật, làm sao có khả năng hiện thế? Tại sao có thể hiện thế?

Vừa nãy mặc dù đối phương không biết vì sao lưu thủ, nhưng một tia hung sát khí cũng là ăn mòn nguyên thần, khiến cho hắn đạo hạnh giảm

nhieu, lúc này không những không cách nào lần thứ hai triển khai pháp thuật, thậm chí so với người bình thường cũng không bằng!

"Đi!"

Nhìn thấy nghiêm nhiên Lục Địa Thần Tiên nhất lưu Tầm Vân đạo trưởng đều biến thành như vậy, mấy cái lưng bắt người liếc mắt nhìn nhau, đều là từ từng cái trên mặt nhìn thấy sợ hãi: "Chúng ta đi!"

Lúc này không có cái gì nói, đều là lập tức trở về triệt.

Sàn sạt!

Sàn sạt!

Đột nhiên, gió nhẹ lướt qua.

Tầm Vân lão đạo một cái cẩn thận còn chưa hô lên tiếng, liền không khỏi trợn to tròn mắt, nhìn thấy một cái bóng đen từ trong rừng rậm thoát ra, hai tay cầm đao, chém về phía một tên diện mạo bình thường đại hán.

"Giết!"

Cái kia đao phong lợi vô cùng, thế như vạn cân rơi xuống, đao sát nổ vang, như thần tựa ma, đông lại người chung quanh tâm thần, không trở ngại chút nào mà đem mục tiêu một đao cắt đứt.

Thậm chí đao thế không ngớt, màu đỏ tím quang mang lóe lên.

"A!"

Trong hư không, mơ hồ xuất hiện một cái màu đỏ thẫm quang ảnh, lúc này phát ra một tiếng không giống nhân gian tiếng rít, bị chém thành hai nửa.

Đáng sợ hung sát khí vọt một cái, nhất thời liền đem này bóng người lau thành hư vô.

Một đao ở tay, quỷ thần không để lại!

"Này. . . Loại này hung nhận, tại sao lại rơi xuống trên tay người. . ."

Tầm Vân lão đạo nằm nhoài trong nước bùn, vô cùng chật vật nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc trong tay yêu đao Quỷ Thiết, hai mắt thất thần: "Người vừa này cố ý lấy đao âm doạ đi lão đạo, đuổi mà không giết, chính là vì tìm hiểu nguồn gốc, tìm tới chúng ta? Quả nhiên tốt tâm kế!"

"Đạo trưởng quá khen, nếu không là các người khổ sở ép sát, ta lại cần gì như thế?"

Đoàn Ngọc lưỡi đao chém liên tục, đem mấy người khác giết.

Cái này Quỷ Thiết thối một cây tóc vào lưỡi là đứt, giết lên người đến cũng là dường như cắt rau gọt dưa, vô cùng dễ dàng, trọng điểm vẫn là không dính một giọt máu. . . Đương nhiên, có lẽ lưỡi đao có máu, bị chính nó nuốt.

'Đao này hung ngoan, bị giết người e sợ liền hồn phách đều chạy không thoát, hủy diệt một tuyến sinh cơ, vô cùng điềm xấu, ngày sau có thể thiếu dùng liền thiếu dùng. . .'

Như vậy đại hung chí bảo, năm người phần lớn không chết tử tế được, Đoàn Ngọc trong lòng cũng đang âm thầm cảnh giác.

Lúc này lưỡi đao một chỉ, liền đối hướng về Tầm Vân lão đạo.

Bị như thế một thanh hung nhận nhắm ngay, dù cho Nguyên Thần Chân Nhân, sắc mặt cũng không khỏi trở nên vô cùng không tự nhiên lên.

"Ai. . . Ta tu đạo một Giáp tử, không nghĩ tới hôm nay muốn mất mạng tại đây!" Làm như nhìn ra Đoàn Ngọc quyết tâm, Tầm Vân lão đạo không khỏi cười khở.

Trên thực tế, trong lòng hăn càng là không cam lòng.

Nếu là sớm biết đối phương trong tay có như thế một thanh đối với nguyên thần đều có thể sản sinh thương tổn hung sát yêu đao, hăn chắc chắn sẽ không dần độ mà xông lên.

Lấy nguyên thần năng lực, nếu là tung lướt tới đi, cẩn thận kéo dài khoảng cách, chỉ lấy pháp thuật oanh kích, cái này tu vị thấp kém tiểu tử, như thế nào là chính mình đối thủ?

Đáng tiếc, một viên cờ hạ không cẩn thận, mẫn bàn đều thua!

"Chẳng lẽ Huyền Vân sơn trên cất giấu, chính là chuôi này yêu đao?" Đến sinh mệnh cuối cùng, Tầm Vân lão đạo nhất nhớ mãi không quên, lại còn là cái này.

"Cũng không phải. . . Nơi đó chỉ là có một chỗ đóng kín đạo tàng, chỉ có thể cung cấp nữ tu. . ."

Đoàn Ngọc lên trước một bước, nhẹ giọng nói.

"Thì ra là như vậy. . . Ngày đó đạt được lợi ích, là người thị nữ chứ?" Tầm Vân lão đạo cười thắm một tiếng: "Lão đạo tuy hơi có suy đoán, lại vẫn là không tin. . . Làm sao làm sao. . ."

Nghĩ phá đầu của hăn, cũng không nghĩ ra sẽ có Đoàn Ngọc người như thế, đem tốt đẹp nơi tặng cho nha hoàn.

Đương nhiên, Diệp Tri Ngư là hăn nghĩa muội, cũng không phải là nha hoàn, nhưng vẫn là đạo lý này.

Chân chính người bề trên, nào có loại này giác ngộ?

Bởi vậy, dù cho có chút hoài nghi, Tâm Vân đạo nhân vẫn là lựa chọn thủ lĩnh Đoàn Ngọc truy kích, lại rơi vào kết cục này, quả thật là gieo gió gặt bão.

"Người di ngôn liên những thứ này sao?"

Đoàn Ngọc đi tới Tâm Vân lão đạo sau lưng, giơ lên yêu đao.

Ở trong mắt hắc, lão đạo này nguyên thần đã bị sát khí ăn mòn, dường như trùng bên trong xương khô.

Dù sao, cái này cũng không phải trước hắc năm chặt chuôi đao tiếp nhận khảo nghiệm, mà là lưỡi đao trên chân chính sát khí!

Luận cường độ, ít nhất cũng là gấp trăm lần chênh lệch.

Loại này uy lực, trước cái kia Thần Chi đều bị một đao chém giết, không dấu vết, lúc này Tâm Vân lão đạo tuy rằng kéo dài hơi tàn, nhưng đã liên sử dụng một tấm bùa chú dư lực đều không có.

"Không. . . Ta là Bát Hiên vương nuôi khách khanh, người không thể giết ta!" Chết đến nơi rồi, Tâm Vân lão đạo lại vẫn là liều mạng giãy dựa lên.

Hắc liên nhật quang kiếp số đều không vượt qua, khoảng cách phụ thể đoạt xá còn có cự ly rất dài, hiện tại chết rồi chính là thật sự chết rồi!

Huống chi, chuôi này yêu đao đáng sợ, hắc tận mắt nhìn thấy, một khi bị chém giết, chính là hình thần đều diệt! Liên nhập âm tào địa phủ tư cách đều không có.

"Ta đã sớm biết, thì lại làm sao đây?" Đoàn Ngọc con người hơi động, đột nhiên hỏi: "Ngày đó vì sao Bát Hiên vương đột nhiên rời đi?"

Điểm này cũng là hãn nghi ngờ nhất chỗ.

Bước ngoặt sinh tử, Tầm Vân lão đạo nói thẳng ra: "Trong cung gấp tẩn, Khánh quốc quốc quân tâm nhanh phát tác, càng ở triệu kiến triều thần lúc tại chỗ ngắt, sau đó chiêu thái y nhìn, bảo là muốn tỉnh dưỡng, không có gì đáng ngại. . ."

"Quốc quân tâm nhanh? !"

Đoàn Ngọc vẽ mặt ngơ ngác.

Kiếp trước khánh quân, tựa hồ cũng là bởi vì bệnh này đi, xem ra là lúc còn trẻ liền rơi xuống gốc rễ, chính là không nhớ rõ hãn có phải là thanh niên lúc liền phát tác đến nghiêm trọng như thế.

"Đạo hữu người còn muốn biết gì nữa, lão đạo biết gì nói nấy nói hết không giữ lại. . ."

Tầm Vân lão đạo nhìn khoát lên chính mình trên bả vai Quỷ Thiết, quả thực là tóc gáy dựng thẳng, trên mặt cũng không khỏi dẫn theo vẻ nịnh hót.

Càng là tu luyện có thành, càng là sợ chết!

Từng trải qua cao tầng phong quang, thậm chí chỉ kém vài bước liền có thể nhiều sống cả đời, Tầm Vân lão đạo như thế nào cam lòng cái này nơi phồn hoa?

"Đáng tiếc. . ."

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, Quỷ Thiết không chút do dự mà vung vẩy.

Phốc!

Máu tung toé, rơi vào thân đao bên trên, màu đỏ tím quang mang lóe lên, dĩ nhiên khiến Quỷ Thiết đều phát ra ong ong, tựa hồ rất là thoả mãn.

"Không nghĩ tới, ta này thế giết cái thứ nhất nguyên thần, dĩ nhiên là người!"

Đoàn Ngọc chậm rãi thu đao, nhìn Tầm Vân đạo nhân nguyên thần làm Quỷ Thiết huyết tế, vẻ mặt lãnh đạm.

Để cho chạy này đại địch, tự nhiên không thể!

Không nói sẽ bại lộ Quỷ Thiết cái này át chủ bài, liền nói trêu chọc một cái Nguyên Thần Chân Nhân, từ đây không chết không thôi, chân chính để Tầm Vân lão đạo chuẩn bị vẹn toàn lại lên cửa đến, chính mình khẳng định liền không phải là đối thủ.

Vì lẽ đó, chỉ có thể giết chết!

"Xem ra là một cái chỉ vượt qua Phong kiếp nguyên thần. . . Lại dám ở ban ngày xuất khiếu đuổi ta, ha ha. . ."

Lúc này mây đen rất cực tiêu tan, lâu không gặp ánh mặt trời rơi xuống.

Mà Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, lại là như có ngộ ra.

Không vượt qua liệt nhật kiếp số, dù cho có mây đen che chắn, Tầm Vân nguyên thần thực lực có thể phát huy một nửa liền không sai, hãn quá mức bất cần, thêm vào chính mình có yêu đao trợ giúp, có tâm tính vô tâm, rốt cục một lần thành công, chuyện này thực sự may mắn!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chèn Ép

Quận An Đông, sơn trại.

"Người bắn tên, áp chế!"

Tần Phi Ngư một thân vảy giáp, sắc mặt kiên nghị, mệnh lệnh một đội người bắn tên tiến lên, mũi tên như mưa.

Đối diện sơn trại bên trên, mấy tên phi đồ trúng tên, kêu thảm thiết ngã xuống.

Thừa dịp này cơ hội tốt, dưới đáy binh lính liền cùng nhau tiến lên, chiếm trước cửa trại.

Trong đó, một bóng người càng là dũng mãnh cực kỳ, liên tục chém giết kẻ địch, càng cái thứ nhất mở ra cửa lớn.

"Tốt võ nghệ. . . Tông sư sao?"

Tần Phi Ngư thấy cái này màn, không khỏi thay đổi sắc mặt, dù cho hẳn lúc này, đều không nhất định là đối thủ của người này, lập tức hỏi: "Người này là ai?"

"Đội trưởng Cao Cường!" Bên cạnh, Tiết Chân lấy phức tạp tâm tình nói ra tên: "Nghe nói người này cùng châu thành bang phái có cừu oán, tránh né nhập trong quân. . . Chỉ là không có võ công danh, chỉ có thể từ tiểu binh làm lên, một đao một thương chém giết đến Đội trưởng."

"Mặc kệ như thế nào, thế nào cũng phải nhớ hẳn một công!"

Tần Phi Ngự vẫn là rất yêu quý người này võ nghệ, trong lòng lại không khỏi cảm kích.

Đến trong quân, là long đến bàn, là hổ đến đứng, nếu không là Đoàn Ngọc vì hấn kiếm tới Đình Nhượng thư tiến cử, nói không chắc liền trực tiếp trở thành một tên đầu to binh, tiêu hao ở khốc liệt tiền tuyến.

Suy tư xong những thứ này, lại không khỏi nhìn về phía sơn trại, lúc này dĩ nhiên đã bình định, rất nhiều tù binh bị áp đi ra, từng cái từng cái kho mở ra, hiện ra bên trong chất đầy lương cốc, còn có tiền đồng, bạc vụn khối loại hình tài vật.

"Đánh xong trận chiến này, quận An Đông cũng quét sạch, Diệp Châu đại định, bách tính liền có thể an cư lạc nghiệp. . ."

Nói thực tế, từ khi Hạ Tông bại vong, Đông Trần lại không có liều lĩnh sau khi, còn lại bất quá rác rưởi kết thúc thời gian.

Bọn họ cái này một nhánh chiến binh, chủ yếu nhất kẻ địch, là rải rác ở các nơi hội binh, cùng với rơi xuống cỏ là giặc tặc phi.

Mà đến hôm nay, nương theo cuối cùng một quận hoàn toàn bình định, toàn bộ Diệp Châu chiến sự cũng coi như rơi xuống mở màn.

'Cũng không biết đại ca tam muội bọn họ thế nào rồi, đại chiến đã định, có lẽ ta liền có thể ngừng một quãng thời gian. . . Đại tướng quân làm đô đốc, nói không chắc chúng ta ngày sau liền muốn đến châu thành trong quân doanh thường trú. . .'

Mang theo một điểm nho nhỏ tâm tư, Tần Phi Ngự khái hoàn về doanh, lại đi tới soái trưởng giao lệnh.

"Núi đầu trâu đã bình? Không sai. . ."

Trần Sách nhìn kính cẩn quỳ Tần Phi Ngư, chỉ cười cười: "Người công huân, ta rất là yêu thích, dù cho xuất thân dân gian, nhưng cái này một khang ái quốc chi tâm vẫn có. . . Người đi xuống đi, thật tốt làm việc, tuân thủ nghiêm ngặt bản phận, luôn có người tiền đồ!"

Cái này lời nói mặc dù không nặng, nhưng Tần Phi Ngư vẫn là không khỏi nhỏ xuống chút lạnh mồ hôi, biết tướng quân đối với mình có chút bất mãn, ứng nên là lần trước nhúng tay huyện Lịch Nguyên việc.

Trong lúc trong quân doanh, người bề trên nhất ngôn nhất ngữ, quả thật có thể định sự sống chết của chính mình!

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Cung kính hành lễ, lùi ra.

Hắn vừa đi sau, một cái tham tướng lập tức đi ra: "Đô đốc, người này ở huyện bên trong ngang ngược nông cuồng, dĩ nhiên diệt một thế gia, thực sự là cho chúng ta gây tai hoạ a. . ."

"Chu gia việc, ta đã xem qua, không phải chứng cứ xác thực sao?" Trần Sách híp mắt: "Huống chi, cái này Tần Phi Ngư xác thực cũng không sai lầm lớn gì, cũng lập xuống không ít công lao hãn mã, người nhượng người gõ một cái chính là, không cần lạnh lẽo tâm."

Cái này vẫn là bảo vệ ý tứ, tham tướng nghe xong, trong mắt không khỏi hiện ra một tia mù mịt, cũng không biết là đồ kị, vẫn là cái khác cái gì.

. . .

"Đến, Cao đại ca, ta mời người một chén!"

"Lần này bình định núi đầu trâu đạo tặc, nghị công Cao đại ca người là số một, nhất định có thể thăng lên một cấp, cũng không muốn đã quên dẫn

tiểu đệ a!"

Lửa trại bốc lên , bởi vì đại thắng trở về, chính đang tại nghỉ ngơi, bởi vậy còn có thể uống rượu.

Cao Cường trên mặt mang theo ý cười, ai đến cũng không cự tuyệt, lại miệng lớn cắn thịt lợn, tốt không thoải mái.

Trên thực tế, nhưng trong lòng có chút mù mịt.

Hắn tuy rằng thông tuệ, nhưng nhân sinh khúc chiết rất nhiều, ngoại trừ võ công ở ngoài, đến trung niên dĩ nhiên kẻ vô tích sự, có rất nhiều chán nản.

Mà người khác thường thường trả giá nỗ lực chỉ có hắn một thành không tới, nhưng có thể công thành danh toại, phong quang vô hạn, quả thật là lại ghen ghét vừa hận!

Dù cho đầu trong quân, cũng là bị thủ trưởng đè ép, bỏ qua rất nhiều cơ hội, thật vất vả điều ra, mới ở đây doanh lẫn lộn cái Đội trưởng, thực sự là ngấm lại đều muốn rơi lệ!

Tốt vào lần này lập chút công lao, rốt cục có thể bò lên một cấp.

Chỉ tiếc, khoảng cách lấy võ nhập đạo yêu cầu, vẫn kém hơn không ít.

Hắn giang hồ xuất thân, tửu lượng rất là hùng tráng, nhưng lúc này tâm có sầu ý, rượu đến chén làm, có ý quá chén chính mình, lại là không giống.

Đến đêm khuya, nơi đóng quân bên trong xiêu xiêu vẹo vẹo ngủ một chỗ, Cao Cường cũng là say mèm, lung lay lúc lắc ra doanh cửa: "Ta Cao Cường. . . Thế nào cũng phải kiếm ra cái dáng vẻ đến!"

Hắn say khướt tiến lên, nghĩ muốn tìm đi tiểu, đột nhiên đụng vào cái gì, ngã trên mặt đất, mắt nổ đom đóm: "Người là ai? Dám chặn người Cao gia gia đường?"

"Thực sự là mù mắt chó của người, dám đụng ngã tham tướng đại nhân!"

Quát chói tai truyền đến, Cao Cường một cái giật mình, say mắt mờ lung trạng thái có tỉnh dậy, nhất thời âm thầm kêu khổ.

Ở hắn đối diện, thành lĩnh đứng một cái tham tướng, sau lưng theo mấy cái thân binh, đều là sắc mặt tái xanh.

"Tướng quân thứ tội, thuộc hạ nhất thời say rượu. . ." Nhìn thấy tình cảnh này, dù như thế nào, cũng đến quỳ.

"Người là Tần Phi Ngư dưới trướng. . . Tên gọi là gì?" Tham tướng sờ sờ chòm râu, trong mắt hàn quang lóe lên.

"Cao Cường!"

"Hôm nay công huân bộ lên, người là đệ nhất a, tất rất được giáo úy niềm vui chứ?" Tham tướng cười lạnh: "Trong quân doanh, không được uống rượu, người là trọng phạm quân quy sao?"

"Tướng quân đại nhân, hôm nay đại thắng, đây là. . ." Cao Cường mồ hôi lạnh trên trán tràn trề, trong quân xác thực có cấm rượu điều lệ, nhưng bình thường liên rộng nói lỏng, đối phương nếu như thật sự chết trao cái này, cũng là phiền phức.

"Ha ha. . . Dù cho không nói người trong quân uống rượu chi tội, cái này đụng đến thủ trưởng, lại nên làm sao trừng phạt?" Tham tướng mỗi cái chữ đều giống như đao, cắm vào Cao Cường nội tâm.

'Hắn dĩ nhiên động sát tâm?'

Làm cái này giang hồ cao thủ, Cao Cương điểm ấy cảm ứng vẫn có. Nhưng lúc này người làm vì dao thót, chỉ có thể liên tục dập đầu xin tha.

"Hừ! Cho ta bói xiêm y của hắn, lại đánh bốn mươi quân côn! Mặt khác. . . Người còn là một Đội trưởng? Lập tức cách, biếm nhập tội doanh!"

Tham tướng hừ lạnh nói ra xử trí.

Bốn mươi quân côn, bình thường là có thể đánh chết người, dù cho Cao Cương luyện võ thân, cũng là máu thịt be bét.

Mà cách chức vụ, biếm nhập tội doanh, thì càng là đánh nhập địa ngục giống như.

Cái này tội doanh, chính là trong quân phạm vào tội lớn, hoặc là tử tù chờ địa phương, thời chiến xông lên đầu tiên tuyến, còn muốn gánh chịu nặng nề lao dịch, cơ bản đi tới đó là một con đường chết!

Tham tướng làm như thế, tự nhiên là phải đem Tần Phi Ngư coi trọng cánh chim trước tiên gạt bỏ một nhánh, tiện thể rơi xuống mặt của đối phương, điều này cũng phù hợp đô đốc nói gở tâm ý.

Vì thế, hi sinh một cái chỉ là Đội trưởng, từ không coi là cái gì.

"Làm sao, người không phục?" Nhìn như bần nhão giống như Cao Cương, tham tướng cười gằn hỏi.

"Không. . . Thuộc hạ tâm phục khẩu phục!"

Cao Cương cắn răng hành lễ, chu vi nghe tin mà đến sĩ tốt vây xem, ánh mắt kia phảng phất hỏa thiêu đao như thế, từng thanh đâm vào trong lòng hắn.

Đối với chuyện này, hẳn trái lại tề đại thói quen.

'Nhớ không rõ bao nhiêu lần. . . Tựa hồ mỗi lần ta sắp thành công thời khắc, đều là như vậy. . .'

Cao Cương tự giễu cười cười, chậm chậm bò lên, mặt không hề cảm xúc, trong tay lại là nắm chặt bùn đất.

Cho dù không biết thù này từ đâu tới đây, nhưng bị một cái tham tướng ghi hận, cái này quân doanh lập tức liền thành đầm rồng hang hổ!

Việc cấp bách, trước hết ẩn nhẫn nanh vuốt, lại tùy thời thoát đi!

Cho tới cái kia tham tướng?

Thân là cao thủ võ lâm, chiến trận trên có lẽ hơi kém, nhưng luận tiềm hành ám sát, chẳng lẽ còn sẽ không bằng sao?

. . .

Khánh quốc quốc đô, Vương phủ bên trong.

Bát Hiền vương Thôi Sơn đứng ngồi không yên, xem trên tay tuyến báo.

Ngày đó tiếp được tin tức, quốc quân đột phát tâm nhanh, tại chỗ hôn mê, tuy rằng sau đó phong tỏa tin tức, nhưng chân chính trọng thần, lại có cái nào có thể giấu diếm được?

Mà lúc này, thái y chẩn đoán, càng là đặt tới trước mặt, đây là tuyệt mật tình báo.

"thọ không dài? Thậm chí bất lợi dòng dõi?"

Thôi Sơn lẩm bẩm nói, trong lòng cũng không biết là cái gì tư vị.

Bình tĩnh mà xem xét, hẳn cái này nhị ca làm được thật không tệ, sau khi lên ngôi tĩnh tọa nuôi nhìn, lần này xử lý Diệp Châu biến cố cũng là thuần thực lão luyện, dần dần thu được văn võ tâm quy.

Đây là chiều hướng phát triển, như thế tiếp tục nữa, hẳn tuyệt đối không có một tia cơ hội, thậm chí chỉ có thể ngoan ngoãn nghiền cổ chờ chết!

Nhưng đột nhiên liền truyền ra cái này, chẳng phải là vui như lên trời?

Chỉ là, trong lòng như trước có do dự: "Nhị ca thân thể luôn luôn khỏe mạnh, lẽ nào trước cũng là che giấu phụ vương? Không giống a. . . Chẳng lẽ là, dẫn xà xuất động?"

Một niệm đến đây, cái trán liền không khỏi hiện ra mồ hôi lạnh.

Lại suy tư chốc lát, cuối cùng không bắt được trọng điểm, đột nhiên, một cái tâm phúc thông báo đi vào, đưa lên một tấm thiệp.

"Chính Dương đạo. . . Bọn họ vì sao phải thấy ta?"

Thôi Sơn đi vài bước, xoa xoa mi tâm, mới vừa muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy trên bàn tình báo, vẫn là nói: "Xin mời!"

Ngay sau đó nghiêm mặt chỉnh lý y phục, lại đem tất cả hiềm nghi đồ vật đều thu rồi, lúc này mới tiếp kiến Chính Dương đạo sứ giả.

Người sứ giả này chính là một cái lão đạo, tiên phong đạo cốt, hạc phát đồng nhan, vẻ ngoài đem Tâm Vân lão đạo vượt ra tám cái con đường.

Thôi Sơn lòng sinh mấy phần hảo cảm, nhưng vẫn là cảnh giác hỏi: "Người chính là Minh Tính đạo nhân? Vì sao phải bí mật thấy cô?"

Minh Tính đạo nhân lại là rung lên ống tay áo quỳ xuống: "Vương gia quý khí mơ hồ, đại vận bộc phát, không không dám đến!"

"Người ở nói những gì đó? Có tin ta hay không lập tức nhượng người giết người!" Bị nói đúng bí ẩn, Thôi Sơn hầu như nhảy lên, để mai phục cao thủ đem đạo nhân này loạn đao phân thân.

"Xin mời Vương gia yên tâm, bản đạo này đến, tuyệt đối không phải thăm dò, đồng thời đã để ngự y đưa một món lễ lớn!"

Minh Tính đạo nhân chỉ cười cười.

"Đại lễ? Cái kia chẩn đoán?" Thôi Sơn con người co rụt lại, chợt nở nụ cười: "Ta Khánh quốc luôn luôn tôn thờ Bạch Hào sơn, người Chính Dương đạo chẳng lẽ cũng phải đến chia một chén canh?"

"Thiên hạ đèn nhang, một quốc gia cung phụng, ta Chính Dương đạo tích ở đại lục đông bắc, tự nhiên là nghĩ muốn. . ." Minh Tính đạo nhân gật đầu, giọng nói càng trở nên đầu độc lên: "Huống chi. . . Bát Hiền vương nếu không tranh, liên thật sự không có chuyện gì sao? Lễ nào đã quên Thanh Hà, Võ Hầu chi giám?"

Thôi Sơn thân thể run lên, Thanh Hà quận vương, còn có Võ Hầu, là trong lịch sử cùng mình tình cảnh giống như vương tử, cuối cùng kết cục đều là vô cùng thê thảm.

"Người cho Cô vương cắt! Cô vương trung với triều đình, máu chảy đầu rơi!"

Cuối cùng, Thôi Sơn vẫn là lớn tiếng quát lên.

"Bản đạo tuân mệnh!"

Minh Tính thấy vậy, lại là trong lòng hiểu rõ, âm thầm mừng rỡ, hành đại lễ lui ra.

Nếu là không có lần này làm ra vẻ, hẳn còn không thể nào xem trọng đối phương, nhưng lần này tư thái làm được, liền thật là có mấy phần làm vì quân chi tượng!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tàng Khí

Tháng tư, khí trời dần nóng.

Diệp Châu, châu thành.

Một chỗ tiểu viện bên trong, Đoàn Ngọc cùng Diệp Tri Ngư, Quách Bách Nhẫn lần thứ hai tập hợp.

"Đại ca. . . Người cuối cùng cũng coi như trở về!"

Nơi này trạch viện cũng là Đoàn Ngọc trước bí mật chuẩn bị điểm dừng chân một trong, sân không lớn, cũng rất là thanh tĩnh, một cây cây thông xanh um tươi tốt, đã có trăm năm cây linh.

Diệp Tri Ngư nguyên bản chính đang tại khoanh chân ngồi tĩnh tọa, nhìn thấy Đoàn Ngọc đến, mừng rỡ vô cùng tiến lên nghênh tiếp.

"Hừm, trở về!"

Nhìn thấy hai người không việc gì, Đoàn Ngọc cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Công tử!"

Quách Bách Nhẫn lúc này từ mặt khác một gian sương phòng đi ra, thấy được Đoàn Ngọc cầm y mộc quan, tay áo lớn phiêu phiêu, eo đeo một màu đen vỏ đao, oai hùng anh phát trang phục, không khỏi cũng là sáng mắt lên: "Được lắm võ tú tài!"

Này thế trọng võ khinh văn, võ công danh thi đến tú tài, liền có thể ban cho ruộng ba mẫu, đao một cái, còn có thấy quan huyện miễn quỳ chò đặc quyền.

Trên thực tế, chính là đối chiếu văn tú tài đãi ngộ mà đến, đồng thời càng thêm coi trọng.

Đến một bước này, liền có thể đường hoàng bội đao đi trên đường phố, bình thường bộ khoái nha dịch không dám trêu chọc.

"Tuy một đường có khúc chiết, cũng may không có bất ngờ. . . Mặt khác, ta chỉ là cái giả tú tài, một tra liền muốn lộ bị vây, bất quá đang có ý để Tri Ngự người đi cho ta quyên một cái võ giám sinh đi ra. . ."

Đoàn Ngọc cười một tiếng nói.

Cái này võ giám sinh, liền tương tự dị thể Quốc Tử Giám học sinh.

Minh Thanh hai đời có quy định, không phủ, châu, huyện học mà muốn ứng thi hương, hoặc không được khoa tên mà muốn vào sĩ người, đều cần trước tiên quyên giám sinh, làm cái này xuất thân, thường thường cũng không phải giám đọc sách.

(Minh sử. tuyển cử chí nhất) có nói: "Nhập quốc học người, thông vị chỉ giám sinh. Cử nhân viết nâng giám, sinh đồ viết cố giam, phẩm quan con cháu viết ấm giam, quyên ti viết lệ giam."

Cái này võ giám sinh, trên thực tế chính là cái hư danh, nhưng vào lúc này nhưng cũng có chút đặc quyền, tỷ như bội đao đi trên đường phố các loại.

Mấu chốt nhất chính là, có thể thi võ cử người!

Ở phương diện này, giở trò bịp bợm cũng không một chút ý nghĩa , bởi vì võ cử người hoặc là Võ tiến sĩ lỗi thoát phần lớn ở trong quân đội, nếu là cái người ngu ngốc sớm muộn chết ở trên chiến trường.

Vì lẽ đó làm cái võ giám sinh công danh rất đơn giản, có tiền liền có thể.

Tương tự một ít địa chủ ông chủ, dùng tiền mua cái quyền sinh, chỉ là mặt mũi ngấn nấp, êm tai thôi.

Diệp Tri Ngư ngẩng ra, chợt chần chờ nói: "Quyên võ giám sinh tự nhiên không có vấn đề chút nào, nhưng đại ca người muốn thi võ cử?"

Nàng tuy rằng không có Trúc Cơ nhập đạo, nhưng tu luyện đạo pháp, cũng dần dần biết được, quan khí đối với Luyện Khí sĩ tu vị không có nhiều lợi, quả thực là như ghen ở cổ họng.

Đoàn Ngọc để cho hai người ngồi, mới thăm thăm thở dài: "Cái này cũng là chuyện không có cách giải quyết!"

Tuy rằng ở hãn trong ấn tượng, Bát Hiên vương nhất định là một chiếc sê lật thuyền, nhưng dù sao còn có mấy năm có thể nhảy nhót, sức ảnh hưởng cũng không phải nhất thời có thể suy yếu.

Lần này phản kích, giết Tầm Vân đạo nhân, khẳng định có chút phiền phức.

Nguyên bản còn dự định ở Khánh đô bên trong làm chút đầu tư, lúc này liền tất cả từ bỏ, không thể tự chui đầu vào lưới.

'Cũng may ta dùng chính là giả danh giả, trực tiếp truy tìm ta Tầm Vân mấy người cũng là bị chết không còn một mống, liền cái kia thần linh đều là như vậy. . . Ta liền không tin còn có thể tìm tới trên đầu ta đến!'

Cái này tự nhiên không thể nói, Đoàn Ngọc chỉ là nói: "Trong bang tình báo, người đã nhìn chứ? Hành nhân ty có ý chiêu mộ ta. . . Đây chính là một việc việc khó."

Trước diệt Chu gia, dẫn tới Hành nhân ty coi trọng, phái người đến bang phái chuyện, đã thông qua bí ẩn con đường đưa đến Đoàn Ngọc trên tay , khiến cho hân cười gằn không ngớt.

Chỉ là dù cho như vậy, sau khi trở về, cũng không thể trở mặt đem cái kia Bách hộ giết.

Mà kiên quyết chối từ, chính là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, đến tiếp sau Hành nhân ty liền có thể không chừng mực công kích.

Nhưng tiếp nhận rồi cũng là tuyệt đối không thể, bằng không định quân thần danh phận, phía trên muốn người nhiều chấp hành mấy lần nguy hiểm nhiệm vụ, có đi hay là không?

Là lấy nhất định phải khéo léo từ chối, cái này uyển chuyển phương pháp, liền tin tức ở võ công danh bên trên.

Nếu như ở Hành nhân ty mời chào trước, đầu cái khác nha môn, lĩnh chức vị, Hành nhân ty đương nhiên liền không tốt đưa tay.

"Công tử là nghĩ được một ít tán chức, đầu ở những người khác môn hạ?" Đúng là Quách Bách Nhân, ánh mắt sáng lên: "Như chỉ là cấp thấp tán quan , ngược lại cũng không có cái gì, đạo cơ hùng hồn người, không đến nỗi mền qua. . ."

"Hừm, vì lẽ đó ta muốn thử một chút. . ."

Liên quan tới Đạo ấn thu nạp khí vận việc, chỉ là Đoàn Ngọc chính mình suy đoán, không thể cùng bất luận cái nào thủ hạ nói.

Huống chi, hăn lúc này có cảm giác, nhất chuyển Mộc Ẩn lên cấp nhị chuyển Thạch Ẩn sau khi, bản thân đạo cơ kiên cố hơn rất nhiều, liền loại kia hung lệ khí đều có thể nuốt chửng, một ít phẩm cấp thấp quan khí phải là càng thêm như là.

"Vừa là như vậy, liền hăn là bắt đầu kinh doanh. . ." Quách Bách Nhẫn nói: "Công tử muốn đi con đường nào?"

"Ta cùng Đinh Nhượng có giao tình, tự nhiên vẫn là hăn!" Đoàn Ngọc khẽ mỉm cười, cái này Đinh Nhượng có mười năm đại vận, ngày sau có thể làm được một châu Châu mục, không phải chuyện nhỏ.

Tuy rằng trước tình cảm đã tiêu hao sạch sẽ, nhưng cuối cùng cũng coi như là mở ra con đường, đón lấy bất quá trả thù lao làm việc mà thôi.

Có lúc cố ý để cho mình nợ người khác, trái lại càng thêm có thể rút ngắn quan hệ.

"Tuần tra ngục sử Đinh Nhượng? Người này không sai!" Quách Bách Nhẫn ngẩn ra, chợt phản ứng lại, không khỏi khen hay: "Diệp Châu Châu mục đã bị trị tội, đồ đốc mới đổi, trái lại là vị đại nhân này từng bước pháo thăng thiên, lộ vẻ giản ở quân tâm nhân vật."

Diệp Châu tam quyền phân lập, đồ đốc chủ quản quân sự, Châu mục lý chính, mà tuần tra ngục sử nhưng là giám sát, lúc này trước hai cái thế lực suy yếu, Đinh Nhượng quyền lên tiếng liền càng trọng yếu hơn.

"Hừm, liền như thế quyết định đi! Trước tiên đi quyên cái võ giám sinh, thi lại võ cử, phương diện này không muốn keo kiệt tiền bạc. . . Dem lần trước Chu gia đoạt được tất cả tổn ra đều có thể!"

Thi hương bình thường là ở các châu châu phủ bên trong tiến hành, văn thí ở mùa thu , bình thường là tháng tám.

Mà võ thí thì lại ở cuối mùa xuân đầu mùa hè, chính khi ấy vậy.

"Đại ca lặn lội đường xa, một đường khổ cực. . ." Chính sự nói xong, Diệp Tri Ngư bắt đầu nói liên miên căn nhắc mà chuẩn bị rửa mặt cùng tiệc tối.

Đoàn Ngọc thấy, lại là nói: "Làm sao có thể mọi chuyện đều làm phiền người? Ngày sau mua mấy cái nha hoàn người hầu nghe dùng chính là. . ."

Ngay sau đó tiến vào gian phòng, ngồi khoanh chân, đem Quỷ Thiết nhắc, rút đao ra khỏi vỏ, biểu hiện nghiêm nghị, cẩn thận mà lấy gấm vóc lau chùi.

Hừ hừ!

Đao khí lạnh lẽo âm trầm , khiến cho Quách Bách Nhẫn không khỏi rung mình một cái: "Đao này. . . Có chút không giống bình thường, hình chế không giống Khánh quốc đồ vật."

"Đây là hải ngoại đồ vật, vẫn tính sắc bén!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, trong con người trái lại lóe qua một nụ cười.

Nếu như Quỷ Thiết mới vừa nhổ ra lúc, Quách Bách Nhẫn chắc chắn sẽ không là cái này phản ứng.

Nhưng như vậy là cá nhân cũng nhìn ra được đại hung đồ vật, mang ở trên người cũng dễ dàng rước lấy phiền phức, bởi vậy chính mình trước hết làm chút xử lý.

Cụ thể mà nói, chính là mỗi ngày bình thân, ngồi khoanh chân, lau chùi lưỡi đao, phối hợp lấy Nho gia bí pháp bảo dưỡng.

Lâu dần, Quỷ Thiết hung sát khí nội liễm, chỉ có chém giết thời khắc thì mới tiết ra ngoài, phối hợp vỏ đao sau khi, đại khái cũng chỉ là một

thanh lợi khí phạm vi.

Này hạng pháp môn, tên là 'Tàng Dao thuật' !

Nho gia có mây 'Quân tử tàng khí tại thân, chờ thời', nguyên ý là quân tử phải là cần thủ tự thân tài khí , chờ đợi thời cơ thích hợp triển khai. Sau đó ở thư viện trong liên diễn biến thành 'Quân tử tàng khí', chính là một môn trong tu luyện liễm pháp môn, luyện thành nho sinh lộ ra ngoài khí chất giống như ngoan thạch, chỉ có chủ động hiển lộ, mới sẽ hiện ra mỹ ngọc chi chất, theo Đoàn Ngọc, chính là theo thói quen giả làm heo ăn thịt hổ.

Mà Đạo môn đem ra hay dùng, diễn biến thành 'Tàng Dao thuật', 'Tàng kiếm thuật', 'Tàng khí thuật' các loại, đều là chủ động khiến trăn bảo bị long đong tiểu bí quyết.

Một người giấu người, một người giấu vật, bản chất lại là tương thông.

Đoàn Ngọc kiếp trước cũng học được cái này bí quyết, lúc này thành thật không khách khí, hay dùng ở yêu đạo Quỷ Thiết bên trên.

Lúc này, nương theo hần ngưng thần chuyên tâm, lấy gấm vóc lau chùi Quỷ Thiết, Quỷ Thiết thân đao liên không ngừng nội liễm, có vẻ chất phác tự nhiên lên.

"Chuyện này. . ."

Quách Bách Nhẫn cùng Diệp Tri Ngư đều có chút chấn động, lẳng lẳng nhìn Đoàn Ngọc làm những chuyện này, mọi cử động là hồn nhiên thiên thành, mang theo đạo vận.

"Tốt. . . Còn không mau mở yển?"

Đoàn Ngọc thu đao vào vỏ, khẽ mỉm cười.

Đến này ngưng Ngũ Khí lúc, liền cần thu hút rất nhiều tinh hoa, bảo dưỡng ngũ tạng, tăng thêm Ngũ hành chi khí.

Ngũ hành chi khí như viên mãn, mới có thể tiến hành bước kế tiếp
—— Triều Nguyên thần!

Nguyên Thần vật này, nhìn như huyền bí khó lường, trên thực tế mỗi người đều có, chỉ là người bình thường Nguyên Thần không hiện ra, khó có thể biểu diễn thần quái.

Mà người tu đạo, nhưng có thể thông qua từng cái từng cái bước đi, không ngừng hô hoán bản tính, giác tỉnh Nguyên Thần.

Cái gọi là Triều Nguyên thần, chính là muốn ở trong người đem vốn là có Nguyên Thần tỉnh lại, đương nhiên, cũng gần gần như vậy mà thôi.

Muốn làm đến nguyên thần xuất khiếu, là cảnh giới lớn tiếp theo chuyện.

"Ồ nha, tốt!"

Diệp Tri Ngư tỉnh giấc chiêm bao đi ra ngoài, gọi tới yến hội.

Thức ăn là châu thành bên trong có tiếng Vũ Nguyên lầu bếp trưởng làm, để tiểu nhị nhắc theo đưa tới, muốn nhiều thu năm tiền bạc, tương đương với thức ăn ngoài.

Đương nhiên, lúc này muốn điểm thức ăn ngoài, nhất định phải gọi lên một bàn yến hội, các loại nhân nhân nhà chống đỡ không nổi.

Đoàn Ngọc lại là ăn được rất là yêu thích, lập tức khen không dứt miệng, gió cuốn mây tan giống như, đem một đạo gà quay ăn xuống dạ dày, liền khớp xương đều không có buông tha, chợt rồi hướng trả giá heo sữa quay.

"Đại ca. . ."

Nhìn thấy cảnh này, liền Diệp Tri Ngư đều bị sợ rồi.

Cũng may là rất sớm đem tiểu nhị đuổi đi, bằng không nhất định phải trợn mắt ngoác mồm.

"Không sao. . . Đây là tu hành một cái giai đoạn mà thôi, dạ dày khí tăng cường, dĩ nhiên là có thể tiêu hóa càng nhiều. . ."

Có thể cung cấp mười người yến hội, Đoàn Ngọc mới miễn cưỡng ăn no, cảm thụ bộ phận dạ dày nhúc nhích, lại có chút cau mày: "Phàm tục đồ ăn tạp chất quá nhiều, còn muốn tiêu hao tạng phủ lực lượng tiêu hóa sắp xếp ra, cái này một vào một ra, chính là một tầng tiêu hao, bất lợi nội luyện!"

Nếu muốn chân chính dựa vào phàm tục đồ ăn nội luyện đại thành, cái kia e sợ muốn mấy năm. Mà Đoàn Ngọc hiển nhiên không có thời gian này.

"Tuy rằng có Đạo ấn uy năng, hoặc có thể tiến bộ dừng mãi, nhưng ta mình cũng phải nỗ lực. . . Tăng thêm Ngũ hành chi khí, có lẽ hẳn là mở lộ luyện đan? Dù sao Diệp Tri Ngư cùng Quách Bách Nhẫn ngày sau cũng có thể sử dụng đến!"

Nhìn há to mồm hai người, Đoàn Ngọc nhất thời nổi lên chút tâm tư.

Nếu như có thể luyện ra một ít đan dược, đương nhiên có thể đại bổ Ngũ Khí.

Thậm chí , liền ngay cả Trúc Cơ Diệp Tri Ngư cùng Tam Hoa Tụ Đình cảnh giới Quách Bách Nhẫn, đều có thể dùng đến.

Chỉ là phương pháp này tính giá so với thực sự không cao, chính mình trước không đề cập tới, là tu vi không đủ, đồng thời thể lực cũng khó có thể

đạt đến yêu cầu, vơ vét đến rất nhiều quý trọng linh được.

Nhưng lúc này, hay là có thể thử một lần?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Võ Cử

Đình Nhượng chính là xưng tên thanh liêm chi quan, nơi ở vô cùng nghèo khó.

Đoàn Ngọc không để ý lắm, nhìn trước mặt có chút cũ nát tòa nhà, tiến lên gọi cửa.

Chốc lát, một cái người sai vật đi ra, trên mặt mang theo kinh ngạc: "Các hạ là?"

"Huyện Lịch Nguyên Đoàn Ngọc, cầu kiến đình công!"

Đoàn Ngọc nhắc theo cái lễ hộp, lại nhét vào một thỏi bạc đi qua.

Cái kia người sai vật thu rồi, ước lượng một thoáng, cảm thấy có tới hai, ba lượng, nhất thời cười đến thấy rằng không gặp mắt: "Ta chỉ có thể vì người thông bẩm một tiếng, còn có gặp hay không, đó chính là lão gia chuyện."

"Cái này tự nhiên!" Đoàn Ngọc gật đầu, nhìn người sai vật đi vào, một lát sau, cửa lớn mở ra: "Lão gia có lệnh, ở thư phòng gặp khách!"

"Làm phiền!"

Đoàn Ngọc đi theo vào, qua một cái vườn hoa nhỏ, bỏ qua cho đại sảnh, liền đến thư phòng.

Đình Nhượng một thân thường phục, đang xem sách, nhìn thấy trên tay hắn lễ hộp, nhất thời không vui nói: "Đến ta nơi này, cần gì còn nắm

những thứ này!"

"Chỉ là một ít bình thường giấy và bút mực mà thôi. . ." Đoàn Ngọc nở nụ cười: "Tối gặp đại nhân, không dám thất lễ!"

"Vừa là như vậy, lần này liền coi như. . ."

Đinh Nhượng nghiêm túc trên mặt thêm ra một nụ cười, để bên cạnh quản gia nhận lễ vật, lại mệnh lệnh tỳ nữ dâng trà.

Quản gia kia tỳ nữ nhìn về phía Đoàn Ngọc ánh mắt nhất thời thêm ra hơi khác nhau, bọn họ biết chính mình lão gia khó chơi, có thể làm cho hấn nhận lấy lễ mọn, cũng không phải bình thường người có thể làm được chuyện.

Đoàn Ngọc nhẹ nhàng nhấp nước trà, trong lòng lại là cười không nói.

Đinh Nhượng tuy rằng thanh liêm, nhưng mình nhưng là biết, đối phương vô cùng thưởng thức tiền triều thư pháp đại gia Vương Hú thật sự bằng chữ mẫu, bởi vậy tặc đêm đã lén lút đưa một bức đi hấn ở ngoài trạch nơi.

Hôm nay thái độ như vậy, liền cũng có thể lý giải.

Đinh Nhượng nhìn Đoàn Ngọc, liền thấy một thiếu niên nhanh nhẹn, mười sáu, mười bảy tuổi, khí độ tiêu sái, trong mắt không khỏi liền nhiều vẻ khác lạ, hỏi: "Đoàn công tử đến chuyện gì?"

"Làm vì mưu cái xuất thân. . ." Đoàn Ngọc hiện ra cười khổ, đem Hành nhân ty việc nói.

"Thì ra là như vậy, huynh đệ các người đền đáp triều đình tâm tư, lão phu là biết đến, lúc trước Tân Phi Ngư vẫn là lão phu bảo đảm nâng đỡ, bây giờ lý lập công công lao, lão phu cũng cùng có vinh yên. . . Người tốt

đẹp nhân tài, đi làm những kia âm tư việc, xác thực là oan ức người." Đinh Nhượng vuốt vuốt chòm râu, trong lòng có chút suy nghĩ.

Tuy rằng lần trước Chu gia việc , khiến cho hãn hơi hơi không thích, nhưng cái này hai huynh đệ thoát nhìn đều là có thể tạo nên tài năng, đặc biệt rất sớm có quan hệ, hay là có thể bồi dưỡng một thoáng.

Ngoài ra, không luận văn võ quan liêu, đối với Hành nhân ty loại này đặc vụ cơ quan đều có một loại trời sinh địch ý, đối với hãn mà nói, đối phương phân bạc hãn giám sát quyền lực chuôi, càng là như ghen ở cổ họng, không nhanh không chậm.

Bởi vậy, quả thật là ăn nhip với nhau.

Đinh Nhượng lúc này nhận lời sẽ vì Đoàn Ngọc võ cử việc xuất lực, hàn huyền chốc lát, bỗng nhiên lại là sắc mặt kỳ dị: "Nói đến Tần Phi Ngự, người lại có biết gần nhất châu trong quân, ra một việc lớn!"

"Ồ? Xảy ra chuyện gì?" Đoàn Ngọc cả kinh, Đinh Nhượng cố ý đề cập việc này, hiển nhiên cùng hãn cũng có chút quan hệ.

"Một tội doanh bên trong hình đồ, dĩ nhiên giết một cái tham tướng, lưu vong. . ." Đinh Nhượng không lắm thốn thức nói.

"Cái gì? Hãn dĩ nhiên có thể giết tham tướng, không chỉ có như vậy, còn có thể chạy đi được?"

Đoàn Ngọc há miệng, có chút giật mình.

Quân doanh thủ vệ nghiêm ngặt, cùng đầm rỗng hang hổ cũng gần như, giết người lưu vong, chuyện này quả thật cùng chuyện cười như thế.

Đặc biệt giết người còn có thể đào tẩu, thực sự là nói mơ giữa ban ngày, không khỏi nổi lên chút hiếu kỳ tâm: "Không biết là người phương

nào?"

"Hình đồ Cao Cương. . . Nghe nói nguyên bản là cái Đội trưởng, sau đó bởi vì uống rượu hỏng việc, chống đối thượng cấp, bị phạt nhập tội doanh. . ." Đinh Nhượng híp mắt, tựa hồ tại xem Đoàn Ngọc phản ứng: "Ra việc này. . . Liên Tần Phi Ngự đều muốn rơi xuống chút can hệ, cũng may Cao Cương chỉ là mới vừa điều nhập hãn cái kia doanh. . . Người này người biết?"

"Từng có gặp mặt một lần, nghe nói hãn là võ đạo tông sư, chẳng trách. . ." Đoàn Ngọc biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Mà trên thực tế,

Dù cho võ đạo tông sư, muốn ở châu quân đại doanh bên trong giết chết một cái tham tướng, đồng thời thuận lợi lưu vong, cái này độ khó cũng quả thực làm người nghe kinh hãi.

"Hừ. . . Ta đã điều tra, người này phát điên, gan to bằng trời. . ." Đối với giết quan người, Đinh Nhượng tự nhiên không có hảo cảm gì.

Mà Đoàn Ngọc lại là đang âm thầm kinh ngạc.

Cái kia Cao Cương cũng thật sự là tướng mạo nhấp nhô, dù cho đầu quân cũng không được đối vận, chỉ là ở đây trong tuyệt cảnh, lại vẫn có thể kiếm được một tuyến sinh cơ, đúng là để cho hãn nhìn với cặp mắt khác xưa.

'Người này mệnh cách kỳ dị, có lẽ còn có thể có gặp lại ngày?'

Không lý do, một loại dự cảm liên hiện lên ở Đoàn Ngọc đáy lòng.

. . .

Khánh quốc võ thi hương, chia làm ngoài sân cùng trong sân.

Ngoài sân trước tiên khảo hạch cưỡi ngựa bắn cung, đao pháp, khí lực. Trong này, cưỡi ngựa bắn cung yêu cầu thí sinh giục ngựa chạy nhanh qua bãi bắn bia, qua lại trong lúc bắn ra chín mũi tên, năm chi trúng bia mới tính hợp lệ; đao có ba mươi, bốn mươi, năm mươi cân ba loại, yêu cầu ít nhất múa trong đó một thanh, nước giới không lộ; cuối cùng khí lực nhưng là cử tạ, chia làm ba thạch, bốn thạch, năm thạch ba loại, ít nhất đến giơ lên ba thạch qua vai, cũng chính là ba trăm cân mới coi như hợp lệ.

Trong sân chính là văn thí, thi thiếp kinh cùng sách luận. Thiếp kinh là mặc tả, từ võ kinh bên trong chọn lựa ra vài đoạn, ngắt đầu bỏ đuôi, yêu cầu thí sinh viết viết ra toàn văn; sách luận nhưng là quay chung quanh một cái nào đó nghị đề, luận thuật quan điểm của chính mình.

Như ngoài sân bị truất rơi xuống, liền không có tư cách thi trong sân.

Như vậy nghiêm khắc mà khó khăn võ cử, có thể giết ra khỏi trùng vây, tự nhiên đều là văn võ song toàn hạng người, như tòng chính, có thể trực tiếp trao tặng viên chức, đề bạt cũng rất nhanh.

Mà càng cao hơn một cấp Võ tiến sĩ thậm chí võ trạng nguyên, chính là toàn bộ Khánh quốc chân chính tinh hoa võ giả, đại tướng tài năng.

Bây giờ Diệp Châu đô đốc Trần Sách, chính là Võ tiến sĩ xuất thân.

Ánh nắng tươi sáng, trên giáo trường bụi mù cuộn cuộn.

"Toàn châu võ tú tài, võ giám sinh các loại có tư cách thi võ cử, đến rồi hơn 1,900, mà trúng tuyển danh ngạch chỉ có ba mươi. . ."

Thấy nhiều như vậy võ giả tụ tập dưới một mái nhà, Đoàn Ngọc không khỏi ở trong lòng thầm than.

Cái này vẫn là gặp nạn binh hoả, nếu không thì, tỷ lệ trúng tuyển có thể sẽ biểu lên tới một trăm lấy một mức độ, quả thật là thiên quân vạn mã

chen chúc cầu độc mộc.

Ngược lại là văn thí, cử nhân công danh vẫn không nóng không lạnh duy trì ở ba mươi, bốn mươi lấy một tỉ lệ trên, luận võ nâng tốt thì nhiều, dù cho như vậy, văn trạng nguyên cũng là văn chương có thể kinh động Văn Khúc nhất thời tuần ngạn.

'Nghiên cứu nguyên nhân, còn là bởi vì thế giới này cá thể có đến lực lượng a. . . Mà có sức mạnh người, tất nắm quyền lực! Như thống trị tập đoàn không thu nạp, liền chỉ có mục nát. . .'

Này thế giới trọng võ khinh văn, cũng là không có biện pháp, thậm chí Khánh quốc khá tốt.

Điều này là bởi vì có thư viện nho sinh , tương tự có thể nắm giữ một ít lực lượng nguyên nhân, nếu không thì, người đọc sách địa vị tiện lợi thật muốn như triều Nguyên lúc giống như, bị đánh vào bùn đất bên trong.

"Khánh Lịch năm mươi bảy, Diệp Châu võ thi hương, bắt đầu!"

Ầm ầm ầm ba tiếng pháo mừng qua đi, trong giáo trường không khí đột nhiên nồng nặc. Rất nhiều thí sinh bị phân đến khu vực khác nhau, bắt đầu ngoài sân cuộc thi.

"Trận đầu, cưỡi ngựa bắn cung! Thạch Lỗi vào trận, Mã Huấn chuẩn bị!"

Một tên hàm hậu thiếu niên lập tức lên ngựa, hai chân một kẹp, tuần mã hóa thành một đạo gió đen, chạy nhanh qua bãi bắn bia.

Hắn giương cung cài tên, tên rơi xuống như mưa, ở hương dây thiêu đốt hầu như không còn trước trở lại vị trí, thoáng thở hỗn hển.

Ở đối diện bãi bắn bia, nhưng là có người chuyên quan sát, đánh cờ hiệu.

"Chín tên trúng năm, trung bình!"

Giám khảo gật đầu: "Mã Huấn vào trận, Vương Thiện Trung chuẩn bị!"

...

'Cái này đến thí sinh, phần lớn đều tính võ lâm hảo thủ, có thể lấy một địch mười a. . . Đương nhiên, phần lớn thi võ cử người vẫn chưa đủ. . .'

Đoàn Ngọc thờ ơ lạnh nhạt, thấy từng cái từng cái thí sinh vào trận, người hợp lệ không quá một nửa.

Cái này đã vô cùng ghê gớm, ở trên thảo nguyên, có thể cưỡi ngựa bắn cung người, đều là cao cấp nhất dũng sĩ.

"Cái kế tiếp, huyện Lịch Nguyên Đoàn Ngọc!"

Đột nhiên, giám khảo tiếng nói vang lên, Đoàn Ngọc tiến lên, đang nhìn mình ngựa, lông mày thoáng vừa nhíu.

Ngựa này mặc dù là thượng đẳng chiến thốt, nhưng trước bị vất vả quá độ, có chút thở hồng hộc, nhưng lại không có đến không thể tham gia mức độ.

Có thể nói, là ở cho phép trong phạm vi làm khó dễ.

Trong lòng, không khỏi liền hiện ra một nụ cười lạnh lùng: 'Hành nhân ty?'

Ngay sau đó càng thêm tỉ mỉ mà kiểm tra cung tên, lúc này kiểm tra ra khí giới vẫn đề còn cần phải cầu thay đổi, lên tràng nhưng là không dãi ngộ

này.

Kiểm tra không có sai sót sau khi, hấn khẽ vượt chiến mã lông bờm, vươn mình mà lên.

Tuấn mã gào thét một tiếng, như mũi tên lao ra.

Một cái qua lại sau khi, đối diện truyền đến tín hiệu cờ: "Chín mũi tên trúng mục tiêu hồng tâm, tốt nhất!"

'Bất quá là bình thường bia mà thôi, nếu như đối thành thi Võ tiến sĩ di động bia, hay là còn có mấy phần độ khó. . .'

Nhìn chu vi ánh mắt kính sợ, Đoàn Ngọc lại là không có bao nhiêu cảm giác.

'Nói đến, Khánh quốc Võ tiến sĩ, phần lớn phải là đều có tông sư thực lực, cái này vẫn là trụ cột nhất võ thi, cái khác văn học tổ chất cùng quân sự trình độ càng là đứng đầu, bởi vậy mới là từng cái từng cái đại tướng tài năng!'

Không khỏi nghĩ đến Tiết Chân, Tần Phi Ngự, thậm chí Cao Cường, đều là nghiêm trọng thiên khoa sinh, dù cho võ nghệ đạt tiêu chuẩn, nhưng cái khác thất phân quá nghiêm trọng, cũng là không thể làm gì.

'Chỉ là. . . Luôn cảm thấy võ sinh đãi ngộ, vẫn là quá thấp!'

Khánh quốc võ trạng nguyên, thụ Chính thất phẩm quan võ, trực tiếp nhập quân mang binh, văn trạng nguyên đa tài nhất Tòng thất phẩm, nhưng cùng trong ấn tượng Thanh triều so sánh, lại là không bằng.

Thanh triều võ trạng nguyên thụ Chính tam phẩm quan võ, võ bảng nhân thụ Tòng tam phẩm du kích, võ thám hoa thụ Chính tứ phẩm đô ty. Dù cho Võ tiến sĩ cũng có ngũ phẩm đến Tòng ngũ phẩm đãi ngộ.

Tuy rằng khi đó quý văn tiện võ, nhưng cái này cấp bậc đãi ngộ chênh lệch vẫn là hết sức rõ ràng.

'Có thể nói. . . Triều đình tuy rằng coi trọng siêu phàm lực lượng, nhưng còn tồn một số bóc lột áp bức tâm tư, điều này cũng vô cùng bình thường, không như vậy làm sao thành lập thống nhất Tập quyền vương quốc thậm chí đế quốc?'

'Long khí bản chất, chính là uy phục cùng giết chóc!'

'Nhưng. . . Nếu là thu nhỏ lại gấp mấy trăm lần đây? Chỉ là một cái huyện, thậm chí một hương một thôn pháp độ sinh ra Thần đạo cùng khí vận, còn có thể không áp chế Luyện Khí sĩ?'

Một ý nghĩ, bắt đầu không thể khống chế hiện lên, rồi lại bị Đoàn Ngọc lý trí trấn áp xuống.

Này không phải là hăn hăn là cân nhắc phạm trù, ít nhất, lúc này không nên như thế nghĩ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đàm Phán

Có lẽ đang không có siêu phàm lực lượng thế giới, người bình thường có thể thu được một cái cử nhân công danh cùng rất nhiều đặc quyền, từ đây trở thành một cái nhỏ địa chủ, đã phi thường thỏa mãn.

Nhưng ở thế giới này, lại không giống nhau!

Sức mạnh to lớn quy về cá thể, mang đến chính là càng nhiều quyền lực kể cầu!

'Chân chính bàn về đến, ở đại lục Vân Lan, thiên hạ loạn chiến mới là bình thường, trước Đại Hạ hầu như nhất thống, trái lại là nhất không bình thường chuyện. . . Dù cho là hiện tại, Khánh quốc cùng Đông Trần cũng có chút quá to lớn, Tây Nhung các nước mọc như rừng trái lại càng thêm thích hợp phi phạm người sinh tồn. . . Phía nam nước Sở, chế độ liên cùng Khánh quốc bậc này trung ương Tập quyền không giống, xem như là nửa phần phong nửa phong kiến, có lượng lớn phong quân tồn tại , bởi vì dù cho trước Đại Hạ, cũng không có thể chân chính chinh phục phía nam, rất nhiều trong rừng rậm, nghe nói còn có dã nhân qua lại. . .'

Thế giới này lớn vô cùng, dù cho trước Đại Hạ nhất thống lúc, cũng chỉ là toàn theo Trung Nguyên vùng đất trung tâm, đối với phương bắc thảo nguyên, Tây Nhung các nước, thậm chí phía nam Man Hùng, còn có Đông Hải chư đảo cũng là không thể ra sức.

Trong lòng đang suy nghĩ sự tình, Đoàn Ngọc vào trận thời điểm, liền có chút mất tập trung.

Dù là như vậy, cũng đem một thanh nặng năm mươi cân hậu bối Hoàn thủ đao vung múa đến kín kẽ không một lỗ hổng.

Cho tới cuối cùng cử tạ, càng là dễ như trở bàn tay, mặc dù đối với người địa cầu mà nói, năm trăm cân đã là thế giới cấp trình độ, dù cho ở cái này không phải siêu phàm thế giới, võ tú tài cũng không phải mỗi cái đều có thể như vậy.

Bởi vì ba hạng tất cả đều là 'Tốt nhất' đánh giá, ngoài sân khảo hạch chuyện đương nhiên thông qua, thu được chứng minh cùng lệnh bài, có thể tham gia sau đó trong sân văn thí.

Đi ra thao trường, bên ngoài từ lâu vây quanh một vòng khôn khéo người làm ăn, có gánh lên nhỏ gánh mua đi khuân vác, cũng có giăng lên lều vải làm ăn quầy đồ ăn, càng có mấy chục lượng có thể thuê xe ngựa, phu xe ngóng trông lấy chờ.

Không ít võ tú tài thi một ngày, đi ra sau xác thực bụng đói cồn cào, lập tức tùm năm tùm ba kêu chút đồ ăn, có thi rút người càng là không kiêng dè gì, liên tục uống thả cửa, hoặc hùng hồn trần từ, hoặc chỉ thiên mắng.

Phương diện này , bởi vì võ nghệ thể năng là cứng nhắc tiêu chuẩn, đúng là không có quá nhiều bất công gian lận chỗ trống, vì lẽ đó cũng không có mấy cái huyền não đem oán hận ký thác ở quan phủ trên.

Đương nhiên, vẫn cứ muốn bất công trái pháp luật, cũng là có thể, nhưng đánh đổi cũng quá to lớn, cùng thu nhập không được tỉ lệ thuận.

Liền như chính mình ngày hôm nay gặp được như vậy!

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, lên ngựa Mạo gia xe: "Đi thành tây, mạo nhà hẻm!"

"Đến lặc, ngài ngồi vững vàng!"

Người lái xe ngựa đánh cái vang dội roi hoa, xe ngựa liền cuồn cuộn mà động.

Đoàn Ngọc nhắm mắt lại, cảm thụ chu vi từ huyền não chuyển hóa đến yên lặng như tờ, không khỏi thở dài, vén rèm xe lên.

Lúc này xe ngựa đã lái vào một cái hẻm nhỏ, hai bên vô cùng trống trải, chậm rãi ở một gian đại trạch trước ngừng lại.

"Đại nhân nhà ta cho mời!"

Một tên Phiên tử trên nói mặt không hề cảm xúc nói, trên người có cỗ âm lãnh khí.

"Phía trước dẫn đường!"

Đoàn Ngọc gầy gầy xiêm y, vút ra một cái góc bạc cho phu xe, đối với xuất hiện cái này hào không kinh ngạc.

Hắn thân nhiên lấy Đoàn Ngọc thân phận tham gia võ cử, nếu như Hành nhân ty không có phản ứng, cái kia trừ phi đều đã biến thành người mù.

Nhưng lúc này, lại là đã cùng Đinh Nhượng làm tốt câu thông, trong lòng nắm chắc.

Cái này trạch viện rất lớn, sân nhà sâu sắc, xoay chuyển vài vòng sau khi, liền đến một cái sảnh nhỏ bên trong.

Một tên giữ lại ba sợi râu dài văn sĩ trung niên, ánh mắt như chim ưng nhìn sang: "Người chính là Đoàn Ngọc?"

Hắn đương nhiên không phải Trấn phủ sứ Hồ Đức. Lấy Đoàn Ngọc bây giờ cấp bậc, cũng căn bản đủ không tới để này một phương quan to đứng ra mức độ.

Đương nhiên, nếu như bọn họ biết Đoàn Ngọc trước dùng mãnh chiến tích, còn có ở Khánh đô bên trong cử động, cái kia lại chưa biết.

"Xin chào đại nhân! Không biết triệu ta đến đây, vì chuyện gì?"

"Khà khà. . . Người thật đúng là thật can đảm! Dám kháng ta Hành nhân ty phái đi?" Văn sĩ trung niên vốn đang chậm chậm thưởng thức trà, bỗng nhiên đem cốc uống trà một thả, cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc quát lớn.

"Cái này. . . Ta thực sự không biết, cũng không từng nhìn thấy đến sứ, chỉ là đã đáp ứng Đình Nhượng Đình đại nhân thu tịch xuất sĩ, chỉ có thể có phụ ưu ái!" Đoàn Ngọc tiếc nuối nói.

Văn sĩ trung niên nghe đến đó, không khỏi vẻ mặt âm trầm, một châu Hành nhân ty thật muốn động thủ, Đình Nhượng đương nhiên không ngăn được, nhưng sau đó tất nhiên bấm tấu lên quân trước.

Huống chi, cái này Đoàn Ngọc chỉ là một cái nho nhỏ Luyện Khí sĩ, đồng thời cũng chủ động thi võ cử, gia nhập triều đình thể chế, xem như là thấp một nửa đầu.

Nhưng chẳng biết vì sao, trong lòng đều là có một luồng ngọn lửa, cười lạnh nói: "Nhìn tới. . . Người rất tin tưởng thi đậu võ cử người?"

"Đại nhân quá khen, chỉ là tại hạ ngoài sân ba hạng đều là tốt nhất, võ kinh đọc làu làu, trong sân làm sao cũng có thể được cái trung bình. . . Trúng cử năm vẫn có."

Đoàn Ngọc thản nhiên trả lời.

Người trung niên động tác không khỏi hơi ngưng lại.

Hắn đương nhiên là có năm hồng rồi Đoàn Ngọc công danh, nhưng sau đó Đinh Nhượng khẳng định chọc ra, đó chính là thi hương gian lận đại án!

Đặc biệt Hành nhân ty làm cái này đặc vụ cơ cấu, nhúng tay vào chuyện như vậy bên trong, thực sự lớn tao ngộ quân vương kiêng kỵ.

Bọn họ người như thế, sống còn, phúc họa vinh nhục, đều cùng quân vương tín nhiệm cùng một nhịp thở, một khi mất đi cái này. . . Văn sĩ trung niên lập tức rung mình một cái, trầm mặc một lúc lâu, mới cười lạnh nói: "Được. . . Người rất tốt, đi xuống đi!"

"Cáo từ!"

Đoàn Ngọc vừa chấp tay, thản nhiên ra ngoài.

Đến bên ngoài, thấy được lại còn là vừa mới cái kia phu xe, nhìn thấy hắn hoàn hảo không chút tổn hại đi ra, quả thực trợn mắt ngoác mồm, phảng phất ban ngày ban mặt nhìn thấy một con quái thú, không khỏi chỉ cười cười, ngồi lên xe ngựa: "Lần này cũng không muốn đi nhầm đường!"

. . .

Văn sĩ trung niên suy tư chốc lát, từ cửa chính đi ra ngoài, đi tới Hành nhân ty nha môn bên trong, cầu kiến Hồ Đức.

"Trấn phủ sứ đại nhân, người này quả thực phát điên. . ."

Ở thủ trưởng trước mặt, hắn đương nhiên cảm phần sục sôi, đem Đoàn Ngọc ương ngạnh nói, tuy rằng không có thêm mắm dặm muối, nhưng cá nhân chủ quan ý chí, vẫn là làm hắn không khỏi thoáng sửa lại chút câu nói xếp thứ tự, khiến cho người này càng thêm chọc người sinh chán ghét.

"Ha ha. . ." Hồ Đức nghe xong, lại là cười: "Đúng là một người thông minh, chỉ là đừng thông minh quá sẽ bị thông minh hại mới tốt. . ."

Hành nhân ty đương nhiên có thể bắt bí Đoàn Ngọc, nhưng cái này lợi ích cùng thu hoạch không được tỉ lệ thuận, dù cho Hồ Đức cũng không nghĩ mạo muội động thủ: "Hẳn biết, như vào Hành nhân ty, ngày sau e sợ không có kết quả tốt. . . Nhưng chúng ta vừa bắt đầu , bắt quá chỉ là nghĩ ép ép một chút hẳn, kết quả này cũng không sai, dù là lại không nguyện, cuối cùng còn không là muốn gia nhập thể chế bên trong đến, dù là không phải chúng ta hệ này. . ."

Nghĩ tới đây, Hồ Đức chấp tay đứng dậy, tự có một luồng khí phách: "Chúng ta chính là đại thế, đại thế đè xuống, hẳn chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn phép. . . Cái này quan khí chức vị, chính là một tầng gông xiềng, đợi đến ngày sau, từ có rất nhiều cơ hội bắt bí hẳn!"

Lại thiên tài Luyện Khí sĩ, trên người có quan khí liên lụy, cũng sẽ bước đi liên tục khó khăn, đây là bao nhiêu năm nghiệm chứng qua chân lý, dù cho Hồ Đức cũng là tin tưởng không nghi ngờ.

Mà chỉ phải nhẫn nại qua một quãng thời gian, hoặc là cùng Đình Nhượng trao đổi ích lợi, hoặc là từ công môn bên trong làm khó dễ đối phương, đều là đơn giản.

Hồ Đức đi tới lồng chim trước, đùa trong đó chim nhỏ, tiếp tục nói: "Cho tới ở thi hương bên trong làm văn, việc này xác thực không thể làm! Một khi làm ra, chính là gây rắc rối tại người, ngày sau chết không có chỗ chôn!"

Một cái như vậy ưu tú võ giám sinh, lại vẫn thi không lên thi hương, tuyệt đối là có thể chọc thủng trời chuyện , làm cái này Hành nhân ty Trấn phủ sứ, Hồ Đức so với cái khác thuộc hạ càng biết mình đường số mệnh nơi.

Chỉ là một cái vô danh tiểu tốt, lại còn là từ trên tay mình nhảy ra nửa bước, không khỏi làm hấn có chút thềm giận.

...

Trên xe ngựa, Đoàn Ngọc vẽ mặt bỗng nhiên âm trầm lại.

Lại thế nào đi nữa làm đối phương kiêng kỵ, cũng không cách nào thay đổi chính mình để nửa bước sự thực!

'Lạc hậu liền muốn chịu đòn. .. Bất quá lần này, tựa hồ chính là bởi vì xem thường ta, mới sợ ném chuột vỡ đồ đây. . .'

Đoàn Ngọc yên lặng suy tư, cũng không biết trong lòng cụ thể tư vị gì.

"Tuy rằng ta đi ra bước này, nguyên nhân lớn nhất là nghĩ thử một chút quan khí đối với Đạo ẩn giúp ích, nhưng còn có một chút, chính là ta không muốn rời đi Khánh quốc. . ."

Dù sao dựa theo trí nhớ kiếp trước, nơi đây còn có mấy chục năm thái bình.

Huống chi, còn có Bạch Hào sơn ân oán cần giải quyết!

Những người phản bội kia đám người, đợi đến hấn có lực lượng sau khi, nhất định phải phát động một tràng đại thanh tẩy.

Cái này không nghi ngờ chút nào, cần rất nhiều lực lượng chống đỡ, đặc biệt Khánh quốc quốc quân.

Đồng thời, tốt nhất còn muốn cho Khánh quốc trước thời gian chú ý tới phương bắc, để chuẩn bị, đem nơi này biến thành một cái máu thịt nơi xay bột, tiêu hao người Hồ thực lực.

Những thứ này chính là hấn mục tiêu tiếp theo!

"Trước mắt xem ra, tuy rằng ra chút khúc chiết, nhưng tất cả vẫn là đều đầu vào đấy. . . Cánh chim dần phong, chậm rãi nắm giữ thực lực, có lẽ đợi thêm mấy năm, ta ẩn tại thế lực liền có thể so sánh với quận bên trong vọng tộc, mấy chục năm vừa qua, người Hồ. . . Khà khà!"

Lần này xe ngựa không có tìm sai chỗ, ở đến nhà con đường trước dừng lại.

Đoàn Ngọc xuống xe ngựa, lại khen thưởng mấy lượng bạc, đi tới trong trạch viện.

"Đại ca. . ." Diệp Tri Ngư hiển nhiên đã sốt ruột chờ, lập tức tới: "Hôm nay ngoài sân thi đến làm sao?"

"Có ta ra tay, người lo lắng cái gì đây? Tự nhiên ba loại đều là tốt nhất!"

Đoàn Ngọc nở nụ cười, để mấy cái người hầu xuống chuẩn bị nước nóng, trở lại gian phòng của mình sau khi, lại là xốc lên trên giường chiếu, thấy được ván giường lên một cái nho nhỏ khắc gỗ vết tích.

Ngón tay sau khi đề lên, hoa văn nhất thời phát ra quang mang, một tấm gỗ xốc lên, hiện ra Quỷ Thiết ngăm đen vỏ đao.

Lúc này khẽ vuốt thân đao, liền tự nhiên mà sinh ra ra một loại cảm giác an toàn.

"Ta vẫn là quá yếu a. . ."

Đoàn Ngọc nhắm mắt lại: "Hôm nay như đàm phán thất bại, đối phương tại chỗ làm khó dễ, ta có thể thuận lợi giết ngược lại cũng đào tẩu sao?"

Dựa vào chính mình Triện Khắc sư thần thông, cùng pháp ấn thần kỳ, có lẽ có khả năng.

Nhưng trong lòng tự hỏi, mình tuyệt đối chạy trốn không được đón lấy khắp thành lòng bắt, trừ phi điều động yêu đao Quỷ Thiết, mới có thể giết ra thành đi, trời cao biển rộng.

Dù là như vậy, cũng nhất định phải lập tức xuất ngoại, bằng không đón lấy cả nước truy nã. Càng là phản kháng, trấn áp cường độ càng lớn, Trần Sách, thư viện, thậm chí Bạch Hào sơn cao thủ đều sẽ liên tiếp xuất hiện. Dù cho lúc này chính mình muốn mạnh mẽ chống đỡ cũng là chết không có chỗ chôn.

Yêu đao tuy tốt, nhưng không phải chính mình thực lực chân chính a!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Man Thiên Quá Hải

Võ thi hương trong sân, chỉ thi hai đề, buổi sáng thiếp kinh, buổi chiều sách luận.

Tổng thể mà nói, độ khó cũng không phải là rất lớn, đối với viết văn yêu cầu, đại khái là văn tú tài trình độ, còn hỗn tạp một chút quân sự trình độ khảo sát.

Bất quá, đối với rất nhiều thuần túy vũ phu mà nói, muốn bọn họ nhắc theo trăm tám mươi cân đại đao chém người dễ dàng, nhắc lên một nhánh nho nhỏ bút lông viết chữ lại là cùng muốn bọn họ mạng như thế.

Làm sao quốc pháp như vậy, nếu là trong sân nộp giấy trắng, võ nghệ cho dù tốt cũng đến truất rơi xuống.

Cũng chỉ có những kia chân chính bị thiệt lớn võ giả, mới sẽ bình tĩnh lại tâm tình thật tốt đọc sách, chỉ là thường thường phí thời gian, qua bốn mươi tuổi, cơ bản liền rất khó trúng cử.

Quốc gia lấy tài là muốn dùng, bình thường ngoại công ngạch công vừa qua trung niên thì sẽ uy lực đồ hàng, hưởng chi bốn mươi tuổi lại tòng quân đánh trận, lại còn có thể có mấy năm? Là lấy không luận văn nâng võ cử, giám khảo đều yêu thích tuổi trẻ thí sinh, cái này vô cùng hiện thực, cũng rất tàn khốc.

Võ kinh chính là một bộ Binh gia kinh điển, dung hợp rất nhiều hành quân đánh trận, đóng trại luyện binh trụ cột bí quyết, còn có một chút thô

thiên nhưng chính tông võ công ở phía trên, thường thường bị cao môn đại hộ thu gom, rất ít lưu lạc ở bên ngoài.

Trên căn bản, muốn đến quận một cấp thế gia, mới có thể thu gom toàn bản, trong huyện hào cường, nhiều nhất thu được chút bản thiếu.

Nếu như người bình thường, liền võ kinh toàn bản đều tiếp xúc không tới, còn nói gì tới đọc thuộc lòng mặc tả?

Thế giới đã là như thế tàn khốc, từ vừa mới bắt đầu liền kéo dài khoảng cách.

Phòng thi bên trong.

Đoàn Ngọc mở ra bài thi, lại là nở nụ cười, không rảnh suy tư đề bút liền viết.

Hắn thân là Triện Khắc sư, bản thân chính là thư pháp đại gia, một tay hành văn viết đến nhan gân liễu xương, hướng lên đứng thẳng, chữ chữ thông suốt, giống như in ấn đi ra.

Cái này cuốn mặt, nhìn liền hết sức thoải mái, vô hình bên trong thêm điểm không ít.

Cho tới sách luận, thường thường hỏi chính là hành quân đánh trận bên trong tình huống, phương diện này Đoàn Ngọc không có cái gì thực tế kinh nghiệm, nhưng cũng xem qua vô số chuyên gia lời bình, tạp chí phân tích, thậm chí tiểu thuyết gia, lại thêm vào kiếp trước tôi luyện, cũng là tự thành một trường phái riêng, hướng chi, nếu bàn về miệng pháo công phu, lý luận suông, người "xuyên việt" không sợ bất luận người nào.

Chỉ là cố ý thu lại chút, có vẻ có chút buồn cười tai, xem như là thoáng giấu dốt.

Nguyên bản một ngày cuộc thi, đến trưa, cũng đã toàn bộ hoàn thành.

Lúc này cuối cùng kiểm tra một lần, thấy cách thức, cấm kỵ các loại đều không có sai lầm, liền gọi tới tuần thi, trực tiếp nộp cuốn đi ra ngoài.

Cái này một đường đều là bình an, hiển nhiên Hành nhân ty cũng từ bỏ một số dự định, không khỏi cười thầm trong lòng.

...

Sau bảy ngày, thi hương yết bảng.

Gió ấm ôn hoà, xuân sắc hợp lòng người, Đoàn Ngọc chọn cái tửu lâu, kêu lên mấy đĩa ăn sáng, chậm rãi phẩm một bình Thanh tửu.

Hắn nguyên bản không thể nào thích rượu, nhưng sau khi sống lại, nhưng dần dần thích cái này trong chén vật, mỗi lần uống đến cũng không nhiều, sẽ không say mềm, liền yêu thích loại kia say say cảm giác.

Lúc này nửa dựa vào lan can, liền đang yên lặng suy tư:

"Diệp Châu, thậm chí Khánh quốc bên trong cơ duyên, có thể lấy, đã không sai biệt lắm bị ta lấy quang, còn lại không phải can hệ quá lớn, chính là chưa tới mở ra lúc. . ."

"Nếu bàn về cánh chim, tán tu bên trong có rất ít nhân tài nào, dù cho có cũng bị Hành nhân ty chèn ép. . . Ta duy nhất có thể có chút nắm, vẫn là cái kia kiếp trước kế thừa Cửu Thiên Tiên Nữ tông nữ tu, chỉ là nàng lúc này, không biết là cái hài nhi vẫn là chưa sinh ra đây. . ."

Không phải không thừa nhận, luận đối với nhân tài bồi dưỡng, vẫn là loại cỡ lớn tổ chức mới có thể làm tốt.

Cái khác hoang đại nhân tài, hoặc là bị thu nạp, hoặc là bị chèn ép, có rất ít có thể thuận lợi trưởng thành.

Đoàn Ngọc miễn cưỡng vắt óc suy nghĩ, mới từ trong ký ức lại tìm được hai cái tên, một văn một võ: "Đúng là còn có hai người, văn là Du Đắc Nho, sau đó đã từng thi đến bảng nhãn, tu Nho gia phải là không sai, còn có một cái, tên là Lý Nhật Lương, có Võ tiến sĩ tài năng, then chốt còn có đứa con trai tốt Lý Văn định, ở phía sau đến kháng hồ bên trong rực rỡ hào quang! Chỉ là lúc này ta như nhúng tay, chỉ sợ cũng không sinh được đến rồi. . ."

"Cẩn thận ngẫm lại, thích hợp lúc này mời chào, cũng chỉ có hai cái này, đợi đến võ cử người dưới đến sau khi, rất có thể phát văn mời, bọn họ còn chưa phát tài, có lẽ sẽ đến!"

Trên thực tế, muốn nói chân chính nhân tài, cái này hơn một ngàn võ tú tài bên trong, tự nhiên có chính là. Đặc biệt mấy cái võ cử người, trong đó không thiếu tiến sĩ tài năng, võ nghệ đánh bóng thuần hóa mấy năm, tuyệt đối có thể nhập tông sư!

Nhưng nhân gia có nhà có nghiệp, tiền đồ xán lạn, vì sao muốn nương nhờ vào một cái cùng cấp võ cử người, dù là huyện bên trong hào cường?

Đoàn Ngọc nghĩ đến hai cái, là trong ký ức không có căn cứ, sau đó phát tài, lúc này lại còn vô cùng bần hàn , dù là như vậy, cũng chỉ có năm sáu phần mười chắc chắn.

Chính trong suy tư, chỉ nghe ba tiếng lễ pháo oanh minh, rõ ràng là thao trường bắt đầu yết bảng.

Hai hàng binh sĩ tuôn ra, hộ tống mấy cái Lại viên, đem cực lớn bảng cáo thị treo lơ lửng, cái này bảng cáo thị đỏ đầy chữ màu đen, hàng ngũ như nhất chính là tên Đoàn Ngọc.

Lúc này, báo hỉ công sai cũng đến, bị Quách Bách Nhẫn dẫn lên lầu: "Chúc mừng Đoàn lão gia huy ngọc cấp ba Diệp Châu võ thi hương người thứ nhất giải Nguyên. Kinh báo liền đăng hoàng giáp."

Liên tục chúc mừng ở trong, lại đưa lên mấy cái khay.

Phía trên là một tấm Ngưu Giác cung, có một thạch, cần tiêu hao ba năm chế tác, xem như là lương cung, ngoài ra, còn có một tấm quan phủ công văn, bằng này cũng có thể đi huyện Lịch Nguyên đổi được mười mẫu ruộng tốt khế đất.

Cuối cùng, nhưng là một cái thân phận mới công văn, cùng với lệnh bài, chứng minh võ cử người thân phận.

Hiện tại các nước loạn chiến, các quốc gia cầu hiền nhược khát, đặc biệt Khánh quốc bậc này đại quốc, công danh bị cái khác nước nhỏ thừa nhận, dù cho đi tới Đông Trần cũng có thể chịu đến lễ ngộ.

"Thường!"

Đoàn Ngọc lại là không đáng kể, trực tiếp khiến nói.

Sớm có Diệp Tri Ngư thay đổi bạc vụn, đi ra từng cái khen thưởng.

'Cung đao đều là việc nhỏ, thậm chí mười mẫu ruộng cũng không có cái gì, then chốt là cử nhân có trăm mẫu miễn thuế hạn mức, còn có thể che chở tá điền miễn đi lao dịch, cái này liền có thể hấp dẫn rất nhiều người đầu hiến. . . Trên thực tế, ta trước ở huyện Lịch Nguyên bên trong, cũng mơ hồ có đãi ngộ này , bất quá đó là một đao một thương đánh đi ra, hiện tại chính là chính thức thừa nhận.'

Trên thực tế, đến vương triều trung hậu kỳ, loại này được miễn thường thường bị lạm dụng, cử nhân danh nghĩa hơn mấy trăm ngàn mẫu, tiến sĩ lên tới hàng ngàn, hàng vạn mẫu, đều là miễn thuế miễn lao dịch, liền ruộng thiếu thốn, khiến quốc gia ám nhược.

Lúc này Đoàn Ngọc chú ý nhất, vẫn là thân phận công văn cùng lệnh bài.

Cầm hai thứ đồ này sau khi, liền là chân chính võ cử người, nếu là tông quân, lập tức liền có thể thụ Tông cửu phẩm viên chức, nếu là có chỗ dựa, hơi hơi hoạt động một thoáng, Chính cửu phẩm cũng không phải là không thể được.

'Một cái cử nhân nửa cái quan, ta cũng coi như nửa hòa vào thể chế chứ?'

Nghĩ tới đây, Đoàn Ngọc không khỏi ngưng thần quan sát bên trong thân thể.

Thức hải trong, đã đạt tới nhị chuyển Thạch Ấn đầy cộm nặng nề giản dị, mơ hồ mang theo điểm êm dịu ý.

Lúc này, không biết phương nào đến rồi một luồng khí vận, cùng linh khí không giống, vừa vào trong cơ thể liền có chút pháp lực vương vius cảm giác, nhưng Ly Vẫn hơi động, lập tức nuốt , khiến cho Thạch Ấn dưới đáy thoáng sáng ngời.

'Liền như vậy? Quan khí liền bị áp chế?'

Đoàn Ngọc trầm mặc nhìn tình cảnh này, đã có thể khẳng định, cử nhân mang đến quan khí, đã hoàn toàn bị chính mình trấn áp, thậm chí còn thoáng giúp ích xuống tu vị, nhất thời trong lòng đại lẫm.

'Nguyên lai Đạo ấn thật có thể tiêu hóa khí vận. . . Đồng thời ta cảm giác được, cái gọi là quan khí Long khí, thực chất lên chỉ cần Luyện Khí sĩ căn cơ hùng hồn, vẫn có thể chịu đựng cùng tiêu hóa, có lẽ bình thường Đạo chúng không được, nhưng tu vị tăng lên sau khi, cũng có thể!'

'Thậm chí. . . Cái gọi là Long khí pháp độ, phải thành lập quốc thể, lấy một quốc gia lực lượng, xuống ban cho văn võ bá quan, mới có thể có lạnh lẽo uy nghiêm, nếu là nước nhỏ quả dân, thậm chí dường như phía tây phân phong giống như nam tước tử tước lĩnh, sản sinh thần đạo long khí áp chế,

đối với Luyện Khí sĩ mà nói liền không đáng kể chút nào, thậm chí có thể bị Đạo chủng tiêu hóa. . .'

Này thế không có thiên đình, nhưng có âm dương Thần đạo.

Mặt âm Thần đạo, chính là sơn thần thủy thần, hà bá thổ địa, cùng với các đời có thủy hào hoặc là quân vương phong tứ Thần Chi, cao nhất chính là triều đình!

Dương mặt Thần đạo, lại là thiên tử cùng văn võ bá quan, bên trong biểu hiện chính là Long khí, mặc dù không cách nào bằng này tu luyện, cũng không cách nào thân thể siêu phàm, nhưng có thể ở chết rồi đạt được lợi ích.

'Long khí là Thần đạo khí vận cao nhất biểu hiện hình thức, có thể trấn áp ngũ hành, cấm tiết vạn pháp. . . Nhưng nếu chỉ có một thôn một hương thậm chí một huyện nơi, liền tuyệt đối ngưng tụ không nổi cái gì Long khí đến. . .'

'Tổng hợp tới nói, triều đình này khí vận, nhất định phải xây dựng ở toàn bộ trung ương Tập quyền quốc gia thể chế trên, một khi mất đi Long khí thống ngự, cái gọi là Thần đạo khí vận, đối với Luyện Khí sĩ mà nói liền mất đi uy hiếp, có thể bị tiêu hóa hấp thu. . .'

Một niệm đến đây, chính là hiểu ra: "Chẳng trách Tây Nhung các nước, còn có phía nam bên trong, đạo mạch hưng thịnh, lại là đạo lý này!"

Có nước chư hầu, quốc thổ chỉ có một châu nửa châu nơi, pháp chế không đủ hình thành chí cao Long khí, ban tặng chư hầu cùng quan chức khí vận uy áp liền có hạn.

'Đương nhiên, lại thế nào đi nữa có hạn, lấy một huyện bách tính khí vận áp chế Tam Hoa Tự Đỉnh Ngũ Khí Triều Nguyên Luyện Khí sĩ, vẫn là đầy đủ. . . Nhưng nếu là. . .'

Đoàn Ngọc trong mắt tựa hồ bốc cháy lên hai điểm U Hỏa, trong óc nghĩ chuyển Thạch Ấn đều âm âm chấn động lên.

'Nguyên lai. . . Triệu Khắc sư lai lịch, dĩ nhiên là như vậy, chẳng trách hầu như hủy diệt đây. . .'

Một lát sau, được đến một ít tin tức hẩn, không khỏi ở đáy lòng cười khỗ.

"Đại ca. . ."

Diệp Tri Ngư đuổi đi chúc mừng người sau, ngồi ở Đoàn Ngọc đối diện, ánh mắt lại là có chút đỏ lên: "Đều là ta cùng Phi Ngư liên lụy người, bằng không lấy năng lực của người, rất có thể lấy tiêu dao thiên hạ!"

Cái này nói tới, chính là quan khí nhập thân, áp chế đạo hạnh việc.

"Nếu ta không muốn, không người nào có thể miễn cưỡng ta. . ."

Đoàn Ngọc thăm thăm trả lời một câu: "Việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích, ta ngày mai sẽ đi tiếp Đình Nhượng, xin mời thụ thực chức!"

Cử nhân liền có thể trực tiếp chức vị, đương nhiên, đã như thế, liền không thể tiếp tục thi lại tiến sĩ.

Nhưng đối với Đoàn Ngọc mà nói, hẩn thi võ cử người đều là nửa chơi phiêu tính chất, tự nhiên không đáng kể.

Đồng thời, đối với sắp được đến quan khí, cũng rất là chờ mong.

Dù sao, cái này cũng là một loại tu hành tài nguyên!

'Có lẽ. . . Ta có thể làm bộ thực sự thiên tài, phẩm chất thấp quan chức đều có chút áp chế không nổi, bức đến mặt trên cho ta liên tục thăng quan?'

Thậm chí, một cái ý nghĩ kỳ lạ ý nghĩ, đều hiện lên đi ra, chợt lại là thấy buồn cười: "Vậy ta thành cái gì? lừa dối khí vận đạo tặc?"

VẤN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Thần Bộ

Chân chính ngưng tụ Đạo ấn Triện Khắc sư, theo Đoàn Ngọc, đều là khí vận đạo tặc, làm vì thế tục không cho.

Có lẽ Triện Khắc sư còn linh tinh tồn tại, nhưng tám thành đều là dường như hắc kiếp trước giống như, trở thành cao cấp tượng sư một loại tồn tại. Chính như hắc từ Đình Nhượng nơi đó hỏi thăm được Hàn Sơn tử như thế.

Nếu không thì, nhất định phải thiên hạ đại loạn.

Không chân chính ngưng tụ Đạo ấn, liền không biết nghề nghiệp này khủng bố!

'Luôn không khả năng chỉ có ta một cái là không giống chứ?'

Một tia tự giễu ý nghĩ, hiện lên ở đáy lòng, chợt lại nhanh chóng tản đi.

Lúc này Đoàn Ngọc, áo trắng tay áo lớn, trang bị màu đen vỏ đao, quả thật là anh tư bộc phát, đem tạp niệm đè xuống, đi vào Đình Nhượng phủ đệ.

"Xin chào đại nhân!"

Vào thế chế, liền muốn có tư thái, Đoàn Ngọc hướng về Đình Nhượng hành lễ, thái độ càng thêm cung kính.

Tu vị đến hẳn tình trạng này, đã có thể cảm nhận được Đinh Nhượng trên người truyền đến lạnh lẽo uy áp, tuy rằng người này tay trái gà không chặt, khả năng bị hai, ba cái lưu manh vô lại lấy đao đâm chết, nhưng cũng có quan khí bảo hộ, chống lại tất cả phi phạm thương tổn.

Long khí tính bài ngoại, có thể thấy được chút ít!

'Cái gọi là hình không thương đại phu, pháp không lên quý nhân, đã là như thế chứ? Chỉ là ta như muốn giết hẳn, có đến là vu hồi thủ đoạn. . .'

Đối diện Đinh Nhượng cũng không biết Đoàn Ngọc ý nghĩ, nhìn thấy người này cung kính thủ lễ, vẫn là rất hài lòng: "Người có thể đến võ cử giải Nguyên, quả thật không tệ. . . Vì sao không tiếp tục thi Võ tiến sĩ? Hiện tại thụ quan, quá đáng tiếc. . ."

"Ta không nghĩ nhậm chức Khánh đô, vẫn là ở châu lý làm chút chuyện đi!"

Giống như Võ tiến sĩ, có một nửa đều sẽ bị ở lại Khánh quốc quốc đô, Đoàn Ngọc mới có này nói chuyện.

"Ồ?" Đinh Nhượng nghe xong, lại là có chút kinh ngạc: "Người tuổi còn trẻ, có thể kiêm chế công danh chi tâm, còn có thể biết bây giờ đô thành hình thức, quả thật rất tốt. . ."

"Khánh đô trong, xảy ra chuyện gì?" Đoàn Ngọc lại là hơi kinh ngạc, hẳn chỉ là không nghĩ ở đặc tội Bát Hiền vương sau chạy đến hẳn ngay dưới mắt đi mà thôi. Làm sao theo Đinh Nhượng, tựa hồ vẫn là có ẩn tình khác đáng vẽ?

"Khục khục. . . Không nên người hỏi, không cần hỏi nhiều!"

Đinh Nhượng lại là phản ứng lại, tăng hăng một cái, biết mình nói nhiều rồi, không khỏi vẽ mặt chuyển lệ quát lớn một câu.

Đồng thời, lại hơi kinh ngạc, ở không biết chuyện điều kiện tiên quyết, còn có thể kiên trì không đi Khánh đô, lại cũng coi như là có khí số tại người chứ?

Dù cho là hãn, cũng không nghĩ lúc này bị cuốn vào cái kia vòng xoáy ở trong.

"Như vậy, như muốn nhập sĩ, võ cử người tòng quân là chính thống nhất con đường, lão phu có thể bảo đảm nâng người làm vì Chính cửu phẩm!"

Trầm mặc chốc lát sau khi, Đinh Nhượng liền chậm rãi nói.

"Xin mời đại nhân thứ tội, ty chức không muốn từ quân!" Đoàn Ngọc cười lắc lắc đầu.

Không nói trong quân kỷ luật quân đội nghiêm khắc giết người, lúc này Diệp Châu đại loạn mới dừng, lẽ nào đi ngao tư lịch sao?

"Đó chính là tòng chính? Thả xuống, Huyện úy không thể, liền chỉ có một huyện tuần kiểm."

Huyện úy thống lĩnh huyện binh, tuần kiểm nhưng là nắm giữ trong huyện tuần phòng lực lượng, tương tự địa phương quân đội trưởng quan cùng cục trưởng cảnh sát khác nhau.

"Tuần kiểm cũng không phải ta mong muốn. . ." Đoàn Ngọc hành lễ nói: "Chỉ là nghe nói châu bên trong có Thần bộ ty, nguyện vì."

Đây là Khánh quốc tương đương với Lục phiến môn cơ cấu, dù sao này thế cá thể ủng có sức mạnh, đối phó chân chính cao thủ võ lâm, tha phương thuật sĩ, bình thường huyện nha bộ khoái có chút thua chị kém em, liền tương ứng mà sinh ra cái này công môn cơ cấu.

Mấu chốt nhất chính là, đem nguyên bản chỉ là Lại viên Tuần bộ cùng bộ khoái giai cấp, tăng lên tới viên chức mức độ.

Đoàn Ngọc yêu cầu cái này, tự nhiên có chính mình suy nghĩ.

Bởi vì từ trên lý thuyết mà nói, loại này Tuần bộ, củ sát liền là phi phạm người không hợp pháp hành vi.

Bất luận là Chính Dương đạo, vẫn là Bạch Hào sơn bên trong một số phản đồ, như lộ ra nhược điểm, đều có thể công khí giết chết!

'Mà trên tay ta, nắm giữ Bạch Hào sơn cao tăng bí ẩn tội chứng, cùng với Chính Dương đạo cứ điểm, vẫn có mấy cái. . . Nếu như có thể làm cho Bạch Hào sơn phản đồ chó cùng rút giậu, càng là đại thiện.'

"Người nghĩ nhập Thần bộ ty?" Đinh Nhượng hơi hơi kinh ngạc: "Lấy võ cử người thân đi vào, nhiều nhất làm một cái Đồng Chương bộ đầu, khoảng cách thất phẩm Ngân Chương, ngũ phẩm Kim Chương còn có một khoảng cách lớn, đồng thời đến ngũ phẩm, liền thăng không thể thăng!"

Cổ đại kỹ thuật hình quan liêu, chính là thâm như vậy.

Mà Đoàn Ngọc nghe xong, càng là âm thầm cười gằn, có thể thành ngũ phẩm Kim Chương người, hiển nhiên đều là vô cùng mạnh mẽ cũng nắm giữ chuyên nghiệp kỹ thuật nhân tài, vẫn như cũ gặp phải vách ngăn.

Đương nhiên, cái này so với những kia bộ khoái bộ đầu đến chết đều là Lại viên, vẫn là muốn tốt hơn không ít.

Lúc này không có biểu lộ không chút nào mãn, chỉ là kiên định vái chào, cho thấy chính mình thái độ.

"Đã như vậy, lão phu liền vì người hoạt động một, hai. . ."

Đối với Đinh Nhượng tới nói, cái này cũng không phải vấn đề gì, ung dung đồng ý.

Chỉ là đợi đến Đoàn Ngọc rời đi sau khi, nhìn người tuổi trẻ này bóng lưng, lông mày không khỏi nhíu lên: "Thi võ cử người, đảm nhiệm Đồng Chương bộ đầu, đến cùng là vì cái gì đây?"

...

Đinh Nhượng làm việc tốc độ vẫn là rất nhanh, sau ba ngày, liền có công văn đi xuống.

Nhận được bổ nhiệm sau khi, Đoàn Ngọc liền tới đến châu thành bên trong Thần bộ ty nơi.

Nơi này nha môn ở vào phủ nha bên cạnh, diện tích không nhỏ, cửa đứng sừng sững hai con Giải Trĩ.

Giải Trĩ, hình dạng như Kỳ lân, lông đen một sừng, gặp người đấu, chạm không liền người. Chính là truyền thuyết trong chấp pháp công chính tượng trưng.

Là lấy Khánh quốc Thần bộ ty chi quan chức, đều đội Giải Trĩ quan, Giải Trĩ phục.

Đoàn Ngọc tiến lên, nhượng người đem đưa vào, lại nghiêm chứng công văn cùng thân phận cử nhân, nhất thời bị dẫn tới một gian chính thất bên trong.

"Đoàn Ngọc, giải Nguyên công? Huyện Lịch Nguyên Cầm Lý bang bang chủ? Đã từng một chưởng đánh chết Ninh Thủ Huyền?"

Công đường đang ngồi một người, trên người mặc ngũ phẩm võ phục, cao to uy mãnh, mặt chữ quốc, có một luồng luật pháp uy nghiêm khí tại

người, hai mắt như điện, nhìn kỹ mà xuống lúc, dĩ nhiên khiến Đoàn Ngọc đều cảm thấy có mấy phần không dễ chịu.

"Chính là hạ quan!"

Đoàn Ngọc hành lễ, rõ ràng đây chính là Diệp Châu thần bộ phòng thống lĩnh, ngũ phẩm Kim Chương bộ đầu —— Nhiếp Mẫn.

Người này là danh vang rền thiên hạ thần bộ, nhiều lần phá vụ án quan trọng, đồng thời cương trực công chính, chấp pháp như núi, truy bắt quy án thần thông thuật sĩ, cao thủ võ lâm nhiều vô số kể.

Có thể nói, ở Diệp Châu trong chốn võ lâm, thanh danh của hắn quả thực như sấm bên tai, có thể dùng tiểu nhi ngừng khóc giữa đêm khuya.

"Vừa là Thần bộ ty chi quan, trước lục lâm tặc, liền đến thật tốt sửa sửa, mặt khác. . . Người Cẩm Lý bang nếu có hoành hành không hợp pháp việc, người nên rõ ràng làm sao làm!"

Nhiếp Mẫn không chút khách khí một trận răn dạy, hiển nhiên vô cùng không ưa loại này hắc đạo đầu mục, cuối cùng, mới vẻ mặt thoáng chuyển cùng: "Cũng may người vẫn còn biết đền đáp triều đình, có ý hối cải để làm người mới, Đồng Tiết! Ban cho hắn đồng chương ấn tín, bộ đầu trang phục, sau đó hắn liền thuộc về người dưới trướng, thật tốt giáo dục!"

"Ty chúc tuân mệnh!"

Bên cạnh, một tên Ngân Chương bộ đầu ra khỏi hàng, âm âm hắc hắc, mang theo Đoàn Ngọc đi ra ngoài.

"Ha ha. . . Người đừng quá kinh hãi, chúng ta Tổng bộ đại nhân chính là như thế cái tính khí. . ." Đồng Tiết ý cười ngâm ngâm, ánh mắt chân thành, khiến cho người vừa thấy liền không khỏi sinh ra mấy phần hảo

cảm, nhiệt tình đến cực điểm mang Đoàn Ngọc quen thuộc Tuần bộ ty, lại dẫn hần lĩnh ấn tín cùng công phục.

Võ cử người từ quan , bình thường làm vì Tông cử phẩm , bất quá có Đình Nhượng xuất lực, cuối cùng lại là Chính cử phẩm Đồng Chương bộ đầu.

Cái này ấn tín to bằng nắm đấm trẻ con, núm ấn chính là một con Giải Trĩ, có màu đen dải lụa xuyên qua, có thể thuận tiện treo lơ lửng ở bên hông, hình chế cũng vô cùng chính thức, so với cử nhân lệnh bài tiến thêm một bước, hiển nhiên là chân chính quan.

Mà Đồng Chương bộ đầu công phục cũng là vô cùng hoa lệ, ngực thêu một con Giải Trĩ , khiến cho Đoàn Ngọc không khỏi liên tưởng đến đời Minh Cẩm y vệ 'Áo cá chuồn' .

Ngoài ra, còn có một thanh bách luyện Nhạn Linh đao, cùng cái này công phục đều là một năm một đổi, nhưng Đoàn Ngọc bỏ đi không cần, vẫn là đem chính mình Quỷ Thiết phối ở bên hông.

Lúc này thay đổi quần áo đi ra, trên người mặc Giải Trĩ võ phục, eo đeo Đồng Ấn, hắc đao, liền có một luồng lạnh lẽo uy nghiêm mà ra, để Đồng Tiết khen được: "Tốt một người thiếu niên thần bộ!"

"Đa tạ đại nhân khích lệ!"

Đoàn Ngọc mỉm cười chấp tay, làm như chân thành gửi lời cảm ơn.

Lén lút nhưng có một phần tinh thần chìm vào biến ý thức, quả nhiên thấy được lại có một luồng khí vận phiêu qua, bị Ly Văn nuốt chửng, Thạch Ấn thoáng sáng ngời.

'Đây là Chính cử phẩm quan võ khí số, tuy rằng không nhiều, nhưng thẳng ở chậm chậm, mỗi ngày đều có, cũng tương đương với mỗi ngày đều

nuốt một phần đồ bồi. . . Có này trợ giúp, ta cô đọng Ngũ Khí quá trình, phải là có thể giảm bớt một nửa thời gian. . .'

'Ngoài ra, Nhiếp Mẫn cũng là thôi, Đồng Tiết cái này người lãnh đạo trực tiếp, đã vậy còn quá hiền lành? Ha ha. . . Rất có vài phần Tiểu Diện Hồ mùi vị a.'

Dù cho như vậy oán thăm, nhưng Đoàn Ngọc mặt ngoài trên vẫn là kín kẽ không một lỗ hồng, cùng Đồng Tiết lá mặt lá trái.

"Ha ha. . . Nếu người làm ta lão Đồng thuộc hạ, chính là duyên phận, đêm nay ở Di Hồng lâu, ta vì người bãi rượu, thật tốt ăn mừng một phen, cũng là gặp gỡ người ngày sau đồng liêu. . ."

"Đa tạ đại nhân!"

. . .

Hai người như vậy vui vẻ trạng thái, mãi đến tận Đoàn Ngọc cáo từ rời đi, mới bỗng nhiên biến đổi.

Đồng Tiết trở lại phòng làm việc bên trong, đóng cửa lại, không khỏi sờ sờ hai phiết râu chuột: "Ai. . . Tốt đẹp nhân tài, như muốn mai một, không khỏi đáng tiếc. . ."

"Cho dù tốt nhân tài, có kiệt ngạo chi tâm, chính là không thần!" Bên trong phòng còn có một người khác, nếu là Đoàn Ngọc ở đây, tất nhiên sẽ nhận ra, chính là hãn gặp qua Hành nhân ty văn sĩ trung niên.

Lúc này hãn nhẹ lay động quạt xếp, cười gằn không ngớt: "Cho rằng không vào ta Hành nhân ty, liền không làm gì được sao? Không biết chỉ cần tiến vào cái này thế chế, tự nhiên có chính là biện pháp bắt bí, Đồng đại nhân, giao cho người!"

Đồng Tiết lại là mặt không hề cảm xúc: "Ta nếu đáp ứng rồi người, tự nhiên sẽ đem sự tình làm được thỏa đáng, chỉ là gần nhất không được, bằng không quá thu hút sự chú ý của người khác. . . Vẫn là đợi đến sau sáu tháng đi."

"Dù cho như vậy, cũng không thể để cho hắn dễ chịu. . . Nhất định phải nhiều mài một mài tính tình của hắn!" Văn sĩ trung niên hợp lại quạt xếp, như chặt đinh chém sắt nói .

"Cái này còn không dễ dàng? Diệp Châu chiến loạn, nhân cơ hội này đi ra vào nhà cướp của lục lâm cao thủ, hoặc là giả thần giả quỷ thầy bà tàng tàng lớp lớp, trong đó có mấy cái ta đều cảm thấy khá đến vương tay chân, rất có thể lấy ném cho hắn, cái này gọi là lấy người tận dùng!"

Này trên thực tế, vẫn là cùng Hành nhân ty thủ đoạn như thế, không ngừng mà cho gian nan nhiệm vụ, lại thiên tài cũng đến cho làm hao mòn sạch sẽ.

Đến cuối cùng, tự nhiên quyền sinh quyền sát trong tay, đều ở người một niệm.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Truy Bắt

Diệp Châu Thần bộ ty thiết lập ra có Kim Chương tổng bộ một tên, Ngân Chương bộ đầu bốn người, Đồng Chương bộ đầu mười sáu người, dựa vào trong tay con dấu, có quyền điều động bất kỳ một huyện bộ khoái nha dịch.

Ngoài ra, còn có bất định tổng ngạch Tòng cửu phẩm Thái phong sứ, phụ trách lòng bắt tình báo, dò xét tin tức.

'Hành nhân ty, Giám sát ngự sử, Thần bộ ty. . . Ha ha. . . Luôn cảm thấy vị kia Khánh quốc quốc quân, đối với địa bàn quản lý vô cùng không yên lòng đây. .. Bất quá, cái này cũng là bị bức ép, ai bảo thế giới này, phi phạm người quá nhiều. . .'

Mang theo một điểm âm thầm nhổ nước bọt, Đoàn Ngọc bình tĩnh đứng ở Ấn Chương bộ đầu Đồng Tiết trước người.

Với hăn cùng nhau, nhưng là mấy cái Đồng Chương bộ đầu, còn có Thái phong sứ.

"Hừ! Cái này đạo tặc Hắc Tri Chu, một đêm liên tục trộm mười nhà, quả thực coi chúng ta Thần bộ ty như không, các người ai nguyện ý vì ta phân ưu?" Đồng Tiết xanh mặt, đem tình báo nện ở trên bàn.

Mấy cái Đồng Chương bộ đầu người nhìn ta, ta nhìn người, đều là không ngừng kêu khổ: "Đại nhân, chúng ta trên tay còn có vụ án chưa xong. . ."

"Đã như vậy, Đoàn tuần bộ. . ."

Đồng Tiết nhìn về phía Đoàn Ngọc.

"Nguyên vì đại nhân phân ưu!" Đoàn Ngọc trong lòng cười gằn, bình thường lại thế nào đi nữa thân nặng chi thuộc hạ, cũng chạy không thoát thời khắc mấu chốt đẩy ra ngoài bản chất.

Nhưng chỉ là một cái Hắc Tri Chu, tự nhiên không có để ở trong mắt, lúc này đồng ý.

. . .

"Đạo tặc Hắc Tri Chu, thiện phi trào leo lên thuật, khuôn mặt không rõ, võ công cao cường, tinh thông dùng độc. . . Gần nhất ở quận Thanh Diệp liên tục trộm mười nhà. . ."

Một chiếc xe ngựa chậm rãi ở trên quan đạo tiến lên, Đoàn Ngọc yên lặng nhìn tư liệu, không khỏi nở nụ cười: "Cũng là muốn chết. . . Như trộm chính là bách tính phú hộ cũng là thôi, nhưng một chộc tới quan trên đầu, lập tức chính là 'Kêu ca sôi trào', đây là chạm đến hồng tuyến a. . ."

Ở trên xe ngựa, còn có Quách Bách Nhẫn cùng Diệp Tri Ngự.

Lần này Đoàn Ngọc xuất hành, đặc biệt mang lên bọn họ: "Bách Nhẫn, ta mệnh người làm vì Cẩm Lý bang tổng quản, cùng Diệp Tri Ngự cùng nhau trước tiên quản tốt huyện Lịch Nguyên mấy ngàn mẫu, còn có ở bên ngoài chuẩn bị vòng một vạn mẫu, cũng phải có chuẩn bị."

"Xin mời đại nhân yên tâm!"

Quách Bách Nhẫn nghiêm túc hành lễ: "tất vì đại nhân thủ đến gia nghiệp!"

Trải qua mấy ngày nay, Đoàn Ngọc đối với hần thân tín cực kỳ, ý làm vì tâm phúc, Quách Bách Nhẫn không khỏi cũng sinh ra mấy phần lấy quốc sĩ báo chi tâm tư.

'Vén vén là thủ đến gia nghiệp sao? Xem ra trung thành độ còn chưa tới chín mươi a. . .'

Đoàn Ngọc nghe xong, trong lòng lại đang yên lặng oán thầm, thế nhưng cũng biết cái này vô cùng bình thường.

Mời chào thuộc hạ, cùng mời chào tử sĩ, vẫn là hai chuyện khác nhau.

Bất quá trung thành độ sao, có thể chậm rãi bồi dưỡng, lấy Quách Bách Nhẫn tính cách, có loại này tỏ thái độ, liền không cần lo lắng quá nhiều.

Xe ngựa tới trước quận Thanh Diệp quận thành, đem Đoàn Ngọc thả xuống, chợt Diệp Tri Ngư cùng Quách Bách Nhẫn liền bước lên trở về huyện Lịch Nguyên đường xá.

"Chà chà. . . Đến cùng là quận thành, tương đương náo nhiệt a. . ."

Đoàn Ngọc không có mặc Giải Trĩ phục, chỉ là một bộ thanh sam, bên hông huyền đao, tiêu sái lỏi lạc , ngược lại cũng không có cái nào không có mắt dám đến trêu chọc.

Phóng tầm mắt nhìn tới, chỉ thấy Thanh Diệp quận thành cửa hàng san sát nối tiếp nhau, tiệm tranh chữ, tiệm thợ may, nhà sách, quán bán dù, tơ lụa trang, xe ngựa chờ hàng, quầy gạo, hàng thịt. . . Cùng hội tụ thành một cái náo nhiệt đường lớn, phía trên người đi đường chen vai thích cánh, càng có gánh lên đòn gánh người bán hàng rong, đoán chữ xem bói Thuật sư, cùng với lắc chuông đồng tha phương lang trung.

Một điểm đều không có đại chiến sau khi tiêu điều, trái lại vô cùng phồn vinh.

Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời suy tư đi tới quận nha.

"Vị này tú tài, xin hỏi có chuyện gì?"

Đứng gác hai cái nha dịch ánh mắt ở Đoàn Ngọc bên hông vô đao trên liếc mắt một cái, thái độ vô cùng khách khí, cùng những kia tiểu dân tuyệt nhiên không giống.

Đoàn Ngọc gật gù, đem chính mình đồng chương ném tới: "Cho người!"

"Hóa ra là Đồng Chương tuần bộ đại nhân, ngài đợi chút!"

Cái kia hai cái nha dịch có chút giật mình, càng có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

"Chuyện gì xảy ra?"

Thấy vậy, Đoàn Ngọc lông mày không khỏi nhíu một cái.

"Đại nhân có chỗ không biết, Hắc Tri Chu hoành hành vô ky, trước. . . Đã có một cái Đồng Chương tuần bộ tuần chức. . ."

"Tuần chức?" Đoàn Ngọc có chút kinh ngạc: "Dĩ nhiên khó giải quyết như vậy sao?"

Vẫn không có chờ đến hẩn hỏi rõ ràng tình huống cụ thể, một tên quan chức ngênh tiếp đi ra: "Nhưng là Đoàn tuần bộ? Xin mời!"

Đoàn Ngọc nhìn thấy người đến khoảng hai ba mươi tuổi, ăn mặc Chính cửu phẩm quan phục, đầy mặt thông minh tháo vát vẻ, không khỏi hỏi: "Các hạ là?"

"Bản quan Hoàng Tử Bình, hiện là bản quận tặc tào duyện, xin mời!"

Hoàng Tử Bình nói, liền đem Đoàn Ngọc mời đến quận nha, hướng về một chỗ đi tới.

"Nghe nói trước có Đồng Chương bộ đầu tuần chức?" Đoàn Ngọc lại là lập tức hỏi.

"Ai. . . Lý tuần bộ một lòng vì công, chỉ là không may trúng Hắc Tri Chu tôi độc ám khí, tuy rằng bản quận đã tụ tập danh y trị liệu, làm sao cuối cùng độc phát không có cứu!"

Hoàng Tử Bình vô cùng tiếc nuối nói , làm cái này bản quận tặc tào, cái này vốn là chức trách của hãn, hiện tại nhiều một cái chết trận Đồng Chương, chịu tội càng to lớn hơn: "Đoàn tuần bộ có thể có chương trình?"

"Tự nhiên là trước tiên nghiệm thi. . ."

Đoàn Ngọc cùng Hoàng Tử Bình đi tới làm khám nghiệm tử thi phòng, lệnh làm khám nghiệm tử thi đem trước cái kia xui xẻo bộ đầu thi thể lấy ra, tinh tế nhìn, nhất thời trong lòng có đoán.

Cái này thi thể thành hình cả người đen tím, sưng toả sáng , khiến cho người thấy sợ hãi.

Nhưng Đoàn Ngọc ngắm nhìn, lại là suy tư: "Cái này tựa hồ là. . . Nước thi độc?"

"Đại nhân minh giám!"

Bên cạnh làm khám nghiệm tử thi lập tức nói: "Xác thực là Hủ Thi độc, đồng thời vẫn là hết sức hiếm thấy nước thi độc! Là lấy thi thể chết rồi sưng, giống như té xuống nước."

"Cái này Hắc Tri Chu. . ."

Đoàn Ngọc trầm ngâm xuống, nhìn về phía Hoàng Tử Bình: "Không biết lần này quận bên trong có thể cho ta bao nhiêu chống đỡ?"

"Bản quận mười cái bộ đầu, năm mươi bộ khoái, bất cứ lúc nào chờ đợi sai phái, nhưng nếu muốn đóng kín cửa thành, ai hộ tìm tòi loại hình, nhưng là nhất định phải thông qua Quận trưởng đại nhân đồng ý. . ." Hoàng Tử Bình lập tức nói.

"Đã như vậy, lại xin mời đại nhân phái người mang ta từng cái tra nghiệm bị trộm nhà hiện trường, sau đó lại đi dạo một vòng bản địa đại hộ gia đình nơi đi. . ."

Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, xúc động nói.

"Cái này dễ dàng. . ."

Những thứ này đều là nên có chi đề, nhìn thấy Đoàn Ngọc chính là như vậy, Hoàng Tử Bình đáy lòng không khỏi lóe qua vẻ thất vọng, nhưng vẫn là trước bận rộn sau bận rộn thu xếp.

Đến buổi tối, Đoàn Ngọc mệnh lệnh bộ đầu bọn bộ khoái đều đi ra ngoài tuần tra con đường, chính mình tìm nơi cao lâu, hướng về phía đêm trăng độc chước.

"Quận Thanh Diệp a. . . Bản địa thuộc về Chính Dương đạo, hoặc là nói là ta kẻ địch thế lực, có cái nào đây?"

Đối với Đồng Tiết mơ hồ ác ý, hẳn tự nhiên có cảnh giác, nhưng vẫn là câu kia, đối phương lấy sơ giai Luyện Khí sĩ cùng võ cử người trình độ đến cân nhắc hẳn, cuối cùng nhất định sẽ thua vô cùng thê thảm.

Cái gọi là Hắc Tri Chu cái gì, theo Đoàn Ngọc, hoàn toàn là thuận lợi chuyện, chân chính muốn làm, vẫn là chính mình việc tư.

Rượu qua ba tuần, trăng đến giữa trời.

Yên tĩnh trên đường phố, bỗng nhiên chung cổ cùng vang lên: "Trảo tặc a! Hắc Tri Chu ở nơi đó!"

"Ồ?"

Đoàn Ngọc nhìn về phương xa, liền thấy được quận thành vùng Trung Đông nam một góc ngọn đèn nổi lên, một cái bóng đen ở xà nhà trên qua lại đi tới, thân thủ mạnh mẽ, lại tình cờ bay ra câu trảo, leo tường càng cửa như giẫm trên đất bằng, quả nhiên không phụ Hắc Tri Chu tên.

"Đáng tiếc. . . Thực sự quá ngu!"

Đoàn Ngọc nhìn trên bàn mấy khối đá phiến.

Tu vị đến nhị chuyển Thạch Ấn, liền có thể khắc dấu thạch phù.

Này phù tính chất kiên cố hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn là không cách nào trực tiếp trung hoà thần thông cùng sát khí, nhưng hôm nay tuần tra, hẳn đã âm thầm ở các cao môn đại hộ góc ký hiệu.

Dựa vào Huyền Quang Kính thuật, một bộ hình vẽ liền hiện lên ở trước mắt.

"Nên đi!"

Hắn nhanh chóng xuống lầu, gánh vác trường cung cùng túi đựng tên, hướng về đông nam góc mà đi.

"Đại nhân, đã phát hiện Hắc Tri Chu tung tích!"

Dọc theo đường đi, lượng lớn cây đuốc nhen lửa, đến từ các nơi bộ đầu hội tụ, lăm liết vang lời.

"Người này thực sự hung hăng, nhưng buổi tối tiêu cấm, cửa thành đóng, mà lại xem đi. . ." Từ xưa bao nhiêu trộm cướp, chính là xảy ra chuyện không kịp chạy ra khỏi cửa thành, ở trong thành bị vây chặt mà chết.

Hắc Tri Chu có thể liên tiếp đào tẩu, quả có chỗ bất phàm.

Đoàn Ngọc đi bộ nhàn nhã mà tiến lên, nhìn bao vây lưới không ngừng áp súc, đem người áo đen bức bách đến tường thành không lối thoát.

Thanh Diệp quận thành tường đương nhiên không có Khánh đô cao như vậy, nhưng cũng có tới năm, sáu trượng, chính là mười sáu mét trở lên, liết mắt nhìn sang, giống như nguy nga dãy núi.

Sở dĩ như thế không tiếc giá thành, tự nhiên là vì ứng với cái thế giới này nguy hiểm.

Lúc này bị bức ép đến góc tường sau khi, Hắc Tri Chu lại tự nở nụ cười một tiếng, trên tay phải thăm dò.

Phốc!

Một cái màu đen dây thừng nổi phi trào, một thoáng leo tới tường thành, cả người hẫng bước chân ở trên tường thành hơi nhẹ, dĩ nhiên phảng phất lấy vượt qua trọng lực tư thái, thẳng tắp chạy lên tường thành.

"Chà chà. . . Thực sự là tốt khinh công , nhưng đáng tiếc!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, gương cung như trăng tròn: "Bắn!"

Hừu hừu!

Không chỉ là hẫng, trong đội ngũ người bắn tên liên tục thả dây cung, mũi tên như giọt mưa giống như rơi xuống.

Trong đó có một nhánh, toàn thân thuần đen, như nhanh như tia chớp đâm trúng Hắc Tri Chu vai.

"A!"

Hắc Tri Chu kêu thảm một tiếng, nhưng không có dừng bước lại, mà là ở trên tường thành tuần tra binh sĩ chạy tới trợ giúp trước, thả người nhảy một cái, vượt qua tường thành.

"Đại nhân. . ."

Một đội khác nhân mã vội vội vàng vàng chạy tới, rõ ràng là Hoàng Tử Bình, nghe thủ hạ kể ra đêm nay trải qua, không khỏi bóp cổ tay thở dài: "Đại nhân bố trí tinh vi , nhưng đáng tiếc vẫn để cho này tặc chạy!"

"Cái này thật không có!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, rút ra một cái màu đen mũi tên: "Ta ở đây tiền bên trên tôi ám mai hương, chỉ chờ tới lúc ngày mai, lấy cự khuyến sách năm, người này đoạn không có may mắn. . ."

"Cần gì đợi đến ngày mai?" Hoàng Tử Bình lại là trợn mắt lên: "Sai người lập tức mang chó lai sói đến đây, dọc theo ngoài thành vết máu truy tìm! Người kia trúng tên, chẳng lẽ còn có thể lật trời hay sao?"

Đoàn Ngọc nghe xong, nhưng không có phản bác, chỉ là âm thầm lắc đầu.

Không có trong thành địa lợi, ở bên ngoài cảnh tối lửa tắt đèn đã ngoại trong hoàn cảnh, đuổi bắt Hắc Tri Chu bức này tội phạm?

Ha ha. . . Trừ phi hành động người đều là tinh binh, bằng không bình thường nha dịch đi qua, chỉ có chịu chết phần.

Hắc Tri Chu thương nặng bao nhiêu, chính mình là rõ ràng nhất cái kia, cũng biết lấy võ công của đối phương cùng độc thuật, e sợ võ cử người một chọi một đều khó mà lấy lòng.

"Nếu đại nhân như vậy, vậy ta trước tiên cáo từ!"

Nhìn thấy Hoàng Tử Bình cố ý như vậy, cũng không ngăn cản, trực tiếp khoát tay chặn lại, từ đi ngủ.

"Người. . ." Hoàng Tử Bình hơi đỏ mặt, nhưng nghĩ đến cái gì, vẫn cứ nhẫn nại đi xuống.

Nếu là bình thường bộ đầu, chỉ là Lại viên, hẳn tự nhiên đánh chửi tùy ý, nhưng đối phương cũng là Chính cửu phẩm viên chức, với hãn đồng cấp, vẫn là châu quan, cái này liền khó có thể quát lớn, để tâm bên trong không khỏi liền sinh ra một ý nghĩ: 'Triều đình làm sao có thể để cớ này kẻ ti tiện có viên chức, thực sự là. . .'

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Hắc Sơn Trại

Nguyệt Thỏ tây rơi xuống, Kim Ô mọc lên ở phương đông.

Đoàn Ngọc ngưng thần thổ nạp, hướng về phía đông một đường ngân bạch sắc phun ra nuốt vào triều dương tử khí.

Đây là Luyện Khí sĩ bắt buộc công khóa, mấy chục năm như một ngày, không thể lười biếng.

Tuy rằng ngưng tụ Đạo ấn sau khi, tựa hồ có các loại thủ đoạn có thể tăng nhanh như gió, nhưng Đoàn Ngọc vẫn là không thay đổi ngày xưa chăm chỉ nỗ lực thói quen.

Nếu không phải là có loại này tính dai cùng kiên trì, hẳn cũng sẽ không ở vào Bạch Hào sơn sau khi, lấy ba mươi năm công phu Nguyên Thần Xuất Khiếu, thành là Chân Nhân.

Nương theo phun ra nuốt vào tử khí vào bụng, Đoàn Ngọc nhất thời cảm giác ngũ tạng trong, mỗi cái có khí tức ần núp bốc lên, chỉ là nháy mắt mà qua, không thể hoàn toàn nắm lấy.

"Ngưng luyện tạng phủ Ngũ hành chi khí, là một cái hết sức công phu, trừ phi có kỳ ngộ, bằng không rất khó một lần là xong. . ."

Thở dài sau khi, hẳn rút ra Quỷ Thiết, chậm rãi tu luyện đao thuật.

Người cùng động vật khác nhau, chính là ở mượn dùng ngoại vật trí tuệ.

Đã có này lợi khí tại người, tự nhiên nhất định phải cần luyện đao thuật mới là đúng lý.

Huống chi, hắc khắc dấu lúc, dùng đồng dạng là ấn đao, lúc này đem hướng cắt pháp hóa nhập đao pháp trong, cũng là cấp bậc Tông Sư, như linh dương mọc sừng, hồn nhiên thiên thành.

Ánh đao mấy thiểm, đối diện một tảng đá lớn bỗng nhiên vỡ vụn bay tán loạn.

Đá vụn lan tràn bên trong, từng khối từng khối tảng đá rụng xuống, phảng phất chúng nó nguyên bản chính là bám vào ở đây trên tảng đá lớn tro bụi, rửa sạch chì hoa sau khi, rốt cục triển lộ ra trong đó một bức tượng đá hình dáng, rõ ràng là một con mãnh hổ, làm bàn ngủ hoang khâu tư thế, lại có một luồng hung sát chi ý tiềm tàng không phát.

Dù cho bình thường lấy Tàng Đao thuật thu lại phong mang, nhưng Quỷ Thiết cũng không thể nghi ngờ là một thanh thối lông tóc ngắn tuyệt thế bảo đao, ở thế tục bên trong tuyệt đối có thể hồn đến lên thần binh tên.

'Đúng là mãnh hổ ngủ gò núi, ẩn núp nanh vuốt chịu đựng! Đây ý thơ cảnh, đúng là cùng Quỷ Thiết bên trong tiềm tàng không ra đao chi hung sát đem ăn khớp. . . Bình thường thu lại sát ý, đến thời chiến lại một đòn bạo phát? Cái này ở Phù Tang võ đạo trong, tựa hồ cũng có tương tự miêu tả, là vì 'Rút Đao thuật', phát triển đến hậu kỳ đại thành, chính là sát thần một đao chém!'

Đương nhiên, lấy Đoàn Ngọc thâm hậu gốc gác, đều là tiện tay có thể nhặt, đem của mình đao thuật tu luyện tới thế tục đỉnh cao.

Có thể nói, lúc này như chỉ có võ giả lực lượng, sẽ cùng Ninh Thủ Huyền đối chiến, cũng chắc chắn đem chém giết tại dưới đao!

"Tượng đá tuy tốt, nhưng trong đó ý cảnh lại vô cùng sống động, bị suy nghĩ ra được, gây bất lợi cho ta!"

Nghe đi ra bên ngoài tiếng bước chân vang lên, Đoàn Ngọc cầm đao lại chém, nhất thời liền đem nguyên bản tượng đá chém làm mảnh vỡ.

"Đại nhân, xin mời dùng đồ ăn sáng!"

Mấy cái hô hấp sau khi, ngoài sân liền có thị nữ cung kính thỉnh an, nhắc lên đến rồi sáng sớm đồ ăn.

Món chính là nấu rất đặc gạo cháo, mì nước trên còn trôi nổi một tầng dày đặc cháo dầu, phối món ăn là một cái đĩa hồi hương đậu, một cái đĩa đậu phụ hấp, cùng với hai cái xé ra hồng tâm trứng vịt muối, cuối cùng thì lại còn có một bàn tươi rau dưa, xanh mượt rất là đẹp mắt.

Lấy Đoàn Ngọc lượng cơm ăn, tự nhiên là liên tục đánh ngã biển rộng bát, đem một thùng cháo đều ăn được giọt nước không dư thừa, để thị nữ kinh ngạc thu thập đồng thời, trong lòng lại ở mắt trợn trắng oán thầm.

"Hô. . . Thức ăn bình thường hiệu quả quá yếu ớt, vẫn phải là luyện đan!"

Đoàn Ngọc thích ý đứng dậy, cũng không lâu lắm, sẽ chờ đến mặt mày xám xịt Hoàng Tử Bình.

"Hoàng đại nhân, dùng cái gì như vậy a?"

Lúc này Hoàng Tử Bình, không chỉ có trong đôi mắt vẫn vận tia máu, một nhánh cánh tay đều là vết máu mơ hồ, hiển nhiên treo màu.

"Hắc Tri Chu giả dối, đêm qua cùng chúng ta liên vòng quanh, giết bộ đầu một người, bộ khoái năm tên, bị thương người mười mấy. . ."

Hoàng Tử Bình trầm mặt, hăn thương thế kia lại là cảnh tối lửa tắt đèn bên trong chính mình té, bằng không như trúng Hắc Tri Chu độc, chỉ sợ cũng chỉ có thể nằm: "Bây giờ, chỉ có xem Đoàn thần bộ đại triển thần uy!"

"Không có vấn đề, điểm đến binh mã, theo ta cùng đi bắt người!"

Đoàn Ngọc tinh thần phấn chấn chỉ cười cười, trong mắt ý vị không tên.

...

Chính Dương đạo chính là mười Đại đạo mạch một trong, càng chủ mưu người Hồ xuôi nam đã lâu, ở Khánh quốc bên trong tự nhiên có rất nhiều bố trí.

Chỉ là Diệp Châu bên trong, cứ điểm liền có vài nơi, mà quận Thanh Diệp trong, cũng có một cái.

Đoàn Ngọc muốn làm, chính là giả công tế tư, mang theo lượng lớn tuần bộ, mạnh mẽ yêu cầu lục soát.

Đối phương đương nhiên rất vô tội, nhưng tuyệt đối không dám để cho hăn lục soát.

Nếu không thì, Hắc Tri Chu không tìm được, cái khác khám nhà diệt tộc tội chứng, cũng là đầy đủ nhượng bọn họ đều đưa rơi mạng nhỏ.

Quận thành ở ngoài, Hắc Sơn thôn trại.

Cái này trại chính là phụ cận đại hộ Tiền gia để phòng bị đạo tặc làm nên, tường gỗ cao ba trượng, cửa trại có cầu treo, còn có hai toà tháp tên, sức phòng ngự ở phụ cận có thể nói kể đến hàng đầu.

Nhưng Đoàn Ngọc lại là biết được, này nhà từ lâu bí mật thư phụng Chính Dương đạo, chính là năm đó người Hồ xuôi nam dẫn đường đảng

một trong, đồng thời ám súc vũ khí, thu nạp kẻ liều mạng, năm đó hưởng ứng nội loạn lúc, dĩ nhiên nhất hô bá ứng, cầm binh mấy ngàn, còn có thể quấy rầy quận thành, thực sự không phải chuyện nhỏ.

Lớn như vậy cái u ác tính, đương nhiên muốn rất sớm tiêu, thì mới an lòng!

Vì thế, còn cố ý hành văn quận úy, mượn hai doanh quận binh đi ra.

Lúc này đã buổi trưa, Đoàn Ngọc cầm Quỷ Thiết đao, ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn đóng chặt cửa lớn thôn trại: "Làm sao?"

"Đi giao thiệp người đã trở về, Tiền gia nguyện ra ba ngàn lượng khao quân, chỉ là không cho chúng ta tiến vào trại lục soát, nói là có rất nhiều nữ quyến, đồng thời bảo đảm tuyệt đối không có Hắc Tri Chu tung tích. . ."

Hoàng Tử Bình sắc mặt có chút không đúng: "Cỡ này quan nhà, ứng là sẽ không cùng cái kia độc chân đạo tặc có cấu kết chứ? Đoàn đồng chương người chỉ dẫn có thể có sai lầm?"

"Ta có thể xác định, Hắc Tri Chu nhất định ở chỗ này dừng qua chân, người không thấy cái này mấy con cự khuyến đều là một đường truy tìm mà đến sao?" Đoàn Ngọc cười gằn hỏi ngược lại: "Đối phương vì sao không cho chúng ta lục soát, cái này tất là chột dạ!"

Lời này liền nói đến giờ tử lên, nhưng Hoàng Tử Bình lại không để ý lắm, cao môn đại hộ, hào cường gia sản bên trong, luôn có như vậy một ít không nghĩ để người biết bí ẩn.

"Hiện tại liền xem đại nhân sự quyết đoán của người. . ." Đoàn Ngọc cười tủm tỉm nói: "Chỉ là như kéo dài thêm, nói không chắc Hắc Tri Chu lại chạy mất, hại chúng ta trắng gian lao một tràng. . ."

"Tôn chỉ huy sứ, người xem coi thế nào?"

Hoàng Tử Bình đầu đầy mồ hôi, nhìn hướng về bên cạnh một tên giáo úy.

"Ngọn núi này trại canh gác rất lao, đồng thời xây dựng đến rất có kết cấu, may là chúng ta xuất kỳ bất ý, bên trong trống đỉnh không nhiều, có thể đặt xuống!" Tôn chỉ huy sứ là một tên đại hán mặt đen, suy tư nhìn ngó sơn trại, nhíu mày: "Chỉ là ta luôn cảm thấy này trại có chút không đúng. . . Như chỉ là vì phòng bị đạo tặc, hơi bị quá mức kiên cố điểm."

"Lại sai người gọi một lần, nếu là đối phương còn không đáp ứng, chúng ta liền mạnh mẽ đi vào!" Hoàng Tử Bình nhìn ngó trại trên thêm ra nhân thủ, âm thầm cắn răng: "Quan phủ lục soát, còn dám chống cự, phản bội họ?"

. . .

"Phụ thân. . . Làm sao bây giờ?"

Nhìn xuống tới trước mặt kêu gào người trong quan phủ, Tiền gia con trai trưởng Tiền Phú không khỏi nhìn chủ nhà họ Tiền Tiền Quý Thông.

Cái này Tiền Quý Thông tướng mạo phúc hậu, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, lại khá có thể trị nhà, ở quận thành bên trong đều có chút danh tiếng, lúc này trên chóp mũi lại là ứa ra mồ hôi: "Còn có thể làm sao? Chỉ có thể liều mạng không từ a, người cũng không phải không biết, gần nhất mặt bắc bức bách đến rất gấp, mới vừa thừa dịp binh hoang mã loạn, áp chở một nhóm đồ vật tiến vào trại bên trong, nếu như bị tìm ra đến, ta Tiền gia cũng bị chém cừ tộc!"

"Chết tiệt Hắc Tri Chu!" Tiền Phú đương nhiên biết được trong đó huyền bí, không khỏi liên tục xoay quanh: "Gia đình đã tìm khắp toàn trại, không phát hiện người này tung tích!"

"Cái kia chém ngàn đao trộm cướp, quả thực là đem ta đem hướng về hố lửa bên trong đây a. . ." Tiền Quý Thông khóc không ra nước mắt: "Như không nộp ra người, bên ngoài quan phủ người sẽ không giảng hoà, nói không chắc liền muốn mạnh mẽ xông vào, chúng ta như chống đối, cũng là tội lớn. . . Dù cho lúc này đã phái người đi quận thành bên trong hoạt động quan hệ, cũng có chút không kịp."

"Vậy phải làm thế nào?" Tiền Phú sắc mặt trắng bệch.

"Còn có thể làm sao?" Hít sâu một cái sau khi, Tiền Quý Thông về mặt trái lại chuyển thành lạnh lùng: "Lá mặt lá trái, trước tiên thả người đi vào, người ở hai bên mai phục cung tên, đao phủ thủ, xuất kỳ bất ý mà đem bọn họ một lần chém giết, lại nâng nhà lưu vong Bắc Yến đi. . . Chết tiệt, vì sao bọn họ còn dẫn theo quận binh lại đây!"

Nếu là chỉ có mười mấy cái tuần bộ, này Tiền gia cũng dám lao ra giết người, chỉ là nhiều hai doanh quận binh sau khi, bọn họ liền tuyệt đối không phải đối thủ, chỉ có thể triển khai quỷ kế.

. . .

"Chư vị quan gia, nhà ta đồng ý tiếp thu lục soát, xin mời chư vị quan quân tiến vào trại, trước nhiều có đặc tội, mong rằng xin đừng trách móc!"

Một lát sau, Tiền Phú liền tới đến Đoàn Ngọc mấy người trước mặt, tư thái rất thấp thỉm tội.

"Ừm. . . Dù sao Tiền gia cũng là cao môn đại hộ, chúng ta lý giải, chỉ là Hắc Tri Chu như chiếm giữ các người trại bên trong, đối với các người cũng là khá là bất lợi a. . ."

Hoàng Tử Bình đánh giọng quan, một bộ chuyện đương nhiên đáng dấp.

Dưới cái nhìn của hăn, Tiền gia thần phục, tuyệt đối là chuyện hợp tình hợp lý.

'Chà chà. . . Quả thật là co được dẫn được a!'

Mà Đoàn Ngọc nhìn Tiền Phú, lại là mang theo vẻ tán thưởng, mấy chục năm sau, người này chấp chương Tiền gia, lão mà di kiên, suýt chút nữa công phá Thanh Diệp quận thành.

'Lúc này để chúng ta đi vào lục soát, tám thành là nghĩ mai phục. . .'

Một niệm đến đây, hăn liền mở miệng nói: "Đã như vậy, xin mời Hoàng đại nhân đi vào tường tra, Tiền gia dù sao cũng là đại hộ, quan binh tiến vào đi quấy rối thực sự không được, liền do ta cùng bọn hăn cùng nhau phong tỏa trại đi. . . Tôn giáo úy, người cảm thấy làm sao?"

"Tuyệt đối không thể, cái này trại rất lớn, mấy chục tuần bộ làm sao lục soát được đến?"

Tiến vào nhà dân lục soát, chính là tốt đẹp phát tài cơ hội, muốn bang này binh tướng ở bên ngoài xem cuộc vui, liền canh đều uống không tới? Chuyện này quả là là nằm mơ, Tôn giáo úy cái thứ nhất từ chối.

"Đã như vậy, liền xin mời giáo úy lưu lại một doanh binh, cùng ta phong tỏa đường phố, làm sao?" Đoàn Ngọc tựa hồ đã sớm biết hăn trả lời, cười híp mắt đưa ra một cái khác đề nghị.

"Ừm. . . Như vậy cũng được!"

Tôn giáo úy suy nghĩ một chút, đem mình bình thường nhất thấy ngựa mất một cái trợ thủ cùng một doanh binh lưu lại, cùng Hoàng Tử Bình một đạo, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang tiến vào sơn trại.

Trước khi rời đi, Tiền Phú tựa hồ có hơi không cam lòng, còn cực kỳ nhiệt tình mời Đoàn Ngọc mấy cái quan chức cùng đi tới, nhưng đều bị hăn cười híp mắt lấy công vụ tại người ngăn lại.

Trong lòng tám thành khẳng định, lại là lập tức đã biến thành mười phần!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Cửa Cải Khổng Lò

Sơn trại bên trong.

Cầu treo thả xuống, Tiền Quý Thông tự mình ở cửa nghênh tiếp, đem Tôn giáo úy cùng Hoàng Tử Bình đón vào trại bên trong, trong miệng còn ở xin lỗi liên tục: "Trước rất nhiều đắc tội, chỉ là nhà ta có rất nhiều nữ quyến, không thể gặp người. . ."

"Xin mời Tiền gia chủ yên tâm, các anh em tự nhiên biết quy củ!"

Thu rồi một tấm ngân phiếu Tôn giáo úy tâm tình cực tốt: "Tất sẽ không quấy rầy bên trong quyến!"

Hoàng Tử Bình cũng là ý cười ngâm ngâm, thầm nghĩ kéo dài như vậy thời gian dài, Tiền gia nhất định có thể đem một ít trái với lệnh cấm đồ vật thu thập sạch sẽ, xem như là hai bên tình nguyện, ngầm hiểu ý.

Quan viên địa phương cùng bậc này quan, vốn là có cái này hiểu ngầm, thậm chí còn có chút không để ý lắm.

Trước Diệp Châu đại loạn, Tiền gia sợ hãi binh tai, xây cái trại, mời chào bỏ mạng dưỡng sĩ, thậm chí còn thu gom mấy cỗ khô giáp thậm chí cung nỏ, cái này cũng không tính là cái gì.

Lấy này nhà nhân mạch quan hệ, dù cho tuần bộ đám người nhìn thấy cũng sẽ xem là không nhìn thấy.

Dù sao mục tiêu của bọn họ là Hắc Tri Chu, cũng sẽ không quản nhỏ nhỏ này vượt qua, chỉ muốn lên xuống bạc chuẩn bị đủ rồi, càng là không sao.

Chỉ là hắc căn bản sẽ không nghĩ đến, cái này trong sơn trại tiềm tàng trái với lệnh cấm đồ vật, có thể cũng không chỉ có này điểm số lượng, mà là nhiều đến một cái dọa người mức độ, để Tiền gia phụ tử thà rằng giết quan tạo phản lưu vong, cũng không muốn đem quyền tài quyết giao ở quan phủ trong tay!

"Như vậy rất tốt, kính xin nhập đại sảnh dâng trà!"

Tiền gia phụ tử đem Tôn giáo úy cùng Hoàng Tử Bình mời vào đại sảnh, liếc mắt nhìn nhau, lập tức kéo dài khoảng cách, hai cái áo xanh người hầu biết vâng lời nâng mâm gỗ tiến lên.

"Ồ? Tại sao không có nha hoàn? Trái lại là gia đình dâng trà?"

Hoàng Tử Bình vừa nhìn, nhất thời có chút kỳ quái, dù cho cái này Tiền gia có Long Dương chi hảo, cũng sẽ không như vậy —— quá mất lễ nghi.

Nhưng cái này đã là hắc cuối cùng ý nghĩ.

Sau một khắc, nương theo một tiếng lạnh lạnh đồ sứ vỡ vụn tiếng vang lên, một vệt hàn quang đã đi tới trước mặt hắc.

Rõ ràng là cái kia đưa trà gã sai vặt, cầm trong tay lưỡi dao sắc, trong miệng ngậm lấy cười gằn, đem dao găm đâm nhập Hoàng Tử Bình trong lòng.

"Người. . . Người dám giết quan tạo phản?"

Hắn nhào trên đất, nhất thời không chết, giơ lên đấm máu đầu ngón tay, đầy mặt không thể tin tưởng về.

"Lão phu cũng không nghĩ như thế sớm, làm sao. . ."

Tiền Quý Thông lạnh lùng lắc đầu.

Nường theo ném chén làm hiệu, bên trong đại sảnh đột nhiên hiện ra mười mấy người, đều là người mặc thiết giáp, đem hắn hộ vệ ở bên trong.

Tôn giáo úy lại là vô công hơn người, lại ăn mặc nạm thiết giáp da, một đao đem thích khách giết, cũng không quay đầu lại chạy ra đại sảnh: "Các huynh đệ nghe lệnh, Tiền gia giết quan tạo phản, lập tức tru diệt!"

Hừ hừ!

Trả lời hắn, lại là từ bốn phương tám hướng phóng tới nổ tên.

Mũi tên này uy lực mười phần, khoảng cách gần thậm chí có thể xuyên thấu so sánh bạc thiết giáp.

Tiếng kêu rên liên hồi ở trong, bị hắn mang vào một doanh binh sĩ cùng mấy chục bộ khoái, nhất thời tử thương nặng nề.

"Giết!"

Mũi tên sau khi bắn xong, ở Tiền Quý Thông ra lệnh một tiếng, lại có mấy chục mặc giáp chiến sĩ vây giết tới, nhất cử nhất động trong lúc đó đều có kết cấu, dĩ nhiên là lấy quân pháp thao luyện!

"Mấy chục nổ tên, thiết giáp, còn lấy quân pháp luyện binh, cái này đã vượt qua dân dụng đề phòng cướp phạm trù, căn bản chính là tạo phản!"

Ở Tôn giáo úy đáy lòng, một cái âm thanh điên cuồng hét lên, lại không ngừng múa đao: "Giết tặc a!"

"Hừ, Nỏ tiền thủ lên!"

Nhìn thấy người này hung mãnh cực kỳ, liền giết mấy người, Tiền Phú da mặt vừa kéo, để vây công giáp sĩ lui ra, lại điều đến mấy cái tay cung.

Lúc này bọn họ trước bắn xong nỏ tên lại thay mới xong xuôi, một vòng mới mưa tên rơi xuống.

Lần này, Tôn giáo úy sẽ không có trước vận may, bị tập hỏa công kích, người bị trúng mấy mũi tên, máu chảy ồ ạt, ngã xuống: "Giết. . . Tặc a!"

Chung quy là chết không nhắm mắt!

"Giết a!"

Nhưng vào lúc này, tiếng la giết lại từ cửa trại vang lên.

"Chuyện gì xảy ra?"

Tiền Phú kinh hãi đến biến sắc phía dưới, nhìn thấy một tên đầu đầy chảy máu trang đình, vô cùng chật vật lại đây bẩm báo: "Quan binh công trại, đã chiếm cửa lớn!"

"Chết tiệt!" Tiền Quý Thông vẻ mặt đột biến: "Vì sao phản ứng cấp tốc như thế? Đáng ghét. . . Nếu ta có ba trăm tráng sĩ, làm sao sợ cái này quần quan binh!"

Tiền gia trước vẫn là nằm ở khôi phục nguyên khí ẩn núp trạng thái, dù cho nhận được mặt bắc mệnh lệnh, bắt đầu chiêu binh mãi mã, nhưng kẻ liều mạng cũng không có đủ trăm người.

Huống chi, quan quân đến đến quá mức đột nhiên, những kia tráng đinh nông phu đều còn ở cày ruộng trên đây!

"Sợ cái gì?"

Lúc này, một tên đạo nhân từ đại sảnh bên trong đi ra, thấy cả sảnh đường huyết sắc, mí mắt đều không nháy mắt một cái: "Phe địch còn có mấy người? Phe ta thương vong làm sao?"

"Đối phương còn có một doanh hơn trăm binh, đã chiếm cửa trại, phe ta người có thể đánh còn có bốn mươi, nhưng đều áo giáp đầy đủ hết!"

Tiền Phú nhìn quét một vòng, lập tức nói.

"Tuy rằng cửa trại bị công hãm, mất địa lợi, nhưng các người theo ta nghênh địch chính là!"

Đạo nhân vung lên phát trần, có khí ngạo nghễ.

...

Thời gian thoáng hướng về trước chốc lát.

Hầu như là sơn trại bên trong kịch biến bắt đầu đồng thời, Đoàn Ngọc liền mang theo doanh binh, bắt đầu mạnh mẽ tấn công cửa trại.

Là do là trước vì ma túy quan binh, cầu treo cũng không có thu hồi, đồng thời đại đa số sinh lực đều bị gọi đi phục kích quan quân, bởi vậy tiến triển được vô cùng thuận lợi, đặc biệt Đoàn Ngọc làm gương cho binh sĩ, một đao chém phe địch thủ lĩnh sau khi.

"Chuyện này. . . Đây là muốn tạo phản sao?"

Phó chỉ huy sứ Hùng Nghi nhìn cách đó không xa chốn Tu La, miệng hầu như có thể nhét xuống một cái trứng ngỗng.

"Ha ha. . . Đại nhân, bọn họ chính là muốn tạo phản, lúc này nhất định phải tất cả giết, mới có thể có công không tội, bằng không. . ." Đoàn Ngọc thanh âm lạnh lùng truyền đến, lập tức làm hấn giật cả mình.

Trong lòng biết chiến trường này sống còn, đều ở chính mình một niệm, lúc này vạn vạn do dự không được, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng: "Tiền gia giết quan tạo phản, phát điên, cho ta tất cả giết!"

Ngay sau đó làm gương cho binh sĩ, hướng về Cung nô thủ giết tới.

Ở thời đại này, dù cho có kẻ liều mạng dám giết người thấy máu, vong mệnh thiên nhai, nhưng chân chính cùng quan quân đánh giáp lá cà, vẫn là muốn nường tay ba phần.

Chỉ là hai đạo dòng lũ hướng cùng nhau sau khi, lại còn là quan binh một phương bị ép vào hạ phong.

"Chết tiệt, nhiều như vậy thiết giáp, đến cùng ai là quan binh?"

Phủ giao thủ một cái, Hùng Nghi liền sợ hết hồn , bởi vì đối diện phản nghịch, dĩ nhiên mỗi cái đều ăn mặc thiết giáp, phòng ngự kinh người.

Thường thường chịu đến mấy đao chém vào đầu hồn như vô sự, trở tay một đao nhưng có thể phải đi quan binh mạng nhỏ.

Xưa nay cổ đại đều nghiêm cấm khôi giáp, chính là đạo lý này.

Chân chính thiên tai niên đại, mấy trăm giáp sĩ vọt một cái, hơn vạn lưu dân quân đều muốn chạy trốn chết, cái này chính là áo giáp chi lợi!

Cũng may bang này phản nghịch nhân số ít, trước dù cho là vây giết cạm bẫy, cũng tổn hại những này nhân thủ cùng thể lực, mà quan binh nhân số là bọn họ gấp ba!

"Giết!"

Nếu hạ quyết tâm, Đoàn Ngọc cũng là làm gương cho binh sĩ, Quý Thiết chém liên tục.

Vén vén dựa vào lưỡi đao sắc bén, liên liên tục phá tan thiết giáp, để mấy đại hán ngã xuống đất bỏ mình, đúng lúc cứu vãn sĩ khí.

Lúc này hơi suy nghĩ, dưới chân như bay, lại vòng tới địch góc, nhìn thấy mấy cái cầm trong tay cung nỏ gia hỏa, chính đang tại bận rộn không ngừng nhét vào.

Nỏ tên tuy rằng tầm bắn xa, uy lực lớn, thế nhưng nhét vào phiền phức.

Lúc này tự nhiên cười gằn mà lên, từng cái từng cái giết, đầu người hoành bay, máu tươi tung khắp vách tường.

"Chớ có làm dữ!"

Ngay khi Đoàn Ngọc giết chết cái cuối cùng Nỏ tiễn thủ đồng thời, một người thanh niên đạo nhân truy đuổi mà đến, trên tay trường kiếm nhanh đâm.

Xì!

Hắn trường kiếm vừa ra, liền xì xì vang vọng, có hạo nhiên đại nhật ý cảnh.

"Chính Dương đạo Triều Dương Cửu Kiếm? Võ đạo tông sư?"

Đoàn Ngọc vừa thấy, lại là vui vẻ: "Không nghĩ tới còn có một con cá lớn. . . Giết!"

Bình!

Mặc cho đối diện kiếm quang vạn ngàn, hắn chính là một đao chém ra, truyền đến lạnh lạnh tiếng vang.

Chợt, thân kiếm gãy vỡ, đối diện đạo nhân nhìn ngực vết máu, đầy mặt không cam lòng ngã xuống: "Người dựa dẫm thần binh chi lợi, ta không phục!"

Trường kiếm trong tay của hắn cũng là lợi khí, đạo bào bên trong càng mặc vào nội giáp, làm sao ở Quỷ Thiết sắc bén trước, vẫn là như tờ giấy, xé một cái liền phá.

"Hừ, không cách nào ở đây các loại tiểu quân trận trước diễn pháp, liền Nguyên Thần đều không phải gia hỏa, liền dám như thế coi thường thiên hạ quần hùng!"

Đoàn Ngọc tiến lên, đem đạo nhân này gõ ngậy đại, lại nhảy vào trận địa địch, dường như mãnh hổ hạ sơn giống như, liên tục sát thương kẻ địch.

Đối diện phản quân cũng là bốn mươi người không tới, tổn hại quá nửa sau khi lập tức sĩ khí tan vỡ, tan tác như chim muông.

Đoàn Ngọc mắt sắc, ngăn cản Tiền gia phụ tử: "Hai vị thực sự là làm tốt lắm đại sự."

"Bất quá được làm vua thua làm giặc thôi, giết!"

Tiền Quý Thông vẻ mặt dữ tợn, vung kiếm vọt tới, bị Đoàn Ngọc một đao bêu đầu, lại gõ nát Tiền Phú đầu gối, khiến cho này người sắc mặt nhợt nhạt, quỳ trên mặt đất, bị binh sĩ tù binh.

"Mau mau. . . Truy kích!"

Hùng Nghi thấy thắng lợi trong tầm mắt, lại là càng đánh càng hăng, liên tục phát hiệu lệnh.

. . .

Hoàng hôn, ánh tà dương như máu.

Đoàn Ngọc nhẹ nhàng lau chùi Quỷ Thiết lưỡi đao, mặt sau quân binh đám người chính đang tại thu lại đồng liêu cùng thi thể của kẻ địch, ngoài ra xét nhà phát tài.

Một lát sau, phó chỉ huy sứ Hùng Nghi đi tới bên cạnh hắn, giọng nói đều đang run rẩy: "Đoàn đồng chương, chúng ta phát hiện đại sự! Người tốt nhất tự mình tới xem một chút. . ."

Nói, liền mang theo Đoàn Ngọc, đi tới một cái trong kho hàng.

Bên trong là một loạt bài giá gỗ, bày ra giáp da những vật này, ngoài ra, thành bó đao thương chông chắt thành núi, phong nhận mới tinh, hình chế đều là không khác nhau chút nào, hiển nhiên đều là chế tạo quân giới.

"Trải qua tra, tổng cộng thu được đao năm trăm chuôi, thương năm trăm chuôi, nỏ tên năm mươi giá, thiết giáp bốn mươi chín cụ, giáp da một trăm cụ. . . Đều là quân giới. . ."

Hùng Nghi trong thanh âm đều thấu khí lạnh: "Nhiều như vậy quân giới, lại tùy tiện tập hợp tập hợp, võ trang hai ngàn người đều đầy đủ, đồng thời vẫn là châu binh trình độ. . . Ngoài ra, còn có kim ngân tính toán 52 vạn, lương thực chín ngàn thạch. . ."

Loại đại sự này, không chỉ có sẽ kinh động châu lý, thậm chí sẽ kinh động quốc quân!

"May là bọn họ chỉ có năm mươi người, còn chưa bắt đầu chiêu binh mãi mã. . ."

Đoàn Ngọc cũng là sợ hết hồn, khoảng cách tạo phản còn có mấy chục năm, Tiền gia không đến nỗi như vậy sớm liền mua nhiều như vậy quân giới chứ?

Nguyên bản hẳn tốt đẹp nhất dự định, cũng chỉ là tìm ra mười mấy bộ khôì giáp nở tên, tiện thể cùng Chính Dương đạo cầu kết thư thôi.

Lúc này liền chỉ có vui mừng chính mình tiên phát chế nhân, không có nhường bọn họ phát triển lên.

"Đúng đấy. . . Nếu để cho bọn họ thời gian phát động phụ cận trang đình, vậy thì đúng là một nhánh loạn binh, không phải châu quân điều động không thể tiểu. . ."

Hùng Nghi lau mồ hôi lạnh: "Từ thăm vấn nhìn lên, tựa hồ cùng Bắc Yến có chút quan hệ, chúng ta làm sao bây giờ?"

Hắn lúc này, không thể nghi ngờ cùng Đoàn Ngọc đã thành một sợi dây trên châu chấu.

"Còn có thể làm sao? Báo cáo châu quận đi!"

Đoàn Ngọc nhún nhún vai, lộ ra một tia bất đắc dĩ ý cười.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Năm Bắt Tặc

Châu thành.

Nương theo suốt đêm đưa tới 800 dặm kịch liệt công văn, Châu Mục phủ, tuần tra ngự sử, Hành nhân ty, thậm chí Thần bộ ty, đều không thể tránh khỏi mà sa vào một mảnh xôn xao trong.

Hành nhân ty nha môn.

Hạ Tân vội vội vàng vàng từ nơi ở chạy tới, liền nhìn thấy Hồ Đức tái nhợt sắc mặt, không khỏi kinh ngạc: "Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

"Các người nhìn! Đây chính là ta Diệp Châu thế gia, dĩ nhiên thừa dịp nạn binh hoả, xây dựng sơn trại, bên trong tàng binh nhận hơn một nghìn, khôi giáp năm mươi, mũi tên cũng có bốn mươi chín, ha ha. . . Đủ có thể võ trang ngàn người, đây là chuẩn bị làm cái gì?"

"Hơn một nghìn binh khí, còn có như thế nhiều áo giáp cùng mũi tên?" Cả sảnh đường lặng im, chỉ còn dư lại tê tức đến tiếng nói: "Đây là chuẩn bị tạo phản a!"

"Không chỉ có như vậy, còn tra ra, này phê quân giới xuất từ Bắc Yến, tại chỗ bắt giữ một cái Chính Dương đạo đạo nhân! Từ thư nhìn lên, hiển nhiên hai phe mưu đồ đã lâu. . ." Hồ Đức trong thanh âm đều đánh hơi lạnh: "Diệp Châu ra lớn như vậy chuyện, chúng ta những thứ này quốc quân tai mắt, trước dĩ nhiên đều bị chẳng hay biết gì?"

"Này tất là quận Thanh Diệp Hành nhân ty Thiên hộ xảy ra vấn đề, bằng không dù cho nạn binh hoả, cũng không đến nỗi như vậy tai mắt bề tặc!" Hạ Tân cái trán cũng có mồ hôi lạnh chảy ra.

Hành nhân ty mệnh mạch, chính là ở quốc quân tín nhiệm, ra việc này, lập tức liền tràn ngập nguy cơ: "Truy tầm chính là ai?"

"Thần bộ ty Đồng Chương, Đoàn Ngọc. . ."

Ra chuyện như vậy, từ đầu tới đuôi lại cùng Hành nhân ty không có chút quan hệ nào, liền là chân chính năng lực không xong rồi.

Hạ Tân âm thầm, quỳ trên mặt đất: "Trấn phủ sứ, đều là hạ quan sai, hạ quan đồng ý lấy công chuộc tội!"

Ở trong lòng, càng là hối tiếc không kịp, làm sao có thể nghĩ đến, chỉ là thoáng một cái sơ sẩy, cái kia Đoàn Ngọc dĩ nhiên đem bầu trời đều chọc thủng!

Hồ Đức vung vung tay: "Hiện tại tính toán những thứ này không có chút ý nghĩa nào. . . Ta lệnh, người đi quận Thanh Diệp, trước tiên cầm nơi đó Thiên hộ hạ ngục, lại lập tức điều tra rõ việc này, đêm nay liền xuất phát!"

"Tuân mệnh!"

Hạ Tân lớn tiếng đáp ứng, tăng tăng dập đầu lạy, xoay người rời đi, ra cửa lớn sau khi, bước chân dường như có chút tập tễnh. . .

. . .

Ầm ầm!

Trời lên một cái sấm rền, trong nháy mắt thì có mưa rào tầm tã.

Tích tích tách tách hạt mưa trong nháy mắt đặt xuống , khiến cho trên cửa sổ giấy hồ một mảnh.

"Sơn vũ dục lai a. . ."

Đinh Nhượng đóng chặt cửa sổ, trở lại bàn trước, viết thỉnh tội thiếp, khoe miệng lại không tự chủ mang theo chút ý cười.

Trên thực tế, việc này trách nhiệm của hãn rất nhỏ, mà Thần bộ ty phá này án, cũng coi như lấy công chuộc tội, chỉ có Hành nhân ty, chắc là phải bị mạnh mẽ ký lên một bút, nói không chắc Hồ Đức đều sẽ bởi vậy xuống chức.

'Như lần này Hồ Đức không thôi chức, ngược lại nói rõ quốc quân long thể càng không chịu nổi. . .'

Không tên, một ý nghĩ hiện lên, lại bị hãn mạnh mẽ đè xuống.

. . .

Quận Thanh Diệp.

Đoàn Ngọc cầm từ Tiền gia xét nhà tìm ra đến liên lạc giấy viết thư , tương tự hơi nghi hoặc một chút: "Kỳ quái. . . Tiền gia phát động chính là mấy chục năm sau chuyện, lúc này liền bắt đầu dự trữ nhiều như vậy quân giới, không khỏi cũng quá sớm một chút chứ?"

Hòa bình niên đại, cất giữ nhiều như vậy quân giới, tuyệt đối là diệt tộc tội lớn, nghiêm trọng vượt quá hồng tuyến cùng quy tắc ngầm, Tiền gia ứng là sẽ không như vậy ngốc mới là.

"Như vậy nói cách khác. . . Đối phương chuẩn bị gần đây làm một vũ lớn? Trong ký ức, tựa hồ không có chuyện này."

Đoàn Ngọc hít sâu một cái, có chút bất an, cũng có chút hoang mang:
"Con bướm hiệu ứng sao?"

Hải dương đối diện một con bướm phiến động đập cánh, đều có khả năng ở Bể Ngạn tạo thành một tràng bão táp, hướng hồ sống lại người?

Chính mình hơn nửa năm này đến những việc làm xác thực không ít, bên nào đều có thể đưa tới phản ứng dây chuyền.

Lúc này nhìn thấy biến hóa, dù cho Đoàn Ngọc chính mình, cũng không khỏi sinh ra mấy phần vận mệnh khó lường tâm tư.

"Dựa theo sơ thảo cái kia đạo nhân đưa ra cung cấp thuật lại, Chính Dương đạo đối với thảo nguyên thảo thấu cũng ở tăng lên, e sợ chẳng mấy chốc sẽ có động tác. . ."

Đây mới là Đoàn Ngọc lo lắng nhất biến hóa.

Bắc Yến vốn là người Hồ Hắc Nhĩ bộ xây, cùng thảo nguyên vắng lai nhiều lần, hầu như có thể xem thành một cái nguy trang thành quốc gia bộ lạc.

Kiếp trước, chính là thông qua một loạt quân sự, tông giáo thủ đoạn, chinh phục toàn bộ thảo nguyên, từ đó thu hoạch được mấy chục vạn thiết kỵ, hung hãn xuôi nam.

" mang tính tiêu chí biểu trưng sự kiện, ứng nên là hai mươi mấy năm sau, Chính Dương đạo chủ ở luận đạo pháp hội trên, đánh bại túc địch Ô Duyên bộ Đại tế ti, chợt Bắc Yến nghiêng quốc chi binh, diệt này bộ, lại thông qua cái khác thủ đoạn phân hoá lôi kéo, mấy năm liền khiến thảo nguyên nhất thống. . ."

Chờ đến thảo nguyên nhất thống, lại khôi phục nguyên khí sau khi, chính là gót sắt xuôi nam, đại lục hạo kiếp!

Đoàn Ngọc không khỏi nhăm mắt lại: "Dù cho có ta cái này con bướm cánh ảnh hưởng, nhưng thế giới này dù sao cũng là vật chất, muốn tích trữ con bướm hiệu ứng, cũng cần đầy đủ thời gian chứ?"

Ngay sau đó quyết định chủ ý, nhất định phải mau chóng sưu tập phương bắc tư liệu tình báo, thật sớm làm chuẩn bị.

Rầm!

Trong đêm tối, mưa xối xả như chú, mà quận nha bên trong lại là đèn đuốc sáng choang, xe ngựa huyên náo, xem ra cho là cái không ngủ đêm.

Đoàn Ngọc chống ô giấy dầu, không có đi vào quận nha, mà là đi tới phụ cận, một gian vô cùng xa hoa bên trong khách sạn.

"Tuy rằng giả công tế tử, giết chết Tiền gia, cũng nuốt riêng không ít kim ngân cùng bảo vật, nhưng bản chức công tác vẫn phải là được!"

Bước chân hần liên tục, đi tới một cái nào đó gian phòng trước dừng lại.

"Khách quan?"

Một cái tiểu nhị nguyên bản nhìn thấy khách nhân nghĩ muốn tiến lên, nhưng lại gặp được Đoàn Ngọc trên người Giải Trĩ phục, nhất thời không dám nhiều lời, lui ra.

Đoàn Ngọc lộ ra một nụ cười lạnh lùng, đột nhiên đập cửa mà vào.

"A. . . Người là ai? Vì sao xông phòng ta?"

Phòng hảo hạng bên trong, chỉ có một cái áo xanh thư sinh, mi thanh mục tú, lúc này nhìn sang, lông mày lại vừa nhíu: "Hóa ra là công sai đại nhân, ta có tú tài công danh tại người. . ."

"Hắc Tri Chu, người chuyệu phạm vào, đi theo ta đi!" Đoàn Ngọc lại là cười gằn.

Cái gì ám mai hương thơm, đều là hắc thuận miệng nói chuyện ma quỷ, chân chính khóa chặt kẻ địch, vẫn là Đạo phù!

Chỉ là không nghĩ tới cái này Hắc Tri Chu lớn mật như thế, dĩ nhiên chạy đến quận nha bên cạnh đặt chân, quả thật là người tài cao gan lớn.

Tú tài lúc này lại làm sắc mặt giận dữ: "Cái gì Hắc Tri Chu, người ngậm máu phun người! Phải biết. . . Ta nhưng là. . . A!"

Hắn còn định nói thêm, Đoàn Ngọc lại là lười ờn ào, trực tiếp động thủ, Quỷ Thiết liền với vỏ đao một điểm.

Tú tài vẻ mặt biến đổi, trên tay nhiều lấy ra một bộ Cương Trảo, rơi vào vỏ đao dưới đáy, cả người phảng phất trang giấy giống như lui về phía sau: "Đều là Đồng Chương bộ đầu, người có thể so với phía trước người kia lợi hại nhiều, xem ám khí!"

Xì xì!

Hắc Tri Chu vung tay lên, mấy điểm hàn mang liền biểu bản mà tới.

Đoàn Ngọc bóng người lóe lên, trên sàn nhà liền thêm ra một loạt lông trâu giống như châm nhỏ, một vòng màu đen theo tấm ván gỗ lan tràn ra, không khỏi cười to: "Hắc Tri Chu, người thân thủ lui bước đây, chẳng lẽ là trên bả vai thương còn chưa tốt?"

Không có chờ Hắc Tri Chu trả lời, hắn liền mũi tên giống như bắn nhanh tiến lên, Quỷ Thiết đao ra khỏi vỏ.

Sặc!

Một tiếng đao minh hiện lên, mà đối diện Hắc Tri Chu nhưng là bỗng nhiên tâm thần hoảng hốt, phảng phất nhìn thấy cây chắt thành núi, máu chảy thành sông phả vào mặt, không khỏi thần vì đó đoạt!

Dù cho chỉ là thất thần một cái sát na công phu, hãn liên lập tức khôi phục như cũ, nhưng vẫn là quá muộn!

Một vệt ánh đao, giống như thê mỹ cây anh đào giống như, đột nhiên ở trước mặt hãn tỏa ra.

Phốc!

Máu tung toé bên trong, đầu của hãn trực tiếp bay lên, rơi xuống ở trên sàn nhà, dòng máu màu đỏ sậm rất nhanh chảy đầy đất, để nằm ngoài cửa kiểm tra động tĩnh hầu bàn thất kinh.

"Quý gào gì? Còn không đi gọi nha dịch lại đây!"

Đoàn Ngọc nắm ra bản thân Đồng Chương, ở một tờ giấy trắng trên che lên đại ấn: "Cho bọn họ xem, tự nhiên liền sẽ rõ ràng!"

...

Một lát sau, một đội bộ khoái chạy tới, lập tức đem khách sạn phong tỏa.

"Người này chính là Hắc Tri Chu?"

Một cái bộ đầu cùng làm khám nghiệm tử thi lần qua lộn lại kiểm tra tú tài thủ cấp, đột nhiên vẻ mặt biến đổi.

Cái kia làm khám nghiệm tử thi tịnh rửa tay, ở thi thể trên khuôn mặt sờ sờ, tìm được bên tai sau khi, rầm một cái, dĩ nhiên lôi kéo xuống một tấm da người!

"Dĩ nhiên là mặt nạ da người tà thuật?"

Bộ đầu nhìn thấy tình cảnh này, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh: "Nghe đồn này mặt nạ đeo vào sau khi có thể lấy giả đánh tráo, nhưng chế tác quá trình cực kỳ máu tanh, nhất định phải sống lột mặt người da, đồng thời lập tức dùng yêu thuật luyện chế. . ."

"Ồ? Người ngược lại tính có ánh mắt!"

Mặt nạ da người vạch trần sau khi, bày ra lại là một tấm lạnh lùng khuôn mặt gầy gò, có chừng chừng ba mươi tuổi.

"Kiểm tra đến làm sao?"

"Trên bả vai có trúnng tên, còn ở thẳm máu. . . Thế hình cũng đối được. . ." Làm khám nghiệm tử thi chần chờ, không dám khẳng định.

Dịch dung đã là môn đại học vấn, mà tùy ý lên cao hoặc là thu nhỏ lại khung xương, cái kia đã vượt qua mặt nạ da người phạm vi, quả thực giống như yêu quý.

Nhưng sau một chốc, lấy ra bao bọc sau khi, thành linh lộ ra vài món tang vật, bộ đầu lập tức tròn tròn con mắt: "Quả là kẻ này! Chúc mừng đại nhân, bắt được Hắc Tri Chu!"

Chỉ là nghĩ đến ban ngày bên trong tổn thất to lớn, lại không khỏi có chút trong lòng âm u.

"Ngược lại chính các người thu thập nơi này đi. . ."

Đoàn Ngọc ngáp một cái, chống ô giấy dầu rời đi, thưởng thức trên tay một viên thạch phù, suy tư.

Chính mình trước một mũi tên, từ lâu ở Hắc Tri Chu trong cơ thể gieo xuống phù lục, có thể cảm ứng vị trí.

Bây giờ qua khoảng thời gian này, đối phương chiếm giữ địa điểm nhưng không phải cũng chỉ có nơi này, hơn nữa tang vật con số cũng không giống.

Rất hiển nhiên, là thỏ khôn có ba hang kể sách!

"Chỉ tiếc. . . Đều muốn tiện nghi ta!"

Đoàn Ngọc trên mặt hiện ra vẻ mỉm cười: "Cái này hai lần đại án thu hoạch, có lẽ liền đủ ta mở lô luyện một lần đan chứ?"

Luyện Khí sĩ luyện đan tiêu hao, quả thực là như núi như biển.

Hắn nghĩ muốn luyện ngũ hành đan, có thể bổ ích Ngũ hành chi khí, đối với Ngũ Khí Triều Nguyên đánh cơ sở Luyện Khí sĩ có rất tốt đẹp nơi.

Chỉ là tài liệu tiêu hao khá cự, trước của cái căn bản không tiêu hao nổi.

Mà đến hiện tại, lại là không có cái vấn đề này.

Trước thanh tra tịch thu Tiền gia, quân giới không thể động, kim ngân lại là không ngại, lại thêm vào Hắc Tri Chu một ít cất giấu, đủ để bù đắp được một cái hoàn chỉnh Chu gia!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Quân Tử

"Xin chào tổng bộ đại nhân!"

Mưa xối xả sướt trời trong, ánh nắng tươi sáng, khiến người tâm tình không tên biến tốt.

Nhưng ở Đoàn Ngọc trước người Nhiếp Mẫn, lại là mặt trầm như nước, kiểm tra trên tay hồ sơ: "Tiền gia, thực sự là thật can đảm! Nhân chứng vật chứng, còn có người lời khai, Hùng Nghi cùng binh sĩ cung cấp thuật lại, ta đều xem qua, Bắc Yến là nghĩ làm cái gì?"

Hắn là làm bầm lầy bầu, cũng không có chờ Đoàn Ngọc trả lời, liền quả quyết nói: "Nếu Hắc Tri Chu đã truy bắt quy án, người liền trở lại, đến Đồng Tiết thủ hạ, vừa vặn còn có một cái vụ án cần trợ lực."

"Tuân mệnh!"

Đoàn Ngọc hành lễ, đi ra cửa phòng, đâm đầu đi tới một người, chính là sắc mặt âm trầm Hạ Tân, lúc này thấy đến hắn, ánh mắt quả thực muốn đem người nuốt chửng.

"Hóa ra là Hạ đại nhân. . ." Đoàn Ngọc gió xuân hiu hiu giống như nở nụ cười, tựa hồ đối với trước việc không có một chút nào khúc mắc.

"Đoàn Ngọc, người rất tốt!"

Hạ Tân lại là nghiêng răng nghiêng lợi, lúc này chỉ có thể nhịn ở lại, phẩy tay áo bỏ đi.

'Lúc này Hành nhân ty chân chính là con kiến trên chảo nóng, nghe nói còn bị nằm xuống một cái Thiên hộ, chỉ là dù cho hận chết ta, cũng không thể không luôn cúi tại đại thế. . . Trước tiên tận lực làm tốt trong tay vụ án, gạt lực tiêu trừ ảnh hưởng. . .'

Đoàn Ngọc nhìn người này rời đi bóng lưng, lại là suy tư: "Như thế xem ra, Nhiếp Mẫn để ta rời xa, trái lại là vì bảo toàn ta? Quả nhiên giống như truyền thuyết trong cương trực không a sao?"

Dù như thế nào, cái này đầu báo cho công là chạy không thoát, chỉ là như tiếp tục tham dự vụ án, khó bảo toàn Hạ Tân sẽ không tìm lấy cơ hội phó chính mình, đi ra ngoài một quãng thời gian cũng tốt.

'Trước khi đi, e sợ còn đến nhắc nhở Hùng Nghi một chuyến, cẩn thận đến từ Bắc Yến báo thù. . .'

. . .

Quận Cự Sơn.

Đoàn Ngọc cố gắng càng nhanh càng tốt, rời đi quận Thanh Diệp vững bền , dựa theo dọc theo đường đi mạnh mẽ, thành công cùng Đồng Tiết chấp đầu.

"Bái kiến đại nhân!"

"Ừm. . . Hắc Tri Chu đã sa lưới, người làm rất tốt!" Đồng Tiết khoe miệng có chút co giật, bên cạnh mấy cái Đồng Chương bộ đầu nhưng là hâm mộ nhìn Đoàn Ngọc, đối với cái này mới vừa gia nhập liền có thể phá hoạch mưu nghịch đại án đồng liêu cực kỳ ước ao.

"Phụng Kim Chương mệnh lệnh, đến đây trợ giúp, không nghĩ tới còn có như thế nhiều đồng liêu. . ."

Đoàn Ngọc nhìn thấy Đồng Tiết thủ hạ nhiều như vậy Đồng Chương bộ đầu, cũng có chút bất ngờ.

Dù sao, một cái Đồng Chương, thường thường liền có thể phụ trách một cái đại án.

"Vốn là này sự kiện Kim Chương đều muốn đích thân hỏi đến , bất quá ra quận Thanh Diệp cái kia một việc chuyện, cũng chỉ có chúng ta đến rồi. . ." Đồng Tiết thở dài, mang tới quyền trục: "Chính người xem!"

"Ồ? Dĩ nhiên là hãn. . ." Mở ra hồ sơ vừa nhìn, Đoàn Ngọc nhất thời ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng: "Cao Cương? !"

"Không sai, chúng ta nhiệm vụ lần này, chính là muốn vây bắt kẻ này!" Đồng Tiết hừ lạnh một tiếng: "Dĩ nhiên giết tham tướng lưu vong, để châu quân thành làm trò hề!"

Lại nói: "Người này võ công cực cao, lại thêm lòng dạ độc ác, giáo hoạt như hồ, đã liên tiếp chạy trốn rất nhiều đuổi bắt. . . Lần này chúng ta Thần bộ ty nhận được tin tức, cần thiết ở những người khác động thủ trước đem hãn bắt xuống!"

"Những người khác?" Đoàn Ngọc càng thêm kinh ngạc, chột một cái giật mình: "Chẳng lẽ là trong quân cao thủ?"

Đồng Tiết gật gù, đối với cái này thuộc hạ ấn tượng thay đổi, thông minh tháo vát, hữu dũng hữu mưu , nhưng đáng tiếc tựa hồ không quá biết làm người, đặc tội rồi Hành nhân ty.

Nhưng nghiên cứu nguyên nhân, cũng là bất đắc dĩ, lúc này tất cả đè xuống, đại nghĩa lâm nhiên nói: "Ra việc này, đô đốc tức giận, đã phái ra một tiểu đội Thao Thiết tinh binh, ngoài ra, triều đình cũng đẩy đến rồi bộ phận trợ giúp, chính là Đạo môn cùng thư viện người!"

Đoàn Ngọc nghe đến đó, trong lòng rung mình, biết đại loạn sau khi Diệp Châu, thực sự là liên tiếp, khó có thể yên ổn. Là lấy triều đình đều liên tiếp sai lực lượng lại đây trấn áp.

Mà Thần bộ ty đương nhiên muốn ở những thế lực này trước đem Cao Cường truy bắt, bằng không một cái vô năng đánh giá là làm sao cũng chạy không được. Còn đặc biệt dễ dàng tại triều đình người đến trước mặt mất mặt.

". . . Căn cứ tuyến báo, Cao Cường trước cùng trong quân cao thủ gặp gỡ, huyết chiến một tràng, người bị thương nặng, đã trốn vào quận Cự Sơn Thương Mãng sơn bên trong, lấy này tránh né chim ưng truy tra, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức vào rừng!"

Đồng Tiết liếc Đoàn Ngọc một chút, làm ra quyết định.

Không lâu lắm, mấy con khoái mã, liền ra huyện nha, chạy nhanh hướng về Thương Mãng sơn nơi nào đó lối vào.

'Cao Cường, Long Xà Âm Phù Kinh. . .'

Đoàn Ngọc trầm mặc, ý niệm trong lòng lại là quay đi quay lại trăm ngàn lần.

Ở Thần bộ ty, quân đội, thư viện, Đạo môn bốn đại thế lực vây bắt phía dưới, không có một cái đạo tặc có thể thuận lợi lưu vong, dù là quận Cự Sơn đã là Diệp Châu biên giới!

Trừ phi. . .

. . .

Nương theo một tiếng xuyên không phá mây tiếng hót vang, một điểm đen chậm rãi từ giữa bầu trời rơi xuống , hóa thành một con điều hâu.

"Lập tức thay đổi phương hướng!"

Đồng Tiết sờ sờ điều hâu đầu, ném ra mang máu miếng thịt, để cái này điều hâu dùng trao lời kéo ăn, rất là vui vẻ.

Đây là Thần bộ ty chính mình thuần dưỡng điều hâu, không chỉ có thể dùng để truyền tin, càng là không trung điều tra hảo thủ, tuy rằng bị vướng bởi trí tuệ, không cách nào thuyết minh nhiều lắm sao tử mĩ, nhưng truy tung một người vẫn có thể làm được.

Đương nhiên, ở trong rừng rậm, tác dụng liền phải thật lớn suy yếu, nhưng cũng không phải không thu hoạch được gì.

Đoàn Ngọc lau vệt mồ hôi, nhìn cành lá cầu kết, hầu như che kín bầu trời cổ thụ, còn có lũy lợi mặt đường, không khỏi âm thầm thở dài.

Rất hiển nhiên, ở cái này loại ác liệt trong hoàn cảnh, dù cho là đồng hành Đồng Chương bộ đầu đám người, đều cảm thấy không chịu nổi.

Như Cao Cương chỉ là bình thường phạm nhân, hay là có thể giơ cao đánh khẽ, tha hãn một lần.

Làm sao hãn phạm vào lại là giết quan tội lớn! Đồng thời vẫn là một cái tham tướng! Người như thế, dù cho chạy trốn tới nước ngoài, nếu là không có đại thế lực che chở, cũng đến truy bắt quy án, ngàn đao băm thây, răn đe.

Bỗng nhiên, mọi người xông ra rừng rậm, tầm nhìn vì đó một minh mông.

Xuất hiện tại bọn hãn trước mặt, là một cái sông nước khe lõm, suối nước bên cạnh che kín màu trắng nham thạch, giống như từng đoá từng đoá mây trắng.

Một tên nữ quan, áo trắng như tuyết, đứng sững ở suối nước trước, khí chất tinh khiết thanh liệt, giống như một đóa tuyết liên.

"Hô. . ."

Đoàn Ngọc nhìn thấy cái thân ảnh này, lại là không tự chủ miệng thở ra một hơi dài, cùng trong ký ức một cái nào đó bóng người trùng hợp: 'Lại gặp mặt đây, Tĩnh Bạch sư tỷ. . .'

Hắn một đời trước Cẩm Lý bang bị diệt, một thân một mình lưu lạc thiên nhai, sau đó gặp may đúng dịp, lạy Bạch Hào sơn Đan Thành đạo nhân sư phụ, cái này tại Tĩnh Bạch chính là nhị sư tỷ.

Chỉ là nương theo sau đó người Hồ xuôi nam, chưởng giáo, sư phụ liên tiếp chết trận, chính mình cái này một nhánh tựa như cùng mưa đánh gió thổi đi, cuối cùng thê thảm héo tàn.

Một niệm đến đây, khóe mắt đều tựa hồ có hơi nhiệt độ thấp.

May là hắn làm người ba đời, tinh thần cứng cỏi, lúc này mạnh mẽ nhin xuống, trên mặt không chút nào hiện ra.

"Ồ? Dĩ nhiên là Bạch Hào sơn Tĩnh Bạch đạo trưởng?" Đồng Tiết gần ra: "Xin hỏi có thể thấy Cao Cường?"

"Chưa từng!"

Tĩnh Bạch nữ quan xoay người lại, chân thành thi lễ, nàng vóc người cao gầy, mặt mày dịu dàng, mang theo một loại đại gia khuê tú khí chất, lúc này nhẹ giọng nói: "Có lẽ thư viện Lâm tiên sinh có phát hiện. . ."

"Ha ha. . . Đạo trưởng thực sự là quá khen rồi, tại hạ chỉ là học tử, lần này đi ra, chỉ là vì du học. . ." Vừa dứt lời, từ hạ du liền đi đến một người thư sinh, đầu đội nho quan, mặt sau cũng lấy một cái khí tử vũ sách lâu

—— cũng chính là bình thường lưng hòm duỗi ra hai cái cong thành chín mươi độ sào tre, phía trên cột một khối vải trắng, vừa vắn đem đỉnh đầu một khối ngăn trở.

Nhìn thấy Đồng Tiết, lại sâu sắc thi lễ: "Tại hạ Lâm Bất Khí, gặp qua chư vị quan gia!"

'Hắn chính là Lâm Bất Khí?'

Đoàn Ngọc nghe xong, nhất thời sâu sắc liếc người này một chút.

Nho gia tu hành, chia làm Nhi Lập, Bất Hoạch, Tri Thiên Mệnh, Nhĩ Thuận mấy cái giai đoạn.

Trong này, Nhi Lập cảnh giới, đại biểu Hạo Nhiên chi khí tu luyện tới có thể xuất sư trình độ.

Mà Bất Hoạch, chính là khó có thể bị đạo thuật yêu thuật các loại mê hoặc, cũng khắc sâu lĩnh ngộ ra Nho gia chí lý, có thể làm vì đạo sư, dạy dỗ con người.

Đến Tri Thiên Mệnh cảnh giới, thì lại là chân chính đại nho, gió thu chưa động mà ve biết trước, dù cho không có các loại thần thông, nhưng một hớp Hạo Nhiên chi khí, đã có thể tịch vắn tà, hét một tiếng phía dưới, yêu tà cúi đầu.

Chỉ là cái này ba cái giai đoạn nho sinh, như trước vẫn là thân thể phàm thai, thậm chí nếu như không học võ nghệ, cùng người bình thường không có gì khác nhau, khả năng bị một tên lưu manh tiện tay đâm chết!

Ngược lại là những kia yêu tinh quỷ quái, luyện khí tu sĩ, ở trước mặt bọn họ, bị Hạo Nhiên chi khí quát lớn xung kích, lập tức liền sẽ thần thông đại loạn, phảng phất gặp phải Long khí trấn áp.

Chỉ có đến Nhĩ Thuận cảnh giới, mới sẽ dần dần sinh ra một ít thân thể thần thông, tỷ như Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhĩ loại hình.

Cho tới nghe đồn rằng thích làm gì thì làm, không vượt quy củ, vậy thì chân chính là thần thoại.

Cái này Lâm Bất Khí, chính là Khánh quốc thư viện trong trăm năm khó gặp thiên tài, có người nói chính là Văn Khúc Tinh nhập mệnh, tám tuổi vỡ lòng, đã gặp qua là không quên được, người đương thời dị chi, bị dẫn vào thư viện, bái vào đại nho môn hạ.

Sau đó tiềm tu mấy năm, đến hai mươi lăm tuổi ứng khoa cử, văn chương sắc màu rực rỡ, một chữ khó dễ, đỗ đầu Tam nguyên (thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên), nhất thời truyền thành giai thoại.

'Lúc này đại khái đến hẵn xuống núi ngày, làm vì cái gì không đi thi khoa cử, phản đến truy tra cái này Cao Cương? Kỳ quái kỳ quái!'

Đoàn Ngọc nhìn chăm chăm Lâm Bất Khí, nhìn thấy trên người người này chính khí mơ hồ, hiển nhiên Hạo Nhiên chi khí đã tu luyện tới Bất Hoạch cảnh giới.

Đến loại này giai đoạn, dù cho không cách nào một tiếng quát mắng áp chế chư tà, nhưng tự vệ lại là thừa sức.

'Nhưng Cao Cương là cái võ giả a. . . Căn bản không phải Luyện Khí sĩ hoặc là yêu tà tinh quái. . . Nho gia Hạo Nhiên chi khí đối với thân thể máu thịt nửa điểm dùng đều không có, trừ phi Nhĩ Thuận cảnh giới!'

Đoàn Ngọc trong lòng kinh ngạc phi thường: "Dù cho cái này Lâm Bất Khí học võ công, cũng khẳng định không phải là đối thủ của Cao Cương, chẳng lẽ là đi tìm cái chết?"

"Lâm tiên sinh không cần đa lễ!"

Thư viện cùng Bạch Hào sơn đều là pháp ở ngoài nơi, bên trong đi ra Tu hành giả có nửa cái chính thức thân phận, Đồng Tiết cũng rất là khách khí: "Không biết tiên sinh có thể phát hiện đầu mối gì?"

"Muốn nói manh mối, xác thực có một chút, các người đi theo ta!" Lâm Bất Khí gật gù, trước tiên dẫn đường, dẫn mọi người tới đến một chỗ rừng rậm.

Đến nơi này, trăm năm đại thụ tùy ý có thể thấy được, che kín bầu trời, âm u khủng bố.

"Ngọn núi này có linh, mà chỗ quái dị, liền ở đây!"

Hắn chỉ vào phía trước một chỗ thô cây hoè lớn: "Nơi đây tựa như có kết giới, thiết thòi ta tu hành đến Bất Hoạch cảnh giới, mới không có bị nó che giấu đi qua. . ."

Nói, cả người hướng về trước vừa đi, một tầng sóng nước hiện lên, dĩ nhiên sát na biến mất.

"Trận pháp?"

Tại Tĩnh Bạch kinh ngạc thốt lên một tiếng, chợt hiểu rõ: "Chẳng trách trước Cao Cương mất tích, hoặc là đi nhầm vào nơi này?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tặng Dao

Trong núi thăm, dĩ nhiên có một cái phạm vi lớn kết giới?

Thần bộ ty chư vị bộ đầu cùng Tĩnh Bạch nữ quan đối với chuyện này phi thường giật mình.

Mà đợi đến bọn họ mượn Lâm Bất Khí Hạo Nhiên chi khí tiến vào ảo trận sau khi, liền càng là bị cảnh tượng trước mắt sợ hết hồn!

Xa xa nhìn tới, cách đó không xa có cái thành nhỏ, trên đường phố phòng ốc san sát nối tiếp nhau, dòng người chen vai thích cánh, tốt một bộ phần hoa náo nhiệt huyên náo cảnh tượng.

Thoạt nhìn, quả thực là đem châu thành bên trong một cái đường lớn, bỗng dừng di chuyển đến chỗ này như thế!

"Cái này không thể nào!"

Đồng Tiết con mắt trừng lớn, hầu như biến thành một cái chuông đồng: "Quận Cự Sơn bên trong, Thương Mãng sơn bên trong, làm sao có khả năng còn có một cái thành trấn?"

Nhưng xuất hiện tại bọn hắn trước mặt, chính là một cái trong núi chợ!

"Không thể. . ."

Bên cạnh tại Tĩnh Bạch cũng không khỏi vô cùng kinh ngạc: "Như vậy một cái to lớn ảo trận, chỉ sợ ta sư phụ đều bố trí không ra. . ."

'E sợ không chỉ là Đan Thành sư phụ, dù cho là kiếp trước Nguyên Thần sau khi ta, thậm chí Du Thần Ngự Khí cảnh giới đại năng, cũng chưa chắc làm được đến. . . Đây là lực lượng cả nước a!'

Đoàn Ngọc nhìn chung quanh xuống chu vi, có vẻ vô cùng chắc chắn.

Trừ phi Khánh quốc quốc quân phát rồ, đồng thời lấy xây dựng chính mình lãng tẩm dự toán quy mô phân phối nhân lực vật lực, hay là mới có thể làm được điểm ấy!

"Chuyện này. . ."

Đồng Tiết chần chờ chốc lát, rốt cục làm ra quyết định: "Chúng ta đi vào tìm tòi hư thực!"

Còn nơi đây có phải là ảo thuật gây nên? Dù cho là đại yêu cùng Nguyên Thần Chân Nhân ảo thuật, cũng không cách nào đem Bất Hoặc cảnh giới nho sinh mê hoặc!

Một lát sau, bọn họ đi tới đường lớn trước, loại kia huyền não nhân khí trở nên càng thêm chân thực.

Chỉ là vắng lai đi lại người y phục trên người có vẻ hơi phục cổ, làm như Đại Hạ triều hình thức.

"Vị này Lão trượng!"

Nhìn thấy rìa đường một lão già, Đồng Tiết tiến lên hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Đây là Thiên Nhai, chúng ta đều là Hạ di dân. . . Khách nhân nhưng là đến từ ngoài núi?"

Ông lão trên mặt nổi lên một tia giảo hoạt mỉm cười, đối với lai lịch của chính mình không chút nào che giấu.

Mà Đồng Tiết cũng biết đám người này lai lịch, dĩ nhiên là Đại Hạ triều di dân!

Bọn họ tổ tiên đương thời vì trốn tránh chiến loạn cùng thuế nặng, cả tộc trốn vào thâm sơn, một nhánh mấy trăm quy mô nhân mã đi nhăm vào nơi đây, phát hiện cái này ảo trận, cũng dẫn cho rằng thế ngoại đào nguyên, không tách ra rời đi, liền như thế phát triển lên.

Mà cái này điều Thiên Nhai, chính là phụ cận phồn hoa nhất chợ, được xưng 'Chợ núi' .

"Chuyện này. . ."

Đồng Tiết cùng thuộc hạ dồn dập há hốc mồm, bọn họ dù như thế nào cũng không nghĩ ra, chỉ là một lần truy bắt, dĩ nhiên sẽ phát hiện bậc này bí ẩn!

Từ cái này chợ quy mô đến xem, tịch ở nơi đây Đại Hạ di dân, có ít nhất vạn người!

"Chuyện này. . . Để một người đi báo lại tin tức, chúng ta thăm dò tìm tòi nơi đây!"

Đồng Tiết trầm ngâm chốc lát, làm ra quyết định.

Mà ở đi vào cái này con đường lớn một sát na, Đoàn Ngọc lại là lông mày hơi động, dụi dụi con mắt.

Ở hẩn thức hải trong, Thạch Ấn nổ vang, điều có cảm giác.

Khóe mắt dư quang thoáng nhìn, tựa hồ nhìn thấy một tia tử quang rơi xuống.

"Đào Hoa Nguyên Ký? Vẫn là trong núi Khư Thị?"

Hắn nhìn một chút kinh ngạc bên trong Đồng Tiết mấy người, chậm lại bước chân, thân hình biến mất nhập đường phố chỗ ngoặt, truy tìm tử khí, đi tới một quán rượu trước.

"Tứ Phương tửu lâu?"

Đoàn Ngọc lên tửu lâu, lập tức thì có ân cần hầu bàn trên tới hầu hạ, ngồi vào một góc bên trong.

Tửu lâu tầng hai khách nhân không nhiều, chỉ ngồi đầy không tới ba thành, từng cái làm thành một bàn uống rượu ăn thịt.

Chính trầm ngâm, nường theo một trận tiếng vang, một cái dáng vẻ phóng khoáng trung niên đi lên thang lầu, nhìn thấy Đoàn Ngọc, cũng là sửng sờ, đi tới trước mặt hắn chấp tay hành lễ: "Ân công?"

"Cao Cương?"

Đoàn Ngọc nhìn người này, thấy hắn tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng cất bước ngồi ngủ trong lúc đó đều có kết cấu, hiển nhiên không phải trọng thương đáng vẻ.

Đồng thời, lại ở đáy lòng ngầm cười khố, may là chính mình bỏ qua một bên đại bộ đội, nếu bị người khác nghe được cái này một tiếng, liền hoàn toàn rửa không rõ.

Lúc này trước tiên mặc kệ cái khác, mặc vận thần thông, cảnh tượng trước mắt lại là biến đổi.

Chỉ thấy Cao Cương đỉnh đầu một luồng tử khí phóng lên trời, lại bị một đám lớn mây đen ngăn chặn, không ngừng lột bỏ.

Nháy mắt sau khi, Đoàn Ngọc liền hai mắt rất đau, không thể không thu rồi Linh nhãn: "Tử khí trùng thiên, mây đen ép đỉnh?"

Chẳng trách trước chưa từng nhập đạo lúc, liền cảm thấy được cái này Cao Cương mệnh cách kỳ dị. Mới vừa vừa thấy, quả thực là ra ngoài sự tưởng tượng của hắn.

"Tử khí sắc thuần mà chính, chính là Đại quý khí, đây là vương giả hình ảnh a. . . Làm sao lao ra không tới ba thước, liền bị mây đen trấn áp, không ngừng lột bỏ!"

Đen nhánh kia toả sáng, thậm chí ở giữa ẩn mang huyết hồng kiếp vân, càng là khiến Đoàn Ngọc kinh hãi không thôi, loại này tội nghiệt cùng kiếp khí, đổi thành người bình thường, sợ là sớm đã không cách nào gánh chịu, đi đời nhà ma.

Chỉ là ở Cao Cương trên người, liền cùng đại quý chi mệnh hình thành rồi một loại nào đó vi diệu cân bằng , khiến cho hắn có thể vẫn tồn tại đến nay, nhưng khổn cùng chán nản, lại không thể tránh được.

'Chẳng trách hắn một cái võ đạo tông sư, dĩ nhiên sống đến mức thâm như vậy, nếu như đổi thành ta, e sợ có thể so với hắn còn thâm, thậm chí sống không tới thành niên. . . Then chốt cái này đen hồng kiếp vân, nghiệp chướng nặng nề, một mình hắn làm sao có khả năng tạo nên? Còn có tử khí bình mệnh, tựa hồ cũng là kế thừa mà tới. . . Người này tổ tiên, e sợ không phải chuyện nhỏ.'

Chính trầm ngâm, đối diện Cao Cương kính chén rượu, hỏi: "Ân công tại sao lại đến đây?"

"Thực không dám giấu giếm, ta chính là triều đình Đồng Chương bộ đầu. . ." Đoàn Ngọc gấp miệng món ăn, thản nhiên trả lời.

Cao Cương sắc mặt đột biến, cười khổ nói: "Nguyên lai ân công cũng là đến truy bắt ta sao? Chỉ là ta e sợ không thể bó tay chịu trói đây!"

"Người đây lại nghĩ sai rồi, ta vẫn chưa có tập nã người ý tứ. . ." Cảm nhận được Cao Cương cảnh giác, Đoàn Ngọc cười nhạo nói: "Bằng không. . . Ta đã sớm điểm đến nhân mã đến rồi."

Cái này kỳ thực là lời nói dối, nguyên nhân chân chính, vẫn là người này trên người dị tượng quá mức khủng bố, tuyệt đối là cái khổng lồ vòng xoáy, Đoàn Ngọc đương nhiên muốn tránh thật xa.

Cho tới mò chỗ tốt ý nghĩ? Vẫn là trước tiên ước lượng một thoáng thực lực bản thân nói sau đi.

"Này ngược lại là. . . Ai. . . Đáng tiếc ta Cao Cương một thân võ công, dĩ nhiên không có đất dụng võ, lần trước trong quân doanh, cái kia tham tướng rõ ràng là cùng ta thủ trưởng Tần Phi Ngự có cừu oán, lại hết lần này tới lần khác phát tác ở trên người ta. . ."

Cao Cương tựa hồ là một đường bị đuổi đến tàn nhẫn, cần gấp phát tiết, đem trong lòng buồn khổ thổ lộ.

Mà Đoàn Ngọc nghe xong, lại là vẻ mặt kỳ quái.

Như vậy xem ra, Cao Cương xui xẻo, cũng thật là chịu Tần Phi Ngự liên lụy, đồng thời hấn giết cái kia tham tướng, cũng là giúp Tần Phi Ngự một tay đây.

'Nhân duyên trùng hợp, một chỉ tư tâm?'

Ngay khi Đoàn Ngọc trong lòng thầm than lúc, chỉ nghe hừng hực vài tiếng, lại một cái tửu khách lên lầu hai.

Đầu người này đội kim quan, thân mặc áo bào tím, ung vinh hoa quý, nguyên bản vừa nhìn chính là người đại phú đại quý, hết lần này tới lần khác áo bào trên trái rộng lỗ thủng cùng ô uế, phảng phất áo ăn mày, hình thành một loại lúng ta lúng túng khí chất. Nâng một thanh cữ nát vỏ đao, tự

nhiên ở Đoàn Ngọc trên bàn ngồi, ánh mắt lấp lánh, nhìn chăm chăm Cao Cường.

"Người là ai?" Cao Cường ngẩn ra, chợt ánh mắt không khỏi bị hấn nâng vó đao hấp dẫn.

Đao này sao tàn tạ, cắm vào một cái rách rách rưới rưới phác đao, trên chuôi đao quấn quanh một căn cỏ khô, đây là vật này có thể đem bán ý tứ, tương tự thương phẩm bảng hiệu.

Nhưng Đoàn Ngọc thấy, hơi biến sắc mặt, đưa tay ấn Quỷ Thiết chuôi đao.

Nếu không phải là mình áp chế, Quỷ Thiết e sợ sẽ hưng phấn hí dài ra khỏi vỏ, cùng đồng loại quyết tranh hơn thua!

"Thần binh lợi khí! Tuyệt đối là thần binh lợi khí!"

Hắn nhìn người trung niên, trong lòng lại đang cười lạnh: 'Câu cá đến rồi?'

Rất hiển nhiên, cái này chán nản áo bào tím người mục tiêu khẳng định không phải hắn, mà là cái này Cao Cường!

Kim quan áo bào tím người chỉ cười cười, tự nhiên rót rượu, uống một hớp xuống, cái này thông dong tự nhiên phương pháp, phảng phất hắn mới là này bàn thậm chí tửu lâu này chủ nhân như thế: "Người gọi ta Tử Y Hầu liền có thể! Hôm nay đến đây, là đến bán đao! Người xem đao này làm sao?"

Nói, liền đem đao hướng về trên bàn một thả.

Cao Cường trong lòng hơi động, nắm chặt chuôi đao rút ra.

Sặc!

Đao mình ở trong, phác đao ra khỏi vỏ, hàn quang bắn ra bốn phía , khiến cho hắc thoáng kinh ngạc.

Nguyên bản xem đao này bề ngoài giản dị tự nhiên, nghĩ không đến còn thật là một thanh lợi khí!

"Đao này nguyên bản là ta gia truyền, chỉ là hôm nay con sâu rượu phạm vào, nghĩ bán nó đổi chút rượu tiền, cũng không cần nhiều, hoàng kim trăm lạng liền có thể. . ."

Áo bào tím người vừa uống rượu ăn thịt, vừa nói.

Kinh ngạc chính là, chu vi tửu khách cũng đều làm theo ý mình, không chút nào chú ý tới bên này.

"Một trăm lạng vàng? Đúng là công đạo. . . Đáng tiếc. . ." Cao Cường cười khổ, hắc khốn cùng chán nản, lại bị liên tiếp truy sát, cái nào có nhiều như vậy tiền?

Chỉ là nhìn cái này phác đao, càng xem càng là yêu thích, lại suy tư vong mệnh thiên nhai, không thể không có tiện tay binh khí, dĩ nhiên không nỡ thả xuống.

Tử Y Hầu mỉm cười, ánh mắt dĩ nhiên nhìn hướng về Đoàn Ngọc, ở Quỷ Thiết trên xoay chuyển xoay một cái.

Bị người này ánh mắt nhìn kỹ, Đoàn Ngọc trong lòng rung mình, Thạch Ẩn ong ong, lại tỉnh lại, hơi suy nghĩ, cười nói: "Từ xưa bảo đao tặng anh hùng, nếu Cao huynh người yêu thích, ta liền ra tiền mua tặng người, cũng coi như một đoạn giả thoại!"

Nói, liền từ trong lồng ngực lấy ra một cái ngọc bội.

Đây là Hắc Tri Chu tang vật một trong, óng ánh long lanh, xúc tu sinh lạnh, tuyệt đối phải kể tới ngàn lượng bạc mới bắt được đến: "Người xem cái này có thể đủ?"

"Đủ rồi! Đủ rồi!"

Tử Y Hầu thu rồi ngọc bội, đem tàn rượu uống một hơi cạn sạch, cười to rời đi: "Hôm nay nhìn thấy gió nổi lên bèo tằm. . . Sáng khoái! Quả thật là sáng khoái!"

Cao Cường nhìn phác đao, vẻ mặt rốt cục không còn ngơ ngác: "Ân công. . . Ta lại thiếu nợ người một lần!"

"trái phải bắt quá một ít tài vật mà thôi. . ." Đoàn Ngọc có chút mê hoặc, lại hình như có chút rộng rãi sáng sủa.

Lúc này lần thứ hai ngừng thần vọng khí, liền thấy Cao Cường đỉnh đầu, màu đỏ sậm mây đen bị không ngừng lột bỏ, tử khí trùng thiên, rất nhiều đột phá phong tỏa ý! Càng là trong lòng rung mình: "Ta vậy cũng là. . . Đầu tư?"

"Người kia có chút kỳ quái. . . Ta đến đi hỏi một chút!" Cao Cường đứng dậy, sắc mặt kiên nghị, hướng về Tử Y Hầu đuổi tới.

Mà Đoàn Ngọc cũng là trong lòng đột nhiên lên báo động, xuống từ lâu.

"Giết!"

Phía đông khói lửa nhất thời, liền thấy được một đội kim qua thiết mã áo đen kỳ sĩ, chính đang tại trắng trợn giết chóc.

Mà bị đuổi giết, rõ ràng là trước cùng hãn đồng hành Đồng Tiết mấy người!

Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, trầm ngâm không nói, đột nhiên nổi lên, rút đao một chém.

Chu vi, mấy cái người đi đường thân đầu hai phần, thi thể nằm trên đất, máu tươi chảy xuôi, chỉ là trên mặt còn mang theo quỷ dị mỉm cười.

Pháp lực quét qua, liền hóa thành mấy tờ giấy người.

"Đây căn bản không phải cái gì chốn đào nguyên!"

Đoàn Ngọc thở dài một hơi: "Vốn là trong núi Quỷ thị! ! !"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Phá Vòng Vây

Nhìn thấu tất cả sau khi, Đoàn Ngọc pháp lực chấn động, cả người đều tựa hồ trở nên tinh thần mấy phần.

Trước Thiên Nhai chợ núi vì sao thật giống bao phủ một tầng sương mù?

Những người đi đường kia vì sao vẻ mặt quý dị?

Trong núi vì sao như vậy trái với lẽ thường tồn ở một cái thành trấn?

Bởi vì tất cả những thứ này đều là giả tạo!

Có một cái quỷ bí tồn tại, lấy vô thượng pháp lực thần thông, ở trong núi thăm mạnh mẽ tạo ra được từng hình ảnh huyền cảnh! Thậm chí ngay cả Bất Hoạch cảnh giới Lâm Bất Khí đều có thể lừa gạt qua đi.

Nghiền ngẫm phía dưới, thực sự khủng bố đáng sợ!

"Vì lẽ đó. . . Những kia áo đen hắc giáp kỵ sĩ, cũng vậy. . . Âm binh Âm tướng? Chúng ta tiến vào một cái Thần đạo đại năng Pháp vực? Chẳng trách vừa bắt đầu liền có Thạch Ấn ong ong cảnh báo. . ."

Nhưng dù cho nhìn thấu, cũng không làm nên chuyện gì.

Dù cho là rừng sâu núi thẳm, không thấy ánh mặt trời nơi, có thể ở dương gian hoạt động như thường Âm binh Âm tướng, cũng thực sự là khủng bố cực kỳ!

Đoàn Ngọc bước nhanh truy đuổi, liền nhìn thấy bị đuổi giết Đồng Tiết một nhóm.

Dù cho lại là võ công hảo thủ, đạo thuật cường nhân, bị một đại đội kỵ binh vây quét, cũng chỉ có chạy trốn chết phần.

"Tại sao lại xuất hiện nhiều như vậy kỵ binh, từng cái từng cái võ công tinh mạnh, quả thực là cao cấp nhất tinh binh!"

Một cái kỵ binh xung phong lại đây, người mượn mã lực, một đao chém dọc.

Đồng Tiết cường tiếp một đao, cảm giác toàn bộ cánh tay phải đều ở tê, không khỏi ai thán: "Lẽ nào hôm nay muốn mất mạng tại đây? Không. . . Ta nhưng là thất phẩm Ngân Chương, làm sao có thể chết ở chỗ này? Mọi người chia nhau chạy!"

Hắn khuôn mặt vặn vẹo, giống như ác quỷ, trước tiên nhảy vào một cái hẻm nhỏ.

Có người này đi đầu, mặt sau Đồng Chương bộ đầu đám người nhất thời tan tác như chim muông, chỉ lưu lại một người, rõ ràng là tại Tỉnh Bạch!

Nàng tu luyện đạo thuật, tuy rằng cũng có mấy tay võ công, nhưng hiển nhiên không bằng tông sư, thể lực không được, lúc này liền trở thành vật hy sinh!

"Kỵ binh thành quân, tự sinh Thiết Huyết sát khí, cùng Long khí giống như khắc chế đạo thuật, nếu là Nguyên Thần Chân Nhân, hay là còn có mạng sống cơ hội. . ."

Tại Tỉnh Bạch liên tục vùng kiếm, chung quy không thể nào địch nổi, thở hồng hộc, đổ mồ hôi tràn trề, ánh mắt tan rã: "Không nghĩ tới, ta hôm

nay muốn mất mạng tại đây!"

"Giá!"

Ở đối diện nàng, một tên kỵ binh giáp đen thành lĩnh khởi xướng xung phong.

Lúc này trọng giáp kỵ binh một khi xung phong lên, quả thực là khó giải, đặc biệt kỵ sĩ dựa vào tuần mã xung phong lực lượng chém vào, lực đạo thậm chí càng vượt quá tông sư!

Này kỵ sĩ kỹ thuật cưỡi ngựa rất tốt, trong tay trường mâu liền muốn đem tại Tĩnh Bạch đánh bay.

Chính là ở Tĩnh Bạch coi chính mình không may lúc, trước mặt bỗng nhiên nhiều cái bóng lưng.

"Giết!"

Đoàn Ngọc rút đao ra khỏi vỏ, hai tay cầm đao, đột nhiên về phía trước một chém.

Sặc!

Quý Thiết đao phát ra ong ong, mơ hồ có thể thấy được một đạo màu đỏ tím quang nhận xuất hiện, dọc theo kỵ sĩ đỉnh đầu bổ xuống.

Xoẹt!

Đột nhiên, cái này cái kỵ sĩ cả người lẫn ngựa liền từ ở giữa chia làm đều đều hai nửa, hướng thế chưa giảm, từ Đoàn Ngọc cùng tại Tĩnh Bạch hai bên bay qua.

"Chuyện này. . ." Tại Tĩnh Bạch nhìn thấy tình cảnh này, trở về từ cõi chết vui mừng chưa sinh, có chỉ là tràn đầy kinh ngạc: "Binh gia tuyệt đỉnh,

Hàng Long Phục Hổ cảnh giới?"

Bình gia lấy võ nhập đạo, quân khí rót vào người sau khi, vẫn cần huấn luyện tinh binh, nắm giữ quyền sinh quyền sát trong tay Thiết Huyết sát khí.

Tu luyện tới cảnh giới cực cao sau khi, liền có thể sinh ra long hổ đại lực, có thể Hàng Long Phục Hổ!

Nếu không thì, dù cho có thần binh lợi khí, cũng không cách nào giống như vậy đem xung phong kỵ binh từ giữa một chém làm hai, điều này cần lực cánh tay, quả thực vượt qua thân thể cực hạn, liền tông sư đều hít khói!

"Đạo trưởng không muốn mê hoặc, những thứ này cũng không phải là dương thế kỵ binh, mà là Âm binh!"

Âm binh chính là vô hình khí ngưng tụ, cùng sinh động vật thật không giống, trong đó ít nhất có gấp trăm lần chênh lệch, lại thêm vào Đoàn Ngọc Quỷ Thiết chi đao tự mang hung sát, nhất là khắc chế loại này vô hình thân thể, mới có thể tạo thành loại này đáng sợ thị giác hiệu quả.

Nếu như đổi thành dương thế kỵ binh, Đoàn Ngọc khẳng định là vu hồi công kích, không thể chủ động nghênh tiếp xung phong, muốn chết cũng không phải như vậy.

"Âm. . . Âm binh?"

Cái gọi là biết thấy bích chương, trên thực tế cũng chính là một tầng giấy mà thôi, chọc thủng sau khi, liền Tĩnh Bạch nhất thời bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Chẳng trách ta luôn cảm thấy có chút không đúng , bất quá vẫn là muốn đa tạ vị này bộ đầu cứu giúp. . . Ta tên tại Tĩnh Bạch, người đây?"

Đoàn Ngọc cười khố, nếu không là nhìn thấy nàng bị hãm tại chỗ này, chính mình cũng sẽ không lao ra, chỉ là cái này kiếp trước sư tỷ tính tình vẫn là không sửa a: "Ta tên Đoàn Ngọc, Đồng Chương bộ đầu!"

"Đa tạ Đoàn đồng chương. . ." Tại Tĩnh Bạch âm thầm tâm gầy, lại so sánh Đồng Tiết, càng là lập tức phân cao thấp.

"Tốt, vẫn là chờ xông ra trùng vây lại nói. . . Âm binh không so dương tướng, không cần sợ sệt sát khí phản phệ loại hình, cứ việc triển khai đạo thuật, ta chủ công, người ở phía sau phụ trợ!"

Đoàn Ngọc chấn động trường đao, nhìn đối diện lại hội tụ thành trận hình Âm binh, không khỏi lộ ra một nụ cười.

Những thứ này Âm binh Âm tướng tuyệt đối đã đạt đến cực cao trình độ, bồi dưỡng lên không kém Đạo môn đạo binh, chỉ là chính mình nắm giữ Quỷ Thiết, chính là vừa vặn khắc chế, giết lên đường như cắt rau gọt dưa.

"Giết!"

Đối diện một trận nổ vang, lại có năm kỵ xung phong, móng ngựa ngang qua chướng ngại như bay, lúc này thoát nhìn tuyệt đối là Âm binh không thể nghi ngờ.

Tại Tĩnh Bạch âm thầm bên trong tĩnh, không chút do dự mà triển khai đạo pháp: "Sắc lệnh! Mộc hành triệu đến! Vội vã như luật! Mau!"

Ầm!

Trên mặt đất, đột nhiên sinh ra rất nhiều bụi gai dây leo, phảng phất măng xà giống như, mang theo xước mang rô, hướng về kỵ sĩ cuốn tới.

Loại này tiểu thuật, ở chân chính dương thế trước mặt đại quân , căn bản liền triển khai đều triển khai không ra, nhưng ở này pháp vực bên trong, lại là hiệu quả kỳ giai.

Mấy cái kỵ binh xung phong thế, nhất thời bị những thứ này bụi gai ngăn cản, thừa cơ hội này, Đoàn Ngọc thả người tiến lên, ánh đao mấy thêm.

"A!"

Nường theo sắc nhọn tiếng kêu thảm thiết, một cái kỵ binh đầu bay ra, dĩ nhiên ở giữa không trung liền hóa thành khí xám đen, lại bị Quỷ Thiết thu nạp.

Đoàn Ngọc bước chân liên tục, giết sạch những thứ này người sau, thả người nhảy vào trận địa địch, liên tiếp đại chém đại sát.

Quỷ Thiết trước, dĩ nhiên không có ai đỡ nổi một hiệp!

Dù cho những thứ này Âm binh tinh nhuệ đến cực điểm, thậm chí ngưng tụ ra khôi giáp, có thể chống đối người bình thường đao thương chém vào đâm đi, nhưng bị đao sát khí vọt một cái, đều là quân lính tan rã.

"Sảng khoái! Quả thật là sảng khoái!"

Đoàn Ngọc đến cuối cùng, một đao phía dưới, thậm chí ngay cả chém mấy người, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to.

Quả nhiên đao mới là chuyên ty sát phạt chí bảo, tới đây đấu tranh ở trong, hẳn cũng cảm giác mình đao thuật bất cứ lúc nào đều có thể tiến thêm một bước, đột phá đến cảnh giới càng cao hơn bên trong đi.

Trong lúc đang suy tư, lại một đạo pháp thuật rơi xuống ở trên người, chính là tăng thêm loại trắng hào giáp, bám vào toàn thân, hình thành một

tầng sáng rực áo giáp.

Đoàn Ngọc thấy vậy, lưỡi đao bên trên cũng hiện ra Phá Tà pháp chú, quang mang liên thiểm, đem tàn dư Âm binh giết hết.

"Hóa ra là đồng đạo!"

Tại Tĩnh Bạch lên trước một bước, mặt mày mang theo kinh ngạc.

Như thiếu niên này, đao pháp dĩ nhiên liền đến Tông Sư cảnh, đồng thời vẫn là Ngũ Khí Triều Nguyên Luyện Khí sĩ, không khỏi âm thầm kính phục, lại có chút tiếc hận.

Nếu là sớm chút thời gian, ở đây người vẫn không có nhập đạo trước gặp gỡ, mình nhất định sẽ dẫn hắn bái vào Bạch Hào sơn.

Đáng tiếc lúc này Đạo chủng đã ngưng, không cách nào có thể sửa, dù cho tái dẫn nhập đi vào, cũng là cả đời ngoại môn, nhiều nhất làm được ngoại môn trưởng lão, không cách nào vào được hạt nhân.

"Nơi này chỉ sợ là một cái nào đó vị đại thần Pháp vực, chúng ta vẫn là mau chóng rời khỏi là tốt nhất!"

Đoàn Ngọc nhắc lên đều không nhắc Đồng Tiết, càng là có chút cười trên sự đau khổ của người khác.

Ở Pháp vực trong, gặp phải Âm binh Âm tướng, đạo thuật liền rất hữu dụng, Đồng Tiết cũng không có chính mình Quỷ Thiết, chỉ dựa vào võ giả một bầu máu nóng, có thể kiên trì bạo phát mấy lần?

"Đúng là như thế!"

Tại Tĩnh Bạch liên tục gật đầu, càng sẽ không lý trước vứt bỏ nàng cái kia một đám người chết sống.

Lúc này nhìn chu vi, chỉ thấy Âm binh diệt hết sau khi, nguyên bản người đi đường cũng biến mất không còn tăm tích, trên đường phố tràn ngập một luồng sương mù, kiến trúc ảnh ảnh lay động, không khỏi càng là trong lòng phát lạnh: "Quả là âm vực! Mau lui!"

Lui lại lúc, Đoàn Ngọc vẫn là đem đáy lòng nghi hoặc hỏi lên: "Thư viện Lâm Bất Khí, đạo hữu có từng nhìn thấy?"

"Đoàn huynh xưng hô ta Tĩnh Bạch là được!"

Tại Tĩnh Bạch nhỏ hơi nhỏ giọng nói: "Lâm tiên sinh tiến vào cái này Pháp vực sau khi, không đến bao lâu cũng là cùng chúng ta đi tán, xem ra là có Thần Chi trong bóng tối chủ trì, cố ý phân mà kích chi!"

Này thế Thần Chi tuy rằng có thể thoát can thiệp dương thế, nhưng tiêu tốn lớn như vậy tâm huyết đánh đổi, tuyệt đối không thể chỉ là đùa giỡn.

Mà Đoàn Ngọc liên tưởng đến trước tửu lâu mua đao, lại là như có ngộ ra.

Bọn họ hai người cước lực nhanh chóng, lại thêm vào đã khám phá sương mù, có đạo pháp hộ thân, càng sẽ không bị Quỷ Đánh Tường loại hình dẫn đi nhầm đường, không đến bao lâu liền giết tới biên giới phạm trù.

Đoàn Ngọc cầm trong tay Quỷ Thiết, dừng không thể đỡ, dù cho chân chính Thần Chi, cũng không dám tới ăn một đao.

Sóng!

Hai người xuyên qua cây hoè kết giới, lại quay đầu nhìn lại, đều là choáng váng.

Chỉ thấy một tầng màn ánh sáng năm màu chậm rãi phá nát, hiện ra trong đó thành nhỏ, còn có như ảnh như hiện đường phố.

Sương mù trong cơn mê lung, cái kia thành quách, đường lớn, thậm chí ngựa xe như nước người đi đường, đều là dần dần hư huyền, chậm rãi biến mất không thấy.

...

Mặt khác một chỗ trong rừng rậm, ngóng nhìn Thiên Nhai biến mất, Cao Cường vẻ mặt có chút mờ mịt.

"Thần Lâm Bất Khí, bái kiến Chủ công!"

Ở trước mặt hắn, Lâm Bất Khí sâu sắc quỳ sát, cẩn thận tỉ mỉ hành đại lễ: "Nguyện vì Chủ công đi theo làm tùy tùng, máu chảy đầu rơi!"

"Người đứng lên đi. . . Ta hiện tại đầu còn có chút mơ hồ!"

Cao Cường vùng vùng tay, cười khổ nói: "Mới vừa cái kia, thực sự là ta tổ tông?"

"Chủ công Thiên Hoàng quý tộc, tuyệt không khả nghi, ta thư viện được Đại Hạ đại ân, khi phụng chính thống!" Lâm Bất Khí lại lạy: "Chủ công trên tay Đại Hạ Long Tước, chính là minh chứng!"

"Đại Hạ Long Tước?"

Cao Cường ngẩn ra, chợt nhìn trên tay tàn tạ phác đao.

Chỉ thấy lúc này cái này đao thành linh phát sinh ra biến hóa, từng tia tia quang mang lưu chuyển, kim chuôi ngân sao, Long hình nuốt miệng, tử khí ám uẩn, cao quý phi phàm.

Bên tai, lại truyền tới Lâm Bất Khí âm thanh kích động: "Đao này chính là Đại Hạ hoàng thất tạo nên, chỉ có hoàng gia huyết mạch mới có thể nắm giữ! Chủ công nắm giữ, chính là đại nghĩa tại người, thiên hạ chính thống, tứ địa trung trinh chí sĩ, hoàn toàn ngóng trông lấy phán Chủ công trọng hưng Đại Hạ a!"

"Đại Hạ? !"

Cao Cương cười khổ càng sâu: "Năm đó Đại Hạ thiên hạ, từ lâu toàn bộ lật úp, quần hùng tranh giành, ta có tài cán gì? Dám cùng khánh quân, Sở vương đánh đồng với nhau?"

Chỉ là trong ánh mắt, tên là dã tâm ngọn lửa nhưng dần dần ngưng tụ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Vô Thường

"Muốn bao phủ phạm vi lớn như thế, tất cả chân thực không giả, thậm chí mê hoặc chúng ta. . ."

Kết giới ở ngoài, tại Tĩnh Bạch nhìn âm trầm rừng cây, bỗng nhiên rừng mình một cái: "Ứng nên là công hầu một cấp thần linh?"

"Có lẽ vậy!"

Đoàn Ngọc nghĩ đến một cái nào đó tự xưng Tử Y Hầu gia hỏa, cái kia rõ ràng là cái dùng tên giả.

Này thế Thần đạo cùng dương thế tương đồng, cũng không có nhiều như vậy đẹp dễ, Thần đạo nam tước tương đương với dương thế thất phẩm, lại lên trên, tử tước lục phẩm, bá ngũ phẩm, hầu tứ phẩm, công tam phẩm, cuối cùng vương cùng đế quân, chính là hai nhất phẩm!

Then chốt là cái này Thần đạo giai vị, cũng không phải là người chủ nói sắc phong liền có thể sắc phong, mà là nhất định phải bản thân thực lực có thể đạt đến, hoặc là dương thế khí vận trả giá, mạnh mẽ đề bạt tới, nói chung nhất định phải phù hợp vị cách.

Trên lý thuyết, dương thế phong tặng thụ hào đưa cho khí vận, bởi vì chỉ có một lần tính, đều là kém hơn thế nữa, ít nhất muốn xuống hàng hai cái lớn cấp bậc.

Tỷ như hoàng đế phong một cái nào đó Anh linh làm vì mỗ mỗ hầu, trên thực tế ở cõi âm xuất hiện, nhiều nhất chỉ là một cái tử tước chi thần.

Thậm chí cái này còn nhất định phải là Đại Hạ loại kia nhất thống hoàng đế, đến phiên Khánh quốc quốc quân loại này, chính mình cũng chỉ là Vương cấp, có thể phong đến cái gì?

Đương nhiên, dù cho chỉ là một cái nho nhỏ Thần đạo nam tước, lực lượng cũng là vô cùng khủng bố. Mặc dù không cách nào trực tiếp can thiệp dương thế, nhưng bất tri bất giác, vẫn cứ có thể tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Mà công hầu thần linh, có thể trực tiếp ở dương thế hiện ra Pháp vực, thậm chí mê hoặc Tu hành giả!

'Nói cách khác, cái kia Tử Y Hầu, khả năng là trước đây Đại Hạ một cái nào đó Vương gia, thậm chí là. . . Hoàng đế?' Đoàn Ngọc sờ sờ cằm, suy tư: 'Nói như vậy lên, họ Cao, tựa hồ là trước Đại Hạ hoàng thất họ đây. . .'

Một niệm đến đây, nội tâm không khỏi càng thêm trầm trọng.

Bởi vì kiếp trước hắn, có thể căn bản chưa từng nghe nói cái gì Cao Cương sát tướng lưu vong, thậm chí càng thêm nổi danh sự tích. Tựa hồ chỉ là phù dung chớm nở tông sư, liền biến mất không còn tăm tích.

Nhưng hiện tại, rõ ràng lại bị thay đổi!

'Kiếp trước ta, thực sự quá yếu, vẫn chưa thể tiếp xúc được thế giới này chân chính tin tức a. . .'

Đoàn Ngọc thở dài trong lòng, nhìn hướng về bên cạnh tại Tĩnh Bạch: "Đạo hữu. . . Nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta đi trước là hơn!"

"Như vậy rất tốt!"

Tại Tĩnh Bạch lập tức đồng ý, chỉ là lại hơi kinh ngạc.

Đoàn Ngọc vừa nhìn liền rõ ràng ý tứ, đem chính mình đắc tội Hành nhân ty, còn có sau đó liên quan tới Đồng Tiết một ít mơ hồ suy đoán nói.

"Thì ra là như vậy. . ." Tại Tĩnh Bạch lập tức tỏ ra là đã hiểu, dù sao đối với tán tu chèn ép, chính là Khánh quốc cùng Bạch Hào sơn quốc sách, chỉ là nhìn thấy Đoàn Ngọc rơi xuống đến nước này, vẫn là không khỏi có chút đáng tiếc: "Chức quan tại người, đối với tại Luyện Khí sĩ chúng ta mà nói tựa như phụ trọng tiến lên, khó có thể thành tựu. . . Như đạo hữu có ý, thiếp thân nguyện tiến cử đạo hữu tiến vào Bạch Hào sơn, thanh tịnh tu hành , nhưng đáng tiếc, chỉ có thể nhập ngoại môn!"

"Cái này. . . Xin cho ta cân nhắc một, hai!"

Đoàn Ngọc cười khổ, kiếp trước chính mình dù như thế nào, cũng coi như căn chính miêu hồng Bạch Hào sơn truyền thừa, Nguyên Thần Chân Nhân, đến hậu kỳ đều bị như thường hi sinh.

Ngoại môn trường lão địa vị, so với bên trong môn chân truyền còn thấp, đợi đến đại kiếp nạn đến thời khắc, quả thật là muốn khóc cũng không kịp.

Ngay sau đó hai người cùng nhau lên đường, Đoàn Ngọc lại nói bóng gió, hỏi tại Tĩnh Bạch vì sao tới đây vấn đề.

Đối với vị này Đoàn đồng chương, tại Tĩnh Bạch chẳng biết vì sao, chính là cảm giác vô cùng hợp ý, đồng thời nhớ tới đối phương cũng là Thần bộ ty bên trong người, xem như là nửa cái người mình, đồng thời cũng không phải bí mật gì, rốt cục nói: "Tập nữ Cao Cường, chỉ là tiện tay mà làm , bởi vì ta vừa vặn ở phụ cận. . . Bản đạo rất nhiều đệ tử, cũng đã khởi hành lên phía bắc, dự bị tiến vào thảo nguyên, tham gia luận đạo pháp hội ! Nghe nói này giới không tầm thường, Chính Dương đạo Đạo chủ khiêu chiến Ô Duyên bộ Đại tế ti, chính là đỉnh cao cuộc chiến!"

Tin tức này thực sự giống như lời đình, đem Đoàn Ngọc đánh đến suýt chút nữa đại ra: "Nhanh như vậy? Quá nhanh! Quá nhanh!"

Ô Duyên bộ chính là Bắc Yến đại địch, có hoàng kim huyết mạch, là bá chủ trên thảo nguyên.

Đồng thời, tương tự nuôi dưỡng một nhóm thần thông tu sĩ phụ tá, bất quá ở trên thảo nguyên, bình thường xưng là tế ti hoặc là Vu sư.

Ô Duyên bộ Đại tế ti, chính là đứng ở đỉnh cao nhân vật, có thể cùng mười Đại đạo mạch Đạo chủ đánh đồng với nhau, người này một ngã xuống, Ô Duyên bộ liền muốn mất đi ba phần mười phần thắng!

Thế nhưng rõ ràng là mấy chục năm sau chuyện, vì sao hiện tại liền phát sinh?

Đoàn Ngọc chăm chú suy nghĩ, cũng chỉ có thể đổ cho chính mình con bướm hiệu ứng, quả thật là như trước mặt trúng một búa.

Lúc này cả người lại càng ngày càng thanh tỉnh, nghĩ đến trước Đình Nhượng nói Khánh đô kiêng kỵ húy, không khỏi lại thăm dò hỏi: "Bát Hiền vương gần nhất làm sao? Có từng chịu đến chèn ép?"

"Bát Hiền vương?" Tại Tĩnh Bạch thoáng kinh ngạc: "Người cũng quan tâm Khánh đô việc?"

"Ta cùng Đình Nhượng tư giao rất mật. . ." Đoàn Ngọc không chút do dự mà đem Đình Nhượng kéo đi ra làm bia đỡ đạn.

"Chèn ép đó là trước chuyện, gần nhất trái lại thân nặng chi, quân thượng có ý để Bát Hiền vương tham dự chính sự. . ." Tại Tĩnh Bạch suy nghĩ một chút, cái này cũng không phải cái gì tuyệt mật, Khánh đô bên trong cao tầng vòng tròn cũng biết, không có che giấu.

"Tại sao lại như vậy?" Cái này rất không bình thường, Đoàn Ngọc không khỏi truy hỏi.

"Có người nói. . ." Tại Tĩnh Bạch theo bản năng mà nhìn ngó chu vi, hạ thấp giọng: "Quốc quân long thể nợ giai. . ."

'E sợ không chỉ là nợ giai đơn giản như vậy!'

Đoàn Ngọc trong đầu phảng phất xẹt qua một tia chớp, cái gì đều hiểu.

Quốc quân bệnh nặng, Bát Hiền vương mới có thể đường làm quan rộng mở, dù sao dù cho lúc này Khánh quốc quốc quân còn có con trai, cũng ở bi bô tập nói.

Nếu là bất hạnh bằng hà, chủ thiếu thần nghi, Khánh quốc lại ở vào bốn mặt đều địch, e sợ lập tức thì có bất trắc tai họa!

Này không phải chỉ là thần tử cái nhìn, thậm chí cũng có vương thất nhân tố ảnh hưởng, bởi vậy Bát Hiền vương mới có thể đến cường điệu dùng.

Ở ba nước bên trong, liền có như vậy ví dụ, Tôn Sách chết rồi, Đông Ngô vẫn chưa đứng Tôn Sách con, mà là trực tiếp lập Tôn Quyền! Bởi vì loạn thế trong, một cái trẻ nhỏ căn bản là không có cách ngồi vững vàng đại vị, trừ phi nghĩ muốn diệt quốc!

Thời thái bình, Bát Hiền vương tên như vậy, khẳng định là nhật tước nguyệt giảm, chậm rãi yếu bớt ảnh hưởng, đợi đến mấy năm sau liền có thể giam cầm giết chết.

Mà kiếp trước lịch sử cũng là như vậy, Bát Hiền vương mấy năm sau bị luận tội đoạt tước, lại qua mấy năm xử tử.

Khi đó Khánh quốc quốc quân thân thể khẳng định vô cùng khoẻ mạnh, đồng thời các con cũng dần dần lớn lên, bởi vậy mới có thể hung hãn giết chết, không sợ hãi phản phệ.

Nhưng hiện tại, lại không xong rồi!

Quốc quân bệnh nặng, lúc này còn muốn giết ấ tại thuận vị thái tử, quần thần cùng vương thất đều sẽ không đáp ứng.

Mà cái gọi là vương quyền, cũng là một cái rất vi diệu đồ vật, một khi tất cả mọi người đều âm thầm chuyển đến, đó chính là trò cười. Trừ phi là khai quốc thái tổ, còn có thể có hạn cùng thể chế chống lại ở ngoài, cái khác quốc quân đều phải phục tùng với mình thể chế, bởi vì hãn quyền lực cũng là tự thể chế bên trong mà sinh, không thể tự kiểm chế phủ định chính mình!

Bởi vậy, dù cho lúc này Khánh quốc quốc quân, e sợ đều không muốn giết Bát Hiên vương, thậm chí có ý nâng đỡ người này.

Không có biện pháp, đây là làm cái này một cái hợp lệ chính trị sinh vật cơ bản tố chất!

Nói cách khác, như mạnh mẽ lập trẻ nhỏ, này chờ đợi chính là Khánh quốc vong quốc, tế tự đoạn tuyệt, so với cái này mà nói, lập một cái đệ đệ cũng không phải là không thể tiếp thu.

Bất quá theo Đoàn Ngọc, lúc này để Bát Hiên vương tham dự chính sự, còn có động viên ý tứ ở bên trong, một khi chờ Khánh quốc quốc quân khôi phục như cũ, vậy khẳng định lại là trở mặt không quen biết.

Chỉ là những thứ này đều không trọng yếu.

Đoàn Ngọc lúc này chỉ nghĩ cất tiếng cười to, thật sâu cảm nhận được vận mệnh trào phúng!

Chính mình tự trọng sinh tới nay, vẫn khổ tâm kinh doanh, tự cho là dù cho thoáng có ảnh hưởng, cũng ít nhất còn có thể có thời gian hai mươi mấy năm, đầy đủ tích lũy lâu dài sử dụng một lần.

Nhưng lúc này xem ra, quả thực chính là trò cười! ! !

Mấy chục năm? E sợ mười năm đều ghê gớm!

Trên thảo nguyên, Bắc Yến đánh bại đại địch Ô Duyên bộ, nhiều nhất chỉ cần năm năm! Mà chinh hợp thảo nguyên thế lực, khôi phục nguyên khí, cũng nhiều nhất năm năm!

Trong vòng mười năm, người Hồ nhất định xuôi nam!

Ngoài ra , bởi vì đem Bát Hiền vương xem thành rò nước thuyền lớn, chính mình trước đã mạnh mẽ đem hấn đặc tội rồi.

Có lẽ hẳn lúc này còn không biết khi đó người tuổi trẻ gọi Đoàn Ngọc, nhưng nếu như mình còn ở Khánh quốc tiếp tục chờ đợi, liền một ngày nào đó sẽ biết được!

Nếu để cho hấn đăng cơ nắm quyền, cái kia tính mạng của chính mình?

'Quá nhanh. . . Quá nhanh. . .'

Đoàn Ngọc hầu như nghĩ cười to ba tiếng, rốt cuộc biết đây là một cái sống sờ sờ thế giới, dù cho chính mình có sống lại, mỗi nhân vật cũng không phải NPC, sẽ ngoan ngoãn chờ người phát động sự kiện.

"Người cười cái gì?"

Trong khi đi vội tại Tĩnh Bạch nhìn thấy Đoàn Ngọc hầu như liền nước mắt đều muốn bật cười, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

"Ta đang cười cái này vận mệnh vô thường a!"

Đoàn Ngọc thở ra một hơi dài, mạnh mẽ tập trung tinh thần.

Sống lại tới nay một ít kế hoạch, nhất định phải thay đổi! Thậm chí, bố cục thiên hạ kế hoạch, cũng phải nhanh một chút tiến hành!

'Cũng may ta xưa nay không có ý định ở Khánh quốc trên một cái cây treo cổ. . . Dù cho người Hồ xuôi nam, muốn một đường công thành thoáng qua đến phía nam, cũng không phải chuyện dễ dàng. . . Huống chi, cho dù là Đại Hạ, cũng còn có rất nhiều chưa chinh phục nơi đây!'

Làm cái này người "xuyên việt", Đoàn Ngọc trời sinh liền sẽ không để ý một thành một chỗ được mất, còn có loại kia cổ nhân đối với nào đó sâu sắc nhớ nhung cùng thề sống chết cùng tồn tại, hoàn toàn cũng không bị hấn để ở trong mắt.

Hắn lưu ý, chỉ có chính mình nhà nhỏ cùng thù riêng!

'Đời này, tất cùng người Hồ chống lại đến cùng!'

'Còn có ở Khánh quốc chuẩn bị làm việt, đều phải tăng nhanh tiến độ, ta tự thân tu vị cũng không thể rơi xuống, sau khi trở về, lập tức mở lộ luyện đan, tiện thể mưu cầu càng nhiều chức quan khí vận, giúp ích tu vị!'

Đoàn Ngọc âm thầm bất chấp.

Mà loại này vẻ mặt, nhất thời làm chu vi tại Tĩnh Bạch giật cả mình:
"Đạo hữu vì sao như vậy?"

"Nghĩ đến một chút khó có thể chịu đựng việc. . ." Đoàn Ngọc nhìn về phía tại Tĩnh Bạch, có chút đau đầu, nếu là khả năng, hắn càng muốn đem sự phụ mạch này đều dao động đến phía nam đi, bất quá cái này kiếp trước sư tỷ tính tình hắn cũng biết, tuy rằng mặt ngoài dịu dàng như nước, thực tế

quật không được, vô cớ đau đầu: "Ngoài ra. . . Đối với tại thảo nguyên phong quang, luận đạo pháp hội, ta cũng rất có hứng thú, chẳng biết có được không đồng hành?"

"Vừa là đồng đạo, tự nhiên có thể!" Tại Tĩnh Bạch gật gù: "Chỉ là người có chức vụ tại người. . . Cũng may ta nghe nói trên đối mặt lần này sự tình vô cùng coi trọng, có lẽ đem từ các châu bên trong rút ra Hành nhân ty cùng Thần bộ ty tinh nhuệ, cùng chúng ta Bạch Hào sơn cùng đi thảo nguyên. . ."

Nói xong, liền bản thân nàng đều hơi hơi kinh ngạc, không biết vì sao đối với cái này lần đầu gặp gỡ thiếu niên liền thân thiết với người quen sơ.

"Đa tạ!"

Đoàn Ngọc nghiêm túc vừa chấp tay, kiếp trước các loại, kiếp này tất nhiên sẽ từng cái báo lại!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Luyện Đan

Sau ba ngày, quận Cự Sơn quận thành.

Chính đang tại khôi phục nguyên khí, cũng chờ đợi công văn Đoàn Ngọc, được đến một cái làm hãn có chút giật mình tin tức: "Cái gì? Đồng Tiết tên kia còn sống sót?"

Nói thật, hãn còn thật không nghĩ tới sẽ có cái này triển khai.

Lúc trước ở Thương Mãng sơn trong, nhìn thấy nghi tựa như Thần đạo đại năng mở ra Pháp vực, hãn cùng tại Tĩnh Bạch nơi nào còn dám nhiều chờ? Không sợ bị người khác một cái đầu ngón tay nhấn chết rồi, hoặc là xui xẻo sóng mặt đất đổ?

Lại thêm vào tại nữ quan bị vứt bỏ lửa giận, là lấy chết đạo hữu không chết bản đạo, trực tiếp bỏ của chạy lấy người.

Cho tới nguyên bản truy bắt Cao Cương nhiệm vụ, càng là bị ném tới lên chín tầng mây.

Nhưng Đoàn Ngọc không nghĩ tới chính là, cái kia Đồng Tiết lại còn có thể sống đi ra, tuy rằng có người nói đáng kiếp vô cùng thâm, người bị thương nặng, còn đứt đoạn mất một cánh tay, nhưng dù sao đi ra.

"Quả nhiên không thể không nói gieo vạ di ngàn năm sao?"

Đoàn Ngọc thừa nhận, chính mình nội tâm xác thực có làm cho đối phương tự sinh tự diệt ý nghĩ.

Dù sao người này tuy rằng che giấu rất khá, nhưng này cổ ác ý lại vẫn bị hấn nhay cảm phát hiện, lúc này nhìn thấy cái này chết nhất định cư nhiên còn có thể giữ lại khẩu khí giãy dụa đi ra, không khỏi kinh ngạc.

"Chỉ là phế bỏ một cái cánh tay, còn có một thân võ công, cái này Ngân Chương vị trí, ngồi đến ổn sao?"

Dù cho nghĩ như vậy, đi tới cửa phòng bệnh, Đoàn Ngọc liền đổi một mặt đau thương vẻ mặt, đẩy cửa mà vào: "Ty chúc cầu kiến Ngân Chương đại nhân!"

"Đoàn Ngọc? Là người!"

Trên giường nằm quả nhiên là Đồng Tiết, lúc này giãy dụa mà lên, trên bả vai bọc lại thấm máu băng vải, nhìn hướng về Đoàn Ngọc ánh mắt lại là tràn ngập cảnh giác —— thật giống như một con bị thương Lang vương!

Đặc biệt nhìn thấy Đoàn Ngọc không bị thương chút nào sau khi, Đồng Tiết ẩn nhẫn cho dù tốt, cũng không khỏi rít gào: "Ngày đó người không tên mất tích, đi nơi nào? Vì sao lâm trận bỏ chạy?"

"Đại nhân bớt giận, ta ngày đó vẫn chưa lâm trận bỏ chạy, mà là bị Thần Chi pháp vực mê hoặc, thể đơn sức bạc thời điểm gặp phải tập kích. . . Thật vất vả trải qua một phen huyết chiến, mới giết ra khỏi trùng vây, cũng cứu ra Bạch Hào sơn tại nữ quan. . ." Đoàn Ngọc không chút hoang mang nói: "Chúng ta liên thủ công văn, đã đưa đi châu lý!"

Đây chính là muốn tạo thành đã định sự thực, tiên phát chế nhân.

Chỉ là thừa dịp chính mình cái này thủ trưởng sống chết không rõ thời khắc, liền vượt cấp báo cáo, lại thêm vào trước đẩy cửa mà vào hành vi, một cái ương ngạnh tội danh là làm sao cũng chạy không được.

Đồng Tiết ánh mắt âm u, hầu như hận không thể đem Đoàn Ngọc giết.

Chỉ là lúc này còn có chút lý trí, nhìn thấy đứt rời cánh tay, liền cái gì lửa giận đều tắt.

Hắn là võ giả, mất đi một cánh tay, lại thêm vào chịu đến trọng thương, võ công ít nhất muốn đánh tới năm gãy!

Dù như thế nào, này dịch sau khi, đều sẽ lui ra đến rồi.

Mà theo triều đình thông lệ, đối với hắn người như thế, có thể hỗn cái chức suông vinh nuôi đều là kết quả tốt nhất.

Một khi mất đi cái này thân da hổ, trong nhà nhất định miệng ăn núi lở, hưởng chi, còn có những năm này kết làm kẻ thù bỏ đá xuống giếng.

Đặc biệt người này trước mặt!

Lấy hắn mới vừa phá hoạch mưu nghịch đại án công lao, tuy rằng không thể liền thăng bốn cấp, nhưng lên tới Chính bát phẩm, thay thế chương Ngân Chương vị trí, lại là hầu như nắm chắc, chính mình còn vì hắn bỏ ra vị trí!

Đây cơ hồ để Đồng Tiết cắn nát răng bạc, nhìn ngó chu vi, giận hừ một tiếng: "Các người đều đi ra ngoài!"

Nhất thời, nguyên bản hầu hạ nha hoàn người hầu đều thân thể run lên, khom người lui ra.

"Ngân Chương đại nhân có gì phân phó?" Đoàn Ngọc chỉ cười cười, không để ý lắm hỏi.

"Trước việc, cũng không cần nói nữa, nhưng người có muốn hay không làm cái giao dịch?" Đồng Tiết nói: "Người lại có biết, người đã sâu

sắc đặc tội Hành nhân ty bên trong một người, cần thiết đưa người vào chỗ chết mới yên tâm!"

"Không biết, nhưng ta tin tưởng, Hành nhân ty cố gắng cho triều đình, tất sẽ công bằng chấp pháp!" Đoàn Ngọc đại nghĩa lắm liệt trả lời: "Đại nhân người cẩn thận dưỡng thương, ty chúc xin cáo lui!"

Nói xong hào không lưu luyến, đi ra phòng bệnh.

Cho tới Diệp Châu Hành nhân ty? Liền ngay cả Hồ Đức cũng không bị hấn để ở trong mắt, nếu như dám đến làm khó dễ, trực tiếp giết chính là!

Lâu dài quy hoạch biến thành ngắn hạn, Đoàn Ngọc lập tức nhiều hơn mấy phần lệ khí.

'Huống chi. . . Không có kẻ địch vĩnh hằng, chỉ có lợi ích vĩnh hằng! Trước Hành nhân ty áp chế ta, là vì công! Nhưng lúc này, ta với bọn hấn một số mục tiêu, rồi lại nhất trí, nếu ta biểu hiện ra, Hồ Đức là một người thông minh, tự nhiên sẽ áp chế thuộc hạ. . . Tuy rằng chỉ là tạm thời, thiếu không được thu sau tính sổ, nhưng khi đó ta sợ là sớm đã trời cao biển rộng.'

Bởi vậy, đi được không chút do dự, cũng không cho Đồng Tiết bất kỳ nhượng điểm.

Ầm!

Sau lưng, đồ sứ vỡ vụn tiếng vang lớn, Đoàn Ngọc chỉ là nở nụ cười.

. . .

Một lò luyện đan khổng lồ, ở bên trong tĩnh thất chậm rãi ấm lên, lò đáy đỏ than trắng đêm không ngừng.

Trong phòng nhiệt độ không ngừng kéo lên, hầu như là sóng nhiệt cuộn cuộn, cũng may luyện đan hai cái người cũng đã đến nóng lạnh bất xâm cảnh giới, ngược lại cũng không có cái gì.

Tại Tĩnh Bạch ngồi khoanh chân, thấy được Đoàn Ngọc đi vào, cũng không kinh hãi.

Chỉ là nhìn đối phương quen thuộc trôi chảy mà đem từng loại dược liệu đổ vào lô bên trong, sảm lấy pháp lực, mặt mày bên trong không khỏi lóe qua một tia kinh ngạc: "Không nghĩ tới đạo hữu liền thuật luyện đan cũng tinh thông!"

Cái này cũng không phải bình thường tán tu có thể học được kỹ thuật, dù cho Bạch Hào sơn trong, có thể mở lô luyện đan Luyện đan sư cũng không có mấy cái.

Mà sư tôn của nàng Đan Thành đạo nhân, lại là trong đó người tài ba.

Đáng tiếc, thuật luyện đan tiêu hao quá nhiều, đồng thời luyện ra đan dược nhiều nhất chỉ có thể giúp ích Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh giới tích lũy, có thể đối với Nguyên Thần Chân Nhân có tác dụng Linh đan đã ít lại càng ít, bởi vậy vẫn bị coi là thiên môn, không cách nào có bao nhiêu trọng thị.

Tuy rằng biết rõ cái này sư tỷ không tu đan thuật, nhưng Đoàn Ngọc vẫn là đặc biệt thay đổi một loại thủ pháp luyện đan, bảo đảm không có Bạch Hào sơn chút nào vết tích.

"Luyện đan yếu quyết, đầu tiên ở chỗ dược liệu! Không có tốt nhất dược liệu thậm chí linh dược, tất cả đừng nói! Sau đó mới là hỏa hầu năm, cùng pháp lực tham dự. . ."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, "Cũng nhờ có đạo hữu dốc túi giúp đỡ, bằng không còn không cách nào tập hợp cái này một lò Ngũ Hành đan tài

liệu!"

"Chỉ là mấy hạt Vân Ly thạch, nửa đoạn Hoàn Sinh mộc mà thôi. . ."
Tại Tĩnh Bạch nói: "Người lại muốn phân ta ba phần mười, thực sự là nhận lấy thì ngại!"

Lấy nàng cống hiến, có thể phân cái một hai thành liền không sai.

Đoàn Ngọc như vậy, hiển nhiên là cố ý bất công, muốn rút ngắn quan hệ: "Đạo hữu những này thời gian nhìn lô chiếu cổ lửa, cũng là khổ cực, nhiều năm một thành vẫn chưa có cái gì, huống chi, tại hạ cửu mộ Bạch Hào sơn một mạch đạo pháp tinh thâm, đang muốn nhiều hơn thân cận!"

'Thân cận?'

Tại Tĩnh Bạch ngẩn ngơ, chợt cúi đầu, trên mặt tựa hồ có hơi. . . Đỏ ửng?

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc cũng bị chậm lại.

Trời thấy, hẳn chỉ là nghĩ rút ngắn quan hệ, có thể hoàn toàn không có cái khác ý nghĩ đẹp dễ a.

. . .

Tuy rằng có một điểm hiểu lầm, nhưng Đoàn Ngọc vẫn là đem Ngũ Hành đan luyện đi ra.

Mấy canh giờ sau khi, nường theo lò luyện đan mở ra, toàn bộ trong phòng đều là rặng mây đỏ lan tràn.

"Chuẩn bị kỹ càng, Ngũ Hành đan gặp lửa thì lại tiêu, gặp mộc biến hủ, gặp nước tức hóa. . . Thành đan sau khi, nhất định phải lập tức sắp phong, cũng lấy mâm ngọc tiếp nhận!"

Đoàn Ngọc dặn một câu, pháp lực tuôn ra.

Ở trước mặt hần, lư đồng hoàn toàn mở ra, hiện ra một đoàn chất lỏng năm màu.

"Đan quyết • phân!"

Đoàn Ngọc vừa bấm quyết, mười ngón vỗ liên tục, chất lỏng năm màu nhất thời hóa thành từng giọt giọt, ở giữa không trung cấp tốc đọng lại, mưa rơi rơi xuống.

"Thu!"

Chờ đợi một lúc lâu tại Tĩnh Bạch thấy tay áo một cái, một tầng dầu sấp hiện lên, đem năm màu giọt nước mưa bao bọc, hình thành đan hoàn dáng dấp, giống như mưa đánh chuỗi tây giống như, rơi xuống ở một cái màu Bích lục mâm ngọc bên trên.

Trong lòng, lại đang yên lặng than thở: "Cái này mở lô, lấy đan, đều là làm liền một mạch, quen thuộc trôi chảy, thực sự là. . . Khó có thể tin!"

Đoàn Ngọc lấy một viên, trực tiếp dùng, cảm thụ một dòng nước nóng vào bụng, hóa thành Ngũ hành chi khí tăng thêm đạo hạnh, không khỏi nở nụ cười: "Phẩm chất vẫn còn có thể, xem như là trung thượng đi, có 108 hoàn, đạo hữu thích hợp ba mươi ba viên!"

"Cái này tại sao có thể!" Tại Tĩnh Bạch cũng là ở cô đọng Ngũ Khí cảnh giới, nghe vậy có chút động lòng, lại có chút thật không tiện, nhưng Đoàn Ngọc thịnh tình không thể chối từ, vẫn là lấy: "Thực sự sinh chịu. . ."

Lại cẩn thận cảm ứng, than thở: "Này đan có thể làm vì thượng phẩm, có nó trợ giúp, nói vậy ta có thể nhanh chóng tăng lên đến hướng Nguyên Thần cảnh giới, thực sự là đa tạ đạo hữu!"

"Không cần khách khí!"

Một phen hàn huyên sau khi, tại Tĩnh Bạch liền cáo từ rời đi, có chút không thể chờ đợi được nữa tĩnh tọa luyện công.

Dù sao, dù cho lấy viên thuốc cùng bình ngọc phong ấn, được tính vẫn là sẽ thoáng đánh mất.

Mà thuật luyện đan bởi vì đối với Nguyên Thần khó có tăng thêm đặc tính, dù cho là Bạch Hào sơn bên trong, có thể như Đoàn Ngọc như vậy mở lô luyện đan cường hào cử chỉ, cũng là hiếm thấy.

Dù sao Ngũ Khí Triều Nguyên Luyện Khí sĩ vẫn là hạ tầng, chính là muốn nỗ lực vì tông môn làm ra cống hiến thời điểm, nơi nào có cỡ này chỗ tốt hưởng thụ?

Chỉ có Đoàn Ngọc, tuy rằng tự do ở Đạo môn hệ thống ở ngoài, nguy hiểm từ gánh, nhưng tiền lời khẳng định cũng là chính mình hưởng dụng.

Chờ đến tại Tĩnh Bạch rời đi sau khi, Đoàn Ngọc ngồi khoanh chân, ngấm trong tay Đại Ngọc bình: "Có Ngũ Hành đan trợ giúp, lại có mỗi ngày quan khí, ta rất nhanh sẽ có thể hoàn thành Ngũ hành chi khí cô đọng, tiến vào Triều Nguyên Thần giai đoạn, mà giác tỉnh Âm thần việc, ta đã sớm trải qua một lần, cực kỳ quen thuộc, cuối cùng chính là đánh bóng Vô Lậu đạo thể, Nguyên Thần Xuất Khiếu!"

Ngũ Khí Triều Nguyên đại giai đoạn, có thể chia làm ba cái nhỏ tầng thứ, là vì ngưng Ngũ Khí, Triều Nguyên thần, cùng cuối cùng Vô Lậu đạo thể.

Trong đó ngưng Ngũ Khí là Ngũ hành chi khí tích lũy, chú ý nước chảy thành sông, tích lũy lâu dài sử dụng một lần, mà Triều Nguyên thần chỉ là một loại trạng thái, chỉ cần cảm ứng được trong cơ thể Âm thần, chính là thành tựu!

Có kinh nghiệm kiếp trước, thậm chí còn là kiếp trước thân thể, lại đi một lần , căn bản dễ như ăn bánh.

"Cho tới cuối cùng Vô Lậu đạo thể, nhưng là thân thể viên mãn vô khuyết. . . Ta kiếp trước không chỉ có khi còn bé chịu đủ đau khổ, Cẩm Lý bang diệt sau cùng là vong mệnh thiên nhai, mấy lần bị thương nặng, tổn thất lớn nguyên khí, mới dẫn đến thân thể khó có thể viên mãn, phí thời gian theo lâu dài, nhưng cái này một thể đã tốt hơn rất nhiều, tuy rằng còn nhỏ đau khổ miễn không được, nhưng đã ở gắng sức bù đắp căn cơ, nói vậy giác tỉnh Âm thần sau khi rất nhanh liền có thể đánh bóng viên mãn. . ."

Đoàn Ngọc thở dài một hơi, trong lúc vô tình, Nguyên Thần đã gần ngay trước mắt.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Địa Sát

Quận Thanh Diệp.

Bóng đêm dần dần dày đặc, quận nha nội đại lao lại là đèn đuốc sáng choang, bên ngoài canh gác cũng từ nha dịch đổi thành mặc giáp chấp nhuệ quận binh!

Sở dĩ như thế, tự nhiên là bởi vì nơi này giam giữ muốn mưu đại nghịch Tiền gia trọng phạm!

Đại lao nơi sâu xa nhất, nào đó ngục bên trong phòng.

Chính Dương đạo Sùng Ngọc đạo nhân, cũng chính là cái kia võ đạo tông sư, khiêu chiến Đoàn Ngọc không được, bị tóm xuống trẻ tuổi đạo nhân, đang bị bó thành một cái kỳ dị tư thái quỳ trên mặt đất, sắc mặt tái xanh, tóc tai bù xù, hiển nhiên chịu không ít khổ đau, đặc biệt còn đeo gông gổ, phía trên đóng dấu Thái thú quan ấn!

Lao ngục lan can sắt bên trên, cũng có hồng sẫm giấy niêm phong. Bên ngoài lấy tinh binh trấn thủ, tự nhiên có một luồng Thiết Huyết sát khí xoay quanh.

Trên căn bản, có những thứ này, nguyên Thần Chi dưới đạo pháp, đều phải bị tất cả trấn áp, không nổi lên được cái gì bọt nước đến.

Đương nhiên, cái này đạo nhân vẫn là võ giả, bởi vậy đánh gãy gân tay gân chân, xuyên qua xương tỳ bà, cũng là nên có chi nghĩa.

Trăng sáng treo cao, gió mát phơ phất.

Đột nhiên, một trận cuồng phong thổi tới, liền nhà giam bên trong cây đuốc đều là run lên.

Bị giam áp Sùng Ngọc đạo nhân điều có cảm giác, lập tức ngẩng đầu.

Chỉ thấy phòng giam bên trên giấy niêm phong xoẹt một tiếng rơi xuống đất, tất cả không có lửa tự cháy, gió to thổi vào nhà giam, cuốn lên rơm rạ, lại ở giữa không trung hóa thành một cái lão đạo.

Lão đạo này khuôn mặt kỳ cổ, mang đỉnh đầu đen nhánh đạo quan, có tới cao ba thước, sau lưng thả ra một vòng sáng rực.

"Đệ tử Sùng Ngọc, bái kiến sư thúc tổ!"

Thanh niên đạo nhân thấy vậy, lập tức giấy giữa dập đầu, lệ rơi đầy mặt: "Sư thúc tổ, ngài cần phải báo thù cho ta a!"

Này lão đạo ở Chính Dương đạo bối phận rất cao, đạo hiệu 'Minh Đức', chính là tu luyện tới Du Thần Ngự Khí cảnh giới Đạo gia đại năng!

Chỉ có vượt qua tâm ma kiếp, mới có thể Nguyên Thần Xuất Khiếu!

Mà Nguyên Thần Xuất Khiếu sau khi, lại có Phong Hỏa đại kiếp! Chỉ có liên tiếp vượt qua, mới có thể tính tiểu thành, từ đây nhật du dạ du, nguyên thần khu vật, có thể làm việc người khác không thể.

Lại lên trên, chính là Du Thần Ngự Khí cảnh giới!

Này khí phi phạm khí, chính là Thiên Cương Địa Sát khí!

Nguyên Thần vốn là liền miễn dịch phạm vật công kích, tụt tán vô hình, chỉ là như trước sẽ bị pháp thuật, Long khí, Hạo Nhiên chi khí, cùng Thiết Huyết sát khí chấn nhiếp thậm chí thương tổn.

Mà Du Thần Ngự Khí cảnh giới, chính là muốn lấy Nguyên Thần luyện hóa Địa sát Thiên cương chi khí hộ thể, từ mà chân chính thành tựu bất phôi!

Đầu tiên là một tầng Địa sát chi khí, lại một tầng thiên cương, khi hai cái đều nung nấu sau khi, nguyên thần liền chân chính đại thành, có thể phụ thể đoạt xá, sống lại một đời!

Cái này Thiên Cương Địa Sát khí đều là thiên địa cực hạn lực lượng, cùng sát khí Long khí lực lượng tương đồng, một khi Nguyên Thần có thể điều động cùng nung nấu cái này hai khí, tự nhiên thì sẽ thu được chống lại Thiết Huyết sát khí cùng Long khí các loại năng lực.

Nếu nói là Nguyên Thần Xuất Khiếu Chân Nhân chỉ là thu được vu hồi năng lực, cái kia Du Thần Ngự Khí, chính là Nguyên Thần chân chính trưởng thành, thậm chí có thể cùng xâm hại đồ vật chống lại!

"Người. . . Hồ đồ a!"

Minh Đức lão đạo nhìn thấy khóc ròng ròng Sùng Ngọc đạo nhân, hiện ra Nguyên Thần mặt hiện nổi lên ra một tia ai giận vẻ: "Rõ ràng Nguyên Thần cũng không thành tựu, liền dám chống cự quan quân. . . Ta Chính Dương đạo làm sao dạy dỗ người bức này đồ ngu!"

"Đệ tử chết vạn lần!" Sùng Ngọc đạo nhân thẹn thùng, lại có chút không cam lòng: "Đệ tử chỉ là chưa từng ngờ tới, quan quân bên trong vẫn còn có một cái cầm thần binh lợi khí tông sư!"

"Thôi, được làm vua thua làm giặc, lại có gì dễ bàn?" Lão đạo lắc đầu một cái: "Đứt đoạn mất gân tay gân chân, xuyên qua xương tỳ bà, võ công phế bỏ cũng không có cái gì, thân thể vốn là một cái thân xác thối tha. . . Người thu thập một thoáng, chuẩn bị đi theo ta đi!"

Nói, đưa tay tiến lên phất một cái.

Cái kia gông gổ, quan ấn, thậm chí dây thừng tất cả đều vỡ vụn, thành tro mà đi.

"Đây là. . . Đạo chủ ý tứ?" Sùng Ngọc đạo nhân miễn cưỡng đứng lên, nhìn ngó bên ngoài.

Tuy rằng cách đó không xa thì có hai cái tỉnh bình, nhưng lúc này bọn họ phảng phất hóa thành điêu khắc, liền con mắt đều không nháy mắt một cái.

"Đạo chủ ý tứ? Khà khà. . ." Lão đạo cười gằn: "Ta bản phụng mệnh đến đây Khánh quốc tra tìm biến số, còn cùng Vũ Văn Thương qua một lần tay , nhưng đáng tiếc không thu hoạch được gì, chính vào lúc này, Diệp Châu có chuyện, liền chỉ có lão đạo ta đến rồi, này Tiền gia biết đến người, đã tất cả giết, nếu không phải xem ở người là ta một mạch truyền thừa phần trên, khà khà. . ."

Sùng Ngọc đạo nhân mồ hôi lạnh chảy ròng, biết nếu không phải trước tới đón chính là vị này sư thúc tổ, kết cục của chính mình có thể thật khó nói.

Lúc này thông dong rịt thuốc vận công, trên mặt liền nhiều chút tơ máu: "Đa tạ sư thúc tổ đại ân!"

Lão đạo mí mắt đều không động một cái: "Thôi, đợi lát nữa ta mang người đi ra ngoài, nho nhỏ một cái quận cấp lao ngục, còn chưa từng thả ở trong mắt ta!"

"Đa tạ sư thúc tổ, chỉ là đệ tử còn muốn báo thù!" Sùng Ngọc đạo nhân cắn răng, trên mặt nổi lên vẻ cừu hận.

"Xấu ta Chính Dương đạo đại sư, xác thực nên cho cái báo ứng!" Minh Đức lão đạo gật đầu: "Lần này thanh tra tịch thu Tiền gia, Hoàng Tử Bình cùng cái kia giáo úy đã chết, còn lại liền chỉ có Hùng Nghi cùng một

cái Đồng Chương bộ đầu, cái kia Hùng Nghi vừa lúc ở ở ngoài trông coi, lại tiện nghi cái kia tuần bộ. . ."

"Nếu như thế, trước hết giết một cái cũng là tốt đẹp."

Sùng Ngọc đạo nhân đi ra cửa lao, ung dung lấy ra một tên binh sĩ eo dao, tiện tay mấy vung, đem những thủ vệ này tất cả giết.

"Cái này lao ngục bên trong còn có cái khác trọng phạm, cùng nhau thả rơi, cũng coi như nghe nhìn lẫn lộn. . ."

Minh Đức lão đạo Nguyên Thần hóa thành cuồng phong, ở Sùng Ngọc đạo nhân bên tai trầm thấp nói, chỉ một thoáng, cả tòa ngục giam liền lập tức rối loạn lên.

. . .

"Xảy ra chuyện gì?"

Quận ngục ở ngoài, Hùng Nghi bị huyền não kinh động, mang theo thân binh đến đây trấn áp.

"Khởi bẩm giáo úy, tựa hồ là doanh khiêu! Phạm nhân tạo phản!" Một tên quan quân chạy tới, mồ hôi lạnh tràn trề.

"Vọt vào, mệnh lệnh bỏ vũ khí quỳ xuống đất, bằng không giống nhau đánh chết!"

Hùng Nghi rõ ràng lúc này chính là muốn quyết đoán mãnh liệt, không rảnh suy tư hạ lệnh: "Chú ý mấy cái Giáp tử số bên trong trọng phạm! Nhanh đi!"

Ầm ầm!

Đang lúc này, một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Đại lao trên vách tường lại bị nổ ra một cái cực lớn lỗ động, tảng đá hoành bay, gạch tiết bốc lên, một đoàn rối bù, trên người mặc tù phục phạm nhân liền cầm nguyên bản ngục tốt vũ khí giết ra: "Lao ra! Bằng không nhất định phải chết!"

"Đám người ô hợp, bắn!"

Hùng Nghi thấy vậy, mắt lộ ra vẻ khinh thường, mệnh lệnh người bắn tên bắn cung.

Hữu hữu!

Một cơn mưa tên qua đi, trên mặt đất liền nhiều mười mấy bộ thi thể, các tù nhân sợ hãi lùi về sau, có quỳ xuống đất xin tha: "Không muốn. . . Là bọn họ mang khóa ta! Đại nhân tha mạng!"

"Ta có 500 người ở đây, còn không trấn áp được một ít bạo động tù nhân?"

Hùng Nghi cười lạnh một tiếng, lại truyền xuống mệnh lệnh: "Tiến lên trấn áp, chú ý cái kia mấy cái trọng phạm!"

Khoác áo giáp sĩ tốt tiến lên, vung múa trong tay chiến đao, cũng không kiêng dè mấy cái rơi vào tay địch ngục quan, buông tay đại chém đại sát, quả thật là thế như chẻ tre, máu chảy thành sông.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

"Hóa ra là người!"

Nương theo cuồng phong, một đạo nhân bóng người ở trong hư không hiện lên, quanh thân bên ngoài huyền quang.

"Thần linh a!"

Binh sĩ sợ hãi, nắm binh khí hai tay đều có chút run rẩy.

"Hỗn trưởng, đây là yêu đạo, bắn cho ta!"

Hùng Nghi muốn rách cả mí mắt, đoạt qua một thanh trường cung, giương cung cài tên.

Hừu hừu!

Cung tên phí công vô dụng từ đạo nhân thân thể bên trong xuyên qua, phảng phất chỉ là một mảnh bóng mờ.

"Phạm ta Đạo giả, tất phải chết!"

Minh Đức lão đạo đuổi tay một cái, về lại một nhánh mũi tên, tiện tay ném đi.

Xèo!

Mũi tên tựa như nhanh như tia chớp bắn về, phía trên quang mang lóe lên, xuyên qua Hùng Nghi ngực, rơi trên mặt đất.

"Giáo úy. . ."

"Giáo úy chết rồi!"

Quan quân vừa chết, những thứ này binh sĩ đồn dập kinh hãi, mà các tù nhân nhưng là hoan hô nhảy nhót, ra sức phá vòng vây.

"Khà khà. . . Chỉ là một cái giáo úy!"

Minh Đức lão bóng người loáng một cái, huyền quang hình như có chút suy yếu, nhưng một lát sau liền đứng vững, cười gằn không ngớt.

Tu vị đến hãn tình trạng này, chỉ là trăm người cấp bậc quân khí, thậm chí Thái thú giấy niêm phong trên quan khí, đều không để vào mắt.

Giết một cái nho nhỏ giáo úy, cũng không tính là gì, căn cơ hùng hồn, hoàn toàn có thể chịu đựng được điểm ấy Thần đạo nhân khí phản phệ!

Trừ phi là vạn người cấp bậc đại quân trận, hay hoặc là Châu mục quốc quân Long khí, mới có thể làm hấn có kiêng kỵ.

Có thể nói, Nguyên Thần đến Du Thần Ngự Khí giai đoạn sau khi, liền chân chính trưởng thành, còn như mặc vào kiên cố áo giáp, không sợ hãi thương tổn.

"Ha ha. . . Sư thúc tổ thần uy!"

Thừa cơ hội này, Sùng Ngọc cũng xen lẫn trong kẻ tù tội bên trong chạy ra, trong lòng mừng thầm.

Nhưng vào lúc này, xèo!

Một mũi tên từ hấn lồng ngực xuyên qua, mang theo mai đỏ điểm điểm.

Sùng Ngọc nhìn trên lồng ngực lỗ máu, đầy mặt không thể tin tưởng vẻ, chậm rãi ngã xuống.

Ào ào ào!

Từ mấy chỗ phòng ốc bên trong, bỗng nhiên tuôn ra mấy đội giáp sĩ, người không nhiều, chỉ có hai mươi, ba mươi cái, nhưng mỗi người đều người mặc thiết giáp, ánh mắt lạnh lẽo, giết người như cắt cỏ, trong khoảnh khắc liền đem lưu vong phạm nhân giết hết.

"Chính Dương đạo Minh Đức, người dám cướp ngục?"

Nhiếp Mẫn nhanh chân bước ra, tiếng như hồng chung: "Người Chính Dương đạo lòng muông dạ thú, đã là người qua đường đều biết, cho ta giết!"

Hắn thành lĩnh rất sớm ở xung quanh mai phục một nhánh tinh binh, người không nhiều, dựa vào đạo pháp quan khí yểm trợ, rốt cục lừa gạt qua cái này Du Thần Ngự Khí đại cao thủ thăm dò, hoàn thành cái này dẫn xà xuất động kế sách!

Lúc này ra lệnh một tiếng, sau lưng liền hiện ra một toà công kênh xe bắn tên, phía trên mũi tên có to bằng trứng ngỗng, phía trên khắc đầy huyền diệu phù văn, mũi tên trên còn có tràn trề máu tươi.

Ầm ầm!

Giống như bình địa gỡ mìn, này mũi tên như gió như điện, xuyên qua đứng lơ lửng trên không Minh Đức đạo nhân, ở trước ngực hắn lưu xuống một cái hang lớn.

Minh Đức đạo nhân vẻ mặt biến đổi, hiện ra nguyên thần đều có chút duy trì không được: "Thật dày đặc Thiết Huyết sát khí, còn có cái này Thao Thiết doanh tinh binh. . . Trần Sách đến?"

"Chính là bản Đô đốc!"

Sau lưng Nhiếp Mẫn, chậm rãi đi ra một người áo đen, nguyên bản lặng yên không một tiếng động, nhưng lúc này vừa xuất hiện, liền hấp dẫn đi ở nơi có tầm mắt: "Muốn săn bắn một cái Địa sát Chân Nhân, làm sao có thể ít đi bản Đô đốc đây?"

Trần Sách hít sâu một cái, chợt hét lớn: "Truyền cho ta quân lệnh, Chính Dương đạo Minh Đức đạo nhân, lấy pháp vi phạm lệnh cấm, khi chém giết!"

Hắn chính là triều đình Chính tam phẩm võ tướng, tay cầm một châu binh quyền, trên người hội tụ Long khí lọt mắt xanh cùng Thiết Huyết sát khí kinh khủng đến mức nào?

"Giết!"

Cùng lúc đó, tất cả Thao Thiết doanh tinh binh lên tiếng rống to, trong hư không tựa như hiện ra một con Hung thú bóng mờ, hướng về Minh Đức đạo nhân giết đi.

Giữa không trung, nguyên bản liền tan rã Minh Đức đạo nhân nguyên thần hét lên một tiếng, cuối cùng hoàn toàn tản ra.

"Này tặc cuối cùng chết rồi!"

Nghe tin chạy tới Thái thú chà xát đem mồ hôi lạnh.

"Chết rồi?" Trần Sách lắc đầu: "Nếu là Nguyên Thần Xuất Khiếu Luyện khí sĩ, nhất định chết đến mức không thể chết thêm, nhưng đạo nhân này dù sao Nguyên Thần trải qua Địa sát chi khí rèn luyện, chỉ là trọng thương mà thôi. . . Mau truyền ta quân lệnh, lập tức tìm tòi phạm vi trăm dặm, có lẽ có thể có thu hoạch!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thăng Quan

"Hiện nay có Đồng Chương tuần bộ Đoàn Ngọc, dũng cảm lập công, tấn nhất phẩm cấp hai, thay quyền Ngân Chương chuyện. . ."

Nường theo ngời khen hoặc là nói thăng quan ý chỉ đi xuống, Đoàn Ngọc nhất thời cảm thấy một luồng khí vận gia thân.

Lúc này quan sát bên trong thân thể, liền có thể thấy được tâm, gan, tỳ, phổi, thận ngũ tạng chỗ, tựa hồ mỗi cái có một tầng ánh sáng bốc lên, hiện ra xích, thanh, hoàng, trắng, đen năm màu, Ngũ hành chi khí xoay chuyển, lại dần dần thuần hóa một thể, chính là nội luyện đại thành dấu hiệu!

'Những này thời gian nuốt không ít Ngũ Hành đan, thêm vào lần này thăng quan khí vận, vừa vận đột phá ngưỡng Ngũ Khí bình cảnh?'

Đoàn Ngọc trong lòng có đoán, linh chỉ tạ ân.

Lại nổi lên thân lúc, cả người khí độ lại là biến đổi, trong đôi mắt thần quang lóe lên.

Ngưng Ngũ Khí sau khi, là vì Triều Nguyên thần!

Này nguyên thần là Âm thần, hoặc là nói, là nhân thân tiềm thức tập hợp!

Dù sao, muốn nguyên thần xuất khiếu, nhất định phải trước tiên ở trong người hội tụ tất cả tinh thần, chuẩn bị sẵn sàng.

Nguyên thần mỗi người đều có, chỉ là ở trong người lúc, tính chất làm vì âm, vẫn cần tỉnh lại.

Quá trình này, Đoàn Ngọc đời trước đã từng làm một lần, hiện tại càng là quen tay làm nhanh, một cái giạt mình, nhất thời liền đột phá Triều Nguyên thần giai đoạn.

'Âm thần, nói trắng ra chính là tiềm thức, hoặc là nói nhân loại trong não vực tinh thần công xiềng. . .'

Trên thực tế, dị thể từng có nghiên cứu, một cá nhân sức mạnh chân chính bộc phát ra, đem sẽ phi thường khủng bố, chỉ là dễ dàng tổn thương tự thân, bởi vậy bị tầng tầng phong ấn hạn chế.

Mà giác tỉnh Âm thần sau khi, là có thể chính mình quyết định có hay không mở ra cái này công xiềng!

Có thể nói, đến một bước này, dù cho người tu đạo chỉ là cái võ đạo vô dụng, cũng sẽ lập tức chuyển hóa thành một cái cao thủ võ đạo , còn nguyên bản võ đạo tông sư, nhưng là chiến lực càng lên một tầng!

Không chỉ có như vậy, Âm thần sau khi giác tỉnh, đại biểu chính là đối với thân thể tinh tế tỉ mỉ 'Chưởng khống!'

Chỉ có đến một bước này, mới có thể thị sát trong cơ thể các nơi tổn hại cùng ám thương, lại chủ động trong quá trình điều chỉnh phân bố, hoặc là thuốc dùng xoa bóp bên ngoài vật tiến hành tu bổ, mới có thể đem thịt khiêu tu bổ đến hoàn mỹ, cái này chính là Vô Lộ đạo thể tu luyện!

'Triều Nguyên thần đã đột phá, còn lại liền chỉ có đánh bóng Vô Lộ đạo thể, dự bị vượt qua tâm ma kiếp số, nguyên thần xuất khiêu. . .'

Đoàn Ngọc hít sâu một cái.

Kiếp trước khổ tu mấy chục năm, mới miễn cưỡng lên cấp Chân Nhân, không nghĩ tới bây giờ nguyên thần lại gần ngay trước mắt!

Thức hải trong, Thạch Ấn lớn hơn một vòng, thậm chí một loại ngưng tụ cảm giác, đã che kín hai phần ba, phía trên Ly Vẫn rít gào muốn ra.

'Bước kế tiếp, chính là lên cấp tam chuyển Đồng Ấn!'

Đoàn Ngọc mười phần mong đợi, dù sao đồng cũng là ngũ kim một trong, từ gỗ đá thăng cấp đến kim, chính là Triện Khắc sư một cái cửa lớn.

Đương nhiên, ở tu đạo phương diện, từ Ngũ Khí Triều Nguyên lên cấp đến Nguyên Thần Xuất Khiếu, tương tự cũng là lý ngư hóa long giống như đột phá, dù cho đặt ở mười Đại đạo mạch bên trong cũng đáng khắp cả đặc cách bạn tốt ăn mừng việc.

Các loại biến hóa, chỉ là trong nháy mắt.

Người ở bên ngoài xem ra, vị này mới vừa thay thế chương Ngân Chương chỉ là hơi hơi kích động ngây người, chợt liền khôi phục như thường, rất nhiều động tác đều là có nề nếp, không có nửa điểm vượt qua lẽ chỗ.

Chợt, Đoàn Ngọc liền thu đến một cái làm hấn kinh ngạc không ngớt tin tức: "Có đạo nhân mạnh mẽ xông vào quận lao? Thậm chí giết Hùng Nghi?"

"Chính là! Kim Chương có lệnh, lệnh đại nhân mau chóng về quận Thanh Diệp nghe lệnh!"

Nói lời này, là một tên Thần bộ ty bình thường thám tử, khi chiếm được khen thưởng sau khi rất vui mừng mà đem biết tất cả tình báo nói thẳng ra.

Đoàn Ngọc mặt không hề cảm xúc, đuổi đi những người khác, chợt ngay khi nội thất nhìn thấy tại Tĩnh Bạch.

"Chúc mừng đại nhân!"

Tại Tĩnh Bạch chấp tay làm lễ, lại có chút tiếc hận: "Lại bỏ thêm nhất phẩm, triều đình cỡ nào hậu đãi? Chỉ sợ là xem ở người Luyện khí sĩ phần lên!"

Quan phẩm càng cao, đối với Luyện khí sĩ mà nói phụ trọng càng trở nên khủng bố, thậm chí đến cuối cùng sẽ hỏng rồi tu hành.

Rất hiển nhiên, như được thưởng người không phải Đoàn Ngọc, tăng lên cái một cấp, tiền thưởng trăm lượng cũng là gần đủ rồi.

"Đây là ta mong muốn vậy, đạo hữu không cần lại khuyên, đúng là Chính Dương đạo như vậy trắng trợn, thực sự là làm người không rõ. . ."

Đoàn Ngọc nâng chung trà lên, vẻ mặt có chút nghiêm nghị: "Muốn năm trăm quân bên trong, lấy chủ tướng thủ cấp, bình thường Nguyên Thần Chân Nhân đều lực có chưa đủ. . ."

"Minh Đức Chân Nhân đại danh, ta cũng từng nghe qua, chính là Chính Dương đạo cao tăng, Chấp pháp trưởng lão một trong, cô động Địa sát hộ thân, tu vị thâm hậu. . ." Tại Tĩnh Bạch xinh đẹp tuyệt trần nhú lên: "Nhưng Chính Dương đạo động tác này, thực sự quá mức hung hăng ngang ngược, quả là lòng muông dạ thú không hề che giấu sao?"

Nàng có chút ưu sầu, dù sao Diệt Châu đại loạn mới vừa bình, Khánh quốc thực sự không nghĩ lại đánh một trận phương bắc cuộc chiến.

"Đáng tiếc, việc này không phải người ta có thể khống chế. . ." Đoàn Ngọc ở bề ngoài an ủi hai câu, trong lòng lại ở cười khổ, vị này đạo cô căn bản không có nghĩ đến ngày sau chiến tranh khủng bố.

Bất luận là không ngừng thăng cấp độ chấn động, vẫn là lan đến phạm vi đáng sợ, hoàn toàn chính là toàn bộ đại lục cấp bậc!

Người Hồ đại chiến đồng thời, phía nam cũng là không được an bình, toàn bộ thiên hạ, hầu như không có thiên đường.

"Ta hôm nay đến đây, lại là hướng đạo hữu cáo biệt!" Tại Tĩnh Bạch gò má ửng đỏ: "Sư môn có lệnh, ta nhất định phải lên phía bắc!"

"Đa tạ tại đạo hữu năm xưa giúp đỡ. . . Thiên hạ dù sao không có không tiêu tan yển hội, như nếu có duyên, chúng ta thảo nguyên gặp lại!" Đoàn Ngọc nghiêm túc đáp lễ.

"Thảo nguyên. . . Gặp lại?"

Tại Tĩnh Bạch có chút ngơ ngẩn: "Hi vọng như vậy. . ."

. . .

Tuần mã chạy nhanh.

Một nhánh nho nhỏ đoàn ngựa, bước ra một đạo khói lửa, giống như Thổ long giống như, ở trên đường chân trời chạy nhanh.

Không đến bao lâu, liền đến Thanh Diệp quận thành trước.

"Đứng lại!"

Lúc này quận thành đã toàn diện giới nghiêm, uy vũ hùng tráng sĩ tốt đối di nguyên bản biếng nhác tường thành phòng ngự quận binh, từng cái từng cái mắt như chim ưng, nhìn chăm chăm ra vào người đi đường, nhìn thấy đoàn ngựa, lập tức thét: "Người tới là người phương nào?"

"Thần bộ ty Ngân Chương!"

Đối diện đưa ra ngân phù lệnh tiễn, những thứ này quận binh kiểm tra sau khi lập tức cho đi.

Dựa theo Khánh quốc chế độ, Thần bộ ty Ngân Chương, có vào thành không xuống ngựa các loại đặc quyền.

Cái này một nhánh đoàn ngựa đến quận nha, lập tức có người tiến lên thông báo, không đến bao lâu liền tiến vào bên trong.

Đại sảnh.

"Ty chúc gặp qua kim Chương đại nhân!"

Người tới tự nhiên là Đoàn Ngọc, lúc này mắt nhìn thẳng, có nề nếp hành lễ.

Chỉ là con mắt liếc sang, liền có thể thấy được người lãnh đạo trực tiếp Nhiếp Mẫn tuy rằng ngồi nghiêm chỉnh, nhưng giữa hai lông mày có rất nhiều vẻ buồn rầu.

"Đoàn ngân chương, quận Cự Sơn việc, quả thật là rối tinh rối mù!" Nhiếp Mẫn mặt chữ quốc trên không nhìn ra hỉ nộ, mở miệng răn dạy.

"Vâng, ty chúc hành sự bất lực!" Đoàn Ngọc rất là thản nhiên, tuy rằng ngoài miệng nói như thế, nhưng người tinh tường đều biết, đó là Đồng Tiết trách nhiệm.

Trên thực tế, gặp phải loại trình độ đó Thần Chi can thiệp, dù cho Nhiếp Mẫn tự mình đi cũng phải trắng mù!

Chỉ là ở thể chế bên trong, thái độ này vẫn là muốn làm một lần.

"Thôi. . . Triều đình nếu bổ nhiệm người là thay thế chương Ngân Chương, liền muốn tận trung chức thủ, không thể phụ lòng quốc quân một

phen khổ tâm. . ." Nhiếp Mẫn theo thường lệ cố gắng vài câu, chợt không chút khách khí ra nhiệm vụ: "Chính Dương đạo chuyện, người đều biết?"

"Đã xem qua hồ sơ, Bắc Yến lòng muông dạ thú, Chính Dương đạo vẽ đường cho hươu chạy. . . Trầm tư nhớ lại làm cho người kinh hãi!"

"Chính là này lý. . . Khả khả, cũng không biết Diệp Châu trong, vẫn còn có mấy cái Tiền gia, Khánh quốc bên trong, lại một lần nữa làm sao?" Nhiếp Mẫn cười gằn mấy tiếng, nhìn Đoàn Ngọc ánh mắt rất có vài phần kỳ dị: "Người lại có biết ta triệu người đến đây, vì chuyện gì?"

"Không biết! Chẳng lẽ không phải vì truy bắt việc?"

"Ha ha. . . Tiền gia chi người đã chết hết, cái kia Sùng Ngọc đạo nhân cũng bị chém giết tại chỗ, mà còn lại Minh Đức lão đạo, dù cho Trần Sách đô đốc phát lực, cũng không gặp hành tung, hiển nhiên thương mà chưa chết, đã trốn xa, làm sao truy tìm?"

Nhiếp Mẫn trong lòng rõ ràng, muốn chính mình đám người này đi truy tìm một cái Du Thần Ngự Khí Địa sát Chân Nhân, cùng đưa dê vào miệng cạp cũng gần như, lúc này thấy Đoàn Ngọc, vẻ mặt nhưng có chút nhu hòa: "Đoàn ngân chương, ta cái này có một nhiệm vụ cơ mật, nghĩ tới nghĩ lui, thực sự là trừ người ra không còn có thể là ai khác!"

"Đại nhân mời nói, thuộc hạ máu chảy đầu rơi, không chối từ!" Đoàn Ngọc còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể trong lòng liếc mắt, buông xuôi bỏ mặc.

"Thiện! Bắc Yến hung hăng ngang ngược, Chính Dương đạo chính là nanh vuốt, lần này ở thảo nguyên tổ chức luận đạo pháp hội, phong mang nhắm thẳng vào Ô Duyên bộ Đại tế ti! Triều đình có ý tuyển điều một nhóm tinh binh cường tướng, thâm nhập thảo nguyên, ta đề cử lên người!"

Trên thực tế, Ô Duyên bộ chính là thảo nguyên đại tộc, thậm chí còn tình cờ quấy rầy Khánh quốc Bắc Cương, hai bên quan hệ bây giờ nói không lên tốt.

Nhưng lần này, hiển nhiên ở lợi ích điều động phía dưới, Khánh quốc trái lại mơ hồ đứng ở Ô Duyên bộ bên này.

Triều đình phái thần thông tu sĩ quy mô lớn lên phía bắc, hiển nhiên là dự bị ở trong thảo nguyên trọng thương Chính Dương đạo thể lực, răn đe!

"Nguyên vì đại nhân phân ưu!"

Đoàn Ngọc lớn tiếng đáp ứng, trong lòng lại tại âm thầm cười gằn không ngớt.

Bắc hơn ngàn dặm, thâm nhập thảo nguyên, đánh lén Chính Dương đạo!

Chỉ là ngẫm lại, liền cảm giác nhiệm vụ này từ mỗi cái chữ bên trong đều lộ ra máu tanh, tuyệt đối là nguy hiểm cực kỳ, cửu tử nhất sinh!

Quả thật, có lẽ Khánh quốc Thần bộ ty cùng Hành nhân ty, có từ nhỏ bồi dưỡng được đến trung thành huyết dũng hạng người, đồng ý vì nước hiệu chết, hoặc là kẻ liều mạng, nghĩ muốn liều một phen phú quý.

Nhưng Đoàn Ngọc khẳng định không phải là người như thế.

Dù là như vậy, Nhiếp Mẫn vẫn là lựa chọn để cho hấn đi, dụng ý liền hết sức rõ ràng.

'Phản phê. . . Sao?'

'Dù như thế nào, ta vẫn là quá có ngọn, đồng thời lại không có căn cơ. . . Gặp lại chuyện như vậy, người không lên ai lên?'

'Có lẽ. . . Quyết định này, ở thay quyền Ngân Chương bổ nhiệm đi xuống sau khi, cũng đã làm ra, không cách nào thay đổi. . .'

'Cũng may. . . Cái này ở ta trong dự liệu, hoặc là nói, chính là ta mong muốn a!'

Luận đạo pháp hội, cái này Bắc Yến quật khởi mở màn, Đoàn Ngọc làm sao có thể bỏ qua?

'Dù như thế nào, ta đều phải đi Bắc Nguyên một chuyến, cái này cũng là ta hoàn toàn cùng kiếp trước cáo biệt, tận mắt nhìn mình ảo tưởng phá diệt. . .'

Đã từng, hẳn coi chính mình còn có rất nhiều thời gian.

Nhưng hiện tại, hẳn rốt cuộc biết, tất cả những thứ này đều là chuyện cười.

Đoàn Ngọc lúc này muốn làm, chính là đi phương bắc, dùng hai mắt của chính mình chứng kiến tất cả, chợt, hoàn toàn bỏ xuống kiếp trước bao quần áo cùng ràng buộc!

Đương nhiên, còn muốn ở đây loại vòng xoáy lớn bên trong, mò đủ thuộc về tự mình cái kia một phần!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Điều Khiển

Quân doanh.

Tần Phi Ngư trên tay một cái trường thương lấp lóe , hóa thành đầy trời hàn tinh.

"Long Xà Khởi Lục!"

"Long Xà Loạn Vũ!"

"Long Xà Hợp Kích!"

Hắn trường thương đường hoàng như rồng, xảo quyết tựa như rắn, tung hoành đi tới, cát đá bay lượn, một thân võ công dĩ nhiên đã đạt đến cảnh giới tông sư đỉnh cao, khoảng cách lấy võ nhập đạo, chỉ kém tới cửa một cước!

"Thương chính là Bách binh chi vương, bởi vậy Long Xà Âm Phù Kinh, dùng chính là trường thương. . . Trong quân võ nghệ, cũng lấy trường thương đại đao là hơn!"

Rèn luyện qua đi, Tần Phi Ngư kéo qua khăn mặt, lau chùi mồ hôi trên người, suy tư: "Dựa theo võ kinh nói, lúc này năng lực ta nâng nghìn cân, tức thì đâm ra sáu thương, tuyệt đối so với Võ tiến sĩ còn cường đại hơn một bậc, như đi thi Khánh quốc Võ tiến sĩ, quang luận võ nghệ, có lẽ có thể vào ba vị trí đầu, tuyệt đối có thể Trúc Cơ nhập đạo, làm sao. . ."

Tuy rằng cùng văn phú võ, nhưng thay lời khác tới nói, chỉ cần tự thân tố chất không kém, lại có danh sư dạy đạo, lại chăm chỉ nỗ lực, trở thành tông sư cũng có mấy thành hi vọng.

Làm sao tông sư sau khi, lấy võ nhập đạo đại cửa ải, kẹt chết không biết bao nhiêu võ đạo thiên tài.

Dù là như Ninh Thủ Huyền loại này, không sờ tới con đường phía trước, cũng chỉ có thể âm u mà đi.

"Võ đạo sau khi, chính là Binh gia! Ta may mắn đến Long Xà Âm Phù Kinh, lấy võ nhập đạo đối với ta mà nói lại không có mê hoặc, khiếm khuyết, chỉ là tài nguyên!"

Binh gia tầng thứ nhất, cũng là lấy võ nhập đạo cửa thứ nhất, Đoàn Ngọc đã đối với hắn giải thích cặn kẽ qua, là vì quân khí rót vào người!

Chỉ có thống lĩnh đại quân, nắm giữ binh khí, mới có thể lấy này đột phá võ đạo.

Mà Tần Phi Ngự tìm tòi đến nay, cũng đại khái rõ ràng điểm mấu chốt: "Nghĩ muốn đột phá Binh gia tầng thứ nhất cửa ải, cần quân khí đại khái là năm ngàn chiến binh, cũng nắm quyền ít nhất một năm, đây là cấp bậc tướng quân. . ."

Ngũ phẩm phía dưới, đều là giáo úy quân hàm, không thể nắm giữ vượt quá năm ngàn người.

Dù sao, một châu chi binh, thường bị cũng là chừng năm vạn, muốn nắm giữ năm ngàn binh mã, vẫn chưa thể là loại kia người già yếu bệnh tật cùng dân phu hậu bị, cái kia nhất định phải trước tiên lên cấp Chính ngũ phẩm Du Kích tướng quân!

Bước đi này, cũng là từ là binh đến làm tướng vượt qua, bao nhiêu võ nhân cả đời đều khó mà đột phá.

Tần Phi Ngư chính mình cũng rõ ràng, hấn căn cơ đơn bạc, dựa vào Diệp Châu đại loạn kiếm lời vài nét bút quân công, có thể lên tới Chính bát phẩm giáo úy đã là may mắn, hòa bình niên đại nghĩ muốn lại tiến thêm một bước, trừ phi ngao cái mười, hai mươi năm, ngoài ra thủ trường mắt xanh, hay là mới có thể ở bốn mươi tuổi lúc hỗn cái tướng quân làm làm.

"Bốn mươi tuổi, nhân sinh quá nửa. . . Ha ha. . ."

Tần Phi Ngư nắm chặt song quyền: "Những kia tướng môn hổ tử, thiếu niên lãnh binh, thả xuống giáo úy, đánh mấy trượng liền có thể đề bạt làm Thiên tướng, thống lĩnh một phương, chúng ta bậc này thảo dân xác thực không cách nào so sánh được."

Đây là một cái khó giải bế tắc.

Năm ngàn người hạn chế, để những kia rơi xuống cỏ là giặc kiếm tẩu thiên phong phương pháp đều trở thành hy vọng xa vời.

Dù sao phải có năm ngàn chiến binh, còn muốn kỷ luật nghiêm minh, lấy pháp độ điều động!

Nếu thật sự có loại này, sớm đã bị triều đình tiêu diệt, nếu không liền là chịu đến chiêu an, ai còn sẽ ở lục lâm bên trong lẩn lộn? Hoặc là nói, trên đại lục không có khả năng lắm!

"Trừ phi. . . Đi Tây Nhung các nước, nghe nói nơi đó nước nhỏ quả dân, quốc quân thường thường cầm binh mấy ngàn không giống nhau, số nhiều bất quá mấy vạn, cũng đã là một phương cường quốc."

Không tên, một ý nghĩ ở Tần Phi Ngư trong lòng hiện lên, lại bị hấn tất cả dứt bỏ: "Ta là lên cơn điên gì, mới nghĩ đến cái này cái?"

Trên mặt, lại là cười khố, biết lấy võ nhập đạo đối với tới gần đột phá người sức mê hoặc.

"Đại ca nói không sai, thế giới này vốn là không công bằng. . . Tuy rằng có phi phạm hi vọng, nhưng Đạo môn có tâm ma đại kiếp nạn, Binh gia có binh khí khó khăn, Nho gia liền càng không cần phải nói, tuy rằng đọc sách hạt giống nhiều nhất, nhưng ở Nhĩ Thuận trước, gặp phải tặc phi liền lực tự bảo vệ đều không có. . ."

Đoàn Ngọc đã sớm phát hiện, thế giới này là bất bình đẳng.

Dù sao, này không phải là trò chơi, cái gì cấp một chiến sĩ có thể địch nổi cấp một pháp sư loại hình cân bằng quy tắc, căn bản không tồn tại.

Đánh so sánh, Binh gia đối đầu Nho gia, chuyện này quả là là thông sát, dù cho một cái chưa từng lấy võ nhập đạo tông sư, đều có thể chính tay đâm mười mấy cái đại nho.

Thậm chí, chân chính nhập môn Binh gia đại tướng, dù là chỉ là trụ cột nhất quân khí rút vào người cảnh giới, giết Nguyên Thần phía dưới cũng cùng chơi như thế —— không nói những cái khác, thủ hạ năm giữ năm ngàn chiến binh, Thiết Huyết sát khí vọt một cái, dù cho Nguyên Thần Chân Nhân đều chỉ có chạy mất dép.

Chính vì như thế bất bình đẳng, là lấy nhập môn khó dễ trình độ cũng có khác nhau.

Nho gia chỉ cần có thể đọc sách cũng lĩnh ngộ đạo lý, đều có thể nuôi Hạo Nhiên chi khí, là lấy nhất là thần thông không hiện ra, mà Đạo môn yêu cầu cao chút, liền có trăm ngày Trúc Cơ, tâm ma kiếp khó các loại hạn chế.

Cho tới Binh gia? Khủng bố tài nguyên chỗ hồng có thể hù chết tất cả cây cỏ Võ Sĩ, nhưng một khi nhập môn thành tựu, lại là bị hạn chế một cái

nhỏ nhất.

'Vạn loại sương mù tranh tự do a. . .'

Nghĩ đến đại ca thường xuyên thở dài một câu, Tần Phi Ngự đối với chuyện này cũng là phi thường lý giải.

Mà lúc này, hắn đối với giáo úy bên trên tướng quân, cũng là dĩ thường khát vọng.

Không nắm giữ quyền to, làm sao có thể tu tập Binh gia đại đạo?

"Đô đốc có mệnh, truyền Tần Phi Ngự!"

Đột nhiên, thân binh Tiết Chân chạy tới, mang theo một cái mệnh lệnh.

"Đại đô đốc muốn gặp ta?"

Tần Phi Ngự nhanh chóng mặc chiến bào, thu thập tâm tình, đi tới soái trưởng bên trong, một chân quỳ xuống.

"Ty chúc Tần Phi Ngự, bách kiến Đại đô đốc!"

Trần Sách theo đầu gối hổ ngồi, đang nhìn mình cái này thuộc hạ, biểu hiện có chút phức tạp.

Bình tĩnh mà xem xét, người này vô cùng không kém, hữu dũng hữu mưu, chỉ là căn nguyên có chút không quá khô tịnh, không phải chính thống tướng môn xuất thân.

Mẫu chốt nhất, vẫn là trên người hắn mơ hồ hội tụ khí tức , khiến cho Trần Sách mí mắt giật lên.

Binh gia tự có truyền thừa, đây chính là lớn nhất phe phái, một ít lãnh binh đại tướng, thường thường sẽ chọn rút thủ hạ ưu tú tướng lãnh, truyền thụ võ kinh loại hình, càng sâu người thậm chí có thể truyền thụ Binh gia chân pháp!

Nhưng cái này Tần Phi Ngự bất quá giáo úy, trên người ngưng tụ phong duệ chi khí, cũng đã vô cùng nồng nặc đồng thời tinh khiết, có thể nói, một khi có thể lên cấp tướng quân, xuất chưởng binh quyền, liền nhất định có thể đột phá!

'Có chút đáng tiếc. . . Đồng thời cũng là quá nhanh!'

Trần Sách thở dài trong lòng một tiếng, nói: "Triều đình có lệnh, ta phương bắc ba châu, tất cả đều rút ra tinh nhuệ, đi tới thành Kháng Bắc hội hợp, chuẩn bị thâm nhập thảo nguyên, châu lý hỏi ta muốn quân đội cao thủ, ta cảm thấy người rất thích hợp. . . Người có dám đi hay không?"

"Nguyện vì đô đốc hiệu chết!"

Quân lệnh đi xuống, nào có có nguyện ý không, có dám hay không vấn đề, Tần Phi Ngự lớn tiếng trả lời.

"Hừm, người không sai, rất tốt! Ta thắng người làm vì Chính thất phẩm Ngự Võ giáo úy, mang theo người thân binh, lại đẩy một đội tinh binh cho người, đi phương bắc đi!"

Trần Sách nhìn bản đồ nói.

Khánh quốc bắc cảnh, có một phần cùng thảo nguyên giáp giới, bởi vậy có một nhánh Định Bắc quân thường trú tới đây , dựa theo bình thường đạo lý mà nói, bất kỳ đối với thảo nguyên hành động ứng nên là do Định Bắc quân gánh chịu.

Nhưng này thế không giống!

Có không phải siêu phàm lực lượng tồn tại, đặc biệt cần tinh nhuệ thâm nhập thảo nguyên, Định Bắc quân thực lực không đủ, nhất định phải nghiêng nửa quốc lực lượng! Rút ra các châu tinh nhuệ, thậm chí chỉ là phụ trợ, chủ lực vẫn là Bạch Hào sơn loại hình nhân mã.

"Lần này ta phải đến thủ hạ người, đều là trong quân tinh nhuệ, có thể lấy một chọi mười, đối phó cao thủ võ lâm cái gì càng là dường như cắt rau gọt dưa, người lên phía bắc nếu có thể lập công, ta bảo đảm một mình người tướng quân tiền đồ. . ."

Trần Sách lại cố gắng vài câu, lúc này mới vung vung tay.

"Ty chức xin cáo lui!"

Tần Phi Ngự có nề nếp xin cáo lui, đến tới cửa, liền nhìn thấy một cái khác trẻ tuổi giáo úy nhanh chân lại đây, nhìn thấy hắn sau khi, sắc mặt càng là biến đổi, mang theo chút lạnh ý, không khỏi mặc danh kỳ diệu: "Hoàng giáo úy!"

"Tần giáo úy!"

Hoàng giáo úy đến khoảng hai mươi tuổi, da mỏng thịt mềm, tướng mạo thiên về âm nhu, giữa hai lông mày lại mang theo điểm ngạo khí, lúc này rút rè gật đầu một cái, tiến vào Đại đô đốc soái trưởng.

"Buồn cười địch ý. . . Nghe nói người này vẫn là Đại đô đốc thê tộc. . ."

Tần Phi Ngự lắc đầu một cái, từ khi cái kia tham tướng bị giết lưu vong sau khi, hắn tháng ngày dễ chịu rất nhiều, nhưng không đến bao lâu, lại mọc ra một cái Hoàng giáo úy đến khắp nơi cùng hắn không hợp nhau, thực sự là mặc danh kỳ diệu.

. . .

"Ty chức Hoàng Dũng, bá kiến Đại đô đốc!"

"Hóa ra là Dũng nhi. . . Đứng lên đi!"

Nhìn thấy cái kia giáo úy đi vào, Trần Sách trên mặt nhiều vài tia nhu hòa: "Sự tình đều xong xuôi?"

"Áp giải lương thảo đã tất cả nhập kho, ty lương quan đều xem qua đăng ký. . ." Hoàng Dũng đứng lên, trên mặt mang theo một tia thăm dò: "Đô đốc cho cái kia Tần Phi Ngư cái gì nhiệm vụ?"

"Quân sự ở bí, không nên người hỏi chuyện không nên hỏi!" Trần Sách chau mày, cảm giác mình tựa hồ bình thường quá mức ít quản giáo.

"Đô đốc. . . Cô phụ!"

Hoàng Dũng lại là trong lòng sinh ra một luồng lửa giận vô hình, không khỏi nói: "Ta cũng nghĩ kiến công lập nghiệp! Vì sao ngài đều là để ta làm những kia hậu cần. . . Liền ngay cả lần trước vây giết đuổi bắt đạo nhân đều không cho ta đi! Lần này phương bắc thảo nguyên lại là như vậy! Vì sao tổng quan tâm cái kia Tần Phi Ngư?"

"Quan tâm?" Trần Sách nhìn cái này cháu trai vợ, đột nhiên nhưng đã phần nộ không đứng lên: "Người lại có biết chuyển này hung hiểm, cửu tử nhất sinh? Huống chi. . . Người từ làm sao biết thảo nguyên việc?"

Trong lòng càng là âm thầm thán phục, trong quân cao tầng như vậy xử sự không bí, hầu như trở thành cái cái sàng.

Đã như thế, kế hoạch chẳng lẽ còn có thể bảo mật?

Đối với triều đình rút ra ba châu tinh nhuệ, thâm nhập thảo nguyên cử động, Trần Sách nội tâm là vô cùng phản đối.

Bình giả, khi giấu tại cửu âm, động như lôi đình!

Chân chính muốn đánh trở tay không kịp, liền hản là trực tiếp để Định Bắc quân điều động, lúc này lại từ ba châu điều binh khiển tướng, tin tức lưu truyền đến mức bay đầy trời, thật sự coi Bắc Yến không có tình báo thám tử?

"Ta không sợ! Đồng thời hôm nay thái bình, không liều mạng làm sao lập đến quân công?" Hoàng Dũng đầu xoay ngang, có chút ghé con mới sinh không sợ cọp mùi vị.

"Ai. . . Binh hung chiến nguy, lần trước tìm tòi cái kia Địa sát Chân Nhân, ta Thao Thiết doanh đều tổn thất mấy người, lẽ nào người cho rằng người võ công có thể so với tông sư, vẫn là lấy võ nhập đạo?"

Trần Sách nói xong lời cuối cùng, cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc, ánh mắt thăm thăm, dĩ nhiên khiến Hoàng Dũng sắc mặt trắng bệch, không tự chủ lùi lại phía sau mấy bước.

'Người ngu ngốc một cái!'

Hản lắc đầu một cái: "Người đi xuống đi, nghĩ muốn đánh trận, còn sợ sau đó không có cơ hội?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hội Hợp

Liệt nhật treo cao.

Đoàn Ngọc giục ngựa trở lại huyện Lịch Nguyên, nhìn thấy hai bên đường đi tươi tốt đủ loại hoa màu, không khỏi mặt lộ vẻ cảm khái.

Đại Lâm hương, Cẩm Lý biệt viện.

Đoàn Ngọc xuống ngựa, Diệp Tri Ngư cùng Quách Bách Nhẫn lập tức tiến lên đón: "Bái kiến đại nhân!"

"Đều miễn đi!"

Nhìn thấy Diệp Tri Ngư trên người thanh khí hội tụ, sắc mặt oánh oánh có ánh sáng, Đoàn Ngọc không khỏi âm thầm gật đầu, biết là Trúc Cơ công pháp tiểu thành dấu hiệu.

Cửu Thiên Huyền Nữ tông không hổ là nữ tu tông môn, công pháp vô cùng thích hợp cô gái.

Ba người đi tới nội đường, Đoàn Ngọc thẳng ở chủ vị ngồi, lập tức thì có nha hoàn đưa lên nước trà.

Cái này dùng chính là trà xanh, cũng không phải là thượng phẩm, nhưng mùa hạ dùng để uống vô cùng giải khát.

Tuy rằng khí trời chuyển thành nắng nóng, nhưng phòng lớn bên trong gió mát phơ phất, trong viện mở ra cái bể nước, bên trong trồng hoa sen, có mùi thơm ngát phân tán.

Chu vi, Diệp Tri Ngư tại Quách Bách Nhẫn lăm liệt nghe lệnh.

Tất cả những thứ này, cũng làm cho Đoàn Ngọc ánh mắt mê ly, có chút hoảng hốt.

Chỉ là hăn căn cơ thâm hậu, chốc lát liền tỉnh lại, cười hỏi: "Chúng ta Cẩm Lý bang cơ nghiệp làm sao?"

"Ta chuyên tâm tu đạo, vẫn để cho Quách tiên sinh tới nói đi!"

Diệp Tri Ngư ý cười ngâm ngâm, để Quách Bách Nhẫn tiến lên.

"Khởi bẩm đại nhân. . ." Quách Bách Nhẫn khom người lại: "Trải qua kiểm, ta Cẩm Lý bang tổng cộng có ruộng 4,157 mẫu, trong đó tám trăm mẫu đã ban thưởng xuống đi, chân chính có thể nắm giữ, vẫn là ba ngàn mẫu, đều đã xuân canh gieo, mọc không sai, thu đến hoặc có thể được mùa. . ."

"Lại có nhiều như vậy. . ." Đoàn Ngọc sờ sờ cái trán.

"Cái này đều là nhờ đại nhân phúc, nguyên bản trong huyện đối với chúng ta mua đất còn có chút hơi từ, chỉ là đợi đến đại nhân thi võ giải Nguyên, lại nhập Thần bộ ty tin tức truyền đến, đầu hiến người rất nhiều, những thứ này ruộng hay là chúng ta cật lực khống chế kết quả, còn huyện khác vạn mẫu kế hoạch, cũng đã đề lên chương trình hàng ngày. . ."

"Quên đi, mua đất một vạn mẫu chuyện, trước tiên gác lại đi!" Đoàn Ngọc vung vung tay, sắc mặt có chút kỳ dị.

Nguyên bản liền biết này mà không thể bảo đảm, chỉ là nghĩ còn có thời gian mấy chục năm, miễn cưỡng làm vì Tần Phi Ngư lập xuống điểm cơ nghiệp.

Nhưng lúc này lại nhìn, người Hồ trong vòng mười năm liền muốn xuôi nam, làm tiếp động tác này liền có chút cái được không đủ bù đắp được cái mất.

"Gác lại?"

Diệp Tri Ngư nháy mắt một cái, nàng bèn nhảy nhận ra được, Đoàn Ngọc lúc trước đối với chuyện này hứng thú liền không thể nào cao, lúc này càng là như vậy.

"Không sai, ta cảm thấy Khánh quốc bên trong bất ổn, phương bắc sẽ có đại loạn, vẫn là sớm làm chuẩn bị được!" Đoàn Ngọc sao cũng được tiết lộ ra một ít tin tức.

Chỉ là Tiền gia mưu phản chuyện, liền khiến Quách Bách Nhẫn há to mồm: "Bọn họ làm sao dám? Bắc Yến tại sao lại như vậy?"

"Đại lục chinh chiến, chính là tầm thường việc, chúng ta duy nhất muốn cân nhắc, chính là làm sao phòng ngừa ngọn lửa chiến tranh đốt tới trên đầu chúng ta. . . Bách Nhẫn, chúng ta trên tay còn có bao nhiêu tiền, hết hy vọng đập theo sát chúng ta lại có nhiều ít người?"

"Tiền bạc, chúng ta trước dùng đến thất thất bát bát, lúc này đã còn lại không tới hai ngàn hai. . ." Phương diện này Diệp Tri Ngư có quyền lên tiếng nhất, nói thẳng.

"Nhân thủ phương diện, chúng ta tổng cộng có tá điền hai trăm, nhưng nói thật, không có một đời người, còn nói gì tới trung thành độ? Vẫn là nguyên bản Cấm Lý bang người tin cậy một ít! Chỉ là phương diện này, đại nhân lại đem tình nhuệ đưa vào trong quân, lúc này có thể sử dụng nhân thủ, ba mươi người chính là nhiều nhất. . ."

Quách Bách Nhẫn suy nghĩ một chút, cũng đưa ra một con số.

"Ba mươi người, đầy đủ! Vì để ngừa vạn nhất, chúng ta muốn chuẩn bị sẵn sàng. . . . Then chốt là trước tiên đánh thăm dò tốt đường lui. Ta hướng vào Đông Trần, lại do nơi đó ra biển!"

Đoàn Ngọc lấy ra một phân địa đồ, là chính hắc vẽ, vô cùng qua loa, nhưng lúc này đầy đủ dùng: "Quách Bách Nhẫn, người có thể trước tiên lấy buôn bán danh nghĩa, thăm dò đi Đông Trần con đường. . . . Không muốn keo kiệt tài chính, ta lần này trở về, mang không ít trân bảo, đều là của trộm cướp, người có thể đi Đông Trần bí mật bán đi. Lại mua một chiếc thuyền!"

"Tuân mệnh. . ." Quách Bách Nhẫn cái trán cũng chảy ra mồ hôi lạnh: "Lẽ nào theo đại nhân, cục diện đã nguy hiểm đến đây sao?"

Đoàn Ngọc làm dự toán, quả thực là phương bắc toàn bộ cũng không thể chờ nhịp điệu.

"Không phải. . . . Chỉ là xấu nhất dự định mà thôi, đồng thời ta hi vọng người có thể từ đường biển trên được đến một ít phía nam quốc gia tin tức. . . ."

Rút kinh nghiệm xương máu phía dưới, Đoàn Ngọc tuy rằng sẽ không đem kinh nghiệm kiếp trước bỏ như giày rách, nhưng khẳng định cũng phải nhiều mặt tìm hiểu, mới có thể có quyết định.

"Mặt khác, này hạng nhiệm vụ cũng không phải là lập tức liền muốn hoàn thành, chỉ cần ở trong vòng hai năm làm được liền có thể."

Này thế Bắc Yến vội vàng làm khó dễ, hoàn cảnh cùng vật tư chuẩn bị so với kiếp trước càng thêm ác liệt, dù cho luận đạo pháp hội Chính Dương đạo có thể hoàn toàn thắng lợi, muốn hoàn toàn tiêu diệt Ô Duyên bộ cũng là cần liên tràng đại chiến, càng không cần phải nói lại chinh phục thảo nguyên, khôi phục nguyên khí.

Lại nói, Đoàn Ngọc thật sự sẽ để Chính Dương đạo được toại nguyện sao?

"Đúng rồi, ta đã là triều đình Chính bát phẩm Thần bộ ty thay quyền Ngân Chương, đợi lát nữa ta cho người ta danh thiếp, nói vậy làm việc thời điểm, khá là dùng."

Nghĩ đến cuối cùng, Đoàn Ngọc cười híp mắt bổ sung một câu.

"Chính bát phẩm? Ngân Chương?"

Quách Bách Nhẫn con người trừng lớn, lại là cười khố: "Đại nhân người thăng quan tốc độ, quả thật kinh người, e sợ Võ tiến sĩ cũng không bằng. . ."

"Bất quá đúng lúc gặp cơ hội mà thôi. . ." Đoàn Ngọc lại lấy ra hai chiếc lọ: "Hai bình này đan được chính là Ngũ Hành đan, đối với cô động Ngũ hành chi khí khá là hiệu quả, nhưng đối với ta đã vô dụng, các người tạm thời thu, ngày sau cũng là một phần trợ lực."

"Đan được?"

Quách Bách Nhẫn càng là choáng váng: "Đại nhân người. . ."

"Ha ha. . . Không thể nói, không thể nói!"

Đoàn Ngọc nhẹ lay động quạt xếp, nhìn ngoài cửa sổ: "Bất quá gần nhất, ta muốn lên phía bắc thảo nguyên một chuyến, các người phải có cái chuẩn bị tâm lý."

"Ồ?"

Một nói đến đây cái, Diệp Tri Ngư lại là ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng, đi ra ngoài đem ra một phong thư nhà: "Phi Ngư nhị ca cũng kí thư

trở về, nói là sắp chấp hành một cái nhiệm vụ cơ mật, sẽ cắt đứt liên hệ, để chúng ta không cần lo lắng."

"Hả?"

Đoàn Ngọc mí mắt giật lên, tiếp nhận thư nhà vừa nhìn.

Phía trên viết chỉ là tầm thường, có thể trải qua quang minh chính đại kiểm tra, nhưng lén lút lại che giấu một chút tiếng lóng, cái này vẫn là chính mình dạy cho Phi Ngự Tri Ngự hai cái.

"Đi về hướng bắc?"

Xem tới đây, không khỏi mí mắt giật lên: 'Xem ra cũng là bị tóm chệnh lệch, lần này thảo nguyên hành trình, chỉ sợ ta còn đến nhìn thêm chiếu cố hẳn một thoáng.'

...

Khánh quốc có sáu châu, Nguyên Châu thiên bắc, cùng thảo nguyên giáp giới.

Nơi này địa hình trống trải, nhiều là vừa nhìn bình nguyên vô tận, phía trên ruộng lúa đầy rẫy, vô cùng khiến người vui vẻ.

Lại hướng về bắc đi, khí hậu liên dần dần lạnh lẽo cùng nghiêm khắc, có một nhánh sáu vạn người Định Bắc quân đóng quân.

Thành Kháng Bắc, liền ở Nguyên Châu vùng cực bắc, chính là một toà chứa đựng quân dân thành lớn, càng là đối với thảo nguyên phòng tuyến kiên cường nhất.

Mỗi ngày lui tới nơi này thương nhân đoàn ngựa thồ rất nhiều, thậm chí ngay cả màu da thâm trầm thảo nguyên người, đều tình cờ tới đây làm ăn, trâu ngựa thị trường cực kỳ phồn thịnh.

"Thành Kháng Bắc, nơi này là ba châu tinh nhuệ cuối cùng tập kết nơi, mà thảo nguyên luận đạo pháp hội, quyết định tháng chín hai mươi ba. . . Thời gian đã rất khẩn cấp."

Đoàn Ngọc toàn thân áo đen trang phục, cười cao đầu đại mã, tiến vào thành Kháng Bắc.

Ngóng nhìn phương bắc cảnh sắc, không khỏi nghĩ đến thảo nguyên thế cuộc.

Đại lục phía bắc, chính là một mảnh cực kỳ hẹp dài khu vực, thảo nguyên rộng lớn, mà cùng với giáp giới quốc gia không ít, tỷ như Tây Nhung các nước, thì có một phần thường xuyên gặp người Hồ cướp bóc nổi khổ.

Trung bộ, nhưng là bộ phận cùng Khánh quốc giáp giới, lại hướng về đông đi, thì lại còn có Đẳng, Phí hai cái nước nhỏ.

Này hai nước quả thật nước nhỏ quả dân, nghe nói bất mãn hai quận, nhân khẩu không đủ mười vạn hộ, dù là cực kì hiếu chiến, cũng bất quá hai, ba vạn chi binh, càng lân cận hơn thảo nguyên, bách tính khổ không thể tả.

Có người nói này hai nước quốc quân có rất nhiều nội phụ ý nghĩ, nhưng Khánh quốc không cho.

Cái này rất dễ dàng nghĩ đến, tiếp nhận cái này hai khối địa bàn là rất thoải mái, nhưng hàng năm người Hồ liền muốn chính mình đến đuổi rồi.

Cùng với lao sư mất công sức, còn không bằng giữ lại hai cái này trên danh nghĩa nước chư hầu, chia sẻ một ít áp lực.

Chỉ là cái này hai nước binh lực có thể thực sự không kiêu gì, thậm chí tình cờ còn có Hồ kỵ một đường cướp bóc xuôi nam, giết xuyên cả nước, tiến vào Khánh quốc biên cảnh ví dụ.

Nhìn thấy thành Kháng Bắc nguy nga cửa thành sau, Đoàn Ngọc vẫn chưa biểu thị thân phận, mà là ngoan ngoãn mà giao tiền vào thành.

Một tiến vào thành thị, lúc này liền có một loại xe ngựa huyền ảo cảm giác phả vào mặt, đặc biệt trâu ngựa loại hình nơi khác hiếm thấy loại cỡ lớn gia súc, ở đây hầu như chỗ nào cũng có, trong không khí pha tạp vào súc sinh đặc biệt mùi hôi thối.

'Hừ, triều đình hội tụ ba châu quân đội, Hành nhân ty, Thần bộ ty cao thủ. . . Ở thành Kháng Bắc tập hợp, con số không dưới ba trăm, lớn như vậy động tác, thật sự coi Bắc Yến là người mù? Vẫn là nói, chúng ta chỉ là ở bề ngoài nhân thủ, lén lút còn có chân chính tinh nhuệ?'

Không nói những cái khác, liên quan đến đạo mạch tranh đấu, Bạch Hào sơn liền tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn.

Vị kia tại Tỉnh Bạch Vu sư tử, liền khẳng định đã đến phương bắc thảo nguyên, chỉ là không hẳn cùng mình một đường.

Mang theo loại này ý nghĩ, Đoàn Ngọc kéo thấp nón rộng vành, đi tới ước định nơi.

Tiến vào một gian trên tấm bảng mang theo ám ký khách sạn phía sau, một tên hầu bàn nghênh tiếp lên đến, đầy mặt mang cười."Khách quan nghỉ trọ vẫn là ở trọ?"

"Ở trọ! Ta muốn một gian phòng hảo hạng, trở lại ba cái ăn sáng, bạo xào gan lợn, tương bạo thịt bò, ba tiên tập trung, trở lại một bình Quế Hoa Bạch!"

"Rõ ràng, xin mời ngài lên lầu !"

Tiểu nhị trong mắt vẻ kinh dị lóe lên, đem Đoàn Ngọc nghênh đến lầu hai, tiến vào một cái phòng.

Xốc lên tủ sách sau khi, nhất thời hiện ra một con đường đến.

"Xin hỏi đại nhân tới từ phương nào? Tiểu nhân cũng tốt đặng ký!"

Lúc này tiểu nhị trong mắt thả ra tinh quang, thật giống hoàn toàn biến thành người khác.

"Diệp Châu Thần bộ ty!"

Đoàn Ngọc gật đầu, nói thẳng. Trong lòng đối với loại này giấu đầu hở đuôi cách làm, rất là khinh thường.

"Hóa ra là Đoàn ngân chương!"

Tiểu nhị lại là tựa hồ đã sớm chịu bắt chuyện, rõ ràng trong lòng: "Nơi đây chính là ba châu Thần bộ ty cao thủ hội tụ chỗ, mời ngài đi theo ta!"

Tiến vào lối đi sau khi, một đường đi xuyên, tựa hồ từ lâu qua khách sạn phạm vi.

Đoàn Ngọc nhìn phía trước cầm ngọn đèn tiểu nhị, mặt lộ vẻ vẻ trầm ngâm.

Không đến bao lâu, đối phương nhảy lên, xốc lên một tấm gỗ.

Lượng lớn ánh sáng rơi xuống, trong khoảnh khắc liền phảng phất đi tới mặt khác một chỗ thiên địa.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đồng Liêu

Lọt vào trong tầm mắt, liền thấy được một gian cực lớn trạch viện, bốn phía vây lấy tường cao, gió thổi không lọt.

Đồng thời, mấy đạo ánh mắt như đao, ở Đoàn Ngọc trên người đảo qua.

Hắn cười lạnh một tiếng, đưa mắt nhìn bốn phía, nhất thời nhìn thấy mấy người.

Một ông lão cả người khô cằn không có mấy lạng thịt, chính ngồi xổm ở ngưỡng cửa câu được câu không hút tẩu thuốc lá, một cái thô sử phu nhân ăn mặc vải bố làm xiêm y, chính đang tại phơi nắng quần áo, ở bên cạnh nàng, còn có một tên nùng trang điểm mặt cô gái, chỉ khoác vải the, vẻ quyến rũ tận xương.

Ở trong góc, còn linh tinh ngồi mấy cái đao khách, người cầm đầu là một tên bắp thịt cả người cầu kết đại hán, thoát nhìn trái lại bình thường nhất.

"U? Quá anh tuấn tiểu ca ca. . ." Cái kia điểm lệ nữ tử nhìn thấy Đoàn Ngọc, ánh mắt sáng lên, chân thành tiến lên, dùng yếu điệu tiếng nói hỏi: "Ca ca từ đâu tới đây?"

"Diệp Châu, Ngân Chương!" Đoàn Ngọc liếc nàng một chút, bỗng nhiên nở nụ cười: "Đã sớm nghe nói Vân Châu Thần bộ ty bên trong có một tên cao thủ, bí danh 'Hồng Phấn Khô Lâu' Vân Hương Hương, không

biết nhưng là tiền bối? Ta nhưng là nghe nói tiền bối tuy rằng mị cốt thiên thành, nhưng ở độ tuổi này sao. . . Khục khục. . ."

"Cắt!" Nghe được cái này, Vân Hương Hương nhất thời phun nước bọt một tiếng: "Lại là một cái biết lão nương nội tình!"

Nàng cái này khê cái giận tái đi tư thái, trái lại càng thêm mê người, lúc này tự nhiên ngồi xuống, dùng đủ loại cánh hoa dầu bôi lên móng tay: "Chỉ là không nghĩ tới Diệp Châu Ngân Chương dĩ nhiên như vậy trẻ tuổi đây."

"Ha ha. . . Hóa ra là Đoàn ngân chương!" Hút thuốc lá lão đầu đứng dậy, đem nồi khói ở trên bậc thang đập đập, cười híp mắt tiến lên: "Đoàn ngân chương có thể không phải chuyện nhỏ, lấy võ giải Nguyên nhập sĩ, mấy tháng liền làm đến Chính bát phẩm! Ta họ Lý, người gọi ta Lý lão tam liền có thể, chính là cái này Nguyên Châu Ngân Chương, bên kia cái kia giặt quần áo chính là Hoa Tứ Nương, còn có cái kia to con gọi Ngưu Sơn Mộc. . ."

Cho tới Ngưu Sơn Mộc mặt sau đám kia đao khách, lão đầu lại là căn bản lười giới thiệu, đại khái đều là Đồng Chương bộ đầu loại hình thuộc hạ.

"Xin chào chư vị!" Đoàn Ngọc Tứ Phương ôm quyền, cười đến người hiền lành.

Những người khác thấy hân bất quá mười sáu, mười bảy tuổi đáng đáp, lại tự có khí độ, cũng là không dám thất lễ.

Dù sao, hành tẩu giang hồ lâu, đều biết lão nhân, tiểu hài tử cùng cô gái khó đối phó nhất, lúc này cái này chỉ là một cái sân trong, lại hội tụ nhiều cao thủ như vậy, liền Đoàn Ngọc đều là sáng mắt lên.

"Chư vị đại nhân, lại thêm vào vị này Đoàn ngân chương, ba châu Thần bộ ty cao thủ tất cả đều đến đông đủ, còn mời dùng trước bữa tối!"

Tiểu nhị kia cười nói: "Buổi tối Kim Chương đại nhân sẽ triệu kiến các người!"

Rất hiển nhiên, lần hành động này, lấy Nguyên Châu Thần bộ ty dẫn đầu, thậm chí vị kia ngũ phẩm Kim Chương, đều muốn suất đội thâm nhập thảo nguyên.

Một niệm đến đây, Đoàn Ngọc biểu hiện đều không khỏi nghiêm nghị.

'Lần này đi hung hiểm, thậm chí kiếp trước một ít kinh nghiệm cũng chưa chắc hữu hiệu, nhưng này một nơi, lại là hãn là không có giả. . .'

Nói thật, hãn đối với lần này Chính Dương đạo quy mô lớn động tác, đều thực sự có chút không có thể hiểu được.

Dù sao, này giới Chính Dương đạo chủ thiên tư hơn người, hãn cũng là biết đến, nhưng thiếu hụt hai mươi năm tích lũy, lẽ nào thật sự có thể như trước thế như thế, đánh chết Ô Duyên bộ Đại tể ti sao?

'Kiếp trước, Ô Duyên bộ Đại tể ti đã sớm chuyển thế qua một lần, đời thứ hai cũng tiếp cận thân thể mục nát, có thể nói gần đất xa trời, mà Chính Dương đạo chủ chính là như mặt trời ban trưa, lúc này mới thừa thế xông lên bắt xuống, nhưng lúc này. . . Đại tể ti lão mà di cay, Chính Dương đạo chủ trái lại muốn ở thế yếu mới đúng. . . Vì sao đối phương tin tưởng như vậy?'

Đoàn Ngọc đối với chuyện này nghĩ mãi mà không ra, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Ngay sau đó theo mọi người cùng nhau tiến vào đại sảnh, hưởng thụ tiệc tối.

Cái này tiệc rượu bởi vì tới gần thảo nguyên, có thảo nguyên sắc thái, lấy đủ loại thịt nướng làm đầu, đặc biệt một đạo dê nướng thịt, lấy bản địa

đặc biệt một loại Hồng Liễu cây cành xuyên lên, nướng đến phỉ mà không chán, một căn xuống, chính là miệng đầy thơm ngọt nước quả, còn mang theo cây cỏ mùi thanh hương , khiến cho người dư vị vô cùng.

Ngoài ra, còn có nướng vừa đúng bánh lớn, phía trên tát chút thịt nát, một cái có tới bát bôn lớn, có thể làm cho bất kỳ bụng bự hán ăn no.

Cuối cùng nhưng là váng sữa, ép hợp hợp, giảo năm bánh các loại món tráng miệng, tư vị vô cùng không sai.

Ăn uống no đủ sau khi, Vân Hương Hương không biết nghĩ đến cái gì, phù phù một tiếng cười duyên: "Nếu là có người hạ độc, chẳng phải là đem chúng ta đều thả lặt, như đây chính là Kim Chương đại nhân khảo nghiệm. .
."

"Khục khục!"

Nàng nói chưa dứt lời, nói chuyện bên cạnh Ngưu Sơn Mộc thủ hạ mấy cái đao khách thì có chút sắc đến, nhìn mình trong tay tay trao thịt dê ăn cũng không phải, không ăn cũng không phải.

"Có ta Hoa Tứ Nương ở, còn không có gì độc vật có thể lừa gạt qua ta đầu lưỡi!"

Bên cạnh tráng kiện nông phụ hừ một tiếng: "Huống chi. . . Người cho rằng mấy châu Ngân Chương đều là ngớ ngẩn? Chân chính ngớ ngẩn làm sao có khả năng sống sót bò lên?"

"Hoa Tứ Nương. . . Người. . ." Vân Hương Hương lập tức trợn mắt đối mặt.

Không biết vì sao, trong đội ngũ hai nữ nhân này, vừa thấy mặt liền có chút không hợp nhau.

"Hai vị Ngân Chương đại nhân, tuyệt đối không nên cãi nhau, bằng không tiểu lão nhi chỗ này còn chưa đủ các người đập bỏ. . ." Lý lão tam liên tục vỗ tay, khắp khuôn mặt là sầu khổ.

"Đúng rồi, Lý lão đầu, cái này Nguyên Châu Kim Chương là cấp trên trực tiếp của người, đến tột cùng làm người làm sao?" Vân Hương Hương ánh mắt sáng lên.

"Cái này sao?" Lý lão tam ho khan xuống: "Làm người thuộc hạ người, tốt như thế nào lung tung nghị luận thủ trưởng? Chúng ta có thể đều là mệnh quan triều đình!"

"Hừ Hừ! Được lắm mệnh quan triều đình. . . Nếu không là. . . Lão nương cũng sẽ không tới đón loại này công việc!" Vân Hương Hương hừ một tiếng, chỉ là nhắc tới nguyên nhân lúc lại hết lần này tới lần khác cảm miệng, một bộ giữ kín như bưng dáng dấp.

Nàng lời kia vừa thốt ra, tình cảnh đều là một tĩnh.

Rất hiển nhiên, đang ngồi ngoài trừ cái kia Ngưu Sơn Mộc ở ngoài, đều là một đám kẻ già đời, tự nhiên biết rõ nhiệm vụ nguy hiểm.

Có thể bị phái tới, hoặc là chuẩn bị liều mạng đập phú quý, hoặc chính là bị xa lánh kẻ xui xẻo.

Nghĩ đến thảo nguyên nguy hiểm chỗ, giữa tròng nhất thời bao phủ một tầng mù mịt, mọi người trầm mặc, hơi có chút con đường phía trước vô vọng cảm giác.

"Vân Hương Hương. . . Người nếu không mừng, có thể về Vân Châu, ngoan ngoãn lĩnh tội chính là!"

Đang lúc này, bên ngoài truyền tới một kim qua thiết mã giống như tiếng nói , khiến cho Đoàn Ngọc trong lòng rung mình.

Nường theo tiếng nói, một người cao lớn bước vào cung điện, Lý lão tam lập tức hành lễ: "Xin chào Kim Chương đại nhân!"

"Bái kiến đại nhân!"

Đoàn Ngọc theo trào lưu hành lễ, trong lòng lại là rùng mình: "Người này chính là Nguyên Châu Kim Chương Hứa Sĩ Long? Nhìn hăn tu vị khí tức, dĩ nhiên là Binh gia người? Thậm chí đã quân khí rót vào người!"

Binh gia nhập đạo tầng thứ nhất, là vì quân khí rót vào người, từ đây đột phá võ đạo hạn chế, võ lực tuyệt đối ở bất kỳ tông sư bên trên!

Mà khiến Đoàn Ngọc kinh ngạc, lại là người này rõ ràng là Binh gia đại tướng, vì sao không đi mang binh, phản mà trở thành một tên Thần bộ ty Kim Chương.

Chờ đến hăn ngừng đầu lên thời điểm, nhất thời hiểu rõ.

Chỉ thấy cái này Hứa Sĩ Long thân hình cao lớn khôi ngô, trên mặt có ba đạo bình hành vết đao, phảng phất bị lợi trảo mạnh mẽ trảo qua, bên phải ống tay áo trống rỗng, rõ ràng là cái cụt một tay!

'Xuất ngũ tướng quân? Là ai tổn thương hăn?'

Đoàn Ngọc trong lòng có chút ngạc nhiên, nhưng sẽ không ngốc đến trực tiếp hỏi đi ra.

"Vân Hương Hương, người tại sao không nói chuyện? Hả?"

Đúng là Hứa Sĩ Long, nhìn Vân Hương Hương, con mắt không khỏi chuyển thành u ám.

"Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ nhiều lời, kính xin đại nhân thứ tội!"

Một tia sát khí lạnh lẽo , khiến cho Vân Hương Hương một cái giật mình, biết như ở trong quân, mình đã có thể coi là dao động quân tâm, nếu như còn dám biện hộ, nói không chắc thủ trưởng lập tức liền dám giết mình!

"Thôi, liền tha cho người lần này, chỉ là các người những người này, ta mặc kệ vì sao mà đến, nhưng chỉ cần lĩnh mệnh lệnh, liền muốn thề sống chết hoàn thành, bằng không dù là kẻ địch không giết các người, ta cũng phải giết các người, hiểu chưa?"

Hứa Sĩ Long nhìn chung quanh một chút, đi tới chủ vị ngồi: "Lần này triều đình hạ lệnh, chúng ta cần phải đồng lòng hợp sức, dù cho nhiệm vụ gian nguy, cũng không thể tránh lui, huống chi, ta với các người cùng đi!"

"Xin hỏi đại nhân, nhiệm vụ lần này cụ thể vì sao?" Đoàn Ngọc mở miệng hỏi, chỉ là loại này thông dong tư thái, liền khiến mọi người hơi kinh ngạc.

"Nhiệm vụ rất đơn giản, chúng ta nguy trang thành một nhánh đội buôn, hộ tống một món đồ, đi luận đạo pháp hội Duyên Chi sơn!"

Bất quá đến lúc này, Hứa Sĩ Long cũng không có che giấu: "Chỉ đến thế mà thôi!"

Ngoại trừ cái này ở ngoài, hẳn cái gì đều không có tiết lộ.

Mà Phương Nguyên càng là ở đáy lòng cười gằn.

Liền hẳn biết, lần này triệu tập tinh nhuệ, tuyệt đối không phải cũng chỉ có Thần bộ ty một nhà, còn có Hành nhân ty, quân đội các loại.

Chính mình cái này một phương, chỉ là cần vận chuyển một vật đi Duyên Chi sơn?

Nhìn như đơn giản, nhưng hướng về nơi sâu xa vừa nghĩ, có lẽ chính là giả vờ di chương, nhóm người mình đều là hấp dẫn hỏa lực bia ngắm!

Đương nhiên, cũng có khả năng lừa dối, thật sự nhượng bọn họ vận chuyển cái gì trọng yếu đồ vật, đã như thế lại là càng thêm nguy hiểm!

'Triều đình lần này cũng là quyết tâm, phỏng chừng là bị Bắc Yến cử động mạnh mẽ kích thích. . .'

Bắc Yến dám làm như thế, chiếm đoạt thảo nguyên tâm tư rất rõ ràng hiện rõ, đồng thời còn đặc biệt ở Diệp Châu chuẩn bị Tiền gia cớ này nghịch tặc nội ứng, vận chuyển rất nhiều quân giới, đây là vì cái gì?

Rõ ràng là muốn gây xích mích Khánh quốc nội loạn!

Đã như thế, bất luận là vì hấp dẫn hỏa lực, thuận tiện Bắc Yến chiếm đoạt thảo nguyên, vẫn là vì đại quân xuôi nam lúc tiếp viện, đều là lòng muông dạ thú rất rõ ràng hiện rõ!

'Chỉ là nghe nói quốc quân thân thể không được, cũng không biết lần này kế hoạch là ai chủ trì?'

Đoàn Ngọc lại nghĩ đến Khánh quốc phương diện, không khỏi trong lòng trầm trọng.

Như vậy tình thế nguy cấp, hết lần này tới lần khác gặp gỡ Khánh quốc quốc quân bệnh nặng, quả thật có chút trời muốn diệt chi mùi vị.

Bất quá như thế kế hoạch không lỗ, không có quốc quân gật đầu, cũng không có thể thực thi xuống, một niệm đến đây, không khỏi lại có chút an lòng, có lẽ. . . Quốc quân thân thể đã chậm rãi chuyển biến tốt?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Ôn Đạo Nhân

Trời bạc trắng, hoang dã mênh mông, gió thổi cỏ thấp thấy dê bò.

Tháng chín, thu ý hiên ngang, một nhánh đoàn xe xuất hiện ở hoang dã trên.

Đây là một nhánh tiêu chuẩn loại nhỏ đội buôn, hàng hóa không nhiều, lại mời rất nhiều đạo khách, bình thường mã phi liên không nghĩ đến đây quấy rầy.

Đạo tặc làm việc, cũng là muốn xem trả giá cùng tiền lời, loại này đội buôn nhỏ thu lợi không nhiều, lại là xương khó gặm, một khi xuất hiện lượng lớn tử thương, thậm chí còn sẽ lỗ vốn.

Lại thêm vào có lão luyện dẫn đường dẫn đường, bởi vậy dọc theo đường đi thật là bình tĩnh.

"Dựa theo tốc độ này, chúng ta ngày mai là có thể đi ngang qua Đăng quốc, chân chính tiến vào thảo nguyên. . ."

Đoàn Ngọc mang nón rộng vành, một thân áo choàng, đem toàn thân che chắn, trên eo lơ lửng hắc đao, thật giống một người thiếu niên đạo khách.

Nghe nói như thế, bên cạnh Lý lão tam ánh mắt sáng lên: "Đoàn tiểu ca người đã tới thảo nguyên?"

"Say mê đã lâu, chưa từng tới, chỉ là xem bản đồ biết được. . ."

Lý lão tam gật gù: "Bất quá chúng ta còn đến ở Đảng quốc dừng lại, bán một ít hàng hóa, bổ sung lại một ít vật tư. . ."

Lần này bọn họ nguy trang đội buôn, nhất định phải làm được tận thiện tận mỹ, thành viên lẫn nhau không xưng hô chức quan là một mặt, ở một phương diện khác, nhưng là nhất định phải trở thành một cái chân chính đội buôn.

Một nhánh chân chính đội buôn, chỉ có thể hai đầu chạy chính là kẻ ngu si, một đường đi, một đường làm sinh ý, mới là vương đạo.

Đoàn Ngọc ngẩn ra, chợt đã nghĩ đến, không khỏi gật đầu: "Lý lão ca người nói thật là. . . Chúng ta vẫn là nhất định phải ở Đảng quốc nghỉ chân, tiện thể làm chút kinh doanh."

Đang khi nói chuyện, Lý lão tam cố ý khống chế tốc độ ngựa, nháy mắt đi tới Đoàn Ngọc trước mặt, hạ thấp giọng: "Khà khà. . . Đoàn tiểu ca, người có biết vị kia Vân Hương Hương làm chuyện gì? Mới không thể không nhận nhiệm vụ này?"

"Cái này. . . Quả thật không biết. . ."

Sự thực chứng minh, nam nhân cũng yêu thích bát quái, dù là Đoàn Ngọc làm bộ nhẹ như mây gió, Lý lão tam vẫn là không kìm lòng được mà đem tìm hiểu đến tin tức để lộ bí mật: "Vị này Hồng Phấn Khô Lâu, nhưng là danh chấn Vân Châu a, lần này nghe nói là nhìn lầm đối tượng, ngộ đem Châu mục đại nhân công tử làm đến không nâng. . ."

"Khục khục. . . Nói cẩn thận!"

Nghe đến đó, dù là Đoàn Ngọc đều không khỏi ho khan xuống, đồng thời nhìn hướng về nào đó chiếc xe ngựa phương hướng.

"Khà khà. . . Người yên tâm, cái kia các tiểu nương lỗ tai không như thế nhọn, Lão ca ta chỉ là phải nhắc nhở người, nhất thiết phải cẩn thận cái kia yêu tinh, bằng không lỡ một bước chân thành thiên cổ hận a. . ."

Lý lão tam thở dài một tiếng, tựa hồ nghĩ tới điều gì nghĩ lại mà kinh chuyện cũ.

Mà không thể không nói, đang bàn luận qua phương diện này nội dung sau khi, hai người đàn ông quan hệ lập tức thật giống như thân mật rất nhiều.

"Đằng quốc. . . Quả thực chính là trò cười. . ."

Dần dần, đề tài liền đặt ở sắp đến cái kia nước chư hầu bên trên.

Nước này nước nhỏ quả dân, càng là một cái cực lớn bao quần áo, nếu không là Khánh quốc tình cờ còn có viện trợ, e sợ khoảng cách vong quốc cũng là không xa.

Một hai quận lớn địa phương , liền ngay cả Khánh quốc một châu cũng không bằng, đương nhiên như vậy.

Khánh quốc tuy nơi bốn mặt đều địch, lại địa bàn quảng đại, quốc cường binh tinh, chính là trên đại lục có tiếng cường quốc. Tuy rằng đều là quốc quân, nhưng Khánh quốc quốc quân cùng Đằng quốc quốc quân, liền tuyệt đối không thể giống nhau.

'Nếu là có một Địa Sát Chân Nhân, nói không chắc đều có thể giết Đằng quốc quốc quân. . .'

Đoàn Ngọc trong lòng chuyển cái ý niệm này, trên mặt lại lộ ra nụ cười: "Tuy rằng như vậy, nhưng Đằng quốc cũng là từng ra danh nhân!"

"Đằng quốc danh nhân?"

Lý lão tam ngẩn ra, chột trên mặt liền mang theo chút sợ hãi vẻ sợ hãi: "Người chẳng lẽ là nói. . . Vị kia Ôn Thần?"

"Ha ha. . . Chính là Ôn Thần đạo nhân!" Đoàn Ngọc cười to.

Vị này Ôn đạo nhân sư môn lai lịch đã không thể thi, có người nói là cái tán tu, Đẳng quốc xuất thân, cũng vẫn ở Đẳng quốc ẩn cư tu luyện.

Trong lịch sử, Đẳng quốc ngay khi người Hồ dưới móng sắt chịu đủ dẫn vật , bất quá đã từng là địa bàn cũng không tính quá nhỏ, có Khánh quốc một châu lớn như vậy.

Một lần nào đó, người Hồ Mộc Kiến bộ gót sắt xuôi nam, nghiêng gót sắt mười vạn, được xưng muốn diệt tuyệt Đẳng quốc.

Khi ấy, Đẳng quốc liên tục bại lui, cuối cùng mấy trăm ngàn người chỉ có thể khốn thủ đô thành, thậm chí ít ngày nữa liền muốn thành phá.

Liền vào lúc này, một đạo nhân dừng cảm đứng ra.

Tu vi của người này không cao, không cách nào ở mười vạn trước mặt đại quân triển khai thần tiên thủ đoạn, nhưng lại kế thừa thượng cổ Ngũ Độc tông đạo thống, sở trường về dùng độc!

Bởi vậy, sau một đêm, mười vạn thảo nguyên đại quân diệt hết, Mộc Kiến bộ thực lực tổn thất lớn, không đến bao lâu liền bị cái khác thảo nguyên bộ lạc chiếm đoạt, từ đây xóa tên, mà Đẳng quốc lại gặp ghềnh trắc trở tiếp tục sinh sống.

Căn cứ sau đó điều tra, cái kia mười vạn người Hồ đại quân, đều là tất cả chết vào cương cường ôn dịch phía dưới.

Đương nhiên, theo Đoàn Ngọc, đây căn bản không phải ôn dịch, mà là độc khí chiến! Thậm chí là thể chiến thứ hai trình độ cương cường độc khí.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể ở thời gian vô cùng ngắn trong tiêu diệt thảo nguyên mười vạn đại quân.

Này dịch sau khi, Ôn Thần đạo nhân đại danh liền lan truyền nhanh chóng, thiên hạ đạo mạch, thậm chí rất nhiều cường quốc, đều đối với hắn hứng thú dạt dào, hầu như muốn không tiếc đánh đổi thỉnh đến người này, hoặc là bắt xuống hắn một đêm giết chết mười vạn đại quân bí mật.

Chỉ là cái này Ôn đạo nhân từ đó về sau liền mai danh ẩn tích, dù cho Đẳng quốc quốc quân cũng không cách nào thấy được người này, đồng thời sau khi liền từ chưa hiện thế.

Dựa theo rất nhiều đạo mạch suy đoán, người này giết chóc quá nhiều, làm trời nổi giận, nói không chắc chịu đến thiên khiển, rất sớm liền bỏ mình hồn diệt.

Bất quá đúng là ở Đẳng quốc bên trong, còn có thể nhìn thấy một ít Ôn Thần miếu, có người nói là bách tính vì kỷ niệm đạo nhân này mà thiết lập, chỉ là căn cứ vọng khí sĩ kiểm tra, bên trong cũng không thần linh, nếu có cũng chỉ là một ít Tinh linh thậm chí Mao thần cừu tổ tước chiếm.

Dù sao rất lớn khả năng chịu thiên khiển, hình thần đều diệt, nơi nào còn có thể đi thần đạo?

"Này tôn Ôn Thần, quả thật là. . ." Nhắc tới cái này, dù cho Lý lão tam đều có chút cũng đánh khí lạnh: "Chết sớm sớm tốt. . ."

Tuy rằng Ôn Thần đạo nhân lấy sức một người, cứu vãn vận nước, nhưng loại này người quá mức đáng sợ, có thể diệt mười vạn đại quân, bất luận cái nào quốc quân nếu như không có biện pháp nắm giữ, đều tất nhiên trừ đi mới yên tâm.

Thậm chí tự liền Đạo môn, đều là cũng giống như thế.

"Phải không? Chết sớm sớm tốt. . ."

Đoàn Ngọc nở nụ cười chi, vẻ mặt có chút phức tạp.

'Cũng đúng thế thật. . . Ta trước không nghĩ đến này nguyên nhân a. . .
Này truyền thừa quan hệ quá to lớn! Bất quá. . . Ôn Thần đạo nhân, người
lừa tất cả mọi người a!'

Hắn biết rất rõ, Ôn Thần đạo nhân tuy rằng tự xưng đạo nhân, nhưng
không phải Đạo gia người, mà là Binh gia!

Người này kế thừa, cũng là thượng cổ Ngũ Độc tông Binh gia chân
pháp!

Cái gọi là được thiên khiên mà chết, càng là một chuyện cười!

Binh gia cao thủ giết người thẳng trợn, đồ thành diệt quốc, trên tay
dính đầy máu tươi, nếu như đều muốn được thiên khiên, chẳng phải là từng
cái từng cái đã sớm diệt tộc?

Cái gọi là thiên khiên, chỉ là Đạo gia lời giải thích , bởi vì Đạo gia
theo đuổi Thiên Nhân Hợp Nhất, Nguyên Thần Xuất Khiếu, mượn thiên địa
sức mạnh của tự nhiên, một khi thiên địa có giận, liền dễ dàng gặp trực tiếp
nhất phản phệ.

Thay lời khác tới nói, thiên khiên cũng cần con đường cùng chất môi
giới đến phát động.

Nếu như là người bình thường, cái kia cũng chỉ có thể bất tri bất giác,
gọi ra các loại ngoại kiếp!

Tỷ như Cao Cương loại kia, tuy rằng mây đen rợp trời, nhưng cũng
không có thiên lôi trực tiếp đến phách, mà là khắp nơi không thuận, mấy
lần rơi vào tử cục.

Bất quá tu vị đến Đoàn Ngọc trình độ như thế này, tự rõ ràng người bình thường cũng có thiên khiển, chỉ là lên mà không phát thôi.

Thay lời khác tới nói, đạo nhân thiên khiển là trực tiếp sét đánh, nếu có thể cầm cự đến kiếp số tiêu hao hết, hay là còn có một tuyến sinh cơ.

Mà người bình thường như gánh vác thiên khiển, chính là mọi việc không thuận, đoạn tử tuyệt tôn, thậm chí chết rồi hồn linh cũng phải hôi phi yên diệt, cùng đạo nhân so với, báo ứng chỉ là chậm lại mà thôi.

Một câu nói mà nói, tu vị càng cao, thủ đoạn càng thần diệu, thiên khiển liền càng trực tiếp, mà càng là bình thường bình phàm, thiên khiển liền càng thêm thiên hướng bất tri bất giác một loại.

Thiên chi đạo, tồn có thừa mà bù không đủ!

'Nhiều như vậy Bình gia đại tướng sở dĩ không có chuyện gì, phần lớn là bởi vì bọn họ phụng quốc quân mệnh lệnh chinh chiến, nếu có sát phạt tội nghiệt, cũng là do quốc thể Long khí gánh chịu. . . Đương nhiên, còn có một phần đặc biệt thí sát, hoặc là không chịu nổi, kết cục liền vô cùng thảm lương, thường thường khám nhà diệt tộc, Khánh quốc quan quân Đại đô đốc chính là đại biểu. . .'

Bởi vậy, Ôn Thần đạo nhân tuy rằng không phải đạo nhân, không sẽ lập tức chịu đến thiên khiển, nhưng sau đó cũng là sống được vô cùng thâm, chết rồi hồn phách không tồn, đoạn tử tuyệt tôn.

Kiếp trước, thì có người may mắn, hoặc là nói kẻ xui xẻo ở trên thảo nguyên phát hiện người này truyền thừa, nhất thời như cá gặp nước, nhưng sau đó kết cục cũng là vô cùng thảm.

Đoàn Ngọc bởi vậy biết được, như muốn kế thừa cái này Ôn Thần đạo nhân truyền thừa, tám thành chính là phải đem hãn còn chưa tiêu trừ tội nghiệt cùng nhau kế thừa lại đây.

Loại này tội nghiệt, cá nhân gánh chịu quả thực như muối bỏ biển, trừ phi lập tức lên cấp Đạo gia truyền thuyết trong chí cảnh!

'Ngoài ra, e sợ liền chỉ có lấy quốc thể gánh chịu. . .'

Một quốc gia lực lượng, chứa đựng hơn mấy trăm ngàn vạn trăm họ, các loại Nhân đạo nguyên lực, đủ để đem bất kỳ máu tươi tội nghiệt gánh chịu cũng rửa sạch.

Đương nhiên, nếu là nước này như mặt trời sắp lặn, bản thân liền có rất nhiều tội nghiệt, cái kia lại thêm vào như thế một khối, nói không chắc trái lại là liền muốn chết, thậm chí cắt giảm vận nước quốc thọ.

Chỉ là, đối với một cái báo thù người mà nói, Ôn Thần đạo nhân truyền thừa, có bao nhiêu sức mê hoặc?

Ít nhất lúc này Đoàn Ngọc, liền quyết tâm động!

'Thiên khiến tội nghiệt, khẳng định trực tiếp tìm Ôn Thần đạo nhân, ở chế tạo các loại bất ngờ, để cho hắn nửa cuối cuộc đời thê lương cực kỳ, đoạn tử tuyệt tôn, chết rồi hồn phách dần vật bị khổ, dần dần hư vô sau khi, phải là đã tiêu tan rơi tuyệt đại đa số, còn lại, chỉ là một chút dư nghiệt mà thôi! Dù là đạo nhân trực tiếp lấy, cũng sẽ không lập tức xúc động thiên kiếp, nhưng gây tội lỗi đối với trời, ngày sau làm việc không thuận, lại là khẳng định!'

'Trời có thiên khiến, đạo nhân liền có tránh kiếp bí pháp, có lẽ ta có thể phong ấn áp chế bộ phận tội nghiệt? Đã như thế, liền có thể lấy dùng người này truyền thừa, mặc kệ hắn có không có để lại cái kia một đêm giết hết mười vạn người pháp môn, nhưng bên trong chỉ là một cái Ngũ Độc tinh binh phương pháp huấn luyện, đối với kế hoạch của ta liền tương đương hữu dụng.'

Đoàn Ngọc cười ngửa, tâm tư lại từ lâu bay đến thiên ngoại.

Bất quá, hẳn biết rõ, dù cho chính mình thu được cái pháp môn này, cũng chắc chắn sẽ không vì Khánh quốc hoặc là báo thù hi sinh chính mình, cái kia quá mức ngớ ngẩn!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Thần Phù

Đảng quốc cùng Khánh quốc phương bắc phong thổ cũng không khác nhau, đặc biệt những kia thủ thành binh sĩ cùng quan liêu, rõ ràng khuyết thiếu một loại mệnh môn đại quốc khí độ, đang đối mặt Khánh quốc đến đội buôn lúc có chút sức lực không đủ, để Đoàn Ngọc liên tưởng đến nửa thuộc địa.

Mà thay cái góc độ ngẫm lại, lúc này Đảng quốc, nói là Khánh quốc nửa thuộc địa, tựa hồ cũng không có cái gì không thích hợp.

Đội buôn ở đây nghỉ ngơi hai ngày, tìm tòi vật tư sau khi, liền chân chính tiến vào thảo nguyên.

Đơn bạc mà vô vị lộ trình, liên tiếp kéo dài năm ngày.

Mãi đến tận đêm nay.

Trăng sáng treo cao, tình cờ truyền đến vài tiếng sói hống.

Đội buôn nơi đóng quân từ lâu ghim lên mấy đỉnh lều vải, đồng thời ở xung quanh tung khu thú thuốc bột.

Mọi người liền canh thịt dê no no ăn một bữa bánh bột sau khi, ngoại trừ sắp xếp gác đêm người ở ngoài, tất cả tiến vào mộng đẹp.

"Hả? !"

Đoàn Ngọc bỗng nhiên từ ngủ nông bên trong kinh sợ, nắm chặt trong tay chuôi đao.

Nơi đóng quân bên trong, một tiếng hét thảm bỗng nhiên vang lên.

"Chuyện gì xảy ra?"

Cây đuốc sáng rực, Hứa Sĩ Long đi ra trước bồng, sau lưng là Vân Hương Hương, Hoa Tứ Nương mấy người, tất cả đều biến sắc.

"Xảy ra vấn đề rồi!"

Đoàn Ngọc hí mắt, cùng Lý lão tam, Ngưu Sơn Mộc đi tới tối nay trực đêm người nơi.

Đây là Ngưu Sơn Mộc một người thủ hạ đao khách, lúc này dĩ nhiên đã ngã xuống đất bỏ mình, trên cổ một cái lỗ tợn vết thương không ngừng chảy xuôi máu tươi.

"Chết tiệt, đến tột cùng là ai?"

Ngưu Sơn Mộc nâng đao rít gào, ánh mắt như sói, đảo qua chu vi một vòng góp đủ số thương lữ.

"Như thế trống trải thảo nguyên, hung thủ hành hung sau khi, phải là chạy không xa lắm chứ?"

Đoàn Ngọc đăng cao mà nhìn, ánh trăng chính giai, lại không chút nào lên vào người hình bóng.

"Chà chà. . ."

Lý lão đầu đặc ở bên cạnh, lắc lắc đầu nói: "Như vậy xem ra, kẻ địch nếu không là núp ở đất bên trong, thì là. . ."

"Liền giấu ở đội buôn ở giữa?" Đoàn Ngọc biết hẩn trong lời nói sở chỉ, tiếp lời nói.

"A! ?"

Đang lúc này, mặt khác một tiếng hét thảm truyền đến.

Ngưu Sơn Mộc nhanh chân tiến lên, xốc lên lều vải, nhất thời nhìn thấy đầy đất máu tươi.

"Nãi Nhân Thai chết rồi!"

Gọi chính là một tên bốn mươi tuổi thảo nguyên thanh niên, da thịt bởi vì thường thường tiếp thu mặt trời sái mà hiện ra một loại khỏe mạnh màu đen sẫm, lúc này trên mặt lại tràn đầy kinh hoảng.

"Dĩ nhiên là cái này dẫn đường. . . Ba Nhan, người có hay không nhìn rõ ràng hung thủ?"

Đoàn Ngọc thấy người này, đột nhiên sửng sờ.

"Không. . . Không có!" Tên là Ba Nhan thanh niên hốt hoảng trả lời, đầy mặt ý sợ hãi.

"Tiểu Đoàn, Lý lão đầu, Ngưu hộ vệ. . . Hứa quản sự gọi các người!" Không biết khi nào, Hoa Tứ Nương nhanh chân đi vào, nói mệnh lệnh.

Hứa Sĩ Long lúc này ngồi ở bên đồng lửa trên, khí sắc không phải rất tốt, mở ra túi rượu nút lọ, mạnh mẽ uống một hớp: "Các người đi theo ta!"

Hắn trước tiên đi ra nơi đóng quân, sau lưng theo hai mặt nhìn nhau Đoàn Ngọc mấy cái Ngân Chương, bất tri bất giác liền khoảng cách nơi đóng quân rất xa.

'Như vậy trống trải nơi, trái lại không sợ hãi nghe trộm, bốn phương tám hướng có gì động tĩnh đều có thể trong nháy mắt đập vào mắt. . .'

Đoàn Ngọc trong lòng thầm nói: 'Cái này Hứa Sĩ Long, là chuẩn bị giao đây sao?'

Chính nghĩ như thế lúc, Hứa Sĩ Long bỗng nhiên xoay người lại: "Lần này giết người việc, các người thấy thế nào?"

"Hung thủ nếu không là có thể phi thiên độn địa, cái kia liền ẩn giấu ở trong doanh trại!" Ở đây đều là Thần bộ ty lão thủ, không rảnh suy tư trả lời.

"Ta cũng là như thế cho rằng. . . Không nghĩ tới chúng ta vừa vào thảo nguyên liền nguy cơ tứ phía, ta Hứa Sĩ Long chết không hết tội, nhưng nếu sai lầm triều đình đại sự, liền chết vạn lần không chuộc. . ." Hứa Sĩ Long nhíu nhíu mày: "Lần này triều đình quân chia thành ba đường, ta Thần bộ ty chỉ là một đường, còn có Hành nhân ty cùng trong quân cao thủ, các hộ tổng một quan kiện đến Duyên Chi sơn, ta cái này một đường, áp vận chính là cái này."

Tay phải hần nhắc, nâng một cái hộp sắt: "Các người có muốn hay không xem?"

"Thuộc hạ không dám!"

Kẻ nổi tiếng thì dễ bị ghen ghét đạo lý, Lý lão tam mấy cái đều là hiểu được, lắc đầu liên tục.

"Ha ha. . ."

Hứa Sĩ Long cười lạnh một tiếng, lấy ra một viên màu vàng chìa khóa, trực tiếp mở ra hộp sắt.

Dựa vào ánh trăng, Đoàn Ngọc có thể rõ ràng nhìn thấy hộp sắt bên trong lẳng lẳng nằm một viên phù lục, này phù lục toàn thân lấy hoàng kim

đúc ra, kim quang lấp lóe, phía trên lại có một đạo đỏ sẫm như máu phù văn, như long xà giống như đi khắp bất định.

'Đây là. . .'

Xem tới đây, hần lập tức con người co rụt lại.

"Đây là Đại Hạ triều hoàng thất bí tàng Thần Tiêu Lô phù, uy lực to lớn, đủ có thể giết Đạo môn Nguyên Thần. . . Sau đó Đại Hạ suy sụp, bảo vật này rơi vào Đại Khánh trong tay, thích đáng bí tàng. . . Quốc quân cũng là vì hôm nay hỗn loạn, mới đặc chỉ đem lấy ra. . ."

Hứa Sĩ Long ánh mắt nhìn chung quanh một vòng, rất là thoả mãn bọn thủ hạ vẻ mặt.

Chỉ là Đoàn Ngọc nhìn, lại ở trong lòng hô to: 'Đây căn bản không phải cái gì Thần Tiêu phù. . . Mà là Triện Khắc sư bí truyền Cửu Tiêu Diệt Thần phù! Dĩ nhiên là năm chuyển kim phù, chẳng trách có thể tồn thế lâu như vậy như trước uy áp dư âm. . . Chỉ bất quá, có gì đó không đúng. . .'

Này tám bùa, nếu như là thật sự, quả thực là hần gặp qua uy lực cao nhất, đủ để kinh thiên địa, khiếp quỷ thần!

'Năm chuyển kim phù, có thể chế tác Triện Khắc sư ít nhất cũng có Thiên Sư cảnh giới. . . Này phù vừa ra, dù cho Hô Phong Hoán Vũ Thiên Sư Nguyên Thần cũng nhất định sẽ bị trọng thương , còn Thiên Sư trở xuống, đó là một phù diệt tận, tuyệt không có sinh cơ!'

Loại này đẳng cấp kim phù, dù cho Đoàn Ngọc kiếp trước, cũng chỉ có ngược nhìn phần.

Trước Đình Nhượng cũng có một đạo bảo mệnh kim phù, hiệu quả kỳ giai, nhưng Đoàn Ngọc sau đó suy đoán, vị kia Triện Khắc sư tuy rằng cũng là công kim chi tượng, nhưng 'Công kim' cũng tương tự có đẳng cấp,

tám thành là còn ở tam chuyển, tứ chuyển bồi hồi, chỉ là đưa ra phù lục bề ngoài đẹp đẽ, dù là như vậy, cũng có thể từ chỗ chết bên trong lược đến một tuyến sinh cơ, cớ nào mạnh mẽ?

Đổi thành chân chính tiêu hao Thiên Sư tâm huyết năm chuyển kim phù, uy năng lại nên có kinh khủng đến mức nào?

'Thế nhưng! Thế nhưng! Cái này đạo kim phù, đồ có kỳ hình kỳ khí, nhưng dù sao cho ta một loại bên trong hư cảm giác, chỉ sợ là giả tạo. . . Vẫn là chiếu nguyên bản phù lục vẽ đi xuống, mới vừa có loại này uy áp.'

Đoàn Ngọc ánh mắt lấp lóe, có thể khẳng định hai điểm.

Số một, chính là Khánh quốc triều đình, lần này thật sự xuất huyết nhiều, phát xuống năm chuyển Cửu Tiêu Diệt Thần kim phù!

Mà điểm thứ hai, chính là cái này Hứa Sĩ Long không có ý tốt, cố ý năm trương vẽ hàng giả đến lừa gạt bọn họ!

Chỉ là, có thể chế tác như vậy giống y như thật hàng nhái, e sợ không phải Thiên Sư không thể làm vậy! Đồng thời thời gian cũng rất gần, bằng không khó có thể dính dáng tới chân phù phía trên Thần Tiêu khí tức, chấn nhiếp bọn đạo chích.

Nghĩ như thế, Đoàn Ngọc nhất thời trong lòng có đoán, biết rồi Hứa Sĩ Long tính toán, không khỏi thờ ơ lạnh nhạt.

Răng rắc!

Ở ánh mắt mọi người nhìn kỹ phía dưới, Hứa Sĩ Long đem hộp sắt đóng kỹ: "Đây hộp sắt chính là Thần Thủ tượng bí chế, sau đó lại trải qua Bạch Hào sơn Chân Nhân thi pháp, trừ phi dùng đồng bộ chìa khóa mở ra, bằng không lập tức liền sẽ tự hủy, còn có thể lan đến chu vi. . ."

Hắn giơ giơ lên trên tay màu vàng chìa khóa, bỗng nhiên nở nụ cười, đưa nó vút cho Đoàn Ngọc: "Đoàn ngân chương, cái này chìa khóa liền cho người bảo quản!"

"Ty chức tuân mệnh!"

Đoàn Ngọc 'Sắc mặt kích động', đem chìa khóa thích đáng thu cẩn thận, trong lòng lại đang cười lạnh: 'Cái này Hứa Sĩ Long, là hoài nghi chúng ta Ngân Chương bên trong có nội gian? Vẫn là lấy ta làm mồi, dẫn xà xuất động?'

Không thể không nói, đối phương mưu kế thật không tệ.

Trừ mình ra cái này chính bản 'Triện Khắc sư' ở ngoài, dù cho trở lại mấy cái Du Thần Ngự Khí đại cao thủ, cũng chưa chắc có thể nhận ra cái này 'Thần Tiêu Lôi phù' là giả.

'Thế nhưng hiện tại. . .'

Cảm thụ chu vi có chút ánh mắt kỳ dị, Đoàn Ngọc sắc mặt không buồn không vui, theo mọi người trở lại nơi đóng quân.

. . .

Khoảng cách đội buôn nơi đóng quân bên ngoài trăm dặm.

Lửa trại bốc lên, liếm láp giá nướng lên toàn dê.

Đây là một nhánh 200 người mã phi lâm thời nơi đóng quân, ở thảo nguyên biên giới, các đại bộ lạc trong khe hở, như vậy bọn giặc vô cùng sinh động.

Bọn họ phần lớn lúc là trung thực dân chăn nuôi, không đáng chú ý bộ lạc nhỏ.

Một khi đến sống không nổi thời điểm, tất cả nam nhân biến thành mã phi, cũng bất quá là trong một ý nghĩ.

Tuy rằng trang bị lạc hậu, hơn trăm người bên trong đều tìm không gặp một cái thiết giáp, dùng cũng là khớp xương làm mũi tên, nhưng dám đánh dám liều, tác phong hung tàn, đồng thời đi tới như gió.

Mẫu chốt nhất vẫn là sinh mệnh lực ngoan cường, như cỏ dại giống như, cắt một lúa không đến bao lâu lại sẽ mọc ra đến một lúa, bởi vậy những kia đại bộ lạc cũng lười tiêu diệt, ở kẻ hở bên trong miễn cưỡng sinh tồn.

"Vu sư đại nhân, xin mời ngài dùng!"

Cái này một nhánh mã phi lại rõ ràng khác với tất cả mọi người, không chỉ có trang bị so với thảo nguyên man tử mà nói cực kỳ tinh nhuệ, thậm chí còn có một tên Vu sư tọa trấn.

Cái này Vu sư khoác trường bào màu đen, trên mặt tô vẽ hồng nhạt hai màu thuốc màu, trên người treo lơ lửng đủ loại khô lâu cùng bộ xương trang sức dây chuyền.

Đoàn ngựa thủ lĩnh trực tiếp đem tốt đẹp nhất thịt dê cái kia bộ phận bổ xuống đến, cung kính mà đưa đến trước mặt hắn.

Phù phù! Phù phù!

Đột nhiên, giữa bầu trời hơi động, một con màu đen quạ đen bay đi xuống, rơi vào Vu sư bên người.

Nó trên chân cột một nhánh ống trúc nhỏ, Vu sư gỡ xuống, tinh tế nhìn, lại giao cho thủ lĩnh.

"Đến. . . Ăn đi!"

Làm xong tất cả những thứ này sau khi, Vu sư lấy ra một thanh hoành kim chuôi đao nhỏ, chậm rãi cắt chém thịt dê, đút cho trên đất quạ đen.

Bên đồng lửa một bên, rất nhiều thảo nguyên dũng sĩ lẳng lặng nhìn tình cảnh này, bất động như núi, duy có mắt thả ra ánh sáng xanh lục, phảng phất một đám sói hoang.

"Chúng ta người đã thành công lẫn vào trong đó, đồng thời truyền ra tin tức. . ."

Thủ lĩnh nhanh chóng cắn xé trên tay ăn thịt: "Mọi người cố gắng uống rượu ăn thịt, ngày mai chúng ta liền đi tàn sát cái kia đội buôn! Vu sư đại nhân. . . Ngài thấy thế nào?"

"Nam nhân hết sức giao hoạt. . . Nhưng chúng ta không cần với bọn hăn so đấu âm mưu quỷ kế, sự lựa chọn của người rất chính xác!" Vu sư phát ra cú đem giống như tiếng cười, vô cùng khàn khàn khô khốc: "Ta hướng về vĩ đại Trường Sinh Thiên bói toán qua, ngày mai mặt trời mọc trước, đêm sẽ là cơ hội tốt nhất!"

Sáng sớm thái dương chưa ra thời khắc, chính là đen nhất lúc, cũng là người tinh thần lỏng lẻo nhất giải lúc.

Đặc biệt trải qua chuyện đêm nay, lại căng thẳng nửa đêm, đến bình minh thời khắc, cái kia một luồng tinh khí thần tán mất, quả thật là người sắt đều không chống đỡ nổi.

Có thể năm cái này chiến cơ, tựa như cùng tìm đúng con mỗi điểm yếu bày sói giống như, săn bắt khả năng thành công liền nhiều ba phần mười!

Cho tới dạ hành loại hình phiền phức?

Tuy rằng Khánh quốc buổi tối khó có thể thấy rõ kẻ địch, nhưng đối với bọn họ những thứ này tinh nhuệ mà nói, liền tuyệt đối không có cái vấn

đề này.

Huống chi, đây cũng không phải là độ khó cao đột kích ban đêm, chỉ là ban đêm chạy đi mà thôi.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ngự Tiễn

Đêm tận bình minh.

Đoàn Ngọc híp lại con mắt mở, cảm giác trạng thái tinh thần trước nay chưa từng có như vậy tốt.

Triều Nguyên thần sau khi, trong cơ thể Âm thần điều khiển tinh tế tỉ mỉ, có thể làm việc người khác không thể, hẳn ngủ một canh giờ là có thể đỉnh đến người khác ngủ bốn, năm cái canh giờ hiệu quả.

Thậm chí, bị bức ép cuống lên, vừa cười ngựa chạy đi vừa giải lao cũng không phải việc khó.

Lúc này cảm nhận được sắc trời đem rõ ràng, lập tức đi ra lều trại, hướng về phía đông một đường vừa trắng, chuẩn bị vận khí hành công.

"Đoàn ngân chương, không nghĩ tới người cũng là luyện khí bên trong người. . ."

Ở bên cạnh hẳn, Lý lão đầu không biết từ nơi nào nhô ra, cười híp mắt chào hỏi.

"Gia truyền công pháp, nuôi thân kiện thể mà thôi!"

Đoàn Ngọc mỉm cười trả lời, tuy rằng chân khí tu tập giống như chú ý Tử Ngộ hành công, nhưng các nhà bí kíp không giống, mới sáng sớm yêu thích phun ra nuốt vào tử khí luyện công cũng không có cái gì.

"Không không. . . Trước người khí định thần nhân, thanh khí quán hư, khẳng định không phải chân khí công phu, mà là Đạo gia tu vị. . . Tốt một khối lương tài mỹ ngọc a , nhưng đáng tiếc thụ viên chức. . ."

Lý lão đầu lắc đầu một cái , tương tự hướng về phía phía đông bắt đầu thổ nạp.

Công pháp của hắn vô cùng kỳ dị, miệng mở lớn, phần bụng nhô lên, viên lặn như cầu, ở trong truyền đến vang trầm, dường như lôi đình.

Đoàn Ngọc thấy, lại là trong mắt lóe sáng lên: "Kim Thiềm Khí?"

Rùa, hạc, thiềm. . . Đều là này thế Đạo môn nhận định vật cát tường, phàm là mang theo những chữ này công pháp, phần lớn đều cùng Đạo môn có quan hệ.

Mà này môn Kim Thiềm khí công, nhưng là Bạch Hào sơn đệ tử ngoại môn môn học bắt buộc.

Bất quá Bạch Hào sơn chính là Khánh quốc hiền tông, môn nhân đệ tử vô số, cái này Lý lão đầu lại là cái Ngân Chương, hiểu được một môn cũng không có cái gì.

"Chính là Kim Thiềm Khí. . . Lão đầu tử lúc tuổi còn trẻ cũng từng tham gia Bạch Hào sơn đệ tử chọn lựa , nhưng đáng tiếc chỉ làm mấy năm đệ tử ngoại môn, lợi dụng tố chất không đủ làm tên đuổi đi ra. . ."

Lý lão đầu hành công một lần, chợt rất là tiếc nuối nói.

Một lát sau, vẻ mặt lại có chút kỳ dị: "Đêm qua cái kia dẫn đường bị giết. . . Kim Chương đem hộp sắt bí muông giao cho Đoàn ngân chương, đủ thấy tín nhiệm, Đoàn ngân chương như có sai phái, ta Lý lão tam chính là liều mạng cái này khớp xương, cũng phải thế người hoàn thành. . ."

"Phải không?"

Đoàn Ngọc trong lòng liếc mắt: "Vậy người có thể không đem tối hôm qua thích khách tìm ra?"

"Chuyện này có khó khăn gì? Trên thực tế Kim Chương đại nhân sớm đã tính trước kỹ càng, chính là cái kia Ba Nhan!" Lý lão đầu hạ thấp giọng, lộ ra khô vàng biến thành màu đen hàm răng: "Người này là thứ hai dẫn đường, giết Nãi Nhân Thai, tám thành là nghĩ đem chúng ta hướng về trong hầm mang. . . Đêm qua Ngân Chương đám người phần lớn cũng nhìn ra rồi, chỉ là giả vờ không biết, chuẩn bị dẫn xà xuất động, xem trong đội ngũ là còn có hay không nội ứng với hãn liên hệ thôi. . ."

"Hừm, suy đoán có lý!"

Đoàn Ngọc gật gù, đột nhiên bờn cọt nở nụ cười: "Luận quan hệ, người là Kim Chương trực hệ thuộc hạ, vì sao hãn không đem chìa khóa giao cho người bảo quản?"

"Cái này. . ." Lý lão đầu sắc mặt thẹn thùng: "Hay là lão hủ không đáng trọng dụng. . ."

"Không không. . . Ta cảm thấy Kim Chương thâm ý sâu sắc." Đoàn Ngọc xán lạn nở nụ cười, bỗng nhiên đem chìa khóa lấy ra: "Không bằng giao cho người bảo quản, làm sao?"

"Không được không được. . . Cái này làm sao làm cho?" Lý lão đầu hai tay xua xua, cười khổ nói: "Ngân Chương người liên không muốn tiêu khiển lão hủ. . ."

. . .

Đang lúc này, hai người đều là biến sắc, nhìn về phương tây: "Đây là. . . Tiếng vó ngựa?"

Dựa vào chậm rãi bay lên một đường ánh sáng, bọn họ có thể rõ ràng nhìn thấy, ở thảo nguyên cùng bầu trời chỗ giao giới, bỗng nhiên nhiều một vệt đen.

Cái này hắc tuyến càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành một đám thảo nguyên kỵ binh! Con số không dưới hai trăm!

"Địch tấn công!"

Trong nháy mắt tiếp theo, Lý lão đầu chiêm vờ cổ họng, liên vang vọng toàn bộ nơi đóng quân.

"Ô. . . Nha nha! !"

"Giết sạch bọn họ!"

Tuần mã xung phong tốc độ cỡ nào nhanh? Huống chi nơi này vẫn là mệnh mông vô bờ, thích hợp nhất kỵ binh xung phong thảo nguyên địa hình?

Đang kinh hoàng thương nhân đám người mới vừa ăn mặc quần áo, hướng ra trường bông thời điểm, thảo nguyên Hồ kỵ liền nhảy vào nơi đóng quân phạm vi, giương cung cài tên, lang nha tiễn tên như châu châu giống như rơi xuống.

"Tránh!"

Đoàn Ngọc cùng Lý lão đầu liếc mắt nhìn nhau, đều là trong khoảnh khắc làm ra quyết định, thân hình nhẹ nhàng như con báo, trốn ở chướng ngại vật phía sau.

"Hai trăm cái có thể cười ngựa bắn cung mã phi, dùng vẫn là tinh thiết tiễn đồng, đùa gì thế đây?"

Rất hiển nhiên, cái này một nhánh là tinh binh ngự trang thành mã phi, đồng thời vô cùng tinh nhuệ, mục tiêu cũng rất rõ ràng, chính là Thần bộ ty hộ tống đồ vật!

"Tám thành là Bắc Yến nhân mã, không nghĩ tới vào lúc này, nó đối với thảo nguyên thâm thấu cũng đã đến trình độ này. . ."

Đoàn Ngọc thoáng híp mắt, nhìn mã phi nhảy vào nơi đóng quân, buông tay đại chém đại sát.

Rất nhiều chân chính thương nhân còn không biết xảy ra chuyện gì, liền biến thành vong hồn dưới đao.

Phốc!

Đương nhiên, trong doanh địa cũng không phải là không có phản kích.

Mấy cái nhảy vào bên trong lều cỏ mã phi, liền bị tầng tầng ném đi ra, đầu một nơi thân một nẻo.

Ngưu Sơn Mộc cầm trong tay cực lớn Trảm mã đao, mang theo một đám đao khách, ánh mắt lạnh lẽo: "Giết!"

Loại này lúc, từ bỏ nơi đóng quân có lợi địa hình, cùng mã phi chơi thảo nguyên truy đuổi? Cái kia cùng muốn chết khác nhau ở chỗ nào?

Bởi vậy, duy nhất có thể làm được chuyện, chính là ngay tại chỗ phản kích!

Không thể không nói, Thần bộ ty lần này bắt ra thảo nguyên, công khóa cũng là làm đủ, không chỉ có ba mươi thay hình đổi dạng đao khách hộ vệ, càng là có Kim Chương Đồng Chương suất lĩnh.

Thậm chí, còn dẫn theo mười chiếc cung nỏ!

Chuyện này thực sự là phòng thủ lợi khí, tuy rằng nhét vào phiền phức, nhưng một vòng bắn một lượt, lập tức mang đi mười mấy cái mã tặc tính mạng.

"Xông lên!"

Đối diện, mã phi đầu lĩnh chợt quát một tiếng, dĩ nhiên làm gương cho binh sĩ, không lùi mà tiến tới.

Như vậy hung tàn tội phạm, đặc biệt kỷ luật nghiêm minh, không sợ thương vong, trên thực tế cơ bản không tồn tại.

Cái kia trên người Thiết Huyết sát khí mùi vị, quả thực là cách mười dặm đều có thể đoán được.

"Là quân đội!"

Đoàn Ngọc trong lòng có đoán, trốn ở mấy cái rừng gỗ sau khi, Quỷ Thiết ra khỏi vỏ.

Mấy cái xông lên trước mã phi, chỉ thấy được trước mặt tử quang lóe lên, liền bị mổ bụng phá dạ dày, bị chết vô cùng thê thảm.

"Nếu là tầm thường mã phi, gặp phải ba mươi tinh binh tạo thành trận thế chống lại, còn có mười mấy giá cung nỏ bắn một lượt, nhất định phải thất kinh, dù sao chỉ là một đám ô hợp chi chúng, nói không chắc còn sẽ chủ động thoái lui. . . Nhưng cái này một đám không lùi mà tiến tới tội phạm, ha ha. . . Như thảo nguyên mã phi đều có cái này tố chất, Bắc Địa sớm liền biến thành người Hồ hậu hoa viên."

Cung nỏ chỉ là bên trong vũ khí tầm xa, đặc biệt nhét vào phiền phức.

Bởi vậy khi cận chiến bạo phát sau khi, tất cả Cung nỏ thủ chỉ có thể khê cần răng, rút ra trên eo trường đao, cùng kẻ địch vật lộn.

Phốc!

Máu tươi tung toé.

Luận tình nhuệ, diệt trừ cái kia một đám thương lữ ở ngoài, những hộ vệ này từng cái từng cái võ nghệ tinh cường, tuyệt đối vượt quá đối diện mã phi , nhưng đáng tiếc nhân số quá ít, hầu như là lấy một địch ba, địch bốn!

Không đến bao lâu, liền tổn thất nặng nề, toàn bộ nơi đóng quân thương vong quá nửa.

"Hoa Tứ Nương!"

Hứa Sĩ Long thấy vậy, lập tức rút gào một tiếng.

"Tiếp lệnh!"

Tráng kiện phu nhân giống như Hoa Tứ Nương mặt không hề cảm xúc mà tiến lên, giương tay một cái trên thêu hoa khăn mùi soa.

Một luồng nồng nặc hương hoa khí tản ra , khiến cho người không nhìn được nghĩ thật sâu hô hấp, dù cho Đoàn Ngọc đều không khỏi hơi nhướng mày, cảm giác tứ chi thoáng không còn chút sức lực nào, nhưng Âm thần hơi động, lập tức đóng chặt lỗ chân lông, đem dư độc bài đi ra ngoài.

Lấy Âm thần đối với thân thể điều khiển tỉ mỉ trạng thái, hẳn lúc này đã rất khó trúng cái gì bình thường độc tố.

Dù cho không cẩn thận uống xong nọc độc, cũng có thể lập tức thôi thúc dạ dày, trực tiếp cho phun ra.

Nhưng những người khác cũng không có hẳn năng lực như vậy, trong khoảnh khắc liền ngã xuống một mảnh, tốt nhất tình huống cũng là tay

chân không còn hơi sức.

'Chết tiệt. . . Cái này Hoa Tứ Nương dĩ nhiên là không khác biệt công kích, nếu là thổi ngược gió, chẳng phải là càng thêm đặc sắc? Chính mình diệt người mình?'

Đoàn Ngọc nhìn quét chiến trường, phát hiện mã phi tuy rằng tổn hại trăm người, nhưng phía bên mình càng thêm thâm hiểm, liền với mấy cái Kim Chương Ngân Chương cùng nhau, cũng bất quá đứng mười mấy cái, toàn bộ nơi đóng quân bên trong, đã là máu chảy thành sông.

Ngay vào lúc này, Hoa Tứ Nương bước chân vài dặm, phảng phất một con mềm mại bướm, liền muốn bay tới địa phương trận doanh ở trong phóng độc.

"Bắn cung! Bắn chết nàng!"

Còn sót lại hơn trăm kỵ binh lập tức tản ra, giương cung cài tên, tên bay như mưa.

"Ha ha!"

Hoa Tứ Nương cười lạnh một tiếng, lấy ra một thanh màu vàng ô lớn, đột nhiên mở ra.

Cái này dù rất lớn, đưa nàng cả người bao phủ bên trong, dù mặt cực kỳ cứng cỏi, dù cho lang nha tiễn bắn tới phía trên cũng bất quá thoáng nổi lên cái nhỏ ao hăm, chợt liền bị văng ra, phảng phất một tấm cực lớn tấm khiên.

Nhìn thấy tình cảnh này, liền Đoàn Ngọc cũng không khỏi thầm khen.

Những thứ này thất phẩm Ngân Chương, mỗi một cái đều có hai tay tuyệt sống, không phải chỉ là hư danh.

Nhưng vào lúc này, hấn về mặt trở nên nghiêm túc.

Bởi vì một nhánh nguyên bản rơi trên mặt đất lang nha tiễn, đột nhiên phảng phất có sinh mệnh giống như, nhảy đánh mà lên, từ phía sau lưng bắn về phía Hoa Tứ Nương.

"A!"

Hoa Tứ Nương lỗ tai hơi động, một tay nắm dù, tay trái giống như nhanh như tia chớp lùi lại, đột nhiên một né.

Cái này một tay tai nghe bát phương, đoán trước ý đồ kẻ địch bản lĩnh, dù cho tông sư đều muốn mặc cảm không bằng.

Mũi tên bị nàng đập trúng, lại ở giữa không trung queo đi, phảng phất phi kiếm giống như , hóa thành một vệt sáng, nước chảy rơi xuống ba ngàn thước giết tới.

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc không khỏi nhắm hai mắt lại.

Phốc!

Quả nhiên, lần này mũi tên lại không ngăn cản, thẳng tắp đâm vào Hoa Tứ Nương trong lòng.

Cái này một cái thất phẩm Ngân Chương, độc võ kiêm tu đại cao thủ, trong nháy mắt cả người chấn động, liền như thế ngã xuống.

"Nguyên thần khu vật!"

Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi sắc mặt âm trầm.

Luyện khí sĩ Tam Hoa Tự Đình Ngũ Khí Triều Nguyên sau khi, chính là Nguyên Thần Xuất Khiếu đại giai đoạn.

Này giai đoạn cũng có thể chia làm mấy cái cảnh giới nhỏ, là vì Tâm Ma kiếp, Âm Phong kiếp, Chân Hỏa kiếp!

Chỉ có trải qua Tâm Ma kiếp, mới có thể Nguyên Thần ly thể, chỉ là lúc này Nguyên Thần vô cùng suy nhược, tuy rằng không sợ hãi bình thường công kích vật lý cùng độc tố, nhưng rất sợ một ít siêu tự nhiên thương tổn, tỷ như gió cùng ánh mặt trời.

Mà vượt qua địa phủ âm phong kiếp nạn sau khi, liền có thể dạ du ngàn dặm, hái hoa mà quay về.

Trên thực tế nói cách khác lúc này Nguyên Thần tuy rằng có thể dạ du, có thể triển khai thần thông phép thuật, bản thân lực lượng nhưng cũng không lớn, nhiều nhất hái chút hoa cỏ.

Chỉ có vượt qua mặt trời chân viêm kiếp số sau khi, Nguyên Thần mới tính chân chính tiểu thành, lực lượng tăng mạnh, có thể bắt đầu khu vật, cũng chính là truyền thuyết trong nguyên thần ngự kiếm!

Đối diện mã phi ở trong, dĩ nhiên cất giấu một cái Nguyên Thần Chân Nhân!

Không chỉ có như vậy, trước trăm người đại chiến, đối với Nguyên Thần hơi có ảnh hưởng, đều ẩn nhẫn không ra, thẳng đến lúc này song phương tiến vào tàn cục, thì mới một đòn lập công, đủ thấy người này tâm tính hung tàn như sói!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hạ Độc

Tu vị đến Nguyên Thần cảnh giới, dù cho có thể nhậ du thiên hạ, nguyên thần khu vật, nhìn như thần tiên bên trong người, nhưng cũng có rất nhiều kiêng kỵ.

Tỷ như thiên tử Long khí, hạo nhiên chính khí, thậm chí thiết huyết quân khí, Thiên Cương Địa Sát khí, đều có thể đối với hắc sản sinh thương tổn.

Đương nhiên, trăm người không tới đội ngũ, đối với nguyên thần áp chế liên phi thường có hạn, lúc này Nguyên Thần Chân Nhân, tuyệt đối có thể đem thực lực phát huy ra chín thành!

Ở vừa nãy trong công kích, đối phương còn vô cùng nham hiểm bám thân tại một nhánh bình thường lang nha tiền trên, từ Hoa Tứ Nương sau lưng phát động tấn công, một mũi tên liên lấy này tính mạng người!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Ở Hoa Tứ Nương thi thể bên trên, cái kia lang nha tiền một trận lay động, dĩ nhiên hiện ra một đạo khói đen, bên trong là một cái mê ly bóng người.

Cái này chính là đạo nhân kia nguyên thần, hiển nhiên còn chưa tới có thể hoàn toàn hiện ra Du Thần Ngự Khí cảnh giới.

Đặc biệt lúc này, cái này một đạo trong khói đen bóng người lay động, dĩ nhiên phát ra tiếng kêu thảm: "Chết tiệt. . . Làm sao có khả năng là một

cái thất phẩm quan chức?"

Triều đình quan chức, tự có triều đình Long khí che chở, chống lại tất cả phi phạm thương tổn.

Mà lực lượng nguyên thần, chính là tiêu chuẩn nhất phi phạm lực lượng!

Là lấy cái này Nguyên Thần giết Hoa Tứ Nương, lập tức liền đưa tới phản phệ!

Mà thất phẩm quan chức, đã là một huyện huyện lệnh cấp bậc, ở Thần bộ ty bên trong có thể tọa trấn một quận, từ không phải chuyện nhỏ! Lúc này bị giết, lập tức liền gây nên Thần đạo khí vận phản phệ!

Như cái này Nguyên Thần tu luyện tới Du Thần Ngự Khí cảnh giới, trải qua Địa sát chi khí rèn luyện, có lẽ còn không có gì, nhưng rất đáng tiếc, Du Thần Ngự Khí tu vị, dù cho ở mười Đại đạo mạch trong cũng là nội môn trưởng lão một cấp, cái này Vu sư vẫn không có đạt đến.

Bởi vậy, được chút thương tổn là không thể tránh được.

nhất mấu chốt nhất chính là, lúc này còn ở trên chiến trường a! Đánh kẻ sa cơ cơ hội, lẽ nào Hứa Sĩ Long sẽ bỏ qua cho sao?

Quả nhiên, trong nháy mắt tiếp theo, một cái cụt một tay bóng người như thần tựa ma, giục ngựa lao ra, ở Hoa Tứ Nương trước thi thể nhảy xuống, năm ngón tay khép lại, phía trên máu me đầm đìa, một quyền nện ở khối đen bên trên.

"Quân Đạo Bá Quyền, giết! !!"

Bóng người này quả nhiên là Hứa Sĩ Long.

Này người mưu hại tinh chuẩn, cũng là không phải chuyện nhỏ, đầu tiên là cố ý che giấu bên người mấy cái Ngân Chương thân phận, thừa dịp cái này Nguyên Thần giết quan chịu đến phản phệ, sản sinh chốc lát chân chờ lúc, liền hung hãn tập kích, làm liền một mạch.

Đặc biệt cú đâm này trong, không chỉ cho phép nạp hãn võ đạo khí huyết, Binh gia sát khí, còn có thân là triều đình Chính ngũ phẩm Kim Chương chức quan khí vận, đều là đối với Nguyên Thần đại hại đồ vật!

Đoàn Ngọc thậm chí hoài nghi, trên người người này còn có quốc quân mật chỉ, mang theo Long khí mà kích!

Ầm ầm!

Trong hư không phảng phất nổ lên cái tiếng sấm.

Này đạo nguyên thần kêu thảm một tiếng, trực tiếp nổ tung, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Còn lo lắng cái gì? Theo ta giết!"

Hứa Sĩ Long ngửa mặt lên trời rít gào, một lần nữa lên ngựa xung phong, hóa thành một vệt bóng đen, đột thứ nhập trận địa địch.

Sau lưng hãn, Ngưu Sơn Mộc các loại đao khách phẫn khởi dư dũng, gào thét đuổi tới.

...

Một trận chiến qua đi, máu chảy thành sông.

Nơi đóng quân bên trong người người mang thương, xác ngựa người thi ngang dọc tứ tung ngã một chỗ, cũng không có ai đi thu thập.

Đoàn Ngọc mấy người xuống ngựa, vội vàng băng bó vết thương, điều phối vật tư.

'Không nghĩ tới, thực sự là không nghĩ tới. . .'

Hắn cầm một khối luộc thịt ngựa, cũng mặc kệ cái kia thô ráp vị, mà là nhìn Ngưu Sơn Mộc.

Hứa Sĩ Long không hổ là Binh gia xuất thân, đem hư hư thật thật cái kia một bộ chơi đến cực hạn.

Cái này nhìn như hàm hóa Ngưu Sơn Mộc, mới là hắn giấu diếm đòn sát thủ!

Là do vì người nọ rõ ràng là một tên Thần xạ thủ, không chỉ có như vậy, còn cầm một thanh đặc chế cung thần, tên là Thần Phong!

Có này cung giúp đỡ, hắn tầm sát thương đạt đến phát điên ba trăm bước!

Bách phát bách trúng cũng đã là Thần xạ thủ cấp bậc, người này có thể ba trăm bước bắn giết kẻ địch, lập tức liền chiếm cứ lớn nhất chiến lược ưu thế.

Bọn họ cái này một nhánh mười mấy người kỵ binh tiểu đội vốn là mỗi cái vũ dũng, hầu như đều là tông sư võ lực, giết xuyên kẻ địch sau khi, lập tức kéo bắn xa trình, lấy điều chiến thuật, lập tức liền đem cái kia một nhánh trăm người không tới tinh nhuệ kỵ binh xong ngược về đến nhà.

Đương nhiên, Thần xạ thủ tuy rằng lợi hại, gặp phải Nguyên Thần ngự kiếm không nói lý tồn tại cũng là không triệt.

Bởi vậy, Hứa Sĩ Long vừa bắt đầu liều mạng hi sinh nơi đóng quân nhiều người như vậy, còn năm Hoa Tứ Nương làm mỗi, câu ra đối phương

Nguyên Thần Chân Nhân, một đòn giết chết, mới để cho Ngưu Sơn Mộc đại triển thân thủ.

Nếu không thì, người thần xạ lợi hại đến đâu, nhân gia ngàn bước ở ngoài, phi kiếm lấy thủ cấp của người, cũng là một điểm tính khí đều không có.

Dù là như vậy, lần này liều mạng sau khi, Thần bộ ty tình nhuệ cũng là tổn thất nặng nề.

Sau đó kiểm tra, hầu như là người người bị thương, Hoa Tứ Nương, Vân Hương Hương hai cái Ngân Chương chết trận, Ngưu Sơn Mộc thủ hạ đao khách bị chết chỉ còn hai, ba cái.

Đặc biệt Hứa Sĩ Long.

Đoàn Ngọc thờ ơ lạnh nhạt, người này tuy rằng thần dũng vô cùng, nhưng dù sao không phải là tướng lúc đỉnh cao thân.

Từ hăn gãy một cánh tay đến xem, đã từng khẳng định được quá trọng thương, lúc này mới lui khỏi vị trí hạng hai, lần này mạnh mẽ giết chết một cái Nguyên Thần, sau đó lại luân phiên cường chiến, tuy rằng nhìn như thiên thần hạ phạm, thần dũng vô cùng, nhưng trên thực tế, lấy quân khí rút vào người Binh gia một tầng mà nói, khẳng định đến cực hạn.

Lúc này liền cầm chén canh tay đều có chút hơi hơi run rẩy.

Cho tới Đoàn Ngọc chính mình?

Đó là khẳng định vững như Lão cẩu, nhìn như đao đao liều mạng, trên thực tế âm thầm để lại sáu, bảy phần mười khí lực.

Lúc này cả người đầy vết máu, toàn bộ đều là máu nhuộm của người khác đi lên.

Bất quá có Âm thần điều khiển tỉ mỉ, kỹ xảo của hắn tuyệt đối là thực lực phái, người ở bên ngoài xem ra, chính là một cái phát huy đến cực hạn võ đạo tông sư, còn gặp được nhiều lần hiểm cảnh.

So với hắn còn thâm trọng, chính là bên cạnh Lý lão đầu, trên người mấy vết đao chém máu me đầm đìa, trên bả vai còn trúng một mũi tên, rầm rì nói: "Những kỵ binh này quả thật tinh nhuệ, suýt nữa hủy đi ta bộ xương già này đi. . ."

"Hừ!"

Đang uống canh Hứa Sĩ Long hừ lạnh một tiếng: "Trên thảo nguyên nơi nào như cái này sao tinh nhuệ mã phi? Đây tất là Bắc Yến tinh kỵ! Đúng là cái kia Nguyên Thần Chân Nhân, tựa hồ là Bắc Nguyên trên lang thang Vu sư, không biết làm sao bị mời chào đi qua. . . Nói tóm lại, Bắc Yến lần này lòng muông dạ thú, đồng thời trong triều đình ra nội quỷ, chúng ta cái này một đường xem như là hoàn toàn bại lộ."

Nghe đến đó, ở đây mấy người sắc mặt đều khá là khó coi.

"Không có quan hệ, đợi đến Ô Duyên bộ phạm vi thế lực, ta liền sẽ phát ra tín hiệu, tự nhiên có kỵ binh lại đây tiếp ứng. . ."

Hứa Sĩ Long động viên nói.

Lần này Khánh quốc cùng Ô Duyên bộ có cùng chung kẻ địch, xem như là tạm thời minh hữu, tuy rằng trước bọn họ bởi vì lẫn nhau chinh chiến mà máu chảy thành sông, nhưng lúc này hết thảy không nhìn, cái này chính là chính trị.

Đương nhiên, không tới chân chính bước ngoặt sinh tử, Hứa Sĩ Long khẳng định cũng không muốn kêu gọi Ô Duyên bộ cứu viện, này không phải là ném không mất mặt mặt vấn đề, còn có về mặt an toàn cân nhắc.

Dù sao trước vẫn là địch quốc, đem sinh tử an nguy, còn có báu vật đều giao thác tay người khác, không sợ Ô Duyên bộ đổi ý? Dù cho bọn họ Đại Hân không có ý này, nhưng khó bảo đảm trong bộ lạc cái khác quý nhân không nổi cái gì ý nghĩ a.

"Đội buôn không còn liền không còn, chúng ta thu nạp vật tư, ngựa, cố gắng càng nhanh càng tốt, đi Duyên Chi sơn!" Đến cuối cùng, Hứa Sĩ Long làm ra quyết định.

Nhưng vào lúc này, Đoàn Ngọc biến sắc, thẳng tắp ngã xuống.

"Hả?"

Hứa Sĩ Long ngẩn ra, chợt cả người giống như bị đập cái đuôi lông như thế, cả người tóc gáy dựng thẳng: "Canh bên trong có độc?"

"Bảo vệ. . . Đại nhân!"

Ngưu Sơn Mộc gào thét một tiếng, liền tay nắm cung đều không cầm nổi, ngã xuống đất.

"Không. . . Không phải ta a!" Lý lão đầu nói nói, tiếng nói liền trở nên nguyên lành không rõ, phảng phất dài ra điều đầu lưỡi lớn, cũng là một đầu ngã chống vó.

"Đến tột cùng là ai?"

Hứa Sĩ Long còn có thể duy trì miễn cưỡng đứng thẳng tư thái, nhìn bốn phương.

"Ha ha. . . Không hổ là ở trên thảo nguyên giết người thẳng trận Hứa đại tướng quân. . . Liền cái này 'Xuân Phong túy' đều không hạ nổi người!"

Đồng xác ở trong, một cái 'Thi thể' bỗng nhiên giật giật, bò đi ra, chính là cái kia dẫn đường Ba Nhan!

"Người giả dạng làm người chết, liền hô hấp tim đập đều như có như không, đem ta che giấu đi qua. . . Là Chính Dương đạo bí truyền Quy Tức Chập Miên Công chứ?"

Hứa Sĩ Long ánh mắt sắc bén: "Ta chỉ là không hiểu, cái này độc người làm sao xuống?"

"Ha ha. . ."

Ba Nhan tiến lên hai bước, không sợ chút nào: "Tướng quân tuy rằng không phải Hoa Tứ Nương cái kia dùng độc hành gia, nhưng cũng là tinh tế người, tại hạ vẫn chưa ở canh bên trong hạ độc, mà là ở phân ngựa trên!"

Trên thảo nguyên nơi nào có khúc củi nhóm lửa? Dùng đều là phân ngựa phân trâu loại hình.

Vật như vậy, nổi lên đến mùi vị dày đặc, có thể che giấu cái khác mùi, nếu là Hoa Tứ Nương vẫn còn, có lẽ có thể có phát giác, nhưng đổi thành những thứ này người, chỉ cần thận kiểm tra nước canh, đối với thiêu đốt phân ngựa sương khói lại là ngoảnh mặt làm ngơ.

"Thì ra là như vậy, người là Chính Dương đạo thám tử! Ha ha. . . Không nghĩ tới đường đường Đạo môn, liền thảo nguyên man tử đều thu rồi!" Hứa Sĩ Long trào phúng nở nụ cười.

"Các người những thứ này Nam nhân, xâm chiếm chúng ta đồng cỏ, giết chóc con dân của chúng ta, còn khinh bỉ chúng ta những thứ này Trường Sinh Thiên con cưng. . . Đặc biệt người, Hứa tướng quân, người làm tướng lúc, mấy lần này xuất binh thảo nguyên, gặp người liền giết, đồ diệt bộ lạc nhỏ vô số, hôm nay có này báo ứng, còn có lời gì để nói?"

Ba Nhan lên trước một bước, hoàn toàn không có thường ngày cẩn thận ân cần, thay vào đó, là đầy mặt dữ tợn.

"Ta tự nhiên không lời nào để nói, nhưng người nghĩ muốn, đơn giản là cái này. . ."

Hứa Sĩ Long lấy ra hộp sắt, lãnh đạm nói: "Nó liền ở ngay đây, người dám đến nắm sao?"

Ba Nhan ngẩn người, lại thật sự không dám lên trước!

Dù sao, hãn cũng kiêng kỵ cái này Hứa Sĩ Long, dĩ nhiên ở Xuân Phong túy cở này cường hãn thuốc tê phía dưới, còn có thể duy trì đứng thẳng, không hãn sẽ không có một đòn lực lượng.

Mà võ công của hãn, liền tông sư đều không có, trúng vào một cái khẳng định không chết cũng tàn phế.

"Tướng quân uy vũ , bất quá ta cũng chưa chắc muốn trực tiếp cùng người động thủ!"

Ba Nhan con mắt hơi chuyển động, đi tới Ngưu Sơn Mộc trước mặt, sắc mặt lạnh lẽo, trực tiếp lấy ra dao găm, đem người này giết, lại đem Thần Phong cung nắm lên: "Ta là thảo nguyên người, có mấy tay tiên thuật, đang muốn mời tướng quân bình luận một, hai. . ."

Hãn chậm rãi giương cung cài tên, rõ ràng là muốn kiểm tra Hứa Sĩ Long phản ứng.

Vị này Kim Chương đại nhân lúc này lại là cười khổ một tiếng, nhìn lên bầu trời: "Quốc quân. . . Thần tận lực rồi. . ."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Đoạt Bảo

Cách cách!

Hứa Sĩ Long thăm thán một tiếng, đem hộp sắt ném ra vài bước ở ngoài, cả người khô tòn cổ định.

"Tướng quân đại nhân, xin khuyên ngài một câu, tuyệt đối không nên sái trò gian gì. . ."

Ba Nhan tiến lên, dùng mũi chân đem hộp sắt gảy đến trước mặt mình, cúi người nhặt lên: "Chìa khóa đây?"

"Ở cái này thuộc hạ trên người!"

Hứa Sĩ Long liền giơ ngón tay lên khí lực đều không có.

Ba Nhan suy nghĩ một chút, nhắc chân một đá!

Xèo!

Một khối đá nhọn phá không, nện ở Hứa Sĩ Long trên đầu, đem vị này Kim Chương đại nhân nện đến vỡ đầu chảy máu, một đầu ngã xuống đất.

"Rất tốt!"

Hắn gạt gù, không có hạ sát thủ, hiển nhiên là để ngựa bị lừa gạt, lưu lại cái người sống, đi tới Đoàn Ngọc trước mặt, lập tức liền nhìn thấy một vết kim quang.

"Quả nhiên là chìa khóa!"

Ba Nhan để cung tên xuống, mang tới hoàng chìa khóa vàng, nhắm ngay hộp sắt, đâm vào sau khi xoay một cái.

Răng rắc!

Bánh răng cửa giao hợp âm thanh truyền đến, trên mặt hăn càng là vui mừng, chậm rãi mở ra nắp hộp.

"A!"

Đột nhiên, một trận sáng rực trong, Ba Nhan kêu thảm một tiếng, ngã trên mặt đất, hai mắt chảy máu, trên mặt còn cắm vào không ít lông trâu giống như châm nhỏ.

Nguyên lai cái này hộp sắt trong, dĩ nhiên không biết lúc nào, bị cải tạo thành một cái trí mạng cạm bẫy!

Chỉ cần vừa mở ra hộp, lập tức thì có lông trâu độc châm bắn chum, khoảng cách gần phía dưới, tuyệt không có may mắn.

Cái này Ba Nhan chỉ là một cái tầng dưới gián điệp, cũng không phải cái gì cao thủ, tự nhiên trong nháy mắt mất mạng, chết đến mức không thể chết thêm.

Chỉ một thoáng, trong doanh địa lại là hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có vài con quạ đen vui sướng ở trên trời xoay quanh, thỉnh thoảng kêu to vài tiếng.

"Ai. . ."

Một tiếng thê lương thở dài, ở đây loại trong hoàn cảnh, có vẻ càng ngày càng chói tai.

Lý lão tam chậm rãi bò lên, vỗ vỗ trên người bùn đất.

"Người. . . Người. . ."

Hứa Sĩ Long con người bạo đột, đầu lưỡi đều có chút lớn.

"Ha ha. . . Xem ra Kim Chương đại nhân trúng độc đã sâu, khó có thể lời nói, ta liền thế người nói đi. . . Người là muốn hỏi, vì sao ta cũng là phản đồ?"

Lý lão đầu mặt mày ủ rũ: "Ta dòng dõi thanh bạch, một lòng mộ đạo, thiếu niên đầu Bạch Hào sơn, tuy rằng chỉ có thể làm mấy năm đệ tử ngoại môn, nhưng không thể nghi ngờ là ta trong cuộc đời vui sướng nhất thời gian, chỉ là sau đó hồi hương, Hành nhân ty, Thần bộ ty. . . Khà khà, các người từng cái từng cái muốn kéo ta nhập thể chế, chính là muốn tước mất ta cái kia nguyên bản liền đơn bạc đạo tính, để ta cả đời đều nhập không được Đạo môn!"

"Như vền vện là như vậy, cũng là thôi, sau đó ta chuyên tâm tu tập võ đạo, nhập Thần bộ ty, nhiều lần phá đại án, đối với triều đình có thể nói trung thành tuyệt đối, nhưng triều đình cho ta cái gì. . . Hắc Phong đạo trốn ngục, giết ta này đáng thương nữ nhi con rể toàn gia, từ đó về sau, Lão đầu tử liền thành chân chính Thiên Sát Cô Tinh. . ."

Lý lão đầu rõ ràng oán niệm tích trữ đã lâu, lúc này lớn tiếng phát tiết: "Được lắm triều đình, được lắm Khánh quốc! Đã như vậy, lão phu vì sao còn muốn lưu luyến không đi?"

"Không tu đạo cũng có không tu đạo chỗ tốt nơi, Lão đầu tử Trúc Cơ vô vọng, trên người chịu quan khí cũng không có cái gì, càng bởi vì chỉ là võ giả, thần đạo long khí cũng thương không được ta, ẩn núp càng sâu, khà khà. . . Càng bởi vì nương nhờ vào Bắc Yến, trái lại được đến giúp đỡ, liên tục thăng quan, làm được thất phẩm Ngân Chương, biết bao trào phúng?"

"Hứa lão đại, người là một người tốt, năm xưa không tiếc sát nghiệt quần quanh người, đồ diệt thảo nguyên bộ lạc, vì ta Nguyên Châu bảo đảm mười năm thái bình, nhưng người bị vây công, bị thương nặng sau khi, lại được đến cái gì? Năm xưa ngũ phẩm du kích, hôm nay ngũ phẩm Kim Chương, khả khả. . . Quả thật là bóc lột thậm tệ, trá tận giọt cuối cùng mỡ!"

"Vừa nãy, Ba Nhan chỉ biết là ngoại trừ cái kia Ngưu Sơn Mộc ở ngoài, trong chúng ta còn có một cái ẩn núp thám tử, so với hãn cao cấp hơn, thì mới không dám lạnh lùng hạ sát thủ, nhưng lúc này, lão hủ lại là không sợ hãi. . ."

Lý lão đầu đi tới Hứa Sĩ Long trước mặt: "Hứa lão đại, vì thiếu tạo sát nghiệt, người vẫn là đem tấm kia Thần Tiêu Lôi phù giao ra đây đi, bằng không ta giết các người, lại chậm rãi lục soát, cũng nhất định có thể tìm tới!"

Trên tay hãn một cái cán thuốc, lúc này lại hóa thành một chuỗi kiếm đâm, ra tay tàn nhẫn, đem còn lại mấy cái đao khách giết hết, lại đi tới Đoàn Ngọc trước mặt: "Đoàn lão đệ, Lão ca vốn là cùng người rất là hợp ý, nhưng tốt tìm kỳ chủ, chỉ có thể đắc tội rồi! Xuống tới âm tào địa phủ, chớ có trách ta!"

Trong nháy mắt tiếp theo, trước mắt hãn liền nhìn thấy một vệt ánh đao.

Ánh đao kia yêu diễm tà dị, làm người chấn động cả hồn phách , khiến cho hãn không khỏi vừa sửng sốt.

Tông sư giao thủ, bị đột nhiên tập kích, lại mất đi tiên cơ, kết cục hầu như đã được quyết định từ lâu.

Một vệt ánh đao sáng lên, từ Lý lão đầu nửa người dưới xẹt qua.

Hắn sắc mặt ngơ ngác, đi về phía trước hai bước, một cái cánh tay liền với vai, còn có phía trên thủ cấp, liền như thế chênh chếch tuột xuống, nửa người máu tươi tuôn ra, nội tạng chảy đầy đất.

"Đây là người nói, tốt tìm kỳ chủ, chớ có trách ta!"

Đoàn Ngọc thối một hơi lưỡi đao, Quỷ Thiết trên máu tươi tự động chảy xuống, lại có một tia tia bị nhận văn thu nạp, trong khoảnh khắc ánh sáng như mới.

Cái gọi là Xuân Phong túy độc, đối với hắn mà nói, chính là trò cười.

Âm thần năng lực, hoàn toàn có thể đóng chặt tất cả lỗ chân lông, thậm chí đem độc tố sắp xếp ra.

Lúc này thấy đến một chỗ tàn tạ, không khỏi tiến lên, nâng dậy Hứa Sĩ Long, ở trên cổ hắn đâm một cái ngân châm.

"Người. . ."

Hứa Sĩ Long lúc này miễn cưỡng nói ra một câu, nhìn Đoàn Ngọc ánh mắt lại tràn đầy cảnh giác: "Đoàn Ngọc. . . Người giấu đi thật sâu!"

"Khục khục. . . Kim Chương đại nhân quá khen, chỉ là người bằng vào chúng ta làm vì mồi, liền chớ trách chúng ta từng cái giấu làm của riêng. . ." Đoàn Ngọc tăng hắng một cái: "Lúc này chúng ta Thần bộ ty một đường diệt hết, chỉ có một mình ta, người có phải là hắn là đem trọng trách giao thác cho ta, để ta đi Duyên Chi sơn đây?"

"Ha ha. . . Ha ha. . . Nguyên lai mục tiêu của người, cũng là cái kia Thần Tiêu Lôi phù, nhưng rất đáng tiếc, ta đem qua cho các người xem chỉ là hàng nhái, thật căn bản không tại trên tay ta. . . Chúng ta cái này một đường, vốn là nhất định con rơi. . ."

Hứa Sĩ Long trên mặt lộ ra vẻ hài hước.

"Chuyện đến nước này, đại nhân cần gì phải gạt ta!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, trên mặt lại là lộ ra vẻ thất vọng, chợt nhún nhún vai: "Quên đi. . . Ta tìm người, chỉ là vì để người cho ta một ít chấp đầu mật ngữ cùng tín vật loại hình , còn Thần Tiêu Lô phù ở nơi nào, ha ha. . ."

Hắn đi tới Ba Nhan cái kia kẻ xui xẻo thi thể trước mặt, đem hộp sắt cầm lấy.

Bên trong tấm kia hàng nhái phù lục rơi trên mặt đất, Đoàn Ngọc cầm bản cũng không thèm nhìn tới, mà là đem hộp lăn tới: "Lẽ nào đại nhân cảm thấy ta là kẻ ngu si sao? Một tấm bùa chú, bạc bất quá giấy, lại dùng như thể dày hộp sắt chứa đựng. . ."

Hộp sắt đáy, tuyệt đối là dày đặc một tầng, nhưng Đoàn Ngọc tìm tòi mấy lần, nhất thời mở ra một cái máy móc, nhấc lên một tầng phiến, hiện ra tường kép.

Một tấm kim phù lẳng lẳng nằm ở trong đó, ánh sáng phản mà nội liễm.

"Người. . . Làm sao người biết?" Hứa Sĩ Long thấy vậy, không khỏi một mặt nhìn thấy quý vẻ mặt.

"Người đúng là tốt tâm kế, địch trong mắt người chỉ có phù lục, khó tránh khỏi thì sẽ làm ra lấy gài bỏ ngọc chuyện ngu xuẩn. . . Chỉ tiếc, ta là không giống!"

Cảm thụ trong cơ thể nhị chuyển Thạch Ấn hoan hô nhảy nhót, Đoàn Ngọc có chút ngây người.

Chợt , khiến cho hắn hơi kinh ngạc một màn phát sinh.

Kim phù vừa chạm tới bàn tay, nhất thời hóa thành kim quang, hòa tan vào.

Thức hải trong, Thạch Ấn nổ vang , làm cái này núng ẫ Ly Vẫn điều khắc một thoáng tỉnh lại, miệng lớn mở ra, đem cái này đạo kim phù nuốt xuống!

Chốc lát sau khi, một tấm giống nhau như đúc kim phù bị phun ra ngoài, ở Thạch Ấn bên cạnh trôi nổi bất động, mặt ngoài lại là rửa sạch chì hoa, phía trên đỏ thắm chữ triện tươi đẹp ướt át, ẫ sinh lôi đình, chỉ cần một niệm liền có thể mãnh liệt mà ra.

"Nguyên lai. . . Đây mới là kim phù chân chính sử dụng phương thức. . . Chỉ có Triện Khắc sư, mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, thậm chí lấy bản thân Đạo ẫ ôn dưỡng phù lục, uy lực càng thêm?"

Đoàn Ngọc suy tư, lĩnh ngộ đến cao cấp khắc dấu phù lục chính xác sử dụng phương thức.

Thậm chí, như thế làm đối với hẫ đồng dạng có nhiều chỗ tốt, chỉ thấy núng ẫ bên trên, Ly Vẫn một đôi Long tình, thỉnh linh hóa thành màu vàng!

Đây chính là từ cao cấp trên bùa chú mượn đến một tia hạt giống, đối với ngày sau đột phá cảnh giới rất nhiều giúp ích.

"Cái này một viên năm chuyển kim phù, nguyên bản tích trữ ở ngoại giới, bất luận lại thế nào đi nữa thích đáng bảo tồn, nguyên khí vẫn có trôi đi. . . Nhưng ở ta thức hải trong, luôn có thể chậm rãi bù đắp lại, biến thành trạng thái đỉnh cao! Đồng thời, Ly Vẫn hóa kim, ít nhất đột phá Nguyên Thần liền thiếu một điểm quan ẫ. . ."

Đoàn Ngọc trong lòng đọc thầm, đi tới Hứa Sĩ Long trước mặt.

"Người. . . Dĩ nhiên có thể thu phục này phù?"

Hứa Sĩ Long vẻ mặt cũng rất kỳ quái: "Thôi. . . Nếu người đồng ý tiếp tục cống hiến cho triều đình, ta liền cho người tín vật của ta cùng khẩu lệnh. . ."

"Hứa đại nhân, ngài nói sai. . ."

Đoàn Ngọc sắc mặt chuyển thành lạnh lẽo: "Loại này sự tình, nếu bị người nhìn thấy, ta thì sẽ không để người sống tiếp. . . Huống chi, dù cho người cho ta tín vật, ta cũng không dám dùng a!"

Dù cho có chấp đầu ám hiệu, nhưng cố ý đưa ra sai lầm, hoặc là thiết trí vài câu không giống nội dung, đại biểu không giống tin tức, đều là thường có sự tình.

Đến thời điểm, cầm sai lầm tín vật tới cửa, cùng tự chui đầu vào lưới lại có khác biệt gì?

"Bởi vậy. . . Chúng ta thân hãm trùng vây, bên trong có gian tế, thuộc hạ vô năng, giữ được đại nhân giết ra khỏi trùng vây, đại nhân lại người bị thương nặng, thoi thóp thời khắc, đem trọng yếu nhất kim phù giao phó sau khi liền buông tay nhân gian, là tốt đẹp nhất giải thích!"

Đoàn Ngọc tiến lên hai bước.

Hắn sở dĩ làm Thần bộ ty Đồng Chương, chỉ là vì để tránh cho một chút phiền toái, còn có mượn dùng triều đình lực lượng bảo thù.

Cho tới vì quốc gia này quyết đấu sinh tử, chuyện này quả là cùng đùa giỡn như thế!

Lúc này, Quý Thiết đao nhẹ nhàng hơi động, Hứa Sĩ Long đầu liền bay lên.

Ong ong!

Trường đao ong ong, hút hết tinh huyết, hiển nhiên đối với cái này quân khí rót vào người Binh gia cao thủ hết sức hài lòng.

"Yên tâm , sau đó còn có càng nhiều tế phẩm đây!"

Đoàn Ngọc đem Quỷ Thiết thu về trong vỏ, bắt đầu quét tước chiến trường.

Lần này hẳn có thể giết Hứa Sĩ Long, thực sự là may mắn.

Người này dù sao cũng là Binh gia đại tướng, nếu không là bị thương xuất ngũ, mà là mang theo mấy ngàn tinh binh, dù cho Nguyên Thần Chân Nhân cũng chỉ có thể chạy mất dép.

Đồng thời, trước còn bị Nguyên Thần phản kích, lại huyết chiến liên tràng, thương càng thêm thương.

Cuối cùng trúng độc, lúc này mới bị hắn ung dung bắt xuống, thực sự là may mắn.

Ngược lại là giết người này sau khi, Thạch Ấn âm âm hơi động, Ly Văn miệng lớn một nuốt, dĩ nhiên phảng phất biến hơi lớn một chút, hiển nhiên tu vị lại có tinh tiến.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Duyên Chi Sơn

"Tìm tới!"

Đoàn Ngọc giục ngựa lao nhanh, men theo kỵ binh tiến công lúc đầu vó ngựa, đi tới một chỗ.

Đẩy ra bụi cỏ, nhất thời thấy được một cái Vu sư, co quắp ngã xuống đất, hai mắt vô thần, thật giống đã biến thành một cái người sống đời sống thực vật.

"Quả nhiên. . . Cái kia Vu sư không có đi theo kỵ binh cùng nhau hành động, mà là ở nửa đường liền xuống ngựa, đem thân thể che giấu lên!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, tự nhiên không chút do dự mà đem của hãn một đao bêu đầu, tiện thể còn có vài con đập xuống đến Linh sủng quạ đen, cùng nhau đưa lên tây thiên.

Người này Nguyên Thần đã bị trọng thương tiêu diệt, còn sót lại thịt khiêu mất đi ba hồn bảy vía, qua bảy ngày tự nhiên sẽ chết, đồng thời không có cứu, giết chỉ là để cho hãn thiếu chịu khổ một chút đầu.

"Chà chà. . . Một cái tu luyện tới Nguyên Thần khu vật cảnh giới Chân Nhân, di sản nhất định rất phong phú."

Đoàn Ngọc không chút khách khí, tiến lên mò thi.

Chỉ là một lát sau, lại một mặt xúi quẩy đứng dậy: "Này thảo nguyên Vu sư là cái nghèo bức, trên người cái gì đáng giá mặt hàng đều không có,

cũng là một thanh pháp kiếm hơi hơi thứ đáng xem."

Nguyên Thần tu luyện tới khu vật cảnh giới sau khi, cũng không phải nắm giữ thần lực, phần lớn tu sĩ đều sẽ chọn nhẹ nhàng thích hợp điều động đồ vật, phi kiếm chính là thường thấy nhất cái kia một loại.

Cái này Vu sư lại là cái quý nghèo, trên người cái này một thanh pháp kiếm hiện ra một loại trắng bệch màu sắc, phảng phất là dùng một loại nào đó sinh vật hài cốt làm ra, máu chốt nhất chính là. . . Còn chưa thành công!

Nếu không thì, đại chiến lúc, hãn điều động này chuôi bạch cốt phi kiếm xuất trận, chiến lực ít nhất còn có thể tăng lên ba phần mười!

Trên thực tế, vị này Vu sư cũng là xui xẻo.

Hắn là trên thảo nguyên một cái trứ danh tán tu, thật vất vả vượt qua Chân Hỏa kiếp, một thân cất giấu cũng đi đến thất thất bát bát, lúc này mới phí hết tâm tư mà chuẩn bị luyện một thanh bạch cốt phi kiếm phòng thân.

Phi kiếm này chất liệu hiếm thấy, chính là một con thảo nguyên đại Lang yêu thiết cốt, chỉ là còn thiếu vài món cực kỳ quý trọng tài liệu ôn dưỡng, mới có thể đại thành.

Mà Bắc Yến giàu nứt tường đổ vách, dùng một bình Thiên Niên Tuyết Liên nước làm mồi dụ, khiến cho cam tâm tình nguyện bị đối phương điều động một lần.

Nhưng chính là lần này, trái lại đưa tính mạng của hắn.

"Cái này kiếm đã có bảy, tám phần mười hỏa hầu, đón lấy chỉ cần dùng Thiên Niên Tuyết Liên nước rửa luyện mấy lần, lại đánh vào dấu ấn nguyên thần, liền có thể thành tựu. . ."

Đoàn Ngọc xem trên tay bình ngọc, miễn cưỡng xem như là thoả mãn: "Mặc dù là cái quẻ nghèo Nguyên Thần, vẫn không có mình kiếp trước giàu có, nhưng có dù sao cũng hơn không có tốt."

Hắn trở lại ngựa trên, lúc này đã thu nạp không ít chiến lợi phẩm.

Cái này mấy trăm người diệt sạch, thứ tốt tự nhiên lưu lại không ít.

Bất quá, có thể chân chính bị Đoàn Ngọc thấy vừa mắt, chỉ có trước Hoa Tứ Nương này thanh màu vàng ô lớn, cùng với Ngưu Sơn Mộc trong tay Thần Phong cung!

Cái kia dù dùng ngàn rèn Đạn Cương làm khung xương, dù mặt dùng thiên tằm ti pha tạp vào một con yêu gấu da lông nhu chế, có thể nói đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm, mở ra sau khi chính là một mặt tốt nhất cự thuẫn, then chốt là trọng lượng nhẹ vô cùng, chỉ có mười cân không tới, tuyệt đối được cho một cái dị bảo.

Cho tới Thần Phong cung càng không cần phải nói, chính là ba thạch cường cung, dây cung dùng một con cự mãng yêu gân chế tác, thời gian sử dụng ba năm mới thành, tầm bắn xa đạt ba trăm bước, ở trên thảo nguyên gặp phải biết hàng cường hào, nói không chắc có thể khai ra mấy vạn lượng giá cao.

Đương nhiên, để Đoàn Ngọc có chút phát kinh chính là, những thứ này đều là hãn đồng đội đồ vật!

Trong bóng tối dùng dùng vẫn được, tốt nhất vẫn là không muốn thấy quang, bằng không khó mà giải thích.

Cho tới nơi đóng quân nơi đó, trải qua hãn quét tước bố trí, phản cũng không có vấn đề gì.

Dù cho này thế Đạo môn có sách hồn thuật, nhưng bị Quỷ Thiết giết người, nhưng là hình thần đều diệt, cái gì đều không nói ra được.

Mà không chết ở trên tay hãn những người kia, không, là hồn phách, trái lại có thể vì hãn làm chứng, tiểu Đoàn bộ đầu tuyệt đối là trung thành tuyệt đối, phần khởi chiến đấu đến cuối cùng.

Thậm chí, lúc này thảo nguyên hỗn loạn phức tạp, cao thủ đều tới Duyên Chi sơn tập hợp, đợi đến Bắc Yến phản ứng lại chuẩn bị điều tra, bảy ngày đã sớm đi qua, làm không cẩn thận thì thể đều nát đến chỉ còn khớp xương.

Bất quá, nếu như phải phối hợp hãn bộ kia huyết chiến chạy trốn, Hứa Sĩ Long không may chết trận lời nói dối, trên tay cái kia hai món đồ lai lịch thì có chút không tốt giải thích.

Bằng không, lẽ nào người một đường phá vòng vây, còn có tâm tư thu lại đồng đội di vật, vừa thu lại vẫn là hai cái?

Nhưng hai thứ bảo vật này thực sự không sai, gộp lại nói không chắc có thể bán cái mười vạn lượng, Đoàn Ngọc không nỡ buông tay, lại nói một đường nguy hiểm tầng tầng, này các loại lợi khí cực kỳ hữu dụng.

Cuối cùng vẫn là quyết định chủ ý, đợi đến Duyên Chi sơn phụ cận, lại ẩn đi chính là.

Huống chi, dù cho bị phát hiện, cũng có miệng qua lời lại tốt đánh.

Dù sao, chính mình thật sự không phải giết hai người kia hung thủ, không thẹn với lương tâm.

Ta đồng đội coi ta làm vì hy vọng cuối cùng, đem báu vật giao phó, có được hay không?

...

Duyên Chi sơn chính là Ô Duyên bộ Thánh sơn, tổ lăng nơi, hầu như mỗi một đời Khả Hãn cùng Đại tế ti, đều sẽ chọn chôn thân nơi đây, có không giống bình thường ý nghĩa.

Bởi vậy, Ô Duyên bộ kim trưởng hàng năm đều sẽ di chuyển đến dưới chân núi, tiến hành tế tự cùng long trọng lễ mừng hoạt động.

Trên thực tế, đối với tại thảo nguyên người mà nói, ngọn núi này càng là có ý nghĩa trọng yếu.

Đầu tiên, nơi này sản xuất trên thảo nguyên hiếm thấy gỗ, là chế tác cung tên cùng cái khác khí giới nguyên liệu nơi sản xuất; ngoài ra, càng là lục súc nghỉ lại nơi, sản xuất trọng yếu chiến mã, quân mã; cuối cùng, trên núi đặc sản một ít sơn cỏ, là thảo nguyên nữ nhân trọng yếu thuốc nhuộm khởi nguồn.

Dị thể Hoắc Khứ Bệnh bắc kích Hung Nô, liền có sai lầm ta Kỳ Liên sơn, khiến cho ta lục súc không sống đông đúc, thất ta Yên chi sơn, khiến cho ta gả phụ không màu sắc Hung Nô ca dao truyền ra, có thể thấy được hiếm thấy dãy núi vùng rừng núi tài nguyên đối với thảo nguyên người tầm quan trọng.

Chính vì như thế, ở Duyên Chi sơn phía dưới, Ô Duyên bộ thậm chí còn xây dựng một cái thành quách, thời khắc giữ lại một nhánh năm ngàn người bộ lạc trông coi.

"Rốt cục đến, hẳn là ngày hai mươi tháng chín, khoảng cách ngày hai mươi ba luận đạo pháp hội còn có ba ngày!"

Đoàn Ngọc ngóng nhìn tung hoành mấy chục km dãy núi, bĩu môi: "Luôn cảm thấy ta có chút Thiên Sát Cô Tinh hiểm nghi, phạm là theo ta

cùng đi ra nhiệm vụ, có rất ít chết tử tế, lần trước Đông Tiết như vậy, lần này Hứa Sĩ Long, cũng là như thế. . ."

Hắn đơn đao con ngựa, hành động trái lại càng thêm tự do, ngựa trang thành bình thường thảo nguyên dân chăn nuôi, thoáng đi vòng điểm đường, trái lại tựa hồ so với những người khác tới sớm hơn.

Chỉ là tới chỗ này sau khi, thì có chút luống cuống.

Lần này hắn chỉ biết là triều đình quân chia thành ba đường, còn có Bạch Hào sơn các loại làm vì tiếp ứng.

Nhưng cụ thể làm sao chạm trán, hội hợp địa điểm ở nơi nào, có cái gì tiếng lóng tiêu chí loại hình, đều là Hứa Sĩ Long một người nắm giữ!

Chính mình vì phòng vị này Kim Chương đại nhân thiết lập ra hố, trực tiếp đưa người này lên Tây Thiên, cố nhiên sẽ không bị trúng kế, nhưng cũng căn bản không biết nên làm sao cùng với những cái khác người chạm trán.

"Đặc biệt. . . Còn có Phi Ngư nhị đệ, cũng nhận nhiệm vụ lần này, không biết quân đội cao thủ sẽ ở cái nào một đường?"

Ngày hai mươi ba tháng chín, nguyên bản là Ô Duyên bộ hoàng thành lễ mừng ngày.

Cái này một ngày, không chỉ có Ô Duyên bộ Đại Hãn kim trưởng sẽ di chuyển đến đây, càng sẽ có phụ cận mấy trăm cái bên trong bộ lạc nhỏ đến đây hội nghị giao dịch, chính là một việc trọng đại.

Chỉ là không có bao nhiêu người biết , tương tự ngày hôm nay, bên cạnh Duyên Chi sơn trên, sẽ có Chính Dương đạo chủ khiêu chiến Ô Duyên bộ Đại tế ti, chuẩn bị một trận chiến bình định, tranh giành thảo nguyên!

Nói đến. . . Lúc này Khánh quốc cùng Ô Duyên bộ miễn cưỡng xem như là minh hữu, nhưng ta cũng không dám đem chính mình đưa tới cửa đi, khảo nghiệm trong này hữu nghị đến tột cùng giá trị mấy lượng vàng. . . Không bằng lấy tán tu thân phận, trực tiếp lên Duyên Chi sơn, ngược lại đợi đến Chính Dương đạo chủ đại chiến Đại tế ti lúc, tất cả mọi người nhất định sẽ nhảy ra. . .

Đoàn Ngọc nhìn dãy núi, suy tư.

Tuy rằng Ô Duyên bộ nói không chắc sẽ phong sơn, nhưng loại trình độ đó phong tỏa, có thể ngăn đến người bình thường, có thể không ngăn được cái khác Tu hành giả.

Huống chi, nương theo luận đạo pháp hội truyền ra, hai cái Hô Phong Hoán Vũ cấp bậc cao thủ liêu chết, đã sớm hấp dẫn bát phương sự chú ý, ngư long hỗn tạp, thích hợp nhất che dấu thân phận.

Ngay vào lúc này, hắc hơi nhướng mày, nhìn sang một bên.

Ở nơi đó, hai kỵ chạy như bay tới, sau lưng còn theo mười mấy cái kỵ binh hộ vệ, người cầm đầu ngăn nắp hoa lệ, ứng nên là một cái nào đó bộ lạc quý nhân.

Ô Duyên bộ là một cái đại bộ phận, thủ lĩnh xưng là Khả Hãn, cũng gọi là Đại Hãn, xuống còn có các thị tộc thủ lĩnh, ngoài ra, một ít cỡ trung bộ lạc, loại nhỏ bộ lạc cũng là phụ thuộc vào nó mà tồn tại, hàng năm bày đồ cúng, còn muốn giao nộp trắng đình tạo thành kỵ binh làm vì tông chủ đánh trận, là vì huyết thuế!

binh lực lấy vạn kỵ làm đơn vị, một cái vạn kỵ chính là một vạn kỵ binh, Ô Duyên bộ có mười cái vạn kỵ, bởi vậy xưng hùng thảo nguyên.

Lúc này, cầm đầu hai kỵ giục ngựa mà qua, đột nhiên có chút giật mình, lại quay đầu ngựa lại, nhìn lại đây.

Đoàn Ngọc bữu môi, biết có phiền phức.

Hắn để cho tiện, trên người làm dân chăn nuôi trang phục, tuy rằng màu da có chút không đúng, nhưng bơi lên tầng tro cũng không có vấn đề gì.

Còn chân chính dân chăn nuôi, ở thảo nguyên chính là tầng thấp nhất, chỉ so với nô lệ cao điểm, thậm chí còn không bằng quý nhân bên người nô bộc, bình thường mà nói, nhìn thấy bộ lạc cao tầng, cũng là muốn quý sát ở một bên, nhường bọn họ giục ngựa mà qua.

Chính mình thờ ơ không động lòng, tự nhiên là đại đại thất lễ, vô cùng khả nghi.

Mặt sau mấy cái kỵ binh tới, nhìn thấy hắn cười ngựa, càng thêm kinh ngạc, dùng thảo nguyên lời nói hỏi: "Người là ai? Tại sao nhìn thấy cao quý Hô Duyên thị quý nhân còn không hành lễ?"

Hô Duyên thị là Ô Duyên bộ quý chủng, cụ thể mà nói, chính là hoàng gia huyết mạch.

"Coi trọng ngựa của ta muốn cướp cứ việc nói thẳng, cần gì kéo những thứ này cong cong nhiều?"

Đoàn Ngọc nghe xong, lại là cười gằn trả lời.

Hắn cười ngựa tự nhiên đã trải qua ngàn chọn vạn tuyển, tuy rằng không phải thiên lý mã, nhưng cái đầu cao to, tính tình dịu ngoan, chính là tốt nhất chiến thớt.

Như vậy ngựa, dù cho ở trên chiến trường cũng sẽ không thất kinh, cần trải qua mấy năm huấn luyện mới có thể được đến, giá trị so với bình thường phóng ngựa quý trên gấp mười lần!

Những thứ này thảo nguyên người mỗi ngày cùng ngựa làm bạn, nhìn thấy như vậy ngựa tốt, liền cùng nhìn thấy tuyệt thế mỹ nữ không sai biệt lắm, động tâm tư là khẳng định.

"Thật là to gan, chúng ta là Ô Duyên bộ kim trưởng kỵ binh, người không giống chúng ta bên này người, khẳng định là bên ngoài đến gian tế!"

Mấy cái thảo nguyên hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, xông tới, trên mặt lộ ra cười gằn: "Vừa vặn vĩ đại Khả Hãn ra lệnh cho chúng ta đề phòng người ngoài, giết người cũng là giết phí công!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Quý Nữ

"Chuyện gì xảy ra?"

Cái kia hai cái quý nhân cũng giục ngựa trở về, là một nam một nữ, nam áo choàng rộng dài dài, tay áo dài tung bay, thân mặc trường bào, bên hông buộc tơ lụa, chân đạp da trâu giày ống cao, thêu lấy song long cướp châu cùng Vân văn, đeo một thanh loan đao, vỏ đao trên nạm đầy trân châu cùng bảo thạch, tuổi cũng chỉ có khoảng chừng mười bảy tuổi.

Nữ mang đỉnh đầu chiên mũ, đỉnh mũ có dây tua chווế xuống, lấy bạc trắng, trân châu, san hô, mã não, phi thúy năm bảo làm vì trang sức, hoa lệ phú quý, lờ lờ toả sáng.

"Khởi bẩm vĩ đại thảo nguyên con, giữa bầu trời Bồ Nhật Cổ Đức (hùng ưng), còn có thảo nguyên trên xinh đẹp nhất Như Kỳ Kỳ Cách (đóa hoa), có một người ngoài, xông vào lãnh địa của chúng ta!"

Cái kia kỵ binh thủ lĩnh roi ngựa chỉ vào Đoàn Ngọc: "Lớn mật, nhìn thấy quý nhân còn không hành lễ?"

"Ca ca, ta xem tuổi tác hãn cũng không lớn, thật giống là dọa sợ. . ."

Như Kỳ Kỳ Cách tuổi càng nhỏ hơn, đại khái chỉ có mười bốn, mười lăm tuổi, chính là ngây thơ rực rỡ thời điểm, nháy một đôi đen nhánh toả sáng con mắt, cười híp mắt tiến lên: "Nói cho ta, người là phía nam đến Nam nhân, vẫn là phía đông đến Yến nhân?"

'Khoảng cách này, đúng là vừa vặn có thể bắt con tin, thuận lợi thoát hiểm. . .'

Đoàn Ngọc trong lòng then thùng xuống, dùng sức lắc đầu một cái, đem bắt nạt tiểu nữ sinh ý nghĩ ném mất.

Dù sao, chỉ có mười mấy kỵ hộ vệ mà thôi, hẳn thật muốn xông, bọn họ cũng không ngăn được, không khỏi chỉ cười cười: "Ta là phía nam đến Vu sư, nghe nói ở Duyên Chi sơn trên đèo sẽ có một tràng thịnh hội, mộ danh mà tới. . ."

"Người là đến từ phía nam Vu sư?"

Như Kỳ Kỳ Cách hưng phấn kêu, còn bên cạnh thiếu niên cũng tới điểm hứng thú: "Người sẽ làm cái gì? Như Shaman cùng tế ti như vậy sao? Biểu diễn một cái nhìn!"

Đoàn Ngọc nghe nói như thế, suýt chút nữa vắng, như thế hai thiếu niên là từ đâu tới đây?

Lại nói, tới gần Ô Duyên bộ, hai người này là Ô Duyên thị quý nhân, khẳng định huyết mạch cao quý, không nói so với Thiên Hoàng quý tộc, long tử phượng tôn, nhưng năm, sáu phẩm khí vận tại người vẫn là không có vấn đề gì, ở đây các loại quý nhân trước mặt diễn pháp, thực sự cái được không đủ bù đắp được cái mất.

'Người Hồ xưa nay không biết lễ số, không hiểu quy củ. . . Bắc Yến như vậy, thảo nguyên càng là như vậy. . .'

Bất quá hơi suy nghĩ, lười cùng đám người này dây dưa, nhất thời nảy ra ý hay, lấy ra một cái khăn tay: "Các người xem. . ."

Hắn đưa khăn tay chồng chất, hình thành một cây đóa hoa dáng dấp, bỗng nhiên đưa tay, biến thành một cây chân chính đỏ thắm sắc hoa cỏ.

"Ta đưa nó đưa cho người, mỹ lệ công chúa!"

Đoàn Ngọc mỉm cười, đem đóa hoa đưa lên trước.

"Cảm tạ. . . Ân, ta rất yêu thích!"

Như Kỳ Kỳ Cách ngửi một cái nhụy hoa, trên mặt nổi lên hưng phấn đỏ ửng.

"Phía nam Vu sư, quả nhiên rất thú vị! Ha ha. . ." Nhìn thấy muội muội vui vẻ, thiếu niên cũng là vô cùng vui mừng, tùy ý thoát xuống một cái thô to hoàng kim vòng tay, liền ném tới: "Đây là ta ban thưởng người."

Đoàn Ngọc trong lòng liếc mắt, nhưng vẫn là thuận lợi tiếp nhận.

Trên thực tế, đây chỉ là ảo thuật một loại, ở thế giới khác được gọi là ảo thuật, dựa vào chính là nhanh tay nhanh mắt, lợi dụng thị giác sai lệch.

Trở thành tông sư sau khi, loại này trò vật tự nhiên tiện tay nhặt ra.

'Phía nam những kia biến xiếc ảo thuật, nếu tới trên thảo nguyên, có lẽ cũng có thể lớn kiếm lời. .. Bất quá đứng đắn tới nói, dị thể lừa dối quốc quân yêu đạo hàng ngũ, cùng giang hồ bán ảo thuật cũng không có bao nhiêu bản chất khác nhau. . .'

'Cũng may là, cái này tuổi trẻ quý nhân không có đầu một phát nóng liền muốn ta làm hãn nô lệ hoặc là lộng thần, bằng không vẫn là chém chết hãn lại lưu vong tốt. . .'

Đoàn Ngọc tùy ý nghĩ, đột nhiên phát hiện cái này người thiếu niên xem hướng về chính mình ánh mắt hơi có chút không đúng, tựa hồ thật sự có cái này khuynh hướng, không khỏi hé mắt.

"Luật luật. . ."

Mấy thớt ngựa đồng thời chấn kinh, không ngừng lùi lại, suýt chút nữa đem thiếu niên hất xuống ngựa xuống.

"Chuyện gì xảy ra?"

Cái khác kỵ binh cũng là hai mặt nhìn nhau, đột nhiên, lại nhìn thấy một đội kỵ binh vọt tới: "Mông Qua vương tử, Mộc Cách công chúa, Át Thị có mệnh, gần nhất bộ lạc phụ cận kẻ xấu đông đảo, các người mau chóng trở lại, không được ra ngoài!"

Cái này đội kỵ binh người cầm đầu là một tên chừng bốn mươi tuổi đại tướng, trên người mặc hắc giáp, lang cổ ưng thị, Đoàn Ngọc bị ánh mắt của hắn đảo qua, cảm giác quả thực thật giống bị đao cắt qua giống như, trong lòng lập tức đại lảo, biết gặp phải người Hồ bên trong cao thủ.

Người Hồ bên trong đương nhiên cũng có dũng sĩ, thậm chí đồng dạng có tinh binh, cùng Binh gia đại tướng.

Có lẽ tên gọi không gọi cái kia, nhưng bản chất như một, nếu không thì, cũng không có biện pháp xuôi nam mục ngựa, xâm lược như lửa.

"Hóa ra là Ba Đặc Nhĩ sư phụ, ta biết rồi! Muội muội, chúng ta đi!"

Đối mặt cái này cái đại tướng, Mông Qua có vẻ vô cùng tôn kính, một điểm chống cự ý nghĩ đều không có, hô hoán muội muội rời đi.

"Ồ!"

Mộc Cách đảo mắt nhìn Đoàn Ngọc, làm như có chút không muốn, lúc này cũng không thể làm gì, cùng kỵ binh hội hợp rời đi.

"Hô. . . Phiền phức rốt cục đi rồi!"

Đoàn Ngọc nhìn bọn họ bóng lưng, lại là thở dài một hơi.

Cái kia Ba Đặc Nhĩ mang đến cho hắn một cảm giác, dĩ nhiên so với Hứa Sĩ Long còn muốn vượt qua một đầu, hiển nhiên là đã Bình gia chỉ đạo nhập môn cường giả.

Loại này cao thủ, lại phối hợp đại quân, ở trên thảo nguyên vây giết một người, quả thực dễ như trở bàn tay.

Cũng may chính mình mới vừa rồi không có cùng đối phương lên xung đột, bằng không liền nguy hiểm cực kỳ.

Chính trong trầm tư, ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại.

Bởi vì nhìn thấy phía trước đại đội bên trong, một điểm đen bỗng nhiên thoát ly đội ngũ, hướng về Đoàn Ngọc mà tới.

Người này thân mặc áo bào xanh, đầu buộc búi tóc, lại là cái người Trung Nguyên.

"Tại hạ Tôn Dụng, gặp qua đạo hữu!"

Hắn chừng ba mươi tuổi, trên mặt dài đầy sương gió, mang theo tang thương vẻ, nhìn thấy Đoàn Ngọc, ánh mắt sáng lên, chấp tay chào.

"Đạo hữu?"

Đoàn Ngọc khóe miệng tựa như cười mà không phải cười.

"Vừa nãy ở trong đội ngũ, nghe được vương tử nói các hạ là phía nam đến Vu sư, há không phải là đạo hữu?"

Tôn Dụng cười ha ha, sang sảng phi thường, nhưng theo Đoàn Ngọc, lại là đến tìm hiểu.

Khoảng cách đại hội ngày gần, long xà hỗn tạp, có một cái thậm chí thân cận đến vương tử cùng công chúa bên người, làm sao có thể không

tinh tế điều tra?

"Tại hạ Kim Ngọc, Khánh quốc tán tu, nghe nói cái này Duyên Chi sơn trên đang có một tràng thịnh hội, là lấy không xa ngàn dặm mà đến, vừa nây trò mèo, làm trò cười cho người trong nghề. . ."

Đoàn Ngọc thành khẩn trả lời.

"Hóa ra là Kim huynh. . . Ai, ta cũng là tán tu xuất thân, được Át Thị nâng đỡ, để ta làm hai vị vương tử công chúa Nam nhân sư phụ, dạy bọn họ đọc sách nhận thức chữ thôi. . ."

Tôn Dụng có chút tự giễu.

Thảo nguyên man tử có thể không nói thiên địa quân thân sư cái kia một bộ, chỉ lấy hãnh làm cái cao cấp khách khanh, đồng thời địa vị kém xa tít tắp truyền thụ võ kỹ Ba Đặc Nhĩ sư phụ, trọng võ thân văn trình độ so với Trung Nguyên càng sâu.

"Vương tử, công chúa? Át Thị?" Đoàn Ngọc lại là giả vờ thán phục: "Không nghĩ tới. . . Bọn họ dĩ nhiên là Ô Duyên bộ Khả Hãn con cái sao?"

"Chính là!" Tôn Dụng vuốt vuốt chòm râu, trong mắt lóe sáng lên: "Kim đạo hữu muốn đi Duyên Chi sơn? E sợ có chút không dễ dàng, sau ba ngày tuy có luận đạo pháp hội, nhưng Khả Hãn đồng thời cũng sẽ phái binh phong sơn, chỉ có được đặc cách mà đến khách người mới có thể đi vào. . ."

Cái này trên thực tế rất bình thường.

Dựa theo lẽ thường suy đoán, Chính Dương đạo chủ dám ước chiến Đại tế ti, khẳng định là có năm, đối với Đại tế ti mà nói, chính là sinh tử cuộc chiến!

Chính mình bộ lạc bảo vệ thần muốn đi quyết đấu sinh tử, Ô Duyên bộ Khả Hãn tâm tình khẳng định không ra sao, chẳng lẽ còn có thể cho phép một đám giun dế ở bên cạnh vậy xem?

"Đạo hữu cũng không nên nghĩ mạnh mẽ xông vào, phải biết cái này Duyên Chi sơn nhưng là Ô Duyên bộ thánh địa, bình thường liên chuyên môn có một bộ trông coi, đến hoàng thành lễ mừng, cũng chính là luận đạo pháp hội lúc, nhất định đề phòng nghiêm ngặt, còn có tế tự cùng Vu sư tuần tra. . ."

Nhìn thấy Đoàn Ngọc có chút phản đối vẻ mặt, Tôn Dụng lập tức khuyên.

"Thì ra là như vậy, cái này có thể sao sinh là tốt?"

Đoàn Ngọc 'Kinh hãi đến biến sắc', trên thực tế, bên hông Quỷ Thiết lại là không thể chờ đợi được nữa nghĩ muốn phát ra nổ vang, lại bị hấn trấn áp xuống.

Cái gọi là phong sơn vân vân, quả thực là chuyện cười, chỉ cần tránh thoát bên ngoài quân đội, tiến vào rừng rậm, đại quân tác dụng thì sẽ bị vô hạn thu nhỏ lại.

Còn lại, chính là Vu sư, các tế tự pháp thuật quấy rầy.

Phương diện này, dù cho đến cái Nguyên Thần, Đoàn Ngọc cũng có thể cầm Quỷ Thiết cho chém trở lại, tự vệ tuyệt không vấn đề.

Đương nhiên, Tôn Dụng cũng không biết những thứ này, nhìn thấy Kim Ngọc 'Vẻ mặt hoang mang', nhất thời khá là tự đắc nói: "Bỉ nhân thân là vương tử giáo viên, nhưng cũng có tư cách dẫn người lên núi, không biết Kim huynh ý như thế nào?"

"Ồ?"

Đoàn Ngọc lại là chân chính kinh ngạc: "Tôn huynh đồng ý mang ta lên núi? Không biết có gì điều kiện?"

"Cái này sao. . ." Tôn Dụng chỉ cười cười, lúc này mới nói thẳng ra.

Nguyên lai kẻ này ngoại trừ giáo viên ở ngoài, cũng đảm nhiệm Ô Duyên bộ Khả Hãn phụ tá, có vì hãn vợ vết người phương nam mới nhận vật nhiệm vụ.

Dưới cái nhìn của hãn, cái này Kim Ngọc tuổi còn trẻ, liền tu luyện đạo thuật, đồng thời ăn nói xuất sắc, hiển nhiên đạt đến tiêu chuẩn, bởi vậy có chút động tâm, nghĩ muốn mời chào một, hai.

'Đệt!'

Hỏi thăm được tin tức sau khi, Đoàn Ngọc lại là liếc mắt: "Làm nửa ngày, là nghĩ thu ta làm vì tiểu đệ a. . . Trên người người có Vương bát chi khí sao?"

Đương nhiên, loại này mời chào, còn chỉ là ý đồ mà thôi.

Nếu là Đoàn Ngọc đồng ý, hiện tại liền có thể đi hoàng thành, đãi ngộ từ ưu , bất quá gốc gác cũng nhất định phải giao cho rõ ràng.

"Cái này. . . Tôn huynh thứ tội, tại hạ nhân văn đã học quen rồi, không muốn vào nhập thể chế." Đoàn Ngọc lập tức từ chối, nếu không thì, thân phận này tám thành liền muốn làm lộ.

"Ha ha. . . Kim hiền đệ người là lo lắng đạo pháp tu vị? Chúng ta chỉ là khách khanh, vẫn chưa tiếp nhận thực chức cấp bậc, phương diện này lại là không ngại. . ."

Tôn Dụng nói tới chỗ này, không khỏi tức giận: "Nghĩ cái kia Khánh quốc, đại lực áp chế chúng ta, lấy chức quan ràng buộc, lại có Hành nhân

ty, Thần bộ ty. . . Tu giả thoáng khác người liền có chèn ép, quả thật không bắt chúng ta làm người xem, dù cho kỳ tài ngút trời cũng không được triển khai. . . Mà trên thảo nguyên, lại là giấy trắng tốt vẽ tranh a, nơi đây tán tu đồng đạo, có thể so với Trung Nguyên nhiều. . ."

Trên thảo nguyên đối với pháp sư loại hình cực kỳ tôn kính, đồng thời bởi vì không có chỗ ở cố định, đa số bộ lạc nhỏ, tin tức bế tắc, có lúc thậm chí sẽ đem người làm phép coi thành Thiên thần cung phụng.

Mà tán tu phương diện , bởi vì ít có chèn ép, cũng là bông bột phát triển.

Điểm ấy Đoàn Ngọc chính mình vô cùng rõ ràng, trước cái kia Nguyên Thần Chân Nhân cấp bậc Vu sư chính là ví dụ tốt nhất.

Nếu là đặt ở Khánh quốc, hoang đại Nguyên Thần hầu như không thể, mà đối phương lại một đường tu hành, đều đến Nguyên Thần khu vật cảnh giới, chỉ thiếu chút nữa liền muốn đột phá Du Thần Ngự Khí!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Cố Nhân Gặp Lại

Điều này cũng cùng Đoàn Ngọc trước quan sát tương xứng.

Càng là đại nhất thống Tập quyền vương triều, càng là muốn chèn ép cá thể võ lực, lấy thể chế ép lên tất cả.

'Chỉ tiếc. . . Thế giới này chính là lực lượng cá nhân có thể siêu phàm thế giới. . . Thảo nguyên vô vi, trái lại âm thầm phù hợp, bởi vậy mới có thành long cơ hội, xuôi nam tranh giành Trung Nguyên đại vận?'

Một niệm đến đây, trong lòng không khỏi đại lẫm, liền Thạch Ấn đều ở nổ vang.

'Nhưng ta làm sao có khả năng đầu thảo nguyên, dù cho Ô Duyên bộ cùng Bắc Yến là đối thủ một mất một còn, nhưng kiếp trước Bắc Yến tiềm lực càng thêm đáng sợ. . . Quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ, nhiều nhất trợ giúp Ô Duyên bộ, nhượng bọn họ lưu càng nhiều máu. . .'

Đoàn Ngọc tính toán rõ ràng, ôm quyền hành lễ: "Xin mời Tôn huynh thứ tội, tại hạ vẫn là không muốn! Liền như vậy nơi này từ biệt!"

Nói xong, trực tiếp xoay một cái đầu ngựa, chạy như bay.

Cái này Tôn Dụng không thể nào được coi trọng, hiển nhiên còn chưa vượt qua Tâm Ma kiếp, không thể Nguyên Thần Xuất Khiếu, người như vậy, dám đến âm Đoàn Ngọc liền trực tiếp một đao chém.

Cho tới kỵ binh vây quét? Ít đi chỉ là đưa món ăn, nhiều Tôn Dụng cũng gọi là bất động.

Huống chi thảo nguyên mệnh mông, hã làm sao có thể đuổi được tới chính mình?

Là lấy trực tiếp cưỡi ngựa rồi đi, quả thực là không chút do dự.

Tôn Dụng nhìn Đoàn Ngọc bóng lưng, vẻ mặt bỗng nhiên âm trầm lại: "Thật can đảm!"

Hã nói thế nào cũng là vương tử giáo viên, tuy rằng chỉ là một cái hư danh, nhưng cũng không cho phép người ngoài như vậy làm nhục, quả thật liền muốn động thủ.

Chỉ là nhìn đối phương một bộ không hề để ý dánh dấp, lại là không dám.

Đạo gia tinh thần bên trong che giấu, không chân chính động thủ, trừ phi cảnh giới cách biệt quá lớn, hoặc là Nguyên Thần Xuất Khiếu, dùng Linh nhãn quan sát, bằng không rất khó nhìn rõ ràng tu vị, mạo muội động thủ, hã còn thật không chắc chắn bắt xuống đối phương.

"Thôi. . . Người này như vậy không có sợ hãi, nói không chắc là Khánh quốc quan nhà thế lực. . . Lần này luận đạo pháp hội, Khánh quốc quả thực là tinh nhuệ ra hết a. . ."

Tôn Dụng cũng không phải cái kẻ ngu si, đoán được một phần: "Đợi đến luận đạo pháp hội sau khi, nếu người thực sự là Khánh quốc quan phương người, cũng là thôi, nếu không là. . . Hừ!"

. . .

Hoàng thành.

Đây là Ô Duyên bộ ở Duyên Chi sơn dưới xây dựng thành trì, chỉ có một cái thành quách mà thôi, luận phòng ngự so với Khánh quốc huyện thành cũng không bằng.

Nhưng đặt ở trên thảo nguyên, lại là có thể đếm được trên đầu ngón tay thành lớn.

Đoàn Ngọc cố ý đợi hai ngày, lúc này đã là ngày hai mươi ba tháng chín, hoàng thành đại hội kỳ hạn, bốn phương tám hướng dân chăn nuôi cùng đội buôn chạy tới, hình thành rồi một cái cực lớn trâu ngựa chợ.

Đến từ Khánh quốc đồ sắt, đến từ Tây Nhung các nước rượu vang cùng hoàng kim chế phẩm, còn có thảo nguyên bản thân đặc sản thuộc da cùng thảo dược, thậm chí là nô lệ, đều bị quang minh chính đại bày ra đến bán, nguồn tiêu thụ thường thường rất tốt.

Thậm chí còn có đến từ phía nam nước Sở thương nhân, không xa vạn dặm đến đây.

Đoàn Ngọc thay đổi một thân quần áo sau khi, liền nghênh ngang đi tới hoàng thành.

Nơi này thủ vệ dĩ nhiên không thu vào thành phí, chỉ là liếc Đoàn Ngọc cùng ngựa của hắn một chút, liền đem hắn để vào thành trì.

'Ta không phải lại đến sớm nhất cái kia, cái khác hai đường hắn là đến chứ? Mà hoàng thành trong, khẳng định có điểm liên lạc , đáng tiếc. . . Ta không biết. . .'

Tuy rằng Hứa Sĩ Long khẳng định biết, nhưng Đoàn Ngọc không tin hắn nói ra mỗi một chữ.

Tỷ như trong thành điểm liên lạc khẳng định không ngừng một cái, nếu như có một cái chuyên môn giả địa điểm là dùng để câu cá, chuyên

cung cấp những kia bị bắt người tiết lộ đây? Chính mình đi, chẳng phải thành giao hàng tới cửa?

'Bất quá ta cũng có ưu thế, ít nhất ta biết tại Tỉnh Bạch cùng Tần Phi Ngư đều đến rồi, hai người bọn họ bất luận cái nào nhìn thấy ta, khẳng định đều sẽ tới liên hệ chứ?'

Đoàn Ngọc làm bộ một cái bán dạo, dọc theo quầy hàng từng cái từng cái nhìn sang, buổi trưa ngay khi chợ bên cạnh một gian cửa hàng ăn cơm trưa.

Nhà này quầy đồ ăn là thảo nguyên người mở, tay chảo thịt dê cùng thịt bò nướng làm được cực kỳ tốt, nếu là trong tay không rất dư dả, được kêu là lên một bát dê tạp chủng canh, trang bị ngoan cố ngoan cố mô mô cũng có thể hống cái dạ dày tròn.

Đoàn Ngọc kêu một bàn thịt bò, mấy cái bánh bột, còn có một nhỏ đàn rượu mạnh, miệng lớn ăn uống.

'Ngoài ra. . . Trên thảo nguyên, còn có Ôn Thần đạo nhân lưu lại truyền thừa, lúc này không kịp, nhưng lui lại về Khánh quốc thời điểm, lại là không ngại thuận lợi lấy. . .'

Nhớ tới kiếp trước, Ôn Thần đạo nhân truyền thừa là ở nhờ số trời run rủi, bị một cái diệt bộ Tiểu vương tử mở ra.

Người này tâm tính hung tàn, dựa vào truyền thừa yên lặng tu luyện, đại thành sau khi khởi binh, đại phá cừu nhân bộ tộc, giết người thẳng trợn, cũng trùng kiến bản bộ, xưng hùng nhất thời.

Làm sao lúc đó thảo nguyên Ô Duyên bộ đã đại bại, Bắc Yến mang theo hổ nuốt vạn dặm tư thế mà đến, chỉ có thể tránh lui.

Chợt, Chính Dương đạo phát hiện người này căn nguyên, phái ra mấy cao thủ, đem vây giết.

Đáng thương hắn cũng coi như thiên kiêu một đời, nhưng không được thiên thời, chỉ có thể phù dung chớm nở.

Bởi liên quan đến Ôn Thần truyền thừa, việc này truyền bá rất rộng, Đoàn Ngọc cũng có nghe thấy.

"Thảo nguyên bộ lạc tuy rằng không có chỗ ở cố định, nhưng này cái bộ lạc nhỏ là ở Hô Hòa hồ phụ cận bị diệt tộc. . . Tên tiểu vương kia tử có thể chạy ra bao xa? Bởi vậy Ôn Thần truyền thừa, hắn là ở ngay gần. . . Càng không cần phải nói, hắn chỉ là Binh gia, không phải Đạo gia, bố trí không ra tu di giới tử hoặc là ảo trận thủ đoạn, tám thành là cơ quan cùng mê cung một loại. . ."

Tuy rằng nhớ tới mấy cái manh mối trọng yếu, nhưng nghĩ muốn kéo tơ bóc kén tìm ra nơi truyền thừa, cũng là vô cùng khó khăn việc.

Trừ phi Đoàn Ngọc là Ô Duyên bộ Khả Hãn, hoặc là có thể phát động một cái trung đẳng bộ lạc, ở Hô Hòa hồ phụ cận triển khai trải thảm phương thức tìm tòi, cái kia liền không có vấn đề gì.

Trong lúc đang suy tư, Đoàn Ngọc vẻ mặt hơi động, nhìn thấy một cái mục đồng đi tới trước mặt mình, dùng khô căn phía nam lời nói nói: "Bên kia. . . Một người đại tỷ tử, đưa cho người!"

Nói, liền đưa qua một tờ giấy.

Phía trên một mảnh trống không, nhưng lấy đạo pháp cảm ứng, nhưng khác.

Đặc biệt Bạch Hào sơn đạo pháp, Đoàn Ngọc quen thuộc phi thường, thoáng nở nụ cười, chỉ vào trên bàn còn sót lại rượu thịt: "Những thứ này

đưa người. . ."

Bỏ xuống vài đồng tiền bạc tính tiền sau khi, nhanh chân đi ra quầy đồ ăn.

Hắn nhìn chung quanh, đi tới một cái chỗ ngoặt, đem giấy trắng lấy ra, truyền vào chính mình một tia pháp lực.

Phía trên này rõ ràng có thiết định, chỉ nhận pháp lực của hắn khí tức, cảm ứng sau quang mang lóe lên, hiện lấy ra một bộ qua loa bản đồ, bên trên còn có mấy hàng chữ nhỏ.

Đoàn Ngọc thấy tâm linh thần hội, dựa theo đó mà tìm, đi tới chợ bên trong một nhà da cỏ làm.

Đây là người phương nam cố ý thiết lập ở đây thu mua thuộc da cửa hàng, kích thước không lớn, toàn bộ hoàng thành trong ít nhất có mười mấy nhà.

Đoàn Ngọc nhanh chân đi tiến vào, lập tức thì có một cái chương quỹ nghênh tiếp lên đến: "Vị khách nhân này, không biết có gì phân phó?"

Hắn gật gù, cao giọng nói: "Ta là nước Sở bán dạo, trước ở quý làm định hai mươi khối Hỏa Ngưu da, còn có một tấm tốt nhất báo tuyết da lông, đến đây lấy hàng!"

"Thì ra là như vậy, hàng hóa từ lâu chuẩn bị tốt, khách nhân mời đi theo ta!"

Chương quỹ ngẩn ra, chột đầy mặt mang cười, đem Đoàn Ngọc nghênh đến cửa hàng sau khi, nơi này là một gian rất lớn sân, cung cấp chương quỹ bồi bàn cùng với người nhà ở lại.

Bên cạnh còn có một cái cực lớn kho, chất đầy đủ loại thuộc da, mùi vị thực sự không ra sao.

"Xin mời ngài!"

Đến bên trong, chường quỹ sắc mặt càng thêm cung kính, đem Đoàn Ngọc mời đến một gian sương phòng.

Trong sương phòng gia cụ đều là làm bằng gỗ, toả ra đàn hương mùi vị, tất cả trang trí cũng không xa hoa, nhưng vô cùng tinh xảo.

Đặc biệt ở trong thảo nguyên, còn có loại này Trung Nguyên hình chế nhà, liền càng hiếm thấy hơn.

Đoàn Ngọc ngồi xuống sau khi, lập tức thì có tiểu nhị dâng trà, lúc ra cửa, cố ý đóng lại cửa phòng.

Một lát sau, mấy cái đạo nhân đi vào, người cầm đầu rõ ràng là tại Tĩnh Bạch.

Lúc này nữ quan nhìn thấy Đoàn Ngọc, trên mặt nổi lên một tia mừng rỡ vẻ mặt: "Đạo đạo hữu, không nghĩ tới người thật sự đến rồi thảo nguyên!"

"Diệp Châu Đoàn Ngọc, gặp qua Bạch Hào sơn chủ vị!"

Đoàn Ngọc khẽ mỉm cười, đứng dậy hành lễ: "Thấy đạo hữu bản chép tay, ta cũng vô cùng vui mừng. . ."

"Nơi đây cũng không phải là bản môn ngủ lại chỗ, nhưng nhà này da cỏ làm chủ nhân cũng là ta Bạch Hào sơn đệ tử ngoại môn, thiết lập ở đây làm cái này đệ tử cất bước thiên hạ lúc nghỉ chân sử dụng. . ."

Tại Tĩnh Bạch giải thích một câu: "Là lấy lòng thưởng đến muện, còn mong đạo hữu chớ trách!"

Lại giới thiệu bên cạnh mấy người: "Mấy vị này đều là ta đồng môn, này hai vị là Tĩnh Phong sư huynh, Tĩnh Hư sư đệ, hẳn hai người cùng ta đều là Đan Thành sư phụ đệ tử, vị này chính là ta đồng môn Tĩnh Huyền. .
."

Bạch Hào sơn có tổ sư ban cho chữ, đến lúc này đến phiên 'Thái Thượng đan tinh nhập hoàng đình' này câu.

Tại Tĩnh Bạch cùng Tĩnh Phong, Tĩnh Hư, Tĩnh Huyền đều là 'Tĩnh' chữ giữa, Đoàn Ngọc kiếp trước sư phụ Đan Thành đạo nhân, chính là đan chữ giữa.

Đoàn Ngọc nhìn Tĩnh Phong cùng Tĩnh Hư, ánh mắt liền không khỏi có chút nhu hòa.

Kiếp trước trong, Tĩnh Phong ôn hòa đôn hậu, chính là Đan Thành đạo nhân thủ tịch đệ tử, Tĩnh Hư quan hệ với hắn cũng rất tốt.

Cho tới cái này Tĩnh Huyền sao? Ha ha. . .

Cũng may hắn làm người ba đời, đồng thời tu hành đến hướng Nguyên Thần cảnh giới, đúng là vẫn chưa lộ ra cái gì sát ý, mà là lại từng cái chào.

"Nghe Văn sư muội nói, nàng ở Diệp Châu nhiều được người chăm sóc, ta ở đây cảm ơn!"

Tĩnh Phong đạo nhân chừng ba mươi tuổi, mày rậm mắt to, vẻ mặt hiền lành, bên cạnh Tĩnh Hư liền là cái thiếu niên, con người rất linh hoạt, mang theo cảm thấy hiếu kỳ.

Mà Tĩnh Huyền đạo nhân tuy rằng quanh thân thanh khí bừng bừng, tướng mạo tuấn tú, nhìn Đoàn Ngọc ánh mắt lại là mang theo ý xem kỹ: "Người là Diệp Châu thay quyền Ngân Chương, vì sao tới đây?"

"Sư đệ. . ."

Nghe được hản xuất khẩu cuồng ngôn, Tĩnh Phong đạo nhân không khỏi cau mày.

"Tĩnh Phong sư huynh, cũng không sư đệ xoi mói, chỉ là chuyện liên quan đại cục, một điểm qua loa đều không cho phép. . ." Tĩnh Huyền đạo nhân tiếng nói sang sảng, một thân chính khí: "Đoàn tuần bộ, không biết người tới đây thảo nguyên, là vì việc tư vẫn là công sự?"

Đoàn Ngọc thở dài: "Tự nhiên là công vụ tại người!"

"Nếu công vụ tại người, vì sao tự ý rời vị trí?" Tĩnh Huyền đạo nhân con mắt thoáng toả sáng, Đoàn Ngọc thậm chí cảm nhận được một điểm đạo pháp gợn sóng.

"Đây là ta Thần bộ ty việc, chẳng lẽ người muốn nhúng tay?"

Hản cũng không phải mặc người bắt bí tượng đất, nhất thời cười gằn hỏi ngược lại.

Bạch Hào sơn tuy rằng ở Khánh quốc địa vị quý trọng, còn chịu sắc phong, nhưng môn nhân đệ tử mạo muội can thiệp công môn bên trong chuyện, cũng là rất phạm vào kỵ húy.

Chỉ là Đoàn Ngọc ở đây đánh cái mai phục, lượng bọn họ cũng không tìm được Hứa Sĩ Long oan hồn giăng co, nói không chắc toàn bộ hoàng thành trong, địa vị tối cao Thần bộ ty người, chính là chính mình.

Cái kia bất luận đối mặt với phương nào bàn hỏi, đều có thể nắm bản bộ công vụ cái này lý do đình trở lại.

"Người. . ." Tĩnh Huyền đạo nhân quả nhiên bị nghẹn ở lại, sắc mặt đỏ lên.

"Sư đệ!" Lúc này, Tĩnh Phong đạo nhân lên trước một bước, kẹp ở giữa hai người, vẻ mặt nghiêm khắc: "Người muốn làm gì? !"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Bạch Hào Sơn Chủ

"Hừ, ta chỉ là một lòng vì công thôi, nếu sư huynh người nói như thế, ta liền đi về trước, chỉ là sẽ đem nơi đây việc từng cái bẩm báo sư tôn, xem các người làm sao giao cho!"

Tĩnh Huyền đạo nhân hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Tại Tĩnh Bạch lại là vẻ mặt lúng túng: "Người này sư tôn cùng chúng ta không đúng lắm, đạo hữu bỏ qua cho. . ."

"Ta tự sẽ không chú ý!"

Đoàn Ngọc mỉm cười đối mặt, trong lòng nghĩ như thế nào liền không có người ngoài biết rồi.

"Tĩnh Huyền cũng chỉ là nóng ruột mà thôi, dù sao Thần bộ ty cái kia một đường , dựa theo đạo lý sớm hẳn là đến, lại không có tin tức. . ."

Tĩnh Phong đạo nhân làm như là sư đệ giải thích, ánh mắt lại nhìn Đoàn Ngọc.

"Việc này. . . Ta biết! E sợ lần này Thần bộ ty đến cứu viện người, liền chỉ có ta một cái!" Đoàn Ngọc cười khổ nói.

"Cái gì?"

Tĩnh Phong cái này cả kinh quả thật không phải chuyện nhỏ: "Chỉ có đạo hữu một cái? Vị kia Hứa kim chương đây?"

"Cái này. . . Không thấy đến chủ sự người, thứ ta không thể nói!"
Đoàn Ngọc đằng hoàng trịnh trọng trả lời.

Tĩnh Phong trong nháy mắt mặt lộ vẻ khó xử, cùng sư đệ sư muội liếc mắt nhìn nhau, cắn răng một cái: "Thực không dám giấu giếm. . . Tại hạ sư môn trưởng bối liền ở phụ cận, đoạn đạo hữu nếu không chê, cùng chúng ta cùng đi gặp mặt sư phụ sư bá làm sao?"

"Như vậy rất tốt!"

Đoàn Ngọc vô cùng rõ ràng, tại Tĩnh Bạch một cái hàng tiểu bối, làm sao có khả năng sử dụng cái này da cỏ nơi? Dù cho nơi đây không phải Bạch Hào sơn lần này đại bản doanh nơi, cũng không được!

Khả năng duy nhất, chính là chịu đến phía trên mệnh lệnh, đến đây tìm hiểu tin tức.

Mà chính mình làm cái này Thần bộ ty duy nhất người may mắn còn sống sót, dù như thế nào, cửa ải này cũng là phải đi xông qua một lần.

Cũng may hẳn lúc này có một lá bài tẩy, sức lực liền đủ rất nhiều.

. . .

Đoàn người lúc này ra khỏi thành, đi tới một chỗ nguồn nước phụ cận.

Nơi này sớm sớm đã bị mười mấy đỉnh nhà bạt chiếm cứ, thoạt nhìn tựa hồ là một cái đến tập hợp bộ lạc nhỏ, ngoại vi có mười mấy cái dân chăn nuôi tuần tra, thoạt nhìn vô cùng bình thường.

Nhưng thâm nhập sau khi, lại sẽ phát hiện bên trong cảnh tượng bỗng nhiên biến đổi, tuy rằng rất nhiều người đều là dân chăn nuôi trang phục, nhưng tay chân nhẹ nhàng, trên đầu mơ hồ có búi tóc, rõ ràng là từng cái từng cái đạo nhân ngụy trang.

Tĩnh Phong đạo nhân trải qua tầng tầng tra nghiệm sau khi, liền đem Đoàn Ngọc mang đến nơi này.

'Nơi đây. . . Tuyệt đối là Bạch Hào sơn đại bản doanh!'

Đoàn Ngọc đến nơi này sau khi, trong mắt tinh quang lấp lóe.

"Đoạn đạo hữu không cần kinh hoảng, những thứ này dân chăn nuôi đều là bản môn võ sĩ giả trang. . ." Làm như nhìn ra hắc nghị hoặc, bên cạnh Tĩnh Hư hì hì nở nụ cười: "Cái này một nhánh bộ lạc nhỏ đều là chúng ta Bạch Hào sơn người, mặt khác mấy nhà dừng chân nơi, chỉ có chương môn các loại rất ít mấy cái biết làm sao liên lạc. . ."

Hắc nói đến một nửa, chợt thấy Tĩnh Phong đạo nhân nghiêm túc ánh mắt, nhất thời le lưỡi một cái, ngậm miệng không nói.

'Quả nhiên là như vậy. . .'

Không biết lúc này Đoàn Ngọc, trong lòng đã phảng phất nổi lên cái sấm nổ.

Lần này đi tới thảo nguyên chủ lực, triều đình phương diện có quân đội, Thần bộ ty, Hành nhân ty, thần thông phương diện nhưng là Bạch Hào sơn.

Cái này bốn đường rõ ràng đều là hồ không lệ thuộc, mà từ Thần bộ ty dẫn theo cái gọi là Thần Tiêu Lôi phù đến xem, hắc là đều là từng cái hộ tống một cái nào đó cái then chốt đến đây, chuẩn bị đón đánh Bắc Yến Chính Dương đạo.

Tuy rằng phân tán đầu tư, không đến nỗi thất bại thảm hại, nhưng đợi đến kéo dài đến núi sau khi, nhưng không như thế!

Nếu là không có người ở giữa chỉnh hợp điều hành, làm sao có thể hoàn mỹ chấp hành kế hoạch?

Mà có người nào, có thể có như thế uy vọng , khiến cho quân đội, Hành nhân ty, Thần bộ ty, thậm chí Bạch Hào sơn đều lắng vâng lời?

'Chẳng lẽ là Định Bắc quân Đại đô đốc tự mình đến đây? Chỉ là hấn vì sao không đem từng cái đội ngũ hợp nhất, chiến trước rèn luyện đây?'

Đoàn Ngọc trong lòng một cái mê hoặc tiếp theo một cái mê hoặc bay lên, lại hoàn toàn không có đáp án.

"Tĩnh Phong!"

Đang lúc này, trước rời khỏi Tĩnh Huyền xuất hiện ở ven đường, sau lưng còn theo mấy cái võ sĩ: "Người quá to gan, lại dám đem người ngoài mang tới nơi đóng quân, nếu là xảy ra bất trắc, liền xử phạt người đều không gánh vác được trách nhiệm này!"

"Bản môn quy củ, ta tự nhiên rõ ràng, chỉ là can hệ trọng đại! Tất cả có ta chịu trách nhiệm!" Tĩnh Phong hàm hậu nở nụ cười, lúc này lại là vô cùng có quyết đoán: "Ta yêu cầu thấy Chương giáo chân nhân!"

"Hừ, ta ngược lại muốn xem xem, người còn có thể chơi ra trò gian gì!"

Tĩnh Huyền cánh tay ôm lấy, cười gằn theo ở phía sau.

Mọi người tới đến lớn nhất nhà bạt trước, Tĩnh Phong chấp tay: "Đệ tử Tĩnh Phong, cầu kiến Chương giáo chân nhân cùng các vị sư thúc bá!"

"Thậm chí ngay cả Bạch Hào sơn sơn chủ đều đến rồi!"

Cảm nhận được mấy đạo pháp thuật lóe qua, Đoàn Ngọc không khỏi thần sắc phức tạp.

Lúc này thức hải trong, Ly Vẫn rít gào một tiếng, phun ra một đoàn mây mù, liên đới toàn bộ Thạch Ấn đều trở nên mờ mờ lung lung.

Long giả có thể lớn có thể nhỏ, có thể bay lên có thể ẩn; lớn thì lại tụ mây thổ sương, nhỏ thì lại ẩn giới che giấu hình; bay lên thì lại bay vút tại vũ trụ trong lúc đó, ẩn thì lại ẩn núp tại sóng lớn bên trong.

Ly Vẫn chính là Long chi cửu tử, Thủy chúc, tự nhiên cũng có tiềm tàng lực lượng.

Đoàn Ngọc mặc vận pháp thuật, chính là đem chính mình một ít căn cơ tiềm tàng lên, nhưng cũng không là sợ sệt những thứ này Nguyên Thần Chân Nhân.

Nói thật, bất luận cái nào đạo nhân, đều sẽ không đem chính mình biến ý thức mở ra cho người khác, cũng sẽ không để cho người khác điều tra chính mình biến ý thức, bởi vì đây là tính mạng chỗ căn cơ, trừ phi là sinh tử không do chính mình tù binh, bằng không lập tức vừa muốn rút kiếm khai chiến.

'Chỉ là ta như không có đoán sai, lần này Bạch Hào sơn, e sợ liên vị kia đều đến rồi. . .'

Pháp thuật gợn sóng xẹt qua Đoàn Ngọc, một lát sau, bên trong lều liền truyền tới một thanh thanh như ngọc tiếng nói: "Tất cả vào đi!"

Nhà bạt bên trong cực kỳ trống trải, ở giữa bày mấy cái bồ đoàn, phía trên khoan chân ngồi vài tên lão đạo, trên người thanh khí mơ hồ, mào vàng đạo bào, rất nhiều bông bông xuất trần khí.

"Diệp Châu Ngân Chương Đoàn Ngọc, bái kiến chư vị Chân Nhân!"

Đoàn Ngọc nhìn thấy trái xuống một tên mặt trẻ tóc bạc, từ mi thiện mục đạo nhân, trong lòng chấn động, vội vã hạ thấp người hành lễ.

Chờ đến lại ngẩng đầu lúc, đã không hề dị thường.

"Xin chào Chương giáo chân nhân, sư phụ, sư bá, sư thúc. . ."

Hắn sau khi đứng dậy, Tĩnh Phong các loại đạo nhân cũng là liền vội vàng hành lễ.

"Tĩnh Phong, người cùng vị này Đoàn ngân chương cầu kiến chúng ta, vì chuyện gì?" Bạch Hào sơn sơn chủ ở tại trong đó, đạo hiệu 'Đan Tâm', trước thanh thanh như ngọc tiếng nói chính là hắn phát ra.

"Khởi bẩm Chương giáo chân nhân, vị này Đoàn ngân chương mang đến Thần bộ ty đội ngũ tin tức , bởi vì can hệ trọng đại, đệ tử không dám chuyên quyền, chỉ có thể xin mời chương giáo quyết đoán!"

Tĩnh Phong lên trước một bước, chấp tay nói.

"Ồ? Xảy ra chuyện gì?" Đan Tâm đạo nhân nhìn Đoàn Ngọc.

Hắn một đôi mắt không hề lay động, rồi lại phảng phất thượng đẳng nhất mỹ ngọc, ám uẩn một tầng ôn hòa.

Bị ánh mắt hắn quét qua, Đoàn Ngọc đột ngột sinh ra hết thảy đều bị nhìn thấu cảm giác, nhưng cũng biết chỉ là chính mình ảo giác, lần thứ hai khom người nói: "Ta Thần bộ ty nhân mã, đã tại mấy ngày trước ở thảo nguyên tổn thất hầu như không còn, Kim Chương chết trận, chỉ có một mình ta còn sống!"

"Cái gì?"

Lần này quả thật dường như sấm sét giữa trời quang, bên trong lều có chư vị đạo nhân đều là kinh hãi.

"Yên lặng!"

Đan Tâm đạo nhân thấy tay áo một cái, gió mát thổi, sẽ có chút nôn nóng nhân tâm động viên đi xuống, hần nhìn Đoàn Ngọc, nói thẳng: "Trải qua làm sao, người nói hết mọi chuyện!"

"Tuân mệnh, ta. . ."

Đoàn Ngọc gật đầu, đem một nhóm giả trang thương lữ, cất bước thảo nguyên, ánh bình minh bị tập kích các chuyện từng cái nói tới.

Chỉ là dính đến năm chuyển kim phù bức này bí ẩn thời điểm, liền chần chờ một thoáng, cố ý nói thành một cái trọng yếu sự vật.

Lời nói dối tinh túy, chính là ở chỉ nói xóa giảm bản nói thật, thậm chí ngắt đầu bỏ đuôi, di hoa tiếp mộc, cố ý nói dối.

Đoàn Ngọc đến đây lúc, đã nghĩ đến một đường, tự nhiên chế ra một bộ thiên y vô phùng lời nói dối.

"Đại chiến sau khi, không nghĩ tới cái kia Lý ngân chương dĩ nhiên là phản đồ. . . Ta khổ chiến chạy trốn, Kim Chương lại là đã. . ."

Đoàn Ngọc nói xong lời cuối cùng, tiếng nói thoáng nghẹn ngào.

"Hứa kim chương chính là đại tướng tài năng , nhưng đáng tiếc làm tướng lúc giết chóc rất nặng, lại thốt nhiên thất vị, không được Long khí hóa giải, ta lần trước gặp gỡ lúc, liền nhìn ra thọ không lâu, không nghĩ tới vẫn là đáp lại binh cướp. . ."

Bạch Hào sơn sơn chủ thăm thăm thở dài, chột ánh mắt lấp lánh, nhìn Đoàn Ngọc: "Ta tới hỏi người. . . Nhà người Kim Chương ngã xuống lúc, có từng giao cho cái gì tiếng lóng cùng ẩn tín, còn có. . . Cái kia hộ tống then chốt, lại ở nơi nào?"

"Kim Chương bỏ mình quá nhanh, không tới kịp lưu lại tín vật cùng khẩu lệnh. . ."

Đoàn Ngọc một hớp căn chết: "Chỉ là dặn dò ta nhất định phải đến Duyên Chi sơn trên!"

Bồ đoàn bên trên mấy cái đạo nhân hai mặt nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

Cái này cũng là Đoàn Ngọc tính toán, cố ý đợi đến ngày hai mươi ba tháng chín, luận đạo pháp hội kỳ hạn lại xuất hiện ở hoàng thành.

Thần bộ ty chưa đến, những người kia khẳng định gấp diên rồi, phái ra thám tử ở thị trường tìm kiếm.

Mà bất luận cái nào tìm tới hãn, đều là thời gian cấp bách, nơi nào có thể tinh tế thăm vấn?

Chỉ cần mình chết cầm lấy then chốt không buông tay, lại cơ bản có thể xác thực trung thành, bọn họ cũng chỉ có thể mang chính mình trên Duyên Chi sơn.

"Đoàn ngân chương một đường khổ cực, kính xin đi xuống trước giải lao!"

Bạch Hào sơn sơn chủ đem Đoàn Ngọc cùng những đệ tử khác đuổi đi, nhìn mấy vị sư đệ: "Chư vị cảm thấy làm sao?"

"Lấy pháp thuật thăm dò, tựa hồ vẫn chưa nói dối. . ."

Đan Thành đạo nhân trước tiên nói.

"Cũng không phải. . . Thần bộ ty diệt sạch, chỉ có người này may mắn còn sống sót, có hay không quá khả nghi một điểm?" Một tên mặt đỏ như

máu đạo nhân lập tức phản bác, hẳn là Tĩnh Huyền đạo nhân sư phụ Đan Chu, cùng Đan Thành một mạch có rất nhiều ma sát.

"Sư thúc cho rằng làm sao?"

Đan Tâm đạo nhân thấy mấy người tranh chấp không xuống, bỗng nhiên chấp tay hỏi.

Trống trải nhà bạt bên trong, một cái tinh tế tiếng nói bỗng nhiên vang lên, quanh quẩn ở mấy vị đạo nhân bên tai: 'Trên người người này chưa từng mang theo Thần Tiêu Lô phù, Hứa Sĩ Long e sợ đã không may. . .'

"Cái này có thể sao sinh là tốt?"

Đan Tâm đạo nhân kinh hãi đến biến sắc, Hứa Sĩ Long trên tay Thần Tiêu Lô phù, chính là vị sư thúc này một tay vẽ, hơn nữa đối phương tu vị đã đến Hô Phong Hoán Vũ cảnh giới, tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Hắn vị này thiên sư sư thúc, chính là Bạch Hào sơn định hải thần châm, quanh năm bế tử quan. Lần này vì Chính Dương đạo việc, cũng không thể không phá quan mà ra.

"Nói như thế, người này vô dụng, lại có mặt thám hiểm nghi, không bằng giết chết!" Mặt đỏ Đan Chu đằng đằng sát khí.

"Lại thế nào đi nữa nói cũng là một cái mệnh quan triều đình, vẫn là thất phẩm Ngâm Chương, làm sao có thể giết?" Đan Thành đạo nhân cực kỳ phản đối.

"Không thể giết, cũng không thể thả!"

Đan Tâm đạo nhân trầm ngâm chốc lát, làm ra quyết định: "Ta mới vừa xin mời sư thúc bốc một quẻ, chính là hung bên trong che giấu cát dấu hiệu, đã như vậy, liền dẫn người này lên Duyên Chi sơn chính là!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Hắc Sơn Đình

"Nếu ta đoán không lầm, Bạch Hào sơn Thượng Nguyên thiên sư cũng tới, trước liền giấu ở trong lều vải, còn tử mĩ mà tra xét ta. . ."

Đi ra nhà bạt sau khi, Đoàn Ngọc đáy lòng cũng là thở dài một hơi.

Thượng Nguyên thiên sư chính là Bạch Hào sơn định hải thần châm, hôm nay tới đây thảo nguyên, đủ thấy không phải chuyện nhỏ.

May là chính mình biến ý thức nội liễm, không có cho nhìn ra dị thường gì, thậm chí liền ngay cả năm chuyển kim phù đều cho giấu đi xuống.

Cái này một đạo uy lực đủ có thể giết chết Du Thần Ngự Khí đại cao thủ phù lục, cũng là Đoàn Ngọc trước mắt chỗ dựa lớn nhất!

"Trên thực tế, dù cho phát hiện, ta chỉ cần xác định đây là chúng ta Thần bộ ty đồ vật, Bạch Hào sơn lẽ nào có thể trắng trợn cướp đoạt hay sao? Không sợ ta phủ đầu cho bọn họ đến một thoáng?"

"Tiếp đó, chính là Duyên Chi sơn. . ."

Hắn nhìn cách đó không xa quần sơn, vẻ mặt trầm tĩnh.

Trước đến hoàng thành là vì dẫn xà xuất động, tự nhiên làm vện toàn chuẩn bị.

Cái kia bảo dù cùng Thần Phong cung, đều bị hắn che giấu ở bên ngoài, chỉ là Quỷ Thiết yêu đạo chính là chính mình dựa dẫm một trong,

không thể không mang.

Bất quá chính mình đã sớm chuẩn bị, ở toàn thân màu đen trong vỏ đao vách đều khắc dấu lít nha lít nhít ẩn nấp mộc phù, ngoài ra, Quỷ Thiết trên chuôi đao còn lơ lửng một viên thạch phù dây chuyền, đem hung sát khí tầng tầng phong ấn.

Thủ đoạn này dùng một lát, lại thêm vào trước liền dùng 'Tàng Đao thuật' đem lưỡi đao phong mang nội liễm, dù cho thiên sư ngay mặt, chỉ cần không nắm ở trên tay tinh tế quan sát, cơ bản cũng chỉ có thể làm thành so sánh sắc bén bảo đao.

Ẩn giấu cái này hai đại đòn sát thủ át chủ bài sau khi, Đoàn Ngọc mặt ngoài trên nhìn người hiền lành, trên thực tế dù cho Du Thần Ngự Khí đại cao thủ ngay mặt đều là không sợ hãi.

Thậm chí thiên sư hàng lâm, cũng phải mạnh mẽ ăn cái thiệt lớn!

Chờ đến bọn họ phát hiện vốn cho là vô hại thỏ trắng nhỏ, bỗng nhiên biến thành hung tàn đại lão hổ lúc, vẻ mặt nhất định sẽ rất đặc sắc!

'Ta cái này cũng là theo thói quen giả làm heo ăn thịt hổ, chỉ là tướng quân khó tránh khỏi trận trên vong, đừng không cẩn thận liền thật thành heo. . .'

Âm thầm tự đắc đồng thời, Đoàn Ngọc cũng ở trong lòng nổi lên cảnh giác.

"Đoàn ngân chương. . . Phụng Chương giáo chân nhân mệnh lệnh, xin mời!"

Tĩnh Huyền ra lều vải, lập tức mang theo mấy cái võ sĩ, cười gằn che ở Đoàn Ngọc trước người.

Rất hiển nhiên, dù là chỉ là vì nơi đóng quân an toàn, giam lỏng cũng là tất yếu thủ đoạn.

"Tĩnh Huyền. . . Đoàn ngân chương là khách nhân của chúng ta!"

Tĩnh Phong đạo nhân bất mãn nói, lại chung quy không dám lật đổ chương giáo pháp chỉ.

"Ta biết. . ." Tĩnh Huyền tiến lên, không biết vì sao, đối với cái này tuần bộ chính là vô cùng căm ghét, cố ý hạ thấp giọng, ở Đoàn Ngọc bên tai nói: "Chương giáo chân nhân chính đang tại liên hệ cao tầng, người cái này gian tế kết cục khẳng định không ổn. . . Dù cho người không phải, một cái thất trách tội lớn là làm sao cũng chạy không thoát."

"Thị phi trắng đen, tự có công luận!" Đoàn Ngọc nhắm mắt lại, một bộ trung trinh bất khuất đáng dấp.

Ầm ầm!

Nhưng vào lúc này, hoàng thành bên trong truyền đến lượng lớn tiếng hoan hô, quả thực dường như bài sơn đảo hải giống như, mãnh liệt mà đến, xa gần đều nghe.

"Đây là. . ."

Tại Tĩnh Bạch nhìn cái này màn, tự lẩm bẩm: "Hoàng thành đại hội. . . Bắt đầu rồi?"

Ngay vào lúc này, Đan Tâm đạo nhân nhanh chân bước ra, tiếng nói truyền khắp toàn bộ nơi đóng quân: "Chư đệ tử chuẩn bị, đi Duyên Chi sơn!"

Sau một khắc, toàn bộ nơi đóng quân liền rối loạn lên.

Lượng lớn trang phục thành bình thường dân chăn nuôi võ sĩ cùng đạo sĩ bắt đầu thu nạp lễu vải, chuẩn bị di chuyển, trong đó thậm chí có chân chính nữ nhân hài tử.

"Cái này một nhánh bộ lạc nhỏ sẽ bình thường di chuyển, trên thực tế là chuẩn bị phía bên ngoài tiếp ứng, còn chân chính tinh nhuệ đạo binh, đều sẽ theo chúng ta lên Duyên Chi sơn!"

Tại Tĩnh Bạch ở Đoàn Ngọc bên người, nhẹ nhàng nói: "Chương giáo pháp chỉ, xin người cũng cùng chúng ta cùng nhau đi!"

"Cố mong muốn vậy!"

Đoàn Ngọc khẽ mỉm cười, thờ ơ lạnh nhạt.

Chỉ thấy cái này bộ lạc nhỏ có chừng hơn một trăm người, chia làm sau khi, phía bên mình chỉ có khoảng chừng năm mươi cái, phần lớn thay đổi đạo bào giáp da, không kiêng kỵ thân phận bại lộ.

Trong này, có chừng ba mươi đạo binh võ sĩ, còn lại đều là tu pháp đạo nhân, từng cái từng cái ít nhất có Ngũ Khí Triều Nguyên tu vị.

Ở Đan Tâm đạo nhân đầu lĩnh phía dưới, cười khoái mã, nghênh ngang hướng về Duyên Chi sơn mà đi.

...

Miệng núi, canh gác kỵ binh nhìn thấy một nhánh đội ngũ mãnh liệt mà đến, lập tức tiến lên: "Người tới là người phương nào?"

"Bạch Hào sơn chư đạo, ứng đặc cách đến đây tham dự pháp hội!"

Một tên đạo nhân tiến lên, đưa qua một tấm thiệp vàng thiệp mời.

"Hừm, các người đi theo ta!"

Cái kia kỳ binh nhìn, nhất thời gật gù, mang theo đoàn người đi tới miệng núi.

Đến nơi này, mới phát hiện chu vi kỳ binh như rừng, dĩ nhiên đã bị tầng tầng phong tỏa, một tên đại tướng giục ngựa lao ra, cả người sát khí: "Phía nam các đạo nhân, phụng Khả Hãn ý chỉ, để cho các người vào núi!"

Người này Đoàn Ngọc cũng có gặp mặt một lần, rõ ràng là cái kia Ba Đặc Nhĩ!

Lúc này thống lĩnh thiên quân vạn mã, khí thế càng thêm kinh khủng, giống như một vị Ma thần: "Đại tể ti cùng Chính Dương đạo quyết chiến địa điểm, định ở Hắc Sơn đỉnh, ta sẽ cho mấy người các người dẫn đường, nếu như từ đường khác lên núi, lập tức sẽ gặp đến tể ti cùng Vu sư công kích, các người không muốn sai lầm!"

"Mời tướng quân yên tâm!"

Đan Tâm đạo nhân xuống ngựa, chấp tay làm lễ.

"Hừ!"

Ba Đặc Nhĩ vung tay lên: "Cho đi!"

Trước khi chia tay, ánh mắt róc qua Đoàn Ngọc, thoáng lóe lên.

"Tướng quân đại nhân. . . Đã điều tra xong, cái này một làn sóng đạo sĩ xen lẫn trong Cát Cát bộ bên trong, muốn hay không. . ."

Chờ đến các đạo sĩ bóng lưng biến mất ở rừng núi trong sau khi, một tên công văn dáng dấp người tiến lên, so với cái cắt đao dấu tay.

"Thôi. . . Hiện tại Khả Hãn đang theo Khánh quốc hợp tác, chúng ta cũng không tốt làm đến quá phận! Đúng là ta nghe nói, Bắc Yến bên kia ở chúng ta trên thảo nguyên thu mua không ít bộ lạc cùng mã phi?"

Ba Đặc Nhĩ dữ tợn nở nụ cười: "Những thứ này nhu nhược dê quần, lúc nào dám cùng sói nhe răng? Xem ra đợi đến pháp hội sau khi, phải đi mạnh mẽ cắt lên một lú!"

Thảo nguyên người không chỉ có đối với Nam nhân tàn nhẫn, đối với bất đồng bộ lạc người càng ác hơn!

Nghe được cái này, chu vi bộ hạ đều không có một chút nào dị nghị, có thậm chí còn lộ ra hưng phấn nụ cười.

...

Đường núi uốn lượn, chỉ có một cái lối nhỏ xoay quanh mà lên.

Chu vi rừng rậm một vùng tăm tối, nhưng Đoàn Ngọc lại là cảm giác nhạy cảm chịu đến một ít khí tức nguy hiểm.

Rất hiển nhiên, Ô Duyên bộ tế ti cùng Shaman các pháp sư, đã đem toàn bộ Duyên Chi sơn đã biến thành một toà tuyệt địa hiểm địa.

Bất kỳ không theo 'Chính xác con đường' lên núi người, đều sẽ phải chịu kịch liệt nhất chống lại.

'Luận đạo pháp hội a. . .'

Đoàn Ngọc không ngừng chạy đi, ánh mắt nhưng có chút mê ly, nghĩ đến Chính Dương đạo chủ.

Người này tuyệt đối là chân chính kỳ tài ngút trời, từ kể vị sau không chỉ có tự thân Đạo nghiệp tiến triển cực nhanh, Chính Dương đạo cũng là bị sửa trị đến thật tốt thịnh vượng, cuối cùng hung hãn bước lên phù long tranh bá con đường.

Kiếp trước luận đạo pháp hội bên trên, lấy vô địch phong thái hàng lâm, ba chiêu hai thức liền đem Ô Duyên bộ Đại tế ti giết tại tại chỗ, làm vì

Bắc Yến tranh giành thảo nguyên quét dọn một đại chương ngại.

Khi ấy, thậm chí có Đạo môn cao thủ suy đoán, này người đã đột phá Hô Phong Hoán Vũ, tiến vào nghe đồn rằng Lôi Kiếp Bất Diệt cảnh giới!

Chính vì như thế, Chính Dương đạo chống đỡ Bắc Yến xuôi nam, hầu như thế như chẻ tre.

'Bất quá sớm mấy chục năm. . . Người kia hẳn là còn chưa đột phá cực hạn, chỉ là cũng vô cùng đáng sợ, nhưng Ô Duyên bộ Đại tế ti cũng là lâu năm cao thủ, lão mà di cay, tuyệt đối không phải tầm thường hạng người, huống chi, vẫn là sân nhà tác chiến!'

Cái này cũng là tại sao Chính Dương đạo chủ tướng địa điểm tuyển ở Duyên Chi sơn mạch nguyên nhân.

Ở cái này loại địa hình phức tạp phía dưới, cá thể thực lực bị vô hạn phóng to, mà quân đội tác dụng liên bị vô hạn thu nhỏ lại.

Như tuyển ở bình nguyên, Đoàn Ngọc bảo đảm, Ô Duyên Khả Hãn phản ứng đầu tiên chính là điểm lên mười vạn đại quân, mang theo tất cả cao thủ, đem Chính Dương đạo tất cả tiểu giết, không giữ lại ai!

Dù là như vậy, hôm nay tới đây trợ quyền phi phạm người cũng là không ít, đặc biệt Khánh quốc, ở trong đó bỏ bao nhiêu công sức.

Cái này nói đến, còn cùng Đoàn Ngọc có chút quan hệ.

Trước Tiên gia mưu nghịch đại án bị phá, liên lụy phía dưới, Chính Dương đạo cùng Bắc Yến lòng muông dạ thú đã là rất rõ ràng hiện rõ, lúc này mới tạo thành Khánh quốc quốc quân không tiếc vốn liếng, rút ra tình nhuệ, trợ giúp lần hành động này.

"Nhiều như vậy biến số, luận đạo pháp hội còn khả năng dựa theo kiếp trước như thế phát triển sao? Chắc chắn sẽ không!"

Đoàn Ngọc trong lòng rơi xuống nhận định: "Cái kia Chính Dương đạo có thể có giúp đỡ?"

Thiên hạ đại loạn, long xà sinh sôi, liên ngay cả đại Đạo môn đều có mười cái.

Nói không chừng liền có cái gì có ý đồ khó lường hạng người, cùng Chính Dương đạo dặt tay.

"Tuy rằng kiếp trước không có truyền ra loại này tiếng gió, nhưng cũng không thể không đề phòng. . .' dù sao Chính Dương đạo một nhà độc đại, tự nhiên có thể ăn cả khối bánh ga tô, này thế chưa đủ sức, nhượng lại bộ phận lợi ích, cũng hợp tình hợp lý.

Một niệm đến đây, trên mặt liền có chút vẻ ưu lo.

"Đoàn tuần bộ nhưng là sợ?"

Tình cảnh này bị Tĩnh Huyền đạo nhân nhìn thấy, không khỏi chê cười.

"Sinh tử đại chiến, tự nhiên sẽ sợ!"

Đoàn Ngọc gật gù, không để ý đến, ngóng nhìn cách đó không xa xuất hiện màu đen ngọn núi.

Bọn họ cái này đoàn người tinh lực dồi dào, thân thủ nhanh nhẹn, vượt núi băng đèo như giẫm trên đất bằng, lại thêm vào dẫn đường cũng không phải người yếu, ở trong dãy núi tốc độ tiến lên tự nhiên cực nhanh.

Dù là như vậy, đợi đến nhìn thấy Hắc Sơn thời điểm, sắc trời cũng đã dần dần trở tối.

Đoàn Ngọc phỏng chừng, bọn họ cái này một đường hành trình, cơ bản có thể tương đương với tầm thường thợ săn đi tới hai, ba ngày.

"Tốt, chúng ta chính là ở đây nghỉ ngơi!"

Chờ đến có thể hoàn toàn đem Hắc Sơn thu vào mí mắt thời điểm, Bạch Hào sơn sơn chủ lập tức hạ lệnh.

"Vì sao?" Tỉnh Hư hơi kinh ngạc: "Chúng ta không lên núi sao?"

"Ngọn núi này hiểm tuyệt, quá mức nguy hiểm, huống chi. . . Hồ Phong Hoán Vũ đại năng giao thủ, rất dễ dàng lan đến. . ." Tỉnh Phong ở bên cạnh thở dài trả lời: "Người không có phát hiện. . . Liên ngay cả Ô Duyên bộ các pháp sư, cũng không dám ở xung quanh bố trí cái gì sao?"

"Xác thực a. . ." Tỉnh Hư giật cả mình, không khỏi kính nể mà nhìn phía trước ngọn núi.

Ở hoàng hôn ánh nắng chiều tôn lên phía dưới, Hắc Sơn ngọn núi liền phảng phất một thanh cây thẳng hướng lên trên kiếm lớn, bút xuyên thẳng vào bầu trời, bốn phía đều là vách núi cheo leo , khiến cho người nhìn mà phát khiếp.

Có lẽ loại này lạch trời, đối với cao thủ chân chính mà nói không tính là gì, nhưng dù cho một cái đại đạo mạch bên trong, có thể Nguyên Thần Xuất Khiếu Chân Nhân cũng là số ít!

"Bày trận!"

Quét dọn xong chu vi, dọn dẹp ra một mảnh sạch sẽ đất trống sau khi, Đan Thành đạo nhân lập tức lệnh.

Nhất thời, cái kia mười mấy cái còn chưa từng Nguyên Thần Xuất Khiếu đạo nhân lập tức khoanh chân ngồi tĩnh tọa, hình thành một cái kỳ dị

trận pháp, có chút tương tự hai cái đối xứng thất tinh bắc đẩu, đem mấy vị Nguyên Thần Chân Nhân bảo hộ ở trong đó.

'Thất Tinh Tụ Nguyên trận?'

Đoàn Ngọc mắt sáng lên, lập tức nhận ra trận này lai lịch.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Các Phương

Thất Tinh Tụ Nguyên trận!

Trận này bàn chính là Bạch Hào sơn bí truyền, gồm cả phòng ngự cùng tăng cường hiệu quả.

Đơn giản mà nói, cái này trận pháp bố trí lúc cần ít nhất bảy tên tu luyện Bạch Hào sơn đạo pháp Luyện khí sĩ, khởi động sau khi liền có thể sinh sôi liên tục, đem mọi người pháp lực hội tụ, tăng thêm Nguyên Thần Xuất Khiếu Chân Nhân!

Cho tới trình độ sao? Tự nhiên coi bầy trận người đạo hạnh mà định.

Lần này xuất hành đều là Bạch Hào sơn tinh nhuệ, Ngũ Khí Triều Nguyên đệ tử nòng cốt, dựa theo Đoàn Ngọc phỏng chừng, trận pháp uy năng, phải là có thể đem bình thường Nguyên Thần Xuất Khiếu Chân Nhân tu vị, rút bay lên đến cái này một đại giai đoạn tầng thứ tốt cùng.

Thay lời khác tới nói, dù cho mới vừa Nguyên Thần Xuất Khiếu Chân Nhân, cũng có thể làm đến Nguyên Thần khu vật, phi kiếm giết địch!

Cùng lúc đó, tọa trấn thất tinh bắc đẩu phương vị đệ tử pháp lực liên thông, giống như một thể, mặc dù không cách nào mạnh mẽ rút thẳng đệ tử tu vị đến Xuất Khiếu cảnh giới, nhưng đạo pháp uy lực tăng mạnh, có thể ứng đối đến từ bốn phương tám hướng tập kích.

'Kỳ thực. . . Trận pháp này nguyên lý, xuất từ Du Thần Ngự Khí cảnh giới. . . Du Thần Ngự Khí, bất quá là khiến Nguyên Thần độ lên một tầng

Thiên Cương Địa Sát khí, do đó uy năng tăng nhiều, trận pháp này lại là mượn mọi người hợp lực, làm vì yếu ớt Nguyên Thần mặc lên một tầng pháp lực quần áo, cũng tăng cường khí lực!

Ở hạch tâm trong vòng các đạo nhân, Đan Thành, Đan Chu, Đan Tuần đều là Nguyên Thần Xuất Khiếu cảnh giới, mà Bạch Hào sơn sơn chủ Đan Tâm tu vị càng lên một tầng, rõ ràng là Du Thần Ngự Khí cảnh giới!

Lúc này từng cái xuất khiếu, Đoàn Ngọc liền thấy được một tên thần nhân đứng lơ lửng trên không, sau lưng theo ba đạo bóng mờ, bay lên Hắc Sơn, không khỏi ám tự cười khở: "Ai. . . Đây chính là thực lực thấp kém người phiền phức a, loại kia tầng thứ đại chiến, liền vây xem tư cách đều không có. . ."

Ở đạo nhân trận pháp ở ngoài, mấy chục đạo binh lại vây quanh tầng thứ hai, đem hắc cùng mấy cái dẫn đường vững vàng trông giữ lên.

Đoàn Ngọc bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi khoanh chân.

Cho tới Khánh quốc những người khác tay, thậm chí Ô Duyên bộ cao thủ, nhưng là một cái đều không nhìn thấy.

"Nếu là thần thông một loại tiếp viện, khoảng cách gần quá trái lại không tốt triển khai, đại khái đều là dường như Bạch Hào sơn đạo trận giống như, phân tán ở Hắc Sơn bốn phía , còn đại tướng cùng tinh binh, còn có cao thủ võ đạo, khẳng định là dự bị lén lút lên Hắc Sơn mai phục!"

Lúc này Hắc Sơn, theo Đoàn Ngọc, không thể nghi ngờ là đầm rồng hang hổ.

Dù cho một cái thiên sư đại cao thủ đến đây, cũng chưa chắc có thể giữ được tính mạng.

Vị kia hai mươi năm sau nghe đồn đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt Chính Dương đạo chủ, thật sự sẽ như trước thế giống như, thông dong mà đến, dễ như trở bàn tay thu được một tràng huy hoàng đại thắng sao?

...

Hạ Tân giờ lên ấm nước, yên lặng uống một hớp.

Làm cái này Diệp Châu Hành nhân ty lực lượng, hẳn cũng ở lần hành động này thành viên bên trong.

Trên thực tế, toàn bộ Diệp Châu Hành nhân ty, ngoại trừ Chỉ huy sứ Hồ Đức ở ngoài, mấy cái nổi danh quan chức cùng cao thủ, cơ bản đều ở nơi này.

Sở dĩ như thế, tự nhiên là bởi vì trước Tiên gia mưu nghịch đại án liên lụy.

Ra bậc này đại sự, vẫn là do Thần bộ ty cao thủ chọc ra đến, Hành nhân ty đối với chuyện này không biết gì cả, quốc quân sẽ làm sao nghĩ?

Dù cho không xuống tay ác độc thanh tẩy, bọn họ vì rửa sạch oan khuất cùng tội danh, trọng yếu nhất vẫn là một lần nữa thu được đầu mỗi tín nhiệm, nhất định phải lập công! Lập đại công!

Trên thực tế, nếu không là Diệp Châu Hành nhân ty không thể thiếu người chủ trì, liên Hồ Đức đều sẽ đích thân đến đây.

Tất cả những thứ này, đều là do vì cái kia gọi là Đoàn Ngọc kẻ cầm đầu!

Một niệm đến đây, Hạ Tân vẻ mặt liền không khỏi chuyển thành u ám: "Nghe nói. . . Người lần này cũng tới, mà Thần bộ ty ước định kỳ hạn chưa

truyền đến tin tức, khẳng định ở trên thảo nguyên gặp bất trắc. . . Ta thật hy vọng, người có thể sống sót!"

Chỉ có đối phương sống sót, hẳn mới có thể tự mình báo thù!

Này không phải chỉ là Hạ Tân ý nghĩ, hầu như tất cả Diệp Châu Hành nhân ty cao thủ, đều có cái ý niệm này.

Nếu để cho cái kia Ngân Chương bộ đầu sáng khoái chết rồi, liền thực sự là lợi cho hắn quá rồi!

Chỉ là nhìn giống như thôn phệ tất cả tia sáng Hắc Sơn, tất cả âm u ý nghĩ lại đều biến mất không còn tăm tích, chỉ còn dư lại một cái tín niệm: "Nhất định phải sống sót!"

Không thể không nói , làm cái này cơ quan tình báo, Hành nhân ty ở bảo mật trên làm được cực hạn, cũng không có bị lẫn vào thám tử gian tế.

Ở trên thảo nguyên một đường, bọn họ đi được phi thường thông thuận, hầu như là thuận thuận lợi địa phương đi tới Duyên Chi sơn ngoại vi.

Chỉ là ở không đi tầm thường đường, mạnh mẽ từ mặt khác đường núi đột phá nhập Duyên Chi sơn quá trình trong, lại trả giá đau đớn thâm đánh đổi.

Những kia chết tiết Ô Duyên man tử, ở Duyên Chi sơn phụ cận có thể nói tầng tầng phong tỏa, chỉ là vì đột phá những kia bảo vệ kỵ binh, thì có một cái Thiên hộ, hai cái Bách hộ bị lưu lại đoạn hậu.

Tiến vào vào sơn mạch sau khi, càng là có Shaman cùng Vu sư bố trí xuống đến ác độc cạm bẫy.

Cái này cùng nhau đi tới, hầu như là từng bước huyết lệ, thành viên tổn hại vượt quá ba phần mười!

Sở dĩ như thế, liền là bởi vì bọn họ hộ tống then chốt quá là quan trọng!

Hạ Tân miệng lớn ăn lương khô, ánh mắt không khỏi chuyển hướng đội ngũ hạt nhân.

Ở nơi đó, mấy vị râu tóc bạc trắng, run run rẩy rẩy lão nhân chính đang tại Nguyên Châu Hành nhân ty Trấn phủ sứ tự mình phụng dưỡng phía dưới, ăn dự bị tốt lương khô cùng nước trong.

Bọn họ ánh mắt sáng ngời, bác ái cao quan, dù cho là ở đây loại trong hoàn cảnh, nhất cử nhất động cũng vô cùng ung dung không vội, nếu không là trên mặt mang theo mệt mỏi, quả thực thật giống như là đến du lịch mùa thu như thế.

Nhưng Hạ Tân trong lòng rõ ràng, vì yểm trợ những thứ này cùng bình thường lão đầu như thế người trước tới nơi này, bọn họ Hành nhân ty trả giá bao lớn đánh đổi!

Này một nhóm năm cái ông lão, chính là bọn họ lần này hộ tống 'Then chốt' !

Năm vị đạt đến 'Tri Thiên Mệnh' cảnh giới đại nho!

Bọn họ ở Khánh quốc bên trong dạy dỗ con người, nghe tên xa gần, mỗi một cái sức ảnh hưởng đều không phải chuyện nhỏ, hưởng dự thanh lâm.

Chính là bởi vì điểm ấy, liền Khánh quốc quốc quân cũng không dám đánh cược Ô Duyên bộ Khả Hãn ở biết mấy người này thân phận sau khi, sẽ là phản ứng gì, chỉ có thể lén lút lén vào.

Mà mấy vị này đại nho, tuy rằng từng cái từng cái gầy gò gió có thể thổi bay, cùng người bình thường không có bao nhiêu khác nhau, nhưng

một thân hạo nhiên chính khí, đã đến có thể tịch quý thần mức độ.

Mặc dù đối với trên người bình thường cùng võ sĩ chính là cái bi kịch, nhưng trước chính là dựa vào bọn họ, mới phá mấy cái thảo nguyên Shaman Vu sư bố trí cạm bẫy cùng phạm vi lớn ảo thuật.

'Nho gia Hạo Nhiên chi khí, hết một tiếng có thể kinh quý thần, đặc biệt loại này đại nho, ở trước mặt bọn họ, e sợ liên Nguyên Thần Xuất Khiếu Chân Nhân cũng không dám làm càn, liên thủ lại, Du Thần Ngự Khí Nguyên Thần cũng có thể áp chế, nhưng thiên sư. . .'

Hạ Tân nhìn cái này mấy cái tuổi già sức yếu đại nho, có chút sầu lo.

Hô Phong Hoán Vũ cảnh giới, chính là Đạo môn bây giờ cao nhất, có thể xưng thiên sư!

Làm cái này thiên sư, không chỉ có Nguyên Thần đại thành, thậm chí phụng dưỡng thân thể, hình thần kiêm diệu, liên trấn áp ngũ hành, cấm tiệt vạn pháp Long khí đều có thể mạnh mẽ chống đỡ.

Dù cho là quốc sư vị cách, cũng có thể thân nhiên chịu đựng.

Năm vị Tri Thiên Mệnh cảnh giới đại nho, e sợ còn không cách nào đè xuống Chính Dương đạo chủ.

Trên thực tế, theo Hạ Tân, cái này năm vị 'Đại sát khí' thỏa đáng nhất cách dùng, ứng nên là thừa dịp Chính Dương đạo chủ ra ngoài lúc, ở một đội tinh binh hộ vệ xuống giết tới Chính Dương đạo Tổ đình, hay hoặc là phát hiện nơi nào đó yêu tà cứ điểm sau khi, trực tiếp đi trung tâm nổ hoa.

Nói như vậy, tình cảnh khẳng định phi thường đồ sộ, tuyệt đối là hết một tiếng chết một đám lớn hiệu quả.

Nếu như có thể bắt được mấy cái mối mề xuất khiếu Nguyên Thần, thì càng thêm hoàn mỹ.

Thời gian đang trầm mặc bên trong dần dần đi qua.

Trăng sáng treo cao, gió lạnh gào thét.

Không biết từ chỗ nào phiêu qua một đám mây đen, đem ánh trăng hoàn toàn che chắn.

Xoẹt!

Sau một khắc, to bằng đậu tương hạt mưa, liên bùm bùm từ giữa bầu trời đập xuống.

"Trời mưa?"

Hạ Tân lau một cái trên mặt nước mưa, ngơ ngác nhìn cái này màn.

Ngược lại là mấy vị chính đang nhắm mắt dưỡng thần đại nho, bỗng nhiên mở hai mắt ra: "Có gió không có lời, có mưa không có điện. . . Này mây trong tất che giấu tai hoạ!"

. . .

Ào ào ào!

Mưa gió hội tụ, cuồng phong giận gào.

Lượng lớn nước mưa đập xuống ở người thân trên, không có một chút nào ngăn cản, khẳng định không dễ chịu.

Tần Phi Ngư cả người ướt đầm, mà trong lòng càng là như rơi xuống vực sâu.

Hắn lúc này, thành linh chính đang tại leo lên Hắc Sơn vách cheo leo!

Người ở giữa không trung, cuồng phong gào thét, nước mưa tuôn ra, thậm chí tầm mắt đều bởi vậy mờ hồ.

Càng không cần phải nói, những kia leo vách núi điểm dừng chân , bởi vì nước mưa thấm vào, mà trở nên vô cùng trơn bóng.

Ngay khi vừa nãy, dưới tay hẫng một cái tông sư, liền một cái trượt chân, từ giữa không trung ngã đi xuống.

Cao như thế độ rơi rụng, dù cho tông sư cao thủ, cũng là tất nhiên hóa thành một đồng thịt vụn kết cục.

'Nhiệm vụ của lần này, quả thật cừ tử nhất sinh. . . Đặc biệt cái này mưa gió, ứng nên là vị kia Chính Dương đạo chủ cho gọi ra đến, cố ý 'Bắt chuyện' chúng ta!'

Tần Phi Ngư âm thầm cắn răng, nhưng chỉ có thể nỗ lực leo.

Cái này chính là quân lệnh!

Ở phía dưới có đốc chiến đội lạnh lùng nhìn kỹ, đao binh chém thẳng tình huống xuống, bọn họ cũng chỉ có thể anh dũng về phía trước, tranh cướp một đường sinh cơ kia!

'Nhiệm vụ lần này, là phối hợp tướng quân, rình giết Chính Dương đạo chủ. . . Cũng khó trách đối phương sẽ chọn cái này loại địa hình!'

Rất hiển nhiên, Chính Dương đạo chủ cố ý lựa chọn cái này Hắc Sơn đỉnh quyết chiến, khẳng định có thâm ý.

Trong đó rõ ràng nhất, liền đem quân đội ưu thế lớn nhất trung hoà.

Bình thường binh sĩ, ở rừng núi trong tác chiến chính là trò cười, mà loại này đỉnh cao nhất nơi, dù cho là cao cấp nhất tinh binh, không cẩn thận cũng phải có tổn thất.

Càng không cần phải nói, còn có loại này ác liệt hoàn cảnh.

Hô!

Trong lúc đang suy tư, bên cạnh lại có một bóng người rơi xuống.

Đối phương ăn mặc áo da, rõ ràng là một cái thảo nguyên người!

'Không. . . Không thể tiếp tục như thế, nếu là dừng ở giữa không trung, thể lực tiêu hao, không được bổ sung, ta sớm muộn cũng sẽ thoát lực. . .'

Tần Phi Ngư khẽ cắn răng, nỗ lực mở mắt ra, ở trần đầy mưa to cùng trong bóng tối phân rõ phía trên nham thạch cùng cây mây, đuổi ra bàn tay lớn.

Phốc!

Mưa xối xả gội rửa phía dưới, cây già rễ trượt đi, khối nhỏ đá vụn bùn đất rơi xuống.

Tần Phi Ngư bỗng nhiên thất lực, may là nhanh tay nhanh mắt, cái tay còn lại tóm chặt lấy một cái nham thạch nhô ra, cuối cùng cũng coi như không có theo ngã xuống.

'Nếu là trước đó lên ngọn núi mai phục, ban ngày leo vách núi, ít nhất không nhiều phiền toái như vậy. . .'

Tình cảnh này, hẳn đáy lòng không khỏi sinh ra một tia oán khí.

Tuy rằng cũng rất rõ ràng, nếu là tinh binh lén lút đi lên mai phục, mục tiêu Chính Dương đạo chủ cũng không phải người ngu, hoàn toàn có thể đổi một toà tuyệt đỉnh.

Bởi vậy, những thứ này hi sinh, ở người bề trên xem ra, chính là tất yếu!

Chỉ là bọn hắc những thuộc hạ này, lại không hẳn có thể hiểu được, đồng thời vì đó quyên khu.

'Lần này sau khi, ta không muốn làm tiếp quân cờ!'

Tần Phi Ngư ánh mắt như lửa, cắn răng xin thề.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Tổ Tiên

Hoàng thành.

Ô Duyên bộ Khả Hãn Tô Hách Ba Lỗ chừng bốn mươi tuổi, chính là trẻ trung khoẻ mạnh thời điểm.

Lúc này ở rất nhiều đại tướng dưới hộ vệ, sau lưng theo Át Thị cùng Mông Qua, Mộc Cách các loại Hô Duyên thị Vương tộc, đi tới hoàng thành trung tâm cao nhất thiên đàn trên.

Phía dưới chung quanh quảng trường, lượng lớn thảo nguyên tinh binh hội tụ, hầu như là ba bước một cương, năm bước một trạm.

Không như vậy không được!

Ở cái này tràng 'Trăng rõ ràng đêm, Hắc Sơn đỉnh' trong quyết đấu, Ô Duyên bộ Đại tế ti mang đi lượng lớn pháp sư cùng Shaman, Khả Hãn cũng vì này để Ba Đặc Nhĩ mang đi một cái vụn kỵ phong sơn.

Đến hiện tại, hãn muốn cân nhắc, liền là đối phương ngược lại tập kích hãn vấn đề.

Cũng may có lượng lớn lãnh binh đại tướng mang theo thân binh hộ vệ, nhất thời cũng không có cái gì quá đáng lo.

Trên quảng trường, lúc này đã nhen lửa mấy người cao to lớn đồng lửa trại, sáng ngời ngọn lửa xông thẳng bầu trời.

"Các con dân của ta, hoan hô đi!"

Xem đến phía dưới đoàn người đã tụ tập lên, Tô Hách Ba Lỗ lên trước một bước, giơ lên mang hồng bảo thạch nhẫn tay phải: "Vì ta dám người Ô Duyên bộ vinh quang hoan hô!"

Chỉ một thoáng, đoàn người huyên náo, náo nhiệt trình độ lại lên một cái đỉnh cao.

Lui ra đến Tô Hách Ba Lỗ lại là biến sắc, lập tức ngẩng đầu.

Chỉ thấy nguyên bản tinh nguyệt tụ hội bầu trời, chẳng biết lúc nào đã mây đen kéo tới dày đặc.

Giây lát, lớn bằng hạt đậu mưa đập xuống.

Như trút nước mưa to phía dưới, trên quảng trường dân chẵn nuôi rất nhanh tản đi, lưu lại khắp nơi bừa bộn, liền ngay cả lửa trại cũng nhanh chóng tắt.

Chu vi dần dần rơi vào đen kịt một màu, còn có các nô lệ mục dân khủng hoảng la lên: "Tổ Linh nổi giận!"

"Thần thánh tế điển bị nhiễu loạn! Tổ Linh không còn bảo vệ chúng ta!"

...

"Chết tiệt, Thiếp Mộc Nhi, người dẫn người xuống, lập tức đàn áp nói câu nói như thế này người!"

Tô Hách Ba Lỗ nghe được sau khi, nhất thời giận dữ.

Đối với người thống trị mà nói, loại này mượn thần quỷ Tổ Linh câu chuyện mà nghi vấn quyền uy chuyện, không thể nghi ngờ là xúc phạm vấy ngược.

"Tôn kính Đại Hãn, ngài ý chí, chính là ta sứ mệnh!"

Thiếp Mộc Nhi cùng Ba Đặc Nhĩ cũng xưng Ô Duyên Khả Hãn dưới trướng song ưng, là một cái trên mặt mang theo một đạo đỏ sậm vết đao cường tráng trung niên, nghe vậy lập tức xuống.

Một lát sau, phía dưới tiếng kêu rên liên hồi, cũng không có tương tự lời nói truyền ra.

"Đi thôi, chúng ta về kim trướng!"

Tô Hách Ba Lỗ lắc đầu một cái, hướng về phía Át Thị cùng hai đứa trai gái nói: "Ở nơi đó, còn có một đám quý tộc thủ lĩnh cần động viên cùng đe dọa đây. . ."

Một niệm đến đây, ánh mắt lại không khỏi chuyển hướng Duyên Chi sơn phương hướng.

Không biết Đại tế ti bên kia, tất cả những là thuận lợi?

Dù cho là thảo nguyên vương giả, cũng nhất định phải vì này tràng nhân gian đại chiến đỉnh cao mà lo lắng!

. . .

Hắc Sơn đỉnh.

Cuồng phong như tụ, mưa xối xả như nộ.

Ô Duyên bộ Đại tế ti làm cái này đoạt xá qua một lần nhân vật, đã tiếp cận hai trăm tuổi, bề ngoài lại là một cái hơn năm mươi tuổi thảo nguyên ông lão hình tượng.

Hắn thân hình cao lớn cường tráng, trên mặt có đao tước giống như nếp nhăn, khoác trường bào, không có một cái trang sức, sống lưng lại rất

cao thẳng.

Đặc biệt, rõ ràng cuồng phong mưa to, nhưng ở hần ba trượng bên trong phạm vi, tất cả nước mưa đều tự động tách ra, hình thành một cái hình cầu khu vực chân không, liền mặt đất đều vô cùng khô ráo.

"Chính Dương đạo chủ, người đến rồi!"

Đại tế ti ngẩng đầu, ngóng nhìn mây đen.

Trong mưa gió, một bóng người hiện lên, đứng lơ lửng trên không, vũ y tinh quan, tiên phong đạo cốt, mỗi một tia quần áo cùng da thịt đều vô cùng chân thực, hoàn toàn nhìn không ra chính là nguyên thần biến thành.

Lúc này vị này Chính Dương đạo chủ, lấy giống như Thiên sơn tuyết tuyết giống như thanh liệt mà không mang theo chút nào cảm tình tiếng nói hồi đáp: "Ô Khải, người tu luyện không dễ, cần gì vì Ô Duyên bộ bồi thêm chính mình. . ."

"Ha ha. . ."

Ô Khải Đại tế ti cười lớn: "Minh Nguyên, ta cùng sư phụ người ngang hàng luận giao thời điểm, người còn chưa sinh ra đây!"

"Nhất nguyên phục thủy, vạn tượng canh tân, Đạo giả không bền lòng định!" Chính Dương đạo chủ lắc đầu: "Người thân là tiền bối, sống uống phí hai trăm năm, liền lời kiếp đều không sờ tới bờ. . ."

"Lôi Kiếp Bất Diệt. . ." Đại tế ti biến sắc: "Lẽ nào người đạt đến cái cảnh giới kia? Không. . . Không đúng. . . Người khẳng định không phải Lôi Kiếp Bất Diệt!"

"Nhưng ta đã thấy cánh cửa kia. . ." Chính Dương đạo chủ nhẹ nhàng nói: "Phù triều đình đại thành đại bại, nếu ta có thể giúp Bắc Yển cùng thảo

nguyên, lại cũng gần như. . ."

"Người cái người điên này, xâm chiếm thảo nguyên sau khi, có hay không còn muốn xuôi nam?" Cái nhìn này liền có thể nhìn xuyên, Ô Khải Đại tể ti lập tức phản bác: "Lấy Bắc Yển một góc nhỏ, cùng Trung Nguyên rất nhiều cường quốc tranh đấu, dù cho nhất thời như cá gặp nước, cũng không thể thiếu cảnh đêm thê lương kết cục, thảo nguyên bầy sói, làm sao có thể thích ứng phía nam thổ địa?"

"Người quả nhiên. . . Cái gì cũng không hiểu!"

Chính Dương đạo chủ nghe đến đó, trên mặt lại là nổi lên một tia làm như trào phúng mỉm cười , khiến cho Ô Khải Đại tể ti trong lòng một không.

Trong nháy mắt tiếp theo, mưa gió mãnh liệt!

. . .

"Chà chà. . . Đây là đấu võ?"

Đoàn Ngọc chống một cái bình thường ô giấy dầu, nhìn lên bầu trời.

Lúc này giữa bầu trời mây đen hiện ra một loại quỷ dị tình hình, không ngừng hiện ra vòng xoáy, thật giống đang bị hai cỡ ngược lại lực lượng lôi kéo.

Thậm chí, có lúc còn có thể xé rách mây đen, hiện ra nguyên bản sáng sủa bầu trời đêm, cùng với cái kia ánh sao cùng ánh trăng.

"Đây là hai vị thiên sư cao thủ, ở từng cái triển khai Hô Phong Hoán Vũ năng lực, tiến hành đấu võ. . ."

Đoàn Ngọc trong lòng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, cao thủ như thế, hay là có thể biệt danh 'Thiên tượng'.

Có thể thay đổi thiên tượng, cái này là kinh khủng đến mức nào sức mạnh to lớn?

"Chỉ là. . . Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, Đại tể ti thất bại!"

Đây là vô cùng bình thường chuyện, nếu không phải có hơn chín thành năm, Chính Dương đạo chủ dùng cái gì đến đây?

Hắn lẳng lặng phóng tầm mắt tới chờ đợi.

Khoảng chừng ba chén trà nhỏ công phu sau khi, liền thấy được trên trời mây đen đại thịnh, hoàn toàn che giấu ở lại trắng sáng hào quang, màn đen bao phủ, chu vi đưa tay không thấy được năm ngón.

Mà ở Hắc Sơn đỉnh trên, bỗng nhiên truyền đến một tiếng sói tru!

Cái này tiếng sói tru thê lương già nua, giống như lão lang vương đối mặt với tân sinh người khiêu chiến, dù cho nhiều chỗ bị thương, cũng lộ ra dữ tợn răng nanh.

Trong đó diễm xấu ý vị , khiến cho rất nhiều xem hiểu người đều là trong lòng nhảy một cái.

. . .

Hắc Sơn đỉnh.

Ô Khải Đại tể ti hình mạo đại biến, bỏ đi áo bào, hiện ra gầy trơ cả xương thân người, hai hàng xương sườn có thể thấy rõ ràng, ở trước ngực xăm lên một cái dữ tợn đầu sói, há mồm muốn nuốt.

Hét một tiếng trong, trong hư không nhất thời truyền đến rất nhiều hô ứng, giống như Lang vương đi tuần, vạn sói đi theo giống như, từng cái từng cái sói hồn hiện lên, hội tụ thành mệnh môn dòng lũ, hướng thiên không phóng đi.

Đây là Ô Khải Đại tể ti lại lấy thành danh 'Vạn Lang Khiếu Nguyệt' thần thông, tu luyện pháp môn cực kỳ đơn giản, chỉ cần không ngừng giết chóc cường tráng chi sói, đạt được sói hồn liền có thể , bình thường mà nói, năm, sáu điều sói hồn liền coi như tiểu thành, chỉ là uy lực cũng vô cùng bình thường, còn dễ dàng bị các loại khí tức khắc chế.

Nhưng Ô Khải Đại tể ti không giống! Hắn có nghị lực lớn, luyện hóa mỗi một thốt sói hồn, đều ít nhất là Hung thú cái kia một đẳng cấp, còn vớ vét không ít Lang Yêu chi hồn ở bên trong.

Đặc biệt trong đó mấy con chủ hồn, đứng thẳng người lên, tràn ngập trí tuệ, quả thực không kém hơn Du Thần Ngự Khí đại cao thủ.

Một đời tể ti đem gần hai trăm năm tích trữ, quả thật không phải chuyện nhỏ!

Đáng tiếc, dù cho này loại thần thông đạo pháp, ở Chính Dương đạo chủ trước mặt, đều là gà đất chó sành.

Hắn cười vang một tiếng, tay trái vừa đỡ tinh quan, trên người liền hình như có một vòng mặt trời bốc lên, tay phải kìm, một luồng tràn trề đại lực liền mãnh liệt mà xuống.

Mặc cho bày sói làm sao xung kích điên cuồng gào thét, cũng dường như sóng lớn xuống đá ngầm giống như, cứng chắc sừng sững không ngã.

Thậm chí, lượng lớn sói hồn bị không ngừng hòa tan, sát na sau liền chỉ còn dư lại chỉ là mấy trăm con Yêu hồn , liền ngay cả ba con chủ hồn đều rên rỉ liên tục, sợ hãi không dám lên trước.

"Không thể. . . Người mới tu đạo bao lâu? Lại chưa từng đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt, vì sao. . ."

Ô Khải Đại tể ti đầy mặt không thể tin tưởng, lại cắn răng một cái, đưa tay một chiêu.

Hoàng thành phương hướng, Tô Hách Ba Lỗ vẻ mặt biến đổi, mấy lần há mồm muốn nói, lại vẫn là không có nói ra.

"Gào a!"

Chợt, một đạo hắc khí từ hoàng thành chỗ bay lên, bị Ô Khải Đại tể ti bắt bí ở tay, vút vào trong bầy sói.

Lượng lớn tinh nhuệ Yêu hồn lẫn nhau cắn xé, cuối cùng liền chủ hồn đều tập trung đi vào , hóa thành một con núi nhỏ giống như màu đen đầu sói, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, nghĩ muốn đem Chính Dương đạo chủ một hớp nuốt vào.

"Người rút ra Ô Duyên bộ Long khí, cũng không sợ người chủ phản phệ?"

Chính Dương đạo chủ hơi lắc đầu, hai tay hướng về trước chặn lại.

Hống hống!

Trong hư không bỗng nhiên truyền đến một tiếng Long ngâm, chấn động khắp nơi, mơ hồ có Hắc long hình bóng lóe lên.

Cực lớn đầu sói một thoáng tản ra , hóa thành từng tia từng tia hắc khí, bị không ngừng hóa giải.

"Quả nhiên. . . Quốc sư vị cách? !" Ô Khải Đại tể ti nhìn thấy tình cảnh này, khoe miệng lại là lộ ra cười khố.

Tuy rằng hẳn là Ô Duyên bộ Đại tể ti, địa vị cũng tương đương với quốc sư, nhưng Ô Duyên bộ chung quy không sánh được Bắc Yến quốc lực

hùng hồn, pháp độ hoàn bị, xưng vương xây chế, tự nhiên không cách nào ngừng tụ ra chính thống vương khí, chỉ có Lang hình.

Cái này một làn sóng giao phong, không chỉ có là hấn tu vị bị thua, càng là song phương quốc lực chênh lệch trực tiếp thể hiện.

"Người bại!"

Chính Dương đạo chủ nguyên thần tâm tích, vẫn là lấy loại kia tinh khiết âm thanh nói.

"Đúng thế. . . Ta bại!"

Ô Khải Đại tế ti sắc mặt bi thảm, tóc nháy mắt chuyển trắng, cả người thật giống đột nhiên già nua rồi mấy chục tuổi.

. . .

"Sói đen ngã xuống, hắc giao bốc lên, không được!"

Ở Hắc Sơn chu vi, lượng lớn tế ti cùng Shaman thấy cảnh này, vẻ mặt không khỏi đại biến, chột mặt trầm như nước, bắt đầu đưa tay trên súc sinh thậm chí nô lệ giết huyết tế, ngâm hát lên thần bí chú văn.

Không chỉ có như vậy, lượng lớn ẩn núp nhân thủ, trâu bò rắn rết giống như, từ các nơi hiện ra: "Cứu viện Đại tế ti, vây giết đạo nhân kia!"

Trong phút chốc, cả tòa Hắc Sơn đều rối loạn lên, một chút u hỏa từ các nơi hiện lên, hóa thành thảo nguyên bóng người.

Trong đó vừa có lãnh binh một phương đại tướng, cũng có chinh chiến bát phương Khả Hãn.

Bọn họ nghiêm túc mà đứng, hội tụ thành từng đạo từng đạo bóng người, đứng ở Ô Khải Đại tế ti sau lưng.

"Các đời Ô Duyên bộ Khả Hãn, cùng với văn thần võ tướng. . ." Chính Dương đạo chủ nhìn tình cảnh này, nhưng không có lập tức động thủ: "Người mệnh thuộc hạ huyết tể Duyên Chi sơn Hô Duyên thị Long mạch cùng Long Mộ, mượn đến tổ tiên chi linh, lại có nghĩ tới hay không hậu quả. . . Tuy rằng người cũng là Vương tộc người, nhưng trước tiên đánh Long khí, sau xin mời Tổ Linh, một khi bọn họ tất cả ngã xuống, Ô Duyên bộ lật úp ngay khi tối nay!"

"Tối nay như bại, lại kéo dài hơi tàn, thì có ích lợi gì?"

Ô Khải Đại tể ti căn rằng, bắt đầu xoay chuyển động thân thể, nhảy lên thảo nguyên Shaman chiêu hồn chi múa.

Cái kia từng cái từng cái hư huyền bóng người, trong phút chốc sống động lại đây, phảng phất từ lịch sử trong đi ra giống như, giết hướng về Chính Dương đạo chủ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Hạo Nhiên

"Hô Duyên thị tiên liệt, xác thực xúc động lòng người!"

Đối mặt với trong lịch sử rất nhiều Anh linh đả kích, Chính Dương đạo chủ như trước ung dung không vội, khóe miệng nhấc lên một nụ cười trào phúng: "Nhưng là. . . Vì sao ta biết rõ ở Duyên Chi sơn động võ, người sẽ như vậy, ta còn muốn làm như thế đây?"

"Chính Dương đạo chủ, không cần giả bộ. . ."

Ô Khải Đại tế ti cười gằn nói: "Diệt ta ngưng tụ hơn nửa tu vị sói hồn sau, người cũng là cung giường hết đà, ta ngược lại muốn xem xem, người đón lấy làm sao từ ta Ô Duyên bộ cùng Khánh quốc cao thủ vây quét bên trong chạy đi!"

"Con cháu của ta, người đang kêu gọi ta!"

"Là ai, dám đối với vĩ đại hoàng kim huyết mạch gia tộc động thủ?"

"Tất cả kẻ địch, đều sẽ đem ở ta Ô Duyên bộ dưới móng sắt bị nghiền nát!"

Từng cái từng cái tiếng nói vang vọng, ở Long mạch cùng pháp thuật hợp lực ảnh hưởng phía dưới, cả tòa Hắc Sơn đều đã biến thành một cái khổng lồ Thần Chi pháp vực.

Lượng lớn thảo nguyên thiết kỵ hiện lên, dường như mây đen giống như, đem Chính Dương đạo chủ bao vây ở bên trong.

Những kia lãnh binh, thành lĩnh đều là Ô Duyên bộ trong lịch sử nổi danh đại tướng thậm chí Khả Hãn.

Tuy rằng không phải mỗi cái thảo nguyên tinh binh chết rồi đều có cơ hội hóa thành Anh linh, nhưng mấy chục hơn trăm năm tích lũy lại đến, cũng có mấy vạn, càng bởi vì là Âm binh Âm tướng, móng ngựa đạp không, quả thật là phong tỏa tất cả, không có bất kỳ góc chết.

...

"Cờ này quân dung, thực sự khủng bố!"

Trong hư không, mấy đạo nhân ảnh hiện lên, rõ ràng là Bạch Hào sơn mấy vị Nguyên Thần Chân Nhân.

Bọn hãn mấy cái nguyên bản chỉ là xa xa quan chiến, thỉnh thoảng hiệp trợ quân đội người leo núi, thẳng đến lúc này mới hoàn toàn hiện thân.

"Cái kia Âm binh cầm đầu, tựa hồ là Ô Duyên bộ đời đầu Khả Hãn chứ? Người này hùng tài vĩ lược, dù cho bỏ mình nhiều năm, Long khí như trước ngưng tụ không tiêu tan, thực sự là khủng bố!"

"Dù sao Ô Duyên bộ là thảo nguyên đại bộ phận, cái này thì tương đương với một cái Trung Nguyên đại quốc triều đình tích lũy a."

"Chính Dương đạo chủ dù sao chỉ là thiên sư đỉnh cao, trước đánh bại Ô Khải Đại tế ti, không thể không có thương thế, lại bị loại này đẳng cấp Âm binh Âm tướng vây công, liên vô cùng nguy hiểm."

"Đáng tiếc, loại này Âm binh đại quân, cũng chỉ có thể ở đây trong hoàn cảnh sử dụng, như có thể dùng cho chiến trận, thiên hạ há không đại loạn?"

...

Bạch Hào sơn chủ mấy cái thảo luận một phen, chợt gật đầu: "Việc đã đến nước này, bắt đầu đi!"

Mỗi người bọn họ đánh ra một đạo pháp phù, liên hợp lại cùng nhau, hình thành một mảnh hình lục giác hoa tuyết, ở trong hiện ra một cái nào đó bóng người.

"Xin chào Thượng Nguyên sư thúc!"

Đối mặt với một cái thiên sư, dù cho Bạch Hào sơn chủ cũng nhất định phải cung kính hành lễ.

"Hừm, chiến cuộc phát triển đến đây, đều ở chúng ta nằm trong dự liệu, ta đón lấy đem sẽ nói cho các người biết chúng ta Khánh quốc chân chính mưu kế. . ."

Thượng Nguyên thiên sư khẽ mỉm cười, truyền âm nhập mật.

"Cái gì?"

"Dĩ nhiên như vậy?"

Đan Thành các loại đạo sĩ một cái giật mình, chợt vẫn là đồng ý: "Xin nghe sư thúc pháp chỉ!"

"Nếu như thế, tất cả cẩn thận!"

Thượng Nguyên thiên sư phẩy tay áo một cái, cả thân người trong nháy mắt tiêu tan.

"Không nghĩ tới. . . Ta Khánh quốc lần này, quyết tâm lớn như vậy, mưu kế sâu như vậy. . ." Đan Thành đạo nhân cười khổ một tiếng: "Chẳng trách Thượng Nguyên sư thúc bí mật xuống núi, chỉ có mấy người chúng ta biết, liền đệ tử đều che giấu đi qua."

"Đây là vận nước cuộc chiến, một trận chiến có thể định phương bắc khí số, tự nhiên làm sao thật cẩn thận đều không quá đáng!" Đan Chu đạo nhân gật đầu: "Nếu quốc quân cùng sư thúc đều là như vậy ý tứ, chúng ta nghe theo chính là!"

"Đúng là như thế!"

Bạch Hào sơn chủ lông mày cau lại, chợt triển khai: "Mấy vị sư đệ giúp ta một chút sức lực!"

Hừu hừu!

Giữa bầu trời, một tên đạo nhân Nguyên Thần hiện lên, mang vào ba thanh phi kiếm, mang theo tràn trề tư thế, giết vào trùng vây: "Chính Dương đạo chủ chém đầu!"

"Là Khánh quốc minh hữu!"

"Nam nhân giả dối, không thể dễ tin!"

Ô Duyên bộ Anh linh tự nhiên có trao đổi tư tưởng, tuy rằng rất là bất mãn, nhưng vẫn là tránh ra con đường.

Mà thấy cảnh này Ô Duyên bộ tinh nhuệ đám người, lại là thở dài một hơi: "Khánh quốc đúng hẹn ra tay, Chính Dương đạo chủ chết chắc rồi!"

"Bạch Hào sơn chủ?"

Chính Dương đạo chủ nhìn tình cảnh này, xì cười một tiếng, cực kỳ xem thường: "Du Thần Ngự Khí, cộng thêm ba cái Nguyên Thần, đi tìm cái chết sao?"

Đối mặt với đại quân trùng vây, phi kiếm đột kích, hấn bỗng nhiên nhìn hướng thiên không, mở ra hai tay.

Hô Phong Hoán Vũ cảnh giới, chính là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa!

Lúc này hắc triệt hồi thần thông, mây đen lập tức tản ra, hiện ra sáng sủa bầu trời đêm, còn có sáng ngời ánh trăng cùng tinh thần.

Xán lạn ánh sao rơi xuống, lúc này lại phảng phất mang theo mặt trời chân viêm giống như, khiến lượng lớn Âm binh phát ra tiếng kêu thảm, trực tiếp tan thành mây khói.

Đây là Chính Dương đạo bí truyền thần thông, Nhật Nguyệt Tinh thần thuật!

hạt nhân lý niệm, chính là nhật nguyệt tinh thần vốn làm một thể, ánh trăng tinh thần ngưng hoa, tự nhiên có thể chuyển hóa thành mặt trời chân viêm!

Đồng thời, chuyển hóa qua đi mặt trời chân viêm mang theo Âm hỏa đặc tính, đối với các loại hồn phách Âm thần đều là đại hại!

Một chiêu phía dưới, Âm binh con số liền ít hơn hai phần mười!

Duy có một ít tu vi chân chính sâu xa, hoặc là có kỳ công dị bảo hộ thân Âm thần hồn phách, mới có thể không ngại.

"Không cần sợ, này thuật chỉ có thể tổn thương Âm binh, tuy phạm vi cực lớn, nhưng cũng nói Chính Dương đạo chủ kỹ cùng rồi!"

Ô Khải Đại tế ti một tiếng hét cao, cả thân người ngưng trệ, tựa hồ hóa thành một tôn điêu khắc.

Cùng lúc đó, một cái cùng hắc cùng độ cao, khuôn mặt giống nhau như đúc bóng người, liền từ bên trong thân thể của hắc đi ra, bay lên trời cao: "Minh Nguyên nhận lấy cái chết! ! !"

Liền vào lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Một nhánh màu vàng óng chống trời bàn tay lớn, bỗng nhiên từ trong hư không vồ xuống, khuấy động phong vân.

Nó hoa văn rất rõ ràng, bên ngoài thần quang, bất luận cái gì Âm binh Âm tướng, đụng vào đến thần quang liệt diễm đều là tất cả hòa tan.

"Thiên sư? !"

"Chính Dương đạo quả nhiên mời giúp đỡ!"

Âm binh trận doanh lập tức đại loạn, mà Bạch Hào sơn chủ mấy người liếc mắt nhìn nhau, lại là bỗng nhiên chột lui.

Bàn tay lớn rơi xuống, đem Ô Khải nguyên thần một cái nắm ở lòng bàn tay.

Cùng lúc đó, Chính Dương đạo chủ cười ha ha, cũng chỉ làm kiếm, Nhật Nguyệt Tinh tam quang hội tụ, bắn nhanh ra.

Phốc!

Ánh sao phi kiếm không trở ngại chút nào, xẹt qua không thể động dấy Ô Khải nguyên thần thủ cấp.

Ở hai cái thiên sư vây công phía dưới, Ô Duyên bộ Đại tể ti chém đầu!

Ô Khải vẻ mặt ngẩn ra, toàn bộ nguyên thần nổ tung, hóa thành lượng lớn lang yên, trong đó có vô số mặt người, chính đang tại dữ tợn rít gào: "Minh Nguyên, người giết không được ta!"

Trải qua Thiên Cương Địa Sát khí rèn luyện nguyên thần, đã là như thế khủng bố, chết cũng không hàng! Như cho hắc chạy thoát một tia phân

hồn, hoặc là có đầy đủ thời gian một lần nữa ngưng tụ, không hẳn không thể quay đầu trở lại.

Nhưng mà, đang lúc này, bàn tay lớn màu vàng óng bỗng nhiên nổ tung.

Một vòng kim quang xích quang trong, lượng lớn hương hỏa niệm đầu cùng nhân gian oán niệm hiện lên.

Những thứ này đối với Thần Chi mà nói, đều cần thời gian dài dằng dặc mới có thể từng cái trấn áp tiêu hóa, đối với Luyện khí sĩ Nguyên Thần mà nói càng là kịch độc!

Nếu là Ô Khải Nguyên Thần chưa từng tan vỡ, có lẽ còn có thể trấn áp xuống.

Nhưng lúc này, những thứ này nhân gian hương hỏa, phức tạp rất nhiều ý nghĩ, lại là đem lang yên nhuộm dần, đem bản thân hấn chấp niệm đảo loạn.

Thật giống như một người bình thường, bỗng nhiên cho nhét vào mấy trăm người cá nhân trí nhớ, cái kia tốt đẹp nhất kết cục cũng là tinh thần phân liệt!

Trong phút chốc, lang yên trên bảy màu bốc lên, biến ảo thành không giống khuôn mặt.

Tuy rằng Ô Khải màu đen khuôn mặt đang cố gắng mà đem nó khuôn mặt nuốt chửng, nhưng đã quá muộn.

Một cái lưới lớn rơi xuống từ trên không, đem vô hình vô chất khí lưu màu đen thu nạp, đi vào một viên hồ lô màu đỏ loét.

Cái này mới xuất hiện thiên sư sau đầu bên ngoài một vòng xích quang, bên trong có mịt mờ Kim khí bốc lên, giống như một vị hàng lâm nhân gian Thần Chi.

"Thứ hai tôn thiên sư hiện thân, mau trở về quy thịet khiếu!"

Đã lùi tới phía ngoài xa nhất Bạch Hào sơn chư đạo thấy vậy, lập tức không chút do dự mà trở về thân thể.

"Sư phụ?"

Tĩnh Phong mấy người nhìn thấy Đan Thành đạo nhân mở hai mắt ra, lập tức vui mừng kêu lên.

"Bình thân, ý thủ biến ý thức, nhanh!"

Bạch Hào sơn chủ lại là vẻ mặt cấp thiết: "Đợi lát nữa không được triển khai bất kỳ đạo pháp thần thông, bằng không chính là tự tìm đường chết!"

"Cái gì?"

Piá bên ngoài Đoàn Ngọc nghe được câu này, trong mắt lập tức lóe sáng lên: "Chẳng lẽ là. . ."

Sau một khắc, hần liền nhắm hai mắt lại.

Bởi vì như từ Linh nhãn góc độ đến xem, trong thiên địa nhiều một vầng mặt trời!

Màu trắng thái dương!

. . .

Thời gian thoáng hướng về trước.

Hành nhân ty nơi đóng quân.

"Mấy vị tiên sinh, chúng ta chuẩn bị bắt đầu đi!"

Một tên đến hai mươi tuổi thanh niên thân thể như ngọc, ngóng nhìn Hắc Sơn.

Mà Hạ Tân mấy người, chỉ có thể quỳ trên mặt đất dập đầu: "Khấu kiến Bát vương gia!"

Như Đoàn Ngọc ở đây, lập tức liền sẽ lật đổ chính mình trước suy đoán.

Dù cho Định Bắc quân Đại đô đốc thân phận đầy đủ, có thể thống lĩnh quân đội tinh nhuệ, có lẽ lại thoáng tiết chế Hành nhân ty cùng Thần bộ ty, nhưng Bạch Hào sơn cỡ này vùng hẻo lánh nơi làm sao có khả năng phối hợp không kể hở?

Có thể thống lĩnh cái này bốn đường , khiến cho bọn họ lâm liệt vâng lời, thậm chí thoáng ngăn được thiên sư, liền chỉ có vương thất bên trong cực quý người!

Nhìn chung toàn bộ Khánh quốc, ngoại trừ quốc quân ở ngoài, cũng chỉ có cái này mơ hồ là thái tử Bát Hiền vương Thôi Sơn.

"Lần này có thể quét qua yêu phen, bảo đảm ta Khánh quốc mấy chục năm thái bình, dù cho bỏ mình lực kiệt, cũng không uổng công. . ."

Vài tên đại nho gật đầu, trên người mơ hồ hiện ra một tia cương liệt khí.

"Ừm. . ."

Thôi Sơn gật đầu, triển khai một đạo thánh chỉ.

Cái này thánh chỉ dài ba thước, rộng một thước, lấy ngọc làm vì trục, mặt trái minh hoàng, có thiên tòng vân văn, đóng dấu chông ngọc tử truyền quốc.

Ở Khánh quốc, đây là đẳng cấp cao nhất, đem ra sắc phong thân vương, Thái tử, hoặc là bổ nhiệm nhất phẩm quan to, cũng chỉ đến như thế.

"Chiếu mệnh —— Đái Miện, Sử Khởi Chập, Ngụy Đường, Ngô Tư Kính, Bàng Thượng Bằng năm người đức hạnh gồm nhiều mặt, có thể làm vì Thái phó, phối hưởng nhất phẩm, khâm thử!"

"Chúng thần tạ ân!"

Đái Miện mấy cái đại nho quỳ xuống tạ ân.

Đây là đứng dẫn sắc phong, thánh chỉ ở Khánh quốc bên trong hoàng cung đều có lưu đương, thậm chí tất cả bổng lộc đãi ngộ, thậm chí chết rồi ai vinh, đều là có.

Đương nhiên, một lần sắc phong năm cái nhất phẩm quan to, cũng là tổn thất lớn vận nước việc, nhưng vào lúc này, hiển nhiên là đáng giá.

Nho gia tu hành, liền Tri Thiên Mệnh cảnh giới đều là người bình thường, cùng Long khí hầu như không có xung đột.

Chính vì như thế, Nho gia người mới lấy ra tướng nhập tướng là tối cao vinh quang, có hàng cùng đế vương nhà ý nghĩ.

Năm vị đại nho đứng dậy, từng cái trong con người đều là tinh quang đại thịnh, cùng nhau hướng về phía Hắc Sơn phương hướng thật dài lấy hơi.

"Uống! ! !"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Lang Văn

Thiên địa có chính khí, tạp nhưng phú lưu hình!

Nho gia tuy rằng nhập môn đơn giản nhất, nhưng có thể tri hành hợp nhất, nuôi Hạo Nhiên chi khí, thành tựu đại nho người, vẫn là số rất ít.

Thậm chí, dù cho trở thành đại nho, cũng chỉ là người bình thường thân thể cùng số tuổi thọ, không có một chút nào thần thông.

Nhưng chính là như vậy người bình thường, một hợp Hạo Nhiên chi khí hết ra, có thể tịch quý thần!

Bất kỳ yêu ma quỷ quái, nguyên thần tai họa, ở Hạo Nhiên chi khí trước mặt, đều phảng phất tuyết mùa đông gặp liệt nhật giống như, bị khắc chế đến chết.

Dù cho những kia đại thần miếu thờ, cũng có rất nhiều đại nho tế bái sau khi, liền không chịu nổi, tượng thần ầm ầm nứt ra.

Đây chính là người đọc sách đạo!

Tuy rằng nhỏ bé như giun dế, nhưng một khi phát thì có thể chấn động hoàn vũ!

Năm vị đại nho đến tiếng quát lớn, đem cả đời đọc sách nuôi thân, tinh luyện Hạo Nhiên chi khí phun ra, lại thêm vào triều đình bán phân phối nhất phẩm quan khí, có kinh khủng đến mức nào?

Trực quan nhất biểu hiện, chính là một vòng màu trắng mặt trời, ở Hắc Sơn dưới chân chậm rãi bay lên.

"Đáng chết!"

"Nơi nào đến đại nho?"

"Không muốn a!"

Bạch quang bao phủ chỗ, lượng lớn Âm binh từng cái từng cái phảng phất bong bóng xà phòng như thế nổ tung, trong nháy mắt hài cốt không còn.

Không chỉ có như vậy!

Ở Hắc Sơn chu vi, lượng lớn chính đang tại thi pháp Shaman cùng tế ti, tương tự mặt lộ vẻ vẻ kinh hoàng.

Còn đến không kịp thu tay lại, pháp lực liên pha tạp vào một tia hạo nhiên chính khí cuốn vào trong cơ thể, cả người kêu thảm thiết bốc cháy lên, phảng phất một đoàn sáng ngời bó đuốc.

Trên mặt đất trận pháp, thậm chí trên người bọn họ pháp khí, cũng là ở trong chớp mắt một kiện kiện nổ tung, hủy đến hài cốt không còn!

Hạo Nhiên chi khí, gột rửa hoàn vũ, đã là như thế bá đạo cùng khủng bố!

Màu trắng thái dương không ngừng mở rộng, từ chân núi đem Hắc Sơn nuốt chửng.

Hắc Sơn bên trên, một đám tế tự biến sắc, chạy trốn không kịp, kêu thảm một tiếng ngã trên mặt đất, thân hiện nổi lên ra yêu sói, cự hổ các loại tinh quái hình ảnh.

"Đây là. . . Bị tinh quái phụ thể?"

Bên cạnh một cô thiếu nữ tế ti ngơ ngác nhìn cái này màn: "A Đạt tế ti lúc nào bị tinh quái phụ thể?"

"A a! Ta muốn chết!"

Ở bên cạnh nàng, một tên thanh niên Shaman lăn lộn đầy đất, không ngừng lôi kéo chính mình áo bào.

Thiếu nữ nhận ra người này, hẩn tu luyện chính là vô cùng tà dị một mạch, cần luyện hóa yêu tinh nhập thể, mượn đến yêu lực, nhưng trên thực tế, chính là Nhân hồn cùng tinh hồn hợp nhất.

Nhưng vào lúc này, lại là phảng phất bị hỏa thiêu như thế, thân thể đều đang chậm chậm hòa tan, cuối cùng âm âm nổ tung, lại không một tiếng động.

Bạch quang đi qua, thiếu nữ lại là nhìn ngó hai tay của chính mình.

Ở cái này tràng biến cố bên trong, nàng lại không bị thương chút nào!

Hạo nhiên chính khí, chỉ thương yêu tà thậm chí vô hình quỷ vật.

Thay lời khác mà nói, không có thân thể tinh quái khẳng định chết đến mức không thể chết thêm, chính đang tại thi pháp pháp sư cũng sẽ bị thuận thể xâm lấn, nếu như không có yêu tà khí cũng còn tốt, bằng không cũng sẽ biến thành một đoàn bó đuốc.

Nhưng tên thiếu nữ này tu vị thấp kém, cũng không có dính dáng tới cái gì yêu tinh tai họa, thậm chí đều bị dọa đến đã quên thi pháp phòng ngự, trái lại gặp họa được phúc, chẳng có chuyện gì.

"Thực sự là. . . Thật là đồ sộ a!"

Đoàn Ngọc mặc kệ trên người hắc đao vô đao vỡ vụn, liền thạch phù vòng cổ trên đầu hiện lên ra một vết nứt, thu rồi Linh nhãn, lấy người bình thường thị giác ngóng nhìn Hắc Sơn.

Chỉ thấy cả tòa Hắc Sơn sói khóc quỷ gào, phảng phất sống như thế, không biết bao nhiêu trâu bò rắn rết gào thét muốn rời khỏi, lại ở trong tiếng kêu thảm tan rã hầu như không còn, không khỏi cười nhạo: "Đều là một đám kẻ ngu si!"

Hạo nhiên chính khí, đối với vô hình đồ vật thương tổn lớn nhất.

Đánh so sánh, thế giới này yêu tinh là hai chuyện khác nhau, có thân thể người làm vì yêu, không có thân thể người làm vì tình quái.

Gặp phải hạo nhiên chính khí, tình quái tự nhiên là chết đến mức không thể chết thêm, nhưng yêu như quả không ngoài Nguyên Thần, cái kia nhiều nhất chính là bị phế thần thông, dựa vào không lồ yêu thân, nói không chắc còn có thể giết ngược lại, đem đại nho căn chết một đám!

Nhưng một khi triển khai yêu pháp cùng hạo nhiên chính khí mạnh mẽ chống đỡ, cái kia chính là muốn chết.

Những kia thảo nguyên Shaman Vu sư làm sao biết nhiều như vậy? Thậm chí có còn chuyên môn tìm tình quái tu luyện, đem chính mình cả nửa người nửa quỷ, ở Hạo Nhiên chi khí đến thời khắc còn thi pháp mạnh mẽ chống đỡ, chính là tự tìm đường chết.

Không gặp Bạch Hào sơn chủ gặp phải tình huống như thế đều Nguyên Thần ngoan ngoãn trở lại thân thể tạm lánh, trong thiên hạ, có mấy cái yêu tà tu vị vượt quá Du Thần Ngự Khí?

"Lần này, Ô Duyên bộ đúng là tử thương nặng nề. . . Có lẽ, cái này chính là Khánh quốc mưu kế!"

Nhìn thấy hạo nhiên chính khí càn quét Hắc Sơn, cả tòa núi đều tựa như đang chậm chậm hòa tan, Đoàn Ngọc lại là rộng rãi sáng sủa.

Lần này vì trợ giúp Đại tể ti, không biết bao nhiêu Ô Duyên bộ tinh nhuệ Vu sư cũng tới chỗ này, thậm chí mời đại yêu Đại tinh quái trợ trận, dù sao thảo nguyên cũng không phải Trung Nguyên, không có nhiều như vậy giáo điều ràng buộc.

Nhưng lúc này, lại là hết thấy ở cái này quất lớn phía dưới hóa thành tro bay.

Bởi vậy có thể thấy được, Khánh quốc căn bản là muốn làm ngư ông!

"Chẳng trách chỉ có ta đạo nhân một đường quang minh chính đại đi vào, cái khác mấy đường đều là lén lút lút lút lén vào Duyên Chi sơn, quả nhiên mưu đồ không nhỏ, là muốn làm ngư ông, đem Ô Duyên bộ cùng Chính Dương đạo một lưới bắt hết?"

Đoàn Ngọc suy đoán ra điểm ấy, nhưng trong lòng là chìm xuống.

Lớn bao nhiêu lượng, ăn bao nhiêu cơm.

Khánh quốc muốn làm ngư ông, lại đã quên Chính Dương đạo cũng không phải cá, mà là một con ác giao, nói không chuẩn thì sẽ bị phản phệ!

"Biến số! Biến số ở nơi nào?"

Đoàn Ngọc nhắm mắt lại, nhanh chóng hồi ức: "Có Ô Duyên bộ phong tỏa, Chính Dương đạo không thể có rất nhiều tinh nhuệ đến thảo nguyên, chỉ có thể là cao cấp chiến lực, thêm ra cái kia một cái thiên sư sao?"

"Tiếp đó, hay là còn có một nhóm lớn Nguyên Thần Chân Nhân? Không! Ở đại nho trước mặt, bình thường Nguyên Thần Xuất Khiếu chính

là muốn chết, liền Du Thần Ngự Khí không cần thận đều sẽ bị thương, đó chính là. . ."

Hắn mở bừng mắt ra, nhìn chăm chăm đạo trận bên trong Đan Chu mấy người!

"Mặc dù có chút khó có thể tin, nhưng đây chính là giải thích duy nhất, chỉ là ta tưởng tượng không đến, Chính Dương đạo đối với Khánh quốc thâm thấu, dĩ nhiên sẽ tới loại này trình độ!"

. . .

Hắc Sơn bên trên, Ô Duyên bộ Tổ Linh đám người từng cái phát ra gào thét.

Bọn họ đều là thuần khiết âm hồn thân, chính là Hạo Nhiên chi khí nhằm vào đối tượng.

Bạch quang bao phủ lúc, từng cái từng cái Âm binh thật giống như nổ hạt đậu giống như nổ tung , liên đới Âm tướng đều là như vậy.

Thậm chí, màu trắng thái dương bên trong, còn có một con màu đỏ giao long, giương nanh múa vuốt, đây là Khánh quốc Long khí! Do năm vị nhất phẩm quan to trên người quan khí hội tụ Long khí!

Phối hợp Khánh quốc Trung Nguyên đại quốc pháp chế cùng nhân khí chống đỡ, thậm chí có thể có năm đó Đại Hạ Chân Long chi khí ba phần mười uy nghiêm!

Những kia Anh linh ở bạch quang trong vốn là miễn cưỡng chống đỡ, lại bị Long khí quét ngang, nhất thời không chống đỡ được, vỡ nát tan tành, liền âm hồn khí đều ở hạo nhiên chính khí bên trong dần dần tan rã.

Cái này chân chính là vạn kiếp bất phục, lại cũng không có thể một lần nữa ngưng tụ.

Chờ đến tiếng hú yên tĩnh lại sau khi, bầu trời trong xanh, hoàn vũ cũng vì đó một mệnh mông.

Hắc Sơn đỉnh, lúc này chỉ có Chính Dương đạo chủ đứng nghiêm bất động, tuy rằng vũ y có chút chặt vật, tinh quan chập chờn, thoát nhìn chặt vật không chịu nổi, nhưng vẻ mặt lại là ung dung không vội: "Được lắm Khánh quốc, năm vị đại nho mang theo Long khí mà kích, quét qua yêu phân, lần này Ô Duyên bộ Tổ Linh phúc địa Âm linh mười đi mất chín, chỉ có rất ít mấy cái Khả Hãn Long khí hộ thân, miễn cưỡng nhặt về một cái mạng, nhưng cũng là nguyên khí đại thương, khó có thể lại che chở dương thế. . ."

Long khí ở chỗ uy nghiêm thể chế, mấu chốt nhất một điểm chính là muốn tập chúng.

Nhưng sau khi qua chiến dịch này, nhiều năm tích trữ Âm linh tiêu hao sạch sẽ, quả thật là lão đà lão đảo!

Mặt âm tổn thất nghiêm trọng như vậy, thậm chí sẽ trực tiếp ảnh hưởng dương thế, có thể nói Ô Duyên bộ đại kiếp nạn trốn!

"Không sai, chỉ là còn cần đạo hữu chém đầu, mới có thể coi như viên mãn!"

Một cái âm thanh bỗng nhiên vang lên, một cái Nguyên Thần chậm rãi hiện lên , hóa thành một tên lão giả râu tóc bạc trắng.

"Bạch Hào sơn Thượng Nguyên!"

Chính Dương đạo chủ gật đầu: "Khánh quốc lần này, là dự bị đem ta cùng Ô Duyên bộ tinh nhuệ một lưới bắt hết, quả thật giỏi tính toán, hảo

phách lực! Cái kia khánh quân xác thực là một nhân tài , nhưng đáng tiếc thọ không dài, nếu không thì, cho là Bắc Yến đại địch!"

"Minh Nguyên, chuyện đến nước này, người còn không nguyện thừa nhận sao?" Thượng Nguyên thiên sư sắc mặt nghiêm nghị: "Quốc quân thân thể, có phải là các người Bắc Yến ra tay?"

"Ha ha. . . Thượng Nguyên người quả thật là người thông minh! Bất quá câu nói này xuống núi ta liền không tiếp thu, dù sao như cho Bắc Yến quốc chủ biết rồi, nói không chừng phải nghi kỵ ta!"

Chính Dương đạo chủ cười to.

"Đã như vậy, nhiều lời vô ích!"

Thượng Nguyên thiên sư trừng mắt dựng thẳng: "Kiếm đến! ! !"

Vù!

Hắc Sơn phía dưới, Bạch Hào sơn chủ vẫn gánh vác một thanh pháp kiếm bay ra.

Cái này pháp kiếm toàn thân óng ánh, phía trên có bảy cái lỗ nhỏ, lấy thất tinh bắc đẩu sắp xếp.

"Thất Tinh pháp kiếm bay ra, sư thúc có triệu, đi!"

Bạch Hào sơn chủ kiến hình , tương tự một bể hai mắt, Nguyên Thần lần thứ hai xuất khiếu!

. . .

Thời gian hơi hơi hướng về trước, ngay khi năm vị đại nho quát lớn, gột rửa hoàn vũ lúc.

Hoàng thành, Đại Hãn kim trưởng.

"A. . ." Chính đang tại mời tiệc chư vị vương công quý tộc Tô Hách Ba Lỗ ôm ngực, kêu thảm một tiếng.

"Đại Hãn!" Át Thị liền vội vàng tiến lên sảm phù: "Xảy ra chuyện gì? Nhanh truyền thầy thuốc, Vu sư!"

"Ta. . . Ta không sao cả!"

Tô Hách Ba Lỗ cắn răng, nhìn phía dưới cái bộ lạc thủ lĩnh, âm thầm làm cái thủ thế.

Át Thị rõ ràng chính mình thất thố, vội vã ngồi xong.

Mà mấy cái thân binh lén lút xuống, mang theo từng cái sứ mệnh rời đi.

"Ha ha. . . Vừa nãy lâm chút mưa, có chút không khỏe, chúng ta lại uống ba chén, ngày mai đi săn bắt, phát chút mồ hôi là tốt rồi!"

Tô Hách Ba Lỗ nâng chén ra sức uống, chỉ có Át Thị mới có thể nhìn thấy khoe miệng hăn có chút co giật, nhưng cũng biết hăn vì sao cứng rắn chống đỡ.

Thảo nguyên bộ lạc, liền phảng phất bày sới giống như, chỉ cần Lang vương hơi hơi triển lộ ra vẻ mỗi một hoặc là bị thương, địa vị lập tức liền sẽ phải chịu khiêu chiến.

Ô Duyên bộ cũng là như vậy, tuy rằng Đại Hãn nắm giữ tình nhuệ nhất năm cái vạn kỵ, nhưng những thứ này thủ lĩnh cũng không phải kẻ tầm thường, càng không cần phải nói trong đó còn có hăn mấy cái đệ đệ cùng cháu trai, đều là mắt nhìn chăm chăm.

Lúc này lại đều là cười to: "Khả Hãn nói đúng, chúng ta trên thảo nguyên nam tử, đều là làm bằng sắt. . ."

Ngay vào lúc này, tiếng la giết truyền đến, mấy cái đầy mặt mang máu hộ vệ bị ném vào lều vải.

"Chuyện gì xảy ra?"

Tô Hách Ba Lỗ sầm mặt lại, quăng xuống chén rượu: "Truyền cho ta kim trưởng thân binh!"

"Ta thân ái ca ca, người không cần giả vờ trấn định!"

Một tên chừng ba mươi tuổi thảo nguyên vương tử xốc lên lều vải đi vào, mặt tươi cười: "Người kim trưởng thân binh, đã hướng về ta cống hiến cho rồi, người không tin sao? Thiếp Mộc Nhi!"

Tô Hách Ba Lỗ dưới sự kinh hãi, nhìn thấy mới vừa rồi bị phái đi mang binh trấn áp loạn dân Thiếp Mộc Nhi một thân nhung trang, đi theo đệ đệ Ba Đồ sau lưng, không khỏi vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Ba Đồ! Người cái này bị trục xuất tội nhân, còn dám trở về?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Lá Bài Tẩy

Thảo nguyên tranh vị, từ trước đến giờ máu tanh tràn đầy.

Trước Tô Hách Ba Lỗ thượng vị, liền lập tức xử trí mấy vị phụ thân Át Thị, đem các nàng toàn bộ chôn cùng, trong đó có mẫu thân của Ba Đồ.

Sau đó, đợi đến tuổi nhỏ Ba Đồ trưởng thành, mặc dù đối với hãn phi thường cung thuận, nhưng vô cùng dũng mãnh, mấy lần tác chiến lập công, bị người đàm tiếu không ngừng lên cao.

Cảm nhận được địa vị mình gặp phải khiêu chiến Tô Hách Ba Lỗ, lập tức liền xuống tay với Ba Đồ, đem hãn trục xuất.

Sở dĩ không trực tiếp giết, là bởi vì hãn đương thời vẫn không có thành niên con trai, bên trong bộ lạc Vương tộc tế ti không đồng ý!

Dù là như vậy, hãn cũng ra lệnh cho đem Ba Đồ trục xuất bắc hải, dù là núi đá nứt toác, nước sông chảy ngược, cũng không thể trở về đến.

Nhưng không nghĩ tới, cái này Ba Đồ dĩ nhiên có thể vô thanh vô tức giết trở về, thậm chí còn lôi kéo Thiếp Mộc Nhi!

Đây chính là dưới trướng hãn đại tướng, nắm giữ một cái vạn kỵ bản bộ binh lực, không phải chuyện nhỏ!

"Ca ca của ta, người không cần giẫy dụa!"

Ba Đồ đầy mặt nụ cười: "Chúng ta bao nhiêu năm, mới đợi đến cơ hội này! Cố gắng cho người tế ti đều không ở nơi này, mà Ba Đặc Nhĩ cũng

mang theo một cái vạ ky đi tới Duyên Chi sơn, lúc này hoàng thành hộ vệ người đều giao cho tín nhiệm Thiếp Mộc Nhi, nhưng hãn là của ta người! Chỉ cần một đêm, ta là có thể nắm giữ hoàng thành thế cuộc, càng không cần phải nói, ta còn có hai cái vạ ky, đã ở trên đường."

"Hai cái vạ ky?"

Cái khác vương công quý tộc kinh hãi, không nghĩ tới Ba Đồ còn có cái thế lực này.

Trên thực tế, chỉ cần Thiếp Mộc Nhi kiên quyết ủng hộ hãn, liền đủ để bình định thế cuộc, giết Khả Hãn.

Mà còn lại hai cái vạ ky, hoàn toàn có thể thông dong chiêu hàng Khả Hãn dưới trướng thế lực, ít nhất có thể khống chế một nửa.

Đã như thế, Ba Đồ lập tức liền nắm giữ toàn bộ Ô Duyên bộ năm thành thực lực, là hoàn toàn xứng đáng Khả Hãn, cái khác cỏ đầu tường nhất định sẽ dồn dập nương nhờ vào, đây chính là đại cục đã định.

"Hai cái vạ ky?"

Tô Hách Ba Lỗ trước mắt một trận biến thành màu đen, chợt hiểu rõ ra, gào thét: "Người dĩ nhiên nương nhờ vào Yến nhân? Người đã quên chính mình huyết mạch gánh vác cừu hận, không xứng làm chúng ta Hô Duyên thị con cháu!"

Hãn không hổ là Đại Hãn, lập tức đã nghĩ đến then chốt.

"Cừu hận? Ha ha. . . Ta chỉ nhớ rõ là người, mệnh lệnh đem ta mẫu thân chôn cùng, cũng là người! Đem ta đi đây đến phía bắc lạnh lẽo nơi!"

Ba Đồ ánh mắt như lửa, rút ra bên hông loan đao: "Chư vị thủ lĩnh, các người muốn đối địch với ta, liền đứng ở Khả Hãn bên kia, bằng không

tại chỗ bất động, chính là bằng hữu của ta, ta lấy tổ tiên chi linh xin thề, đợi đến ta kế thừa Khả Hãn đại vị sau khi, các người địa vị như trước kia như thế! Ta còn có ban thưởng!"

Lời vừa nói ra, đang ngồi có một nửa người đều có chút dao động.

Đương nhiên, cũng có Tô Hách Ba Lỗ tử trung, lập tức đứng lên, rút ra binh khí: "Hộ vệ Đại Hãn giết ra ngoài, vây quét phản nghịch!"

"Giết!"

Ba Đồ nhanh cười một tiếng, vung tay lên.

Mặt sau Thiếp Mộc Nhi lập tức mang theo một đội tinh binh, xông lên tới.

Chỉ một thoáng, máu tươi kim trường!

Hô Duyên thị con cháu, lại một lần bắt đầu rồi tự giết lẫn nhau tiết mục.

Chỉ là lần này, bọn họ cũng không có Vương tộc tế ti cùng tổ tiên can thiệp.

"Công chúa, đi mau!"

Tiếng la giết lan tràn, hỗn loạn cùng ánh lửa tỏa ra bốn phía.

Mộc Cách công chúa nhìn tình cảnh này, nước mắt dạt ra đầy viền mắt, nhưng vẫn là ở mấy cái trung tâm thị vệ bảo vệ cho, giục ngựa mà chạy.

Ngay khi ở nàng quay đầu lúc, bỗng nhiên nhìn thấy kim trường phương hướng truyền đến một trận hoan hô, hai cái thủ cấp bị trường

thương chống lên, lượng lớn binh mã tiếng hô như lời: "Ba Đồ Khả Hãn! Ba Đồ Khả Hãn!"

"Làm sao sẽ? Làm sao sẽ biến thành như vậy?"

Mộc Cách công chúa nước mắt tung toé, quay đầu không còn xem, mạnh mẽ roi ngựa, nhảy vào trong bóng tối.

...

Hắc Sơn đình.

Thượng Nguyên thiên sư cầm trong tay Thất Tinh pháp kiếm, mũi kiếm nhắm thẳng vào Chính Dương đạo chủ: "Nghe tiếng đã lâu Đạo chủ đại danh, kính xin một trận chiến!"

"Thượng Nguyên, người cũng là thiên sư, dĩ nhiên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao?"

Chính Dương đạo chủ trước tiên cùng Ô Khải Đại tể ti đại chiến một trận, lại bị Ô Duyên bộ Anh linh vây công, cuối cùng lại gặp Hạo Nhiên chi khí tập kích, dù cho hắn là thiên sư thân, quốc sư vị cách, khí tức cũng hạ xuống đến cực điểm.

"Cũng không phải!"

Thượng Nguyên thiên sư bốn cột nở nụ cười: "Lão phu lấy một địch hai, chẳng lẽ còn tính lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?"

Ánh mắt của hắn chuyển hướng bên cạnh chậm rãi rơi xuống Xích Quang Đạo Nhân, trong mắt lóe sáng lên: "Thần Tiêu môn cũng là mười đại đạo mạch một trong, chẳng lẽ muốn toàn diện ngã về Bắc Yên sao?"

"Đạo huynh, người không hiểu. . ."

Xích Quang Đạo Nhân cười khở: "Chiều hướng phát triển, không thể làm gì. . ."

"Đại thế? Chỉ là một cái Bắc Yến, một con Hắc giao, tính là gì đại thế?" Thượng Nguyên thiên sư hơi nhướng mày, đột nhiên vẻ mặt hơi động: "Hai nhà các người liên thủ, đúng là để lão đạo ta nghĩ tới một cái chuyện cũ. . ."

"Lão mà không chết, là vì tặc vậy!" Chính Dương đạo chủ bỗng nhiên mở miệng, không cho Thượng Nguyên thiên sư đặt câu hỏi cơ hội, song chỉ một điểm.

Một đạo tinh quang trường kiếm nhất thời rơi xuống, cùng Thất Tinh pháp kiếm dây dưa.

Mà Xích Quang Đạo Nhân nhưng là thở dài một tiếng, nhẹ nhàng phát một cái mũ miện.

Đủ mọi màu sắc bên trong, một con lửa hồng Phượng Hoàng bay lượn mà ra, kéo lấy ba cái bảy màu linh vũ, mang theo nồng nặc Thần đạo đèn nhang khí tức.

"Thần Tiêu môn am hiểu nhất điều động Thần Chi, vật hái dân gian đèn nhang ý nghĩ, ô người Nguyên Thần, cẩn thận!"

Bạch Hào sơn sơn chủ triển khai pháp thuật hộ thân, sau lưng ba tên đạo nhân nhưng là trong nháy mắt phi kiếm mà ra, trên thân kiếm lập loè ra đủ loại ánh sáng, mang theo sáng ngời đuôi diễm.

Trên thực tế, dù cho Bạch Hào sơn tinh nhuệ ra hết, có một cái thiên sư, một vị Du Thần Ngự Khí, ba tên Nguyên Thần, đối đầu hai cái bị thương nặng thiên sư, cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần.

Sâu không lường được Chính Dương đạo chủ cũng là thôi, then chốt cái này Thần Tiêu môn thiên sư nhưng là quân đầy đủ sức lực, chỉ chịu một vòng hạo nhiên chính khí vết thương, ít nhất còn có sáu, bảy phần mười chiến lực!

Bởi vậy, lúc này liền đến phiên Khánh quốc cuối cùng một lá bài tẩy ra tay!

Sườn núi đỉnh bên trên, lượng lớn tinh binh hiện lên, tất cả đều đều là tông sư tu vị.

Lúc này sắp xếp trận thế, đến tiếng quát lớn, đỉnh đầu Thiết Huyết sát khí bốc lên, chiếm giữ ở một vị Ma thần giống như bóng đen trên người.

Định Bắc quân Đại đô đốc —— Phiên Chúc!

Hắn cũng là một phương trấn thủ đại tướng, Binh gia cao thủ.

Trước thu lại khí tức, càng bởi vì thân thể máu thịt, ở Nho gia hạo nhiên chính khí bạo phát lúc không bị đến ảnh hưởng chút nào.

Chỉ là Chính Dương đạo thiên sư cũng không phải người ngu, thà rằng chịu đựng Hạo Nhiên chi khí công kích, cũng trôi nổi ở mười mấy trượng trên bầu trời, khiến cho hắn bó tay hết cách.

Thiên sư Nguyên Thần hơi động, chớp mắt mười mấy trượng, trừ phi xuất kỳ bất ý, hay hoặc là đẩy vào góc chết, bằng không công kích rất dễ dàng bị tránh thoát đi.

Binh gia động thủ, nhất định phải không có sơ hở nào!

Lúc này Thượng Nguyên thiên sư cùng Bạch Hào sơn cao thủ dặt tay nhau mà kích, đem Chính Dương đạo chủ cùng Xích Quang Đạo Nhân

thoáng bức rơi độ cao sau khi, hấn lập tức hiện thân, trường thương run run, gào thét như rồng.

"Giết!"

Thấy vậy, Thượng Nguyên thiên sư quát to một tiếng, Thất Tinh kiếm đột nhiên phân liệt, vừa hóa thành bảy.

"Khóa!"

Bạch Hào sơn chủ mấy người tiếp ứng, kiếm khí từ bốn phương tám hướng gào thét mà đến, hình thành một toà đại trận, đem hai vị thiên sư Nguyên Thần phong tỏa hạn chế ở bên trong!

"Giết! ! !"

Cơ hội trời cho ở trước, Phiền Chúc hét dài một tiếng, hội tụ tinh binh khí, nhảy lên thật cao, cả người lỗ chân lông đều dật ra ra máu tươi, trường thương tuột tay mà ra.

Thương này vừa ra, nhất thời giống như một đạo Xích Long, ép thẳng tới không thể tránh khỏi Chính Dương đạo chủ!

Phốc!

Trường thương tốc độ kinh người, ma sát không khí, bắn ra hỏa tinh, chỗ đi qua đều tràn ngập một luồng thiết tinh mùi vị.

Trong nháy mắt, nó liền đột phá tầng tầng phong tỏa, giết tới Chính Dương đạo chủ trước mặt, không chút khách khí quán xuyên lồng ngực.

". . ."

Chính Dương đạo chủ nhìn trước ngực vết thương, trên mặt tựa như cười mà không phải cười, Nguyên Thần âm âm nổ tung.

"Chết rồi?"

Bạch Hào sơn chủ thở dài một hơi, nhưng sau một khắc, liền nhìn thấy Thượng Nguyên thiên sư vẻ mặt trịnh trọng.

Lượng lớn khí lưu hội tụ, lại hiện ra Chính Dương đạo chủ Nguyên Thần, chỉ là trở nên vô cùng hư huyền.

"Đi!"

Hắn hét lớn một tiếng, cùng Xích Quang Đạo Nhân dọc theo bị binh khí xuyên qua kiếm trận, xông ra trùng vây, nhắm bên dưới ngọn núi một cái nào đó nơi nhào tới.

"Không được!"

Thượng Nguyên thiên sư cả kinh, theo sát không nghĩ: "Hắn muốn đổi với đại nho bất lợi!"

Chính Dương đạo chủ cùng Xích Quang Đạo Nhân phá vòng vây phương hướng, rõ ràng là Hành nhân ty nơi đóng quân!

Mà ở nơi đó, còn có năm vị tay trái gà không chặt nhất phẩm đại nho!

Không thể không nói, đối phương lựa chọn hết sức chính xác.

Chỉ cần lại cho một tia cơ hội thở lấy hơi, đợi đến đại nho đám người Hạo Nhiên chi khí khôi phục như cũ, cần quét một cái trọng thương thiên sư Nguyên Thần, vẫn còn có chút nắm.

Mà thiên sư muốn đổi phó thân thể máu thịt người bình thường, lại không cần như vậy phiền phức. Trực tiếp bao phủ đá bay đập xuống liền có thể.

Hạo Nhiên chi khí có thể thét tán thần thông, lại thét không tiêu tan chân thực không giả tảng đá, cùng với từ cao mà xuống tự nhiên pháp tắc!

'Thiên sư Nguyên Thần, đã vậy còn quá cường?'

Tần Phi Ngư đuổi tới trên vách đá cheo leo, vẻ mặt ngơ ngác.

Hắn vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy lợi hại như vậy tu đạo cao thủ! Có thể lấy Nguyên Thần miễn cường ăn đại tướng một thương, càng không cần phải nói trước còn luân phiên đại chiến, suy yếu thành như vậy!

'Thế nhưng. . . Thế nhưng. . .'

Tần Phi Ngư nhìn vách núi cheo leo, vô cùng xoắn xuýt: 'Bọn họ Nguyên Thần nói đi là đi, chúng ta những thứ này thân thể máu thịt làm sao bây giờ? Bò lên trên núi đến, liền vì đâm ra một thương, lại bò xuống sao?'

Rất hiển nhiên, dù cho thiên sư Nguyên Thần, cũng không dám liên tiếp bị Binh gia cao thủ đâm thủng.

Mà Chính Dương đạo chủ động tác này, lại là chân chính lùi một bước để tiến hai bước.

Một thoáng Hắc Sơn, những tinh binh kia cùng đại tướng, nghĩ phải tiếp tục đuổi chạy tới, liền phải hao phí gấp mười gấp trăm lần phiền phức.

Có thể nói, cái này một đường tinh binh, liền cho phế bỏ.

Nếu là trước, dù cho bọn họ cái này một đường tay trắng trở về, ở Duyên Chi sơn ngoại vi, khẳng định còn có Ba Đặc Nhĩ cùng tinh binh phong tỏa.

Nhưng lúc này, hiển nhiên không thể.

Được đến kim trường có chuyện tin tức sau khi, Ba Đặc Nhĩ cân nhắc luôn mãi, vẫn là điểm đến binh mã, trở lại cần vương, lại thêm vào trước tồn thất Shaman cùng tế ti, trận này luận đạo pháp hội, Ô Duyên bộ dĩ nhiên là cái thứ nhất rời đi.

...

Nguyên Thần tung hoành, tốc độ cỡ nào nhanh?

Ngay khi trên hắc sơn sĩ tốt đại tướng còn ở bộ dạng khổ sở chuẩn bị xuống núi lúc, Chính Dương đạo chủ đã nhào tới chân núi, thậm chí phát hiện Hành nhân ty nơi đóng quân.

"Địch tấn công!"

Lượng lớn Hành nhân ty cao thủ thét lên, hộ vệ ở Bát Hiền vương Thôi Sơn cùng mấy cái đại nho trước người.

Mà Thôi Sơn lại là nắm chặt thánh chỉ, trên mặt hình như có chút. . . Giãy dụa?

Đái Miện mấy cái khô tàn trên đất, sắc mặt trắng bệch, tựa hồ Hạo Nhiên chi khí còn chưa khôi phục như cũ, liên lực tự bảo vệ đều không có.

Thần niệm quét qua, nhìn thấy tình cảnh này Thượng Nguyên thiên sư càng thêm lo lắng.

Bạch Hào sơn chủ theo sát phía sau, nhưng vào lúc này, hơi nhướng mày, phát hiện Đan Chu Nguyên Thần không nói một lời, hướng về thân thể bay đi.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Không được! Có người ở đụng đến ta thân thể!" Đan Thành đạo nhân cũng kinh ngạc thốt lên một tiếng, Nguyên Thần bay trở về.

Bọn họ dù sao chưa từng tu luyện tới phụ thể đoạt xá cảnh giới, thân thể vô cùng trọng yếu.

Mà Bạch Hào sơn chủ lại một cái chần chờ, ngự phong chậm mấy phần.

Liền vào lúc này, phía trước bỗng nhiên lại dâng lên một vầng mặt trời!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Trở Mặt

Hạ Tân trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Bởi vì quốc chi thái tử, Bát Hiên vương dĩ nhiên xuất hiện tại bọn hãn Hành nhân ty nơi đóng quân bên trong! Vẫn là lần hành động này tổng chỉ huy!

Đối với Bát Hiên vương tín nhiệm, hãn là lệ nóng doanh tròng, hầu như phục sát đất.

Dù sao, người này có rất lớn khả năng, là tương lai quốc quân!

Chỉ là làm hãn có chút kỳ quái, chính là Bát Hiên vương bên người thị vệ cực nhỏ, lại còn phí nhiều công sức, mang đến hai cái rương sắt.

Đương nhiên , bởi vì là Vương gia mang đến đồ vật, bọn họ không nói nhin, liền hỏi cũng không dám hỏi một câu.

Lại nói, sau đó chính là thánh chỉ sắc phong, hạo nhiên chính khí thanh trảng cảnh tượng hoành tráng, cũng không có ai lại chú ý việc này.

Một lát sau, hai đại Thiên sư Nguyên Thần từ Hắc Sơn bên trên giết xuống đến, Hạ Tân dù cho dọa gần chết, nhưng vẫn là phấn khởi dư dũng, che ở Bát Hiên vương trước.

Đồng thời nhìn những kia bình tĩnh đại nho, hận không thể một cước đạp lên đi: 'Dù cho lúc này các người khí lực đã hết, cũng phải mạnh mẽ gào trên hai tiếng, như vậy mới là không phụ quân ân a!'

Bát Hiền vương cỡ nào cao quý thân? Chỉ cần có thể ngăn trở trên cái kia hai cái thiên sư một hồi, dù là cái này năm cái đại nho chết rồi đều đáng giá!

"Thực sự là một con chó ngoan , nhưng đáng tiếc!"

Tiếng thở dài từ phía sau lưng truyền đến.

Chính đang tại Hạ Tân kinh ngạc lúc, một đoạn lưỡi đao liền từ ngực hiện lên.

Hắn ngã trên mặt đất, khoe miệng tràn ra máu tươi, kinh ngạc quay đầu lại.

Liền thấy được Bát Hiền vương vẻ mặt lạnh lùng, quát một tiếng: "Động thủ!"

Chỉ một thoáng, Hành nhân ty bên trong thật giống phân liệt giống như, mấy cái Thiên hộ Bách hộ trắng trợn chém giết đồng bạn bên cạnh, người cầm đầu rõ ràng là Nguyên Châu Trấn phủ sứ!

Cùng lúc đó, hai đạo lưu quang bắn nhanh mà đến, đi vào Bát Hiền vương mang đến hòm đen ở trong.

Năm vị đại nho đồng thời mở mắt ra, hướng về truy kích mà đến Thượng Nguyên thiên sư quát lớn: "Thiên địa có chính khí!"

Ầm ầm!

Mặt trời lại nổi lên!

Đồng thời lần này hạo nhiên chính khí, thành linh so với lần trước càng thêm kinh khủng.

Ở "Thiên địa có chính khí, tạp nhưng phú lưu hình. Xuống thì lại làm vì non sông, trên thì lại làm vì mặt trời. Với người viết hạo nhiên, phái nhét thương mình." hạo nhiên trường ca bên trong, Thượng Nguyên thiên sư Nguyên Thần hơi ngưng lại, mặt lộ vẻ vẻ khó tin.

Mà Bạch Hào sơn chủ lại là kêu thảm một tiếng, giống như tượng sáp giống như bắt đầu hòa tan.

Cho tới cái cuối cùng tên là Đan Tuần nguyên thần, lại là phảng phất trứng gà như thế nổ tung, hoàn toàn chôn vùi.

Bạch quang ở trong, Bát Hiền vương dưới trướng hai cái thị vệ bỗng nhiên lao ra, như thần tựa ma.

Bọn họ một cái xòe tay lớn, mấy chục hạt đậu vàng như thế pháp khí bay ra, dù cho có Hạo Nhiên chi khí ảnh hưởng, vẫn là hóa thành hai mươi mấy Giáp Vàng binh sĩ, lấy mâu kích thuẫn.

Mà một cái khác sinh tiếng hét lớn, bốn phía rừng cây cây cỏ thành linh hóa thành binh người, tụ lại mà lên.

Cái này chính là Binh gia thần thông 'Rãi Đậu Thành Binh' cùng 'Thảo Mộc Giai Binh' !

Binh gia tầng thứ nhất, là vì quân khí rót vào người, sau đó làm vì huấn luyện tinh binh.

Lại sau đó, là có thể tu luyện ra quân khí thần thông, là vì Rãi Đậu Thành Binh hoặc là Thảo Mộc Giai Binh.

Loại này lấy quân khí tu luyện được thần thông, liền có thể ở quân trận trong sử dụng, không sợ hãi Thiết Huyết sát khí, đối với Hạo Nhiên chi khí cũng có sức đề kháng.

Đương nhiên, ở hoàn cảnh này phía dưới, cũng có ảnh hưởng.

Vốn là cái kia Rãi Đậu Thành Bình cao thủ một cái đậu vàng tát đi ra ngoài, ít nhất có thể gọi ra năm mươi Giáp Vàng lực sĩ, lúc này chỉ có hai mươi cái không tới, động tác còn từng cái từng cái cơ giới cực kỳ, giống như mọc đầu nhân.

Thảo Mộc Giai Bình, cũng gần như là tình huống như thế.

Thế nhưng, hai người bọn họ cũng không cần những thứ này quân tốt.

Bọn họ cần, chỉ là hình thành chiến trận, hội tụ tinh binh khí!

Lúc này hai bên trái phải, giống như hai cái màu đen giao long, đao kiếm cùng xuất hiện, rơi vào Thượng Nguyên thiên sư trên người!

Không chỉ có như vậy, đang công kích đồng thời, bọn họ còn căn phá đầu lưỡi, một ngụm tinh huyết hóa thành máu sương mù phun ra.

Xoẹt Xoẹt.....!

Thượng Nguyên thiên sư Nguyên Thần kêu thảm một tiếng, thân hiện nổi lên ra hai cái vết thương, thậm chí chảy ra máu tươi.

Một cái nguyên thần tu luyện tới loại này cảnh giới, quả thực đến lấy giả đánh tráo chí cảnh!

Ầm ầm!

Nhưng lúc này, hai cái hòm đen mở ra, từng cái nhảy ra một bóng người, lại là Chính Dương đạo chủ cùng Xích Quang Đạo Nhân.

Chỉ là bọn hắn lúc này, dĩ nhiên đã Nguyên Thần quy khiếu, phát động rồi từng cái thân thể!

Bát Hiền vương dĩ nhiên lao thẳng đến Bắc Yến hai vị thiên sư thân thể mang theo mang theo bên người!

Cũng chính bởi vì vậy, bọn họ mới có thể tránh thoát vừa nãy cái kia một làn sóng lớn nho quát lớn, có thật khiêu bảo vệ, không chút nào tổn.

"Mau!"

Chính Dương đạo chủ không nói một lời, đi tới Thượng Nguyên thiên sư trước mặt, một phù đặt tại hắc thiên linh bên trên.

Cùng lúc đó, Xích Quang Đạo Nhân vung tay phải lên, bảy viên màu đen đỉnh sắt bay vụt, mỗi một viên phía trên đều có hào quang bảy màu lấp loé.

Phốc phốc!

Bị bắn thành cái sàng sau khi, Thượng Nguyên nguyên thần rốt cục nổ bể ra đến , hóa thành đạo đạo bạch khí.

Chính Dương đạo chủ cười ha ha, lay động đạo quan, quanh thân liền tựa như dâng lên một vòng mặt trời đỏ.

Xích Quang Đạo Nhân chân đạp Vũ bộ, quanh thân khiêu huyết bên trong đều phảng phất có một cái thần linh bay ra, ảo diệu phi thường.

Huyền bí khí tức mở ra, giống như lĩnh vực, càn quét còn lại bạch khí.

Loại này đạo vận , khiến cho những kia Hành nhân ty người giống như nhìn thấy chân thần, không khỏi quỳ rạp dưới đất.

Dù cho là Thôi Sơn, cũng là ánh mắt mê ly, vừa tàn nhẫn căn căn đầu lưỡi, mới thanh tỉnh lại.

"Thiện!"

"Đại công cáo thành!"

Một lát sau, Chính Dương đạo chủ chấp tay lại: "Thượng Nguyên đạo nhân đã hình thần đều diệt, lại không còn sống khả năng! Còn cần cảm ơn Bát vương gia trợ giúp!"

"Hừ!"

Thôi Sơn hừ lạnh một tiếng, phải mí mắt giật lên: "Hi vọng Đạo chủ không muốn không đồng ý!"

"Bản tọa liên thân thể đều giao cùng người bảo quản, lẽ nào người còn không tin bản tọa?" Chính Dương đạo chủ hỏi ngược lại.

"Chỉ là chỉ là một bộ thân thể mà thôi, Đạo chủ người còn chưa chuyển thể chứ?" Thôi Sơn lại là lắc đầu: "Huống chi. . . Người còn để hai người này theo cô, ngày đêm bảo vệ."

"Ngày hai vị đều là ta Bắc Yến đại tướng, bằng không làm sao có thể trợ người bắt xuống Hành nhân ty đây?"

Xích Quang Đạo Nhân nhìn quỳ sát Nguyên Châu Trấn phủ sứ Lưu Dĩ Tiết, không khỏi mỉm cười: "Người có thể bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, tin tưởng Vương gia nhất định sẽ không bạc đãi người."

"Việc đã đến nước này, đón lấy chúng ta làm sao làm?" Thôi Sơn hơi nhướng mày, hỏi.

"Bạch Hào sơn thiên sư đã chết! Hẳn chính là Khánh quốc quốc quân trọng yếu trợ lực, người này vừa đi, Khánh quốc quốc quân khí vận lập tức liền muốn bẻ đi ba phần mười. . ."

Chính Dương đạo chủ tùy ý như thường: "Việc cấp bách, là phải đem Bạch Hào sơn dư nghiệt chém giết hầu như không còn, đối chúng ta nhân

thủ, đã như thế, liền có thể khống chế cái này Đạo môn, quốc quân đã bệnh đến giai đoạn cuối, quốc nội ngã về người người rất nhiều, chỉ cần người bí mật trở lại, chúng ta ở bên ngoài lấy Bắc Yến vì người sách lược, tất có thể làm người tiếp chương đại vị!"

"Hi vọng người có thể làm tròn lời hứa!"

Thôi Sơn miệng thở ra một hơi dài.

Trên thực tế, hẳn làm sao không biết Bạch Hào sơn thiên sư chính là Khánh quốc cột chống?

Chỉ là trước cùng Bắc Yến cấu kết, đã là bán nước, một khi bị bắt tới, lập tức thân bại danh liệt.

Một bước đi sai bước nhầm, cũng chỉ có thể một con đường đi tới đen.

"Ta làm như vậy, đều là vì tổ tông cơ nghiệp, vì Khánh quốc!"

Thôi Sơn trong lòng thầm nói.

Chính là bởi vì thâm nhập hợp tác, hẳn mới cảm giác được Chính Dương đạo đối với Khánh quốc khống chế sâu, quả thực đến mức độ khó tin.

"Sử huynh, Ngô huynh đã đi rồi!"

Đái Miện mở hai mắt ra, nhìn hai cái đã mất đi khí tức đồng bạn, mặt lộ vẻ thương xót vẻ: "Chết có ý nghĩa, sung sướng sung sướng. . ."

Bọn họ đều là lão bảy tám mươi người, luân phiên bốn ba, hai độ vận dụng Hạo Nhiên chi khí, đều là tổn thất lớn căn cơ việc.

Chỉ có hai cái đèn cạn dầu, đã rất tiện nghi.

"Cô vương thực sự không nghĩ tới. . . Liên các người đều là Bắc Yến người!"

Thôi Sơn thở dài nói.

"Ha ha. . . Không chỉ có là bọn họ , liền ngay cả Định Bắc quân Phiên Chúc hai cái phó tướng, cũng là chúng ta mai phục đòn bí mật!"

Chính Dương đạo chủ tính trước kỹ càng: "Phiên Chúc đã không còn sống lâu nữa, đến thời điểm có nhiều người như vậy làm chứng, lần này mặc dù có chút hành sự bất lực, nhưng phản quốc tội danh, khẳng định rơi xuống không tới người trên đầu. . ."

. . .

Thời gian thoáng hướng về trước.

Bạch Hào sơn nơi đóng quân.

Đoàn Ngọc thường thức yêu đao Quỷ Thiết, ánh mắt lại thời khắc chú ý Thất Tinh Tự Nguyên trận.

Đột nhiên, Hắc Sơn đỉnh phong vân biến ảo, mấy vệt sáng truy đuổi mà ra.

Nửa đường bên trên, lại có một đạo Nguyên Thần bỗng nhiên đi vòng vèo.

"Là Đan Chu đạo nhân, kiếp trước tên khốn kiếp! Hắc gấp gáp như vậy trở về, khẳng định tình huống có biến!"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, không nói một lời, xông hướng Thất Tinh Tự Nguyên trận.

"Đứng lại!"

Cái này một phương hướng về mười mấy cái đạo binh phản ứng lại, lập tức rút kiếm liền giết!

Đây là trước chưởng giáo nghiêm lệnh, bất luận ai tới đều là như vậy!

Nhưng Đoàn Ngọc lẫm liệt không sợ, yêu đao ra khỏi vỏ, màu đỏ tím quang mang lóe lên.

Chặn ở trước mặt hắn hai cái đạo binh trường kiếm gãy nứt, nửa người đều ngã xuống.

Đến lúc này, hắn tự nhiên biết nói với bọn họ cái gì đều là vô dụng, không bằng động thủ.

"Giết!"

Những thứ này đạo binh đều là Bạch Hào sơn tinh nhuệ, liều lĩnh không sợ chết, lại tạo thành từng cái từng cái tam giác trận giết tới.

Nhưng Đoàn Ngọc đồng dạng đối với bọn họ chiến pháp quen thuộc cực kỳ, nhanh chân bước ra, trường đao chém ngang.

Lại là ba người đầu một nơi thân một nẻo , khiến cho hắn không trở ngại chút nào đi tới Thất Tinh Tụ Nguyên trận trước.

"Ha ha! Người cái này gian tế, rốt cục bại lộ! Các vị sư huynh đệ, cùng nhau liên thủ giết người này!"

Tĩnh Huyền nhìn thấy tình cảnh này, lại là kích động đến suýt chút nữa khua tay múa chân.

Tại Tĩnh Bạch lão đà lão đảo, Tĩnh Phong đạo nhân chau mày.

Từng cảnh tượng ấy, đều chiếu rọi ở Đoàn Ngọc đáy lòng , khiến cho hắn bỗng nhiên muốn cười.

'Kiếp trước ân oán, kiếp này rốt cục muốn bồi thường một ít. . . Quý Thiết!'

Hắn đưa tay một phủ, chủ động triệt hồi Tàng Dao thuật.

Vỏ đao mộc phù hoàn toàn vỡ vụn , liền ngay cả có một vết nứt thạch phù vòng cổ cũng nổ thành tro tàn.

Cùng lúc đó, yêu đao Quý Thiết rốt cục phát ra ong ong, thân đao bên trên màu đỏ tím đại thịnh, phảng phất một con phong ấn ngàn vạn năm mới được thả ra ác quỷ.

Chân chính Quý Thiết, nhưng là giết thần giết ma, liên Du Thần Ngự Khí đại cao thủ cũng không dám cứng đối cứng yêu đao a!

Trên thực tế, từ khi rút ra đao này, giết một cái Nguyên Thần sau khi, Đoàn Ngọc liền thường xuyên lấy Tàng Dao thuật thu lại đao này tà dị, chỉ là lấy thân đao sắc bén đối địch, nhiều nhất tình cờ thả ra một chút đao sát.

Liên giống như chân chính Phù Tang Tàng Dao thuật giống như, đem tất cả sát cơ giấu diếm, kéo dài trăm nghìn ngày, chỉ chờ cuối cùng kén biến thành bướm, sáng khoái một đờn.

Chính là lúc này, chính là nơi đây!

Ô ô!

Quý Thiết yêu đao ong ong, nhiếp hồn đoạt phách.

Mà Đoàn Ngọc nhưng là một đầu va tiến vào Tụ Nguyên trận bên trong.

Hắn vốn là chính là Bạch Hào sơn đệ tử, Nguyên Thần cao thủ, lại thờ ơ lạnh nhạt lâu như vậy, không thấy được kẻ hờ mới là chuyện cười.

"Người làm sao có thể?"

Tĩnh Huyền kinh hãi, chỉ tay một cái: "Chư vị sư huynh đệ giúp ta!"

Thất Tinh lóng lánh, trong nháy mắt liền đem pháp lực khổng lồ hội tụ đến trên người hắn, lúc này Tĩnh Huyền, quả thực sung sướng mê mải, cảm thấy dù cho Nguyên Thần ngay mặt cũng dám cường chống.

Chợt, hắn liền nhìn thấy một đạo che ngợp bầu trời hung ác ánh đao!

Nghênh Phong Nhất Đao Trảm!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Suy Đoán

Một đao ở tay, quỷ thần không để lại!

Xa xa nhìn tới, phảng phất có thể thấy được một con ác quỷ dữ tợn thân trào, rung động thất tinh!

Phốc phốc!

Mười mấy cái đao nhân miệng phun máu tươi, ngã xuống, đầy mặt không thể tin tưởng về: "Như vậy đại hung đồ vật. . . Làm sao sẽ rơi xuống trên tay hắn?"

Bọn họ cảm ứng được rất rõ ràng, tuy rằng Đoàn Ngọc tìm tới trận pháp kẻ hở, nhưng cũng là lấy lực phá xảo, mạnh mẽ chặt đứt bọn họ pháp lực liên hệ.

"Tĩnh Huyền sư đệ?"

Nhưng vào lúc này, có người lại phát hiện không đúng.

Tĩnh Huyền ngờ ngác ngờ ngác, đột nhiên một đao vết máu từ cái trán hiện lên, thẳng tắp rơi xuống, đều đều mà đem thân thể chia làm hai mảnh.

Máu tươi tung toé, nội tạng tuôn ra.

Rất nhiều đao nhân hơi ngưng lại, chợt dồn dập gầm lên: "Tặc tử! Ta cùng ngươi liều mạng!"

Phốc!

Trả lời bọn họ, là Đoàn Ngọc lưỡi đao.

Có trí nhớ kiếp trước, cái nào là trung thần, cái nào là phản đồ, Đoàn Ngọc rõ rõ ràng ràng, lúc này đao đao bổ ra, đem cừu nhân đầu chặt xuống.

"Cắt bất tận cừu nhân đầu, quả thật là sáng khoái!"

Thất Tinh Tự Nguyên trận bị phá, những thứ này đao nhân đều bị pháp lực phản phệ, lúc này cùng người bình thường cũng không khác biệt gì, Đoàn Ngọc giết chết như giết một gà.

Tại Tĩnh Bạch khô tàn trên đất, nhìn tình cảnh này, nguyên bản tâm tang muốn chết, nhìn thấy Đoàn Ngọc lại hướng về ở giữa mấy người đi tới, không khỏi muốn rách cả mí mắt: "Người muốn làm gì?"

"Đoàn ngân chương, chỉ cần người buông tha sư phụ ta, tất cả dễ bàn!"

Tĩnh Phong Tĩnh Hư cũng là sốt sắng.

"Ai nói ta muốn giết người, ta chỉ là muốn cứu người mà thôi!"

Đoàn Ngọc vừa nói, vừa phá vào hạt nhân, một cước đá vào Đan Thành đạo nhân trên người, đem cái này kiếp trước sư phụ đá bay ra ngoài, cũng không biết té đứt đoạn mất mấy chiếc xương sườn.

Nguyên Thần Xuất Khiếu cao thủ, đối với thân thể vô cùng coi trọng, đồng thời có một loại huyền diệu cảm ứng.

Lúc này thân thể bị thương, lập tức liền lại có một vết sáng đi vòng vèo.

'Xong rồi!'

Nhìn thấy tình cảnh này Đoàn Ngọc vui sướng, khóe mắt nhìn thấy một đạo Nguyên Thần đã trở về vị trí cũ, rõ ràng là Đan Chu đạo nhân, lập

tức tiến lên, Quỷ Thiết một chém.

"Tặc tử!"

Đan Chu đạo nhân mặt đỏ như máu, nhưng bởi vì Nguyên Thần mới vừa quy khiếu, vẫn chưa thể hoàn toàn khôi phục hành động, chỉ có thể miễn cưỡng nhắc tay chỉ hướng, một vệt kim quang bắn ra.

Tuy rằng lấy Nguyên Thần đối địch càng chiếm tiện nghi, nhưng hãn nhưng là biết tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì, làm sao dám để cho Nguyên Thần bại lộ ở bên ngoài?

"Cho ta. . . Phá!"

Đoàn Ngọc nanh cười một tiếng, Quỷ Thiết chém dọc.

Cùng lúc đó, trong cơ thể nhị chuyển Thạch Ấn chuyển động, mấy cái pháp thuật nháy mắt phát ra, trong phút chốc liền đột phá kim quang.

Vù!

Lưỡi đao nổ vang, hung ác đao khí vọt thẳng nhập Đan Chu trong cơ thể, khiến cho hãn pháp lực khổng lồ cũng không kịp điều động.

Phốc! Máu tung toé! Một cái xương sọ bay lên!

Đáng thương cái này đạo nhân mới vừa trốn về, liền làm dưới đao chi quỷ!

Trong chớp mắt này, Đan Thành đạo nhân thân thể mở mắt, liền nhìn thấy trong thiên địa phảng phất nhiều một vòng màu trắng thái dương!

"Người. . ." Đan Thành đạo nhân đứng dậy rút kiếm, nhìn Đoàn Ngọc, bỗng nhiên phun ra một hớp máu tươi: "Người là gian tể?"

"..."

Đoàn Ngọc không nói gì, cái này cũng là hản chuyện trong dự liệu.

Tuy rằng hản như thế làm là vì cứu người, có thể trước làm tất cả những thứ này, căn bản chính là nhảy vào Bạch Hào sơn trận doanh, đại chém đại sát, không bị xem là ma đầu phản đồ mới là gặp quý!

"Sư phụ!"

Tĩnh Phong Tĩnh Hư, cùng với một ít đệ tử hội tụ ở Đan Thành đạo nhân bên người, rất nhiều muốn trăm yêu trừ ma tư thế.

'Như vậy cũng tốt. . . Làm cái này kẻ địch, ta mới có lý do giết này chút Bạch Hào sơn cao tăng, còn danh tiếng sẽ làm sao, có cái gì can hệ? Cùng lắm thì một trận chiến sau khi liền nam trốn!' Đoàn Ngọc cầm trong tay Quỷ Thiết yêu đao, trong lòng cười gằn.

'Đương nhiên, lúc này việc cấp bách, vẫn là đem cái này quần mặt hàng mang về. . . Nếu không ta trước tiên chạy trốn, nhượng bọn họ một đường truy sát ta?'

"Chậm!"

Đại chiến động một cái liền bùng nổ thời khắc, một cái không tưởng tượng nổi tiếng nói bỗng nhiên mở miệng.

"Chưởng giáo?" Đan Thành đạo nhân cầm kiếm bảo vệ ở Bạch Hào sơn chủ trước người, mặt lộ vẻ vẻ nghi hoặc: "Vừa nãy Hạo Nhiên chi khí bạo phát, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Hản có thể thấy, lúc này Chưởng giáo chân nhân quả thực là ngũ lao thất thương, hầu như thoi thóp, trong mắt tinh quang tan rã, đây là Nguyên Thần bị trọng thương dấu hiệu!

Cái này rất bình thường!

Dù sao cũng là khoảng cách gần chịu đựng cấp độ kia Hạo Nhiên chi khí xung kích, không có như Đan Tuần như vậy hồn phi phách tán, liền đủ thấy Thiên Cương Địa Sát khí rèn luyện Nguyên Thần ngoan cường.

"Bát Hiền vương phản quốc, Thượng Nguyên sư thúc đã gặp bất trắc. .
."

Bạch Hào sơn chủ vừa mở miệng chính là kinh động thiên hạ: "Nếu không là bọn họ một lòng đối phó sư thúc, không rảnh bận tâm ta, e sợ lão đạo cái này điều nguyên thần cũng phải giao cho ở nơi đó. . . Chỉ là việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi mau!"

"Nhưng hử. . ."

Tĩnh Phong chỉ vào Đoàn Ngọc.

"Người là Thần bộ ty Đoàn ngân chương, dĩ nhiên chỉ chém giết Đan Chu nhất hệ người?" Bạch Hào sơn chủ nhìn ngó chu vi, tìm hiểu tình hình sau khá là kinh ngạc: "Người làm sao mà biết Đan Chu phản đạo việc?"

Hử cũng là trước tiên nhìn thấy Đan Chu phản ứng dị thường, sẽ liên lạc lại sau đó việc, lại có Thượng Nguyên thiên sư đề điểm, mới miễn cưỡng nghĩ thông suốt.

Nhưng làm sao cũng dự liệu không tới trong doanh địa vị này thần bí Đoàn ngân chương, dĩ nhiên trực tiếp xuống ra tay ác độc đem mầm họa đều trừ đi.

"Phản. . . Đan Chu phản đạo?"

Đan Thành cùng Tĩnh Phong một đám đạo nhân trợn mắt ngoác mồm.

"Gặp may đúng dịp, nhìn thấu Bắc Yến âm mưu. . ."

Đoàn Ngọc nhún nhún vai, xem ra là không đánh được: "Sơn chủ còn có thể cất bước?"

Hắn cũng có thể thấy, lúc này Bạch Hào sơn chủ, liền người bình thường cũng không bằng, có thể nói nếu là mình lòng mang ý đồ xấu, đại khái là có thể một người diệt bang này Bạch Hào sơn tinh anh.

"Vẫn còn có thể. . ."

Bạch Hào sơn chủ cười khở một tiếng, nhìn hướng về bên cạnh Đan Thành đạo nhân: "Sư đệ, lần này phải nhờ vào ngươi, không thể để cho ta Bạch Hào sơn tinh anh mất hết ở thảo nguyên. . ."

"Ta. . ." Đan Thành đạo nhân hơi chần chờ, mắt lộ ra vẻ kiên định: "Chưởng giáo yên tâm!"

Đột nhiên, sắc mặt lại là cứng đờ.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Ta. . . Ta xương sườn đứt đoạn mất. . ."

. . .

Duyên Chi sơn bên trong, Bạch Hào sơn đội ngũ ở trong rừng rậm đi xuyên.

Cho tới cái kia mấy cái Ô Duyên bộ dẫn đường, từ lúc nội loạn thời điểm liền nhân cơ hội chạy.

Liền coi như bọn họ không chạy, Đoàn Ngọc cũng không chuẩn bị đường cũ trở về, cái kia cùng đưa món ăn không có khác biệt gì.

Được lợi từ hai lần Hạo Nhiên chi khí thanh tràng, lúc này trong rừng rậm Shaman Vu sư bố trí xuống ác độc cơ quan bị phá tan hơn nửa, chạy đi

lại là cũng không phiền phức.

Đoàn Ngọc việc đáng làm thì phải làm, làm mở đường tiên phong.

Bởi vì lúc này Bạch Hào sơn, đã thành một đám tàn binh bại tướng, trong đó phần lớn còn đều là trách nhiệm của hãn, thậm chí còn đá gậy Đan Thành đạo nhân mấy chiếc xương sườn. . .

Dù sao đương thời tình huống khẩn cấp, rất khó nắm giữ lực đạo, huống chi nếu không chế tạo tình thế nguy cấp, Đan Thành nguyên thần cũng không nhất định trở về.

Là lấy, lúc này Đan Thành đạo nhân cùng Bạch Hào sơn chủ Đan Tâm như thế, đều bị người đỡ đi.

Cũng may hãn nguyên thần không có cái gì quá đáng lo, có thể nói là lúc này Bạch Hào sơn đệ nhất chiến lực.

"Chương giáo, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Đường xá ở trong, Đan Thành đạo nhân rốt cục tỉnh ngộ lại, hướng về Bạch Hào sơn chủ hỏi.

"Trước Đan Chu vừa đi, chúng ta giết tới Hành nhân ty nơi đóng quân, lập tức liền gặp phải đại nho Hạo Nhiên chi khí công kích. . . Cái kia Chính Dương đạo chủ, dĩ nhiên đem thân thể giấu ở Bát Hiên vương che chở phía dưới, chúng ta thực sự là bất ngờ. . ."

Bạch Hào sơn chủ nhắm hai mắt lại: "Thượng Nguyên sư thúc bị vây công ngã xuống, có hãn kiểm chế, những người kia không kịp chiếu cố ta, sư thúc bởi vậy truyền âm nhập mật, để ta lập tức phá vòng vây, còn có câu cuối cùng di ngôn. . ."

"Di ngôn?"

"Đan Chu đã phản, lưu ý Hạ Long!" Bạch Hào sơn chủ nhìn phía trước Đoàn Ngọc một chút, lớn tiếng đem di ngôn nói ra: "Đoàn ngân chương nghe xong, có thể có cảm tưởng gì?"

"Chưa từng có cái gì cảm tưởng, chỉ là vô cùng kinh ngạc!"

Đoàn Ngọc nhắm mắt lại: "Thư viện luôn luôn lấy chính thống đánh dấu bảng, nương nhờ vào Bát Hiền vương vẫn tính miễn cưỡng, nhưng giúp đỡ Bắc Yến, thật là làm người khó hiểu, mà Hạ Long giả hà dã?"

"Điều này cũng chính là lão hủ nghi hoặc chỗ. . ."

Bạch Hào sơn chủ cười khở nói.

Không biết lúc này Đoàn Ngọc, trong lòng quả thực là long trời lở đất.

Tuy rằng này câu không đầu không đuôi, nhưng hăn liên tưởng đến kiếp trước rất nhiều tình báo, lại là bỗng nhiên sinh ra rộng rãi sáng sủa cảm giác.

'Năm đó người Hồ xuôi nam, thư viện thái độ thực sự ám muội, suýt chút nữa liền thành dẫn đường đảng, bây giờ trở về nghĩ, lại không giống bị Bắc Yến thu mua đáng vẻ. . .'

'Không nói những thứ này, quang luận năm đó Bắc Yến đối với Khánh quốc thậm chí phương bắc các nước thăm thấu sâu, quả thực làm người nghe kinh hãi, hầu như không thể. . .'

'Cho nên nói, tầng tầng dưới màn đen, còn ẩn giấu đi một thế lực sao? Mà nguồn thế lực kia, chính là Hạ Long?'

Bạch Hào sơn chủ khả năng nhất thời không rõ, hoặc là nghĩ đến cũng khó có thể tin, nhưng Đoàn Ngọc lại là tận mắt nhìn thấy trước Đại Hạ Thần Chi!

'Bạch Hào sơn chủ không nghĩ tới phương diện này, khả năng là bởi vì năm đó Đại Hạ triều đình một đêm băng diệt, tất cả Tu giả đều có thể cảm nhận được, nhưng đây chính là lớn nhất không hợp lý chỗ!'

'Một cái diện tích lãnh thổ bao la, có thể so với mấy cái Khánh quốc đại nhất thống vương triều, truyền thừa nhiều năm, triều đình tích trữ phong đầy vô cùng, dù cho dương gian triều đình ngã xuống, cũng đủ để kéo dài mấy ngàn năm, làm sao có khả năng một đêm diệt vong?'

'Huống chi. . . Ta thấy tận mắt Đại Hạ còn sót lại Thần Chi, từ ngày đó làm ra vẻ làm vì đến xem, rất nhiều hưng phục Đại Hạ ý nghĩ!'

'Chỉ là một cái Bắc Yến, không cách nào thu mua thư viện, Chính Dương đạo, Thần Tiêu môn. . . Nhưng nếu là Đại Hạ đây?'

Thư viện thường tôn chính thống, dù cho lúc này Khánh quốc, cũng chỉ là năm đó Đại Hạ một phần.

Mà mười đại đạo mạch, chỉ cần là lịch sử hơi hơi du lâu một chút, cái nào chưa từng cùng năm đó Đại Hạ từng qua lại?

Đoàn Ngọc ngơ ngác phát hiện, nếu như đem hậu trường Hắc Thủ định vì Đại Hạ phục hưng thế lực, cái kia rất nhiều vấn đề là có thể giải quyết dễ dàng.

Tỷ như lúc này các nước bên trong khổng lồ tiềm tàng tổ chức cùng thế lực, Bắc Yến bố trí không ra, nhưng nếu như là Đại Hạ để lại, lại hoàn toàn có thể nói đến thông.

'Nếu như đúng là như vậy, Đại Hạ vì sao phải để thảo nguyên người Hồ xuôi nam? Lẽ nào chính là binh hoang mã loạn, tốt khởi nghĩa xuất binh sao?'

Đoàn Ngọc một cái giật mình, thức hải trong giống như có một tia chớp đánh qua: 'Vẫn là vì cái gọi là 'Đến quốc chi chính' ?'

Lấy đối phương ẩn tại thế lực đến xem, toàn lực phát tác, chưa chắc không thể ở các quốc gia bên trong chính biến thượng vị, chỉ là đã như thế, chính là đến quốc bất chính, rất khó bỏ ra bao nhiêu lợi ích cùng vị trí cùng cổ thống trị, thường thường quốc thọ không dài.

Chỉ có người Hồ xuân nam, đánh vỡ tất cả công xiềng, giết đến địa chủ phú hộ văn nhân sĩ phu máu chảy thành sông, bỏ ra lượng lớn lợi ích, mới có thể làm bọn hân biết đau đớn, hô hoán 'Minh chủ' xuất hiện!

Đến thời điểm, dựa vào trục xuất Hồ Lỗ đại nghĩa, ở các quốc gia trên phế tích một lần nữa thành lập lên một cái khổng lồ đế quốc, mới thật sự là 'Đến quốc chi chính cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi', hoặc có thể lại mở ba trăm, năm trăm năm vận nước!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chương Ngại Vật

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Cứu Người

"Cái dừng của thất phu!"

Nhìn thấy Đoàn Ngọc bay nhào tiến lên, Xích Quang Đạo Nhân phảng phất nhìn thấy một con khiêu khích Cự long con kiến.

"Thần binh lợi khí tuy tốt, cũng đến xem nằm ở trên tay người nào, thực sự là đáng tiếc!"

Hắn lãnh đạm nói, không tránh không né, hai tay chấp tay trước ngực, hào quang vàng óng lóe lên, dĩ nhiên tay không chặn dao sắc, đem Quỷ Thiết lưỡi đao tiếp được.

Đương nhiên, lấy Đoàn Ngọc thị giác, vẫn là có thể nhìn thấy, người này nguyên thần trên tay có một tầng cực kỳ cứng cõi ánh sáng, phảng phất gắng tay giống như đem Nguyên Thần bảo vệ, hiển nhiên mặc dù là thiên sư, cũng không muốn chính diện tiếp xúc Quỷ Thiết hung sát khí!

Mà người này sở dĩ như thế làm, ý đồ cũng hết sức rõ ràng.

Mặc dù đối với tay là giun dế, nhưng cầm như thế một cái thần binh lợi khí, quả thực là giao hàng tới cửa, hẳn chính là động cước tới ý nghĩ.

Mà Đoàn Ngọc cảm giác được một nguồn sức mạnh kéo tới, khoe miệng lại là hiện ra một tia cười gằn.

Trong nháy mắt tiếp theo!

Hắn bỗng nhiên buông tay, cả người lập tức dựa vào nguồn sức mạnh này lùi lại.

Cùng lúc đó, thức hải trong một niệm chỉ huy, một tấm năm chuyển phù lục nhất thời gào thét mà ra.

Thần Tiêu Lôi phù!

Hoặc là nói. . . Năm chuyển Cửu Tiêu Diệt Thần kim phù!

Này phù vừa ra, lập tức phong tỏa bốn phía, khí tức kinh khủng phân tán!

Trước Xích Quang Đạo Nhân biết Đoàn Ngọc là Thần bộ ty người, khẳng định cũng cân nhắc qua hắn mang theo cái này đại sát khí khả năng.

Trên thực tế, lấy hắn thần niệm, đã sớm tinh tế tìm tòi qua đám người này, bất luận ai mang theo cái kia phù lục, đều là không chỗ che thân.

Nhưng giết hắn cũng không tưởng tượng nổi, Đoàn Ngọc dĩ nhiên có thể đem tấm bùa này giấu ở trong thức hải!

Sử dụng lúc, càng là một niệm tức ra, không có một chút nào vướng víu!

Chờ đến ánh chớp xuất hiện ở trước mặt hắn thời điểm, hết thảy đều đã không kịp.

Cửu Tiêu giả, trời cũng!

Cửu Tiêu Diệt Thần, chính là Thiên Tru Diệt Thần!

Trời muốn tiêu diệt ngươi, người phương nào có thể tồn?

Kim quang toả sáng trong, hết thảy đều phảng phất bất động.

Duy nhất không đổi, chỉ có cái kia tuyên cổ trường tồn bầu trời đêm.

Chỉ là lúc này bầu trời đột nhiên rơi xuống một lôi, giống như sấm sét giữa trời quang!

Không!

Lúc này chính là ban đêm, chỉ có một đạo thuần trắng điện quang, xé rách màn trời rơi xuống!

Cái này chính là tất cả người tu đạo sợ hãi nhất. . . Lôi kiếp!

Ầm ầm!

Kim quang bạch quang bao phủ, chợt chính là một làn sóng sóng trùng kích bao phủ tới, thảm cỏ tung bay.

Ẩn chứa trong đó một tia Thiên chi uy nghiêm, càng là khiến có đạo nhân đều nơm nớp lo sợ, không dám động tác.

Dù sao, đây là so với Nho gia Hạo Nhiên chi khí còn muốn mãnh liệt trăm lần, ngàn lần thiên chi lôi kiếp!

Chờ đến bụi mù rơi xuống sau khi, tại chỗ chỉ lưu xuống một cái đen nhánh hố to.

Hố động biên giới, cắm vào một thanh trường đao.

Cho tới nguyên bản Xích Quang Đạo Nhân, lại là không thấy bóng dáng.

"Thực sự là đáng tiếc. . ."

Đoàn Ngọc tiến lên, rút lên Quỷ Thiết yêu đao, nhìn thấy phía trên một chỗ đen nhánh, còn có tồn thất lớn Hung lệ chi khí, không khỏi hiện ra

một tia đau lòng vể.

Dù cho chỉ là trải qua lôi kiếp dư âm, chuỗi này yêu đao cũng là hung uy giảm nhiều, không biết bao lâu mới có thể tu bổ trở về.

"Cái kia. . . cái kia thiên sư đây?"

Đan Thành đạo nhân ngơ ngác nhìn cái này màn, lại có chút vui mừng.

Tất cả những thứ này phát sinh đến quá nhanh, nếu là hãn vừa nãy dám Nguyên Thần Xuất Khiếu, lúc này khẳng định cũng chịu ảnh hưởng, hồn phi yên diệt.

"Thần Tiêu Lôi phù! Dĩ nhiên là Thần Tiêu Lôi phù! Nó dĩ nhiên ở trên tay ngươi!"

Bạch Hào sơn chủ vui mừng cực kỳ, thậm chí có thể nói là sống sót sau tai nạn giống như: "Cũng chỉ có này phù, có thể hoàn toàn khiến một cái thiên sư hồn phi phách tán?"

"Xích Quang Đạo Nhân có lẽ chết rồi, nhưng chúng ta nhất định phải lập tức rời đi nơi này. . ."

Đoàn Ngọc thoáng hé mắt.

Nguyên bản Thần Tiêu Lôi phù, đại khái chỉ có chính bản thiên lôi năm thành uy năng, thiên sư phía dưới chắc chắn phải chết, thiên sư cũng có hai, ba phần mười khả năng ngã xuống, trọng thương lại là khẳng định.

Nhưng vừa nãy tấm này Thần Tiêu Lôi phù trải qua hãn Thạch Ấn nguyên khí ôn dưỡng, lại là Triệu Khắc sư tự mình phát ra, uy lực có tới thiên kiếp bảy thành!

Uy năng như thế phía dưới, chỉ cần không tới Lôi Kiếp Bất Diệt cảnh giới, tỉ lệ tử vong cao tới chín thành!

Chỉ là hăn cũng không có một chút nào niềm vui mừng.

Dù sao chỉ là ngoại vật, đồng thời dùng một lần sẽ không có, nếu là trở lại một cái thiên sư, ngoại trừ nghìn cổ chờ chết ở ngoài, sẽ không có biện pháp khác.

"Đúng rồi, chúng ta đi mau!"

Bị hăn nhắc nhở một câu sau khi, Bạch Hào sơn chủ tỉnh giấc chiêm bao, lập tức khiến.

"Còn có. . . Chúng ta liền ở chỗ này chia tay đi!"

Đoàn Ngọc nhìn còn ở rối loạn hoàng thành phương hướng, nói ra chính mình quyết định.

Hăn trợ giúp đến đây, đã là hết lòng hết sức, đón lấy liền muốn vì chính mình cân nhắc.

Tuy rằng trọng sinh một đời, có báo ân dự định, nhưng đem chính mình ném vào liền không khỏi không đáng.

Lớn như vậy một nhóm người, đặt ở trên thảo nguyên mục tiêu quá lớn.

Huống chi, chính mình còn muốn đi tìm kiếm Tần Phi Ngư.

Cái này ngây ngốc nhị đệ nhận quân đội nhiệm vụ đi ra, cũng không biết sinh tử làm sao?

"Cũng được, thiên hạ không có không tán yển hội!"

Nhìn thấy Đoàn Ngọc vẻ mặt kiên định, Bạch Hào sơn chủ cũng không cách nào có thể tưởng tượng, dù sao song phương đều là bèo nước gặp nhau.

Lúc này, chỉ có thể ở chỗ Tĩnh Bạch sám phò phía dưới, dẫn Bạch Hào sơn còn sót lại mọi người, hướng về Đoàn Ngọc sâu sắc thì lễ: "Hôm nay đến Đoàn ngân chương giúp đỡ, chúng ta nếu có một người có thể chạy thoát, ngày sau cũng tất có báo đáp lớn!"

"Liên như vậy nơi này từ biệt!"

Đoàn Ngọc liền ôm quyền, biến mất ở trong màn đêm.

...

Bất luận đêm đó làm sao rối loạn, thời gian cuối cùng sẽ dần dần đi qua.

Ngày thứ hai thái dương chậm rãi bay lên, chiếu khắp máu chảy thành sông hoàng thành.

Ở nơi đó, Khả Hãn Ba Đồ tuy rằng thành công đăng vị, nhưng đêm qua cũng là ăn Ba Đặc Nhĩ một cái mạnh mẽ đánh lén, tử thương nặng nề.

Tuy rằng đến ngày thứ hai, bởi vì binh lực vẫn đề, không còn cách xoay chuyển đất trời Ba Đặc Nhĩ bất đắc dĩ thối lui, nhưng Ba Đồ cũng không có thể đem lưu lại.

Thoạt nhìn, ở sau đó một quãng thời gian bên trong, Ô Duyên bộ có lẽ còn có thể bạo phát mấy tràng nội chiến.

Vị này Khả Hãn đoạt vị con đường, như trước trọng trách thì nặng mà đường thì xa.

Tần Phi Ngư quần áo lam lũ nằm nhoài trên thảo nguyên, dường như một kẻ đã chết.

Thảo nguyên đại loạn, các loại loạn binh mã phi cũng nhân cơ hội đi ra làm loạn, càng không cần phải nói chiếm cứ ưu thế binh lực Ba Đồ, lại

vẫn phái ra một nhánh tinh nhuệ kỵ binh đến giúp đỡ Bắc Yến vây giết Khánh quốc người!

Trước Tần Phi Ngự, tuy rằng đi theo Phiền Chúc lui lại ra Duyên Chi sơn, nhưng chợt liền gặp phải kỵ binh công kích, cùng đại bộ đội thất tán.

Thậm chí, phần lưng còn trúng một mũi tên, máu tươi giàn giụa.

"Luật luật!"

Tiếng vó ngựa truyền đến, ở bên cạnh hần dừng lại, mơ hồ truyền đến hai cái thảo nguyên người tiếng trò chuyện.

Chợt, một cái kỵ binh liền xuống ngựa, tựa hồ muốn đem hần lật lại đến.

Ngay vào lúc này, Tần Phi Ngự đột nhiên một cái cá chép nhảy, hai tay thạch cát bay vụt, trúng ngay cái này kỵ binh mặt.

Ở đối phương kêu thảm thiết lúc, hần trường đao đột xuất, trực tiếp đem cái này thảo nguyên người thủ cấp chặt đi xuống.

Một gã khác thảo nguyên kỵ binh hét lên một tiếng, ghì chuyển đầu ngựa thoát đi.

Tần Phi Ngự hít sâu một cái, Bát Bộ Cản Thiên, rơi vào không ngựa bên trên, giơ roi truy đuổi gắt gao, lại giương cung cài tên, đột nhiên một thả.

Xèo!

Mũi tên này như lôi như điện, trực tiếp xuyên thấu người đào binh kia phần lưng, đem hần bắn xuống ngựa đến.

Chỉ có không ngựa chấn kinh, hung hăng lao nhanh.

Cái này giả chết đánh lén, giục ngựa đuổi địch, bắn cung bắn người quả thực là làm liền một mạch, như nước chảy mây trôi.

Chỉ là hoàn thành tất cả những thứ này sau khi, Tần Phi Ngự sắc mặt trắng nhợt, té xuống ngựa.

Cũng may tay phải hắn vẫn gắt gao cầm lấy dây cương, mới không có để cái này thoát thân hi vọng chạy.

"Vù vù. . . Không nghĩ tới ta Tần Phi Ngự, dĩ nhiên rơi xuống tình cảnh như thế. . ."

Hắn cười khổ một tiếng, cảm thụ đã hầu như khô cạn thể lực, còn có trên lưng chấn thương, đầy mặt đều là ý chua xót.

Đêm qua khổ cực một đêm, sáng sớm ra Duyên Chi sơn liền gặp phải tập kích, dù cho là tông sư, cũng không phải làm bằng sắt, bị thương không thể tránh được.

Trên thực tế hắn lúc này, dĩ nhiên đã đến cung giường hết đà.

Chỉ là so với những kia bị bắn thành tổ ong đồng liều, vận khí coi như không tệ, ít nhất có thể giết ra khỏi trùng vây, lại ám hại hai cái du kỵ binh.

Một niệm đến đây, Tần Phi Ngự cố nén đau nhức, tìm kiếm lên chiến lợi phẩm, đối với cung tên loan đao xem thường, miễn cưỡng từ một cái thảo nguyên người trong lồng ngực lấy ra hai khối bánh bột, lại là như nhặt được chí bảo, ăn như hùm như sói nuốt xuống.

Trong bụng có đồ vật sau khi, cuối cùng cũng coi như lại có điểm khí lực, không đến nỗi bất tỉnh đi.

Chỉ tiếc lật tung rồi thi thể cũng không tìm được một điểm thuốc trị thương, lúc này không cách nào, chỉ có thể cắn vải bố, tay phải nhanh

chóng xẹt qua phần lưng.

"Ô ô! !"

Một luồng xót ruột đau nhức truyền đến , khiến cho hãn mắt tối sầm lại, sau lưng cũng phun ra một đạo tiễn máu.

Thế nhưng cái kia chết tiệt mũi tên, cuối cùng cũng coi như là bị rút ra.

Sau đó, tự nhiên là thanh tẩy băng bó, thay đổi vết máu loang lổ áo khoác.

"Nơi đây không thích hợp ở lâu, nhất định phải đi mau!"

Sửa soạn xong hết sau khi, Tần Phi Ngự cười lên ngựa, có điểm hy vọng sinh tồn.

Ở cái này trên thảo nguyên, nếu là không có một thớt dù là hạ đẳng nhất ngựa thồ, hãn căn bản không có tự tin có thể sống trở lại thành Kháng Bắc.

Nhưng vào lúc này, hãn ánh mắt ngưng lại.

Chỉ thấy con ngựa kia chạy trốn phương hướng, đột nhiên đến rồi một đội kỵ binh, ít nhất có hai mươi, ba mươi người!

"Chết tiệt, là con ngựa kia!"

Tần Phi Ngự sắc mặt một thoáng trở nên hết sức khó coi lên.

Hãn tuy rằng bắn chết cái kia chạy trốn kỵ binh, nhưng đối phương ngựa nhưng bởi vì quán tính chạy về đi, bị tuần tra tìm tòi kỵ binh phát hiện, một đường truy tìm mà đến!

Nếu là đỉnh cao thời kỳ, hẳn một cái trường thương ở tay, đúng là chắc chắn có thể mở một đường máu.

Nhưng hiện tại? Hẳn nhiều nhất chỉ có cười ngựa khí lực.

"Đại ca, tam muội. . . Không nghĩ tới, ta lại là chết ở trên thảo nguyên. . ." Tần Phi Ngư cười khổ một tiếng: "Nghe nói thảo nguyên người hung tàn, ta giết bọn họ người, chết rồi thì thể cũng không biết là sẽ bị nằm cho chó ăn vẫn là đút cho con kên kên, cũng tốt, đỡ phải phiền phức!"

Mặc dù là đang cười, nhưng hẳn lúc này trên mặt lại là dẫn theo một tia hung ác vẻ.

Đó là bị ép vào tuyệt cảnh sau khi điên cuồng! Thà chết cũng phải kéo mấy cái chịu tội thay giác ngộ.

Đang lúc này, những kỵ binh kia lại rối loạn từng bầy, từng cái từng cái rớt xuống ngựa đến.

"Hả?"

Tần Phi Ngư hướng về một cái hướng khác nhìn tới, liền thấy một cái điểm đen nhỏ nhanh chóng biến hóa, hóa thành một tên chính đang tại cười ngựa bắn cung lực sĩ.

Hẳn khoảng cách những kỵ binh kia ít nhất còn có ba trăm bước, lại không chệch một tên, đem những kỵ binh kia từng cái từng cái bắn rơi xuống ngựa.

Lớn như vậy chênh lệch, chi tiểu đội kia nhất thời giải tán lập tức, không có bất kỳ phản kích ý nghĩ, chỉ nghĩ thoát được tính mạng.

Mới xuất hiện cứu tinh không ngừng về phía trước, hóa thành một cái khiến Tần Phi Ngư không nhận được nghĩ muốn xoa xoa con mắt bóng

người: "Đại ca? Người làm sao tới nơi này?"

Người đến chính là Đoàn Ngọc!

Đêm qua phân biệt sau khi, hấn lập tức đi bóc ra Thần Phong cung cùng cái khác vật tư, lại hỏi thăm chút tin tức, đặc biệt rất sớm ở cái này nhị đệ trên người động tay động chân, rốt cục đúng lúc chạy tới, cứu hấn một cái mạng nhỏ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thân Thể Đột Phá

Tần Phi Ngự mở bừng mắt ra.

Lọt vào trong tầm mắt, là một cái lều vải khung đỉnh, bên cạnh hầm một nồi canh thịt.

Hắn nhìn một chút hai tay cùng vết thương trên người, nhìn thấy đã bị đắp lên thuốc trị thương, thích đáng băng bó, không khỏi thở dài một hơi: "Xem ra ta không phải nằm mơ hoặc là ảo giác a. . ."

"Đúng đấy. . . Bằng không ta cũng cùng người đi tới âm tào địa phủ!"

Đoàn Ngọc ở bên cạnh múc thịt ngựa, cũng không quay đầu lại nói: "Tình huống của người không sai, đều là da thịt thương, chỉ là quá mức thoát lực, cần nghỉ ngơi thật tốt. . . Đến điểm thịt ngựa không?"

Cái này thịt tuy rằng thô ráp, nhưng Tần Phi Ngự thực sự là đói bụng tàn nhẫn, lúc này tiếp nhận bát đĩa, từng ngậm từng ngậm ăn, vô cùng thỏa mãn.

Hai người bọn họ lượng cơm ăn khá lớn, đem một nồi canh thịt đều ăn xong sau khi, Tần Phi Ngự mới tỉnh giấc chiêm bao: "Đại ca người vì sao lại ở chỗ này?"

"Người bây giờ mới biết hỏi cái này a. . ." Đoàn Ngọc nhún nhún vai: "Một câu nói mà nói, ta cũng là Thần bộ ty người, cùng người như thế bị tuyển đi tìm cái chết. . ."

"Chịu chết. . ." Tần Phi Ngư nhắm hai mắt lại, hung hăng nói: "Ở trên hắc sơn thời điểm, ta liền phát lời thề, từ nay về sau, ta không muốn làm tiếp quân cờ!"

"Cái này giác ngộ không sai, hiện tại liền đến phiên chúng ta làm vì tính mạng của chính mình mà phấn đấu!" Đoàn Ngọc thở dài.

Tần Phi Ngư sắc mặt nghiêm túc: "Tình huống bên ngoài làm sao?"

"Ba Đồ đã trở thành Ô Duyên bộ Khả Hãn, tuy rằng còn có Ba Đặc Nhĩ lãnh binh ở bên ngoài phản đối, nhưng ta chút nào cũng không coi trọng hãn. . . Tổng thể mà nói, Ba Đồ đã cơ bản nắm giữ thế cuộc, đồng thời cùng Bắc Yến cấu kết với nhau làm việc xấu, nhất định sẽ sắp xếp người ở nam quy trên đường truy sát chúng ta!" Đoàn Ngọc dùng bình tĩnh giọng nói đem chính mình hỏi thăm được tình báo nói một chút.

"Ba Đồ. . . Khả Hãn?" Tần Phi Ngư nhắm mắt lại: "Mặc dù biết thảo nguyên luôn luôn đầu tường biển ảo đại vương kỳ, nhưng tốc độ này cũng thực sự quá nhanh hơn một chút chứ? Không nghĩ tới chỉ là trong một đêm, thân chúng ta Tô Hách Ba Lỗ liền rơi đài, cái này Ba Đồ chính là một cái đáng tin Bắc Yến phái? Cũng không sợ Bắc Yến chân sau liền diệt hãn."

"Ha ha. . . Hãn là nghĩ xoay trái xoay phải đi, dù sao đánh cược một lần, tốt xấu còn là một Khả Hãn đây, chỉ là đoán sai hình thức, Ô Duyên bộ lần này thực lực tổn thất lớn, Bắc Yến sẽ không bỏ qua cho nó. . ."

Đoàn Ngọc đối với vị này mới Khả Hãn tương lai cũng không thể nào xem trọng, lắc đầu nói.

"Hiện tại địa phương, an toàn sao? Không cần bận tâm thân thể của ta, ta bất cứ lúc nào đều có thể lên ngựa dõng đi!" Tần Phi Ngư không có quản những thứ này quân quốc đại sự, trái lại bắt đầu chú ý lên bọn họ hai người đường lui.

"Không có quan hệ, ta một đường hướng về bắc, chưa thấy cái gì truy binh. . ."

Đoàn Ngọc cười cười nói.

"Hướng về bắc?"

"Chính là! Bắc Yến cùng Ô Duyên bộ chỉ có thể phong tỏa đi về phía nam con đường, chúng ta liền phương pháp trái ngược. . . Ngược lại thảo nguyên lớn lao, nơi nào không thể tránh một chút? Dù sao chúng ta chỉ là hai cái tiểu nhân vật, có ai sẽ vì chúng ta làm lớn chuyện? Đợi đến cái này phong ba đầu đi qua, lại hoá trang thành hai cái dân chăn nuôi, cũng là ung dung quá cảnh."

Cái này chính là Đoàn Ngọc dự định, hướng chi, hẳn còn muốn thừa cơ hội này đi Hô Hòa hồ, đem Ôn Thần đạo nhân truyền thừa khám phá ra đây.

"Hừm, đúng là ý kiến hay!"

Đối với Khánh quốc hoặc là nói những kia đồng liêu sự sống còn, Tần Phi Ngư cũng không có làm sao lưu ý, gật gù tán thành nói.

"Trên thực tế, Tần Phi Ngư thực sự là một cái cá nhỏ, ta có lẽ vẫn tính có chút phân lượng đây. . ."

Đoàn Ngọc trong lòng ngầm cười khở, khoanh chân ngồi tĩnh tọa, đồng thời quan sát bên trong thân thể biến ý thức.

Chỉ thấy nhị chuyển Thạch Ẩn đã hoàn toàn ngưng tụ, phía trên Ly Vẫn rất sống động, Kim Tình vảy đen, hai đạo thật dài râu rồng lan tràn, vây một cái chùm sáng.

Này chùm sáng ở ngoài như Xích Dương, bên trong hiện kim luân, phảng phất một cái vĩ đại Thần Chi.

Lúc này bị râu rồng nhốt lại, thỉnh thoảng còn muốn giãy dụa hai lần , khiến cho hần biến ý thức một mảnh rung động.

Trước ở Bạch Hào sơn một đám đạo nhân trước mặt, Đoàn Ngọc vẫn là nói lời nói dối.

Trên thực tế, vị kia Xích Quang Đạo Nhân, thoát nhìn là thật sự chết ở Cửu Tiêu Diệt Thần phù phía dưới, trong biến ý thức của chính mình cái này một đại đoàn dị tượng chính là minh chứng.

Triện Khắc sư công pháp vô cùng kỳ dị, đặc biệt hoá sinh Ly Vãn núp ẩn sau khi, dĩ nhiên có hấp thụ bị giết chết kẻ địch tu vị khí vận, nhanh chóng tiến giai năng lực!

Trước Đoàn Ngọc, chính là dựa vào đánh chết Vương Giám Chi vị này tương lai Du Thần Ngự Khí đại cao thủ, tu vị mới một thoáng tăng nhanh như gió.

Đáng tiếc, Đạo ấn tiêu chuẩn tựa hồ rất cao, người bình thường căn bản không lọt mắt, cũng là bình thường thổ nạp một ít quan khí, giúp ích tu vị.

Mãi đến tận trước một quãng thời gian, giết cái kia ngũ phẩm Kim Chương Hứa Sĩ Long, mới coi như lại ăn no nê, đem hần tu vị đẩy mạnh đến Vô Lộ đạo thể đỉnh cao.

"Cái gọi là Vô Lộ đạo thể, chỉ là lấy Âm thần phát hiện thân thể không đủ, do đó lấy nguyên khí tu bổ một cái quá trình. . . Chỉ cần nguyên khí vô hạn, đánh bóng lên cũng là rất nhanh. . ."

Nói cách khác, lúc này Đoàn Ngọc, dĩ nhiên đã hoàn thành Luyện khí sĩ Tam Hoa Tụ Đỉnh cùng Ngũ Khí Triều Nguyên đại tu luyện, có thể thử nghiệm đột phá Nguyên Thần Xuất Khiếu cảnh giới!

"Nguyên Thần Xuất Khiếu cửa thứ nhất, là vì Tâm Ma kiếp! Kiếp trước bởi vì tâm cảnh có thiệt thòi, cái này kiếp số suýt chút nữa hại chết ta. . . Cái này một thể mặc dù tốt chút, nhưng cũng không có hoàn toàn chắc chắn. . ."

Tuy rằng cái này một thể sống lại tới nay, kẻ thù không ngừng chém đầu, cũng cứu Cẩm Lý bang, có thể nói ý nghĩ hiểu rõ. Nhưng chân chính hậu trường hắc thủ vừa mới vừa nổi lên mặt nước, Bạch Hào sơn phản đạo cũng không hoàn toàn thanh lý, những thứ này đều cho Đoàn Ngọc tâm linh xoa một tầng âm ảnh.

"Nói đến, có Đạo ấn, ta tựa hồ căn bản không có bị Long khí phản phê khả năng. . . Dám đến trực tiếp nuốt, lần trước giết Hứa Sĩ Long, nhưng là cái ngũ phẩm quan to, tuy rằng trên người không có tìm được thánh chỉ, nhưng cũng tuyệt đối là quận Thái thú quan lớn. . ."

Đoàn Ngọc loáng thoáng hiện ra một cái mê hoặc, nhưng vẫn không dám nếm thử.

Tuy rằng nhị chuyển Thạch Ấn đầy đủ kiên cố, có lẽ có thể gánh vác ngũ phẩm phản phê, nhưng nếu là tam phẩm châu cấp, có lẽ liền sẽ hư hao hấn căn cơ!

Chỉ có đợi đến nhị chuyển Thạch Ấn không ngừng lên cao, đến tam chuyển Đồng Ấn, tứ chuyển Ngân Ấn, thậm chí năm chuyển Kim Ấn thời khắc, thiên hạ mới có thể tùy ý tung hoành.

"Chỉ là năm chuyển a. . . Tương đương với thiên sư tu vị, thiên sư nguyên bản liền kháng tính rất cao, có thể tiêu hóa Long khí. . . Tựa như Chính Dương đạo chủ cùng cái kia Xích Quang Đạo Nhân, bị đại nho quát

lớn cũng không chết, Thượng Nguyên thiên sư cũng là như thế, nếu không phải sau khi bị vây công, chỉ là một ít hạo nhiên chính khí, nhiều nhất để cho hần tổn thất chút nguyên khí thôi."

"Mà lúc này, ta thức hải trong cầm cố, chính là Xích Quang Đạo Nhân một phần khí vận chứ? Thoạt nhìn hần là chân chính chết rồi, vẫn là hình thần đều diệt loại kia?"

Nhìn cái kia một đoàn xích quang, Đoàn Ngọc có chút phát sầu.

Hần cuối cùng cũng coi như là nhìn ra rồi, tuy rằng Ly Vẫn có thể thực hiện loại này khó mà tin nổi chuyển hóa, nhưng tổn hại tỉ lệ vẫn còn rất cao, liền một phần mười cũng chưa tới.

Nếu không thì, chỉ là một cái Ngũ Khí Triều Nguyên Vương Giám Chi, nói không chắc liền có thể làm cho hần đột phá bình cảnh.

Điểm ấy không cách nào quá nghiêm khắc, dù sao nuốt chừng một cái Nguyên Thần, không thể tạo nên một cái khác Nguyên Thần, hao tổn không thể tránh được.

Mà hần lấy lại là tinh khiết nhất không thuộc tính linh khí, có thể có một phần mười liền muốn cười tỉnh rồi.

Là lấy trước Vương Giám Chi cùng Hứa Sĩ Long đều không có vấn đề, nhưng lúc này gặp phải Xích Quang Đạo Nhân, thì có chút lúng túng.

Này vị dù sao cũng là thiên sư, hần giết chết qua người trong cao nhất, dù là chỉ là một phần mười khí vận tu vị, đều có chút không chịu nổi.

Đặc biệt đang đột phá Nguyên Thần lúc, thức hải trong còn giữ cái này, luôn cảm thấy là một cái cực lớn mối họa.

"Nếu là ta lúc này đã đột phá Nguyên Thần Xuất Khiếu, tiêu hóa hết xích quang, có những linh khí này chống đỡ, đại khái có thể lập tức đột phá Âm Phong kiếp, thậm chí là Chân Hỏa kiếp! Nhưng hiện tại sao, có chút lúng túng. . ."

Tình huống lúc này, chính là nguyên khí quá nhiều, bản thân tu vị đều khó mà tiêu hóa.

Mà mạo muội đột phá Nguyên Thần, càng là không thể làm.

Dù sao trước mắt còn thân ở cạm bẫy, huống chi thân thể tuy rằng đánh bóng thành Vô Lậu đạo thể, để tâm linh phương diện còn cần chuẩn bị.

Mười đại đạo mạch bên trong những kia Nguyên Thần dự bị quân dịch, cái nào đột phá trước không phải đốt hương tắm rửa trăm ngày, đem thể xác tinh thần điều chỉnh đến trạng thái đỉnh cao mới tiến hành?

Có thể nói, như cho Đoàn Ngọc thời gian thông dong điều chỉnh, hẳn đột phá Nguyên Thần năm có chín thành.

Mà lúc này mạo muội đột phá sao, liền năm thành năm đều không có!

Bởi vậy, khẳng định không muốn mạo hiểm như vậy.

"Như thế một đại đoàn khí vận, tạm thời xem thành khí vận đi. . . Nếu là vẫn ở lại trong thức hải, không nhanh chóng làm hao mòn rơi, cũng là cực lớn mối họa a!"

Đoàn Ngọc ngồi khoanh chân, rốt cục làm ra quyết định: "Tuy rằng xa xỉ một chút, nhưng cũng là không có biện pháp chuyên!"

Nương theo hãn một ý nghĩ, Ly Vẫn rút gào, hoá hình mà ra, mạnh mẽ hướng về chòm sáng đâm đến.

Ong ong!

Cái kia màu đỏ chum sáng cũng không phải người hiền lành, lập tức kịch liệt giãy dụa lên, bên trong quang luân kim quang toả sáng.

Tuy rằng không có xem ra bất kỳ cái gì Xích Quang Đạo Nhân thần niệm ẩn núp, nhưng này loại kiêu căng khó thuần mùi vị, lại là làm sao cũng giấu không được.

"Quả nhiên không thể kéo dài lưu lại!"

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc đối với phán đoán của chính mình cũng không có bất kỳ chần chờ, Ly Vẫn một cái quấy đuôi, mạnh mẽ công kích.

Cùng lúc đó, nhị chuyển Thạch Ẩn ong ong, thuận di giống như, đi tới chum sáng bên trên.

"Trấn! Phong! Tru! Diệt!"

Từ ẩn tử bốn phía, bỗng nhiên hiện ra bốn cái cổ lão chữ triện, đem xích quang hoàn toàn cầm cố.

Chợt, toàn bộ Thạch Ẩn lấy trần trề không chịu nổi tư thế, âm âm rơi xuống.

Ầm!

Dù cho xích quang giãy giụa thế nào đi nữa, cũng là giống như Thái sơn đè trứng giống như vỡ vụn, hóa thành từng tia từng tia màu đỏ vàng khí lưu.

Ly Vẫn bóng mờ vui vẻ hí dài một tiếng, không ngừng đem những thứ này khí lưu nuốt chửng.

Thạch Ẩn trong nháy mắt bành trướng, mặt ngoài thậm chí hiện ra từng tia từng tia thanh đồng giống như màu sắc.

"Hô. . ."

Đoàn Ngọc thở ra một hơi dài, cảm giác từ toàn thân bên trong không ngừng tuôn ra tinh khiết đến cực điểm linh khí, đánh bóng thịt khiếu.

Nguyên bản hắc cũng đã đến Vô Lộ đạo thể đỉnh cao cảnh giới, có thể thử nghiệm đột phá Nguyên Thần Xuất Khiếu.

Lúc này đến như thế một đại cổ tinh khiết nguyên khí, lại vẫn là đem ra tăng thêm căn cơ, nhất thời làm thân thể hắc mạnh mẽ đến một cái cực kỳ khuếch đại mức độ.

Nếu là lúc này quan sát bên trong thân thể, liền sẽ phát hiện hắc bộ xương từng khối từng khối trắng noãn như ngọc, cốt tủy óng ánh như sương, dòng máu màu đỏ sậm tuôn trào, mang theo hơi thở mạnh mẽ, có chút thực chất hóa dấu hiệu.

"Luyện xương như cương, luyện máu hồng tương? Đây không phải là Binh gia quân khí rót vào người mới có dấu hiệu sao?"

Đoàn Ngọc dở khóc dở cười, đứng dậy, cảm giác quanh thân tinh lực vô cùng, da thịt căng thẳng, lỗ chân lông nhả nhụi đến hầu như không gặp, hiển nhiên Vô Lộ đạo thể công hành, đã đến một cái không thể tưởng tượng nổi cảnh giới!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Hô Hòa Hô

Ong ong!

Trên thảo nguyên, dây cung gào thét.

Tuy rằng chỉ là không thả, nhưng âm thanh cực kỳ sắc bén, dĩ nhiên có mấy phần xe bắn tên phóng ra mùi vị.

Đoàn Ngọc đầy hứng thú thí nghiệm chính mình mới vừa đột phá thân thể, đem ba thạch Thần Phong cung giống như món đồ chơi giống như tùy ý bãi đặt, tấn công hai bên các ba mươi lần, vẫn cứ mặt không đỏ, không thở gấp, liền mồ hôi đều không có một giọt.

Chợt, hần rút ra Quỷ Thiết yêu đao, tùy ý mấy cái ra dấu, lưỡi đao tung bay, chỉ là cắt ra kinh phong liền đem một tầng cỏ xanh cắt lấy.

"Thật khiêu dĩ nhiên cường đại đến loại này mức độ? Lúc này ta, nếu là đi thi võ cử, võ trạng nguyên đều là vật trong túi chứ? Đồng thời quang lấy thân thể mà nói, đều có thể đi giả mạo quân khí rót vào người Binh gia cao thủ?!"

Một phen kiểm tra sau khi, Đoàn Ngọc đối với mình mới tăng võ lực có nhất là trực quan lý giải.

Hần lúc này, tuy rằng còn chưa đột phá Nguyên Thần Xuất Khiếu, nhưng thân thể thành linh ở Vô Lậu đạo thể đỉnh cao trụ cột trên, vừa tàn nhẫn hướng về trước đẩy tiến lên một bước!

trả giá cao, liền đem giết chết Xích Quang Đạo Nhân thu hoạch tiêu hao hầu như không còn!

Đây cũng là một phần có thể làm bình thường Nguyên Thần Đạo Nhân tăng nhanh như gió không hề quân lương!

"Thế nhưng cũng không có biện pháp, không tới Nguyên Thần Xuất Khiếu, không cách nào tiêu hóa nhiều như vậy linh khí, mà trong óc tồn cái kia chùm sáng, ta cũng không dám mạo muội đột phá, cái này liền thành một cái bế tắc, chỉ có thể lãng phí chút, đem ra bổ ích thân thể, cũng may cũng không phải là không có thu hoạch!"

Thông thường mà nói, bình thường Luyện khí sĩ tu luyện tới Vô Lậu đạo thể viên mãn, khẳng định liền lòng tràn đầy nghĩ làm sao đột phá Nguyên Thần Xuất Khiếu đại cửa ải, ai sẽ ngốc đến đem như thế một số lớn tài nguyên tiếp tục đầu ở thân xác thối tha trên?

—— đối với Luyện khí sĩ mà nói, nguyên thần mới là chiến lực lớn nhất, hưởng chi tu vị cao thâm sau khi còn có thể phụ thể đoạt xá, thân thể liền thật sự thành trời buộc như thế đồ vật.

Mà Đoàn Ngọc lại là tình huống đặc thù, dĩ nhiên phát hiện Vô Lậu đạo thể sau khi lại một tầng biến hóa.

"Người thân thể chính là một cái bảo tàng lớn, Vô Lậu đạo thể thật khiếu nhìn như viên mãn, nhưng trên thực tế, chưa chắc không thể tiếp tục hướng lên trên lên cấp, ta cái này một tầng cảnh giới, hoặc có thể tên là 'Nhân tiên chi thể'?"

Nhân tiên Nhân tiên, vẫn là lấy chữ nhân dẫn đầu, cái này liền trốn thoát không được phạm tục thuộc tính. Ở rất nhiều Luyện khí sĩ xem ra, khẳng định là vô cùng dư thừa.

Nhưng Đoàn Ngọc lại phản đối.

Mạnh như thác đổ, căn cơ vững chắc, cũng là vô cùng trọng yếu.

Bình thường Nguyên Thần Chân Nhân đều là lấy Vô Lộ đạo thể đột phá, mà hẳn nhiều nền vững chắc một tầng căn cơ, lấy Nhân tiên chi thể đột phá, nhất định có thể thêm ra ba phần tiềm lực!

Càng là tu luyện tới cao tầng, loại này chỗ tốt nên trở nên càng trở nên rõ ràng, dù là có thể làm ngay sau đột phá bình cảnh dễ dàng lên một phần, cũng là rất tốt.

"Đồng thời. . . Tựa hồ còn có thể giả mạo một thoáng Bình gia cao thủ?"

Đoàn Ngọc sờ sờ cằm: "Chỉ cần không cho ta mang binh , bình thường người thậm chí Tu hành giả, hẳn là đều không nhận ra. Có lẽ thiên sư thân thể có nguyên thần phụng dưỡng, cũng có thể làm được ta như vậy, nhưng bọn họ làm sao sẽ như vậy tẻ nhạt?"

Này thể thích hợp người sống ba cái phi phạm chi đạo, Đạo gia chuyên tu nguyên thần, Nho gia tinh luyện Hạo Nhiên chi khí, mà Bình gia nhưng là chủ tu thân thể!

Lấy Đoàn Ngọc lúc này cường độ thân thể, đi tạm thời giả mạo một thoáng lấy võ nhập đạo cao thủ, đều không có bao nhiêu kể hở.

"Đáng tiếc. . . Cũng gần gần chỉ là tầng thứ nhất quân khí rót vào người , còn đón lấy đệ nhị trọng luyện tinh binh, tầng thứ ba quân khí thần thông, ta là không có biện pháp nào, trừ phi phụ tu Bình gia. . ."

Thế giới này tự nhiên không có cái gì nhậm chức hạn chế, chỉ cần hai cái bao quát, là có thể cùng tu.

Chỉ là thế gian vẫn là không bao quát lực lượng chiếm đa số, tỷ như bình thường Đạo môn công pháp, cùng triều đình chức vị chính là hầu như

thủy hỏa bất dung, ít nhất cũng là như ghen ở cổ họng cấp bậc.

Đồng thời, Luyện khí sĩ cũng không có thể đi tu luyện Hạo Nhiên chi khí, trừ phi nghĩ đem chính mình đốt chết tươi.

Ở bao quát tính phương diện, Nho gia không thể nghi ngờ mạnh nhất, bất luận là chức vị, thậm chí tu luyện Binh gia thân thể, đều không có bao nhiêu khó khăn.

Thậm chí, tu luyện Hạo Nhiên chi khí tướng quân, còn có một cái chuyên môn xưng hô —— 'Nho tướng', ở đem trong môn là khác loại giống như tồn tại.

"Muốn dựa theo bao quát tính tới nói, Nho gia nhập sĩ tuyệt đối là người thứ nhất, hầu như không có bên trong háo, trái lại có thể hỗ trợ lẫn nhau! Cho tới Binh gia cùng triều đình chức quan vốn là một nhà, cũng không có vấn đề gì. Tiếp đó, chính là Nho tướng chi đạo! Đạo tướng phương pháp chỉ có thể xếp tới cuối cùng, nhưng tốt xấu còn có thể tu tập. ."

Nhưng trên thực tế, Nho tướng hay là còn có, Đạo môn cùng Binh gia kiêm tu, lại là số rất ít.

Dù sao Binh gia phải ra trận giết địch, ở thiên quân vạn mã ngưỡng tụ Thiết Huyết sát khí phía dưới, dù cho nguyên thần cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Thay lời khác tới nói, chính là loại này kiêm tu phương pháp tuy rằng có thể tiến hành, nhưng bao quát tỉ lệ cực sai, thường thường sẽ liên lụy tu hành tốc độ.

Xưa nay chỉ có hết sức chuyên chú, mới có thể có thành tựu.

Lấy thế giới này phi phạm chi đạo mà nói, mỗi một cái đều bác đại tinh thâm, người bình thường cả đời tập trung đi vào đều không nhất định có cái bọt nước, làm sao còn có thể phân tâm cái khác?

Nhưng Đoàn Ngọc lại là ánh mắt sáng lên: "Thế nhưng ta không giống nhau a, ta Triện Khắc sư chi đạo, tiến hành tu hành tốc độ hù chết người, dù là chính mình không chủ động tu luyện, không cần thận giết cái người có đại khí vận cũng có thể thăng cấp, cái này còn sót lại thời gian, hoàn toàn có thể dùng đến tôi luyện Binh gia. . ."

"Đồng thời hành quân đánh trận, chỉ cần có thể thắng, thậm chí đồ thành diệt quốc, giết chút có thể làm Đạo ẩn thoả mãn người có đại khí vận, không phải dễ như trở bàn tay sao? Cho tới chức quan ép thân cái gì, ta vốn là không sợ cái này. . ."

Một niệm đến đây, con mắt chính là sáng choang.

Phía trên thế giới này, còn chưa có xuất hiện qua chân chính tu đạo cùng Binh gia đều tu hành đến cảnh giới cực cao mãnh nhân đây.

Cho tới Đạo môn thống lĩnh đạo binh đạo tướng? Vậy hãy cùng Binh gia không phải một mã chuyện, vẫn là thiên hướng Luyện khí sĩ một điểm, bắt chước bừa thôi.

"Đồng thời. . . Nếu là như vậy, tựa hồ có thể theo ta ngày sau kế hoạch hỗ trợ lẫn nhau."

Từ khi đoán được hậu trường hắc thủ vụn vặt sau khi, Đoàn Ngọc đã lặng yên thay đổi chính mình sống lại đại kế.

Hoặc là nói, là ở kế hoạch lúc trước trên, làm ra một chút điều chỉnh.

Trong đó điểm trọng yếu nhất, vẫn là muốn nắm giữ đầy đủ quyền thế, nếu có thể học chút Binh gia pháp môn, khẳng định là rất hữu dụng.

"Muốn nói Binh gia pháp môn, ta kiếp trước nhớ tới một ít bản thiếu, đồng thời trên tay còn có một phần Long Xà Âm Phù Kinh!"

Sống lại một đời, chính là có điểm ấy chỗ tốt, trong ký ức khắp nơi đều là bảo tàng.

"Chỉ tiếc, Long Xà Âm Phù Kinh đúng quy đúng củ, không có gì để ta sáng mắt lên địa phương, ngược lại là vị kia Ôn Thần đạo nhân Binh gia truyền thừa, càng thêm để ta chờ mong một điểm!"

"Chính là binh lực phương diện, khá là vấn đề, lãnh binh năm ngàn bình cảnh, bất luận ở đâu nước đều khó mà đột phá, huống chi còn có Phi Ngự, đây chính là gấp ba tài nguyên nhu cầu!"

Bình tĩnh mà xem xét, Long Xà Âm Phù Kinh vô cùng không sai, thậm chí nửa dưới thiên bên trong, có lẽ vẫn còn có một ít vui mừng.

Làm sao, đối với Đoàn Ngọc kế hoạch mà nói, vẫn là muốn đạt được Ôn Thần đạo nhân truyền thừa, mới có thể coi như viên mãn.

Bởi vậy, đợi đến Tần Phi Ngự giải lao đầy đủ sau khi, hẩn lập tức nhổ trại, mang theo Tần Phi Ngự cưỡi hai con tuần mã, một đường hướng về Hô Hòa hồ mà đi.

...

Hô Hòa hồ vị tại thảo nguyên bắc bộ, xa xa nhìn tới, dường như một khối khảm nạm ở trời xanh lam phía dưới phi thúy.

Ở bên hồ, ngơ ngợ có thể thấy được dê bò lạc đà các động vật nhàn nhả ăn cỏ, tình cờ chấn động tới vài con chim nước.

Cách đó không xa, mấy trăm đỉnh mái vòm lều vải buộc vào cùng nhau, giống như từng toà từng toà màu trắng pháo đài, chu vi còn thiết lập

một chút song gỗ lan, tạo thành một cái nho nhỏ bộ lạc.

Ngày hôm nay, một nhánh hơn trăm người mã phi đội ngũ, lại là lai giả bất thiện di chuyển đến phụ cận.

"Đại ca. . . Ta đã dò nghe, ở hồ nước bên trên tụ cư tên là Mộc Nhĩ bộ, nắm giữ hai ngàn tên thành niên đàn ông, mục nô. . . Tổng nhân khẩu vượt quá năm ngàn. . ."

Trên thảo nguyên dù cho tiểu hài tử đều có thể giương cung, vừa thành niên liền có thể coi là chiến lực, đại khái chính là mười bốn tuổi đến mười sáu tuổi, người cổ đại tạo hôn sinh đẻ sớm, có thể thấy được chút ít.

Mà mục nô, nhưng là trong bộ lạc nô lệ, cũng có thể cười ngửa bản tên, tương đương với tôi tớ binh.

Bởi vậy, Tần Phi Ngự mới chịu nói thẳng những thứ này chiến lực nhân số.

Bất quá trên thực tế, chính hãn tuổi cũng không lớn, chính là nhìn thành thực thôi , còn Đoàn Ngọc thân thể này mới miễn cưỡng mười bảy tuổi, quả thật là ngây ngô thiếu niên.

Đáng tiếc đã sống tam thế, giết người thẳng trận.

Lúc này, đang chuẩn bị lại chinh phục một cái bộ lạc nhỏ.

"Chỉ là Khổng huyền chi sĩ hơn ngàn, lại nắm giữ hơn vạn con trâu dê, quả thật là thật lớn một con dê béo, chẳng trách sau đó muốn đưa tới tai hoạ!"

Đoàn Ngọc cảm thán một tiếng.

Nếu là trí nhớ không sai, cái này Mộc Nhĩ bộ, chính là vị kia Ôn Thần đạo nhân người thừa kế xuất xứ.

Chỉ là mình tới đến, sẽ không có đối phương chuyện gì.

Cho tới sau lưng đám người ô hợp này, nếu là nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện bọn họ không chỉ có ăn mặc rách rưới rưới, dùng vũ khí cũng là vô cùng thô ráp, rất nhiều người còn dùng xương tiễn, nhưng biểu hiện dũng mãnh, hiển nhiên đều là đã từng là thảo nguyên mã phi.

Trên thảo nguyên sùng bái cường giả, Đoàn Ngọc có Thần Phong cung trợ giúp, xạ thuật tuyệt đối là Thần tiễn thủ Triết Biệt một cấp, hẳn cùng Tần Phi Ngự hai cái lên đường, truy binh không có nhìn thấy, trái lại là đánh cướp người tăng tăng lớp lớp.

Chỉ là gặp phải hai người bọn họ, chỉ có thể tính những thứ này giặc cướp xui xẻo.

Xuất phát từ cướp đoạt nhân thủ mục đích, Đoàn Ngọc cũng là miễn cưỡng bóp mũi lại, đem tù binh biếm làm đầy tớ, thu nạp đến làm thủ hạ mình.

Cho tới quản lý phương thức, tuyệt đối là đơn giản thô bạo.

Đầu tiên xa xa mang người cưỡi ngựa bắn cung, dựa vào Thần Phong cung tầm bắn, trên căn bản phía bên mình không có thương vong gì, mỗi lần đều có thể thu được mười mấy cái tù binh.

Sau đó chính là lẫn nhau phân biệt, tuyển ra địa vị tối cao thủ lĩnh còn có mấy cái trung tầng đầu mục.

Còn lại lâu la muốn sống, trực tiếp chém chết thủ lĩnh, chứng minh trung thành, chợt đem nguyên bản tiểu binh đề bạt làm đầu mục, lại nhượng bọn họ chém đứt trung tầng đầu mục ngón tay út làm đầu danh trạng, ở trong đội ngũ chế tạo giai cấp, nguyên bản trung tầng đầu mục giáng thành thấp nhất mục nô, bởi lẫn nhau tràn ngập cừu hận, trên căn bản liền phản loạn không đứng lên.

Chờ đến lúc sau, lại thu nạp một nhóm người, mở rộng số lượng sau khi, phản loạn liên càn không dễ dàng, lại để Tần Phi Ngư lấy trong quân phương pháp thao luyện, tuy rằng vẫn là đám người ô hợp trình độ, nhưng mã phi sao, vốn là trình độ loại này.

Kỷ luật nghiêm minh cái gì, Đoàn Ngọc căn bản không cần nhắc qua, có thể nghe theo hiệu lệnh đi ra ngoài chém người, đã vô cùng làm người thoả mãn.

Ngược lại cho dù chơi chênh lệch, hấn sức mạnh to lớn quy về tự thân, ít nhất có thể mang theo Tần Phi Ngư toàn thân trở ra, cái này liền đầy đủ.

Như vậy đi xuống, đến Hồ Hòa hồ nơi này, thủ hạ cũng có hơn trăm người, xem như là một nhánh so sánh tinh nhuệ mã phi đội ngũ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Bất Ngờ

Ô Duyên bộ mặc dù là bá chủ trên thảo nguyên cấp tồn tại, nhưng uy nghiêm vẫn là khó có thể chiếu rọi đến toàn bộ đại thảo nguyên.

Ở mảnh này rộng lớn đồng cỏ trên, lẻ loi tán tán trải rộng mấy trăm cái lớn nhỏ bộ lạc, tuy rằng có dốc hết tráng đinh cũng chỉ có thể tập hợp cái ba, năm trăm kỵ binh, nhưng có những cũng chỉ so với Ô Duyên bộ hơi kém một chút.

Ít nhất, một cái phía nam đại bộ lạc hỗn loạn, ở cái này phương bắc Hồ Hòa bên hồ giới, lại là không có một chút nào cảm giác.

Điều này cũng cho Đoàn Ngọc đục nước béo cò cơ hội tốt vô cùng.

"Dù cho như vậy, lấy binh lực của chúng ta, nghĩ muốn tấn công như vậy một cái bộ lạc, cũng là rất khó!"

Tần Phi Ngự từ chuyên nghiệp hóa góc độ đưa ra đề nghị: "Nếu như chỉ là vì mạnh mẽ cướp một phiếu, chúng ta đột kích ban đêm hay là còn có mấy phân cơ hội, nhưng nếu như là vì thuyết phục cái này bộ lạc, chúng ta cần ít nhất 500 người! Có lẽ. . . Chúng ta có thể ở xung quanh lại hoạt động một chút?"

Nhìn thấy hỗn loạn như thế thảo nguyên, Tần Phi Ngự thật có chút động lòng.

Thậm chí, còn có một cái mơ hồ ý nghĩ bay lên —— nếu ta ở đây cầm binh hơn vạn, sẽ như thế nào?

"Nhân số một trăm mã phi giống như châu chấu, không có chút đáng chú ý nào, nhưng năm trăm đến một ngàn, liền rất đáng chú ý, dễ dàng gây nên bên trong đại bộ lạc cảnh giác, hưởng chi. . . Đồ quân nhu lương thảo giải quyết thế nào?"

Đoàn Ngọc xì cười một tiếng, đánh gãy Tần Phi Ngư suy tư.

Trên thực tế, lấy Tần Phi Ngư dần dần trưởng thành biểu hiện, nếu có chính mình chống đỡ, ở thảo nguyên kẻ hở trong kéo một nhánh mấy ngàn người đội ngũ, lấy này kiểm tấu thiên phong, vượt qua lấy võ nhập đạo đại bình cảnh, có lẽ cũng không phải nói mới.

Chỉ là hãn nhưng là biết đại thế, Ô Duyên bộ nguyên khí đại thương, Bắc Yến thảo nguyên tấn công chiếm đóng sắp bắt đầu, lúc này lựa chọn thảo nguyên bắt đầu, cùng địa ngục độ khó có khác biệt gì?

Lẽ nào chỉ là vì thoáng kéo dài mấy ngày Bắc Yến bước chân, liền đem Tần Phi Ngư để lên đi đánh cược một lần? Có thể chịu chết bộ hạ có rất nhiều, không đến nỗi muốn tự đoạn một tay.

"Lại nói, người cho rằng thảo nguyên sẽ không có vách ngăn sao? Tuy rằng nơi này lấy cường giả nhất tôn, nhưng không có một thân truyền cổ huyết mạch, nghĩ muốn thành lập đại bộ lạc? Toàn bộ thảo nguyên đều sẽ không phục người!"

Trên thảo nguyên huyết thống luận thịnh hành, tỷ như Ô Duyên bộ, chính là hoàng kim huyết mạch truyền nhân.

Mà Bắc Yến tiên thân Hắc Nhĩ bộ, cũng là kế thừa đã từng một cái thảo nguyên bá chủ huyết thống.

Một cái không phải thảo nguyên người, ở trong môi trường này nghĩ muốn thượng vị? A phi!

"Lại nói. . . Mục đích của ta, cũng không phải vì cái này a!"

Đoàn Ngọc tới đây, chỉ là vì khai quật ra Ôn Thần đạo nhân truyền thừa.

Người này nói là đạo nhân, trên thực tế chính là một cái gạt thế đạo tặc, truyền thừa đều là Binh gia nội dung.

Truyền thừa nơi, hẳn là bị giấu ở Hô Hòa hồ phụ cận, còn mang vào một ít cơ quan hoặc là mê cung.

Như chỉ có mấy người mò kim đáy biển, vậy thì thật sự không biết phải tìm được cái nào năm nào tháng nào.

"Ta biết, vì tìm tới một cái truyền thừa. . ." Tuy rằng Tần Phi Ngự không biết đại ca từ nơi nào được đến tình báo, nhưng Đoàn Ngọc nói như thế, hẳn liền như thế tin tưởng.

Đây là trước bao nhiêu lần vào sinh ra tử, tích góp lên tín nhiệm.

Hắn ngoẹo cổ suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Đại ca nhưng là muốn cùng bọn họ làm ăn? Hoặc là thuê bọn họ?"

"Nghĩ muốn làm như thế, cũng có tiền vốn a. . ."

Đoàn Ngọc cười khở một tiếng, hẳn thân gia tuy rằng vẫn còn tính phong phú, nhưng trước luyện chế Ngũ Hành đan, đã nguyên khí đại thương.

Huống chi, dù cho dẫn theo ngân phiếu ở trên người, thảo nguyên người cũng không tiếp thu cái này.

"Dù như thế nào, trước tiên tản ra tìm tòi một thoáng, tìm hiểu chút tình báo tin tức nói sau đi. . ."

Đoàn Ngọc vung vung tay, rơi xuống nhận định.

...

Ôn Thần đạo nhân tàng bảo ở nơi nào?

Cái này thật đúng là một cái để người đau đầu vấn đề.

Dù sao, kiếp trước Đoàn Ngọc chỉ là nghe xong một lỗ tai tương quan nội dung, còn đương thời cái kia xui xẻo vương tử là từ phương hướng nào trốn? Chạy trốn bao lâu, làm sao có khả năng tất cả chuyện lớn nhỏ tiết lộ đi ra?

Bởi vậy, cũng chỉ có thể mò kim đáy biển sưu tầm một phen.

"Nhưng ta có thể xác định một điểm, chính là vị kia Ôn Thần đạo nhân là Binh gia mà không phải Đạo gia, cũng kiến thiết không là cái gì động thiên phúc địa, bởi vậy truyền thừa nhất định ở ngay gần, cũng không có bố trí ảo thuật kết giới cái gì. . ."

Chỉ là dù cho biết như vậy, cũng phi thường phiền phức.

Nếu là đối phương truyền thừa rất lớn còn nói được, hơn trăm người mò kim đáy biển, chưa chắc không có một tia hi vọng.

Nhưng nếu như đối phương chỉ là tùy tiện đào cái hố đem chính mình chôn, tiện thể đem Binh gia chân truyền đặt ở hộp bên trong chôn cùng, vậy coi như thực sự là làm người hết đường xoay xở.

Thảo nguyên lớn lao, vạn dặm không có người ở, tốt giống như Thành Cát Tư Hãn, tùy tiện đào hố một chôn, lại vạn mã đạp xuống, lập tức liền thành nghi án, khiến cho từ cổ chí kim phong thủy tông sư cùng kẻ trộm mộ đều không thể làm gì.

Nếu là Ôn Thần đạo nhân cũng làm như thế, Đoàn Ngọc ngoại trừ gương mặt nhìn ở ngoài, không có bất kỳ biện pháp nào.

"Dựa theo nghe đồn, năm đó bộ lạc bị di diệt sau khi, tên tiểu vương kia tử hoảng không chọn đường lưu vong, may mắn mở ra Ôn Thần đạo nhân truyền thừa. . . Nhưng then chốt cái này hoảng không chọn đường đến cùng là này cái phương hướng, lưu vong lại có bao nhiêu lâu?"

Đoàn Ngọc phản hận cắn răng: "Lớn như vậy địa bàn, nếu như đối phương phần mộ quá nhỏ, cái kia dù cho gọi tới mười mấy cái Nguyên Thần Chân Nhân, dạ du nhật du tìm kiếm, một đến đèn cạn dầu cũng không nhất định có thể phát hiện! Lẽ nào lần này cần ta phần thành cái kia khiến Tiểu vương tử cửa nát nhà tan nhân vật, thử một lần nhân quả liên lụy sao? Chỉ là đối phương trước mắt còn là một tiểu hài tử chứ? Cũng không biết có thể hay không hữu dụng. . ."

Thời gian vào đêm.

Lâm thời dựng lên nơi đóng quân trên, từ lâu nhen lửa mấy chồng lửa trại, phía trên điều khiển dê nướng nguyên con.

Đoàn Ngọc cầm một con dê chân, dự liệu bên trong nghe được dưới tay mã phi đám người không thu hoạch được gì tin tức.

Nếu không là hăn nhảy một hồi đại thần, giả vờ giả vịt cho cái này chừng trăm cái thủ hạ 'Hạ độc', e sợ một đi không trở lại đều có.

Dù là như vậy, những thứ này nguyên bản bọn tù binh tính tích cực cũng là rất khó điều động lên, thậm chí còn không có gì bất ngờ xảy ra gây nên Mộc Nhĩ bộ cảnh giác.

"Thực sự là một đám phế vật vô dụng a, thật giống ta cũng không thể yêu cầu quá cao. . ."

Tiên hương nóng bỏng dề nường chân, rõ ràng không thể mang cho Đoàn Ngọc bao nhiêu hảo tâm tình.

Bất quá, những thứ này mã phi cũng không phải không còn gì khác.

Đợi đến cuối cùng một tiểu đội trở về, tựa hồ là bởi vì sợ vị này 'Đại đầu mục' trừng phạt, bởi vậy đưa tới cho hắn một món lễ vật —— một cái nào đó lâm thời bắt được nữ nô!

"Tốt, các người những người này. . . Ta để cho các người đi lục soát phụ cận địa hình, tiện thể tìm hiểu tin tức, các người chính sự không làm, lão nghề cũ đúng là vô cùng tinh thông!"

Nhìn thấy tình cảnh này Đoàn Ngọc quả thực dở khóc dở cười.

"Đầu nhi, này không phải trách chúng ta, thực sự là như vậy dề béo thực sự là quá hiếm thấy. . . Không chỉ có ít người, còn mỗi cái mang thương, then chốt là đặc biệt. . . Phì a!"

Một tên độc nhãn long, tên là Y Nhân Thai mã phi cười hì hì trả lời, tiện thể đem thuộc về Đoàn Ngọc cái kia một phần đưa lên.

Đều là một ít đồ trang sức loại hình, chế tạo phi thường tinh mỹ, đặc biệt lấy thảo nguyên người trình độ mà nói, được cho tác phẩm nghệ thuật.

Chỉ là Đoàn Ngọc nhìn nhìn, biểu hiện không khỏi trở nên vô cùng quái lạ: "Chờ một chút, đem cái kia nữ nô dẫn tới, ta ngắm nghía cẩn thận!"

Ở một mảnh ý vị không rõ trong tiếng cười, một cái nào đó tiểu nữ nô khóc thê thê thảm thảm, bị đẩy tiến lên.

Nàng đại khái chỉ có mười bốn, mười lăm tuổi, đương nhiên, ở cái này chút mã phi xem ra, lớn tuổi như thế, hoàn toàn được cho nữ nhân, quân

không thấy số tuổi này thảo nguyên nữ nhân, có đều thành mấy cái mẹ của đứa bé?

"Ngẩng đầu lên!"

Đoàn Ngọc nghiêm nghị mệnh lệnh.

Đối phương vai run lên, chột ngẩng đầu lên, lộ ra một tấm rụt rè mặt đến, phía trên mang theo rất nhiều giọt nước mắt, phảng phất một đóa trong mưa hoa sen.

Đen nhánh toả sáng con mắt nhìn thấy Đoàn Ngọc, cũng là ngẩn ra, liền tiếng khóc đều ngừng lại.

"Ta đi. . ."

Đoàn Ngọc bưng cái trán, phát ra một tiếng ý vị không rõ rên rỉ: "Các người. . . Thật giỏi! Cút xuống cho ta! ! !"

Một đám tội phạm lập tức một mực cung kính rời đi hơn mười trượng khoảng cách, chỉ có Tần Phi Ngư tiến lên, hạ thấp giọng: "Đại ca, không đúng chỗ nào?"

"Thực sự là gặp quý a!" Đoàn Ngọc phiến muộn quăng qua một đồng hồ trang sức: "Người xem. . . Nhận ra không có?"

"Chuyện này. . . Tựa hồ là Ô Duyên bộ ấn ký?" Tần Phi Ngư có chút nghi ngờ không thôi, tốt xấu hẳn ra thảo nguyên lúc, cũng là bù lại qua tương quan phương diện kiến thức.

"Không chỉ có như vậy, cái này một cái, chính là trước đây Tô Hách Ba Lỗ Khả Hãn ái nữ, Mộc Cách!"

Đoàn Ngọc chỉ vào cái kia tiểu nữ nô: "Người có tin hay không?"

"Ta. . . Ta. . ."

Tần Phi Ngư trợn mắt ngoác mồm, cố nén mới không có mắng ra thô tục đến: "Làm sao sẽ như vậy xảo? Những kia mã phi đi ra ngoài một chuyến, liền đem Ô Duyên bộ công chúa đoạt lại?"

"Ta cũng rất muốn biết tại sao, người đi mau nhanh thăm vấn một chút những kia ra tay mã phi! Ta tới hỏi hỏi vị công chúa này!"

Đoàn Ngọc mạnh mẽ cắn một cái đùi dê, lại nhìn Mộc Cách: "Nói đi, trên thảo nguyên minh châu, người tại sao tới tới đây?"

"Ta nhận ra người, người là cái kia phía nam đến Vu sư. . ."

Mộc Cách trí nhớ không sai, lại nhận ra được, chột lại có rơi lệ khuynh hướng: "Ô ô. . . Ba Đồ phản loạn, ta. . . Ta không biết nên làm gì, trước A Y Đạt đại thúc mang theo ta một đường trốn, một đường bị người đuổi theo, hắn vì bảo vệ ta, một mình lưu lại đoạn hậu, để ta đừng có ngừng, vẫn hướng về bắc. . ."

Trải qua lặp ba lần bắt tự thuật, Đoàn Ngọc miễn cưỡng làm rõ nhân quả.

Vị này tiểu công chúa, ở ngày đó chính biến đêm may mắn trốn thoát, bị mấy tên hộ vệ cùng thị nữ bảo vệ một đường lên phía bắc.

Chỉ là sau đó lại đối mặt truy binh, hộ vệ nhân mã hầu như tổn thất hầu như không còn, thậm chí còn lạc đường!

Cũng may vị kia Ba Đồ Khả Hãn đối với nàng hứng thú không phải rất lớn, càng thêm chú trọng ca ca của nàng Mông Qua cùng Ba Đặc Nhĩ, lại thêm vào một điểm số may, làm cho nàng thoát khỏi những truy binh kia.

Nhưng chợt, liền gặp phải mã phi, bị xem là dê béo chộp tới.

"Người làm sao hướng về phía bắc chạy?"

Sau khi nghe xong, Đoàn Ngọc quả thực là chỉ tiếc mài sắt không nên kim nói: "Người không phải hần là đi phía tây sao? Tốt xấu nơi đó còn có mấy cái trung thành với phụ thân người bộ lạc, cùng với Ba Đặc Nhĩ suất lĩnh một cái vạn kỵ, nói không chắc ca ca người cũng ở đó!"

"Ta không biết!"

Mộc Cách dù sao mới là một cái tiểu cô nương, suýt chút nữa lại khóc lên, chợt nước mắt lưng tròng mà nhìn Đoàn Ngọc: "Phía nam đến Vu sư, người có thể đưa ta đến Ba Đặc Nhĩ sư phụ nơi đó sao? Lấy hoàng kim huyết mạch làm vì thề, ta nhất định sẽ báo đáp người cái này người tốt!"

"Không, ta đã được đủ thề người tốt!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Phục Kích

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Đường Vào Mộ

"Phản kích! Phản kích!"

Tất Lặc Cách gào thét không ngừng, Mộc Nhĩ bộ thiện xạ người lập tức phản kích.

Chỉ là bọn hắn không có bắn ra mấy mũi tên, liền bị từng cái điểm danh rình giết, ở cái này bạch y kỵ sĩ trước mặt, dĩ nhiên không có ai đỡ nổi một hiệp!

Đặc biệt đối diện lại có một tên kỵ sĩ chống một thanh Đại Hoàng tán, xung phong ở trước, phảng phất một mặt cực lớn tấm khiên, bất luận cái gì mũi tên đều xuyên không qua, giống như thiên thần hạ phàm.

"Giết!"

Tần Phi Ngư giết vào đã hỗn loạn Tất Lặc Cách trận doanh, Đại Hoàng tán vừa thu lại, liền biến thành một thanh kỵ sĩ trường thương, đem mấy cái 'Thảo nguyên dũng sĩ' đánh bay.

"Ô ô!"

Sau lưng hắn, những kia mã phi nhìn thấy hai cái đầu lĩnh duệ bất khả đương, nhất thời con người đổ lên, cùng sau lưng bọn họ đại chém đại sát.

Đoàn Ngọc cầm trong tay Quỷ Thiết, lại là tìm tới Tất Lặc Cách.

Người này trước ở vào đầu lĩnh vị trí, trên người trang sức cũng nhất là hào hoa phú quý, khẳng định là Mộc Nhĩ bộ quý nhân không thể nghi

ngờ.

Nói không chắc vẫn là một bộ chi chủ, có thể bắt được liền kiếm bọn rồi!

Ngay sau đó không chút do dự, hướng về hãn phóng đi.

'Người mặc dù là xạ điêu người, nhưng đánh nhau tay đôi không hãn có thể thắng được ta!'

Nhìn thấy tình cảnh này, Tất Lặc Cách rút ra loan đao, trong lòng chuyển qua một ý nghĩ, gào thét giết tới.

Ầm!

Hai ngựa đan xen mà qua, Quỷ Thiết trực tiếp cắt đứt loan đao, đem Tất Lặc Cách yêu ngựa đầu ngựa chém đi xuống.

Đoàn Ngọc một cái đá chéo, đem Tất Lặc Cách đá rơi xuống ngựa, thuận thế đem hãn nắm lên, đặt tại lưng ngựa bên trên.

May nhờ Tất Lặc Cách cũng là Mộc Nhĩ bộ có tiếng dũng sĩ, ở Đoàn Ngọc cái này một trảo phía dưới, liền nửa điểm sức phản kháng đều không có, dường như trẻ con giống như ngoan ngoãn bó tay chịu trói.

"Chủ nhân của các người ở trên tay ta, còn không đầu hàng?"

Đoàn Ngọc cười ha ha.

...

Đại chiến qua đi, trên thảo nguyên xác ngựa người thi khắp nơi, chu vi một mảnh tất cả đều bị máu nhuộm đỏ.

Tần Phi Ngự đối với hoàn cảnh này đúng là rất thói quen, không ngừng không nghỉ hợp nhất tù binh, thống kê chiến lợi phẩm: "Đại ca, lần này một trận chiến đi xuống, chúng ta người tổn hại hai mươi bảy, trọng thương mười tám. . . Còn lại phổ biến đều mang chút vết thương nhẹ, kẻ địch phương diện, giết năm mươi tám người, tù binh hơn trăm, đặc biệt năm lấy phe địch bộ lạc chi chủ Tất Lặc Cách! Đón lấy có phải là lấy bọn họ làm con tin, để Mộc Nhĩ bộ cho chúng ta sử dụng?"

"Người cái trò này ở trên thảo nguyên, không thể thực hiện được!" Đoàn Ngọc lắc đầu, phủ quyết cái này nhắc lên nghị: "Làm cái này một bộ chi chủ, Tất Lặc Cách đại bại thua thiệt, nếu như có thể lập tức trở về đi đàn áp thế cuộc cũng còn tốt, nếu không thì, nhất định sẽ có người đánh hấn bảo tọa chủ ý. . . Bất luận là ai thượng vị, chuyện thứ nhất chính là muốn bắt chúng ta khai đao lập uy!"

Hắn cười đá bên cạnh Tất Lặc Cách một chân: "Người cảm thấy ta nói đúng không?"

Tất Lặc Cách không cách nào trả lời, chỉ có thể dùng như sói ánh mắt nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc.

"Vì lẽ đó. . . Ta chuẩn bị thả người trở lại!" Nhưng tiếp đó, Đoàn Ngọc lại nói ra một cái khiến Tất Lặc Cách không cách nào từ chối giao dịch: "Đương nhiên, này không phải là không trả giá, ta muốn con trai của người —— Tang Cát để đổi! Không kinh ngạc hơn. . . Ở đối phó trước người, lẽ nào ta sẽ không điều tra sao? Liền Tang Cát lớn lên dạng gì ta đều rõ rõ ràng ràng!"

Cái này trên thực tế là lừa gạt quỷ, Đoàn Ngọc chỉ biết là Tang Cát cái này tiểu Vương tử tên mà thôi, nhưng Tất Lặc Cách trên mặt liền tràn đầy kinh sợ.

"Hắn là con độc nhất của người cùng người thừa kế đúng không? Mà cái này 100 người, cũng là người dòng chính, vì lẽ đó. . . Vì đối bọn họ trở lại, người nhất định phải cùng chúng ta làm tiếp một cái giao dịch!"

Tất Lặc Cách nhắm mắt lại, cảm giác phảng phất nghe được ma quỷ đầu độc.

Hắn trầm mặc chốc lát, mở bừng mắt ra, con người bên trong đã trải rộng tơ máu: "Người cái này ma quỷ, người đến tột cùng muốn bao nhiêu hoàng kim cùng dê bò?"

"Không không không. . . Yêu cầu của ta rất đơn giản, chỉ là hi vọng người phát động bộ lạc, vì ta ở Hô Hòa hồ phụ cận tìm kiếm một nơi mà thôi. . ."

Đoàn Ngọc mỉm cười lắc lắc ngón tay, rõ ràng nhìn thấy Tất Lặc Cách ý động: "Như vậy, tôn kính bộ chủ, ngài có nguyện ý hay không cùng chúng ta hoàn thành cái này hai khoản giao dịch đây?"

Tất Lặc Cách còn có thể nói cái gì?

Hắn lúc này như kiên trinh bất khuất, Mộc Nhĩ bộ tám thành muốn đổi chủ, mà mặc kệ mới thượng vị chính là ai, đều sẽ không bỏ qua tiểu Tang Cát!

Cho tới dùng tiểu Tang Cát đổi hắn sau khi trở về, hắn liền có thể không quản chính mình con trai duy nhất, còn có những thứ này dòng chính bộ hạ sao?

Khuất phục một lần sau khi, lại khuất phục lần thứ hai thì sẽ dễ dàng rất nhiều!

Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười.

...

Sau bảy ngày.

Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngự theo một tiểu đội kỵ binh, đi tới một chỗ gò núi trước.

"Các người muốn tìm kiến trúc, hẳn là nơi này!"

Tất Lặc Cách cười ngửa, trên người còn có một vết đao chém.

Đây cũng không phải là ngày đó đại chiến lưu lại, mà là hẳn suốt đêm trở về bộ lạc sau khi, đấu chết sống người phản loạn lưu lại thương thế.

Cũng may hẳn nhiều năm tích uy cuối cùng cũng coi như không phải không chỗ nào tác dụng, lại thêm vào đột nhiên xuất hiện chấn động, tại chỗ liền đem cái kia soán vị đường đệ đầu chặt xuống, bảo vệ vị trí của chính mình.

Mà để báo đáp lại, cũng là vì chuộc đồ con trai của chính mình cùng cái kia chừng trăm cái bộ lạc tráng đinh, hẳn những này thời gian không thể không chung quanh phái người tìm kiếm Đoàn Ngọc nói tới tương tự di tích, cả người thoát nhìn đều gầy đi trông thấy.

"Chân núi nơi đó có một chỗ hang động, bên trong chiếm giữ một đám ác lang, vì đối phó bọn họ, ta chết rồi bốn cái tốt đẹp nhất tay thợ săn!"

Tất Lặc Cách vẽ mặt âm trầm: "Mà ở hang sói bên trong, phát hiện người muốn tìm di tích!"

"Thì ra là như vậy!"

Đoàn Ngọc trong bóng tối gật đầu, ai có thể tưởng tượng được đến, năm đó Ôn Thần đạo nhân truyền thừa, sẽ giấu ở một tổ súc sinh sào huyệt ở trong?

Cho tới mấy năm sau tiểu Tang Cát là làm sao lướt qua cái này một tầng cảnh giới, thu được truyền thừa, Đoàn Ngọc cũng lười suy nghĩ, có lẽ hãn vận may trùng thiên, cái kia ỗ sói đã dời đi cơ chứ?

"Ta đã hoàn thành ta hứa hẹn, người lúc nào thả ra Tang Cát bọn họ?"

Tất Lặc Cách sắc mặt âm trầm, nếu là có khả năng tới nói, hãn càng muốn trực tiếp chém chết hai cái này giáo hoạt Nam nhân.

Thế nhưng hãn không làm được, trừ phi hãn nghĩ chính mình lập tức tuyệt hậu, lại gánh vác trong bộ lạc hơn trăm gia đình oán hận!

"Yên tâm, ta cùng người không thù vô duyên, chỉ cần chờ ta xác thực sau khi, liền lập tức thả người!"

Làm cái này một cái bọn cướp, Đoàn Ngọc tự nhận vẫn rất có uy tín.

Lúc này đối với Tần Phi Ngư liếc mắt ra hiệu, để cho hãn ở bên ngoài nhìn chăm chăm, chính mình một người tiến vào hang sói trong.

Đi vào sau khi, hãn liền lập tức cảm giác được không giống.

Huyệt động này rất khô, đồng thời chu vi rõ ràng đều là vách đá, có điêu khắc qua vết tích.

"Quả nhiên. . ."

Thấy cảnh này, hãn ánh mắt sáng lên, tự tin lại nhiều ba phần.

Đi rồi một đoạn sau khi, liền đến hang động đáy.

Trong không khí tràn ngập một luồng sói xông xao vị, trên mặt đất còn có màu đỏ sậm da lông cùng vết máu, thoạt nhìn Mộc Nhĩ bộ vì thanh lý nơi này, xác thực trả giá một chút đánh đổi.

Đoàn Ngọc nhen lửa cây đuốc, chiếu rọi trước mặt vàng đất vách đá.

Ở trên mặt này, thành linh khắc dấu lượng lớn ký hiệu kỳ dị, tạo thành một cái nào đó traten thế.

"Đây là. . . Binh gia bày traten đồ? Kỳ quái, kiếp trước Tang Cát lại như thế nào hiểu được cái này? Lẽ nào là mạnh mẽ đột phá?"

Đoàn Ngọc đầy bụng ngờ vực, lúc này cũng không kịp nhớ quá nhiều, tinh tế quan sát lên.

Cái này bày traten đồ, liền tương tự một cái dựng thẳng sa bàn, phía trên lấy hòn đá đại diện cho traten doanh cùng quân sĩ, bố trí đến kín kẽ không một lỗ hổng, chỉ là có một chỗ kẽ hở.

"Cũng còn tốt. . . Cái này binh traten vẫn tính thô thiển, bằng không ta liền muốn đem Phi Ngư gọi đi vào!"

Đoàn Ngọc nhìn một chút, trực tiếp cầm lấy trên vách đá một cái nào đó cái nhô ra, phát hiện quả nhiên có thể di động, đem cái này một nhánh đại diện cho tinh binh ký hiệu phóng tới chỗ hổng bên trên.

Đã như thế, một cái ngũ hành quân traten lập tức bị bù đắp, nhìn không có một tia không hài hòa chỗ.

Răng rắc!

Cái này một tay sau khi, phảng phất kích hoạt rồi một cái nào đó máy móc, cả mặt đá vách một traten ong ong, bỗng nhiên về phía sau di động vài thước, hiện ra một cái về phía sau thông đạo tới.

Đoàn Ngọc vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi đi vào.

Lối đi rất ngắn, phần cuối chính là một gian nhà đá, bên trong cũng không có cái gì cơ quan cạm bẫy bên trong.

Cái này nhà đá hình bầu dục, một cụ bộ xương trắng lẳng lẳng dang chân mà ngồi, quần áo trên người rách rách rưới rưới, nhìn vô cùng làm người sợ hãi.

"Hả?"

Đoàn Ngọc không có vội vã tiến lên, trái lại tìm tòi một xuống chu vi, nhất thời có phát hiện.

Ở thạch thất trên không, dĩ nhiên có một đạo khe nứt to lớn.

"Động đất?"

Hắn suy nghĩ một chút, trong lòng rộng rãi sáng sủa: "Lẽ nào cái này một mảnh là địa chấn mang, đã từng có một đạo động đất, đem thạch đỉnh đánh nứt, nếu là lại tới một lần nữa, cái này vết nứt không ngừng mở rộng, có lẽ nhờ số trời run rủi, có thể hình thành một đạo nổi thẳng đỉnh gò núi lối đi? Mà Tang Cát năm đó, là thoát thân thời điểm, từ cái kia điều thiên nhiên lối đi bên trong trực tiếp rơi nơi này?"

Cái này thật đúng là người theo người không thể so sánh.

Nếu như lấy trộm mộ thủ pháp mà nói, Đoàn Ngọc là bộ dạng khổ sở một đường đi cửa chính, bài trừ không biết bao nhiêu cơ quan cạm bẫy vừa mới đến chủ mộ.

Mà Tang Cát lại là trực tiếp tìm đúng mộ chủ vị trí, từ đỉnh chóp thẳng tắp đánh một con đường đi xuống.

Đương nhiên, này không phải là chính hắn làm, mà là Lão thiên cũng đang giúp hắn!

"Kiếp trước việc, có lẽ như vậy, nhưng hiện tại. . . Ôn Thần Lão gia tử y bát, vẫn là quy ta!"

Đoàn Ngọc không có lại đoán, mà là nhìn bộ xương khô này.

Vị này Ôn Thần đạo nhân, đã từng lấy sức một người, độc giết mười vạn thảo nguyên đại quân, trên người nghiệt báo tự nhiên là phi thường khủng bố.

Thậm chí, lúc này hắn nhìn đối phương hài cốt, đều có chút hãi hùng khiếp vía mùi vị.

"Quả nhiên, phúc sâu họa cũng sâu, lần này lấy cái này truyền thừa tuy rằng vẫn tính thuận lợi, nhưng bản thân nó liền đại diện cho đại họa a!"

Dựa theo Đoàn Ngọc phỏng chừng, tuy rằng cái kia tội nghiệt Ôn Thần đạo nhân chính mình gánh chịu hơn nửa tội nghiệt oán khí, nhưng còn lại cũng là phi thường khủng bố.

Nếu không là này truyền thừa ở hắn đến tiếp sau trong kế hoạch có tác dụng lớn, vẫn đúng là không nghĩ đến mở ra.

"Hô. . ."

Vận lên Linh nhãn thuật sau, ánh mắt hắn hơi động, ở khô lâu sau lưng trên vách tường nhìn thấy mấy chữ, đột nhiên thối một hơi.

Một tầng vôi xé ra, hiện ra nguyên bản thiết họa ngân câu kiều chữ.

"Ta tên Đằng Quỳ, thế nhân xưng là Ôn Thần đạo nhân, xuất thân Đằng quốc, từng. . ."

Chữ viết trước nửa đoạn, giới thiệu chính là Ôn Thần đạo nhân cuộc đời cùng xuất xứ, mà đến nửa phần sau, mới chuyển đề tài: "Lưu truyền thừa ở đây, lấy chờ hữu duyên, có ý người có thể ở ta trước mặt dập đầu ngàn lần, kể ta y bát. . ."

"Lão già này không chân chính a. . ."

Đoàn Ngọc khinh bỉ nhìn hài cốt một chút: "Một cái Binh gia Chân Nhân, không cách nào lấy đạo thuật giả thần giả quỷ, chỉ có thể dùng cơ quan thuật thủ đoạn nhỏ, khà khà. . . Đáng tiếc thủ đoạn này ta đều xem nát!"

Hắn lúc này đi tới bạch cốt trước mặt, tay phải xuống thăm dò, tìm tới một khối rỗng ruột nham thạch, đột nhiên đập một cái.

Ầm!

Một tầng mỏng manh vách đá vỡ nát, hiện ra dưới đáy một cái hộp sắt.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Mười Tính

Một toà nho nhỏ phần mộ, đứng ở trên thảo nguyên, không có một chút nào xa hoa trang sức.

Từ bề ngoài nhìn lại, cũng chỉ có một nhỏ đồng đất, chỉ có trước mộ phần đứng một tấm bia đá, phía trên cũng không có viết bất kỳ văn tự, chỉ là làm cái này ký hiệu.

Chỉ bất quá cái này một toà mộ từ chọn nơi đến kiến tạo, đều là do Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngự hai người hoàn thành, không nhờ người khác tay.

Như vậy đương nhiên là vì phòng ngừa đã hoàn thành giao dịch Tất Lặc Cách cùng thủ hạ những kia mã phi cho hả giận, nếu không thì, rất có thể không tới mấy ngày liền cho đào mộ, lột da tróc thịt.

"Lão gia tử này cũng coi như một đời mãnh nhân, đáng tiếc. . . Cũng không đủ căn cơ tiêu hóa phản phệ!"

Đoàn Ngọc nhìn bia mộ, hơi lắc đầu, đem Ôn Thần đạo nhân cuộc đời nói nói.

Trên thực tế, cái này tội nghiệt nhìn như khủng bố, như căn cơ đầy đủ, cũng không phải không cách nào có thể chế.

Tỷ như triều đình tướng lãnh, ở khai cương khoách thổ, chống lại ngoại địch lúc tự tay chế tạo sát nghiệt, phần lớn đều có quốc gia gánh chịu.

Mà tu vị nếu là cực cao, đến thiên sư cái kia một đẳng cấp, thậm chí có thể tự thân cứng đĩnh, chậm rãi tiêu mất.

Làm sao vị này Ôn Thần đạo nhân một lòng nghiên cứu độc vật, càng là tán tu, dù cho có truyền thừa, đến chết cũng chỉ là Bình gia tăng thứ hai cảnh giới, cái này liền rất thảm.

"Nghiêm ngặt nói đến, vị này Đẳng lão tiên sinh chết rồi lột da tróc thịt là hãn là, không có tư cách an táng. . . Nhưng ta nếu thu rồi truyền thừa của hãn, làm sao có thể làm hãn phơi thây hoang dã?"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, lại nhìn mình một cái.

Ở hãn thu rồi Ôn Thần đạo nhân truyền thừa sau khi, dù là không có cái gì đập đầu ngàn lần nghi thức nhập môn, một phần khủng bố tội nghiệt khí, cũng là tự động quy đến trên đầu hãn.

Đương nhiên, Đạo gia đối với tội nghiệt cũng có nghiên cứu, tự có tránh kiếp bí pháp.

Lại thêm vào đây chỉ là năm đó để lại cực nhỏ bộ phận, bởi vậy Đoàn Ngọc vẫn có thể chịu đựng được, chính là không biết lúc nào bạo phát , hóa thành kiếp số.

"Bất quá, chỉ cần sống quá cái kia một kiếp, những thứ này kiếp khí cũng là đại thể tiêu tan, không có cái gì. . . Tránh kiếp bí pháp nguyên lý, chính là tạm thời phong ấn, lựa chọn cơ hội thích hợp bộc phát ra. . ."

Cái này rất tương tự Final Destination điện ảnh, Tử thần sẽ không ngay mặt giết người, chỉ có thể từ cảnh vật chung quanh bên trong tìm kiếm kẻ hở.

Mà nếu như chủ động cung cấp kẻ hở, hấp dẫn nó động thủ? Lại độ công kích tiến hành phòng ngự đây?

Chỉ cần nắm cái này một đường, chính là trời lưu lại sinh cơ nơi.

Nhưng bậc này quan sát tỉ mỉ bản lĩnh, e sợ không phải Nguyên Thần Chân Nhân không thể làm vậy.

"Vì thu cái này một đạo truyền thừa, đại ca ngươi cũng là trả giá quá nhiều, vì sao không cho ta đi?" Tần Phi Ngư da mặt co rúm, vẫn là nói.

"Người căn cơ, căn bản chịu đựng không nổi, sợ là lập tức gọi ra. . . Kiếp nạn tám thành chính là phụ cận thảo nguyên đại quân giết tới, còn không là muốn liên lụy ta?"

Đoàn Ngọc lờm một cái.

"Cái này một đạo Bình gia truyền thừa, rất trọng yếu?" Tần Phi Ngư biết, vị đại ca này tuyệt đối sẽ không đi làm chuyện vớ vẩn.

"Là phi thường trọng yếu. . ." Đoàn Ngọc nghĩ đến thu hoạch, trên mặt lập tức do âm chuyển trời trong: "Đối với ngươi ta mà nói, chỗ tốt đều quá to lớn! Ngươi có muốn hay không đột phá quân khí rót vào người?"

"Ồ?" Tần Phi Ngư hứng thú.

"Ngươi có biết. . . Vị này Ôn Thần đạo nhân, đã từng cũng là Bình gia tầng hai cảnh giới cao thủ, nhưng cũng chưa từng ở bất kỳ trong quân nhậm chức? Cũng không có thống soái vượt quá năm ngàn người chiến binh?"

"Cái gì?"

Tần Phi Ngư kinh hãi đến biến sắc.

Xưa nay lấy võ nhập đạo cửa ải khó khăn nhất, chính là ở truyền thừa cùng tài nguyên.

Mà lĩnh chiến binh năm ngàn, còn muốn thống lĩnh vượt quá một năm, chính là ngưỡng cửa lớn nhất, làm khó không biết bao nhiêu thiên tài cao thủ.

Lúc này nghe được có biện pháp có thể tha qua, thật giống như người dù như thế nào thử nghiệm cũng khó có thể vượt qua phía trước núi cao nơi hiểm yếu lúc, chợt nghe có một cái có thể thẳng tới chỗ cần đến đường hẹp quanh co, nên làm sao vui mừng?

"Đây là làm sao làm được?" Tần Phi Ngư ánh mắt lấp lánh.

"Xưa nay lấy võ nhập đạo, tất đi Binh gia con đường, tầng thứ nhất là quân khí rót vào người, tầng thứ hai là vì luyện tinh binh, tầng thứ ba là quân khí thần thông!" Đoàn Ngọc chậm rãi mà nói: "Làm sao đột phá quân khí rót vào người đây?"

Tần Phi Ngư ngẩn ra, chợt nhớ lại Long Xà Âm Phù Kinh nội dung: "Tự nhiên là trước tiên chưởng binh quyền, chậm rãi rút lấy binh khí tu luyện, lại phối hợp đặc biệt nghi thức, bí pháp, bùa chú. . . Như vậy mới có thể thành tựu!"

"Mà tầng thứ hai luyện tinh binh đây?"

"Cái này. . . Cần lấy các loại luyện binh bí pháp, trước tiên luyện được một nhánh tinh binh, ít nhất muốn trăm người trở lên, như vậy mới có thể thu nạp tinh binh khí đột phá!"

"Tinh binh khí, nhưng là quân khí?"

"Cái này. . . Tự nhiên cũng coi như, lẽ nào là. . ." Tần Phi Ngư không phải ngu ngốc, ánh mắt sáng lên: "Chẳng lẽ có thể như vậy? Không. . . Nếu là như vậy dễ dàng, cái kia rất nhiều Binh gia tiền bối như thế nào sẽ không nhắc tới?"

"Cái này thứ nhất là bởi vì pháp môn hiểm thấy, sợ không phải chỉ có số rất ít tướng môn nắm giữ, mà thứ hai sao, luyện một trăm tinh binh tiêu hao, có thể không một chút nào kém hơn nuôi tới mấy ngàn binh a. . ."

Đoàn Ngọc cười khở: "Thượng cổ Ngũ Độc tông, nói đến xem như là Đạo môn, có đạo tướng phương pháp truyền xuống, tuy rằng những kia đạo tướng đa số vẫn là tu tập đạo pháp, nhưng cũng có mở ra lối riêng người, liền tìm tòi ra một cái con đường, có thể lấy tinh binh khí, đột phá quân khí rót vào người tầng thứ nhất cửa ải khó, tiện thể hoàn thành tầng thứ hai tu luyện, xem như là hai cái đồng thời tiến hành. Ôn Thần đạo nhân nói đến, vẫn chưa kế thừa thượng cổ Ngũ Độc tông đạo thống, kế thừa, chỉ có như thế một cái đạo tướng pháp môn thôi. Dù là như vậy, hãn cũng từng ở trên thảo nguyên thu phục qua một nhánh trăm người mã phi, tinh trong tuyển tinh, hoàn thành đột phá!"

Trên thảo nguyên mã phi đông đảo, một nhánh trăm người đội ngũ, xác thực không thể nào đẹp mắt.

Đồng thời, như vậy lấy chiến nuôi chiến, trái lại chiếm lợi lớn, dù sao tinh binh không chỉ có phải nuôi, càng muốn giết người thấy máu!

Lưỡi đao thật lâu không thử, liền dễ dàng rỉ sắt, tinh binh càng là như vậy.

"Một nhánh trăm người tinh binh mã phi, chẳng lẽ là. . . Cuồng Sa đạo?"

Tần Phi Ngư trợn mắt lên, hiển nhiên cái này một nhánh trong lịch sử tội phạm tên gọi, hãn cũng có nghe thấy.

"Là , nhưng đáng tiếc cái này đều là thảo nguyên đại quân vây nhốt Đảng quốc trước chuyện. . ." Đoàn Ngọc nhún nhún vai: "Lần kia sau khi, Ôn Thần đạo nhân liền đem Cuồng Sa đạo giải tán, đem nhiều năm cướp

bóc đến kim ngân đều chôn ở một chỗ, cũng giao cho hậu nhân, hi vọng có thể lấy này làm chút công đức việc, đến bồi thường tội nghiệt!"

Cuối cùng, nhìn Tần Phi Ngư: "Người cảm thấy làm sao?"

"Quang lấy tiêu hao mà nói, trên thực tế Ngũ Độc tông phương pháp này càng thêm hùng vĩ, nhưng thắng ở đây đủ bí mật!" Tần Phi Ngư "nhất châm kiến huyết" vạch ra ưu khuyết điểm.

Muốn ở Khánh quốc bên trong che giấu năm ngàn binh, vậy như thế nào cũng ẩn giấu không được.

Nhưng chừng một trăm quy mô, lại vẫn có không có biện pháp có thể dùng.

"Trên thực tế. . . Nhị đệ người có lẽ cũng không cần nghĩ lập tức đổi tu tập công pháp !" Đoàn Ngọc vẽ mặt lại là hơi có chút kỳ dị: "Đợi đến ngày sau, có lẽ có khả năng chuyển biến tốt!"

Hắn không thể đối với nhị đệ nói thẳng ra, bởi vậy nói tới ba phải cái nào cũng được.

"Đại ca là nói, lần này trở lại được thưởng sao?" Tần Phi Ngư rõ ràng lý giải sai lầm, có chút cười khổ: "E sợ không được đây, lần này đi ra trước, Đại đô đốc liền đề bạt ta làm vì Chính thất phẩm, nếu là lập xuống đại công, có lẽ tiền đồ không lo, nhưng lần này. . ."

Lần này Khánh quốc mưu tính, thấy thế nào đều là một bộ đại bại thua thiệt đáng vẽ.

Không chỉ có không có tội nguyên trọng thương Chính Dương đạo, trái lại mất đi Ô Duyên bộ người minh hữu này.

Tần Phi Ngư thậm chí đã đang suy nghĩ có phải là liền như thế bỏ chức lẫn trốn, miễn cho trở thành kẻ thế mạng vấn đề.

"Người không cần phải bi quan như vậy, tuy rằng Ô Duyên bộ việc làm được khó coi, nhưng chúng ta cũng là lập xuống đại công —— phát hiện Bát Hiền vương mưu phản!"

Đoàn Ngọc đằng hoàng trịnh trọng nói .

"Chuyện như vậy. . . Không có chứng cứ a!" Tần Phi Ngư cười khổ.

"Vì lẽ đó cũng không cần đâm đến triều đình trên, chỉ cần quốc quân biết liền có thể!" Đoàn Ngọc hấp háy mắt: "Lẽ nào người cho rằng quốc quân thật sự rất hi vọng Bát Hiền vương kế vị sao? Chỉ là đại thế như vậy, hãn không cách nào làm trái thôi, mà như phát hiện Bát Hiền vương phản quốc đây? Vì tổ tông xã tắc, ai cũng không thể nói gì được không phải?"

"Ý của người là, chúng ta chủ động trở thành quốc quân đao?"

Tần Phi Ngư sợ hết hồn: "Có hay không quá mức mạo hiểm?"

"Không mạo hiểm không được, ta phỏng chừng Thôi Sơn đã bắt đầu động thủ, mà lấy hãn thế lực, hay là còn có Bắc Yến ám trợ, thu phục Hành nhân ty không thành vấn đề, thậm chí quân đội bên trong có lẽ cũng có hãn chôn xuống ám tử, Bạch Hào sơn một mạch trở lại lúc tất nhiên gặp phải phục kích, cũng không biết có thể còn sống trở về mấy cái, đặc biệt Bạch Hào sơn chủ! Người này mặc dù đã là kẻ tàn phế, nhưng bản tường trình cực kỳ hữu dụng!"

Mà cuối cùng, Thần bộ ty hầu như toàn quân bị diệt, tự nhiên tùy tiện Đoàn Ngọc nói như thế nào.

Ít nhất, hãn dám vỗ bộ ngực nói mình nhiệm vụ viên mãn hoàn thành , bởi vì đã đem Cửu Tiêu Diệt Thần phù vỗ vào một cái thiên sư trên gáy.

Tuy rằng không có đập chết Chính Dương đạo chủ, nhưng đập chết đối phương một cái thiên sư cường viện, cũng là không thiệt thòi.

'Như thế tính ra, lần này trở lại nếu như đánh nước miếng trượng, Thần bộ ty thêm một cái không nhất định chạy đi Bạch Hào sơn, đối diện là Hành nhân ty thêm không thể nào tin cậy quân đội, quả thật là thế lực ngang nhau a, lại thêm vào không có bằng chứng, tám thành muốn sống chết mặc bay. . .'

"Đại ca cố ý muốn đối địch với Bát Hiền vương?"

Mà Tần Phi Ngự rõ ràng phát hiện một chút không đúng.

"Không! Ta chỉ là biểu hiện như vậy mà thôi. . ." Đoàn Ngọc khoe miệng lộ ra vẻ mỉm cười: "Từ bên trong vớ vết chỗ tốt lớn nhất liền đủ rồi, sau đó phải cân nhắc, chính là như thế làm một vớ lớn, tiếp tục rời đi Khánh quốc cái này chiếc phá thuyền."

Thư viện, quân đội, Hành nhân ty đều bị thăm thấu, khẳng định cũng không phải là Bát Hiền vương thế lực, mà là cái kia thần bí Đại Hạ tổ chức phục quốc.

Nếu như đã biết nước này không đáng tin, vì sao còn muốn đứng ở nguy tường phía dưới?

"Phá thuyền?"

Tần Phi Ngự có chút không có thể hiểu được, nhưng hẳn biết một chuyện, vị đại ca này làm ra phán đoán, còn chưa từng có phạm sai lầm qua!

"Hừm, lần trước ta đã lệnh Quách Bách Nhẫn mở ra thương lộ, người sau khi trở về cũng phải chú ý xuống phương diện này chuyện. . ."

Đoàn Ngọc hít sâu một cái.

Đem kiếp trước ở bề ngoài cừu nhân chém giết hầu như không còn, là trước mục tiêu.

Mà dựa vào Khánh quốc lực lượng, sau khi làm xong những việc này, hẳn liền sẽ chọn lần thứ hai ngủ đông lên, yên lặng tích trữ lực lượng, cùng cái kia cái thần bí hậ trường hắc thủ một quyết thư hùng!

Tần Phi Ngư cũng cảm nhận được Đoàn Ngọc kiên quyết, không khỏi hỏi: "Đại ca kia chuẩn bị để ta làm thế nào?"

"Rất đơn giản, trở lại báo cáo liền có thể! Ta lần này bán Bạch Hào sơn một cái ân huệ lớn, bọn họ cũng đến vì ta hoạt động một, hai, đưa người đề bạt lên. . . Nếu như bọn họ có thể trở về được đến tối nói!"

Đoàn Ngọc định liệu trước: "Tiện thể, lại đem cái kia tiểu Mộc Cách đuổi về Ba Đặc Nhĩ nơi đó đi, người có phát hiện hay không, nếu như từ Ba Đặc Nhĩ địa bàn đi, nữ tử này đúng là một cái không sai bùa hộ mệnh đây!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Nói Hàng

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Quốc Quân

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Thấy Mặt Vua

Lông ngỗng tuyết lớn, thiên địa bao phủ trong làn áo bạc.

Một tròng đột nhiên xuất hiện hàn triều bao phủ thảo nguyên , khiến cho Mông Qua vương tử làm ra quyết định sau cùng.

Trên thảo nguyên bão tuyết, mới là kinh khủng nhất máy gạt khí.

Hàng năm hàn triều đến thời khắc, súc sinh ngã lăn quá nhiều, thường thường sẽ tạo thành một cái bộ lạc hủy diệt.

Đến lúc này, cái gì chiến tranh cũng không đánh được.

Tất cả dân chăn nuôi, chỉ có thể lựa chọn ở thiên uy phía dưới run cầm cập.

Thành Kháng Bắc.

Đoàn Ngọc phun ra một hơi bạch khí, có chút hoảng hốt: "Thời gian trôi qua thật nhanh, lúc này đã là Khánh Lịch mười bảy cuối năm. . . Sống lại đến nay, cũng có hơn một năm, cũng vẫn tính khoái ý ân cừ, kiếp trước kẻ thù đã giết hơn một nửa. . . Còn lại cũng sắp rồi . Còn cái kia chân chính hậu trường hắc thủ, muốn đối phó nó không phải một sớm một chiều việc."

"Đại ca!"

Trong lúc đang suy tư, Tần Phi Ngư nhanh chân đi vào, phúi xuống trên người hoa tuyết: "Triều đình đến sứ! Phong thưởng ý chỉ đi xuống!"

Sắc mặt hắc đà đỏ, hiển nhiên thập phần hưng phấn, hoặc là nói, đoạn thời gian gần đây bị biệt tàn nhẫn.

Đoàn Ngọc biết rõ công lao không thể toàn chiếm đạo lý, từ khi thuyết phục Mông Qua vương tử, đem ý này mang về thành Kháng Bắc, xác định công đầu sau khi, hắc liền tránh hiềm nghi rút lui ở hạng hai, đem chuyện còn lại toàn bộ giao thác cho cái khác văn võ quan lại, ít giao du với bên ngoài.

Cái này trên thực tế, cũng có tránh họa ý tứ ở bên trong.

Dù sau hắc nhưng là chân thật giết chết một cái thiên sư! Thần Tiêu môn, Chính Dương đạo, thậm chí tiềm tàng Đại Hạ thế lực như báo thù lên, tuyệt đối tàn nhẫn cực kỳ!

Là lấy Đoàn Ngọc phi thường hèn mọn mà đem nơi ở đặt ở thành Kháng Bắc phủ nha đối diện!

Có cái này Khánh quốc Nhân đạo Long khí tiết điểm trấn áp, còn có một nhóm lớn cao thủ tọa trấn, lại thêm vào yêu đạo Quỷ Thiết trợ giúp, dù cho đến chính là Du Thần Ngự Khí đại cao thủ, hắc cũng chắc chắn toàn thân trở ra.

May mà khoảng thời gian này tới nay, vẫn bình an không có chuyện gì.

Đoàn Ngọc vui mừng sau khi, lại có chút suy đoán: "Lần này Bắc Yển một phương nhìn như đại thắng, nhưng cũng là thương gân động cốt, Chính Dương đạo chủ tuyệt đối bị thương nặng, vẫn là không mấy năm đều không tốt đẹp được loại kia. . . Mà Đại Hạ tổ chức phục quốc mờ ám quá nhiều, sợ bị người ta tóm lấy sơ sót còn đến không kịp, làm sao dám lộ đầu tập kích ta?"

Dù là như vậy, Đoàn Ngọc tu hành lúc, cũng thỉnh thoảng có hải hùng khiếp vía cảm giác.

Rất hiển nhiên, nương theo thảo nguyên cuộc chiến chi tiết nhỏ truyền ra, hẳn đem sẽ bị càng ngày càng nhiều người chú ý, hoặc là nói phần hận.

Đánh chết một cái thiên sư, còn muốn không có phản phệ? Nằm mơ đây!

'Lúc này tiềm tàng không phát, chỉ là vì sức thế, tương lai lôi đình nhất kích sao?'

Đoàn Ngọc trong lòng cười gằn không ngớt.

Chính Dương đạo đạo đức, hẳn vô cùng rõ ràng.

Lần trước một cái hàng tiểu bối đệ tử thất thủ, đều có Du Thần Ngự Khí cao thủ đến đây báo thù, lần này ăn cái này muộn thiết thời không nói tiếng nào, quả thực không thể!

'Vì lẽ đó, lúc này ta, nhìn như hào quang, trên thực tế đều là ở vách núi cheo leo trên đi trên dây, hơi bất cẩn một chút thì sẽ vạn kiếp bất phục!'

'Tạm thời bảo mệnh biện pháp, chính là dựa thế! Mượn Khánh quốc tư thế!'

'Tiềm tàng phương thức có hai loại, loại thứ nhất là giấu tại Cửu U trong, loại thứ hai lại là quang minh chính đại đứng ở trước đài!'

Một khi đứng ở trước đài, Đại Hạ thế lực không hẳn liền dám trắng trợn ra tay, không sợ bị nắm lấy kẽ hở, hồng rồi đại sự?

Đừng xem thế lực ngằm vô cùng khủng bố, nhưng cái này liền cùng quy tắc ngằm như thế, không chịu nổi ánh mặt trời.

Cho tới cái khác, Chính Dương đạo tạm thời ra không được tay, mà Thần Tiêu môn càng thảm hại hơn, duy nhất thiên sư Lão tổ tông đều chết rồi, tự vệ còn không đủ, trong thời gian ngắn cũng khó có thể nhúc nhích.

Bởi vậy nghe được Tần Phi Ngự câu này, Đoàn Ngọc nhất thời cười to: "Thiết lập ra hương án, chuẩn bị nghênh tiếp thiên sứ!"

"Chiếu viết: Thần bộ ty đại chương Ngân Chương Đoàn Ngọc, trung dũng đáng khen, nói hàng thảo nguyên vương tử Mông Qua, đặc tấn nhị phẩm cấp bốn, làm vì Chính lục phẩm Tuần Thành ngân chương, ban cho kim ngàn lạng, tiến cung thấy mặt vua, khâm thử!"

Sau đó còn có một đạo, là cho Tần Phi Ngự, chỉ thăng lên một cấp, làm Tòng lục phẩm, nhưng cho điều đến Khánh đô ngự Long quân bên trong, đây không hề tầm thường.

Ngự Long quân chính là thiên tử thân quân, bảo vệ quanh quốc đô, bên trong quan quân chuyển đi, giống nhau cũng phải thêm lên một cấp, bình điều đều tính biếm trích.

"Chúng thần tạ ân!"

Đứng dậy sau khi, Đoàn Ngọc cười híp mắt tiến lên, lôi kéo sứ giả một trận hàn huyên, cũng nhìn ra đối phương là trong cung thái giám, không dấu vết nhét vào mấy tấm ngân phiếu đi qua sau khi, vui được đối phương mặt mày hớn hở, xem Đoàn Ngọc cũng vừa mắt rất nhiều, từ nói chuyện phiếm bên trong liền tiết lộ ra không ít tin tức.

Yến hội sau khi, Đoàn Ngọc trực tiếp đối với Tần Phi Ngự nói: "Quốc quân triệu ta, người chuẩn bị một chút, chúng ta ngày mai sẽ xuất phát!"

"Nhanh như vậy?" Tần Phi Ngự vô cùng kinh ngạc.

"Chính là muốn ngoài dự đoán mọi người, không thể cho thăm dò rõ ràng nơi a!"

Đoàn Ngọc cười khở một tiếng: "Ngày hôm trước ta đã sắp ngựa truyền tin, để tam muội cùng Quách tiên sinh đều trước tiên đi Trần quốc tránh tránh!"

"Dĩ nhiên. . . Đến trình độ như thế sao?" Tần Phi Ngư sợ hết hồn.

"Dù sao cũng là một cái thiên sư đây! Bất quá ta ngược lại muốn xem xem ai tới cho ta thử đao!" Đoàn Ngọc tiếng nói u nhiên.

Hắn tuy rằng còn chưa đột phá Nguyên Thần, nhưng Nhân tiên chi thể, luận võ lực hầu như không kém Binh gia tăng một, quân khí rót vào người nhân vật, lại thêm vào có yêu đao Quỷ Thiết trợ giúp, bình thường Nguyên Thần Chân Nhân một không chú ý nhất định phải ăn cái thiệt lớn."Sáng mai chúng ta liền xuất phát, cùng khâm sai cùng đi, cũng coi như mượn dựa thế."

. . .

Có khâm sai tẩm này da hổ, dọc theo đường đi quả nhiên vô cùng bình tĩnh.

Trong nháy mắt, Khánh đô thành linh trong tầm mắt.

Nhớ tới trước đi tới lúc, vẫn là vì Diệp Tri Ngư đạt được đạo tàng truyền thừa, một năm không tới, lại phát sinh nhiều như vậy biến cố, liền Đoàn Ngọc đều có chút thổn thức.

Đến Khánh đô sau khi, Tần Phi Ngư đi Binh bộ báo cáo, Đoàn Ngọc cũng là tìm tới Thần bộ ty tổng bộ, nộp nhiệm vụ sau khi, liền yên tĩnh chờ đợi quốc quân triệu kiến.

Phủ nhập Khánh đô, hẳn liền cảm giác thế cuộc có chút không đúng.

Chờ đến Thần bộ ty tổng bộ sau khi, đồng liêu cùng thủ trưởng đều là thờ ơ, càng suy tư.

Chính hẳn cũng rõ ràng, thân phận mình lúng túng.

Nếu bị tuyên đến Khánh đô, khẳng định của cải đều bị điều tra đến rõ rõ ràng ràng, cùng Bát vương gia chuyện xưa cũng bị lật đi ra.

Cũng may có đại công kê bên người, còn có quốc quân triệu kiến cái này một đạo bùa hộ mệnh, tạm thời đúng là không có cái gì quá đáng lo.

Mãi đến tận đi tới Thần bộ ty sau khi, Đoàn Ngọc mới biết cái này cái gọi là lục phẩm 'Tuần Thành ngân chương', dĩ nhiên chính là Khánh đô Lục phiến môn ý tứ, chuyên môn phụ trách quốc đô an toàn, xưa nay chỉ có các châu tinh nhuệ mới có thể bị chọn lựa, lập xuống công huân sau khi lên cấp cũng rất nhanh, có một nửa Kim Chương đều từng làm chức vị này.

Lại liên tưởng đến quốc quân đặc chỉ như vậy, hẳn nhất thời liền suy tư.

Khánh quốc quốc quân trăm công nghìn việc, chỉ có người khác chờ hẳn, không có hẳn chờ người khác phần.

Cũng may Đoàn Ngọc tựa hồ ở trong lòng hẳn treo số, có chút phân lượng.

Mới giải lao một ngày, liền có một cái công công đến đây, tuyên đọc triệu kiến Đoàn Ngọc ngày thứ hai tiến cung thấy mặt vua ý chỉ, trả lại ra vào lệnh bài.

...

Ngày thứ hai trời lờ mờ sáng, Đoàn Ngọc liền đứng dậy, đi tới Khánh quốc vương cung trước.

Cung điện này có người nói vẫn là tiền triều Đại Hạ lưu lại, nguyên bản chỉ là một chỗ hành cung, xây dựng đến tráng lệ.

Sau đó Khánh quốc lại ở trụ cột trên xây dựng thêm, quy mô lớn lao, thuy khí bốc lên.

Làm cái này Khánh quốc dương mặt thần đạo long khí đầu mỗi nơi, chỉ là tới gần, Đoàn Ngọc liền cảm thấy được trong cơ thể Âm thần vô cùng không thoải mái.

Dù sao cũng là hội tụ Khánh quốc mấy ngàn vạn lê dân bách tính khí vận cùng tín niệm, đi qua pháp chế mà hỗn hợp mà thành Long khí, tuy rằng chỉ là giao long, nhưng trấn áp một ít Nguyên Thần cấp bậc Luyện khí sĩ, vẫn là thừa sức.

Đoàn Ngọc tiến lên, đưa ra lệnh bài, do một cái nội thị dẫn đi Thiên điện, tiến hành một loạt soát người kiểm tra, còn có đột kích lễ nghi huấn luyện.

Hắn sớm biết điểm ấy, liền Quý Thiết đều không mang, thuận lợi sau khi thông qua, đợi có chừng nửa canh giờ, rốt cục có nội giám đến truyền chỉ: "Tuyên Tuần Thành ngân chương Đoàn Ngọc yết kiến!"

Đoàn Ngọc biết vâng lời theo sát truyền chỉ thái giám, đi vào một gian cung điện, cẩn thận tỉ mỉ hành lễ: "Thần Đoàn Ngọc, bái kiến bệ hạ!"

Hầu như là hành lễ đồng thời, hắn cũng cảm giác được chu vi mấy đạo ánh mắt dòm ngó, quả thực như đao giống như từng tắc từng tắc cắt qua , khiến cho hắn không nhịn được nghĩ phải phản kích.

Chỉ là Âm thần cường đại, mạnh mẽ nhẫn nại đi xuống.

Dù sao cũng là vua của một nước, bên người bảo an lực lượng cường đại, cũng hợp tình hợp lý.

Đoàn Ngọc phỏng chừng, lấy Khánh quốc thể lượng, quốc quân mang theo Long khí, e sợ liên Du Thần Ngự Khí cao thủ đều có thể trực tiếp trấn áp, thiên sư đều muốn cảm giác vương váu.

Như vậy hoàn cảnh, lại phối hợp mấy cái Binh gia cao thủ bảo vệ, dù là Chính Dương đạo chủ đến ám sát cũng đến thất bại tan tác mà quay trở về.

"Người chính là Đoàn Ngọc?"

Thôi Phóng ăn mặc áo bông, đang dùng một bát canh thang, hững hờ nói: "Đem thảo nguyên việc, cho quả nhân tinh tế nói đến!"

"Tuân mệnh!"

Đoàn Ngọc cũng biết, Thôi Phóng đối với Thần bộ ty làm sao toàn quân bị diệt không quan tâm chút nào, bởi vậy trọng điểm đặt ở Hắc Sơn cuộc chiến, cùng sau đó chiêu hàng Mông Qua vương tử trên, quả nhiên khiến Thôi Phóng vẻ mặt trở nên hết sức trịnh trọng, cuối cùng dứt khoát thả xuống cái thìa, tinh tế nghe.

"Chính Dương đạo dĩ nhiên thâm thấu đến đây, trầm tư nhớ lại làm cho người kinh hãi!"

Đến cuối cùng, Thôi Phóng đứng dậy đi dạo, bỗng nhiên nói: "Đoàn Ngọc, ngươi lại có biết quả nhân vì sao bổ nhiệm ngươi làm vì Tuần Thành ngân chương?"

"Không biết, nhưng bộ hạ có lệnh, vi thần máu chảy đầu rơi, không chối từ!" Đoàn Ngọc trong lòng liếc mắt, tư thái vẫn là xếp đặt đi ra.

"Rất tốt! Quả nhân muốn tốt cho người tốt quét quét qua cái này Khánh đô bên trong sâu mọt, đặc biệt cùng Bắc Yến tư thông hạng người!"

Thôi Phóng nói xong lời cuối cùng, tiếng nói bên trong đều mang theo một tia sát khí.

Mà Đoàn Ngọc trong lòng lại là cùng gương sáng như thế, biết vị này đa nghi quốc quân rất cục đối với Bát Hiền vương nổi lên hoài nghi, hiện tại muốn dùng chính mình làm đao!

"Quả nhân cho người kim bài lệnh phù, có thể điều một doanh ngự Long quân, liền do huynh đệ người Tần Phi Ngự thống lĩnh tốt. . ."

Thôi Phóng nhìn Đoàn Ngọc, khóe miệng nhắc lên vẻ mỉm cười: "Huynh đệ các người tuy rằng xuất thân dân gian, nhưng cũng hiểu được báo quốc trung quân, so với những kia bất trung bất hiếu sâu mọt lại là tốt lắm rồi. . . Đi xuống đi!"

"Tuân chỉ! Vi thần xin cáo lui!"

Đoàn Ngọc lần thứ hai hành lễ, lùi về sau ra điện.

Đi ra cửa lớn phía sau, loại kia áp lực bỗng nhiên biến mất, cả người cũng là thả lỏng thở ra một hơi dài: 'Quả nhiên. . . Theo ta nghĩ tới như thế, Thôi Phóng không nhìn được muốn động Bát Hiền vương, cái gì điều tra Bắc Yến, đều là danh nghĩa!'

'Chỉ là lúc này dùng, sau đó ta kết cục, khẳng định cũng không ra sao!'

'Đúng là người này ta vừa nảy liếc mắt nhìn, không giống trường thọ hình ảnh, nếu không thể lôi đình làm việc, hay là còn có biến số!'

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Bách Trân

"Ta công dụng, chính là một cái đối kháng Bát Hiền vương đao, thân ở vòng xoáy trung tâm, chẳng trách Khánh đô Thần bộ ty những người kia tránh ta cùng tránh quỷ như thế!"

Đi ra cửa cung sau khi, nhìn phồn hoa huyên náo Thiên nhai, còn có rộn rộn ràng ràng đám người, Đoàn Ngọc sờ sờ cái bụng, nghĩ có hay không muốn trước tiên đi tìm nhà tửu lâu ăn uống thỏa thuê một bữa .

Đang lúc này, một nhóm xa hoa đoàn xe ở trước mặt hẳn dừng lại, xe ngựa có chút vén màn cửa lên một góc, hiện ra Thôi Sơn mặt đến: "Kim công tử, quả thật lâu không gặp!"

Cái này một tiếng 'Kim công tử', quả thật ý trêu tức tràn đầy, lại mang theo một loại nào đó không nói rõ được cũng không tả rõ được mùi vị.

"Xin chào Bát vương gia, trước tiểu thần cả gan mạo phạm, còn xin thứ tội!"

Đoàn Ngọc trong lòng liếc mắt, tiến lên chào.

"Ha ha. . . Cô vương tự nhiên là không trách, dù sao, người nhưng là ta vị huynh trưởng kia trước mặt. . . Người tâm phúc đây!" Thôi Sơn chỉ cười cười: "Người nhìn dáng dấp có trọng trách tại người, liền đi trước đi, Cô vương cũng phải tiến cung thấy mặt vua."

"Hạ quan xin cáo lui!"

Đoàn Ngọc đứng ở ven đường, lẳng lặng quan sát Bát Hiền vương hộ vệ bên cạnh, mí mắt giật lên.

So với lần trước mà nói, người này lại là thực lực tăng mạnh, vừa này có ít nhất hai cái Binh gia cao thủ hộ vệ.

Chính suy tư, lại thấy rõ một đạo nhân tiến lên: "Đoàn huynh, nhìn thấy người bình an trở về, thực là chịu không nổi niềm vui!"

"Hóa ra là Tĩnh Phong đạo trưởng!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, chấp tay chào: "Đạo trưởng nguyên lai cũng tới Khánh đô?"

"Chuyện tầm thường quán quanh người, không thể không đến. . . Muốn mời không bằng ngẫu nhiên gặp, Đoàn huynh nhất định phải cho ta cái mặt mũi, để ta thật tốt cảm tạ người một phen!" Tĩnh Phong không nói lời gì, đem Đoàn Ngọc kéo đến một chỗ tiệm ăn.

Nơi này từ bên ngoài nhìn qua chính là một chỗ đại trạch, mơ hồ có sáo trúc quản dây cung tiếng truyền ra, như là một cái nào đó đại hộ ở ngoài trạch, cũng không đối ngoại công khai doanh nghiệp.

Tĩnh Phong hiển nhiên đối với chuyện này rất tinh tường, tiến lên gọi cửa, lập tức thì có một cái quản sự dáng dấp người nghênh tiếp đi ra, đầy mặt mang cười: "Hóa ra là Tĩnh Phong đạo trưởng, cái này có thể có tháng ngày rồi a!"

"Ta muốn mời tiệc quý khách, theo tốt đẹp nhất đẳng cấp trên!" Tĩnh Phong dặn dò câu, đem Đoàn Ngọc mời đến cổng lớn.

Đập vào mắt nhìn thấy, chính là một cái rất lớn hoa viên, mặc dù là mùa đông, nhưng bên trong muôn hồng nghìn tía, trăm hoa đua nở, dị hương nước mũi.

" ăm? Còn có đạo pháp?"

Đoàn Ngọc thấy vậy, không khỏi nháy mắt một cái: "Vì duy trì cái này một toà hoa viên, nói vậy tiêu hao không nhỏ chứ?"

Hắn làm sao không thấy được, như vậy thịnh cảnh, lại là đem cả toà đại trạch đều bao phủ ở bên trong, phảng phất mở ra trung ương máy điều hòa không khí giống như, khiến người nhất thời không cảm thấy lạnh lẽo.

Phóng tầm mắt Khánh quốc, Đoàn Ngọc cũng là ở trong hoàng cung gặp qua tương tự bố trí.

"Cũng chính là vừa bắt đầu thiết kế bố trí thời điểm tiêu hao chút, sau đó xin mời mấy cái Luyện khí sĩ thay phiên trông coi liền có thể!"

Cái kia quản sự mặc dù nói đến hơi hợt, nhưng Đoàn Ngọc lại là có chút hút vào hơi lạnh, rõ ràng cái này người giật dây tài lực thể lực, e sợ không phải chuyện nhỏ.

"Đến đến, hôm nay chỉ nói phong nguyệt!"

Tĩnh Phong cười nhạt, đem Đoàn Ngọc mời vào một cái tiểu viện.

Tiệc rượu bố trí ở phòng ốc bên trong, một mặt vách tường không, đối diện sân, có thể nhìn thấy bên trong từng thạch thanh bách, chợt có cá chép bơi qua bể nước, nhảy lên thật cao.

Gỗ tử đàn bàn lớn trên, đang có một cái đồ bunn lò lửa nhỏ, nấu một bình nóng hổi nước trà.

Cái này mùi thơm ngát, đình cảnh, bồn hoa, đồ cổ, tranh chữ. . . Mỗi một dạng đều tựa hồ có đặc thù bố trí, đại gia chi khí phả vào mặt.

Đoàn Ngọc an vị, u nhiên thở dài: "Không nghĩ tới. . . Khánh đô trong, còn có cỡ này tiêu dao nơi."

"Đúng đấy, nơi đây chủ nhân muốn nổi bật, lấy thiên nam địa bắc quý trọng đồ vật hội tụ ở đây, tên là 'Bách Trân viên', la xa khắp nơi, châu ngọc tranh thuy, cũng chỉ có chín cái sân, cái này cả vườn mấy trăm người hầu, hầu gái, bếp trưởng, nhạc công, vũ nữ, mỗi ngày chỉ vì cái này chín tịch phục vụ. . . Ta nếu không là dựa vào Bạch Hào sơn tài lực, chỉ sợ một lần liền muốn cho ăn nghèo!"

Tĩnh Phong mỉm cười tiến lên, cho Đoàn Ngọc châm trà: "Nơi này còn có một việc chỗ tốt, chính là tuyệt đối bí mật, ta nhượng bọn họ xuống, không nên quấy rầy chúng ta nói chuyện, trong nhà này liền chỉ có hai người chúng ta, đến. . . Nếm thử cái này Vân Vụ Tước Thiết!"

Đoàn Ngọc khẽ nhấp một cái, cười nói: "Quả nhiên trà ngon! Bực này thời tiết, có thể uống đến phía nam Vân Vụ sơn trà, thực sự là khó được."

Phía nam có linh sơn, tên là Vân Vụ, có người nói quanh năm tràn ngập mây khói, mờ ảo biến hóa, trên đỉnh ngọn núi bao phủ năm màu, nghi có tiên nhân cười rồng ra vào.

Càng bởi vì thế núi hiểm trở, người thường muôn vàn khó khăn leo lên.

Nhưng trên sườn núi sinh một chút cây trà, đến linh khí tẩm bổ, dư vị vô cùng, đồng thời xào chế qua đi giống như tước lưỡi, bởi vậy định danh làm vì Vân Vụ Tước Thiết, chính là nước Sở cống phẩm, nổi tiếng thiên hạ.

Có thể ở nhiều như vậy quyền quý miệng xuống cướp được như thế một khối số lượng, cái này Bách Trân viên chủ năng lượng quả nhiên không phải chuyện nhỏ.

"Nếu là người yêu thích, ta lại đưa tiễn người một cân!" Tĩnh Phong đạo nhân chỉ cười cười.

"Cái này nhưng như thế nào làm cho?" Đoàn Ngọc chối từ hai câu, Tĩnh Phong nhất thời vẻ mặt nghiêm nghị, đại lễ cúi chào: "Làm sao không được? Đoàn ngân chương đối với ta có cứu mạng đại ân, không chỉ có như vậy, người còn cứu sư phụ ta, cứu Chương giáo chân nhân, lớn như vậy ân, tan xương nát thịt cũng khó có thể báo đáp!"

Đoàn Ngọc vội vã nâng dậy, hỏi: "Ngày đó thảo nguyên từ biệt, ta có chuyện quan trọng tại người, các người sau đó ra sao?"

"Sau đó. . ."

Tĩnh Phong cười khổ một tiếng, trên mặt thần sắc phức tạp, hình như có chút cừu hận, lại có chút tiếc hận mê ly: "Cùng Cát Cát bộ hội hợp sau khi, tuy rằng Chương giáo chân nhân lập tức hạ lệnh, thanh tẩy Đan Chu đạo nhân một mạch, nhưng không nghĩ tới, vẫn có cá lọt lưới!"

Dù sao, Bạch Hào sơn bị lôi kéo Nguyên Thần Chân Nhân, cũng không chỉ Đan Chu một cái!

Nếu ra cá lọt lưới, cái kia tiết lộ làm việc che giấu, ở trên thảo nguyên bị đánh lén cũng là không thể tránh được.

". . . Một tràng ác chiến, nếu không là Chương giáo chân nhân cường chống đỡ bệnh thể, đẩy lùi cường địch, ta Bạch Hào sơn hầu như toàn quân bị diệt, dù cho như vậy, cũng gây không ít người. . ."

Tĩnh Phong đạo nhân hai mắt đỏ thẫm: "Đặc biệt Chương giáo chân nhân, lần này tổn hại đạo cơ, tu vị khôi phục đã là vô vọng, vẫn còn có mấy cái sư thúc bá nhẩy ra tranh vị!"

"Loại này bí ẩn, người lại đều nói với ta. . ." Đoàn Ngọc sắc mặt kỳ quái.

Thượng Nguyên thiên sư chết trận sau khi, Bạch Hào sơn chủ lấy Du Thần Ngự Khí tu vị, đã là Bạch Hào sơn đệ nhất cao thủ.

Tuy rằng bị Hạo Nhiên chi khí trọng thương, nhưng nếu từ từ tu bổ, không hẳn không thể hồi phục như cũ.

Nhưng ở thảo nguyên cuộc chiến bên trong, vì đẩy lùi đại địch, mạnh mẽ triển khai bí pháp, tiêu hao nguyên khí căn cơ, trấn áp thương thế, tuy rằng nhất thời thể hiện, đợi đến bí pháp biến mất sau khi, lập tức liền nôn ra máu ba lít, hoàn toàn trở lại bình thường vô vọng.

Đặc biệt này người đã chuyển thế qua một lần, e sợ thọ cũng là không dài.

Ở tình huống như vậy, Bạch Hào sơn náo loạn lên, đã là không thể tránh được.

"Đây là bản môn bí ẩn, nhưng Đoàn huynh người muốn biết, tiểu đệ tự nhiên biết gì đều nói hết không giấu diếm!"

Tĩnh Phong đạo nhân hàm hậu nở nụ cười.

"E sợ. . ." Nhìn thấy cái này quen thuộc vẻ mặt, Đoàn Ngọc lại là trong đầu lóe sáng lên: "Đây là người ý của sư phụ? Muốn tìm ngoại viện? Đan Thành đạo nhân muốn làm vì Bạch Hào sơn chủ mới?"

". . . Thực sự là cái gì đều giấu không qua Đoàn huynh người!"

Tĩnh Phong đạo nhân gật đầu, thừa nhận Đoàn Ngọc suy đoán: "Sư phụ ta xác thực có ý sơn chủ vị trí, nhưng cũng không phải là vì bản thân tư dục, mà là những kia tranh vị người rất không đúng, liền Chương giáo chân nhân cũng hoài nghi trong đó vẫn còn có Đan Chu đồng bọn!"

Nói tới chỗ này, lại là vô cùng không rõ: "Ta xưa nay cũng không nghĩ tới, Chính Dương đạo đối với Bạch Hào sơn thâm thấu, dĩ nhiên có thể đến loại này mức độ!"

"E sợ. . . Không phải Bắc Yến, cũng không phải Chính Dương đạo đây!"

Đoàn Ngọc lại là có ý riêng nói.

Cái kia ẩn tại Đại Hạ tổ chức phục quốc, trước sau là trong lòng hẩn một cây gai.

Đồng thời, đối phương ẩn giấu thế lực cực kỳ kinh người.

Dù sao có chính thống danh phận, chính là đại nghĩa nơi, thậm chí ở trên đại lục này, không biết bao nhiêu cao môn đại hộ, môn phái bí ẩn được qua ân huệ, hoặc là liền dứt khoát là bí mật thiết lập cứ điểm!

Đối với những người kia mà nói, Đại Hạ mới là quân! Khánh, Đông Trần, Sở các loại khai quốc chi quân, bất quá là đánh cướp đại vị loạn thần tặc tử!

Đặc biệt thư viện, tuyệt đối là thế được Đại Hạ hoàng ân, lập trường làm sao, không cần nhiều lời.

Lần này Bạch Hào sơn biến cố, có lẽ cũng có trong bóng tối làm khó dễ ý tứ ở bên trong.

"Đối với lệnh sư, ta ấn tượng vô cùng tốt, cũng đồng ý ra tay, nhưng đây là Bạch Hào sơn Đạo tranh, tại hạ chỉ là một người ngoài. . ."

Đoàn Ngọc suy tư xuống, vẫn là cười khổ lắc đầu.

Tuy rằng hẩn biết Bạch Hào sơn chân chính phản đồ là cái nào mấy cái, nhưng không khẩu răng trắng, nói ra có ai tin?

Càng không cần phải nói, lần này tranh quyền đoạt vị, những kia phản đồ còn kích động mấy cái động tâm tư 'Đan' chữ giữa cao thủ.

Những cao thủ này cũng không phải phản đồ, nhưng tuyệt đối có tranh vị tâm tư, cái này liền đem nước quấy nhiễu càng lẫn lộn.

"Kỳ thực, tại hạ hôm nay tới đây, còn có chuyện thứ hai. . ." Tĩnh Phong đạo nhân hít sâu một cái: "Đoàn huynh nếu một lòng mộ đạo, vì sao không dứt khoát dâng tấu xin nghỉ, đầu ta Bạch Hào sơn? Nếu là như vậy, Chương giáo chân nhân trước đó hứa hẹn, đồng ý toàn lực làm vì Đoàn huynh ở quốc quân trước mặt cứu vãn, thậm chí còn có thể thay mặt sư thu đồ đệ! Dem Đoàn huynh thu vào nội môn!"

"Tê. . ."

Thành ý này , khiến cho Đoàn Ngọc đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Dù sao đạo môn chân truyền, có Đạo chủng phân chia, cơ bản không thể để hoang dã con đường tán tu lẫn đi vào.

Càng không cần phải nói, chương giáo Đan Tâm Chân Nhân còn nguyện ý thay thầy thu đồ đệ.

Nói cách khác, Đoàn Ngọc nếu như gật đầu đáp ứng, lập tức chính là đan chữ giữa phân, cùng kiếp trước sư phụ cùng thế hệ, cái này Tĩnh Phong nhìn thấy còn muốn xưng hô một tiếng sư thúc.

Đồng thời, cũng là hướng về triều đình hệ thống bên trong mò người.

Đạo nhân sớm có qua nghiên cứu, chưa tới Nguyên Thần, một khi bò lên trên Chính ngũ phẩm chức vị, đại thể liền có thể hoàn toàn phá huỷ đạo cơ, đi tới vô vọng.

Lúc này Đoàn Ngọc, người ở bên ngoài xem ra, đã rất gần gũi.

'Vừa là muốn lấy ta làm đao, dùng hết liền vứt, bằng không cũng sẽ không đề bạt đến cấp tốc như thế, vừa lại là chân chính muốn mò ta ra vòng xoáy, còn có tăng hi vọng sống sót, là cái người bình thường đều biết nên làm gì tuyền. . . Thế nhưng!'

Đoàn Ngọc âm thầm cắn răng, Chính lục phẩm quan khí, chính mình Thạch Ấn hoàn toàn tiêu hóa đến, càng không cần phải nói sắp đột phá Nguyên Thần Xuất Khiếu, trở lại Chính ngũ phẩm chức quan cũng bất quá là đồ bỏ.

Thế nhưng. . . Bạch Hào sơn liền đúng là tịnh thổ sao?

Mình lúc này như bức trở ra, chẳng phải là lại đi tới kiếp trước đường xưa đi lên?

Mà ở Khánh quốc cái này con phá thuyền bên trên, có thể so với kiếp trước nhiều kiên trì mấy năm?

Dựa theo thảo nguyên diễn biến đến xem, e sợ trái lại vẫn không có kiếp trước quốc thọ đây!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Ngự Long Quân

Cùng đầy mặt tiếc hận Tĩnh Phong đạo nhân cáo biệt sau khi, Đoàn Ngọc liền tỉnh táo lại bắt ty nha môn.

Hôm nay, hãn Tuần Thành ngân chương công việc chính thức đi xuống, thuộc hạ cũng đều từng cái từng cái đẩy đến, tuy rằng sắc mặt rất khó nhìn, đều là vẻ mặt đưa đám, nhưng tốt xấu nhìn thấy hãn đến sau khi, vẫn là lên tinh thần.

"Thuộc hạ Lý Như Quế, Khâu Dự Đạt, Ngô Tuấn, Trương Trụ, Tưởng Ba, Chu Đại Thiều. . . Bái kiến đại nhân!"

Trong này, Lý Như Quế cùng Khâu Dự Đạt là thất phẩm Ngân Chương, một cái sắc mặt tối tăm, một cái lại mang theo kiên nghị khí, hiển nhiên còn có chút báo quốc nhiệt huyết.

Cho tới Ngô Tuấn, Trương Trụ, Tưởng Ba, Chu Đại Thiều bốn cái, đều là cửu phẩm Đồng Chương, Đoàn Ngọc hơi đảo qua một chút, không có nhìn thấy cái gì nhân tài, nhất thời không hứng lắm.

Nói đến, hãn trúng võ cử sau khi, cũng từng viết thư mời chào qua một văn một võ.

Làm sao đối phương tuy rằng khốn cùng chán nản, như trước không lọt mắt hãn, để Đoàn Ngọc không thể làm gì.

Dù sao cho dù sống lại, thế giới cũng không phải vây quanh một mình người chuyển, đối phương thực sự không muốn, hãn dù cho mạnh mẽ trói

đến, cũng là vô dụng.

"Đứng lên đi!"

Sáu người này đứng dậy, liền thấy được một tên mười bảy tuổi thiếu niên, ăn mặc màu trắng trang phục, vây quanh một cái chồn sương da vây cổ, nhìn quanh trong lúc đó, quả thật là uy nghiêm tràn đầy, không khỏi trong lòng rung mình.

Biết có thể ở châu lý thay chất thành núi, máu chảy thành sông bên trong giết ra đến, đều không phải là nhân vật đơn giản, một ít tâm tình nhất thời thu lại lên.

"Ta thảo mộc măng xuất thân, quốc quân giản rút ta tại lũy lợi trong, một năm không tới, thăng đến Chính lục phẩm, tan xương nát thịt cũng khó có thể báo đáp. . ."

Đoàn Ngọc chậm rãi nói: "Trong lòng các người làm sao nghĩ tới, bản quan mặc kệ, nhưng nếu phát hiện có lười biếng chức thủ, liền chớ trách bản quan vô tình!"

Có kim bài lệnh phù tại người, dù cho Thần bộ ty Kim Chương cũng khó có thể hạn chế hẳn, lúc này nói cái này quả thật không phải đe dọa.

"Thuộc hạ không dám!"

Sáu người này lại là thân thể run lên, vội vã lớn tiếng trả lời.

Đoàn Ngọc ngồi nghiêm chỉnh, hai tay theo đầu gối, chậm rãi hỏi: "Rất tốt, quốc đô bên trong có một toà Bách Trân viên, các người lại có biết nội tình?"

"Bách Trân viên?"

Những người khác cùng nhau hút vào hơi lạnh, một lát sau, Lý Như Quế lên trước một bước: "Đại nhân, Thần bộ ty trong hồ sơ có ghi chép, vị kia Bách Trân viên chủ, tuy rằng chỉ là một cái hào thương, nhưng môn hạ tựa hồ cùng Kim Hà quận vương phủ trên có chút qua lại. . ."

"Kim Hà quận vương?"

Đoàn Ngọc xoa xoa mi tâm, nghĩ tới, người này cũng là tiên quân con, đứng hàng thứ mười hai.

Có người nói tính thích xa hoa, vô cùng yêu phần hoa. Tốt tinh xá, đẹp quá tỳ, tốt thân thể, tốt tiên y, thích mỹ thực, tốt tuần mã, tốt đèn rực rỡ, tốt cổ xúy, thích cổ đồng, tốt hoa điều. . . Nói chung chính là một cái công tử bột, tiêu dao vương gia.

Lại nhớ tới hôm nay Tĩnh Phong đạo nhân ở đây viên hện thấy mình, không hẳn không hề có một chút thâm ý.

Mà Lý Như Quế cũng còn tốt, thân thể của những người khác quả thực là run cầm cập.

Vạn nhất vị này người lãnh đạo trực tiếp muốn dẫn bọn họ thanh tra tịch thu Bách Trân viên, cái kia lập tức chính là cùng nhau kinh động triều chính đại án! Trời thấy, bọn họ có thể không muốn trở thành chính trị đầu đá vật hy sinh a.

"Thì ra là như vậy!"

Đoàn Ngọc gật gù, không nói gì nữa.

Đúng là quét qua những thứ này thủ hạ, tới điểm hứng thú.

Sáu người này tự nhiên đều tinh thông hình danh truy bắt, đồng thời võ công cũng không yếu, ít nhất đều là tông sư, còn có một hai tay tuyệt

việc.

Đặc biệt hai cái Ngân Chương, nếu là cưỡi ngựa chém giết, có lẽ hai cái trói cùng nhau cũng không đủ cho Tần Phi Ngự chém, nhưng nếu không thể buông tha, đơn đả độc đấu, khéo léo bắt giữ, có lẽ một cái liền có thể đem Tần Phi Ngự đẩy ngã.

"Các người lại có biết đây là vật gì?"

Một niệm đến đây, Đoàn Ngọc liền từ trong tay áo lấy ra một mặt kim bài.

Cái này kim bài to bằng bàn tay, khắc lấy Long văn, chính diện là 'Như quân thân lâm' bốn cái chữ triện.

Này chính là quốc quân ban cho kim bài lệnh phù, có thể bằng này điều động một doanh Ngự Long quân, tuy rằng so với truyền thuyết trong Thượng phương bảo kiếm loại hình phải kém lên một bậc, nhưng thất phẩm phía dưới, tiền trăm hậu tấu vẫn không có bao nhiêu vấn đề.

Lấy Đoàn Ngọc Âm thần nhạy cảm, thậm chí có thể cảm giác được một tia màu tím Long khí bám vào bên trên, mang theo lạnh lẽo uy áp.

'Xem ra chỉ là mượn vận, này lệnh bài phía trên khí số, đều có thể so với Chính tam phẩm châu cấp thực quyền quan chức. . . Nếu là lúc này có đạo nhân đến ám sát ta, là tốt rồi chơi!'

Này kim bài vừa ra, dù cho Nguyên Thần đều phải bị áp chế, quang luận võ đạo, cái nào đạo nhân là hãn cái này Nhân tiên chi thể đối thủ?

Trừ phi thiên sư tự mình điều động, nhưng cái này cơ bản không thể!

"A? Đây là. . . Quân thượng ngự ban cho kim bài?"

Mấy cái Ngân Chương Đồng Chương vẫn rất có mấy phần nhân lực, lập tức hướng về kim bài làm thấy mặt vua thi lễ, vẻ mặt cũng yên ổn rất nhiều.

Ít nhất, biết có quốc quân đứng ở phía sau, chống đỡ cường độ lớn như vậy, cái kia chính là Khánh quốc lớn nhất chỗ dựa, bọn họ còn sợ cái nào?

Không cần nói Kim Hà quận vương, chính là Bát Hiền vương Thôi Sơn, cũng không dám cùng khâm sai cứng đĩnh, đây chính là Long khí uy nghiêm nơi!

"Hừm, các người đi theo ta!"

Đoàn Ngọc thu rồi lệnh bài, trực tiếp mang theo sáu người, cười khoái mã, đi tới Ngự Long quân doanh, tìm tới Tần Phi Ngự.

"Đại ca!"

Tần Phi Ngự nhăn nhó tiến lên, có chút sừng mặt sừng mũi.

"Chuyện gì xảy ra?"

Đoàn Ngọc nhìn thấy này cảnh, vẻ mặt lập tức động lại.

"Không có gì. . . Ngày hôm qua cùng mấy tên thủ hạ luận võ, đều đánh thắng!" Tần Phi Ngự kiêu ngạo nở nụ cười.

Ngự Long quân chính là thiên tử thân quân, ngạo khí không thể tránh được, huống chi một cái hàng không thực quyền Doanh trưởng?

Bất quá trong quân tự có một bộ quy củ, Tần Phi Ngự trước tiên biểu diễn võ lực, luận võ bắn tên, bài binh bày trận, từng cái đem thủ hạ đâm đầu thu phục, lại rộng rãi tát tiền bạc, liền có thể thu thập đến gần đủ rồi.

Đương nhiên, chỉ là thu thập đến có thể nghe theo hiệu lệnh mức độ, nếu muốn trở thành tử trung, thậm chí theo tạo phản, không có mười mấy năm kinh doanh, đó là nghĩ cũng đừng nghĩ.

Lúc này Tần Phi Ngự, rõ ràng chỉ tiến hành đến bước thứ nhất, còn chưa kịp thi ân.

"Ngự Long quân giáo úy Tần Phi Ngự!"

Đoàn Ngọc nhưng lại không ồn ào, lấy ra kim bài: "Lấy quốc quân mệnh lệnh, người lập tức điều binh năm trăm, theo ta xuất kích!"

"Vâng!"

Tần Phi Ngự quỳ xuống đất, hành đại lễ, xuống điều binh khiên tướng.

Không đến bao lâu, trên giáo trường tướng sĩ nằm dày đặc, phóng tầm mắt nhìn tới, tất cả khoác nạm sắt lá giáp, binh sĩ mỗi cái lưng hùm vai gấu, cực kỳ tinh nhuệ.

Khánh quốc ở vào bốn mặt đều địch, Ngự Long quân càng là tinh nhuệ bên trong tinh nhuệ, tự nhiên không phải bình thường châu binh quận binh có thể so với.

Thậm chí cái này 500 người hội tụ, binh qua mọc như rừng, nhưng không có một tia náo động tiếng, Thiết Huyết sát khí ngưng tụ, khả kinh nguyên thần!

"Các người theo ta ra doanh, chuẩn bị vây quét phản nghịch!"

Đoàn Ngọc nói lời kinh người, sau lưng mấy cái Ngân Chương Đồng Chương càng kinh hãi hơn thất sắc.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ ra, vị này Tuần Thành ngân chương vừa lên đài, dĩ nhiên liền muốn làm lớn chuyện.

Đồng thời xem cái này chiến trận, tuyệt đối thanh thế không nhỏ!

"Trong thành động binh. . . Cái này. . . Trước hết xin chỉ thị bảo hộ thành Bình Mã ty!"

Khâu Dự Đạt lắp bắp nói.

"Ta chính là Tuần Thành ngân chương, phát hiện địch tình, có gấp thời quyết đoán quyền lực, huống chi, còn có quốc quân kim bài ở đây, người nghĩ kháng mệnh hay sao?"

Đoàn Ngọc lấy ra kim bài, Khâu Dự Đạt sắc mặt tối sầm lại, quỳ xuống dập đầu lạy: "Thuộc hạ không dám!"

"Đã như vậy, các người sáu cái nơi nào cũng không muốn đi, liền cùng sau lưng ta!"

Đoàn Ngọc cười híp mắt nói.

Từ tình huống xấu nhất cân nhắc, những thứ này thủ hạ bên trong không hẳn không có cái khác thế lực gián điệp, bởi vậy dứt khoát đều câu ở bên người, từ tương đối sạch sẽ trong quân doanh điều binh khiển tướng.

Cho tới thoáng khác người?

Thôi Phóng nếu dùng hãn cây đao này, chỉ lo lảng không đủ nhanh, không đủ tàn nhẫn!

Chỉ cần có thể bắt được bằng cứ cụ thể, tự nhiên có công không tội.

"Đại ca. . ."

Tần Phi Ngự chinh quân xong xuôi, đi tới Đoàn Ngọc trước mặt: "Đây là muốn động thủ?"

"Yên tâm, chỉ là thanh lý một ít tạp ngư!" Đoàn Ngọc mỉm cười động viên: "Đáng tiếc lần này người vẫn là không thể phá đến bình cảnh!"

Tuy rằng cái này Ngư Long quân vô cùng tinh nhuệ, nhưng khoảng cách chân chính tinh binh vẫn là kém hơn một bậc, nhân số càng là không đủ.

"Ta là không sao. . . Đại ca người. . ."

Tần Phi Ngư mặt lộ vẻ vẻ ưu lo.

Hắn nhưng là biết Đoàn Ngọc trước mắt chính diện lâm bình cảnh, cũng kỳ quái vì sao đại ca chậm chạp không có đột phá.

"Thuận theo tự nhiên liền có thể!"

Đoàn Ngọc lại hết sức thản nhiên.

Vốn là nếu là mạnh mẽ đột phá, lần trước thánh chỉ xuống lúc liền có thể.

Nhưng hắn Nhân tiên chi thể đã vô cùng mạnh mẽ, phối hợp yêu đao Quỷ Thiết, không sợ hãi bình thường Nguyên Thần, đương nhiên muốn tìm kiếm hoàn mỹ đột phá.

Đơn giản mà nói, chính là tìm kiếm một tia thời cơ, một cách tự nhiên mà lên cấp, giống như nước mẫn từ dật ra!

Huống chi, từ cổ chí kim, nói không chắc hẳn là cái thứ nhất lấy Nhân tiên chi thể đột phá, tu luyện lại là Triện Khắc sư bí truyền, tự nhiên cùng bình thường Đạo chủng đột phá Nguyên Thần không giống.

Trong này nhỏ bé chỗ, liền cần chậm rãi thể ngộ năm.

Lúc này Đoàn Ngọc, thực sự là không có chút nào gấp.

Ngược lại, nhìn đại quân điều động, trên mặt trái lại mang theo một nụ cười.

Người bình thường có lẽ lúc này thấp thỏm, nhưng hẳn lại là tính trước kỹ càng.

Ít nhất, trong thành mấy nhà ở ngoài thông Bắc Yến thương hộ danh sách, từ lúc hẳn trong ký ức.

"Cái này mấy nhà ẩn núp cực sâu, lại thêm vào trước Bắc Yến cử động, lúc này không hẳn không có chứng cứ. . . Trước tiên trao cá nhỏ, lại tìm hiểu nguồn gốc!"

Trước đoạn thời gian đó, thảo nguyên gió nổi mây vần, mấy đường tinh nhuệ tình báo tiết lộ, những thứ này thương hộ làm cái này ám tử, khẳng định bị bắt đầu dùng qua, lưu lại vết tích.

Mà Đoàn Ngọc trước khi lên đường, liền làm tốt xấu nhất dự định.

Nếu là không thu hoạch được gì, cùng lắm thì nộp lên trên kim bài chính là, lại xấu bất quá bỏ chức lẫn trốn, sợ cái gì?

Nhưng nếu có thu hoạch, vậy kế tiếp, chính là trong ký ức cái khác mấy nhà cao môn đại hộ.

Cái kia là chân chính quan chức quan nhà, trong đó còn có hoàng thân quốc thích!

"Nếu đến rồi, liền giáo hẳn cái long trời lở đất!"

Đoàn Ngọc bỗng nhiên quyết định: "Đồng thời. . . Trong đó có mấy nhà, kiếp trước cảm giác thấy hơi quái dị, hiện tại tinh tế hồi tưởng, rất có thể không phải Bắc Yến cùng Chính Dương đạo thể lực, mà là thuộc về cái kia hậu trường hắc thủ, ta cũng không cần nhân cơ hội đưa nó chọc ra đến,

chỉ cần tìm được mấy cái ba phải cái nào cũng được manh mối, những kia quốc quân nhất định phải giơ chân!"

Cái này cũng là hấn mục đích một trong.

Đang bảo đảm tự thân an toàn đồng thời, đem cái kia hắc thủ bại lộ ở dưới ánh mặt trời.

Quy tắc ngầm bất luận có mạnh đến đâu, như trước chỉ là quy tắc ngầm, bãi không tới ở bề ngoài.

Mà ẩn tại thế lực , tương tự cũng là như thế!

Chỉ cần có thể gây nên một nhà quốc quân chú ý, tăng cao cảnh giác thậm chí điều động nhân thủ điều tra, động tác này liền không tính uống phí.

'Đại Hạ như mạnh mẽ thật sự lớn, làm sao sẽ diệt vong?' Đoàn Ngọc giục ngựa ra quân doanh, khước miệng khẽ nở nụ cười ý: 'Vương triều hưng suy, chính là lịch sử quy luật, thiên đạo nơi! Đã chết qua người, còn muốn muốn nghịch thiên? Hỏi qua ta không có?'

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Mật Thất

Khánh đô, Tam Hùng thương hội.

Này thương hội có người nói đã từng là ba vị kết nghĩa kim Lan huynh đệ khai sáng, mỗi một cái đều là quản lý có tài, tự nghĩ ra làm xuống thứ nhất nhà cửa hàng bắt đầu, đến nay đã năm mươi bảy năm rồi.

thế lực khắp được liệu, thuộc da, lương thực cùng rất nhiều ngành nghề, sau lưng càng là nghe đồn có mấy vị quý thích phần tử, ở Khánh đô bên trong cũng là đứng đầu cửa hàng một trong.

Tổng bộ, Tam Hùng lâu.

Quản sự Tổng Nghi vẻ mặt tươi cười, đi khắp bát phương, cùng khách hàng chào hỏi, mạnh vì gạo, bạo vì tiền.

"Tam gia đã lâu không gặp, vừa vặn trong lâu mới đến hai con tuần mã, chính là thảo nguyên huyết thống, ngài có muốn nhìn một chút hay không?"

"Ai nha, này không phải là Triệu công tử sao? Chúc mừng có tin mừng Lâm nhi, người đến, cho vị công tử này đưa lên một mảnh trường sinh khóa vàng, xem như tặ nhân quà tặng!"

"Giang lão gia, ha ha. . . Đêm nay tiệc rượu, không gặp không về!"

. . .

Như vậy bao quanh một vòng đi xuống, đợi đến trở lại sân sau lúc, Tống Nghi sắc mặt lại là trở nên cực kỳ nghiêm túc, nhìn trong tay một cái giấy đoàn: "Dĩ nhiên chọn dùng loại này đẳng cấp cao nhất đưa tin, cũng không sợ bại lộ, ai. . ."

Hắn thở dài một tiếng, tăng nhanh bước chân, đi tới trong một gian mật thất: "Lão gia, có tin tức!"

Mật thất này bốn phía đóng kín, dù cho ban ngày cũng là gió thổi không lọt, chỉ đốt một toà chân nến.

"Xảy ra chuyện gì?"

Ở chân nến phía sau, là một tên tóc bạc sừng sững ông lão, tên là Tống Trấn Hùng, chính là năm đó Tam Hùng một trong.

Thời gian là lớn nhất lợi khí, đã từng tiểu ngạo thương hải Tam Kiệt, lúc này hẳn chính là "thực quả cận tồn" một cái.

"Đẳng cấp cao nhất đưa tin, mời xem!"

Tống Nghi là Tống gia đáng tin, lúc này nghiêm túc đem giấy đoàn giao lên, mở ra sau trắng lóa như tuyết.

Tống Trấn Hùng trầm ngâm xuống, lấy ra trên tay một viên nhẫn, xoay mở cơ quan, lấy ra một ít bột màu trắng.

Tống Nghi tự mình ở bên cạnh phụng dưỡng, mang tới nước ấm chuyển đi, tung trên giấy, lập tức liền hiển hiện ra từng hàng màu đỏ chữ nhỏ.

"Quốc quân đã bổ nhiệm Đoàn Ngọc làm vì Tuần Thành ngân chương, còn cho một doanh binh, chuyên môn phụ trách truy tra Bắc Yến mật thám?"

Tổng Trấn Hùng nheo mắt lại, có chút hồi ức sắc thái.

Hắn mặt ngoài trên là một cái lợi ích tối thượng đại thương nhân, lén lút lại là Bắc Yến phái tới mật thám.

Chỉ là ở Khánh quốc mấy chục năm, Tổng gia cũng ở đây khai chi tán diệp, chỉ có rất ít mấy cái đáng tin thân tín mới biết tin tức này.

"Đông chủ, cái này Đoàn Ngọc cũng không phải người hiền lành, yêu thích ngoài dự đoán mọi người, trước ở Diệp Châu, đã hỏng rồi chúng ta một lần chuyện, lần này chỉ sợ là lai giả bất thiện a!"

Tổng Nghi lo lắng nói: "Trước phụng mặt bắc mệnh lệnh, chúng ta động đến quá mức lợi hại, sợ là lộ ra không ít sơ sót."

Ẩn núp bất động mật thám, một tuyến liên hệ, có rất ít bại lộ cơ hội, nhưng lần trước thảo nguyên hành trình, Bắc Yến vì thắng lợi, cũng trả giá rất nhiều đánh đổi.

Đầu tiên chính là Khánh đô trong thám tử bốn phía điều động, lan truyền tin tức, cái này lập tức gây nên Thôi Phóng cảnh giác, mới có Đoàn Ngọc việc.

"Chúng ta quan hệ đan xen chẳng chặt, cái kia Đoàn Ngọc chỉ là một cái Chính lục phẩm, không bay ra khỏi cái gì bọt nước đến, bảo hiểm tổng hợp để. . . Người trước tiên đi ngoài thành trang bên trong, để cái kia mặt bắc đến mấy người lập tức tránh né khó khăn!"

"Hừ, này cái dân gian, nhiều lần phá hỏng đại sự của ta, đợi đến mặt bắc khôi phục như cũ lúc, tất cái thứ nhất giết tế cờ! Thậm chí không cần mặt bắc động thủ, chúng ta liên thủ phát động, cũng có thể để cho hắn chết không có chỗ chôn!"

Tổng Trấn Hùng lão mà di cay, đợi đến mở mắt ra lúc, đã là quang mang bắn ra bốn phía.

"Tuân mệnh!"

Nhìn Tổng Nghi nhanh chân đi ra ngoài, hắt trầm ngâm xuống, đóng lại mật thất cửa lớn, suy nghĩ một chút, lại khởi động mấy cái trận thế.

Mật thất này xây dựng chỉ lúc thì có qua thiết trí, đợi đến cái này mấy cái cơ quan vừa mở, trừ phi hắt chủ động đi ra ngoài, bằng không bên ngoài muốn vào đến, chỉ có đem mật thất vách tường hủy diệt mới có khả năng.

Hoàn thành tất cả những thứ này sau khi, Tổng Trấn Hùng dặm chân một cái, đứng lên, đi tới một mặt vách tường trước.

Tay phải hắt đặt tại nơi nào đó tường gạch vị trí, nhất thời ao hăm đi vào, một mặt vách tường lui về phía sau, hiện ra một cái Thần vị đến.

"Chủ công!"

Tổng Trấn Hùng nghiêm nghị điểm hương, hướng về thần vị làm ba bái chín khấu lễ, vẻ mặt cực kỳ thành kính.

Đây là chỉ có chính hắt mới biết bí mật , liền ngay cả tâm phúc Tổng Nghi, cùng với mấy con trai đều không biết được!

Hắt chủ nhân chân chính, rõ ràng là trước huy hoàng Đại Hạ triều, hắt cũng tự nhận là Đại Hạ di dân, cũng không phải là Khánh quốc cùng Bắc Yến người!

Khẩn thềm chốc lát sau khi, thần vị nổ vang, loáng thoáng hiện ra một cái bóng.

Cái này cái bóng mơ mơ hồ hồ, cực kỳ khó khăn mở miệng: "Sâu sắc ẩn núp, dù cho bại lộ, cũng không được tiết lộ Đại Hạ quan hệ!"

Chỉ là nói một câu, cái bóng liền ầm ầm nổ tung, liền thần vị trên đều hiện lên ra vài tia vết rách.

"Âm dương cách xa nhau, truyền câu nói cũng là như vậy khó khăn, đặc biệt ở cái này Khánh đô trong. . . Ta cả đời này, loại này phương thức liên lạc chỉ dùng qua ba lần. . ."

Tống Trấn Hùng nhìn thần vị, ánh mắt mê ly, mấy lần giơ tay, nhưng cũng không dám rơi xuống.

Dù sao, nếu bàn về bí mật, đem những thứ này toàn bộ hủy diệt mới là tốt nhất.

Nhưng hắc tế báii này thần vị đã mấy chục năm, hình thành rồi bản năng, cái này liền phảng phất cuồng tín đồ mặt quay về phía mình thờ phụng Thần Chi pho tượng, có mấy cái có thể ra tay đập phá?

Huống chi, là người liền có một ít may mắn.

Mấy chục năm cũng không từng bại lộ, có lẽ liền có thể che giấu cả đời?

Đang lúc này, bên ngoài truyền đến một trận náo động.

Tống Trấn Hùng cắn răng một cái, để cơ quan trở về hình dáng ban đầu, nhanh chân đi ra mật thất, đi tới trước đài: "Xảy ra chuyện gì?"

"Đông. . . Đông chủ!"

Mấy cái chương quỹ xui lơ ngã trên mặt đất, nhìn một làn sóng lớn binh xông tới, rõ ràng đao chấp thương, hầu như sợ đến nói không ra lời.

An cư Khánh đô con dân, bao nhiêu năm chưa từng thấy cái này chiến trận, một khi đụng đến sau quả thật là bị dọa sợ.

"Ngự Long quân?"

Tống Trấn Hùng nhìn thấy binh sĩ vũ khí trên tiêu chí, càng là mí mắt giật lên, chấp tay tiến lên: "Các vị quân gia, các người. . ."

"Phụng Tuần Thành ngân chương mệnh lệnh, Tam Hùng thương hội chứa chấp không hợp pháp, tất cả nhân viên giống nhau bắt xuống, tất cả hàng hóa phòng ốc giống nhau thanh tra tịch thu, nếu có phản kháng, trực tiếp giết!"

Tần Phi Ngự một thân thiết giáp, nhanh chân đi tiến vào, sát khí lẫm liệt.

Trên người khôi giáp cùng trên vỏ đao, vẫn còn có dính dáng tới máu tươi nhỏ xuống đến.

"A!"

Nhìn thấy tình cảnh này, chu vi nhất thời phát ra từng tiếng la lớn.

"Vị này giáo úy, có hay không có hiểu lầm, chúng ta cửa hàng nhưng là có Bát Hiền vương phần tử!"

Tống Trấn Hùng lúc này trái lại tỉnh táo lại, ngoài cười nhưng trong không cười nói .

"Ta quản người hậu đài là ai? Cho ta bắt được!"

Tần Phi Ngự nanh cười một tiếng, vỏ đao một điểm.

Tống Trấn Hùng hai tay hơi động, chung quy không có phản kháng, ngoan ngoãn bó tay chịu trói.

Nhìn thấy tình cảnh này, Tần Phi Ngư trong mắt lóe lên một tia vẻ lạnh lùng, trực tiếp rút đao.

Phốc!

Máu tươi tung toé!

Tổng Trấn Hùng kêu thảm một tiếng, tay phải gân tay thành linh bị cắt!

"A. . . Người!"

Đau nhức phía dưới, hãn phần nộ đứng dậy, cũng không biết nơi nào đến đại lực, dĩ nhiên một cước đem bên cạnh Ngự Long quân binh sĩ đập bay.

"Quả nhiên là cái thâm tàng bất lộ cao thủ, còn dám phản kháng?"

Tần Phi Ngư đột nhiên lùi về sau, sau lưng thì có mấy cái Trường thương binh tiến lên, trường thương đột xuất, đâm nhập Tổng Trấn Hùng trong bụng.

Đáng thương cái này lão đầu dù cho một thân tông sư võ nghệ, tay phải gân tay bị cắt, liền đi tới bốn thành, lại bị bốn phương tám hướng tinh binh vây công, không có mấy chiêu liền bị thua, ruột đều chảy ra.

Nhìn thấy tình cảnh này, chu vi những kia hồ bằng cầu hữu, nguyên bản công tử bột tính tình đến rồi, tưởng muốn phát tác, lập tức im lặng không lên tiếng, sắc mặt tái nhợt, đã biến thành rụt đầu chim cú.

"Đại ca sớm có dặn dò, đối phó các người, bớt nói, giết nhiều người chính là!"

Tần Phi Ngư tiến lên, nhìn còn đang giãy dụa Tổng Trấn Hùng:
"Thanh Hoa thương hội, Tạ gia, Lý gia cũng đã bị sao, chứng cứ đã có,

người càng phản kháng, bị chết càng nhanh!"

Cái này mấy nhà, đều là Bắc Yến mật thám, hoặc là liên lạc qua mật người, có hai nhà liền ngay cả Tống Trấn Hùng cũng không biết.

Nhưng nghe đến đã thanh tra tịch thu ra chứng cứ, chính là bằng chứng như núi, Tống Trấn Hùng quả thực chết không nhắm mắt.

"Cho ta xét nhà!"

Tần Phi Ngư vung tay lên, hai hàng binh sĩ lập tức vọt vào, bắt đầu niêm phong hàng hóa cùng phòng ốc.

Không đến bao lâu, lại có phát hiện: "Khởi bẩm giáo úy, phát hiện một mật thất!"

"Ồ? Xem ra là một con cá lớn!"

Tần Phi Ngư nghe được sau lưng một cái âm thanh truyền đến, không khỏi xoay người, liền nhìn thấy Đoàn Ngọc mang theo mấy người, đem Tống Nghi bắt được trở về.

"Nhìn hẩn phương hướng, hẩn là đi ngoài thành cái kia trang, ta đã ra lệnh cho thủ hạ mấy cái Ngân Chương Đồng Chương đi tới đó, hẩn là cũng có thể có thu hoạch. . ."

Đoàn Ngọc khẽ cười một tiếng: "Nếu là không có. . . Vậy này giúp người chính là bị thẩm thấu, gốc rễ trên đều nát, cùng nhau hạ ngục đi."

Cái này chính là tiên tri chỗ tốt nơi.

Người khác tra án, đều phải từ nhỏ manh mối bắt đầu, kéo tơ bóc kén, có lúc còn dễ dàng đi nhầm đường.

Nhưng Đoàn Ngọc không giống! Hắn có tấn công chiếm đóng tại người, trực tiếp liền biết phản đồ là cái nào mấy nhà, đón lấy bất quá trước tiên phá cửa bắt người, sẽ tìm tìm chứng cứ thôi.

Cái này thì tương đương với gian lận! Nhưng Đoàn Ngọc thích nhất chính là gian lận!

Người sống một đời, vốn là đã gian nan như vậy, có đường tắt không đi, nhất định phải thử một chút khiêu chiến khó khăn, cái kia không gọi hùng tâm, mà gọi não đánh!

Trước mấy nhà, đều là kiếp trước Đoàn Ngọc nghe thấy chính mắt thấy, có phản quốc hiềm nghi.

Tuy rằng sớm một quãng thời gian, có lẽ có ngộ thương, nhưng lật tổ phía dưới, ai quản được nhiều như vậy?

Cho tới cái này một nhà, lại là hắn đặc biệt xác định đi ra, cảm giác nước rất sâu một chỗ.

Không chỉ có là Bát Hiền vương quan hệ, càng bởi vì nơi này rất có thể vẫn là một chỗ Đại Hạ bí ẩn cứ điểm!

Tuy rằng chỉ là suy đoán, nhưng cũng là có giết sai, không buông tha.

Thậm chí, còn có chút mơ hồ hưng phấn.

Kiếp trước màn đen, rốt cục bị chính mình kéo ra, có thể nhìn thấy một điểm chân thực.

"Đại nhân, bên trong mật thất có cơ quan, chúng ta đã chết qua ba cái huynh đệ!"

Lúc này, lại có binh lính đến bẩm báo.

"Lại nhiều hơn điều người đến, cho ta đào!"

Đoàn Ngọc vung tay lên, không quan tâm chút nào thương vong.

Ngược lại có triều đình trợ cấp, huống chi trước xét nhà lúc , dựa theo quy tắc ngầm, từng cái từng cái cũng là ăn được miệng đầy nước mỡ, lúc này liền đến bán mạng thời điểm.

Mà lại thế nào đi nữa bí ẩn thâm độc cơ quan, cũng chỉ có thể khoe oai nhất thời.

Ở Đoàn Ngọc không kiêng dè chút nào lấy mạng người đi tiêu hao thí nghiệm thời điểm, kết cục cũng đã nhất định.

Cái này chính là lấy lực phá xảo, tựa như ngân hàng tử sắt lại thế nào đi nữa kiên cố, cũng không ngăn được giặc cướp trực tiếp liền cái rương đều cùng nhau cướp đi!

"Đại nhân, đã đánh vào mật thất, phát hiện lượng lớn thư khoản!"

Một lát sau, thì có tin tức tốt truyền đến , khiến cho Đoàn Ngọc trên mặt mang theo một nụ cười: "Đi, cùng đi nhìn!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Tà Thần

Bên trong mật thất.

"Đại nhân!"

Mấy cái Thập trưởng Ngũ trưởng hành lễ: "Nơi này mật thất vô cùng ác độc, lại vẫn dùng Tây Nhung Huyết Tà thuật!"

"Hả?"

Đoàn Ngọc tiến lên, ở bên tường nhìn ngó, xoa xoa xuống vách tường, lại cạo mặt ngoài một tầng, phát hiện quả nhiên có một ít màu đỏ sậm.

Đây là Tây Nhung tà thuật, nói đến cũng là đạo thuật một cái chi nhánh, yêu thích lấy người làm vì tế phẩm, triển khai nguyên rửa các loại yêu pháp.

Xem cái này vách tường, năm đó rèn đúc lúc, khẳng định giết người lấy máu, bôi lên mỗi một nơi, đồng thời phụ lấy ác độc nguyên rửa.

Bất kỳ tên trộm phi tặc, một khi mạo muội tiến vào, nói không chắc sẽ cả người hóa thành mủ máu mà chết!

Nhưng nói đến, vẫn là chạy không thoát một cái đạo pháp phạm trù.

Tổn thất mấy người lính sau khi, những thứ này Đội trưởng Ngũ trưởng lập tức tìm đến máu chó đen lấy độc công độc, lại thêm vào Thiết Huyết sát khí vọt một cái, cái gì nguyên rửa đều là không còn một mống.

Ngược lại là những kia chân chính độc tố cơ quan, lại khiến Ngự Long quân có tổn thất.

Bàn tính được, vì phá vào mật thất này, dĩ nhiên trả giá mười chết đánh đổi, so với trước xét nhà gộp lại đều nhiều.

Thế nhưng trả giá như vậy đánh đổi, cũng có thu hoạch.

"Đại ca. . ."

Tần Phi Ngự lật mấy quyển khoản, có chút cau mày: "Lão này thật cẩn thận, dùng đều là mật ngữ viết. . ."

"Phàm là đại thương hội, cái nào quan chức không muốn hiếu kính? Nhà ai huân quý không ăn làm cỗ? Cái này một quyển hồi lộ sổ sách gốc nhìn như kinh người, trên thực tế trừ phi người nghĩ tàn sát Khánh quốc quan trường, nếu không thì không bằng cầm nhóm lửa!"

Đoàn Ngọc mục đích sáng tỏ, hắn cũng không phải thật sự vì làm Thôi Phóng đao, làm vì đối phương quét sạch chương ngại đến, chỉ là vì đối phó Bắc Yến cùng Chính Dương đạo, cộng thêm này hậu trường hắc thủ mà thôi.

"Muốn nói chứng cứ, không phải sớm đã có sao. . . Cái này thương hội trong, có Vũ Vân hầu một thành làm cỗ, vậy thì tìm hắn đi!"

"Vũ Vân hầu?"

Bên cạnh vài tên Đội trưởng sợ hết hồn, hầu như ngã oặt: "Đây cũng là Bát Hiền vương nhạc phụ a. . ."

"Đương nhiên, dù sao cũng là một cái thế tập Hầu gia, chúng ta không có cách nào làm như thế, vậy trước tiên đem chứng cứ nộp lên, xin mời quân thượng quyết đoán chính là. . . Đi thôi!"

Đoàn Ngọc ánh mắt quét qua, đột nhiên phần lưng phát lạnh, trong óc Thạch Ấn nổ vang, phảng phất bị cái gì dòm ngó giống như, nhất thời dừng lại đi ra ngoài bước chân: "Chờ một chút!"

"Đại nhân?"

Mấy cái Đội trưởng vây quanh, Tần Phi Ngư càng là rút đao ở tay, nhìn quanh bốn phương.

"Bức tường kia, cho ta hủy đi!"

Đoàn Ngọc tinh tế cảm nhận một thoáng, chỉ vào một mặt vách tường, thành linh chính là trước cơ quan thần vị nơi!

"Tuân mệnh!"

Mấy cái binh sĩ cầm xẻng những vật này tiến lên, ra sức một đòn.

Phốc!

Vách tường phá tan cái hang lớn, đột nhiên, một loại chất lỏng màu đỏ phảng phất sôi máu giống như, không ngừng bắn tung tóe.

"A!"

Trong tiếng kêu gào thê thảm, cái kia hai cái đao động binh lính bị bay một thân, máu thịt từng khối từng khối rớt xuống, lại bị ăn mòn thành hai bộ bạch cốt!

Cùng lúc đó, Đoàn Ngọc ánh mắt một mê, chỉ cảm thấy thân ở một trong màn sương mù.

Bốn phía mờ mịt một mảnh, chỉ có một vệt kim quang rơi xuống, phá tan con đường.

Nghi trượng xe loan, thị nữ cầm vệ, giống như đế vương đi tuần, mười tám nhấc hoàng kim đại loan bên trên màn che xốc lên, một đôi mắt màu xanh quan sát mà tới.

Chỉ là vừa tiếp xúc, Đoàn Ngọc Âm thần liền cảm giác dường như muốn bốc cháy lên.

"Thần Chi!"

"Đây là một cái âm tào địa phủ đến Âm thần!"

Đoàn Ngọc cắn đầu lưỡi một cái, cả người đột nhiên một giật mình, liền thấy được thần quang tràn đầy, hóa thành một chỉ điểm sát mà xuống!

Mà bên người bất luận là Tần Phi Ngự, vẫn là cái khác Đội trưởng, dĩ nhiên đều trong nháy mắt ánh mắt mê ly, hoàn toàn không biết né tránh.

"Lớn mật, người dám giết quan?"

Hắn chợt quát một tiếng, hết sức khẩn cấp thời khắc, lấy ra quốc quân ban xuống kim bài lệnh phù.

Coong!

Cái này một chỉ điểm sát ở kim bài bên trên, dĩ nhiên phát ra hồng chung đại lý giống như nổ vang.

Cùng lúc đó, kim bài trên quang mang lóe lên, tử khí hội tụ, hóa thành long ảnh, phảng phất chịu đến khiêu khích, đột nhiên nhào ra.

Hống hống!

Cái này màu tím long ảnh bỗng một cái mà ra, thân hình liền không ngừng bành trướng, màu sắc cũng từ tím hóa xanh, từ xanh hóa vàng ròng,

cuối cùng biến thành một cái mắt tím màu đỏ giao long, hướng về Thần Chi đội ngũ vọt một cái!

Chỉ thấy y trường tán loạn, cái kia từng cái từng cái thị nữ cùng Chấp Kim Ngô bị không ngừng càn quét , hóa thành người giấy rơi xuống đất.

Mà từ xe loan ở trong, nhưng là đồng dạng truyền đến một tiếng Long ngâm, nhưng không thấy long ảnh, có vẻ miệng cộp gan thỏ.

Xích Giao rít gào, dù sao nơi đây chính là Khánh quốc quốc đô, lập tức từ chu vi hiện ra lượng lớn xích khí, rơi xuống người nó, vảy giáp sáng rõ, đột nhiên vọt một cái.

Răng rắc!

Phảng phất kính vỡ vụn.

Đoàn Ngọc phục hồi tinh thần lại, liền nhìn thấy vẫn là ở âm u trong mật thất, tay mình nắm kim bài.

Bất luận lúc trước thần ảnh, vẫn là giao long, đều là biến mất không còn tăm tích.

"Thật là lợi hại!"

Hắn nhìn một chút chu vi, có chút lòng vẫn còn sợ hãi, biết vừa nãy thật sự chịu đến một cái Thần Chi ám sát!

Đối phương mượn mật thất này âm u hoàn cảnh, thần thông phát huy ít nhất có tám thành!

May là chính mình có kim bài hộ thân, phía trên Long khí chính là âm hồn loại hình khắc tinh! Lại thêm vào nơi đây chính là Khánh quốc quốc đô, lại nhiều ba phần mười trợ lực, mới sợ quá chạy đi này thần.

Nếu không thì, cũng chỉ có rút ra Quỷ Thiết, bại lộ Nhân tiên thân.

"Vừa nãy dòm ngó, chính là này thần?" Đoàn Ngọc một cái giật mình: "Không đúng!"

Hắn nắm lên một cái trường mâu, hướng về phía đã chảy xong màu đỏ đan dịch bức tường đâm một cái, lực quán thiên quân phía dưới, gạch bay tán loạn, hiện ra một toà thần đài.

Chỉ là lúc này cái này thần đài đồng dạng bị ăn mòn hơn nửa, hắn nhanh tay nhanh mắt, trường thương vẩy một cái, đem một khối ăn mòn quá nửa thần vị hất đi ra.

"Chúng ta đi!"

Chợt, Đoàn Ngọc thở dài một hơi, đi ra mật thất.

Lại thấy ánh mặt trời sau khi, Tần Phi Ngư cuối cùng cũng coi như thở ra hơi: "Vừa nãy ta tốt như thế nào như. . . Yểm?"

"Không phải thật giống, mà là thật sự bị trấn áp tâm thần!" Đoàn Ngọc hít sâu một cái: "Người xem. . ."

Tần Phi Ngư thấy trường mâu trên đâm thần vị, con người co rụt lại: "Đại Hạ. . ."

Bởi vì bị ăn mòn quá nửa, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ ràng trên cao nhất hai chữ, còn phía dưới lại là hoàn toàn mơ hồ.

"Bức tường kia bên trong, hẳn là chôn đan dịch, một khi mạnh mẽ mở ra, liền sẽ khởi động cơ quan, đem người cùng vật cùng hủy diệt! Rất nhiều hãm mộ bên trong, đều yêu thích dùng cái này!"

Đoàn Ngọc giải thích, cái này trên thực tế chính là nùng a-xít, thường thường đem kẻ trộm mộ ăn mòn đến chỉ còn dư lại một bộ bạch cốt.

Mà đối phương bố trí thâm độc như vậy cơ quan, liền vì che giấu một cái thần vị? Thấy thế nào đều có vấn đề!

"Cái kia vật này. . ."

Tần Phi Ngự nhìn nửa đoạn thần vị bài, nhất thời cảm thấy có chút vướng tay chân.

"Cùng nhau giao lên đi chính là, liền nói Tống Trấn Hùng còn lạy tế tà thần!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười.

Có này tang vật, lại là chính hợp hỷ ý.

Mà tiếp đó, triều đình liệu sẽ có men theo này thần vị, tìm tới Đại Hạ triều đình manh mối, liền chuyện không liên quan tới hỷ.

. . .

Vương cung bên trong.

"Hơn mười cái ngự sử, triều đình trăm quan, còn có huân quý, hộ thành Bình Mã ty. . ."

Thôi Phóng khoe miệng mỉm cười, lật xem trên tay tấu chương: "Đều cùng Đoàn Ngọc đấu lên? Ha ha. . . Vị này tiểu Đoàn thần bộ, vừa ra đi liền muốn đâm thủng trời a!"

"Cùng dân tranh lợi, độc hại bách tính. . . Khà khà , bất quá niệm phong mấy cái cửa hàng, bắt được mấy gia đình, liền cùng lửa cháy đến nơi như thế!"

Nói, Thôi Phóng tiếng nói liền chuyển thành nghiêm khắc, tầng tầng đem tấu chương một ném : "Từng cái từng cái chỉ nhìn này điểm túi tiền,

liền không nhìn thấy những thứ này người kiếm lời Khánh quốc tiền, làm Bắc Yến thám tử sao! Lưu Niệm!"

"Thuộc hạ ở!"

Lưu Niệm lên trước một bước: "Đô thành trong, vẫn còn có cỡ này gian tế ẩn náu, thuộc hạ thất trách!"

Trong lòng, lại là không hiểu chút nào.

Trong này có mấy nhà, vẫn là lần trước nhảy đến quá hoan, mới bị chính mình mơ hồ cầm lấy mặt đầu mỗi.

Nhưng vẫn không có động thủ, liền bị vị kia Đoàn Ngọc quét, càng hiểm thấy hơn chính là nhổ tận gốc, thẳng thắn dứt khoát, không hề chú ý cùng một ít quy tắc ngầm, khiến cho Lưu Niệm đều hút vào hơi lạnh.

Chẳng lẽ, đối phương đúng là một cái thần bộ kỳ tài? Phá án cao thủ?

Bằng không làm sao sẽ dễ dàng như thế trúng ngay chỗ yếu đây?

'Luận quyết đoán, luận tàn nhẫn, thậm chí luận trung tâm. . . Ta cũng không bằng hẳn!'

Lưu Niệm tự hỏi, nếu là mình phá hoạch nhiều như vậy gian tế, sẽ trực tiếp động thủ bắt người sao?

Hắn nhất định sẽ thông báo trước quốc quân, lại động thủ đánh con cọp.

Nhưng vị này Đoàn ngân chương, quả thật là hấp tấp, quét ngang tất cả, đem không biết bao nhiêu quy tắc ngầm một cước đạp tiến vào đồng rác, khiến cho lượng lớn huân quý quan chức nghiêng răng nghiêng lợi thống hận.

'Đáng tiếc. . . Ra việc này, người đã bị hợp nhau tấn công, nhất định không có tương lai, dùng hết sau khi, chính là vắt chanh bỏ vỏ!'

Lưu Niệm ở đáy lòng tiếc hận một thoáng, nhưng cũng chính là một thoáng mà thôi, chợt liền đang hoàng trình trọng đối với quốc quân nói: "Khởi bầm bệ hạ, thuộc hạ đã từng cái điều tra, Đoàn ngân chương niêm phong mấy nhà, xác thực có tư thông Bắc Yến hiềm nghi, đặc biệt Tam Hùng thương hội!"

"Tam Hùng thương hội. . . Bên trong tựa hồ có Vũ Vân hầu phần tử chứ?" Thôi Phóng giận dữ cười.

"Xác thực như vậy, nhưng cái này còn không là then chốt, then chốt là từ Tam Hùng thương hội trong mật thất, ngoại trừ khai quật ra lượng lớn sổ sách mật thư ở ngoài, còn có một cái khả nghi thần vị, Tổng Trấn Hùng dĩ nhiên mấy chục năm qua, vẫn bí mật tế tự tà thần, vẫn không có bị đô thành âm dương tuần tra mạng lưới phát hiện, chuyện này thực sự khủng bố đáng sợ!"

"Tà thần?" Thôi Phóng vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Người tinh tế nói đến!"

"Này thần đương thời tự hủy, chỉ cướp ra nửa đoạn thần chủ, nhưng thuộc hạ sai người nghiệm qua, phía trên thần lực vô cùng mạnh mẽ, đồng thời. . . Tựa hồ còn cùng Đại Hạ có chút quan hệ!"

"Đại Hạ?"

Thôi Phóng trầm mặc một lúc lâu, căn căn môi: "Người đi đem Vũ Vân hầu phủ lục soát một chút, chú ý không cần lộ nửa cái gì tai hại!"

"Tuân mệnh!" Lưu Niệm lớn tiếng đáp ứng.

Mà đợi đến người này rời đi sau khi, Thôi Phóng lại là một lúc lâu cũng không thể bình tĩnh, ho khan vài tiếng, liền đi tới thái miếu.

Sai người tế tự qua đi, hắc đuổi đi tất cả nội thị thái giám, đóng lại cửa lớn.

"Phụ vương, liệt tổ liệt tông. . ."

Thôi Phóng tự mình điểm hương, cầu xin: "Này cũng không nhi thần không muốn, mà thực sự là bát đệ hoang đường a!"

Đi ra thái miếu sau khi, Thôi Phóng quay đầu, lại là tự thất nở nụ cười: "Thôi. . . Quả nhân vẫn là xem không ra a!"

Con trai lại thế nào đi nữa không được, cũng dù sao cũng là con trai của chính mình!

Chỉ cần có hi vọng, hắc làm sao có khả năng đồng ý để Bát Hiên vương kế vị?

Mà lúc này, Đoàn Ngọc mấy người càng là đem một cái tốt đẹp nhất lý do đưa đến trước mắt của hắc: "Tư thông Bắc Yến, có bán nước hiềm nghi? Ta cái này đệ đệ, thật đúng là đi rồi một bước ngu xuẩn cờ đây!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Kiểm Chế

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Minh Châu

Bát vương phủ.

Cửa phủ trước, treo cờ trắng, hiển nhiên chủ nhân có tang sự.

Phòng khách bên trong.

Thôi Sơn một thân thuần trắng, bên hông vây quanh một cái màu đen đai lưng, ngơ ngác ngồi, nắm trong tay một viên minh châu.

Chỉ là trong một đêm, hắt liền hình dung tiêu tụy, có mấy phần 'Tâm tang như chết' mùi vị.

Ở trên bàn đá, còn có một trương giấy viết, phía trên chữ viết khuê tú uyển ước, chu vi phân tán điểm điểm nước tích, làm như nước mắt.

"Còn quân minh châu?"

Thôi Sơn ngồi yên một lúc lâu, mới lẩm bẩm nói.

Bát Hiền vương ở dân gian bị người đàm tiếu vô cùng tốt, thời niên thiếu văn võ song toàn, khí độ hùng vĩ, nổi danh nhất một chuyện chính là cải trang lúc, ngẫu nhiên gặp một cái khốn cùng chán nản thư sinh, đương thời trời đông lạnh lẽo, càng trực tiếp cởi xuống hồ cừu đem tặng.

Sau đó cái kia thư sinh quyết chí tự cường, đỗ đầu Tam nguyên, nhất thời truyền thành sĩ lâm giai thoại.

Nhưng chính là người này, lúc này dĩ nhiên hai mắt sưng đỏ, vằn vện tia máu, bỗng nhiên trầm thấp nở nụ cười: "Uyển nhi. . . Người phải đem nó đưa ta sao?"

Hạt châu này tên là Thương Hải Dạ Minh Châu, chính là Đông Hải đặc sản.

Liên quan tới này châu, còn có một đoạn truyền thuyết.

Nghe đồn trong biển có Giao Nhân bộ tộc, nam tính hung thần ác sát, giống cái lại là nhu mì phi thường, như Giao Nhân cô gái chân tâm yêu một người, làm vì hấn đau lòng rơi lệ, thì sẽ hình thành loại này Thương Hải Dạ Minh Châu, vô cùng hào hoa phú quý, càng là tình so với kim kiên chứng minh.

Mà dù cho loại này dạ minh châu, cũng có cấp bậc phân chia.

Thôi Sơn trong tay cái này viên, lớn như long nhãn, long lanh không chút tì vết, tuyệt đối là trân phẩm bên trong vương phẩm! Này châu không chỉ có đêm trắng phát quang, càng có một việc diệu dụng, nếu là thường xuyên đeo ở bên người, có thể đông ẩm hè mát, giải trăm độc, toàn bộ trên đại lục cũng tuyệt đối không vượt quá một chừng số lượng!

Chính là bởi vì quý giá như thế, mới làm cái này năm đó sính lễ, đưa đến Vũ Vân hầu tiểu thư trong tay.

Nghe đồn rằng, trong thiên hạ, chỉ có một viên đế phẩm Thương Hải Dạ Minh Châu, chính là năm đó Giao Nhân công chúa để lại, cùng phía nam Ngô Hàn quốc hữu liên lỵ không rõ can hệ, thậm chí năm đó Ngô Hàn quốc chủ vì thế nhớ mãi không quên, lập xuống lời thề, có người có thể hiến này châu người, bất luận xuất thân làm sao, lấy phong quân vị trí đem thù! Càng đến chết cũng không thể được như mong muốn!

Sau lần đó các đời Ngô Hàn vương kế vị sau đều chấp hành này hạng quy định, hướng về thiên hạ treo giải thưởng, chỉ là tuy rằng mức thưởng nặng như vậy, lại vẫn cũ không người có thể ứng.

Đế phẩm đã thành thất truyền, vương phẩm Thương Hải Dạ Minh Châu, tuyệt đối là trên đại lục tất cả chờ gả khuê trung cô gái tha thiết ước mơ sính lễ!

Năm đó Thôi Sơn vì tìm tới như thế một viên, thực tại là tổn không ít tâm tư.

Nhưng lúc này. . . Minh châu tuy ở, nhớ người vẫn còn. . .

Thôi Sơn nhắm hai mắt lại, ngăn cản khóe mắt óng ánh lưu lại, đột nhiên một ngửa cổ, quán một chén rượu mạnh.

Hắn uống rượu cực nhanh, một bình xuống sau khi, cả người liền có ba phần men say, lẩm bẩm nói: "Uyển nhi. . . Người thật khờ!"

"Thành hôn ba năm lại đây, người ta cử án tề mi, người thường biết ta tâm chí, vẫn đang yên lặng ủng hộ ta, tuyệt đối không nghĩ liên lụy ta! Lần này bộ hạ đối với Vũ Vân hầu động thủ, người sợ sệt liên lụy ta, dĩ nhiên hỏi cũng không hỏi, liền tự mình kết thúc! Ha ha. . . Người thật khờ! Ngốc đến hết thuốc chữa!"

"Vũ Vân hầu cẩn thận chặt chẽ tính tình, hiển nhiên đều bị người kế thừa, thế nhưng. . . Người nữ nhân ngốc này, người vì sao không hỏi trước một chút ta!"

"Người không biết thế lực của ta đã như hổ thêm cánh, người không biết ta hoàn toàn có thể bảo vệ được người! Dù là trực tiếp mưu nghịch! Người thậm chí không biết. . . Dù cho là trước đây ta, cũng sẽ không để người vì ta hi sinh, vì người, ta có thể từ bỏ. . ."

"Ha ha. . . Cái này có được hay không cười? Lại là biết bao trào phúng!"

Thôi Sơn cười bên trong mang lệ, rốt cục gào khóc.

Chỉ có mất đi lúc, mới hiểu được quý trọng.

Thôi Sơn khóc lớn nửa canh giờ, rốt cục đứng dậy, đem vương phẩm Thương Hải Nguyệt Minh Châu, giấy viết thư đều để vào một cái hộp ngọc bên trong, chậm rãi che lại nắp hộp.

Hắn nhắm mắt lại, phảng phất tùy theo cùng nhau phong tồn, còn có nước mắt của chính mình cùng mềm yếu.

Chốc lát sau khi, Thôi Sơn lau khô nước mắt, nghiêm mặt chỉnh lý, thành linh đã biến thành cái kia rộng rãi tảng phong di Bát Hiền vương, chỉ là nhìn quanh trong lúc đó, trong con người càng nhiều một tia sắc bén, phảng phất phong tồn nhiều năm bảo kiếm ra hộp!

"Người đến, truyền Minh Tính!"

Hắn đi ra phòng khách, đi tới trong phòng nghị sự, phù ghế tựa ngồi ngay ngắn.

"Bần đạo bái kiến An Vương điện hạ!"

An Vương, mới là Thôi Sơn chân chính phong hào, mà Minh Tính lão đạo ngẩng đầu, nhìn thấy Thôi Sơn trầm tĩnh phi thường đáng dấp, lại là trong lòng đại lẫm, một tia bất an quanh quẩn ở đáy lòng.

"Các người ngày trước nói tới việc, cô đồng ý!" Thôi Sơn nói: "Chỉ là việc này sắp xếp đến cuối cùng, còn kém một người!"

"Xin mời điện hạ yên tâm!" Minh Tính nghe đến đó, lại là tinh thần tỉnh táo: "Tuy rằng cái kia người không thể lôi kéo, nhưng thời khắc mấu

chốt, ta có thể ám sát chi!"

"Đã như vậy, người xuống tốc làm! Sau khi chuyện thành công, cô cắt ba quận lấy cảm ơn!" Thôi Sơn nhắm mắt lại.

"Tuân mệnh!"

Minh Tính lão đạo lần thứ hai hành lễ, lui ra Vương phủ, đột nhiên thở dài một hơi, lại là tự thất nở nụ cười: "Bát Hiền vương quả nhiên còn có vậy cánh thành viên nòng cốt, cái này Vương phủ, so với trước bình khí càng nặng."

Suy nghĩ một chút, hắn kêu một chiếc xe ngựa, trở lại thành tây một chỗ đạo quan.

Lúc này tuyết lớn trắng xóa, đến xem xét tuyết mai người rất nhiều, lão đạo hỗn tạp ở trong đó, không hề bắt mắt chút nào, chốc lát liền biến mất hình bóng.

Chờ đến lại xuất hiện thì đã là một chỗ trong hang núi.

Hắn móc ra một mặt thanh đồng cổ kính, tấm gương này to bằng bàn tay, chu vi có một vòng thần bí chữ triện, chính là thượng cổ dị bảo, có thể ngàn dặm truyền tin.

Đáng tiếc, cho tới bây giờ, trái lại một mặt đều chế tác không ra.

Minh Tính lão đạo về lại ba cái hương dây, nhen lửa cắm trên mặt đất, để khói xanh bốc lên, đi vào gương đồng thau trong, chính mình nhưng là ngồi khoanh chân, niệm chú bấm quyết.

Một lát sau, hắn ánh mắt sáng lên, hướng về bóng loáng mặt kính một điểm: "Mau!"

Nguyên bản mặt kính một trận mơ hồ, hiện ra một bóng người, rõ ràng là Chính Dương đạo chủ!

"Khởi bẩm Đạo chủ, Bát Hiền vương đã đồng ý điều kiện của chúng ta, ước định chính biến!" Minh Tính lão đạo đem sự tình tể nói, lại có chút chần chờ: "Người này hôm nay thấy, lại là Long khí bộc phát, tuy rằng việc này có thể thành, nhưng cũng là cho Bắc Yến thụ một đại địch, sao không loạn khí số, để Khánh quốc nội chiến?"

"Không thể!" Chính Dương đạo chủ sắc mặt tái nhợt, chỉ có ánh mắt vô cùng sáng ngời: "Sở dĩ phải nhanh phát tác, để Thôi Phóng xuống đài, là bởi vì những này thời gian, ta đạo ở Bắc Yến cứ điểm liên tiếp bại lộ, đặc biệt Tam Hùng thương hội trong, dĩ nhiên phát hiện Đại Hạ thần chủ. . . Ta hoài nghi khánh quân đã nổi lên lòng nghi ngờ, Đại Hạ thực lực chưa từng khôi phục, không thích hợp hiện tại liền hiện ra ở người trước!"

"Huống chi. . . Một cái phân liệt Khánh quốc, người Hồ xuôi nam cũng quá mức dễ dàng, cùng chúng ta đại kế không phù hợp!"

Minh Tính lão đạo bỗng nhiên tỉnh ngộ, nghiêm túc bái xuống: "Đạo chủ nói chính là!"

Nếu là từ Bắc Yến lợi ích mà nói, để Khánh quốc nội loạn, chia ra làm hai, mở ra nội chiến, là không thể tốt hơn.

Nhưng Bắc Yến lợi ích, cũng không phải là Đại Hạ lợi ích!

Đại Hạ triều đình nghĩ muốn trong bóng tối phục quốc, liền không thể liền đem người Hồ dứt quá phí, một cái thích hợp suy yếu, nhưng có thể khiến người Hồ mạnh mẽ chảy máu Khánh quốc, mới là nhu cầu!

Minh Tính lại thân thiết hỏi: "Đạo chủ thân thể làm sao?"

"Hắc Sơn một trận chiến, tổn thất lớn nguyên khí, nhưng cũng không phải là không có mới lĩnh ngộ, ta cần bế một đoạn Tử quan! Có lẽ đi ra sau khi, liền có thể trời cao biển rộng!"

Chính Dương đạo chủ nói.

Minh Tính nghe xong, nhất thời trong lòng vui mừng.

Cái này phù triều đình không phải thành tựu lớn là đại bại, huống chi vì lợi dụng Bắc Yến, cũng là miễn được đối phương nổi lên nghi ngờ, Minh Nguyên Đạo chủ thậm chí chủ động nhận Bắc Yến quốc sư vị trí!

Song phương khí vận dây dưa, không phải nói dứt ra liền có thể dứt ra.

Nếu là Bắc Yến bị thua, Chính Dương đạo cũng sẽ thâm cảm cực kỳ, làm sao hết lần này tới lần khác ở trong kế hoạch, Bắc Yến cũng là con rơi!

Mà hết thầy này, đều cần một cái phá cục người, cái kia chính là Chính Dương đạo chủ!

Chỉ cần đột phá truyền thuyết trong Lôi Kiếp Bất Diệt cảnh giới, liền Lão thiên đều phách không chết, làm sao sợ Long khí phản phệ?

Xem Đạo chủ lúc này tự tin, hiển nhiên đã tìm đến đầu mối, Minh Tính không khỏi vui sướng, quả thực là mặt mày hớn hở: "Ta đạo khí vận, phải làm phiền Đạo chủ!"

"Hừm, người ở bên kia, tất cả cũng phải chú ý thêm!" Chính Dương đạo chủ không chút nào cân nhắc tự thân, trái lại lo lắng lên Khánh quốc thế cuộc: "Chính biến việc quá mức trọng đại, nếu ta không có bị thương, tất tự mình đến đây chủ trì, người muốn đem năm tốt đúng mực!"

"Xin mời Đạo chủ yên tâm, ta chính là buông tha cái này cái tính mạng, cũng sẽ ám sát cái kia Triệu Côn!"

Người này là vương cung ngự tiền thị vệ thống lĩnh, đối với Thôi Phóng trung thành tuyệt đối, tuyệt không thu mua cùng thối lậu lôi kéo khả năng.

"Ngoài ra, Bát Hiền vương còn có một lá bài tẩy, chính là Vũ Văn gia!" Chính Dương đạo chủ đề điểm nói.

Vũ Văn gia đời đời tướng môn, thêm ra danh tướng đại tướng, tỷ như trước cùng Đoàn Ngọc từng có gặp mặt một lần Vũ Văn Thương!

Có thể nói, này nhà ít nhất có thể đại biểu quân đội hai phần mười thái độ!

Càng then chốt chính là, hiện tại gia chủ Vũ Văn Địch, còn phụ trách Khánh đô tường thành phòng ngự!

Nghe được tin tức này, dù cho Minh Tính đều là giật nảy cả mình: "Cái kia Bát Hiền vương, vẫn còn có như vậy một lá bài tẩy?"

"Người này năng lực vẫn có, nếu không thì, làm sao có thể khiến Khánh quốc quốc quân kiêng kỵ, thậm chí nổi lên sát tâm đây? Chỉ là nếu không đến đại thế, Vũ Văn gia cũng sẽ không mạo hiểm làm vì Bát Hiền vương trong lửa lấy hạt dẻ, chúng ta liền cho hắn cái này đại thế!"

Chính Dương đạo chủ cười nói.

"Như vậy, có thể có sáu phần mười chắc chắn!" Minh Tính gật đầu, xưa nay chính biến đều là chết trong cầu sinh, một thành hai thành đều muốn liều mạng, sáu thành tuyệt đối là Lão thiên đều ở hỗ trợ.

"Người nắm chắc điểm này, ta rất yên tâm, chỉ là gần đây thiên cơ hỗn biến, nhất định phải cẩn thận!"

Chính Dương đạo Chủ thần sắc nghiêm túc.

Kể từ ngày đó phát hiện thiên cơ biến số tới nay, mặc dù mình cái này phương nơm nớp lo sợ, xuất kỳ bất ý, hiệu quả nhìn như rất tốt, nhưng động tác quá nhiều, cũng lộ ra không ít kẽ hở.

Cũng may chỉ cần lần hành động này thành công, lại có thể đem tất cả che giấu đi, tiếp tục yên lặng ẩn núp.

"Còn có một chuyện, cái kia Đoàn Ngọc ở trong thành trắng trợn phá hư, bắt được chúng ta vài cái thám tử!"

"Người này. . . Có chút kỳ quái! Liền Xích Quang đạo hữu đều ngã xuống tay, tuy rằng phần lớn là Thần Tiêu Lôi phù công lao, nhưng bản thân khí vận căn cơ cũng tất không phải chuyện nhỏ, lúc này càng nhờ bao che tại Khánh quốc Long khí phía dưới, người vận không có thể hiện tại đi đối phó hẳn, chỉ chờ chính biến hoàn thành, Thôi Sơn thượng vị, giết chết như giết một chó!"

"Ta rõ ràng, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, lúc này trọng yếu nhất vẫn là trấn chi lấy tĩnh!"

Minh Tính lão đạo gật đầu.

"Không sai. . . Chờ ta đột phá sau khi, có Nhân quả, đều do ta từng cái gánh chịu!"

Chính Dương đạo chủ bóng người dần dần mờ hồ, cuối cùng biến mất không thấy.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Bạch Hào Sơn

"Giá!"

Trên quan đạo, mấy kỵ khoái mã chạy như bay, hai bên cảnh vật nhanh chóng lùi về sau.

Ở cuối đường, chậm rãi hiện ra một cái thành trấn đường viên, không ngừng lớn lên, bốn phía liền ruộng thiên mạch, nhà cửa san sát, hiển nhiên là một chỗ giàu có nơi.

"Đến, trấn Bạch Hào!"

Ở cửa thành trước, Đoàn Ngọc xuống ngựa, nhìn cái này không kém bình thường huyện thành 'Thôn trấn', còn có xa xa to lớn dãy núi, không khỏi có chút vẻ tưởng nhớ.

"Cái kia chính là Bạch Hào sơn sao?"

Tần Phi Ngư xa xa nhìn tới, liền thấy một dãy núi liên miên trùng điệp, tuy không cao lắm, nhưng trên núi một mảnh tuyết trắng mênh mang, rất có mấy phần thanh u mùi vị.

"Cái này Bạch Hào sơn trên đặc sản một loại Bạch Hào mộc, chính là Bạch Hào đạo binh rèn luyện lúc ắt không thể thiếu phụ trợ tài liệu. . . Mà cái này Bạch Hào sơn phụ cận hai mươi vạn mẫu ruộng tốt, ở Khánh quốc lập quốc lúc, liền ban cho Bạch Hào sơn đạo mạch, cho nên nói nơi đây trấn này, đều là Bạch Hào sơn tư lĩnh! Trong thành này cùng phụ cận nông

dân, cũng đều là Bạch Hào sơn tư dân! Là lấy chỉ có thể xưng trấn, không thể xưng thành!"

Đoàn Ngọc giơ roi, chỉ vào Bạch Hào sơn làm vì Tần Phi Ngư giới thiệu: "Ngoài ra, cái này Bạch Hào sơn còn có một tầng thần dị, đó chính là bất luận từ này cái phương hướng, nếu là ngẩng đầu người có thể nhìn thấy Bạch Hào đỉnh chớp, liền đại biểu người nằm ở nó tư lĩnh trong, một khi không nhìn thấy, liền đại biểu ra nó phạm vi!"

"Hai mươi vạn mẫu?" Tần Phi Ngư nháy mắt một cái: "Đây chỉ là đồng ruộng, mà rừng núi nơi ít nhất còn nhiều hơn ra gấp ba bốn lần, như vậy chính là một cái nhỏ huyện? Lại cắt một huyện làm vì đất phong? Dù cho quốc công cũng không kịp chứ?"

"Quốc công?" Đoàn Ngọc xì cười một tiếng: "Ban cho ruộng vạn mẫu chính là đỉnh thiên, còn cắt cứ một huyện, là nghĩ muốn tạo phản sao? Bất quá người cũng không cần chảy nước miếng, phía nam những kia phong quân, người nào không phải sở hữu một huyện thậm chí mấy huyện nơi? Hình cùng cắt cứ?"

Này thế 1,500 mẫu, theo Đoàn Ngọc trong ký ức đối lại đây, đại khái là một km2 đáng vẽ.

Hai mươi vạn mẫu, chính là hơn 130 km2, cái này vẫn là đồng ruộng, nơi này là vùng núi, đồi núi rừng cây đông đảo, còn có thành trấn, nông thôn, con đường. . . Nhiều vô số, so với đồng ruộng thêm ra gấp ba, chính là tiếp cận sáu trăm km2!

Tính ra, xác thực chính là một huyện nơi!

Mà ở một cái thành thực đại nhất thống vương triều ở trong, bất kỳ huân quý tước vị, cũng không thể thu được một huyện nơi thực phong, trừ phi muốn làm loạn.

Khánh quốc không thể nghi ngờ là loại kia thường thức nhất trung ương Tập quyền quốc gia, đối với quốc nội bất ổn lực lượng quản chế đến một cái mức độ đăng phong tạo cực.

Bạch Hào sơn ở đây loại trong hoàn cảnh, còn có thể làm được điểm ấy, không chỉ có là bản thân thực lực không phải chuyện nhỏ, càng là bởi vì cùng Khánh quốc vương thất quan hệ mật thiết.

Có người nói năm đó vị kia Khánh quốc khai quốc chi quân, chính là đến Bạch Hào sơn phụ trợ, mới có thể ở Đại Hạ trên thi thể xây dựng lên cái này quốc gia, khởi sự lúc liền hứa hẹn qua cắt Bạch Hào sơn đem tặng!

"Chà chà, lớn như vậy một khối đất phong, cái kia Bạch Hào sơn quả thực là Thổ hoàng đế giống như!"

Tần Phi Ngự than thở liên tục.

Đoàn Ngọc cười nói: "Đây là tự nhiên , làm cái này Bạch Hào sơn trực thuộc, những thứ này đất phong chi dân không chỉ có mỗi đời đều có thể đi đạo sơn đo lường tổ chất, dù cho không thể tu đạo, cũng có thể đi tham tuyển đạo binh, tổng so sánh những địa phương khác nhiều một cái lối thoát, gặp phải đại tai Bạch Hào sơn cũng sẽ cứu tế, xem như là sinh sống tốt!"

Dù sao cũng là chính mình đất phong cùng con dân, bất kỳ lãnh chúa đều sẽ để tâm đối xử, không cần nhiều lời.

"Đạo binh?"

Tần Phi Ngự liếm môi một cái, hiển nhiên trọng điểm điểm không giống: "Cũng không biết so với Thao Thiết tinh binh làm sao?"

"Ha ha. . . Vậy dĩ nhiên là phải kém hơn mấy trù, dù sao cũng là Đạo môn tư binh, nhưng so với binh thường trong quân tinh nhuệ lại mạnh hơn

trên mấy phần, càng bởi vì thể chất đặc dị, hết sức dễ dàng tiếp thu đạo pháp gia trì, là lấy xưng đạo binh!"

Bình thường binh mã một khi lên quy mô, khẳng định có Thiết Huyết sát khí, trung hoà tất cả thần thông.

Mà đạo binh chính là tận lực suy yếu loại này kháng tính, đương nhiên, chỉ là nhằm vào Bạch Hào sơn độc môn đạo pháp mà nói, lấy đạo binh phối hợp đạo pháp, ngược lại cũng vô cùng sắc bén.

Chỉ là loại này đạo binh, gặp gỡ chân chính Binh gia mãnh nhân dạy nên thiết huyết tinh binh, vẫn là muốn thua chị kém em.

'Chiến tranh tương lai thắng cấp, bình thường quân tốt đều cơ hồ vô dụng, chỉ có đạo binh cùng tinh binh mới là đường ngay a. . . Đúng là lần trước Ôn Thần đạo nhân truyền thừa Ngũ Độc tinh binh, lại không phải đạo binh, mà là chân chính Binh gia pháp môn, hiển nhiên những kia tông phái thời thượng cổ không lọt mắt đạo binh loại này Tứ Bất Tượng, vừa lên tay liền theo chính tông nhất đến.'

Đoàn Ngọc suy tư, lại nói: "Chỉ là cái này đạo binh tuy rằng tiêu hao nhỏ hơn tinh binh, nhưng so với Ngự Long quân đều tinh nhuệ, cũng là tiêu hao rất lớn, cái này Bạch Hào sơn có đất phong, lại có cả nước các nơi đạo quan cung phụng, cũng là nuôi khoảng chừng 1,500. . . Không nên xem thường bọn họ, ít nhất cùng trước người thủ trưởng Trần Sách thống soái Thao Thiết doanh đánh cái lưỡng bại câu thương, vẫn là không có vấn đề gì!"

"Tê. . ."

Tần Phi Ngự vừa nghe, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Trước hăn nhưng là thấy tận mắt Đại đô đốc Thao Thiết doanh Thần Uy, mặc dù là đột kích ban đêm, nhưng lấy hơn trăm số lượng, có thể

khuấy động mấy vạn đại quân quân doanh, thần dũng vô cùng.

Mà cái này một nhánh đạo binh, dĩ nhiên có thể cùng lưỡng bại câu thương?

Mặc dù là một ngàn năm đánh một trăm, nhưng cũng vô cùng dọa người.

"Ta nói, là các người Trần Sách đô đốc tự mình xuất chiến, còn muốn tính cả Thao Thiết thần giáp tình huống. . . Nếu là không có vật này trợ trận, một trăm Thao Thiết doanh tất nhiên diệt sạch!" Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, lại bổ sung câu.

"Được rồi, là ta ếch ngồi đáy giếng. . ." Tần Phi Ngư cười khổ, lại có chút ngạc nhiên: "Đại ca người tựa hồ đối với Bạch Hào sơn hết sức quen thuộc?"

Đặc biệt cái này đạo binh số lượng, không phải bên trong cao tầng quả thực không thể biết.

"Thần bộ ty bên trong xem tư liệu mà thôi, đồng thời, người biết chúng ta vì sao tới nơi này?" Đoàn Ngọc đánh cái ha ha yếm trợ đi qua, nói sang chuyện khác.

"Chuyện này. . . Ta cũng rất tò mò. . ."

Trước Đoàn Ngọc vẫn mang theo Tần Phi Ngư ở Khánh đô nhấc lên gió tanh mưa máu, hung danh quả thực đến có thể dừng tiểu nhi ngừng khóc giữa đêm khuya mức độ, nhưng đột nhiên phải dừng lại, lại chạy băng băng bên ngoài mấy trăm dặm, thật là làm hãn có chút không rõ.

"Rất đơn giản. . . Ta từ bị sao cái kia mấy nhà quan chức trong nhà nhìn thấy manh mối, cảm thấy cùng nơi đây có quan hệ, chuyên tới để tra án!"

Đoàn Ngọc đằng hoàng trịnh trọng nói: "Các người cảm thấy thế nào?"

Sau lưng hăn, còn theo một cái Lý Như Quế cùng Tần Phi Ngự trợ thủ.

Tuy rằng có lệnh vua lệnh bài, nhưng cũng không thể đem Ngự Long quân điều ra Khánh đô phạm vi, là lấy đơn kỵ khoái mã mà đến, nhưng hai cái này mặt hàng, lại là dính chặt lấy, hoặc là nói trung thành tuyệt đối theo sát đến, để Đoàn Ngọc trong lòng cười gằn không ngớt.

'Ta trước làm tuy rằng điên cuồng, nhưng nói trắng ra, ta là quan, thương nhân là dân, vẫn là tiện dân! tịch thu cũng là tịch thu, tuy rằng động một chút quyền quý lợi ích bánh ga tô, nhưng còn không đến mức nhường bọn họ đuổi đánh tới cùng, không đáng giá!'

'Nhưng sau đó lại là lại tịch thu mấy nhà quan chức, thậm chí còn có một tên ngự sử! Khà khà. . . Cái này chỉ sợ là đem trời đều chọc thủng chứ? Tuy rằng lấy tìm kiếm manh mối danh nghĩa ra ngoài, nhưng e sợ không có mấy ngày, lập tức liền sẽ có dẫn theo thánh chỉ thiên sứ đến đây bắt ta. .. Bất quá, lần này đi ra, ta không có ý định lại trở về!'

Chỉ là, dù cho Đoàn Ngọc, suy đoán cũng sẽ có sai lầm thời điểm.

Không cần nói là hăn, cho dù Chính Dương đạo chủ bậc này thiên sư, cũng không dám nói tính tận thiên cơ.

Bởi vậy, hăn liền không biết Thôi Sơn đã chuẩn bị lưng đâm một kích.

Thế nhưng, biết Khánh đô đối với mình mà nói là đầm rồng hang hổ, chẳng lẽ còn phải đi về ngoan ngoãn làm đao?

'Đã đem Đại Hạ cái kia hậu trường hắc thủ liên lụy đi ra một ít, đón lấy liền xem Khánh quốc Hành nhân ty cùng Thần bộ ty bản lĩnh. .. Còn

ta?'

Đoàn Ngọc nhìn Bạch Hào sơn, vẻ mặt tươi cười.

Chính Dương đạo cùng này hậu trường hắc thủ thực sự đối phó không được, ít nhất không phải mình bây giờ có thể mạnh mẽ chống đỡ.

Như vậy chính mình kẻ thù lại tinh tế đếm xem, tựa hồ cũng là chỉ còn nơi này một ít đây.

'Chuyện nơi đây cũng làm xong sau khi, lập tức bức trở ra, Khánh quốc chuyện liền cùng ta không có quan hệ!'

Cho tới quốc quân chi hử? Quốc gia khí vận trả giá nhân quả?

Ha ha! Chính mình vào sinh ra tử, nhiều lần phá đại án, trong thảo nguyên giết chết thiên sư, Khánh đô bên trong thanh tra tịch thu rất nhiều Bắc Yến gian tế, chẳng lẽ còn không đủ trả lại?

"Đi thôi! Chúng ta lên núi!"

Đoàn Ngọc nhìn Bạch Hào sơn cảnh sắc, thăm thăm thở dài.

Kiếp trước ân cừ, rốt cục đến cùng nhau thanh toán thời điểm!

...

Đoàn người vừa tới Bạch Hào sơn chân, trên đỉnh ngọn núi liền hình như có phát hiện, một nhóm đạo nhân nhanh chóng xuống núi, sắp xếp hai bên.

"Cung nghênh Đoàn ngân chương!"

Đan Thành đạo nhân nhanh chân bước ra, tự mình trước tới đón tiếp, hiển nhiên vô cùng cho Đoàn Ngọc mặt mũi.

"Xin chào đạo trưởng, không biết Chưởng giáo chân nhân thân thể khỏe không?"

Đoàn Ngọc chào, nhìn thấy cùng sau lưng Đan Thành tại Tĩnh Bạch cùng Tĩnh Phong đạo nhân, không khỏi lại là nở nụ cười.

"Tuy rằng đạo cơ bị hao tổn, nhưng tính mạng không ngại, chỉ là còn không cách nào lại phục hồi!"

Đan Thành đạo nhân thở dài một tiếng, đem Đoàn Ngọc nghênh lên bậc cấp, do cửa chính mà vào.

Cái này lẽ nghi là đạo mạch bên trong mở ra sơn môn, cực kỳ long trọng.

Chất liệu đá bậc thang hai bên bao trùm tuyết đọng, nhưng ở giữa đã bị sớm quét sạch, hiện ra rêu xanh màu sắc, tràn đầy nét cổ xưa.

Dù cho là Tần Phi Ngư loại này vũ phu, một đường đạp bậc thang mà lên, thấy hai bên thanh u cảnh sắc, cũng không khỏi có chút vật ngã lưỡng vong thoát tục ý niệm.

"Qua lưng chừng núi đình, chính là tiên nhân phi bộc, còn có mười dặm Bạch Hào lâm. . . Đáng tiếc, nếu là Đoàn ngân chương xuân thu hai mùa đến đây, liền có thể thấy được Bạch Hào tung bay thịnh cảnh!"

Đan Thành đạo nhân tự mình tiếp khách, có ý riêng nói: "Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo Đoàn ngân chương vì sao đến đây?"

"Ồ! Ta phụng quốc quân mệnh truy tra gian tể, ở Khánh đô bên trong tịch thu mấy nhà, có chứng cứ chỉ về nơi này, trước tới xem một chút!" Đoàn Ngọc không hề che giấu chút nào nói.

Nghe được cái này, mấy cái theo hầu thấp bối đệ tử nhất thời sắc mặt đỏ lên.

Đoàn Ngọc lời ấy, quả thực là nhắm thẳng vào bọn họ Bạch Hào sơn làm vì che giấu chuyện xấu nơi!

Nếu không là Đan Thành đè ép, hầu như lập tức liền muốn mở lời khiếu nại!

"Như vậy sao?"

Đan Thành ngần ra, chợt nghĩ đến Đan Chu, con người buồn bã: "Việc này trọng đại, chờ lão đạo vì người dẫn kiến Chương giáo chân nhân!"

"Đa tạ!"

Đoàn Ngọc hành lễ, lại tựa như tò mò hỏi: "Quý môn còn chưa đề cử ra tân nhiệm sơn chủ sao?"

Tiền nhiệm sơn chủ thành phế nhân, tự nhiên ngồi không vững vị trí, nhất định phải thôi vị để hiển.

"Cái này. . . Ai, đều là chuyện xấu trong nhà a!"

Đan Thành đạo nhân mang theo cười khổ, đem Đoàn Ngọc đón nhận Bạch Hào sơn chủ điện.

Xa xa nhìn tới, đây là một mảnh rộng rãi Đạo cung, diện tích liền mẫu, thanh khí lượn lờ.

Qua một phiến cửa đá, liền đến đại điện, cung phụng Thần Chi lại là Bạch Hào sơn khai phái tổ sư —— Bạch Hào thiên sư!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Giao Dịch

"Khục khục. . . Đoàn ngân chương có lẽ!"

Vòng qua đại điện phía sau, Đoàn Ngọc liền nhìn thấy Bạch Hào sơn chủ, Đan Tâm Chân Nhân.

Chỉ là lúc này vị này Du Thần Ngự Khí đại ca thủ đáng dấp, trái lại để Đoàn Ngọc sợ hết hồn —— hình tiêu cốt hủy, khí huyết hai thiệt thòi, tóc trắng phơ, còn không là loại kia trắng bạc, mà là mang theo một loại khô vàng khô héo chi trắng.

Rất hiển nhiên, lúc trước đại chiến bên trong, vị này Chân Nhân tổn thất quá nhiều đạo cơ, thậm chí là tuổi thọ!

Dựa theo Đoàn Ngọc ánh mắt, người này còn có thể sống thêm một năm, đều là ông trời phù hộ.

"Chương giáo chân nhân, ngài bệnh nặng tại người, đang muốn tu dưỡng, làm sao lên rồi?"

Đan Thành đạo nhân nhìn thấy Đan Tâm một thân đạo bào, ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, không khỏi tiến lên, đem Đoàn Ngọc ý đồ đến bẩm báo một lần.

"Truy tìm Bắc Yến gian tể?"

Đan Tâm Chân Nhân nghe xong, ánh mắt sáng lên, chợt lắc đầu: "Lão hủ vô năng, cũng không biết Bản đạo Tổ đình đã bị thẩm thấu đến đây loại

mức độ. . . Mà những kia mắc nối tiếp trường lão, cũng chưa chắc đều là phản đạo, có chỉ là đơn thuần cho rằng ta không cách nào đảm nhiệm được sơn chủ vị trí thôi."

"Cái này ta đương nhiên biết!"

Đoàn Ngọc trực tiếp tìm cái bồ đoàn ngồi khoanh chân, một bộ muốn trường đàm dáng vẻ, về phía sau vung vung tay.

Tần Phi Ngư thấy vậy, chỉ có thể lờ mờ một cái, do Đan Thành đạo nhân dẫn ra ngoài khai tiệc dự tiệc.

Trong lúc nhất thời, trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

Đan Tâm đạo nhân thấy vậy, tối tăm trong mắt lại là bỗng nhiên thả ra một tia tinh mang đến, run run rẩy rẩy từ trong tay áo lấy ra một đạo màu vàng lá bùa.

Đùng!

Cái này lá bùa rơi xuống đất, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, đi vào gạch xanh biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, Đoàn Ngọc lập tức cảm giác lấy này phù làm trung tâm, toàn bộ đại điện đều trở nên không giống lên, có chút tương tự Thần Chi pháp vực, lại giống thật mà là giả: "Đạo vực?"

"Chính là Đạo vực!" Đan Tâm mỉm cười nói: "Điện này bên trong có các đời tổ sư gia trì cấm pháp, một khi khởi động, thậm chí có thể trình độ nhất định bên trong che đậy thiên cơ, cỏi âm phúc địa tổ sư cũng sẽ làm vì chúng ta dò xét, có thể bảo đảm không lo, Ngân Chương có thể có lời nghĩ muốn với ta nói?"

"Sơn chủ sáng khoái!"

Đoàn Ngọc nhìn thấy người này tuy rằng tu vi mất hết, nhưng mơ hồ trong lúc đó, vẫn có thân là mười đại đạo mạch một trong Đạo chủ khí phách, không khỏi thầm khen: "Đoàn mỗ hôm nay tới đây, lại là vì làm một vụ giao dịch!"

"Ồ? Giao dịch gì?" Đan Tâm đạo nhân trịnh trọng hỏi.

"Ta muốn Bạch Hào sơn!"

Đoàn Ngọc nói thật nhanh: "Ta muốn các người vì ta hiệu lực! Ta muốn ít nhất mười cái đạo nhân vì ta dưới trướng! Ta còn muốn Bạch Hào đạo binh thống lĩnh quyền!"

"Người. . . Hả là điên rồi?"

Đan Tâm đạo nhân tuyệt đối là núi Thái sơn sụp ở phía trước mà mặt không biến sắc dường khí công phu, nhưng lúc này cũng là không có hình tượng chút nào miệng mở ra, hầu như có thể nuốt xuống một cái trứng vịt: "Người muốn tạo phản sao?"

Dù như thế nào, Bạch Hào sơn vẫn là chống đỡ Khánh quốc, cái này từ Khánh quốc vị kia khai quốc chi quân lúc liền như thế.

"Sơn chủ không ngại hãy nghe ta nói hết!" Đoàn Ngọc bình tĩnh nói: "Để báo đáp lại. . . Ta có thể bảo vệ Bạch Hào sơn đạo thống bất diệt!"

"Bảo đảm ta đạo đạo thống bất diệt?"

Đan Tâm đạo nhân vẻ mặt hết sức kỳ quái, dĩ nhiên không có lập tức nổi giận dùng dùng, đem Đoàn Ngọc cái này cuồng đồ đánh ra đi.

"Xem ra sơn chủ cũng có linh cảm. . . Thảo nguyên chiến dịch, Chính Dương đạo liên thủ Thần Tiêu môn, cấu kết An Vương, bị vây Thượng

Nguyên thiên sư vào chỗ chết! Lòng muông dạ thú đã rất rõ ràng hiện rõ! Bước kế tiếp, chỉ sợ chính là lật đổ Bạch Hào sơn đạo thống!"

Đoàn Ngọc trầm giọng nói: "Có lẽ sơn chủ cho rằng, Chính Dương đạo cùng Bắc Yến chỉ là muốn nâng đỡ một con rối, thỏa mãn tại Khánh quốc xưng thần tiến cống, nhưng người Hồ lòng tham không đáy, bước kế tiếp tất là nhất thống thảo nguyên, lấy thảo nguyên rộng lớn, có thể ra Khổng huyền chi sĩ mấy chục vạn, chẳng lẽ còn không đủ để diệt vong Khánh quốc? Đến thời điểm, Bạch Hào sơn làm sao tự xử?"

"Đoàn công tử người, đến cùng thuộc về phương nào?"

Đan Tâm đạo nhân nhìn Đoàn Ngọc, đột nhiên hỏi.

"Ta liền đại biểu chính ta!" Đoàn Ngọc khẳng định trả lời.

Sở dĩ không đề cập tới Đại Hạ việc, là bởi vì hoàn toàn không có ý nghĩa gì, dù cho có chút manh mối lộ ra, nhưng còn phải tỉ mỉ đuổi tra được, mới có thể có chứng cứ xác thực.

"Những câu nói này, nếu để cho quốc quân biết, chỉ sợ hấn sẽ lập tức chém người cừu tộc!" Đan Tâm đạo nhân trầm mặc một lúc lâu, cười khổ nói.

"Cái kia sơn chủ nghĩ như thế nào?" Đoàn Ngọc chấp nhất hỏi.

"Không thể! Chỉ bằng người chưa từng đột phá Nguyên Thần tu vị, dùng cái gì nói lớn lối như thế? Bảo đảm ta đạo thống, người cho rằng người là thiên sư? Vẫn là Lôi Kiếp Bất Diệt?"

Đan Tâm đạo nhân lắc đầu liên tục.

"Cũng được!"

Đoàn Ngọc trước nói muốn Bạch Hào sơn ra sức mạnh miệng, vốn là không có bao nhiêu hi vọng thành công, sở dĩ như thế , bất quá là lớn tiếng dọa người thôi, thấy vậy lập tức bõn cợt nở nụ cười: "Như vậy xem ra, sơn chủ người là tán đồng ta liên quan tới Bắc Yến cùng thảo nguyên suy luận, mà thảo nguyên nhất thống, tất xuôi nam diệt khánh!"

". . ."

Trong điện phủ rơi vào một trận dài dằng dặc trầm mặc.

Không biết đi qua bao lâu, Đan Tâm đạo nhân mới thở dài một hơi: "Nếu là một ngày trước, lão đạo đều muốn đưa người cái này không có vua không có trung gia hỏa đánh ra đi, tiện thể hưởng về Khánh đô mạnh mẽ cáo lên một hình! Nhưng lúc này sao. . ."

Hắn cười khỗ, đưa qua một phần tình báo: "Người xem một chút!"

"Bắc Yến đã toàn diện động viên, xuất binh thảo nguyên?" Đoàn Ngọc nhìn thấy, lại là chút nào cũng không kinh ngạc.

Liều mạng Chính Dương đạo chủ trọng thương, một cái thiên sư ngã xuống đánh đổi, cũng không phải vì cho Ba Đồ ngồi vững vàng Khả Hãn vị trí.

Không thừa dịp lúc này hái trái cây, trái lại cho Ba Đồ ổn định thế lực, đó chính là chân chính ngu xuẩn.

"Tuy rằng Khánh quốc cùng ta đạo bị thẩm thấu đến phảng phất một cái cái sàng, nhưng ta Bạch Hào sơn ở Bắc Yến cũng là có không ít nhân thủ, ít nhất tin tức còn có thể truyền về. . ."

Đan Tâm lắc đầu: "Thế cuộc thối nát đến vậy, lão đạo hiện tại chỉ hi vọng vị kia Ba Đồ Khả Hãn có thể anh minh thần võ một điểm. .. Còn tiểu

tử người, cũng không muốn đưa ra cái gì ý nghĩ kỳ lạ chủ ý, ta Bạch Hào sơn chứ đạo, càng sẽ không bỏ qua cái này tổ nghiệp!"

Nói xong lời cuối cùng, trên người hắn dĩ nhiên có một luồng lăm liệt chết đoạn khí , khiến cho Đoàn Ngọc không khỏi lạnh lẽ.

"Được rồi. . . Chân chính giao dịch là, ta đến cho các người Bạch Hào sơn quét sạch phản đồ! Mà để báo đáp lại, ta muốn mấy cái đạo nhân theo ta rời đi! Xem như là ta khách khanh cũng tốt, phụ tá ta cũng được! Nói chung nên vì ta hiệu lực! Ngoài ra, người cũng phải lợi dụng Bạch Hào sơn ở Khánh quốc thế lực, cho ta cung cấp một ít thuận tiện, cũng không phải là oán nghịch mưu phản cái gì, chỉ là cho ta mở ra mấy cái con đường mà thôi!" Hắn hít sâu một cái, nói ra mục đích thật sự.

"Người biết gian tế danh sách?" Đan Tâm đạo nhân ánh mắt sáng lên: "Rời đi? Đi nơi nào?"

"Ngược lại chính là rời đi Bạch Hào sơn, rời đi Khánh quốc, thiên hạ lớn lao, nơi nào không thể đi? Tuy rằng ta đoán Bạch Hào sơn cỡ này đại đạo mạch, khẳng định có lửa tận tâm truyền kế hoạch, nhưng thêm ta như thế một cái con đường, chẳng phải là càng nhiều mấy phần hi vọng? Yên tâm, Nguyên Thần bên trên, ta một cái cũng không muốn, đồng thời nhân số không vượt quá mười cái!"

"Người lời này, nói thật hay giống ta Bạch Hào sơn tiêu diệt ngay khi khoảng khắc như thế!" Đương đại Bạch Hào sơn chủ lờm một cái: "Thế nhưng. . . thành giao!"

. . .

Màn đêm dần dần hàng lâm.

Đêm nay, bất luận nơi nào, đều nhất định sẽ không bình tĩnh.

Tĩnh thất bên trong, chính đang tại ngòi khoanh chân Đoàn Ngọc bỗng nhiên ngẩn ra, linh thức quan sát bên trong thân thể.

Chỉ thấy ở trong thức hải, Thạch Ấn bên trên, một tầng đen nhánh như mực, mang theo từng tia từng tia huyết hồng kiếp vân, bỗng nhiên một thoáng nổ tung, đem toàn bộ Thạch Ấn bao phủ.

Đạo ấn nổ vang, một loại cảm giác bất an, nhất thời lan tràn toàn thân.

"Tránh kiếp bí pháp, vẫn là mất đi hiệu lực sao?"

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc thở dài: "Chẳng lẽ là những này thời gian ở Khánh đô bên trong làm đến quá mức, hấp dẫn đến mới kiếp khí, đánh vỡ cân bằng?"

Những thứ này đen hồng khí, chính là tai họa khí, hoặc là càng dứt khoát nói —— vận rủi!

Một khi bộc phát ra, đại diện cho chính mình khẳng định có tai kiếp đến.

Nếu là mấy ngày trước đây liền bộc phát ra, ở Khánh đô bên trong khuấy gió nổi mưa liền chưa chắc có thuận lợi như vậy, thậm chí nói không chắc lập tức liền sẽ gây họa tới tự thân!

"Những thứ này tai kiếp khí, phần lớn đều là Ôn Thần đạo nhân truyền thừa dính dáng tới, còn có một phần nhỏ, là chính ta rước lấy. . . Nói như thế, ta lập tức liền muốn đại họa lâm đầu? Triện Khắc sư, quả thật thần kỳ!"

Chân chính kiếp nạn đến đến, thậm chí có thể mê hoặc Tu hành giả tâm chí , khiến cho bọn họ làm ra các loại hối hận không kịp chuyện đến.

Nhưng mình không giống!

Ở kiếp khí bạo phát trong nháy mắt, Thạch Ấn thì có cảnh báo , khiến cho chính mình linh thức không có bị mê hoặc, cái này liền chiếm một tầng tiên cơ, rất nhiều lúc, này chính là sống và chết chênh lệch!

"Lúc này ta ở Bạch Hào sơn trên, tai nạn khởi nguồn cũng là tương đối cố định, cái này Lão thiên còn không đến mức trực tiếp sét hoặc là thiên thạch nện ta. . . Cái kia chính là Bạch Hào sơn trên phản đồ muốn ra tay rồi? Có lẽ còn cầu kết Chính Dương đạo? Ta nhưng là biết, Bạch Hào sơn không ngừng một cái Du Thần Ngự Khí cao thủ đây, những kia trên chữ giữa trong cao thủ, liền còn có một cái trên Đức, chính là Địa Sát Chân Nhân, chỉ là phạm quá lớn sai, không thể làm chương môn, nhưng chống đỡ một cái Đan chữ giữa thượng vị, lại có ảnh hưởng rất lớn lực!"

"Ta hôm nay cùng chương giáo giao dịch, tuy rằng nội dung không có tiết ra ngoài, nhưng có lẽ còn là gây nên cảnh giác, nhượng bọn họ sớm động thủ?"

Đoàn Ngọc trên mặt lộ ra một tia cười gằn: "Kiếp vận quần quanh người, không thể tránh khỏi, xem ra là nhiều lắm giết mấy cái, lấy ứng sát kiếp."

. . .

Khánh đô.

Nguyên bản yên tĩnh trong màn đêm, bỗng nhiên thêm ra từng đoá từng đoá ngọn lửa màu vàng óng, giống như hoa cúc giống như, không ngừng tỏa ra.

Phóng tầm mắt nhìn tới, lượng lớn giáp sĩ dòng lũ tạo thành trường long, hướng về cửa cung nhào tới.

Tiếng la giết, tiếng ồn ào, nhất thời quanh quần ở vương cung bên trên.

"Khục khục. . . Xảy ra chuyện gì!"

Thôi Phóng mới vừa ngủ xuống, lúc này khoác áo mà dậy, nhìn cách đó không xa ánh lửa, sắc mặt tái xanh, đột nhiên ho khan lên.

"Bệ hạ. . . Có phản quân vào thành, chính đang tấn công cửa cung, ngự tiền thị vệ thống lĩnh Triệu Côn chính đang chống cự, xin mời mau chóng di giá!" Khang Vi bước nhanh mà đến, trên mặt nhiều vài tia kiên nghị thần thái.

"Là ta cái kia bát đệ sao? Vũ Văn Địch, đã phản quả nhân!"

Thôi Phóng lại đột nhiên ho khan vài tiếng, lựa trắng trên một mảnh đỏ sẫm.

Ầm ầm!

Đột nhiên, lại là mấy tiếng nổ truyền đến, vương cung chấn động , khiến cho Thôi Phóng đặt chân bất ổn, ngã nhào trên đất.

"Báo. . ."

Một cái ngự tiền thị vệ máu me đầy mặt, tè ra quần chạy tới: "Khởi bẩm bệ hạ, có đạo nhân lấy phù tiên ám sát, Triệu thống lĩnh bỏ mình. . . Phản quân đã công hãm cửa cung!"

"Phù tiên? Mười đại đạo mạch?"

Thôi Phóng lúc này, trái lại trấn định lại, bò dậy, chỉnh lý y phục: "Người đến! Cho quả nhân thay y phục!"

Quân tử chết mà quan không khởi, hưởng hồ quốc quân?

Lúc này Thôi Phóng, đã có giác ngộ!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Sát Kiếp

Bạch Hào sơn.

Bóng đêm tĩnh liêu.

Một tên nữ quan ở Đạo cung thiên kính trên bồi hồi, mặt lộ vẻ vẻ do dự, rõ ràng là tại Tĩnh Bạch!

Vị này Đoàn Ngọc kiếp trước sư tỷ, lúc này lại là căn môi đỏ, nhìn một cái nào đó nơi sân, vài lần bước đi lại ngừng lại, cũng không biết nghĩ tới điều gì, trên khuôn mặt có chút đỏ ửng.

'Không biết Đoàn ngân chương ngủ xuống không có? Ta mạo muội đến nhà, có hay không có chút. . .'

Tại Tĩnh Bạch xoay người muốn đi, không lùi vài bước, lại xoay chuyển trở về: "Chỉ là lúc này ta Bạch Hào sơn rơi vào sơn chủ tranh đấu, một mảnh quá quý quyết, ai. . . Hẳn vì sao phải đi vào đặt mình vào nguy hiểm? Ta. . . Ta vẫn phải là đi khuyên nhủ hẳn!"

Chính là lúc này, một tiếng rít bỗng nhiên truyền đến, ở yên tĩnh trong đêm có vẻ khá là chói tai.

Nghe âm biện vị, dĩ nhiên chính là Đoàn Ngọc một nhóm ngủ lại tiểu viện!

Tại Tĩnh Bạch nhất thời lại cũng không kịp nhớ cái gì, chạy như bay.

"Xảy ra chuyện gì?"

Nàng vừa vào cửa viện, liền nhìn thấy cầm trong tay Nhận linh đao Tần Phi Ngư, lập tức hỏi.

Tần Phi Ngư lúc này sắc mặt tái nhợt, trên cánh tay còn có một đạo vết máu, nhìn tại Tĩnh Bạch, mặt trầm như nước: "Có người phi kiếm ám sát đại ca! Lý Như Quế cùng ta một cái trợ thủ đều chết trận!"

"Phi kiếm? !"

Tại Tĩnh Bạch vẻ mặt một thoáng nghiêm túc lên.

Đây chính là Bạch Hào sơn Tổ đình! Ở đây nơi, dĩ nhiên có một cái Nguyên Thần khu vật cao thủ, ám sát một cái Chính lục phẩm mệnh quan triều đình?

Đặc biệt vị này mệnh quan triều đình còn tương đương với nửa cái khâm sai?

Không khỏi lập tức hỏi: "Đoàn ngân chương đây?"

"Đại ca đã đuổi theo ra, lệnh ta bảo vệ ở đây!"

Tần Phi Ngư đối mặt với không ngừng hội tụ đạo nhân, ánh mắt như điện: "Vì sao ở Bạch Hào sơn Đạo Cung trong, vẫn còn có Nguyên Thần Chân Nhân đánh giết? Việc này các người nhất định phải cho ta một câu trả lời thỏa đáng!"

"Việc này. . ."

Chạy tới Đan Thành đạo nhân trong nháy mắt tay chân luống cuống.

Nhưng mà, vẫn không có chờ đến hắc trấn định lại, liền nhìn thấy hai tên đệ tử, đỡ một cái run run rẩy rẩy ông lão tóc trắng đi vào, không khỏi tiến lên hành lễ: "Chưởng giáo chân nhân!"

"Truyền lệnh xuống, đạo binh phong tỏa Bạch Hào sơn!" Đan Tâm sơn chủ tuy rằng chỉ là một người bình thường, nhưng lúc này sống lưng thẳng tắp, uy nghiêm tràn đầy: "Tất cả nội môn trở lên đệ tử, lập tức đi tới thiên sư điện đợi lệnh! Làm phiền mấy vị Nguyên Thần trưởng lão, xuất khiếu tìm tòi toàn núi, cần phải tìm tới Đoàn ngân chương cùng thích khách kia hình bóng!"

Từng cái từng cái mệnh lệnh đều đầu vào đây xuống, thêm vào hẳn trước đây tích góp lên uy nghiêm, nhất thời làm hoảng loạn có thể không chế.

Nhưng tỉ mỉ đếm một chút người đến, vẫn là hết sức không đúng: "Đan Vũ, Đan Quế ở nơi nào?"

"Không. . . Không tốt rồi!"

Một tên đạo đồng thất kinh chạy tới: "Đan Vũ sư phụ bị giết chết tại trong phòng, đầu một nơi thân một nẻo!"

"Cái gì! ?"

. . .

Bốn phía bóng tối bao trùm, gió lạnh gào thét.

Thức hải trong, Thạch Ấn nổ vang, kiếp khí quán quanh.

Đoàn Ngọc cầm trong tay yêu đao Quỷ Thiết, ở Đạo cung bên trong như vào chỗ không người.

Tuy rằng Bạch Hào sơn chính là một đời đạo đình, thủ vệ nghiêm ngặt, nhưng bất kỳ phòng ngự đại trận đều là phòng ở ngoài không hề phòng bên trong, hẳn có thể không cần đột phá Bạch Hào đạo binh cùng đại trận phong tỏa, mà là bị quang minh chính đại mời đi vào.

Huống chi, chính mình đối với Bạch Hào sơn từng cái cây cọng cỏ quen thuộc cực kỳ, ban ngày còn cùng Đan Tâm đạo nhân làm thành giao dịch.

Bởi vậy. . .

Cái này cái gì cái gọi là ám sát, đều là giả!

Liền ngay cả Lý Như Quế cùng Tần Phi Ngư trợ thủ, cũng là Đoàn Ngọc tự mình ra tay giết chết.

Từ khi ra Khánh đô sau khi, hắn không có ý định trở lại!

Cho tới nay, hắn liền cho người ngoài một loại giả tạo, tựa hồ hắn không nỡ cái kia quan to lộc hậu, không nỡ cái kia quyền bính, còn toàn tâm toàn ý nên vì Khánh quốc bán mạng.

Nhưng trên thực tế, chân chính sinh tử thời khắc, vật gì không thể vứt bỏ?

Đã như vậy, cái kia hai cái phụ trách giám thị tên khốn kiếp, cũng liền đi tới tuyệt lộ.

Thậm chí vì nghe nhìn lẫn lộn, Đoàn Ngọc còn cố ý dùng cái kia một thanh chiếm được thảo nguyên bạch cốt phi kiếm đến chế tạo vết thương, đương nhiên, hắn tu vị còn chưa tới có thể khu vật mức độ, hoàn toàn chính là năm phi kiếm làm dao găm chém.

"Đan Chu, Đan Vũ, Đan Quế ba cái. . . Kiếp trước có thể khẳng định là phản đồ, mà Thượng Đức? Hắn là chỉ là bị nhất thời che đậy, nhưng hắn cùng ta có thù riêng, ta cũng không ngại giả công tể tư một lần!"

Đoàn Ngọc cười gằn, tìm đến Đan Vũ Chân Nhân phòng ngủ ở ngoài.

"Sư phụ!"

Lúc này, hai cái phụng dưỡng đồng tử đồng nữ đã bị kinh động, lớn tiếng hô hoán Đan Vũ.

Chợt, bọn họ liền nhìn thấy một tia sáng trắng nhảy vào phòng ngủ, sau lưng còn đuôi theo một cái cầm đao thiếu niên bóng người: "Lớn mật Nguyên Thần, người dám ám sát một cái mệnh quan triều đình?"

"Cái gì quý?"

Phòng ngủ bên trong, Đan Vũ Chân Nhân mới vừa đứng dậy, liền nhìn thấy Đoàn Ngọc nhào vào phòng ngủ, không khỏi vẻ mặt ngạc nhiên.

Hắn đương nhiên biết cái này con khánh quân dưới trướng trử danh chó điên, thậm chí đối phương từ lâu ở hắn tất sát danh sách bên trên, chỉ là sau đó có mặt bắc truyền tin, nhượng bọn họ bình tĩnh đừng nóng, miễn cho đánh rần động cỏ.

Dù sao, chỉ cần Bát Hiên vương thượng vị, mất đi lớn nhất núi dựa, có chính là người muốn giết tiểu tử này.

Nhưng mình rõ ràng cũng không có làm gì, vì sao người này liền giết tới cửa?

"Đan Vũ Chân Nhân, người dám ám sát ta!"

Đoàn Ngọc nhìn vị này Chân Nhân, con người đỏ thắm, trên mặt mang theo sát khí, cái này ngược lại không phải ngụy trang, mà là nghĩ đến kiếp trước mối thù!

"Cái gì? Ta ám sát người?"

Đan Vũ Chân Nhân mặt lộ vẻ kinh ngạc vẻ, rõ ràng là người này tới cửa đến ám sát chính mình có được hay không? Làm sao còn trả đũa?

Nhưng nhìn thấy người này đầy mặt sát khí, kẻ ngu si cũng biết không có ý tốt, nhất thời phẩy tay áo một cái, một tấm bùa chú liền muốn bay ra.

'Nguyên Thần Chân Nhân sắc bén nhất chính là Nguyên Thần, như cho bọn họ thích đáng ẩn giấu thân thể, quang lấy nguyên thần xuất chiến, liền sẽ vô cùng phiền phức. . . Nhưng lúc này lại là không thể buông tha, gần bước bên trong, người đều địch quốc!'

Lấy Đoàn Ngọc Nhân tiên chi thể võ lực, lại phối hợp yêu đao Quỷ Thiết, lại là khoảng cách gần như vậy, đột nhiên tập kích phía dưới, chém giết một cái Nguyên Thần Chân Nhân, có rất lớn khả năng thành công.

Nhưng hắn vẫn chưa như vậy, mà là lựa chọn một cái càng thêm không có sơ hở nào phương pháp!

Hống hống!

Sau một khắc, một đạo long ngâm ở trong phòng vang lên.

Đoàn Ngọc thân là Chính lục phẩm quan chức, lại khiến kim bài lệnh phù, cũng không phải đem ra đẹp dễ.

Lúc này đột nhiên lấy ra, giao long khí bốc lên, cấm tiệt ngũ hành, trấn áp vạn pháp!

"Khâm sai? Giao long khí?"

Đan Vũ Chân Nhân mặt lộ vẻ kinh sợ, nhìn trong tay lá bùa hóa thành tro tàn.

Sau một khắc, Đoàn Ngọc liền nghiêng người mà lên, Quỷ Thiết chém ngang.

Coong!

Đan Vũ Chân Nhân vội vàng rút ra trường kiếm ứng đối, lại bị một đao lột bỏ mũi kiếm, xẹt qua cổ họng, nhất thời con mắt một ám, lượng lớn máu tươi liền dâng lên.

Một đao phía dưới, Nguyên Thần chém đầu! Liền một tia thần niệm đều không có chạy mất!

Cái này chiến công nhìn như huy hoàng, lại là Đoàn Ngọc đến nay tích lũy đoạt được.

Như không có quan chức cùng Long khí, liền chấn nhiếp không được này Nguyên Thần Chân Nhân, không cách nào đem hắn kéo đến không thể không cùng mình lấy võ kỹ đấu mức độ.

Mà quang luận võ kỹ, dù đều là Vô Lậu đạo thể cảnh giới, Đoàn Ngọc cũng chắc chắn trả giá chút đánh đổi cường sát người này, huống chi hắn đã lên cấp đến hay là chưa từng có ai Nhân tiên chi thể? Tương đương với Binh gia một trọng cao thủ?

Lại thêm vào một thanh yêu đao Quỷ Thiết, tra thiếu bù lộ, trực tiếp một đao chém giết thân thể, sát khí lâm thể, khiến cho đối phương liền Nguyên Thần đều chạy không thoát, mới có thể tạo thành cỡ này hình thần đều diệt chấn động.

Ong ong!

Hấp thu một cái Nguyên Thần sau khi, Quỷ Thiết thân đao lấp loé, truyền đến một luồng bức thiết nhu cầu.

Đây là lần trước bị sét đánh sau khi, nó hung uy suy giảm, cần gấp nuốt chừng một ít cao cấp bậc huyết nhục cùng Nguyên Thần để đền bù.

"Yên tâm, đêm nay nhất định đầy đủ! Giết đến địch đầu, thực sự sáng khoái!"

Đoàn Ngọc cười dài một tiếng, lao thẳng tới Đan Quế nơi ở.

Mà lúc này, toàn bộ Đạo cung cũng đã kinh động lên, cảnh báo hí dài.

Hiển nhiên là Tần Phi Ngư đã đem bị đâm việc tuyên dương ra ngoài, thậm chí có lẽ còn phát hiện Đan Vũ cái chết!

Đoàn Ngọc vốn là muốn liền như vậy thối lui, mạnh mẽ hướng về Đan Vũ trên người trồng một tang.

Nhưng lúc này, phía trước khúc quanh dĩ nhiên xuất hiện một nhóm đạo sĩ, người cầm đầu ba sợi râu dài, tay áo lớn phấp phới, dĩ nhiên chính là Đan Quế!

Nhìn thấy người này tiêu sái đáng dấp, Đoàn Ngọc đáy mắt nhất thời sinh ra tơ máu.

Kiếp trước chính là đạo nhân này, bức bách chính mình đi chịu chết, thậm chí trong bóng tối bán đi chính mình tin tức!

Cừu nhân gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt!

"Nhận lấy cái chết!"

Ước lượng xuống thời gian, Đoàn Ngọc bay nhào mà ra, như mãnh hổ hạ sơn, đến thẳng Đan Quế!

"Phương nào cuồng đồ?"

Đan Quế nhanh chóng lùi về phía sau, bên người mấy cái đạo nhân cùng đạo binh bay nhào tiến lên, pháp độ nghiêm cẩn, tạo thành một cái tàn khuyết trận thế.

"Ai cản ta thì phải chết!"

Đoàn Ngọc trường đao chém ngang, Quỷ Thiết phát ra ong ong, một tia sắc bén lóe qua.

Chỗ đi qua, tàn chi đoạn hài khắp nơi, thậm chí có một đạo nhân bị chém ngang hông, nhất thời không chết, tiếng kêu gào phóng lên trời.

"Đoàn Ngọc! Người dám ở Bạch Hào sơn trên làm càn! Chư đệ tử, bảo hộ ta thân thể!"

Đến điểm ấy khe hở, đan Quế chân nhân lập tức đem Đoàn Ngọc nhận ra được, cố ý lớn tiếng quát, chợt ngồi khoanh chân, một thanh pháp kiếm liền từ phía sau lưng bay ra!

Tu vi của người này dĩ nhiên so với Đan Vũ, Đan Chu đều cao, đến Nguyên Thần ngự kiếm mức độ!

Cái này một thanh phi kiếm như sương như điện, ở ánh trăng dưới óng ánh long lanh, dường như một vũng nước mùa thu, phảng phất là dùng cả khối hoàn mỹ không một tí vết thủy tinh điêu khắc thành.

Kiểm khí uy nghiêm đáng sợ, tung hoành đi tới, linh hoạt cơ động, giống như độc xà thổ tín!

Phi Kiếm thuật vì sao khiến kẻ địch nghe tiếng đã sợ mất mật?

Liền là bởi vì kiếm này đi tới như bay, mềm mại chuyển ngoặt, có thể làm được nhân lực khó có thể với tới việc!

Huống chi, đối phương chỉ là một thanh phi kiếm, trừ phi có thể đem trực tiếp chặt đứt, bằng không làm sao bị thương kẻ địch thân thể cùng Nguyên Thần?

Leng keng leng keng!

Đoàn Ngọc tay phải cầm đao, huyết chiến bát phương, đao pháp dường như vậy mực sơn thủy giống như, tùy ý tung hoành tùy ý, hết lần này tới lần khác gió thổi không lọt, đem chỗ yếu bao quanh bảo vệ.

Quỷ Thiết đao cùng phi kiếm liên tục chạm vào nhau, ở giữa không trung bắn lên lăm ta lăm tăm tia lửa.

Cái này thanh phi kiếm rõ ràng không phải vật phàm, lấy Quỷ Thiết sắc bén, cũng không cách nào ở lưỡi kiếm bên trên lưu lại một tia nửa hào vết thương.

Đồng thời, theo thời gian kéo dài, càng ngày càng nhiều đạo nhân đã tụ tập nơi này.

"Lớn mật cuồng đồ!"

Giống như sấm dậy đất bằng, quát lớn ở trong, một cái khuôn mặt rõ ràng cực kỳ nguyên thần lẫm lẫm không mà đến, tướng mạo uy nghiêm, môi rất mỏng, tướng mạo dương cương, hiển nhiên là tâm trí cực kỳ kiên nghị hạng người, nhưng thất chi nhu hòa.

Lúc này thấy đến Đoàn Ngọc bên người một chỗ thi thể vết máu, lập tức giận dữ, xoay tay trong lúc đó, thổi cát đi thạch, lượng lớn hòn đá lăn lộn, ở trên bầu trời cấp tốc ngưng kết thành một khối vạn cân tảng đá, liền muốn đè xuống!

"Du Thần Ngự Khí? Địa Sát Chân Nhân! Thượng Đức?"

Đoàn Ngọc đáy lòng xuất hiện một tia hồi hận, cảm giác trước làm thành tựu, quá mức lỗ mẫn một điểm, lập tức giở lại trò cũ, lấy ra kim bài lệnh phù!

Nhưng vào lúc này, cái này kim bài bên trên ánh sáng một ám, Long khí dĩ nhiên tự mình tan vỡ!

Thức hải trong, kiếp khí bỗng nhiên đại thịnh, một lần bộc phát ra!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Tâm Ma

Đoàn Ngọc khoảng thời gian này hoành hành vô kỵ, dựa vào chính là Khánh quốc quốc quân chống đỡ.

Mà mặc dù có thể giết đến kẻ địch nghe tiếng đã sợ mất mật, có năm thành công lao, đều muốn tính ở cái này viên nho nhỏ kim bài bên trên.

Dù sao kim bài tuy nhỏ, đại biểu lại là quốc quân đích thân tới, đồng thời, có một tia Long khí bám vào tại bên trên, trấn áp tất cả.

Trước, chính là dựa vào Long khí, Đoàn Ngọc mới có thể trong chớp mắt chặt đầu một cái Nguyên Thần Chân Nhân!

Nhưng đột nhiên , lệnh bài trên Long khí biến mất, nhất thời làm hấn rơi vào hung hiểm cực kỳ hoàn cảnh bên trong.

Sẽ liên lạc lại đến thức hải trong kiếp khí bạo động, Đoàn Ngọc bỗng nhiên hiểu ra: 'Cái này chính là. . . Sát kiếp hàm nghĩa sao? Tuy rằng ta trước đã có cảnh giác, nhưng cừu nhân ngay mặt, như trước có chút bị nó ảnh hưởng, mất đi lý trí!'

'Mà những thứ này kiếp khí, càng là thừa dịp kim bài lệnh phù hiệu lực biến mất cơ hội tốt, một hơi bộc phát ra, muốn đẩy ta vào chỗ chết!'

'Nhưng chỉ cần sống quá cái này tử kiếp, tất cả kiếp khí, ít nhất muốn tiêu tan hơn nửa!'

'Không. . . Còn không hết!'

"Trước cho nên ta tiến thối thất theo, là bởi vì. . . Ta tâm ma kiếp cũng tới! Muốn Nguyên Thần Xuất Khiếu, tất trước tiên phá tâm ma! Tuy rằng ta sống lại tới nay, thay đổi rất nhiều vận mệnh, nhưng như trước không quên được kiếp trước kẻ thù! Bọn họ chính là ta tâm ma!"

Lần này dĩ nhiên là nội sinh tâm ma, ngoại lai kiếp số, cùng nhau bạo phát, chẳng trách khôn khéo như Đoàn Ngọc cũng phải trúng chiêu!

Ý nghĩ chuyển động, cỡ nào cấp tốc?

Một niệm bay lên lúc, Đoàn Ngọc còn có tâm tư nhìn đối diện Đan Quế chân nhân thao túng phi kiếm, cầu vòng nổi đến mặt trời giống như ám sát.

Mà trên trời tảng đá, đã ngưng tụ hơn nửa, liền muốn âm âm đập xuống!

Ngoại vi, một nhóm lớn người chạy tới, thấy được tình cảnh này, Đan Tâm cùng Đan Thành đạo nhân đều là không thể nào hiểu được.

Mà Tần Phi Ngư đẩy mặt đỏ lên, liền muốn nhào ra.

Tại Tĩnh Bạch sắc mặt thảm thiết: "Không. . ."

Từng cảnh tượng ấy, phảng phất chậm nhịp điệu điện ảnh giống như, ở trước mặt hần xẹt qua.

Thời khắc sống còn, giới nhất kích phát người tiềm lực.

Mà Đoàn Ngọc những này thời gian tới nay, vẫn ngọt ngào trong cơ thể pháp lực, tìm kiếm đột phá Nguyên Thần thời cơ.

Đến lúc này, hần rốt cục hiểu ra.

Cái kia thời cơ liền vào lúc này, liền ở chỗ này!

Tâm Ma kiếp đều đến rồi, có thể không phải là thời cơ đột phá nơi sao?

Ầm ầm!

Trong thức hải, nhị chuyển Thạch Ấn mặt ngoài trải rộng vết rách, từng tia tia hào quang màu xanh đen lấp loé, ầm ầm nổ tung.

Ở chỗ cũ, một viên hoàn toàn mới pháp ấn hiện lên đi ra.

Nó so với ban đầu Thạch Ấn lớn ba phần mười, giống như thanh đồng đúc ra, tràn đầy nét cổ xưa, làm cái này núp ẩn Ly Vãn lắc đầu quấy đuôi, oai phong lẫm liệt, một đôi Long nhãn rõ ràng là màu vàng!

Triện Khắc sư công pháp, đến đây rốt cục đột phá! Mà nhị chuyển Thạch Ấn lên cấp tam chuyển Đồng Ấn.

Lấy Luyện khí sĩ phân chia, chính là do Ngũ Khí Triều Nguyên, lên cấp đến Nguyên Thần Xuất Khiếu cảnh giới!

Đương nhiên, lúc này còn có một chút vấn đề nhỏ.

Cái kia chính là Đoàn Ngọc vẫn nằm ở tâm ma công kích phía dưới, hẳn chỉ là bởi vì Triện Khắc sư công pháp đặc thù, do nhị chuyển Thạch Ấn tăng lên đến tam chuyển Đồng Ấn, pháp lực có đột phá, nhưng Nguyên Thần vẫn chưa thể hiểu ra, cùng Đồng Ấn hợp nhất, hoàn toàn đột phá Nguyên Thần Xuất Khiếu!

Dù là như vậy, cũng là thực lực tăng mạnh!

"Độn địa!"

Hắn ý nghĩ hơi động, tam chuyển Đồng Ấn nổ vang, ấn đáy một cái Độn Địa pháp thuật nháy mắt phát ra.

Càng bởi vì lúc này tu vị, đã có thể xem như là Nguyên Thần pháp thuật!

Đạo cung bên trong, luôn luôn có trận pháp cấm chế, một khi khởi động, một ít đệ tử cấp thấp thi pháp hầu như không có hiệu quả.

Chỉ có Nguyên Thần bên trên Chân Nhân, mới có thể linh hoạt như thường.

Mà lúc này, Đoàn Ngọc cũng có thể coi là Nguyên Thần!

Tuy rằng Tâm Ma kiếp chưa đi, nhưng bởi Triện Khắc sư công pháp cường đại, đột phá sau Đồng Ấn chống đỡ, thậm chí có không tầm thường uy năng!

Phốc!

Hào quang lóe lên, hắc liên chui xuống đất, bỗng nhiên trong lúc đó lướt ngang mấy trượng, đi tới Đan Quế thân thể trước mặt, một đao bổ ra: "Chém!"

Cái này một đao, là sống lại tới nay cùng đi qua giới hạn!

Cái này một đao, là chính mình ấp ủ báo thù nồng nặc!

Cái này một đao, là đoạn thời gian gần đây tất cả tổng kết!

Vừa chém người khác cũng chém ta, chém ra tự thân tâm ma!

Xì!

Máu thịt tung toé, Đan Quế đạo nhân thân thể nhất thời bị một đao chém làm hai.

Cái này một đao bổ ra, Đoàn Ngọc chợt cảm thấy cả người sáng khoái, linh thức tiến vào một cái không minh cảnh giới.

Ở trong cơ thể hắc, Âm thần bỗng nhiên bốc lên, hội tụ tất cả tinh thần, đi tới thức hải trong , hóa thành một cái có chút hư huyền bóng người.

Tam chuyển Đồng Ấn nổ vang, chủ động cùng Nguyên Thần hợp nhất, Ly Vãn rút gào, vui vẻ phi thường.

"Nguyên Thần! Nguyên Thần!"

Đến đây, Tâm Ma kiếp hoàn toàn vượt qua, Đoàn Ngọc đã trở thành một tên chân chân chính chính Nguyên Thần Chân Nhân!

"Tặc tử! Trả mạng cho ta!"

Thủy tinh phi kiếm bỗng nhiên quay đầu, lấy Đoàn Ngọc lúc này Linh nhãn, liền có thể nhìn thấy phi kiếm chi lên một cái hư huyền đau thương cảm giận bóng người, đó là Đan Quế đạo nhân Nguyên Thần!

Đối phương chỉ là vượt qua Chân Hóa kiếp tu vị, khoảng cách có thể đoạt xá chuyển thể còn có một cái Du Thần Ngự Khí đại cảnh giới.

Mà thân thể bị chém sau, kiên quyết không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi liên tục đột phá, sau bảy ngày, chỉ có thể đi làm một cái cô hồn dã quỷ, hồn quy địa phủ, hoặc là chuyển tu Thần Đạo.

Tổng thể mà nói , làm cái này người một cái mạng, vừa nãy xác thực là bị Đoàn Ngọc giết chết.

Bởi vậy, Đan Quế chân nhân tuyệt đối là đau thương cảm giận phi thường, phi kiếm bỗng nhiên ám sát mà tới!

Nhưng lúc này Đoàn Ngọc đã vượt xa quá khứ.

Đột phá Nguyên Thần đại diện cho cái gì?

Không chỉ là pháp lực đại tiến, có thể Nguyên Thần Xuất Khiếu.

Càng thêm then chốt, vẫn là trên bản chất biến hóa.

Tỷ như lúc này, ở trong mắt hắn, nguyên bản chỉ là một ít linh quang Đan Quế Nguyên Thần, liền có thể thấy rõ ràng, thậm chí đều không cần chuyên môn mở ra Linh nhãn.

Mà cái này pháp kiếm trên không trung quỹ tích, cũng là giống như trở bàn tay xem vân giống như vậy, hiện rõ từng đường nét.

'Loại này chương không chu vi mùi vị, kiếp trước ta lấy Đạo chủng đột phá Nguyên Thần đều không có a, chẳng lẽ là. . . Đạo vực?'

Đoàn Ngọc trong lòng rung mình, nghĩ đến chút gì.

Mà lúc này đối mặt với phi kiếm, nhưng là càng thêm ung dung, Quý Thiết nhẹ nhàng vừa nhắc, liền phảng phất đâm trúng phi kiếm 7 tắc giống như , khiến cho tốc độ giảm mạnh.

Chợt, hắn vươn tay trái ra, bốn chỉ khép lại, cùng ngón tay cái nhẹ nhàng một kẹp, liền theo ở lại thân kiếm, đem phi kiếm trao ở lòng bàn tay.

Thấy cảnh này Đan Thành đạo nhân hầu như con người đều muốn trừng đi ra.

Dù sao, cho dù phi kiếm tốc độ giảm nhiều, cái này cũng là một thanh phi kiếm a!

Nếu là tưởng tượng phạm tục cao thủ giống như tay không chặn dao sắc, kết quả duy nhất chính là bị kiếm quang một giáo, liền tay cổ tay đều cho bổ xuống đến.

Nhưng rơi vào Đoàn Ngọc trong lòng bàn tay sau khi, này chuôi phi kiếm lại là cùng một con rắn chết như thế, nửa điểm động tĩnh đều không có.

Trên thực tế, cũng đúng là như thế.

Ở ngón tay cùng phi kiếm tiếp xúc trong nháy mắt, Đoàn Ngọc thức hải trong Ly Vẫn liền rút gào một tiếng, mở ra miệng rộng, ra sức hút một cái!

Cùng lúc đó, trong phi kiếm một cái nào đó nguyên thần, liền xui xẻo mà rơi vào nó trong miệng, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

'Người khác là Nguyên Thần Xuất Khiếu, ta e sợ Đạo ấn đều có thể xuất khiếu, cái này cũng là ta cuối cùng lá bài tẩy!'

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc trong lòng nhất thời có hiểu ra.

Cái này Ly Vẫn đại gia luôn luôn kén ăn cực kì, đến nay cũng bất quá nuốt rất ít mấy cái.

Bây giờ nhìn lên, cái này một cái Nguyên Thần ngự kiếm cao thủ, cũng là đến nó mắt xanh?

Loảng xoảng một tiếng!

Theo Đoàn Ngọc buông tay, cái này thanh phi kiếm nhất thời rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng vang nhỏ.

"Người. . . Người dĩ nhiên giết Đan Quế , khiến cho hắc hình thần đều diệt?"

Giữa không trung Thượng Đức Chân Nhân gào thét một tiếng, liền muốn lần nữa động thủ.

"Sư thúc chậm đã!"

Đan Tâm đứng dậy: "Tối nay việc, thực sự khó bề phân biệt, có thể hay không trước tiên dung sư diệt điều tra rõ ràng!"

Hắn tuy rằng tu vị mất hết, nhưng một ngày không có từ nhậm, liền một ngày vẫn là Bạch Hào sơn sơn chủ, chương giáo Chí Tôn! Dù cho Thượng Đức Chân Nhân cũng đến cho chút mặt mũi.

Huống chi, còn nắm giữ toàn bộ Bạch Hào sơn đại trận hộ sơn, cùng với đạo binh quyền chỉ huy.

Tuy rằng những kia đạo binh trong, phản loạn ba cái đan chữ giữa cao thủ cũng có quan hệ đủ lôi kéo, nhưng bây giờ bọn họ cũng đã liên tiếp xuống âm tào địa phủ, không! Là hồn phi phách tán, cái kia đêm sau khi, quyền lực trái lại độ cao thống nhất ở Đan Tâm trên tay!

Rõ ràng điểm này Đan Tâm đạo nhân đều có chút dờ khóc dờ cười.

Mà Đoàn Ngọc lại là sớm có dự liệu, dù sao bạo lực không có thể giải quyết vấn đề, nhưng có thể tiêu diệt vấn đề!

Chỉ là Đan Tâm làm cái này Bạch Hào sơn chi chủ, không cách nào tự hủy căn cơ, nhưng hắn này thế lại là một người ngoài, không gì kiêng kỵ!

Thiên sư điện.

Rất nhiều chân truyền cùng trưởng lão tụ tập dưới một mái nhà, Thượng Đức Chân Nhân ở vào hàng đầu, trên người mang theo một vòng thần quang, hiển nhiên cũng không phải là thân thể.

Cái khác trưởng lão cũng là sắc mặt quái lạ, kiêng kỵ mà nhìn điện bên trong đứng thẳng Đoàn Ngọc, âm thầm kinh hãi không thôi.

Cái này nhưng là một cái tuyệt thế mãnh nhân, một lời không hợp liền rút đao đối mặt, vừa nảy liền chặt hai cái Nguyên Thần Chân Nhân, sợ đến Thượng Đức sư thúc cũng không dám bại lộ thân thể.

Dù sao Đoàn Ngọc tu vị đám người cũng nhìn ra rồi, thân thể cường đại, hoàn toàn chính là một cái lấy võ nhập đạo Bình gia cao thủ, trên người lại có quan khí cùng long vận che chở, luận gần người ám sát, cái nào không sợ?

Thượng Đức Chân Nhân trừng hai mắt, bỗng nhiên một tiếng quát lớn: "Đoàn Ngọc, người đêm khuya hành hung, giết ta Bạch Hào sơn hai đại Nguyên Thần Chân Nhân, thù này không đội trời chung!"

"Hừ! Ta phụng quốc quân mệnh lệnh, truy tra Bắc Yến gian tế, ở Khánh đô bên trong thanh tra tịch thu một nhà ngự sử, chứng cứ nhắm thẳng vào Bạch Hào sơn, bởi vậy đến tìm kiếm manh mối. . . Ai biết nửa trong đêm, cái kia Đan Vũ bỗng nhiên phi kiếm đến ám sát bản quan, hại ta hai cái thuộc hạ tính mạng, bản quan một đường đuổi theo, đánh chết người này trước, còn đến biết chính là Đan Quế làm chủ, hai người này đều là Bắc Yến gian tế!"

Đoàn Ngọc lẫm liệt không sợ hãi, cười to nói: "Bản quan vẫn không có hướng về các người muốn một câu trả lời thỏa đáng, các người liền dám hướng về ta muốn giao cho?"

Đan Vũ, Đan Quế hai đại Nguyên Thần từ lâu hồn phi phách tán, dù là đi âm tào địa phủ cũng không tìm tới, tự nhiên mặc cho hăn nói bừa.

Mà Đoàn Ngọc sở dĩ như thế không có sợ hãi, thứ nhất chính là mình mệnh quan triều đình thêm khâm sai thân phận, thứ hai chính là cùng Đan Tâm có bí không thể nói hiểu ngầm.

Chỉ là ở nói mình đại biểu triều đình lúc, Đoàn Ngọc trong lòng cũng có chút lẫm liệt.

Lúc này lại tinh tế phân biệt, kim bài lệnh phù bên trên, Long khí đã hầu như hoàn toàn tiêu tan, tình cảnh như thế, hoặc là Khánh quốc đã diệt vong, hoặc là chính là đương nhiệm khánh quân thất vị!

Bất luận người nào, đều là trời đất sụp đổ đại sự.

"Người nói bọn họ là Bắc Yến gian tế, bọn họ chính là? Có thể có chứng cứ?" Thượng Đức lão đạo tức giận đến giận sôi lên.

Dù sao hai cái này Nguyên Thần Chân Nhân đều với hãn vô cùng thân cận, đặc biệt Đan Quế đạo nhân, hãn đều chuẩn bị nâng đỡ đối phương tranh cướp sơn chủ vị trí, hiện tại lại chỉ nhận đối phương là Bắc Yến gian tế, vậy mình thành cái gì?

"Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc! Hai người này cấu kết Bắc Yến đã lâu, xin mời sơn chủ tra rõ bọn họ đan phòng mật thất, còn có lấy đạo pháp hỏi han hãn đệ tử, có thể có thu hoạch!"

Đoàn Ngọc cười gằn đối mặt, lại tế nổi lên trước hết giết người lại tìm chứng cứ 'Diệu pháp' !

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Thế Cuộc

Trước hết giết người dẫn đầu, lớn nhất ô dù đều bị xoá sạch, đón lấy điều tra lực cản tự nhiên đại đại giảm nhỏ.

Thế nhưng, nếu là không có chứng cứ trước hết làm như thế, nhất định phải làm cho người người oán trách, đổi thành những người khác, không có Đoàn Ngọc kiếp trước tiên tri làm ngón tay vàng, tám thành là không dám xuống tay.

Thậm chí dù cho thành công, cũng sẽ lưu lại ấn tượng xấu, ngày sau rước lấy mối họa.

Nhưng Đoàn Ngọc đã sớm quyết định, đánh vỡ tất cả bình bình lon lon, đem có thể đến kẻ địch giết hết, sau đó lại lên chạy ra nước ngoài!

Bởi vậy, cái gì qua giới, đánh vỡ quy tắc ngầm cái gì, căn bản không kiêng dè chút nào.

"Không có chứng cứ, người trước hết giết người? Còn hình thần đều diệt?"

Thượng Đức Chân Nhân trợn mắt nhìn, ngón tay đều đang run rẩy: "Khánh quốc hình luật, cái nào điều cho phép người như vậy làm bừa?"

"Thượng Đức lão đạo, cho người ba phần màu sắc, người liền mở phòng nhuộm?"

Đoàn Ngọc cười gằn: "Nếu người không phục, cái kia cùng bản quan đến một cuộc chiến sinh tử làm sao?"

Lão đạo này kiếp trước tuy rằng cuối cùng vẫn là không có đi theo địch, nhưng làm việc hồ đồ, bị cái kia mấy cái người nham hiểm lợi dụng, cũng không có làm cái gì chuyện tốt, Đoàn Ngọc nhìn hắn không vừa mắt rất lâu.

". . ."

Thượng Đức lão đạo khí thể hơi ngưng lại.

Hắn dám cùng Đoàn Ngọc cuộc chiến sinh tử sao?

Nếu là dám, vì sao liền thân thể cũng không dám mang tới trước mặt đối phương?

Rất hiển nhiên, trong lòng hắn sợ! Sợ cái này tà dị tiểu tử.

"Khục khục. . . Sư thúc chớ vội! Vị này Đoàn ngân chương có một câu rất đúng, thanh giả tự thanh, Bắc Yến gian tế việc can hệ trọng đại, liền cần thận tra một chút chính là!"

Đan Tâm ho khan hai tiếng, mặt lộ vẻ vẻ kiên nghị: "Ta đã mệnh đạo binh phong tỏa Bạch Hào sơn, tiếp đó, liền xin mời mấy cái lão luyện thành thực người đi chủ trì thẩm vấn lục soát, sư thúc người từ bên giám sát, làm sao?"

"Nếu là không có chứng cứ, chương giáo dự bị làm sao?" Thượng Đức lão đạo nhìn Đoàn Ngọc, trong mắt lộ ra một tia hung quang.

"Phạm ta Đạo giả, chết! ! !" Đan Tâm đạo nhân mí mắt đều không nháy mắt một cái: "Dù cho là mệnh quan triều đình, có khâm sai thân phận, cũng tất phải giết!"

Đoàn Ngọc rút cổ một cái, rất rõ ràng cảm ứng được, Đan Tâm sát khí không phải giả.

"Thiện! Một lời đã định!"

Thượng Đức Chân Nhân hàm hừ đồng ý.

Nếu thượng tầng cũng thống nhất ý kiến, đón lấy tự nhiên là lục soát các nơi, cũng bắt lấy Đan Quế, Đan Vũ đệ tử chặt chẽ thăm vấn.

Nguyên bản Thượng Đức Chân Nhân vẫn là định liệu trước, chờ xem Đoàn Ngọc chuyện cười.

Nhưng đợi đến Đan Vũ Chân Nhân đại đệ tử mang theo con trai của hắn lẩn trốn, bị Bạch Hào đạo binh nắm lấy tin tức truyền đến, Thượng Đức trên mặt vẻ mặt liền vô cùng đặc sắc.

Lúc thì đỏ, lúc thì tím, quả thực có thể mở cái thuốc nhuộm phôi.

Đặc biệt lấy Nguyên Thần thân, có thể phát ra nhiều như vậy hình tượng sinh động về mặt, đủ thấy này lão bản lĩnh thâm hậu tinh xảo a!

...

Nửa đêm đi qua.

Ánh bình minh trải rộng, mặt trời mới mọc lên ở phương đông.

Đoàn Ngọc đi tới thiên sư cửa điện, theo thói quen hướng về phía tử khí thổ nạp.

không coi ai ra gì dánh dấp, tựa hồ căn bản cũng không có đem còn lại người để ở trong mắt.

"Đoàn tiểu hữu dụng công không ngừng, thực sự là bội phục!"

Đan Tâm đạo nhân bình lùi người chung quanh, đi tới Đoàn Ngọc bên người, bỗng nhiên hạ thấp giọng nở nụ cười: "Ta cũng phải cảm tạ người rồi, không nghĩ tới người là dùng biện pháp như thế, càn quét Bạch Hào sơn sâu mọt!"

Đêm qua sưu tầm, tự nhiên có thu hoạch lớn.

Đặc biệt từ Đan Vũ đại đệ tử cùng hãn con ruột nơi đó, thu hoạch đến tài liệu đen suýt chút nữa không để Thượng Đức Chân Nhân tìm điều khe nứt chui vào.

Nếu xác định Đan Vũ, Đan Quế đều là phản đạo đồ, đối với Đoàn Ngọc cái gọi là 'Vấn tội' vân vân, cũng là không thể nào nói tới.

Chỉ là chúng đạo nhân nhìn thấy Đoàn Ngọc lúc, vẫn là khó tránh khỏi cảm giác trên mặt không ánh sáng, cả người không dễ chịu, thậm chí như trước cừu thị cũng có khối người.

Bất quá cỡ này giun để chú ý, Đoàn Ngọc chưa từng có để ở trong lòng chính là.

"Đây là chúng ta giao dịch nội dung một trong, không cần khách khí!"

Đoàn Ngọc khẽ mỉm cười, có thể càn quét Bạch Hào sơn yêu ma quỷ quái, cũng là ước nguyện của hãn.

Cho tới Bắc Yến đại địch, còn có này hậu trường hắc thủ, muốn đối phó lên coi như thật sự không là một sớm một chiều công lao.

"Bàn về đến, Đoàn ngân chương là tán tu, không biết sư từ đâu người?"

Đan Tâm đạo nhân bỗng nhiên cười nói: "Có thể lấy Chính lục phẩm viên chức đột phá Nguyên Thần, quả thực trăm năm khó gặp! Đặc biệt đêm

qua cái kia tay không trao phi kiếm bản lĩnh, tựa hồ có mấy phần Đạo vực oai đây!"

Cái gọi là 'Đạo vực', kỳ thực chính là một loại trường lực, hoặc là nói trận pháp.

Chỉ có ở mười đại đạo mạch bậc này căn cơ nơi, trải qua vài đời người bố trí, gia trì cấm pháp, hay là mới có thể hoàn thành.

Đoàn Ngọc đem qua triển khai tam chuyển Đồng Ấn , bất quá là thoáng có mấy phần Đạo vực oai, khoảng cách chính bản mặt hàng còn kém thật xa.

Nhưng cái này Đan Tâm đạo nhân con mắt tinh tường, một thoáng liền nhìn ra.

"Sư phụ ta sao?" Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Hắn không có nói cho ta họ tên , còn Đạo vực, đó là vật gì?"

Dĩ nhiên trực tiếp đẩy một cái hai năm, sáu, hoàn toàn giả ngu.

"Ha ha. . . Hiếm thấy hồ đồ, cũng được!"

Đan Tâm trầm mặc một trận, chợt nói: "Đan Vũ, Đan Quế đền tội sau khi, Đan Thành đạo nhân có thể làm vì tiếp một đời Bạch Hào sơn chi chủ! Ta với hắn thương lượng xuống, chuẩn bị phái Tĩnh Phong cùng Tĩnh Bạch phụ trợ người, ý của người như thế nào?"

"Cái gì?"

Tin tức này lại thực sự là không phải chuyện nhỏ.

Tĩnh Phong cùng Tĩnh Bạch đều là đệ tử nòng cốt, hiện tại phái cho Đoàn Ngọc, hiển nhiên là Đan Tâm đạo nhân đối với Đoàn Ngọc đánh giá lại tăng lên mấy phần, bắt đầu thêm chú.

Mà Đoàn Ngọc giật mình nhất, vẫn là Đan Thành đạo nhân động tác này quả thực hình cùng uỷ thác!

Thoạt nhìn, quả thật là vô cùng không coi trọng Bạch Hào sơn tiền đồ. Nhưng dù là như vậy, lại vẫn cũ quyết ý cùng Bạch Hào sơn cùng chết sống.

Đoàn Ngọc hít sâu một cái, rõ ràng cái này chính là vị lão nhân kia cuối cùng lựa chọn, bất kỳ trên thế giới, đều là vừa có gian xảo hạng người, cũng có liệt sĩ.

Kiếp trước như vậy, kiếp này cũng thế!

"Tĩnh Phong cùng Tĩnh Bạch hai vị đạo hữu tu vị tinh xảo, có thể làm vì thầy tốt bạn hiền, đa tạ Chương giáo chân nhân!" Bởi vậy, trầm mặc chốc lát sau khi, Đoàn Ngọc liền hướng về Đan Tâm thi lễ.

"Cho tới xuất ngoại con đường, còn có Đông Trần mọi việc, ta đều giao cho Tĩnh Phong cùng Tĩnh Bạch, người nói với bọn họ liền có thể!"

Cái này cũng là trước ước định một trong, mượn Bạch Hào sơn thế lực, làm vì Đoàn Ngọc hoàn toàn mở ra lưu vong con đường.

Nói đến đây cái, Đan Tâm Chân Nhân nhìn hướng về Đoàn Ngọc ánh mắt liền tràn ngập kỳ dị: "Lại nói. . . Đoàn ngân chương chẳng lẽ người đã sớm biết đêm qua Khánh đô việc? Mới có ý ra đi?"

"Đêm qua Khánh đô, đã xảy ra chuyện gì?" Đoàn Ngọc một mặt 'Hoang mang', trong lòng nhưng có chút suy đoán.

Nhìn thấy hãn loại này vẻ mặt, Đan Tâm Chân Nhân không khỏi thở dài một tiếng: "Đêm qua. . . An Vương Thôi Sơn chính biến, tại trong cung hành thích vua đăng cơ, có người nói giết hết Thôi Phóng phi tử nhi nữ, nhổ cỏ tận gốc, máu nhuộm vương cung, có thể nói trường đao đêm!"

"Cái này. . . Ta thực là không biết!" Đoàn Ngọc cười khổ nói: "Nếu là sớm biết, nhất định sẽ nhắc nhở quốc quân, ta hôm qua muốn đi, là vì tránh người Hồ, mà không phải An Vương!"

"Hoặc là như vậy!"

Đan Tâm lão đạo làm như tin, lại làm như không tin: "Nhưng người có thể đúng lúc bức trở ra, không phải đại trí tuệ, chính là có đại khí vận a!"

"Đại khí vận?"

Đoàn Ngọc sắc mặt có chút quái lạ , bất quá chính mình xuyên qua một lần, sống lại một lần, không phải thiên đại khí vận lại là cái gì?

Trầm ngâm một lát sau, lại hỏi: "Sơn chủ chuẩn bị xử lý như thế nào cái này đến tiếp sau? Lẽ nào thật sự để Thôi Sơn đăng cơ làm vì Khánh Vương?"

Thôi Sơn cùng Bạch Hào sơn trong lúc đó, nhưng là có sát hại Thượng Nguyên thiên sư huyết hải thâm cừu a!

Huống chi, người này cùng Bắc Yến không minh bạch, có phản quốc hiềm nghi.

Đương nhiên, khi Thôi Sơn lên cấp trở thành Khánh quốc quốc quân sau khi, cái gì 'Phản quốc' chỉ trích đều là chuyện cười, nhân gia là vua của một nước, Khánh quốc đều là của hắn, có thể quang minh chính đại bán nước!

"Cái này. . . Ai. . . Ta trước nghe đạo hữu chỉ điểm giang sơn, thôi diễn đại thế, còn tưởng rằng đều là ý nghĩ, nhưng hiện tại xem ra, ngược lại là lão đạo tầm nhìn hạn hẹp."

Đan Tâm Chân Nhân cười khở: "Nhưng dù như thế nào, Thôi Sơn nếu như làm khánh quân, có lẽ sẽ có chuyển biến?"

Chính là bởi vì thành Khánh quốc chi quân, lại bán lên quốc đến, bán chính là lợi ích của chính mình.

Huống chi, dù cho người Hồ xuôi nam, văn võ đều có thể hàng, lẽ nào thân là vua của một nước Thôi Sơn còn có thể đầu hàng?

Cái gọi là cái mông quyết định đầu, chính là đạo lý này.

Đến mới vị trí sau, Thôi Sơn ý nghĩ nhất định sẽ có chút biến hóa.

Mà Đoàn Ngọc nghe được cái này, chỉ có thể ở đáy lòng liếc mắt.

'Nếu ta đoán không lầm, cái kia hậu trường hắc thủ, cũng là như thế dự định, để Khánh quốc đại đại tiêu hao người Hồ tinh nhuệ cùng huyết tính, dù cho Khánh quốc bị diệt, cũng có thể thông dong từ phía nam khởi binh, nhất thống Trung Nguyên. . . Như vậy xem ra, cái kia Cao Cương nếu là ở phương bắc khởi sự, cũng chẳng qua là một nhánh con rơi thôi.'

Hắn không khỏi nghĩ đến cái kia chán nản trung niên.

Dựa theo đối phương nguyên bản vận mệnh quỹ tích, hẳn là liền như thế một mực yên lặng mặc ẩn núp, thậm chí cũng không biết thân thế của chính mình.

Mà gặp phải Đoàn Ngọc sau khi, thiên cơ lẫn lộn, vận mệnh liền có nghịch chuyển, nhưng cũng chẳng qua là từ một giới bố y hỗn thành 'Làm vì vương tiên phong' mà thôi!

'Có lẽ cũng không phải đơn giản chịu chết, mà là hấp dẫn hỏa lực, hay hoặc là phân tán đầu tư, dù sao thiên hạ Tranh long, có cái nào dám vũ bộ

ngực bảo đảm tất thành? Thế nào cũng phải lưu lại một hai cái bảo hiểm tổng hợp, thuận tiện đông sơn tái khởi mới là. . .'

Một niệm đến đây, đối với tại thiên hạ đại thế, lại nhiều hơn mấy phần thấm nhuần.

"Có lẽ vậy!"

Đoàn Ngọc cười khở trả lời Đan Tâm Chân Nhân trước vấn đề, nguyên bản hẳn còn hi vọng Bạch Hào sơn đẩy ra một cái Kim Hà quận vương loại hình gia hỏa đến cùng Thôi Sơn đánh đánh lôi đài, dù cho Khánh quốc phân liệt, cũng tốt hơn tiện nghi Đại Hạ cái kia hậu trường hắc thủ.

Bất quá bất luận nhìn thế nào, Bạch Hào sơn chư đạo cũng sẽ không thích đề nghị này.

'Có lẽ trước Tĩnh Phong mời ta ở Bách Trân viên, thật sự chỉ là một cái trùng hợp. . . Hay hoặc là, là Bát Hiền vương động đến quá nhanh, làm người phản ứng không kịp nữa!'

Nguyên bản Bạch Hào sơn biết Thôi Sơn thất đức, ở ngoài thông Bắc Yến, khẳng định không muốn lại chống đỡ người này.

Nhưng Thôi Phóng thân thể không được lại là sự thực, chỉ có thể ở còn lại đệ đệ bên trong vóc dáng thấp bên trong cất cao cái, Kim Hà quận vương vốn nhờ này vào mắt.

Chỉ là không nghĩ tới Thôi Sơn dĩ nhiên hung hãn phát động phản loạn, thậm chí đã thành công đăng cơ, uy hiếp thiên hạ.

Nếu là lúc này lại đẩy ra Kim Hà quận vương, cái kia liền chỉ có đánh một trận khốc liệt nội chiến, mà lấy Đoàn Ngọc suy đoán đến xem, tỷ lệ thắng không vượt quá ba phần mười.

Đan Tâm đạo nhân đương nhiên sẽ không như vậy ngốc, trước các loại, cũng chỉ có thể tất cả bỏ qua không đề cập tới.

"Đúng rồi, còn có một chuyện, nghĩ muốn phiên phức Chương giáo chân nhân!"

Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, cuối cùng đưa ra một yêu cầu.

"Chuyện gì?"

"Ta cần lượng lớn thanh đồng!"

Đoàn Ngọc hít sâu một cái, nhìn mênh mông đại lục.

Cái này ra đi hành trình, cũng chưa chắc một đường bằng phẳng, nhất định phải tăng cường chiến lực!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Thanh Đồng

Đồng thau, chính là nhân loại sớm nhất đã luyện hợp kim.

Ở thế giới khác, từ lúc công nguyên trước 3000 năm thời điểm, đồng thau liền bị phát hiện cũng sử dụng, tác phẩm tiêu biểu là Tô Mỹ Nhĩ văn minh thanh đồng dao.

Mà tại Trung Nguyên, Hạ, Thương, Tây Chu, Xuân Thu chiến quốc phổ biến sử dụng đồ đồng thau chế tác lễ nhạc khí, binh khí cùng tạp khí.

Đại lục Vân Lan bên trên, tương tự như vậy.

Dù sao thanh đồng điểm nóng chảy thấp, độ cứng cao, vô cùng dễ dàng cho đã luyện đúc nóng, tuy rằng tại Trung Nguyên đã dần dần bị sắt cùng thép đào thải, nhưng ở Tây Nhung các nước, ở thảo nguyên, ở phía nam Man Hùng nơi, ở Đông Hải Man Hoang chư đảo bên trên, như trước có thể nhìn thấy tung tích ảnh.

sinh mệnh lực ngoan cường, có thể thấy được chút ít.

Mà Đoàn Ngọc lên cấp tam chuyển pháp ấn, chính là thanh đồng chi ấn!

"Thanh Đồng giả! Tạp đồng vậy! Cũng có thể xem thành đồng tinh khiết bên trong lẫn lộn tạp chất! Là lấy đón lấy tu luyện, chính là lấy phong hỏa búa rèn? Để trở thành đồng tím?"

Chân chính đồng tinh khiết, chính là màu tím, mà tam chuyển thành đồng ẩn biến thành tam chuyển đồng tím ẩn, liền đại diện cho tu luyện tới Nguyên Thần Xuất Khiếu đỉnh cao.

Bất quá đem so sánh mà nói, chế tác phù lục, binh khí các loại, đồng thau trái lại so với đồng tinh khiết càng thích hợp.

Tĩnh tọa thổ nạp qua đi, Đoàn Ngọc mở hai mắt ra, nhìn trước mặt một đồng thanh đồng.

Bạch Hào sơn không hổ là mười đại đạo mạch một trong, tài nguyên tích trữ phong phú, mà Đan Tâm Chân Nhân càng là chút nào chưa hỏi, trực tiếp đem lượng lớn thanh đồng đưa tới.

"Triện Khắc sư rốt cục thăng cấp làm 'Công kim chi tượng'. . ."

Đoàn Ngọc thỏa mãn thở dài một tiếng.

Đồng cũng là ngũ kim một trong, cái này vừa đột phá, đối với hãn ý nghĩa cực kỳ trọng đại.

"Kiếp trước chính là mới vừa đột phá Nguyên Thần, còn không bao lâu liền bị phái đi chịu chết, dù cho như vậy, có thanh đồng chi phù trợ giúp, ta cũng đã sớm mò cái đủ, chỉ là giết chóc quá nhiều, lại gây nên chú ý, đại quân phối hợp cao thủ vây quét, chung quy vẫn là chết không có chỗ chôn. . ."

Nghĩ đến kiếp trước, không khỏi lại có chút âm u.

Bất luận ở Triện Khắc sư vẫn là đạo sĩ, Nguyên Thần đều là một cái đại giai đoạn.

Một khi đột phá, liền mang ý nghĩa thoát thai hoán cốt, thậm chí trình độ nào đó trên, có thể mạnh mẽ chống đỡ quan pháp!

"Gần nhất giết người giết nhiều, cũng không biết một lần nữa nhặt lên lão nghề cũ sẽ như thế nào!"

Đoàn Ngọc tự thất nỡ nộ cười, nhặt lên một khối thanh đồng, ném vào bên cạnh một cái lò lửa nhỏ bên trong.

Cho tới tay phát Tam Muội Chân Hỏa cái gì, Đoàn Ngọc biểu thị thuần túy là cả nghĩ quá rồi, nếu là hăn lúc này liền có thể làm được tay phát hỏa diễm, nung chảy kim loại, này còn chạy cái chim? Trực tiếp giết về Khánh đô há không thoải mái?

Dù cho nguyên thần của hăn, đều còn không vượt qua Chân Hỏa kiếp đây!

Luyện khí sĩ thuật pháp, phần lớn đều là phụ trợ tính chất, chân chính sát thương lực, vẫn là muốn dựa vào các loại pháp khí trợ giúp!

Cái này Bạch Hào sơn trên ở lại đều là đạo sĩ, chì hống lò luyện đan đồ vật đúng là thường bị, Đoàn Ngọc cùng nhau muốn tới, đặc biệt ở nhỏ lô chu vi, khắc họa một chút trợ lửa chú văn.

Thanh đồng diễm nóng chảy rất thấp, không đến bao lâu liền hóa đi, bị đúc nhập từ lâu chuẩn bị kỹ càng khuôn đúc trong.

Trong này, vừa có hợp lại mũi tên tạo hình, cũng có mỏng manh một tầng, tự nhiên là vì phù tiễn cùng phù lục chuẩn bị!

Bùa chú bình thường , bởi vì chất liệu không được, gặp phải Thiết Huyết sát khí, Hạo Nhiên chi khí, quan khí Long khí các loại, liền vô cùng dễ dàng hư hao.

Nhưng thanh đồng tính chất, làm sao cũng so với trang giấy gỗ đá kiên cố nhiều, cũng là càng có thể chịu đựng.

Kiếp trước Đoàn Ngọc liền làm không thực nghiệm, ít nhất trăm người cấp bậc quân đội, đều không có ảnh hưởng gì.

Đương nhiên, nếu là ngàn người, vạn người. . . Cái kia nhất định phải đem kim phù chất mà tăng lên đến tuần ngàn, thậm chí vàng ròng mới có thể.

Không nói những cái khác, cái kia một đạo năm chuyển Cửu Tiêu Diệt Thần kim phù, liền giết chết một cái thiên sư!

'Chờ ta tu luyện tới năm chuyển! Chỉ cần không gặp được Lôi Kiếp Bất Diệt, Bình gia Dao Thương Bất Nhập, Nho gia Nhĩ Thuận mấy người truyền thuyết cảnh giới, thiên hạ hầu như có thể nghênh ngang mà đi!'

Đoàn Ngọc hừ hừ vài câu, chợt cũng biết mình là vọng tưởng.

Những thứ này cảnh giới mặc dù là truyền thuyết, nhưng lấy thiên hạ lớn lao, không hẳn sẽ không có!

Huống chi, tu hành đến tam chuyển Đồng Ấn, kinh nghiệm kiếp trước liền hầu như tiêu hao hầu như không còn, đón lấy tu hành, không hẳn có thể như trước như vậy thuận buồm xuôi gió.

"Trên thực tế, phù tiên mới là ta đòn sát thủ! Tiên thân làm bằng gỗ, khắc lấy mộc phù, mũi tên dùng thanh đồng, triển khai đồng phù, hai cái hợp nhất, uy năng càng thêm!"

Mười đại đạo mạch bí truyền phù tiên đã làm người nghe tiếng đã sợ mất mật, mà kiếp trước Đoàn Ngọc từ sáng tạo ra thanh đồng phù tiên, lại muốn càng sâu một bậc, đang đại chiến cuối cùng, càng là đã từng bắn giết qua một cái vượt qua Chân Hỏa kiếp Nguyên Thần Chân Nhân!

Mà lúc này, hẳn không chỉ có thanh đồng phù tiên, trên tay càng là có Thần Phong cung, như hổ thêm cánh!

Chờ đến thanh đồng dịch bắt đầu chậm rãi động lại thời khắc, Đoàn Ngọc trong mắt lóe sáng lên, cầm lấy ấn đao!

Cổ đại thì có ở thanh đồng trên Triện khắc chi pháp, xưng là 'Kim văn', hay hoặc là Chung Đỉnh văn, nhưng này muốn trước tiên ở khuôn đúc bên trên khắc dấu, chọt lại đúc thành hình!

Chỉ là bình thường Kim văn có thể như thế làm, phù lục chi văn mang theo đạo vận, càng là một loại thần mà mình chi, không thể nói thuật tâm lực rót vào.

Là lấy, nhất định phải trực tiếp động thủ khắc dấu!

Đoàn Ngọc nhìn đã bắt đầu động lại thanh đồng mặt ngoài, hít sâu một cái, ấn đao như bút, mũi đi long xà, làm liền một mạch!

Mà ở lưu lại dưới vết tích sau khi, cái kia một tấm bùa mặt ngoài lại là phẳng phất có một tầng vô hình niệm lực bài xích , khiến cho chu vi thanh đồng không cách nào lật úp, hoàn chỉnh mà đem một tấm bùa bảo lưu lại đến.

Chờ đến hoàn toàn làm lạnh sau khi, cái này một đạo thanh đồng phù cuối cùng cũng coi như là thành, phía trên vân triện chữ sinh huyền diệu, bên ngoài màu vàng , khiến cho người vừa thấy liền biết là dị bảo.

"Lần này chuẩn bị thoát thân, một đường hung hiểm, nhiều lắm làm chút kẻ bên người!"

Đoàn Ngọc lăm bầm lâu bầu, nhìn chòng chất thanh đồng núi, gò má có chút co giật.

Tuy rằng bỏ quan trốn đi, đã tới nước ngoài, là đã sớm định tốt kế hoạch, nhưng khi đó cũng không nghĩ tới, Thôi Phóng sẽ nhanh như vậy rơi đài, Bát Hiên vương Thôi Sơn thượng vị!

Đây chính là cùng mình không đội trời chung chủ, lại không đi, cần thận đại quân vây giết, dù cho một cái thiên sư hạn vào chỗ chết, cũng là khả năng bị giết chết!

"Dù cho giết Lý Như Quế cái kia hai cái mật thám cái đình, để cho ta thời gian cũng không nhiều lắm. .. Bất quá Thôi Sơn hành thích vua đăng cơ, phiền phức cũng là rất nhiều, nhất thời hẳn là chiếu cố không tới ta!"

Đoàn Ngọc trầm ngâm một thoáng, lại bắt đầu khắc dấu đại kế.

Bất tri bất giác, một ngày liền như thế đi qua.

Buổi tối.

Hắn đẩy cửa phòng ra, nhìn vòm trời tinh đấu, không khỏi hít sâu một cái, lạnh lẽo gió đêm lọt vào lồng ngực, cả người lại là một giật mình, tinh thần không ít.

"Đại ca!"

Tần Phi Ngư sẽ chờ ở trong viện, nhìn thấy Đoàn Ngọc đi ra, lập tức vui mừng tiến lên.

Không đến bao lâu, tại Tĩnh Bạch cùng Tĩnh Phong cũng đến, nhắc theo mấy cái hộp gỗ: "Đoàn . . . Công tử còn chưa dùng bữa tối chứ?"

"Hừm, vừa vặn đói bụng!"

Đoàn Ngọc cũng không chối từ, để Tần Phi Ngư bày ra, chỉ thấy gà vịt thịt cá đều có, mùi thơm nức mũi, còn có một bình rượu.

Này thế Đạo môn không kỵ thức ăn mặn, thậm chí như công pháp không có đặc thù yêu cầu, gả cưới cũng không có gì cấm kỵ.

Ngay sau đó liền gắp một khối thịt gà, chỉ cảm thấy tiên hương non mềm, còn mang theo một luồng nhàn nhạt được liệu mùi vị, một miếng vào bụng, đột ngột sinh ra ấm áp, không khỏi chính là gật đầu: "Hai vị để tâm!"

Cái này cơm nước nhìn như đơn giản, nhưng gà vịt cá đều là tỉ mỉ chăn nuôi, nấu nướng cũng mời bếp trưởng, tổng hợp lại với nhau, chính là thuốc thiện, có thể bổ ích nguyên khí.

Mà bữa tiệc này, càng là Nguyên Thần Trưởng lão đỉnh cấp tiêu chuẩn.

"Cái này không sao, dù sao ta cùng sư muội ngày sau đều muốn theo người! Ta tục gia họ Tiêu, tên chính là Tĩnh Phong!"

Tiêu Tĩnh Phong cười nói: "Đúng rồi, còn có một chuyện, hôm nay tổ sư đường cùng đề cử, sư phụ ta Đan Thành đã tiếp nhận, trở thành Bạch Hào sơn một đời mới sơn chủ!"

"Thì ra là như vậy, chẳng trách trước nghe được chúc mừng tiếng chuông. . ."

Đoàn Ngọc gật đầu, vừa nhìn về phía tại Tĩnh Bạch: "Hai vị muốn đi theo ta, có thể có không muốn? Không ngại nói thẳng!"

"Sư phụ trước đã theo chúng ta nói qua, chúng ta đều là cô nhi, sư phụ có lệnh, chúng ta dù cho lên núi đao xuống biển lửa, cũng phải hoàn thành!"

Tiêu Tĩnh Phong bỗng nhiên rời ghế, hành đại lễ: "Thần tiêu Tĩnh Phong, bái kiến Chủ công!"

Tại Tĩnh Bạch căn môi, cũng là theo bái xuống.

"Hai vị không phải làm này đại lễ!" Đoàn Ngọc vội vã nâng dậy.

Cái này 'Chủ công' hai chữ, lại là dễ dàng dùng không được, trừ phi là đem thân gia tánh mạng đều giao phó.

"Hai vị ở ta chỗ này, chính là khách khanh! Đoàn Ngọc khi lấy lễ để tiếp đón!"

Muốn những thứ này người, chỉ là vì cho Bạch Hào sơn ở thêm một cái hy vọng thôi.

Mà nhìn dáng dấp, Đan Tâm cùng Đan Thành lại là hết sức coi trọng Đoàn Ngọc, không ngừng thêm chú đầu tư.

Một phen khách khí sau khi, bầu không khí liền hòa hợp rất nhiều.

Đoàn Ngọc lại kính chén rượu, lúc này mới hỏi: "Ta lần này chuẩn bị đi tới Đông Trần, con đường làm sao?"

"Muốn hướng về Đông Trần, tự nhiên là trước tiên đi Diệp Châu, Chương giáo chân nhân, không, Đan Tâm sư bá trước cũng đã đem Đông Trần một ít quan hệ giao thác cho ta, còn có sư phụ cũng thụ ta lệnh phù, rất có thể điều động."

Tiêu Tĩnh Phong lập tức nói.

"Mà căn cứ ta đạo điều tra , Lệnh muội cùng Quách tiên sinh, đã trước tiên đi tới Đông Trần, có thể ở cái kia hội hợp . Còn Cẩm Lý bang nguyên bản bộ hạ, đồng ý mang nhà mang người, cùng lưu lạc thiên nhai, lại là không có bao nhiêu. . ." Tại Tĩnh Bạch ở một bên bổ sung.

"Thôi, mọi người có mọi người duyên phận!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, không để ý chút nào.

Hắn thế lực tuy lớn, thành võ giải Nguyên sau khi nương nhờ vào người rất nhiều người, thậm chí trước Cẩm Lý bang thuộc hạ, đều là cùng

nhau từng vào sinh ra tử cô nhi, tình cảm không giống.

Nhưng nương theo trưởng thành, từng cái từng cái thành gia lập nghiệp sau khi, còn nguyện ý bỏ qua tất cả, với hãn lưu lạc thiên nhai người, có thể có mấy cái?

Đây là nhân chi thường tình.

Bất quá, thay lời khác tới nói, tình huống như thế còn nguyện ý theo hãn đi xa tha hương nơi đất khách quê người, cái kia liền là chân chính tâm phúc tử trung, lời nói không êm tai, dù là hãn muốn tạo phản, cũng hơn nửa chịu theo làm ra loại kia!

"Phiền phúc Tĩnh Bạch người thay ta liên lạc bọn họ, đồng ý đi, xin mời Bạch Hào sơn đội buôn hộ tống đi Đông Trần, tiền trợ cấp gia đình nhất định phải cho đủ, cho đầy! Luận kim ngân, ta vẫn có một ít."

"Chỉ là việc nhỏ, không đáng gì!" Tại Tĩnh Bạch khẽ mỉm cười, thoáng có chút vẻ say rượu, lại là để Đoàn Ngọc ngăn ra.

Nhưng cũng chính là ngăn ra mà thôi, một lát sau liền khôi phục thanh tĩnh: "Tốt, việc này không nên chậm trễ, ăn xong sau khi, chúng ta chuẩn bị một chút, cái này liền lên đường đi!"

"Hiện tại?"

"Chính là hiện tại! Ta cũng không dám đánh cược ở Thôi Sơn trong lòng phân lượng!" Đoàn Ngọc cười khổ mà nói ra nguyên nhân.

Triều đình ở Bạch Hào sơn bên trong, nhất định cũng có thám tử.

Dù cho lúc này Thôi Sơn còn muốn ổn định đại cục, nhưng nói không chừng lúc nào liền nhớ tới chính mình!

Bởi vậy, nhất định phải xuất kỳ bất ý, đi được càng nhanh càng xa càng tốt!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Chạy Đi

Đông Trần.

Lông ngỗng tuyết lớn tung bay.

Một chỗ bên trong viện, Diệp Tri Ngư ăn mặc đồ rực áo bông, nhìn ngoài cửa sổ hoa tuyết, tự lẩm bẩm: "Ăn tết đây, trong nháy mắt, chính là Khánh Lịch năm mười tám, cũng không biết đại ca nhị ca làm sao?"

Nàng lúc này, một thân thanh khí quanh quẩn, ánh mắt oánh oánh, hiển nhiên đã hoàn thành trăm ngày Trúc Cơ tu luyện, chính thức đặt móng nhập đạo.

"Diệp cô nương, Quách mỗ cầu kiến!"

Chính ngưỡng thần, ngoài phòng truyền tới một tiếng nói, là Quách Bách Nhẫn.

"Hóa ra là Quách tổng quản, mời tiến vào đến!"

Diệp Tri Ngư tiến lên mở cửa, Quách Bách Nhẫn bao bọc một chùm hoa tuyết nhập phòng, lúng túng nở nụ cười: "Mạo muội quấy rối cô nương, chỉ là mới vừa nhận được Khánh quốc tin tức, Chủ công cùng Tần giáo úy đã quyết ý ra đi, đến đây Đông Trần cùng cô nương hội hợp, để chúng ta lập tức chuẩn bị, tiếp ứng Cẩm Lý bang một nhóm. . . Ta tính qua, có chừng mười hộ."

Quách Bách Nhẫn từ khi Trúc Cơ sau khi, tiến hành tu hành một bước một cái vết chân, cực kỳ chân thật, tiến độ nhưng cũng cực nhanh , khiến cho Diệp Tri Ngư đều mơ hồ sinh ra mấy phần xấu hổ ngượng ngùng cảm giác đến.

"Mười hộ. . ." Diệp Tri Ngư ngần ra, chợt nổi giận dùng dùng: "Mặt sau đến tá điền cũng là thôi, nguyên bản Cẩm Lý bang huynh đệ đều là được đại ca che chở, mới có thể trưởng thành, lại như vậy vong ân phụ nghĩa, thực sự đáng thẹn!"

Quách Bách Nhẫn lại là cười khở: "Người có chí riêng, huống chi có nhà có nghiệp, cường cầu không được."

"Không được!" Diệp Tri Ngư đứng dậy, đi vài bước, vẫn là lắc đầu: "Ta phải trở về, những người khác mặc kệ, nhưng này mười nhà trung thành hạng người, cũng không thể bỏ xuống. . ."

Nàng dù sao cũng là bang hội xuất thân, biết bất luận từ nơi nào đông sơn tái khởi, nhóm đầu tiên tâm phúc thủ hạ rất then chốt.

Nếu là có cái này mười hộ, hoàn toàn có thể bù đắp được bình thường mấy năm tích lũy, sau đó liền có thể quả cầu tuyết.

"Cái này. . . Tuyệt đối không thể!"

Quách Bách Nhẫn lại là cái có chủ kiến, trực tiếp ngăn cản: "Cái kia mười hộ đi Bạch Hào sơn đội buôn con đường, tuyệt không vấn đề, then chốt một đường, trái lại là ở Chủ công! Nghe nói trước đó vài ngày Khánh quốc chính biến, nguyên bản quốc quân bị thí, Bát Hiền vương thượng vị. . . Nếu chúng ta lại trở về, chẳng phải là càng thêm để Chủ công bó tay bó chân?"

Bọn họ đều là trước theo Đoàn Ngọc đi qua Khánh đô người, tự nhiên biết Đoàn Ngọc làm sao cùng Bát Hiền vương kết làm mối thù.

"Đáng ghét!"

Diệp Tri Ngư oán hận cắn răng: "Tu vi của ta vẫn là quá nông cạn, nếu ta là Nguyên Thần, thì có thể trợ đại ca một chút sức lực!"

Một niệm đến đây, lại không khỏi nhìn bầu trời âm trầm, nội tâm yên lặng cầu khẩn: "Đại ca nhị ca. . . Các người nhất định phải bình an không có chuyện gì a. . ."

. . .

Đồng nhất thời gian, Đoàn Ngọc ha bạch khí, nhìn tuyết bay bầu trời, không khỏi thở dài: "Khánh Lịch năm mười tám, thời gian trôi qua thật nhanh, ta cũng mười tám tuổi a!"

Mười tám tuổi thiếu niên Nguyên Thần Chân Nhân, nói ra tuyệt đối sẽ doạ gốc một đám lớn.

Ít nhất bên cạnh tại Tĩnh Bạch vẻ mặt liền rất không đúng, hầu như cho rằng hẳn là cái gì chuyển thế sống lại lão quái vật.

"Các người làm gì nhìn ta như vậy?"

Đoàn Ngọc thấy, lại là không nói gì: "Du Thần Ngự Khí phụ thể đoạt xá cảnh giới, trên thực tế cũng không phải là chân chính chuyển thế, mà là đoạt xá, từ đâu tới thai trong chi mê? Nếu ta là đoạt xá người, nguyên bản chính là Du Thần Ngự Khí tu vị. . ."

"Chủ công tựa hồ đối với tu đạo cảnh giới vô cùng rõ ràng?"

Chính đang tại lái xe Tiêu Tĩnh Phong quay đầu lại, cười hỏi.

"Chỉ là gặp may đúng dịp, được một ít điển tịch, hơi có nghe thấy thôi. . ." Đoàn Ngọc thuận miệng nói: "Hai người các người cũng đều đến Vô

Lộ đạo thể cảnh giới, đón lấy chính là chuyên tâm bảo dưỡng tinh thần, tôi luyện tâm cảnh, chuẩn bị độ Tâm Ma kiếp!"

"Chỉ có vượt qua Tâm Ma kiếp, mới có thể Nguyên Thần Xuất Khiếu, chỉ là lúc này Nguyên Thần vô cùng yếu ớt, không thể gặp gió to, cũng không thể thấy ánh mặt trời, thấy gió như dao cắt, thấy quang như lửa cháy! Chỉ có chậm rãi bồi luyện, đem Nguyên Thần lớn mạnh, mới có thể thử nghiệm đi vượt qua địa phủ Âm Phong kiếp, còn có Chân Hỏa kiếp, từ đây nhật du dạ du, lại không hạn chế, Nguyên Thần ngự kiếm, mờ ảo tựa như tiên!"

Trên thực tế, đến Vô Lộ đạo thể giai đoạn, tĩnh tọa tu luyện, tăng cường pháp lực cái gì, đều không có bao nhiêu ý nghĩa.

Trái lại hẳn là xuống núi lịch lãm, mở mang tầm mắt, bồi dưỡng tâm cảnh, đây mới là ứng đối Tâm Ma kiếp đường ngay.

Là lấy cái này Tiêu Tĩnh Phong cùng tại Tĩnh Bạch hai người nguyên bản liền đến xuống núi du lịch thời điểm, Đan Thành đạo nhân đem bọn họ phái ra, cũng không thể tính làm lỗi tu hành.

Bất quá tuy rằng mới vừa tu luyện được nguyên thần vô cùng yếu ớt, nhưng cũng không phải chỉ có thể một mực rửa rứt cổ ở thân thể bên trong, còn có một nơi có thể đi, cái kia chính là âm tào địa phủ!

Đây là bản thể Minh giới, chuyên môn cung cấp Âm thần quỷ hồn ở lại, nguyên thần tự nhiên có thể dĩ vãng đến không ngại, như cá gặp nước.

Đoàn Ngọc đối với chuyện này nơi cũng rất có hứng thú.

Bởi vì cái này hậu trường hắc thủ đại bản doanh, tất nhiên là giấu tại âm tào địa phủ trong, là vì Đại Hạ triều đình!

Triều đình người, các đời hoàng đế hồn quy nơi, cũng có trung thần tướng tài cùng Anh linh hộ vệ, có thể nói là toàn bộ Âm thần đại bản doanh.

Mà Đại Hạ triều đình, chính là Chân long chi đình, cũng không Khánh, Đông Trần loại này giao long có thể so với.

Năm đó nói là một đêm tiêu diệt, Đoàn Ngọc càng thêm nghiêng về tiềm tàng ẩn nấp, trốn ở sau lưng khuấy động phong vân.

Chỉ là dù sao cũng là Âm thần, lại thế nào đi nữa chạy, cũng chạy không thoát âm tào địa phủ phạm vi.

Như muốn tóm lấy cái kia hậu trường hắc thủ chân chính manh mối, côi âm phải có đi, nhưng mạo muội truy tra việc này, khẳng định có rất lớn nguy hiểm.

Không nói những cái khác, chỉ là lần trước cái kia một cái ám sát thần linh, nếu là ở côi âm gặp gỡ, đối phương có thể toàn lực làm, Đoàn Ngọc cũng chỉ có một cái Nguyên Thần, tám thành liền muốn không địch lại, thậm chí ngay cả chạy đều chạy không thoát.

"Cho tới Nguyên Thần Xuất Khiếu đại thành sau khi, nhưng là phải tìm trong thiên địa Thiên Cương Địa Sát khí, dùng để rèn luyện Nguyên Thần, nếu như nói trước là bị động vượt qua kiếp nạn, lúc này chính là chủ động tìm kiếm tôi luyện, do đó khiến Nguyên Thần cứng cõi cực kỳ, đến đại thành liền có thể phụ thể đoạt xá! Chỉ là cái này Thiên Cương Địa Sát khí chính là chỉ đứng sau lôi kiếp sức mạnh hủy diệt, xưa nay trực tiếp chết đang đột phá trong quá trình Nguyên Thần Chân Nhân, cũng là số lượng không ít. . ."

Đoàn Ngọc rồi nói tiếp, có chút chịu không nổi thốn thức đáng vẽ.

Mà nghe đến mấy cái này, Tiêu Tĩnh Phong cùng tại Tĩnh Bạch cũng là vẻ mặt mấy biến.

Đang lúc này, xe ngựa dạt dạt một tiếng, rơi vào ao hồ bên trong, bỗng nhiên ngừng lại.

"Đại ca. . ."

Tần Phi Ngự chạy xuống đi nhìn một chút: "Linh phù mất đi hiệu lực, ngựa cũng không chạy nổi. . ."

"Không sao cả!"

Đoàn Ngọc lại lấy ra hai viên thanh đồng phù, một viên chụp ở trên xe ngựa, nhất thời làm thân xe biến nhẹ đi nhiều, mặt khác một tấm vải vào ngựa trên người, hai con tuấn mã nhất thời gào thét một tiếng, lại có khí lực.

"Ha ha. . . Cái này tuyệt lớn cũng là giúp chúng ta một tay, đường xá gian nan, cũng nhốt lại khả năng truy binh!"

Đoàn Ngọc cười to.

"Then chốt vẫn là bùa này, thiếp thân ở Bạch Hào sơn tu tập nhiều năm, cũng không từng thấy được thần hiệu như thế phù lục. . ." Tại Tĩnh Bạch trong con người mang theo vẻ tò mò.

"Đây là Nguyên Thần chi phù, hiệu lực tự nhiên so với bùa chú bình thường tốt một chút, càng không cần phải nói còn có ta độc môn thủ đoạn ở bên trong. . ."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Như là hai người các người muốn học, đột phá Nguyên Thần sau khi, ta có thể dạy các người!"

Triện Khắc sư công pháp, hiển nhiên liên luy rất nhiều, không thích hợp truyền thụ.

Nhưng bình thường công kim pháp môn, dù cho học thành cũng chỉ là một cái cao cấp thợ thủ công, Đoàn Ngọc trước liền chuẩn bị dạy Diệp Tri Ngư, nếu là hai người này trải qua được trung thành khảo nghiệm, truyền cũng là không sao.

"Đa tạ Chủ công!"

Tiêu Tĩnh Phong vui sướng, dưới cái nhìn của hắn, nếu có thể học được như thế một môn thần diệu thủ đoạn, cũng không uổng công chính mình làm vì đối phương hiệu lực nhiều năm.

Cái này liền cùng những kia người trong giang hồ vì bái sư học nghệ, không tiếc bán mình làm nô làm tỳ như thế.

"Qua mặt sau cửa ải, liền đến Diệp Châu!"

Phong tuyết âm âm bên trong, một chiếc xe ngựa lấy trái với thường quy mềm mại tư thái, anh dừng tiến lên.

Mà khi một lần nữa khởi hành sau khi, Đoàn Ngọc nhìn ngó chu vi địa hình, so sánh xuống địa đồ, làm ra phán đoán: "Đón lấy chỉ cần ngang qua Diệp Châu, tiến vào Đông Trần, chúng ta liền coi như an toàn."

Sở dĩ như thế khẳng định gặp nguy hiểm, hay là bởi vì tự thân chức quan khí vận tiêu tan nguyên cố.

Từ lúc mấy ngày trước, Đoàn Ngọc liền phát hiện không chỉ có kim bài lệnh phù bên trên Long khí biến mất, thậm chí liền ngay cả tự thân cái kia một phần mỗi ngày có thể nuốt quan khí, cũng là hoàn toàn biến mất.

Mà hắn còn không ra Khánh quốc quốc cảnh, cũng không có chủ động dâng tấu xin nghỉ, rất hiển nhiên là bị cách chức.

Đầu tiên là cách chức, đón lấy điều tra vào trại giam ý chỉ nghỉ đến cũng sẽ không quá chậm, vẫn là cố gắng càng nhanh càng tốt, một đường chạy ra Khánh quốc so sánh ổn thỏa.

Cho tới Cẩm Lý bang di chuyển việc? Bọn họ cùng chính mình một đường mới là trói buộc, thậm chí còn dễ dàng chịu ảnh hưởng liên lụy, là lấy toàn quyền giao phó cho Bạch Hào sơn.

Ngoài ra, trả lại Đông Trần bên kia Diệp Tri Ngư phương thức liên lạc cùng tín vật, làm cho đối phương chuẩn bị sẵn sàng.

"Đại ca. . . Chẳng lẽ ngày sau chúng ta liền muốn ở Đông Trần an gia?"

Tần Phi Ngư vẻ mặt có chút kỳ quái, Tiêu Tĩnh Phong cùng tại Tỉnh Bạch cũng thế.

Dù sao Khánh quốc cùng Đông Trần vẫn là địch quốc, về tình cảm có chút khó có thể tiếp thu.

"Có lẽ vậy. . ."

Đoàn Ngọc ba phải cái nào cũng được trả lời: "Chỉ là các người không thể khinh thường, cái này Diệp Châu con đường, có thể không hẳn thuận buồm xuôi gió đây! Đặc biệt Phi Ngư, lần này chúng ta khả năng muốn cùng người lão thủ trưởng đối đầu, có lẽ còn muốn lại thêm vào ta một đám đồng liêu. . ."

Tuy rằng từ trên trời đáp xuống tuyết lớn, chạy đi bất tiện, nhưng tin tức lan truyền cũng không có phức tạp như thế.

Bất luận là đạo pháp, vẫn là quân đội phi ứng truyền tin, khẳng định đều từ lâu đến Diệp Châu.

"Đại đô đốc?"

Tần Phi Ngự theo bản năng mà rút cổ một cái.

Rất hiển nhiên, Trần Sách thông minh tháo vát, còn có thể sợ võ lực, đã ở trong lòng hãn gieo xuống sâu sắc ẩn ký.

Mà nhìn thấy tình cảnh này Đoàn Ngọc, lại là suy tư: "Ta hiện tại cũng là hi vọng Trần đô đốc tự mình đến đây!"

"Vì sao?"

"Không ở ngay trước mặt người, đem hãn đánh tới bởi hoa lá, lại lộ ra Thao Thiết hung giáp làm cái này chiến lợi phẩm, có lẽ người liền đi không ra hãn mù mịt. . . Binh gia võ đạo, làm sao có thể ở trong lòng có một toà khó có thể vượt qua núi lớn?"

Đoàn Ngọc khẽ cười nói.

"Đánh bại Trần Sách? Người này nhưng là Binh gia hai trọng cao thủ, thủ hạ Thao Thiết doanh, hay là Khánh quốc đệ nhất tinh binh! Có thể so với hơn vạn đại quân!"

Tiêu Tĩnh Phong ngẩn ra, chợt tỉnh táo phân tích.

"Đúng đấy. . . Đại ca không cần lo lắng, ta tuy rằng kính trọng Trần Sách đô đốc, nhưng thảo nguyên Hắc Sơn hành trình, đã sớm để ta nghĩ thông! Dù cho hãn đứng trước mặt ta, tốt tìm kỳ chủ, ta cũng sẽ rút đao liền giết!"

Tần Phi Ngự xoa xoa trong tay chiến đao, ánh mắt sắc bén.

"Rất tốt, đây mới là lấy võ nhập đạo tâm thái!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Bản Giết

"Trên thực tế. . . Trần Sách chỉ là Binh gia đệ nhị trọng cảnh giới , bất quá dựa vào áo giáp binh khí chi lợi, mới có thể có thể so với tầng thứ ba quân khí thần thông đại tướng!"

Xe ngựa bên trong, Đoàn Ngọc chậm rãi mà nói, rất có lời bình anh hùng thiên hạ tư thế: "Dựa theo trên đại lục quy định bất thành văn, chỉ có Binh gia tầng thứ ba người, mới có thể xưng chân chính danh tướng! Vì sao? Bởi vì Binh gia tuy rằng võ lực mạnh mẽ, nhưng chân chính cường đại vẫn là ở tại lĩnh quân chinh chiến! Một tên nắm giữ năm ngàn binh mã Binh gia tầng một, vây giết một cái một người một ngựa Binh gia cao thủ, hoàn toàn không có khó khăn. . ."

Đối với những kia mạnh mẽ đem Đạo gia cảnh giới cùng Binh gia cảnh giới tương tự so với người, Đoàn Ngọc càng phi thường không nói gì.

Rõ ràng chính là không giống con đường tu luyện, làm sao có khả năng còn cố ý vẽ ra cái gì cảnh giới gì chiến lực tương đương loại hình quy định? Quả thực là khôi hài.

Cao thủ chân chính, chính là tùy theo thời thế, nhập gia tùy tục, dựa vào đầy rẫy công lao mà chứng minh.

Tỷ như một cái Binh gia tầng một, lấy võ nhập đạo cao thủ cùng Nguyên Thần Chân Nhân, đơn đả độc đấu tình huống xuống, gần người thì lại Binh gia tất thắng, kéo khoảng cách xa sau Nguyên Thần nhất định có thể đem đối phương kéo đổ, mà một khi Binh gia cao thủ mang theo thiên

quân vạn mã, cái kia dù cho Du Thần Ngự Khí, cũng chỉ có thể chạy trốn chết.

Những kia nghe tên xa gần cường giả, chính là chuẩn xác biết mình cân lượng, đồng thời nỗ lực không tại bất kỳ thể yếu tình huống dưới cùng kẻ địch giao thủ.

Thả ở trên đại lục, Binh gia tầng thứ ba, có thể sinh quân khí thần thông, bất luận là Rãi Đậu Thành Binh vẫn là Thảo Mộc Giai Binh, tuy rằng số lượng không thể vượt quá một trăm, nhưng cũng là mang ý nghĩa bất luận khi nào nơi nào, đều có thể gọi ra một đội trung thành tuyệt đối thân binh, có lợi cho Binh gia đại tướng phát huy, đây mới là trên đại lục 'Danh tướng' định nghĩa.

"Trên thực tế. . . Chân chính danh tướng, không chỉ có muốn sẽ luyện tinh binh, càng muốn khéo léo tùy thời, trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, binh sĩ tâm quy, mới có thể làm vì soái! Nếu không thì, dù cho đạt đến Binh gia đệ tứ trọng cảnh giới, Hàng Long Phục Hổ, cũng bất quá một cái Thiên Nhân Địch vô song dũng tướng mà thôi!"

Binh gia đệ tứ trọng, là vì Hàng Long Phục Hổ, có long hổ đại lực.

Lúc này tướng lĩnh như phủ thêm trọng giáp, quả thực chính là một chiếc hình người cỡ máy giết chóc, đáng sợ phi thường.

Dù là như vậy, cũng bất quá chỉ là một cái dũng tướng cách cục thôi.

Càng then chốt chính là, dù cho có long hổ đại lực, cũng sẽ mệt mỏi, trong lịch sử thì có Binh gia tầng bốn cao thủ, bị vạn đại quân người vây nốt, ác chiến ba ngày ba đêm, rốt cục kiệt mà chết cố sự.

"Là lấy Phi Ngự người không chỉ có Binh gia tu luyện không thể rơi xuống, binh thư càng là phải cố gắng đọc đọc, cuối cùng cũng không thể lưu lại rơi xuống một cái hữu dũng vô mưu kết cục!"

Đoàn Ngọc ân ân căn dặn.

"Ta rõ ràng, đại ca!"

Tần Phi Ngư cảm động trả lời.

Nhìn hẩn như vậy, Đoàn Ngọc trong lòng thở dài một tiếng, còn có một câu không nói: 'Chỉ là như một con đường đi tới đen, chân chính thành tựu truyền thuyết trong Binh gia chí cảnh —— đệ ngũ trọng Đao Thương Bất Nhập, lại là không giống! Hoàn toàn có thể lấy lực phá xảo, dốc hết toàn lực!'

Binh gia đệ ngũ trọng Đao Thương Bất Nhập, liền hoàn toàn là Nhục Thân Thành Thánh như thế cảnh giới, thân thể đáng sợ cực kỳ, nước lửa bất xâm, đao thương khó thương, càng kiên lực đại vô cùng, chưa từng kiệt quệ chi ngu, có thể nói không có một chút nào điểm yếu.

Một người như vậy, dù cho điều động mấy vạn đại quân, cũng vậy công không chết, trái lại khả năng bị đối phương một người đánh tan vỡ!

Có thể tu luyện tới trình độ như thế này, dù là binh thư một chữ không hiểu, cũng là vô song danh tướng! Thậm chí có thể lấy khoảng một người một quốc gia hưng suy!

Cảnh giới như vậy, cùng Đao gia Lô Kiếp Bất Diệt, Nho gia Nhĩ Thuận thần thông giống như, đều là tồn tại ở trong truyền thuyết , khiến cho vô số người ngóng trông.

Chỉ là bây giờ đại lục Vân Lan trên, Binh gia tăng bốn cao thủ tuy rằng hiếm như lá mùa thu, kiếp trước Đoàn Ngọc còn chợt có nghe thấy, nhưng tăng năm thần thoại cảnh giới, lại là một lần cũng chưa từng nghe nói.

Đoàn Ngọc tới đây thế sau khi, cũng biết bởi vì không phải siêu phàm lực lượng tồn tại, chiến tranh hình thức đã dần dần cùng dị thể không giống.

Ít nhất, lãnh binh một phương đại tướng nhất định phải có một cái võ lực chuẩn nhập ngưỡng cửa, bằng không liền vô cùng dễ dàng bị ám sát, tạo thành bi kịch.

Bởi vậy, cái gì chút nào thần thông đều không có bạch y thư sinh lĩnh quân, hay lắm diệt ra phá địch cái gì, liền thành trong tiểu thuyết tiết mục.

Bằng không chính là cái này thư sinh xuất từ Nho gia, vẫn là tu luyện Nho tướng!

Nhìn như vậy Tần Phi Ngự, Đoàn Ngọc bỗng nhiên sờ sờ cằm, cảm giác tự tay chế tạo đi ra một cái danh tướng, tư vị cũng vô cùng tốt, không khỏi hỏi: "Người cảm thấy Thao Thiết chiến giáp làm sao? Tuy rằng này giáp phối hợp Thao Thiết tinh binh mới là tốt nhất, nhưng chỉ là đem ra hộ thân cũng rất tốt a, còn có chuỗi này phương thiên họa kích, hoàn toàn có thể làm thương đến dùm!"

Tần Phi Ngự không khỏi có chút không nói gì: "Ta tu tập chính là Long Xà Âm Phù Kinh, ngày sau dù cho muốn luyện tinh binh, cũng là Long Xà tinh binh!"

"Tương lai chiến tranh rất đặc sắc, nhiều luyện mấy chi tinh binh, lo trước khỏi họa sao!" Đoàn Ngọc chỉ cười cười, không khỏi nghĩ lên ngày sau.

Kiếp trước bởi Đại Hạ hậu trường hắc thủ xúi giục, toàn bộ đại lục đại loạn, chiến tranh độ chấn động cũng là không ngừng thăng cấp.

Đến cuối cùng, bình thường quân đội đã hầu như không chịu nổi sử dụng, chỉ có tinh binh, đạo binh các loại lực lượng tinh nhuệ rực rỡ hào

quang.

Tự mình biết cái này khuynh hướng, đương nhiên muốn thuận thể mà đi.

"Càng nói càng thái quá. . ."

Tại Tĩnh Bạch lờm một cái: "Không biết, còn tưởng rằng Thao Thiết chiến giáp là người vật trong túi đây!"

"Ha ha. . . Nói tới cũng là, chỉ là người không có thương hồ ý, hồ tai hại nhân tâm a! Dừng lại!" Đoàn Ngọc mệnh xe ngựa ngừng lại, nhìn phía trước quan ải.

Qua nơi đó, liền chân chính tiến vào Diệp Châu phạm vi.

Chỉ là lúc này, Đoàn Ngọc híp mắt, đánh giá một hồi, bỗng nhiên cười gằn: "Các người chuẩn bị bỏ xe, ta đi chào hỏi!"

"Chủ công?"

Tiêu Tĩnh Phong ngẩn ra.

"Yên tâm, ta không có chuyện gì, các người tuy rằng làm người bình thường trang phục, nhưng vẫn là không muốn ra tay, để tránh khỏi bị nhận ra, gây bất lợi cho Bạch Hào sơn!"

Đoàn Ngọc vung vung tay, để Tần Phi Ngự cầm Thần Phong cung, gánh vác túi đựng tên, cùng mình đi tới quan trước.

Tuyết lớn tung bay, thiên địa giá lạnh, quan ải trên thủ binh cũng không nhiều, lười biếng.

Toà này cửa ải ở vào giữa hai ngọn núi lớn, trấn giữ con đường chủ yếu, xây dựng đến có tới cao năm, sáu trượng, quanh năm đóng quân tám

trăm thủ binh —— thời khắc mấu chốt, lợi dụng địa hình chật hẹp, khó có thể vây công tiện lợi, chống đối mười vạn đại quân mấy ngày cũng không thành vấn đề.

"Đại ca?"

Nhìn Đoàn Ngọc nghiêm nghị ánh mắt, còn có dừng lại bước chân, Tần Phi Ngự con người co rụt lại.

Đoàn Ngọc bước chân ở cửa ải trước dừng lại vô cùng có chú trọng, vừa vặn ở trên tường mũi tên phóng ra phạm vi ở ngoài!

Như vậy phương pháp, tất là khẳng định này quan có địch ý!

"Không cần chờ, người này giao hoạt phi thường, khẳng định đã nhìn thấu! Đáng tiếc. . . Nếu là này một nhóm tiến vào quan, vậy thì như bắt ba ba trong rọ!"

Quan ải bên trong, một người thở dài một tiếng, đi ra, sau lưng theo rất nhiều hộ vệ: "Đoàn Ngọc. . . Thực sự là lâu không gặp!"

Hắn tiếng nói thanh việt, sáng sủa mà xuống, hiển nhiên nội công tu vị sâu xa, tuyệt đối là Tông Sư cảnh.

"Nguyên Hành nhân ty Trấn phủ sứ Hồ Đức? Người lại bị một lần nữa bắt đầu dùng?" Đoàn Ngọc nở nụ cười: "Ngày đó quốc quân miễn người chức, quả thật là thấy rõ ràng! Quả nhiên đi theo địch."

"Miệng lưỡi bén nhọn tiểu tử, bên dưới thành người nghe, phụng mới quốc quân mệnh lệnh, Tuần Thành ngân chương Đoàn Ngọc xem nhân mạng như cỏ rác, tổn hại quốc pháp, dẫn đến người người oán trách, hiện từ bỏ tất cả bản chức quan phẩm, ngay tại chỗ đánh chết, liên lụy ba tộc!"

Người này quả nhiên chính là Hồ Đức! Hắn nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc, khóe mắt co giật, lửa giận càng sâu.

Vua nào triều thần nấy!

Ngay đêm đó Thôi Sơn tàn sát vương cung, Khang Vi mặc dù là thái giám tổng quản, nhưng khá có khí tiết, huyết chiến đến thời khắc cuối cùng, mắng tặc mà chết.

Còn lại Hành nhân ty ty chính Lưu Niệm cũng là quốc quân tâm phúc, dù cho nghĩ đi theo địch Thôi Sơn cũng không tín nhiệm, huống chi. . . Ngày đó thanh tra tịch thu Vũ Vân hầu phủ chính là hắn, cũng không lời để nói, Thôi Sơn đăng cơ ngày thứ hai liền đem hắn cùng một đám trước quân khai đao hỏi chém, có người nói người này sâu tao ngộ Thôi Sơn mỗi hận, đặc lệnh róc hình, cắt 999 đao mới chết!

Mà tân quân thượng vị sau khi, đương nhiên muốn 'Bình định' .

Tổng thể mà nói, chính là tiến hành một tràng thanh tẩy, như Hành nhân ty như vậy đặc vụ cơ cấu càng là không thể tránh được.

Cũng may Thôi Phóng trước đó vài ngày miễn đi Hồ Đức chức vụ, trái lại giúp hắn đại ân, lấy xuống trước vương đảng mũ, lại thêm vào lập tức nương nhờ vào cống hiến cho, được đến trọng dụng, phục hồi nguyên chức, đồng thời phụ trách lòng bắt trọng phạm!

Đối với nhân phú ở nhà Hồ Đức mà nói, cái này quả thật là niềm vui bất ngờ.

Tuy rằng chính thức ý chỉ còn ở trên đường, nhưng thông qua phi ưng đưa tin, Hồ Đức lại là Hành nhân ty lão thủ trưởng, bị miễn chức cũng không đến bao lâu, lại nắm quyền lực không hề khó khăn, lập tức mở ra lưới lớn, sẽ chờ Đoàn Ngọc mắc câu.

"Lại nói quyền lực là nam nhân loại thuốc tốt nhất, lời ấy quả thật không giả. . . Người xem Hồ Đức cái này tinh khí thần, trung khí mười phần dạng, quả thực còn có thể lại cạn năm mươi năm!"

Đoàn Ngọc nghe thánh chỉ, đào đào lỗ tai, đối với Tần Phi Ngự nói.

Bị miễn quan miễn chức, luận tội xử tử, đã sớm ở trong dự liệu, không chút nào có thể làm hấn trong lòng lên sóng lớn.

Cho tới cái khác người? Tần Phi Ngự là hấn tử trung, Tiêu Tĩnh Phong cùng tại Tĩnh Bạch cũng rất sớm có chuẩn bị tâm lý.

Mà cái gọi là thánh chỉ, một khi không có ai thi hành theo, cái kia cùng giấy vụn cũng không có khác biệt gì!

"Đại ca nhưng là phải chúng ta từ trong ngọn núi đi?"

Tần Phi Ngự nhìn một chút địa hình, tuy rằng hai bên núi lớn nguy nga hiểm trở, nhưng đối với bọn hấn cái này một đám người mà nói, quả thật cùng bình địa cũng không có khác biệt gì.

Chỉ cần bỏ quên xe ngựa, đi vòng quan ải, chính là trời cao biển rộng.

"Đương nhiên, ta cũng không muốn một cái cửa ải một cái cửa ải đánh tới!"

Đoàn Ngọc nhún nhún vai: "Bất quá trước khi rời đi, vẫn là muốn cho bọn họ một bài học, tiền đến!"

Xoay người thời khắc, hấn đột nhiên uốn một cái eo, tiếp nhận thanh đồng phù tiên, đem Thần Phong cung kéo mãi, bỗng nhiên một thả!

Xèo!

Một đạo sao băng lóe qua, đến thẳng Hồ Đức!

Quan ải trên Hồ Đức căn bản cũng không có nghĩ đến có cái này vừa ra, dù cho cấp bậc Tông Sư phản ứng, cũng căn bản không kịp làm hấn làm ra cái gì né tránh động tác, liền bị một mũi tên xuyên qua.

Ầm ầm!

Sau một khắc, một đám lửa nổ tung.

Không chỉ có Hồ Đức hài cốt không còn, càng liên lụy chu vi nhiều tên lính, dù là có áo giáp hộ thân, cũng là chân tay cụt cùng bay, vô cùng thê thảm.

Quan ải trên một mảnh gào khóc thảm thiết, Tần Phi Ngự nhìn tình cảnh này, miệng lại là không khỏi mở lớn.

Uy lực như thế mũi tên, nếu là nhiều bắn mấy mũi tên, cái này quan chẳng phải là muốn không chiến mà hàng?

Hắn rốt cuộc biết, đại ca của mình mới vừa nói từng cái từng cái quan ải đánh tới, không phải nói giỡn, mà là thật sự có cái năng lực này!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Phản Kích

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Diệt SạCh

"Luyện khí sĩ? Không thể!"

Hoàng Dũng sợ đến giật trên đất, hầu như tè ra quần.

Hắn làm sao cũng không nghĩ ra, thân là Luyện khí sĩ Phương Nguyên, lại có thể trước hết giết thất phẩm Ngân Chương, sau đó trước trận diễn pháp, lại giết một cái người bản tên!

Dù cho là Nguyên Thần Chân Nhân, cũng chưa chắc có thể làm được điểm ấy, càng không cần phải nói đối phương trước còn giết một cái Chính ngũ phẩm!

Cái này cũng là Đoàn Ngọc chuẩn bị cao bay xa chạy một trong những nguyên nhân.

Chính mình tu luyện Triện Khắc sư công pháp, cùng cái khác đạo nhân quá mức không giống, hoàn toàn chính là một cái khác loại.

Chờ đến thần dị chỗ bị càng ngày càng nhiều người phát hiện, chính mình dù cho không đắc tội Thôi Sơn, cũng phải đại họa lâm đầu.

Cái này năm cái Thao Thiết doanh tinh bình xác thực lợi hại, liên thủ tạo thành quân trận, có lẽ Nguyên Thần Chân Nhân đều muốn cảm giác ngọt ngào, nhưng hắn lấy thanh đồng phù lục thi pháp, lại là không ngại.

"A!"

"Giết!"

Cái kia bị cuốn lấy bốn cái tinh binh, nhìn thấy đồng bạn bị giết, một thoáng mù quáng.

Dù sao Thao Thiết tinh binh chỉ có trăm người, thời chiến lẫn nhau đem phía sau lưng giao phó, phần này tình nghĩa quả thực so với cốt nhục huynh đệ còn thân hơn!

Nhìn thấy một cái chiến hữu bỏ mình, lập tức mù quáng.

Hống hống!

Trong hư không tựa như có dị thú rít gào, còn lại bốn cái Thao Thiết tinh binh trong con người nổi lên vẻ điên cuồng, trên người bắt thịt cuộn cuộn nhúc nhích, bên ngoài một tầng hơi hồng quang.

Bùm bùm!

Một trận loạn kéo chém lung tung sau khi, nguyên bản dây leo đều bị lôi kéo xuống, mặt cắt nơi còn quần quanh từng tia từng tia hắc khí.

"Khá lắm, là kích thích thân thể tiềm năng bí pháp? Tựa hồ cùng Thao Thiết hung giáp cũng có chút quan hệ, quan trọng hơn chính là, bốn người này cuồng hóa sau khi, tổ chất thân thể tuyệt đối theo kịp tông sư. . . Bởi vậy, chính là bốn cái tông sư!"

Đoàn Ngọc con người lóe lên, sâu sắc rõ ràng Thao Thiết doanh khủng bố.

Tuy rằng loại này bí pháp không biết hậu hoạn làm sao, nhưng ở phía trên chiến trường, đột nhiên nhiều một trăm tên tông sư quân xung kích, là cái gì cảnh tượng?

"Giết!"

Giải trừ ràng buộc sau khi, cái kia hai cái Thuần bài thủ cũng buông tha tấm khiên, rút một thanh đao nhọn, hung mãnh nhào tới.

"Chết!"

Đoàn Ngọc hai tay cầm đao, Quỷ Thiết mãnh chém, ánh đao tùy ý, chặt đứt đối diện bách luyện cương đao, dư thế không giảm chém vào trước hết cái kia Thao Thiết tinh binh cái cổ, để đầu hắn bay lên cao cao.

Chợt, lưỡi đao xoay ngược lại, lại là bay lên một đạo do xuống hướng lên trên đường vòng cung.

Cái này hai liên trăm công phu, cũng là gần nhất đột phá Nhân tiên chi thể, thể lực tăng cường rất nhiều, mới có thể triển khai ra được.

Ầm!

Mặt sau một cái Thao Thiết tinh binh bình khí gãy vỡ, Quỷ Thiết chém nhập bên hông hắn.

Nhưng trong mắt hắn hung quang lóe lên, dĩ nhiên trực tiếp cầm lấy Quỷ Thiết yêu đao, gào gào thét lên, thế như hổ điên bổ nhào về phía trước.

Người này hung hãn tuyệt luân, hoàn toàn là liều mạng tính mạng mình không muốn, cũng phải hạn chế ở lại Đoàn Ngọc, để bên cạnh hai cái đồng liêu bù đao.

Thế ngàn cân treo sợi tóc, Đoàn Ngọc dạt ra Quỷ Thiết chuôi đao, đột nhiên lùi về sau.

Dù sao người này chỗ yếu bị thương, cách cái chết không xa, hắn cũng không có cùng đối phương lấy mạng đổi mạng tâm tư.

Nhưng liền vào lúc này, còn sót lại hai cái tinh binh đã tính chặn hắn đường lui, Nhận linh đao trên dưới chém ngang, hầu như không có góc

chết.

"Hám Thần!"

Thời khắc nguy cấp, Đoàn Ngọc lại vút ra một tấm thanh đồng phù lục.

Trong hư không quang mang lóe lên, hai cái nguyên bản giống như hồ điệp Thao Thiết tinh binh hơi một hoang mang, trước mặt Đoàn Ngọc từ lâu thay đổi cái vị trí, trên tay thêm ra một tấm Thần Phong cung, chụp vào một tên tinh binh trên cổ, đột nhiên bắn ra.

Coong!

Lấy cái này ba thạch cường cung dây cung lực lượng, đối phương lại thể nào đi nữa điệp cuồng, cũng là thân thể máu thịt, trên cổ hiện ra một đạo vết máu, mềm mại ngã xuống.

"Giết!"

Dù cho đồng bạn tất cả đều trận không, còn sót lại cái kia một cái Thao Thiết tinh binh cũng không có một chút nào ý muốn lùi bước, trường đao mãnh chém.

Đoàn Ngọc lẳng tiếng cười dài, tay phải vỗ một cái, tay không chặn dao sắc, vò ở lại lưỡi đao.

Cái này nguyên lý, cùng trước hấn tay không trao Đan Quế chân nhân phi kiếm không giống nhau lắm, dựa vào chính là Nguyên Thần cấp nhập vi những khác sức quan sát, còn có Nhân tiên chi thể bắt nạt người.

Nhưng đột nhiên, Đoàn Ngọc trong tay kinh lực nhất không chỉ thấy cái kia tinh binh bỗng nhiên từ bỏ binh khí, một cái gấu đụng tới.

Đùng!

Bả vai hần tăng tăng đánh trúng Đoàn Ngọc lồng ngực, chính mình hầu kết cũng là trong nháy mắt bị Đoàn Ngọc đánh trúng, truyền đến lạnh lạnh tiếng vang, chậm rãi ngã xuống.

Đoàn Ngọc ném Nhận linh đao, đột nhiên vẻ mặt biến đổi, phun ra một búng máu nhỏ, cười khổ một tiếng: "Lần này nhưng là thiệt thòi. . . Hắc! Thao Thiết tinh binh, quả nhiên không đơn giản!"

Trên thực tế, nếu không là hần liên tiếp đối phó bốn cái tông sư, hầu như thủ đoạn ra hết, có chút kiệt sức, cái này tinh binh một lần cuối cùng cũng chưa chắc đâm đến được hần.

Chỉ là đối phương ăn mặc nạm sắt lá giáp, mạnh như vậy va chạm, e sợ nhỏ bé điểm cây đều có thể bị trực tiếp đụng gãy, Đoàn Ngọc cũng có chút không chịu nổi.

Hần sâu sắc thở dốc vài tiếng, chợt nghe sau lưng có chút động tĩnh, không khỏi nở nụ cười, xoay người lại: "Giáo úy đại nhân, người làm sao còn không ra tay?"

Hoàng Dũng nằm trong tay bách luyện cương đao, cái trán chảy ra mồ hôi lạnh.

Vừa nãy cái kia mấy lần, thực sự là động tác mau lẹ, trong thời gian ngắn chú tử mĩ huấn luyện một ngũ Thao Thiết tinh binh liền tất cả tiêu diệt, còn đáp lên một cái thất phẩm Ngân Chương.

Hần chưa từng từng thấy thảm thiết như vậy quyết chiến, còn có loại này thủ pháp giết người, nhất thời kinh ngạc sửng sờ.

Trong lòng càng là cực kỳ hối hận, vì sao dính chặt lấy, miễn cưỡng muốn theo cô phụ đến đây chấp hành nhiệm vụ này.

"Người. . . Người không nên tới!"

Ở trong mắt Hoàng Dũng, Đoàn Ngọc không thể nghi ngờ thẳng cấp trở thành sát nhân ma vương cấp bậc, không ngừng lùi lại: "Ta cô phụ chính là Trần Sách, người không nên sai lầm!"

"Ta cũng là muốn trốn tránh người, còn có thể kiêng kỵ phía sau người là Trần Sách Lý Sách?" Đoàn Ngọc xì cười một tiếng, vẻ mặt trêu tức.

Trên đời chính là có loại này người, chưa chân chính đối mặt với đại sự lúc, cho rằng đơn giản cực kỳ, lý luận suông, khoe khoang khoác lác.

Nhưng chân chính ra trận, vẫn là muốn dọa đến run chân.

"Bất quá. . . Các người có thể đuổi theo ta, là dùng điều hâu chứ?" Đoàn Ngọc lên trước một bước, dù cho có chút thương nhẹ, chế phục cái này hoàn khố tử, vẫn là chút nào vấn đề đều không có: "Đưa nó dẫn đi xuống, ta tha cho người một mạng!"

"Được. . . Tốt!"

Sinh tử bức bách phía dưới, Hoàng Dũng lập tức lập tức gật đầu không ngừng.

Một lát sau, nương theo một tiếng trúc tiểu, giữa bầu trời hiện lên một viên điểm đen.

Điểm đen càng ngày càng gần , hóa thành một con thần tuần điều hâu, không ngừng hạ thấp độ cao.

Dù là như vậy, nó cũng vô cùng cảnh giác, duy trì cách mặt đất ba trăm bước khoảng cách.

Đáng tiếc, cái này đã ở Đoàn Ngọc tầm bắn bên trong.

Tán cây bên trên, Đoàn Ngọc giương cung cài tên, nhắm vào điều hâu, Thần Phong cung chấn động.

Xèo!

Một đạo mũi tên giống như lưu quang, trúng ngay con kia điều hâu, đem đối phương bắn rơi xuống.

"Đại nhân tài bắn cung khá lắm!"

Một kích thành công, rơi xuống phía sau cây, Hoàng Dũng lập tức tiến tới góp mặt, đầy mặt nịnh nọt vẻ: "Con này điều hâu huấn luyện không dễ, ta cô phụ lần này cũng là mang ra đến rồi như thế một con. . . Người cần phải tuân thủ hứa hẹn."

"Người yên tâm!"

Đoàn Ngọc cười vỗ vỗ Hoàng Dũng khuôn mặt: "Như người kẻ địch như vậy, ta ước gì càng nhiều càng tốt, làm sao cam lòng giết đây? Ha ha. . ."

Trong tiếng cười lớn, hăn trực tiếp rời đi, ẩn vào rừng rậm.

Xác thực Đoàn Ngọc rời đi sau khi, Hoàng Dũng thở dài một hơi, cả người co quắp ngồi dưới đất, nhìn khắp nơi bừa bộn, hai mắt có chút thất thần: "Xong! Xong!"

Không đến bao lâu, rừng cây một trận lay động, vài tên Thần bộ ty cao thủ đuổi tới, người cầm đầu rõ ràng là Nhiếp Mẫn: "Xảy ra chuyện gì? Vì sao thối lên ừng địch?"

Nhưng nhìn thấy chiến trường này, nhất thời con người co rút lại, cảnh giác nhìn kỹ bốn phương: "Đoàn Ngọc đến rồi? Tê. . ."

Theo cẩn thận kiểm tra chiến trường, tất cả thần bộ đều là hít vào một ngụm khí lạnh: "Liên Ngân Chương cũng chết?"

"Ngân Chương tính là gì? Người xem cái này một ngũ Thao Thiết tinh binh, lại toàn quân bị diệt. . . Quả thực khó mà tin nổi! Năm người này hợp lực, dù cho tông sư cũng phải nuốt hận chứ?"

"Tông sư?"

Một tên tuổi già Đồng Chương ha ha cười gằn, liếc mắt Nhiếp Mẫn nơi, hạ thấp giọng: "Nói thiệt cho các người biết, lần này phiền phức lớn rồi! Cái này một ngũ Thao Thiết tinh binh, dù cho chúng ta cùng Kim Chương đại nhân đối đầu cũng chạy không thoát một cái kết quả toàn quân chết hết, cái kia Đoàn Ngọc thực lực, quả thực ngoài dự đoán mọi người. Chúng ta nếu là lại đuổi, lành ít dữ nhiều. . ."

Nhìn Hoàng Dũng ánh mắt, nhưng là mang theo thương hại.

Bất luận lại như quan hệ như thế nào thân cận, cái này một ngũ Thao Thiết tinh binh chết trận, quả thực liền cùng đào Trần Sách một miếng thịt như thế, cái này công tử bột giáo úy hết lần này tới lần khác chính mình không bị thương chút nào, sau khi trở về nhất định không có quả ngon ăn.

Không! Đã không cần lại chờ trở lại.

Không đến bao lâu, Trần Sách liền dẫn một thập Thao Thiết tinh binh, mặt trầm như nước chạy tới.

"Cô phụ!"

Hoàng Dũng nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời nước mắt giàn giụa, nghĩ muốn đi lên ôm Trần Sách bắt đầu khóc rống, lại bị một cước đá văng.

"Phế vật! Nếu theo quân pháp, ta hiện tại là có thể chém người!"

Trần Sách con người đỏ chót, trước tiên ngừng lại Thao Thiết các tinh binh muốn vì đồng liêu nhất xác cử động, xem xét tỉ mỉ chiến trường.

Càng xem, vẻ mặt càng là kỳ dị: "Nguyên Thần pháp thuật? Lấy võ nhập đạo?"

"Khục khục. . . Đại đô đốc thấy rõ ràng!"

Bên cạnh Nhiếp Mẫn tăng hắng một cái, nói bổ sung: "Căn cứ lệnh chất nói, chúng ta tựa hồ cũng coi thường vị kia Đoàn Ngọc đây! Người này rõ ràng là pháp võ kiêm tu, đồng thời còn đều đến một cái cảnh giới cực cao, vô cùng vững tay chân!"

Nói đến đây cái, hăn hơi có thần thờ chức trách, cũng may sau đó Đoàn Ngọc điều đến Khánh đô, cũng là không hăn chuyện gì.

Trần Sách trầm mặc không nói, bỗng nhiên tiến lên, cởi xuống áo choàng, che ở một tên chết không nhắm mắt Thao Thiết tinh binh trên người.

Nhìn thấy động tác của hăn, sau lưng một thập tinh binh lập tức hành lễ, chột tiến lên, yên lặng làm vì đồng đội đám người nhặt xác.

Thao Thiết doanh đỉnh cao thời kỳ cũng là hơn 100 điểm, trước trải qua đại chiến, đã giảm quân số không ít.

Dù cho khoảng thời gian này Trần Sách trở thành đô đốc, vẫn ở bổ sung huấn luyện, làm sao loại này tinh binh muốn thành tựu không phải mấy năm không thể, lúc này quả thật là trong lòng nhỏ máu.

Thậm chí càng xem, Trần Sách trong lòng càng là kinh sợ.

'Nếu là ta, gặp phải tình hình như thế, có thể lấy một địch sáu, chỉ trả giá vết thương nhẹ đánh đổi liền diệt sạch chi sao?'

Dù cho hăn là Binh gia đệ nhị trọng cao thủ, suy tư một thoáng, cũng lắc đầu một cái.

Tình huống như thế, trừ phi hãn ăn mặc Thao Thiết chiến giáp, nếu không thì, ít nhất muốn trả giá trọng thương đánh đổi, còn có như vậy một thành khả năng bị lôi kéo song song cùng chết.

"Đây là. . . Thị uy sao?"

Trần Sách nói nhỏ, lập tức ngừng đầu: "Tiếp tục đuổi theo cho ta! Giết ta Thao Thiết tinh binh, như đoạn ta tay chân, ta làm sao sẽ với hãn giảng hoà?"

"Đại đô đốc bớt giận. . ."

Nhiếp Mẫn lúc này, nhìn một cái thủ hạ nói ra chỉ trúng tên ngã lăn điều hâu trở về, không khỏi lắc đầu: "Đối phương đã sớm chuẩn bị, không có đô đốc linh ứng giúp đỡ, muốn ở cái này mệnh mông quần sơn bên trong, tìm tới một người, e sợ có chút khó khăn. . ."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Kế Hoạch

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Đông Hải

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Âm Phủ

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Thành Hoàng

"Đạo trưởng thật tinh tường!"

Cái này Âm tướng râu quai nón xồm xoàm, tiếng nói nhưng có chút non nớt, cho là khi chết tuổi không lớn lắm: "Cái kia yêu tinh tự lấy danh hào 'Thanh Sơn quân', nguyên bản chỉ là núi trong tinh quái, chút thời gian trước không biết làm sao, ở dương gian chiếm cứ một cái sơn thần miếu thờ, bằng này ở âm thế trong lập xuống căn cơ, gần nhất chính đang tại chiêu binh mãi mã, thỉnh thoảng liền muốn đến quấy rầy một phen."

Dù cho đều là âm hồn, cũng có phẩm chất khác nhau cùng sai biệt.

Tuy rằng cô hồn dã quỷ tùy ý có thể thấy được, nhưng này loại mặt hàng hình thể tán loạn, hầu như khẳng định cũng không lâu lắm liền muốn rơi vào càn hạ tầng, cái nào đồng ý muốn?

Mà có thể chuyển nhà Thành Hoàng cai trị quỷ thành bên trong âm hồn, từng cái từng cái lại là gốc gác thâm hậu, hơi thêm điều huấn, liền có thể thành sự, chẳng trách cái kia tinh quái đỏ mắt.

"Thì ra là như vậy!"

Đoàn Ngọc gật đầu, nghe được cái này đem lại nói: "Thành Hoàng đại nhân chiêu hiền bốn phương, Chân Nhân khí độ bất phạm, kính xin vào thành vừa thấy!"

"Cung kính không bằng tuân mệnh!" Đoàn Ngọc khẽ mỉm cười, theo binh mã vào thành, đi tới trung tâm cung điện.

Cung điện này mái nổi mái vòm kéo cong, đầu hồi cao vót, cửa chính cao ba trượng ba, thâm trầm đầy cộm nặng nề, dường như hoàn toàn dùng làm bằng đồng xanh, phía trên đồng thau cửa đỉnh từng cái từng cái lờ lờ toả sáng.

"Bái kiến Chân Nhân! Thành Hoàng biết được Chân Nhân giá lâm, chịu không nổi niềm vui, đã dọn dò thiết yến, xin mời Chân Nhân đi theo ta!"

Tiến vào cửa lớn phía sau, thì có một nhóm cung nữ tới phụng dưỡng.

Người cầm đầu mi mục như họa, khí chất như hoa lan trong cốc vắng, hết lần này tới lần khác tại lãnh ngạo bên trong cất giấu ba phần mỉa sảo, đặt ở dương thế tuyệt đối là hồng nhan họa thủy một loại cấp bậc.

Bất quá ở cõi âm, lên tới hàng ngàn, hàng vạn năm tích lũy xuống, cái gì mặt hàng không có? Bởi vậy chỉ là tầm thường, thậm chí mặt sau hai hàng cung nữ, đều là tương tự màu sắc, Đoàn Ngọc cũng không để ý lắm, theo đi tới một cái đại điện.

Cung điện trước, một tên ăn mặc Đông Trần quan phục Thành Hoàng mang theo một đám văn võ tự mình nghênh tiếp: "Chân Nhân giá lâm, rồng đến nhà tôm, nhanh mời tiến vào!"

Trên thực tế, cái này thần nhậm chức bản địa Thành Hoàng, đại khái đã có ba, bốn triệu lịch sử.

Chỉ là mỗi triều mới lập, ngoại trừ từng cái đối nghịch tà thần ở ngoài, đối với loại này thâm căn cố đế cự thần, đều là giống nhau thừa nhận, có còn muốn gia phong lấy đó lôi kéo.

Trừ phi quyết định đổi thần làm Thành Hoàng, bằng không đều là như thế quá độ mà đến, chỉ là thể nhân ý nghĩ cường đại, tế tự lúc, đèn nhang công lao, cũng có thể ảnh hưởng cõi âm.

Tỷ như này Thành Hoàng, triều nhà Hạ lúc, tuy rằng thần thể như thế, nhưng ăn mặc chính là triều nhà Hạ quan phục.

Dương gian là vua nào triều thần nấy, nhưng ở cõi âm, dù cho thay đổi mấy cái triều đại, những kia Thành Hoàng thổ địa cũng chưa chắc có biến hóa.

Đương nhiên, thiên tử lấy Long khí sắc phong, cũng có thể mạnh mẽ thay đổi Thành Hoàng hoặc là thổ địa, nhưng cái này ở cõi âm liền mang ý nghĩa đại chiến, một cái hai cái vẫn còn có thể, nhiều liền Long khí cũng chưa chắc đủ dùng.

Chỉ bất quá một khi triều đình mà lên, mang theo dương thế lực lượng, cõi âm quỷ thần cũng phải bán Chân long cái mặt mũi.

Thế nhưng lúc này?

Đại lục Vân Lan chia năm xẻ bảy, các quốc gia quốc quân nhiều nhất tính giao long, lẫn nhau thảo phạt chinh chiến, tử thương nặng nề, cõi âm cũng không thể tránh khỏi mà sa vào hỗn loạn, có đại yêu hoặc là tà thần cắt cứ một phương, lập ra phiên trấn, cũng là không thể tránh được.

Cái khác đại thần cự yêu, đối với giao long khí, liền không thể nào coi trọng.

Đoàn Ngọc chấp tay, tiến vào đại điện, bên trái đầu vị trí thứ nhất ngồi.

Này Thành Hoàng hẳn vừa nãy xem qua, cũng là lục phẩm đáng vẻ chừng, dưới trướng cũng vẫn tính binh cường mã tráng, tiếp khách quan văn võ tướng đều có mấy phần khí độ, chỉ là phần lớn trên mặt có màu đen âm văn, nhìn hơi dọa người.

"Mở yến!"

Thành Hoàng dặn dò một tiếng, lượng lớn thị nữ nâng mâm ngọc ngọc ăm tiến lên, bên trong là đủ loại trái cây, còn có quỳnh tương ngọc lộ.

Một lát sau, lại có tia ống trúc dây cung tiếng bồng bênh, mười mấy tên tú sắc khả nhân, vóc người đầy đà, chỉ khoác lụa mỏng thiếu nữ, ở trong điện uyển chuyển nhảy múa.

"Đến! Cái này Linh tửu sản xuất không dễ, bình thường ta còn không nỡ lấy ra, Chân Nhân cần phải uống nhiều mấy chén!"

Thành Hoàng nâng chén khuyên bảo.

Đoàn Ngọc đồng dạng nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Cái này quỳnh tương ngọc lộ vào miệng man mát, ở trong nguyên thần cấp tốc hóa thành từng tia từng sợi linh khí, khiến cho người nhất thời say say nhưng cảm giác, không khỏi than thở: "Quả nhiên là rượu ngon!"

Loại này Linh tửu, không chút khách khí nói, một chén thì tương đương với dương thế bình thường nhà một năm đèn nhang cung phụng, có thể làm những kia sắp rơi vào luân hồi giới âm hồn hình thể củng cố, kéo dài tuổi thọ mấy năm.

"Ha ha. . . Chư quân uống thẳng!"

Thành Hoàng mừng lớn, liên tục nâng chén ra sức uống.

Dưới đáy văn võ quan lại đồng dạng thả ra rụt rè, theo án lớn nhai, dù sao những thứ này Linh tửu linh quả, dù cho bọn họ bình thường cũng không hưởng thụ được.

Trở thành quỷ thần Âm Lại sau khi, mới biết cái gì làm căn bản, có thể nhiều tăng một tia nguyên khí đều là tốt, lúc này hầu như là ăn như hùm như sói.

Thành Hoàng rượu qua ba tuần sau khi, lại là nhìn Đoàn Ngọc: "Chân Nhân không biết quê quán ở đâu?"

"Bản đạo bất quá Khánh quốc một tán tu thôi!" Đoàn Ngọc mỉm cười trả lời.

"Tán tu? Có thể thành Nguyên Thần, quả thật không dễ!" Thành Hoàng cảm thán liên tục: "Bản quan khi còn sống, cũng từng ước ao các người bậc này Luyện khí sĩ tiêu dao tự tại, chỉ là không có Đạo duyên, may mà sau đó đọc sách trúng cử, làm mấy nhậm Tri phủ, có một ít thanh danh, chết rồi bách tính xây từ kỷ niệm, lại giã dựa mấy chục năm, tân triều thế chân vạc, mới thu được sắc phong. . ."

Hắn nói liên miên căn nhắc nói rất nhiều, bỗng nhiên chuyển đề tài: "Chỉ là bản quan nếu ở Âm ty mục thủ một phương, liền có bảo cảnh an dân chức trách, Chân Nhân vừa nãy có thể thấy được đầu kia hồ ly tinh?"

"Tên là Thanh Sơn quân sao? Xác thực thấy!" Đoàn Ngọc gật đầu, có chút đoán được cái này Thành Hoàng đón lấy muốn nói điều gì.

Quả nhiên, Thành Hoàng vỗ một cái bàn: "Này tinh hung hãn tấn công sơn thần, chiếm miếu thờ, quả thực là đại nghịch bất đạo, làm sao cực kỳ giáo hoạt, giáo hồ hang động, Chân Nhân có thể nguyện đuổi ra cứu viện, hủy dương thế miếu thờ, sửa đổi tận gốc? Bản quan tất có báo đáp lớn!"

'Ha ha. . .'

Đoàn Ngọc nhìn tựa như thành khẩn cực kỳ Thành Hoàng, trong lòng lại là liên tục cười lạnh.

Câu nói như thế này lừa giống như tiểu bạch Nguyên Thần, lại lừa gạt không được hẳn.

Người quỷ thù đường là thật sự, U Minh khó độ cũng là thật sự, chỉ là cái kia chỉ là tình quái đều có thể qua lại âm dương, lẽ nào này Thành Hoàng không được?

Bất quá là sợ sệt tổn thương tự thân thôi.

Bởi vậy nhìn thấy Đoàn Ngọc, mới nổi lên tâm tư, nghĩ muốn thuê hẳn đi trăm yêu trừ ma!

Lại nói cái này nguyên bản cũng là Luyện khí sĩ bản phận, đồng thời sau đó báo đáp lớn vân vân, cũng không phải giả.

Này Thành Hoàng là mấy trăm năm tọa địa hổ, trên căn bản thành Tây Diệp phụ cận có cái gì gió thổi cỏ lay đều không ẩn giấu được, càng không cần phải nói trong thành còn có đèn nhang tế tự, tùy tùy tiện tiện đưa ra mấy ngàn lượng thù lao cùng chơi như thế.

Nếu là bình thường hoang đại Nguyên Thần, có lẽ liền động lòng.

Nhưng Đoàn Ngọc không giống!

Hẳn dù sao có kinh nghiệm kiếp trước, trên người càng là nhà tiên vượt qua vạn, lại làm sao có khả năng để ý cái này lính đánh thuê công tác?

Lại nói, chính mình có gì cầu này Thành Hoàng?

Vô cầu vô dục, tự nhiên không sợ.

"Không muốn!"

Sau một khắc, thanh thanh như ngọc tiếng nói, liền ở trong đại điện vang lên.

Cả sảnh đường ca múa dừng lại, rất nhiều quan văn võ tướng cũng là dừng tay lại đầu động tác, ngơ ngác mà nhìn Đoàn Ngọc.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ ra, cái này đạo nhân lá gan dĩ nhiên lớn như vậy, không chút do dự mà từ chối Thành Hoàng yêu cầu!

'Phải biết cỡi âm lấy lực làm đầu, so với dương thế càng thêm trực tiếp, ta nếu thật sự nhận, không chỉ có là tự xuống giá mình, nói không chắc cái này thần còn có hậu chiêu bắt chuyện ta đây. . .'

Tuy rằng đầu kia hồ ly tinh theo Đoàn Ngọc không tính là gì, nhưng khó bảo đảm đối phương sau lưng không có cái gì cạm bẫy, đem so ra, ngược lại là này Thành Hoàng thực lực vừa xem hiểu ngay, Đoàn Ngọc cũng thật là không sợ hãi.

"Không muốn?"

Thành Hoàng tựa hồ cũng là ngần ngại, chột trâm mặc, nâng chén mà uống, ánh mắt nhìn kỹ Đoàn Ngọc.

Một nguồn sức mạnh mệnh mông, nhất thời áp bức mà tới.

Đây là Thành Hoàng cai trị, cỡi âm quỷ thành, tự nhiên cũng là hắc Pháp vực bên trong!

'Mời chào không được, liền muốn động thủ sao?'

Đoàn Ngọc lẫm liệt không sợ hãi, đang muốn bấm quyết tổ pháp, về mặt bỗng nhiên biến đổi.

Ở trong cơ thể hắc, một viên tam chuyển thanh đồng ẩn nổ vang, bên ngoài một tầng huyền quang.

'Quả nhiên. . . Cái này pháp ấn cũng theo ta cùng xuất khiếu!'

Trong lòng ý nghĩ chuyển qua đồng thời, Đoàn Ngọc chỉ cười cười , tương tự nâng chén, quanh người thả ra một vòng huyền quang, có tới ba thước, mang theo đạo vận.

Mặc cho ngoại giới làm sao gió táp mưa sa, ở cái này ba thước huyền quang bên trong, đều là gió êm sóng lặng, thấy người không có không biến sắc.

"Đạo vực?"

Thành Hoàng cũng là ngẩn ngơ, chợt chủ động triệt hồi Pháp vực, cười khổ một tiếng: "Đạo hữu rõ ràng là đại phái xuất thân, lại còn tới lừa gạt ta!"

Như chỉ là một cái hoang dã con đường Nguyên Thần, hăn lẫm liệt không sợ hãi, nhưng đối phương nếu như có sư môn, đồng thời từ cái này Đạo vực đến xem, còn vô cùng cường thịnh, lại mạo muội kết thù, thì có chút cái được không đủ bù đắp được cái mất.

Như vậy có thể mượn đến Đạo vực lực lượng bí pháp, lại há là bình thường?

Thành Hoàng phỏng chừng Đoàn Ngọc thế lực phía sau dù cho không phải mười đại đạo mạch, cũng là cách biệt không xa.

Đối với chuyện này ngờ vực, Đoàn Ngọc lại là cười không nói, một bộ cao thâm khó dò dáng vẻ.

Trên thực tế, trong lòng hăn chấn động, lại là không một chút nào so với Thành Hoàng thiếu.

"Ta Nguyên Thần Xuất Khiếu, không chỉ có đem Đạo ấn mang đến, đồng thời ở cái này cõi âm Minh Thổ trong, tựa hồ Đạo ấn uy lực càng thêm! Ấn tử đại biểu chính là quyền bính! Nói cách khác, đối với chu vi lãnh địa chương khống sao? Cái này làm như Đạo vực, lại có chút giống thật mà là giả a!"

Hắn cảm giác đến, Nguyên Thần sau khi, có lẽ mới chạm tới Triện Khắc sư công pháp một ít bí ẩn.

"Chỉ là theo pháp ấn thăng cấp, đem quyền bính không ngừng mở rộng, cái kia chẳng phải là lại thành Thần đạo như thế?"

Đoàn Ngọc hơi nghi hoặc một chút, chính mình pháp ấn uy năng, trên thực tế càng thêm tương tự Thần Chi pháp vực.

Cái này đúng là với hắn dị thể kinh nghiệm vô cùng tương xứng.

Các đạo sĩ luyện chế pháp ấn, không phải là chuyên môn làm vì cai quản Âm ty quỷ thần sử dụng sao?

Tỷ như được xưng đều thiên thống nhiếp tam giới quỷ thần Bắc Cực Khu Tà Viện Ấn! Còn có phái triệu quỷ thần, phục ma trừ tà, thân chế chương tấu, phát phái phù dán, luyện độ vong hồn, gửi đi dã quỷ, mở u khai minh Cửu Long thần ấn!

Làm như Đạo gia tu luyện, xưa nay liền không thể thiếu quỷ thần trợ giúp.

"Nhưng này cũng không có nghĩa là phải đem chính mình tu luyện thành thần a. . ."

Đoàn Ngọc trong lòng có chút sợ hãi.

Mà nhìn hắn biến ảo không ngừng sắc mặt, Thành Hoàng trong lúc nhất thời cũng khá là thấp thỏm.

Không biết đi qua bao lâu, tĩnh mịch bên trong cung điện, mới vang lên Đoàn Ngọc khô khan tiếng nói: "Bản đạo thực không phải đại phái người!"

"Như vậy cũng được, mọi người tiếp tục ăn tiệc."

Thành Hoàng trong lòng tuy rằng một trăm không tin, nhưng lúc này cũng không còn dám nói cái gì thuê đối phương đi càn quét hồ ly tinh việc, mà là vỗ tay một cái.

Điện bên trong mọi người thở một hơi dài, cổ nhạc lại nổi lên, một mảnh ca múa nhộn nhịp. . .

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Lâm Vân

Dương thế.

Năng sớm mờ mờ, Đoàn Ngọc nguyên thần quy khiếu, thích ý chậm rãi xoay người.

Chợt đi ra cửa phòng, bắt đầu mỗi ngày thổ nạp tu luyện.

'Ân, đi coi âm một chuyến sau khi, nguyên thần xác thực hơi có tăng trưởng, tuy rằng chỉ là một tia, nhưng dù sao cũng hơn để thân thể chậm rãi phụng dưỡng cường nhiều hơn. . .'

Hắn thở dài một tiếng, nội tâm lầm bầm lâu bầu: 'Mặt khác. . . Làm sao xúc tiến nguyên thần tăng trưởng phương pháp, tựa hồ cũng tìm tới, quả nhiên. . . Theo ta trước suy đoán nhất trí a!'

Trước Thành Hoàng ăn tiệc, cuối cùng vẫn là tan rã trong không vui.

Dù cho như vậy, song phương cũng không có trở mặt, mà là duy trì một cái thể diện hòa bình, Đoàn Ngọc phải mộng một cái rời đi toà kia quỹ thành sau khi, tính toán thời gian, liền nguyên thần trở về dương thế.

Chờ đến hắn thổ nạp xong xuôi sau khi, nhìn sân, không khỏi khẽ mỉm cười.

Tiêu Tĩnh Phong cùng tại Tĩnh Bạch không hổ là đạo môn chân truyền, cái này mỗi ngày công phu cũng không có rơi xuống.

Mà Tần Phi Ngư càng là dậy rất sớm, mang theo một đám tiểu huynh đệ thể dục buổi sáng.

Một mặt khác, mấy cái nữ quyến ở Quách Bách Nhẫn cùng Diệp Tri Ngư dưới sự chủ trì, từ lâu chuẩn bị kỹ càng nóng hổi bữa sáng, có ngao đến vô cùng sền sệt, mặt ngoài hiện ra bóng loáng cháo, cùng với hồ cay canh, to bằng nắm tay bánh bao, trên mặt bàn ngoại trừ thức ăn ăn sáng ở ngoài, còn có khối lớn khối lớn heo mập thịt, có thể kẹp ở bánh bao bên trong ăn.

Tần Phi Ngư cùng cái khác một đám nam nhi đồ mồ hôi như mưa sau khi bụng đói cồn cào, vừa vụng về cái một cái, ăn như hùm như sói.

Cái khác gia quyến nhưng là ở bên cạnh yên lặng uống cháo, vô cùng có sinh hoạt khí tức.

Chờ đến bữa sáng qua đi, Đoàn Ngọc đem Tần Phi Ngư gọi tới: "Tuy rằng huynh đệ trong bang lấy đánh đánh giết giết chiếm đa số, nhưng dù gì cũng có mấy cái không quen dùng lực, đi đầu phân chia đi ra, lại lượng mới mà dùng, người cảm thấy làm sao?"

"Có thể. . . Trong này, Khương Bảo, Trình Kim nguyên bản chính là đi theo ta thân binh, có chiến trận kinh nghiệm, nhưng đáng tiếc cái kia Tiết Chân, còn có Cao Cương cũng không sai. . ."

Tần Phi Ngư thờ dài nói.

Dựa theo Đoàn Ngọc kế hoạch lúc trước, Cẩm Lý bang bên trong tình nhuệ, đều lấy Tần Phi Ngư thân binh danh nghĩa, đưa đến trong quân rèn luyện qua.

Làm sao những thứ này người tổ chức chỉ có thể miễn cưỡng tính trung nhân chi tử, không cần nói Cao Cương, liền một cái tiểu tướng môn xuất thân Tiết Chân đều là không bằng.

"Tiết Chân người còn có thể thử xem viết phong thư mời chào, Cao Cương liền không cần nghĩ nữa. . ."

Đoàn Ngọc lạnh mặt nói.

Cái kia Cao Cương ngày sau tám thành là muốn trở thành phản vương nhân vật, làm sao có khả năng bị người bỏ vào trong túi?

Huống chi, người này sau lưng đứng Đại Hạ triều đình, tuy rằng có lẽ chỉ là một viên bị lợi dụng quân cờ, nhưng cùng mình quan hệ sao, ha ha. . .

Kể từ khi biết Đại Hạ triều đình chính là dẫn đến chính mình kiếp trước ngã xuống, Bạch Hào sơn một loạt tai nạn chân chính hắc thủ sau khi, hẳn cùng cái thế lực này liền không đội trời chung.

"Vậy ta về đi thử xem, nếu có thể đem Tiết Chân gọi tới, cũng là không sai. . . Chỉ là không có thể tùy ý bại lộ chúng ta cứ điếm." Tần Phi Ngư rõ ràng rất yêu thích tên tiểu tử kia, chợt lại nói: "Cho tới Dương Thái, Dương Duy Bình hai cái, lại là tiên thiên thể trạng yếu kém, không thích hợp đi võ đạo, nhưng một cái tinh thông toán học, một cái đọc sách biết chữ, có thể đi văn đạo."

"Ta cũng là nghĩ như vậy, đợi đến khí trời đầu xuân sau khi, tất cả mọi người đều muốn di chuyển đi quận Đông Hải, ta chuẩn bị trước tiên mang một đám người đi qua, tìm hiểu tin tức. . ." Đoàn Ngọc nói thẳng: "Trong này, Tiêu Tĩnh Phong là cùng Bạch Hào sơn thế lực liên lạc người, không thể không mang, ngoài ra, người tuyển mấy người, Dương Thái bọn họ cũng mang theo, chúng ta trước tiên đi quận Đông Hải bên cạnh nhìn."

Cho tới nữ nhân cái gì, lúc này mạo muội lên thuyền, khẳng định không tiện lắm, càng không cần phải nói thủy thủ bên trong rộng khắp tồn tại kỳ thị cùng kiêng kỵ, là lấy một cái đều không mang theo.

Lưu lại các nàng, còn có một cái rèn luyện ra mấy phần màu sắc Quách Bách Nhẫn giữ nhà, Đoàn Ngọc liền so sánh yên tâm.

"Được! Chúng ta khi nào khởi hành?"

Tần Phi Ngự lập tức hỏi.

Từ khi nắm quyền thế sau khi, hắn liền khắc sâu rõ ràng một cái mặc đạo lý —— Đại trượng phu không thể một ngày không có quyền!

Tuy rằng không ngại cùng Đoàn Ngọc vong mệnh thiên nhai, nhưng nhìn thấy Đoàn Ngọc nhanh chóng khởi động kế hoạch, vẫn là hết sức vui mừng.

"Giải lao bảy ngày, sau bảy ngày, chúng ta lập tức xuất phát!"

Đoàn Ngọc nhanh chóng quyết định, đột nhiên, sắc mặt lại có chút quỷ dị: "Còn có, nhắc nhở những người khác, cái này thành Tây Diệp cũng không yên ổn, đặc biệt phải cẩn thận, không nên tùy tiện tế tự sơn thần, bởi vì có một cái sơn thần, là hồ ly tinh biến. . ."

"Cái gì?" Tần Phi Ngự trừng mắt to như trâu, ngạc nhiên phi thường.

. . .

Quận Đông Hải, cảng Lâm Vân.

Đây là Đông Trần quốc bên trong có thể đếm được trên đầu ngón tay nước sâu cảng một trong, nếu là từ trời cao quan sát, là có thể phát hiện ở nó mặt bên, hai khối lục địa giống như sừng trâu giống như mở rộng vào biển, chặn lại rồi cuồng phong cùng sóng lớn, vẽ ra nửa cái bên trong hồ.

Hàng năm, đều có đếm không hết thuyền từ đây xuất phát, thu hoạch lớn tơ lụa cùng đồ sứ, đi tới Đông Hải quần đảo hoặc là phía nam mậu dịch, dù cho tỉ lệ tổn thất cực cao, nhưng qua lại một chuyến, ít nhất cũng là đổi

bản lợi, nếu là thần linh quan tâm, mấy lần thậm chí mấy chục lần lợi nhuận cũng không phải là không thể được!

Không biết bao nhiêu bắc địa hào thương hội tụ ở đây, hình thành rồi một cái khổng lồ chợ, các nhà cửa hàng trong, bán thương phẩm từ vải vóc tơ lụa, ngọc thạch đồ trang sức, lá trà bánh ngọt, đồ sứ thổ đào, đến ngà voi trân châu, hương liệu bảo thạch. . . Hầu như không thiếu gì cả.

Khổng lồ như thế một cái hàng hóa tập tán nơi, lại hấp dẫn đến lượng lớn bán dạo, được xưng 'Bách công liệt tứ, võng có không tập, bốn phương hiếm quý, tất tụy ở giữa', hầu như toàn bộ phương bắc đối biển mậu dịch, đều có gần một nửa phát ở nơi đây, Đông Trần triều đình bởi vậy thiết lập ra Thị bạc ty, hàng năm chỉ là ở cảng Lâm Vân đều có thể thu nhập mấy triệu lượng bạc.

Một cái nào đó nơi chợ bên trên, Bình Nhị nháy mắt một cái, nhàm chán ngáp một cái.

Tuy rằng cảng Lâm Vân đỉnh cao lúc được xưng ngàn buồm cùng đến, nhưng lúc này viễn dương đi cũng không phải chuyện đơn giản.

Đầu tiên, nhất định phải cân nhắc hải lưu, chiều gió, không thể là hải đồ trên một đường thẳng đi qua đơn giản như vậy, chợt, còn đến cân nhắc tách ra mấy cái trứ danh Hải thú bộ tộc, nắm giữ chúng nó di chuyển quy luật, cuối cùng, còn đến tính rõ ràng thuyền trọng tải, có thể chở đến nước trong cùng đồ ăn, cùng với dọc theo đường trên mấy cái điểm tiếp viện.

này một bộ đi xuống, không phải quanh năm chạy biển, tinh thông trong đó tin tức lão hải cầu, căn bản không thể đem một chiếc thuyền lái hoàn chinh ra biển, lại liệu mạng vận may trở về.

Lúc này chính là đóng băng kỳ, lại thêm vào hải lưu cũng không đúng, bởi vậy không có bao nhiêu thuyền, xem như là hiếm thấy thanh nhàn lúc.

Làm cái này cu li kiệu phu Bình Nhị, liền thật bất hạnh thất nghiệp, không nghĩ đói bụng hăn, chỉ có thể đi khắp tại mấy cái chợ trong lúc đó, làm một chút người ngoại lai phục vụ, hy vọng có thể thu được một điểm ban thưởng, ít nhất cũng phải đem cùng ngày bát ăn cơm giải quyết chứ?

Đang lúc này, hăn ánh mắt sáng lên, nhìn thấy từ mấy lượng ngựa xe trên xuống đoàn người.

Cầm đầu là mấy cái quần áo hào hoa phú quý công tử, sau lưng theo tinh tráng rắn chắc hộ vệ, trong ánh mắt tràn ngập mới mẻ đánh giá chợ.

Bằng hăn nhiều năm duyệt người kinh nghiệm, đang nhìn đến nhóm người này thứ nhất mắt, là có thể khẳng định đối phương xưa nay chưa từng tới nơi này bao giờ, là một đám từ giữa lục đến nhà quê!

Đương nhiên, chỉ từ quần áo nhìn lên, liền biết cái này đám người không giàu sang thì cũng cao quý, nếu là dẻo mồm hống đến một cao hứng, nói không chắc thì có tiền thưởng phát xuống, chính là hăn thích nhất một loại khách nhân.

Chỉ là vẫn không có chờ Bình Nhị đứng dậy, hăn liền nhìn thấy một cái khác lông đen đại hán lại gần đi lên.

Đối phương mọc ra một cái mặt đen, lưng hùm vai gấu, thật giống một con cầu hùng, lúc này cố gắng đẩy ra khuôn mặt tươi cười, đem để mặt của mình hình thoát nhìn không phải như vậy dữ tợn, không khỏi đại hận: 'Hùng Hắc Tử, ngươi lại cướp ta làm ăn!'

Đại hán này tên là Hùng Hắc, với hăn xem như là một con đường trên hàng xóm, còn thường thường cùng nhau khiêng bọc lớn làm cu li.

Chỉ là hăn Bình Nhị có được gầy trơ cả xương, vẻ ngoài không tốt, Hùng Hắc lại là thân thể cường tráng, dù cho như thế làm cu li, cũng sống đến mức tốt hơn hăn nhiều, để Bình Nhị âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Cũng may cái này dẫn đường làm ăn, đối phương cướp không đi hản!

Dù sao như thế hung thần ác sát một đại hán, cười hì hì nói muốn dẫn đường, mười người có chín cái đều cho rằng hản là phải đem người lừa gạt đến chỗ góc đường đánh cướp đây!

Ngược lại, Bình Nhị loại này thật giống một cơn gió liền có thể thổi ngã gãy sào tre, người ngoài phòng bị tâm liền nhỏ không ít.

Bởi vậy, Bình Nhị lập tức bày ra nhất là nịnh nọt khuôn mặt tươi cười, nghênh tiếp đi lên: "Chư vị gia nhĩ muốn đi nơi nào? Tiểu nhân Bình Nhị, từ nhỏ liền ở cái này cảng Lâm Vân sờ soạng lần mò, không có một nơi là ta không biết!"

Đoàn Ngọc nhìn phía trước ngây thơ đáng yêu Hùng Hắc, còn có cái này nịnh nọt phi thường Bình Nhị, không khỏi cười không nói.

"Chúng ta là thương hội Bạch Vân khách nhân, không cần dẫn đường!"

Tiêu Tĩnh Phong đứng ra, phất vung vung tay.

Thương hội Bạch Vân, chính là Bạch Hào sơn ở chỗ này đội buôn, kích thước không lớn, nhưng cũng coi như lão tự hào một trong.

Hùng Hắc cùng Bình Nhị nghe xong, liền biết nhóm người này là có chuẩn bị mà đến, không khỏi mặt lộ vẻ thất vọng.

"Chờ một chút!"

Đang lúc này, ở giữa cái kia quý công tử lên tiếng: "Ta đối với chỗ này đúng là vô cùng có hứng thú, đợi lát nữa các người lại mang ta thật tốt đi dạo một vòng, tiền thưởng thiếu không được các người."

"Đến lúc, đa tạ công tử! Đa tạ công tử!"

Bình Nhị cùng Hùng Hắc đều là liên tục chấp tay nói cảm ơn.

...

"Cái này chính là cảng Lâm Vân a. . ."

Tần Phi Ngự giật giật mũi: "Như vậy phần hoa, lại còn chỉ là mùa ế hàng?"

Ngoại trừ tới gần bến tàu những kia cửa hàng ở ngoài, nơi đây nhiều nhất, dĩ nhiên là thanh lâu đỏ quán, cùng quán ăn nhà đánh bạc, làm ăn tựa hồ còn khá là thịnh vượng đáng dấp, để cho hân thốn thức không ngớt.

"Thực sắc tính vậy! Những kia thủy thủ nếu không xuống biển, tất nhiên muốn tuyên đại pháp lực, lại nói làm loại này liều mạng buôn bán người, đều là có mấy phần tận hưởng lạc thú trước mắt tính tình. . ."

Đoàn Ngọc cười nói, không để ý lắm.

"Vị công tử này nói tới cực kỳ, những kia hải thương là xưng tên phóng khoáng! Không thua những kia muối thương đây!"

Bình Nhị cười đến thấy răng không gặp mắt, khúc ý nịnh hót.

Nhàn hạ lúc, càng là đặc ý liếc bên cạnh yên lặng không hề có một tiếng động Hùng Hắc một chút, nói thầm muốn cùng Lão tử đoạt mỗi làm ăn, trừ phi người lại đi đầu một lần thôi!

Dừng một chút, lại hỏi: "Công tử là đến du ngoạn, còn là chuẩn bị làm ăn?"

"Nghe nói hải mậu thu lợi phong phú, tự nhiên là chuẩn bị đi một chút biển!"

Cái thời đại này thương nhân tiền vốn không phải rất phong phú, hoặc là cũng không dám áp lên toàn bộ thân gia tánh mạng một đánh cược, Đoàn Ngọc chỉ cần tỉ mỉ tìm kiếm, luôn có sẵn lên một luồng cơ hội, đến thời điểm là có thể danh chính ngôn thuận xếp vào người lên thuyền đi quan sát học tập.

Chỉ là trước đó, còn đến để những thứ này người luyện một chút kỹ năng bơi mới tốt, tuy rằng không có tàu buôn, cá thuyền cũng có thể tạm tạm, vừa vặn để nhóm này thanh niên ở gần biển luyện tập.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Bản Đồ

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Đánh Cuộc

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Công Tôn Tiểu Bạch

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Mời

"Một chiếc hoàn toàn mới Đại Dực, chi phí cần 5000 lạng, nếu là thuyền cũ, quy ra tiền hai ngàn đến ba ngàn lạng!"

"Cái này thuyền vẫn không tính là làm sao, thủy thủ cùng hoa tiêu lại là cái vấn đề lớn!"

Kinh nghiệm phong phú thủy thủ, có lẽ thương hội Bạch Vân còn có thể tìm tới mấy cái, nhưng lão luyện hoa tiêu viên mỗi cái thương hội nhìn ra thấy cùng bảo bối như thế, làm sao cũng không có thể nhượng lại.

Đoàn Ngọc lật lên sổ sách, có chút bất đắc dĩ: "Quả nhiên, vẫn phải là đi tham cỗ!"

Khoảng cách lần kia tiểu loạn đã qua chín ngày, Tần Phi Ngự trước mắt mỗi ngày mang theo một nhóm người ở lão luyện người đánh cá dẫn dắt đi ra biển, học tập làm sao lái thuyền.

Mà Đoàn Ngọc cũng đang suy tư chính mình Đông Hải đại kế.

Cái gọi là 'Thế lực', bất quá một là người, hai là tiền tài thôi.

Tiền tài hẳn đúng là cũng không có thiếu, cái này nhân thủ mời chào trên, lại có chút phiền phức.

Tuy rằng không sợ chết đuối biển người rất nhiều, chỉ cần cho mười lạng một cái tiền trợ cấp gia đình, mời chào một thuyền người không thành

vấn đề, nhưng chân chính có kinh nghiệm lão thủ, cái nào dám lên loại này mới thuyền a?

Không sợ ra biển không bao lâu, liền cùng nhau dứt cá mập sao?

"Nhất định phải mau chóng tổ chức một nhóm tin cậy thủy thủ. . . Ta đều là như vậy, những người đó nghĩ muốn tay trắng dựng nghiệp, thì càng là khó khăn!"

Đoàn Ngọc xoa xoa mi tâm, lúc này liền nhìn thấy một đứa nha hoàn cầm bài thiếp đến đây bẩm báo: "Công Tôn thương sẽ phái người đưa tới lễ đơn, cũng xin mời công tử tụ tập tới!"

"Rốt cục vẫn là đến rồi sao?"

Đoàn Ngọc khẽ mỉm cười, đưa tay tiếp nhận.

Nếu đến rồi Đông Trần, dĩ nhiên là đến cùng đối phương đánh chút liên hệ, từ Công Tôn thị bắt đầu có lẽ không sai, lập tức nói: "Nói cho Tiêu Tĩnh Phong một tiếng, ta tự đi tới!"

Ngay sau đó đi ra thương hội, ở bên ngoài sớm có xe ngựa chờ đợi, Đoàn Ngọc cũng không khách khí, trực tiếp lên đi.

Xe ngựa tiến lên, đại khái chưa tới nửa giờ sau, liền ở một cái vườn trước dừng lại.

"Sướng Xuân viên?"

Đoàn Ngọc nhìn ngó tám biển: "Công Tôn thị tài lực khi thật là hùng hậu, ở cái này bên cạnh vẫn còn có lớn như vậy một cái vườn."

Nơi cửa, đoàn người nhận được tin tức, ra nghênh tiếp, người cầm đầu chính là Công Tôn Tiểu Bạch.

Hắn ăn mặc cầm y, eo đeo mỹ ngọc, tiêu sái lỗi lạc, lúc này nhìn tới, liền thấy một người thiếu niên xuống xe ngựa, chỉ ăn mặc một thân thuần trắng trường bào, eo đeo màu đen vỏ đao, đầu đội trúc quan, thông dong tự nhiên bên trong một luồng khí độ tự sinh, không khỏi trong lòng cực kỳ rung mình, tiến lên chào: "Đoàn huynh!"

"Công Tôn huynh!" Đoàn Ngọc chỉ cười cười, hắn tu vị có thành, tự nhiên nóng lạnh bất xâm, nhưng cái này Công Tôn Tiểu Bạch rõ ràng chỉ là người bình thường, lại quần áo đơn bạc, hiển nhiên trên người quần áo có khác huyền diệu ở bên trong.

"Ngưỡng mộ đã lâu Đoàn huynh đại danh, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền, mau mau mời vào bên trong vườn dùng yến!"

Công Tôn Tiểu Bạch vẻ mặt tươi cười, nhượng người như gió xuân ấm áp, đem Đoàn Ngọc mời vào trong viện.

Lúc này trong vườn chính mở ra một mảnh hoa mai, thanh nhã hợp lòng người, vài tên yêu kiều cười khê thị nữ khom người tiến lên, lên trước hoa mai bánh cùng trà thơm.

Công Tôn Tiểu Bạch ngồi chủ vị, sau lưng theo A Đại, A Nhị, A Tam ba vị tông sư, còn có Chu đại quản gia.

Cái này mấy cái lúc này đều nhìn chăm chăm không chớp mắt, nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc, vừa có kính ngưỡng, lại có chút cảnh giác.

Dù sao nghe đồn rằng, đây chính là một lời không hợp, liền rút đao đối mặt tuyệt thế hung nhân, công tử an nguy quan trọng, không thể lười biếng.

"Mấy vị này là . . ."

Đoàn Ngọc ánh mắt miết qua Chu đại quản sự, cười hỏi.

"Ba vị này tên là A Đại, A Nhị, A Tam, đều là nô bộc của ta, trước tại Phiêu Hương uyển bên trong nho nhỏ hiểu lầm, cùng lệnh đệ động thủ, còn xin thứ tội!"

Công Tôn Tiểu Bạch nâng chén: "Ta tự phạt ba chén!"

"Phi Ngự cùng một đám huynh đệ đều là thô người, cũng có lỗi trước, công tử rộng lượng, không cùng bọn họ truy cứu, ta liền rất cảm kích."

Đoàn Ngọc lắc đầu nói.

"Tốt, trước việc, liền nở nụ cười chi, cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết, nếu không phải là có bọn họ, ta thì lại làm sao có thể nhận thức Đoàn huynh cỡ này đại tài? Từ cái này phương diện tới nói, bọn họ đúng là có công không tội, ha ha. . ."

Công Tôn Tiểu Bạch cao giọng cười to, không thể không nói, hẳn đối nhân xử thế phương diện rất có một bộ, hiển nhiên là gia học uyên thâm, thế gia bên trong đệ tử, nguyên vốn sẽ phải học tập phương diện này nội dung.

Một lát sau, yến hội tới, món ăn tuy không nhiều, lại cực kỳ mỹ vị thanh nhã, Đoàn Ngọc cũng rất yêu thích, nhiều rơi xuống mấy đĩa.

Cái này cảnh Lâm Vân dù sao cũng là hội tụ bốn phương hiếm quý hàng hóa, từ tay gấu, lư ngư, đến Xuất Vân đặc sản, đều là không thiếu gì cả, nho nhỏ một bàn món ăn trên, dĩ nhiên hội tụ thiên nam địa bắc sơn hào hải vị , khiến cho Đoàn Ngọc nhìn đều là âm thầm hoảng sợ.

Loại này hưởng dụng, quả thực không dưới vương hầu.

Rượu qua ba tuần, món ăn qua ngũ vị sau khi, Công Tôn Tiểu Bạch mới tựa như trong lúc lơ đãng hỏi: "Đoàn huynh đến Đông Hải cảnh Lâm Vân, nhưng là có ý hải mậu?"

"Tự nhiên!" Cái này không có cái gì tốt che giấu, Đoàn Ngọc trực tiếp thừa nhận: "Mắt thấy thiên hạ chiến loạn không ngớt, ta không ôm chí lớn, chỉ nghĩ làm cái nhà giàu mới nổi thôi. . ."

"Nhà giàu mới nổi?"

Công Tôn tiểu bạch kiểm má vừa kéo, tâm nói người cái này giết người không chớp mắt Nguyên Thần Chân Nhân nản lòng thoái chí, mới là ra thiên hạ lớn lao kê.

Đặc biệt mới mười tám tuổi, thì có cỡ này tâm cơ thủ đoạn, quả thực làm người nghĩ lại sợ hãi!

Bất quá lúc này vẫn là nghĩ muốn lôi kéo đối phương, không khỏi hỏi: "Nếu nói là hải mậ, ta Công Tôn thương hội hàng năm đều có đội tàu ra biển, như Đoàn huynh không chê, rất có thể sắm lên một luồng."

"Ồ? Không biết đi hướng về nơi nào? Một luồng lại định giá bao nhiêu đây?"

"Chu quản sự!"

Công Tôn Tiểu Bạch liếc mắt bên cạnh người, Chu đại quản gia lập tức đứng ra, vẻ mặt tươi cười nói: "Nhà ta đội buôn không đi phía nam, chỉ đi Xuất Vân chi quốc con đường, đầu mùa xuân xuất phát, một chuyến đại khái sáu trăm canh, cũng chính là hai tháng thời gian!"

Đoàn Ngọc gật đầu, biết thời cơ đường biển khó có thể trắc lượng, thủy thủ phân một ngày đêm làm vì mười canh, lấy càng tính toán lộ trình: "Như vậy mà nói, đại khái mùa thu liền có thể trở về?"

"Chính là!"

Chu đại quản sự ánh mắt sáng lên: "Hai tháng đi, hai tháng về, còn có thời gian hai, ba tháng có thể ven đường làm ăn, cái này một chuyến đi xuống, nếu là số may, cũng không so chạy phía nam thương lộ thu lợi thua kém."

"Cho tới cái này một luồng sao? Ta có Đại Dực mười chiếc, trong đó nửa chiếc trọng tải đều là Đoàn huynh, định giá ba ngàn lượng, làm sao?" Công Tôn Tiểu Bạch cười nói.

"Cái này cũng không phải tham cổ, mà là để ta nhập bọn a!" Đoàn Ngọc trầm tư xuống.

Nói đến, dù cho Công Tôn thương hội, cũng không có thể dốc hết sức thành lập loại này lớn đội buôn, bên trong khẳng định hỗn tạp không ít cái khác thương hội phần tử cùng hàng hóa.

Mà theo như thế một nhánh kinh nghiệm phong phú, cầm kiếm bán đạo đội ngũ, tự nhiên chỗ tốt nhiều.

"Tự nhiên. . . Bởi vì Đoàn huynh hàng hóa đều là mình lựa chọn, bởi vậy cũng có thể phái người một đường giám sát đem bán, làm sao?" Công tử Tiểu Bạch nói.

Hắn rõ ràng nhìn thấu Đoàn Ngọc tâm tư mưu tính, dĩ nhiên chủ động đem cơ hội đưa đến Đoàn Ngọc trước mặt.

"Như vậy tiện nghi ta?" Đoàn Ngọc liếc Công Tôn Tiểu Bạch một chút, ý vị không rõ.

"Đoàn huynh mười tám tuổi liền có như thế anh hùng khí khái, danh chấn Khánh quốc, tiểu đệ luôn luôn ngưỡng mộ vô cùng, huống chi. . . Ba ngàn lượng, cũng không ít! Không biết Đoàn huynh tiếp là không tiếp?" Công Tôn Tiểu Bạch hỏi.

"Ha ha. . . Ta vì sao không tiếp?"

Đoàn Ngọc cười to, một lời đáp ứng: "Ta còn muốn tự mình theo thuyền khởi hành, thật tốt nhìn một chút cái này biển rộng cảnh sắc đây!"

"Như vậy rất tốt! Thực không dám giấu giếm, tiểu đệ cũng chuẩn bị theo thuyền mà đi, vừa vặn có thể ngày đêm hưởng về Đoàn huynh thịnh ích!" Công Tôn Tiểu Bạch nghiêm túc cúi đầu.

Mười chiếc Đại Dực, còn có phía trên chuyên chở hàng hóa, đối với Công Tôn thương hội mà nói, không nói dốc hết của cải, cũng là hơn nửa thân gia.

Nếu là toàn bộ lật úp, toàn bộ thương hội đều sẽ thất bại hoàn toàn.

Đến cái mức kia, Công Tôn Tiểu Bạch cũng không có quả ngon ăn, nói không chừng đều phải bị gia chủ sai người mang về luận tội!

Lại nói, dù cho phái tâm phúc, làm sao có thể hoàn toàn tín nhiệm? Trên biển việc thay đổi trong nháy mắt, hàng hóa trên bảo động lòng người, vẫn phải là chính mình chưởng khống mới có thể yên tâm.

Cái này Công Tôn Tiểu Bạch cũng là sơ chương thương hội không lâu, nghĩ muốn làm ra chút thành tích.

Mà trả giá chút đánh đổi, xin mời một cái Nguyên Thần Chân Nhân tọa trấn, hiển nhiên có thể tăng cường rất nhiều bảo hiểm tổng hợp.

Liền một phương có ý lôi kéo, một phương cũng là có ý lên thuyền, quả thực là trò chuyện với nhau thật vui.

Ngay sau đó liên tục mời rượu, chủ và khách đều vui vẻ, say mềm mà về.

. . .

Đoàn Ngọc trở lại thương hội Bạch Vân sau khi, liền đem Tiêu Tĩnh Phong, Tần Phi Ngư mấy người kêu lại đây, nói hôm nay ước định.

"Ba ngàn lượng mua nửa thuyền trọng tải? Hàng hóa tự chuẩn bị tự bán? Cái này buôn bán đúng là làm được!"

Đầu tiên lên tiếng chính là Bạch Phong, hân hưởng về Đoàn Ngọc khom người lại: "Hàng hóa, đã làm vì công tử thu mua đến hai vạn lượng bạc trắng tiền đồng cùng thỏi đồng, ngoài ra, Xuất Vân chính là võ sĩ quốc gia, yêu thích hàng hóa có tơ lụa, tơ sống, đồ sắt các loại, có thể lượng lớn chuẩn bị."

"Dương Thái, Dương Duy Bình, những thứ này liền giao cho các người hai người, nhớ kỹ nhiều học một ít ghi nợ giao dịch!"

Đoàn Ngọc tiện tay liền cho phân phối xuống.

"Tuân mệnh, tất vì bang chủ làm tốt việc này!"

Dương Thái Dương Duy Bình đều là hạ thấp người.

Hai người bọn họ tuy rằng thể chất yếu kém, vừa bắt đầu còn có chút say sóng, nhưng dần dần cũng là thói quen, tuy rằng không thể làm thủy thủ dùng, nhưng theo thuyền đi thương vẫn không có bao nhiêu vấn đề.

"Xuất Vân chi quốc?" Tần Phi Ngư lại là hứng thú: "Không biết phong cảnh làm sao?"

"Xuất Vân chi quốc a. . ." Bạch Phong quản sự hồi ức nói: "Tục truyền hòn đảo lớn kia có hai châu nơi, rất là không nhỏ, nhân khẩu sinh sôi, vô cùng thịnh vượng, võ phong còn thịnh, chỉ là nghe nói gần nhất có chút hỗn loạn, các nơi chư hầu nổi lên bốn phía, có lẽ lại muốn binh tai liên miên. . ."

"Hai châu nơi, còn chư hầu nổi lên bốn phía?" Tần Phi Ngư mấy người hai mặt nhìn nhau.

"Ha ha. . . Người xem trên đại lục một thành một quận đều có thể xưng chư hầu, hai châu nơi có thể phân phong phiên chủ cũng không thiếu. . ." Bạch Phong mừng lớn: "Bất quá này đảo chi dân từ xưa tới nay liền có tầng tầng giá không truyền thống, Xuất Vân quân quyền uy luôn luôn không ra sao, đúng là võ giả chợt có cường nhân xuất hiện lớp lớp, nắm giữ triều đình, được xưng 'Nhiếp chính'."

"Chính là bởi vì nước này đánh nửa loạn, mà tư sống đồ sắt đều là chế tác áo giáp chuẩn bị đồ vật, bởi vậy mới có thể lớn bán. . ." Bạch Phong dừng một chút, hạ thấp giọng: "Nếu như có thể buôn lậu quân giới đi qua, càng là lãi kếp sù!"

"Quân giới?"

Tiêu Tĩnh Phong lắc đầu: "Các quốc gia đối với áo giáp cung nỏ đều là nghiêm cấm, loại này giao dịch, không phải chúng ta có thể đặt chân."

"Cũng vậy. .. Bất quá, có lẽ Công Tôn thương hội trong bóng tối thì có loại này giao dịch đây."

Đoàn Ngọc nghĩ đến Xuất Vân quốc việc, lại nghĩ đến Công Tôn Tiểu Bạch đều muốn đích thân lên thuyền áp vận hàng hóa, không khỏi suy tư nói .

"Lấy Công Tôn gia thế lực, trong bóng tối làm điểm quân giới. . ." Bạch Phong chép miệng một cái, có chút ước ao: "Ứng nên là không ngại chứ?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Ra Biển

Ngày hai tháng hai, rồng ngẩng đầu.

Nương theo lại một mậu dịch mùa vụ đến, cảng Lâm Vân bến cảng cũng là dần dần thịnh vượng lên.

Bến tàu nơi.

Lượng lớn bốc vác thét to, đem từng hòm từng hòm hàng hóa tay cầm vai gánh, vận tải lên các chiếc Đại Dực tàu buôn.

Bình Nhị đem một gánh tơ sống bỏ boong trên, sau khi xuống tới đã thật giống con chó như thế thở hổn hển, nhìn Hùng Hắc tay cầm hai cái lớn rương gỗ, mặt không đỏ, không thở gấp đáng dấp, không khỏi cực kỳ đổ kị, ở trong lòng thầm nói: 'Người cái Hùng Hắc Tử, đáng đời làm cả đời cu li!'

"Đều nhanh chút, không muốn bỏ lỡ canh giờ!"

Ở Đại Dực trên dưới, Tần Phi Ngư mang theo một đám huynh đệ qua lại dò xét, cẩn thận tỉ mỉ giám sát.

Bình Nhị nhìn tình cảnh này, không khỏi vô cùng ước ao: "Nhóm này lão gia dĩ nhiên có thể đáp lên Công Tôn thương hội con đường, lần này nhất định phát tài. . . Đáng tiếc, nếu là biết sớm như vậy, ta chính là bán mình, cũng đến phụng dưỡng vị này công tử gia a."

Bên cạnh Hùng Hắc một ngựa cổ, ùng ục ùng ục uống nước lạnh, tròn mắt, làm như không thèm để ý hăn.

Mà Bình Nhị chung quy là cái hiếu động tính tình, chọc chọc Hùng Hắc: "Người vừa nãy chuyển, là cái gì ngoạn ý?"

"Tiền đồng, thối đồng, dùng để ép khoang!" Hùng Hắc trợn mắt nói: "Còn không làm việc?"

"Chà chà. . ."

Bình Nhị nghe xong, đi theo Hùng Hắc sau lưng, vẫn cứ ở nói liên miên căn nhắc: "Đáng tiếc. . . Hùng Hắc Tử a, nhiều cơ hội tốt, người sao liền không quý trọng đây."

. . .

Đại Dực trong khoang thuyền.

"Ô thuyền chủ, lần này ra biển, liền muốn xin người nhiều tha thứ!"

Đoàn Ngọc nhìn trước mặt chủ thuyền, người này họ Ô, người đưa biệt hiệu lão Ô đầu, chừng năm mươi tuổi, khuôn mặt bởi vì quanh năm tắm nắng, thành khỏe mạnh màu đồng cổ, hai bên tóc mai hơi sương, môi rất mỏng, trên người có một loại lão hải cẩu đặc biệt khí tức.

"Nơi nào nơi nào, công tử là thiếu chủ quý khách, tiểu nhân tự ứng cật lực phụng dưỡng mới là. . . Chỉ là công tử nhân từ?"

Lão Ô đầu chà xát tay, đáy mắt tựa như có hào quang loé lên.

"Tự nhiên quy người chỉ huy!" Đoàn Ngọc rất là rộng lượng khoát tay chặn lại.

Một chiếc Đại Dực có thể chuyên chở trăm người là không sai, nhưng chỉ có thuyền hải tặc mới làm như vậy, bình thường tới nói, mười mấy cái thủy thủ liền có thể thúc đẩy lên, hoặc là lại chuẩn bị mười mấy cái thủy thủ dao động lỗ.

Xuất phát từ an toàn cân nhắc, Công Tôn thương hội ở mỗi chiếc Đại Dực trên bố trí năm mươi tên thủy thủ, trong này liền ngay cả hộ vệ đều cùng nhau bao hàm ở bên trong.

Trên biển thủy thủ, vốn là gặp phải hải tặc, cũng chỉ có dũng cảm đứng ra tử chiến.

Đã như thế, mười cái thuyền chính là 500 người, dù cho gặp phải thuyền hải tặc cũng có thể liều mạng.

Bất quá Đoàn Ngọc tọa hạm có chút đặc thù, lão Ô đầu chỉ dẫn theo chính mình mười chín cái thủ hạ, những người còn lại đều là Đoàn Ngọc chính mình chiêu mộ mà đến thủy thủ.

Ăn chính là Đoàn Ngọc cơm, năm chính là hăn phát tiền thưởng, tự nhiên là nghe hăn.

Bất quá ở hàng hải một chuyện trên, Đoàn Ngọc vẫn là tôn trọng hành gia ý kiến, trên thực tế, hăn ước gì Tần Phi Ngư mấy người bị sai khiến đến lợi hại chút, thật tốt học ít đồ đây.

Cái này thời điểm ra biển, đặc biệt đại thương hội, là hết sức trịnh trọng việc.

Từ lúc mấy ngày trước, Công Tôn Tiểu Bạch liền sai người dựa theo quy củ, tế tự các cấp Hải Thần, lại bói toán ra thích hợp xuất cảng canh giờ.

Chờ đến hôm nay, lại xếp đặt heo dê bò hạng nhất tế phẩm, đốt hương cầu xin sau một mạch quãng vào trong biển, lúc này mới mệnh lệnh khởi hành.

Chỉ một thoáng, mười chiếc Đại Dực đuổi ra thuyền lỗ, nhanh chóng chạy cách bến cảng, buồm lớn dần dần bay lên, giống như một mảnh mây trắng đi xa.

Cái này một nhánh đội tàu dù cho ở toàn bộ cảng Lâm Vân cũng là thanh thế không nhỏ, lập tức hấp dẫn không ít người ngả chân vây xem, có ước ao, cũng có lo lắng.

Trên biển truy tìm của cái bước chân, xưa nay sẽ không đình chỉ.

Mà bởi vậy mang đến nguy hiểm cùng tử vong, cũng chỉ có thể mọi người chính mình gánh chịu.

"Biển rộng. . . Ta đến rồi!"

Đứng ở trên boong thuyền, nhìn xanh thẳm trời xanh mây trắng, cảm thụ gió nhẹ sảng khoái bên trong mang theo một tia tanh nồng mùi vị, Đoàn Ngọc không khỏi tự lẩm bẩm.

Đại lục Vân Lan quá quý quyết, đại loạn đang ở trước mắt.

Nghĩ muốn thừa thế xông lên, khoái ý ân cừ, nhất định phải ở Đông Hải cái này cực lớn đánh cuộc bên trong thành công thu được nhiều nhất thẻ đánh bạc!

. . .

Chân chính trên biển đi, là vô cùng khô khan vô vị.

Càng không cần phải nói ở cổ đại, chỉ là nước hạn chế liền vô cùng nghiêm ngặt, trên căn bản, không tới lão thiên chăm sóc, hạ mưa to, đó là không cần nghĩ rửa ráy, là lấy không lâu sau đó, trên thuyền mùi vị liền vô cùng gay go, để Đoàn Ngọc không thể không ở chính mình đơn độc bên trong khoang thuyền dán 'Tịnh y' 'Tịnh khí' các loại phù.

Nha, ở trên chiếc thuyền này, cũng chỉ có hãn cùng cái kia lão Ô đầu, mới có đơn độc khoang đãi ngộ, còn vô cùng nhỏ hẹp bẽ tắc, quả thực liền chuyển cái thân cũng khó khăn.

Một khi gặp phải sóng gió, buổi tối càng là lay động cực kỳ , khiến cho người khó có thể yên giấc.

Cho tới mỗi ngày đồ ăn , tương tự vô cùng đơn điệu mộc mạc, còn không thấy được chút nào màu xanh, rất dễ dàng để thủy thủ đến xấu máu bệnh —— nếu như hành trình lại lâu một chút.

Cũng may Đoàn Ngọc cái này Nguyên Thần Chân Nhân, lúc này liền có tác dụng lớn.

Ở hãn cách làm, xua tan bệnh dịch khí sau, đi thuyền đến nay một tháng, lại là không có một cái thuyền viên là do bệnh giảm quân số, quả thực là khó mà tin nổi.

Ít nhất cái kia lão Ô đầu ở gặp qua mấy lần Đoàn Ngọc phương pháp sau khi, đối với hãn thì càng thêm cung kính.

Lúc này khí trời sáng sủa, bao la bát ngát.

Đoàn Ngọc đi tới trên boong thuyền, nhìn thấy bốn phía đều là màu xanh thẳm nước biển, không khỏi thở dài.

Nguyên bản cái này cảnh sắc nhìn không sai, nhưng liền nhìn sau một tháng, liền quả thực có thể đem người bức điên, đặc biệt dễ dàng nhượng người sản sinh vẫn dừng lại tại chỗ bất động ảo giác.

Đang lúc này, phía trước thuyền bỗng nhiên đánh tín hiệu cờ.

Lão Ô đầu bò lên trên cột buồm vừa nhìn, lập tức trở nên hưng phấn: "Đại nhân. . . Phía trước muốn đến chúng ta thương hội một cái tiếp tế đảo."

Trên đại dương phân tán linh tinh hòn đảo, đối với đi đội tàu mà nói, quả thực là trời cao ban ân.

Đặc biệt đã thăm dò đi ra hòn đảo , làm cái này ký hiệu có thể dành cho cái này chi đội tàu rất lớn tự tin —— ít nhất bọn họ không có lạc hướng.

Mà căn cứ lão Ô đầu từng nói, cái kia hòn đảo tuy rằng không lớn, chỉ có khoảng một cái hương, nhưng có thanh khiết nguồn nước, đồng thời ở trước mấy lần đi thuyền thời điểm, bọn họ cũng chôn một chút tiếp tế phẩm ở đây, trên hòn đảo hoạt động một ít thú hoang cùng rau xà lách, càng là có thể cho buổi tối thêm món ăn.

Rất nhanh, một cái nho nhỏ hòn đảo liền xuất hiện ở Đoàn Ngọc trong tầm mắt.

Trắng noãn bãi cát không dính một hạt bụi, liền Tần Phi Ngư cũng không khỏi hoan hô, trực tiếp thoát giày, bơi lên bờ một bên, cảm thụ bàn chân xuống truyền đến nhần nhụi xúc cảm, hầu như cảm động muốn nước mắt chảy xuống.

Không ở trên biển đi một lúc lâu , căn bản không biết chân đạp lục địa đáng quý.

"Ha ha. . . Công tử người xem, còn có rùa biển!"

Lão Ô đầu vô cùng phấn khởi, để thủy thủ đem từng con từng con to bằng cái thớt rùa biển nắm lấy, chống vó chuyển lên thuyền, giải thích: "Đón lấy một thảng thịt tươi, liền dựa vào chúng nó rồi!"

Đoàn Ngọc ngần ra: "Chẳng lẽ muốn ăn rùa biển thịt?"

"Đương nhiên, loại này rùa có thể sống rất lâu, sau đó muốn ăn thịt tươi thời điểm lại giết, thực sự là trời cho mỹ vị a!"

"Ây. . ."

Chính không nói gì, lại có một cái gã sai vặt chạy tới, xin mời Đoàn Ngọc đi tới Công Tôn Tiểu Bạch nơi.

Bởi vì hạ lệnh nghỉ ngơi, thuyền cũng đã thả neo, cái khác thủy thủ cầm đao thương cung tên hướng về rừng núi trong một xuyên, không đến bao lâu đã bắt một chút thú nhỏ đi ra, đặt ở lửa trại trên nường.

Ngoài ra, còn vặt hái một đồng lớn rau dại cùng nấm, trải qua theo thuyền y sư nhìn, loại bỏ rơi một ít độc vật, còn lại tất cả nấu vài nồi lớn, một đám thủy thủ đều là vô cùng phấn khởi ăn uống.

So với bọn họ mà nói, dù cho là hàng hải bên trong, Công Tôn Tiểu Bạch cũng trải qua vô cùng không sai.

Lúc này, liền mệnh lệnh bên người tiểu thị trên mặt đất rải ra thảm lông cừu, còn có một cái thị nữ ở bên cạnh nấu nước trà, nhìn thấy Đoàn Ngọc, ánh mắt sáng lên, mời nói: "Đoàn huynh, đến phẩm nhất phẩm trà làm sao?"

Trong khoang thuyền chứa đựng thấp độ rượu rất nhiều , bởi vì rượu so với nước trong không dễ dàng biến chất, muốn pha trà nhưng không có như vậy thuận tiện.

Đoàn Ngọc tiếp nhận cốc uống trà, trước mặt còn có thị nữ đưa lên món tráng miệng, bực này hưởng thụ, những kia thủy thủ rồi lại là hít khói.

Bất quá ở thế giới này, cái thời đại này, trên dưới tôn ti, chế độ đẳng cấp, đều là không thể tránh được.

"Nói đến, cũng là nhờ Đoàn huynh phúc, cái này một tháng đến thuận buồm xuôi gió, không có bão táp dịch bệnh. . ." Công Tôn Tiểu Bạch nhấp một ngụm trà, chợt nói đến đề tài chính: "Bất quá đón lấy một đoạn đường biển, nhưng là vô cùng nguy hiểm."

"Ồ? Nguyên nghe tường!"

Đoàn Ngọc tới điểm tinh thần, ngồi nghiêm chỉnh.

"Do cảng Lâm Vân đến Xuất Vân quốc tuyến hàng hải, ta Công Tôn thương hội đã chạy mười mấy năm, khi nào gió quát bạo, nơi nào có đá ngầm. . . Đều là rõ rõ ràng ràng, nhưng duy nhất nhìn không thấu, chính là trên biển yêu thú di chuyển quy luật! Còn có hải tặc!"

Công Tôn Tiểu Bạch nghiêm túc nói: "Yêu thú tinh quái đều có trí tuệ, hành động hoàn toàn không có quy luật có thể theo, mà hải tặc cũng giống như thế, hết lần này tới lần khác nửa dưới đoạn tuyến hàng hải, liền muốn đến cái này hai loại tai họa nhiều phát đoạn."

"Yêu thú. . . Cùng hải tặc sao?"

"Hải tặc còn có thể, ít nhất nhìn thấy chúng ta có mười chiếc Đại Dực, lại không có Minh Thôn loại kia trói buộc, không hẵn dám đến trêu chọc! Yêu thú lại không hẵn."

Giống như thuyền hải tặc, đều là một cái khoảng trăm người, cái này 500 người đội tàu còn quả thật ăn không vô.

Đương nhiên, nếu như vận may không được, gặp phải vài cỗ hải tặc hợp lưu muốn làm cái này phiếu làm ăn, hoặc là đứt khoát bị những kia ứng có mấy chục chiếc thuyền cướp biển nhìn chăm chăm, vậy cũng chỉ có thể tính Công Tôn Tiểu Bạch điểm công.

Mà so với những thứ này còn nguy hiểm, nhưng là yêu thú tinh quái!

Hải tặc có lẽ chỉ đối với tài vật thuyền cảm thấy hứng thú, nếu là phát hiện quý nhân, còn có thể tù binh, hướng về gia tộc kia vợ vết tiền chuộc.

Nhưng yêu thú không giống! Chúng nó đối với nhân loại tràn ngập cảm hận, sẽ thỉnh thoảng tập kích thuyền, nếu là gặp phải loại kia thể hình đặc biệt cực lớn, một chiếc Đại Dực cũng có thể bị va lẫn đi!

Ở biển rộng mênh mông bên trong, cái này liền cùng chết không có bao nhiêu khác nhau.

Nếu là gặp gỡ tinh quái kết cục cũng như thế, nói không chắc toàn thuyền người đều bị hút đi tinh hồn máu thịt, chỉ để lại một chiếc trống rỗng U Linh thuyền!

"Không biết đón lấy trong vùng biển, có gì yêu thú, dĩ nhiên nguy hiểm như vậy?"

Đoàn Ngọc biểu hiện căng thẳng.

Dù cho là hãn, muốn ở cái này biển rộng mênh mông bên trong cầu sinh, cũng là áp lực khá lớn.

"Những khác cũng còn tốt, chỉ là có một con cá lớn, tên là 'Yêu Côn', thậm chí còn là một ít quần đảo bộ lạc tế tự thần linh. . . Nó tới lui tuần tra phạm vi vô cùng quảng đại, hầu như đem Xuất Vân quốc đường hàng hải lũng đoạn, bất luận từ đâu một bên đều là nhiều không qua đi, con thú này tính khí táo bạo, yêu thích lật úp thuyền."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Yêu Sa

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Tài Liệu

Thần Quang mờ mờ.

Đội tàu tiếp tục tiến lên, mang theo chút bi thương bầu không khí.

Ở đêm qua tao ngộ chiến bên trong, gặp phải yêu sa suất lĩnh cá mập tập kích, hầu như mỗi chiếc thuyền đều tổn thất chút người —— ở loại kia trong hoàn cảnh rơi vào trong biển kẻ xui xẻo, kết cục cùng trực tiếp tiến vào quỷ môn quan cũng không có bao nhiêu khác nhau, vẫn là chết đến đặc biệt thảm cái kia một loại.

Cũng may sau đó Đoàn Ngọc đại phát thần uy, liên tục bắn giết yêu sa, để cá mập quần đại loạn, chỉ lo nuốt đồng loại của chính mình, mà đội tàu nhưng là nhân cơ hội rời xa.

Đến cuối cùng, vẫn còn có một cái gói quà lớn.

Một cái hần là thủ lĩnh gia hỏa, lại còn học được bảo thù, đối với mũi tàu Đoàn Ngọc khởi xưởng tập kích.

Làm sao sai lầm tính toán địch tình, bị Đoàn Ngọc một đao mổ bụng, ở trên boong thuyền giãy dụa, nhất thời không chết, thậm chí còn cắn đứt một cái kẻ xui xẻo cánh tay.

Bất quá lại thế nào đi nữa lợi hại trong biển yêu thú, một lên bờ, thì có như bị rút rơi hàm răng con cọp, cũng lại phát không được uy.

Trải qua một phen luống cuống tay chân sau khi, vẫn là Tần Phi Ngự mang theo mấy cái thân binh, dùng trường thương đại đao chém giết, kết thúc cái này con yêu thú tính mạng.

Lão Ô đầu lại là đầy mặt sắc vui mừng trước bận rộn sau bận rộn, sai người đem con này cá mập dòng máu nội tạng đều thu thập lên: "Lần này chúng ta phát tài rồi!"

"Ồ? Người nói cho ta nghe một chút, con này cá mập làm sao cái đáng giá pháp?"

Đoàn Ngọc hứng thú, đem lão Ô đầu gọi tới hỏi một chút.

Dựa theo quy củ, đây là hãn chiến lợi phẩm, xử trí như thế nào cũng là theo hãn, lão Ô đầu xoa xoa tay, đầy mặt mang cười: "Cái này cá mập có thể ghê gớm, hầu như cả người là bảo, nó vây cá là vô thượng mỹ vị, có người nói còn có đủ loại kỳ hiệu, ngoài ra, thuộc da có thể dùng tới làm giáp, hàm răng sắc bén, hơi hơi mài giữa một chút, chính là một cây chùy thủ, còn có cá mập thịt, cũng có thể trực tiếp đem ra ăn. . . Then chốt cái này vẫn là đầu yêu thú! Yêu thú a!"

Lão Ô đầu hầu như cua đồng như thế miệng sùi bọt mép: "Lão hán đi thuyền nhiều năm như vậy, cũng là nghe nói qua có người có thể săn giết bậc này yêu thú thủ lĩnh, cái này vẫn là lần thứ nhất tận mắt nhìn thấy. . . Này cá mập da ta vừa nãy xem qua, quả thực là đao kiếm khó thương, làm thành giáp da không chỉ có khinh bạc thuận tiện, sức phòng ngự càng là không kém hơn tinh luyện thiết giáp, mà cái kia một bộ hàm răng cũng biết đánh nhau mài ra không ít thần binh lợi khí. . . Chân chính cả người là bảo a!"

Một lát sau, nhận được tin tức Công Tôn Tiểu Bạch cũng ngồi không yên, trực tiếp ngồi lên thuyền nhỏ, đi tới nơi này chiếc Đại Dực trên, nhìn khổng lồ yêu cá mập thi thể tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Đoàn huynh thần dũng,

thậm chí ngay cả cái này yêu sa thủ lĩnh đều có thể giết, tiểu đệ thực sự là bội phục đến sát đất."

"Cái này cũng là nó tự tìm đường chết, nếu là nó vẫn ở trong biển, con cộp không xuất động, ta cũng không thể làm gì."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Công Tôn huynh tới đây, nhưng là đối với nó có chút hứng thú?"

"Đương nhiên. . . Thực không dám giấu giếm, cái này một con cá giá trị, thì tương đương với vài chiếc thuyền hàng hóa, còn đến là trở về cảng Lâm Vân sau lớn kiếm lời rất kiếm lời loại kia. . ."

Công Tôn Tiểu Bạch tiến lên xoa xoa cá mập da: "Đồng thời. . . Nếu muốn thích đáng xử lý yêu thú này, Đoàn huynh thủ hạ cũng không có người thích hợp chứ?"

"Này ngược lại là. . ."

Đoàn Ngọc sờ sờ cằm.

Dưới tay hắn đều là thủy thủ vũ phu, không có thuộc da tượng, cũng là không cách nào đem cá mập da thích đáng nhu chế, lại để giáp da đại sư chế tác thành bảo hộ cụ.

Ngoài ra, cũng không có luyện sắt sư, đem cá mập hàm răng cùng khớp xương đánh bóng thành thần binh lợi khí.

Nếu là chỉ bán cái tài liệu tiền, lại không khỏi quá thiệt thòi.

Liền nói ngay: "Bán là có thể, bất quá chỉ bán một nửa!"

"Ồ? Nguyện nghe tường!" Công Tôn Tiểu Bạch ánh mắt sáng lên.

"Cái này cá mập da cùng hàm răng bộ xương chế tạo đồ vật, ta muốn một nửa! Ngoài ra, vây cá cùng một phần thịt cá ta muốn ném thử trước món ăn, còn cái khác, người ra giá đi!" Đoàn Ngọc vung vung tay.

"Cái này cá mập vây cá, nhưng là hiếm thế kỳ trân a, ta vẫn không có hưởng qua yêu sa vây cá đây!" Công Tôn Tiểu Bạch liếm môi một cái, con mắt toả sáng: "Thành, giá cả sao? Ta cho người một thuyền nửa hàng hóa làm sao? Bất quá tại hạ có cái thỉnh cầu nho nhỏ."

"Nói!"

"Con cá này da xin mời giao cho tiểu đệ xử lý, vừa vặn ta trên thuyền có chuyên môn Chế da sư, còn có một cái bếp trường!"

"Ha ha. . . Nếu ta chuẩn bị mở yêu sa yến, như thế nào sẽ không mời Công Tôn huynh đây?" Đoàn Ngọc cười ha ha.

Đúng là cái khác thủy thủ, nghe được cái này một con yêu sa đã vây còn quá đáng giá, quả thực cùng bạc trắng rèn đúc như thế, không khỏi con mắt đều đỏ, hận không thể xuống biển đi lại trao một cái đến.

Lão Ô đầu đối với chuyện này lại là khịt mũi coi thường. Thật sự cho rằng những thứ này trong biển yêu sói là ngoan bảo bảo đâu?

Vật lấy hiếm làm vì quý! Cái này yêu sa cũng không phải dù là ai đều có thể bắt được, trái lại là bồi thêm tính mạng mình khả năng càng lớn một chút.

Nói đến, con này yêu cá mập thủ lĩnh cũng là xui xẻo.

Nó trí tuệ cực cao, dù cho gặp phải nhân loại hạm đội, đánh không lại, cũng có thể chạy thoát.

Lần này, lại là không cam lòng Đoàn Ngọc giết chết nó lượng lớn yêu thú tiểu đệ, chuyên tới để báo thù.

Mấu chốt nhất chính là, nó hết sức giao hoạt, nhìn thấy Đoàn Ngọc triển khai phù tiên, biết hẳn là nhân loại pháp sư.

Mà căn cứ dĩ vãng kinh nghiệm, trong nhân loại pháp sư thân thể so sánh suy nhược, mới có lần kia tập kích.

Nếu là đổi thành cái khác Nguyên Thần Chân Nhân, dù cho có Vô Lộ đạo thể, thậm chí võ nghệ có thể so với tông sư, cũng vô cùng nguy hiểm.

Nhưng một mực nó liền gặp phải pháp võ kiêm tu Đoàn Ngọc, đặc biệt võ đạo đã là Nhân tiên chi thể, không kém hơn Binh gia tăng một cao thủ, bởi vậy hoàn toàn bị kích.

Không chỉ có bị chém giết tại chỗ, chết rồi thi thể còn muốn lột da rút gân, là vì thù người làm cống hiến.

...

Trên thực tế, cá mập thịt bản thân cũng không thể nào mỹ vị, tiên hiền thì có ghi chép: "Cá mập thịt tích mà vị bạc, thù không đẹp vậy."

Nhưng chính là bởi vì vị bạc, liền giống như một tờ giấy trắng, có thể tùy ý vẽ tranh bôi lên, cung cấp cao thủ phát huy, chỉ là làm cái này một loại quý giá nguyên liệu nấu ăn, nấu nướng lúc liền cần đầu bếp dùng nhiều tâm tư.

Tỷ như Công Tôn Tiểu Bạch đầu bếp riêng, trước hết đem lửa hun đi giọt dầu, đi xương, gà vịt đi trao cánh, luộc thành một nồi súp đặc, đợi đến nát bét hòa tan thời điểm lại trích dịch, liền lấy một cái tiên chử, đến xử lý vây cá.

Ngoài ra, còn có một đạo món ăn, là đem hải sâm, phục cá, cá mập gân, gà mập, móng giò gân cùng nhau quái, mùi vị cũng cực kỳ ngon.

Cuối cùng cá mập môi cùng cá mập da cũng là hiếm thấy thứ tốt, (Uyển Lăng tập) có nói: "Cá biển cát ngọc da, tiền quái kim tê nghiệm. Xa năm hưởng giai tân, há dùng sức bảo kiếm. Dư bần ăn mấy hiếm, quân yêu thì thôi hiện ra. Cuối cùng làm cơm quỳ hoặc, này vị không vị khiếm."

Lúc này xử lý qua đi, tinh tể cắt thành một mảnh nhỏ một mảnh nhỏ, kỳ danh là quái, đại thể chính là nhỏ cắt lát cá sống ý tứ, có thể trực tiếp dùng ăn hoặc là tráng tương.

Cổ nhân cũng ăn lát cá sống, đặc biệt cạnh biển chi dân, sớm thành thói quen.

Bất quá vì chăm sóc Đoàn Ngọc mấy người khẩu vị, phần lớn vẫn là đồ ăn chín.

Chờ đến hăn cùng Tần Phi Ngư ăn qua một bữa cá mập quái sau khi, vây cá loại hình món chính cũng ninh chín, canh nùng trắng, mùi vị quả nhiên cực kỳ ngon , khiến cho người lông mày đều cơ hồ muốn rớt xuống.

Đặc biệt cái này cá mập vẫn là một con yêu thú, tài liệu vô cùng bổ ích nguyên khí, liền Công Tôn Tiểu Bạch người bình thường này ăn sau khi cũng là mặt đỏ lừ lừ, liền kêu thống khoái.

Chính đang tại chủ và khách đều vui vẻ thời khắc, một tên áo bào xám gã sai vặt chạy vào, ở Công Tôn Tiểu Bạch bên cạnh thì thầm vài câu.

Hăn mày rậm mắt to, tay chân thô to, còn có rất nhiều vết chai, đặc biệt trên mặt xám xịt, phảng phất mới vừa từ cái nào xưởng bên trong chui ra ngoài.

Công Tôn Tiểu Bạch nghe xong hần, lại là ngẩn ra, chột nhìn Đoàn Ngọc: "Đoàn huynh, cái kia yêu sa da đã trải qua sơ bộ cắt lấy nhu chế, dựa theo Hàn đại sư ý kiến, muốn xem người dự bị làm sao làm."

"Ồ? Nguyễn nghe tường!"

Đoàn Ngọc bưng một chén rượu, vô tình hỏi.

Dù sao mới vừa mới triển lộ ra tuyệt đỉnh võ lực, trừ phi cái này Công Tôn Tiểu Bạch đầu mọc mốc, mới sẽ lúc này với hần trở mặt động thủ.

"Cái này yêu sa da, Hàn đại sư thấy đều vô cùng than thở, nói là mười mấy năm chưa từng thấy món hàng tốt, sức phòng ngự không kém Đông Trần tốt đẹp nhất Bộ Nhân giáp, chỉ là dù sao không lớn, như toàn bộ dùng cá mập da làm giáp, đại khái có thể có ba bộ, ở sức phòng ngự cùng thư thích tính phương diện đều là không gì sánh kịp, nhưng quá mức xa xỉ. . . Hần dự định là tái xuất một phần tài liệu quý giá, ở chủ yếu vị trí dùng cá mập da, chế tạo ra nội giáp thì tương đương với một cái áo da, sức phòng ngự cũng sẽ không quá kém, then chốt là có thể làm mười lăm cụ, Đoàn huynh nghĩ như thế nào?"

"Cái này. . . Ta tự nhiên là càng nhiều càng tốt!" Đoàn Ngọc thoáng suy nghĩ xuống, liền không chút do dự mà làm quyết định.

"Thiện!"

Công Tôn Tiểu Bạch gật gù: "Ngoài ra, đám kia cá mập răng cũng làm cho thợ thủ công xem qua, như chỉ là mài chế, có thể làm một trăm chuôi dao găm, ngoài ra, phải đem cùng khớp xương hợp luyện, làm thành trường kiếm trường đao loại hình, còn cần chậm rãi tìm tòi, đại thể chỉ có ba, bốn chuôi đáng vẽ. . ."

"Đã như vậy, giáp da ta muốn bảy bộ, xương chủy năm mươi chuôi, đao kiếm các một thanh. . ."

Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, nói thẳng.

Đây là trước liên đàm luận điều kiện tốt, Công Tôn Tiểu Bạch lúc này đồng ý.

Chỉ là Đoàn Ngọc nhìn người này ánh mắt, liền mang theo một ít cân nhắc.

Có thể bào chế yêu thú tài liệu giáp da sư cùng Đúc Kiếm Sư, cũng không phải nát rác rưởi mặt hàng, có thể nói một tiếng 'Đại sư', làm sao có khả năng xuất hiện ở thuyền biển bên trên?

Lại suy luận một thoáng Xuất Vân quốc gần nhất ám lưu mãnh liệt, hãn đại khái cũng đoán được, cái này Công Tôn Tiểu Bạch lần này chủ yếu nhất thương phẩm, chỉ sợ cũng là quân giới!

Thậm chí còn có đồng bộ duy tu phục vụ, hoặc là nhân tài kỹ thuật phát ra!

Đây là tuyệt đối lừa dối khách sù thương phẩm, không khách khí nói, chỉ là vận chuyển binh khí cùng thợ chế tạo mấy chiếc kia thuyền, giá trị liền so với mười mấy chiếc, thậm chí mấy chục chiếc bình thường thương phẩm thuyền!

Cũng chỉ có loại này mua bán lớn, mới đáng giá Công Tôn Tiểu Bạch lấy thân phận cao quý, tự mình đến bên trong đại dương, tiến hành bức này thành bại nhìn bầu trời mạo hiểm chứ?

Bị ánh mắt của hãn một nhìn kỹ, Công Tôn Tiểu Bạch không khỏi lúng túng nở nụ cười: "Hai vị này đại sư đều là ta bạn tốt, lần này lên thuyền đi tới Xuất Vân quốc, cũng là vì cùng dị quốc đồng đạo giao ích cầu tình. . . Chỉ là việc này hơi có không thích hợp, xin mời Đoàn huynh giữ bí mật cho ta!"

Lấy Công Tôn gia lập trường mà nói, trực tiếp thừa nhận cùng nước khác làm quân giới làm ăn, là không thể.

Có thể nói đến một bước này, đã đủ thấy vị này Công Tôn công tử thành ý.

"Cái này tự nhiên!"

Đoàn Ngọc cũng không phải Tiểu Bạch, biết trong đó nặng nhẹ, nghiêm túc đồng ý.

Trong nội tâm, đối với cái kia yêu sa giáp da cùng các loại binh khí, lại là không khỏi càng thêm chờ mong.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Hải Tặc

Nói thật, lấy yêu thú tài liệu chế tác áo giáp vũ khí, dù cho không thể tính thần binh, cũng tuyệt đối là danh khí cái kia một đẳng cấp.

Bất quá, Đoàn Ngọc trong tay đã có thứ càng tốt, đối với người bình thường làm được yêu cốt binh khí liền không thể nào nhìn ra thấy vào mắt.

Ngay khi hãn trong túi, còn có một thanh Nguyên Thần ngự kiếm tu sĩ khổ cực luyện chế ra đến bạch cốt phi kiếm đây! Đây chính là chỉ có Nguyên Thần khu vật cảnh giới có khả năng sử dụng pháp khí!

Luận giá trị, cái kia một thanh bạch cốt phi kiếm, liền vượt qua một trăm chuỗi cá mập răng dao găm thêm vào yêu cốt đao kiếm lẫn nhau.

Hãn sở dĩ chờ mong cái kia giáp da cùng đao kiếm, tự nhiên là cho thủ hạ một đám tiểu đệ chuẩn bị.

Một cái so với thiết giáp nhẹ nhàng, nhưng có không thua thiết giáp phòng ngự giáp da, đại diện cho trên chiến trường càng cao tính cơ động cùng sự linh hoạt, đây chính là tính mạng bảo đảm!

Ở cái này mới vừa lập nghiệp thời khắc, trung tâm thủ hạ quá ít, chết một cái đều là tổn thất a.

Mà cá mập xương chế tác đao kiếm, đã đặt trước cho Tần Phi Ngự sử dụng, còn dao găm đúng là đầy đủ một cái thủ hạ phát một cái, hoặc là làm cái này ngày sau ban thưởng.

Ít nhất, vừa bắt đầu theo hắc đến chín nhà, khẳng định là có, cái khác mới chiêu mộ thủy thủ liền muốn xem trung tâm cùng khảo nghiệm.

Từ khi đánh cái kia con cá mập sau khi, Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngư đám người đúng là có lộc ăn, mỗi ngày đều có thể đi Công Tôn Tiểu Bạch trên thuyền hưởng thụ cá mập yến.

Dựa theo Tần Phi Ngư lời giải thích, yêu thú này máu thịt xác thực đại bổ, nếu như có thể để dưới tay hắc thân binh ăn cái ba năm năm năm, có lẽ đều có thể nặn ra mấy cái tông sư đến, mà Đoàn Ngọc cũng chỉ có thể ha ha.

Trên đất bằng yêu thú hiếm thấy, bên trong đại dương mặc dù nhiều điểm, nhưng coi như là hắc, chuẩn bị vẹn toàn tình huống xuống, cũng không nhất định dám nói có thể trăm phần trăm đắc thủ.

Để người bình thường ăn yêu thú thịt mấy năm? Cái này tiêu hao đều có thể trực tiếp chiêu mộ mười mấy cái tông sư đi liều mạng.

Như vậy một phen dẫn vật sau khi, khoảng cách Xuất Vân quốc, liền chỉ có mười ngày lộ trình.

Mà Công Tôn Tiểu Bạch nhưng là nhắc nhở Đoàn Ngọc, muốn bắt đầu cẩn thận hải tặc!

Trước yêu thú phát hơn đoạn đường, hải tặc như thế sợ sệt, bởi vậy rất hiếm thấy đến thuyền hải tặc.

Đến nửa phần sau thời điểm, Xuất Vân quốc, còn có còn lại đảo quốc trên lưu dân tạo thành hải tặc, liền lúc đó có qua lại.

"Nói đến hải tặc, liền không thể không nhắc tới một người. . . Nguyên Lục Lang đây!"

Đoàn Ngọc đứng ở đầu thuyền, ngóng nhìn biển rộng, nhất thời cảm xúc dâng trào.

Đông Hải lớn lao, lại không kém hơn đại lục, tuy rằng sinh tồn thổ dân hòn đảo tương đối ít, nhưng cũng ra không ít nhân tài.

Tỷ như cái kia đã từng năm yêu đao đi về phía tây người tu luyện, còn có tương lai hải tặc Nguyên Lục Lang!

Nhắc tới Nguyên Lục Lang, liền không thể không nói mười mấy năm sau phát sinh ở cái kia hoàng kim đảo phụ cận hải chiến.

Ở Đông Hải trong, có một hòn đảo, tên là La Định.

Nó rất bình thường, rất bình thường, đại khái chỉ có sáu, bảy trăm km² diện tích, cũng chính là đại lục một cái huyện lớn như vậy, bị một đám hải tặc chiếm cứ.

Nguyên bản hải tặc cũng chỉ là lấy nó làm một cái tiếp tế cùng chôn dấu điểm, cũng không chút nào để ý.

Ở Đông Hải bên trên, như vậy hoang đảo còn có rất nhiều.

Mãi đến tận mười mấy năm sau, bang này không ôm chí lớn hải tặc bị một nhóm càng to lớn hơn hải tặc đánh bại, cái nhóm này hải tặc thủ lĩnh lại là một cái có kiến thức, cũng có dã tâm, nghĩ muốn ở Đông Hải kiến quốc!

Nói trắng ra, chính là tùy tiện chiếm lĩnh một cái hoang đảo, nỗ lực khai hoang khai thác, bởi vì nhân khẩu khó có thể di chuyển quan hệ, trên căn bản đều là chuyện cười.

Bất quá nếu có thể kiên trì công việc bù đầu bù cổ cái mấy chục năm, hơn trăm năm, hoặc là gặp phải cái gì kỳ ngộ, cũng thật có thể đem một cái

đảo hoàn chỉnh khai phá đi ra, đó chính là vương hầu chi tử.

Rất nhiều Đông Hải nguyên bản đảo quốc, chính là như thế đến.

Mà Đông Hải trên chân chính so với một quận còn lớn hòn đảo, đều cơ bản bị phát hiện chiếm cứ, trừ phi lại hướng về càng sâu hải dương thăm dò, cái kia hải tặc thủ lĩnh không nghĩ va vận may, bước đầu vòng quanh đảo La Định một vòng, liền định đi xuống, đem làm cái này chính mình đại bản doanh, đồng thời thử nghiệm di chuyển nhân khẩu, khai khẩn đất hoang.

Cùng lúc đó, cũng tổ chức nhân thủ, tiến hành rồi toàn đảo phạm vi thăm dò cùng trắc vẽ.

Cái này một phen động tác đi xuống, liền ra đại sự.

Ở hải đảo này một cái dòng suối bên trong, bọn họ dĩ nhiên phát hiện cát vàng, tiếp theo tìm tới một cái mỏ vàng!

Cái kia thủ lĩnh vui sướng, lập tức bí mật khai thác, cho rằng trời cho cơ nghiệp.

Làm sao bực này phúc địa, nếu là thực lực không đủ, chính là tai họa.

Tuy rằng hắn đã rất chú ý bảo mật, nhưng lấy hải tặc kỷ luật, nương theo nhóm đầu tiên đầu chó kim bị khai thác đi ra, mỏ vàng tin tức vẫn là không thể tránh khỏi lưu truyền đi, lập tức liền đưa tới mười mấy sóng hải tặc mơ ước.

Đến sau đó, liền Xuất Vân quốc đều bị kinh động, phái ra hải quân.

Mấy tràng hải chiến sau khi, nguyên bản chiếm giữ đảo La Định hải tặc bị tàn sát không còn, cái khác tiểu hải tặc cũng chết thương nặng nề.

Ngay khi thời khắc này, thì có một tên hải tặc đứng dậy, đem bang này đám người ô hợp một lần nữa chinh hợp, thậm chí còn bố trí phục kích kế sách, đại bại Xuất Vân hải quân.

Mang theo này oai, người này hầu như muốn đăng lâm Hải Tặc vương vị trí, Xuất Vân quốc mấy lần thất lợi, lại gặp được mỏ vàng việc đã hấp dẫn cái khác đảo quốc chú ý, chỉ có thể bóp mũi lại, cùng hải tặc thế lực thỏa hiệp, mấy phương cộng đồng phân khoáng sản.

Chỉ liên Đoàn Ngọc biết, đại thế ở hãn kiếp trước chết trận thời khắc, đảo La Định mỏ vàng đã khai thác đi ra không dưới hai mươi vạn lượng con số!

Lúc này kim ngân hối đoái tỉ lệ đại thế là một so mười, hai mươi vạn lượng hoàng kim, cũng chính là hai triệu lượng bạc trắng! Tuyệt đối không thiếu, đặc biệt đối với Đông Hải nước nhỏ mà nói.

Mà hải tặc Nguyên Lục Lang, chính là dựa vào trong đó chia làm tiền lời, không ngừng chiêu binh mãi mã, hoàn toàn trở thành một đường trên biển bá chủ, sau đó đã chuẩn bị kiến quốc xưng vương!

Nhưng cái này một thế, Đoàn Ngọc sống lại!

Ở hãn chuẩn bị ở Đông Hải cái này sông bạc lớn bên trong mò đến đầy đủ tư bản lúc, bất luận là đảo La Định trên mỏ vàng, thậm chí là Nguyên Lục Lang, đều bị hãn xem thành chính mình kẹp trong túi đồ vật!

'Nguyên Lục Lang mười mấy năm sau là hơn ba mươi tuổi, lúc này hãn là chừng hai mươi, có lẽ đã ra biển làm hải tặc!'

Nếu là không có mười mấy năm tích lũy, năm giữ ít nhất một cái thuyền hải tặc, thậm chí đầy đủ danh tiếng cùng thực lực, lại làm sao có khả năng ở hải tặc bên trong nhất hô bá ứng, đem đám kia đám người ô hợp tổ chức ra?

'Người này tuyệt đối là hải chiến danh tướng, mẫu chốt nhất chính là không có bao nhiêu căn cơ, có thể mời chào. . .'

Cho tới cái khác người, đều là các đảo quốc hải quân bên trong nhân vật, có thậm chí còn là danh môn thế gia, cái này độ khó liền tăng lên rất nhiều.

Nói đến, có Binh gia chân truyền hạn chế, này thế dòng dõi quan niệm càng thêm nghiêm trọng, người bình thường trừ phi được đến kỳ ngộ, bằng không muôn vàn khó khăn ra mặt!

Không nói những cái khác, không có Binh gia truyền thừa, liền luyện không ra chân chính tinh binh!

Tự thân võ nghệ không được, đánh trận lúc liền dễ dàng gặp phải ám sát!

Đây chính là hàn môn nhiều không qua đi ngưỡng cửa! Nghĩ muốn lý cá vượt long môn, biết bao khó khăn!

Nguyên Lục Lang tổ tông ba đời đều là Xuất Vân quốc bình dân, thậm chí trẻ tuổi lúc kế sinh nhai không có, chỉ có thể làm hải tặc.

Ứng nên là đang không ngừng cướp bóc cùng mạo hiểm bên trong, thu được kỳ ngộ —— một cái nào đó Binh gia truyền thừa!

Đông Hải tuy rằng nguy hiểm mệnh mông, nhưng giới tu hành lại hết sức hưng thịnh, một ít không người trên hoang đảo, có lẽ liền có một người Nguyên Thần Chân Nhân, thậm chí Binh gia cao thủ lưu lại bảo tàng.

Còn chân chính cướp biển trên tay, hoặc nhiều hoặc ít cũng có một chút võ kinh, hoặc là linh tinh Binh gia văn chương truyền lưu.

Tình cờ có người may mắn, liều lĩnh cứu tử nhất sinh nguy hiểm, thu được loại này truyền thừa, chính là bọn họ vươn mình duy nhất hi vọng!

Bởi vì thế giới này không phải siêu phàm lực lượng chân thực không giả! Không nắm giữ năng lực giống nhau, làm sao có thể nổi bật hơn mọi người?

Dù như thế nào, lúc này Nguyên Lục Lang bất luận qua lại ra biển, đều là manh mối một cái, vừa vặn dao động. . . Không, là mời chào thời điểm.

"Lần này đi Xuất Vân quốc, vừa vặn tìm hiểu một thoáng. . . Mà đợi đến trên tay ta hải dương thực lực phát triển lên sau khi, là có thể tiến vào dòm ngó đảo La Định. . ."

Đoàn Ngọc đối với tương lai kế hoạch vô cùng rõ ràng.

Đầu tiên chính là muốn ở vùng hẻo lánh nơi vì chính mình đánh xuống một cái sống yên phận nơi, tiến tới nhúng tay đại lục, cùng cái kia hậu trường hắc thủ buông tay một kích!

Chính trầm ngâm, hẩn khéo mắt dư quang thoáng nhìn, nhìn thấy phía đông nam biển mặt bằng trên một cái điểm đen nhỏ.

"Có thuyền?"

Đoàn Ngọc ngớ ngẩn, chợt đem lão Ô đầu kêu lên.

Ngay khi trên boong thuyền thủy thủ nghi ngờ không thôi thời điểm, chiếc thuyền kia càng ngày càng gần, thân thuyền hẹp dài, có ba cái cột buồm, lúc này chính căng kín buồm, dựa vào sức gió đi nhanh.

"Cái kia không phải Đông Trần hình thức, mà là Xuất Vân quốc thuyền dáng dấp. . . Thật giống là một chiếc thuyền hải tặc!"

Lão Ô đầu không phải rất khẳng định nói .

Vĩnh viễn treo lơ lửng cờ hải tặc thuyền hải tặc, đó là chỉ ở đồ vật trong truyền thuyết.

Dù sao, không có đủ thực lực, ai sẽ nghênh ngang thừa nhận chính mình là hải tặc a? Không sợ gặp phải cường giả, trực tiếp cho tiêu?

Lại nói, có hải tặc, bình thường đều là hải thương, chỉ có gặp phải thích hợp con mồi thời điểm, mới sẽ thuận lợi làm đến một phiếu.

Bởi vậy, phần lớn thuyền hải tặc, đều là chuẩn bị động thủ thời điểm, mới sẽ kéo lên đại biểu hải tặc cờ xí.

Nếu là vẫn treo lơ lửng, không phải ngớ ngẩn, chính là trên biển thế lực đến một cái không người dám trêu chọc, muốn cướp ai liền cướp ai mức độ.

Nhưng nói thật, hỗn đến trình độ này, ai còn mẹ nó đi làm hải tặc a, trực tiếp kiến quốc xưng vương há không thoải mái?

"Hắn là đến kiểm tra chúng ta động tĩnh!"

Lão Ô đầu quan sát vài lần: "Tốc độ của nó so với thuyền của chúng ta nhanh, nhưng nhìn thấy chúng ta cái này chi đội tàu, khẳng định không dám lên đến!"

Ở phía trên đại dương, nắm giữ thuyền tốc độ ưu thế, chính là tiến thoái như thường, đối với hải tặc mà nói, càng là thân gia tánh mạng vị trí.

"Vậy ý của ngươi là, chúng ta bị phát hiện?" Đoàn Ngọc chà xát ngón tay: "Phía trước sẽ có hay không có mười mấy chiếc thuyền hải tặc chuẩn bị liên thủ đánh cướp chúng ta?"

"Có khả năng này, thế nhưng không lớn. . . Dù sao chúng ta có thể đều là võ trang tàu buôn a, còn có năm trăm điều hảo hán, bình thường hải tặc thậm chí còn đối với chúng ta một phần năm người nhiều, dù cho liên hợp lại chuẩn bị cướp bóc, nếu chúng ta tìm đúng một nhà đánh cho chết, bọn họ cũng sợ a. . ."

Lão Ô đầu hiển nhiên rất có kinh nghiệm.

Lấy bọn hải tặc đám người ô hợp tính chất, những kia có thực lực biển rộng chủ, khẳng định đều sợ hãi chính mình bản thân nhân mã tổn thất, dù cho bị vây công, chỉ cần cần chết cái này đầu, cũng thật sự có mấy phần hi vọng.

"Ai. . . Liền sợ sệt gặp phải cái kia mấy cái biển rộng tặc, liền thật sự phiền phức!"

Lão Ô đầu lại hơi liếc nhìn cái kia chiếc không tiếp tục áp sát tàu nhanh, trên mặt lại là tràn ngập sầu lo.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Xuất Vân

Xuất Vân quốc, giới cảng.

Mười chiếc Đại Dực thuyền biển chậm rãi lái vào bến cảng, rước lấy bến tàu trên lưng lớn dòng người tụ tập.

"Cái này chính là. . . Xuất Vân quốc sao?"

Đoàn Ngọc phóng tầm mắt nhìn tới, liền thấy được núi xanh kéo dài, phía dưới một khối đất trống, đứng sừng sững không ít chất gỗ kiến trúc, cửa sổ hồ giấy, cùng Khánh quốc, Đông Trần phong cách khác biệt.

Bến tàu trên Xuất Vân cu li trên người tinh xích, chỉ có trên đầu cùng bên hông buộc vải trắng, phương xa vài tên thượng tầng nhân sĩ, nhưng là ăn mặc xanh đen hoặc thâm hắc trang phục, phần eo đai lưng, sức lấy cục vắn, cô gái thì lại mặc nát hoa trường bào.

"Ta nghe nói giới cảng chính là Xuất Vân quốc đệ nhất bến cảng, hôm nay gặp mặt, cũng không ngoài như vậy sao!"

Tần Phi Ngư nhìn giới cảng, thất vọng: "Cảm giác còn không sánh được cảng Lâm Vân!"

"Cái này tự nhiên, dù sao chỉ là ở chệch một góc nước nhỏ, quốc thổ độ lớn bất quá hai châu, thậm chí còn có rất nhiều phiên chủ cắt cứ! còn cảng Lâm Vân đây là một trong mấy cảng lớn nhất đại lục, sao có thể so cùng" Đoàn Ngọc cười nói.

Cái gọi là 'Phiên chủ', dựa theo Công Tôn Tiểu Bạch giới thiệu, chính là Xuất Vân quốc bên trong thực phong quý tộc, dựa theo đất phong to nhỏ, đại khái chính là một hương chi chủ, một huyện chi chủ cái kia đẳng cấp.

Bất quá cũng có mấy cái đặc biệt cực lớn, liền đủ để thao túng chính quyền, đem Xuất Vân quốc quân đều cho giá không, tự xưng 'Nhiếp chính'

"Cũng may là... Trước hải tặc không có cùng chúng ta giao thủ!" Tần Phi Ngư cười lớn một tiếng: "Lão Ô đầu, vì sao người một bộ mặt mày ủ rũ đáng dấp?"

"Lão hủ là đang nghĩ, đi tới gần biển hải vực, những hải tặc kia có rất nhiều dòm ngó, đại khái là bởi vì một nhà ăn không vô chúng ta, chuẩn bị mắc nối tiếp... Nếu là bị nhìn chăm chăm, đợi đến chúng ta đường về lúc tập kích, không khỏi vô cùng nguy hiểm."

Giao dịch qua đi tàu buôn, giá trị thường thường càng cao!

"Giới cảng bên trong tàu buôn cũng không ngừng chúng ta một cái, hưởng chi, chúng ta còn muốn làm thời gian rất lâu làm ăn, chưa chắc sẽ vẫn quan tâm chúng ta!"

Đoàn Ngọc không để ý lắm, mang theo Tần Phi Ngư mấy cái tâm phúc, trước tiên ngồi thuyền nhỏ lên bờ, cùng Công Tôn Tiểu Bạch cùng nhau, tiến vào giới cảng trong một toà công quán bên trong.

Đây là Công Tôn thị ở giới cảng bên trong mua lại trạch viện, bình thường có chương quỹ quản lý, chuyên môn cung cấp loại này lúc sử dụng.

Vừa mới lên bờ, tiến vào phòng khách, nấu nước nóng rửa mặt sau khi, thì có vài tên thị nữ lại đây, dùng đông cứng ngôn ngữ nói: "Thiếu chủ xin mời chư vị khách nhân dự tiệc!"

"Rất tốt!"

Đoàn Ngọc thay đổi rộng rãi thuần trắng trang phục, trên đầu đơn giản dùng trúc mộc buộc cái búi tóc, đập lên guốc gỗ, cùng Tần Phi Ngự đám người đi tới công quán hoa viên.

Cái này bên trong vườn đủ loại cây anh đào, từng mảnh từng mảnh phấn hồng, theo gió bay xuống, ngược lại cũng có một phen đặc biệt thê mỹ ý cảnh.

"Đoàn huynh, chiêu đãi không chu toàn, mời vào chỗ!"

Công Tôn Tiểu Bạch cũng nhập gia tùy tục, thay đổi một thân xiêm y, chiêu đãi Đoàn Ngọc ngồi trên mặt đất, trước mặt bày ra chân ngắn bàn.

Tần Phi Ngự vừa nhìn yến hội, nhất thời nhú nhú mày.

Chỉ thấy nho nhỏ bàn trà bên trên, nhiều vô số xếp đặt không dưới mấy chục chén đĩa, dụng cụ có đồ sứ, đồ sơn bằng gỗ, vô cùng tinh mỹ, thức ăn cũng làm được đặc biệt tinh xảo, liền ngay cả gạo cơm trên đều muốn nổi bật tung hạt vàng đen làm cái này tô điểm, nhưng phân lượng mỗi món lại ít, cái này ăn cơm cũng quá nghệ thuật đi . . .

"Đoàn huynh có chỗ không biết, cái này là Xuất Vân quốc tập tục, nhất là trước có trải qua nội loạn, tới nay tiểu dân còn bần, liền cái này ăn cơm, bình thường cũng không phải mỗi ngày đều có thể ăn được đây, thịt ở giới cảng thì có, nhưng chờ rời đi cái này giới cảng, cũng là không đến ăn, duy nhất thịt đại khái chỉ có cá. . ."

"Nhập gia tùy tục sao. . ."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, nâng chén mà uống.

Tuy rằng cái này Xuất Vân quốc thức ăn không so với đại lục phong phú, nhưng rượu coi như không tệ, vào miệng thanh đậm, dư vị thuần hậu.

"Còn có. . . Lần này cần chúc mừng Đoàn huynh, ta nghe cái này chương quỹ nói, Xuất Vân quốc mới vừa phát hiện một cái mỏ bạc, trữ lượng hết sức kinh người, bởi vậy bạc giá mất giá, người những kia vật đề lên khoang như đổi thành bạc trắng, chở về đi làm có thể hoạch lời nhiều!"

Công Tôn Tiểu Bạch cũng là biết Đoàn Ngọc dẫn theo một nhóm đồng vật liệu tới, khi nghe đến tin tức này sau khi, trong lòng nói không kinh sợ là giả, cố ý mượn cơ hội thăm dò.

"Phải không? Ta chỉ là nghe nói trước đây Xuất Vân quốc ngân tiền đồng quý, chuyên tới để thử vận may!"

Đoàn Ngọc đành hoàng trịnh trọng nói lời nói dối.

"Cái này cũng là Đoàn huynh phúc khí, còn có người cái kia hai thuyền hàng hóa, chuẩn bị là ở giới cảng ra tay, vẫn là buôn đến nội lục?" Công Tôn Tiểu Bạch lại hỏi.

Nếu là ở giới cảng ra tay, đương nhiên muốn bị ép giá một điểm, nhưng thẳng thắn dứt khoát, nếu là vận đến nội lục, bán ra giá cả sẽ tiến một bước tăng cao, nhưng nguy hiểm cũng là biến lớn.

Xuất Vân quốc cũng không phải là cái gì hòa bình nơi, yêu ma không ít, còn có phiên chủ lẫn nhau công kích loạn chiến tới nay còn chưa dừng, đều là phải cẩn thận.

"Không biết công tử dự bị làm sao?"

Đoàn Ngọc nhìn Công Tôn Tiểu Bạch.

"Ta sao. . . Tự nhiên là chuẩn bị đem bộ phận thương phẩm ở giới cảng ngay tại chỗ đem bán, còn có bộ phận, lại là đến vận đi kinh đô! Bái kiến Nhiếp chính đại nhân!"

Công Tôn Tiểu Bạch nói: "Đoàn huynh người mới đến, có lẽ có chỗ không biết, cái này Xuất Vân quốc quân có tiếng mà không có miếng, hiện tại đều là do Nhiếp chính đại nhân một tay che trời, bây giờ nhiếp chính xuất từ Bình gia, đây là Xuất Vân quốc đệ nhất đại phiên, nắm giữ hai quận nơi!"

Xuất Vân quốc to to nhỏ nhỏ hơn trăm nhà phiên chủ, số ít một thôn một hương, số nhiều một huyện một quận, đã sớm đem thổ địa chia cắt đến không sai biệt lắm, trái lại quốc quân trực thuộc lại là ít nhất.

"Nghĩ đến cùng công tử làm ăn, chính là vị này Bình thị Nhiếp chính đại nhân?"

"Chính là!"

Công Tôn Tiểu Bạch nhìn Đoàn Ngọc: "Đoàn huynh có thể có tâm hướng về kinh đô du lịch, xem xét Xuất Vân phong cảnh?"

Nếu như có thể kéo đến như thế một cái cường nhân ở bên người, ít nhất càng thêm an toàn một điểm.

"Như vậy. . . Liên từ chối thì bất kính!"

Đoàn Ngọc gật đầu đồng ý: "Cho tới ta hàng hóa, cũng hết thấy ngay tại chỗ đem bán đi. Lại đổi thành Xuất Vân hàng hóa. . ."

Xuất Vân quốc cũng có một chút đặc sản, buôn về cảng Lâm Vân sau khi, lại là một tầng lợi nhuận, bất kỳ thương nhân đều sẽ không bỏ qua.

Lại nói, nếu là toàn đổi thành tiền tài, trái lại dễ dàng nhận người đỏ mắt, rất nhiều hàng hóa trái lại dễ làm chút, ít nhất không trở mặt, rất khó toàn bộ mang đi.

"Chính là này lý, trước tiên nghỉ ngơi một tháng, chúng ta lại lên kinh!"

Công Tôn Tiểu Bạch hưng phấn nói.

...

"Bất luận đại lục vẫn là Xuất Vân ánh trăng, đúng là giống nhau như đúc a!"

Buổi tối, Đoàn Ngọc triệu kiến Tần Phi Ngự, Khương Bảo, Dương Thái mấy người, ngồi trên mặt đất.

Xuất Vân quốc không có băng ghế ghế tựa dài những vật này, thậm chí ngay cả giường đều không có, muốn ngủ cũng là trực tiếp trải chăn đệm ngủ trên đất, Tần Phi Ngự mấy người rất là không quen .

"Đại ca triệu tập chúng ta, có gì phân phó?"

Tần Phi Ngự gió thổi ngày phơi, da thịt biến thành đen chút, cả người thoát nhìn lại là càng thêm tháo vát.

"Các người dự bị một thoáng, lần này kinh thành, Tần Phi Ngự, Khương Bảo, Trình Kim theo ta đi, Dương Thái, Dương Duy Bình lưu lại xem thuyền bán hàng, còn lại thủy thủ cũng quy hai người các người quản."

"Tuân mệnh!"

Dương Thái cùng Dương Duy Bình rất hưng phấn: "tất vì bang chủ làm tốt việc này!"

"Chủ yếu là nhiều học nhiều luyện, ngoài ra chú ý tự thân an toàn, tốt lại xuất phát lúc, những kia yêu sa giáp da cùng răng cá mập dao găm loại hình cũng có thể đều làm tốt, mỗi người các người một bộ phòng thân!"

Đoàn Ngọc liếc mắt bên cạnh có chút ý động Khương Bảo cùng Trình Kim: "Các người cũng là!"

"Đa tạ bang chủ!"

Mấy người này lập tức vui sướng, những kia bảo đao bảo giáp giá trị, bọn họ nhưng là rõ rõ ràng ràng.

Đoàn Ngọc như vậy, liền không phụ bọn họ lúc trước sống chết có nhau.

"Phi Ngư, người đoạn này thời gian cũng phải cố gắng học một ít Xuất Vân thổ ngữ, tiện thể lại tìm cái dẫn đường. . . Ngoài ra, ta cho người một ngàn lạng bạc trắng, người đi cho ta hỏi thăm một người, gọi là Nguyên Lục Lang, xuất thân bản hàn, có lẽ lúc này đã làm hải tặc. . ."

Đối với người này, Đoàn Ngọc cũng không phải trước loại kia chơi phiếu tính chất, mà là nhất định muốn lấy được.

Bằng không, như trên tay không có một cái hải chiến nhân tài, cái gì Đông Hải tấn công chiếm đóng chính là chuyện cười.

"Xin mời đại ca yên tâm, việc này ta tất bí ẩn tiến hành!"

Tần Phi Ngư suy tư.

"Như vậy rất tốt! Các người những này thời gian khổ cực, nghỉ ngơi thật tốt đi!"

Đuổi đi những người khác sau khi, Đoàn Ngọc hướng về phía ánh nến, ánh mắt thâm trầm.

Đông Hải những việc này, hẳn kiếp trước trải qua vẫn chưa quá nhiều, chỉ có mấy cái tên, mấy cái địa danh mà thôi, nhưng chân chính đại sự, vẫn là nghe qua một cái.

Trong đó trọng đại nhất, không gì bằng Xuất Vân đảo quốc quân ngự mưu phản thất bại, bị Bình gia thảo phạt, chư phiên chủ khởi binh, tranh cướp người trong thiên hạ vị trí, chính thức đi vào loạn thế!

"Trong này, tự nhiên có thứ mà ta cần!"

Đoàn Ngọc suy tư.

Muốn ở Đông Hải thành lập căn cứ, khai phá hoang đảo, trọng yếu nhất đầu tiên là địa điểm, tìm tới một cái thích hợp hòn đảo.

Tiếp theo liền cần lượng lớn nhân thủ cùng tài chính! Cái này phi thường không dễ dàng!

Bất kỳ đại quy mô khai hoang, còn có nhân khẩu di chuyển, trừ phi là cả nước lực lượng, bằng không vô cùng khó khăn!

Dù sao tiêu hao là con số trên trời, hơn nữa là đầu tư lâu dài, tuy rằng một khi dần dần có lãi, tiền lời liền cuồn cuộn không ngừng, nhưng nói không chuẩn muốn tiêu hao mấy đời người thời gian.

Đoàn Ngọc đương nhiên sẽ không như vậy chờ đợi, cái kia nhất định phải xuống mãnh thuốc!

"Trên thực tế hạn chế thể lực phát triển, chỉ có hai cái nhân tố, một cái là tiền, một người là người!"

"Tiền tài phương diện, đảo La Định hoàng kim đầy đủ chống đỡ, dù sao kiếp trước tốt xấu đã đào ra hai mươi vạn lượng, khai phá một huyện khẳng định đầy đủ, đón lấy chính là nhân khẩu!"

Cái này muốn di chuyển, liền không phải mấy trăm mấy ngàn, mà là mấy vạn hơn một trăm ngàn!

Đồng thời, nhân khẩu di chuyển lại đây sau khi, còn đến sắp xếp khẩu phần lương thực, phòng xá, nông cụ, chống đỡ khai khẩn, còn phải làm tốt năm thứ nhất năm thứ hai đều không có bao nhiêu thu hoạch chuẩn bị.

Cái này tiêu hao tạm thời có mỏ vàng chống, nhưng nhân khẩu lại là cái vấn đề lớn.

Dù sao nếu là từ đại lục các nước đem đưa vào, mấy trăm cái thậm chí hơn một nghìn còn dễ nói, nhưng Đoàn Ngọc muốn nhưng là mười vạn a! Trừ phi quốc quân mù, mới sẽ không nhìn thấy!

"Đồng thời, chỉ từ khoảng cách mà nói, cũng là Xuất Vân quốc so sánh tiện lợi! Nhưng như thế nào mới có thể để Xuất Vân quốc quốc dân cam tâm tình nguyện di chuyển đây? Chỉ có chiến tranh! Phá hư tất cả sinh sản to lớn chiến tranh, mới có thể chế tạo ra đầy đủ số lượng lưu dân!"

Chỉ có chờ đến các lưu dân không còn gì cả, nhận hết cực khổ, thậm chí chỉ còn dư lại thanh niên trai tráng thời điểm, chính mình lại lấy 'Cứu thế chủ' thân phận xuất hiện, liền có thể thu hết tâm! Nhượng bọn họ ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp.

"Xuất Vân quốc đại loạn, mặc dù là mười mấy năm sau chuyện, nhưng mâu thuẫn rất sớm liền chôn mấy đời, cần chỉ là một cước đá bạo mà thôi. ."

Đoàn Ngọc trầm ngâm.

Cái này cũng là hăn lần thứ nhất không còn thỏa mãn tại từ thuận theo đại thế, đạt được lợi ích.

Làm cái này một cái Tiên Tri giả, bị kinh nghiệm ràng buộc mới là bị ai, muốn làm liền làm đem lớn, trực tiếp anh hùng tạo thời thế!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Dao Kiếm

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Tới Kinh

Đoàn Ngọc bên hông thường xuyên treo lơ lửng Quỷ Thiết, chính là một thanh Xuất Vân hình chế đao võ sĩ, đây là rõ ràng việc.

Mà có thể nhìn ra đây là một thanh danh nhận, thì có chút khảo nghiệm nhãn lực.

Chỉ là, dù cho Công Thúc Chập, cũng là nhiều nhất nhìn ra đến mức này.

Không chân chính tiếp nhận tiếp tục tra , căn bản sẽ không phát hiện Quỷ Thiết đáng sợ.

Tuy rằng vị này Công Thúc đại sư một mặt nóng bỏng nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc bên hông Quỷ Thiết, nhưng Đoàn Ngọc có thể không có một chút nào muốn xuất ra đến xin hãn giám thưởng ý tứ, trái lại hỏi: "Xuất Vân quốc đã đao danh tượng, đến tột cùng có cái nào mấy vị đây?"

"Cái này. . . Ta trước từng tìm hiểu qua tin tức, giới cảnh trong liên có một cái Ô Vân Thiện Sư, đúc thành đao có thể nói tinh phẩm, ngoài ra, Bình gia trong, còn có một cái cung phụng, có người nói cũng là đúc đao danh sư. . ."

Công Thúc Triết nhắc tới cái này, liền có chút mặt mày hớn hở.

Chỉ là Đoàn Ngọc nghe xong, chỉ có lắc đầu.

Cái kia cái gì Ô Vân Thiện Sư hẳn gặp qua một lần, chỉ là một người phàm tục, rèn đúc đao tủy rằng không thể nói kém, nhưng tốt nhất cũng là cùng Tần Phi Ngư trên tay Bạch Hồng, Trảm Sa một cái trình độ.

"Còn có Kinh Sư trong Musashi Izumi Mamoru đại sư, sư thừa truyền thuyết trong Đao Quỷ, rèn đúc kỹ năng như quỷ phủ thần công!"

Đao Quỷ cũng không phải là người, mà là truyền thuyết trong một loại tinh quái, yêu thích ký thác tại bảo đao bảo kiếm bên trên, lâu dần, liền tinh thông các lưu phái rèn đúc bí pháp.

"Musashi Izumi Mamoru, Đao Quỷ. . . Kinh đô sao?"

Đoàn Ngọc nghe đến đó, lại là hứng thú.

Musashi Izumi Mamoru có lẽ không có gì, nhưng Đao Quỷ câu chuyện, lại là khiến Đoàn Ngọc nghĩ đến một cái, đó là Xuất Vân quốc chân chính đúc đao danh sư, nhân xưng 'Tề Đao Trai', còn là một vị rất có thực lực tán tu.

Ở truyền thuyết trong, Tề Đao Trai liền thu rồi Đao Quỷ làm đồ đệ, sau đó lại đem Đao Quỷ trực xuất sư môn.

Trên thực tế, cái kia Đao Quỷ cũng không phải là tinh quái, mà là một người! Chỉ là theo Tề Đao Trai học tu hành, rèn đúc pháp môn sau khi, con đường liền càng chạy càng lệch.

Nói cách khác, chính là rơi vào ma đạo, thậm chí ngay cả sư phụ hẳn Tề Đao Trai đều chế không được hẳn.

Người này tên là Sasebou, mà Đoàn Ngọc sở dĩ biết được việc này, là bởi vì cái kia năm yêu đao Quỷ Thiết đi về phía tây, chiến bại đại lục trong rất nhiều cao nhân tán tu, uy áp gần như vô địch thủ, chính là Sasebou!

Sasebou lúc này tự nhiên liền khớp xương đều không còn sót lại, nhưng nếu như còn có một cái đồ đệ, có lẽ có thể làm cho Quỷ Thiết hồi phục như cũ?

...

Mấy ngày sau, một nhánh 200 người đội ngũ chậm rãi rời đi giới cảng.

Công Tôn thương hội lần này tổng nhân thủ cũng là khoảng năm trăm, cái này rút ra 200 người đều là tinh nhuệ, từng cái từng cái ăn mặc giáp da, cầm trong tay đao kiếm, lưng hùm vai gấu, khí phách khiếp người.

Hương ven đường trên, những nông phu kia nhìn thấy tình cảnh này, đều là cung kính mà tránh ra con đường, cho rằng là cái nào nhà đại phiên chủ xuất hành.

Mà trải qua một ít thành trại thời điểm, những kia quân coi giữ cũng là nhận ra người nước ngoài càng là phòng bị.

Đoàn Ngọc nhìn từng cảnh tượng ấy, lại là nói: "Những thứ này thành trại tuy rằng không cao như ở đại lục, nhưng chọn nơi trên đều tương đối khá a, không phải nằm ở giao thông con đường chủ yếu, chính là xây dựa lưng vào núi, ứng nên là các nơi phiên chủ quyền uy chi chứng chứ?"

Đạo lý này, liền cùng thời Trung cổ phong kiến lãnh chúa xây dựng pháo đài như thế.

Ở phong kiến trong, như không có cái này, liền không cách nào uy hiếp toàn bộ khu trực thuộc, bảo vệ tự thân an toàn.

"Chính là này lý!"

Công Tôn Tiểu Bạch không có ngồi Xuất Vân quốc kiệu, mà là cưỡi một con ngựa trắng, đi tới Đoàn Ngọc bên người: "Chỉ là những thứ này

phiên chủ to nhỏ không đều, thực lực không giống nhau, xây dựng thành trại có tinh mỹ hùng vĩ, có cũng như cái này khá nhỏ."

"Nói đến phiên chủ, nơi đây là nhà Nagano lãnh địa, nhà Nagano luôn luôn là bản địa Hào tộc, lĩnh hai vạn thạch!"

Nơi này 'Thạch', chỉ chính là một mẫu một năm sản xuất, có thể xem thành là hai vạn mẫu.

"Hai vạn mẫu?" Tần Phi Ngự gật gù, tự động đổi thành một hương lãnh chúa, huyện hào cấp bậc.

"Phi Ngự người có thể không nên xem thường, đây là thực quyền một hương đãi ngộ, đồng thời như không gặp được đại loạn, rất khó tăng giảm. . . Tỷ như cái này nhà Nagano, truyền bao nhiêu đời?"

Công Tôn Tiểu Bạch cả kinh: "Không nghĩ tới Đoàn huynh đối với chuyện này biết rất sâu, cái này nhà Nagano nghe đồn tổ tiên chính là Taira thị con thứ, từng lập đến chiến công, lĩnh năm ngàn thạch ở đây, là nhà vận khởi nguồn, sau đó chập trùng lên xuống, đã có hơn 150 năm rồi. . ."

"Cái này chính là phân phong chế chỗ tốt nơi, ít nhất gia nghiệp lâu dài, tuy rằng tại quân khí bất lợi, tại quý tộc lại là đại thiện!"

Đặt ở Đông Trần hoặc là Khánh quốc, một cái đại hộ diện tích vạn mẫu, trải qua trăm năm, chuyện này quả là thâm căn cố đế, muốn trở thành quốc quân cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, trong huyện chư quan, lẽ nào sẽ ngồi xem này quốc trong chi quốc sao, đa phần đều tìm cách xét nhà diệt tộc?

Có thể trước đây quân quyền mạnh, áp chế hay cắt giảm được các phiên thuộc nhưng qua các đời sau này đã dần suy yếu, dần dần áp chế vô lực.

"Thì ra là như vậy. . ."

Tần Phi Ngư nghe xong, như hiểu mà không hiểu, lại có chút ước ao: "Như vậy. . . làm vì cái gì trong bọn họ chứ hầu không lấy quốc chủ mà thay thế, hoặc là quốc chủ vì sao không tìm cách thu nạp quyền lực?"

"Cái này sao. . ." Đoàn Ngọc chỉ cười cười, hạ thấp giọng: "Tự nhiên là vương thất không có dám liên lĩnh, chỉ có thể mượn lực đả lực, bất kỳ trung thần thượng vị sau tám thành đều muốn biến thành quyền thần. . . Mà nhiếp chính vì sao không dứt khoát thay vào đó? Dù cho Bình gia cũng chỉ có hai quận nơi, trừ phi muốn cùng cả đảo phiên chủ là địch, bằng không cũng chỉ có thể duy trì nguyên trạng, đồng thời, vương thất sau lưng, cũng không phải không có chống đỡ!"

Đạo môn mười mạch, Đông Hải có ba.

Mà Xuất Vân đảo lại là Đông Hải đệ nhất đảo lớn, như nói không có đạo mạch nhúng tay vết tích, lại làm sao có khả năng?

"Có người nói Đông Hải Đạo môn cùng Xuất Vân Long khí có thỏa thuận, ủng hộ cùng bảo đảm huyết mạch không đứt, các đời nhậm chức quốc quân!"

Đoàn Ngọc thuận miệng đem một cái bí ẩn nói, chợt liền nhìn thấy Công Tôn Tiểu Bạch con mắt tròn to: "Đoàn huynh! Người nói. . . Là thật hay giả?"

"Ta cùng Bạch Hào sơn có chút giao tình!" Nhìn thấy hắc dáng dập kia, Đoàn Ngọc cười thâm trong lòng: "Những thứ này bí ẩn chính là ở Bạch Hào sơn đạo tàng bên trong tìm đọc đoạt được, không biết thực hư!"

"Chuyện này. . ."

Công Tôn Tiểu Bạch lập tức xoắn xuýt.

Hắn cùng Taira thị làm quân giới làm ăn, tự nhiên là chống đỡ vị kia Nhiếp chính đại nhân.

Mà căn cứ một ít manh mối, vị kia Taira thị gia trưởng cũng là đã tâm bưng bưng hạng người, đang chuẩn bị thảo phạt một cái khác cường đại phiên chủ.

Bây giờ lại biết Xuất Vân quốc vương thất có như vậy một cái cường viện, làm sao không làm hắn sợ mất mật?

Đối với Đoàn Ngọc giải thích, Công Tôn Tiểu Bạch lại là tin tưởng không nghi ngờ.

Dù sao, Đoàn Ngọc cùng Bạch Hào sơn quan hệ thân mật, là hắn đã sớm dò thăm tin tức —— thương hội Bạch Vân tuy rằng biết điều, nhưng cũng không có nghĩa là không ai tra đến ra nó lai lịch.

Đã như vậy, vậy thì hầu như có thể khẳng định, Xuất Vân quốc quân sau lưng có ít nhất một nhà Đạo môn chống đỡ!

Mà nhiếp chính cùng Xuất Vân vương thất trong lúc đó quan hệ, còn phải nói sao?

Lẽ nào lần này kinh thành, còn muốn khuyên vị kia nhiếp chính tạm tức can qua? Vậy hắn Công Tôn gia đám này quân giới bán cho ai đi?

Đoàn Ngọc nhìn Công Tôn Tiểu Bạch xoắn xuýt khuôn mặt, con người đấy không khỏi hơi mang thai một nụ cười.

Tình báo này, tự nhiên là hắn cố ý tiết lộ, không đem Xuất Vân quốc nước quấy nhiễu đục một điểm, làm sao có thể hấp dẫn càng nhiều người tiến vào cục đây?

'Lúc này Xuất Vân, Taira thị không loạn, liền khó có thể đại loạn lên! Muốn khuấy động phong vân, phải trước tiên từ cái kia vị nhiếp chính trên người ra tay!'

'Cho tới quốc quân bên kia? Phải là đã bắt đầu cùng Fujiwara phiên liên hệ chứ? Đây là Taira thị tử địch, nguyên vốn cũng có hai quận nơi, chỉ là sau đó chiến bại, bị gọt đi một quận, từ gia chủ đến gia thần, võ sĩ. . . Không một không nghĩ tới rửa sạch nhục nhã! Lần này Taira thị mua quân giới, cũng là vì sửa trị võ bị, gỡ Fujiwara thị. . .'

Ở kiếp trước, lần này gỡ hẳn là thành công, bằng không Xuất Vân quốc quân cũng sẽ không đợi đến mười mấy năm sau lại phản.

Tình cảnh lúc đó, không chỉ có quốc nội gió nổi mây vần, càng bởi vì Taira thị gia trưởng đã đổi mới rồi người, lại gặp đảo La Định việc, hải quân tổn thất nặng nề, tiến một bước hạ thấp uy vọng.

Kiếp trước Xuất Vân quốc không thể không cùng Rokuro Hara suất lĩnh hải tặc hòa đàm, cũng có quốc nội thể cuộc đã cấp bách nguyên nhân ở bên trong.

Nhưng hiện tại sao? Đoàn Ngọc đến rồi, tự nhiên hết thảy đều không giống nhau.

Mà nương theo một đường thâm nhập, không ngừng quan sát cái này quốc gia, Đoàn Ngọc con mắt lại là càng ngày càng sáng.

“Triện Khắc sư ... phân phong chế a ...”

Trước vẫn là ở trong lòng hẩn, một cái cùng Triện Khắc sư có quan hệ, cùng thế giới có quan hệ, thoáng mơ hồ suy đoán, giờ khắc này lại là đang bị dần dần bù đắp.

Chợt, ở khó khăn bên ba lớn sau nửa tháng, Xuất Vân quốc kinh đô
rất cực thành linh trong tầm mắt!

"Cái kia chính là kinh đô sao?"

Tần Phi Ngự giục ngựa chạy lên một cái núi nhỏ sườn dốc, ngóng nhìn
trong tầm mắt một toà thành thị, không khỏi trợn to hai mắt.

Cũng không phải là bởi vì thành phố này làm sao hùng vĩ đồ sộ, mà là
bởi vì ở niên đại này , làm cái này một quốc gia thủ phủ kinh đô trọng địa,
lại không có tường thành! ! !

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Tập Kích

Cổ đại tường thành, trọng yếu nhất chức năng chính là bảo vệ.

Đặc biệt kinh đô trọng địa, quân vương nơi, an nguy càng là trọng yếu nhất.

Nhưng ở Xuất Vân kinh đô nơi này, tất cả lại tuyệt nhiên ngược lại.

Dựa theo các đời nhiếp chính phiên chủ đối ngoại lời giải thích, là vì xây dựng thêm cùng giao thông thuận tiện, nhưng trên thực tế nguyên nhân sao, mọi người trong lòng đều rõ ràng rành rành.

—— nếu là quốc quân có dị động, nhiếp chính binh mã lập tức là có thể lao thẳng tới vương cung, khống chế thế cuộc.

Đoàn Ngọc trèo cao nhìn xa, mở ra Linh nhãn, liền thấy được bạch khí tầng tầng lớp lớp, giống như mây mù, ở giữa nhẹ xuất một tia ửng đỏ, không khỏi thầm than: 'Long khí suy nhược, quả là tới đây?'

"Không sai, này chính là Xuất Vân quốc kinh đô, quốc quân nơi! Bất quá Nhiếp chính đại nhân cũng không phải là ở tại kinh đô bên trong, mà là bên cạnh Lam chi sơn Thiên Thủ các trên. . ."

Công Tôn Tiểu Bạch cũng lại đây, ngắm nhìn kinh đô, cười nói: "Cái này quốc đô vẫn tính phồn hoa, chỉ là long xà hỗn tạp, buổi tối nghe nói có yêu tinh xuất hiện, còn có 'Bách Quỷ Dạ Hành' truyền thuyết. . ."

Mặt đối với lời này, Đoàn Ngọc cũng là không nói gì.

Cái này một quốc gia hạt nhân nời, tất là Long khí pháp võng trấn áp trọng yếu nhất.

Mà Xuất Vân có hai châu nời, nếu thật sự chính Tập quyền, cái kia quốc quân oai ít nhất so với đại lục năm, sáu cái Châu mục điệp gia!

Loại này trình độ, cái gì Nguyên Thần Chân Nhân, Ngưu Quỷ tinh quái, cũng phải một thể trấn áp.

Còn muốn Bách Quỷ Dạ Hành? Dù cho ngàn năm Cửu Vĩ Hồ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cong đuôi làm người!

Làm sao cái này Xuất Vân quốc tầng tầng phân phong, quốc quân không nắm giữ thực quyền, tới đời này đã khiến khí vận suy yếu quá nhiều!

Đã như thế, mất đi trấn áp sau khi, tự nhiên yêu nghiệt nảy sinh, thậm chí dám nhiều loạn kinh đô.

Trái lại là chân chính chấp chính, khí vận long dày Lam chi sơn Thiên Thủ các, lại không có nhiều như vậy thần quỷ việc.

'Cái này Xuất Vân quốc quân có tiếng mà không có miếng. . . Then chốt ngay khi trực thuộc lãnh địa to nhỏ. . .'

Long khí là pháp độ, cũng là tập chúng khí vận tinh túy!

Thay lời khác mà nói, không nắm giữ quyền to, quyền sinh quyền sát trong tay, thống trị mấy chục vạn, hơn trăm vạn, cũng là không cách nào ngưng tụ ra chân chính uy nghiêm đến.

Như khí vận không đủ, liền không cách nào áp chế tất cả phi phạm, tất sẽ yêu nghiệt nảy sinh.

Là lấy Xuất Vân quốc trong yêu quái truyền thuyết cùng võ sĩ, pháp sư, tăng lữ thảo phạt chuyện quỷ quái, đều tầng tầng lớp lớp.

"Chúng ta sau này thế nào? Là trước tiên đi bái kiến Nhiếp chính đại nhân, hay là đi kinh đô dàn xếp?"

Đoàn Ngọc liếc mắt sau lưng, một loạt xe ngựa bài thành hàng dài, cái này đều là Công Tôn gia quân giới hàng hóa, triệu tập hai trăm tinh nhuệ ven đường bảo vệ.

"Chúng ta trước tiên đi kinh đô dàn xếp đi. . . Nhiếp chính nơi đó dù cho đầu bái thiếp, cũng không nhất định ngày hôm nay liền có thể nhìn thấy. . ." Công Tôn Tiểu Bạch hơi do dự, liền quyết định ra đến, lại cười nói: "Cái này một đường nhờ có có Đoàn huynh, gió êm sóng lặng a. . ."

"Làm trăm dặm người nửa chín mười, không thể khinh thường!"

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, nhìn cái này kinh đô, lắc lắc đầu.

Cờ này hào không đề phòng thành thị, những kia trộm cướp, hoặc là một số thế lực, khẳng định vô cùng yêu thích.

Tuy rằng kinh đô không nhỏ, rất là phồn hoa, nhưng cũng không có có thể một thoáng chứa đựng 200 người cũng nhiều như vậy hàng hóa lữ điểm.

Cũng may Công Tôn thị cùng nhiếp chính Bình gia sớm có liên hệ, đầu bái thiếp sau khi tuy rằng không có lập tức tiếp kiến, nhưng cũng có một cái Bình gia gia lão đi ra tiếp đón, sắp xếp ăn ở.

200 người cùng hàng hóa quá nhiều, liền ở nhờ ở ngoài thành một chỗ không rảnh rỗi quân doanh, còn một đám đầu lĩnh nào nào, nhưng là bị tập thể mời vào kinh đô dự tiệc.

Ở trong kinh đô, có một cái chuyên môn hoa nhai, chính là nghênh đón đưa tới, mời tiệc khách mời lựa chọn hàng đầu nơi.

Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngư hai cái vô cùng giấu dốt ngồi ở góc, tai nghe ba vị tuyển biểu diễn, quan sát định kỹ ca múa.

Chủ tọa bên trên, Công Tôn Tiểu Bạch đầy mặt mang cười, đang theo Taira thị gia lão Nagano Akira trò chuyện với nhau thật vui.

'Cuối cùng cũng coi như đến kinh đô, bước kế tiếp, là trước tiên đi bố cục, vẫn là trước tiên đi thăm dò tìm Musashi Izumi Mamoru? Bất quá nghĩ muốn ở kinh đô bố cục, nhất định phải cảnh giác một điểm, không thể trực tiếp động Xuất Vân vương thất người, đây là đạo mạch điểm mấu chốt, nắm chắc điểm ấy, liền thành thạo điều luyện!'

Chính trầm ngâm, một cái võ sĩ bỗng nhiên bước nhanh đi tới, ở Nagano Akira bên người thì thầm vài câu.

Nagano Akira mặt sắc mặt đại biến, bước đi đi ra yến sảnh.

Tối tăm dưới bầu trời, ngoài thành nơi nào đó ánh lửa vô cùng chói mắt, hầu như phóng lên trời —— đó là Công Tôn gia đóng quân phương hướng!

"Chuẩn bị ngựa!"

Công Tôn Tiểu Bạch mặt trầm như nước: "Nagano đại nhân. . ."

"Rõ ràng, ta lập tức mệnh lệnh Saburo Murakami dẫn dắt hai trăm Ashigaru đi theo người bình loạn!" Nagano Akira sắc mặt đỏ chót, hiển nhiên đã đến nỗi giận biên giới: "Cần phải đem bang này khiêu khích tặc tử tất cả bắt được!"

"Đa tạ!"

Công Tôn Tiểu Bạch hít sâu một cái: "Đoàn huynh, chúng ta đi!"

. . .

Ngoài thành.

Quân doanh bên trong.

Tuy rằng Công Tôn Tiểu Bạch dự tiệc, rút ra đi một chút hộ vệ tinh nhuệ, nhưng hãn cũng không phải hoàn toàn không có phòng bị, ít nhất, liền đem Chu đại quân gia cùng A Đại, A Nhị, A Tam mấy cái lưu thủ nơi đây.

Ngược lại có Đoàn Ngọc với hãn cùng nhau dự tiệc, an phòng lực lượng đã đầy đủ.

Sự thực chứng minh, hãn cái này dự giữ miếng, phòng ngừa chu đáo kế hoạch, còn quả thật là thành công.

Đến ban đêm, quả nhiên có không rõ đạo tặc tập kích đội buôn!

May là nơi này vốn là quân doanh, có sẵn có thiết kế phòng ngự, lại thêm vào Chu đại quân sự ở giữa chủ trì, ba cái tông sư làm vì quân xung kích, còn lại chừng trăm hộ vệ cũng là tinh nhuệ, vững vàng bảo vệ trung tâm lều trại, cùng đến địch liễu chết.

"Phóng hỏa!"

Chu quân sự lau trên mặt tro bụi, tàn bạo mà nói: "Tuy rằng không biết kinh đô phụ cận tại sao lại có cái này một làn sóng mấy trăm người tội phạm, nhưng nơi đây chỉ chủ Taira thị dù sao cùng chúng ta giao hảo, chỉ cần phát ra tín hiệu, nhất định sẽ có viện binh!"

Mệnh lệnh này bị lập tức chấp hành xuống, không đến bao lâu, trong doanh địa bay lên mấy cái loại cỡ lớn đồng lửa, phóng lên trời, ở trong bóng tối dị thường bắt mắt.

Mà dựa vào ngọn lửa này, Chu đại quân sự cũng nhìn rõ ràng đến địch, phần lớn đều là một thân rách nát, chỉ có trong tay đao võ sĩ vô cùng sắc bén Ronin.

Còn lại chừng trăm người, lại là giống nhau áo đen, liền khuôn mặt đều che khuất, kỷ luật nghiêm minh, mang theo một luồng tinh nhuệ khí chất.

Lúc này từ bên trong phát ra một tiếng gào thét, lượng lớn áo đen võ giả hô ứng, rút đao bổ nhào, giống như bầy sói.

Chỉ thấy một mảnh ánh đao liên thiểm, những hộ vệ kia lại thế nào đi nữa tinh nhuệ cũng chỉ là hộ viện tính chất, gặp phải chân chính chiến trận nhất thời vẫn là luống cuống tay chân, phòng tuyến toàn diện báo nguy.

"A Đại, dẫn người đi ngăn trở!"

Chu đại quân sự muốn rách cả mí mắt, thả tiếng hô to.

Cái này một nhóm hàng hóa, không chỉ có là Công Tôn thương hội hơn nửa nguyên khí, càng là Công Tôn Tiểu Bạch thân gia tánh mạng nơi, tuyệt đối không thể có sai lầm!

"Yên tâm!"

A Đại trên người mặc yêu sa giáp da, trên tay cầm một thanh Bạch Cốt chiến đao, mạnh mẽ thoải mái, vọt tới phòng tuyến yếu kém nhất nơi, đại đao chém liên tục, như hổ điên.

Mấy cái áo đen võ giả không tránh kịp, đầu liền bay lên cao cao.

"Ha ha. . . Cái này bảo giáp bảo đao, quả nhiên là võ giả chí bảo!" A Đại giết đến sáng khoái tràn trề, không khỏi ngửa mặt lên trời cười dài.

Vài tên ẩn giấu ở trong bóng tối Ninja bỗng nhiên nổi lên, tung ra một chùm sương khói, ở giữa chen lẫn Kunai cùng Shuriken.

"Trò mèo!"

A Đại giậm quát một tiếng, trường đao bảo vệ đầu mặt, không lùi mà tiến tới, xông hướng một cái Ninja, trong chớp mắt giơ tay chém xuống, lại giết một người.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Một tên nguyên bản thường thường không có gì lạ áo đen võ giả hét lớn một tiếng, rút đao liền chém!

Cái này một đao giống như linh dương móc sừng, không dấu vết, lại tựa như yến cánh xẹt qua bầu trời.

"Kiếm Hào? !"

A Đại muốn rách cả mí mắt, trường đao nỗ lực đón đỡ, làm sao hăn luân phiên giết người, khí lực nhất thời không ăn thua, hơn nữa đối phương có chuẩn bị mà đến, lúc này bị đánh trở tay không kịp.

Phốc!

Máu tươi tung toé bên trong, A Đại lùi về sau một bước, một cái cầm đao cánh tay phải liền ly thể mà rơi, máu tươi phun mạnh.

Như hăn mặc chính là toàn thân giáp bảo vệ, có lẽ này cánh tay còn có thể bảo vệ, làm sao Đoàn Ngọc cùng Công Tôn Tiểu Bạch vì tăng cao bảo hộ cụ sản lượng, làm mười lăm cụ nội giáp, chính là tương tự kim ty nhuyễn giáp, Thiên Tầm áo lót loại hình ngoạn ý, bảo vệ tâm phế nội tạng các loại chỗ yếu tự nhiên không vấn đề chút nào, nhưng cánh tay liền ngoài tầm tay với.

Một đao sau khi, cái này Kiếm Hào đến lý không tha người, lên trước một bước, đem A Đại một đao bên đầu, lấy đi thủ cấp.

"A Đại?"

Chu quản sự trợn mắt lên, chợt liền nhìn thấy mặt khác mấy cái chiến tuyến bên trên, tương tự có Kiếm Hào nổi lên.

Cái này Kiếm Hào, chính là võ sĩ Ronin bên trong đao pháp danh gia, tương đương với đại lục tông sư!

Bọn họ hỗn tạp ở tình nhuệ trong đánh lén, nhất thời liền cho Công Tôn gia tông sư tổ ba người mang đến thảm trọng thương vong.

Trong phút chốc, chỉ thấy A Nhị dựa vào trên người bảo giáp, cứng chịu đòn một đao, chợt trong tay búa tạ đánh nát đối diện Kiếm Hào thiên linh cái.

A Tam nhưng là càng thêm thâm một điểm, trên đùi trúng một đao, không ngừng chảy máu, suýt chút nữa liền bị cắt đi thủ cấp, thành đối phương chiến công.

"Đi!"

Chu đại quản sự cầm trong tay một thanh trường kiếm, phía trên có quang mang mơ hồ bốc lên.

Hắn dù sao cũng là Vô Lộ đạo thể cấp bậc, chỉ cần có quyết tâm đến tu luyện võ nghệ, nhất định có thể có thành tựu.

Tuy rằng ở trăm người quân trận phía dưới, đao pháp cũng chịu đến áp chế, nhưng gia trì tự thân dư lực vẫn có, chiến lực cũng là cấp bậc Tông Sư.

Vừa mới chính là hãn trường kiếm đột thứ, cuối cùng bức lui tập kích A Tam Kiếm Hào, cứu cái này tông sư nô lệ một cái mạng nhỏ: "Chết tiệt. .

. Đối diện lại còn có mấy cái Kiếm Hào trợ trận, cho ta lùi! Lùi tới điều thứ hai phòng tuyến, Cung nỏ thủ!"

Công Tôn Tiểu Bạch vận tải chính là quân giới, trong đó có đại lục mới có thể chế tác quân nỏ!

Cái này nỏ có thể bắn ba trăm bước, hai trăm bước lúc có thể xuyên qua thiết giáp, tuyệt đối là cao cấp nhất lợi khí!

Đặc biệt mười mấy giá cùng phát, tạo thành bao vây lưới, chính là triều đình quen dùng rình giết tông sư đại trận!

Nghe được mệnh lệnh sau khi, Công Tôn gia hộ vệ lập tức lùi lại.

Đối diện Kiếm Hào suất lĩnh võ sĩ Ronin thừa dịp thắng truy kích, lập tức liền gặp phải một làn sóng mũi tên tẩy lễ, xông lên phía trước nhất mấy người biến thành con nhím ngã xuống.

Chỉ là người phía sau không chút do dự nào, lại là gào thét xông lên trước, cái này liền vừa vận đánh Cung nỏ thủ một cái trở tay không kịp.

"Tê. . . Như vậy tinh nhuệ!"

Chu đại quân sự nhìn thấy tình cảnh này, trên mặt không khỏi nổi lên vẻ tuyệt vọng.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Thức Thần

Khoảng cách chiến trường không xa, đen nhánh trên một sườn núi.

Vài tên người áo đen đang lẳng lặng nhìn tình cảnh này.

"Đại nhân. . . Yagyu Tadamori chết trận!"

Một tên Ninja chạy như bay đến, bẩm báo tin tức.

Thủ lĩnh thân thể chấn động: "Cái này cũng là không có biện pháp chuyện, ai có thể nghĩ tới cái này quần Đông Trần người còn trang bị cường nỏ đây? Võ giả chết ở chiến trận bên trên, cũng là chết có ý nghĩa!"

"Lời tuy như vậy, nhưng nhà Yagyu phản ứng đây?"

Một người khác có chút sợ hãi nói.

Yagyu thị lấy võ gia truyền, võ nghệ tinh xảo, thêm ra Kiếm Hào, ở Xuất Vân quốc mở còn nhiều nơi đạo trường, sức ảnh hưởng không phải bình thường.

"Việc này ta sẽ bẩm báo gia trưởng, giúp đỡ động viên!" Mới bắt đầu nói chuyện thủ lĩnh ho khan tiếng, nhìn chiến trường, không khỏi càng thêm lo lắng: "Làm sao còn chưa đánh xuống, lĩnh chiến Kojiro sau khi trở về phải là lấy chết tạ tội!"

Đang lúc này, đã nhìn thấy kinh đô xôn xao, một nhánh Ashigaru ở kỹ sĩ suất lĩnh xuống cuồng nhào mà tới.

"Đáng tiếc. . . Đáng tiếc. . ." Thủ lĩnh nhìn thấy tình cảnh này, liên tục thở dài, vung tay lên: "Mệnh lệnh Kojiro rút quân đi, bốn gia tinh nhuệ không thể tổn hại ở đây!"

"Vâng!"

Vài tên Ninja xưng vâng lui ra, phát ra tín hiệu.

Không lâu sau đó, chính đang tại vây công quân doanh tinh nhuệ có thứ tự lui ra, chỉ có chân chính Ronin cùng giặc cướp còn ở mù quáng chém giết.

"Kenshigeru đại sư! Đón lấy liền xin nhờ người!"

Cái này thủ lĩnh hướng về bên cạnh người nào đó cúi đầu, thành khẩn nói.

"Xin yên tâm!"

Người này toàn thân bao phủ ở áo bào đen trong, chỉ có một đôi mắt dĩ nhiên là Bích Lục màu sắc, ở trong đêm đen vô cùng dễ thấy.

Lúc này lấy Bén Nhọn Âm Thanh trả lời, trong tay hiện ra mấy tờ giấy Thức Thần, yên lặng nằm chú.

Vù vù!

Không đến bao lâu, một tầng sương mù liền hiện lên đi ra, Thức Thần bay đến giữa không trung, đột nhiên bành trướng, hóa thành từng cái từng cái hình thù kỳ quái yêu ma, ở một con cực lớn chó mực suất lĩnh phía dưới, đi vào trong sương mù, khiến cho sương mù phạm vi càng ngày càng mở rộng, yểm trợ tinh nhuệ lui lại.

"Kenshigeru đại sư Âm Dương thuật, bất luận gặp qua mấy lần, đều là làm người khen không dứt miệng a!"

Nhìn tình cảnh này, thủ lĩnh trên mặt không khỏi hiện ra một nụ cười.

...

"Kẻ địch lui! Kẻ địch lui!"

Trong đội buôn, nhìn kẻ địch tinh nhuệ giống như là thủy triều thối lui, những hộ vệ kia không khỏi hoan hô thành tiếng, sĩ khí đại chấn, đem một đám xui xẻo đoạn hậu quân không chính quy chém lẫn.

"Tiến thối có theo, còn có pháp sư tiếp ứng!"

Chu đại quân sự nhìn tình cảnh này, không khỏi lẩm bẩm: "Đây tuyệt đối là trong quân tinh nhuệ, thiếu chủ lần này. . . Chỉ sợ là làm sai, một cước bước vào trong nước xoáy a."

Đang lúc này, bên ngoài một đám khoác trúc giáp Ashigaru rất cực giết vào quân doanh, từ phía sau hướng về tàn dư kẻ địch khởi xướng công kích.

Bọn họ từng cái từng cái như hung thần ác sát, thỉnh thoảng chặt xuống thi thể thủ cấp, treo lơ lửng ở bên hông, làm cái này quân công chứng minh.

Chu quân sự nhìn tình cảnh này, muốn nói lại thôi, tuy rằng có ý mệnh lệnh lưu lại mấy cái người sống, nhưng trong lòng hẳn rõ ràng, chân chính kẻ địch là cái kia một đám tiến thối có độ, đi rồi ngay cả người mình thi thể đều muốn mang đi tinh nhuệ, cái này một đám tùm la tùm lum giặc cướp cùng Ronin, cùng người chết thể cũng không có khác biệt gì.

"Tiến công! Địch ở trong sương!"

Có thể nhìn rõ ràng thế cuộc, không chỉ là Chu đại quân sự, Saburo Murakami đồng dạng gào thét, giục thủ hạ võ sĩ cao nâng cây đuốc, nhảy

vào sương mù.

"A!"

"Không muốn a!"

"Quý thần nổi giận!"

Chợt, chính là liên tiếp kêu thảm thiết truyền đến.

Mượn lên cây đuốc tắt trước cuối cùng quang mang, bên ngoài mọi người có thể nhìn thấy từng cái từng cái dữ tợn bóng đen ở trong sương mù qua lại, nhất thời hai cổ chiến chiến.

"Chết tiệt, là Âm Dương Sư!"

Một đường giục ngựa lao nhanh mà quay về Công Tôn Tiểu Bạch nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời muốn rách cả mí mắt.

"Âm Dương Sư?"

Đoàn Ngọc gật đầu, dưới cái nhìn của hắn, chính là đạo gia nhưng phát triển theo một hướng khác.

Cũng tương tự là tu pháp phá quan, bất quá bọn họ Trúc Cơ phương pháp liền kiểm tấu thiên phong, có chính là mượn Thần Chi lực lượng, có dứt khoát cùng cường đại yêu quái tinh quỷ ký kết khế ước.

Cái này liền tạo thành Âm Dương Sư bên trong vàng thau lẫn lộn, cường đại người thậm chí có thể điều động quỷ thần để bản thân sử dụng, xưng là 'Thức Thần', người nhỏ yếu liền dứt khoát ngược lại bị Thức Thần khống chế.

Nhưng yểm trợ kẻ địch lui lại cái này một cái, không nghi ngờ chút nào, chính là cái bên trong kiệt xuất.

"Đoàn huynh, xin người ra tay, ta tất có báo đáp lớn!"

Nhìn thấy máu chảy thành sông nơi đóng quân, Công Tôn Tiểu Bạch trong lòng nhỏ máu, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ta làm hết sức mà thôi!"

Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngư dự tiệc, tiện thể còn mang theo Khương Bảo cùng Trình Kim, người mình đúng là một cái không tổn, lúc này tự nhiên thông dong rất nhiều, giục ngựa tiến lên.

"Tru Tà Tránh Lui, mau!"

Nguyên Thần mặc dù bị xưng là 'Chân Nhân', liền là bởi vì có thể trước trận diễn pháp, ít nhất cái này trăm người không tới, vẫn là loạn chiến sau tiểu quân trận, căn bản ngăn cản không được.

Mà điểm thứ hai, chính là có thể một niệm sinh chú, cũng chính là một ít cấp thấp pháp thuật có thể làm được thuận phát, ở đấu pháp trong ưu thế không gì sánh kịp.

Đồng thời, cái này còn chỉ là bình thường Nguyên Thần Chân Nhân, Đoàn Ngọc so với bọn họ muốn càng lên một tầng.

Lúc này cố ý giấu dốt, dùng cái bình thường nhất bùa trừ tà.

Nhưng làm hản không nói gì chuyện phát sinh, thì chú sau khi, tầng kia sương mù lập tức dường như bạc tuyết gặp phải liệt nhật giống như, trong nháy mắt nhanh chóng tan rã, hiện ra ẩn náu bên trong mấy con yêu quái, còn có một nhánh rút đi nhân mã bóng lưng.

"Chúng ta có Pháp sư đại nhân giúp đỡ, nhất định có thể thắng lợi, truy kích cho ta!"

Lãnh binh Saburo Murakami cũng là cái có kiến thức, lập tức gào thét, điều động binh lính tiến lên, dùng đao thương công kích Thức Thần.

Xuất Vân quốc trong, một ít nhỏ yếu yếu quý, thường thường có bị võ sĩ 'Chặt đầu' truyền đi, bởi vậy chính quy sĩ tốt đối với yêu quái cũng không phải là vô cùng sợ hãi, ở Đoàn Ngọc xưa tan mây mù sau khi, thì càng là như vậy.

"Tựa như quỷ không phải quỷ, tựa như thần không phải thần, tựa như yêu không phải yêu, tựa như tinh không phải tinh. . . Đây chính là Xuất Vân Thức Thần sao?"

Ở Đoàn Ngọc thi pháp sau khi, từng con từng con có đầu, hai cái lỗ tai biến thành cánh Phi Đầu Man gào thét, từ giữa bầu trời lao xuống.

Đoàn Ngọc con mắt đều không nháy mắt một cái, rút đao một chém.

Quý Thiết vô cùng sắc bén, trực tiếp đem này con Phi Đầu Man một đao chẻ làm hai, rơi trên mặt đất, hóa thành thiêu đốt trang giấy.

Dù cho đã hung uy giảm nhiều, nhưng đao này đối với âm hồn Thần Chi hàng ngũ sát thương lực, như trước là không gì sánh kịp!

Giết Phi Đầu Man sau khi, Quý Thiết dĩ nhiên phát ra ong ong, tiếng như quỷ gào.

Nghe được cái này gào thét Thức Thần đều là sợ hãi không dám lên trước, bị binh lính xưa đuổi xông ra con đường, căn tới lui lại tinh nhuệ đuôi.

Trên sườn núi.

Ngay khi Phi Đầu Man bị Quý Thiết chém giết một khắc đó.

"A!"

Kenshigeru Âm Dương Sư kêu thảm một tiếng, bưng đầu ngã trên mặt đất.

Bình thường Thức Thần như bị chém giết , bất quá là tổn thất một điểm nguyên khí, ngày sau còn có thể cho gọi ra đến.

Nhưng ở vừa nãy trong phút chốc, hẳn lại là cảm ứng được Phi Đầu Man đã chân chính biến mất, bởi vậy mang đến phản phệ , khiến cho cái này Âm Dương Sư đều đau đầu như búa bổ: "Ta Phi Đầu Man! A. . ."

"Kenshigeru đại sư, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

Nhìn thấy bên dưới ngọn núi tình cảnh đó, thủ lĩnh không khỏi mặt trầm như nước.

"Kẻ địch có một cái rất lợi hại pháp sư, đặc biệt hẳn đao có . . ."
Kenshigeru miễn cưỡng từ dưới đất bò dậy, trong mắt lộ ra hung quang:
"Dám hủy diệt ta Thức Thần, hẳn đây là cùng ta Thần xã không chết không thôi!"

Cường đại Thức Thần, giống như tinh xảo vũ khí giống như, có thể một đời truyền cho đời kế tiếp, thậm chí có chút trấn tông chí bảo mùi vị.

Lần này bị Đoàn Ngọc chém chết một cái, làm sao cũng phục sinh không được, đó chính là gốc gác bị chém đứt mấy phần một trong, đổi thành ai cũng đến mắt hồng liều mạng.

"Không được, chúng ta đi mau!"

Lúc này, cái kia thủ lĩnh ngơ ngác phát hiện, Đoàn Ngọc đã mang người, hướng về bọn họ nơi sườn núi bọc đánh mà tới.

"Giết ta Thức Thần, ta muốn bọn họ đều đi chết a. . . Chết rồi linh hồn còn muốn bị trấn áp ở Thần xã tảng đá phía dưới, bị người đâm đập một

trăm năm!"

Kenshigeru gào thét: "Khuyển Quỷ!"

Trước đi vào trong sương mù cực lớn chó mực hiện lên đi ra, dùng làm người sợ hãi ánh mắt nhìn chăm chăm chu vi người, trên người tựa như quanh quần một luồng hắc khí.

"Đi! Cho ta giết người kia!"

Kenshigeru gào thét, một chỉ Đoàn Ngọc.

Chó mực gật gù , hóa thành một vệt sáng, bay nhào xuống núi.

Ở giữa không trung, nó hình thể bỗng nhiên biến hóa, da lông nứt ra, hiện ra máu đỏ tươi thịt, từ bên trong mọc ra mặt khác hai cái đầu đến, đã biến thành chó ba đầu, miệng mở ra, thậm chí khoe miệng đều nứt rơi, lượng lớn sâm bạch hàm răng tụ tập, đủ để khiến bất kỳ một người bình thường sau khi xem liền làm ba ngày ba đêm ác mộng, rơi vào Đoàn Ngọc trước mặt.

"Khuyển Quỷ? Đây là khá mạnh Thức Thần chứ?"

Đoàn Ngọc tốt không chừa chỗ trống mà nhìn cái này con nửa người đều đã biến thành miệng rộng quái vật: "Tuy rằng cùng nghe đồn rằng không tương xứng có chút yếu, không biết có phải là pháp thuật biến dị, nhưng thao túng nó người, khẳng định là con cá lớn!"

Hắn không biết kiếp trước cái này Công Tôn Tiểu Bạch kết cục làm sao, nhưng lần này mục đích hết sức rõ ràng, chính là thừa dịp lần này tập kích, lưu lại đối phương mấy cái có giá trị đầu mực, trở nên gay gắt song phương mâu thuẫn.

"Gào!"

Cái này Khuyển Quỷ bỗng nhiên phát ra một tiếng rít lên, quả thật là chấn động khắp nơi, làm người chấn động cả hồn phách.

Chợt, nó liền hóa thành một đạo bóng đen, hướng về Đoàn Ngọc đập tới.

"Chó chết! Cút!"

Đoàn Ngọc một niệm thành pháp, vài đạo trừ tà, trấn áp loại hình phù lục liền rơi vào Khuyển Quỷ trên người, khiến cho mạnh mẽ từ giữa không trung té rơi xuống mặt đất, lè lưỡi.

Nhân cơ hội này, hần nhanh chân về phía trước, Quỷ Thiết đao chém dọc.

Phốc!

Một luồng đen nhánh dòng máu tung toé, con kia Khuyển Quỷ đầu bị bổ xuống sau khi, thi thể lập tức cấp tốc mục nát lên, phát ra tanh tưởi.

"A!"

Từ trên sườn núi, bỗng nhiên truyền ra một tiếng như sói kêu thảm thiết.

Rõ ràng là cái kia Kenshigeru, ở lợi hại nhất Khuyển Quỷ cũng bị tiêu diệt sau khi, lập tức thất khiếu chảy máu hôn mê bất tỉnh.

"Không cần đi!"

Đoàn Ngọc lười quản cái này tàn phế người, cười to hướng về mấy cái khác đầu mục đuổi tới.

Trong bóng tối âm ảnh lóe lên, lập tức thì có ba cái Ninja nhảy ra phục kích.

"Chết!"

Đoàn Ngọc lại là chẳng thềm cùng bọn họ tính toán, thần cản giết thần, phật chặn giết phật, cắt rau gọt dưa giống như ngăn cản giết xuyên, đi tới cái kia thủ lĩnh trước mặt.

"Các hạ cũng không phải là Xuất Vân quốc người, vì sao phải tham dự vào đi vào?"

Cái kia thủ lĩnh con mắt sáng ngời, nhìn thấy chạy trốn vô vọng sau khi, dĩ nhiên rút đao ở tay, liều chết một lần.

"Là các người trước tiên tập kích chúng ta đội buôn, còn không thấy ngại hỏi?"

Đoàn Ngọc xì cười một tiếng, bàn tay lớn vỗ một cái: "Để mạng lại đi?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Yết Kiến

Sáng sớm.

Nơi đóng quân ở ngoài, bầu không khí vô cùng lo lắng.

Mặc dù đã qua loa quét tước một lần, nhưng bị máu thấm thấu thổ địa liền không có biện pháp nào, tỏa ra một luồng làm người không thích mùi.

Thương bệnh doanh bên trong, chỉ có mấy cái y sư luống cuống tay chân thực hiện châm cứu thi thuốc, bởi vì người bị thương quá nhiều, căn bản chụp không chú ý được đến.

Mặt khác một bên, đêm qua người chết trận thi thể đã đơn độc thanh lý qua, Nagano Akira cố ý mời tăng lữ lại đây siêu độ, tụng xong kinh sau khi, Công Tôn Tiểu Bạch nâng lên cây đuốc, tự mình vì bọn họ tiến hành hỏa táng, sau đó tro xương đem bị thu nạp lên, cùng nhau mang về Đông Trần an táng.

Cái này đã là đãi ngộ tốt nhất, nếu là ở trên biển tử vong, không có điều kiện hỏa táng, vậy cũng chỉ có thể cử hành hải táng, cũng chính là đem thi thể trực tiếp đẩy vào biển rộng.

Có lẽ, đối với thủy thủ mà nói, đó mới là nơi trở về của bọn họ.

Trở lại chủ doanh sau khi, Công Tôn Tiểu Bạch lấy tay phù trán, uể oải phi thường.

Chu quản sự đi theo sau lưng hắn, nhìn ngó Đoàn Ngọc, muốn nói lại thôi.

"Nói đi. . . Đoàn chân nhân cũng không phải là người ngoài!" Công Tôn Tiểu Bạch cười khổ một tiếng.

"Vâng, thiếu chủ, tổn thất đã kiểm kê đi ra, thủ vệ chết trận ba mươi bảy người, trọng thương hai mươi sáu người, còn lại hầu như người người mang thương. . . A Đại chết trận, A Tam trọng thương, A Nhị đúng là vết thương nhẹ, có thể tiếp tục bảo hộ Vệ công tử. . ."

Chu quản sự nhẹ giọng bẩm báo.

"Trong một đêm, ta tổn thất hầu như quá nửa a. . ." Công Tôn Tiểu Bạch thở thật dài một tiếng.

Những hộ vệ này đều là tinh nhuệ, đặc biệt còn đáp lên một cái tông sư, khiến cho hắn đối với cái kia người giết dây quả thật là nghiêng răng nghiêng lợi: "Kẻ địch đây?"

"Kẻ địch tổn thất không so với chúng ta thiếu, bất quá bọn họ ngoại vi thuê đều là Ronin cùng Ninja, chân chính tinh nhuệ rất khó tù binh, đồng thời vô cùng dũng mãnh thiện chiến, chỉ sợ là một cái nào đó nhà phiên chủ sức mạnh bí mật."

"Đáng ghét, đến tột cùng là ai?"

Công Tôn Tiểu Bạch mạnh mẽ một quyền nện ở trên bàn tay.

"Đêm qua, Đoàn chân nhân đại phát thần uy, nắm lấy Kenshigeru, là lệ thuộc Tây quốc Harekawa Thần xã Âm Dương Sư. . . Mà tập kích võ sĩ bên trong, cũng có xuất từ Yagyu Shinkage-ryu Kiếm Hào. .. Còn cái kia thủ lĩnh, tuy rằng hắn còn chưa từng mở miệng, nhưng đã bị Nagano đại nhân mang theo Lam chi sơn Thiên Thủ các chặt chẽ trông giữ. . ."

Chu quân sự khom người lại: "Thiếu chủ, này thực không phải chỗ ở lâu a."

"Tây quốc?" Công Tôn Tiểu Bạch ngần ra: "Nhà Fujiwara sao?"

Xuất Vân quốc có hai châu nơi, nhà Fujiwara chính là đã từng là Tây quốc quân lĩnh, nói cách khác, chính là một châu Minh chủ.

Mà Taira thị nắm giữ Đông quốc lực lượng, ở chỗ này lôi kéo đến lượng lớn ngoại viện, trong lịch sử trải qua ba lần hợp chiến mới đánh bại nhà Fujiwara, rốt cục trở thành nhiếp chính.

Chỉ là Fujiwara thị thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ, tuy bại chưa suy, ngay lúc đó nhiếp chính quân cũng là một bở hơi tai, dưới sự bất đắc dĩ, mới bảo lưu nhà Fujiwara gia danh cùng đất phong, chỉ gọt đi một quận làm cái này trừng phạt.

Đến đây, hai nhà cừu hận càng sâu, tuy rằng nhà Fujiwara ở bề ngoài thần phục, nhưng giờ nào khắc nào cũng đang nghĩ làm sao lật đổ Taira thị thống trị.

"Nước này nội chiến sắp tới, đối với chúng ta thương nhân cực kỳ bất lợi a, vẫn là đi mau là hơn!" Chu quân sự nghiêm túc khuyên.

"Phải! phải muốn đi mau, chỉ là những thứ này vật tư nhất định phải ra tay a!" Công Tôn Tiểu Bạch gật đầu nói: "Nếu không thì, chúng ta lần này đi buôn nhưng là mất hết vốn liếng."

"Công tử!"

Lúc này, bên ngoài thủ vệ A Nhị đi vào, hạ thấp người nói: "Thiên Thủ các đến sứ, Nhiếp chính đại nhân nghe nói chúng ta đêm qua bị tập kích, vô cùng thân thiết, lệnh chúng ta lập tức yết kiến!"

Dừng một chút, nói tiếp: "Ngoài ra. . . Sứ giả nghe nói đêm qua có một cái pháp sư đánh bại Harekawa Thần xã Kenshigeru Chuan, đặc thỉnh cùng nhau!"

"Cũng tốt, rất sớm quyết định, chúng ta sớm ngày đường về!" Công Tôn Tiểu Bạch gật gù, nhìn hướng về Đoàn Ngọc: "Chân Nhân ý như thế nào?"

"Một quốc gia nhiếp chính anh tũ, ta đương nhiên cũng muốn gặp thấy."

Đoàn Ngọc nở nụ cười, cùng Công Tôn Tiểu Bạch đi ra ngoài, ngồi ngựa đi tới kinh đô phụ cận Lam chi sơn.

Cái này Thiên Thủ các xây dựa lưng vào núi, dễ thủ khó công đến cực điểm, đồng thời có một loại nghiêm túc uy nghiêm tồn tại , khiến cho Đoàn Ngọc trong lòng rung mình.

Ngay sau đó bị rất nhiều võ sĩ chen chúc, từ phía ngoài xa nhất vòng thứ ba tiến vào, lại trải qua vòng thứ hai cùng Honmaru cửa lớn, những thứ này đều là cùng tầng ngoài ngăn cách cơ chế, có thể bảo đảm địch nhân không cách nào một thoáng nhảy vào vùng đất trung tâm.

Đi tới Honmaru tầng cao nhất sau khi, trên mặt đất bày ra đen nhánh tấm ván gỗ, vô cùng bóng loáng, hiển nhiên thường thường thanh khiết, đặc biệt người đi ở phía trên, sẽ phát ra thanh âm chói tai, cũng là một loại cảnh báo phương tiện.

"Đông Trần Công Tôn Tiểu Bạch, bái kiến Nhiếp chính đại nhân!"

Đi tới nội sảnh sau khi, Công Tôn Tiểu Bạch hạ thấp người làm vì lễ, ngồi quỳ chân hai bên tiểu tính kéo ra cửa gỗ, hiện ra một người đến.

Người này đại khái năm mươi, sáu mươi tuổi, trên mặt nếp nhăn liên tiếp, một đôi mắt lại rất có tinh thần, đầu đội đỉnh đầu đen nhánh ưỡn thẳng mũ, ăn mặc thuần trắng áo choàng, ngồi xếp bằng chủ vị, cầm trong tay một thanh quạt giấy.

Cho Đoàn Ngọc cảm giác, thật giống như một cái lão lang! Mặc dù đã mất đi lúc còn trẻ vũ dũng cùng lợi trảo, lại trở nên càng thêm giáo hoạt hung tàn!

'Nếu ta lúc này ám sát hắn, có sáu phần mười chắc chắn, chỉ là khẳng định trốn không ra!'

Đoàn Ngọc cùng sau lưng Công Tôn Tiểu Bạch, âm thầm đánh giá chu vi.

Ở cái này vị Taira thị gia trưởng, Xuất Vân nhiếp chính Heigensei xuất hiện sau khi, chu vi nhất thời nhiều hơn một chút cường giả khí tức.

Nhưng điều này cũng vô cùng bình thường, dù sao cũng là hai quận chi chủ, nhiếp chính hai châu một đời cường nhân, nhất định có thể thu nạp không ít cao thủ.

"Đông Trần Công Tôn gia luôn luôn cùng bốn gia giao hảo, đêm qua việc, thật là khiến người lo lắng a!"

Heigensei tiếng nói phảng phất cố ý năm đỉnh giống như, làm người nghe liền không rét mà run, hầu như muốn nổi da gà: "Lão phu lo lắng hết lòng, làm vì quốc quân yên ổn thiên hạ, nhưng dù sao có như vậy một đám người lòng mang ý đồ xấu, ai. . ."

"Nhiếp chính đại nhân oai hùng anh phát, thủ hạ cũng tất cả đều hồ lang chi bí, chỉ cần hơi thêm chinh huấn, tất có thể bình định thiên hạ!" Công tử Tiểu Bạch đầy mặt mang cười: "Lần này bốn gia mang đến đầu mâu năm ngàn viên, đao kiếm một ngàn chuôi, áo giáp một trăm cụ, giáp

da năm trăm cù. . . Ngoài ra còn có cung nỏ hai mươi cù, là bản thân lén lút đưa cho Nhiếp chính đại nhân lễ vật!"

Ngồi nghe Đoàn Ngọc khóe mắt giật một cái, biết cái này Công Tôn Tiểu Bạch cũng là mạo không ít nguy hiểm.

Nếu là lớn như vậy một nhóm hàng hóa ở Đông Trần cảnh nội bị thanh tra tịch thu, e sợ sẽ gây họa tới toàn bộ Công Tôn gia tộc.

"Những chuyện nhỏ nhặt này, giao cho Nagano chính là. . ." Heigensei ha ha cười vài tiếng, vừa nhìn về phía Đoàn Ngọc: "Ta nghe nói thủ hạ người có một pháp sư, dĩ nhiên đánh bại Kenshigeru Chuan?"

"Vâng! Vị này chính là đến từ đại lục Đoàn Ngọc chân nhân!"

Công Tôn Tiểu Bạch vội vã đi qua một bên.

"Chân Nhân? !" Heigensei cười đến càng thêm hòa ái: "Ta nghe nói đạo nhân chỉ có tu luyện đến Nguyên Thần, mới có thể xưng một tiếng Chân Nhân, người thực là không tồi, có thể có ý xuất sĩ bốn gia? Nếu người đồng ý, ta có thể cho người làm vì võ sĩ, cũng trao tặng người một ngàn thạch an cư!"

Võ sĩ, ở Xuất Vân quốc trong, chính là quý tộc cất bước.

Mà một ngàn thạch an cư, nhưng là thực bìa một ngàn mẫu, tuy rằng không phải quá nhiều, nhưng thế tập không thế, chỉ cần con cháu không phải đặc biệt bất hiếu, liền rất khó mất đi.

Thậm chí, dù cho Taira thị chính quyền rơi đài, cũng nhiều nhất giảm phong.

Lúc này, toàn bộ xã hội đối với võ sĩ quan niệm đều là loại kia 'Trời sinh quý loại' tư duy, đối với mất đất võ sĩ cũng là vô cùng đồng tình, đồng

thời chống đỡ bọn họ phần đầu, một lần nữa thu hồi gia danh cùng đất phong.

Nói cách khác, chỉ muốn trở thành thế tập võ sĩ, liền hoàn toàn dung nhập đến Xuất Vân quốc cái này hệ thống, từ nay về sau thế khanh thế lộc, ít nhất có thể duy trì mấy trăm năm!

Không biết bao nhiêu Ronin phần đầu đến chết, đều không cầu được cái này.

"Đa tạ ưu ái, chỉ là bản thân vô ý xuất sĩ!"

Đoàn Ngọc khẽ cười một tiếng, xúc động từ chối.

Trong sân bầu không khí một thoáng nghiêm nghị, chỉ có Heigensei quạt giấy đánh bàn tay âm thanh vang lên: "Vô ý xuất sĩ sao? Cũng được. . . Nhưng người thân là pháp sư, có hàng ma trừ yêu chức trách chứ? Ta chỗ này vừa vặn có một ít chuyện cần giao cho người, chỉ cần người hoàn thành, ta sẽ cho người đầy đủ thù lao!"

"Nguyện vì Nhiếp chính đại nhân ra sức!" Đoàn Ngọc lần này không có gắng chống đối, khiến cho vẫn nhắc theo tâm Công Tôn Tiểu Bạch rất cục thờ dài một hơi.

...

Kết thúc yết kiến, đi ra Thiên Thủ các sau khi, Công Tôn Tiểu Bạch trên mặt nổi lên vẻ ưu lo: "Nhiếp chính đại nhân thái độ, thật là làm người có chút nắm bắt đoán không được. . ."

"Không sai, tuy rằng cơ bản trên khẳng định vụ giao dịch này, nhưng để người cùng thủ hạ giao tiếp, e sợ muốn tiêu hao không ít thời gian!" Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Ta vừa vặn tiếp chút pháp sư, kiếm chút tiền lẻ!"

"Bình nhiếp chính thủ hạ năng nhân dị sĩ đông đảo, liền bọn họ đều giải quyết không được rồi yêu ma, khẳng định không phải chuyện nhỏ, Chân Nhân cẩn thận!" Công Tôn Tiểu Bạch nghiêm túc căn dặn.

"Người yên tâm, ta biết được nặng nhẹ!"

Nghĩ đến lần này phát xuống mục tiêu, Đoàn Ngọc đã nghĩ cười gằn: "Mệnh ta đi thảo phạt Nha Thiên Cầu?"

Ở Xuất Vân quốc trong, cỡ này yêu ma mạnh mẽ, đã cùng thần linh không khác, hoàn toàn có thể thu được sắc phong, nhận được bách tính đền nhang.

Nếu theo đại lục côi âm Thần đạo để tính, Thần cấp hầu như đã đến ngũ phẩm!

Đổi thành cái khác một cái Nguyên Thần Chân Nhân đến, nói không chắc trái lại là đưa món ăn.

Dù cho Đoàn Ngọc thủ đoạn cao siêu, có thể thu thập hết này yêu ma, nhưng hẳn cũng không phải hai mắt tối mũi mới, biết cái này Nha Thiên Cầu mặc dù là yêu ma, lại cùng Xuất Vân vương thất vô cùng mật thiết.

Như chính mình thật sự trăm yêu trừ ma, không thể nghi ngờ chính là ác Xuất Vân vương thất.

Nhiếp chính đại nhân cái này một tay phiên vân phúc vũ, sớm hạn chế trận doanh thủ đoạn, đúng là chơi đến phi thường thành thực.

"Chỉ là đáng tiếc. . . Dùng sai đối tượng, ta cũng không phải vẫn do người vô duyên xoa dịu người!" Đoàn Ngọc cười gằn không ngớt.

Có lẽ ở Xuất Vân quốc, ít nhất là Đông quốc trong, nhiếp chính quyền uy không gì sánh kịp, nếu là mệnh lệnh một cái nào đó gia chủ mỗ bụng, đối phương đều không thể không thi hành theo.

Dù cho hẳn không thi hành theo, dưới đây cũng có một đám gia lão võ sĩ buộc hẳn như vậy.

Nhưng bậc này quyền lực, đối với Đoàn Ngọc mà nói không có chút ý nghĩa nào.

Dù là Khánh quốc quốc quân ra lệnh, cũng không có hiệu, đừng càng không nói đến cái này Xuất Vân quốc!

Tu luyện người, hoặc là nói Nguyên Thần Chân Nhân, nếu là không có điểm ấy nhẹ công khanh, ngạo vương hầu khí độ, lại làm sao có khả năng có thành tựu như thế này?

"Người phải cẩn trọng chứ không được bất cẩn, cái này Xuất Vân quốc trong, cũng là ngọa hổ tàng long a. . ." Công Tôn Tiểu Bạch hảo ý nhắc nhở.

"Cái này ta biết. . ."

Đoàn Ngọc nhìn ngó phương hướng, lại là nở nụ cười: "Ta còn muốn đi kinh đô một chuyến, liền không cùng công tử cùng về nơi đóng quân."

"Ồ? Không biết Đoàn chân nhân muốn hướng về nơi nào?" Kể từ sau đêm qua, Công Tôn Tiểu Bạch xưng hô cung kính trình độ lại lên một tầng, hiển nhiên càng thêm biết được hai bên chênh lệch.

"Cũng không có cái gì, đi tìm một cái đúc đao sư mà thôi. . ."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Đúc Dao Sư

Musashi Mamoru chính là hưởng dự Xuất Vân quốc đúc dao danh sư.

Nghe đồn thứ bảy tuổi thời điểm, một lần du lịch bên trong đi nhằm vào thâm sơn, bị Dao Quỷ thu dưỡng, truyền thụ đúc dao bí thuật, hai mươi tuổi đại thành xuống núi, rèn đúc danh nhận phong lợi vô cùng, chính là rất nhiều võ sĩ Kiếm Hào tha thiết ước mơ chí bảo.

Vị kia nương nhờ vào Taira thị đúc dao sư đã từng không phục, tới cửa khiêu chiến, bị Musashi Mamoru tiện tay rèn đúc một thanh 'Vô phong' chém liên tục trên tay tám đại danh nhận, xấu hổ mà đi, từ đây chuyên tâm nghiên cứu, rèn đúc tài nghệ trái lại đã tốt muốn tốt hơn, chỉ là đối với Musashi Mamoru càng thêm cung kính, lấy 'Sư Tượng' xưng.

Vị này Musashi Mamoru ngay khi sống ở kinh đô ở lại, nơi ở ở vào một mảnh rừng trúc bên trong.

Đoàn Ngọc giục ngựa tới chỗ này, chợt cảm thấy có chút hoang vu vắng vẻ.

Chu vi võ sĩ Ronin xuất hiện tần suất cũng xa cao hơn nhiều nơi khác, khiến cái khác bình dân, hạ dân tránh không kịp.

Dù cho là nhất áo rách quần manh, bụng ăn không no Ronin, trên người bọn họ cũng nhất định sẽ có một thanh phong lợi vô cùng thái đao.

Ronin như vậy, thế khanh thế lộc võ sĩ đối với danh đao khát cầu liền càng không cần nhiều lời.

Là lấy ở Musashi Mamoru trụ sở ở ngoài, thường thường có thể nhìn thấy ăn mặc hoa lệ võ sĩ ra vào, thậm chí vì thế quỳ thẳng khăn cầu người.

'Cái này Musashi Mamoru nếu không là Tu hành giả, những thứ này võ sĩ có thể cung kính như thế? Sớm đã bị chém chết!'

Rừng trúc rất lớn, trong đó gieo chính là một loại tre xanh, thanh bích như ngọc, cất bước tại ở giữa đường đá bên trên, chợt cảm thấy ý tịch mạch phá vào mặt , khiến cho người hầu như có bông bênh xuất trần cảm giác.

Đi ra rừng trúc sau khi, liền thấy được một cái đình viện, đá xanh làm nền, ngoại vi trồng một vòng trúc ly, trong viện có một cái bể nước, nước chảy cầu nhỏ, ống trúc lộ uy thình thoảng rơi xuống, phát ra 'Đùng' một tiếng vang giòn.

Cái này trước kia là vì trúc xuất chim muông tác dụng, nhưng nghe tới lại như chuông sớm trống chiều, rất có thiên ý.

Ở ngoài sân, đứng thẳng vài tên võ sĩ cùng tay nâng tờ lụa, lư hương các loại lễ vật thương nhân, không nghi ngờ chút nào bị cự tuyệt ở ngoài cửa.

Chỉ là bọn hăn kiên trì rất tốt, liền như thế vẫn chờ chờ đợi.

"Người tới là người phương nào?"

Đoàn Ngọc đi lên trước vài bước, liền nhìn thấy hai cái canh gác cửa võ sĩ, mắt lạnh lẽo miết đến, lớn tiếng quát hỏi.

"Đông Trần bán đạo, để Musashi Mamoru đi ra thấy ta!" Đoàn Ngọc chỉ cười cười, khẩu khí lại lớn đến mức dọa người.

Cái kia hai cái võ sĩ vừa nghe, nhất thời giận dữ, lên trước một bước, tay dè chuôi đao.

Chu vi người bái phỏng vội vã tránh ra, chỉ lo tai vạ tới cá trong chậu.

Vừa nãy Đoàn Ngọc lời nói vô đáng, đã có thể coi là 'Vô lễ', có thể chém giết!

"Thực sự là. . . Người không biết không sợ a!"

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, thân tay đè lại Quỷ Thiết chi chuôi, một tia sát khí tản ra.

Cái kia hai cái võ sĩ bước chân bỗng nhiên dừng lại, cái trán thậm chí hiện ra một tia mồ hôi lạnh, nhạy cảm trực giác nhường bọn họ trước mắt một trận mơ hồ, phảng phất trước mặt cái này thanh tú thiếu niên ở trong nháy mắt hóa thành ác quỷ.

Không thể đi tới!

Lại tiến lên một bước liền sẽ chết!

Trái phải canh cửa người đã cả người run rẩy run, tay cầm chuôi đao, lại hoàn toàn không dám rút đao ra khỏi vỏ.

'Chuyện này. . . Cái này là kinh khủng cỡ nào? Người đàn ông này lẽ nào là quỷ thần sao?'

Hắn cũng không phải là không có trải qua chiến trường võ sĩ, thậm chí còn ở Musashi Mamoru đại sư giáo dục dưới học tập binh pháp, dù cho đối mặt với một cái Kiếm Hào cũng có thể văng lai mười mấy cái hiệp.

Nhưng lúc này, hắn lại cảm giác mình phảng phất trở lại lần thứ nhất sơ ra chiến trường thời điểm, thậm chí xấu hổ bắt đầu rồi 'Võ giả chấn động'.

"Hai vị là đang chờ ta trước tiên rút đao sao?"

Đoàn Ngọc nhìn tình cảnh này, trầm tĩnh nói, Quỷ Thiết âm âm ra khỏi vỏ.

Ong ong!

Loại kia giống như phong ấn trăm nghìn năm khát máu ác quỷ ra lò gào thét, nhất thời làm hai cái này võ sĩ trong lòng càng ngày càng lẫm liệt, thân thể phảng phất bị đông lại như thế, một thoáng đều không thể động đậy.

Trái phải canh cửa người tuyệt vọng nhìn đối phương giơ đao lên, khe khẽ chém một cái! Lại hồi phục đao màu đen trong vỏ.

"A!"

Hai người bọn họ lúc này mới tỉnh giấc chiêm bao, phát hiện mình đã vô cùng chật vật ngồi dưới đất, mồ hôi tuôn như nước.

Ở bên cạnh bọn họ, một cái cây trúc bị chém một đoạn đi xuống, nhẹ nhàng phiêu rơi xuống mặt đất.

Người chung quanh lại là kỳ quái nhìn tình cảnh này.

Bọn họ căn bản không hiểu, tại sao hai cái này võ sĩ lên trước một bước sau liền không nhúc nhích, mà thiếu niên kia chỉ là rút đao chém trúc, dĩ nhiên liền đem bọn họ sợ đến xụi lơ trên đất.

Đoàn Ngọc lúc này đối với sát khí chường khổng, đã đến một loại vô cùng kỳ diệu cảnh giới, chỉ nhắm vào hai cái này võ sĩ, người chung quanh lại là không hề có cảm giác.

"Cầm cho Musashi Mamoru xem đi!"

Đoàn Ngọc nhặt lên cành trúc, giao cho canh cửa trong tay.

" Vâng!"

Một người nhanh chóng gật đầu, hầu như không dám nhìn cái này Ma thần như thế nam tử bóng người, bước nhanh tiến vào trong nhà.

Đùng!

Không đến bao lâu, từ trong nhà liền phát ra mấy tiếng nổ, phảng phất một người đánh bay gia cụ, lại ngã xuống đất.

Sau đó, bên ngoài chờ đợi những thứ này võ sĩ, liền trợn mắt ngoác mồm mà nhìn Musashi Mamoru đại nhân cầm trong tay một đoạn cành trúc, bước nhanh đuổi ra, trên chân thậm chí rơi mất một cái guốc gỗ!

"Đây thật sự là. . . Đây thật sự là. . ."

Hắn đại khái chừng bốn mươi tuổi, lồi thối lệch thếch, có một vòng râu, lúc này nhìn Đoàn Ngọc bên hông Quỷ Thiết, quả thực là nhìn chăm chăm không chớp mắt.

"Làm sao? Chẳng lẽ đây chính là người đạo đãi khách sao?" Đoàn Ngọc chỉ cười cười, đánh gãy này đại sư si mê vẻ mặt.

"Vạn phần xin lỗi!"

Musashi Mamoru tỉnh giấc chiêm bao, một cái chín mười độ nghiêng mình: "Quý khách đến, mời vào hàn xá dâng trà!"

Nhất thời ở nhãn cầu rơi mất một chỗ bàng quan bên trong, một mực cung kính mà đem Đoàn Ngọc mời vào trong phòng.

"Các người, lập tức canh gác bên ngoài, không cho phép bất luận người nào đi vào!"

Musashi Mamoru đem những người khác đều đuổi đi, chợt long trọng ngồi quỳ chân, hai tay cũng quỳ: "Xin hỏi các hạ trong tay nắm giữ, nhưng là Quỷ Thiết?"

"Chính là! Người muốn nhìn một chút sao?"

Đoàn Ngọc cúi xuống vỏ đao, đưa tới.

"Không dám!"

Musashi Mamoru sợ đến lùi về sau mấy cái đầu gối: "Vật này Sư Tượng đã từng nói, ủa có Quỷ Thần chi lực, như cũng không đủ ý niệm đem khuất phục, liền sẽ biến thành đao nô lệ!"

Dừng một chút, lại là hành lễ: "Các hạ nếu là đao này chủ nhân, cái kia có biết Sư Tượng hiện tại làm sao?"

"Ta tên Đoàn Ngọc, từ hải ngoại Đông Trần quốc mà đến , lệnh sư Sasebou sao. . ."

Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, đem một ít nghe đồn nói thẳng ra.

"Thì ra là như vậy. . ."

Musashi Mamoru nghe xong, thật lâu không nói, rốt cục gật đầu: "Sư phụ đúc thành đao này sau khi, vẫn tâm thần không yên, hóa ra là vì đi đại lục thử đao, hay là còn có ý huyết tể . . . Xin mời quý khách chờ, ta đi dâng trà!"

Nói xong sau khi, tự mình đi ra ngoài, bưng bát trà đi vào.

Đây là tốt nhất Thanh Hoa Từ cốc nhỏ, vẫn là Khánh quốc hình chế , khiến cho Đoàn Ngọc nhìn không khỏi trong bóng tối gật đầu, biết cái này Musashi Mamoru quả nhiên hào phú.

Mà Đoàn Ngọc vừa nhàn nhã thưởng thức trà, vừa cũng đem người này gốc gác nhìn ra thấy không sai biệt lắm, với hẳn như thế đều là pháp võ kiêm tu , bất quá pháp thuật chỉ có Vô Lậu đạo thể tăng thứ, võ công cũng bất quá tông sư.

Thả ở bên ngoài, đã vô cùng ghê gớm.

Mà Musashi Mamoru hiển nhiên cũng biết Đoàn Ngọc sâu không lường được, không nói tu vị làm sao, ít nhất có thể khuất phục Quỷ Thiết, hẳn liền tuyệt đối không làm được điểm ấy, không khỏi lại là hỏi: "Không biết các hạ đến đây, để làm gì?"

"Chủ yếu vẫn là vì chuôi này Quỷ Thiết mà đến!"

Đoàn Ngọc không chút khách khí một rút đao, cắm ở sàn nhà bên trên.

"Tê. . ."

Không có gì bất ngờ xảy ra, Musashi Mamoru ánh mắt vừa là sợ hãi, lại hóa thành hướng thánh giống như biểu hiện, pha tạp vào khát vọng.

Cảm giác kia, quả thực lại như trong sa mạc sắp chết khát lão sâu rượu chột thấy rỗng rã một vại đẹp nhưỡng, hay hoặc là một cái thị sắc như mạng sắc bên trong ác quỷ nhìn thấy tuyệt thế mỹ nữ như vậy, há to mồm, nước miếng đều muốn chảy xuống.

Hắn tiến đến, con mắt dựa vào đến lưỡi đao bên trên, hận không thể nhìn rõ ràng phía trên mỗi một tắc bát vân cơ, đầy đủ qua sau một nén nhang, lại là liên tục hít khí lạnh: "Tê. . . Đao này nguyên lai Sư Tượng chỉ là hoàn thành một cái đao phôi, sau đó lại trải qua rất nhiều cường giả huyết nhục nguyên thần khai phong, lại càng không biết làm sao, thu nạp một luồng Hung lệ chi khí, cùng thân đao hoàn mỹ dung hợp. . . Có thể nhìn thấy xinh đẹp như vậy sự vật, quả thực chết đều vô hám. . ."

Musashi Mamoru hầu như muốn nước mắt chảy xuống, xoa xoa hai mắt: "Các hạ tìm ta nguyên nhân, ta cũng rõ ràng. . . Đao này nguyên vốn đã đại thành, chỉ là lại bị đến một luồng cực mạnh thương tổn , khiến cho hung sát khí không thể hoàn mỹ kích phát!"

"Không sai, đúng là như thế!" Đoàn Ngọc gật đầu: "Người có thể có cái gì bổ cứu biện pháp?"

"Sư Tượng năng lực vượt xa ta. . ." Musashi Mamoru nói: "Ta hầu như không thể ra sức , bất quá đao này đã có chính mình sinh mệnh, chỉ cần người vâng theo nó khát cầu, phải là cũng có thể chậm rãi trở lại bình thường. . ."

"Đao khát cầu. . ." Đoàn Ngọc ánh mắt ngưng lại, rất hiển nhiên chính là muốn giết lượng lớn cao thủ huyết tể: "Không có biện pháp khác sao?"

"Đây là biện pháp duy nhất! Đúng là ta chỗ này còn có một bức trận đồ, là Sư Tượng lưu lại, có người nói cùng Quỷ Thiết có quan hệ, có lẽ đối với đại nhân có trợ giúp? Chỉ là ta cần thật tốt kiểm tra xuống cái này Quỷ Thiết. . ."

Musashi Mamoru nhìn chăm chăm Quỷ Thiết, nuốt vào miệng vang dội nước miếng.

"Người là nói. . . Để ta đem Quỷ Thiết ở lại chỗ này?" Đoàn Ngọc trên mặt tựa như cười mà không phải cười, lại vận dụng Đạo môn Thanh Tâm chú, đột nhiên hét một tiếng.

"A!"

Musashi Mamoru ngã xuống đất, nỗ lực dời mắt đi, không dám nhìn nữa: "Đao này. . . Quá nguy hiểm, tâm thần của ta đều suýt chút nữa bị nó nuốt lấy?"

E sợ ở đáy lòng hẳn, đã có một ý nghĩ, cái kia chính là nếu có thể nắm giữ này cực đoan mỹ lệ đồ vật, dù cho sau một khắc trở thành đao nô, hoặc là chết rồi, cũng là không tiếc đi.

Sặc!

Đoàn Ngọc thu đao vào vỏ, Musashi Mamoru rốt cục tỉnh táo lại, nhưng trên mặt liền nổi lên vẻ uể oải.

"Cùng ta nói một chút, Sasebou người này đi!" Đoàn Ngọc giả vờ không biết, giọng lên chén trà, nhẹ giọng hỏi.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Chiến Binh Hoang Dã

"Sasebou Sư Tượng?"

Musashi Mamoru nghiêm mặt mà ngồi, nhìn chén trà tăng lên đến thoáng cái lượn lơ sương trắng, rơi vào trầm tư.

"Sư Tượng cũng không thể đơn thuần nói là người tốt hay là người xấu, chỉ là vô cùng cố chấp, hãn nhận định chuyện, dù cho 1,000 người đều nói không đúng, cũng sẽ kiên định mà đem hoàn thành!"

"Căn cứ Sư Tượng từng nói, chúng ta mạch này bắt nguồn từ đại lục, mà hãn ở ba mươi tuổi thời điểm, cũng đã ở tu vị cùng luyện khí thuật trên, đều vượt qua Tề Dao Trai đại nhân. . ."

"Bản môn luyện khí thuật bác đại tinh thâm , nhưng đáng tiếc truyền tới Xuất Vân quốc sau liền dật tán hơn nửa, Sư Tượng vẫn có cái nguyện vọng, chính là đi đại lục, đem truyền thừa thu thập đủ, hãn si mê với luyện khí, đặc biệt trong đó huyết tế Luyện khí chi pháp, dần dần, liền làm vì thế tục không cho. . ."

Huyết Tế chi pháp, vốn là thiên hướng ma đạo, vô cùng hung tà tàn nhẫn.

Có lúc vì luyện chế một thanh Ma khí, thậm chí cần tàn nhẫn sát hại mười người mấy chục người, thỏa thỏa phá hư yên ổn hài hòa.

Đoàn Ngọc nghe xong, trong lòng lại là ở trong tối nghĩ, tám thành cái này Tề Dao Trai một mạch chính là đại lục Đạo môn bên trong bại hoại, bị

định thành tà ma ngoại đạo, bằng không cũng sẽ không bị chèn ép đến trần trọc hải ngoại.

Musashi Mamoru vẫn lại tiếp tục: "Sư phụ kỳ thực bản tính cũng không xấu, chỉ là vì theo đuổi tâm nguyện. . . Sau đó hẳn gặp phải ta, liền đem truyền thừa tất cả giao cho ta, lại chế tạo ra Quỷ Thiết đao phôi, liền việc nghĩa chẳng từ nan leo lên đi đại lục thuyền. . ."

"Thì ra là như vậy. . ." Đoàn Ngọc nghe được gật đầu liên tục: "Như vậy lời người nói để lại cái kia bức trận đồ, đến cùng để làm gì?"

"Vật này chính là Sư Tượng để lại, có người nói là một cái tế tự đại trận, có lẽ có thể đối với các hạ có giúp ích!"

Musashi Mamoru gật gù, đi đến phòng riêng, không đến bao lâu liền nâng một cái hộp đi ra, chậm rãi mở ra: "Mời xem!"

Ở một tấm không biết tên màu trắng da thú trên, dùng đỏ thắm đường nét miêu tả ra rất nhiều hoa văn, tầng tầng lớp lớp, hết sức phức tạp.

Nhưng Đoàn Ngọc tầm mắt cao siêu, lại là nhận ra mấy chỗ, ở Quỷ Thiết bên trên có thể tìm được vết tích.

"Tế tự đại trận? Thì ra là như vậy. . ."

Hắn kiểm tra một phen sau khi, trong lòng thì có tính toán: "Nếu như có thể hiểu rõ cái này, chất lượng không được số lượng bù , ngược lại cũng là một cái biện pháp!"

Tuy rằng Quỷ Thiết nhu cầu chính là phẩm chất cao huyết nhục cùng Nguyên Thần, nhưng Đoàn Ngọc lại không muốn trở thành giới tu hành đại ma đầu, lập tức liền đem chủ ý đánh tới phía trên đại dương.

Dù sao, bất luận cái gì cá kình thể lượng, đối với đại lục mà nói đều là không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như có thể trao cái một cái hai cái tiến hành huyết tể, dù là chuyển hóa sẽ tổn thất rất nhiều, phải là cũng không so mấy cái Nguyên Thần chênh lệch.

Nhận lấy bản vẽ sau khi, Đoàn Ngọc phi thường hài lòng, nhìn Musashi Mamoru, bỗng nhiên giật mình: "Musashi Mamoru, người có thể nguyện xuất sĩ tại nhà ta? Tuy rằng ta hiện tại vẫn không có biết làm, nhưng ta có thể bảo đảm, tại tương lai cho người ít nhất một ngàn thạch an cư! Ngoài ra, Quý Thiết cũng có thể để cho người thường xuyên quan sát học tập. . ."

Đối với một cái lãnh địa mà nói, thợ rèn, thợ may, y sư các loại sinh hoạt chức nghiệp cũng ít không được, nếu như có thể quai trở lại một cái rèn đúc đại sư, chẳng phải là đại thiện? Còn có thể dạy dỗ không ít đồ đệ.

Đoàn Ngọc không biết chính là, sớm đã có qua phiên chủ xin mời Musashi Mamoru xuất sĩ, mở giá đều là năm ngàn thạch cất bước! Lại bị cự tuyệt.

"Xuất sĩ?"

Musashi Mamoru ánh mắt ngưng lại, nhìn Quý Thiết, đột nhiên cảm thấy một cái, đập đầu xuống đất: "Như đại nhân còn nguyện ý vì ta hoàn thành một chuyện, ta liền thề chết theo đại nhân!"

"Chuyện gì, nói đi!"

Đoàn Ngọc ngồi nghiêm chỉnh, biết sẽ không như thế đơn giản.

Quý Thiết chỉ là cái nước cờ đầu, nếu muốn chân chính thu phục nhân tài như vậy, cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Ha. . ." Musashi Mamoru không có ngắc đầu, lấy trầm thấp nhưng rõ ràng thanh âm nói: "Xin mời đại nhân vì ta chặt đầu Fujiwara Masakiyo thủ cấp đi!"

"Fujiwara Masakiyo? Đường đại nhà Fujiwara gia chủ, người cùng hãn có cừu oán?"

Đoàn Ngọc khóe miệng nổi lên một tia ý vị không rõ nụ cười.

"Chính là!" Musashi Mamoru lần thứ hai lấy đầu cướp.

Dù cho hãn là nghe tên Xuất Vân đức đao sư, cũng là Tu hành giả, nhưng đối với cỡ này một quận chi chủ, vẫn có như châu chấu đá xe.

Bởi vậy, chỉ có thể đem cừu hận chôn thật sâu ở đáy lòng.

Chỉ là, càng là vui lấp, liền càng là ghi lòng tạc dạ, khó có thể quên.

"Ta rõ ràng, tất vì người đạt được Fujiwara Masakiyo thủ cấp!" Đoàn Ngọc nghiêm túc đồng ý, căn bản không có hỏi chuyện đã xảy ra cùng nguyên nhân làm sao.

Cái này bất quá là một tràng giao dịch, dùng cừu nhân thủ cấp đổi lấy trung thành, hợp tình hợp lý, chỉ cần hãn cảm thấy có thể làm, cứ làm.

Trên thực tế, ở hãn trong kế hoạch, vị này nhà Fujiwara gia trưởng, vốn là phải chết người.

Nói đến, người này liền ở trong kinh đô!

Cái này cũng là Taira thị nhiếp chính tới nay đại lực phổ biến chế độ, mệnh lệnh các phiên phiên chủ hàng năm đều phải đến kinh đô cúi chào, coi làm con tin, cũng là làm hao mòn bọn họ nhân lực vật lực tài lực phương pháp.

Chỉ là phiên chủ lâu dài không tại bản phiên, gia nghiệp liền có bị giá không nguy hiểm.

"Bàn về đến, cái này Taira thị cùng Fujiwara thị chính là đối thủ một mất một còn, một cái ở tây, một cái ở đông, cái này hai đời gia trưởng lại hết sức thú vị."

Đi ra rừng trúc sau khi, Đoàn Ngọc vẫn đang yên lặng suy tư: "Heigensei lão mà di cay, kể vị con trai lại không ra sao, Xuất Vân quốc chính là ở trên tay người này hoàn toàn rơi vào loạn thế, mà Fujiwara Masakiyo cả đời tâm thường, con trai lại là một nhân vật, kích động Xuất Vân vương thất mưu phản, đạt được đại nghĩa danh phận, hung hãn khởi binh. . ."

Lúc này bất quá mâu thuẫn nhất thời trở nên gay gắt, cuối cùng vẫn là sẽ thỏa hiệp đi xuống, mãi đến tận mười mấy năm sau tổng bạo phát.

Nhưng đây căn bản không phù hợp Đoàn Ngọc lợi ích, bởi vậy nhất định phải nhúng tay vào.

"Như Fujiwara thị phát hiện gia trưởng của bọn họ chết vào kinh đô đây?" Đoàn Ngọc sờ sờ cằm: "Đối với bọn họ mà nói, quả thực là đi một bao quần áo, còn có rất tốt lý do chứ? Có người nói này phiên quyền to sớm đã bị Masakiyo con Gantoku chường khống, từ lần này tập kích bên trong liền có thể thấy , căn bản là không kiêng dè gì a."

"Chờ một chút , dựa theo Xuất Vân quốc người tư duy cùng tập tục, làm không tốt vị này Fujiwara Masakiyo, đã dự bị nhiếp chính một khi vấn tội, liền thành cớ chết thế. . . Mà Heigensei hiển nhiên cũng là nhìn thấy điểm ấy, là lấy dù cho bắt được mấy cái người làm chứng, cũng không từng lập tức động thủ?"

Đoàn Ngọc suy tư xuống, phát hiện đã giục ngựa đi tới kinh đô ở giữa, nhìn thấy một góc tàn tạ tường vây.

Chính trăm ngàn, bỗng nhiên nhìn thấy đối diện một trận rối loạn.

Rất nhiều người đi đường tránh ra một vòng, bên trong là hai cái giằng co Ronin chiến binh hoang dã.

Ronin sống bằng đao kiếm rất dễ dàng vì một điểm việc nhỏ đao kiếm đối mặt, phát sinh dùng binh khí đánh nhau thực sự không thể bình thường hơn được.

Duy nhất khiến Đoàn Ngọc nhìn nhiều, là một cái trong đó chiến binh hoang dã võ nghệ tựa hồ không sai, hơn nữa ngoài dự đoán mọi người tuổi trẻ, đại khái chỉ có mười bảy mười tám tuổi, tóc tùm la tùm lum thật giống cái tổ chim, trên mặt cũng ô đen một mảnh, lúc này nắm thật chặt vũ khí trong tay, lại là một thanh kiếm trúc.

"Liên võ sĩ chân chính đao đều không có, quả thực là sỉ nhục!"

Ở hãn đối diện, nhưng là một tên chừng ba mươi tuổi Ronin, đang đứng ở trong cuộc sống thời đỉnh cao, không chỉ có vũ dũng hơn người, càng là có kinh nghiệm phong phú, nhìn ra tên tiểu quỷ này võ nghệ không tệ, không có mạo muội tiến công, mà là không ngừng lượn tới vòng tròn, hi vọng lấy đao đối công.

Dựa vào trên tay hãn đao thật, nhất định có thể đem tiểu quỷ này đầu trúc đao một đao cắt đứt, lại chậm rãi xử lý.

Trên thực tế, ở vừa nãy song phương rút đao sát na, cái này chiến binh hoang dã trên tay liền trúng một đao.

Chỉ là trúc đao cũng không có tổn thương gì, lại làm hãn càng thêm cảnh giác.

"Cư Hợp Trảm?"

Đoàn Ngọc nhìn thiếu niên kia, càng xem càng là nghi hoặc.

Người này đạo thuật không phải chuyện nhỏ, rõ ràng có truyền thừa, chỉ là chẳng biết vì sao như vậy chán nản, đồng thời, kinh nghiệm đối địch cũng quá thiếu.

Nếu là ở rút đao lúc, hắc tàn nhẫn quyết tâm dùng Cư Hợp Trảm công kích đối phương chỗ yếu, dù cho là trúc đao cũng có thể lập tức kết thúc chiến đấu.

Cái gọi là Cư Hợp Trảm, cũng là một loại khác loại 'Rút Đao thuật', chỉ ở dùng so với đối phương rút đao tốc độ nhanh hơn, cướp chiếm tiên cơ, một đao đánh bại đối thủ.

Một đòn không trúng, liền đem chính mình rơi vào một cái vô cùng tình cảnh bất lợi.

"Ha!"

Lại đi khắp vài vòng sau khi, đối diện chiến binh hoang dã quát to một tiếng, nâng đao đập tới, thanh thế vô cùng uy mãnh.

Thiếu niên này lui một bước, chân xuống lão đảo một cái, không thể không giơ trúc đao đối kháng.

Đùng!

Không hề bất ngờ, hắc trúc đao bị chém đứt, chỉ còn dư lại một cái mộc chuôi ở tay.

"Chết đi!"

Cái kia chiến binh hoang dã vẻ mặt dữ tợn, nghĩ muốn đem cái này người thiếu niên chém giết tại chỗ.

Thời khắc mấu chốt, thiếu niên không lùi mà tiến tới, liều mình bổ một cái, dĩ nhiên va tiến vào cái này chiến binh hoang dã trong lồng ngực, nghĩ muốn triển khai Vô Dao Thủ.

Đáng tiếc, hãn khí lực không ăn thua, cái này một chiêu cũng không có tu luyện thuần thực, ngăn ngui giằng co sau khi, trái lại bị cái kia võ sĩ đẩy ra, mẫn đỏ mặt lên, một đao chém xuống.

Đùng!

Cái này tất sát một đao, lại trực tiếp bị một cục đá đánh bay.

Chiến binh hoang dã ngẩn ra, chợt lại là một cục đá bay tới, trúng ngay yếu huyệt, đem hãn va té xỉu.

Đột nhiên như thế một màn, để người đứng xem đều kinh ngạc đến ngây người.

Đoàn Ngọc lăm lăm liệt liệt cười ngựa, tiến vào chiến trường, đi tới thiếu niên trước: "Tên của người?"

"Ta tên Ogata !"

Thiếu niên ngẩng đầu lên, ngược nhìn tuổi trẻ võ sĩ đại nhân, nghiêm túc trả lời.

" Binh pháp của người rất tốt, học từ ai vậy?" Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, chưa từng nghe tới danh tự này , bất quá cũng bình thường, sóng lớn đào cát, long xà khởi lục, muốn sống đến cuối cùng, vang danh đại lục, cần không chỉ có là tố chất, còn có vận may!

"Đây là. . . Ta. . . Ta ở Tây quốc đạo trường nhìn lên!"

Thiếu niên xấu hổ mà cúi thấp đầu.

"Chẳng trách. . ."

Đoàn Ngọc không để ý lắm: "Ogata . . . Người sau đó theo ta thế nào? Ta cho người một tháng mười lạng bổng lộc, còn có thể chỉ đạo của người đao thuật!"

"Đa tạ đại nhân ưu ái. . ." Ogata cúi đầu sâu sắc đến mặt đất: "Không biết đại nhân là?"

"Ta cũng không phải là Xuất Vân quốc người, nhưng có thể bảo đảm trong vòng ba năm dành cho người võ sĩ chân chính thân phận, làm sao?" Đoàn Ngọc biết này người nghi ngờ trong lòng, nói thẳng.

"Đồng ý trở thành võ sĩ a. . ."

Chu vi nhất thời âm ỉ nổ tung, mấy cái Ronin con người đều muốn đỏ, đặc biệt mới vừa tỉnh lại cái kia chiến binh hoang dã.

"Ta nguyện trở thành đại nhân gia thần!"

Nghe đến đó, Ogata cũng không do dự, lần thứ hai tăng tăng hành lễ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Âm Sát

"Ogata, người có họ không?"

Năm giữ dòng họ gia danh, là Xuất Vân võ sĩ đặc quyền, đương nhiên, còn có một chút sa sút võ sĩ Ronin, bởi vì tổ tiên là võ sĩ, cũng có chính mình họ, bị coi là vinh quang.

"Không có!"

Ở mặt trước dắt ngựa Ogata trả lời, đây là vô cùng bình thường việc. Bình dân chỉ có đi vào quý tộc giai tầng, mới có cho mình lấy một cái dòng họ tư cách.

"Đã như vậy, ta liền ban cho một mình người, kêu trời hoang dã tốt, Amano Ogata, là cái tên rất hay!" Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Đón lấy cho người một cái nhiệm vụ, ta sẽ cho người mười cái ngân phán, người đi thu chút dũng sĩ, bọn họ sau đó chính là thủ hạ của người."

Xuất Vân người nhiều ít đất, nguyên bản chính là một cái thu nhận nhân khẩu lý tưởng nơi, Đoàn Ngọc cũng cần một chỗ đầu xà, cái này đồng dạng là cho Amano Ogata rèn luyện.

Dù là không được, cũng chỉ là nở nụ cười chi chuyện.

"Tuân mệnh, tất vì đại nhân làm thỏa đáng!"

Ogata sắc mặt căng thẳng, cảm nhận được chủ nhà tín nhiệm, liền vội vàng nói, đồng thời lại có chút cảm xúc dâng trào.

Ngày hôm nay hẳn không chỉ có chính mình dòng họ, thậm chí khả năng còn có một nhóm thủ hạ, khoảng cách võ sĩ đã càng ngày càng gần a.

Đoàn Ngọc không chút biến sắc, để Amano Ogata mang theo chính mình thật tốt du lãm một phen kinh đô, đặc biệt nhớ rồi Fujiwara phiên ở đây phủ đệ.

Buổi tối.

Hắn không có về nơi đóng quân, mà là lựa chọn ở kinh đô ngủ lại.

"Không có vượt qua Phong kiếp Nguyên Thần, chính là phiên phúc!"

Một đạo Nguyên Thần bỗng nhiên xuất hiện, xuyên tường qua hẻm, tránh né tình cờ gió nhẹ.

Không có vượt qua Phong kiếp Nguyên Thần, cũng không phải là thổi không được gió, chỉ là như bị gió to cạo trúng, liền giống như đao cắt, thật giống cũng bị thổi tan hồn như thế.

Nếu là cứng đẩy xuống đi, còn có thể có địa phủ âm phong thổi tới, chân chính tiêu hồn thực phách.

Đoàn Ngọc Nguyên Thần bấm một cái Tị Phong chú, vẫn cứ cẩn thận từng li từng tí một quan sát địa hình, xem chuẩn cơ hội, liền va vào một nhà dinh thự vách tường bên trong.

Kinh đô buổi tối đều hỗn đến Bách Quỷ Dạ Hành như thế khổ rồi mức độ, hiển nhiên phòng hộ lực lượng vô cùng yếu kém, nhiều hẳn một cái không nhiều, thiếu hẳn một cái không ít.

Nếu là đổi thành Khánh quốc quốc đô, Đoàn Ngọc liền tuyệt đối không dám làm như thế.

Trừ phi đột phá đến Du Thần Ngự Khí đại cảnh giới, bằng không ở loại kia đầm rồng hang hổ trong, nói không chắc liền muốn đụng vào cái gì Long khí hội tụ hạng người hoặc là cao nhân, chân chính chết không có chỗ chôn.

"Nhà Fujiwara dinh thự đến."

"Lam chi sơn Thiên Thủ các phòng ngự rất cao, nhưng gần sát đó một cái phiên chủ có thể lại chả cao gì cho lắm?"

Cân nhắc đến nhà Fujiwara thực lực phần lớn đều ở phiên bên trong, nhà Taira cũng không thích mấy con tin này nắm binh lực quá nhiều nơi kinh đô, chính mình lại có Đạo ấn kề bên người, có thể coi là một cái lợi hại pháp bảo, Đoàn Ngọc định liệu trước.

Nói thật, chính mình Nguyên Thần ám sát, mục tiêu dù cho là vị kia Heigensei đều có ba thành năm, hưởng hồ chỉ là một cái phiên chủ đây?

Cái kia Musashi Izumi Mamoru, chính là không có thể đột phá Nguyên Thần mà thôi, nếu là đột phá, chính hấn cần thận chút cũng có thể báo đến thù này!

Chỉ là cái này lại nói nghe thì dễ? Kiếp trước thiên tài như Quách Bách Nhẫn mười năm Nguyên Thần, liền có thể khiến cái khác thiên tài trở mắt ngoác mồm, càng nhiều đạo nhân, nhưng là bị kẹt tại Tâm Ma chi quan trước mặt, cả đời cũng khổ sở nửa bước.

'Cái kia Musashi Izumi Mamoru, lại chưa từng cầm đao, liền bị Quỷ Thiết đầu độc tâm, loại tư chất này cơ bản không thể vượt qua Tâm Ma kiếp. . . Tốt ở ta nhìn trúng hấn cũng không phải hấn tư chất tu hành, mà là rèn đúc tố chất. . .'

Trong bóng tối, một cái nguyên thần giống như quý mị, ở to lớn Fujiwara bên trong tòa phủ đệ tìm kiếm.

"Trước tiên từ sáng gian phòng từng cái từng cái đi tìm đi. . . Ồ? Đi nhầm, đây là cô gái khuê phòng. . ."

Đoàn Ngọc như vào chỗ không người, men theo ánh sáng, quả thực là trắng trợn không kiêng dè.

Tuy rằng đây là phiên chủ phủ đệ, khẳng định có một ít khí vận cùng bùa chú phòng hộ, bình thường quý mị đều muốn tránh lui, nhưng hiển nhiên tránh lui không được Chân Nhân Nguyên Thần, để cho hắn khá là một đường nhìn thấy không ít phong cảnh, cũng có cay con mắt mấy màn.

Rốt cục, ở phủ đệ ở giữa, mấy cái võ sĩ vòng bảo vệ các bên trong, Đoàn Ngọc tìm tới chính chủ.

. . .

"Gia trưởng. . . Hôm nay Nhiếp chính đại nhân triệu kiến, có thể nói cái gì?"

Hiện nay nhà Fujiwara gia chủ, Fujiwara Masakiyo mặt đem phúc hậu, cầm trong tay một chuỗi phật châu, đây là hắn lúc còn trẻ làm cái này tặng lễ xuất gia mà lưu lại thói quen.

Ở hắn dưới đầu, hai cái gia thần ngồi quỳ chân, mặt lộ vẻ thân thiết vẻ.

"Nhiếp chính đại nhân vẫn chưa đề cập sự kiện kia, tuy rằng hắn tóm lấy Chiisai Shuuan, còn có Kenshigeru Chuan. . ." Fujiwara Masakiyo thở dài một tiếng: "Bốn gia thực lực vẫn là quá mức yếu kém a, nếu là Nhiếp chính đại nhân trách tội xuống, lão phu cũng chỉ có tự sát tạ tội."

"Gia trưởng đại nhân, muốn thỉnh tội cũng là chúng ta!"

Bồi ngồi gia thần một cái tên là Tohen Seifu, một cái tên là Ida Kounosuke, nghe vậy lập tức quỳ sát xuống: "Mời ngài cần phải bảo toàn

hữu dụng thân!"

"Bốn gia bên kia, Chiyo làm được xa xa so với lão phu tốt, lão phu hết thấy đều yên tâm!" Fujiwara Masakiyo nhẹ nhàng nói.

Nhưng lời này rơi vào hai cái gia thần trong tai, lại là dường như sấm sét!

Dựa theo Xuất Vân quốc một thói quen ngôn ngữ nghệ thuật, chuyện này quả thật là biểu đạt đối với phiên bên trong cái kia thay thế gia trưởng rất lớn bất mãn.

Trên thực tế cũng là như thế, dù cho Xuất Vân quốc một ít phiên chủ lão niên sau khi thì có về hưu quy y xuất gia, hoặc là phụng dưỡng Thần xã truyền thống, nhưng vẫn cứ bảo lưu đối với lãnh địa rất lớn quyền khống chế, tương tự Thái thượng hoàng buông rèm chấp chính hình thức, ngược lại chính là bắt được quyền lực sau khi chết không buông tay.

Cái này Fujiwara Masakiyo đều còn không về hưu, đối với cái kia có khả năng con trai liên càng ngày càng bất mãn.

Mà lúc này, Fujiwara Masakiyo đã nghĩ đến hôm nay Nhiếp chính đại nhân đối với hãn hứa hẹn.

Vị kia Nhiếp chính đại nhân một chút liền nhìn thấu nhà Fujiwara hư thực, dĩ nhiên chuẩn bị để cho hãn lập tức trở về Tây quốc đất phong, đồng thời đồng ý chống đỡ hãn đoạt lại quyền lực.

'Chiyo xác thực vô cùng thông minh, nhưng bốn gia lúc này không thích hợp đối địch với Taira thị, sau khi trở về, liền trực xuất hãn đi. . . Mà vì bảo vệ bốn gia, nhất định nhường nhịn cũng là cần thiết, viết một phong hiệu trung thư, cộng thêm một cái người thừa kế mới làm cái này con tin như thế nào đây?'

Phía dưới hai cái gia thần ngốc ở nơi đó, không biết lúc này Fujiwara Masakiyo trong lòng đã xoay chuyển rất nhiều ý nghĩ.

"Kounosuke, bốn gia ở kinh đô nhân mã, người có thể hoàn toàn nắm giữ sao?"

Hắn liếc mắt phía dưới hai cái gia thần, lập tức hỏi.

"Vâng!"

Ida Kounosuke gật đầu: "Ở Chiisai đại nhân cùng Kenshigeru đại nhân bất hạnh bị bắt sau, thuộc hạ đã có thể nắm giữ cái kia một trăm áo đen chúng!"

"Rất tốt, các người đi xuống đi!"

Fujiwara Masakiyo hài lòng gật gù, để hai cái gia thần lui ra.

Hai tên gia thần quỳ sát ra ngoài, Ida Kounosuke bước nhanh mà đi, đuổi theo Tohen Seifu, hạ thấp giọng hỏi: "Gia trưởng đột nhiên hỏi dò binh lực, chúng ta nên làm như thế nào? Thiếu chủ mới là nhà Fujiwara hi vọng a!"

"Như vậy. . . Kounosuke, người có thể làm thế nào? Làm vì thiếu chủ mật báo, để cho hắn sớm làm chuẩn bị? Nhiếp chính đại nhân tất nhiên sẽ trợ giúp gia trưởng, người là nghĩ chế tạo nhà Fujiwara phân liệt cùng nội chiến sao?"

Vừa nãy không nói một lời Tohen Seifu xoay đầu lại, con mắt toả sáng, khí phách khiếp người.

"Không dám!"

Ida Kounosuke liền lùi lại vài bước, cúi đầu nói.

"Ai. . . Vị kia nhiếp chính trí tuệ liền giống như núi cao giống như thâm trầm a!" Tohen Seifu thở dài một tiếng, dừng một chút, lại nói: "Người yên tâm, gia trưởng đại nhân so với chúng ta nhìn ra thấy hiểu thêm, nhất định sẽ bảo vệ thiếu chủ, ta phỏng chừng là lưu vong. . . Đợi đến ngày sau, thiếu chủ tất nhiên sẽ trở về!"

"Nếu là nếu như vậy, ta liền yên tâm!" Ida Kounosuke thở dài một hơi, chỉ là không biết vì sao, thân là đứng đầu Kiếm Hào trực giác, trong nháy mắt làm hăn lông tóc dựng đứng, nhìn một cái đen nhánh góc.

Ánh mắt của hăn như điện, liếc mắt một cái, lại là không còn gì cả, không khỏi hơi nghi hoặc một chút.

. . .

"Nguyên lai đây chính là kiếp trước đấu tranh tin tức sao?"

Trong bóng tối, Đoàn Ngọc Nguyên Thần bỗng bèn mà đi: "Nhiếp chính Heigensei lợi dụng nhà Fujiwara cha con bất hòa mâu thuẫn, chống đỡ Fujiwara Masakiyo trở về, một lần nữa nắm quyền, để con thứ lên làm cái này người thừa kế?"

Fujiwara Masakiyo chỉ là một mặt cờ xí, đón lấy tất nhiên còn có Taira thị võ lực can thiệp, sử dụng quân giới, đại khái chính là Công Tôn Tiểu Bạch cái kia một nhóm.

Như vậy ác liệt điều kiện dưới, vị kia Fujiwara thay thế phiên chủ cũng là không đủ sức xoay chuyển đất trời, chỉ có thể tạm thời ngủ đông.

Cái này mâu thuẫn liền bị ẩn giấu đi, đợi đến mười mấy năm sau, Heigensei chết đi, một đời mới nhiếp chính kế vị, Xuất Vân quốc quân mưu phản, thiên hạ náo loạn, nhà Fujiwara nhưng cũng đổi mới rồi gia chủ, thừa cơ mà lên!

"Đây chính là lịch sử, có ngẫu nhiên cũng có tất nhiên! Tất nhiên chính là Taira thị nắm giữ thực lực vẫn như cũ cường đại, Heigensei cũng là cáo già một cái, mà lúc này nhà Fujiwara xác thực vẫn không có làm tốt vẹn toàn chuẩn bị. . . Nhưng tất cả những thứ này liên quan gì tới ta, ta cần chỉ là Xuất Vân quốc loạn lên, có thể vì ta cung cấp cuồn cuộn không ngừng nhân lực tư nguyên! Người thắng sau cùng là ai, có quan hệ sao?"

Đoàn Ngọc khẽ cười một tiếng, lọt vào vách tường.

Fujiwara Masakiyo lúc này cũng là bỗng nhiên cảm giác được một trận hồi hộp.

Ở hăn con mắt tròn to bên trong, chợt thấy một đoàn âm ảnh ngưng tụ thành mơ hồ hình người, hướng về hăn chỉ cười cười, một vệt hào quang bay nhào mà tới.

"Địch tấn công!"

Hăn quát to một tiếng, đầu liền bay lên, máu tươi tung xuống giấy hồ ô vuông trên tường, đỏ sẫm một mảnh.

Lấy Đoàn Ngọc thị giác, là có thể nhìn thấy từ hăn thi thể trong, một điểm linh quang bay ra, muốn đi vào Minh thổ.

"Cũng không thể để người đi rồi!"

Nếu là bị cái này hồn phách đi rồi, lấy Xuất Vân quốc Âm Dương Sư, pháp sư năng lực, nhất định có thể chiêu hồn, tiếp theo tra tìm manh mối.

Đoàn Ngọc làm việc luôn luôn cái đuôi sạch sẽ, trực tiếp cho gọi ra Đạo ấn, mạnh mẽ đè xuống, đem điểm ấy linh quang nghiền nát, khiến cho hồn phi phách tán, thế gian lại không có người này!

"Chủ quân?!"

Lúc này, bên ngoài võ sĩ mới cuồn nhào vào đến, nhìn thấy trên đất thi thể, đều là kêu to.

"Chuyện gì xảy ra?"

Đi ra không bao xa Ida Kounosuke liền lập tức trở về, nhìn thấy Fujiwara Masakiyo thi thể nằm trên đất một màn, không khỏi con người đều đỏ: "Hung thủ đây?"

"Đại nhân, chúng ta thủ vệ bốn phương, không nhìn thấy!"

Mấy cái võ sĩ xấu hổ quỳ xuống đất, mồ hôi tuôn như nước: "Liền ngay cả pháp sư cho phù lục cũng không có phản ứng!"

Bọn hăn mấy cái đã là hoàn toàn tuyệt vọng cái này tội vô năng trốn không thoát.

"Lập tức phong tỏa toàn phủ! Trước tiên không cần đi lộ tin tức!"

Tohen Seifu nhìn tình cảnh này, chẳng biết vì sao, đột nhiên trong lòng buông lỏng.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Hậu Hoạn

"Tohen đại nhân, người. . ."

Ida Kounosuke trợn mắt lên, có chút ngờ vực.

"Kounosuke! Bốn gia an nguy liền tất cả trên tay người!" Tohen Seifu trầm giọng nói: "Dù như thế nào, này sự kiện không thể bị Nhiếp chính đại nhân lợi dụng, nhất định phải lập tức thông báo thiếu chủ!"

"Vâng!" Ida Kounosuke tỉnh giấc chiêm bao: "Ta cái này đi chuẩn bị ngay!"

"Mặt khác. . . Để đáng giá tín nhiệm pháp sư đến kiểm tra hiện trường, Chủ quân không giống như là bị Ninja võ sĩ chém giết, mà là. . . Yêu tinh tai hoạ!"

"Ta rõ ràng!"

Ida Kounosuke cũng là đầy mặt nghiêm túc.

Nếu Chủ quân ám chỉ đã cùng nhiếp chính đạt thành thỏa thuận, thích khách kia liền không có khả năng lăm xuất từ Taira thị, chẳng lẽ. . . Là thiếu chủ? Vẫn là một ít cấp tiến gia lão? Hay hoặc là ở ngoài phiên?

Không thể không nói, cái nào cũng đều rất có khả năng, phải nên tìm ra để có thể dự phòng. Chỉ là có một việc, hấn đồng dạng trong lòng buông lỏng.

Ít nhất, lúc này nhà Fujiwara quyền lực rốt cục thống nhất, không có nội chiến lo lắng.

. . .

"Thế người báo thù không cách đêm, đúng là sáng khoái. . . Chỉ là không thể lấy thủ cấp mà về, có chút không được hoàn mỹ!"

Một mặt khác, Đoàn Ngọc Âm thần bay qua đường xuyên qua hẻm, chuẩn bị trở về tự thân.

Chính đang bay, Đoàn Ngọc sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Chỉ thấy chung quanh chẳng biết lúc nào, lại tràn ngập ra một lớp bụi sắc sương khói, rất nhiều kiến trúc ảnh ảnh lay động, che kín ánh sao cùng ánh trăng.

Bốn phía một thoáng yên tĩnh không hề có một tiếng động, chỉ có trống trải tịch liêu thanh xướng tiếng truyền ra, cực kỳ giống ngày đó ăn tiệc bên trong ba vị tuyến cùng vũ cơ giọng hát.

"Thần Vực?"

Đoàn Ngọc suy tư, hướng dương phóng Thần Vực, hình thành tương tự âm tào địa phủ lâm thời khu vực, có thể làm cho quỷ thần càng thêm dễ dàng phát huy thực lực, chính là cường đại thần linh đặc biệt năng lực.

Tuy rằng lúc này là ban đêm, so với cái kia ban ngày thi pháp, bao phủ một núi Tử Y Hầu dễ dàng gấp trăm lần, nhưng cũng không thể khinh thường!

"Bị một cái Thần Chi nhìn chăm chăm?" Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Dù sao cũng là ở kinh đô nơi, giết một cái một quận chi chủ a!"

Tuy rằng cái này một quận chỉ chủ có thể nắm giữ bao nhiêu thực quyền còn khó nói, nhưng dù như thế nào, chân chính luận cao quý, người này nói không chắc có thể ở toàn bộ Xuất Vân quốc đứng vào hai mươi vị trí đầu!

Dù cho không phải ở nhà hấn chính mình trên lãnh địa, không có gia thần cùng tế tự thần linh bảo hộ, nhưng kinh đô bên trong Thần đạo khẳng định cũng có chút quan tâm.

Chính mình giết người diệt hồn, chung quy vẫn còn có chút phiền phức.

'Cái này cũng không thể bị tóm lấy lai lịch, ngược lại chính là liều chết không tiếp thu!'

Một niệm đến đây, Đoàn Ngọc nhanh chóng phi hành, một niệm thành pháp, vài đạo bùa chú trong nháy mắt ở trước mặt mình hình thành: "Khu Tà! Trấn Áp! Kim Quang!"

Một chùm kim quang thoáng hiện, đem hấn Nguyên Thần toàn bộ bao phủ ở bên trong.

Điện quang lóe qua, vài đạo tương tự Âm binh Hồn tướng bóng người trong nháy mắt lùi tán.

Nguyên Thần hành động cỡ nào nhanh? Chỉ là trong phút chốc, Đoàn Ngọc liền vọt tới Pháp vực chu vi, muốn đột phá đi ra ngoài.

"Lớn mật!"

Đang lúc này, một cái lạnh lạnh tiếng nói, bỗng nhiên từ Cửu U dưới nền đất hiện lên.

Mông mông lung lung bên trong, Đoàn Ngọc nhìn thấy một chiếc tám nhấc đại loan đi tới, phía trên ngời xếp bằng một thần, mang đỉnh đầu cao cao ô mũ, trên người mặc trắng noãn trang phục: "Yêu nghiệt phương nào, dám ở kinh đô giết phiên chủ? Còn dám gắng chống đối ta Yajunmei oai nghiêm!"

'Một cái dạ du thần đầu lĩnh mà thôi!'

Nghe được đối phương báo ra Thần hào, Đoàn Ngọc lại là xì cười một tiếng, vô cùng không để ý lắm.

Nhưng lúc này, hiển nhiên không phải lưu lại dây dưa thời điểm, hắn đưa tay, một viên thanh đồng ẩn liền hiện lên ở trước mắt.

Này ẩn toàn thân lấy thanh đồng đúc ra, hoa văn cổ điển, núm ẩn là một con Ly Vĩ, mắt vàng vảy xanh, phảng phất sống lại như thế, phát ra một tiếng rít lên.

Ẩn tử, chính là quyền bính!

Đạo ẩn phía dưới, Đoàn Ngọc nhất thời cảm giác chu vi Pháp vực cảm giác trong nháy mắt biến mất, dĩ nhiên hóa thành chính mình ba thước Đạo vực!

'Đáng tiếc. . . Nếu là lúc này ta thân thể đều có, tất một đao đưa nó chém!'

Đoàn Ngọc vốn là chính là nằm ở Thần Chi pháp vực biên giới, lúc này đột nhiên triển khai Đạo vực lực lượng, lập tức hai hai trung hoà, sương mù tản đi, hiện ra nguyên bản trống trải đường phố.

Đuổi ở cái này Yajunmei có hành động trước, hắn nguyên thần bỗng nhiên lóe lên, lập tức biến mất không thấy.

...

Một cái nào đó nơi lữ điểm bên trong.

Đoàn Ngọc Nguyên Thần quy khiếu, thân thể chấn động, đứng dậy: "Hô. . . Cuối cùng cũng coi như trốn về!"

Tuy rằng luận thủ đoạn, hẳn không hẳn bại bởi cái kia Yajunmei, nhưng đối phương cũng không phải chỉ có một cái thần! Nếu là tiếp tục dây dưa xuống đi, Xuất Vân các đường Thần Chi không ngừng hiện thân, Đoàn Ngọc dù cho một thân làm bằng sắt có thể làm sao?

Lúc này đi thẳng một mạch, lại là làm đối phương rất khó tiếp tục truy tìm.

Lấy Đoàn Ngọc chính mình che giấu, trừ phi ngày sau lại cùng cái kia Yajunmei ngay mặt đối đầu, bằng không những người khác rất khó chỉ nhận ra hẳn.

"Sáng sớm ngày mai, kinh đô liền sẽ đại loạn chứ?"

Nếu là hẳn biết được Tohen Seifu còn muốn che giấu sự thực dự định, nhất định phải thấy buồn cười.

Cái này cũng không phải bình thường thế giới, mà là siêu siêu phạm thế giới! Có Thần Chi, cũng có pháp sư, Âm Dương Sư, vọng khí sĩ!

Chết rồi cái một phiên chi chủ, còn không là loại kia một hương một huyện nơi, mà là cai quản một quận Daimyo, ảnh hưởng cỡ nào lớn lao?

E sợ lúc này những kia vọng khí sĩ liền phát hiện không đúng, bẩm báo cho nhiếp chính, nếu như nhiếp chính thủ hạ có như vậy người.

Cho tới đến từ Thần đạo nhắc nhở, liền có chút phiền phức.

Từ xưa thần nhân không đem phạm, trong này rất nhiều kiêng kỵ chú ý, đặc biệt Heigensei bức này nắm giữ Xuất Vân quốc quốc chính người, trên lý thuyết bất kỳ trung phẩm trở xuống quỷ thần đều không thể tới gần người.

Mà những kia đại thần tuy rằng có thể đột phá cái này ràng buộc, nhưng thì có mạo phạm thiên điều hiềm nghi —— nơi này thiên điều chỉ không phải thiên đình quy củ, mà là thế giới này chuẩn tắc.

Một khi bị phá, liền vô cùng có khả năng tạo ngộ đến kiếp số, nói không chắc còn có thiên lôi rơi xuống. Dù là thông qua người trung gian, cũng là như vậy! Thiên địa chí công, cái gọi là trời biết đất biết, nơi nào có thể thoát đi được?

"Tổng thể mà nói, Fujiwara Masakiyo chết rồi, Heigensei trên tay liền mất đi một viên rất tốt quân cờ, thậm chí nhà Fujiwara sẽ bởi vậy mà trở nên càng thêm đoàn kết, hướng về Taira thị làm khó dễ, cũng khó nói đây. ."

Đoàn Ngọc bắt đầu yên lặng thôi diễn tương lai thế cuộc: "Dưới loại tình huống này, Heigensei cũng chỉ có khai chiến chứ?"

Cho tới giải thích cùng Fujiwara Masakiyo đã đạt thành hòa giải cái gì, nói ra cũng không ai tin.

Hoặc là nói, dù cho Heigensei liều cái mạng già, đem Đoàn Ngọc cái này hung phạm trao ra đến, đồng thời tuyên cáo tất cả những thứ này đều là phản đối phần tử âm mưu, nghĩ muốn bốc lên nội chiến, nhà Fujiwara vị kia thiếu gia chủ phản ứng khẳng định cũng là ta không tin ta không tin ta không tin, ngược lại chính là Taira thị mưu hại phụ thân, chính mình vì cha báo thù, thề cùng nhà Fujiwara huyết chiến đến cùng!

"Duy nhất nghi nan, chính là ở đây lúc Taira thị xác thực vô cùng mạnh mẽ, Heigensei cũng là lão mà di cay, như do hãn thống lĩnh, dốc hết

ting nhuệ, nói không chắc thật có thể một trận chiến đánh bại nhà Fujiwara, trong thời gian ngắn đem phản loạn bình định đi xuống. . . Cái này không phù hợp lợi ích của ta! Vì lẽ đó. . . Đón lấy liền muốn xin mời Heigensei đi chết?"

Đoàn Ngọc trong con người lóe qua một tia hung quang: "Taira thị thực lực hùng hậu, vượt quá Fujiwara thị, mà nhà Fujiwara người thừa kế so với Taira thị người thừa kế ưu tú gấp trăm lần. . . Chỉ có như vậy, hai nhà mới có thể duy trì thế cân bằng! Đề Xuất Vân các phiên chủ rục rịch ngóc đầu dậy, hoàn toàn tiến vào loạn thế!"

. . .

Sáng sớm.

"Chủ quân, ta mang đến mấy cái võ sĩ!"

Amano Ogata rất là hưng phấn đến đây bá kiến Đoàn Ngọc, sau lưng theo năm cái Ronin: "Mấy vị này là Sasaki Makoto, Yamauchi Jinbei, còn có Jubee, Yataro, Shirou! Bọn họ đồng ý cống hiến cho bốn gia!"

"Bá kiến đại nhân!"

Năm cái Ronin quỳ rạp dưới đất, cung kính hành lễ.

Bọn họ đều là chán nản không chịu nổi dáng dấp, Sasaki Makoto cùng Yamauchi Jinbei hai cái cũng còn tốt điểm, ít nhất động tác có nề nếp, mặt sau ba cái liền thực sự không ra sao.

"Rất tốt!"

Đoàn Ngọc liếc mắt một cái, không làm sao lưu ý: "Bắt đầu từ hôm nay, các người liền phụng dưỡng bốn gia, lương tháng năm thạch gạo, làm sao?"

"Nguyện vì Chủ quân hiệu chết!"

Cái này năm cái Ronin đều là vui mừng bá xuống, tiếng nói nghiêm túc.

Dù sao, bọn họ cũng đã giãy dụa ở chết đói biên giới, một tháng năm thạch gạo, không những mình đủ ăn, còn có thể nuôi sống người nhà, đãi ngộ tuyệt đối hậu đãi.

"Còn có người! Amano Ogata, người chính là bốn gia Ashigaru tổ đầu, cho ta thật tốt chăm sóc năm người này, trước tiên dẫn bọn họ đi thật tốt tắm một chút, đổi thân quần áo sạch!"

Đoàn Ngọc dặn dò câu, liền chuẩn bị đi ra ngoài.

"Vâng! Chủ quân nhưng là phải đi ra ngoài? Kính xin để ta hộ vệ!"

Amano Ogata quỳ rạp dưới đất: "Hôm nay bên ngoài có chút loạn, khắp nơi đều có Ashigaru tuần tra!"

'Xem ra là Fujiwara Masakiyo bên kia án phát? Xem ra Heigensei hiệu suất rất cao sao? Tra được trên đầu ta, có phải là cũng chỉ là thời gian vấn đề sớm hay muộn?'

Đoàn Ngọc trong lòng cười lạnh một tiếng, mặt ngoài trên lại làm ra không rất lưu ý dáng dấp: "Không cần, người không cần suy nghĩ nhiều, ngày sau có chính là người vì bản gia hiệu lực thời điểm!"

Lập tức ra ngoài, giục ngựa đi tới Musashi Mamoru rừng trúc nơi.

Dọc theo đường đi cũng thực sự là giới nghiêm dáng dấp, có lượng lớn Ashigaru ở võ sĩ suất lĩnh xuống tuần tra, nhưng cũng là như vậy.

Một toà không có tường thành thành thị, nói cái gì phong tỏa bốn cửa đại lục soát, quả thực chính là trò cười!

Trừ phi lập tức điều đến mười vạn đại quân, hay là mới có thể bao quanh phong tỏa ngăn cản , còn hiện tại sao? Ha ha. . .

Tuấn mã chạy nhanh, không đến bao lâu, liền đến Musashi Mamoru trụ sở.

Trông cửa Sagawa Tasukeru lần này vô cùng có ánh mắt, lập tức đi vào thông báo, không đến bao lâu liền đi ra, đem Đoàn Ngọc lĩnh tiến vào.

"Các hạ này đến, còn có chuyện gì?"

Musashi Mamoru nhìn Đoàn Ngọc, hơi nghi hoặc một chút.

Hiển nhiên hẳn căn bản không nghĩ tới Đoàn Ngọc làm việc sẽ nhanh như thế, hôm qua mới đáp ứng hẳn, buổi tối liền đi đem Fujiwara Masakiyo làm thịt.

"Nhà Fujiwara gia trưởng, Fujiwara Masakiyo đã chết!"

Đoàn Ngọc nhìn một chút chu vi, trầm tiếng nói: "Người cũng nên thực hiện người hứa hẹn!"

"Cái gì?"

Musashi Mamoru trợn mắt lên, gò má một thoáng sung huyết, lại tràn ngập không thể tin tưởng vẻ mừng rỡ như điên.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Dàn Loạn

Kinh đô ở ngoài, Công Tôn thương hội nơi đóng quân.

Công Tôn Tiểu Bạch tiến vào lều vải, nhìn một bên Musashi Mamoru, Amano Ogata mấy người, không khỏi ngẩn ra.

"Trước tiên giới thiệu một chút, bọn họ sau đó chính là ta gia thần! Vị này chính là Musashi Mamoru, cái khác đều là ta thu nhận giúp đỡ võ sĩ cùng Ronin!"

Đoàn Ngọc nhìn thủ hạ phân biệt rõ ràng hai bên, không khỏi có chút mừng, lại có chút đau đầu.

Bất quá không có biện pháp, nương theo ngày sau khai phá đảo La Định, dưới tay hẳn nhất định sẽ xuất hiện một nhóm Xuất Vân quốc người, cái này dưới trướng nhỏ tập đoàn bên trong trận doanh xuất hiện, cũng là chuyện đương nhiên.

Dù sao nơi có người, thì có giang hồ.

"Musashi Mamoru? Vị đại sư kia?"

Công Tôn Tiểu Bạch nghiêm túc thi lễ, chợt nhìn hướng về Đoàn Ngọc cười nói: "Nguyên lai Chân Nhân tối hôm qua một đêm không về, là vì Jessie đại sư. . . Thực sự có thể người không gì không làm được, để ta bội phục!"

Trong một đêm thu phục như thế cái hưởng dự Xuất Vân đức đạo sư, Công Tôn Tiểu Bạch không khỏi cảm thán.

"Ta xem Công Tôn huynh người mặt mày hớn hở, tựa như có chuyện vui!"

Đoàn Ngọc nhìn Công Tôn Tiểu Bạch, đột nhiên hỏi.

"Bị Chân Nhân nhìn ra rồi. . ." Công Tôn Tiểu Bạch rụt rè nở nụ cười, hiển nhiên có chút không che giấu nổi: "Hôm nay ta bị Nhiếp chính đại nhân triệu kiến, lần này Nhiếp chính đại nhân lại là vô cùng sáng khoái, một hơi liền đem ta chuẩn bị bán quân giới mua lại, đã ký hiệp nghị, thuận lợi đến khó mà tin nổi! Ít ngày nữa giao tiếp sau khi, chúng ta liền có thể trở về. . ."

Dừng một chút, lại nói: "Ta xem cái này kinh đô giới nghiêm, có lẽ có đại biến phát sinh, chúng ta nước ngoài người, có thể không dính dáng tới liền không dính dáng tới được!"

"Lời ấy cực kỳ có lý!"

Đoàn Ngọc đối với chuyện này biến hóa lại là rõ ràng trong lòng.

Fujiwara Masakiyo vừa chết, Heigensei toàn bộ kế hoạch lập tức bị phá, lúc này chỉ có thể trước tiên liệu lĩnh mà tăng lên quân đội thực lực, thậm chí chuẩn bị khai chiến, đến không ăn thua cũng là võ lực đe dọa một phen.

Công Tôn Tiểu Bạch xem như là đúng lúc gặp biết, không duyên cớ lượm cái tiện nghi.

Chỉ là đánh chết hăn cũng không tưởng tượng nổi, kinh đô giới nghiêm đại lục soát, đều là trước mặt vị này Đoàn chân nhân gây ra.

"Kính đô phong cảnh ta cũng đã gặp, còn mời chào một cái đúc đao danh gia, quả thật là hài lòng, chỉ là không biết Công Tôn công tử ngày nào khởi hành?" Đoàn Ngọc lại hỏi.

"Sau ba ngày , bởi vì ngày mai hàng hóa giao hàng, ngày mai Nhiếp chính đại nhân có quân diễn, ta cũng bị mời dự thính!" Công Tôn Tiểu Bạch sờ sờ mũi, có chút cười khở: "Lúc này nơi đây, ta cũng không biết là họa hay phúc."

"Vội vàng như thế?"

Đoàn Ngọc suy tư.

...

Lam chi sơn Thiên Thủ các, bầu không khí một mảnh nghiêm túc.

Mấy cái nhất được sủng ái nô tỳ, phụng dưỡng lúc đều là cẩn thận từng li từng tí một, chỉ lo chọc giận Nhiếp chính đại nhân.

Từ khi nhận được Fujiwara Masakiyo tin qua đời sau khi, Heigensei liền rơi vào bại lộ tâm tình bên trong, càng là đối với người chung quanh nổi lên lòng nghi ngờ, hoài nghi ngày hôm qua hẳn cùng đối phương bí ẩn đàm luận bị tiết lộ đi ra ngoài.

Nếu không thì, làm sao có khả năng ban ngày mới vừa nói điều kiện xong, buổi tối liền bị người diệt khẩu?

Ngoại trừ khả năng này ở ngoài, liền là đối phương gia thần lòng mang ý đồ xấu.

Bởi vì nếu là ở Fujiwara Masakiyo bên người có một cái thiếu gia trưởng tâm phúc giấu diếm, nghe được Fujiwara Masakiyo chuẩn bị trở về

phiên tranh quyền dự định, làm không tốt thật sự sẽ không trải qua xin chỉ thị, trực tiếp đi một mình đem lão già này thiên tru rơi!

Bất quá vì lấy sách vẹn toàn, hẳn vẫn là nghiêm túc triệu kiến một cái Đại Âm Dương Sư, còn có một cái cao tăng.

"Nhiếp chính đại nhân!"

Ngồi quỳ chân một tên Âm Dương Sư trước tiên mở miệng: "Đêm qua tru diệt Fujiwara gia trưởng, xác thực cũng không phải là thích khách, mà là yêu quý! Đồng thời. . . Vẫn là hết sức cường đại yêu quý, nếu không không cách nào đột phá nhà Fujiwara khắc họa xuống bùa chú cùng kết giới. . ."

"Yêu quái sao?"

Heigensei sững sờ, này ngược lại là trước không nghĩ tới qua tình huống: "Aoumi đại sư, người làm sao xem?"

"Lão nạp cái nhìn cùng Koko đại nhân!" Tên là Aoumi hòa thượng yên lặng gật đầu: "Hôm nay bản tự một cái sư huynh không tiếc tiêu hao tu vị tuổi thọ, cầu thông Âm Minh, thu được gợi ý, đêm qua xác thực có một cái không giống bình thường yêu nghiệt ở kinh đô bên trong đi xuyên!"

"Như vậy a. . . Thế nhưng cũng không thể loại trừ nhà Fujiwara gia thần hiểm nghi!" Heigensei quạt giấy đánh lòng bàn tay: "Vị kia thiếu gia trưởng hiểm nghi rất lớn. . . Hay là còn có ở ngoài phiên nhúng tay, đặc biệt là. . ."

Hắn hướng về kinh đô trung tâm nhìn lại, dụng ý không hỏi hiển nhiên, là đang hoài nghi Xuất Vân vương thất.

Xuất phát từ động cơ cân nhắc, hẳn làm sao cũng không có liên tưởng đến Đoàn Ngọc bên kia đi.

Dù sao một đám Đông Trần thương nhân, cùng nhà Fujiwara gia trưởng hoàn toàn là không liên quan nhau tồn tại, làm sao có khả năng có cừu oán đây?

"Hung thủ nhất định phải gia tăng truy tra, tất cả xin nhờ hai vị!"

Lại thảo luận một phen sau, Heigensei nghiêm túc nói.

Đuổi đi Âm Dương Sư cùng tăng lữ, hắn lại tiếp kiến rồi gia lão Nagano Akira: "Cùng Công Tôn gia làm ăn đã bàn xong xuôi, người ngày mai đi giao phó kim ngân, vũ khí kiểm tra sau lập tức trang bị đến nhà ta khẩn cấp động viên năm ngàn quân thế trên!"

"Vâng, tất vì đại nhân hoàn thành việc này!"

Nagano Akira lớn tiếng trả lời, cung kính hành lễ.

"Ngày mai quân diễn, cũng giao cho người, không để cho ta thất vọng!"

Gõ một phen người gia lão này sau khi, Heigensei mệnh lệnh lui ra, bỗng nhiên cảm giác một trận uể oải.

Đây cũng không phải là hắn đã già lợm khòm, trên thực tế dựa theo nguyên bản lịch sử quỹ tích, hắn còn có thể sống trên mười mấy năm.

Chỉ là gần nhất thế cuộc, thực sự là quá mức quá quý quyết!

Xuất Vân vương thất rục rà rục rịch, dự bị chèn ép Fujiwara phiên kế hoạch lại liên tục sinh biến , khiến cho hắn không thể không lo lắng hết lòng, bảo vệ Taira thị cái này hai quận, còn có nhiếp chính Xuất Vân cơ nghiệp!

Duy nhất khiến Heigensei vui mừng, chính là thân thể của hắn còn rất khỏe mạnh!

Mà Taira thị tích lũy nhiều năm như vậy, bất luận là nhân lực vẫn là vật lực, đều xa xa so với Fujiwara phiên hùng hồn.

Tuy rằng dưới trướng võ sĩ bởi vì lâu dài hòa bình có chút lười biếng, nhưng chỉ chờ tới lúc một lần nữa triệu tập quân đội tập kết xong xuôi, lại trang bị tinh nhuệ vũ khí sau khi, hoàn toàn có thể lấy cái kia năm ngàn người làm trụ cột, bức bách các nơi phiên chủ phục tùng, thành lập một nhánh mấy vạn quân đội chinh phạt Fujiwara phiên.

Chỉ cần lần này thành công, tiện thể chấn nhiếp vương thất, ít nhất còn có thể đánh xuống hai mươi năm hòa bình!

Cho tới cái khác, cũng chỉ có thể giao cho con trai.

Nhưng nghĩ đến các con, Heigensei cảm giác đầu càng đau.

Hắn mấy con trai đều là vô dụng, cuối cùng dù cho vóc dáng thấp bèn trong cất cao cái, cũng khẳng định chỉ là miễn cưỡng thủ thành mà thôi.

...

Mà ở trong kinh đô, có quan hệ Fujiwara gia trưởng bị thí, Nhiếp chính đại nhân tiến hành quân diễn, ít ngày nữa liền đem tiến hành công tây cuộc chiến lời đồn đãi, lại là không ngừng xông xáo.

Đây cũng không phải là một ngày mà lên, mà là sớm đã có manh mối.

Dù sao, lúc này Xuất Vân quốc binh chế cùng đại lục không giống, hầu như không có thường bị binh khái niệm.

Bởi quốc nội tầng tầng phân phong , liền ngay cả Taira thị phía dưới, cũng sắc phong không ít võ sĩ phiên chủ.

Những thứ này võ sĩ chính là đặc quyền giai tầng, mỗi ngày cũng không xuống canh tác, chỉ là một mực luyện tập võ nghệ, quen thuộc cung

ngựa, chuẩn bị thời chiến ra trận.

Mà đợi đến Chủ quân có triệu lúc, bọn họ lại sẽ triệu tập dưới tay mình dân binh —— phần lớn đều là nông dân, thường ít có quân luyện, chiến lực rất thấp. Thường thường một cái võ trang đầy đủ võ sĩ, có thể đánh tan mười mấy cái như vậy dân binh.

Như vậy động viên cơ chế, bộ đội muốn tập kết khẳng định không phải một sớm một chiều việc, nhưng duyệt binh liền ở ngày mai, Taira thị tự nhiên là rất sớm động viên.

Heigensei vừa bắt đầu triệu tập những thứ này võ sĩ Ashigaru, cũng bất quá là nghĩ hộ tống Fujiwara Masakiyo trở về lãnh địa, tiện thể chèn ép một phen gần nhất mở rộng thế lực rất mãnh liệt Fujiwara phiên mà thôi.

Nhưng Fujiwara Masakiyo cái này nhân vật then chốt tử vong, lại là một thoáng khiến thế cuộc đột nhiên biến.

Vì phòng ngừa nhà Fujiwara làm ra cái gì quá khích hành vi, từ trước phản chế liền có vẻ rất tất yếu.

Cụ thể tới nói, chính là ở nhà Fujiwara phát động phản loạn trước, trực tiếp trước tiến hành thảo phạt, lấy nhiếp chính mệnh lệnh, hiệu triệu Xuất Vân phiên chủ, lại tới một lần nữa chinh phạt Tây quốc cuộc chiến!

Ở cái này loại đại hoàn cảnh dưới, Fujiwara bên trong tòa phủ đệ hai tên nắm quyền gia lão, Ida Kounosuke cùng Tohen Seifu cũng là rất có ánh mắt, lập tức ngay khi bốn gia Ninja hiệp trợ dưới chạy ra kinh đô.

Chờ đến Taira thị tiên phát chế nhân, xuất binh bao vây phủ đệ thời điểm, nhìn thấy cũng chỉ có mấy cái đoạn hậu võ sĩ, vẫn là đêm qua bảo vệ bất lợi gia hỏa.

Kinh đô ở ngoài, một chỗ trong rừng rậm.

"Đáng ghét! Heigensei thật sự muốn thảo phạt Tây quốc. . ." Ida Kounosuke nghe thủ hạ Ninja báo cáo, không khỏi vô cùng phẫn nộ, một dao phách ở bên cạnh trên cây khô.

"Đây là như đã đoán trước chuyện!" Tohen Seifu ho khan tiếng, ăn một cái cơm nắm, tinh lực rõ ràng không tốt lắm.

Tuy rằng lúc còn trẻ là võ sĩ, nhưng lúc này thân thể lại không cho phép hấn liên tiếp như thế tiêu hao tinh lực: "Hiện tại. . . Hi vọng chúng ta tin tức lưu truyền đến mức đầy đủ nhanh, để thiếu chủ có thể làm nhiều nhất chuẩn bị đi!"

"Lẽ nào chúng ta liền không hề làm gì?"

Ida Kounosuke gầm hét lên, nhìn về phía sau lưng áo đen chúng.

Đây là nhà Fujiwara tinh nhuệ nhất lực lượng, chỉ có mấy trăm người, từng cái từng cái thuở nhỏ nghiên tập binh pháp, giết người như ngóe, lúc này lại có tới 100 người ở đây.

Ngay đêm đó tập kích Công Tôn thương hội, cũng là lấy bọn họ là chủ lực.

"Có cái này một trăm quân, có lẽ đợi đến Heigensei xuất trận sau khi, chúng ta có thể thử nghiệm tập kích kinh đô, thậm chí thu được quốc quân thảo tặc hịch văn, đến thời điểm toàn bộ thiên hạ thì sẽ biết ai mới thật sự là trung thần, ai mới là phản nghịch."

Tohen Seifu tăng hắng một cái, miễn cưỡng nói: "Nhưng lúc này, Kounosuke kun, xin người nhẫn nại!"

"Tạm gác lại người hữu dụng, chuẩn bị tương lai sao? Kế hoạch này thật không tệ. . . Đáng tiếc, các người thật có thể che giấu lâu như vậy sao?" Một cái ngả ngớn tiếng nói, bỗng nhiên từ phụ cận truyền ra.

"Ai?"

Ida Kounosuke rút đao tương đối, sau lưng mấy cái áo đen chúng còng là trong nháy mắt đem hắc cùng Tohen Seifu bao vây lên, làm ra bảo vệ trận thế.

"Ta đối với các người không có ác ý, chỉ là nghĩ nói. . . Các người quá mức ngây thơ!" Đoàn Ngọc che mặt, từ trong bóng tối đi ra: "Heigensei sẽ không để cho một nhánh không ổn định lực lượng ở lại kinh đô, nhất định sẽ xuất hiện ở thu trước càn quét rời các người. . . Mà các người ẩn nấp năng lực, ha ha. . . Ta đều có thể tìm tới nơi này, Taira thị người chẳng lẽ còn sẽ xa sao?"

"Như vậy, các hạ có cái gì dạy chúng ta đây?" Tohen Seifu lại là sâu sắc cúi người xuống đi, con mắt toả sáng.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Hỏa Thiêu

Đêm đó, mây đen che trời.

Lam chi sơn, vòng thứ ba trạm gác bên trên, võ sĩ Naoe Kinbou khoá hai thanh đao võ sĩ, chính đang tại qua lại dò xét.

Nhìn có chút thừa thớt thủ vệ, không khỏi lắc đầu.

Kinh đô lớn bắt, lại làm vì tra tìm nhà Fujiwara dư nghiệt cùng thích khách, rất nhiều nguyên bản Lam chi sơn thủ vệ đều bị phái đi ra ngoài.

Lại thêm vào một đời gia trưởng bị thí, toàn bộ kinh đô bên trong phiên chủ người người tự nguy, bắt đầu trắng trợn tăng cường lực lượng phòng vệ, làm cho Taira thị không thể không đồng dạng thêm vào nhân thủ trấn áp.

Đến hiện tại, bốn gia Thiên Thủ các phòng vệ đã trên diện rộng hạ xuống.

Đương nhiên, ngay cả như vậy, cũng không có cái gì.

Chức trách của bọn họ, bất quá là đối phó một ít lưu dân cùng đạo tặc, còn có dò hỏi Ninja mà thôi.

Từ khi Taira thị hình thành tới nay, vẫn không có bị đại quân đánh tới Thiên Thủ các ví dụ!

Chỉ bất quá đối mặt với dưới trướng Ashigaru thời điểm, cũng không thể nói như vậy.

"Mọi người muốn nỗ lực a, đây là vì bốn gia an nguy!"

Naoe Kinbou một mặt dò xét, một mặt làm vì gác đêm Ashigaru tiếp sức.

Đến mùa hạ, gió đêm thổi, không có ban ngày oi bức, trái lại vô cùng mát mẻ, cũng làm người buồn ngủ.

Bất tri bất giác, liền đến nửa đêm.

Naoe Kinbou ngáp một cái: "Lập tức liền có Saburo để đổi ta chứ? Còn muốn cố gắng nỗ lực, ở Chủ công quân diễn trên biểu hiện a. . . Một khi bị tuyển chọn tham gia thảo phạt Tây quốc chiến dịch, nói không chắc còn có thể tăng cường mấy trăm thạch a "

Võ sĩ chiến công, là vì thể tập thổ địa, có thể thêm vài mẫu đều là tốt đẹp.

Mà lúc này Naoe Kinbou, đối với Taira thị lại là vô cùng có tự tin.

Tuy rằng nhà Fujiwara cũng là danh môn, có người nói gần nhất còn phát triển được vô cùng mãnh liệt, nhưng dù sao sa sút qua.

Taira thị nhưng khác, vẫn chấp thiên hạ người cầm đầu, gia trưởng đại nhân cũng là anh minh thần võ, thống trị hai mươi năm, quyền uy thâm căn cố đế.

Trên căn bản, cái này cũng là Đông quốc phần lớn phiên chủ nhận thức chung.

Đang lúc này, hắc trầm trọng mí mắt vừa mở, phảng phất bắt lấy một cái nào đó bóng đen: "Đó là. . ."

Chợt, run rẩy một hồi cảm giác, để cho hắc cả người đều run rẩy lên: "Có Ninja! Dịch. . ."

Phốc!

Vẫn không có hô lên tiếng, mấy chi trường thương liền xuyên qua thân thể của hắn , khiến cho Naoe Kinbou trong miệng tràn ra máu tươi: "Lại là. . . Các người!"

Sau lưng hắn ám sát, rõ ràng là hắn là phòng ngự một đoạn này tường thành Ashigaru!

"Xin lỗi, đại nhân!"

Một cái Ashigaru đầu mục cúi người xuống, đem hắn con mắt khép lại: "Taira thị đã chiếm cứ người trong thiên hạ bảo tọa quá lâu, khi nào mới có thể luân đến cái khác gia tộc tự do bay lượn a!"

"Giết!"

Bỗng nhiên, một trận tiếng la giết truyền đến.

Này đầu mục đứng dậy, quan sát chu vi: "Đều hiểu chức trách của chính mình chứ? Chúng ta đi nơi cửa thành, thả người đi vào!"

"Vì bốn gia, sinh tử đều có thể không để ý!"

Lên vào Thiên Thủ các ở ngoài Ida Kounosuke nhìn chậm rãi mở ra cửa thành, phát ra một tiếng gào thét, không chút do dự nào xông lên tới.

Lần trước, hắn chỉ là du thuyết Ida Kounosuke cùng Tohen Seifu hai cái, tập kích Lam chi sơn Thiên Thủ các mà thôi.

Đặt ở bình thường, cùng cái này lấy trứng chọi đá không khác , bất quá gần nhất lại là phòng ngự trống vắng, cơ hội tốt nhất!

Cũng chính là nhìn thấy chặt đầu Heigensei khả năng, Ida Kounosuke mới không chút do dự mà gia nhập, để nguyên bản chuẩn bị vận dụng một

ít pháp thuật hám tâm thần Đoàn Ngọc không còn đất dụng võ.

Không thể không nói, những thứ này Xuất Vân võ sĩ trung thành vì chủ, vô cùng ngoài dự đoán mọi người.

Mà nói ở kinh đô nổi tuyến, Fujiwara cái này ở ngoài phiên đệ nhất gia rõ ràng so với hẳn người ngoài này cường nhiều hơn.

Nhà Fujiwara Ninja chỉ là đi ra ngoài câu thông mấy nhà, liền thu được không ít trợ giúp, thậm chí là Xuất Vân vương thất ngầm đồng ý.

Bất quá, cũng gần gần chấm dứt ở đây.

"Lam chi sơn Thiên Thủ các chính là kỳ hiểm, bình thường có thể ở mấy ngàn người, tuy rằng còn hỗn tạp rất nhiều vú già, nhưng quân coi giữ cũng có hai ngàn! Lúc này điều ra một ngàn, ít nhất còn có một ngàn!"

Một ngàn người canh gác thành trại, một trăm Hắc Y chúng mạnh mẽ tấn công chỉ là chịu chết.

Dù cho có nội ứng, dâng lên vòng thứ ba cửa thành cũng giống như vậy!

"Trên thực tế, gọi mở vòng thứ ba cũng là mắc nối tiếp cực hạn. . . Thiên Thủ các bên trong ở lại vốn là Taira thị tử trung, càng đến gần hạt nhân, càng là như vậy. . ."

Chỉ là một cái vòng thứ ba bị phá, chỉ có thể khiến ngoại vi rối loạn xuống, rất nhiều cố gắng hiến cho Taira thị võ sĩ tỉnh lại sau khi, đều lập tức phản công.

Lấy Hắc Y chúng đáng thương nhân mã , liền ngay cả hoàn toàn nắm giữ vòng thứ ba đều không làm được.

Càng không cần phải nói, kinh đô binh mã phát hiện Lam chi sơn sinh biến, liều mạng đến cứu viện.

"Giết! Xông thẳng vòng thứ hai!"

Ida Kounosuke nâng đao thét lên âm ỉ.

Lam chi sơn Thiên Thủ các có ba tầng kết cấu, vòng thứ ba cùng vòng thứ hai, vòng thứ hai cùng Honmaru trong lúc đó đều có quan kệp, buổi tối giống nhau niêm phong cửa, phòng ngừa chính là xuất hiện có người tập kích một đường giết tới Thiên Thủ các tình huống.

Hừ hừ!

Thành trại bên trên, tiền rơi xuống như mưa , bất quá Hắc Y chúng không hổ là Fujiwara thị tinh nhuệ, khá có một ít dũng sĩ người bị trúng mấy mũi tên, như trước anh dũng ứng chiến.

"Đây là. . . Chuyện gì xảy ra?"

Thiên Thủ các cao tầng nhất, Heigensei từ ngủ say bên trong bị giật mình tỉnh lại, đầu đầy đều là mồ hôi lạnh.

"Nhiếp chính đại nhân. . . Có kẻ địch tập kích!"

Một tên (chủ yếu do tuổi trẻ người đảm nhiệm, thời bình dùng cho cận thân sai vặt, thời chiến là cận vệ, cũng là do vì trưởng thành thời kỳ từ nhỏ đều nương theo Chủ quân, lớn lên sau thường trở thành Chủ quân trọng dụng nhân vật) quỳ trên mặt đất, hoang mang bẩm báo.

"Nhà Fujiwara dư nghiệt sao? Bọn họ ở kinh đô phụ cận, lại vẫn có thực lực như thế?" Heigensei lẩm bẩm, đi tới cửa sổ phụ cận.

Liên nhìn thấy trong đêm tối, một con rồng lửa lao thẳng tới vòng thứ hai, chính đang tại lối vào huyết chiến.

"Kẻ địch không nhiều!"

Heigensei không hổ là cáo già, liếc mắt là đã nhìn ra hư thực: "Tuy rằng trong bóng tối không biết có còn hay không phục binh, nhưng lão phu tọa trấn bốn trận bất động, mệnh lệnh cái khác đại tướng tự mình tiểu đánh tới địch!"

"Vâng!"

Mấy cái tiểu tính lập tức xuống truyền lệnh.

Không thể không nói, mệnh lệnh này hết sức chính xác.

Trong lúc hoảng loạn lúc, nếu là còn suất quân xuất kích, hoặc là kinh hoàng trốn đi, mới thật sự là bị váng đầu.

Heigensei làm như thế, cũng là đối với bốn gia thực lực tự tin.

Bất luận làm sao, nơi này chung quy là Taira thị vùng đất trung tâm! Chỉ cần sống quá nhất thời nửa khắc, kinh đô phụ cận đóng quân đại quân khẳng định liền sẽ phản sư hộ vệ.

Chỉ là tình huống tới đây liền xuất hiện một điểm sai sót nhỏ.

Nhà Fujiwara đều có Hắc Y chúng, Taira thị tự nhiên cũng có một nhánh hạt nhân lực lượng tinh nhuệ, tên là Xích Huyền thiết kỵ, còn có Xích Y mẫu chúng.

Xích Huyền thiết kỵ là kỵ binh, đương nhiên sẽ không khóa ở Thiên Thủ các bên trong, mà Xích Y mẫu chúng phụ trách chính là Honmaru phòng ngự, lúc này tự nhiên càng thêm hướng về Honmaru co rút lại, hộ vệ Heigensei cái này thủ lĩnh.

Mà bình thường bị nhiếp chính mời chào một ít kỳ nhân dị sĩ, cũng là tất cả hộ vệ ở Heigensei chu vi, phòng ngừa người ngoài nguyên thần ám

sát.

Vòng thứ hai binh lính tuy rằng cũng rất tinh nhuệ, đối phó Hắc Y chúng thì có chút lực bất tòng tâm.

Đoàn Ngọc nhìn tình cảnh này, không khỏi hơi không kiên nhẫn, trực tiếp gia nhập chiến trường, giơ tay mấy mũi tên, đem kẻ địch thủ lĩnh bắn chết.

Nơi này hẳn không dùng thanh đồng phù tiễn, chỉ là bình thường mũi tên, thậm chí trang phục đến cũng phi thường bình thường, toàn thân áo đen, phảng phất chính là một cái năm cung Hắc Y chúng.

Ầm!

Nương theo một tiếng vang thật lớn, vòng thứ hai cửa lớn ầm ầm mà đổ, lượng lớn Hắc Y chúng giết vào, xông hướng Honmaru.

"Tiến công! Tiến công!"

Ida Kounosuke cả người đầm máu, nhìn một chút chu vi, chỉ thấy Hắc Y chúng càng ngày càng ít, đã bắt quá năm mươi người.

Mà trước mặt, cao to nguy nga Honmaru đã thành lĩnh trong tầm mắt, phảng phất một con nuốt chửng nhân khẩu quái thú, trong đó không biết trải rộng bao nhiêu cơ quan cạm bẫy, còn có tinh binh hộ vệ.

Bằng hẳn cái này năm mươi người, quả thực cho đối phương nhét không đủ để nhét kẻ rằng, e sợ vẫn không có vọt tới một nửa, ngay khi các loại lầu các cuộc chiến bên trong tử thương hầu như không còn.

"Ha ha!"

Ida Kounosuke thấy vậy, lại là không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, lớn tiếng cười lớn: "Heigensei lão tặc, người rốt cục lão, không dám suất

binh đi ra quyết chiến!"

Nếu là cái kia Nhiếp chính đại nhân vừa bắt đầu dám tận lên tinh nhuệ, nói không chắc có thể ở vòng thứ hai liền đem bọn họ tất cả ngăn chặn vây giết.

Nhưng hiện tại sao?

Tohen Seifu nhen lửa cây đuốc: "Ta nhà Fujiwara bá nghiệp, tất bởi vậy mà lên! Cho ta phóng hỏa, đốt nó!"

Thiên Thủ các ba tầng phòng ngự tuy rằng rất tinh diệu, nhưng vẫn cứ chạy không thoát một cái ràng buộc, đó chính là ngoại trừ ngoại vi vòng thứ ba vòng thứ hai ở ngoài, nó Honmaru dù cho cao to, lại cũng phần lớn là làm bằng gỗ a! ! !

Một tràng làm bằng gỗ lâu các, lụi tàn theo lửa, lại có gì khó!

Những thứ này Hắc Y chúng có chuẩn bị mà đến, thậm chí còn mang không ít dầu hỏa, lúc này tất cả lấy dùng, nhen lửa Thiên Thủ các Honmaru.

Hừng hực!

Không đến bao lâu, liệt diễm liền phóng lên trời, phảng phất trong địa ngục mở ra miệng rộng ngọn lửa quái thú, đuổi ra màu da cam liệt diễm đầu lưỡi, đem Honmaru nhanh chóng liếm láp, nuốt vào trong bụng.

Dù sao phần lớn đều là làm bằng gỗ tài liệu, nổi lên đến quá nhanh.

"Không được!"

"Địch người phóng hỏa! Khục khục. . ."

Vừa bắt đầu ngọn lửa đốt không người chết, nhưng sản sinh nhiệt độ cao, thiêu đốt hầu như không còn dưỡng khí, còn có cái khác có độc khí thể, liền vô cùng đòi mạng.

Liệt diễm cuộn cuộn, khói đen nhất thời , khiến cho nguyên bản trang bị đến tận rằng Thiên Thủ các Honmaru thành chuyện cười.

Không biết bao nhiêu tinh nhuệ Xích Y mẫu chúng không có ánh sáng vinh chết trận, mà là chết ở khói độc phía dưới.

"Không. . . Không thể!"

Thiên Thủ các tầng cao nhất, Heigensei nhìn tình cảnh này, sắc mặt trắng bệch, khô tàn trên đất: "Lão phu võ vận, lẽ nào liền chấm dứt ở đây sao?"

"Nhiếp chính đại nhân!"

Lúc này, hộ vệ Âm Dương Sư cùng tăng lữ xông tới: "Thừa dịp hiện tại giết ra ngoài, chúng ta còn có một tia cơ hội!"

Tuy rằng người bình thường thể giới, gặp phải tình huống như thế đã là tình thế chắc chắn phải chết, nhưng cũng may đây là một cái nắm giữ không phải siêu phạm lực lượng thể giới, các pháp sư đối mặt với liệt diễm, còn có sức liều mạng: "Chúng ta mau mau rời đi!"

Nguyên bản an toàn nhất nơi đã hóa thành đất chết tuyệt địa, chỉ có thể mở một đường máu.

"Được! Chúng ta đi ra ngoài!"

Heigensei lão mà di kiên, đối mặt với loại này đả kích nặng nề, vẫn cứ không có tan vỡ, cắn răng một cái, ở rất nhiều pháp sư cùng tinh nhuệ hộ vệ xuống, hướng phía dưới tầng phóng đi.

Tuy rằng có liệt điểm cùng khói độc chặn đường, nhưng mở đường Âm Dương Sư cùng tăng lữ liễu mạng triển khai bùa chú kết giới, miễn cưỡng có thể chống đỡ nhất thời.

Đương nhiên, hoàn hảo vô khuyết từ liệt điểm đốt thành bên trong đi ra, đó là Binh gia Dao Thương Bất Nhập mãnh nhân mới có khả năng.

Heigensei một nhóm dự định, chỉ là tận lực hạ thấp độ cao, tùy thời nhảy lầu cầu sinh!

Nhưng bọn họ không biết, sớm sớm đã có một tên lược thực giả nhìn thấu tính toán của bọn họ, ở Honmaru ở ngoài kéo cung lấy chờ!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Thoát Đi

Xèo. . . Đùng!

Thanh đồng phù tiền phá không mà đi, đem một cái nhảy lầu cầu sinh bóng người nổ thành mảnh vỡ.

"Xong rồi! Người này tất là Heigensei không thể nghi ngờ!"

Một mũi tên đặc thủ, Đoàn Ngọc lập tức xoay người bước đi, hào không lưu luyến.

Cho tới tại sao lại biết? Tự nhiên là bởi vì trong cơ thể Đạo ấn phản ứng!

Trước hãn thành tựu Nguyên Thần Chân Nhân, tam chuyển thanh đồng ấn, giết ngũ phẩm Đại Khán chi quan mà không hề phản phệ, cái này đổi lại đây, chính là một quận chi chủ đẳng cấp.

Là lấy trước giết một cái thất thế Fujiwara Masakiyo, quả thực nửa điểm sáng lớn đều không có.

Nhưng vừa nảy liên tục giương cung cài tên, bắn giết tàn dư địch thủ thì thanh đồng in lại Ly Văn lại là hoan hô nhảy nhót, đặc biệt cuối cùng một mũi tên bắn ra, trực tiếp khiến Đạo ấn ở ngoài nhiều một đạo hắc khí.

Cái kia không phải khí vận, mà là một đoàn mây đen chiếm giữ, hóa thành Độc giao hình dáng, chính là Long khí phản phệ!

Toàn bộ Xuất Vân quốc trong, còn có năng lực phản phệ Đoàn Ngọc, ngoại trừ vị kia nhiếp chính Heigensei ở ngoài, quả thực lại không có mấy người, mà này đem ở vòng trong nhất trong, càng là trừ hẵn còn ai?

Người này dù sao cũng là một quốc gia nhiếp chính, dưới trướng cũng có hai quận, luận khí vận hầu như so với Khánh quốc một châu Châu mục!

Đoàn Ngọc lúc này bất quá Nguyên Thần, dù cho Triện Khắc sư công pháp thần dị, cũng cuối cùng tại không chịu nổi.

Như hẵn lúc này quan sát bên trong thân thể, liền có thể phát hiện tam chuyển thanh đồng ẩn ong ong không ngừng, Ly Văn mấy lần làm dáng muốn lao vào, lại vẫn cũ năm Độc giao không được, quả thực muốn nguy hiểm cho căn cơ!

Là lấy Đoàn Ngọc mới chịu lập tức rời đi, đi được không chút do dự.

Lại không đi, không nói kinh đô thủ vệ chi quân chạy tới hộ giá, chính là còn sót lại võ sĩ phản công, Ida Kounosuke suất lĩnh tàn binh cũng chưa chắc có thể ngăn cản.

Huống chi, hẵn lần này lấy bí truyền phù tiễn, đem Heigensei bên người hộ pháp cao nhân làm thịt cái không còn một mống, tương tự là cái cực lớn phiền phức.

Tuy rằng không có cái gì cá lớn ở trong đó, nhưng những người này liên lụy hay là toàn bộ Xuất Vân quốc giới tu hành!

"Lần này việc, tất nhiên kinh động Đạo môn mười mạch, ta gặp nguy hiểm linh cảm, nếu là tiếp tục dừng lại xuống, không quá ba ngày, khẳng định liền muốn chân tướng rõ ràng. . . Đến thời điểm nhà Fujiwara cũng chưa chắc nhiều cảm kích ta!"

Đoàn Ngọc lui lại đến vòng thứ ba bên tường, nhìn bốn phía gào thét điên cuồng gào thét Taira thị võ sĩ, còn có ngoại vi vọt tới đại quân cái bóng, khẽ mỉm cười, trong tay hiện ra một tấm thanh đồng phù lục: "Độn Địa!"

Phốc!

Phổ thông pháp thuật, hoặc là nói dù cho Nguyên Thần pháp thuật, cũng không cách nào ở đây hỗn loạn quân khí phía dưới triển khai, nhưng thanh đồng phù lục không thể nghi ngờ có thể!

Chỉ cần không phải hơn một nghìn đại quân tinh nhuệ Thiết Huyết sát khí cố ý nhằm vào, lại là thông hành không ngại.

Lúc này đại quân chưa đến, trong thành bất quá một ít thất kinh võ sĩ Ashigaru, nào có hơn ngàn? Mà cố ý nhằm vào hãn, có trăm người liền không sai.

Hào quang lóe lên, Đoàn Ngọc liền chạy trốn cái này không ngừng vây kín lồng chim, bóng người đi vào trong bóng tối, biến mất không thấy.

. . .

"Giết người xong liền chạy, thật kích thích!"

Lúc này bước chân hãn liên tục, trực tiếp chạy trốn tới Công Tôn thương hội nơi đóng quân, triệu tập mọi người: "Tần Phi Ngự, Musashi Mamoru, Amano Ogata. . . Lập tức mang theo nhân mã của chúng ta, đi mau!"

Hãn cùng Công Tôn thương hội vốn là không có cái gì dựa vào quan hệ, chỉ là thuận tiện kết nhóm lên đường đồng bạn, tự nhiên đi ở tùy ý.

Bất quá ở mọi người tập kết lúc, Đoàn Ngọc vẫn là tốt bụng mà viết xuống một phong thư, giao cho nghe tin chạy tới Chu đại quân sự.

"Đi thôi!"

Chợt, tuần mã tê đề, Đoàn Ngọc ra lệnh một tiếng, mười mấy kỵ liền gào thét, hướng về giới cảng mà đi.

"Chuyện gì xảy ra?"

Vội vã mặc quần áo chạy tới Công Tôn Tiểu Bạch, cũng chỉ có thể nhìn Đoàn Ngọc một nhóm bóng lưng, đầy mặt nghi hoặc, trong lòng càng là có một tầng mây đen, phỏng phất có cái gì không tốt việc sắp phát sinh.

"Thiếu chủ. . . E sợ việc lớn không tốt!"

Chu quân sự nhìn huyên náo kinh đô, còn có bốc cháy lên Thiên Thủ các phương hướng, bàn tay đều đang run rẩy, đem Đoàn Ngọc lưu lại giấy viết thư giao cho Công Tôn Tiểu Bạch.

"Ừng ục!"

Công Tôn Tiểu Bạch nuốt nuốt ngụm nước bọt, miễn cưỡng mở ra, chỉ là một duyệt, liền hai chân như nhũn ra, cả người hầu như muốn ngồi ngã xuống đất: "Nhiếp chính bị thí?"

Hắn sững sờ chốc lát sau khi, hầu như gào khóc: "Tốt người cái Đoàn Ngọc, ta chẳng qua là chiếm người chút lợi lộc, người dĩ nhiên như vậy hổ ta?"

Lúc này sự tình mới vừa phát sinh, Đoàn Ngọc dĩ nhiên cũng đã biết, đồng thời vội vàng mà chạy, khẳng định với hắn không thể tách rời quan hệ, mà trong thư cũng ám chỉ điểm ấy.

Đã như thế, bọn họ những thứ này đồng hành thương nhân, chẳng phải muốn thành hình nhân thể mạng?

"Thiếu chủ. . . Chúng ta phải làm gì? Ngày mai còn muốn cùng Taira thị giao tiếp không?" Chu quân sự nghi ngờ không thôi hỏi.

"Taira thị? Liền Heigensei đều chết rồi, ta với ai giao tiếp đi?"

Cũng may Công Tôn Tiểu Bạch cũng không phải người bình thường, vừa nãy chỉ là chịu đến xung kích quá lớn, có chút thất thố, lúc này lau khô nước mắt bò lên, lại khôi phục ngày xưa khôn khéo già giặn hình tượng: "Taira thị gia trưởng, Xuất Vân nhiếp chính bỏ mình, ngày mai khẳng định có phiền phức tìm tới trên đầu chúng ta, đường dây này nhất định phải từ bỏ!"

Điều này là bởi vì hăn trước mấy lần lợi dụng Đoàn Ngọc, ở trong mắt Taira thị từ lâu quần lấy nhau, phân cách không ra.

Lúc này kiên quyết đã quyết định: "Chúng ta. . . Cũng đi! Bằng không cẩn thận bị thiên nộ!"

"Cái kia. . . Hàng hóa làm sao bây giờ?"

Chu quân sự trợn mắt lên.

"Đi Tây quốc, vị kia Đoàn Ngọc vẫn là cho chúng ta để lại một đường, có một cái cùng nhà Fujiwara cấu kết con đường. . ."

Công Tôn Tiểu Bạch thở dài một tiếng: "Nhà Fujiwara đang muốn khởi binh, khẳng định gấp thiếu quân giới. . . Cái này Xuất Vân quốc, nhất định phải rối loạn, xoay tay thành mây lật tay thành mưa a, vị kia Đoàn chân nhân, quả thật là thủ đoạn cao cường!"

Nếu như nói trước hẳn cho rằng Xuất Vân nạn binh hoả khả năng chỉ có năm thành, lúc này chính là trăm phần trăm!

Không gì khác! Cái này Heigensei bị chết thực sự quá không phải lúc.

Người này vừa chết, không người nối nghiệp tình huống xuống, Bình gia thanh thế ít nhất muốn bẻ đi ba phần mười.

Như vậy cơ hội trời cho, cái kia nhà Fujiwara thiếu gia trưởng làm sao có khả năng không cố gắng nắm lấy?

...

Xuất Vân Tây quốc, thành Tomita.

Thành này là nhà Fujiwara Bản tông nơi, phòng nghị sự bên trong, rất nhiều gia lão ngồi quỳ chân, bên ngoài trên hành lang quỳ đầy lít nha lít nhít võ sĩ.

Đương đại thiếu gia trưởng tên là Fujiwara Chiyo, lúc này lại là ở mọi người chứng kiến phía dưới, trực tiếp kế nhiệm trở thành một đời mới gia trưởng.

"Cha ta ly kỳ bỏ mình, Taira thị ác độc, còn muốn thảo phạt chúng ta, ta dù cho đem hết toàn lực, cũng phải với hăn chống lại đến cùng!"

Fujiwara Chiyo giờ đao võ sĩ, lớn tiếng tuyên bố.

Mà xem thủ hạ một đám gia lão thái độ, lại là có chút bất mãn.

Dù sao Taira thị oai thâm nhập nhân tâm, muốn thảo phạt Tây quốc tin tức truyền đến, Tây quốc đông đảo phiên chủ đều là do dự bất định.

Từ địa vực cùng lịch sử quan hệ đến xem, bọn họ phải là kiên định đứng ở nhà Fujiwara bên này, hướng về Đông quốc võ sĩ đòi lại nợ máu.

Nhưng từ về mặt thực lực đến xem, Tây quốc yếu hơn Đông quốc, đồng thời đối phương có đại nghĩa danh phận, cũng là sự thực.

"Thời cơ vẫn là sớm điểm a. . ."

Fujiwara Chiyo nhìn tình cảnh này, chỉ có thể ở trong lòng thầm than.

"Gia trưởng đại nhân! Gia trưởng đại nhân!"

Đang lúc này, một tên đầu trọc tăng lữ lớn tiếng kêu gào, lấy vượt quá tốc độ bình thường giờ giấy viết thư, nhảy vào đại sảnh.

"Lusoubu đại sư? Xảy ra chuyện gì?"

Fujiwara Chiyo nhìn cái này tăng nhân, hơi nghi hoặc một chút, vị đại sư này ở bốn gia đức cao vọng trọng, rất ít làm ra loại này vượt qua thường quy cử động.

"Kính đô cấp báo!"

Lusoubu điều hoà khí tức, chậm rãi hành lễ: "Có nghĩa sĩ hỏa thiêu Lam chi sơn Thiên Thủ các, thiên tru Taira thị lão tặc!"

"Cái gì?"

Fujiwara Chiyo thân thể nghiêng về phía trước, hầu như sắp ngã trên mặt đất, cũng là thất thố: "Cái kia lão tặc chưa chết?"

Hắn tình huống này vẫn là tốt, ở đây tất cả nhà Lão võ sĩ, đều là về mặt chấn động, hầu như rơi vào đại ra.

Chỉ có Lusoubu tiếng nói truyền đến: "Xác định đã chết!"

Fujiwara Chiyo không thể chờ đợi được nữa tiếp nhận giấy viết thư, đột nhiên triển khai, đọc nhanh như gió xem lên, chợt cười to: "Làm tốt

lắm! Ida Kounosuke, còn có Tohen Seifu, đều là bốn gia công thần!"

"Chúc mừng gia trưởng!"

Cái khác gia lão phản ứng lại, cùng nhau bái lạy xuống: "Taira thị lão tặc vừa chết, chính là cơ hội trời cho, mời ngài dẫn dắt chúng ta, hoàn thành nhà Fujiwara đại nghiệp!"

"Không sai!"

Fujiwara Chiyo một lần nữa ngồi xong: "Bốn gia muốn tăng nhanh động viên, còn có, lập tức phái ra bí sử, cùng kinh đô Xuất Vân vương thất bắt được liên lạc!"

...

Xuất Vân quốc chiến loạn không thể tránh khỏi lúc, Đoàn Ngọc một nhóm cũng là trở lại giới cảng.

Công quán bên trong, cảnh sắc như trước, Keiko nhìn đột nhiên trở về Đoàn Ngọc, lại là hết sức kinh ngạc.

Mà kinh ngạc hơn, nhưng là Công Tôn thương hội lưu lại ở chỗ này chưởng quỹ.

Chờ đến Đoàn Ngọc triệu kiến Dương Thái, Dương Duy Bình, ra lệnh cho bọn họ lập tức chỉnh lý khoản, mua thuyền ra biển thời điểm, Công Tôn thương hội chưởng quỹ cũng tìm tới cửa: "Đoàn công tử, xin hỏi công tử nhà ta còn ở đâu?"

"Kinh đô có việc, ta đi trước một bước, Công Tôn Tiểu Bạch tự nhiên còn ở trên đường! Vừa vặn nói với người một tiếng, ta chuẩn bị ngày mai khởi hành!"

Đoàn Ngọc nhấp một ngụm trà, không để ý lắm nói .

"Cái kia. . . Không chờ công tử nhà ta sao?" Chương quỹ xuất mồ hôi trán, trực giác trong đó có chút không đúng.

Mà lại càng không đúng rồi, nhưng là Đoàn Ngọc sau lưng võ sĩ ánh mắt.

Amano Ogata nhìn thấy người này nghi vấn Đoàn Ngọc quyết định, đã ở rút đao võ sĩ.

Tuy rằng Công Tôn thương hội ở đây còn có ba trăm người, nhưng chân chính tinh nhuệ từ lâu đi theo Công Tôn Tiểu Bạch lên phía bắc, lưu lại phần lớn là bình thường thủy thủ cùng tiểu nhị.

Những thứ này người nếu là trên biển gặp phải hải tặc, bị bức ép đến tuyệt lộ, tự nhiên dám luân đao chém người, nhưng hiện tại sao?

"Còn có một chuyện, các người thiếu chủ đã đáp ứng bán hai chiếc Đại Dực cho ta, tiền hàng chính các người ở giao dịch bên trong trừ đi, lão Ô đầu cái kia một đám người, tự nhiên cũng là trước tiên theo ta về Đông Trần."

Tuy rằng ở giới cảng nơi này, khẳng định còn có thể chiêu mộ một nhóm thuyền sư cùng thủy thủ, nhưng đến cùng vẫn là lão đầu dùng đến yên tâm.

"Chuyện này. . ."

Chương quỹ vẻ mặt đau khổ: "Đoàn công tử người hẳn là muốn giết chết lão hủ a?"

"Ta một Nguyên Thần Chân Nhân, muốn người chết có thể làm sao?" Đoàn Ngọc xệ mặt xuống, đe dọa một câu.

Nếu là cái này chưởng quỹ thật sự toàn tâm toàn ý cùng chính mình làm khó dễ, triệu tập mấy trăm người đến, tuy rằng cũng không đủ Tần Phi Ngự bọn họ chém, nhưng liền không đẹp.

Dù sao lần này cùng Công Tôn thương hội chỉ là hòa bình chia tay, chung quy phải lẫn nhau lưu lại một phần mặt mũi, tương lai gặp lại cũng có chỗ trống.

Cho tới cái này chỉ là một cái chưởng quỹ?

Đoàn Ngọc tiện tay phất hắt xuống, nhìn người này bóng lưng, không khỏi cười gằn.

Dĩ nhiên quyết định ban đêm liền điều động Nguyên Thần, nhìn chăm chú chết người này, như rắp tâm hại người, trực tiếp giết chính là.

Ngược lại ở vùng hẻo lánh nơi, còn có ai có thể ngăn cản lực lượng oai đây?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Rời Đi

"Phi phạm chí sĩ, không có vương pháp áp chế, liền dễ dàng sinh loạn!"

Lấy cá nhân tu vi cường chế Công Tôn thương hội sau khi, Đoàn Ngọc đuổi đi mọi người, ngồi khoanh chân, lại là bỗng nhiên nghĩ đến cái này câu.

Nếu là không có Long khí chế độ, thế giới này còn không biết muốn loạn thành cái gì đáng vẻ đây.

"Bất quá ta tựa hồ không có tư cách nói câu này a. . . Triện Khắc sư truyền thừa nhân quả, còn có kiếp trước nợ máu, tựa hồ cũng đang ép ta đi tới, cuối cùng tranh bá thiên hạ, bản thân bây giờ chính là loạn đầu nguồn một trong a!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, bắt đầu quan sát bên trong thân thể.

Thức hải trong, tam chuyển thanh đồng ẩn ong ong không ngừng, bên ngoài một con màu đen Độc giao chiếm giữ.

Một cái Heigensei, tương đương với một cái Châu mục, giết sau khi, Long khí tự có phản phê.

Cái này vẫn là hần tu luyện Triện Khắc sư công pháp, căn cơ vượt xa bình thường Chân Nhân duyên cớ, bằng không tu vi hủy diệt sạch đều có khả năng!

Dù là lúc này, cũng phi thường phiền phức.

"Ta tu vị năm thành đều bị cái này Độc giao kiềm chế, thì tương đương với rơi vào trạng thái trọng thương, toàn thuộc tính hạ xuống một nửa?"

Đoàn Ngọc khổ bên trong mua vui suy nghĩ một chút.

May là cẩn thận quan sát sau khi, phát hiện cái này phản phệ cũng không phải cố định không đổi.

Ít nhất, Ly Vẫn ngay khi liên tục xuất kích, nỗ lực cắn xé tiêu hóa mây đen, mà khoái mã từ kinh đô đến giới cảng cái này trong vòng bảy ngày, cuối cùng cũng coi như là khiến Hắc giao nhỏ như vậy lại càng thêm nhỏ một chút.

"Dựa theo tiến độ này xem, có lẽ cần một năm mới có thể khỏi hẳn thương thế?"

Đoàn Ngọc hít vào một ngụm khí lạnh: "Không hổ là Châu mục một cấp nhân vật a. . . Cái này phản phệ mới thật là khủng bố đến cực điểm!"

Rất hiển nhiên, ở trạng thái như thế này phía dưới, còn phải tiếp tục đục nước béo cò, cùng muốn chết cũng là không khác, Đoàn Ngọc muốn làm, chỉ có chơi thuyền khởi hành, bồng bềnh tại biển rộng bên trên, liền có thể tránh thoát Xuất Vân bản thổ rất nhiều nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, hắn lập tức Nguyên Thần Xuất Khiếu, đi nhìn chăm chăm cái kia Công Tôn thương hội quán sự.

Một đêm đi qua, đối phương đúng là rất thức thời, không có làm ra cái gì trở ngại cử động, trái lại phối hợp Dương Thái cùng Dương Duy Bình hai cái, đem khoản thương phẩm thanh toán.

Làm cái này một cái kiến thức rộng rãi chừng quỹ, hẳn khẳng định cũng là biết được Nguyên Thần Chân Nhân đáng sợ, sáng suốt lựa chọn từ bỏ đối kháng, vì chính mình lưu lại một cái mạng nhỏ.

Giới cảng bến tàu.

"Ô thuyền chủ! Chuẩn bị xong chưa?"

Đoàn Ngọc cười híp mắt nhìn cái này cùng chính mình cùng đi ra biển thuyền trưởng, thuận miệng hỏi.

"Hàng hóa đã ở vận chuyển bên trong, lại qua hai canh giờ liền có thể xuất phát. . ." Lão Ô đầu dừng một chút, lại hỏi: "Người hứa hẹn. . . Thật là?"

Đối với bậc này đuổi biển người, Đoàn Ngọc chính là lấy lợi dụ, hứa cho kim ngân đầy đủ cái này lão Ô đầu sau khi trở về lập tức chấu vàng rửa tay, phú quý cả đời.

Bởi vậy, lão này cũng không có bao nhiêu do dự.

Huống chi, Đoàn Ngọc chính chuẩn bị để cho hắn quản lý một cái thuyền, còn có một cái thuyền lại là tại bản địa thuê thuyền trưởng, còn có mình cùng Tần Phi Ngư một nhóm lịch luyện ra thủy thủ nhìn chăm chăm , ngược lại cũng không lo bọn họ trong bóng tối sái hoa chiêu gì.

"Ta lời hứa đáng giá nghìn vàng!" Đoàn Ngọc cười đuổi đi lão Ô đầu, lại triệu kiến Amano Ogata, Musashi Mamoru: "Muốn rời khỏi Xuất Vân quốc, các người có cảm tưởng gì?"

"Chủ quân đi nơi nào, gia thần liền đi nơi nào!"

Amano Ogata lập tức quỳ xuống đất biểu trung.

Mà Musashi Mamoru càng không thể đưa ra bất mãn, hẳn vẫn cho là Đoàn Ngọc vì hắn giết Fujiwara Masakiyo, mới không thể không vội vàng thoát đi, lưu vong nước ngoài đây.

"Rất tốt, đã như vậy, các người cho ta thật tốt động viên phía dưới Ronin võ sĩ!"

Đoàn Ngọc nhượng bọn họ xuống, gọi tới Tần Phi Ngư: "Người xem cái này mấy cái võ sĩ làm sao?"

"Jessie đại sư là luyện sắt danh gia, mà Amano Ogata cùng cái khác bảy cái võ sĩ cũng đều vô cùng không sai, là chút hạt giống tốt!" Tần Phi Ngư suy nghĩ một chút, gật đầu nói.

"Rất tốt, ngoại trừ Musashi Mamoru ở ngoài, những người khác đều quy về người dưới trưởng thao luyện! Cần phải kỷ luật nghiêm minh!"

Võ sĩ tuy rằng đơn đả độc đấu có lẽ vẫn còn có thể, nhưng muốn lần lượt nghe lệnh, đặc biệt thói quen đại lục quân chế, còn có một đoạn rất dài đường để đi.

Bất quá Đoàn Ngọc đối với Amano Ogata bọn họ phục tùng tính rất tin tưởng, đây chính là người Xuất Vân phẩm tính tốt đẹp, khi chọn chủ quân họ tuyệt đối trung thành có thể nói so với đại lục về chuyện này đáng tin quá nhiều, lại nói ra biến lâu như vậy, có nhiều thời gian chậm rãi huấn luyện.

Hai canh giờ sau khi.

Bến cảng trên Công Tôn thương hội quản sự, liền lấy ánh mắt phức tạp nhìn theo hai chiếc Đại Dực rời đi, cuối cùng hóa thành đen điểm, ở chân trời biến mất không thấy.

...

"Phe ta lần này tổng cộng có thuyền hai chiếc, thủy thủ năm mươi người, hộ vệ bốn mươi người! Trong đó Xuất Vân cùng Đông Trần người đại thể một nửa. . ."

Boong tàu bên trên, Đoàn Ngọc gió biển thổi, bên tai truyền đến Dương Thái báo cáo.

"Hàng hóa phương diện, một phần tiền hàng đã hướng về Công Tôn thương hội mua cái này hai chiếc Đại Dực, còn lại có ngân sáu vạn lượng, đao võ sĩ một trăm chuôi, gạo. . ."

Mặt khác một bên, đợi đến Dương Thái báo cáo sau khi, Dương Duy Bình cũng khom người nói, trong này đao võ sĩ cùng gạo hạt giống loại hình, đều là Đoàn Ngọc dặn dò cố ý chọn mua.

"Rất tốt!"

Đoàn Ngọc tính toán một chút, lần này buôn bán, đại khái có thể đem tiền vốn gia tăng gấp đôi.

Thế nhưng, cũng là như vậy, buôn bán còn muốn đầu nhập tiền vốn, nơi nào có không vốn vạn lợi lại đến sáng khoái?

Cái gọi là không vốn vạn lợi, tự nhiên là đảo La Định khai phá, còn có mỏ vàng khai thác.

Đương nhiên, cái này cũng không phải chân chính dốc vốn, ít nhất, buôn bán những thứ này gia sản tư bản, Đoàn Ngọc đã chuẩn bị toàn bộ đầu ở đảo La Định tiền kỳ khai phá bên trên.

Chờ đến xây dựng lên ổn định thống trị, đặc biệt huấn luyện ra một nhóm trung tâm mà lại biết đánh nhau quân đội sau khi, mới có thể cân nhắc khai thác mỏ việc, bằng không chính là vì người giá y.

"Truyền lệnh xuống, mục tiêu đảo La Định!"

Đoàn Ngọc cười to, càng có chút mơ hồ hưng phấn.

Bước lên tranh bá thiên hạ sân khấu bước thứ nhất, rốt cục muốn bắt đầu rồi!

...

Trên biển đi liên tiếp mười mấy ngày, đều là vạn dặm không mây, chim hải âu trời cao kêu to khí trời tốt.

Khoang tàu bên trong, Đoàn Ngọc kết thúc tu luyện, nhìn lại bị làm hao mòn rơi một ít Độc giao, hơi lắc đầu, đi tới trên boong thuyền.

Tần Phi Ngư đổ mồ hôi như mưa, chính mang theo một đám thuộc hạ cùng võ sĩ huấn luyện.

Ở lên thuyền ngày thứ hai, hắn liên tiếp liên khiêu chiến Amano Ogata mấy cái võ sĩ, đem từng cái từng cái nện lật trên đất, đặt vững địa vị.

Lấy Tần Phi Ngư lúc này võ công, Musashi Mamoru tham gia nói không chắc còn có cơ hội , bất quá nhân gia chính là đức đao đại sư , căn bản không hứng thú với việc này.

"Phi Ngư!"

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc thoáng nở nụ cười, đem Tần Phi Ngư gọi vào trước mặt, giao cho hắn một quyển nho nhỏ sách: "Đây là Ôn Thần đạo nhân truyền thừa, Ngũ Độc tinh binh phương pháp huấn luyện, ta những này thời gian chinh lý đi ra, cũng ở Đông Trần cùng giới cảng sưu tập đủ tài liệu, người có thể trước tiên luyện một ít thử xem! Ngoài ra, Ngũ Độc tông lấy tinh binh khí, đột phá lấy võ nhập đạo pháp môn, ta cũng tham tường xuống, phụ ở phía sau. . ."

"Đa tạ đại ca!"

Tần Phi Ngư tiếp nhận sách, đầy mặt hưng phấn.

Binh gia lấy võ nhập đạo, tầng thứ nhất là vì quân khí rót vào người, cần chấp chưởng năm ngàn chiến binh, còn muốn vượt quá một năm, rút lấy quân khí, phối hợp bùa chú, trận pháp, mới có thể đột phá.

Mà Ngũ Độc tông tự có bí truyền, có thể tinh binh khí đột phá, nhân số yêu cầu suy giảm, trăm người liền có thể.

Đương nhiên, tinh binh tiêu hao rất lớn, dù cho là trăm người, lúc này Đoàn Ngọc cũng có chút không chịu được nữa, là lấy chỉ để Tần Phi Ngư trước tiên luyện mười mấy cái thử nghiệm.

"Ngũ Độc tinh binh, là vì cổ trùng chi đạo ! Lấy người dựng cổ, luyện hóa bản mệnh. . ."

Đọc vài hàng sau khi, Tần Phi Ngư vẻ mặt liền có chút quái dị: "Cái này chính là Ngũ Độc tinh binh? Tựa hồ có hơi. . ."

"Thiên hạ tinh binh có sở trường riêng, Ngũ Độc tinh binh cũng không phải là am hiểu chính diện cường đấu, mà là bản thân thể chất kinh người, không sợ hãi chương bệnh khí, then chốt ở cái này bản mệnh cổ."

Đoàn Ngọc kiếp trước thủ đoạn gì chưa từng thấy, đối với chuyện này lại là một điểm liền rõ ràng.

Cái này Ngũ Độc tinh binh, khâu mấu chốt nhất liền ở chỗ bồi dưỡng bản mệnh cổ, một khi thành tựu, đối với các loại bệnh tật độc tố kháng tính liền tăng lên rất nhiều, đặc biệt ký sinh trùng loại.

Mà phía nam Man Hùng sở dĩ khiến Bắc nhân nghe đến đã biến sắc, then chốt chính là ở chương khí cùng thủy cổ! Dẫn đến Bắc nhân vô cùng

không thích ứng, mười đi chết chín.

Năm đó Đại Hạ cũng từng Nam chinh, đến hôm nay Ngô Hàn quốc phạm vi, năm vạn đại quân thâm nhập rừng cây, lại gặp mưa dầm, kết quả chính là trong quân doanh ôn dịch hoành hành, mười dừng lại bên trong chết rồi chín dừng lại, không thể không chặt vật thối lui, từ đây không còn nữa có chút nào Nam chinh ý niệm.

Cái gọi là 'Thủy cố', chính là trùng hút máu, vừa vận bị Ngũ Độc tinh binh bản mệnh cố khắc chế đến gắt gao. Chương khí hàng ngũ, cũng là điều chắc chắn.

Đoàn Ngọc thoáng nói ra hai câu, Tần Phi Ngư liền trợn mắt lên: "Nếu thật sự là như thế. . . Cái này Ngũ Độc tinh binh, quả thực chính là vì phía nam mà sinh a, chẳng trách huynh trưởng ngày đó nhất định phải lấy chi!"

"Cái này tự nhiên. . ."

Đoàn Ngọc tự đắc nở nụ cười.

Nếu là Đại Hạ năm đó Nam chinh thời khắc, có người có thể đem cái này Ngũ Độc tinh binh pháp môn dâng lên đi, ít nói cũng nên có cái phong hầu chi thưởng.

"Đại ca chẳng lẽ là nghĩ ở phía nam lập nghiệp?"

Tần Phi Ngư lại bỗng nhiên hạ thấp giọng, nghiêm túc hỏi.

"Phía nam việc, ngày sau hãy nói, dù cho ở hải đảo này, hoặc là trên thuyền, lẽ nào chúng ta liền không sợ bệnh dịch sao?" Đoàn Ngọc phản hỏi một câu.

Đại quy mô nhân khẩu lưu động, sợ nhất chính là gặp phải ôn dịch. Mà quân đội làm cái này chính quyền căn cơ, càng là như vậy.

Là lấy luyện được một ít Ngũ Độc tinh binh đến, ở đảo La Định khai phá bên trong, tuyệt đối có nhiều chỗ tốt, không nói những cái khác, hàng hải bên trong sinh bệnh mà chết thủy thủ liền không phải số ít, là một bút rất lớn lãng phí.

Nhưng tinh binh sở dĩ làm vì tinh binh, chính là tiêu hao quá mức.

Ngũ Độc tinh binh cần bồi dưỡng bản mệnh cổ, đó chính là vàng ròng bạc trắng đập xuống, cái này còn không là một cái hai cái, mà là hơi một tí mấy chục hơn trăm, không có hạn mức tối đa!

Nếu là thật sự thả ra bạo binh, dù cho có núi vàng núi bạc cũng không chịu được nữa a!

Chỉ là Đoàn Ngọc cũng không chuẩn bị để tất cả quân đội đều chuyển thành tinh binh, có đầu mục nòng cốt như vậy, chính là đầy đủ.

Hơn nữa, Ôn Thần đạo nhân truyền thừa, cũng không chỉ Ngũ Độc tinh binh cái này một hạng.

Nhân gia chân chính sở trường tuyệt sống, vẫn là độc chết mười vạn đại quân, khiến cho thiên hạ nghe tiếng đã sợ mất mật.

Đương nhiên, cái này một chiêu quần trào quá mức lợi hại, hậu quả cũng thật đáng sợ, Đoàn Ngọc lúc này bị Heigensei khí vận phản phệ đều có chút ngũ lao thất thương, thành thật không đón được mười vạn người tử vong chi oán hận, chỉ là nghĩ nghĩ mà thôi.

Trừ phi. . . Được đến càng to lớn hơn căn cơ tiêu hóa!

"Có thuyền! ! !"

Đang lúc này, trước sau ở cột buồm đỉnh ngấn nhìn tay hô to lên: "Có thuyền tới gần!"

Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngư đi tới boong tàu, quả nhiên liền nhìn thấy ba chiếc thuyền đi tốc cực nhanh, thế tới hung hăng, không khỏi trầm miêng một lời: "Thuyền hải tặc?"

Bọn họ loại này hoàn thành một lần giao dịch tàu buôn, nguyên bản chính là hải tặc yêu nhất.

Tuy rằng Đoàn Ngọc trước mệnh lệnh thay đổi tuyến hàng hải, thu được một quãng thời gian an bình, nhưng không nghĩ tới vẫn bị nhìn chăm chăm!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Trâu Dao

Cái này ba chiếc thuyền so với Đông Trần chế tạo Đại Dực muốn nhỏ một vòng, tốc độ lại càng hơn một bậc, lúc này hiện ra một cái tam giác trện thể vây lên, hiển nhiên là lai giả bất thiện.

Chờ tới gần sau khi, thậm chí có thể nhìn thấy trên boong thuyền hội tụ rất nhiều cầm trong tay binh khí vung múa gào thét hải tặc, cùng với bị nhanh chóng kéo lên cờ hải tặc.

Cái này cờ hải tặc hình tam giác, toàn thân màu đen, bất quá chủ thể nhưng không phải cái gì màu trắng đầu lâu, mà là hai thanh giao nhau đao kiếm.

Ở nghe đồn rằng, còn có một loại đồ như màu máu cờ hải tặc, đại biểu chính là hung tàn nhất tà ác hải tặc, bọn họ sẽ giết sạch trên thương thuyền bất luận cái nào người sống, không để lại tù binh.

"Chuẩn bị chiến đấu!"

Tần Phi Ngư một tiếng hô to, Amano Ogata còn có Khương Bảo bọn hắn mấy cái lập tức rút ra binh khí, cũng gào thét giục hộ vệ cùng thủy thủ.

Lúc này, dù cho tầng thấp nhất thủy thủ, cũng không thể không cầm lấy vũ khí, vì cái mạng nhỏ của chính mình mà phấn đấu.

Rất nhanh, cái này ba chiếc thuyền hải tặc liền cùng Đại Dực song song, rất nhiều phi pháo móc sắt leo lên mép thuyền, còn có tấm ván gỗ đáp lại đây.

Một ít liều lĩnh không sợ chết hải tặc, trong miệng cần đao nhọn, liền muốn bò qua đến đánh nhảy sang chiến.

"Thực sự là một đám cả gan làm loạn hạng người a, đây là đem chúng ta xem là cừu con giết sao?"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, mang tới Thần Phong cung, giường cung cài tên.

Dù cho đạo pháp của hãn tu vị bị áp chế năm thành, nhưng Nhân tiên chi thể vẫn còn, thiên chuy bách luyện đi ra tiên thuật cũng còn ở!

Càng không cần phải nói, phù tiên là rất sớm hoàn thành, sẽ không bởi vì hãn bị Long khí phản phệ mà có biến hóa.

Lúc này nhắm ngay địch trên thuyền một tên thủ lĩnh đáng dấp gia hỏa, bỗng nhiên một thả.

Xèo!

Mũi tên như sao băng, trong khoảnh khắc xẹt qua ba trăm bước khoảng cách.

Cái kia thủ lĩnh lấy làm kinh hãi , bất quá cũng không phải là không có chuẩn bị, bên cạnh hai tên ở trần hình xăm đại hán điên cuồng gào thét một tiếng, dày đặc tấm khiên liền chặn ở trước mặt hãn.

Phốc!

Mũi tên chớp giật mà tới, xuyên thấu tấm khiên, phát ra một tiếng nhẹ nhàng vang trầm, dư thế không giảm xẹt qua cái kia thủ lĩnh cổ, lại sâu sắc đâm vào boong tàu.

"Cái này thần nhuệ tiên hiệu quả cũng không sai!"

Thần nhuệ chi tiên, tự nhiên là Đoàn Ngọc một mình sáng tác, vẫn chưa gia nhập cái gì Bạo Liệt phù chú, mà chỉ là lấy khoảng cách cùng xuyên thấu làm vì chủ yếu, đủ có thể bay vọt bốn trăm bước, vẫn cứ xuyên qua thiết giáp!

Ở thời đại này, chính là một tên siêu cấp tay bắn tĩa, điểm ai ai chết!

"Giết hẳn!"

"Làm vì thuyền trưởng báo thù!"

Tuy rằng một chiếc thuyền đầu lĩnh tử vong, cái khác hải tặc nhưng không có bị dọa lui, mà là càng thêm gào thét, vọt lên.

"Không biết sống chết!"

Đoàn Ngọc cười gằn lại rút ra một mũi tên, lần này là chân chính 'Bạo Viêm tiễn', liên tiếp mở cung.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Đối diện thuyền hải tặc boong tàu bên trên, phảng phất liên tiếp chịu đến pháo kích, kịch liệt nổ tung ở dày đặc trong đám người nổ tung, hoàn toàn chính là một tràng lớn bi kịch.

Ở cái này loại không thể đối kháng phía dưới, cái này chiếc thuyền hải tặc rốt cục tan vỡ, phía trên hải tặc gào thét, gào khóc, nghĩ muốn lập tức quay lại mũi tàu rời đi.

"Đây mới thực sự là phi phạm người thực lực. . . Mặt đối với người bình thường, hầu như là đồ sát!"

Đoàn Ngọc cười gằn: "Mà ở vùng hẻo lánh nơi, lại có chỗ nào vương pháp có thể ngăn cản ta?"

Lão Ô đầu ngay khi Đoàn Ngọc bên cạnh, nhìn loại thủ đoạn này, đã giống như nhìn thấy thần nhân, ánh mắt đầy sùng bái.

"Tần Phi Ngư! Người mang theo Amano đám võ sĩ, đi trợ giúp mặt sau cái kia thuyền, còn lại một cái giao cho ta! Musashi Mamoru, người đi đem chiếc thuyền này trên hải tặc trấn áp!"

Đoàn Ngọc nhanh chóng truyền lệnh.

Hắn ngay mặt đối diện cái kia chiếc thuyền hải tặc bị xoá sạch thủ lĩnh, lại liền qua oanh tạc, tuyệt đối tổn thất không nhỏ, sĩ khí đại hạ, dựa vào Musashi Mamoru thực lực, thêm vào mười mấy cái thủy thủ, là có thể hoàn toàn trấn áp.

Mà còn lại hai chiếc thuyền hải tặc bên trong, mặt sau cái kia đã bò lên trên một chiếc Đại Dực, bắt đầu đối chiến, cần võ sĩ trợ giúp.

Cho tới Đoàn Ngọc chính mình, nhưng là nhìn tới cuối cùng một chiếc.

Lấy hẳn lúc này thực lực, quả thực chính là một toà hình người pháo đài, ở cái này hải chiến bên trong phát huy uy lực quả thực muốn tăng gấp bội.

Dù sao, đối phương cũng không có loại này tầm bắn xa, sát thương lực lớn vũ khí.

Đương nhiên, cái này cũng là hẳn phần độc nhất.

cái khác Nguyên Thần Chân Nhân, e sợ không có lợi hại như vậy thanh đồng phù tiên, dù cho có, lại tìm đến một thanh cùng Thần Phong

cung xấp xỉ như nhau bảo cung, cũng chưa chắc có hãn xạ thuật.

"Như vậy ta, đến đánh với một đám hải tặc, quả thực chính là bắt nạt người a!"

Đoàn Ngọc chuyển hướng một bên khác, giường cung cài tên, bỗng nhiên một thả.

Xèo. . . Ầm!

Một đạo hỏa diễm ở trên boong thuyền nổ tung, ngọn lửa cùng vụn gỗ, thiết phiến hoành bay, ở xung quanh hải tặc nhất thời gặp vận rủi lớn, ít nhất có sáu, bảy cái máu me đầm đìa ngã trên mặt đất.

Những hải tặc này thân đi đâu sẽ có cái gì quan khí Long khí bảo hộ? Càng kết cấu phân tán, liền hoàn chỉnh thể chế đều không có, không tính là quân đội, đối với loại này phi phạm lực lượng liền không hề sức chống cự.

Đoàn Ngọc chỉ là bắn mấy mũi tên, liền ít nhất đem cái này một chiếc thuyền hải tặc giảm quân số quá nửa.

Tuy rằng phần lớn đều là bị thương, nhưng sát thương lực cũng vô cùng khủng bố.

"Hả?"

Đang lúc này, hãn bỗng nhiên cảm giác được một trận nguy hiểm cực lớn, lỗ tai hơi động, phía bên phải tựa hồ có lực gió đập tới, không khỏi thân thể lóe lên, làm ra một cái người bình thường tuyệt đối làm không được xoay eo tư thế, mạnh mẽ tránh thoát một vệt bóng đen.

Phốc!

Bóng đen kia là một đạo mũi tên, mũi tên có tới trứng gà độ lớn, hiển nhiên là từ xe bắn tên trên phát ra.

Bình thường thuyền đánh cá trên cũng có thể lắp loại này , bất quá không phải vì giết người, mà là vì đánh cá.

Đoàn Ngọc con mắt thoáng nhìn, liền nhìn thấy đối diện thuyền hải tặc trên, vài tên hải tặc thay đổi xe bắn tên, nhìn tình cảnh này, đều là há to mồm, hiện ra vẻ áo nã.

"Ha ha!"

Hắn biểu hiện lạnh lẽo, thả người bổ một cái, dưới chân giẫm hải tặc phi trào dây thừng, như bay đi tới thuyền hải tặc trên boong thuyền.

"Hắn lại đây!"

"Cái kia yêu ma như thế nam nhân lại đây!"

"Sợ cái gì, giết hắn cho ta!"

Cả thuyền hải tặc sợ hãi không ngớt, nhưng tại xe bắn tên bên cạnh cái kia mấy cái lại là dũng mãnh kêu, rút ra đao võ sĩ, giơ lên cao nhào tới.

"Tự tìm đường chết!"

Đoàn Ngọc nghiêng người lóe lên, Quỷ Thiết ra khỏi vỏ, trực tiếp đem nhào lên cái này võ sĩ đầu chém xuống.

Chợt, hắn Quỷ Thiết giơ lên thật cao, lại là một đao, đem một gã khác hải tặc từ đầu tới đuôi chém thành hai mảnh.

Nhìn thấy một người bỗng nhiên từ tách ra hai bên, nội tạng ruột đầy đất tình cảnh, dù cho là giết người như góe hải tặc, cũng là sợ hãi không ngớt, tay chân như nhũn ra.

"Không muốn chết, liền cho ta quỳ xuống!"

Đoàn Ngọc dùng tiếng Xuất Vân còn có đại lục lời nói hô một lần, lúc này liền có mấy hải tặc chần chờ thả xuống binh khí trong tay quỳ rạp dưới đất.

Mà một người thủ lĩnh dáng dấp gia hỏa, nhìn dáng dấp lại là muốn chạy trốn đến đuôi tàu, ở nơi này còn có một chiếc thuyền bé.

"Muốn đi?"

Chiến đấu đánh đến một bước này, cái kia thủ lĩnh bên người còn có hai tên hộ vệ, hiển nhiên là tử trung.

Đối mặt cái loại này ngoan cố phần tử, Đoàn Ngọc cũng không có cái gì tốt nói, bước nhanh đuổi theo, trường đao một chém.

Coong!

Một người hộ vệ trong đó trên cổ tay cột một viên nho nhỏ khiên tròn, đen phó phó không hề bắt mắt chút nào, chất liệu lại hết sức kinh người, dĩ nhiên đem Quỷ Thiết đều ngăn trở, phía trên chưa từng xuất hiện một tia chèo ngán.

Mượn cơ hội này, bên cạnh một tên hộ vệ gào lên một tiếng: "Tứ Hải Đại Ngự Thần!"

Một tầng mông lung hơi nước đem hấn bao phủ, trong nháy mắt khiến tốc độ của hấn lực lượng tăng vọt, hoàn toàn có thể so với tông sư, hướng về Đoàn Ngọc đập tới.

"Lại còn là một cái cùng Xuất Vân thần linh ký kết khế ước võ sĩ?"

Đoàn Ngọc không để ý chút nào, một niệm thành pháp: "Chu Tước Nam Minh, Ly Hỏa trừ tà, mau!"

Cái này chính là một đạo bùa trừ tà, thuận phát rơi xuống ở cái này võ sĩ trên người , khiến cho hắn động tác hơi ngưng lại.

Mượn cơ hội này, Đoàn Ngọc tiếp cận một bước, đem hắn một đạo bùa đầu.

Không chỉ có như vậy, Quỷ Thiết bên trên hào quang màu đen sẫm lóe lên, chính là tổn thất lớn sát khí hung hãn xuất kích.

Dù cho không thể trọng thương cái kia Tứ Hải Đại Ngự Thần, nhưng khẳng định cũng là làm đối phương vô cùng không dễ chịu.

Giải quyết cái này sau khi, còn lại cái kia cầm thuẫn hộ vệ liền đơn giản hơn, dù sao thủ lâu tất mất, Đoàn Ngọc sải một cái đao hoa, giương đông kích tây, liền đem cánh tay của hắn ngay cả rễ chém xuống, chợt không chút khách khí lấy tính mạng, đuổi theo cái kia thủ lĩnh.

"Shishido cùng Shirou đều chết rồi?"

Này cái hải tặc thủ lĩnh chừng ba mươi tuổi, đầy mặt râu, lồi thối lệch thẹo, nhưng ăn mặc so với thủ hạ hải tặc tinh xảo nhiều.

Lúc này chính đang mở ra xuống cứu hộ dây thừng, nhìn thấy Đoàn Ngọc lại đây, không khỏi cười khổ: "Gặp phải các hạ như vậy có thể so với Thần Ma nam tử, cũng là ta võ vận nên hết!"

"Xuất Vân quốc chiến binh hoang dã?"

Đoàn Ngọc lên trước một bước: "Nghe qua Rokuro Hara danh tự này sao?"

"Rokuro Hara? Vậy là ai?"

Người này trên mặt hiện ra rõ ràng hoang mang vẻ.

"Nếu không biết, vậy người liền không có tác dụng gì, có thể đi chết rồi!"

Đoàn Ngọc một đao đem người này thủ cấp cắt xuống, cầm búi tóc giơ lên thật cao: "Các người thuyền trưởng đã chết qua, còn không đầu hàng?"

"Đại nhân tha mạng!"

"Chúng ta hàng rồi!"

Rất nhanh, cái này điều thứ hai trên thuyền hải tặc cũng từ bỏ dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, ở trên boong thuyền quỳ thật dài một loạt.

Không phải bọn họ không góp sức, thực sự là Đoàn Ngọc quá mức hung mãnh, quả thực không cho người đường sống a.

"Lão Ô đầu, nơi này giao cho người xem, có ai dị động, trực tiếp chém chính là. . ."

Đoàn Ngọc nhìn phía sau còn ở hàm chiến Đại Dực, không khỏi nhúu nhúu mày: "Lại còn ở đánh?"

Hắn nhưng là đem Tần Phi Ngự, Amano Ogata các loại tinh nhuệ võ sĩ đều phái đi qua a, dĩ nhiên đến hiện tại còn chưa kết thúc chiến đấu, không khỏi trong lòng có chút bận tâm, lập tức tới ngay.

Cùng lần trước Công Tôn thương hội không giống.

Lúc này cái này chút đội tàu, hàng hóa, còn có nhân thủ đều là Đoàn Ngọc đồ vật, cũng là tương lai thành viên nòng cốt, nhất định phải càng thêm coi trọng một ít.

Cái này cũng là hắn tại sao đứng ra, thủ đoạn cùng xuất hiện, đem hai chiếc thuyền hải tặc đẩy ngã nguyên nhân.

Nếu là đối thành vẫn là Công Tôn thương hội, hẳn có lẽ cũng sẽ xuất thủ, nhưng chắc chắn sẽ không tích cực như vậy.

...

Mà chờ Đoàn Ngọc đi tới mặt sau cái kia chiếc Đại Dực bên trên thời điểm, mới phát hiện tình huống hơi có chút một cách không ngờ.

Cái này một chiếc thuyền trên hải tặc, dĩ nhiên là ba chiếc thuyền bên trong tinh nhuệ nhất.

Bất quá Tần Phi Ngư dù sao cũng là võ đạo tông sư, giáo úy tài năng, dẫn dắt một đám tinh nhuệ, ý vào yêu sa giáp da cùng sa xương chế tác đao kiếm dao găm, tới đúng lúc.

Bọn họ vừa tới thời điểm, chiếc thuyền này boong tàu cũng đã gần luân hãm.

Cũng may Tần Phi Ngư xông lên trước, xoay chuyển thế cuộc, hiện tại trái lại giết tới đối phương trên boong thuyền, đang tiến hành khốc liệt trận giáp lá cà.

"Ồ?"

Đoàn Ngọc liếc vài lần, có chút ngạc nhiên nghi ngờ: "Ngô Hàn người? !"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Chinh Biên

Hải tặc vốn là chính là các nơi kẻ cặn bã tập hợp, xuất hiện mấy cái Ngô Hàn người không có gì đáng kinh ngạc.

Lại bởi Ngô Hàn quốc gần biển, xuất hiện một ít hải tặc thực sự là bình thường.

Khiến Đoàn Ngọc có chút kinh ngạc, nhưng là những thứ này Ngô Hàn người dĩ nhiên không phải hàng bình thường sắc, mà là Vu chúc pháp sư!

Đương nhiên, ở Ngô Hàn quốc trong đại thịnh, chỉ có thể coi là Đạo gia một mạch thiên chi, tên là Cổ thuật!

Năm giữ loại này kỹ năng pháp sư, có thể chăn nuôi độc vật, thậm chí yểm thẳng nguyên rửa, trong bóng tối hại người , khiến cho người sợ hãi, biệt danh 'Cổ sư' .

Nếu là chân chính tu luyện tới giai đoạn đại thành, cũng là làm người sợ hãi tồn tại.

Đương nhiên, cái này mấy cái rút hồ hải tặc xa còn lâu mới có được loại tiêu chuẩn này, chính là cái nhập môn cấp bậc, có thể điều động một ít độc vật thôi.

Dù là như vậy, cũng là cho Tần Phi Ngư bọn họ mang đến rất nhiều phiền phức.

Dù sao, bọn họ bên này chân chính người làm phép, cũng chỉ có Musashi Mamoru cùng Đoàn Ngọc hai cái, trước hết lần này tới lần khác đều không tại.

Một phương có người làm phép phụ trợ, một phương không có người làm phép, biết đánh nhau thành như vậy, đã là Tần Phi Ngư cùng Amano Ogata bọn họ dũng mãnh cực kỳ.

Cũng may nương theo Đoàn Ngọc đến, bầu không khí lại bỗng nhiên biến đổi.

Những hải tặc kia cũng không phải người ngu, nhìn thấy hai chiếc đồng bạn đều bị chinh đồn rơi, đều là sĩ khí đại hạ, mà Tần Phi Ngư bọn họ lại là bỗng cảm thấy phấn chấn.

Nếu như lựa chọn được, còn lại hải tặc khẳng định nghĩ giường buồm bỏ của chạy lấy người, cái khác hai chiếc đồng bạn chết sống, lại mắc mớ gì đến bọn họ?

Đáng tiếc, lúc này bọn họ đánh cho quá không cho lực, đã bị người giết đến chính mình trên thuyền đến, chạy cũng không địa phương chạy.

Cái này cũng là trên biển chiến đấu đặc thù nơi, như phát sinh trận tiêu diệt, đó chính là một thuyền một thuyền tổn thất.

"Huyền Vũ Trấn Tà, bốn phương pháp lệnh, mau!"

Đoàn Ngọc đi tới chiến đấu tiền tuyến, cũng không thềm nhìn tới, giơ tay chính là một đạo bùa chú ném tới.

Bùm bùm!

Một tia sáng trắng lóe lên, những kia nguyên bản bị Cổ sư thao túng rắn độc bò cạp, con nhện quái trùng các loại tà vật, nhất thời phảng phất

hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm, lập tức tan tác như chim muông.

Cái kia mấy cái văn mặt Ngô Hàn Cổ sư trường lớn hai mắt, nhìn Đoàn Ngọc, bỗng nhiên liền cho quỳ: Chúng ta . . . Nguyên hàng!"

Bọn hăn mấy cái chủ lực một hàng, còn lại hải tặc cũng lập tức thần phục, không mang theo chút nào do dự.

Hải tặc vốn là một đám người ô hợp, lấy chúng lãng quả, đánh đánh thuận gió trượng còn có thể, hi vọng thà chết chứ không chịu khuất phục cái gì, liền thực sự quá mức hà khắc rồi.

"Tên của người?"

Đoàn Ngọc ở trên cao nhìn xuống, đi tới đầu lĩnh Ngô Hàn người Cổ sư trước mặt.

"Tiểu nhân Vương Côn, gặp qua vĩ đại Chân Nhân!"

Wương Côn cung kính quỳ sát, hiển nhiên là cái có ánh mắt, biết Đoàn Ngọc pháp lực là hăn gấp mười gấp trăm lần, bởi vậy không chút do dự mà đầu hàng.

"Rất tốt, nếu như người để tâm vì ta làm việc, ta sẽ không bạc đãi người, thuyền hải tặc người, đều ở nơi này sao?" Đoàn Ngọc gật đầu hỏi.

"Còn có chúng ta thủ lĩnh, hăn trốn ở trong khoang thuyền!" Vương Côn vừa quay đầu liền đem nguyên bản chủ nhân cho bán: "Bên cạnh hăn còn có mười lăm tinh nhuệ Xuất Vân quốc võ sĩ!"

"Như vậy a!"

Nhìn nhỏ hẹp cửa khoang, Đoàn Ngọc cũng không có mệnh lệnh Tần Phi Ngư bọn họ trực tiếp đi vào ý nghĩ.

Ở trong môi trường này đánh hẻm chiến, liền Tần Phi Ngư cũng có thể không cần thận rớt hố, ứng đối phương pháp tốt nhất, hoặc là dứt khoát đem thuyền đục chìm, hoặc chính là dùng độc khí chiến!

"Vương Côn, ta đem bọn họ giao cho người, dùng độc trùng mở đường, đem bên trong chuột bức ra đến, thế nào?"

Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, nhìn Vương Côn.

"Tuân mệnh!" Đây là muốn giao đầu danh trạng ý tứ, Vương Côn cùng mấy người đồng bạn lầm nhảm thương lượng xuống, sáng khoái đồng ý.

"Còn có. . . Quét sạch cái này thuyền sau khi, còn có hai chiếc thuyền khoang tàu cũng muốn đi thanh lý, không thể lưu xuống cái gì một con cá lọt lưới!"

Đoàn Ngọc vỗ vỗ cái trán, làm ra quyết định: "Phi Ngư, người thu nạp tù binh, đồng thời thật tốt tra hỏi một thoáng! Cứ như vậy đi. . ."

Lấy hãn cường tuyệt võ lực, làm việc chính là đơn giản như vậy!

Sức mạnh to lớn quy về tự thân, làm sao lo lắng thủ hạ trung tâm không trung tâm?

Nếu là không phục, trực tiếp toàn bộ chém chính là, ngược lại lấy hãn thực lực, bất luận tới chỗ nào, đều có thể lần thứ hai tay trắng dựng nghiệp!

Đương nhiên, ở tình huống như vậy, thủ hạ người còn muốn phản loạn, cái kia đến lấy tới nhiều người người oán trách mức độ a?

Ít nhất lúc này Đoàn Ngọc cất bước tại chính mình hai chiếc Đại Dực bên trên, bất luận thủy thủ hộ vệ, thậm chí là lão Ô đầu, ánh mắt đều phảng phất nhìn thấy thần nhân giống như, hận không thể quỳ bái.

...

Ánh nắng chiều như máu.

Năm chiếc thuyền song song, cái kia ba chiếc thuyền hải tặc do hai chiếc Đại Dực kéo lôi, hình thành một nhánh tốc độ chậm chậm nho nhỏ đội tàu.

Thình thoảng trong lúc đó, liền có một ít thi thể từ đuôi tàu bị quăng rơi xuống, đó là vào hôm nay trong cuộc chiến đấu này tử vong thủy thủ cùng hải tặc.

Chỉ là đám thủy thủ còn có người thương tiếc, sửa sang một chút di dung, còn hải tặc liền không tốt như vậy đãi ngộ, quăng thi trước còn đến lục soát một chút thân, thậm chí nặng thương binh đồng dạng gặp phải vứt bỏ kết cục.

Trên thuyền tài nguyên có hạn, tổng không đến nỗi muốn Đoàn Ngọc người mình chữa trị, còn muốn đẩy ra số lượng đến trị liệu hải tặc chứ?

Lúc này trên đại dương, vẫn không có loại này Thánh mẫu sinh tồn thổ nhượng.

Mùi máu tanh rất nhanh đưa tới một đám cá mập, ở tranh cướp thi thể của con người.

Trọng thương hải tặc phát ra tiếng kêu thảm cùng rên rỉ, lại rất nhanh yên tĩnh lại.

Màn đêm buông xuống, tinh không óng ánh.

Đoàn Ngọc đứng thẳng ở trên boong thuyền, nghe Dương Thái báo cáo lần này tình hình trận chiến: "Cuộc chiến đấu này đi xuống, chúng ta chết trận năm người, nặng nhẹ thương mười ba người. . ."

Lấy không tới trăm người số lượng, chiến thắng ba trăm hải tặc, đã có thể nói đại thắng.

Nếu không có Đoàn Ngọc đột nhiên xuất hiện, hầu như lấy sức lực của một người đánh đổ hai chiếc thuyền hải tặc, này thương vong nhất định phải tăng gấp đôi còn chưa hết: "Hải tặc đây?"

"Lần này đến phạm hải tặc có 275 người, trọng thương cùng chết đi có hơn 100, còn lại tù binh đã bị tất cả tước vũ khí, nhốt vào khoang đáy."

"Ngoài ra, quy hàng Vương Côn ba cái Cổ sư, đã cho rượu thịt khao, còn có mấy cái cao cấp tù binh, cũng phân biệt đi ra, đơn độc giam giữ!"

Đoàn Ngọc gật gù: "Như vậy rất tốt, chỉ là muốn phòng ngừa bọn họ chó cùng rứt giậu, tặc thuyền theo chúng ta song song cùng chết!"

Ngay sau đó dọn đồ thêm món ăn, khao những thứ này thủy thủ cùng hộ vệ, chỉ là nghiêm lệnh không thể uống rượu.

Lại đến nửa đêm, Tần Phi Ngư thẩm vấn tù binh trở về, mang đến tình huống mới nhất: "Đã hỏi ra rồi, cái này ba chiếc thuyền hải tặc không phải cùng một nhà, mà là liên hợp làm cái này phiêu, từ lúc chúng ta tiến vào giới cảng thời điểm, bọn họ liền nhìn chăm chăm chúng ta."

Dựa theo những kia tù binh cung cấp thuật lại, Công Tôn thương hội lần này mười cái tàu buôn, sớm sớm đã bị bọn hải tặc nhìn chăm chăm.

Chỉ là bọn hãn một nhà hai nhà khẳng định ăn không vô, bởi vậy chậm rãi hình thành rồi liên minh, ở giới cảng còn sắp xếp cơ sở ngầm, chuyên môn phụ trách nhìn chăm chăm cái kia mười chiếc Đại Dực.

Đoàn Ngọc lái đi hai chiếc, tự nhiên sẽ gây nên chú ý.

Nhưng ở hải tặc ở giữa đối với chuyện này cũng có sự bất đồng, một phần cho rằng là Công Tôn thương hội ở bỏ xe bảo soái, hấp dẫn sự chú ý, chủ trương tiếp tục nhìn chăm chăm giới cảng bên trong đầu to.

Còn có vài cỗ thực lực tương đối thua kém tiểu hải tặc, nhưng là căn cứ thật đến miệng một bên nhất định phải ăn ý nghĩ, kết phường đuổi theo.

Ngược lại bọn họ người không nhiều, có thể đoạt cái này hai chiếc Đại Dực, liền phi thường thỏa mãn.

Dựa theo hiệp định, bất luận bọn họ thành bại, giới cảng bên trong cái kia tám chiếc Công Tôn thương hội thuyền lớn, bọn họ đều là không có tư cách gặp mặt.

"Nói như vậy lên, chúng ta cũng coi như cho Công Tôn Tiểu Bạch tiêu chút tai?"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, không để ý lắm: "Còn gì nữa không?"

"Ta đã ở tù binh bên trong hỏi qua, vẫn chưa có biết cái kia gọi Rokuro Hara, những hải tặc này cũng không nhận ra người này!" Tuy rằng không biết Đoàn Ngọc vì sao đối với người này như vậy cảm thấy hứng thú, Tần Phi Ngư vẫn là nói.

"Như vậy a. . ."

Đoàn Ngọc có chút tiếc hận.

Tuy rằng ở ban ngày tác chiến thời điểm, hắn không có một chút nào kiêng kỵ, dám chặn người chém tất cả giết chết, trên chiến trường vốn là như vậy, lại suy nghĩ hạ thủ lưu tình cái gì, không khác nào tự trói tay chân.

Ở Đoàn Ngọc nghĩ đến, nếu là Rokuro Hara ngay khi hôm nay hải tặc bên trong, bị chính mình chém chết, vậy chỉ có thể coi như hắn ít phúc!

Hiện tại sao, kết quả không tốt không xấu.

Tuy rằng không có chém chết cái kia Rokuro Hara, nhưng cũng là không có tin tức.

"Thôi. . . Những thứ này hải tặc, người xem coi thế nào?"

Đoàn Ngọc trầm ngâm xuống, mở miệng hỏi.

Nhất thời không tìm được chân chính đại tài, vậy chỉ có thể chính mình chậm rãi bồi dưỡng, vóc dáng thấp bên trong cất cao cái.

"Không chịu nổi dùng một lát!" Tần Phi Ngư rất là khinh bỉ.

Dù sau hãn từng làm trên lục địa cường quốc giáo úy, thậm chí còn thống lĩnh qua Ngư Long quân, khởi điểm đã là rất cao tầng thứ, làm sao có khả năng để ý những món hàng này?

"Dù cho như vậy, ít nhất sở trường về thủy tính, có thể làm vì thủy quân sao. . . Thực sự không được, lại đào thải lão yếu, biếm đến phía sau làm ruộng!" Đoàn Ngọc đã quyết định.

Ngày thứ hai, ở trong khoang thuyền lo lắng sợ hãi một đêm hải tặc bọn tù binh, liền bị Đoàn Ngọc nói ra, gọi vào trên boong thuyền.

Có Vương Côn cái này nội quý, lại thêm vào Tần Phi Ngư thủ đoạn, để những tù binh này đám người lẫn nhau tố giác vạch trần, rất nhanh sẽ đem một đám thủ lĩnh cùng trung tầng đầu mục đều tóm đi ra.

Lúc này đều trói buộc ở lại, quỳ thành một loạt.

Đoàn Ngọc đứng ở chỗ cao, mắt lạnh liếc sang: "Các người đều là hải tặc, bất luận dựa theo nơi nào luật pháp, ta đều có thể trực tiếp treo cổ các người!"

Lời vừa nói ra, tù binh bên trong nhất thời có chút xôn xao, càng nhiều lại là tuyệt vọng.

Trong bọn họ rất nhiều người đều nhìn thấy Đoàn Ngọc hôm qua tiến phát như lôi, một ngựa khi ngàn trảng cử, càng khỏi nói lúc này bị giao nộp khí giới, đối bụng một đêm, liều mạng khẳng định chết không có chỗ chôn.

"Nhưng. . ."

Đoàn Ngọc thờ ơ lạnh nhạt, đối với những tù binh này phản ứng vẫn tính thoả mãn: "Trên trời có đức hiếu sinh, các người đã đã trở thành tù binh, ta cũng không muốn lại nhiều hơn tạo sát nghiệt, hiện tại cho các người hai con đường! Điều thứ nhất, biếm làm đầy tớ! Vì ta làm công hai mươi năm! Điều thứ hai sao, chính là bị ta hợp nhất, trở thành thủy thủ của ta!"

Tù binh quần bên trong một trận náo động, hai con đường này sai biệt cũng quá to lớn, kẻ ngu si đều biết làm sao tuyển.

Lúc này thì có mấy cái thủy thủ một chân quỳ xuống, nói đồng ý làm vì đại nhân hiệu lực.

Rất nhanh, phần lớn tù binh đều quỳ phục xuống.

"Rất tốt!"

Thấy vậy, Đoàn Ngọc khước miệng lại là mang theo một nụ cười: "Muốn thành của ta lệ thuộc người, chung quy phải giao cái chứng minh, liền bắt các người nguyên bản đầu mục khai đao đi!"

Đối với hải tặc mà nói, tạo phản giết chóc trực xuất nguyên bản đầu mục không đáng kể chút nào, lúc này thì có mấy cái mặt hung đem đứng dậy, tiếp nhận dao găm, hướng về cột đăng trước mắt, thủ trưởng trên người một đêm, nhất thời máu chảy ồ ạt.

Nếu không là Tần Phi Ngự khố chế, chỉ cho chém tay chém chân, e sợ không có mấy lần, những kia đầu mục liền muốn tử thương hầu như không còn.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Thổ Lộ

"Lần này tù binh 131 người, tạm thời trước tiên nhượng bọn họ ở đây thuyền mái chèo, ăn cũng không cần quá tốt! Nói chung chính là một câu, muốn nhượng bọn họ một đến không có bất luận ý nghĩ gì, trên giường ngủ đầu liền ngủ loại kia!"

Thoáng yên ổn sau khi, Đoàn Ngọc lập tức hạ lệnh.

Những thứ này nguyên bản hải tặc kiêu căng khó thuần, nói không chắc lúc nào liền sẽ sinh ra chút nhiễu loạn.

Người loại sinh vật này a, một khi ăn uống no đủ, lại không có chuyện gì có thể làm tình huống xuống, liền dễ dàng suy nghĩ lung tung, cuối cùng biến thành hành động, trước hết từ manh mối trên bóp tắt.

"Nếu có không phục, trực tiếp treo cổ ở cột buồm trên!"

Ở lao động bên trong, cũng dễ dàng nhất phân biệt đâm đầu cùng lưỡi biếng người, đến thời điểm liền treo cổ mấy cái, răn đe tốt.

"Ta rõ ràng!"

Tần Phi Ngư gạt đầu liên tục, trong mắt ánh sáng lạnh lấp lánh.

Trong quân đội vốn là pháp cấm nghiêm ngặt nơi, hẳn đối với chuyện này cao áp vô cùng thích ứng.

Chờ đến Tần Phi Ngư nhanh chân rời đi, Đoàn Ngọc mới có tâm tư kiểm kê hải chiến thu hoạch.

Bọn hải tặc đều là một đám quỷ nghèo, lần này nếu không là liên thuyền đều cướp tới tay, Đoàn Ngọc lại làm gương cho binh sĩ, chỉ cần mình bên này bị chết người một nhiều, nhất định sẽ lỗ vốn.

Mà mỗi cái hải tặc thuyền trưởng đám người, nhưng là cổ vũ dưới trưởng hải tặc ở cướp đoạt qua đi ngay khi bến cảng rượu mạnh, mỹ thực, còn có trên người cô gái tiêu hết cái cuối cùng miếng đồng, cứ như vậy, chờ đến xuống mấy lần cướp bóc thời điểm, những thứ này trong túi trống trơn hải tặc, cũng chỉ có thể đỏ mắt lên đi liều mạng.

Đúng là hải tặc thuyền trưởng đám người, bao nhiêu đều có chút tích trữ, hoặc là ở một cái nào đó trên hoang đảo chôn bảo tàng, chỉ là phổ biến mấy ngàn lượng giá trị, Đoàn Ngọc cũng không có hứng thú gì, dứt khoát giết bớt việc.

Ánh nền phía dưới, hắn đem cái kia một mặt đã từng ngăn trở Quỷ Thiết màu đen khiên tròn nhiều lần quan sát, trong mắt dị thái liên tục: "Quả nhiên là Thiết tinh!"

Quỷ Thiết bản thân đã là phong lợi vô cùng, có thể ngăn cản nó lưỡi đao, tự nhiên không phải vật phạm.

Cái này Thiết tinh, chính là trong thiên địa như thể trần bảo, để Nguyên Thần Chân Nhân đều muốn động tâm, bởi vì nó có thể dùng đến rèn đúc phi kiếm!

Luyện khí sĩ tu luyện, chia làm Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Nguyên Thần Xuất Khiếu, Du Thần Ngự Khí, Hô Phong Hoán Vũ, Lôi Kiếp Bất Diệt các loại đại giai đoạn, trong đó đến Nguyên Thần Xuất Khiếu đỉnh cao sau khi, là có thể nguyên thần khu vật!

Nơi này vật, có thể là bình thường sắt thường, bình khí loại hình, nhưng hoàn toàn không có chuyên môn luyện chế phi kiếm lại đến uy lực kinh người, còn có thể bảo vệ nguyên thần.

Lúc trước trên thảo nguyên, cái kia xui xẻo Vu sư chính là vì để cho mình bạch cốt phi kiếm đại thành, mới không thể không bán một lần thân, kết quả còn đem mình bán chết rồi.

Dựa theo Đoàn Ngọc đánh giá, như thế một khối lớn thiên nhiên Thiết tinh, giá trị tuyệt đối không kém hơn cái kia ba chiếc thuyền hải tặc lẫn nhau, thậm chí còn đáng sợ hơn.

"Đáng tiếc. . . Người bình thường làm sao có thể nhận biết trân bảo? Không, là đức hạnh không đủ, dù cho đến bảo cũng không chỗ nào dùng!"

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái.

Cái này Thiết tinh cứng cõi phi phạm, càng không cần phải nói như thế một khối lớn, bị người sau khi tìm được tự nhiên nghĩ tất cả biện pháp nung nấu, chỉ là cuối cùng không thu hoạch được gì, chỉ có thể thoáng mải chế xuống, biến thành một cái bất quy tắc hình mâm tròn, xem là tấm khiên đến dùng, chân thực là phung phí của trời.

"Bằng vào ta lúc này tu vị, còn luyện chế không được Thiết phù, nhưng tứ chuyển ấn sau khi, lại không hẳn không thể!"

Đoàn Ngọc ước lượng Thiết tinh, lại là chuẩn bị khác làm nó dùng.

Dù sao phi kiếm cái gì, mình đã thu được một thanh bạch cốt phi kiếm.

Tuy rằng chất liệu không thể nào làm người thoả mãn, nhưng cũng không cần tiêu hao quá nhiều tâm thần.

Cho tới nguyên thần ngự đao, điều động Quỷ Thiết cái gì, lại là nghĩ cũng đừng nghĩ!

Quý Thiết bên trong, nhưng là hung sát khí nằm dày đặc, đối với nguyên thần có đại hại, chính mình còn lấy nguyên thần điều động, hiềm bị chết không đủ nhanh sao?

Trừ phi là đến Du Thần Ngự Khí đỉnh cao, nguyên thần trải qua Địa sát Thiên cương chi khí rèn luyện, trở nên cực kỳ cứng cỏi sau khi, thì mới có thể miễn cưỡng thử một lần.

"Du Thần Ngự Khí? Khoảng cách ta thực sự quá xa xôi, vẫn là nghĩ muốn làm sao nguyên thần tiểu thành chứ?"

Đột phá Nguyên Thần Xuất Khiếu, thành tựu Chân Nhân sau khi, Đoàn Ngọc tốc độ tu luyện liền lập tức chậm lại.

Cái này không chỉ là kiếp trước kiến thức cùng linh tuệ dùng hết, cũng là Triện Khắc sư công pháp đến một bình cảnh.

Không tìm được quan khiếu, rất khó tiếp tục tăng nhanh như gió, mà Đoàn Ngọc lại là thông qua tìm tòi, đại thể có đầu mối.

Chính khoanh chân ngồi tĩnh tọa, chuẩn bị nhập định lúc, bên ngoài lại truyền tới tiếng nói: "Gia chủ đại nhân, Vương Côn cầu kiến!"

Giữ ở ngoài cửa, là Amano Ogata. Từ khi Đoàn Ngọc đại phát thần uy sau khi, mấy cái Xuất Vân quốc võ sĩ tư thái cung kính dị thường, lấy cho hăn thủ vệ làm vinh.

"Vương Côn? Để cho hăn vào đi!"

Đoàn Ngọc gật gù.

"Tiểu nhân Vương Côn, gặp qua Chân Nhân!"

Một lát sau, Vương Côn đi vào, lấy đông cứng tiếng Đại Hạ nói.

Ánh nền phía dưới, có thể thấy người này vóc người không cao, tuy rằng văn mặt, nhưng tuổi tác cũng tựa hồ không lớn, lúc này quỳ gối dưới đất, cung kính chấp lễ.

"Đứng lên đi!"

Đoàn Ngọc vung vung tay: "Hiếm thấy trước người bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, là có công!"

Trước tiên nói lời này, tự nhiên là cho khẳng định, dẹp an tâm ý, dừng một chút, lại hỏi: "Người vừa là Cổ sư, không tại Nam Cương hưởng thụ cung phụng, vì sao ra biển?"

Ở phía nam nơi, Cổ sư khá được tôn sùng, hoặc là nói kính nể, có chính là trại đồng ý cung phụng, không đến nỗi rơi xuống đến nước này.

"Đại nhân minh giám, chỉ là tiểu nhân cũng không phải là Cổ sư, mà là Trùng sử!"

Vương Côn mặt đỏ lên, rất nhanh nộ đáy.

"Trùng sử?"

Đoàn Ngọc nháy mắt một cái, tựa hồ tại cái nào bản điển tịch trên từng thấy, lại nghe được Vương Côn tinh tế kể rõ, lúc này mới có hiểu biết.

Nguyên lai, phía nam Cổ sư xác thực có năng lực quý thần khó lường, thậm chí còn có thể triển khai tương tự Đinh Đầu Thất Tiến Thư loại hình thần thông, khiến cho rất nhiều Trại chủ kính nể cung phụng.

Nhưng Trùng sử liền muốn yếu đi một đầu, hoặc là nói, là thiên cơ lại bản Cổ sư.

Cổ giả, nhỏ trùng vậy. Cũng chính là mắt thường không thể biện chi trùng, có thể lớn có thể nhỏ, cụ có thần thông.

Mà Trùng sử nhưng là người cũng như tên, chỉ có thể điều động một ít độc trùng rắn độc , còn Cổ sư chế cổ, yểm thẳng, nguyên rửa phương pháp, nhưng là một chữ cũng không biết, thậm chí cũng chưa chắc có thể tính Tu hành giả, chỉ là đối với nuôi dưỡng độc trùng tập tính vô cùng hiểu rõ, có thể vì đó sử dụng mà thôi.

Vương Côn thiếu niên thông tuệ, đã từng bị một cái Cổ sư vừa ý, thu làm nô tài, chính là vào lúc này học đuổi trùng bắt rắn phương pháp, nhưng cũng chính là những thứ này, cái kia Cổ sư căn bản không có thu hắn làm đệ tử dự định, trái lại tùy ý điều động, thậm chí năm nô bộc thử cổ!

Vương Côn không cách nào, chỉ có thể tìm cái cơ hội, cùng mấy đồng bọn cùng nhau chạy ra ma chưởng.

"Chẳng trách. . . Luôn cảm thấy mấy người các người quá yếu một điểm!"

Đoàn Ngọc kiếp trước cũng chưa từng đi phía nam, đối với những thứ này đều là sách trên xem ra, trước liền khó tránh khỏi nhận sai, lúc này không khỏi gật đầu: "Khó trách các người muốn ra biển, hóa ra là vì tránh họa!"

Dù cho Trùng sử chỉ tính nửa cái Tu hành giả, ở Nam Cương cũng có thể trải qua rất tốt.

Làm sao bọn họ chính là Cổ sư trốn nô, nếu như bị bắt được, kết cục quả thật vô cùng thâm thảm, Vương Côn mấy cái liền căn rằng một cái, ra biển làm hải tặc.

Dựa vào một tay đuổi trùng bản lĩnh , ngược lại cũng khá được trọng dụng, đã bò đến trung tầng đầu mục vị trí.

Chỉ là lần này đã đến Đoàn Ngọc cái này thiết bản, Vương Côn hẳn vừa thấy Đoàn Ngọc đạo pháp, liền biết đối phương là cùng Cổ sư như thế

nhân vật, tuyệt đối không thể địch nổi, vì lẽ đó quỳ đến như vậy nhanh.

Bởi vì bọn họ biết Cổ sư mạnh như thế nào, lúc này thấy đến không sai biệt lắm Đoàn Ngọc, quỳ lên cũng là không có một chút nào chướng ngại tâm lý.

"Như vậy. . . Người tìm đến ta, lại là vì cái gì đây?"

Đoàn Ngọc âm thầm triển khai pháp thuật, nhìn ra người này vẫn chưa nói dối, không khỏi hỏi.

"Trên thực tế. . . Tiểu nhân đi theo hải tặc, còn có một cái hy vọng xa vời, chính là sẽ có một ngày, có thể tìm tới đế phẩm Thương hải dạp minh châu, có thể về nước." Vương Côn kiên định nói: "Ta muốn về nhà! Đồng bạn của ta cũng muốn về nhà!"

Ngô Hàn quốc các đời đều hướng về thiên hạ treo giải thưởng để phẩm Thương hải dạp minh châu, lấy phong quân đem thù!

Cái gọi là phong quân, là ở phía nam thịnh hành một loại chế độ, thực địa phân phong quý tộc, tương tự Xuất Vân quốc phiên chủ!

Nam Sở, Ngô Hàn các nước, bởi vì địa lý quảng đại, khó có thể thống trị, chọn dùng tri chính thủ đoạn liên cùng Hán Sơ tương tự, trung ương Tập quyền cùng phân phong chế đều phát triển.

Chỉ bất quá bọn hãn phân phong quý tộc, cũng không xưng vương, mà là phong quân! Ít nhất cũng có một huyện nơi.

Nếu là đến cái này ban thưởng, cái kia Cổ sư xác thực liền không làm gì được Vương Côn.

Dù sao không nói cái này phong quân khí vận, như động Vương Côn, há không phải cùng Ngô Hàn một quốc gia là địch? Không phải mỗi người

đều có Đoàn Ngọc giống như dũng khí.

"Đúng là chí hướng đáng khen!" Đoàn Ngọc nhẹ nhàng gật đầu.

"Chúng ta cũng biết là không biết tự lượng sức mình, chỉ là thế nào cũng phải có một tia hi vọng. . ." Vương Côn cười khổ nói: "Chúng ta dẫn thân vào hải tặc, ngao du tứ hải, đúng là cũng phát hiện một chút manh mối. . ."

"Hả?" Đoàn Ngọc ánh mắt sáng lên: "Đã như vậy, vì sao không tìm về Ngô Hàn quốc đi?"

"Manh mối dù sao chỉ là manh mối, hướng chi, lấy ba người chúng ta năng lực, ở cái này mệnh mông phía trên đại dương liên trùng kiến cũng không bằng. . . Có thể làm gì?"

Vương Côn cười khổ: "Chúng ta vốn là nghĩ chậm rãi tích trữ, nếu như có thể khống chế một chiếc thuyền hải tặc, bị nâng làm thủ lĩnh, lại đi tinh tế tìm hiểu, không nghĩ lên núi nhiều, cuối cùng gặp phải con cọp!"

"Vậy bây giờ, người phải xuống ra bí mật này, lại là vì cái gì đây?" Đoàn Ngọc trầm mặc xuống, đột nhiên hỏi.

"Tự nhiên là lấy này hiến cho đại nhân!" Vương Côn đột nhiên cắn răng một cái: "Chỉ muốn đại nhân đáp ứng, ngày sau có thể bảo đảm chúng ta bình yên trở về Ngô Hàn!"

Hắn rất có tự mình biết mình, biết lấy tâm cơ của hắn thủ đoạn, đi tìm cấp độ kia hiểm thế trên bảo, quả thực chính là chịu chết.

Cho dù tìm tới một điểm manh mối, cũng khó nói là bùa đòi mạng!

Bởi vậy, đang nhìn đến Đoàn Ngọc thần uy sau khi, hắn cùng mấy đồng bọn thương lượng một thoáng, liền có quyết định.

Dù sao, bọn họ tìm kiếm Thương hải dạ minh châu cũng chỉ là vì về nhà, nếu là Đoàn Ngọc có thể vì bọn họ đạt thành tâm nguyện, chỉ là một cái ba phải cái nào cũng được manh mối, còn không biết nguy hiểm bao nhiêu, tự nhiên vui lòng giao ra.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Đoàn Ngọc tu vị làm không tốt so với cái kia Cổ sư còn cao, chỉ cần hấn chịu ra mặt, cái kia Cổ sư khẳng định không dám tiếp tục báo thù.

Tình huống thực tế cũng là như thế. Đối với mấy người này mà nói khó như lên trời chuyện, Đoàn Ngọc chỉ cần một phong thư liền có thể giải quyết.

"Để phẩm Thương hải dạ minh châu, phong quân chi thưởng?"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Các người được đến manh mối, chẳng lẽ là. . ."

Hắn hạ thấp giọng, truyền âm nhập mật, tiến vào Vương Côn lỗ tai.

"Làm sao người biết?"

Wang Cen sợ đến sắc mặt trắng bệch, xụi lơ trên đất.

"Các người không có đi nơi đó, là các người may mắn, bằng không tất nhiên thập tử vô sinh. . ."

Đoàn Ngọc gảy gảy ngón tay: "Người đi xuống đi, chỉ muốn các người trung tâm làm việc cho ta, ta bảo đảm các người tất có thể vinh quy quê cũ!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Đột Kích Ban Đêm

Đảo La Định nguyên bản vô danh, chỉ là chiếm cứ này đảo hải tặc thủ lĩnh tên là La Định, liền gọi là đảo La Định.

Đông Hải bên trên hòn đảo chỉ chút như sao trên trời, đảo La Định bất quá chỉ là một huyện nơi, không lớn không nhỏ, cũng dẫn không nổi bao nhiêu chú ý.

Đoàn Ngọc tuy rằng nhớ mang máng bản đồ phương vị, nhưng nghĩ muốn ở biển rộng mênh mông bên trong tìm tới, cũng là nói chuyện viễn vông.

Tốt vào lần này tù binh rất nhiều hải tặc, liền giúp hấn đại ân.

Dù sao một cái nổi danh, còn có không nhỏ thế lực hải tặc thủ lĩnh 'La Định', ở hải tặc trong vòng ở nổi tiếng vẫn còn rất cao, nhất thời liền hỏi lên.

Đoàn Ngọc mặc dù đối với hải tặc không chút lưu tình, nhưng một ít không thể thiếu nhân viên kỹ thuật vẫn là ưu đãi, tỷ như hoa tiêu viên loại hình.

Ngay sau đó phân biệt đi ra, lại nhượng bọn họ nhìn những hải tặc kia thủy thủ mỗi ngày khổ cực đáng dấp, nhất thời cũng không do dự nữa, công bố nên vì đại nhân hiệu lực.

Đảo La Định khoảng cách Xuất Vân quốc trái lại càng gần một ít, nếu nói là Đông Trần đến Xuất Vân đường thủy cần đi hai tháng, La Định đến

Xuất Vân liền chỉ cần một tháng không tới, mà tới Đông Trần nhưng là một tháng rưỡi.

Hơn nửa tháng qua đi, Đoàn Ngọc nhỏ nhỏ đội tàu đã cách đảo La Định càng ngày càng gần.

"Chư vị!"

Boong tàu bên trên, Đoàn Ngọc đem dưới trướng rất nhiều đầu mục lớn nhỏ gọi tới: "Lần này mục tiêu của chúng ta, chính là đoạt cái này một cái hòn đảo!"

Đây cũng không phải là vì căn cơ cái gì, chỉ là vì ngày sau dự đoán còn lại một con đường lùi.

Tranh bá thiên hạ cũng không phải trò trẻ con, vạn nhất binh bại, liên lụy cửu tộc chính là chuyện thường.

Đoàn Ngọc tuy rằng không có cửu tộc, nhưng cũng có một chút coi trọng người, còn có đáp ứng bảo đảm Bạch Hào sơn đạo thống.

Cái này đảo La Định, chính là hấn làm vì mình còn có dưới trướng chuẩn bị một con đường lùi!

"Chujiro, người đến đem này đảo tình huống nói một chút!"

Hắn nhìn ngồi xếp bằng một vòng Tần Phi Ngư mấy người, điểm danh để một hải tặc tới.

Cái kia hơn một trăm cái hải tặc ở tập thể lao động hơn mười ngày sau khi, một ít đâm đầu cũng dần dần bạo lộ ra, bị Tần Phi Ngư bắt được treo cột buồm, còn lại nhất thời sợ hãi.

Đến thời điểm như thế này, Đoàn Ngọc lại triển khai dụ dỗ thủ đoạn, dành cho giải lao, cộng thêm để những hải tặc này tự mình đề cử mấy cái

đầu mục tới.

Không nghi ngờ chút nào, nguyên bản quy hàng Vương Côn, còn có hoa tiêu viên đều ở tại liệt, còn lại cũng là so sánh an phận mấy cái.

Tân Phi Ngư chinh biên những tù binh này, dùng đều là quân pháp, những thứ này người cũng chính là đề bạt lên Thập trưởng, có thể hưởng thụ một ít ưu đãi, tỷ như mỗi ngày cơm nước so với những người khác nhiều một phần, chỉ cần giám sát làm lụng, còn có rượu có thể uống các loại.

"Vâng!"

Cái này Chujiro, cũng là đề bạt lên hải tặc Thập trưởng một trong, nghe vậy lập tức gật đầu, ở mở ra trên bản đồ chỉ điểm: "La Định chúng thủy quân thống lĩnh La Định, là đại lục người, ở trên đảo xây dựng một cái thủy trại, thủ hạ có năm cái thuyền, mấy trăm quân thế!"

"Này tặc dưới cái nhìn của ta , bất quá gà đất chó sành thôi. . ."

Đoàn Ngọc nở nụ cười, cái này La Định tuy rằng ngày sau phát triển lên, có kiến quốc tư thế, làm sao bị vây công diệt vong, cũng là cái không ánh mắt.

Mà sớm mười mấy năm, thế lực càng là không chịu nổi, đại thế chỉ là tính một luồng so với khá nổi danh hải tặc đầu lĩnh, ở đảo La Định trên chiếm cứ một cái cứ điểm mà thôi.

"Chư quân. . ." Hắn nhìn mọi người: "Ta ý đoạt đảo La Định cơ nghiệp, chỉ cần chiếm cứ đi xuống, tất cho chư vị phân phối Chigyo cùng nô lệ!"

"Vâng!" Amano Ogata các Ronin quỳ xuống: "Chúng ta tất vì chủ nhà hiệu chết, làm chủ quân đặt xuống cái này đảo!"

Một cái võ sĩ, có gia danh, có Chigyo, đó chính là chân chính thể tập, ngày sau có thể thay mặt đời truyền thừa, xuất sĩ chủ gia, ở bọn họ quan niệm ở trong, đặc biệt chú trọng cái này, lúc này đều là vô cùng kích động.

Đảo La Định lại nhỏ, vậy cũng là một huyện a, đặt ở Xuất Vân quốc là thỏa thỏa phiên chủ Daimyo, bọn họ được Chigyo, cũng là đứng dẫn Daimyo gia thần.

"Vậy theo đại ca ý tứ, chúng ta là trực tiếp giết tới, vẫn là đường khác tấn công?"

Tần Phi Ngư nghiên cứu xuống, cái này La Định cướp sông chỉ là ở đảo La Định trên mở ra một cái cứ điểm, còn có tảng lớn trống không nơi.

"Cái này chiến không cầu sát thương, chúng ta vẫn là lên đảo, từ trên lục địa mạnh mẽ tấn công đi!"

Đoàn Ngọc đã quyết định.

Luận hải chiến, hãn cùng Tần Phi Ngư đều là người thường, nhưng luận lục địa tác chiến, Tần Phi Ngư cái này xuất thân chính quy liền rất có kinh nghiệm.

...

Hoàng hôn lúc, ánh tà dương như máu.

Thừa dịp màn đêm, năm chiếc thuyền biển chậm rãi ngừng ở bên bờ, Đoàn Ngọc mang theo một nhóm lớn người chèo thuyền bé lên bãi cát.

Trước khi đi, hãn lại phân phối một thoáng, đem những hải tặc kia thủy thủ toàn bộ mang theo, lại để Musashi Mamoru suất lĩnh một đám người cũ thủ nhà.

"Mọi người ăn no nê, đêm nay đột kích ban đêm!"

Đoàn Ngọc cao giọng tuyên bố, vừa nhìn về phía những hải tặc kia thủy thủ: "Lần này các người như có thể thu được một cái kẻ địch thủ cấp, ta liền lập tức đề bạt! Cái khác kim ngân rượu thịt ban thưởng đều có!"

Trên thực tế, mang theo cái này một nhóm lớn người, chỉ là vì đem bất ổn nhân tố tất cả hút ra thuyền mà thôi.

Nhưng những thứ này nguyên bản hải tặc tề đại trong ánh mắt, lại là bỗng nhiên nhiều một điểm quang mang.

Những này thời gian cao áp thống trị, đã làm bọn họ rõ ràng một chuyện, nếu như có thể được đến đề bạt, ít nhất có thể cáo biệt cu li giống như cuộc đời!

'Sĩ khí vẫn còn tính có thể dùng!'

Nhìn tình cảnh này, Tần Phi Ngư âm thầm gật đầu.

Cho tới đến trên chiến trường, liền không cho phép những hải tặc này chần chừ, bằng không trong quân đội đốc chiến đội, hiển binh hàng ngũ, lẽ nào là ăn cơm khô?

Đến đánh đêm thời khắc, tất nhiên là những thứ này bia đỡ đạn đánh trận đầu, Tần Phi Ngư mang theo một đám võ sĩ ở phía sau đốc quân.

Thậm chí, còn có Đoàn Ngọc cầm trong tay Thần Phong cung áp trận, thật không sợ bọn họ lật trời đi.

"Nói đi nói lại, cái này đảo La Định cảnh sắc không sai a. . ."

Tần Phi Ngư hít sâu miệng tràn ngập gió biển khí tức, ngóng nhìn hòn đảo.

Chỉ thấy quần sơn liên miên, phía dưới có tảng lớn bình địa.

Hay là bởi vì Đoàn Ngọc nói tới căn cơ duyên cớ, hẳn thấy thế nào thế nào cảm giác cái này vô cùng không sai, rừng cây rậm rạp, bách thảo um tùm, thổ nhưỡng hẳn là cũng so sánh màu mỡ.

Bữa tối rất đơn giản , bởi vì không thể thiêu đốt ngọn lửa, ăn đều là thịt khô loại hình , liền ngay cả bọn hải tặc đều có mỗi người một chén nhỏ rượu.

Chờ đến ăn uống no đủ sau khi, đoàn người ở Đoàn Ngọc, Tần Phi Ngư suất lĩnh phía dưới, chậm rãi tiến lên.

Loại này ban đêm hành quân, đối với quân đội là cao cấp nhất khảo nghiệm , bất quá Tần Phi Ngư đã sớm chuẩn bị, để mấy cái không có bệnh quáng gà chứng hải tặc trước tiên mở đường, lại dùng cỏ thừng đem bọn hải tặc xuyên kết hợp lại, hẳn cùng Đoàn Ngọc còn có một đám võ sĩ nhưng là chặn phía sau cùng du đẳng ở xung quanh, bất cứ lúc nào chuẩn bị nắm cung bắn giết muốn trốn người.

Bởi vì đã sớm thăm dò rõ ràng thủy trại vị trí, đương nhiên không thể bỏ neo ở đảo đối diện, đường cũng không xa, chỉ có mười mấy dặm.

Khi trăng sáng treo cao, chòm sao óng ánh thời khắc, một cái nho nhỏ bến cảng cũng xuất hiện ở Đoàn Ngọc mi mắt.

"Đây chính là La Định thủy trại?"

Hắn triển khai đạo pháp, xa xa nhìn tới, liền nhìn thấy một cái đơn giản bến tàu, bến cảng bên trong neo đậu bốn, năm chiếc thuyền lớn, bên cạnh còn có một chút thuyền nhỏ.

Bến tàu chu vi, nhưng là có một vòng thấp bé nhà gỗ, thậm chí phụ cận còn mở ra một chút bờ ruộng cùng vườn rau.

"Phi Ngư, người xem coi thế nào?"

"Cái này La Định đúng là cái có chí hướng, nơi này sợ không phải hản hải tặc sào huyệt, liền gia quyến đều mang tới?" Tần Phi Ngư nhìn kiến trúc, còn có linh tinh ngọn đèn, lắc đầu một cái: "E sợ có một hai ngàn người!"

"Như vậy càng tốt!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Cái này chính là chúng ta nhóm đầu tiên dân chúng, hoặc là nô lệ! Đợi lát nữa người dẫn người trùng trận, ta đi lấy xuống bến tàu, cần phải không cho một thuyền xuất cảng, cầu được diệt sạch! Người trước tiên chờ. . ."

Hắn vừa nhắm mắt lại, thành linh Nguyên Thần Xuất Khiếu, trước tiên đi kiểm tra thăm dò tình huống.

Thấy tình cảnh này, Tần Phi Ngư không khỏi âm thầm gật đầu.

Có như vậy một cái Chân Nhân thám tử, kẻ địch bố phòng làm sao, chỗ yếu mấy chỗ, thậm chí đầu mục nơi đều là liếc mắt một cái là rõ mồn một, nếu là như vậy còn bại, chính là trời muốn diệt chi!

Một lát sau, Đoàn Ngọc Nguyên Thần trở về, trên mặt mang theo một nụ cười, nhanh chóng trên mặt đất chèo.

Mượn ánh trăng, Tần Phi Ngư nhất thời tâm linh thần hội.

"Ta đã thăm dò La Định cùng mấy cái đầu mục giải lao nơi, đợi đến chờ biết chiến đấu mở ra, ta liền đi chặt đầu!" Đoàn Ngọc nghiêm túc nói.

"Như vậy rất tốt!"

Tần Phi Ngư rất là tán thành, hải tặc đều là đám người ô hợp, một khi chém thủ lĩnh, lại đứt đoạn mất đường lui, còn hi vọng thề sống chết đối kháng đến cùng? Đùa giỡn đây!

"Tiến công!"

Một lát sau, hắc sắp xếp xong xuôi, để hơn trăm hải tặc bơi đen đi tới, bỗng nhiên thừa thế xông lên, vọt vào bến tàu ngoại vi nhà gỗ quần bên trong.

Đoàn Ngọc thấy vậy, không khỏi nở nụ cười, nắm cung giết vào bến tàu.

Nói đến, cái này La Định ngày sau có thể lên kiến quốc ý niệm, tự nhiên có mấy phần khí vận, thậm chí mời chào Nguyên Thần Chân Nhân!

Nhưng này là mười mấy năm chuyện sau đó, hắc lúc này, đang đứng ở sự nghiệp sáng lập kỳ, chính là thời kì giáp hạt thời điểm.

Mà Đoàn Ngọc liền yêu thích loại này, đường hoàng lấy lực ép người, lại đoạt cơ nghiệp!

La Định lại hết lần này tới lần khác không biết có như vậy một cái khủng bố đối thủ chính đang tại trăm phương ngàn kế tính toán hắc, thắng bại làm sao, sớm có định luận!

...

Nguyệt tận bình minh.

Một đêm đại loạn sau khi bến tàu, vẫn cứ có chút tàn lửa chưa từng tắt.

Đoàn Ngọc đứng ở bến tàu trên, vô cùng đặc ý vô cùng.

Đêm qua chiến đấu cùng nhau, hắc liền trong bóng tối bắn tên trộm, bắn chết La Định cùng mấy cái đầu mục, chột canh gác bến tàu, dám đến đoạt thuyền người đều giết chết.

Mà Tần Phi Ngư mang theo một đám võ sĩ thân binh, giám sát hơn trăm hải tặc xung phong nhập bến tàu, đàn áp bình thường hải tặc, quả thật là thế như chẻ tre.

Trên thực tế, cái này quần hải tặc có không sai biệt lắm năm trăm thanh niên trai tráng, còn có vài thuyền lớn, nếu là chuẩn bị vẹn toàn, ở trên biển công bằng quyết đấu, Đoàn Ngọc e sợ cũng phải hoa phí chút sức lực mới có thể bắt xuống, nhưng lúc này những hải tặc này lại là không có một cái có thể giá thuyền ra biển, hai mặt thụ địch, liền bị diệt sạch ở cảng bên trong.

"Đem tù binh lấy gia đình làm đơn vị, tất cả xua đuổi đến trên quảng trường, lại cùng lục soát một lần, đặc biệt thuyền bên trong!"

Ở những kia trên thuyền lớn, cũng ở lại một chút hải tặc, chỉ là nhân số quá ít, liền thuyền đều mở không đi, có người thông minh nhảy cầu đoạt một cái thuyền đánh cá nhỏ, cũng bắt quá là cho Đoàn Ngọc cung cấp bia ngấm mà thôi.

"Tuân mệnh!"

Tần Phi Ngư cả người đầm máu, nhắc theo mấy cái đầu, lớn tiếng đáp ứng.

Cái này không chỉ có kẻ địch, còn có người mình, dù sao rất nhiều hải tặc thủy thủ không có quân luật ràng buộc, tiến vào dân túc lại làm sao có khả năng còn có chuyện tốt?

Bất quá mạnh mẽ chém đứt mấy cái đầu chấn nhiếp, cũng là không sai biệt lắm có thể tĩnh lại.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Trấn Áp

"Không nghe hiệu lệnh người, giống nhau chặt đầu!"

Tần Phi Ngự gào thét, đem mấy cái quần áo xốc xếch thủy thủ từ trong nhà kéo đi ra, ngay ở trước mặt thuộc hạ chặt đầu.

Ở cái này loại thiết huyết đe dọa phía dưới, đám thủy thủ rốt cục tỉnh lại, đem một hộ hộ hải tặc cùng gia quyến áp ra, ở một mảnh trên đất trống ngồi một mảnh đen kịt.

Trên thực tế, nếu là bình thường thế giới, dựa theo Tần Phi Ngự còn có Đoàn Ngọc cách làm, quân đội mấy phút trong nổi loạn.

Dù sao Lão tử vì người vào sinh ra tử, đại thắng sau, lẽ nào liền cướp đoạt tiền người phụ nữ đều không được? Dù cho là quân đội chủ quan, đồ thành ra lệnh đạt sau khi, ở binh sĩ hoàn toàn phát tiết trước, cũng rất khó hạ lệnh phong đao.

Nhưng thế giới này không giống! Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngự dựa vào đều là tự thân siêu phàm võ lực.

Không nói Đoàn Ngọc, chính là Tần Phi Ngự một người, nếu là người mặc toàn giáp, lại có thêm một thanh lợi khí, hoàn toàn có thể cứng đối cứng đem mấy chục hải tặc tàn sát hết, dĩ nhiên là có thể theo tính mà làm.

Đương nhiên, như những hải tặc này không chỉ có đao kiếm, còn có cường cung cứng nỏ, Tần Phi Ngự liền phải cẩn thận chút, đánh du kích,

giống như mèo giỡn chuột, giết mấy người mà đi, chậm rãi đem hải tặc trọng thương.

Lại như những thứ này không phải hải tặc, mà là nội lục nghiêm chỉnh huấn luyện trong quân tinh nhuệ, cái kia Tần Phi Ngư cũng chỉ có thể quay đầu mà đi rồi.

Bởi hải tặc kỷ luật quân đội, Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngư cũng căn bản không có nghĩ tới muốn từ bọn họ ở trong mộ binh cái gì, là lấy có thể xem là một lần đồ dùng mà mạnh mẽ nghiền ép.

Bọn họ chân chính chờ mong quân đội, vẫn là muốn đợi đến nhập cư sau khi, từ có nhà có phòng 'Gia đình lương thiện' bên trong chọn lựa.

Đây là sửa đổi tận gốc cử chỉ, quân phong kỷ luật quân đội không thể từ gốc rễ trên hỏng rồi.

Chỉ bất quá, ở giết mấy cái phản kháng thủy thủ sau khi, Đoàn Ngọc cũng không có cái gì tiếp tục truy cứu ý nghĩ, hi vọng hải tặc giữ nghiêm kỷ luật quân đội, cùng chuyện cười không có bao lớn khác nhau.

Lại nói, cùng mới có đến hơn ngàn tù binh so ra, những hải tặc này thủy thủ mới thật sự là người mình! Dù là chỉ là sớm như vậy mười mấy ngày nhập bọn, cũng là người mình!

Đặc biệt, ở bọn họ một đêm cướp đốt giết hiếp, cùng người địa phương kết làm tử thù sau khi!

Tuy rằng những hải tặc này không thể làm binh, nhưng Đoàn Ngọc thủ hạ lúc này thực sự là giật gấu vá vai, chỉ có thể bóp mũi lại dùng dùng.

"Yên lặng!"

Nường theo Đoàn Ngọc đi tới bình địa chỗ cao, Tần Phi Ngư lấy nhận kích thuẫn, hơn trăm thủy thủ nâng đao kiếm đe dọa, nhất thời liền đem trên đất trống hơn ngàn người làm cho khiếp sợ.

'Không sai! Rất tốt!'

Đoàn Ngọc nhìn phía dưới một nhà già trẻ, còn có cố ý bôi đen khuôn mặt nữ nhân, trong mắt bọn họ sợ hãi vạn phần, vững vàng cầm lấy chính mình nam nhân, chỉ có sợ hãi, thiếu có cừu hận, không khỏi phi thường hài lòng.

Theo lý thuyết, cái này ba, năm trăm hộ trong, ít nói còn có ba trăm tinh tráng, nếu là phản kháng, cũng khả năng khiến Đoàn Ngọc một phương luống cuống tay chân, nhưng bọn họ không dám!

Cũng không chính mình sợ chết, mà là một nhà già trẻ đều tại đây, dù cho có một bầu máu nóng, ở trẻ con, cha mẹ già, ái thê trong ánh mắt, cũng dần dần lạnh đi.

La Định thường có chí lớn, di chuyển sào huyệt tới đây, chính là vì khai khẩn.

Nhưng thật gặp ngay phải tập kích, đặc biệt thủ lĩnh tử vong sau khi, liền rất khó để những thứ này tăng dưới chót thuộc hạ tiếp tục duy trì trung thành.

'Vì lẽ đó bọn hải tặc rất ít khai khẩn hoang đảo, coi là vô dụng công!'

Lần này La Định cũng là xui xẻo, không nghĩ tới kẻ địch lại từ trên đảo đi vòng mà đến, bến cảng bên ngoài chỉ vây quanh một vòng song gỗ lan, cũng không cao lớn chắc chắn, quả thực cùng ly ba như thế, đẩy một cái liền đổ.

'Đây là tặng không cơ nghiệp a!'

Đoàn Ngọc trong lòng vui sướng, sai người đem La Định, còn có cái khác Đại đầu mục thủ cấp treo lên thật cao: "La Định đã chết, từ nay về sau, các người chính là ta lĩnh dân!"

Hắn Đại Hạ tiếng tuyên bố, chợt lại dùng tiếng Xuất Vân thuật lại một lần: "Các người tất cả mọi người, lập tức đánh tan pha trộn, năm hộ một bảo, thiết lập ra Bảo trưởng, mười hộ một giáp, thiết lập ra Giáp trưởng, một bảo bên trong, nếu có một người phạm tội, gây họa tới toàn gia, mặt khác tứ gia nếu không lập tức tố giác vạch trần, tương tự tội liên đới!"

"Bảo trưởng các người tự do, Giáp trưởng do ta bổ nhiệm, các nhà lấy hộ làm đơn vị đăng ký, độc hộ thanh niên trai tráng khác sách!"

Sau đó chính là tạo sách cùng đánh tan trọng biên, Đoàn Ngọc nhìn bến cảng bên ngoài bằng phẳng thổ địa, đã có dự định, nhượng người đem nguyên bản thấp bé túp lều toàn bộ dỡ xuống, một lần nữa thành lập một cái bến cảng chi thành.

Đương nhiên, lúc này điều kiện không tới, trước hết theo thôn cấp bậc đến.

Nói chung vẫn là cái kia một bộ, phân hoá tan rã, lấy Bảo Giáp chế độ nắm giữ gia quyền, chợt rút ra thanh niên trai tráng, dùng làm lao dịch, nói chung chính là không thể để cho bọn họ rảnh rỗi, có ý nghĩ suy nghĩ lung tung.

Cho tới lao dịch, vừa bắt đầu đương nhiên là bằng phẳng thổ địa, dựa theo Đoàn Ngọc quy hoạch kiến tạo phòng ốc.

Lại tiếp sau đó, bất luận là khai khẩn thổ địa, vẫn là đốt gạch xây tường, luôn có bọn họ tùy ý mồ hôi địa phương.

Cái kia chừng một trăm cái trước hải tặc thủy thủ, lúc này liền có thể làm vì giám công, hai người bọn họ quần thể trong lúc đó có đại thù, cơ bản

sẽ không xuất hiện mắc nối tiếp khả năng.

Huống chi, những hải tặc kia thủy thủ ăn mười mấy ngày khổ, nhất định sẽ làm trầm trọng thêm còn ở người đến sau trên người, Đoàn Ngọc chỉ cần nằm tốt trong đó tốc độ, liền có thể điều động như thường.

Có binh vây quanh, then chốt là thuyền đều ở kẻ địch không chế bên trong, lại là một cái đảo biệt lập, không đường có thể trốn, những kia tù binh vẫn tính an phận, đến buổi trưa hoàn thành đăng ký.

Dương Thái bận rộn đến thở hồng hộc, liền âm thanh đều trở nên khàn giọng không ít: "Đại nhân, thống kê đi ra, có bốn trăm hộ, 1,231 người, độc hộ thanh niên trai tráng bảy mươi sáu. . ."

"Thiện! Lập tức đem tất cả tráng đinh rút ra, biên thành binh nghiệp, động viên cái khác phụ nữ trẻ em nấu nước làm cơm!"

Những kia túp lều có thể trước tiên cho phụ nữ trẻ em ở lại, cũng không phải vội vàng dỡ xuống, mà còn lại những thứ này thanh niên trai tráng nhưng là muốn đơn độc thành doanh, mỗi ngày trước tiên chặt cây gỗ, đào đất.

Đoàn Ngọc trong lòng sớm có lập kế hoạch, nói thẳng: "Lại mệnh Musashi Mamoru theo chúng ta hội hợp, thống kê bên này lương thực các loại vật tư!"

Phương diện này, Dương Duy Bình đã sớm chuẩn bị: "Kim ngân tiền đồng vũ khí trước tiên bất luận, kho lúa ta vừa này đã đến xem qua, vẫn còn có lưu lương chín trăm thạch!"

"Ngàn người ba tháng chi lương a!"

Đoàn Ngọc gật gù, nhưng sổ sách không thể như thế tính, thanh niên tráng lao lực cùng lão yếu sức ăn tự nhiên không giống, nữ nhân hài tử đối

phó nấu điểm cháo liền có thể đi qua, nhưng nếu để cho lao lực cũng như thể ăn, chính là mưu sát hoặc là buộc người khác phản kháng.

"Bất quá bên cạnh bên ngoài còn có ngàn mẫu ruộng, cái này chín trăm thạch, lại thêm vào cái khác khởi nguồn, chống đỡ đến thu thu hẳn không có vấn đề, đến thời điểm là có thể thu hoạch. . ."

Đoàn Ngọc tính toán một chút, không khỏi vẫn tương đối thoả mãn.

Nguyên bản nếu là lương thực không đủ, hẳn còn muốn vận dụng thuyền trên tiếp tế đây.

Chờ nồi lớn nhắc lên đến, bắt đầu nấu cháo thời điểm, trên quảng trường tù binh cũng cuối cùng tại nhiều vài tia sức sống.

Dưới cái nhìn của bọn họ, nếu hao tổn sức lực chinh biên, lại cho đồ ăn, ít nhất liền sẽ không giết phụ.

Đoàn Ngọc cố ý đi nhìn một chút, phát hiện cháo nấu đến rất tốt, dày có thể xuyên đũa, càng linh tinh tung một chút cá tôm ốc khô, cùng với lá rau xuống, xem như là hải sản tươi cháo.

Ngay sau đó hài lòng gật gù, đem mấy cái đầu mục kê lên , tương tự bắt đầu bãi yến.

Cái này ăn liền cùng bên ngoài tuyệt nhiên không giống, có nường đến thơm ngát gà mập, tốt nhất thịt khô, tươi sống rau dưa, còn cố ý mở ra mấy đàn rượu lâu năm.

Lúc này rượu số ghi phổ biến khá thấp, bình thường một hai bát say không ngã người.

Tuy rằng yến hội thô ráp, nhưng đám người lại là ăn được vô cùng phần khởi, dù như thế nào, thắng lợi đều là cổ vũ nhân tâm thủ đoạn tốt

nhất.

"Hôm nay nhờ có chư vị dùng mạng, mới có thể có này thẳng, cùng uống một chén!"

Nguyên bản La Định dùng để ăn tiệc đại sảnh, lúc này không chút khách khí bị trưng dụng, hân vị trí cũng bị Đoàn Ngọc ngồi, nâng chén mời rượu.

"Đa tạ đại nhân (Chủ công)!"

Phía dưới mọi người, bất luận là Amano Ogata các loại võ sĩ, còn là sau đó gia nhập Vương Côn, Chujiro mấy người, lần thứ hai thấy được Đoàn Ngọc võ lực sau khi, đối với hắn là tâm duyệt thần phục, vội vội vã vã nâng chén, dùng các loại xưng hô cùng với không giống ngôn ngữ nói cảm ơn, uống một hơi cạn sạch.

'Đông Trần người, Xuất Vân người, Ngô Hàn người. . . Cũng may bọn họ phần lớn đều nghe hiểu được đại lục Vân Lan tiếng phổ thông, cũng chính là tiếng Đại Hạ. . .'

Đoàn Ngọc thấy tình cảnh này, nội tâm hơi có chút đau đầu.

Dừng một chút, lại điểm mấy người: "Chujiro, Vương Côn. . . Ta lệnh các người làm vì Giáp trưởng, mỗi người quản mười hộ, cần phải đề tâm!"

Bị rút trắng đình sau khi, còn lại hộ bên trong phần lớn đều là chút nữ nhân tiểu hài tử, bọn họ khẳng định áp chế lại được.

"Cho tới Khương Bảo, Trình Kim. . . Các người cùng ta cùng nhau, quản thủy thủ cùng lao lực doanh!"

Cái này mấy trăm số tinh tráng, mới là trên đảo không yên tĩnh nhất lực lượng.

"Đại ca. . ." Tần Phi Ngự nghe sắp xếp, lại là nhú mày: "Tuy rằng chúng ta cường chế mà xuống, nhưng dù sao hải tặc tập tính không tốt, e sợ có lưu vong các chuyện!"

Đây là khẳng định, không có ai nguyện ý hoan hoan hỉ hỉ làm nô lệ.

Nếu không là kiêng kỵ Đoàn Ngọc bọn họ võ lực, làm không tốt lập tức liền có bạo loạn.

"Vì lẽ đó rất đơn giản. . . Phi Ngự, người sau đó cùng lão Ô đầu bọn họ mau chóng khởi hành, trở về Đông Trần cảng Lâm Vân, đem có thể mang đi thuyền đều mang đi, thực sự mang không đi thuyền biển, trực tiếp tháo dỡ then chốt linh kiện, hoặc là dứt khoát đục chìm!"

Đoàn Ngọc cười gằn xuống: "Này đảo những nơi còn lại đều là Man Hoang, ngoại trừ ta chỗ này ở ngoài, bọn họ còn có chỗ nào có thể đi? Lẽ nào trốn vào thâm sơn làm dã nhân? Nếu là bọn họ có thể đột phá tầng tầng phong tỏa, mang theo người nhà trốn vào rừng sâu núi thẳm, vậy cũng do cho bọn họ đi, ngày sau tự có tính sổ lúc!"

Một lời đã ra, cả sảnh đường đều giật mình.

Thuyền biển cũng không phải tùy tiện làm mấy tấm gỗ liền có thể ghim lên đến, nếu thật sự theo Đoàn Ngọc làm như thế, toàn bộ đảo La Định liền thành cực lớn lao tù.

"Phi Ngự, người về cảng Lâm Vân sau khi, liền đem nhân mã của chúng ta cũng toàn bộ mang đến! Mặt khác lại chọn mua rất nhiều vật tư, dựa theo khai khẩn cần thiết đến, không hiểu liền hỏi Quách Bách Nhẫn!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Cho tới ta, an vị trấn nơi đây!"

"Đại ca, không bằng người đi Đông Trần, ta tọa trấn nơi đây đi!" Tần Phi Ngự có chút lo lắng nói.

"Hồ đồ!" Đoàn Ngọc không chút khách khí trách cứ: "Người như ở đây, có thể đàn áp xuống cái này 1,500 người?"

Hắn làm sao không biết lúc này đảo La Định phẳng phất một cái miệng núi lửa?

Chỉ là dựa vào chính mình Nguyên Thần Chân Nhân thủ đoạn, mỗi đêm Nguyên Thần du lịch, có thể dò xét rất nhiều việc riêng tư việc, đến thời điểm hoặc giết hoặc trảo, hoặc phân hoá tan rã, vừa đập vừa cào, mặc hăn dân tâm như sắt, cũng biết hiểu đạo pháp như lô lợi hại!

Nếu là đổi thành Tần Phi Ngư, cái này hơn một ngàn người bạo động lên làm sao đàn áp? E sợ chỉ có thể chỉ muốn thân miễn, mẫn đảo chạy trốn rồi.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Thẩm Phán

Kuki Shinheive là một tên hải tặc.

Kuki cái họ này, vẫn là hãn võ sĩ tổ tiên truyền xuống.

Nguyên bản làm cái này thế tập võ sĩ, hãn có thể đòi đòi xuất sĩ chủ nhà, hưởng thụ bổng lộc, ở Xuất Vân quốc là người trên người.

Đáng tiếc , tương tự cũng là hãn tổ tiên, ở Heike đối địch với nhà Fujiwara lần trước đông tây hợp chiến lúc, bất hạnh đứng sai đội ngũ, chiến sau truy cứu trách nhiệm, thế tập năm trăm thạch bị trực tiếp cướp đoạt, để cho hãn tổ tiên một thoáng đã biến thành chiến binh hoang dã.

Nhà Kuki nhớ mãi không quên muốn khôi phục gia danh, kết quả lại là lướt qua càng quần bách, đem tổ tiên lưu lại một điểm nội tình tất cả tiêu xài sạch sẽ sau khi, đến Shinheive gia gia cái này đời, liền thành từ đầu đến đuôi Ronin, áo không đủ che thân, bụng ăn không no, âu sầu mà chết.

Chờ đến Shinheive nơi này, tình trạng trở nên càng thêm quần bách, liền cư trú nơi đều không có, chỉ có thể trà trộn Thần xã chùa miếu trong lúc đó, liền gia truyền đao võ sĩ đều suýt chút nữa cầm cố.

Rốt cục, ở một lần cướp gạo xông vào bên trong, hãn hung hãn rút đao ở tay, chém giết cái kia vẫn muốn mua hãn dòng họ hắc tâm gạo thương, từ đây lên Taira thị Mạc phủ truy nã.

Xuất Vân quốc không ở lại được sau, Kuki Shinheive liền do giới cảng ra biển, làm một tên hải tặc.

Dựa vào một thân gia truyền võ nghệ, còn có cường tráng thể phách, sinh hoạt trái lại còn không có trở ngại, trải qua mấy lần hải tặc ác chiến cùng chiếm đoạt sau khi, hẳn liền dẫn thân vào đến vị này họ La Đại thống lĩnh phía dưới, trở thành một cái tiểu đầu mục, thủ hạ cũng quản mấy cái Ronin, thậm chí còn cưới một người cướp đến nữ nhân làm vợ.

Vị này họ La Đại thống lĩnh lại là vô cùng có bản lĩnh, chuẩn bị ở một cái trên hòn đảo lớn khai khẩn, hơi có hiệu quả.

'Nếu là Chủ quân ban tặng Chigyo, ta nhà Kuki võ vận, có lẽ liền muốn ở đây phiên bên trong lại mở ra. . .'

Ôm một ý nghĩ như vậy, Kuki Shinheive mỗi một ngày đều trải qua cực kỳ phong phú, đặc biệt vị kia thê tử, ở cho hẳn sinh dục hai cái nhi nữ sau khi, hiển nhiên cũng là nhận mệnh.

Nhưng tất cả những thứ này, đều lúc trước đêm ấy bị đánh vỡ.

Một tên dường như quỷ thần giống như cường đại võ sĩ, suất lĩnh hẳn gia thần đoàn tập kích La đại thống lĩnh, bọn họ là cường đại như thế, trong một đêm liền kết thúc chiến đấu, chặt đầu mấy vị Đại đầu mục thủ cấp.

Nguyên bản, võ giả truyền thừa , khiến cho Kuki Shinheive nghĩ muốn rút lên đao võ sĩ, làm chủ nhà tận trung.

Nhưng trước khi ra cửa thì nhìn thấy thê tử cùng nhi nữ cái kia lo lắng ánh mắt, Shinheive do dự mấy lần, cuối cùng vẫn là thả xuống tay bên trong đao võ sĩ.

"Có lẽ. . . Ta căn bản không phải một cái võ sĩ chân chính đi!"

Kuki Shinheive ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một tiếng.

Hắn lúc này, chính đánh ở trần, trên bả vai lót miếng vải, gánh một đoạn đầu gỗ.

Đùng!

"Nhanh lên một chút! Không muốn phiền phiền nhiều nhiều!"

Hơi nhất thời sửng sốt, thì có một hung thần ác sát sát giám công nhìn chăm chú lại đây, một roi đánh trên đất.

Shinheive không nghi ngờ chút nào, sau một khắc hắn roi liền sẽ đánh ở trên người mình.

Hắn ánh mắt ngưng lại, vẫn là không nói tiếng nào, giơ lên đầu gỗ đi rồi.

Có lẽ mình có thể giết cái này giám công, nhưng từ khi những kia chiếm lĩnh đám người đem thuyền biển đều lái đi sau khi, mình có thể trốn đi đâu vậy chứ?

Nếu như là ở trên đảo, khẳng định cuối cùng vẫn là sẽ bị tóm lấy chứ? Đồng thời, còn sẽ liên lụy Nanako cùng hai cái nhi nữ.

Shinheive sâu sắc thở dài một tiếng, đem đầu gỗ khiêng đến địa điểm chỉ định, ở đây đã chất thành rất nhiều đầu gỗ, gạch khối, thoạt nhìn thật giống như một cái cực lớn kiến trúc công trường.

Mà ở vốn là thôn làng ở ngoài, đã thành lập một cái cực lớn nơi đóng quân, bọn họ cái này mấy trăm lao công liền tạm thời ở nơi này, bên ngoài có tầng tầng hộ vệ tuần tra, đem nguyên bản nam nữ gia đình phân cách ra.

Cũng may đối phương kỷ luật quân đội tựa hồ khá là nghiêm minh, không có để thuộc hạ đi mạo phạm những kia nữ quyến, để Shinheive nội tâm thở phào nhẹ nhõm.

Đang đang!

Nường theo một trận ăn cơm tiếng chiêng đồng, Shinheive lập tức theo bên cạnh đồng đội xếp thành đội ngũ đi tới giờ cơm, nhìn mười mấy cái nữ phụ việc tay cầm vai gánh, đem cực lớn thùng cơm đưa vào nơi đóng quân, bên trong là thơm ngát gạo cơm, bên cạnh còn có chút ăn với cơm dưa muối, món thập cẩm loại hình.

Đội ngũ một chút về phía trước nhúc nhích, xếp hàng lao công đều là bụng đói cồn cào, ăn cơm xong sau khi liền hận không thể ngã đầu ngủ xuống, ở thứ hai trời lờ mờ sáng lại bắt đầu lặp lại khổ cực làm lụng, hầu như nhượng người coi chính mình muốn biến thành xác chết di động.

"Là Nanako!"

Rốt cục xếp tới Shinheive, nhìn mức cơm nữ nhân, hấn kích động tiến lên.

"Trong nhà đều tốt! Người phải bảo trọng!"

Nanako cũng là cái kiên cường nữ nhân, nhanh chóng nói, mạnh mẽ đào một đại cái thìa, đổ vào Shinheive trong tay chén gỗ.

"Như vậy cũng tốt!"

Shinheive đứng ở một bên, nhanh chóng lột cơm, lưu luyến không rời mà nhìn cái này một đội nữ phụ việc bóng người ở thủ vệ hộ tống xuống rồi đi.

Chợt, uể oải đến cực điểm thân thể, giục hấn tiến vào lều trại, ngã đầu liền ngủ.

"Shinheive! Shinheive!"

Nửa đêm.

Một trận thanh âm trầm thấp đem Shinheive đánh thức, chợt hắn liền bị che lại miệng, nhìn thấy chu vi như sói ánh mắt.

"Các người nghĩ làm cái gì?" Hắn bỗng nhiên trầm tĩnh lại, cảm nhận được ngậm miệng bàn tay dịch chuyển, không khỏi trầm thấp hỏi.

"Chảy võ sĩ máu người, cam tâm cứ làm như vậy nô lệ sao?" Bên cạnh mấy cái Shinheive đều biết, là một ít tiểu đầu mục, không biết làm sao giấu diếm được trông coi, ngủ thẳng bên cạnh hắn.

"Các người muốn chạy trốn?"

Hắn bèn nhảy nhận ra được cái gì: "Nhưng là chúng ta làm sao đào tẩu? Ta còn có người nhà!"

"Vì sao phải trốn đi? Kẻ địch chỉ có hai trăm không tới. . ." Một người trong đó cười gằn xuống: "Đồng thời trong đó còn có ta người quen, ta lén lút hỏi qua, mới biết bọn họ cũng là mười mấy ngày trước bị bắt làm tù binh. . . Còn lại cái kia mấy cái, chúng ta một người một ngụm nước bọt cũng chết đuối hắn!"

"Ừng ục. . ." Shinheive hầu kết giật giật: "Thế nhưng. . . Vũ khí!"

"Chúng ta có! Đốn củi thời điểm có thể tư tàng vài món, sau đó. . . Ta biết bọn họ kho vũ khí ở nơi nào! Đợi đến giết sạch những người kia sau khi, chúng ta có thể tập thể tạo thuyền, hoặc là mai phục tại bến tàu, chờ đoạt thuyền ra biển!"

Người đến tựa hồ đã suy nghĩ kỹ càng: "Chúng ta cần người, Shinheive!"

"Người là. . . La Mộc!"

Một chùm ánh trăng chiếu vào , khiến cho Shinheive nhìn rõ ràng mặt của đối phương không.

Cái này La Mộc tuy rằng cũng họ La, nhưng cùng La Định không phải một nhà, lăn lộn rất lâu cũng chỉ là một tiểu đầu mục mà thôi, không nghĩ tới mắc nối tiếp thủ đoạn dĩ nhiên như vậy mạnh mẽ.

Nhưng nghĩ tới cái kia quỷ thần giống như nam nhân bóng người, Shinheive lại có chút sợ hãi, sói giống như dã tính trực giác, để cho hắn cho rằng trước mặt mấy người này không thể thành công: "Thực sự xin lỗi. . . Ta từ chối!"

Hắn đột nhiên ra tay, hạn chế chu vi một người: "Đối phương có rất mạnh võ sĩ, cũng có thần quỷ giống như pháp sư, ta từ chối với các người cùng nhau! Không nên cử động, cũng không muốn kêu to, lẽ nào các người muốn đem thủ vệ hấp dẫn lại đây sao?"

Ánh trăng phía dưới, có thể thấy được cái kia bị hắn bắt giữ người đã đầu đầy mồ hôi lạnh, Shinheive tay một thả, mạnh mẽ nói: "Mời các người không muốn trở lại!"

"Chết tiệt!"

Người đối diện có chút điên cuồng, lại có chút kiêng kỵ, cuối cùng vẫn là lui ra.

Shinheive thở dài một hơi, cảm giác phảng phất dọa lui một đám sói.

...

Sắc trời vừa rõ ràng.

Nhưng hôm nay, lại là cùng dĩ vãng không giống.

Không có hung thần ác sát giám công vung múa lấy roi bức bách mọi người làm lụng.

Shinheive đi ra lều trại, chậm rãi xoay người, chợt liền trợn mắt ngoác mồm.

Ào ào ào!

Một đội mặc giáp chấp nhuệ binh lính vọt vào nơi đóng quân, đầu lĩnh rõ ràng là Amano Ogata mấy cái Ronin võ sĩ, bọn họ hành động tựa hồ sớm có mục tiêu, vọt thẳng hướng về mấy cái lều trại, đem mấy người kéo đi ra.

Trong này, thì có ngày hôm qua đêm mưa La Mộc!

"Các anh em, với bọn hăn liều mạng!"

La Mộc mấy người tự nhiên không cam lòng bó tay chịu trời, ra sức phản kháng, làm sao Amano Ogata cũng không thềm nhìn tới, một quyền đi qua, liền đem La Mộc đánh nằm trên mặt đất, ói ra đầy đất mang máu hàm răng: "Đại nhân có lệnh, kẻ dám phản kháng, giết chết không cần luận tội!"

Hăn lớn tiếng rít gào, chu vi võ sĩ một hơi rút ra binh khí đem thét, nhất thời liền đem rục rà rục rịch lao công đè ép.

Dù sao việc không liên quan tới mình phía dưới, không phải mỗi người đều có xích thủ không quyền đối với lưỡi đao dũng khí.

Nếu là có , dựa theo Đoàn Ngọc mệnh lệnh, liền phải nhanh chóng chém giết, răn đe.

"Mang đi!"

Amano Ogata lòng bàn tay cũng có chút đổ mồ hôi, trên mặt lại là không chút nào lộ, đè ép đám người đi ra đại doanh.

Chợt, ngày xưa giám công xuất hiện, mệnh lệnh Shinheive bọn họ hôm nay không cần đốn củi đốt gạch, mà là dựng một cái đài bằng gỗ.

Bận rộn việc sau một ngày, Shinheive rốt cuộc biết cái kia giản dị sàn gỗ là dùng làm gì.

Đó là thăm phán đài!

"Tội phạm La Mộc, Sanko, Kurosawa. . . Âm mưu mắc nối tiếp, mật mưu bạo động, xử tử hình!"

Trên quảng trường, rất nhiều lao công tụ tập, Shinheive ngẩng đầu lên, là có thể nhìn thấy mấy người kia tóc tai bù xù, đầy mặt mang máu khuôn mặt, chỉ là gào thét, lại nói không ra lời.

Trên đài, Amano Ogata dùng thành thực tiếng Xuất Vân, còn có mới vừa dịch thêm ra tiếng Đại Hạ, đem tội trạng cùng hình phạt công bố, lúc này rút ra đao võ sĩ, đột nhiên một chém.

Phốc!

Máu chảy ồ ạt, mấy cái đầu trên đất lăn lộn, phía dưới lao công dồn dập trong lòng run lên.

"Lâm Hào, Yataro câu thông ngoại địch, ý đồ mưu phản, tử hình!"

Sau đó còn có hai người, là nguyên bản một trăm hải tặc chúng, lòng mang bất mãn, chịu đến La Mộc đầu độc, cũng bị tóm đi ra, trực tiếp chém giết.

Nhìn những kia đầm máu đầu người, Shinheive không khỏi cả người căng thẳng.

Đang lúc này, hắn nhìn thấy đến từ đài cao ánh mắt.

Cái kia quỷ thần giống như nam nhân, chính quan sát mà xuống, đối với hắn nở nụ cười, phảng phất đã đem hắn nhìn thấu.

Shinheive nhất thời cúi đầu, không còn dám cùng ánh mắt của đối phương nhìn nhau, phía sau lưng chảy ra mồ hôi lạnh: 'Hắn biết tất cả mọi chuyện!'

Đoàn Ngọc đi tới đài cao, ánh mắt coi, không người dám cứng đờ, dồn dập cúi đầu.

Nhìn thấy tình cảnh này, hắn không khỏi hết sức hài lòng, vừa lớn tiếng tuyên bố: "Những thứ này phạm nhân người nhà, giống nhau tội liên đới, cùng võ sĩ làm nô!"

Đối với cái kia một trăm hải tặc chúng, cũng không thể vẫn cao áp, thế nào cũng phải một căng một lỏng mới là.

Cho tới những thứ này âm tư bí ẩn, tự nhiên đều là Đoàn Ngọc nguyên thần xuất khiếu lúc tìm hiểu đến, quả thực là quá mức dễ dàng.

Lấy Nguyên Thần Chân Nhân oai, trấn áp cái này năm bè bảy mảng đám người ô hợp, tất nhiên là dễ như trở bàn tay.

Sau đó, hai chân chiến chiến lao công về doanh, đến thăm phán những kia gia quyến thời gian.

"Chính quyền chi đạo, vốn là uy nghiêm!"

Luân phiên đe dọa sau khi, Đoàn Ngọc ngồi ngay ngắn đài cao, mở ra Linh nhãn, có thể thấy được từng tia từng tia oán khí mà đến, lại là lẫm liệt không sợ hãi.

Chợt, một luồng so với oán khí mặt lớn gấp mười lần khí vận, liền rơi vào trong tay hắn, không khỏi nở nụ cười: "Quả nhiên sợ uy mà bất hoại

đức!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Thân Thuộc

"Đại huynh bọn họ đã qua mấy tháng, ngày nào có thể về?"

Cảng Lâm Vân bên trong, Diệp Tri Ngư đứng ở bến tàu, ngóng nhìn phồn hoa bến cảng, còn có không ngừng ra vào thuyền, mặt lộ vẻ vẻ ưu lo.

Cái thời đại này ra biển cũng không phải là cái gì an toàn việc, dù cho có lão luyện nhất thủy thủ thuyền công, cũng không dám vỗ bộ ngực nói có thể có một trăm phần trăm tự tin bình yên trở về.

Từ khi Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngư ra biển sau khi, Diệp Tri Ngư liền ngày ngày đến đây, ngóng nhìn ven biển, làm vì Đoàn Ngọc bọn họ cầu khẩn.

—— dựa theo xuất phát trước sắp xếp, đầu xuân sau khi, Quách Bách Nhẫn, Diệp Tri Ngư, tại Tĩnh Bạch mấy người liền dẫn gia quyến đi tới cảng Lâm Vân, ở thương hội Bạch Vân an bài xuống định cư, chờ đợi người nhà tin tức.

"Đại ca, nếu là người biết ta đã sắp đột phá Ngũ Khí Triều Nguyên, nhất định thật cao hứng chứ? Dựa theo tĩnh Bạch tỷ tỷ lời giải thích, tu luyện tới Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh giới, đạo sĩ pháp thuật liền rất hữu dụng. . . Đáng tiếc, vẫn là không sánh được Quách quản sự, hắn đã đột phá tới Ngũ Khí Triều Nguyên cảnh giới, lại có Ngũ Hành đan trợ giúp, tiến bộ dũng mãnh, để Tiêu Tĩnh Phong đều làm sợ. . ."

Diệp Tri Ngư nhìn biển rộng, làm như nghĩ đến Tiêu Tĩnh Phong trợn mắt ngoác mồm đáng dấp, trên mặt không khỏi nổi lên một nụ cười.

Chợt, nàng ánh mắt ngưng lại, nhìn thấy mấy chiếc thuyền biển tiến vào bến cảng.

"Hay là đại ca bọn họ đây!"

Tuy rằng biết rõ Đoàn Ngọc đi theo đội buôn có mười chiếc Đại Dực, nhưng Diệp Tri Ngư vẫn là không nhịn được đi xem một chút.

Huống chi, mười cái Đại Dực đi ra ngoài, gặp phải bão, yêu tinh, hải tặc, có thể có năm, sáu chiếc chuyển về, đã xem như là tình huống bình thường.

Trải qua nhiều lần thất vọng sau khi, lần này, ở nửa đường trên, Diệp Tri Ngư liền bị một cái thờ hồng học gã sai vặt ngăn cản: "Diệp cô nương, đến. . . Đến chính là thuyền của chúng ta!"

"Cái gì?"

Diệp Tri Ngư vui sướng, nhanh chóng chạy đến bến tàu trên, nhìn mấy chiếc Đại Dực cùng cái khác thuyền biển ở cuồn cuộn không ngừng dỡ hàng, Tần Phi Ngư ở một bên giám sát, bên cạnh là một đám nghĩ muốn bầu vúi quan hệ thương nhân.

Hải vận mà đến không có chỗ nào mà không phải là hút hàng đồ vật, dù cho làm cái qua tay hai đạo con buôn cũng là rất có lợi nhuận, đồng thời còn không có bao nhiêu nguy hiểm, tự nhiên đổ xô tới.

"Tam muội!"

Tần Phi Ngư nhìn thấy Diệp Tri Ngư, vui sướng tiến lên.

"Mấy tháng không gặp, đại ca nhị ca khỏe không?" Diệp Tri Ngư đã hai mắt đầm lệ, hầu như muốn khóc lên.

"Hết thấy đều tốt! Ta cùng đại ca đặc biệt vì người chuẩn bị đồ! Đều là một ít Xuất Vân đặc sản!"

Tần Phi Ngự gật đầu một cái, hàm hậu nở nụ cười: "Quách tiên sinh, Tiêu tiên sinh có ở đó không? Nên để cho bọn họ tới giao tiếp hàng. . ."

"Đại ca. . . Đại ca đâu?"

Diệp Tri Ngự nhìn chung quanh, không có phát hiện Đoàn Ngọc bóng người, nghi hoặc hỏi.

"Đại ca ở trên biển, lần này tương lai. . ." Nhìn tiểu muội có chút thất vọng khuôn mặt, Tần Phi Ngự nói: "Lần này đại ca quyết ý ở trên biển đặt xuống cơ nghiệp, chúng ta ứng sẽ toàn lực giúp đỡ mới là!"

. . .

Buổi tối, thương hội Bạch Vân.

Tiêu Tĩnh Phong, tại Tĩnh Bạch, Quách Bách Nhẫn đều ở, có thể nói tụ tập dưới một mái nhà, nghe Tần Phi Ngự kể rõ trên biển mạo hiểm, Xuất Vân nhân vật phong thổ, còn có Đoàn Ngọc dự định.

"Khai khẩn hải đảo?"

Tiêu Tĩnh Phong từ lúc Đoàn Ngọc ra biển lúc, thì có cân nhắc: "Lúc này Bắc Yến xâm lược thảo nguyên như lửa, Khánh quốc mới loạn, không còn hơi sức ngăn cản, e sợ tương lai mấy năm, bắc địa Trung Nguyên liền sẽ đại loạn, tránh hải ngoại, ngược lại cũng là cái biện pháp! Chỉ là cái này tiền bạc phương diện. . ."

Xưa nay khai khẩn các loại đại quy mô xây dựng công trình, đều là lớn đầu nhập chậm sản xuất, lợi nhuận muốn lấy mấy chục năm để tính.

"Đại ca có lời, lần này hải mậ chi lợi, còn có chúng ta tiền vốn, đều có thể quăng vào đi, làm đệ nhất món tiền vốn. . . Lần này ta đến, chính là chuẩn bị ra tay hàng hóa, mua trâu cày, lương thực, đạo chủng, mua chuộc nhân tài, nô lệ, tại mùa thu lần thứ hai ra biển, bắt đầu mùa đông trước chạy tới đảo La Định!"

Cho tới thứ hai món tiền vốn, liền Tần Phi Ngư cũng không biết ở nơi nào.

"Nếu là Chủ công có mệnh, chúng ta tự nhiên vâng theo. . . Quách huynh!" Tiêu Tĩnh Phong nhìn Quách Bách Nhẫn: "Kiểm kê đến làm sao?"

Quách Bách Nhẫn đứng dậy: "Ta đã cùng thương hội Bạch Vân người nhiều lần hạch toán qua, lần này hải mậ chi lợi, có chừng mười hai vạn lạng, trong đó khấu trừ 55,000 lượng tiền vốn, tịnh đến 65,000 lượng bạc trắng! Quả thật là mấy lần chi lợi! Chủ công như muốn khai khẩn hải đảo, cái này hải mậ chi lợi không nên thả xuống mới là, hoặc là có khác cân nhắc! Vì chúng ta an nguy suy nghĩ!"

"Làm sao? Cái kia Khánh quốc quốc quân, quả thật đuổi đến nơi này?" Tần Phi Ngư biến sắc.

"Ngược lại cũng không phải trắng trợn, chỉ là chúng ta phát hiện thương hội Bạch Vân phụ cận nhiều hơn một chút thám tử, ứng nên là đến từ Khánh quốc, Hành nhân ty, quân đội, Thần bộ ty đều có thể!"

Diệp Tri Ngư nhẹ giọng nói.

"Đã như vậy, cái này Đông Trần vẫn đúng là không thể lại đợi!" Tần Phi Ngư nhanh chóng làm ra quyết định: "Ngày mai lập tức đem bán hàng hóa, chọn mua vật tư, chuẩn bị cùng đi ra biển!"

Tuy rằng bình thường tội phạm một khi xuất ngoại, liền không có khả năng lắm chịu đến nhiều nghiêm khắc truy nã, nhưng Đoàn Ngọc tự nhiên

không giống.

Mẫu chốt nhất, e sợ vẫn là lên tân nhậm quốc quân Thôi Sơn danh sách đen.

Vị này quá khứ Bát Hiền vương không hẳn đem vương phi cái chết tất cả tính ở Đoàn Ngọc trên đầu, nhưng nhất định phải để tính hẳn một bút, còn có Diệp Châu bởi vì đuổi bắt mà tổn thất nặng nề, lại là một bút.

"Ngoài ra, bản địa Công Tôn thương hội cũng tựa như có dị động."

Diệp Tri Ngư nói bổ sung: "Tựa hồ rất khẩn trương vị kia Công Tôn Tiểu Bạch an nguy đây."

"Người này còn ở Xuất Vân, chính đang chuẩn bị quân bán. . ." Tần Phi Ngư mặt đều không đỏ nói: "Nói rõ sự thật chính là. . . Còn có ô thuyền trưởng làm chứng!"

Tuy rằng mặt sau bọn họ khả năng tính hãm hại Công Tôn Tiểu Bạch một cái, nhưng cũng chỉ là ngộ thương quân đội bạn, lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Huống chi, cuối cùng còn bán một cái tốt cho Công Tôn Tiểu Bạch, để cho hẳn chuyển bán nhà Fujiwara, tuy rằng bản ý là vì cân bằng đồ vật thực lực, nhưng cũng có chân thật chỗ tốt nơi.

"Nhưng nhân tâm quỷ mị, không thể không đề phòng!"

Quách Bách Nhẫn khẩu đầu nói: "Chủ công lấy cơ nghiệp giao thác, chúng ta liền nên đồng tâm hiệp lực, đem hoàn hảo không chút tổn hại khu vực đi hải đảo mới là!"

"Ồ?" Tần Phi Ngư ánh mắt sáng lên: "Người có gì sách?"

"Không gì khác, xé chần ra lẻ, mượn lực đả lực thôi. . ." Quách Bách Nhẫn tướng mạo hàm hậu, lúc này lại rất có vài phần chỉ điểm giang sơn danh sĩ phong thái: "Công Tôn thương hội ở cảng Lâm Vân thế lực sớm không, lúc này chỉ sợ là bách về công Tôn thị bên trong áp lực, không thể không hỏi, nhưng cũng không có cái gì, chúng ta chân chính đại địch, vẫn là Khánh quốc thế lực, nhưng nơi đây chính là Đông Trần, chúng ta chiếm cứ địa lợi, liền có nhiều bí ẩn có thể làm. . ."

Ngay đêm đó, liền có người đi cảng Lâm Vân quan phủ bên trong đầu sách, nói thẳng Khánh quốc gian tế việc.

Làm cái này một cái kinh tế cảng lớn, quan phủ đối với an toàn cũng là khá trọng thị, ngày thứ hai liền có tinh nhuệ điều động, phá huỷ mấy cái mật thám ổ điểm.

Ở Khánh quốc Hành nhân ty các loại cơ cấu sắt đầu mẽ trán thời khắc, Quách Bách Nhẫn lại là thoải mái tổ chức mấy lần thương hội, đem từ Xuất Vân quốc khổ cực phiến chở tới đây hàng hóa giá cao bán ra, tiện thể trắng trợn chọn mua, một bộ còn muốn hướng về Xuất Vân quốc hải vận đáng về.

Cho tới chọn mua lượng lớn lương thực, nhưng là dùng Xuất Vân quốc nội chiến làm lý do, muốn làm quân lương buôn bán.

Nói thật, Đông Trần bên này căn bản không có Xuất Vân quốc tin tức gì, Tần Phi Ngư bọn họ mang về chính là trực tiếp, quả thật liền làm rất nhiều thương nhân thần hồn nát thần tính, có chút không dám tiếp tục hướng về Xuất Vân quốc làm ăn.

Dù sao, binh hoang mã loạn, đối với buôn bán phá hư cũng là vô cùng khủng bố.

Như vậy một phen dẫn vật sau khi, đến vào thu chi quý, Công Tôn Tiểu Bạch cũng quay về rồi, mang đến Xuất Vân quốc đồ vật hợp chiến lại

nổi lên tin tức, mà Tiêu Tĩnh Phong một nhóm cũng là rất sớm đem lão yếu dời đi, chợt đường hoàng dẫn dắt sáu chiếc Đại Hải Thuyền, lần thứ hai bước lên ra biển con đường.

"Đông Trần. . . Cảng Lâm Vân. . ."

Đứng ở đuôi tàu, Tiêu Tĩnh Phong nhìn cái này cảng lớn, không khỏi hơi xúc động: "Đã như thế, chúng ta xem như là hoàn toàn rời đi đại lục, cũng không biết sinh thời, còn có thể không một lần nữa đến về cố thổ!"

Lần này bọn họ có thể nói dưới trướng ra hết, còn ở lại cảng Lâm Vân bên trong, đều là thương hội Bạch Vân giả vờ nghi binh.

Mà lần này sau khi, Tiêu Tĩnh Phong cùng tại Tĩnh Bạch cũng hoàn toàn cùng Bạch Hào sơn đứt đoạn mất quan hệ, vì tránh hiềm nghi, nói không chắc còn muốn tuyên bố bọn họ làm vì phản đồ.

"Nhất định có thể!"

Tần Phi Ngư đi tới Tiêu Tĩnh Phong sau lưng, cười nói: "Đại ca kinh doanh đảo La Định, chẳng qua là cho chúng ta dự đoán còn lại một cái đường lui, hẳn mới sẽ không bỏ qua đại lục chi chí, bất quá. . . Ta đánh giá chúng ta sau khi trở về, đầu tiên muốn đối mặt với chính là Đông Hải chư đảo, cùng với Xuất Vân quốc nội thế cuộc."

"Ta đến chút tin tức, là mới nhất từ Công Tôn thương hội trong truyền đến, vừa vặn cùng nhau lĩnh giáo!" Quách Bách Nhẫn cũng đi tới: "Xuất Vân quốc chân chính loạn lên rồi a!"

Tần Phi Ngư nghe xong, không khỏi âm thầm liếc mắt.

Hắn nhưng là biết Đoàn Ngọc đến tột cùng ở Xuất Vân quốc làm cái gì chuyện tốt, tâm nói như vậy còn không loạn lên mới là quái sự.

Lúc này, lại nghe Quách Bách Nhẫn tinh tế nói tình báo: "Xuất Vân quốc chính trực nội chiến, từ nhiếp chính Taira thị gia trưởng bất ngờ qua đời, Thiên Thủ các bị cháy sau khi, Taira thị rơi vào kế thừa đại loạn, các em các con tranh vị, hầu như bình qua gặp lại, thừa dịp này cơ hội tốt, nhà Fujiwara gia trưởng Chiyo thế sư khởi binh, đạt được một tràng đại thắng, uy chấn Tây quốc!"

Tuy rằng nhà Fujiwara là Tây quốc ngày xưa Minh chủ, nhưng từ khi lần trước đông tây hợp chiến thất lợi sau khi, bị tước mất một quận, thế lực đã không lớn bằng lúc trước.

Mà Taira thị các đời nhiếp chính chỉ cần không ngốc, khẳng định cũng phân là hóa lôi kéo, thậm chí phân phong thân tín bèn chi làm vì Tây quốc phiên chủ, giám thị kiểm chế nhà Fujiwara.

Fujiwara Chiyo nghĩ muốn thành công quật khởi, đánh bại Taira thị, đầu tiên liền đến vững chắc tự thân căn cơ.

Nếu không thì, nếu là hấn tận lên đại quân cùng Taira thị chinh chiến lúc, Tây quốc rất nhiều phiên chủ khởi binh làm loạn, nhà Fujiwara bá nghiệp liền có toàn bộ lật úp nguy hiểm.

Có thể nói, lần này Taira thị nội loạn, cho hấn cơ hội cực kỳ tốt.

"Heike nội loạn, nhà Fujiwara quật khởi, nếu nói là trước đây thắng bại là bảy ba mở, lúc này liền có sáu bốn, mà then chốt một điểm, còn ở Xuất Vân đại quân!"

Quách Bách Nhẫn phân tích nói: "Taira thị độc tài quyền to đã quá lâu, đối với vương thất phổ biến không quá cung kính, gặp này cơ hội tốt, như Xuất Vân quốc quân phát ra hịch văn, hiệu triệu nhà Fujiwara vào kinh bình loạn, cái kia nhà Fujiwara liền có năm thành người trong thiên hạ thẳng tính!"

"Quách tổng quản tính không lộ chút sơ hở!"

Tần Phi Ngự tâm phục khẩu phục, cung kính hành lễ.

Bởi vì những thứ này thôi diễn, Đoàn Ngọc đều đã từng đã nói với hân, lúc này dĩ nhiên đại khái giống nhau, há không phải anh hùng nhìn đến giống nhau?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Thành Viên Nòng Cốt

"Phía trước chính là đảo La Định!"

Biển lớn màu xanh thẳm một bình như gương, ba chiếc trên thuyền lớn thuyền viên thấy biển về hướng cái kia mảnh bóng đen, không khỏi đều là phát ra hoan hô.

Xa cách mấy tháng, rốt cục trước ở bắt đầu mùa đông thời khắc về tới đây, Tần Phi Ngư lại không khỏi cảm khái.

Hắn tuy rằng đi rồi mấy lần đường biển, nhưng không tưởng tượng nổi, trên biển bão táp, dĩ nhiên sẽ khủng bố như vậy!

Loại kia đất trời tối tăm, phảng phất toàn bộ thế giới đều đối địch với người cảm giác, thậm chí làm hắn cái này bách chiến giáo úy trong lòng đều sinh ra rất lớn sợ hãi.

Nguyên bản, bọn họ xuất cảng sáu chiếc thuyền biển đều là Đại Dực cấp bậc, nhân thủ dồi dào.

Đồng thời, võ có Tần Phi Ngư, pháp thuật nhân tài càng là có Tiêu Tĩnh Phong, Vu Tĩnh Bạch, Quách Bách Nhẫn. . . Cao cấp chiến lực không thiếu, không nói hải tặc, dù cho yêu thú tập kích, chỉ cần không phải cái kia Yêu Côn, ít nhất tự vệ cũng không có bao nhiêu vấn đề.

Làm sao, ngay khi mấy ngày trước, sắp đến chỗ cần đến thời khắc, thay đổi thất thường biển rộng, rốt cục để Tần Phi Ngư đã được kiến thức nó hung tàn một mặt.

Nguyên bản sáng sủa không mây bầu trời, trong nháy mắt mây đen kéo tới dày đặc, đưa tay không thấy được năm ngón.

Biển rộng sóng lớn mãnh liệt, lại to lớn hơn thuyền biển cũng chỉ có thể bất lực nước chảy bèo trôi, phảng phất đang bị bên trong đại dương Cự thú tùy ý đùa bỡn.

Nếu không là mấy cái kinh nghiệm phong phú thuyền công quyết định thật nhanh chém buồm, nói không chắc bọn họ cái này chi đội tàu đều muốn hoàn toàn lật úp.

Dù là như vậy, đợi đến bão táp đi qua, lần thứ hai hội tụ đội tàu cũng đi tới năm thành, người vật tư tổn thất không tính.

'Cũng may trên soái hạm tiêu muội, Tiêu, Vu còn có Quách tổng quản cũng không có chuyện. . . Căn cứ mấy cái lão thuyền công nói, cái này còn chỉ là một tràng loại nhỏ bão táp, lại đã khủng bố như vậy!'

Liền ngay cả Tần Phi Ngư, lúc này nhìn biển rộng, đều nhiều chút kính nể. Chợt nhìn thấy tảng lớn lục địa, lại muốn lên tiếng hát vang.

"Đảo La Định tên này, chính là một giới cướp sông đầu mục sử dụng, không phù hợp Chủ công thân phận, lại nói này đảo cũng có một huyện nơi, có thể làm cơ sở nghiệp, làm sao còn có thể xuôi theo dòng cũ tên?"

Quách Bách Nhẫn nhìn càng lúc càng lớn lục địa, không khỏi nói: "Duy tên cùng khí, không thể giả người, đợi đến trên đảo, nên khuyên can Chủ công, mau chóng thay đổi mới là!"

Bên cạnh Tiêu Tĩnh Phong, Vu Tĩnh Bạch gật đầu liên tục, cảm thấy thật là có lý.

Tần Phi Ngư thoáng gật đầu, nhìn phía trước bến tàu.

Chỉ thấy nguyên bản tàn tạ thủy trại đã sớm bị san bằng, bến tàu đã trải qua trùng tu, dùng hòn đá xây dựng, vô cùng bằng phẳng.

Lúc này mấy cái phòng thủ võ sĩ nhìn thấy có thuyền tới, lập tức hô to gọi nhỏ, đưa tới một đám vệ binh.

"Đánh ra cờ hiệu, sáng tỏ thân phận!"

Tần Phi Ngự phát tay xuống lệnh, lại dõi mắt trông về phía xa.

Chỉ là mấy tháng không gặp, nguyên bản ở hẳn trong ấn tượng thấp bé hỗn loạn, giống như làng chài lều phông tất cả biến mất không thấy, thay vào đó, nhưng là một cái thành nhỏ.

Ở ngoài thành, ngàn mẫu ruộng tốt ngay gần có thứ tự, thậm chí cũng không có thiếu nông phu đang hướng ra bên ngoài khai khẩn.

"Đại ca không hổ toàn tài, mấy tháng liền đem nơi đây thống trị đến mức độ như vậy!"

Tần Phi Ngự cảm thán một lúc lâu, lúc này mới cùng Diệp Tri Ngự mấy người lên bến tàu, nhận ra cái này tuần tra võ sĩ là Sasaki Makoto, Đoàn Ngọc lần này ở Xuất Vân quốc mới thu Ronin, không khỏi tiến lên.

"Xin chào đại nhân!"

Sasaki Makoto vội vã quát lớn ở lại mặt sau căng thẳng thủ vệ: "Liên đại nhân cũng không nhận ra sao? Còn không hành lễ!"

Lại vội vàng hướng Tần Phi Ngự giải thích: "Một tháng trước có hải tặc đến công, Chủ quân mệnh lệnh gia tăng bố phòng, Tần đại nhân chớ trách!"

"Có hải tặc tiến công?"

Tần Phi Ngư ngẩn ra: "Phe ta tổn thất làm sao?"

"Chủ quân đại phát thần uy, đem địch thuyền tất cả tù binh, Jubee, Yataro, Shirou bọn hăn mấy cái cũng chém tới đầy đủ thủ cấp, bị Chủ quân ban cho họ, đợi đến kiểm sau khi liền muốn chính thức ban tặng Chigyo đây!"

Sasaki Makoto sùng bái nói, hầu như trở thành Đoàn Ngọc cuồng tín đồ.

Không đến bao lâu, từ bên trong tòa thành nhỏ đi ra đoàn người, đi đầu chính là Đoàn Ngọc, mặt sau theo Amano Ogata mấy cái võ sĩ, cười to tiến lên: "Nhị đệ, người rốt cục đến rồi!"

"Đại ca!"

Tần Phi Ngư cũng còn tốt, Diệp Tri Ngư lại là viên mắt một đỏ, hầu như muốn vỡ tới.

"Chủ công!"

Quách Bách Nhẫn, Tiêu Tĩnh Phong, Vu Tĩnh Bạch mấy người đều là hành lễ.

"Ta đã chuẩn bị kỹ càng phòng ốc, các người có thể nghỉ ngơi thật tốt, lập tức mở yến!" Đoàn Ngọc nở nụ cười, lệnh Amano Ogata dẫn người dỡ hàng hàng hóa, đăng ký nhập kho, lại tự mình đem một đám thân tín thành viên nòng cốt nghênh tiếp vào thành.

Dọc theo đường đi nhìn nam canh nữ bận rộn cảnh tượng, Tần Phi Ngư không khỏi cảm khái: "Mấy tháng trước, nơi này còn giống như địch quốc, không biết đại ca làm sao có thể như vậy?"

"Rất đơn giản, lấy dụ dỗ chi, lấy chết xu chi!"

Đoàn Ngọc mặc vào một thân tay áo lớn đại bào, đầu đội mộc quan, chân đạp guốc gỗ, vô cùng thông dong: "Trước đem tráng đình tất cả sắp xếp lao lực, mỗi ngày làm lụng, từng cái phân biệt, đợi đến hai tháng sau khi, tâm tư thoáng trầm tĩnh, con sâu làm rầu nồi canh cũng loại bỏ đến không sai biệt lắm, liền mệnh lệnh xây công sự, bởi vì trước đó có lời, trong thành phòng ốc cũng là cho bọn họ ở lại, bởi vậy vẫn tính nhảy nhót, đợi đến thành mới có đường viển sau khi, liền giải trừ nam nữ lệnh cấm, nhượng bọn họ cùng người nhà đoàn tụ, lại thụ lấy bất động sản, cũng mệnh khai khẩn, hứa hẹn ba năm sau khi dành cho tự do, cũng phân ruộng, đợi đến thu thu rồi lương thực nhập kho, nhân tâm cũng là hoàn toàn định ra đến rồi."

Cho tới trong này phản kháng bao nhiêu lần, trấn áp bên trong mang theo bao nhiêu máu tanh, giết bao nhiêu người, liền không đủ làm vì người ngoài nói.

Thậm chí, nếu không là Đoàn Ngọc có Nguyên Thần năng lực, cũng căn bản là không có cách quản được đi xuống.

Quách Bách Nhẫn một nhóm tiến vào thành nhỏ, nhìn thấy tường thành thấp bé, đại thể chỉ có cao hơn một trượng, đem gần bốn mét, dùng cũng không phải là gạch đá, mà là thổ lũy phương pháp, lại cực kỳ kiên cố, không khỏi kinh ngạc.

Đoàn Ngọc thấy, không khỏi nở nụ cười: "Đây là ta đến cổ pháp, lấy biển cát, thận tro, đất vàng hỗn hợp nung đốt mà thành, tên là 'Ximăng', dùng để trúc tường tạo phòng, cứng như bàn thạch!"

"Chủ công thần thụ!"

Quách Bách Nhẫn đi vào cửa thành, tinh tế nhìn, chỉ thấy phòng ốc tung hoành, thành giếng chữ hình phân bố, cũng không quá cao, phòng xá,

đường phố. . . Tất cả ngay ngắn rõ ràng, còn đào rãnh thoát nước, không khỏi gật đầu liên tục.

Ven đường, tình cờ có một ít phụ nữ trẻ em xuất hiện, nhìn thấy này một nhóm, đều là cung kính mà lách qua ven đường, không dám ngáng đầu.

Đoàn Ngọc cũng không để ý lắm, mang theo mọi người tới đến phủ thành chủ, trên thực tế chính là vì chính mình xây dựng đại trạch, diện tích quảng đại, nhưng đi vào sau khi, lại phát hiện chỉ sửa cái tường vây, còn có nơi ở cùng nghị sự đại sảnh, cùng với nhà bếp, kho hàng, giếng nước các loại chức năng tính kiến trúc, còn lại vị trí đều là trống rỗng một mảnh.

"Cơ nghiệp sáng lập, chư vị không muốn bị chê cười!"

Đoàn Ngọc sắp xếp người đi tới đại sảnh, dặn dò mở yến.

Yến hội vô cùng đơn giản, chỉ có mới vừa thu hoạch gạo làm chủ ăn, trong biển bắt giữ cá cùng con sò, cùng với một đám võ sĩ từ trong núi săn bắn đến chim muông, phụ nữ hái trái cây cùng nắm các loại , ngược lại cũng tính sơn trân hải vị đều đầy đủ hết.

Cho tới cái khác đồ vật, thực sự không có, còn đến từ trên thuyền chuyển xuống mấy vò rượu ngon.

Bởi vì Đoàn Ngọc luôn luôn rất ít hưởng thụ, cũng không có làm cái gì bàn ghế những vật này, đoàn người đều là ở trong đại sảnh ngồi quỳ chân, rất có vài phần gánh hát rong sắc thái.

"Chư vị uống!"

Đoàn Ngọc nâng chén, nhìn ngang liếc dọc, mặt mỉm cười mời rượu, đây chính là hân toàn bộ thành viên nòng cốt.

Ở hẳn bên trái, ngồi người thứ nhất rõ ràng là Tần Phi Ngư, đón lấy là Diệp Tri Ngư, Quách Bách Nhẫn, Tiêu Tĩnh Phong, Vu Tĩnh Bạch, Khương Bảo, Trình Kim, Dương Thái, Dương Duy Bình mấy người, một câu nói mà nói, đều là Khánh quốc bộ hạ cũ.

Mà bên phải tay góc, nhưng là lấy Musashi Mamoru dẫn đầu ghế, đón lấy là Vương Côn, Vương Tế, Hà Đường, Yamauchi Jinbei, Sagawa Tasukeru, Hine Jubee, Takekoshi Yataro, Aoumi Shirou, Ogawa Chujiro, Kuki Shinheive mấy người, bọn họ khởi nguồn liền hết sức phức tạp, vừa có Xuất Vân quốc chiêu mộ Ronin võ sĩ, cũng có Ngô Hàn Trùng sử, Ogawa Chujiro nhưng là từ cái kia một trăm hải tặc chúng bên trong bộc lộ tài năng cống hiến cho hạng người, còn Kuki Shinheive nhưng là đến từ bản đảo đề bạt hải tặc.

Tổng thể mà nói, thành phần liền so sánh phức tạp, nhưng có thể quy kết làm vì cựu thần ở ngoài tập hợp, lấy Xuất Vân người chiếm đa số.

Hai bang thuộc hạ thoát nhìn phân biệt rõ ràng, đồng thời theo bản năng mà phân cách đối lập.

'Quả nhiên nơi có người thì có giang hồ. . .'

Đoàn Ngọc giả vờ không biết, nhìn phía dưới mọi người nâng chén uống cạn.

Sau đó, Tần Phi Ngư trước tiên thỉnh tội: "Lần này vốn có sáu chiếc thuyền biển, bẻ đi ba chiếc, đều là ta sai lầm! Xin mời huynh trưởng trách phạt!"

"Biển rộng sóng lớn vô thường, sao có thể trách người!"

Đoàn Ngọc ôn ngôn an ủi, trong lòng lại là có chút thở dài, ngành hàng hải phương diện nhân tài vẫn là rất khan hiếm a.

Cũng may tuy rằng bỏ đi chút vật tư nhân thủ, nhưng không có tổn thất đến hạt nhân, là vạn hạnh trong bất hạnh.

Lúc này đi xa, vẫn là một cái đánh cược xác suất chuyện, thoát nhìn lần sau hoặc là để không quá trọng yếu gia thần dẫn dắt, hoặc là nhất định phải tìm cái sách lược vẹn toàn.

"Chủ quân!"

Ăn tiệc không biết bao lâu, Amano Ogata cùng Sasaki Makoto đến đây giao nộp lệnh, công bố đã đem vật tư nhập kho, người tất cả sắp xếp thỏa đáng.

"Khổ cực các người, nhập tịch đi!"

Đoàn Ngọc vung vung tay, hai người này không chút do dự nào, đưa về phải ghế.

"Vừa vặn các người đều ở, lần này khai khẩn đảo La Định khá có hiệu quả, đã mới xây một thành, đến hộ bốn trăm, trong kho tồn lương ngàn thạch, mở ruộng ngàn mẫu. . ."

Tiệc rượu trong, Đoàn Ngọc tiện thể liền đem trên đảo tình huống nói nói.

Trên đảo nguyên bản có ruộng ngàn mẫu, lúc này lại mở ngàn mẫu, chính là hai ngàn mẫu, nếu thật sự chính thành công, hàng năm hai chín, mỗi mẫu một năm có thể thu cây lúa mạch tổng cộng ba thạch, đó chính là sáu ngàn thạch lương ăn, đủ có thể nuôi sống hai ngàn người.

Nhưng trên thực tế cũng không phải như vậy.

Dù sao khai hoang ngàn mẫu, chỉ là bước thứ nhất, đón lấy còn đến thanh lý đồng ruộng rẽ cây, cỏ dại, tảng đá, chinh xong sau, lại đến mở đào

rãnh thoát nước, như vậy thì mới tính bước đầu công thành, chỉ là năm thứ nhất cũng trồng không được cây lúa mạch.

Đến năm thứ hai, còn phải tiếp tục làm cỏ, dựa vào trâu canh, để thổ nhưỡng xốp, trồng trọt đậu loại, tăng thêm địa khí.

Như vậy dần đáp lại, đến năm thứ ba, rốt cục có thể coi là chín ruộng, có thể trồng chút món chính.

Dù là như vậy, vì khí hậu khôi phục cân nhắc, Đoàn Ngọc còn là chuẩn bị sử dụng luân canh chế, đại thể mà nói chính là đem chia làm mấy khối, một khối loại tiểu mạch, một khối trồng lúa nước, một khối trồng rau dưa, còn có một khối hữu canh, trồng đậu loại cổ phì, tuần hoàn lại với nhau.

Ngoài ra , bởi vì là hải đảo, còn đến đào giếng nước, hoặc là rộng khắp xây dựng súc cái ao, dự trữ tài nguyên nước ngọt.

Không chút khách khí nói, liền hiện tại những thứ này nhân khẩu, nghĩ muốn tự cấp tự túc, đại thể cũng cần ba năm, trong lúc một ít lương thực đều cần ở ngoài mua!

Là lấy như không có dồi dào tài lực, vật lực, nhân lực chống đỡ, nghĩ muốn khai khẩn, hóa man hoang làm vì ốc thổ, nằm mơ đây!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Vân Trung Quân

Tiệc rượu bên trên, Đoàn Ngọc đương nhiên sẽ không nói ử rữ nói, là lấy khí phân một mảnh hòa hợp.

Sau khi cơm nước no nê, hẳn để các nữ phụ việc đem phòng lớn thu thập một lần, mọi người ngồi quỳ chân, trực tiếp bắt đầu nghị sự.

Lúc này, Quách Bách Nhẫn liền ra khỏi hàng, hướng về Đoàn Ngọc nghiêm túc hành lễ: "Chủ công, thần có một lời, xin mời sửa đảo La Định tên!"

"Này là lẽ phải!"

Đoàn Ngọc cũng cảm thấy dùng một cái trước hải tặc đầu lĩnh tên làm hòn đảo tên gọi có chút lạ quái, còn dễ dàng để trên đảo một ít bộ hạ cũ lên tâm tư, không khỏi nói: "Liền đổi thành đảo Vân Trung, làm sao? Thành này có thể tên là Vân thành!"

"Đại thiện!"

Quách Bách Nhẫn lại lạy: "Nếu đã khai cương khoách thổ, xin mời Chủ công tự lĩnh danh khí, danh chính thì ngôn thuận, mới có thể hiệu lệnh mọi người!"

Lời vừa nói ra, Tiêu Tĩnh Phong mấy người gật đầu liên tục.

Mà Amano Ogata mấy cái biết rõ trong đó ý tứ sau khi, cũng là đồn dập tán thành. Dù sao như Đoàn Ngọc không trở thành phiên chủ Daimyo,

như thế nào sắc phong bọn họ làm vì võ sĩ đây?

Trong bọn họ, có chính là Cẩm Lý bang bộ hạ cũ, có chính là Bạch Hào sơn đạo nhân, có chính là Xuất Vân quốc võ sĩ, có gọi đại ca, có gọi Chủ công, xưng hô trên xác thực rất hỗn loạn.

"Có thể!"

Đoàn Ngọc thần sắc nghiêm lại, thân thể nghiêng về phía trước: "Cái này cũng là ta đang chuẩn bị nói, ta chuẩn bị tự lĩnh Vân Trung quân vị trí!"

Nho nhỏ một cái đảo , bất quá sáu trăm km2, cái gì xưng vương xây chế hoặc là xưng hầu đều là chuyện cười, mà cái này Vân Trung quân, tự nhiên là noi theo phía nam phong quân chế độ.

Bất luận là nước Sở, vẫn là Ngô Hàn quốc trong, đều có phong quân, lãnh địa số ít một huyện, lại nắm giữ hoàn chỉnh tư pháp, hành chính, kinh tế quyền to, thậm chí có thể chiêu mộ tư binh, vẫn không có hạn mức tối đa. . . Chỉ cần người nuôi nổi!

Có thể nói, loại này phong quân, liền cùng Xuất Vân phiên chủ Daimyo không có bao nhiêu khác nhau, ngoại trừ không có hầu hoặc là vương phong hào êm tai ở ngoài, quản lí nơi chính là một cái tư nhân quốc gia!

"Bái kiến Chủ quân!"

Lần này danh phận xác lập, mọi người cách toà, liền Tần Phi Ngự cùng Diệp Tri Ngự đều là nghiêm túc mà lạy.

"Chư vị xin đứng lên!"

Đoàn Ngọc đưa tay hư phù, cười cười nói: "Bản quân sẽ không bạc đãi có công chi thần, quyết ý thực hành phân phong! Từ bắt đầu ngày mai, quân cùng sĩ phu cộng quyền binh! Nay đảo chi thổ, ngày sau cũng có các người một phần!"

"Phân phong? !"

Một lời đã ra, Musashi Mamoru các loại Xuất Vân võ sĩ cảm thấy chuyện đương nhiên, Vương Côn mấy cái Ngô Hàn người cũng là vô cùng lý giải.

Mà Tiêu Tĩnh Phong Vu Tĩnh Bạch nhưng là nghi hoặc, Tần Phi Ngự cùng Diệp Tri Ngự càng là suýt chút nữa ngồi dậy, khuyên can Đoàn Ngọc không thể phân quyền.

Như thế nào phân phong? Trực tiếp phong thổ kiến quốc, tất bất lợi cho quân khí!

"Không cần phải nói, ta ý đã quyết! Không chỉ có như vậy, đăng cơ nghi thức bên trên, ta còn muốn cùng dân ước pháp, tài sản riêng không thể phạm, phân phong nơi đời đời thế tập, không được cướp đoạt!"

Đoàn Ngọc giải quyết dứt khoát.

Thánh nhân chi đạo, cùng thế mà di chuyển. Thay lời khác tới nói, thế giới khác nhau, liền muốn tuần hoàn không giống quy tắc.

Dù cho trung ương Tập quyền quốc gia, lẽ nào hoàng đế liền có thể nắm hết quyền hành sao? Còn không là đến cùng sĩ cộng cai trị thiên hạ?

Mà cái này phi phạm lực lượng hiển thánh thế giới, thì lại càng thêm không giống!

Hắn chuẩn bị cùng với chia sẻ quyền lực 'Sĩ', cũng không phải là người đọc sách, mà là phi phạm chí 'Sĩ' !

Từ lúc xuyên qua mà đến, trải qua Khánh, Đông Trần các nước thời điểm, Đoàn Ngọc thì có cảm khái, những thứ này Long khí cường thịnh, trung ương Tập quyền quốc độ, đối với phi phạm chí sĩ biết bao bạc vậy?

Khánh có Hành nhân ty, Thần bộ ty, trực tiếp chèn ép phi pháp, dù cho Đoàn Ngọc, Quách Bách Nhẫn loại này, cũng phải ngoan ngoãn hòa vào thể chế bên trong, chính mình mang vào gông xiềng, bằng không liền miễn không được bình đao tai họa!

So sánh cùng nhau, thảo nguyên, Đông Hải, thậm chí Man Hoang Tập quyền không thịnh hành, phi phạm lực lượng trái lại đại thịnh.

Tựa như Đông Hải vùng hẻo lánh nơi, Đạo môn mười mạch bên trong nhưng có ba mạch tịch ở nơi này, há lại là ngẫu nhiên?

Mà phía nam tu hành đại thịnh, ngoại trừ rừng sâu núi thẳm thêm ra trên bảo ở ngoài, cùng rộng khắp trải rộng phong quân hệ thống, Tập quyền không khoải cũng chưa chắc không có quan hệ.

"Tương lai chiến tranh, đánh không phải người bình thường, mà là tinh binh, tu sĩ! Người bình thường tạo thành đại quân, nếu như không có chân chính phi phạm tu sĩ dẫn dắt, đều là bia đỡ đạn! Cái gì dùng đều không có!"

Điểm này, sống lại qua một lần Đoàn Ngọc đã phi thường rõ ràng!

Chỉ nhìn hắn một cái Nguyên Thần Chân Nhân, liền có thể trấn áp ngàn người, liền biết phi phạm lực lượng phân lượng!

Lại tỷ như tông sư, nếu là có ngựa có giáp, ở bình thường người trong quả thực đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, dù cho mười mấy cái tầm thường binh sĩ, cũng bất quá cắt rau gọt dưa.

Như vậy 'Sĩ', chẳng lẽ không hẳn là tăng tăng lôi kéo?

Làm cái này người bề trên, không thể lũng đoạn tất cả lợi ích, tất muốn dành cho lực lượng người quyền lực, đây mới là đạo lâu dài!

'Nếu là ở bình thường thế giới, Tập quyền chiến thắng phân phong, là lịch sử trào lưu, chiều hướng phát triển! Mà phi phạm thế giới cũng không phải như vậy, ở đây, vương hầu tướng lĩnh, thật là có chủng!'

Nói thí dụ như Binh gia, nếu không đầu thai nhập tướng môn, làm sao vừa sinh ra phải binh pháp chân truyền, tương lai nắm quyền lớn, lãnh binh đánh trận, đột phá lấy võ nhập đạo bình cảnh?

Ở thế giới này, hạ dân không nắm giữ phi phạm lực lượng, sẽ không có ngày nổi danh!

Cho tới người bình thường?

Dù cho là ở dị thế giới vương triều đời cuối, mấy vạn mấy chục vạn lưu dân tạo phản, cũng không phải thường thường bị mấy ngàn mấy vạn triều đình đại quân treo lên đánh? Chỉ có đợi đến đại loạn lan đến, rất nhiều địa chủ kẻ sĩ dẫn thân tiến vào phản tặc, mới sẽ càng lúc càng kịch liệt!

Mà thế giới này, thì càng là như vậy, còn càng thêm bóng tối.

Tỷ như Đoàn Ngọc, như phong một hương một thôn, bất luận lại thế nào đi nữa mưu cao thế nặng, lẽ nào những kia hạ dân còn có thể phản kháng?

Tốt đẹp nhất mẫu, chính là cái này mới xây Vân thành.

Hải tặc là kiêu căng khó thuần nhất một đám, kết quả hơn một ngàn người đến Đoàn Ngọc trên tay, như trước bị sửa trị đến phục phục thiếp thiếp.

Nói cách khác, như thời Trung cổ võ sĩ trang viên, phong tứ đều là võ đạo tông sư đây?

Lấy bọn họ cường tuyệt chi võ lực, bình thường nông phu cầm cỏ xiên, làm sao có thể thắng?

'Là lấy không phải siêu phàm thế giới, thích hợp nhất phân phong quy chế! Mà điều này cũng do ta đạo ấn quyết định!'

Đoàn Ngọc sắc mặt kiên nghị.

Đến hiện tại, hẳn đã rõ ràng chính mình Triện Khắc sư công pháp mang theo to lớn nhân quả.

Rõ ràng là muốn lấy đạo trấn thế! Thành lập trên đất Đạo quốc!

Cùng cái này Long khí Tập quyền chế độ, chính là thiên nhiên tử địch!

Bất quá, trong đó cũng không phải là không có chỗ trống, nếu là nước nhỏ quả dân, tầng tầng phân phong, Long khí không thịnh, dùng cái gì khống chế đạo pháp?

Long khí một tán, liền không cách nào quyền sinh quyền sát trong tay, hình thành thần thông áp chế, là lấy một ít đạo nhân, đều có thể thử nghiệm nhét vào thống trị hệ thống bên trong đến, đến không ăn thua cũng như kỳ huyền trong tiểu thuyết như vậy, đãi ngộ hậu đãi, lại cho xây dựng cái Pháp sư tháp nuôi.

'Cái gọi là thống nhất Tập quyền Đạo quốc, căn bản không tồn tại. . . Bởi vì vương quyền cùng Thần quyền là thiên nhiên đối lập, Đạo quyền cũng tương tự Thần quyền! Là cái trên căn bản nghịch biện!'

Đạo ấn là vì quyền bính, mà thế gian quyền bính đến lớn, làm sao qua cái kia Thiên hạ chỉ chủ bảo tọa?

Như thân là hoàng đế, vạn thế nhất hệ, làm sao có thể khoan dung một cái 'Đạo' chữ đặt ở trên đầu mình?

'Vì lẽ đó không hiểu điểm ấy đạo lý tiền bối Triệu Khắc sư đám người, cũng toàn bộ rớt hố, cái gọi là trên đất Thần quốc, tất cả đều là giấc mộng xa vời. . . Ta như hưng phục Đạo quyền, nhất định phải rút lấy dầm vào vết xe đổ, kết quả tốt nhất, cũng là học Âu Châu thời Trung cổ như vậy, Đạo chủ cho quốc quân lên ngôi!'

Nguyên bản Đoàn Ngọc còn muốn kiếp này báo thù sau khi muốn tiêu dao tự tại.

Nhưng càng là thâm nhập, càng là phát hiện, bất luận là Triệu Khắc sư nhân quả, vẫn là cùng Đại Hạ triều đình cừu hận, hay hoặc là chính mình dần dần sinh ra tranh bá thiên hạ dã tâm, cuối cùng đều không thể không đi trở lại trên con đường này đến.

Đại Hạ triều đình, chính là đại lục Vân Lan trên cuối cùng một đời thống nhất Tập quyền đế quốc.

Chính mình đối địch với nó, liền muốn đi ra con đường khác.

Tại Vân Trung đảo phân phong thí nghiệm, chính là bước thứ nhất!

'Ta vậy cũng là mở lịch sử chuyển xe? Bất quá không ở một thế giới, làm sao có thể quơ đũa cả nắm. . . Ngoài ra, thực hành phân phong, còn có một chỗ tốt, đó chính là đối phó thư viện!'

Thư viện thế được Đại Hạ hoàng ân, chính là đáng tin Bảo Hoàng phái, Đoàn Ngọc không chút khách khí đánh tới kẻ địch nhãn mác.

Thế nhưng một cái đại nhất thống quốc gia, mới cần thành tục mà hoàn thiện quan văn hệ thống, vì nó quản lý rộng lớn vạn dặm ranh giới.

Như đối tượng đối thành một cái phân phong quốc gia đây?

Lĩnh một cái thôn làng làm vì đất phong kỵ sĩ, chẳng lẽ còn đến chuyên môn xin mời quan chức đến thống trị?

Khẳng định là ở đánh sân lúa trên, chính mình liền có thể làm quyết định, một người kiêm nhiệm quan toà, quan hành chính, thậm chí đều không cần đọc sách biết chữ.

Lại lớn hơn chút lãnh địa, cũng chỉ là xin mời mấy cái học giả liền đủ rồi, bọn họ thân thích của chính mình đều còn sắp xếp không tới đây.

Đã như thế, cái gì nho sinh ra tướng nhập tướng, cũng toàn bộ thành chuyện cười, đối với thư viện thế lực khẳng định là đả kích nặng nề.

Tuy rằng thư sinh cũng không phải là không còn gì khác, nhưng học mà ưu thì lại sĩ con đường này, nhưng là lấp kín hơn nữa.

Cho tới phân phong sau khi các lãnh chúa hiệu lệnh khó có thể thống nhất, binh lực ám nhược vấn đề. . . Ha ha, chỉ cần Đoàn Ngọc trước sau duy trì đoàn thể nội tu là thứ nhất người thân phận, có cái nào dám không nghe hiệu lệnh?

Mà lấy phân phong chế lôi kéo, liền là phi phạm chí sĩ, muốn bình thường nông binh cũng vô dụng!

Vậy cũng là một loại phương thức khác chiến tranh để bình dân đi ra.

'Cái này một thế quy củ, đến do ta đến khai sáng! Nước Sở, Ngô Hàn, Xuất Vân chi quân cũng không được! Bởi vì bọn họ không có một cái tu luyện Triện Khắc sư công pháp vương giả!'

Đoàn Ngọc loáng thoáng, cảm giác mình nắm chắc thế giới này mạch lạc.

Không chỉ có như vậy, lấy đạo trấn thế sau khi, nương theo quyền bính mở rộng, khí vận thu nạp, còn có thể phụng dưỡng Đạo ấn, đây mới là Triệu Khắc sư Nguyên Thần sau khi công pháp chân nghĩa nơi!

"Ta chuyện này. . . Cũng coi như đắc đạo chứ? Tại sao không có điểm thay đổi bất ngờ, thiên hoa loạn trụ, mặt đất nở sen vàng, liền bay lên mây cấp cái gì?"

Hết thấy đều thanh minh sau khi, Đoàn Ngọc nhìn đi qua, phát hiện bên ngoài vẫn là trời trong nắng ấm, không khỏi thấy buồn cười.

Chính mình nhiều nhất tính chạm tới thế giới này mạch lạc, miễn cưỡng thấy rõ con đường.

Cho tới con đường này cuối cùng làm sao, kết quả có thể hay không là một con đường chết, cái kia lấy đi đến điểm cuối mới biết, nói cách khác, khoảng cách chân chính 'Đắc đạo', 'Thành Đạo' loại hình, còn kém mười vạn tám ngàn dặm.

Chỉ bằng đảo Vân Trung như thế một cái gánh hát rong, khó mà nói nghe điểm , căn bản liền để 'Trời' chú ý tư cách đều không có.

"Ấy!"

Nhìn thấy Đoàn Ngọc ý niệm kiên định, phía dưới Tần Phi Ngư mấy người chỉ có thể cúi đầu hẩn là.

"Trở thành phong quân sau khi, liền có khai mạc quyền lực, tự mình thu tịch văn võ quan lại. . ." Đoàn Ngọc nhìn xuống: "Quách Bách Nhẫn, Dương Thái, Dương Duy Bình, các người đi sắp xếp tế tự công việc, tuyển cái lương thần cát nhật, ta chính thức liền nhậm chức Vân Trung quân!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Phân Phong

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Phong Kiếp

Trong hư không, mơ hồ có thể thấy được từng tia tia bạch khí hội tụ, mãnh liệt mà đến, lại ở một loại nào đó pháp độ ảnh hưởng hoá hình.

'Chính thức thành lập thể chế, quả nhiên có hiển hiện!'

Khí vận đồ vật, nguyên bản chính là bách tính khí cùng tín niệm hội tụ, như lại hỗn hợp lấy chế độ, liền nhưng cuối cùng hình thành long khí, trấn áp ngũ hành, che chở các cấp quan chức, hình thành dương thể Thần đạo hệ thống.

Nhưng loại này pháp độ, nhất định phải là nhất là Tập quyền, sắc bén nhất quân khí người, dù sao Long khí quyền sinh quyền sát trong tay, trọng yếu nhất chính là uy nghiêm!

Mà phân phong pháp độ, hiển nhiên khó có thể ngưng tụ ra Chân Long chi khí.

Lúc này xuất hiện ở Đoàn Ngọc linh mục trong, chỉ có một đoàn hư huyền mông lung màu trắng mây mù, dù sao chỉ có một thôn nơi, khoảng hai ngàn người.

Nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện này mây mù như cá mà không phải cá, tựa như rùa không phải rùa, ẩn còn nhiều đầu hình ảnh, đại diện cho ngày sau quyền ra nhiều cửa.

Lấy này chế độ thành lập vương quốc, quả thật không biết thọ bao nhiêu, hậu thế con cháu lại có cái gì loại đãi ngộ.

'Ở ta dưới chế độ, những kia thôn chủ chiến sĩ, hương chủ đại phu, vì bảo vệ tước vị, nhất định sẽ nhắc nhở đệ tử học võ tập pháp, đem phi phạm nhà hệ thống truyền thừa tiếp. . . Có lẽ có thể kéo dài, duy bất lợi quân khí.'

Như Xuất Vân một quốc gia, từ khi có quốc tới nay đã có ít nhất năm trăm năm lịch sử, nhiếp chính đổi không biết bao nhiêu lần, vương thất dù quyền bính mất gần hết lại chưa từng đổi qua.

Đoàn Ngọc ít nhất trả lại đời sau để lại chút công linh, con cháu cũng sẽ không tệ hơn chứ.

Cho tới lại sau đó ra sao sao? Ha ha. . . Sau khi ta chết, sao quan tâm nó nước lũ ngập trời?

Huống chi ở trong lịch sử, lại há có vĩnh hằng bất diệt quốc độ?

Lúc này hẳn quan tâm nhất, vẫn là tu vi của chính mình.

Thức hải trong, nguyên bản trải qua nhiều như vậy tháng làm hao mòn, Độc giao phản phệ đã nhỏ một nửa.

Bỗng nhiên trong lúc đó, cái kia cổ khí vận truyền vào, giống như nước chảy.

Tam chuyển thanh đồng ẩn bên trên, Ly Vẫn hơi động, đem khí vận nuốt vào, toàn bộ Đạo ẩn nổ vang, tựa như phát sinh cái gì huyền bí biến hóa, hoa văn càng thêm cổ điển, cũng càng thêm trầm ổn đầy cộm nặng nề, âm thầm cùng vùng đất này kết hợp lại.

'Quyền bính chi đạo, thế nào cũng phải cắm rễ ở mặt đất a!'

Đoàn Ngọc thấy, suy tư: 'Mà ta Triện Khắc sư con đường tu luyện, lại là càng thêm tương tự Thần đạo, nhất định phải đem quyền bính tại trên mặt đất không ngừng mở rộng?'

Hống hống!

Ly Vẫn mắt vàng lóe lên, biến ảo ra hình thể, đột nhiên rít gào, xông hướng Độc giao.

Ầm ầm!

Nổ vang ở trong, Đoàn Ngọc biến ý thức chấn động, chỉ thấy cái kia phản phệ đã hoàn toàn hình thể tiêu tan, cũng không còn cách nào làm hại.

Thậm chí, từng tia từng sợi hắc khí, tương tự bị Ly Vẫn nuốt chửng, tiêu hóa thành tích trữ.

Không chỉ có như vậy, thanh đồng ẩn bản thân chất liệu cũng là biến đổi, tính chất càng ngày càng thuần khiết lên, mơ hồ lộ ra màu tím.

"Rốt cục hoàn toàn giải trừ phản phệ. . . Đúng là sớm đến ra ngoài dự liệu của ta, còn có cái này Đạo ấn biến sắc, đại diện cho tu vi của ta đã sắp đột phá đến Nguyên Thần Xuất Khiếu trung kỳ, Nguyên Thần trưởng thành đến có thể đi độ Phong kiếp?"

Trên thực tế, lần này hấn được đến khí vận kém xa tí tắp đã từng là Tuần Thành ngân chương, vương mệnh tuần bộ.

Một thôn khí vận, đại thể chỉ có khoảng cửu phẩm, cùng hấn còn nhậm chức Đồng Chương lúc đem xấp xỉ, cái này hay là bởi vì hấn hóa tư làm vì công, hoàn toàn nắm giữ nơi đây duyên cớ, nếu là bình thường thôn chính, Lý chính, cái kia khí vận thậm chí còn không bằng một cái Tiểu lại.

Mặc dù có thể như vậy thần dị, chỉ là bởi vì mở ra Đạo ấn bên trong thần thông mà thôi.

"Cái này Triện Khắc sư công pháp, nói trắng ra cùng (Thái Bình Yếu Thuật) như thế, đều là Đạo gia tạo phản hộ chuyên nghiệp tu luyện pháp

môn a. . ."

Đoàn Ngọc trong lòng thở dài, cái này một thể xem như là nhập hãm hại.

Trên thực tế, hẳn một đời trước cũng bị hố qua, dù cho chỉ là học chút khắc dấu da lông, nhưng Nguyên Thần sau khi, hẳn là cũng chịu đến ảnh hưởng.

Dù sao, trên thế giới nơi nào có chỉ hưởng thụ quyền lợi, không trả giá thật lớn chuyện tốt?

Khắc dấu ra kim mộc phù lục như vậy thần dị , khiến cái khác Luyện khí sĩ then thùng, lẽ nào sẽ không có hậu hoạn? Là lấy rất sớm liền ngã xuống, không hẳn không có lý do.

'Đây thực sự là nghiền ngẫm vô cùng đáng sợ việc, nói muốn truyền thụ tiểu muội cùng Tĩnh Bạch, e sợ được mất khó nói. . . '

Những chuyện này chỉ là một cái thoáng mà qua.

Người ở bên ngoài xem ra, tân nhậm Vân Trung quân chỉ là ngấn ra một chút, chợt liền hạ lệnh đại yến, cùng dân cùng vui, cũng chính là mở một lần cơm tập thể.

Nói đến, cái này e sợ mới là phía dưới những thứ này nông nô các bình dân vui vẻ nhất chuyện.

...

Buổi tối.

"Khánh Lịch năm mươi chín, nói cách khác, ta mười chín tuổi a. .. Bất quá niên hiệu sử dụng đến là lạ, chẳng lẽ ngày mai phát một đạo pháp lệnh, để Quách Bách Nhãn thực hành Vân Trung lịch, định vì Vân Trung năm

đầu? Đây có phải hay không quá mức vượt đội mũ người? Sửa niên hiệu nhưng là chính thống hoàng đế mới có thể làm, dù cho hiện tại đại lục đại loạn, cũng chỉ có vương giả mới có thể! Bất quá ta lấy một thôn cơ nghiệp lĩnh phong quân, vi chế chuyện vẫn tính thiếu sao? Làm cũng là làm!"

Đoàn Ngọc ở trên giường nhỏ ngồi khoanh chân, trong lòng đã quyết định, ngày mai liền sửa niên hiệu!

Lúc này bên ngoài tĩnh khí, vừa bấm quyết, một đoàn nguyên thần liền xuất khiếu mà đứng.

'Quả nhiên. . . Cảm giác không giống!'

Bất kỳ nguyên thần, không tới Du Thần Ngự Khí cảnh giới, đều không thể ở dương thế rõ ràng hiện hình, giống như người thật.

Đoàn Ngọc lúc này cũng bất quá một đoàn bóng mờ, nhưng so với trước đã tiến bộ rất nhiều, thậm chí có thể thoáng che chắn ánh trăng.

'Ở trên vùng đất này, luôn cảm thấy đặc biệt hòa hợp, là bởi vì ta đạo ấn đã rút lấy nơi đây quyền bính duyên cớ sao?'

Hắn suy nghĩ một chút, đi tới Minh thổ.

Địa giới bên trong, đảo Vân Trung đối ứng khu vực, Đoàn Ngọc Nguyên Thần hiện lên, tinh quan trường bào, cả người bên ngoài một tầng quang diễm, cùng thường ngày không giống, nhưng là áo ngoài trên nhiều một tầng hoa văn, có mây mù đi khắp, tựa như cá tựa như rùa, chính là hắn nắm giữ khí số.

"Quả nhiên, lực lượng nguyên thần tăng nhiều, có thể thử nghiệm vượt qua âm phong kiếp nạn. . ."

Đoàn Ngọc nhìn ngó chính mình hai tay, không khỏi thở dài phi thường.

Cùng lúc đó, chu vi một trong màn sương mù, lại là có một ít khí xám đen quanh quẩn, tiếp theo hóa thành từng cái từng cái có chút tàn khuyết bóng người.

Bọn họ có trên cổ mang theo một cái huyết tuyến, có nhưng là tứ chi tàn khuyết, có đang chảy máu lệ, chậm rãi hướng về Đoàn Ngọc hội tụ.

"Cô hồn dã quỷ, còn dám làm càn? Thật sự coi ta không giết được người dám người lần thứ hai sao?"

Đoàn Ngọc nhận ra, những thứ này đều là hắc tại Vân Trung đảo tạo xuống sát nghiệt.

Nhưng lúc này, thậm chí không cần vận dụng đạo pháp, chỉ là đe dọa một tiếng, thì có từng vòng sóng gợn phân tán, đem những hồn phách này hình thể quấy rầy, khiến cho bọn họ trực tiếp rơi vào luân giới.

"Chuyện này. . . Cũng không phải là đạo pháp, mà là trên người ta khí vận!"

Đoàn Ngọc thấy, như có ngộ ra.

Dù cho chỉ là một cái chỉ là cửu phẩm, cũng không phải những kia cô hồn dã quỷ có thể mạo phạm.

Lúc này cũng không quan tâm những chuyện đó, nguyên thần ngồi khoanh chân, tay bấm pháp quyết, xúc động tự thân Phong kiếp.

Nguyên Thần Xuất Khiếu có ba tầng cảnh giới, là Tâm Ma kiếp, Âm Phong kiếp, Chân Hỏa kiếp, cái này âm phong cũng không phải là thiên phong, cũng không phải phàm phong, mà là địa phủ âm phong! Bình

thường chỉ ở luân giới trong, những kia hồn phách hình thể không cố, không người tế tự người, liền sẽ từ từ rơi vào này giới, bị gió vừa thổi, hoàn toàn tan thành mây khói, quả thật nguyên thần thứ nhất đại hại.

Mà Luyện khí sĩ Nguyên Thần Xuất Khiếu sau khi, lớn mạnh tới trình độ nhất định, liền có cái này địa phủ âm phong đến thổi, là vì kiếp số!

Cái này kiếp số không thể tránh khỏi, chính là trực tiếp từ thiên linh thổi nhập lục phủ, qua đan điền, xuyên cửu khiếu, cốt nhục tiêu sơ, thần tự giải.

Nói cách khác, như không chủ động gọi ra, đợi đến cái này kiếp mãn tự sinh lúc, mặc cho người nguyên thần trốn ở thịt khiếu trong, cũng đồng dạng có địa phủ âm phong quán thiên linh mà vào, thổi đến mức người cốt nhục tan rã, nguyên thần hóa giải.

Là lấy nhất định phải chủ động nghênh tiếp, mới có một tuyến sinh cơ.

Lúc này Đoàn Ngọc ngồi khoanh chân, nguyên thần liền bỗng nhiên run lên.

Vù vù!

Một tầng địa phủ âm phong, không biết từ chỗ nào cạo đến, trực tiếp từ hắc đỉnh đầu xuyên vào.

Ầm!

Tĩnh quan nổ tung, Nguyên Thần trong phút chốc như bị ngàn đao băm thây, khổ không thể tả.

"Nguyên lai cái này âm phong cũng có hai tầng, một tầng nội sinh, một tầng ở ngoài cạo!"

Đoàn Ngọc thần niệm kinh người, lúc này còn có thể miễn cưỡng nhúc nhích, chỉ cảm thấy nguyên thần bên trong, phảng phất có ngàn vạn thanh đao nhỏ ở tỏa cạo giống như, bên ngoài nhưng là ngàn đao bầm thây hành hình, hầu như muốn cho hấn nguyên thần tiêu tan.

"Đạo ấ!"

Cũng may hấn đến độ cái này Âm Phong kiếp, cũng không phải là không có dựa dẫm.

Một niệm trong, nguyên thần bên trong Đạo ấ hiện lên, Ly Vãn há mồm rít gào, trấn áp hình thể.

"Có thể bị Nguyên Thần đưa vào âm tào địa phủ, đều là chân chính chí bảo, Bạch Hào sơn cũng không có vài món, ta có Đạo ấ, vượt qua kiếp nạn này liền có thể tăng năm thành năm!"

Trong cơ thể âm phong bị trấn áp sau khi, dù cho ngoại giới còn có, nhưng cũng không bằng trước như vậy gian nan.

Đoàn Ngọc khoanh chân mặc ngồi, nguyên thần mặc cho cắt giảm, không ngừng thu nhỏ lại, hồn phách bên trong lại là càng ngày càng óng ánh, có do hư hóa thực cảm giác.

"Đạo vực ra!"

Không biết qua bao lâu, hấn hai mắt vừa mở, quanh người ba thước Đạo vực hiện lên.

Thanh quang toả sáng, đạo vận do trời sinh bên trong, âm phong không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa quy về không có.

"Đạo ấ vừa chưởng dương gian quyền bính, tự nhiên cũng có thể quản Âm ty!"

Đoàn Ngọc như có ngộ ra, bàn tay phải bên trên, tam chuyển thành đồng ấn hiện lên, nửa xanh nửa tím, đây là đã ổn định vượt qua kiếp số, đến Nguyên Thần Xuất Khiếu trung kỳ chứng minh.

Vào lúc này, thanh đồng ấn trong, một cái nho nhỏ bóng mờ tách ra.

Ly Vẫn gật đầu, há mồm phun một cái, một luồng khí vận liên gia trì bên trên.

Cái này bóng mờ hóa ra là cái tiểu ấn, đồng thau tính chất, Kim Thiềm làm vì nữ, mang theo âm văn, không phải dương thể sử dụng.

"Đề cử Thổ Địa ty ấn?"

Đoàn Ngọc nhìn một chút chữ triện, lại là một thoáng liền minh bạch: "Đây là đảo Vân Trung đối ứng Âm ty quyền bính? Nói cách khác, ta có thể sắc phong bản địa thổ địa?"

Bởi vì hần chỉ có một thôn, Đạo ấn tinh luyện ra, tự nhiên là thổ địa ấn.

Mà như phát triển đến toàn đảo, vậy thì tất nhiên là đề cử Thành Hoàng ty ấn!

Đạo gia lấy ấn làm trọng yếu pháp khí, này ấn lại là Thành Hoàng cao nhất ấn tín, có thể sử dụng phân phối các nơi thổ địa cùng với lại binh, cũng thi trường địa phủ minh hòm, câu thả hồn phách.

Thay lời khác mà nói, từ hôm nay rồi sau đó, bất kỳ pháp sư nghĩ muốn tại Vân Trung đảo Âm ty trong phạm vi làm pháp sự siêu độ vong hồn, gửi đi hoang dã quỷ, cầu mưa cầu trời trong, phục ma trừ tà các loại, cũng phải trải qua đề cử Thành Hoàng ty pháp ấn con dấu tán thành, mới tính hợp pháp, còn lại đều là phi pháp.

"Không hổ là tạo phản hộ chuyên nghiệp công pháp, suy tính được thực sự là toàn diện. . ."

Đoàn Ngọc bữu môi.

Long khí vốn là cũng chia âm dương, có sắc phong Âm ty Thần Chi thần thông, Đạo ấn cũng có, cũng không kỳ quái.

Điều này đại biểu, chính là Đạo môn điều động quý thần để bản thân sử dụng dã tâm!

"Đáng tiếc. . . Thủ hạ ta đều còn sống cho thật tốt đây, cũng không có trước tiên sắc lập thổ địa ý nghĩ. . ."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Kim Mạch

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Ngũ Độc

Tháng ba trồng cây lúa, tháng mười trồng lúa mì.

Lúc này chính trực tháng giêng, lại là ít có nông nhàn lúc.

Vân thành bên trong, nương theo các tào chủ duyên bổ nhiệm phát xuống, Đoàn Ngọc nguyên bản dưới trưởng cũng đang lợi dụng cái này hai ngàn mẫu nơi, còn có ngàn năm chi dân thử nghiệm rèn luyện, hình thành một bộ hoàn chỉnh hành chính hệ thống.

Chính như một huyện trong, huyện lệnh lại viên mỗi người quản lí chức vụ của mình giống như, Đoàn Ngọc Mạc phủ cũng là chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đầy đủ, đợi đến này một bộ hệ thống thành thực sau khi, có thể nương theo khai khẩn mà phục chế mọc thêm, trải rộng toàn đảo.

Bởi vì nông nhàn, vừa vận luyện binh.

Tần Phi Ngư được bổ nhiệm làm Vệ trưởng, Amano Ogata được bổ nhiệm làm thân binh thống lĩnh, đều là ở lãnh địa bên trong bắt đầu rồi chiêu mộ chọn lựa.

Những kia nông nô vì một lần nữa hoạch được tự do thân, còn có phân ruộng hứa hẹn, ngược lại cũng tính nháy nhót báo danh, trên thực tế, Đoàn Ngọc đối với bọn họ tín nhiệm trình độ, có lẽ còn muốn vượt quá nguyên bản một trăm hải tặc chúng.

Dù sao tuy rằng thói quen khó sửa đổi, nhưng dù gì cũng tính có nhà có nghiệp, phản loạn thành phẩm khá cao.

Ngoài thành khí thế ngất trời luyện binh, Đoàn Ngọc lại ở quân hầu phủ trong mở ra một cái phòng luyện đan, đem Vu Tĩnh Bạch cùng Diệp Tri Ngư gọi tới làm trợ thủ, chuẩn bị luyện cổ!

Muốn luyện Ngũ Độc tinh binh, trọng yếu nhất chính là bản mệnh cổ!

Trước Tần Phi Ngư mang theo Khương Bảo, Trình Kim mấy người, mỗi ngày luyện tập đặc thù hô hấp thổ nạp pháp, lại lấy các loại bí dược rèn luyện thân thể, chính là vì tăng cường thịt khiêu , khiến cho bản mệnh cổ có thể thuận lợi trồng vào.

Lúc này muốn luyện, chính là Ngũ Độc tinh binh bản mệnh cổ —— Ngũ Độc cổ!

Ngũ Độc cổ tuy tên là ngũ độc, trên thực tế đối với thân thể lại rất hữu ích nơi, nhập thể sau khi, có thể giết năm trùng, thanh nội tạng, tăng thêm huyết khí.

Người bình thường trong cơ thể, nguyên vốn là có trùng ký sinh, Đạo gia xưng là 'Tam Thi trùng', bất quá tu luyện tới Ngũ Khí Triều Nguyên Âm thần cảnh giới sau, liền có thể thao túng ti mỷ, giết năm trùng, thanh khiết vô uế, dần dần đạt tới Vô Lậu đạo thể cảnh giới.

Đoàn Ngọc suy tư đến đây, liền cảm thấy thiên hạ con đường tu luyện, quả thực trăm sông đổ về một biển.

Bất quá Ngũ Độc tinh binh cũng không có Ngũ Khí Triều Nguyên tu vị, thậm chí ngay cả tông sư cũng không tính, là lấy phải phối hợp Cổ thuật, đến tăng thêm thể lực.

"Các người chuẩn bị kỹ càng? Bắt đầu thôi!"

Đoàn Ngọc nhìn Vu Tĩnh Bạch cùng Diệp Tri Ngư hai nữ, thoáng gật đầu.

Diệp Tri Ngư cũng còn tốt, Vu Tĩnh Bạch vừa nghĩ tới muốn cùng những kia độc trùng loại hình giao thiệp với, thì có chút tê cả da đầu.

Bạch Hào sơn đối với chế cổ phương pháp, thì có tỉ mỉ miêu tả: ". . . Ngày mùng 5 tháng 5 tụ trăm trùng, số nhiều đến rắn, số ít đến rận, hợp trí khí bên trong , khiến cho tự đem ăn, còn lại một loại tồn con lưu lại chi, rắn thì lại viết Xà cổ, rận thì lại viết Sắt cổ, làm lấy giết người, là do ăn nhập người trong bụng, ăn ngũ tạng. . ."

Như vậy chế tác thành Kim Tầm cổ, phi hành tuyệt tích, không sợ thủy hỏa, rất khó diệt trừ, có thể làm người bảy ngày chảy máu mà chết.

Mà Thạch Đầu cổ nhưng là thu phát tùy tâm, có thể làm người ngũ tạng lục phủ đều hóa thành đá, hoặc mấy tháng mà chết, hoặc mấy năm mà chết, trước khi chết còn muốn nhận hết dần vật.

Nói chung, Nam Man Cổ sư tại Trung Nguyên Đạo môn xem ra, đều là một đám rơi vào tà ma chi đạo yêu nhân, thủ đoạn máu tanh hung tàn, lại vô cùng quỷ dị.

Khi Vu Tĩnh Bạch nói sau khi, Đoàn Ngọc lại là cười to: "Tĩnh Bạch người quá mức phiến diện. . . Cổ trùng chính như đao kiếm, đao kiếm bản thân cũng không thể giết người , còn sau đó làm ác vẫn là hành hiệp trượng nghĩa, liền muốn xem năm nó người , còn Ngũ Độc cổ, cũng không phải trăm trùng tự giết lẫn nhau mà được."

Nói, liền để Vu Tĩnh Bạch kiểm tra trong phòng ngũ phương bày lư đồng.

"Rắn hổ mang, Ngũ Bộ hạt, con rết, cóc vàng, thạch sùng? Đây không phải là Ngũ Độc chi chúc sao?"

Vu Tĩnh Bạch sợ hết hồn, oán trách Đoàn Ngọc một chút.

"Thiên hạ vạn vật, chế ở khí! Ngũ Độc cổ cũng không phải là cần ngũ độc tương tàn, mà là lấy khí mà dùng."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, đưa tay chop một cái.

Lư đồng bên trong, ngũ độc hí lên, từng tia tia hắc khí liền dâng lên, đi vào ở trung tâm nhất đại đỉnh: "Đang muốn lấy phương pháp luyện đan đến luyện cái này cổ trùng, lấy năm tiền Đào Mộc đến!"

Hắn nhẹ nhàng hét một tiếng, Diệp Tri Ngư lập tức cầm vật liệu gỗ tiến lên.

Đoàn Ngọc tiếp nhận, hai tay xoa một cái, liền hóa thành bột phấn, gia nhập bên trong lò luyện đan.

"Luyện cổ hỏa diễm, không thể dùng Đan hỏa, chỉ có thể lấy Âm hỏa!"

Cái này cái gọi là Âm hỏa, cũng không không phải thần thông, chỉ là không có Minh hỏa lửa mà thôi, nói trắng ra, chính là trực tiếp lấy lửa đốt cháy, mà ở bên ngoài lấy nhiệt độ ảnh hưởng.

...

Hành động kế tiếp, thì càng thêm kỳ quái.

Vu Tĩnh Bạch dựa theo Đoàn Ngọc yêu cầu, hướng về đại đỉnh bên trong bỏ đất, lại gia nhập Vô Căn thủy, mỗi ngày trông coi đại đỉnh, duy trì Âm hỏa nhiệt độ không đổi.

Rốt cục, nửa tháng sau.

Đỉnh lớn ở giữa, năm màu Huyền Thổ trong lúc đó, từng cây từng cây chồi non ngoan cường ló đầu ra đến.

Những thứ này chồi non giống như củ ấu, bích lục bên trong mang theo một tia hoàng ngọc chi ý , khiến cho người nhìn thấy vui mừng.

Đoàn Ngọc lúc này thái độ lại là trở nên nghiêm túc lên, để hai nữ mang gắng tay, cẩn thận mà đem củ ấu xé ra, liền có thể thấy được trong đó từng viên một trân châu giống như cổ trùng.

"Luyện đan có hỏa luyện, thủy luyện phương pháp, ta cái này luyện cổ phương pháp, trước tiên lấy hỏa luyện, lại lấy mộc luyện!"

Đoàn Ngọc cẩn thận mà gấp lên một viên trân châu, dùng sáp phong chi, ra hiệu hai nữ cũng giống như thế.

Cuối cùng đếm đếm, cộng đến Ngũ Độc cổ hai mươi chín viên, không khỏi lại là thở dài một tiếng: "Tình hình không dễ a. . ."

Chỉ là lần này luyện đan, tiêu hao liền không tầm thường, huống chi còn muốn thỉnh cầu một cái Nguyên Thần Chân Nhân đến nắm hỏa hầu, không phải chuyện nhỏ.

Bất quá duy nhất khiến Đoàn Ngọc mừng rỡ, chính là cái này Ngũ Độc cổ đặc tính, có thể bị mẫu cổ làm ra, thay lời khác mà nói, chỉ cần đang luyện chế lúc làm chút tay chân, có thể thu được so với bình phù càng mạnh hơn không chế hiệu quả.

"Amano Ogata!"

Hắn sau khi suy nghĩ một chút, gọi đi vào một người.

"Chủ quân điện!"

Amano Ogata vẫn là thiếu niên đáng dấp, quỳ hành lễ.

"Người là ta thân binh thống lĩnh, cùng những thuộc hạ kia cũng học được tinh binh công pháp chứ? Cảm thấy làm sao?" Đoàn Ngọc cười hỏi.

"Tình binh chi tại Chủ quân, dường như đao kiếm vậy!" Amano Ogata khẩu đầu nói: "Càng là bốn gia sinh tử nơi!"

"Người có thể rõ ràng điểm ấy, rất tốt, Phi Ngư chính là Vân Trung vệ Vệ trưởng, ngày sau hoặc có thể lĩnh Long Xà tình binh, mà người có thể nguyện vì ta Ngũ Độc tình binh đứng đầu?"

"Vâng!" Amano Ogata lập tức nói: "Nguyện vì Chủ công hiệu chết!"

"Rất tốt, cái này một viên Ngũ Độc cổ, ta trước hết ban cho người!"

Đoàn Ngọc tiện tay đem một viên viên thuốc thưởng xuống: "Người nuốt nó thật tốt tìm hiểu, tất có đoạt được!"

Tương lai chiến tranh, là thuộc về phi phạm cùng tình binh thế giới, thủ hạ tình binh tự nhiên càng nhiều càng tốt.

Mà Tần Phi Ngư tuy rằng giúp đỡ luyện binh, nhưng không có chuyển tu công pháp dự định, nhiều nhất học một ít pháp môn, mượn tình binh khí đột phá lấy võ nhập đạo bình cảnh mà thôi.

Đã như vậy, Đoàn Ngọc còn đến đem Ngũ Độc tình binh bồi dưỡng gánh vác.

Cái này Amano Ogata, chính là một cái rất tốt mục tiêu.

Dù sao thiên tư không sai, võ nghệ tinh xảo, then chốt là tuổi trẻ! Càng là tuổi trẻ, chịu đến Ngũ Độc cổ trợ giúp liền sẽ càng lớn, tương lai không hẳn không thể trở thành một đời Kiếm Hào, cũng chính là võ đạo tông sư.

"Đa tạ Chủ quân!"

Amano Ogata là cái thành thật hài tử, không làm sao suy nghĩ nhiều, một cái liền đem viên thuốc nuốt.

Chợt, hơi đỏ mặt, trong bụng muộn cổ như lôi, vội vã xin lỗi một tiếng, nhanh chóng lui xuống.

Dựa theo Xuất Vân võ sĩ truyền thống mà nói, đây là tuyệt đối thất lễ, gặp phải cái nghiêm khắc điểm Chủ quân, thậm chí có thể mệnh tử sát tạ tội.

"Thì ra là như vậy!"

Đoàn Ngọc lại là dựa vào vừa nãy quan sát hơi có ngộ ra: "Ngũ Độc cổ, nói trắng ra chính là một cái quá giang long, chiếm cứ người thân sau khi, liền đem nguyên bản hại trùng trực xuất nuốt chửng, trở thành tọa địa hổ!"

Một núi không thể chứa hai cọp, như sau đó lại có thêm độc trùng xâm lấn, tỷ như thủy cổ hàng ngũ, liền lập tức bị Ngũ Độc cổ coi thành kẻ địch công kích.

Ngoài ra, Ngũ Độc cổ rút lấy dinh dưỡng, xúc tiến tiêu hóa, phân bố đi ra phân bố vật, đối với thân người cũng có xúc tiến phát dục, cường gân kiện xương tác dụng.

Bởi vậy Ngũ Độc tinh binh đặc điểm, chính là thể chất rất tốt, không sợ hãi phần lớn độc trùng bệnh dịch.

"Nói trắng ra, chính là một cái cộng sinh song thẳng quan hệ. Đây mới là Cổ sư chính đạo a. . ."

Đoàn Ngọc có chút cảm thán, như có chút Cổ sư, một mực theo đuổi hung mãnh cổ trùng, âm lợi hại người, thậm chí không tiếc lấy các loại tà môn thủ đoạn dẫn vật cổ trùng, để cầu kích thích lệ khí, tuy rằng tình cờ có thể đến chút lợi hại độc vật, nhưng bị phản phệ xác suất cũng là gia tăng thật lớn, cái được không đủ bù đắp được cái mất.

Trừ phi là loại kia mang trong lòng tử chí, gánh vác huyết hải thâm cừu, bằng không như muốn cầu Trường sinh chi đạo, không khác nào trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Như thế cảm thán, hẳn đem còn lại tám hoàn Ngũ Độc cổ chụp xuống, cái này là ngày sau cho mình thân bình, tiện thể lại đem còn lại hai mươi viên cho Tần Phi Ngư đưa đi, dặn cần phải tinh trong tuyển tinh, chọn ưu tú mà thụ.

Trên thực tế, nhóm đầu tiên trao tặng, đại khái chính là Khương Bảo, Trình Kim loại này Cầm Lý bang lão nhân, còn có Xuất Vân quốc mấy cái võ sĩ mà thôi.

Hạn chế phi phạm chí sĩ đại quy mô xuất hiện, thứ nhất là công pháp, thứ hai chính là tố chất.

Dựa theo Đoàn Ngọc đến xem, võ giả bình thường bên trong ra tông sư xác suất, đại khái là một phần vạn, mà trên thực tế bởi công pháp, cơ duyên các loại vấn đề, xác suất so với cái này nhỏ.

Là lấy Khương Bảo, Trình Kim mấy người, chỉ là trung nhân chi tử, cả đời cũng vượt không vào tông sư cửa lớn.

Lần này như dựa vào Ngũ Độc cổ lực lượng, trái lại còn có như vậy một tia cơ hội.

Dù sao tông sư không phải rau cải trắng, nếu không thì, Đoàn Ngọc cần gì phải mở ra thực bìa một thôn giá cao chiêu mộ?

"Chủ quân!"

Hoàn thành tất cả những thứ này, hai nữ xin cáo lui sau khi, Quách Bách Nhẫn lại đi vào, hành lễ nói: "Xây xưởng đóng tàu cũng là bắt buộc phải làm, chỉ là chúng ta thiếu hụt ưu tú thuyền sư. . ."

"Bản quân biết, chuyện này quả thật là thiên đầu vạn tự a. . ."

Đoàn Ngọc đứng dậy, cùng Quách Bách Nhẫn đi tới bến tàu, không khỏi cảm khái một tiếng.

Tuy rằng một mảnh giấy trắng tốt vẽ tranh, nhưng cái gì đều không có, cần từ không đến có tay trắng dựng nghiệp, cũng làm người đau đầu.

"Đông Trần bên kia, tốt nhất tạo thuyền sư phụ đều là các thuyền lớn xưởng chí bảo, dài ngọ hậu dài, trừ phi trói người, bằng không nghĩ cũng đừng nghĩ. . ."

Dù cho trói đến rồi, lẽ nào nhân gia sẽ cùng người một lòng, từ đây toàn tâm toàn ý vì người hiệu lực?

Đạo thuật trong, cũng không có tẩy não thuật cùng trung thành thuật.

"Ngoài ra. . ."

Quách Bách Nhẫn lên trước một bước, hạ thấp giọng: "Muốn khai thác mỏ, cũng cần người chuyên biệt mới, cùng với thợ mỏ a!"

Cái này tổng hợp lại với nhau, chính là thiếu người, hết sức thiếu!

"Người yên tâm, người muốn, ở Xuất Vân quốc đều có!"

Đoàn Ngọc nhìn ngoài khơi, nhếch miệng nở nụ cười: "Xuất Vân quốc có mỏ bạc mỏ đồng, khai thác mỏ nhân tài không thiếu, ngoài ra, tuy rằng thuyền không bằng Đại Dực, nhưng cũng miễn cưỡng có thể sử dụng."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Hải Tướng

"Thủy Sinh! Vệ trường triệu người!"

Chính đang tại giờ khoá đá rèn luyện khí lực Thủy Sinh nghe thấy, vội vã lướt qua mồ hôi, đi tới đại sảnh.

Thủy Sinh danh tự này, là bởi vì hãn khi còn bé bị người ở trong nước nhặt được mà được đến, lúc này bất quá mười tám tuổi, thân thể gầy yếu, mặt như bệnh quỷ, nhưng khí lực lại là một cách lạ kỳ lớn.

"Nhị đương . . . Gặp qua giáo úy đại nhân!"

Nhìn thấy Tần Phi Ngư, hãn há miệng, vẫn là tỉnh ngộ lại, liền vội vàng hành lễ.

Đồng thời liếc nhìn chu vi, phát hiện Khương Bảo, Trình Kim mấy cái cũng ở, đều là Cẩm Lý bang bộ hạ cũ, đi theo Đoàn Ngọc ra đi chín nhà một trong.

Cho tới Dương Thái, Dương Duy Bình hai cái, lại là đi rồi quan văn con đường, không tại quan võ hệ thống.

"Đứng lên đi!"

Tần Phi Ngư chỉ cười cười: "Quân thượng cùng ta sẽ không quên huynh đệ trong bang, nhà các người có từng dàn xếp tốt? Có yêu cầu gì hoặc là khó khăn cứ việc nói!"

Ở trong lòng hăn, đây mới thực là dòng chính, ngày sau dù cho bình không lên hạ sĩ, một cái công sĩ vẫn là chạy không được, có thể ban cho mấy trăm mẫu ruộng, xem như là nhỏ địa chủ.

Đồng thời, cái này vẫn là điểm mấu chốt nhất.

'Đại ca muốn mở vạn thế cơ nghiệp, lại ở sáng lập lúc, chỉ muốn nắm lấy cơ hội, ngày sau tất có thể cao quý không tả nổi!'

Ở đáy lòng hăn, đối với Đoàn Ngọc vô cùng tin tưởng.

Lúc này nhìn phía dưới mọi người, trầm giọng nói: "Mọi người đều là đồng đội huynh đệ, ta ăn ngay nói thật, lần này gọi các người đến, là có một việc chỗ tốt. . ."

Chợt, liền đem Ngũ Độc tinh binh khái niệm nói nói.

"Cũng chính là như Thao Thiết doanh giống như tinh binh?" Khương Bảo là kẻ thô lỗ, nghe vậy trợn to hai mắt: "Chủ quân vẫn còn có cờ này luyện binh diệu pháp, này còn có cái gì dễ bàn, ta cái thứ nhất đến!"

Chợt nhanh chân tiến lên, nuốt một viên Ngũ Độc cổ.

"Chính là! Nếu như không có bang. . . Chủ quân, ta cái mạng này cũng đã sớm không rồi!" Thủy Sinh đồng dạng tiến lên, nuốt một viên Ngũ Độc cổ.

Trong lều chúng người thần sắc nghiêm túc, không một không từ.

Tuy rằng cổ trùng nghe đồn có chút làm người biến sắc, nhưng bọn họ tin tưởng hai vị lão thủ trưởng sẽ không hại bọn họ.

Nhưng sau một khắc, trong doanh trướng liền lúng túng.

Một đám người trong bụng đường như cổ lồi, tranh nhau chen lấn cáo từ, chạy về phía công xá, tình cảnh một lần khá là khôi hài.

"Ngũ Độc tinh binh cửa thứ nhất, là bài ngũ tạng độc. . . Tuy rằng không sánh được phật mao tây tủy, nhưng cũng là một tràng kỳ ngộ."

Tần Phi Ngự thấy tình cảnh này, không chút phật lòng, tương quan yếu điểm Đoàn Ngọc đều với hắc giảng qua, chỉ là dạn dò cái khác quân tốt đốt nóng quá nước, cho mấy người này dự bị.

. . .

"Sảng khoái!"

Chốc lát sau khi, Khương Bảo mấy cái liền rửa tắm nước nóng, lớn kêu thống khoái: "Cảm giác cả người khớp xương đều nhẹ mấy lạng. . ."

Chợt, thay đổi quần áo mấy người liền bị mang tới thao trường bên trên.

Tần Phi Ngự một thân nhung trang, cầm trong tay trường thương: "Các người cũng coi như nhập môn tinh binh, cùng nhau đến vây công ta thử xem!"

"Ầy!"

Khương Bảo, Trình Kim liếc mắt nhìn nhau, cười to đồng ý.

Khương Bảo dùng chính là chính là một thanh đơn đao, Trình Kim dùng hai lưỡi búa , còn Thủy Sinh nhưng là cầm một chiếc chùy sắt, hơi hơi nhíu mày, tựa hồ cảm giác vẫn coi là nhẹ chút.

Bọn họ đều bị đưa đi qua quân doanh rèn luyện, lúc này liếc mắt nhìn nhau, cũng là vây kín mà lên: "Giáo úy đại nhân, chúng ta thất lễ."

"Long Xà Hợp Kịch!"

Tần Phi Ngư con mắt thoáng nhắm lại, trường thương như Độc long, một thương đột xuất, điểm trúng Trình Kim lưỡi búa , khiến cho tuột tay mà bay.

Cuồng cát bay lượn, một cây thương đuôi vừa kéo, Khương Bảo liền bay ra ngoài.

Chỉ là khoảng khắc trong lúc đó, Tần Phi Ngư liền đào thải hai người, lúc này vẻ mặt không đổi, nhìn hướng về vọt tới bóng đen.

Bóng đen này rõ ràng là Thủy Sinh, lại đem một chiếc chùy sắt vung múa đến loạn khoác như gió, hắt nước không tiến vào.

Coong!

Mũi thương cùng chùy sắt tương giao, bị nện đến thoáng phiến diện.

"Khá lắm, cái này một thân thần lực, hầu như so với tông sư!"

Tần Phi Ngư ánh mắt sáng lên, bước nhanh lùi về sau, trường thương dường như hỏa thụ ngân hoa giống như: "Long Xà Loạn Vũ!"

Phốc phốc!

Chu vi mấy người dồn dập ngã xuống đất, hẳn nhưng là một thương như rồng, cùng thiết trùy chạm vào nhau, cọ sát ra sáng ngời hỏa tinh.

Rầm Rầm

Chùy sắt bay lên cao cao, Thủy Sinh một chân quỳ xuống: "Giáo úy thần uy!"

"Các người đều là ta thân binh, nguyên bản có bao nhiêu cân lượng ta đều là rõ ràng, lần này thực sự là võ công tiến nhanh. . ."

Tân Phi Ngự vui mừng nói.

Dù sao mấy người này vẫn còn không tính là phối hợp không kẽ hở, đồng thời, chỉ là bán điều tử Ngũ Độc tinh binh, còn chưa hoàn toàn thuần thực tự thân đặc tính cùng kỹ năng.

"Từ nay về sau, ta sẽ càng thêm nghiêm khắc thao luyện các người!"

Tân Phi Ngự nhìn kỹ một vòng, đã đang chờ mong trong những người này có thể ra một cái tông sư.

Tuy rằng loại này xác suất vẫn là rất nhỏ, Thao Thiết doanh một trăm tinh binh, tông sư cũng rất ít không có mấy, chỉ là sắp chết liều mạng, có thể lấy bí pháp mạnh mẽ rút bay lên.

Ngũ Độc tinh binh cũng là như thế, bọn họ cường tại thân thể, nhưng không có tông sư ý chí, tinh thần, cùng với kinh nghiệm.

"Tông sư ý, thứ này, đánh một hồi nói không chắc liền đã hiểu!"

Tân Phi Ngự tại sư phụ một đạo trên trình độ không sâu, nhưng cũng biết tinh binh chính là ở trên chiến trường đánh ra đến.

Loại này thời khắc sống còn áp lực, dễ dàng nhất kích thích người đột phá.

"Làm sao. . . Đại ca lần này cũng chỉ luyện ra không tới ba mươi viên Ngũ Độc cổ. . ."

Một niệm đến đây, lại không khỏi có chút thở dài.

Tinh binh bất mãn trăm, dù cho có bí pháp cũng là vô dụng.

Mà nếu như không có biện pháp lấy tinh binh đột phá, bình thường quân thể càng là cần năm ngàn người! E sợ chờ đến đến đảo Vân Trung khai khẩn đại thành, mới có thể miễn cưỡng tập hợp.

...

Vân Trung năm đầu, tháng ba.

Sạ ẩm còn lạnh lẽo, cỏ mọc én bay.

Đoàn Ngọc tự mình mang theo ba chiếc thuyền lớn, chậm rãi khởi hành, đi tới Xuất Vân.

"Dù cho đại quy mô nhân khẩu chảy vào tiến hành không được, cũng có thể làm làm quy mô nhỏ thử điểm mà!"

Hắn đứng thẳng ở boong tàu trước, hai tay chống Quỷ Thiết, đối với bên cạnh Quách Bách Nhẫn cùng Amano Ogata cười nói.

Con kia Yêu Côn hành tung bất định, nhưng chỉ cần không phải tìm đường chết đến một lần chứa mấy ngàn hơn vạn người ra biển, một điểm huyết khí cũng chưa chắc có thể hấp dẫn được đến nó.

Nếu không thì, Xuất Vân quốc nơi nào còn có hải thương dám đi thuyền? Lần trước Công Tôn Tiểu Bạch đội buôn, cũng chạy không thoát tiêu diệt vận rủi.

Lần này, Đoàn Ngọc chính là chuẩn bị lại đi Xuất Vân quốc một lần, thử nghiệm cùng một cái nào đó phiên chủ đạt thành thỏa thuận, dùng thương phẩm thậm chí kim ngân trực tiếp mua nô lệ.

Xuất Vân đang loạn, quân nhu yếu phẩm đang cần, trong khi lưu dân quấy nhiễu trị an, đang là mối lo của bọn họ, chắc sẽ không khó chứ là.

Cho tới không tự mình tham gia, một là phòng ngừa tay bản, nguyên nhân lớn nhất, vẫn là vì giảm thiểu thuộc hạ thương vong cùng bất ngờ.

"Lần này, liền muốn dùng đến quan hệ của các người, Amano Ogata, còn có Kuki Shinheive!"

Đoàn Ngọc hướng về bên cạnh hai cái võ sĩ chỉ cười cười.

"Vâng! Tại hạ nhất định nỗ lực!"

Kuki Shinheive rút cổ một cái, nghiêm túc đáp ứng.

Dù cho đã rất sớm quy hàng, nhưng cùng cái này quý thần giống như nam tử đứng chung một chỗ, vẫn là làm hấn rất có áp lực, cảm giác phảng phất đang đối mặt Thâm Uyên.

Lần này Đoàn Ngọc đi ra, chỉ dẫn theo Quách Bách Nhẫn cùng một ít Xuất Vân võ sĩ.

Cho tới Tần Phi Ngư, nhưng là bị phái trông coi đảo Vân Trung kiêm luyện binh, tốt nhất liền thủy tính cũng phải luyện một chút.

Thậm chí đến ngày sau, tìm tới thích hợp hải tướng, nhất định phải để luyện tốt quân đội đi ra ngoài diệt cướp, thật tốt gặp gỡ máu, đặc biệt tinh binh hàng ngũ, đều là đánh ra đến.

'Bất quá ngoại trừ hải tướng ở ngoài, ta hiện tại cần nhất, vẫn có thể xem gió mùa hải lưu, tinh tượng định vị, thậm chí báo trước bão táp hoa tiêu viên. . .'

Đoàn Ngọc sờ sờ cằm, nghĩ đến Giao nhân.

Này tộc chính là biển rộng con cứng, thì có báo trước hải lưu bão táp năng lực.

"Đông Hải có Giao nhân, nước ở như cá, không phế diệt tích. Khóc lệ thành châu, giá trị liên thành. Cao chi nhiên đằng, ngàn năm bất diệt. diệt giao tiêu, nhẹ như hồng vũ. Chết rồi hóa thành mây mưa, bốc lên tại trời, rơi xuống ở biển. . ."

Hắn đọc thuộc lòng vài câu, bên cạnh Quách Bách Nhẫn liền mặt lộ vẻ kinh dị: "Chủ quân đang suy tư Giao nhân?"

"Không sai, như đến này tộc làm vì thủy thủ, cái này biển rộng há không phải đường cái giống như?"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười.

"Thế gian thật sự có Giao nhân sao? Nghe đồn nam tử đáng ghê tởm cực kỳ, cô gái lại thiên kiều bá mị, thân người mà đuôi cá, lên bờ thì lại đuôi cá hóa thành đôi chân. . . Chuyện này quả thật so với yêu quái còn kinh người a!"

Quách Bách Nhẫn cũng từ sách cổ trên từng đọc tương ứng nội dung, lẩm bẩm.

"Giao nhân tự nhiên là có, bằng không những kia Thương hải dạt mình châu từ đâu mà đến? Chỉ là cái này Giao nhân đến cùng là lấy tộc tự cư, vẫn là linh tinh tung khắp biển rộng, vẫn không có định luật. . ."

Đoàn Ngọc thần bí chỉ cười cười: "Bất quá ta nghiêng về chúng nó lấy tộc tự cư, ở vào biển rộng nơi nào đó. . ."

Nếu là từ trên địa lý xem, dù cho là Đông Hải quần đảo, cũng chạy không thoát đại lục Vân Lan bản khối quản lí.

Còn chân chính biển sâu khu vực, đối với trước mắt Nhân tộc mà nói, như trước là cấm địa, không có ai biết trong đó có cái gì.

'Thậm chí. . . Giao nhân đều có thể tồn tại, như là ngày sau xuất hiện cái khác dị chủng, cũng không phải không thể. . .'

Đoàn Ngọc trong lòng không khỏi dâng lên một ý nghĩ, chợt lại liên tưởng đến một người, người này tên là Thi Đại Hải, chính là tương lai hải quân danh tướng!

Cái này Thi Đại Hải chính là đảo Hải Tổng người, đảo Hải Tổng ở vào Xuất Vân quốc lấy nam, cũng có một châu nơi, kỳ chủ tự xưng Tổng Vương, quốc nội có hai nhà Hào tộc, một họ Thi, một họ Trịnh.

Thi Đại Hải chính là Thi tộc trong một cái bình thường tộc nhân, khi còn nhỏ đã từng may mắn gia nhập Hãn Hải tiên môn, làm ba năm đệ tử ngoại môn, chỉ là vẫn không đi vào cửa, lại bị đuổi ra.

Sau lần đó du đăng tứ hải, tăng rộng rãi kiến thức, sau đó gia nhập đảo Hải Tổng hải quân, vẫn cứ không có tiếng tăm gì.

Người này chân chính phát tài, muốn ở mười mấy năm sau, Đại tranh chi thế lần đầu xuất hiện lúc, nhờ số trời run rủi, dĩ nhiên đến Giao nhân tộc hảo cảm, từ đây có thể triệu hoán Giao nhân giúp đỡ.

Có như vậy trợ lực, tự nhiên bay lượn tứ hải, thuận buồm xuôi gió, thanh danh vang dội.

'Người này tài năng tuy rằng cũng có, nhưng chủ yếu vẫn là dựa vào ngoại viện, lại là thế gia đệ tử, lúc này đã vào Hải Tổng thể chế, muốn tìm cũng không phải tìm hãn, bất luận Rokuro Hara, Lý Ngọc Long, tổ chất đều hơn xa người này, đợi đến ngày sau, ta liền đoạt hãn cơ duyên, ngược lại muốn xem xem không còn Giao nhân trợ giúp, vị này nguyên bản Hải tướng quân còn có thể làm ra cái gì chuyện đến?'

Đoàn Ngọc trong ký ức Đông Hải ba đại danh tướng, đều là có sở trường riêng.

Trong đó, Rokuro Hara thắng ở mưu lược hải chiến. Thi Đại Hải thì lại bởi vì có Giao nhân trợ giúp, có thể ngao du tứ hải, cực nhỏ tao ngộ tai nạn biển. Cuối cùng Lý Ngọc Long có thể lên bảng, lại là do vì người nọ thu phục một con trong biển Nghiệt long!

'Nói là long, trên thực tế tám thành chỉ là một con đại Hải xà mà thôi, loại này nhận chủ Linh sủng, không biết còn có được hay không cướp!'

Đoàn Ngọc liếm liếm môi, có chút động lòng.

Này ba tướng, đến một liên có thể tung hoành tứ hải, nếu là tận lấy khí vận, e sợ nhất thống Đông Hải cũng chưa chắc không có khả năng!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Mậu Dịch

Xuất Vân quốc chính là Đông Hải lớn nhất quốc gia, lúc này chính rơi vào đông tây hợp chiến mù mịt.

Ở xung quanh, có một ít vụn vặt hòn đảo, không thiếu tốt đẹp bến tàu.

Trong đó nổi danh nhất chính là giới cảng, ở vào Taira thị trực tiếp dưới sự khống chế, hàng năm đều cùng đại lục mậu dịch, thu lợi vô cùng phong phú.

Ngoài ra, trong nước tốt đẹp bến cảng cũng không có thiếu, đặc biệt mấy cái tới gần phía trên hòn đảo nhỏ, vẫn bị một số hải tặc thế gia chiếm giữ, thậm chí không thiếu bị chiêu an sau, lặn mình biến hóa, trở thành Mạc phủ thuỷ quân ví dụ.

Tỷ như Tây quốc trong, tên là Yonkichi phía trên hòn đảo nhỏ, thì có một đám 'Umino chúng' .

Yonkichi đảo nhỏ cũng không lớn, chỉ có mấy hương mà thôi, nhưng có một cái thiên nhiên cảng tránh gió, nhà Umino đời đời ở nơi này, ban đầu chỉ là một đám đánh cá người đánh cá, sau đó cũng dần dần làm hải tặc làm ăn, cũng lấy này gia truyền.

Chờ đến lần trước đông tây hợp chiến thời điểm, nhà Umino phát triển không ít thế lực, có thuyền mười chiếc, thủy thủ mấy trăm, bởi vậy thừa dịp Tây quốc đại loạn lén lút lên bờ, ở bên bờ thành lập mấy cái cứ điểm, sau đó bị Taira thị tiếp nhận, được đến Yonkichi đảo an cư hình, chân chính bị thừa nhận làm một phiên chủ.

Đương nhiên, cái này đều là đã lâu trước chuyện.

Trên thực tế, từ lúc mấy chục năm trước, nhà Umino thái độ thì có chút đung đưa, mà đợi đến nhà Fujiwara quật khởi, một trận chiến khiếp sợ Tây quốc sau khi, nhà Umino gia trưởng lập tức liền ngay đầu tiên phái ra cháu, cũng viết thư cống hiến cho, đem chính mình quần vào nhà Fujiwara tranh bá thiên hạ trên chiến xa.

Cái này cũng là không có biện pháp việc, nếu là Taira thị như trước cường đại, nhà Umino chờ ở Tây quốc cái đình tự nhiên có thể thích đáng phát huy tác dụng, ngăn được nhà Fujiwara.

Nhưng đợi đến hai phe thực lực ngang hàng sau khi, Taira thị liền không cách nào ảnh hưởng Tây quốc, đặc biệt chính đang tại nội loạn Taira thị, căn bản không cách nào dành cho bất kỳ trợ giúp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tây quốc bên trong cái đình từng cái từng cái bị Fujiwara Chiyo nuốt.

Nếu là lại tiếp tục ngu xuẩn mất khôn, e sợ không chỉ có là nhà Umino ở lực địa lợi ích, liền ngay cả Yonkichi đảo cũng không thủ được.

Đại thế phía dưới, nhà Umino đông đảo gia lão cũng tán thành cái này nhất quyết định.

Trên thực tế, nếu là Taira thị đạt được thắng lợi cuối cùng, cái kia làm ra tìm đến phía nhà Fujiwara quyết định gia chủ Umino, cũng đã sớm làm tốt tự sát tội chuẩn bị, hết thảy đều là vì bảo toàn gia tộc.

Yonkichi đảo, bến cảng.

Lấy nhà Umino tài lực căn bản là không có cách xây công sự, hay hoặc là xây dựng cái gì Thiên Thủ các, bởi vậy nhà Umino nơi, như trước là trước cái kia làng chài, chỉ là thoát nhìn khuếch trương lớn hơn không ít, đã biến thành một cái ngư trấn.

Saburo đang cố gắng phơi nắng lưới đánh cá, bên tai tựa hồ còn có phụ thân nói liên miên căn nhắc.

Giảng đều là trên đất bằng đông tây hai cái Daimyo sắp khai chiến chuyện, còn nói nhà Umino có lẽ cũng phải ra chiến trường, ngày hôm nay cố ý lấy ra đã rỉ sắt đầu mâu ở mài.

Đối với Saburo mà nói, tất cả những thứ này thật sự rất xa xôi , căn bản không bằng hôm nay nhiều bắt được một con cá, tối về thêm món ăn như vậy làm người vui vẻ.

Nhưng mà, ngay khi hăn thu thập xong chính mình lưới đánh cá, ngẫu nhiên vừa ngẩng đầu, nhìn hướng về cạnh biển lúc, cả người chợt choáng váng.

Hăn nhìn thấy gì?

Ở biển trời giao tiếp chỗ, ba cái điểm đen càng lúc càng lớn, đã biến thành vô cùng to lớn thuyền biển.

Cùng chúng nó so với, dù cho là Tông gia chiến thuyền, cũng thật giống cái phát dục bất lương tiểu hài tử giống như.

sững sờ không chỉ là Saburo, cái khác người đánh cá cũng kêu to, đem khủng hoảng một đường lan truyền đến Umino bốn gia.

Coong coong!

Thanh âm chói tai vang lên, không ít cá phụ trực tiếp cầm lấy nhi nữ, trốn về cỏ lau trong nhà gỗ, các nhà nam nhân lại là kêu to, nhanh chóng lấy ra vũ khí.

Ngay khi Tông gia thủy quân sắp điều động lúc, từ ba chiếc trên thuyền lớn rồi lại thả xuống một cái thuyền nhỏ, chậm rãi chèo đến bên bờ.

Một tên võ sĩ trang phục trung niên nhanh chân tiến lên: "Bản thân Kuki Shinheive, cầu kiến nhà Umino gia chủ!"

Kuki Shinheive lúc này lại là chân tâm cống hiến cho Đoàn Ngọc, cũng chờ lệnh trở thành sứ giả, bởi vì hãn nhà Kuki trước ngay khi Tây quốc pha trộn, cùng nhà Umino cũng có thể kéo lên mấy phần giao tình.

Từ khi ở lao lực trong doanh trại cống hiến cho Đoàn Ngọc sau khi, tốt xấu sinh hoạt khôi phục nguyên trạng, gần nhất càng là bị đề bạt làm võ sĩ (chính hãn cho rằng), ban tặng năm mươi thạch Chigyo, vậy thì trở thành chủ nhà gia thần, nhất định phải làm chủ nhà thật tốt tận trung a.

"Kuki Shinheive? Nhà Kuki?"

Vậy lên đến Ashigaru hai mặt nhìn nhau, một lát sau đoàn người tản ra, một cái đồng dạng võ sĩ đi ra, trên dưới đánh giá Kuki Shinheive một chút: "Cái kia đã bị tước đoạt thể tập Chigyo nhà Kuki?"

"Ta. . . Kuki Shinheive, đã một lần nữa thu được Chigyo, chấn chỉnh lại gia danh!"

Kuki Shinheive thẳng lưng lớn tiếng nói.

"Ồ?"

Đến đây võ sĩ khom người lại: "Là ta thất lễ, tại hạ Umino Kyuhara, xin hỏi người đến có chuyện gì?"

"Ta đại biểu bốn gia, đảo Vân Trung Daimyo, chuyên tới để tiếp nhà Umino gia trưởng!" Kuki Shinheive lớn tiếng nói, đem một phong thư tiên giơ lên thật cao.

"Đảo Vân Trung Daimyo?"

Umino Kyuhara trên mặt lóe qua một tia nghi hoặc, nhưng mặt sau cái kia ba chiếc thuyền lớn tổng không phải giả, cái này thường không nghe thấy tên đảo Vân Trung Daimyo, thực lực xem ra rất mạnh a.

Lúc này vẻ mặt tươi cười, càng thêm cung kính một phần, đem Kuki Shinheive mời đến Tông gia đại trạch.

Tuy rằng nhà Umino tài lực còn không cách nào xây dựng Thiên Thủ các hoặc xây công sự, nhưng Tông gia lại bị xây dựng đến rất là quảng đại, bốn phía có tường vây, toàn thân kiến trúc cũng là làm bằng gỗ giải cấu, ngoại vi có Ashigaru tuần tra.

Xuyên qua tầng tầng thủ vệ sau khi, Kuki Shinheive rốt cục nhìn thấy nhà Umino hiện tại gia chủ —— Umino Munenori.

Đây là một cái bốn mươi, năm mươi tuổi võ sĩ, tóc sương trắng, da thịt cổ đồng, hiển nhiên thường thường gặp gió thổi ngày phơi, một đôi nho nhỏ con mắt cũng rất là linh động, lộ ra một luồng thông minh tháo vát vẻ.

Trên thực tế cũng là như thế, lúc này Taira thị vẫn cứ nắm giữ một hai ngày xuống, ở Đông quốc thống trị vô cùng vững chắc, có rất nhiều thân phiến.

Dám vào lúc này nương nhờ vào nhà Fujiwara, dù cho có địa lý cùng bị bức bách nguyên nhân, cũng là tương đương có quyết đoán.

Kuki Shinheive trong lòng thầm khen, song quyền khép lại, bên ngoài hai bên, cẩn thận tỉ mỉ hành lễ.

"Nhà Kuki Shinheive. . . Ta nghe nói qua người, nghe nói người ở một lần gạo tranh chấp bên trong, chém giết gạo thương mà bị truy nã?"

Umino Munenori tiếp nhận giấy viết thư, không có lập tức triển khai, trái lại nhìn về phía Kuki Shinheive: "Người hiện tại phụng dưỡng chính là.

. . Đảo Vân Trung Daimyo? Xem ra là một cái hải ngoại phiên chủ a."

"Vâng, đúng là như thế!"

Kuki Shinheive gật đầu, nhìn kỹ Umino Munenori.

Vị này đương gia mở ra giấy viết thư một đọc, nhất thời biến sắc mặt:
"Vân Trung Daimyo muốn cùng nhà ta giao dịch?"

"Chính là. . . Nhà ta Daimyo đồng ý dùng vũ khí, tơ lụa, thậm chí là kim ngân, hướng nhà Umino mua nô lệ. . . Lấy thanh niên trai tráng nam nữ tốt nhất, tiểu hài tử kém hơn, nếu là có gia đình, cùng nhau cũng có thể!"

Kuki Shinheive đem Đoàn Ngọc yêu cầu nói ra.

"Này ngược lại là. . . Một cách không ngờ a!" Umino Munenori lẩm bẩm.

Trải qua tới mua nô lệ người tự nhiên cũng có, nhưng phần lớn lấy nhu cầu thanh niên trai tráng làm chủ, mua về sau không phải xuống khoáng chính là khai khẩn, ngược lại làm chính là dơ bẩn việc mệt mỏi làm khổ sống, ăn so với súc sinh còn không bằng, thường thường không sống nổi mấy năm.

Mà nam nữ đều muốn, thậm chí ngay cả gia đình đều tiếp thu, đặc biệt ở đây loại loạn thế bối cảnh phía dưới, quả thực chính là ở làm việc thiện. Nghe cũng là biết là một đảo mới mở khai thác cần nhân khẩu rồi, cuộc sống sau này chắc sẽ không tệ.

Umino Munenori trong lòng đã cảm thấy làm ăn này có thể làm, nhưng vẫn là thăm dò hỏi: "Không biết quý nhà cần bao nhiêu?"

"Bốn gia đến thuyền, lần này có thể chứa 500 người! Phương diện giá tiền, nhất định để quý nhà thoả mãn. . ."

Đến Đoàn Ngọc dặn Shinheive không hề áp lực: "Đồng thời. . . Cái này còn không là một lần làm ăn, bốn gia nô lệ, là càng nhiều càng tốt!"

"Cái này thật đúng là. . . Không được a!"

Umino Munenori lẩm bẩm, không khỏi nghiêm túc thì lễ: "Ta muốn mời tiệc sứ giả, chẳng biết có được không xin mời trên thuyền chư vị võ sĩ cùng nhau?"

"Nhận được ưu ái, cảm kích khôn cùng!"

Kuki Shinheive vội vã đáp lễ, biết cái này buôn bán không sai biệt lắm là xong rồi.

. . .

Thuyền biển boong tàu bên trên.

Đoàn Ngọc nhìn nhà Umino ngư trấn, trí tuệ vững vàng: "Lần này giao dịch, chỉ cần nhà Umino gia chủ không ngốc, liền tất có thể thành sự! Hẳn có lẽ còn có thể yển mời chúng ta, liền do Bách Nhẫn người thay ta đứng ra, hành tung của ta muốn bảo mật!"

"Tuân mệnh!"

Quách Bách Nhẫn đồng ý, lại hơi nghi hoặc một chút.

"Nói thật. . . Lần trước ta ở kinh đô chơi đến có chút quá nóng, ít nhất Taira thị hẳn là muốn giết ta mới yên tâm, cái này một nhà ta ngược lại thật ra không sợ, chỉ là bên trên lại có chút Thần đạo, tiên môn liên lụy, dính lên cũng có chút phiền phức. . ." Đoàn Ngọc cười khổ giải thích: "Ta lấy Vân Trung quân tên giao dịch, lại tuyển ở Tây quốc, liền có loại này cân nhắc. . ."

Trên thực tế, lúc này Taira thị đang bề bộn tranh cướp gia trưởng vị trí, hoặc là cùng nhà Fujiwara khai chiến, hẳn là chú ý không tới bên này, nhưng Đoàn Ngọc vẫn là gắng đạt tới cẩn thận là hơn.

Mà Tây quốc thế lực lớn nhất nhà Fujiwara, chính đang tại một lòng chuẩn bị tiến vào kinh đô, thậm chí đối với nhà Fujiwara mà nói, Đoàn Ngọc cũng không phải chân chính cừu nhân.

Hai lần chuyện ám sát, muốn nói đều bại lộ cũng không nhất định, có lẽ trong đó còn có khả năng chuyển biến tốt, Đoàn Ngọc chân chính phòng bị, còn là phi phạm lực lượng nhúng tay.

"Mặt khác, kiểm dịch công tác, cũng có thể xin nhờ nhà Umino thay chúng ta tiến hành!"

Lúc này đại quy mô nhân khẩu di chuyển, sợ nhất chính là truyền ôn, thậm chí Đoàn Ngọc đều không có biện pháp gì tốt.

Tốt đẹp nhất xử trí phương thức, chính là tìm được trước một nơi khác cách ly một quãng thời gian, có phát bệnh trực tiếp lại cách ly.

Như vậy, mới có thể bảo đảm còn lại nhập cư khỏe mạnh.

Chỉ là trong đó một ít truyền nhiễm nguy hiểm, cũng là đều giao cho nhà Umino.

"Rõ ràng, thuộc hạ sẽ hướng về nhà Umino đưa ra yêu cầu. . ." Quách Bách Nhẫn chỉ cười cười: "Nói vậy loại này nho nhỏ yêu cầu, đối phương nhất định sẽ đồng ý."

Dù sao Đoàn Ngọc cho giá cả rất hậu đãi, lại liền nữ nhân tiểu hài tử đều muốn, tuyệt đối là một bút có thể có lợi buôn bán.

Nếu là không ở phương diện khác đưa ra một ít yêu cầu, e sợ vị kia Umino Munenori trái lại muốn nghi thần nghi quỷ đây.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Doanh Châu Các

Đạo môn mười mạch, hải ngoại ở ba.

Cái này ba toà hải ngoại Đạo môn, phân biệt là Hãn Hải tiên tông, Nghiễm Lăng tiên đảo, cùng với Doanh Châu các.

Hãn Hải tiên tông lấy đảo Hải Tổng làm căn cơ, Nghiễm Lăng chiếm cứ một đảo, tự cấp tự túc, chỉ có Doanh Châu các, cấm rẽ Xuất Vân quốc, di chuyển đến nơi này thì từng cùng Xuất Vân quốc quân ký hiệp nghị, bảo đảm này Vương huyết mạch không đứt, đời đời kế thừa Vương vị.

Xuất Vân quốc cực bắc, có quần sơn liên miên, trên núi tuyết trắng mênh mang, quanh năm không thay đổi.

Bên dưới ngọn núi có một hồ, khói sóng mênh mông, một bình như gương, bên bờ trồng lượng lớn cây anh đào.

Hai tên đại lục trang phục đạo nhân, ngay khi cây anh đào dưới xếp đặt một bàn nhỏ, uống rượu mua vui.

"Trường Khâm sư huynh, tiểu đệ chúc người đạo hạnh thường cố, sớm đến trường sinh!"

Một tên mặt tròn đạo nhân nâng chén uống cạn, hân ăn mặc hai màu trắng đen đạo bào, trên mặt còn có chút trẻ con phì, thân rộng thể mập, tròn tròn con mắt cười lên vô cùng hiền lành.

"Đa tạ Trường Hoảng sư đệ!" Ở hẳn đối diện đạo nhân thanh niên dáng dấp, thoát nhìn có hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mày kiếm mắt sao, sắc mặt tái nhợt, hình như có chút khí huyết không đủ.

Trường Hoảng vội vã làm vì thanh niên đạo nhân rót rượu: "Cái này Tam Dương Chính Pháp rượu, dùng nhiều loại Tam Dương đại dược, chôn ở tuyết rơi sáu năm mới thành, có thể đại bổ khí huyết, sư huynh mới vừa thành tựu Nguyên Thần, Không thể không nhiều uống mấy chén!"

Tuy rằng theo Đạo gia, Nguyên Thần Xuất Khiếu sau khi, thân thể chỉ là túi da, nhưng không tới Nguyên Thần đại thành phụ thể đoạt xá cảnh giới, vẫn đúng là không tốt tùy ý vứt bỏ, là lấy gặp thời lúc chú ý.

Mà Nguyên Thần vừa thành, nếu là căn cơ không đủ, thường xuyên ly thể, liền dễ dàng khí huyết hai thiệt thòi, cần thật tốt bổ dưỡng.

Thấy Trường Khâm đạo nhân liền uống ba chén, tiểu mập mập Trường Hoảng không khỏi cười nói: "Sư huynh lấy ba mươi chi linh, một lần đột phá Nguyên Thần, quả thật khiến tiểu đệ lại ao ước lại bội phục, e sợ có thể làm trẻ tuổi người số một danh xưng? Đặt ở dĩ vãng, sư môn tuyệt đối muốn mở ra sơn môn, rộng rãi đặc cách đồng đạo làm sư huynh chúc mừng, nhưng đáng tiếc Xuất Vân đem loạn. . ."

Vừa nhắc tới cái này, hai tên đạo nhân vẻ mặt đều nghiêm túc lên.

Doanh Châu các dựa vào Xuất Vân quốc, đối với ở thế tục làm sao có khả năng không quan tâm?

"Nói đến đây cái. . . Sư phụ đã từng nói, Xuất Vân khoảng cách đại loạn thế gian vẫn còn có mười mấy năm, dùng cái gì như vậy chi nhanh? Cho là thiên cơ có biến!"

Trường Khâm đạo nhân để chén rượu xuống, thở dài nói.

Đối với cái kia cao cao tại thượng 'Thiên', càng là tu luyện tinh thâm phi phàm người, càng là kính nể.

Hắn thành tựu Nguyên Thần sau khi, càng là cảm giác như vậy.

"Xuất Vân có biển, chúng ta đạo nhân cũng phải xuống núi, bảo đảm Xuất Vân vương thất. . ." Trường Hoảng đạo nhân nói tới chỗ này, lại là bất mãn hết sức: "Ta không hiểu. . . Vì sao chúng ta không học Nghiễm Lăng đồng đạo, chiếm đảo là vua, tiêu dao tự tại, trái lại còn đến đem tự thân cùng Xuất Vân vương thất quẩn lầy nhau?"

"Xuất Vân quốc có hai châu nơi, dân hơn một nghìn vạn, cũng có bản thổ thần linh che chở, chúng ta làm sao đoạt chi?" Trường Khâm đạo nhân lại là nhìn rất thoáng: "Mà nói khai khẩn cơ nghiệp? Ha ha. . . Người lại có biết Nghiễm Lăng đảo chư vị tiên bối làm vì mở Nghiễm Lăng đảo, chân chính là dốc hết tâm huyết, tốn thời gian ba đời mới được , dù là như vậy, này đảo ở ta hải ngoại tam tông bên trong cũng là ngôi ghế sau cùng!"

Muốn hoàn toàn khai phá một cái hòn đảo, tiêu hao dù cho là Đạo môn mười mạch một trong, cũng phải nguyên khí đại thương.

"Bản môn từ di chuyển đến Xuất Vân quốc, cùng Long khí có thỏa thuận sau khi, bản thổ thần linh liền không còn chuyển đến, có thể sâu đậm căn cơ. . . Thậm chí như đĩa hút máu, mới có thể không ngừng lớn mạnh, bây giờ mơ hồ chấp hải ngoại Tiên đạo người cầm đầu, chư vị tổ sư mưu tính sâu xa, lại há là người có thể hiểu? Lời này không thể lại nói!"

Trường Khâm đạo nhân khiển trách.

"Sư huynh giáo huấn chính là, tiểu đệ không dám. . ." Trường Hoảng đạo nhân le lưỡi một cái, lại nhìn đầy đất xuân anh, tình cờ rải rác đáng dấp, không khỏi than thở: "Xuất Vân đại loạn, không biết cuối cùng người thắng là ai. . ."

"Không phải Fujiwara, chính là Taira thị, cái khác Hào tộc, căn cơ còn chưa đủ thâm hậu, không có nhiếp chính chi mệnh!" Trường Khâm đạo nhân nói: "Cho tới Xuất Vân vương thất, Long khí không dứt, nhưng cũng không có hưng phục cơ hội, đối với ta đạo mà nói, mới là đại thiện!"

Xuất Vân vương thất vốn là chương tể tự các chuyện, xem như là Xuất Vân Thần đạo đại biểu, nếu thật sự đại chính phụng trả, vương thất Tập quyền, cái kia Long khí hội tụ, thật sự có thể ngược lại áp chế Tiên đạo.

Mà hiện nay Xuất Vân, ba phần mười thực lực ở Thần đạo, ba phần mười ở chư phiên, còn có hai phần mười tán quy các nơi phi phạm, cuối cùng hai phần mười nắm giữ ở Doanh Châu các trong tay, mới có thể duy trì thế cân bằng.

"Bây giờ Xuất Vân náo loạn, chúng ta nói không chừng là muốn xuống núi, đi bảo đảm vương thất bất diệt. . ." Trường Khâm đạo nhân chỉ cười cười, xoa xoa bắt tay một bên cổ bao trường kiếm.

Cổ kiếm tựa như có cảm giác, vang lên ong ong, muốn ra khỏi vỏ thấy máu.

Trường Hoảng thấy vậy, cái cổ hơi co lại: "Sư huynh kiếm thuật, chư vị trưởng bối đều là than thở không ngớt, xưng là 'Kiếm Hàn Đông Hải', tất có thể rực rỡ hào quang!"

"Đông Hải bất quá thiên hạ một góc, đợi đến vi huynh Nguyên Thần tiểu thành sau khi, lại là nghĩ học cổ nhân chơi thuyền đi về phía tây, đến đại lục thử kiếm!" Trường Khâm đạo nhân con mắt mở đóng bên trong, hình như có lũ lũ tinh quang lấp lóe.

"Đi về phía tây? Đại lục?"

Trường Hoảng chỉ cười cười: "Tuy rằng chúng ta tổ tiên đều tự đại lục mà đến, nhưng lúc này đại lục các nước hỗn chiến, phía nam cũng còn tốt,

có người nói phương bắc cùng Trung Nguyên Long khí còn làm vì lợi hại, áp chế chúng ta tu hành tu sĩ, còn có cái gì dễ bàn?"

Ở cái này tiểu mập mạp trong lòng, Đông Hải mới thật sự là thánh địa tu hành.

"Tuy rằng như vậy, nhưng nằm ở nghiêm mật pháp võng trong, còn có thể trưởng thành Tu hành giả, tựa như dưỡng cổ mà sinh cổ vương, khủng bố dị thường, không thể khinh thường."

Trường Khâm đạo nhân ngồi ngay ngắn người lại: "Tỷ như vị kia Chính Dương đạo chủ, lấy thiên sư thân, kiêm nhiệm Bắc Yển quốc sư, lúc này Bắc Yển chính đuổi vong trục tây, ngầm chiếm thảo nguyên, thế vạn cân, giống như mãnh hổ a!"

"Bắc Yển như nuốt thảo nguyên, chỉ cần lại đến mấy năm khôi phục nguyên khí, nhập vào còn lại tiểu bộ, có thể lên mấy chục vạn thiết kỵ xuôi nam. . . Khánh quốc gặp nạn." Trường Hoảng đạo nhân việc không liên quan tới mình, cười trên sự đau khổ của người khác nói .

"Quá sớm!"

Trường Khâm đạo nhân lại là cau mày: "Nguyên bản dựa theo bản môn thôi diễn, đại lục đại loạn thế gian mở ra, vẫn còn Đông Hải sau khi, còn có hơn hai mươi năm. . . Lại chẳng biết vì sao, lại một thoáng sớm."

Dừng một chút, rồi lại cười khở: "Thiên cơ vốn là không thể dự đoán, có lẽ cũng không phải là thiên cơ có biến, chỉ là chúng ta phạm nhân ếch ngồi đáy giếng, trước thôi diễn khó tránh khỏi có sai lầm."

"Nhưng. . . Xuất Vân hai đại phiên chủ gia trưởng đều chết, thậm chí trước sau bất quá ba ngày, tổng không phải thiên ý chứ?" Trường Hoảng đạo nhân nói.

"Cái này tự nhiên, này hai đại gia trưởng bị chết vô cùng kỳ lạ, nhà Fujiwara gia trưởng chết vào du hồn ám sát, hung phạm chưa tìm ra, mà nhiếp chính Heigensei, lại là chân chính chết vào binh đao phía dưới, kẻ ra tay chính là nhà Fujiwara Hắc Y chúng, nhưng mấy trăm người ra sức một đòn, thậm chí ngay cả phá vòng thứ ba cùng vòng thứ hai, cũng lửa cháy Thiên Thủ các, thật là làm người khó có thể tin, sau đó màn đen sâu sắc, chúng ta lần này xuống núi, chủ yếu chính là điều tra cái này. . ."

Trường Khâm đạo nhân nhíu mày , dựa theo một ít mơ hồ truyền về manh mối, việc này lại còn cùng đại lục đội buôn có quan hệ, thực sự không thể không khiến người ta nghi ngờ.

"Ai. . . Đáng tiếc ta vẫn chưa thể đột phá, không cách nào cùng sư huynh một đạo."

Trường Hoảng có chút thất vọng nói.

"Xuất Vân quốc loạn, ngày sau đệ tử phần lớn cũng là muốn xuống núi. . . Một đường siêu độ vong hồn, thu trị lưu dân, cũng là một tràng công đức!"

Trường Khâm đạo nhân an ủi.

Đang lúc này, một con màu xanh Thiên chỉ hạc từ trời cao bay tới, rơi vào Trường Khâm đạo nhân trước mặt, mỏ chim hạc hơi điểm nhẹ.

"Trường Khâm! Mau tới tổ sư điện!"

Từ hạc giấy trên người, bỗng nhiên truyền đến sư phụ Hành Không đạo nhân tiếng nói.

"Đồ nhi tuân mệnh!"

Trường Khâm đạo nhân đứng dậy, nhìn hạc giấy tự cháy, đối với Trường Hoảng nói: "Ta đi vậy."

Nhấc lên trường kiếm, bước chân một nhún, sử dụng tới khinh thân, hướng về trên núi chạy đi.

"Ai. . ."

Nhìn hắt bóng lưng, Trường Hoảng đạo nhân lặng lẽ một lúc lâu, chợt hóa thành một tiếng thở dài: "Thanh niên Nguyên Thần, kiếm pháp kinh người. . . Ta thực sự là thật tốt ước ao , đáng tiếc. . . Đáng tiếc. . ."

Một khi khẩu hời Nguyên Thần, liền có thể xưng Chân Nhân, chân chính tiếp cận cánh cửa trường sinh, đồng thời thần thông quảng đại, cái nào đạo nhân không ước ao?

Chỉ là Nguyên Thần Xuất Khiếu cái này đại cửa ải, giống như lạch trời giống như, ngăn trở không biết bao nhiêu Vô Lậu đạo thể cao thủ.

. . .

Trường Khâm đạo nhân một đường nhanh như chớp, đi tới một chỗ thung lũng.

Thung lũng này ba mặt có núi vây quanh, trong cốc nhưng có ôn tuyền, màu trắng hơi nước bốc lên.

Ngoại vi tuyết trắng mênh mang, bên trong lại là ấm áp như xuân, có trăm hoa chứa đựng, tiên hạc linh viên, đình đài lầu các, giống như tiên cảnh.

Trường Khâm đạo nhân một đường thâm nhập, đi tới ở trung tâm nhất một toà đại điện.

Vừa mới vào nhập, liền cảm thấy được bầu không khí vô cùng nghiêm túc, nhìn ngó trên đầu, dĩ nhiên các chi tôn trường, thậm chí chuông giáo đều ở, không khỏi sâu sắc chấp tay: "Trường Khâm gặp qua chuông giáo, gặp qua sư phụ, gặp qua các vị sư thúc bá!"

"Thiện!"

Từ mi thiện mục Doanh Châu các chuông giáo trước tiên cười nói: "Người này gân cốt tinh kỳ, có kiếm khí ẩn chứa trong đó, chính là quang đại Bản đạo báu vật, ngày sau có lẽ có thể cùng Chính Dương đạo chủ so sánh!"

Chính Dương đạo chủ bây giờ uy chấn đại lục, thanh danh phát tại tứ hoang, đây là cực cao đánh giá.

"Sư huynh, người lại khen xuống, sư đệ ta khuôn mặt già nua này đều sắp không thả. . ."

Phía trái một tên đạo nhân vuốt râu mỉm cười, trên mặt ẩn chứa vẻ đắc ý lại là làm sao cũng không che giấu nổi.

"Ta Doanh Châu các đệ tử thành tựu Nguyên Thần, có thể chiếm được ba năm nhập Linh địa tìm hiểu tư cách. . ."

Chuông giáo dừng một chút, lại nói: "Trường Khâm chân nhân, người muốn hướng về bên dưới ngọn núi cất bước, vẫn là trong ngọn núi bế quan?"

Cái này Linh địa không phải chuyện nhỏ, chính là Doanh Châu các thiên sư bế quan chỗ, có đạo vận, linh khí dạt dào, bế quan ba năm, có thể có thu hoạch lớn.

"Đệ tử nguyện xuống núi!"

Trường Khâm cầm kiếm, vẻ mặt lạnh nhạt trả lời.

Bế quan việc bất cứ lúc nào có thể làm, nhưng lúc này Xuất Vân đại loạn, lại là mấy chục năm khó gặp một lần, chính có thể kiếm thử thiên hạ!

"Đại thiện!"

Hắn cái này vừa nói, dù cho Hành Không đạo nhân mặt lộ vẻ không lo vẻ, cũng không cách nào ngăn cản, chưởng giáo lại là vui sướng: "Nhuệ thân phó khó, quả là đệ tử tấm gương!"

Ngay sau đó lại lấy ra một vật, giao ở Trường Khâm Đạo nhân tay trong: "Đây là Tam Sơn Ấn, từng luyện tam sơn khí số vào trong đó, tặng cho người phòng thân!"

Cái này là đối phương chối từ phúc lợi mà tất yếu trao đổi ích lợi, bằng không thưởng phạt không rõ, nhân tâm không đồng đều, đội ngũ liên không tốt dẫn theo.

"Đa tạ chưởng giáo!"

Trường Khâm đạo nhân tiếp nhận, chỉ thấy cái này ấn trứng gà to nhỏ, toàn thân mình hoàng, núp ẩn chính là một hổ, lấy màu xanh dải lụa xuyên qua, có thể thuận tiện thắt ở bên hông.

Lấy Linh nhãn xem thấy, mơ hồ có thể thấy được tam sơn bóng mờ, biết là bản môn hiếm có báu vật, không khỏi vội vàng nói cảm ơn.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Chiến Tranh

Xuất Vân lịch, Thiên Chính năm mười hai, tháng tư.

Kinh đô.

Trường Khâm đạo nhân một người một kiếm, đi tới Xuất Vân vương cung trước. Đi tới một cái cung nhân trước mặt, đưa lên danh thiếp.

Không đến bao lâu, hăn liền bị cung kính mời vào vương cung, đi tới vốn thay mặt Xuất Vân quốc quân trước mặt. Chỉ là hơi chấp tay lại.

Cái này long khí suy nhược, liền huyện lệnh cũng không bằng, có thể nào để Chân Nhân tâm phục?

Mở miệng liền hỏi: "Hiện nay kết cục, đại vương chuẩn bị làm sao?"

Xuất Vân vương chừng bốn mươi tuổi dáng dấp, màu da trắng xám.

Ngồi ngay ngắn Xuất Vân vương không tự nhiên ngắt xuống, hiển nhiên không nghĩ tới Trường Khâm đạo nhân sẽ như vậy trực tiếp, chợt lắp bắp nói: "Cô muốn tây thú!"

Tây thú, nói trắng ra chính là tây chạy, tây trốn!

Trường Khâm chân nhân nghe này, lúc này liền muốn bật cười.

Trước cũng có mấy cái sư huynh đệ đến điều tra Heigensei cái chết, cái này Xuất Vân vương liệu chết không tiếp thu, lúc này lại nghĩ ra đi, rõ ràng là chột dạ.

Như vậy xem ra, vị kia nhiếp chính cái chết, vương thất ở trong cũng có liên lụy, hay chính là vị này Xuất Vân vương tự mình thụ ý!

"Đã như vậy, xin mời điện hạ đi theo ta chính là, một xe một người, thiên hạ đều có thể đi đến!"

Trường Khâm chân nhân cười nhạt nói.

"Cô. . . Chỉ có cô một người?"

Xuất Vân Vương Minh hiện ra kinh sợ đến.

"Cái này tự nhiên, chẳng lẽ đại vương còn muốn lao động toàn bộ Doanh Châu các, đem toàn bộ cung đình đều di chuyển đến nhà Fujiwara đi không được?"

Trường Khâm chân nhân xì cười một tiếng: "Hôm nay nhà Taira hội tụ gia lão, thân phiên phiên chủ, võ sĩ. . . Đang muốn đề cử ra người thừa kế mới, chậm thì không kịp, xin mời đại vương mau chóng quyết đoán!"

Doanh Châu các chỉ bảo đảm Xuất Vân vương thất huyết mạch không đứt, kế thừa đại vị, cũng không có quy định là người nào.

Nhiều như vậy năm tích lũy, đại nghĩa danh phận lực lượng, đã quyết định bất luận cái nào một nhà phiên Chủ thượng đài, cũng phải mang ra Xuất Vân vương làm cái này danh nghĩa.

Nói thật, làm đến nước này, thực tế vẫn là Doanh Châu các quyết định, đơn giản là xem trọng nhà Fujiwara, chuẩn bị ra tay đầu tư một phen mà thôi.

Dù cho bại, Taira thị thu được thắng lợi sau cùng, cũng vẫn phải là cất nhắc Xuất Vân vương thất huyết duệ kế vị.

Mà Doanh Châu các tổn hại, e sợ chỉ có những thứ này vào đời xuống núi người.

Chỉ là Trường Khâm đạo nhân lấy Kiếm đạo nghe tên, tâm tư cũng là tiến bộ dũng mãnh người, như thế nào sẽ sợ?

...

Đêm đó, Xuất Vân vương ra đi, ở một đạo nhân ủng hộ xuống, một xe ra kinh đô, nhập thâm sơn không gặp.

Mà Taira thị thủ vệ, tổn hại hơn trăm có kỳ.

Trường Khâm đạo nhân Kiếm Hàn Đông Hải, chém liên tục rất nhiều võ sĩ Kiếm Hào, Âm Dương Sư cùng quý quái, toại danh chấn Xuất Vân.

tháng năm, nhà Fujiwara đến Xuất Vân vương dẹp yên thị hịch văn, chính thức nhậm chức Tây quốc quản lĩnh, thế sư đông chinh, thiên hạ chấn động.

...

Đại quân hội tụ, khê nhìn phương xa thành trì.

"Tổng soái đại nhân, phía trước chính là thành Nijo, Đông quốc môn hộ!"

Một chỗ bốn phía vây kín, lại ngoài trời lều vải bên trong, Fujiwara Chiyo ngồi ngay ngắn bàn , ghế, nghe một tên gia thần quỳ xuống đất bẩm báo, mặt lộ vẻ vẻ cảm khái: "Thành Nijo a. . . Ta rốt cục lĩnh quân đánh tới."

Lần này nhà Fujiwara tận khởi binh tốt, lại lấy Xuất Vân Vương hào triệu làm tên , khiến cho Tây quốc các nhà xuất binh, tổng cộng ba vạn,

quân kỳ che kín bầu trời, đội ngũ liên miên, không nhìn thấy phần cuối, thực sự là một luồng đủ để quyết định thiên hạ lực lượng!

Cho tới vì sao Xuất Vân có ngàn vạn người, Tây quốc chiếm một nửa, lại chỉ có thể ra đại quân ba vạn?

Cái này tự nhiên là bởi vì còn có lượng lớn dã dân, đạo tặc, địa phương Hào tộc tồn tại.

Bọn họ cũng mặc kệ đỉnh đầu đến cùng là nhà Fujiwara vẫn là nhà Taira, trừ phi xệ mặt xuống loạn bắt làm đầy tớ, bằng không giống nhau không mua trưởng.

Thậm chí , liên ngay cả xuất binh các nhà, cũng là âm thầm mang theo tâm tư, không thể dốc toàn bộ lực lượng, có thể ra một nửa quân thế, cũng đã là vô cùng trung thành.

"Gia trưởng đại nhân. . ."

Mấy cái gia thần nhìn thấy tình cảnh này, đều là lệ rơi đầy mặt: "Tổ tiên bị Taira thị âm mưu đánh bại, hôm nay rốt cục đến tuyệt trước sỉ, nếu có thể nhìn thấy đại quân lái vào thành Hirano, vậy thì thật là lập tức chết đi cũng không uổng công. . ."

Thành Hirano, mới là Taira thị chân chính đất phong nơi, cai quản hai quận, thành cao trì sâu, nổi tiếng thiên hạ.

"Trấn thủ thành Nijo Kurosawa Inori còn không đầu hàng sao?"

Fujiwara Chiyo hỏi, giữa hai lông mày mang theo một tia sầu lo.

Hắn biết rõ ưu thế của chính mình cùng thế yếu, không chút khách khí nói, Taira thị làm vì nghiệp chính nhiều năm như vậy, tích trữ vượt xa nhà Fujiwara, dù cho bởi vì chết rồi một đời gia trưởng, huynh đệ dòng dõi

tranh vị mà có chút hỗn loạn, nhưng nếu không thể thừa dịp này cơ hội tốt, một hơi chiếm cứ ưu thế, vẫn có khả năng bị Taira thị trở mình.

Thay lời khác tới nói, Taira thị có thể bại lên mấy lần, còn có phản phệ lực lượng, nhà Fujiwara lại một lần đại bại cũng không được.

Mà gần nhất, Taira thị tranh vị cũng có kết quả, cuối cùng vẫn là Heigensei con trai trưởng Taira Magokoro ở một đám gia thần ủng hộ xuống kế thừa gia trưởng vị trí, chẳng mấy chốc sẽ phản ứng lại, tập kết đại quân tiến công.

"Không có!"

Đi vào liên lạc Ninja quỳ xuống đất nói.

"Không hổ là Taira thị trung thần, truyền lệnh xuống, mệnh lệnh quân thế tiến công!"

Fujiwara Chiyo trên tay quạt giấy vạch một cái: "Ai có thể trước tiên phá thành này, ta liền ban thưởng hãn phụ cận năm trăm thạch Chigyo!"

"Vâng!"

Nghe được cái này mức thưởng, cái khác võ sĩ đều là gào gào thét lên, hầu như mất hồn.

Năm trăm thạch Chigyo, chính là năm trăm mẫu thể tập thổ địa, rất nhiều võ sĩ mấy đời phấn đấu, cũng chưa chắc có thể có đây.

Mà lúc này phía bên mình quân thế có tới ba vạn, thành Nijo bên trong cũng chỉ có hai ngàn!

Nường theo tiến công ra lệnh, lượng lớn võ sĩ lập tức gào thét, giục Ashigaru tiến lên, đẩy ra chướng ngại, va chạm cửa thành.

Có mấy cái võ nghệ cao cường, thậm chí trực tiếp leo lên tường thành, rút dao chém giết kẻ địch —— dù sao nói là thành trì, tường vẫn không có cao hai trượng, chỉ có thể tính cái khá lớn thổ trại.

Chờ đến chạng vạng, thì có thành Nijo phá tin tức truyền đến.

"Đem Kurosawa Inori cùng với thuộc hạ tất cả chặt đầu! Bốn gia không muốn phản kháng võ sĩ!"

Fujiwara Chiyo nhàn nhạt quyết định tù binh vận mệnh: "Cho tới cái khác Ashigaru tù binh, áp hướng về đằng sau làm nô! Chu vi võ sĩ Hào tộc như phản kháng, giống nhau cướp đoạt đất phong! Còn phải căn cứ lúc trước thủ thành biểu hiện mà xử phạt, giảm phong hoặc là chuyển phong!"

"Vâng!"

Nghe được cái này nghiêm khắc mệnh lệnh, cái khác phụng dưỡng võ sĩ đều là thân thể run lên, chỉ cảm thấy lúc này Fujiwara Chiyo, nương theo leo lên Tây quốc quản lĩnh vị trí, cũng liên tiếp đạt được sau khi thắng lợi, trên người uy thế là càng ngày càng nặng.

"Khởi bẩm đại nhân!"

Lúc này, lại có một tên nhà Fujiwara gia lão quý ra: "Nhà Umino hướng về bốn gia hiến lương thảo năm trăm thạch, hi vọng thu được nô lệ, đổi vận hải ngoại!"

"Nhà Umino?"

Đó là một nhánh thủy quân, nhân số cũng không nhiều, Fujiwara Chiyo không coi trọng cỡ nào: "Xem ra là tìm tới đối ngoại nô lệ mậu dịch con đường a, chỉ là chúng ta xác thực không cần Taira thị chu ấn hình. . ."

Bởi vì mậu dịch chi lợi, Taira thị cố ý mở giới cảng, quản lý tất cả thương hộ, cũng tuyên bố không có thu được cho phép mậu dịch đối ngoại đều là phi pháp.

Đương nhiên, trước Tây quốc lãnh chúa liền không năm cái này coi là chuyện to tát, lén lút ở làm không ít.

"Chỉ cần là vận chuyển về nước ngoài, liền không có vấn đề!"

Fujiwara Chiyo suy nghĩ một chút, đồng ý.

Vừa vận nường theo chiến tranh tiến hành, trong quân đội tù binh càng ngày càng nhiều, trong đó vừa có tử trung Taira thị võ sĩ, cũng có bị Đông quốc Thần xã đầu độc cuồng tín đồ.

Người như thế thả cũng không thể thả, một mạch đều giết cũng phải lo lắng ảnh hưởng thanh danh của chính mình, đơn giản toàn bộ bán hướng về hải ngoại, cũng là cái con đường.

Chính là không biết, nhà Umino có thể ăn bao nhiêu?

Cái này cũng là Đoàn Ngọc tìm nhà Umino làm bộ gắng tay màu trắng nguyên nhân, có thể nhỏ nhất hạ thấp Xuất Vân bản thổ địch ý.

Nếu là đổi thành mặt khác một nhà hải thương, ở Xuất Vân nơi tùy ý loạn bắt cùng người, chỉ sợ cũng bị xem là hải tặc vây quét, đồng thời quy mô khẳng định làm không lớn, thậm chí bộ hạ cũng dễ dàng xuất hiện tử thương, mà lúc này những thứ này nguy hiểm đều tái giá cho người khác, dù cho muốn trả giá một ít kim ngân, cũng là vô cùng có lời.

...

"Đi mau!"

Kurosawa Akira bị đẩy một cái, tập tễnh về phía trước.

Nhìn phía sau thành Nijo, hăn trong mắt tràn ngập nước mắt.

Hăn vĩnh viễn cũng không quên được, thủ thành phụ thân cái kia nghiêm túc ánh mắt, còn có đối với hăn một tia hồ thẹn tâm ý.

"Võ sĩ khi cống hiến cho Chủ quân, lấy chết báo đáp!"

Đây là phụ thân thường xuyên giáo dục hăn, cũng thật đúng là như thế làm, mà nhà Fujiwara thế lực thực sự mạnh mẽ quá đáng, dù cho phát động tất cả Ashigaru, cũng vẫn bị một ngày phá thành.

Những kia tức đến nổ phổi võ sĩ, điên như thế nhảy vào nhà Kurosawa bắt đầu giết chóc.

May là, một cái gia thần dùng con của chính mình thay thế Kurosawa Akira, cũng đem hăn giấu ở hũ lớn bên trong, cuối cùng cũng coi như đoạt qua một kiếp.

Nhưng một đêm qua đi, đói bụng Kurosawa Akira ở chạy ra ngoài tìm đồ vật ăn thời điểm, vẫn bị nắm lấy, suýt chút nữa bị võ sĩ chặt đầu.

Chợt, một cái cao cấp hơn võ sĩ đi qua, nói: "Tiểu hài tử đầu có thể làm cái gì? Còn không bằng giao cho nhà Umino, bọn họ liền tiểu quý đều thu đây!"

Liền, nhà Kurosawa thiếu chủ Kurosawa Akira may mắn còn sống, đánh đổi lại là trở thành nhà Umino nô lệ, cùng một đội trăm người tráng đinh nối liền nhau, ở võ sĩ trông giữ xuống đi tới Tây quốc.

Dọc theo đường đi vị đẳng tự nhiên không cần phải nói, may là Kurosawa Akira từ nhỏ rèn luyện, ăn được cũng so với người bình thường tốt, bởi vậy dáng vẻ vô cùng rắn chắc, chịu đựng đi xuống.

Làm hản nghi hoặc chính là, đám kia nhà Umino võ sĩ dọc theo đường đi còn đang không ngừng mà tiến hành bắt người.

Cuối cùng, bọn họ ở một chỗ trên bờ biển lên thuyền, phiêu dương qua biển, đi tới đảo Yonkichi.

Một mảnh trên đất trống đã sớm chuẩn bị kỹ càng doanh trại, chờ bọn họ tiến vào, bốn phía còn có lượng lớn thủ vệ.

Đương nhiên, trước đó, còn đến bị đuổi vào trong biển, mạnh mẽ tắm rửa mấy lần, hầu như muốn liền da đều lột ra đến, thậm chí quần áo cũ cũng đến vứt bỏ, cũng may lập tức liền phát một bộ mới.

Trong doanh địa thức ăn là nấu đến rất bạc cháo, nhưng đã khiến rất nhiều người ngạc nhiên cực kỳ, chỉ là quy củ cũng rất lớn, làm cái gì đều muốn xếp hàng đợi, một khi phạm vào kỷ luật liền muốn bị mạnh mẽ trách đánh.

Căn cứ một cái trông coi võ sĩ nói, đây là vì 'Phòng dịch' .

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Điệp Báo

Một tháng trôi qua.

Chờ đến Kurosawa Akira dần dần thích ứng cuộc sống như thế, hoặc là nói là tê dại sau khi, rồi lại phải tiếp tục khởi hành.

Cái này một ngày, hắn cùng những người khác cùng nhau, bị mang tới bên bờ biển, nhìn ba chiếc hùng vĩ thuyền lớn, giật mình liên miện đều suýt chút nữa không đóng lại được.

"Khởi bẩm Chủ quân, thuộc hạ đã cùng nhà Umino bàn xong xuôi , dựa theo nam tử trưởng thành một người bạc trắng năm lạng, cô gái bốn lạng, hài đồng hai lạng giá cả, rất nhiều ăn vào nô lệ! Cái này một nhóm có 527 người! Trong đó tráng nam 309, cô gái 169, hài đồng bốn mươi chín người!"

Quách Bách Nhẫn khom người nói.

"Thực sự là loạn thế mạng người tiện như cỏ đây. . ."

Nhìn phía dưới sắc mặt tê dại nô lệ bị xua đuổi tiến vào khoang tàu đáy, Đoàn Ngọc thở dài một tiếng: "Xuất Vân bạc không lời, có thể cùng nhà Umino thương nghị, lấy hoàng kim thanh toán!"

Tuy rằng đại lục bên kia kim ngân hối đoái tỉ lệ đại khái là một so mười, nhưng Đông Hải nhưng có một so mười một, một so mười hai, một vào một ra cũng là không ít tiền, không làm nhà không biết củi gạo quý, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

"Ngoài ra, những nô lệ này đã ở đảo Yonkichi hơi hơi giải lao, khôi phục thể lực, có tật bệnh người cũng đi đầu loại bỏ, nói vậy có thể sống quá đón lấy đi. . ."

Quách Bách Nhẫn là đến xem qua khoang đáy hoàn cảnh, quả thực vô cùng thâm hiểm, nhưng ở thời đại này, liền vận nô mà nói, thì cũng đã đạt có thể thừa nhận.

"Thiện , bất quá những nô lệ này trong, còn muốn hơn nữa khác nhau!" Đoàn Ngọc không chút khách khí xác định cái này hơn năm trăm người ngày sau vận mệnh: "Chúng ta cần chính là nông nô, không phải phản loạn người, cái này nhà Umino thực sự là đánh cho một tay tính toán thật hay a, lại trực tiếp nhét cho chúng ta quân nô. . . Sau khi trở về, lập tức lại phân biệt một lần, tất cả võ sĩ, thầy thuốc, thậm chí là biết chữ người, nói không chắc còn pha tạp vào Thần quan, đều muốn loại bỏ đi ra, giáng thành cu li, làm lụng đến chết! Cùng bình thường nông nô tách ra!"

"Ta muốn chính là sạch sành sanh nô lệ, trong đầu không cần chứa bất luận là đồ vật gì!"

Trong lòng đã quyết định, ngày sau không phải còn cần khai thác mỏ vàng sao? nếu có mấy tên đâm đầu muốn chết thì theo bọn họ đi.

Đúng là cái khác bản phận nông dân hoặc là tầm thường Ashigaru, có thể trở thành nông nô, thậm chí thu được thuộc về tự mình ruộng, thậm chí nữ nhân hôn phối.

Có so sánh sẽ có người biết nên làm gì.

. . .

Có Đoàn Ngọc trấn áp, một đường trở lại, bình an không có chuyện gì.

Cái này cũng là hăn muốn hiệu quả.

Làm ruộng không so kỳ huyễn mạo hiểm, sợ chính là bất ngờ, mà hãn cái này cao nhất võ lực trấn áp đội tàu, chính là phòng ngừa các loại bất ngờ phát sinh.

"Như vậy quy mô nhỏ vận tải, một lần không tới ngàn người, huyết khí hội tụ đến không nồng nặc, hấp dẫn không được đại yêu quái chú ý, chỉ cần lại cẩn thận bảo tấp, một năm có thể qua lại mấy lần!"

Đoàn Ngọc gọi tới Quách Bách Nhẫn, tinh tế căn dặn: "Năm nay ta muốn nhập cư năm ngàn, sang năm thành quân, khai thác mỏ vàng, trong vòng ba năm làm được khai khẩn toàn đảo, cũng đại trị!"

"Thuộc hạ rõ ràng!"

Quách Bách Nhẫn nghiêm túc gật đầu, ngóng nhìn ngoài khơi.

Thuyền đã chậm rãi tiến vào Vân thành bến cảng, lượng lớn vệ đội hội tụ đến.

Tần Phi Ngự tuyển kỹ trăm người gia nhập Vân Trung vệ, chặt chẽ huấn luyện, lúc này thoát nhìn lại là khá có hiệu quả.

Mà ở Vân thành ở ngoài, cũng sớm thành lập tốt cực lớn nô lệ doanh, đây là nguyên bản những kia lao công đại doanh cải tạo, xem như là vật tận dùng.

"Nhanh! Nam nữ tách ra, tiến vào không giống nơi đóng quân, tiểu hài tử mặt khác biên thành một đội."

Kurosawa Akira tỉnh tỉnh mê mê, bị một tên vệ binh cầm lấy, cùng cái khác một ít hài đồng phân cùng nhau, tuy rằng ở người lớn bên trong gây nên một ít rối loạn, nhưng rất nhanh sẽ bị trấn áp xuống.

Những hài đồng này trải qua lần thứ hai kiểm dịch cùng phân biệt sau khi, lại là vận may tốt nhất, không cần làm việc nặng nhọc, chỉ cần làm chút đủ khả năng công tác, mỗi ngày còn phải đi học.

Ở Đoàn Ngọc quy hoạch bên trong, bọn họ cần học tập đại lục văn tự, đồng thời dạy lấy số học, luật pháp, việc đồng áng, thủ công bốn loại, tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, trở thành ngày sau Tiểu lại hoặc là thủ công nghiệp người.

Đương nhiên, nếu như có thực sự nô độn, hoặc là kiệt ngạo không kém hài tử, vậy cũng không cần nói nhảm nhiều, cùng nông nô cùng nhau khổ cực công tác đi.

Khai khẩn đất hoang cũng không phải là cái gì ung dung sống, đến bao nhiêu người cũng không đủ.

"Chúc mừng Chủ quân bình an mà về!"

Đoàn Ngọc rời thuyền sau khi, nhận được tin tức Tần Phi Ngự, Tiêu Tĩnh Phong, Diệp Tri Ngự, Dương Thái, Musashi Mamoru mấy người đều là tới đón.

"Đến thấy các người, ta cũng rất là mừng rồi!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, chuẩn bị giải lao mấy ngày sau, liền lần thứ hai khởi hành.

Cái này vừa đến vừa đi, hơn một tháng thời gian, vừa vận chính là một lần kiểm dịch, đảo Yonkichi bên trên, nhóm thứ hai nô lệ cũng nên chờ xuất phát chứ?

Mấy lần sau khi, có thể để cho quen thuộc tình huống Quách Bách Nhẫn cùng Kuki Shinheive thay phiên đi xa, hẳn cái này Chủ quân liền có thể nghỉ ngơi một chút.

Chỉ là hiệu suất như vậy thực sự không cao, tương tự con kiến dọn nhà.

Đoàn Ngọc nghĩ muốn, hay là dùng Minh Thôn hạm lớn, một lần liền chứa cái hơ vạ người trở về.

Đông Trần quốc Minh Thôn, được xưng bụng bự có thể chứa, chính là thuần túy tàu buôn, tuy rằng tốc độ chậm, nhưng dung tích rất lớn, một chiếc nhét vào ba, năm ngàn nô lệ, không chút nào vấn đề.

Cùng lúc đó, còn đến phái thuyền đi đại lục, lấy bạc trắng mua lương thực, trâu cày, đồ sắt các loại vật tư.

'Có lẽ không chỉ đại lục, Đông Hải chư đảo đều có thể giao dịch, tỷ như cái kia Hải Tổng quốc!'

Đoàn Ngọc sờ sờ cằm, phát hiện chính mình có thành lập đội buôn cần thiết, mà nương theo thương nhân chảy vào, tiện thể dựng một cái mạng lưới tình báo, tựa hồ cũng là bắt buộc phải làm.

"Trường học, ụ tàu, đội buôn, tình báo. . . Sự tình vẫn đúng là nhiều. . ."

Đi tới Vân Trung phủ sau, Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, cảm giác ngày sau muốn hưởng thụ đến công văn chồng chất như núi đái ngộ.

"Chủ quân!"

Một quãng thời gian không gặp, Đoàn Ngọc phát hiện cái này Vân Trung phủ thủ vệ ngược lại không tệ, mấy cái trông coi cơ yếu nơi võ sĩ đã có mấy phần Ngũ Độc tinh binh khí thế.

"Đế Diệp Tri Ngự, Vu Tĩnh Bạch, còn có Dương Thái, Dương Duy Bình tới gặp ta!"

Đoàn Ngọc đi tới đại sảnh, lập tức truyền lệnh.

Không đến bao lâu, bốn người đi vào, cung kính hành lễ.

"Ta muốn xây một trường học, dạy hài đồng đọc sách biết chữ, hoặc học được nhất nghệ tinh, lại xây một cái thương hội, Vu Tĩnh Bạch, Diệp Tri Ngư, các người ai muốn lĩnh chi?"

Đoàn Ngọc hỏi.

Hai nữ liếc mắt nhìn nhau, Vu Tĩnh Bạch trước tiên lên trước một bước: "Ta muốn lĩnh trường học!"

"Đã như vậy, vậy ta lĩnh đội buôn chính là!"

Diệp Tri Ngư từ nhỏ chính là Cẩm Lý bang Đại quản gia, đối với những thứ này nhưng cũng tính tay quen.

"Rất tốt, ta đẩy bạc trắng mười ngàn lượng cho trường học, cái kia năm trăm nô lệ lớn cho người xây dựng trường học, nhỏ trực tiếp trở thành học sinh, lại động viên trong thành các hộ đưa tiểu hài tử nhập học. . ."

Thông qua giáo dục, bất tri bất giác giảm thiểu địch ý, cũng là giấu diếm ý đồ một trong.

Thậm chí, Đoàn Ngọc đã quyết định, đợi đến lần thứ hai phân biệt sau, những võ sĩ kia, hoặc là Thần quan đâm đầu, là có thể đơn độc thành đội, khoáng tuy rằng không đến đào, nhưng còn có thể đi mỏ đá nện tảng đá.

"Mặt khác, ta lại đẩy ba chiếc thuyền, bạc trắng ba vạn lượng cho đội buôn."

"Tuân mệnh!"

Dương Duy Bình cùng Vu Tĩnh Bạch mấy người hạ thấp người, nhìn thấy Đoàn Ngọc ra hiệu, chậm rãi lui ra.

"Tri Ngư, người chờ một chút. . ."

Nhìn thấy tam muội sắc mặt, Đoàn Ngọc đưa nàng gọi lại.

"Không biết Chủ quân có gì phân phó?" Diệp Tri Ngư cung kính mà nói, hiển nhiên là đang giận.

"Người ta tình cảm không giống, lén lút lúc, ta vẫn là muốn nghe người kêu một tiếng đại ca!"

Đoàn Ngọc cười híp mắt nói, trên người một luồng lâu không gặp khí chất , khiến cho Diệp Tri Ngư có chút xung động muốn khóc: "Luôn cảm thấy khoảng thời gian này tới nay đại ca tốt xa lạ. . ."

"Xa lạ? Có lẽ vậy. . . Là ta quá nóng ruột."

Đoàn Ngọc đi rồi vài vòng, thở dài nói: "Ta nghĩ nhanh lên một chút kiến thiết tốt này đảo, cũng là cho các người lưu lại tốt đường lui, phe ta có thể tâm không có lo lắng đi đại lục!"

"Ta liền biết. . ."

Diệp Tri Ngư viền mắt một đỏ, hầu như thật sự muốn khóc lên: "Nhưng tiểu muội nguyện vọng, lại là có thể cùng đại ca nhị ca cùng nhau, an ổn không có gì lo lắng sinh hoạt a. . ."

". . ."

Đoàn Ngọc nhất thời trầm mặc, không lời nào để nói.

Chẳng lẽ muốn nói cho đối phương biết, ở hãn kiếp trước, mười mấy năm sau, Đông Hải liền sẽ đại loạn.

Mà hơn hai mươi năm sau, đại lục cũng sẽ rơi vào một mảnh ngọn lửa chiến tranh, Đại tranh chi thế chính thức mở ra, toàn bộ thế giới đều không có một chỗ an bình sao?

Liền ngay cả phía nam nước Sở, đều nói không chắc đã bị Đại Hạ thẩm thấu, sắp sửa gió nổi mây vần.

Ngay khi thời khắc này, không chỉ có là Đoàn Ngọc, chỉ sợ cũng liền Tần Phi Ngự đều có chút rục rã rục rịch.

Đây là nam tử hán muốn dương danh lập vạn dã tâm.

Dem so sánh mà nói, đã từng là Cẩm Lý bang Tam đương gia, vị kia quả ớt nhỏ giống như Diệp Tri Ngự, lại là có chuyển biến.

'Hay là nam nữ giới tính quan hệ, chân chính trưởng thành nữ nhân?'

Đoàn Ngọc năm nay mới mười chín tuổi, Diệp Tri Ngự so với hắn còn nhỏ, lúc này sờ sờ cằm, ánh mắt khiến Diệp Tri Ngự mặt cười có chút đỏ lên.

"Khục khục. . ."

Đoàn Ngọc vội vã thu tầm mắt lại: "Trên biển hung hiểm, người không dễ thân từ đi, tọa trấn đảo Vân Trung, điều khiển từ xa chỉ huy chính là. . . Không cần lo tổn thất cái gì, ta hiện tại chỉ là muốn người dựng lên một cái ban ngành, huấn luyện ra đầy đủ nhân thủ, không chỉ có là buôn bán, còn có điệp báo!"

Ở hắn mưu tính ở trong, chân chính nổi lên thương mại, ít nhất chờ đến đến giải quyết đầu kia Yêu Côn, đồng thời mời chào Giao nhân sau khi, như vậy hàng hải an toàn tất cả gia tăng thật lớn, mới là ngao du tứ hải lúc.

Cho tới hiện tại, Diệp Tri Ngư căn bản không cần sốt ruột ra biển, chỉ là bồi dưỡng nhân thủ liên đủ năng đau đầu.

"Điệp báo?"

"Không sai, ta chuẩn bị lấy thương làm vì!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, kỳ thực chân chính công tác tình báo , căn bản không có nghe đồn rằng như vậy mạo hiểm kích thích, thậm chí phần lớn đều là trắng trợn tiến hành.

Chính là thông qua sưu tập ở bề ngoài công khai các loại tin tức, giá hàng tình báo, thậm chí nhân khẩu lưu động, mà tinh luyện tổng kết ra cần tình báo.

Chân chính lên vào hoặc là xúi giục đương nhiên cũng có, nhưng chỉ là trường hợp đặc biệt.

Nếu không thì, nếu là mỗi một lần dò hỏi tin tức đều cần chơi đến lớn như vậy, bao nhiêu nhân viên điệp báo điền đi vào cũng không đủ.

"Nói như vậy, huynh trưởng cần không phải bình thường thương nhân , bất quá thương nhân bán dạo, hỏi thăm thị trường, cũng không phải dễ dàng gây nên chú ý. . ."

Diệp Tri Ngư nở nụ cười xinh đẹp: "Huynh trưởng lấy trọng trách nhờ ta, ta chắc chắn làm tốt!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Nghi Nan

Vân Trung năm đầu, tháng mười.

Đoàn Ngọc cất bước tại trong lò rèn, cầm trong tay một cái cuốc.

Tuy rằng cái này tạo hình có chút thô ráp, nhưng dù sao cũng là đồ sắt, đồng thời vẫn là do mấy cái thợ rèn học đồ đánh ra đến, không khỏi gật đầu: "Thực sự là khổ cực công tào chủ duyên."

Musashi Mamoru là đức đao sư, nhưng đã luyện quặng sắt là cơ bản công, ở Đoàn Ngọc dưới sự yêu cầu dạy mấy cái học đồ, lại để học đồ truyền cho đồ tôn, thậm chí đi trường học giảng bài, chậm rãi bồi dưỡng thợ rèn.

Đồng thời, cái này cũng là làm vì ngày sau quật kim làm chuẩn bị.

Lại dò xét một phen trường học sau khi, Đoàn Ngọc trở lại Vân thành.

Ở này thành trì ở ngoài, đồng ruộng thiên mạch, so với trước mở rộng mấy lần.

"Trước thu thu, thu rồi lương thực năm ngàn thạch, lại khai khẩn ra hai ngàn mẫu, vẫn còn tính không sai. . ."

Đoàn Ngọc thấy, không khỏi gật đầu.

"Cái này đều là Chủ quân công lao, nếu như không có Chủ quân, chúng ta cũng không biết những kia chim phân thạch có như thế ruộng màu mỡ hiệu quả!" Quách Bách Nhẫn khom người nói.

Những này thời gian tới nay, hãn cái này Mạc phủ trường sử có thể nói tận tâm tận trách, người đều mệt mỏi gầy đi trông thấy.

Mà cái này lấy chim phân thạch làm cái này phân ý nghĩ, ngược lại thật sự là Đoàn Ngọc nghĩ ra được, đầu tiên nhượng người tại Vân Trung trên đảo tìm kiếm, chột lại phái thuyền ở phụ cận hòn đảo sưu tập, một thuyền thuyền kéo trở về, ở đồng ruộng trên thử, hiệu quả rất tốt, Đoàn Ngọc chuẩn bị sau khi lại đem mấy cái thổ phân hóa học phương thuốc lấy ra, tiến lên dần dần, có thể có lợi tăng ruộng tăng sinh.

"Ngoại trừ lương thực ở ngoài, đậu loại, rau dưa cũng là được mùa. . ."
Quách Bách Nhẫn trên mặt mang theo vẻ vui mừng.

"Đậu nành sao? Ta có một pháp, có thể dùng để chế đậu hũ, đậu can, cũng coi như cải thiện thức ăn!" Đoàn Ngọc gõ gõ trán của chính mình.

Nếu không phải mình là Nguyên Thần Chân Nhân, những thứ này nhỏ bé trí nhớ, còn thật không dễ dàng từ sâu trong ý thức sưu tầm đi ra, tuy rằng xuyên qua mang đến kiếp trước kiến thức cùng khoa học kỹ thuật là một cái bảo tàng lớn, nhưng phải như thế nào khám phá ra, cũng là một vấn đề.

May là lúc này chính mình là nơi này Chủ quân, bất luận làm cái gì đều không cần kiêng kỵ, trực tiếp sai người đi làm chính là.

Ở mấy tháng này bên trong, hãn phân biệt dẫn theo Quách Bách Nhẫn cùng Kuki Shinheive, còn có Amano Ogata mấy lần, đi tới Xuất Vân quốc chọn mua nô lệ.

Lần thứ nhất thành thực sau khi, xuống bắt quá đi theo quy trình, có thể tất cả đều giao cho mấy người này đầu lĩnh, nhưng lúc này phải chú ý phân tán vận tải, cẩn thận từng li từng tí một không nên trêu chọc đại yêu quái.

Tuy rằng gặp phải mấy lần hải tặc cùng yêu thú , bất quá có phi phàm người áp trận, tổn thất không lớn.

Cho tới bây giờ, đã tổng cộng thu mua ba ngàn nô lệ, trong đó quý tộc, Thần quan, võ sĩ đều bị từng cái phân biệt mà ra, ở mỏ đá suốt ngày làm lụng không dứt, từ chối tham gia lao động liên tục tiếp treo cổ ở nơi đóng quân cửa , làm cái này cảnh cáo đe dọa.

Mà ở trời thu, Đoàn Ngọc càng là tự mình chủ trì một tràng thu tế, chúc mừng được mùa.

Căn cứ trong bóng tối quan sát, cái kia nguyên bản đảo Vân Trung ngàn người lại là chân chính an tâm xuống, mà cái khác nông nô tình huống cũng cơ bản xem như là vững vàng.

Đến đây, Đoàn Ngọc cái này Vân Trung quân lĩnh đảo Vân Trung, có đất bốn ngàn mẫu, dân chúng năm ngàn, cống hiến khí vận cũng đại thể có Chính bát phẩm đẳng cấp , khiến cho hăn tu vị tăng nhanh như gió.

Tùy theo mà đến, còn có vô cùng đáng sợ vấn đề cùng áp lực.

Vân Trung phủ bên trong.

Đoàn Ngọc ngồi ngay ngắn, dưới đáy Tần Phi Ngư, Quách Bách Nhẫn, Diệp Tri Ngư các loại trọng thần đều có, nghe Kho Tào chủ duệ nói vấn đề.

". . . Hôm nay tồn kho lương không tới sáu ngàn thạch, dù cho còn có cái khác thực phẩm phụ, thịt cá, e sợ cũng chỉ đủ trên đảo năm ngàn người ăn nửa năm. . ."

Đảo Vân Trung khí hậu ẩm áp, có thể trồng cây lúa mạch hai quý, hạt thóc thu hai thạch, lúa mạch một thạch, là vì ba thạch, nhưng đây là chín ruộng sản lượng, tuy rằng dùng chim phân thạch làm phân hóa học, tạm

thời không cần hưu canh, nhưng cái khác sinh địa sản lượng lại là giạt gấu vá vai, năm nay mới thu rồi năm ngàn thạch lương ăn.

"Không chỉ có như vậy, sau bảy ngày, Amano Ogata đại nhân còn có thể trở về, dự tính mua nô lệ 500 người, sau nửa tháng, Kuki Shinheive lại có năm trăm. . . Mà kho bên trong tồn ngân, đã không đủ vạn lạng. . ."

Dương Duy Bình hầu như là chữ chữ khắp huyết: "Xin mời Chủ quân tạm hoãn mua nô, ngược lại mua lương!"

Nghe phía dưới Thần chúc nghị luận, Đoàn Ngọc có chút cười khở.

Loại này làm lớn xây lớn lớn đầu nhập, quả nhiên là động không đáy.

Hắn ở cảng Lâm Vân lúc tốt xấu còn có mười mấy vạn lạng bạc trắng thân gia, khai phá này đảo không tới hai năm, liền muốn tiêu hao hầu như không còn.

"Đã như vậy, Phi Ngự, binh luyện được làm sao?"

Đoàn Ngọc nhìn về phía Tần Phi Ngự.

"Vân Trung vệ 200 người, mỗi ngày thao luyện không ngừng, Ngũ Độc tinh binh hai mươi người, đã hết mấy đề bạt!"

Tần Phi Ngự trầm tiếng nói: "Bất cứ lúc nào có thể làm chủ quân sử dụng!"

Vân Trung vệ vốn là biên chế một trăm, sau đó Đoàn Ngọc lại thêm vào một trăm, cái này đã là bản địa cực hạn.

"Vậy thì làm lại đến ba ngàn nông nô bên trong lại chọn lựa 300 người, lấy có vợ làm đầu, tuyển chọn lập tức đề bạt làm binh dân, ban tặng phòng ốc, cũng hứa ba năm sau cho ruộng, không có thể Mặc phủ vì bọn họ cưới vợ."

Đoàn Ngọc vung tay lên.

"Chủ quân. . ." Dương Duy Bình nghe được trợn mắt lên: "Luyện binh tiêu hao rất nhiều a. . . Chúng ta lương thực vốn là không đủ. . ."

"Không phải còn có thể chống đỡ nửa năm sao?"

Đoàn Ngọc vô tình nở nụ cười, mà Quách Bách Nhẫn cùng Tần Phi Ngự các loại tâm phúc lại là lập tức rõ ràng, đợi đến lính mới luyện thành, chính là khai thác hoàng kim lúc.

. . .

Sau bảy ngày, bến cảng trên không có bất kỳ thuyền đến.

Amano Ogata suất lĩnh ba chiếc thuyền lớn liền cái bóng cũng không thấy.

'Có lẽ hành trình sai lầm. . .'

Vào lúc này hàng hải bên trong, khác biệt cái một hai ngày quả thực không thể bình thường hơn được, Mặc phủ trên dưới đều không có suy nghĩ nhiều.

Nhưng sau ba ngày, Quách Bách Nhẫn sắc mặt thì có chút tái nhợt, suy đoán xuất hiện vấn đề gì.

'Chỉ sợ là gặp phải tai nạn biển, còn không là bình thường tai nạn biển, mà là toàn quân bị diệt!'

Đoàn Ngọc phân thuyền lớn làm vì tiểu đội, mỗi một chiếc thuyền trên đều có tinh nhuệ trấn áp , bình thường hải tặc cùng yêu thú căn bản không thể ra sức.

'Là gặp gỡ bão táp lớn, vẫn là biển rộng tặc, hay hoặc là. . . Đầu kia Yêu Côn đây?'

Chủ trì mộ binh Tần Phi Ngư âm thầm nghĩ.

Những thứ này mua đến nô lệ nhiều là thanh niên trai tráng nam nữ, trong đó nam tử tỉ lệ rất lớn, dưới cái nhìn của hắn, nếu là muốn cầu hạ thấp chút, chiêu mộ cái năm, sáu trăm người đều không chút nào vấn đề, đồng thời cũng là hết sức kinh người thuận theo.

Đặc biệt ở đáp ứng giải trừ nông nô thân phận, dành cho phòng ốc, ba năm sau phân ruộng cùng với làm vì không có thể người hôn phối sau khi, những thứ này nông nô tông quân tính tích cực càng là vô cùng tăng vọt.

Sau năm ngày.

Tần Phi Ngư nhìn thao trường bên trên chạy được thở hồng hộc nông nô, nội tâm yên lặng gật đầu: "Đây là cuối cùng một nhóm chứ? Ba trăm binh trán đã đầy. Đón lấy chính là chinh huấn. . ."

Đang lúc này, hắn nhìn thấy một cái lính liên lạc chạy vào đại doanh: "Chủ quân xin mời Vệ trưởng đi Vân Trung phủ!"

"Ồ? Có chuyện gì?"

Tần Phi Ngư thuận miệng hỏi, nguyên bản cũng không nghĩ muốn cái gì trả lời.

Nhưng cái này lính liên lạc dĩ nhiên biết được: "Là bến cảng! Kuki đại nhân ba chiếc thuyền an toàn trở về!"

"Ồ? !"

Tần Phi Ngư ánh mắt sáng lên, cố gắng càng nhanh càng tốt, chạy tới Vân Trung phủ.

Đến đại sảnh, phát hiện Quách Bách Nhân bọn người ở, ở giữa quỳ hai người, một cái là Kuki Shinheive, còn có một cái, dĩ nhiên là Amano Ogata.

"Chủ quân, ta vô năng, làm hại ba chiếc Đại Dực, năm trăm nô lệ tất cả đều chìm, xin cho phép ta tự sát tạ tội!"

Amano Ogata gò má gầy gò, con mắt cũng đỏ bừng bừng, tăng tăng dập đầu thỉnh cầu.

"Gặp phải tai nạn biển cũng là bất đắc dĩ việc, không phải chiến chi tội, ta như thế nào sẽ trách người đây?" Trên đầu Đoàn Ngọc thở dài một tiếng: "Bất quá lần này xảy ra sự cố, người chung quy phải gánh vác một điểm trách nhiệm, liền biếm người làm vì bình thường thân binh, như trước tước vệ Bản quân đi!"

"Vâng. . . Đa tạ Chủ quân khai ân!"

Amano Ogata nước mắt đều muốn đi xuống, liên tục dập đầu.

"Xảy ra chuyện gì?"

Tần Phi Ngự hỏi bên cạnh Diệp Tri Ngự.

"Gặp phải đại yêu quái, Amano Ogata ba chiếc thuyền tất cả đều chìm. . ." Diệp Tri Ngự hạ thấp giọng trả lời: "Cũng may mà cái này Amano Ogata đã có Ngũ Độc bản mệnh cổ, thể chất kinh người, lúc này mới có thể ở trên biển ôm mặc mà sinh, đợi đến Kuki Shinheive cứu viện!"

"Hóa ra là Hải Diêm Vương!" Tần Phi Ngự hít vào một ngụm khí lạnh: "Chẳng trách đại ca nói không phải chiến chi tội. . ."

Gặp phải Yêu Côn, thuyền lật úp, cũng là không cách nào có thể tưởng tượng việc.

Mà hãn ở chỗ này sinh hoạt, đối với đầu kia Hải Diêm Vương Daimyo, đã như sấm bên tai.

"Chỉ là. . . Con kia Yêu Côn dám lật ta thuyền, giết ta thuyền viên, thù này không đội trời chung, lần sau ta tự mình ra biển, tất chém giết nó mà quay về!"

Nhìn phía dưới có chút nặng nề bầu không khí, Đoàn Ngọc lạnh lùng nói.

"Cái gì?"

"Không thể a!"

Nhất thời, các loại âm thanh liên tiếp vang lên.

Nhìn phía dưới hoặc lo lắng, hoặc e ngại khuôn mặt, Đoàn Ngọc hít sâu một cái.

Một cái tăng lên đến kỳ đoàn thể, sợ nhất loại này thể bị cắt đứt, nếu như lúc này để con kia Yêu Côn bừa bãi tàn phá, thuyền không dám ra biển, áp chế thủ hạ lòng dạ, mới thật sự là tai họa.

Huống chi, bây giờ đảo Vân Trung, cũng phát triển đến một bình cảnh.

Đây là hãn tự thân thể lực có hạn.

Sau đó, trừ phi khai thác mỏ vàng, phát triển mạnh hải mậu, vận tải nô lệ, bằng không cái này đảo cơ nghiệp cũng là như vậy, cái gì khai khẩn toàn đảo, phân phong mọi người, đều thành chuyện cười.

Mà lớn như vậy quy mô trên biển vận tải, con kia Yêu Côn chính là lớn nhất tai họa!

Gió mùa hải lưu có thể dự đoán, gặp phải bão táp cũng có thể khẩn cấp nhập cảng tránh né, nhưng chỉ có con này yêu thú, yêu thích tập kích thuyền, hung tàn thành tính, không thể bỏ qua!

Chưa trừ diệt này hại, đảo Vân Trung chung quy phát triển không đứng lên, cái này chính là lớn nhất ràng buộc.

"Không cần phải nói, ta ý đã quyết!"

Đoàn Ngọc vẻ mặt kiên định.

Thân là một cái Chủ quân, làm sao thành lập uy nghiêm?

Nếu là tầm thường thế giới, chỉ có thể thông qua các loại thắng lợi mà bất tri bất giác.

Nhưng phi phạm thế giới không giống, nếu là mình có thể giết Yêu Côn mà quay về, nhất định có thể danh chấn Đông Hải, cũng ở đây trên đảo chiêu mộ đến một nhóm tử trung.

'Muốn giết cái kia con cá lớn, rất khó sao?'

Đoàn Ngọc trong lòng cười lạnh một tiếng.

Trên thực tế, cái này cũng là hãn chuẩn bị năm nay mùa đông khởi xướng tấn công chiếm đóng.

Hải tướng quân một trong Thi Đại Hải vì sao có thể thu được Giao nhân lọt mắt xanh? Cũng là bởi vì hãn trợ giúp Giao nhân bộ tộc trừ khử họa lớn —— Yêu Côn!

Chính mình chuyện cần làm rất đơn giản, đem kiếp trước người khác từng làm một lần chuyện lặp lại một lần liền có thể.

Tiện thể, còn có thể thu phục Giao nhân tộc.

Một khi Giao nhân quy thuận, lại không có Yêu Côn chi hại, cái kia Đông Hải rất có thể tung hoành, cũng là nâng dậy đảo Vân Trung tất cả bắt đầu.

Nếu không thì, nếu là giả chứa vào hoàng kim thuyền lại chìm, Đoàn Ngọc phải đau lòng chết.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Rượu Thịt

Đảo Hải Tổng, cảng An Vân.

Nơi này từ xưa tới nay chính là tạo thuyền thánh địa, các loại ụ tàu tùy ý có thể thấy được, Đông Trần Đại Dực Minh Thôn, Xuất Vân An trạch thuyền, Nam Sở lâu thuyền. . . Các loại hình chế thuyền ở chỗ này tập hợp, trăm tàu tranh lưu, có một phen đặc biệt náo nhiệt.

"Đúng là một nơi tuyệt vời bến cảng, không so giới cảng chênh lệch. .
."

Đoàn Ngọc mặc áo gấm, đầu đội ngân quan, sau lưng theo mắt nhìn chăm chăm Amano Ogata, Musashi Mamoru mấy người, phảng phất một cái du lịch quý gia công tử, nhìn chung quanh, không khỏi gật đầu: "Ta nghe nói này đảo năm nay cũng là được mùa, đúng là có thể chọn mua một nhóm lương thực, cũng đỡ phải Dương Duy Bình luôn ở trước mặt ta khóc than. . ."

Diệp Tri Ngư đội buôn còn ở trong khi huấn luyện, lúc này chỉ phái mấy người theo tới, ở bên cạnh thành thị bên trong mua một nhà cửa hàng.

Đoàn Ngọc một nhóm đi dạo qua sau, liền trực tiếp ở không mở cửa cửa hàng bên trong nghỉ chân.

"Trần Bình Chi, ngày sau cửa hàng này liền giao cho người, người chính là bản địa chương quỹ, nhớ tới chuyên tâm làm ăn, thuận thể mà làm thu thập tình báo liền có thể. . ."

Trần Bình Chi là một cái chùng ba mươi tuổi mập mạp, mặt tròn tròn, cười lên con mắt đều muốn mí đến không gập, rất có mấy phần mạnh vì gạo, bạo vì tiền khí chất, khá được Diệp Tri Ngư coi trọng.

Lần này bị phái tối, ngoại trừ đảm nhiệm cố định chương quỹ ở ngoài, chính là phụ trách dựng Hải Tổng mạng lưới tình báo.

"Xin mời Chủ quân yên tâm!"

Trần Bình Chi cung kính mà hành lễ.

Đối với bậc này ở ngoài phái nhân viên trung tâm, Đoàn Ngọc không có một chút nào may mắn ý nghĩ, bởi vậy cái này cửa hàng là trực tiếp treo ở một người khác danh nghĩa, còn muốn cho cái này chương quỹ phân phối cái phòng thu chi.

Cho tới cuối cùng còn có một người, nhưng là núp trong bóng tối, như vậy một sáng một tối, mới có thể kiêm nghe thì lại rõ ràng.

"Chờ ta đi rồi, nơi đây liền giao cho người. . . Người xuống sau khi trước tiên cho ta làm một chuyện, cho ta hỏi thăm một người, người này tên là Thi Đại Hải, Thi gia người, lúc này có lẽ đã gia nhập hải quân."

Đoàn Ngọc nghiêm túc nói.

"Tất vì Chủ quân điều tra rõ ràng việc này!"

Trần Bình Chi trọng trọng gật đầu.

Đoàn Ngọc mệnh hăn xuống, nhưng trong lòng là nhớ lại có quan hệ Thi Đại Hải vị này danh tướng nghe đồn.

Người này tố chất thường thường, từng là Hãn Hải tiên tông đệ tử ngoại môn, lại bị trục xuất, tiếp theo du lịch các nơi, sau khi về nước gia nhập Hải Tổng thủy quân.

chân chính phát tài, là ở một lần mua bức tranh bên trong, thu được một phần hải đồ.

Cái này hải đồ chỉ dẫn hướng về Giao nhân tụ cư chi đảo —— đảo Bồng Vũ, cùng Giao nhân quen biết, thông qua chém giết Yêu Côn mà cùng với đỉnh lập kế ước, thu được Giao nhân hữu nghị, từ đây lướt sóng tứ hải, thuận buồm xuôi gió, danh chấn thiên hạ.

Đoàn Ngọc này đến, tất nhiên là làm hai tay chuẩn bị, như Thi Đại Hải còn chưa đến vẽ, cái kia không có cái gì tốt nói, trực tiếp đoạt cơ duyên chính là.

Nếu là đến, vậy thì liền người cũng đoạt.

'Giao nhân thiện hàng hải, có thể nghe gió biện sóng, ngắm sao định vị, sớm báo trước bão táp hải lưu. . . Như không có chúng nó trợ giúp, biển rộng mênh mông, làm sao khóa chặt một cái không ngừng đi khắp Yêu Côn? Khóa chặt vẫn là tiếp theo, dù sao làm cái mấy ngàn người cùng nhau hàng hải, huyết khí nhất định có thể hấp dẫn đến đây các loại đại yêu ma, nhưng then chốt là lúc trước chỉ là một cái Thi Đại Hải, liền Nguyên Thần đều không phải, cũng không phải Bình gia đại sư, làm sao có thể đánh chết Yêu Côn đây? Tất là đến Giao nhân viện trợ, biết điểm yếu. . .'

Là lấy muốn bắt giết Yêu Côn, trước tiên đến liên lạc Giao nhân.

Mà này then chốt, sẽ ở cái kia phân hải đồ bên trên.

Nói đi nói lại, như Thi Đại Hải vẫn không có mua bức tranh, cái kia mênh mông Hải Tổng, nhiều như vậy cửa hàng sách tranh, còn có đi khắp quán nhỏ tiểu thương, thật sự trời mới biết muốn đi nơi nào mua.

Là lấy Đoàn Ngọc trước hành động hơi có xoắn xuýt, vẫn là nghĩ kéo dài đến đối phương đến tranh sau khi lại động thủ, ít nhất mục tiêu sáng tỏ.

...

Thành Bạch La.

Gặp ngừng mộc, Thi Đại Hải đi tới tửu quán, chuẩn bị mua mấy cân rượu, thật tốt trị một chút trong bụng con sâu rượu.

Hắn bắt quá đến hai mươi tuổi, lại rồi bù, bên mép một vòng râu cũng lười sửa chữa, quần áo rách nát, nhìn phảng phất trên thị trường lưu manh vô lại, bên hông bội đao, hành vi phóng túng, xem người không có không thoái nhượng.

"Lấy hai cân rượu, lại thêm một bát Hốt Luân thịt!"

"Vâng!"

Tiểu nhị nhanh tay nhanh mắt dọn trên đất một bình rượu, chọt nâng lên một cái chậu sành, phía trên một cái bát, mở ra sau khi mùi thơm phân tán.

Muốn nói tới Hốt Luân thịt, chính là bản địa một đạo đặc sắc mỹ thực, chỉ lưu tại hương dã phố phường, lại khó mà đến được nơi thanh nhã, bởi vì món ăn này chủ tài chính là —— thịt chó!

Đề cập lai lịch, lại là có chút bất nhã, chính là trộm gà bắt chó đạo tặc truyền lại.

Bọn họ có lúc bắt được một con chó, trong tay không có cái khác tài liệu, liền lấy bình ngói hun nóng, chu vi chôn lên lửa than tro tàn, giấu tại nơi nào đó, qua cái mấy ngày trở lại xem, liền thấy bình ngói bên trong thịt chó liền khớp xương đều nát, trông xen một đoàn, mùi thơm phân tán, có thể hoàn chỉnh nuốt vào, lợi dụng Hốt Luân thịt làm tên.

Sau đó bị đầu bếp học được, lại ở bình ngói bên trong gia nhập các loại gia vị, mỹ vị nâng cao một bước, chính là Thi Đại Hải chí yêu.

Hầu như mỗi lần ngừng một, hẳn thế nào cũng phải ăn thật ngon một bữa Hốt Luân thịt mới bằng lòng bỏ qua.

Lúc này thấy đến thịt bưng lên bàn, trong miệng nhất thời nước miếng phân bố, thềm ăn nhỏ dãi, vội vã múc một muỗng bỏ vào trong miệng, hầu như không cần nhai, nước quả liền pha tạp vào mùi thơm ở đầu lưỡi trên nướng, vị ôn nhuận đến cực điểm, vừa vào miệng liền tan ra, không hai lần liền không thể chờ đợi được nữa nuốt vào trong bụng.

Chỉ là cỡ này cỡ họng nuốt khoái cảm, đều là vô thượng hưởng thụ.

Nếu là ăn xong sau khi, trở lại một hộp rượu lâu năm, tiêu hết trong miệng mùi vị, liền sẽ phát hiện tuy nhạt không dứt, lại có một tầng tư vị, khiến cho người không nhận được tiếp tục ăn nữa thịt uống rượu.

"Hô. . ."

Thi Đại Hải đem thịt ăn xong, vừa tàn nhãn quán một bình rượu xuống, mới thỏa mãn thở dài một hơi, liền khước mắt đều có chút nước mắt.

Người cũng không phải bi thương thời điểm mới sẽ rơi lệ, còn có cười to lúc, khó có thể tự chế, cũng sẽ chảy xuống nước mắt. Lúc này lại là bị mỹ vị kích thích lệ rơi đầy mặt.

Nói thật, rượu này thịt mặc dù ăn ngon, nhưng còn chưa đạt tới thiên hạ tuyệt đỉnh đến vị, nhưng Thi Đại Hải trước ở trên biển phiêu bạt, nhiều năm xuống không được lục, từ lâu trong miệng nhạt nhẽo, cái này liền đại đại thêm điểm.

"Nếu có thể ngày sau mỗi ngày đều uống rượu ăn thịt, nhân sinh liền viên mãn a. . ."

Chưa hết thòm thềm Thi Đại Hải vượt cái bụng, thở dài một tiếng , nhưng đáng tiếc nghĩ đến nhà kế sinh nhai, lại không thể không mạnh mẽ nắm lấy túi tiền.

Tuy rằng Thi gia là Hải Tổng đại tộc, nhưng cũng chia thứ xa gần, dòng chính tự nhiên cơm ngon áo đẹp, hưởng dụng bất tận, cái khác chi nhánh lại bằng bản lãnh của mình.

Thi Đại Hải cái này một nhánh, liền là thuộc về sống đến mức đặc biệt không tốt cái kia một loại.

Nếu không thì, cũng sẽ không đến nay còn chưa cưới vợ, ở thủy quân bên trong cũng chỉ là làm được một cái Tòng cửu phẩm quan võ.

Lúc này án chừng một chút túi tiền, lại đang suy nghĩ thưởng quan tới gần sinh nhật, có lẽ chính mình cũng nên đi luồn cúi một phen? Chỉ là người thủ trưởng này tuy là quan võ, lại hết lần này tới lần khác là cái yêu học đòi văn vẻ, chẳng lẽ muốn mua chút giấy và bút mực đưa đi, hay hoặc là. . . Làm chút gì sách thiếp tranh chữ?

Không biết vì sao, vừa nghĩ tới sách thiếp tranh chữ, Thi Đại Hải ôm ngực, thì có chút thất vọng mất mát cảm giác.

Phảng phất cái gì nguyên bản hẳn là thứ thuộc về chính mình, chính ở rời đi.

"Vị bằng hữu này, có lẽ!"

Chính kinh ngạc, bên tai truyền đến một tiếng.

Thi Đại Hải ngẩng đầu, liền thấy được một cái công tử áo gấm, thoát nhìn bất quá mười bảy mười tám tuổi, đầu đội ngân quan, trên người mặc cẩm bào, bên cạnh còn có mấy cái hung thần ác sát Xuất Vân võ sĩ, làm như hộ vệ, lúc này an vị ở trước mặt mình.

"Xuất Vân quý tộc?"

Hắn kinh ngạc xuống: "Người vừa này là đang gọi ta?"

"Tại hạ Đoàn Ngọc. . . Thấy vị huynh đài này dáng người bất phàm, nghĩ kết giao bằng hữu!" Đoàn Ngọc chỉ cười cười, trực tiếp mệnh tiểu nhị tiến lên: "Trở lại một vò lâu năm, Hốt Luân thịt đến một chậu."

"Vâng Vâng! Gia ngài chờ, tới ngay."

Tiểu nhị ánh mắt sáng lên, tiếp được khen thưởng bạc vụn, bước chân đều nhanh mấy phần.

"Nếu không chê, ta mời người uống rượu ăn thịt!"

"Chuyện này. . . Tự nhiên là không chê." Thi Đại Hải vốn là không có ăn uống no đủ, lúc này thấy đến tới rượu thịt, con mắt thì có chút đăm đăm.

Huống chi, hắn người trong nhà biết chuyện nhà mình, tuy rằng chống cái Thi gia con cháu tên tuổi, nhưng kẻ vô tích sự, cũng không có cái gì người khác tốt ghi nhớ địa phương, đặc biệt Đoàn Ngọc dáng dấp kia, phải là một nước ngoài quý công tử, thì càng đem nghi hoặc bỏ đi hơn nửa, chấp chấp tay, nói tiếng đa tạ, lập tức cầm lấy một cái chân chó, bắt đầu cuồng gặm lên.

"Tại hạ Thi. . . Cái kia Đại Hải, đa tạ công tử mời khách, hôm nào ta mời người uống rượu!"

Thi Đại Hải trong miệng nhồi vào thịt, mơ hồ không rõ nói, cái này ngày khác, tự nhiên là sau này không gặp lại ý tứ.

"Ha ha. . . Nhất định nhất định!"

Đoàn Ngọc lại là ôn hòa chỉ cười cười: "Ta có thuật xem tướng, thấy các hạ mặt lộ vẻ cao chót vót, tương lai tất không phải cái không thành tựu,

đặc tuyến hồ lạc đồng bằng thời khắc đến kết giao một, hai. . ."

Thi Đại Hải đang uống rượu, nghe nói như thế suýt chút nữa văng, đem rượu cốc nhỏ thả xuống: "Người nói chuyện đúng là ngay thẳng. . . Ta, thật có thể thành sự?"

Hắn xem cái này Đoàn Ngọc khí chất thoát tục, không giàu sang thì cũng cao quý, không đến nỗi lừa gạt hắn, trong lòng chính là hơi động.

"Đại bằng một ngày cùng gió nổi lên, bốc thẳng lên chín vạn dặm. . ."
Đoàn Ngọc ngân nga ngâm nga: "Hôm nay thấy gió nổi lên bèo tấm cuối kỳ, ta làm trợ lực. . . Ogata!"

Amano Ogata nhất thời tiến lên, phụng lên một cái túi tiền, mở ra sau khi, bên trong vàng rực rỡ một mảnh.

"Cần cụ lễ mọn, mong rằng bằng hữu nhận lấy!" Đoàn Ngọc cười đem túi tiền đẩy về phía trước.

Thi Đại Hải nhìn túi tiền, ánh mắt chuyển hướng Amano Ogata, lại thấy hắn ôm một cái cuộn tranh, ánh mắt lại di chuyển không ra.

'Xem ra vật này thực sự là cùng hắn hữu duyên!'

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc trong lòng thầm nói.

Từ khi tìm tới cái này Thi Đại Hải tin tức, hắn lập tức mang đám người liên tục đề chạy tới thành Bạch La, thậm chí lén lút lên vào qua Thi Đại Hải gia đình.

Chỉ là thông qua trong bóng tối hỏi thăm, còn có chính mình tra tìm, người này căn bản không thông viết văn, cũng không có thu gom tranh chữ ham muốn.

Lúc này biết sự kiện còn chưa có xảy ra, lại cùng lục soát thành Bạch La tranh chữ phôi.

Có Đoàn Ngọc tự thân xuất mã, từng nhà đi tìm đi, nguyên bản chỉ là lấy ngựa chết làm ngựa sống, không nghĩ thật tìm tới huyền cơ nơi, tiết cái này Thi Đại Hải cơ duyên.

Cho tới phản phệ? Đoàn Ngọc chính là Nguyên Thần Chân Nhân, lại có tránh kiếp bí pháp, lại thêm vào đảo Vân Trung có căn cơ, cũng là một mình gánh chịu.

Lúc này gặp lại cái này Thi Đại Hải, chỉ là nghĩ đầu tư mà thôi.

Tuy rằng người này so với mặt khác hai đại danh tướng có chỗ không bằng, vừa đau thất cái này một cơ duyên, nhưng so với người bình thường không thể nghi ngờ vẫn là muốn thắng được rất nhiều, tương lai không hẳn không thể bộc lộ tài năng.

Bây giờ chôn xuống phục bút, ngày sau tự cần đến chỗ.

Thi Đại Hải lại là có chút ngờ ngờ ngác ngác, trên đùi tay phải dùng sức, rốt cục quay đầu, âm thầm tự trách: 'Ta đây là làm sao? Tại sao lại đối với đồ vật của người khác như vậy lưu ý?'

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Đạp Lãng

Thi Đại Hải chung quy vẫn còn có chút căn cơ người, phục hồi tinh thần lại, nâng chén kính tặng: "Hôm nay đến công tử một lời, vượt qua thiên kim!"

Trong lòng đối với Đoàn Ngọc lại là bỗng nhiên nhiều chút cảm kích.

Đối phương lời ấy không chỉ có lớn hợp trong lòng hân chí hướng, đồng thời có cái này 'Quý nhân xem tướng, giải kim đem tặng' giai thoại, hân thì có lúc này thứ cần thiết nhất —— tiếng tăm!

Đồng dạng thuộc hạ đề bạt ở trong, không có tiếng tăm gì cùng bộc lộ tài năng người, bất kỳ thủ trưởng đều biết nên lựa chọn như thế nào.

Cho tới cái này danh khí mang đến tác dụng phụ, tỷ như đổ kị, chửi bới các chuyện, hân Thi gia da hổ vẫn có thể mượn dùng một chút.

"Thiện!"

Nhìn thấy cái này Thi Đại Hải cuối cùng vẫn là dời ánh mắt, Đoàn Ngọc không khỏi càng thêm tán thưởng mấy phần.

Nếu là người này dám chẳng biết xấu hổ hỏi mình đòi hỏi cuộn tranh, cái kia nội tâm liền thật là xấu, không có thuốc nào cứu được, không chỉ có không thể giúp đỡ, trái lại hân là kịp lúc giết chết!

Lúc này cười to, uống một bát, ở Thi Đại Hải ánh mắt kinh ngạc bên trong, thẳng rời đi.

"Xuất phát, về cảng An Vân!"

Amano Ogata không biết Chủ quân vì sao ngàn dặm xa xôi, liền vì mua bức họa, thấy cá nhân, nhưng trầm mặc, cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành nhiệm vụ.

Từ khi lần kia tai nạn biển sau khi, cái này người thiếu niên cũng là trưởng thành không ít a.

...

Lúc trở về không cần quá mau, Đoàn Ngọc an vị xe ngựa.

Tuy rằng con đường có rung xóc, để tâm tình lại rất tốt, chậm rãi triển khai cuộn tranh.

Tranh này dài bốn thước, rộng một thước nửa, cuộn tranh lấy gỗ vàng chế tác, toả ra một mùi thơm, chất gỗ mặt ngoài còn dẫn theo một tầng bóng loáng vẻ, hiển nhiên thường xuyên trải qua người tay ma sát, chính là một cái đồ cổ.

Mở ra sau khi, liền thấy được bên trên khối sóng mênh mông, miêu tả một bộ trắng sáng mọc lên ở phương đông, biển rộng trong trẻo, Giao nhân ngồi thạch khóc thầm cảnh tượng.

Tuy rằng không có lời tựa kèm ấn, không phải danh gia tác phẩm, nhưng cũng có thể nói độc đáo, trông rất sống động.

Lúc đó vào vừa thấy được tranh này, Đoàn Ngọc liền cảm thấy sáng mắt lên, chờ dùng cái khác thủ pháp trong bóng tối điều tra sau khi, liền biết tìm tới chính chủ.

Hắn đưa tay mơn trớn hình ảnh, chỉ quang mang lưu chuyển, rót vào tranh bên trong.

Hết lần này tới lần khác sau khi, liền vò cuộn tranh một góc, nhẹ nhàng hất lên.

Một tầng tranh giấy bị xốc lên, phía dưới dĩ nhiên hoàn toàn mới, có khác một bộ hải đồ.

Bên trên phù hiệu phức tạp, bù lại qua một phen Đoàn Ngọc nhận thức, là một ít hải lưu, gió mùa tiêu chí, còn có đá ngầm phân bố, bày thú di chuyển quy luật.

Nếu là có điểm cao minh hàng hải sư phụ, lại dựa theo cái này điều mới xuất hiện đường hàng hải chạy, cuối cùng là có thể đến cuối cùng hòn đảo.

"Quả nhiên. . . Đảo Bồng Vũ hải đồ!"

Đoàn Ngọc khoe miệng hơi vênh lên, lại nhìn chăm chú hải đồ bên trên mấy hàng chữ.

Cái này văn tự cùng đại lục, Đông Hải cũng khác nhau, có chút tương tự tượng hình, hết sức phức tạp, đơn giản nhất một chữ đều có ba mươi bảy bút chèo.

Phải biết bình thường văn tự là vì để cho người học tập sử dụng, không ngừng đơn giản hoá mới là khuynh hướng, loại này phức tạp văn tự, quả thực chính là cố ý thiết trí chương ngại, ảnh hưởng người học tập đọc.

Thật giống như cổ đại những kia tế ti vì nắm giữ Thần quyền, cố ý làm ra phức tạp tế tự kiểu chữ như thế!

"Hoặc là. . . Là Dị tộc chi văn? Giao nhân văn tự?"

Đồ chơi này Đoàn Ngọc cũng xem không hiểu, dù sao Đông Hải văn tự đã là nhỏ loại ngôn ngữ, mà Giao nhân văn tự? E sợ Đông Hải tam tông

bên trong đều không có một chút nào ghi chép.

Không nói những khác, một cái có thể phát minh văn tự bộ tộc, tiềm lực đã không thể khinh thường.

"Có lẽ. . . Giao nhân thế lực, còn muốn nằm ngoài dự đoán của ta!"

Đoàn Ngọc xoa xoa hải đồ, chỉ truyền đến nhần nhụi ôn hòa xúc cảm , khiến cho hần biết được trong bức họa kia còn ẩn chứa từng tia từng tia giao tiêu, cái này giao tiêu cũng giống như vậy linh tài, nghe đồn nhẹ như hồng vũ, có thể tịch thủy trùng.

"Như vậy nhìn tới. . . Cái này hải đồ cũng không chỉ là một phân địa đồ đơn giản như vậy, hay là còn có cái khác tác dụng?"

Hần nhất thời có chút suy đoán, nếu không thì, dù cho Giao nhân không bài xích cùng Nhân tộc mậu dịch, nhưng người lái một chiếc thuyền đi đến nó chưa từng có bị người phát hiện quê nhà, cũng rất khó nói sẽ có phản ứng gì.

. . .

Cảng An Vân.

"Khởi bẩm công tử, thuộc hạ đã thành lập thương sạn, mua lương ba ngàn thạch, bất cứ lúc nào có thể vận chuyển đến trên thuyền. . ."

Trần Bình Chi cùng sau lưng Đoàn Ngọc, rập khuôn từng bước bẩm báo.

"Rất tốt, ngoài ra. . . Xem xét ưu tú tạo thuyền sự việc, cũng phải gắng sức tiến hành!"

Đoàn Ngọc thuận miệng nói, không ngạc nhiên chút nào nhìn thấy Trần Bình Chi trên mặt một tia sầu khổ.

Dù sao, cỡ này tạo thuyền sư tuy rằng vẫn là thợ thủ công nhất lưu, địa vị thấp, nhưng sinh hoạt đãi ngộ đều vô cùng hậu đãi, nếu như không phải đầu óc nước vào, cơ bản sẽ không chạy đến một cái trên hòn đảo nhỏ làm một hương chủ bán mạng.

"Ta biết việc này không dễ, nhưng có thể đi đầu kết giao, lấy đồ sau kế. . ." Tuy rằng cái này cảng An Vân bên trong, Đại Dực thậm chí Minh Thôn đều có thể buôn bán, nhưng Đoàn Ngọc cũng không muốn đi tới mọi việc đều cầu tại ở ngoài con đường.

Bực này quân quốc trọng khí, nếu là không thể tự kiềm chế chế tạo, há không phải cầm dao đâm lưỡi?

"Cảng An Vân bên trong, lấy tạo thuyền nghe tên xa gần có ba vị đại sư phạm —— Chu Mặc, Lưu Bằng, Fushiki Masashige, mỗi một vị đều thụ đồ đông đảo, tiểu nhân cho rằng có thể từ bọn họ đồ đệ trên người bắt tay, sẽ dễ dàng một chút. . ."

Trần Bình Chi nói: "Ngoài ra. . . Công tử trước dặn dò ta mua thuyền, đã chuẩn bị xuống! Mời xem. . ."

Hắn chỉ vào bến cảng bên trong bỏ neo một thuyền.

cái này thuyền dài mười trượng, có ba cái cột buồm, thân thuyền bôi lấy đen nhánh, ở mũi tàu còn có một tòa thật to ngư nô.

"Đây chiếc 'Đạp Lãng hào', nguyên bản chính là chuyên nghiệp thuyền bắt cá, mũi tàu có máy bắn nỏ, đặc chế mũi tên, đuôi tên lấy xích sắt liên tiếp, có thể bắt cá voi!"

"Không tồi không tồi. . ."

Đoàn Ngọc đi lên nhìn một chút, không khỏi hết sức hài lòng, đặc biệt cái kia mũi tên, so với trên đất bằng dùng xe bắn tên còn lớn hơn, cố định ở

mũi tàu, tuy rằng chỉ có thể phát một pháo, nhưng mũi tên uy lực tuyệt đối không so đạn pháo nhỏ.

Cái này mũi tên thô đến có thể so với cánh tay trẻ nít, hai bên đều có móc câu, một khi đâm vào trong thịt tuyệt khó rút ra, lại thêm vào phần sau xích sắt, tuyệt đối có thể gắt gao cắn vào cá voi.

"Đại nhân mua này thuyền, chẳng lẽ là vì săn cá voi?"

Trần Bình Chi thấy cái này màn, hơi nghi hoặc một chút lẩm bầm.

Biết điểm nội tình Amano Ogata cùng Musashi Mamoru lại là trầm mặc không nói.

Chủ công muốn bắt giữ, lại đâu chỉ là cá kình đơn giản như vậy?

Bực này chí hướng, dù cho suy nghĩ một chút, cũng phải kích động đến toàn thân run a.

"Bình Chi, người đi chuẩn bị nước trong lương khô, dùng chúng ta khi đến ngồi thuyền áp vận chuyển lương thực ăn trở lại, còn chiếc thuyền này, ta lại là muốn điều khiển nó đi bắt giữ một con cá lớn!"

Đoàn Ngọc đi boong dưới, không khỏi hào hùng vạn trượng.

Lang bạt không biết biển rộng, tiến hành một lần tràn ngập truyền kỳ ý vị mạo hiểm, thành lập hiển hách công huân, uy danh dù cho ở mấy trăm năm sau cũng bị thế nhân kêu gọi, chẳng phải là hầu như mỗi cái nam nhi đáy lòng đều từng có nho nhỏ mộng tưởng?

"Ác. . ."

Lúc này, bến tàu trên một đám đầy mặt xám đen tiêu quỷ đi chân trần chạy tới, nhìn thuyền đánh cá, trên mặt lộ ra thán phục vẻ mặt: "Thật nhiều thuyền, thật là đẹp a. . ."

"Ta quyết định!"

Một cái ăn mặc ma y, đại khái mười một mười hai tuổi tiểu quý nhảy lên tạp hoá chõng, chỉ vào Đạp Lăng hào: "Ta sau đó cũng phải lái một chiếc lớn như vậy, uy phong như vậy thuyền, trở thành Hải Tặc vương!"

Cái thời đại này, cạnh biển chi dân phổ biến đem ra biển làm hải tặc xem thành là một phần tầm thường công tác, thật giống như nông nhàn lúc đi ra ngoài làm công như thế, không chút phật lòng.

Nhưng cái này chí hướng vừa lúc bị đi ngang qua Đoàn Ngọc nghe được, lại là không nhịn được cười: "Tiểu quý. . . Người có biết hay không hải tặc là cũng bị hải quân bắt được treo cổ?"

"Hải tặc sẽ bị treo cổ, nhưng Hải Tặc vương sẽ không!"

Thiếu niên quật cường nghênh lên cầm: "Vương nói tất cả, chính là pháp luật! Ta như là vua, hải tặc cùng hải quân địa vị thì sẽ điên đảo!"

"Khá lắm nói khoác không biết ngượng tiểu tử. . ."

Đoàn Ngọc nụ cười dần dần thu lại: "Người tên là gì?"

"Nghe rõ, tên của ta gọi Vu Phi, tương lai tất nhiên khiến danh tự này truyền bá tứ hải!" Hải đồng lớn tiếng nói.

"Muốn làm Hải Tặc vương? Người trước tiên đem họ sửa lại, đổi họ 'Đường' đi!" Đoàn Ngọc không nói gì rời đi, nhưng trong lòng là suy tư.

Vu Phi?

Danh tự này hơi có chút quen tai, có thể truyền vào hắc kiếp trước chi tai, tất là hào kiệt nhất lưu.

Tiểu tử này, nói không chắc hẳn đúng là có thể ở Đông Hải ba danh tướng sau khi, kiếm ra một điểm thành tựu đây.

'Làm Hải Tặc vương, cùng đối họ 'Đường' có quan hệ gì?'

Chỉ để lại tại chỗ tiểu Vu Phi, một mặt mờ mịt.

Chợt, nhìn thấy sau lưng giận đùng đùng tới người lớn, lại sợ đến tè ra quần, cùng một đám tiểu hỏa bạn chạy trốn chết. . .

. . .

Mấy ngày sau, bến cảng.

"Xuất phát!"

Nương theo Đoàn Ngọc ra lệnh một tiếng, Đạp Lăng hào chậm rãi chạy cách bến cảng, đi tới không biết biển rộng nơi sâu xa.

Liệt nhật treo cao.

Đoàn Ngọc khoanh chân ngồi ở trên boong thuyền, nhắm mắt dưỡng thần.

Ấm áp ôn hoà ánh mặt trời rơi xuống, có loại ấm áp mùi vị.

'Thế nhân cũng không biết cái này mặt trời chân viêm, khắc chế tất cả tinh quỷ đồ vật, càng là Tu hành giả một cái Sinh Tử môn hạm a!'

Cảm thụ trong cơ thể thanh đồng ẩn chậm rãi chuyển hóa thành đồng tinh khiết màu tím, Đoàn Ngọc thầm nói.

Tu sĩ Nguyên Thần Xuất Khiếu, có rất nhiều kiếp số, tại Tâm Ma, địa phủ âm phong sau khi, cái này mặt trời chân viêm, chính là Nguyên Thần Xuất Khiếu cuối cùng một kiếp —— Chân Hỏa kiếp!

Mặt trời lực lượng cỡ nào tràn đầy? Trời nắng chang chang phía dưới, phần lớn tinh quái cũng không dám lơ mãng.

Dù cho là dân gian nghe đồn rằng chuyện ma quái việc, có mấy cái là ở ban ngày ban mặt phát sinh?

Chưa vượt qua Chân Hỏa kiếp Nguyên Thần, vừa tiếp xúc ánh mặt trời, thì sẽ dường như lửa cháy.

Mà độ Chân Hỏa kiếp quá trình rất đơn giản, ở dưới ánh nắng chói chang, Nguyên Thần Xuất Khiếu bất diệt, coi như là thành công.

"Bằng vào ta Đạo ấn tích trữ, có lẽ còn muốn lại qua một năm, mới có thể thử nghiệm độ cái này Chân Hỏa kiếp! Nhưng Yêu Côn chính là đại yêu quái, muốn đối phó cỡ này ma đầu, ít nhất đến điều động Du Thần Ngự Khí Đại chân nhân!"

Tuy rằng Giao nhân nơi đó có tấn công chiếm đóng, nhưng Đoàn Ngọc cũng không dám đem sinh tử tất cả ký thác, vẫn phải là chính mình nắm giữ điểm lá bài tẩy mới tốt.

"Nếu là ta có thể đột phá đến Nguyên Thần ngự kiếm tầng thứ, chiến lực tất có thể tăng vọt! Đến thời điểm cũng có thể nhiều mấy phần tự tin."

Vượt qua Chân Hỏa kiếp sau, Nguyên Thần tiểu thành, có thể nhật du dạ du, lại không còn cố kỵ, đồng thời lực lượng nguyên thần tăng nhiều, có thể khu vật ngự kiếm, ngàn dặm lấy người thủ cấp!

Càng không cần phải nói, hãn công pháp đặc thù, Nguyên Thần tiểu thành thời khắc, kháng tính liền so với bình thường Địa Sát Chân Nhân.

Đến thời điểm lấy thêm ra chuôi này bạch cốt phi kiếm, dù cho Du Thần Ngự Khí Đại chân nhân có lẽ cũng có thể liều mạng.

Tu vị đến đây, thậm chí có thể chân chính khai tông lập phái, làm vì nhất đại tông sư.

Dù cho Đạo môn mười mạch, cũng không dám dễ dàng trêu chọc một cái Du Thần Ngự Khí đại cao thủ.

Mà như tự thân tu vị đến Hô Phong Hoán Vũ cảnh giới, liền có thể hướng về Đạo môn mười mạch cấp bậc khởi xướng xung kích, lập xuống đạo thống!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Câu Xà

Ầm ầm ầm!

Mây đen kéo tới dày đặc, lôi xà múa tung.

Cuồng phong như tụ, sóng lớn như nộ, biển rộng đen kịt một màu, nhấc lên núi giống như cao sóng lớn.

Ở trong này, nhưng có một chiếc thuyền lớn nước chảy bèo trôi.

Không! Lấy biển rộng làm vì so sánh tới nói, nó dài mười trượng thể hình, quả thực cùng điểm đen nhỏ cũng không có gì khác nhau.

"Phía trước đá ngầm, phải cẩn thận!"

Đoàn Ngọc toàn thân ướt đầm, hai chân vững vàng đứng ở trên boong thuyền, diên cuồng hét lên chỉ huy.

"Uống a!"

Cầm lái tay toàn lực chuyển động bánh lái, rất cực hiểm mà lại hiểm cùng một tòa kỳ phong bất ngờ nổi lên đá ngầm gặp thoáng qua.

Nhưng mà, vẫn không có chờ đến trên thuyền người mừng rỡ, lại một cái bọt nước đánh tới.

Đùng!

Thân thuyền chấn động mạnh một cái, mấy cái thủy thủ bị quật bay trên trời cao.

May là bọn họ bên hông còn vững vàng mà cột dây thừng, dù cho bị ghì đến trợn tròn mắt, tốt xấu vẫn là lưu lại một cái mạng, chưa cho quăng tiến vào hải lý.

Nhưng vào lúc này, một cái kẻ xui xẻo cũng không biết là dây thừng không cột chặt, vẫn là dây thừng đứt đoạn mất, nói chung liền như thế một đường kêu thảm thiết, rơi tạt hải lý.

Cái này đã hầu như có thể xác thực bất hạnh, bất kỳ cứu viện đều là không thể.

"Bên trái né tránh!"

Đoàn Ngọc vung múa lấy Quỷ Thiết, sắc mặt không có một chút nào thay đổi, giống như Thái Sơn giống như mặc cho gió táp mưa sa đều nguy nga bất động.

...

Sáng sớm.

Kiên dương phá mây, tung xuống ôn hoà ấm áp hào quang.

"A a!"

Mọi người cùng nhau hướng về ánh mặt trời rộng to, vui mừng sống sót sau tai nạn, thuyền phách sóng cắt sóng, chạy cách cái kia mảnh ác quỷ đá ngầm hải vực.

"Chủ quân. . . Chúng ta rốt cục rời đi cái kia địa phương quỷ quái!"

Amano Ogata ướm nhẹ mà tiến lên, đưa qua một túi rượu.

Võ sĩ tuy rằng không sợ thú hoang ác quỷ, nhưng nhớ lại hôm qua loại kia thiên tai, vẫn là làm hấn lòng vẫn còn sợ hãi.

"Ừm. . ."

Đoàn Ngọc tiếp nhận rượu túi, đột nhiên ép một chút, một luồng tia nước liền từ miệng ấm phun ra, rơi vào trong miệng.

Trên biển nước ngọt chứa đựng không dễ, vì phòng ngừa biến chất, nhiều dùng rượu, đương nhiên, số ghi phổ biến rất thấp, một là sản xuất kỹ thuật không quá quan, hai là đỡ phải uống say hỏng việc.

"Ha ha. . . Sảng khoái! Thực sự là sảng khoái!"

Trải qua một đêm căng thẳng phấn đấu, cái khác thủy thủ đều là uế oải muốn chết, Đoàn Ngọc vẫn như cũ sinh long hoạt hổ, tiến lên tiếp nhận tài công chức vụ, để cho hấn xuống đi nghỉ ngơi.

Chợt lấy ra hải đồ: "Ừm. . . Chúng ta nếu như đã vượt qua mặt sau ác quỷ đá ngầm, cái kia khoảng cách đảo Bồng Vũ cũng sẽ không xa. . ."

Từ khi bảy ngày trước, Đoàn Ngọc chiếc thuyền này liền chạy cách bình thường tuyến hàng hải, bắt đầu tiến vào không biết biển sâu khu vực.

Cũng may có trên tay hải đồ, có thể lẩn tránh qua phần lớn nguy hiểm.

Dù là như vậy, cũng có mấy lần mạo hiểm cực kỳ, suýt chút nữa liền thuyền hủy người vong —— đương nhiên, Đoàn Ngọc không nhất định vong, nhưng phải lưu lạc hoang đảo, không biết khi nào mới có thể trở về đi tới.

Cái này đảo Bồng Vũ nơi, không chỉ có vô cùng bí ẩn, chu vi càng là có rất nhiều hiểm ác hải vực bảo vệ, nếu là không có chính xác chỉ dẫn, hầu

như đều muốn thuyền hủy người vong, là lấy Giao nhân bộ tộc mới có thể ẩn cư đến nay.

"Chủ quân! Người xem. . ."

Amano Ogata nằm đến mép thuyền, kính mắt tròn tròn, hô to gọi nhỏ.

Chỉ thấy lúc này biển rộng thanh thanh, hầu như làm người có thể trực tiếp nhìn thấy đáy biển, từng tầng từng tầng bích lục ánh sáng phản xạ, tại biển trời đụng vào nhau chỗ hóa thành một đạo cầu vồng.

Rất nhiều không biết tên loài cá bơi qua, sắc thái sắc sỡ, mỹ lệ óng ánh.

"Thực sự là. . . Đẹp quá a!"

Đoàn Ngọc vất óc suy nghĩ, dĩ nhiên không cách nào mở miệng hình dung, trong lòng cũng chỉ là như vậy thờ dài.

'Như không phải là bị công pháp này nhân quả, tranh bá dã tâm, còn có kiếp trước mối thù ràng buộc, có lẽ ẩn cư Đông Hải tu đạo, nhàn đến chơi thuyền, thăm dò thế giới phần cuối, cũng là vô cùng thú vị việc!'

Ở đáy lòng, không khỏi dần sinh ra một ý nghĩ.

Đột nhiên, Đoàn Ngọc nháy mắt một cái, một luồng nguy hiểm cảm giác truyền đến, không khỏi liên tiếp lui về phía sau: "Rời đi thuyền một bên, nguy hiểm!"

Ào!

Vừa dứt lời, một vệt bóng đen liền lấy sét đánh không kịp bưng tai tư thế từ đáy biển bơi lại, đuôi cuốn một cái, phá tan mặt nước, bắn lên từng đoá từng đoá bọt nước.

Cái này đuôi mặt ngoài che kín nhãn nhụi lân phiến, màu xanh biếc, có phân nhánh, linh hoạt cực kỳ, chỉ quét một cái, liền đem một cái xui xẻo thủy thủ cuốn vào trong biển.

"Có hải quái!"

"Nhanh lấy cá xiên đến!"

Trên thuyền thủy thủ lập tức kêu to.

"Không kịp!"

Đoàn Ngọc nhanh tay nhanh mắt, hai đạo thanh đồng phù lục nhanh chóng ném vào trong nước.

Ầm ầm!

Ngoài khơi nhô lên, không lâu sau đó xuất hiện lượng lớn bọt khí, pha tạp vào máu.

Một đoàn vân đục trong, mơ hồ có thể thấy được một con như rắn giống như thật dài bóng đen, tựa như chịu đến kinh hãi, chật vật mà chạy.

"Lúc này muốn đi? Hỏi qua ta không?"

Đoàn Ngọc bước nhanh cướp được mũi tàu, hướng về phía nước biển nhãn cò nỏ.

Ầm!

Phảng phất minh pháo giống như, thô to mũi tên thẳng tắp bay vụt, mặt sau còn xuyên thật dài dây đen.

Trên boong thuyền dây đen từng vòng biển mất, đột nhiên căng đến thẳng tắp.

"Trúng rồi!"

Trên thuyền người lập tức phát ra hoan hô, vội vội vĩa vĩa chuyển động bàn kéo thu hồi dây đen, đồng thời thử nghiệm cứu viện cái kia rơi xuống nước kẻ xui xẻo.

"Hắc u! Hắc u!"

Ở một đám thủy thủ chuyển động bàn kéo tiếng kèn nổi lên bên trong, cực lớn rung động truyền đến, phảng phất đáy biển có một cái cự nhân, chính đang tại kéo co giống như lôi kéo, thậm chí phải đem thuyền toàn bộ kéo vào biển sâu.

May là, Đạp Lăng hào dài mười trượng thân tàu cũng không phải nói giỡn, giằng co đến buổi chiều lúc, bên kia lực đạo rốt cục bị làm hao mòn hầu như không còn.

Chợt, một con dài năm trượng quái xà bị bắt đến biển mặt bằng trên.

"Đây là. . . Câu Xà?"

Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, nhận ra được, hẩn xem qua một bản sách cổ trên có ghi chép: ". . . Đông Hải có Câu Xà, dài mấy trượng, đuôi kỳ, ở bên trong nước câu lấy trên thuyền nhân mã ăn. . ."

Đuôi kỳ, chính là đuôi phân nhánh, còn nhiều điều đuôi ý tứ.

Con này Câu Xà, nói trắng ra chính là một cái đuôi phân nhánh hai đuôi lớn hải mãng.

Như vậy một cái tên to xác, nếu không là Đoàn Ngọc một mũi tên bắn trúng nó chỗ yếu, không hẩn liền có thể dễ dàng như vậy bắt giết.

"Nó. . . Chết rồi sao?"

Amano Ogata nhìn Câu Xà lưng trên một cái cực lớn dữ tợn mà trắng bệch vết thương, không khỏi lấm bầm.

Lại thế nào đi nữa nói, trên lưng bị mở ra như thế một cái miệng lớn, lại mang theo một chiếc thuyền du đăng nửa ngày, dù cho là con cá voi cũng đến một chết.

"Jessie đại sư. . ."

Đoàn Ngọc đem Musashi Mamoru gọi tới: "Người xem con rắn này làm cái này Quỷ Thiết tế phẩm, làm sao?"

Musashi Mamoru nguyên bản là Xuất Vân đức đao danh sư , bởi vì Đoàn Ngọc vì hãn báo huyết hải thâm cừu mới xá nhà nương nhờ vào, tu vị võ đạo tông sư, luyện khí Vô Lậu đạo thể, xem như là Đoàn Ngọc thủ hạ tài năng xuất chúng nhất cái kia mấy cái nhân tài một trong, đã đề bạt làm công tào chủ duyệt, trước vẫn ở trên đảo vinh nuôi.

Lần này bị Đoàn Ngọc kéo đi ra, chủ yếu chính là vì yêu đao Quỷ Thiết chữa trị.

"Đây là. . . Tê. . . Câu Xà? !"

Musashi Mamoru cũng là cái biết hàng, nhìn biển mặt bằng trên Câu Xà, con mắt có chút tỏa ánh sáng, chợt gạt đầu: "Này Yêu huyết khí nồng nặc, lại là so với bình thường huyết thực càng cao hơn , nhưng đáng tiếc mất máu quá nhiều. . ."

"Có dù sao cũng hơn không có tốt, mau chóng động thủ!"

Đoàn Ngọc sắc đến một tiếng, rút Quỷ Thiết ra khỏi vỏ.

Musashi Mamoru nhìn Quỷ Thiết phong nhận, vẻ mặt có chút si mê, chợt quay đầu, móc ra một bức trận đồ, miệng lấm bầm, như là đang vì

Quý Thiết nắm chú.

Ong ong!

Nường theo tiếng chú vắn, Đoàn Ngọc bỗng nhiên cảm giác trong tay Quý Thiết dao phảng phất giác tỉnh làm một cái ác quỷ, ở giục hăn thu được càng nhiều huyết nhục.

"Cho ta yên tĩnh! Ta để người ăn, người mới có thể ăn!"

Khóe miệng hăn lộ ra một tia cười gằn, tam chuyển thanh đồng ẩn nổ vang, Ly Vắn hoá hình rít gào, trong khoảnh khắc liền đem chuôi này yêu dao trấn áp.

Lại thế nào đi nữa kiêu căng khó thuần sói, cũng không sánh được chính mình nuôi chó dễ sử dụng.

Quý Thiết nhất thời chấn động, sắc bén hoàn toàn ẩn đi, thậm chí khiến Đoàn Ngọc cảm nhận được một luồng oan ức tâm tình.

"Thực sự là càng ngày càng giống người đây, lẽ nào vật này có thể mở ra linh trí? Không. . . Có Linh tuệ pháp bảo, ta nghe đều chưa từng nghe nói!"

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, đem cái này tạp niệm bỏ xuống, một nhảy ra, Quý Thiết chém dọc.

"Tê tê!"

Đang lúc này, nguyên bản trôi nổi ở ngoài khơi, giống như thi thể Câu Xà bỗng nhiên hơi động, xoay đầu lại, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, tựa hồ nghĩ muốn đem Đoàn Ngọc một hớp nuốt chửng.

"Chủ quân!"

Gần sát phát sinh, Musashi Mamoru cùng Amano Ogata mấy người đều hoàn toàn biến sắc: "Cẩn thận? !"

"Ha! Sớm biết người đang giả chết!"

Thân ở giữa không trung Đoàn Ngọc tung tiếng cười dài, từ trong lồng ngực bay ra một tấm gỗ, dưới chân lơ nhẹ, nguyên bản không cách nào mượn lực thân thể dĩ nhiên một cái xoay chuyển, tránh thoát Câu Xà sắp chết một đòn, lật tới đỉnh đầu, Quỷ Thiết đột nhiên đâm.

Phốc!

Tanh tưởi máu tươi tung toé, lấy Quỷ Thiết sắc bén, trực tiếp đâm thủng vảy rắn, khớp xương, cắm thẳng đến chuôi, đưa nó trên dưới miệng xuyên thấu.

"Tê tê. . ."

Câu Xà liều mạng giãy dụa, đuôi loạn chụp, bắn lên lượng lớn bọt nước.

Nhưng chợt, một loại khô quắt khuynh hướng, liền từ nó đỉnh đầu lan tràn, tiếp theo đến toàn bộ thân rắn.

Sau một nén nhang, loại này sắp chết giãy dụa liền hoàn toàn tiêu tan.

Rầm!

Bọt nước lóe lên, Đoàn Ngọc đi tới trên thuyền, ngấm trong tay Quỷ Thiết.

Lúc này Quỷ Thiết, mặt ngoài dĩ nhiên có từng tia tia huyết văn, phảng phất người mạch máu giống như không ngừng nhúc nhích, thu nạp còn lại máu tươi, cũng truyền ra một luồng ăn no rồi cảm giác.

Rất hiển nhiên, con này Câu Xà huyết khí đại bổ , khiến cho Quý Thiết đều nhất thời tiêu hóa không được.

"Chúc mừng Chủ quân!"

Bên cạnh, Musashi Mamoru nghiêm túc bái xuống: "Huyết tể này con Câu Xà sau khi, Quý Thiết dù cho không có hồi phục như cũ, cũng bù đắp ba phần mười chi tổn!"

"Hừm, người cực khổ rồi!"

Đoàn Ngọc thu đao vào vỏ, chỉ vào phía dưới Câu Xà: "Rắn này tuy chết, trên người không ít đồ vật đều rất hữu dụng, cho ta nằm bắt tới, lột da rút cốt, đêm nay ăn canh rắn!"

"Tuân mệnh!"

Ogata lớn tiếng đáp lại, cái khác thủy thủ cũng là đồn dập hoan hô.

Dù sao thời gian dài như vậy mỗi ngày ăn cá cùng lương khô, trong miệng đã sớm liền nhặt nhẹo đến rồi, thay đổi khẩu vị cũng là không sai.

"Con này Câu Xà thật có thể không bình thường, hầm mà ăn chi, có thể cường cân tráng cốt, dưỡng nhan bảo hộ da, giảm nhiệt giảm đau, nuôi âm bù hư. . . Đối với phong thấp chi chứng càng có hiệu quả!"

Musashi Mamoru gật đầu nói.

Đoàn Ngọc cũng rõ ràng điểm ấy, con rắn này vốn là có thể chữa phong thấp, mà trên biển thuyền viên bị bệnh thấp ăn mòn lâu ngày, then chốt phần lớn có chút vấn đề, con này Câu Xà so với bình thường rắn mạnh hơn mấy trù, tuy rằng bị Quý Thiết ăn trước đầu to, nhưng máu thịt như trước rất có liệu hiệu.

Càng không cần phải nói, da xương gan, đều là yêu thú tài liệu, có thể bán giá cao.

Tuy rằng ra biển rất nguy hiểm, nhưng lợi ích cũng rất lớn, không khách khí nói, bắt được cái này một con Câu Xà, lần này mua thuyền ra biển tiêu hao liền hồi vốn, thậm chí còn có lợi nhuận.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Giao Nhân

"Hô. . . Con rắn này túi mật thực sự đại bố!"

Ngày thứ hai, Đoàn Ngọc đi boong trên, chỉ cảm thấy tai thính mắt tinh, đôi mắt trông về phía xa phía dưới, dĩ nhiên phảng phất liền chim hải âu trên người lông chim hoa văn đều nhìn ra thấy rõ ràng rành rành.

Tuy rằng có hắc Nhân tiên chi thể bổ trợ, nhưng đổi thành người bình thường ăn con rắn này túi mật, đại khái cũng có thể tăng thêm thị lực, biến thành Thần tiễn thủ ánh mắt.

Con này Câu Xà xà đảm đối với hắc chỗ tốt lớn nhất, vẫn là ở tại tu luyện bên trên, có thể tăng thêm tốc độ tu luyện.

"Ồ?"

"Làm sao cảm giác? Thật là thống khoái a. . ."

"Cái này chân cứng so với ngày xưa linh hoạt nhiều."

Lúc này, cái khác thủy thủ cũng dồn dập phát hiện thân trên dị thường.

Những kia bệnh phong thấp, lão thấp khớp loại hình, đều là như trút được gánh nặng, cảm giác thả lỏng không ít, giống như thoát thai hoán cốt , còn Musashi Mamoru cùng Amano Ogata được đến chỗ tốt nơi càng to lớn hơn.

"Mọi người ăn no nê canh rắn, sĩ khí đại chấn a!"

Đoàn Ngọc nhìn thấy này cảnh, không khỏi nở nụ cười: "Còn lo lắng cái gì? Tiếp tục khởi hành!"

...

"Đại nhân, cái kia thịt rắn có tới hai thạch a!"

Amano Ogata đầy mặt tiếc nuối: "Đáng tiếc cái này thịt tuy tốt, chúng ta dù cho mỗi ngày ăn cũng ăn không xong quá nhiều. . . Vạn nhất hư liền quá uổng."

Cái này con dài mười mấy mét Câu Xà, trọng đại khái một tấn rưỡi, cũng chính là khoảng chừng ba trăm cân, đủ ăn được dài một quãng thời gian.

"Cùng lắm thì cho ướp lên. . . Còn có da rắn cốt rắn, đều thu cẩn thận! Cái này đều là bạc a!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, Quỷ Thiết tuy rằng cũng nuốt chừng máu thịt, nhưng tựa hồ chỉ máu huyết tinh hoa, nói cách khác, thịt rắn máu rắn chất lượng biến chênh lệch chút, số lượng đúng là không làm sao biến.

Nếu thịt rắn không ăn lãng phí, vậy thì mở rộng cái bụng, cũng là trên thuyền này thủy thủ một tràng duyên phận.

Là do là trước truy kích Câu Xà, lệch khỏi đường hàng hải, Đoàn Ngọc lại đi tự mình cầm lái, đi tới đảo Bồng Vũ.

Ngày thứ hai, vào buổi trưa.

Chính đang tại trong khoang tĩnh tọa Đoàn Ngọc liền bị một trận huyên náo đánh thức.

"Chủ quân! Chủ quân!"

Amano Ogata vội vội vàng vàng chạy tới: "Giáp. . . Boong tàu. . . Có. . . Có. . ."

"Chuyện gì kinh hãi như vậy tiểu quái?"

Đoàn Ngọc đi tới trên boong thuyền, liền thấy một đám thủy thủ nằm nhòai mép thuyền trên, con người đều muốn trườn đi ra: "Giao. . . Giao nhân!"

"Ồ?"

Hắn bỗng cảm thấy phấn chấn, bước nhanh về phía trước, liền thấy được xanh thẳm trong biển rộng, hai cái lộ ra nửa người thiếu nữ chính đang tại tò mò đánh giá bọn họ.

Các nàng nửa người trên cùng nhân loại không khác, nửa người dưới lại là đuôi cá, ăn mặc do giao tiêu cùng vỏ sò biên chế thành quần áo, chỉ có thể miễn cưỡng che khuất chỗ yếu, lộ ra tảng lớn trắng như tuyết nhẵn nhụi da thịt, nóng nảy đường cong liếc mắt một cái là rõ mồn một, chẳng trách những kia thủy thủ từng cái từng cái sắc hồn trao tặng, nếu không là Đoàn Ngọc trước từng có nghiêm lệnh, không được công kích Giao nhân, trời mới biết bọn họ sẽ làm ra cái gì cử động đến.

"Ngồi trắng ngoan hề trọc cá, cùng nữ bơi hề biển chứ; lưu ti phân hề tương lai xuống; sóng cuộn cuộn hề tới đón, vẫy cá lân hề dâng dư. . ."

Đoàn Ngọc thấy vậy, lại là tâm linh hơi động, nghĩ lên một tay sờ phong đến.

Cái này từ là ý nói, ngồi lên ba ba trắng lớn truy đuổi, cùng cô gái bơi chung đặc ở cạnh biển, mệnh mệnh nước biển chậm rãi hướng về đông chảy xuôi. Cuộn sóng cuộn cuộn mà tới đón tiếp, hộ giá con cá sắp xếp thành hàng ngũ.

Tuy rằng hóa dùng mấy chữ, nhưng tình cảnh này, lại là dị thường chuẩn xác.

"Này. . . ngồi lên rùa trắng lớn ngao du chính là ai? Người còn gặp qua cái khác Giao nhân sao?"

Châu ngọc giống như âm thanh từ trong nước vang lên, một tên trong đó thiếu nữ lớn mặt hỏi.

Nàng có một đầu màu xanh biếc nhu thuận tóc dài, đen lay láy trong ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ.

Giao nhân tuy rằng có chính mình văn tự, nhưng nói vẫn là Đông Hải ngôn ngữ, dù sao trước thuyền cũng có linh tinh gặp phải Giao nhân giao dịch thành công.

"Tại hạ Đoàn Ngọc, xin hỏi hai vị Giao nhân cô nương phương danh?"

Đoàn Ngọc cười hỏi.

"Ta tên Lục Châu, đây là tỷ tỷ ta Tử Châu. . ." Tóc lục thiếu nữ nhiệt tình mà lớn mặt hỏi: "Các người là từ bên ngoài đến sao? Nhưng là tỷ tỷ nói không có Nhân tộc thuyền có thể tới nơi này, đây là chúng ta Giao nhân thánh địa. . . A! Tỷ tỷ người làm gì thế bầm ta?"

Nàng nói đến một nửa, liền tuyết tuyết kêu đau, vô tội nhìn bên cạnh thiếu nữ tóc tím.

Thiếu nữ này tuổi khá lớn, cùng Lục Châu xuân lan thu cúc, liền có thể lấy được thắng lợi, nhưng có một luồng tránh xa người ngàn dặm ý cảnh giác, lúc này lạnh lùng mở miệng: "Không muốn cái gì nói đều cùng ngoại nhân nói. . ."

Lại nhìn Đoàn Ngọc: "Ngoại lai người du hành a, bất luận các người tới từ nơi nào, kính xin nhanh chóng rời đi!"

Đây mới là bộ tộc cuối cùng nơi ở bị tìm tới sau phản ứng bình thường.

Đoàn Ngọc trong bóng tối gật đầu, cảm thấy vị kia Lục Châu cô nương khẳng định là chưa va chạm nhiều, chỉ là hấn làm sao có khả năng bị người dăm ba câu nói đi? Không khỏi lắc đầu liên tục: "Cái này không thể được, chúng ta gặp phải bão táp, suýt chút nữa chìm, cần tìm tới lục địa tiếp tế. . . Huống chi, nơi này còn có Giao nhân, ta đồng ý cùng các người giao dịch, dùng đồ sắt để đổi các người giao tiêu, làm sao?"

Trong biển đồ sắt dễ gỉ sét, hư hao rất nhanh, mà Giao nhân sợ lửa, không thông dã luyện thuật, bởi vậy cùng nhân loại giao dịch, nhu cầu lớn nhất chính là đồ sắt.

"Không được!"

Tử Châu kiên quyết từ chối.

"Đã như vậy, buôn bán không xả thân nghĩa ở, không biết hai vị cô nương có thể hay không lên thuyền, để ta chuẩn bị rượu nhạt ăn sáng, lấy tận chủ thuyền tình nghĩa đây?"

"Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Người này muốn mời chúng ta ăn đồ ăn. Đây, hấn nhất định là người tốt!"

Lục Châu lôi kéo Tử Châu cánh tay, rất là động lòng đáng dấp.

Nhìn nàng đáng vẻ, Đoàn Ngọc lại là âm thầm lờm một cái, biết cũng chỉ có ở cái này các loại hoàn toàn tách biệt với thế gian thế ngoại đào nguyên mới có loại này ngây thơ Giao nhân, bằng không sớm gọi người lừa bán đi.

"Không được!"

Tử Châu mặt như sương lạnh: "Đại trưởng lão đã nói, phàm là muốn dùng rượu quá chén chúng ta đều là người xấu! Đi mau!"

Nàng vẫy đuôi một cái, lôi kéo Lục Châu, nhanh chóng hóa thành hai đạo bóng đen biến mất.

Lưu lại Đoàn Ngọc một mặt vô tội: 'Đệt!'

Bất quá hăn thất thần cũng là sát na, chợt liền khôi phục như cũ: "Non xanh còn đó, nước biếc chảy dài, hai vị cô nương, chúng ta sau này còn gặp lại! Đi!"

"Ồ!"

Cái khác thủy thủ như trước có chút hồn vía lên mây, bị hăn mạnh mẽ đập mấy đá, mới trở lại từng cái công tác cương vị bên trên.

Thuyền lớn chậm rãi chạy, xẹt qua thật dài gợn sóng.

Phần phật!

Ở sau lưng nó, bọt nước lóe lên, Tử Châu cùng Lục Châu hai tỷ muội lại hiện lên đi ra.

"Tỷ tỷ. . . Bọn họ đi phương hướng, thật giống là nhà của chúng ta a!"
Lục Châu nhìn thấy tình cảnh này, lại là kinh ngạc nói.

"Bọn họ làm sao sẽ biết nơi đó "

Tử Châu đầy mặt nghi hoặc: "Chúng ta muốn trước ở ngay trước bọn họ, đi thông báo đại trưởng lão!"

"Ồ!"

Liên quan đến bậc này đại sự, Lục Châu cuối cùng cũng coi như không hồ đồ, ngoan ngoãn gật gù, hai tỷ muội trào vào trong nước, làm tốc có thể so với phi ngư, trong chớp mắt liền vượt quá thuyền, chân chính đi xa.

. . .

"Chủ quân, phía trước phát hiện hòn đảo!"

Ở trong biển phát hiện lâu không gặp lục địa sau khi, cả thuyền người đều rơi vào hoan hô bên trong.

"Tiếp tục tiến lên!"

Đoàn Ngọc đem hải đồ vừa thu lại, cười to nói: "Đảo Bồng Vũ, rốt cục vẫn là bị ta tìm tới!"

Nương theo Đạp Lăng hào không ngừng đi tới, một góc tối càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành một cái nhiệt đới hòn đảo đáng dấp, bãi cát trắng noãn, quả dừa rừng cây đứng, cực lớn rùa biển ở trên bờ cát nằm xuống bất động, phảng phất hóa thạch.

"Không muốn cập bờ, nhiều đảo đi!"

Đoàn Ngọc nhìn ngó bãi cát, truyền đạt mệnh lệnh.

Chợt, ở đi vòng mười mấy hải lý sau khi, Amano Ogata mấy người liền kinh ngạc nhìn thấy một cái đường sông.

Cái này đường sông rộng rãi cực kỳ, đủ để chứa đựng Đạp Lăng hào đi.

"Thả xuống thuyền nhỏ, kiểm tra thuỷ văn, xác thực không gặp nguy hiểm sau tiến vào đường sông. . ."

Đoàn Ngọc nhanh chóng truyền lệnh.

Cũng không lâu lắm, xác thực không có đá ngầm cùng cạm bẫy sau khi, Đạp Lăng hào dọc theo đường sông tiến lên, trước mặt bỗng nhiên một mênh mêng, hiện ra một cái đường kính bốn mươi đến năm mươi hải lý đảo bên trong hồ đến.

Không chỉ có như vậy, ở hồ nước trung tâm, còn có một cái đảo nhỏ, hình thành rồi đảo bên trong có hồ, trong hồ vẫn còn có đảo giữa hồ kỳ quan cảnh tượng.

"Đến, Giao nhân bộ tộc nơi ở —— đảo Bồng Vũ!"

Đoàn Ngọc hưng phấn nắm chặt quyền: "Hồ này bên trong đảo cùng ngoại giới có bảy, tám điều thủy đạo liên kết, trong hồ có đảo, trên đảo có tốt đẹp cảnh, bất luận bên ngoài trong biển làm sao cạo lớn gió bão sóng lớn, nơi đây vẫn cứ vô cùng bình tĩnh, thực sự là một chỗ tốt nhất cảnh tránh gió!"

"Đây chính là. . . Giao nhân nơi ở sao? Nguyên lai Giao nhân là tộc ở. . ." Musashi Mamoru trợn mắt lên, tỉ mỉ mà nhìn từng cảnh tượng ấy.

"Mục tiêu đảo giữa hồ, tiếp tục tiến lên!"

Cái này đảo giữa hồ là cái núi lửa đảo, trên đảo có núi, cao bất quá ba đến năm trăm mét, lại khí tượng cao chót vót, cực kỳ bất phàm.

Mà đợi đến tới gần hòn đảo, đám thủy thủ liền thỉnh thoảng phát ra kêu sợ hãi.

Bởi vì ở thuyền chu vi, không biết khi nào đã vây quanh một vòng Giao nhân, mà lại còn có càng ngày càng nhiều khuynh hướng.

Những thứ này Giao nhân phần lớn trần truồng, chỉ có rất ít vỏ sò dây chuyền làm cái này trang sức phẩm, nữ nhu cực kỳ xinh đẹp, nam lại là hung thần ác sát.

Lúc này trong ánh mắt, phần lớn trần ngập hiếu kỳ.

"Phía trước cảng bỏ neo, thả neo!"

Đoàn Ngọc khoát tay chặn lại: "Ta đi gặp thấy những thứ này Giao nhân, Musashi Mamoru, Amano Ogata, các người lưu thủ trên thuyền, chú ý duy trì kỷ luật, dám sắc đảm bao thiên người, chém tất cả!"

"Vâng! Chỉ là xin hãy cho ta túc vệ Chủ quân!"

Amano Ogata quỳ xuống đất chờ lệnh nói.

"Không cần, một mình ta một kiếm, cái này đảo còn giữ không nổi ta!"

Đoàn Ngọc cười ha ha, sai người thả xuống thuyền nhỏ, đi tới bên bờ.

Một ít Giao nhân cũng dồn dập lên bờ, chỉ thấy huyền quang lóe lên, đuôi cá của bọn họ liền hóa thành lớn chân, khiến cho Đoàn Ngọc chỉ cảm thấy khó mà tin nổi.

Mà hăn dõi mắt trông về phía xa, thậm chí có thể nhìn thấy một mảnh kiến trúc, cùng đại lục, Đông Hải hình chế khác biệt, dùng vỏ sò trên châu trang sức, có một phong vị khác.

"Ngư lân ốc hề long đường, tử bối khuyết hề châu cung, linh hà duy hề thủy trung. . ."

Đoàn Ngọc ngâm khê, nhìn thấy rất nhiều Giao nhân tách ra, trước gặp qua Lục Châu Tử Châu tử muội đỡ một cái lão giao người đi ra, không

khỏi cười nói: "Này không phải là Lục Châu Tử Châu tử muội sao? Thực sự là quả đất tròn a!"

"Đúng đấy đúng đấy. . . Thật là đúng dịp nha, người làm sao liền tìm tới nơi này?" Lục Châu cười tủm tỉm chào hỏi.

Mà Tử Châu lại là sắc mặt như hàn băng: "Ta xem người chính là rắp tâm bất lương, cố ý tới tìm chúng ta, đại trưởng lão!"

Nói thật, Đoàn Ngọc cũng thật là cố ý.

Bằng không, nếu là muốn cặp bờ tiếp tế, trực tiếp phía bên ngoài đảo là được, cần gì dò xét thủy văn, dọc theo đường sông thâm nhập?

Lúc này thấy cái kia đại trưởng lão, không khỏi ngần ra.

Giao nhân tộc đại trưởng lão lại là cái giống cái, thoát nhìn phảng phất một tên chừng ba mươi tuổi mỹ phụ, cái trán có năm mảnh vẩy cá giống như lân phiến, phảng phất hoa mai như thể tỏa ra.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Giao Lưu

"Thiếp thân Băng Vân, xin hỏi người du hành tại sao lại đến đây?"

Băng Vân đại trưởng lão hạ thấp người thi lễ, vô cùng khách khí hỏi.

Nhưng nhìn bên cạnh cầm trong tay mâu gỗ mười mấy cái Giao nhân võ sĩ, liền biết cái này bất quá là tiên lễ hậu binh.

Dù sao cái này đảo Bồng Vũ chính là Giao nhân bộ tộc cuối cùng thế ngoại đào nguyên, nếu là bị người loại phát hiện, hậu quả khó mà lường được.

Ôm ấp loại này lo lắng, vì để ngừa vạn nhất, đem những thứ này ngoại tộc người diệt sạch ở đây, lại là tốt đẹp nhất ứng đối cử động.

"Thực không dám giấu giếm. . ."

Đoàn Ngọc đáp lễ nói: "Tại hạ chính là có ý đến tìm Giao nhân. . . Mà đoạt được con đường, lại là đến từ phần này hải đồ."

Ngay sau đó tay phải giương ra, đem hải đồ phủi xuống.

"Đây là. . . ?"

Băng Vân đại trưởng lão kinh ngạc thốt lên một tiếng, còn bên cạnh Giao nhân nhưng là đầu óc mơ hồ, chỉ có rất ít mấy cái đọc hải đồ trên Giao nhân văn tự, hét lên kinh ngạc: "Biển quyền. . . Ô ô. . ."

Lục Châu mới vừa đọc được một nửa, liền bị Tử Châu che miệng lại, vung múa lấy quả đấm nhỏ kháng nghị.

"Đại trưởng lão nhận ra vật này?"

Đoàn Ngọc tốt không chờ chỗ trống mà đem quyển trục thu hồi, trong lòng lại là hiểu ra, cũng không phải mỗi cái Giao nhân đều nhận ra Giao nhân văn tự, nhưng rất hiển nhiên, cái kia Lục Châu cùng Tử Châu biết, này hai nữ địa vị liền có chút không đơn giản.

"Nguyên lai quý khách nắm giữ vật này, chẳng trách có thể thông qua đảo Bồng Vũ bốn phương bình phong, mời vào thư nội tường đàm luận!"

Băng Vân đại trưởng lão rất nhanh khôi phục yên tĩnh vẻ mặt, vỗ vỗ tay, hai hàng Giao nhân võ sĩ tránh ra con đường.

"Thiện!"

Đoàn Ngọc gật gù, tiến vào Giao nhân phòng ốc.

Tuy rằng bạn nước mà ở, nhưng mặt đất vô cùng khô ráo, lại hiện lên một tầng chiếu cỏi, có thể ngồi trên mặt đất.

Chờ Đoàn Ngọc ngồi xuống sau khi, Tử Châu cùng Lục Châu lại là bưng dùng chuối tây lá cuốn thành cái chén đi vào, bên trong chứa một loại nào đó nước trái cây.

"Đa tạ!"

Đoàn Ngọc hướng về phía Lục Châu nở nụ cười, lập tức thu hoạch bên cạnh Tử Châu một cái liếc mắt.

"Không được vô lễ, Tử Châu Lục Châu, các người lui ra!"

Băng Vân quát lớn một tiếng, cái này hai thiếu nữ liền ở bên cạnh nàng ngồi quỳ chân, mà sau lưng các nàng, nhưng là còn có mấy cái Giao nhân võ sĩ.

Những thứ này Giao nhân võ sĩ nhìn lên đến hung thần ác sát, từng cái từng cái giống như Dạ Xoa, trên người tinh xích, hiện ra tinh trắng bấp thịt rắn chắc, ở chỗ yếu nơi còn có lân phiến nằm dày đặc.

Đoàn Ngọc đặc biệt chú ý tới, nhà này bên trong mấy cái Giao nhân võ sĩ, vũ khí trên tay đều là làm bằng sắt, cùng bên ngoài còn ở dùng mâu gỗ mộc thương đồng bạn không giống.

"Đây là tinh lộ, quý khách có thể uống nhiều mấy chén!" Băng Vân đại trưởng lão cười nói, giơ lên lá cây cuốn cái chén.

"Đa tạ!"

Đoàn Ngọc cái mũi người người, trước tiên nhẹ nhàng nhấp một miếng, chỉ cảm thấy một luồng thơm ngọt mùi vị ở đầu lưỡi nổ tung, theo cuống họng một đường đi xuống, có thấm ruột thấm gan mát mẻ cảm giác.

Đồng thời Nhân tiên chi thể không có một chút nào không khỏe phản ứng, xem ra cũng không phải độc dược, nhất thời từng ngậm từng ngậm uống xong: "Quả nhiên tốt mùi vị."

"Quý khách đến cái này hải đảo, đi tới đảo Bồng Vũ, đến tột cùng là vì sao đây?" Nhìn thấy Đoàn Ngọc liền uống ba chén, Băng Vân Đại trưởng lão mắt trong có chút vẻ kinh dị, mở miệng hỏi.

"Thực không dám giấu giếm, tại hạ cũng là Đông Hải một cái đảo chủ, hôm nay tới đây, chủ yếu là vì mậu dịch, ta trên thuyền liền có một ít đồ sắt có thể giao dịch. . . Ngoài ra, nhưng là vì thu được Giao nhân hữu nghị, dù sao ra biển ở bên ngoài, bão táp hải lưu lúc nào cũng có thể dẫn đến thuyền hủy người vong, nếu có Giao nhân chỉ dẫn, liền có thể đến lớn lợi."

Đoàn Ngọc nói bộ phận lời nói thật, đồng thời nhanh chóng suy tư Thi Đại Hải tao ngộ.

Tu vi của người này bất quá thường thường, chỉ là không biết khi nào đến đảo Bồng Vũ, thực lực làm sao, nhưng nói thế nào đều không có khả năng lắm vượt qua lúc này chính mình.

Mà hẳn lại là thế nào cùng Giao nhân trông lên giao tình, thậm chí đi thảo phạt Yêu Côn đây?

"Người quả nhiên nghĩ nô dịch chúng ta Giao nhân!" Tử Châu đầy mặt vẻ giận dữ.

"Là thuê! Hợp lại thì mới có lợi việc, dù cho các người không đáp ứng, ta cũng sẽ không miễn cưỡng. . ." Đoàn Ngọc nhún nhún vai.

Chuyện như vậy đương nhiên miễn cưỡng không đến, bằng không cùng thanh đao gác ở Phong Thủy sư trên người, buộc cho mình xem mộ tổ có gì khác biệt? Không sợ người khác mặt ngoài cung kính, lén lút bố trí xuống một cái đoạn tử tuyệt tôn đại trận?

Giao nhân nếu là muốn phản kháng, trực tiếp đem đội tàu hướng về bão táp bên trong mang, sau đó hướng về trong biển một trốn, Đoàn Ngọc đều chỉ có thể mắt trợn trắng.

'Bất quá từ cổ nhân chủ dùng người, lấy đao kiếm cưỡng bức đều là hạ hạ chi sách, vậy không bằng lấy dụ dỗ chi!'

Tỷ như những thứ này Giao nhân, chỉ cần có thể mở ra giao dịch con đường, vậy dĩ nhiên sẽ có nhu cầu.

Đến thời điểm lấy rượu ngon, mỹ thực, thậm chí bọn họ yêu thích tất cả đem dụ, có lẽ có kiên định như Tử Châu như vậy, nhưng khẳng định cũng có như vậy mấy cái động lòng, tỷ như Lục Châu.

'Cái này thế nào cũng phải tới nói, chính là bồi dưỡng tiêu phí thói quen, hình thành nhu cầu, tốt đẹp nhất thương phẩm chính là rượu mạnh các loại có thể khiến người nghiện đồ vật, thậm chí còn có thể cân nhắc tinh thần đưa vào, bán chút cuốn sách lại đây. . . Như vậy bất tri bất giác, phân hoá lôi kéo, không ra hai mươi năm, này đảo phải đổi họ.'

Đây là thực dân con buôn một bộ, Đoàn Ngọc đều xem thường vì đó.

Đại trưởng lão Băng Vân trầm ngâm xuống: "Ta Giao nhân luôn luôn không cự cùng Nhân tộc giao dịch, quý khách đồ sắt, chúng ta có thể ăn, lấy giao tiêu cùng minh châu thanh toán. .. Còn thuê, việc này có thể tạm thôi, mặt khác, còn mời khách nhân không muốn đối ngoại tiết lộ chúng ta đảo Bồng Vũ nơi. . ."

"Cái này tự nhiên, dù sao đây là tại hạ độc nhất thương lộ, cũng không có cho người ngoài chia sẻ dự định. . ."

Đoàn Ngọc trên mặt ý cười ngâm ngâm, nhưng trong lòng là đầy nghi ngờ: 'Không đúng. . . Làm sao cái này Giao nhân nhắc tới đều không nhắc tới lên Yêu Côn việc? Thi Đại Hải lúc trước đến cùng là làm thế nào? Không đạo lý a, các nàng kiếp trước đều chán nản đến tùy tiện hướng về một cái ngoại tộc người cầu viện, làm sao có khả năng buông tha ta cái này cường viện?'

Tình huống như thế, thật giống như chơi nhân vật đóng vai trò chơi đi làm liên hoàn nhiệm vụ, kết quả tìm tới NPC, nhân gia lại không tuyên bố nhiệm vụ, kẹt ở nơi đó! Thật là khiến người khó chịu nói không nên lời.

'Sở dĩ gặp phải chuyện như vậy, hoặc là thiếu hụt then chốt đạo cụ, hoặc là đã quên mở ra cái gì nội dung vở kịch. . .'

Đoàn Ngọc nhanh chóng suy tư, lại nhắc tới hải đồ việc: "Cái này đảo Bồng Vũ hải đồ, lại là làm sao lưu truyền đi?"

"Cái này. . . Thiếp thân cũng không biết!"

Băng Vân đại trưởng lão hoàn thành một chuyến làm ăn, lại hơi liếc nhìn Đoàn Ngọc, tựa hồ tâm tình không tệ, đối với Tử Châu nói: "Phân phó, thiết yến khoản đãi chúng ta quý khách!"

"Nhưng là. . ."

Tử Châu gấp gáp nói: "Đại trưởng lão người không phải đã nói, không thể dễ tin Nhân tộc sao? Bọn họ tham lam mà ngông cuồng. . ."

"Chính là bởi vì tham lam, vì lẽ đó ta mới tin tưởng vị này Đoàn chủ thuyền, sẽ không đem chúng ta nơi tiết lộ cho người khác , bởi vì hắn là chúng ta duy nhất giao dịch người!"

Băng Vân không có hạ thấp giọng , khiến cho Đoàn Ngọc nghe được rõ rõ ràng ràng, rồi hướng hắn chỉ cười cười: "Không phải sao?"

"Đúng là như thế!"

Đoàn Ngọc cũng vui vẻ nở nụ cười.

. . .

Buổi tối.

Cạnh biển dâng lên mấy chồng lửa trại.

Giao nhân cùng thuyền viên ngồi ở bên đống lửa, trước mặt dùng thật dài chuỗi tây lá chứa đựng mới mẻ hái hoa quả, còn có thịt nướng, cá nướng loại hình.

Vì để ngừa vạn nhất, cũng là vì mình hình tượng cân nhắc, Đoàn Ngọc để đám thủy thủ trao cứu, để lại một nửa ở trên thuyền, đối với dưới đến

những kia thuyền viên cũng là nghiêm khắc cảnh cáo, nhượng bọn họ không muốn tùy ý mạo phạm Giao nhân.

Đương nhiên, nếu là có cái nào mị lực vô địch, chủ động câu dẫn đến người ta đầu hoài tổng bão, vậy cũng không có cái gì tốt nói.

Kết quả Đoàn Ngọc phát hiện, phía bên mình tiểu tử ở đây đảo giá thị trường lại cũng thực không tồi!

Nguyên bản đám thủy thủ còn có chút gò bó, nhưng chợt liền bị nhiệt tình Giao nhân cô nương lôi kéo đi vừa múa vừa hát, cái kia mày lại mắt đi dáng dấp, thực sự là rất có vài phần củi khô lửa bốc mùi vị.

Hắn nguyên bản hơi nghi hoặc một chút, chợt nhìn những kia ánh mắt phun lửa nam Giao nhân, bỗng nhiên rõ ràng: 'Cái này đều là đồng hành tôn lên a!'

Thông thường mà nói, nguyên thủy trong bộ lạc nam nữ đều so sánh mở ra, mà Giao nhân tộc nam tử sao, dáng vẻ thực sự là có chút không dám khen tặng.

Đừng tưởng rằng những thứ này Giao nhân cô gái không có kiến thức, xem Tử Châu liền biết, các nàng ở trong vẫn có một ít từng đi ra ngoài ngoại giới, cùng nhân loại trao đổi qua, bị ngoại giới thẩm mỹ tiêu chuẩn ảnh hưởng.

Có thể hết lần này tới lần khác ở cái này Giao nhân nghỉ lại nơi, nam tính Giao nhân cũng đã lớn thành cái này vợ va vợ vẫn dáng dấp, bây giờ nhìn thấy Đoàn Ngọc cái này một thuyền thủy thủ, lại rất có vài phần nhìn thấy 'Nhỏ thịt tươi' giống như cảm giác.

'Chỉ là tiếp tục như thế, e sợ muốn có chuyện!'

Đoàn Ngọc bưng nước trái cây, gọi tới Amano Ogata, âm thầm dặn dò vài câu.

Quả nhiên, nam tính vì giống cái mà đấu tranh, là ở nơi nào đều có tiết mục.

Nhìn thấy những kia Giao nhân cô gái hành vi sau khi, mấy cái nam Giao nhân rốt cục không nhịn được, rít gào một tiếng, đứng dậy: "Các người. . . Thả ra!"

"Dựa vào cái gì?"

Những kia thủy thủ rất là không phục, Lão tử bằng tướng mạo ngăm nữu, dựa vào cái gì tặng cho người?

Cái kia mấy cái Dạ Xoa nam cũng là miệng lưỡi bất tiện, nói lý đúng không vững chân, rốt cục rít gào một tiếng, chuẩn bị vận dụng võ lực.

"Chờ một chút!"

Song phương giường cung bạt kiếm thời khắc, Amano Ogata đứng dậy, lớn tiếng nói: "Giao nhân đám người đều là nhiệt tình hiếu khách chủ nhân, chúng ta thân là khách nhân, làm sao có thể ở hoan nghênh yến hội trên cầm lấy vũ khí? Không bằng lấy giác đến làm vui, làm sao?"

Cái gọi là giác đến, chính là xích thủ không quyền đấu vật kích kỷ, không dùng tới binh khí, miễn cho thấy máu.

Dù sao cũng là ở người khác nhà trên địa bàn, vạn nhất có chuyện không tốt bàn giao.

Mà Đoàn Ngọc trước liền trong bóng tối dặn dò Amano Ogata, thật tốt triển lộ một cái chính mình cái này phương võ lực.

Lúc này Ogata liền đứng ở một đồng lửa trại xuống, liếc nhìn những kia nam Giao nhân: "Ai đi tới?"

"Ta. . . Giao nhân dừng sĩ. . . A Cỗ!"

Một tên da thịt ngăm đen Giao nhân đại hán đi tới Ogata trước mặt, giơ hai tay lên: "Tiểu bất điểm. . . Đến!"

Nó thân hình cao lớn, bắp thịt nhô lên, so với Amano Ogata còn cao hơn một cái đầu, lúc này đen nhánh mặt hiện nổi lên ra một tia vẻ khinh bỉ.

"Đến!"

Amano Ogata tiến lên, hai người hai tay giao tiếp, bỗng nhiên phát lực.

Ầm!

Sau một khắc, cái này Giao nhân liền bị quật bay, rơi trên mặt đất.

"Còn có. . . Ai?"

Amano Ogata ngạo nghễ mà đứng, ánh mắt liếc sang, hần tuy rằng tuổi còn trẻ, cũng đã là Ngũ Độc tinh binh, thêm giờ ở thể chất trên, trải qua Đoàn Ngọc kiểm tra, lực lượng vô cùng tiếp cận tông sư!

Mà Giao nhân nam tính? Ha ha. . . Giao nhân xưa nay liền không dùng võ lực tăng trưởng, võ sĩ cũng là bình thường Nhân tộc binh lính trình độ.

'Bởi vì nam Giao nhân đều là tôm chân mềm, thậm chí cũng không có dẹt thành giao tiêu, khóc lệt thành châu năng lực, bởi vậy Giao nhân vẫn còn ở mẫu hệ thị tộc ở trong?'

Đoàn Ngọc nhìn tình cảnh này, lại là như có ngộ ra.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Nghe Trộm

Nhìn thấy trong tộc dũng sĩ bị một người thiếu niên đẩy ngã, Giao nhân nhất thời rơi vào hoàn toàn yên tĩnh.

Một lát sau, mới phục hồi tinh thần lại, nghị luận sôi nổi:

"A Cổ dĩ nhiên bại?"

"Đây cũng là dũng sĩ A Cổ a. . ."

"Nhân tộc. . . Như thế cường?"

Có Giao nhân cô nương nhìn Amano Ogata ánh mắt, đã là tràn ngập ngưỡng mộ cùng hùng hực.

"Khục khục!"

Nhìn thấy tình cảnh này, đại trưởng lão Băng Vân sắc mặt không hề thay đổi, hướng về sau lưng liếc mắt một cái.

Một tên Giao nhân võ sĩ thả xuống làm bằng sắt vũ khí, đi tới giữa tràng: "Ta. . . Lực Mông!"

Hắn so với trước A Cổ muốn lùn, trên người đường nét lại hết sức trôi chảy, tràn ngập một loại tỉ lệ hoàng kim vẻ đẹp.

Mà loại kia sát khí cùng nghiêm túc, lại là khiến Amano Ogata chăm chú lên: "Xin mời!"

"Uống!"

"Ha!"

Hai người hai tay giao tiếp, đến cùng nhau, giống như hai con Mãng Ngưu, trên mặt đất đều bị đào vài cái hố đất.

Vây xem mọi người tất cả đều nín hơi ngưng thần, quan sát giữa tràng quyết đấu.

Lục Châu cảm giác ống tay áo bị kéo kéo, quay đầu, liền nhìn thấy Đoàn Ngọc.

Lúc này Đoàn Ngọc lại là chỉ cười cười, so với cái không nói dấu tay, hướng phía sau rừng dừa một chỉ.

Lục Châu le lưỡi một cái, lén lút liếc mắt bên cạnh Tử Châu tỷ tỷ, lại phát hiện đối phương chính khàn cả giọng làm vì bản tộc dừng sĩ cổ lên, nhất thời mặt mày hớn hờ chạy tới mặt sau.

"Đoàn Ngọc. . . Người liền không sợ hấn thua trận sao? Lực Mông nhưng là đại trưởng lão tự mình tuyển chọn hộ vệ, chúng ta Giao nhân tộc mạnh nhất mấy cái thống lĩnh một trong. . ."

Lục Châu cười hì hì nói.

"Ogata rất mạnh. . ." Đoàn Ngọc không quan tâm chút nào.

Trước tiên không nói nam Giao nhân võ lực làm sao khổ rồi, mà Ogata còn chiếm lớn như vậy tiện nghi, nếu là vẫn chưa thể thắng được đẹp đẽ, vậy này cái thủ hạ thực sự là trắng thu rồi.

Phải biết. . . Giao nhân am hiểu nhất sân bãi, khẳng định là ở hải lý a!

Ở trên bờ theo người chơi đấu vật đến, đã xem như là tự trói một tay, nếu là ở bên trong biển sâu sinh tử tranh đấu, không nói cái này Lực Mông, dù cho là trước cái kia A Cổ cũng có thể tự thân không bị thương chút nào mà đem Ogata đùa chơi chết.

"Người lén lút theo ta đi ra. . . Có sợ hay không?"

Đoàn Ngọc lại là nhân cơ hội lấy ra vài món sát khí, tỷ như ở cảng An Vân chọn mua kẹo điểm tâm, cùng với vài món tinh xảo đồ trang sức đến lừa dối tiểu nữ sinh.

"không sợ không sợ!" Lục Châu ánh mắt sáng lên, không chút khách khí cầm một khối đường bỏ vào trong miệng, híp thành trăng lưỡi liềm cùng thái dương: "Ngược lại là ở nhà ta, người còn có thể đem ta quả hay sao?"

Dừng một chút, biểu hiện có chút cảnh giác: "Người sẽ không phải là thật sự nghĩ bắt cóc ta chứ? Thật giống như đối với Tử Lăng Cơ như vậy?"

Tuy rằng nói như thế, nhưng nàng chăm chú nắm đồ trang sức không tha, con mắt vẫn là nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc trong tay điểm tâm.

"Đương nhiên. . . Không phải!" Đoàn Ngọc dụ dỗ từng bước: "Ta và các người đại trưởng lão đã có ước định, mọi người đều là bạn tốt, bạn tốt giúp lẫn nhau, tặng nhau lễ vật, không phải hăn là sao?"

"Nói tới cũng là!" Lục Châu thở một hơi dài, lại bắt đầu ăn điểm tâm, hai bên khuôn mặt nhỏ nhô lên, thật giống một con ôm hạt dẻ gặm chuột đồng.

Bất quá dù như thế nào, thiếu nữ này cũng chỉ là ngây thơ, cũng không phải là kẻ ngu si.

Đoàn Ngọc không có trực tiếp hỏi hải đồ trên văn tự đánh răn động cỏ, mà là cùng với nàng nói chuyện phiếm lên, dụ dỗ từng bước được đến rất nhiều tin tức.

Sau một lát, tựa như lơ đãng hỏi: "Đúng rồi. . . Tại sao tỷ tỷ của người thật giống rất đáng ghét ta a?"

"Tỷ tỷ chán ghét tất cả Nhân tộc. . . Từ khi Tử Lăng Cơ chuyện phát sinh sau khi, Giao nhân tộc cuối cùng Vương tộc máu liền đoạn tuyệt, không có Vương tộc lãnh đạo, Giao nhân tộc cũng rơi vào nội loạn cùng phân liệt, chỉ có chúng ta cái này một nhánh vẫn còn ở nơi này thủ vững. . ."

Lục Châu tiếng nói dần dần trầm thấp xuống.

"Tử Lăng Cơ? Cuối cùng Vương tộc máu?"

Đoàn Ngọc càng nghe càng quen thuộc, cuối cùng rốt cục nghĩ lên đến: "Cái kia Giao nhân tộc cuối cùng công chúa? Cùng Ngô Hàn vương từng có một đoạn máu chó tình cảm truyền thuyết vai chính! Để phẩm Thương hải dạ minh châu người chế tạo?"

"Đúng vậy đúng vậy. . . Chính là cái kia 'Ngô Hàn', bắt cóc chúng ta cao quý nhất, xinh đẹp nhất công chúa. . ."

Lục Châu nằm lên quả đấm nhỏ, đối với chuyện này tức giận bất bình: "Còn làm hại công chúa bỏ mình. . . Thực sự là tên đại bại hoại."

Lịch sử chân tướng đều là bị chôn dấu ở rất nhiều từ tảo che giấu phía dưới.

Đoàn Ngọc cũng là biết được, lưu chuyển khắp thế gian cái kia duy nhất một viên để phẩm dạ minh châu bên trên, nghe có chút thê mỹ Ngô

Hàn vương cùng Giao nhân công chúa trong lúc đó Dị tộc chi luyện, cuối cùng vẫn là lấy bi kịch phần cuối.

"Là rất hồng rồi. . . Đúng rồi, Lục Châu, người mấy tuổi a? Vì sao ta ở yến hội trên, không có nhìn thấy Giao nhân tộc hài đồng đây?"

"Ta chính là tiểu hài tử a!" Lục Châu chỉ mình mũi, dùng non nốt thanh âm nói: "Dựa theo các người phép tính. . . Ta có chín tuổi rồi!"

"Chín. . . Chín tuổi?"

Đoàn Ngọc suýt nữa doạ một cái ngã sấp, trong đầu một cái âm thanh như lời giống như vang vọng: "Ba năm cất bước. . . Ba năm cất bước. . ."

"Oa nha! ! !"

Đang lúc này, thao trường bên kia truyền đến như lời giống như khiếp sợ cùng hoan hô.

Hóa ra là trải qua một phen khổ chiến sau khi, Ogata rất cục hơn một chút, đem Lực Mông quảng bay ra đi, chính giờ hai tay huyền diệu vũ dũng.

"Người ở đối với Lục Châu muội muội làm cái gì?"

Mà vẫn không có chờ đến Đoàn Ngọc phục hồi tinh thần lại lại tìm hiểu một phen tình báo, Tử Châu liền phát hiện nghiêm phòng tử thủ Lục Châu không thấy bóng dáng một đường tìm đến, hầu như hận không thể nhào lên trước căn Đoàn Ngọc một hớp.

"Ha ha. . . Tử Châu cô nương, người hiểu lầm. . . Hiểu lầm!"

Đoàn Ngọc lúng túng nở nụ cười, hiếm thấy có chút mặt đỏ.

. . .

Buổi tối.

Ánh trăng từ từ rơi xuống, trên mặt biển sóng nước lấp lánh.

Một phần thủy thủ ngủ lại ở trên bờ, Đoàn Ngọc vẫn là theo thói quen trở lại Đạp Lăng hào.

Lúc này, ngay khi trong buồng ngồi khoanh chân, mắt lộ ra vẻ trầm ngâm: "Không có lão nhân, là bởi vì Giao nhân không hiện ra lão. . . Hi vọng những kia lập diễm tâm hoan các tiểu tử không nên trúng màu, hoặc là biết được chân tướng sau khi không muốn lưu lại cái gì bóng ma trong lòng đi. . . Nhưng lại không có tiểu hài tử, cái này liên kỳ quái hơn. Lục Châu lớn như vậy, lại mới chín tuổi? Lẽ nào Giao nhân vừa sinh ra chính là thiếu niên đáng dấp? Trong này nhất định còn có cái gì huyền bí!"

Trong suy tư, Đoàn Ngọc nguyên thần xuất khiếu , hóa thành một đoàn âm phong, thổi hướng về Giao nhân làng xóm.

Những thứ này Giao nhân võ lực hẳn đã đầy đủ đánh giá qua, nhân khẩu không nhiều, thực lực cũng không ra sao.

Không chút khách khí nói, chính là mình cái này một thuyền người, đều có thể cho tất cả thu thập, bắt giữ làm đầy tớ.

Đương nhiên, tiền đề là lấy nơi đây làm vì chiến trường, không thể chuyển đến trong biển.

"Trên thực tế, Giao nhân thiên phú đem so với nhân loại mà nói đã là đến trời ưu ái, bất luận nam nữ ở trong biển đều là tuyệt đối tinh binh, còn có thể báo trước bão táp, sẽ không lạc đường, nữ Giao nhân thậm chí còn có thể bện giao tiêu, khóc lệ thành châu. . . Thế nhưng. . . Thế nhưng. . . Không có như thế tài năng cùng thiên phú, nhưng không có cùng tương xứng võ lực, nhất định chính là cái bi kịch, thật giống như cái kia cuối cùng Giao nhân công chúa như thế!"

'Người yếu nhất định phải dựa vào cường giả, mới có thể ở Đại tranh chi thể bên trong sinh tồn, đã như vậy. . . Vì sao không làm cho các nàng phụ thuộc vào ta?'

Cái này Giao nhân làng xóm phòng ngự, theo Đoàn Ngọc, cùng giấy cũng không có khác biệt gì.

Đứng gác Giao nhân võ sĩ không nhìn thấy Âm thần, mà thôn xóm ở trong, chỉ có rất ít mấy chỗ, có loại pháp thuật lực lượng phòng hộ.

Ngay cả như vậy, loại này phòng hộ cũng không làm sao ra sức, cụ thể mà nói, liền cùng kinh đô Âm Dương Sư cùng tăng lữ đám người bố trí trừ tà bùa chú giống như, có thể xua tan tiểu yêu nhỏ tinh, đối với nguyên thần lại không thể làm gì.

Duy nhất muốn là cầu Đoàn Ngọc phải cẩn thận, chính là hư hao sau cảnh báo tác dụng.

'Nhưng cao thủ chân chính, làm sao có khả năng bị loại này vấn đề nhỏ làm khó?'

Đoàn Ngọc quen cửa quen ngõ đến tới hôm nay nghị sự đại trưởng lão trong phòng, nắm pháp quyết, theo gió lên vào, liền những kia cảnh báo bùa chú đều không làm kinh động.

. . .

"Đại trưởng lão, ta không hiểu, tại sao không đuổi đi bọn họ? Còn muốn cùng những kia đáng ghét nhân loại mật dịch?"

Trong phòng, Tử Châu kịch liệt tiếng nói truyền đến.

"Tử Châu, ngươi không hiểu. . ."

Băng Vân có chút mỗi một trả lời: "Cái kia một nhóm người. . . Rất mạnh! Lực Mông thống lĩnh, người thấy thế nào?"

"Nếu như chỉ là cái kia theo ta đấu sức nhân loại, ở trên đất bằng ta không phải là đối thủ của hã, nhưng ở hải lý, ta khẳng định có thể giết chết hã. . . Nhưng bọn họ vị kia Chủ quân, ta nhìn không thấu, chỉ cảm thấy vô cùng nguy hiểm!"

Lực Mông đứng trọng tâm nói .

"Ta cũng cảm ứng được. . . Cái kia Đoàn Ngọc, hã là Nhân tộc bên trong người tu luyện, Nhân tộc tuy rằng rất bình thường, không có bộ tộc ta thiên phú, nhưng có thể thông qua tu luyện, thu được phi phạm lực lượng."

Băng Vân đại trưởng lão thở dài nói: "Mà cái kia Đoàn Ngọc, đem tới cho ta cảm giác thậm chí dường như Hải Diêm Vương!"

"Tê tê. . . Không thể!"

Trong sân một mảnh hút vào hơi lạnh âm thanh.

Sau một hồi lâu, Tử Châu mới hỏi: "Đại trưởng lão người với hã giao dịch, lẽ nào là vì. . . Năm năm sau khi chuyện này?"

"Không sai!"

Băng Vân đại trưởng lão như chặt đinh chém sắt nói: "Hải Diêm Vương tuy rằng che chở chúng ta, nhưng cũng là ta bộ tộc huyết lệ căn nguyên, nương theo sự mạnh mẽ của nó, cũng càng ngày càng tham lam vô độ, chúng ta nhất định phải thoát khỏi nó bóc lột thậm tệ khống chế, bằng không bộ tộc đều có diệt hết nguy hiểm! Cái kia Đoàn Ngọc, liền là chúng ta có thể mượn lực lượng người , bất quá. . . Còn cần năm năm sâu sắc thêm ràng buộc, hoặc là khảo sát!"

"Thì ra là như vậy. . ."

Trốn ở một bên nghe trộm Đoàn Ngọc, lại là hiểu ra: "Ta đến sớm? Tựa hồ cái này Giao nhân bộ tộc tai nạn, còn có năm năm mới sẽ bạo phát?"

"Ràng buộc? Cùng cấp độ kia người?" Tử Châu quật cường ngẩng đầu lên: "Cho dù trên tay hắc cầm Hải quyền chi kế —— ta Vương tộc cùng Nhân tộc ký kết minh ước, ta cũng không ủng hộ!"

"Vì bộ tộc, hi sinh cái gì đều vô phương, làm cái này ta người thừa kế, người càng phải có cái này giác ngộ. . ." Bằng Vân đại trưởng lão lời nói ý vị sâu xa nói: "Có lẽ có một ngày, ta sẽ đưa người làm cái này lễ vật đưa đến Nhân tộc trong tay, nhưng tất cả những thứ này đều là vì ta tộc tồn tại!"

"Ta lý giải đại trưởng lão người cách làm, nhưng cũng không có nghĩa là ta tán đồng nó!"

Tử Châu nắm chặt nắm đấm, lớn tiếng nói: "Nếu Nhân tộc có thể thông qua tu luyện trở nên mạnh mẽ? Tại sao chúng ta Giao nhân không thể? Nếu người tu luyện rất lợi hại, cái kia ta cũng phải trở thành người tu luyện, sẽ có một ngày tự tay đánh vỡ cái này nguyên rửa!"

. . .

"Đem Hải Diêm Vương so sánh nguyên rửa? Xem ra cái này Giao nhân tộc cùng Yêu Côn liên hệ, so với ta tưởng tượng bên trong còn muốn sâu a!"

Đoàn Ngọc lặng lẽ rời đi, lại dò hỏi mấy chỗ cấm chế nơi, không ngạc nhiên chút nào, tìm tới một cái cung phụng Hải Diêm Vương tế đàn.

Ở một ít thổ trong mắt, nắm giữ dời sông lấp biển lực lượng Yêu Côn, hoàn toàn có thể coi như thần linh sùng bái!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Đế Lưu Tương

Một chỗ có chút tối tăm trong phòng, Đoàn Ngọc nhìn kỹ chu vi.

"Tro bụi tích tụ, đại biểu nơi đây Giao nhân không thường đến, cũng không phải là chân tâm tế tự Yêu Côn, nhưng không có dỡ bỏ, là thân bất do kỷ sao?"

Hắn nhìn ngó tế đàn, đặc biệt phía trên mấy cái năm giữ không phải siêu phạm lực lượng phù hiệu, có chút chần chờ.

Trận pháp này ở đây, vừa có thể để cho Giao nhân tộc ở bị tập kích lúc hướng về Yêu Côn cầu viện, cũng có thể coi như một cái giám thị! Hay hoặc là chủ nô cho nô lệ đánh tới một cái nào đó dấu ấn?

Mạo muội động trận pháp này, thật sự rất có thể kinh động Yêu Côn!

Bởi vậy Đoàn Ngọc chậm rãi lùi về sau, đi tới dã ngoại, nhìn trắng sáng: "Hết thủy đều rất rõ ràng, cái này Giao nhân bộ lạc tựa hồ vẫn bị Yêu Côn che chở, nhưng cùng lúc cũng ở tàn nhẫn mà nghiền ép, thậm chí đến không chịu nổi gánh nặng mức độ. . . Đặc biệt năm năm sau khi một cái cửa ải lớn, thậm chí khiến Giao nhân tộc có diệt sạch nguy hiểm, bởi vậy Giao nhân tộc mới có tìm kiếm ngoại viện ý niệm? Mà ở một đời trước bên trong, cầm Hải quyền chi khế Thi Đại Hải, liền thành chúng nó lựa chọn tốt nhất cùng nhánh cỏ cứu mạng?"

Giao nhân tộc đối với nhân loại còn là phi thường không tín nhiệm. Bởi vậy Đoàn Ngọc phồng chùng trên tay mình hải đồ, còn có cái kia một

đoạn lấy Giao nhân văn tự ghi chép cùng Nhân tộc kết minh chi công văn khế ước, có chứng minh tác dụng.

Chỉ có cầm trong tay này công văn người, mới có thể miễn cưỡng mở ra Giao nhân danh vọng, đem độ thân thiện xoay lên đi.

"Thế nhưng. . . Giao nhân tộc trên người đến cùng có cái gì, có thể làm cho một cái đại yêu quái như vậy thêm nhỏ dãi đây?"

Đoàn Ngọc chăm chú suy nghĩ, không thu hoạch được gì.

Dù sau hăn kiếp trước đều chưa có tới Đông Hải, chỉ là dựa vào một ít nghe đồn, có thể một đường đi tới nơi này bên trong, đã là thực lực thêm vào một chút may mắn.

"Hơn nữa. . . Toàn bộ thôn làng đều tìm khắp cả, cũng không có phát hiện một cái Giao nhân hài đồng, giả thiết Lục Châu lời nói là thật sự, vậy chúng nó sinh dục nơi ở nơi nào?"

Đoàn Ngọc hạ quyết tâm, thân hóa âm phong, ở toàn đảo bắt đầu bao trùm thức thăm trải nền tìm tòi.

Hăn luôn cảm thấy, hai cái trong lúc đó, hăn là có một ít liên quan.

Cái này đảo giữa hồ diện tích không lớn, lấy Nguyên Thần dạ du ngàn dặm năng lực, dù cho tinh tế tìm tòi, cũng là chưa tới một canh giờ liền bài tra xét một lần, kết quả không thu hoạch được gì.

"Chuyện gì xảy ra? Để sót nơi nào sao? Không thể, ta liền lòng đất đều cố ý điều tra, không có tầng hầm loại hình. . . Lòng đất. . . Lòng đất. . . Chờ một chút, ta thật ngu!"

Đoàn Ngọc tỉnh táo lại, suyết chút nữa cho mình một bạt tai: "Bọn họ là Giao nhân, ai quy định Giao nhân muốn ở trên đất bằng sinh sản? Biển

dưới!"

Một niệm đến đây, hắc Nguyên Thần trong nháy mắt đi tới đảo một bên, lặn xuống nước mà đi.

Không tới nửa canh giờ, thì có phát hiện, ở đảo đáy nơi nào đó, dĩ nhiên có một con đường.

Lối đi này ở vào dưới nước, có dài mấy dặm, có thể nói người bình thường trừ phi biến thành một con cá, bằng không khẳng định ở nửa đường phải chết đuối.

Cũng may Đoàn Ngọc chính là nguyên thần trạng thái, xuất hành không ngại, đi tới cuối lối đi.

Lọt vào trong tầm mắt, chính là một cái cực lớn động đá, đỉnh có một mảnh thủy tinh, để lộ ra phía trên sáng ngời nước biển cùng bầy cá, còn có từng tia từng tia ánh trắng xuyên thấu qua thủy tinh mà xuống.

"Cái này thủy tinh khung đỉnh, nếu không là thiên nhiên hình thành, mà là nhân lực xây, phải hao phí bao nhiêu công phu a. . . Nơi này, chính là đáy hồ phía dưới, vì sao phải cố ý mở cái khung cửa sổ?"

Đoàn Ngọc lại nhìn chu vi, phát hiện nơi đây quả nhiên phòng giữ nghiêm ngặt.

Cầm bằng sắt vũ khí Giao nhân võ sĩ, dù cho Băng Vân Đại tể ti sau lưng cũng chỉ theo bốn cái, nhưng nơi này lại có tới mười lăm!

Không chỉ có như vậy, còn có một chút bụng phệ nữ Giao nhân.

"Đây mới là Giao nhân bộ tộc sinh sản địa!"

Thấy cảnh này, Đoàn Ngọc rất là khẳng định.

Mà chợt, hần tiến lên vài bước, liền nhìn thấy một mảnh 'Cái ao' !

Cái này động đá trong, vốn là cũng tràn ngập nước biển, nhưng ở trước mặt hần, lại là còn có một mảnh cái ao!

Từng tầng từng tầng mô y bao trùm, hiện ra xuống trong ao óng ánh long lanh, lại pha tạp vào từng tia từng tia chất lỏng màu vàng.

Ở cái này cái ao bên trong, còn có từng viên từng viên trứng khổng lồ, nửa trong suốt, số ít quả dưa hấu lớn như vậy, xuyên thấu qua thai mô, có thể nhìn thấy một cái trong đó trần truồng Giao nhân hài đồng, thân người đuôi cá, hai mắt nhắm nghiền, ôm đầu gối mà ngủ.

Mà còn có một chút lớn trứng, đã có một cái thành niên Giao nhân cao như vậy, một cái trong đó cái mười ba mười bốn tuổi đáng dấp Giao nhân hài đồng vẫn cứ đang ngủ say.

'Nguyên lai Giao nhân không phải thai sinh, mà là đẻ trứng!'

Nhìn thấy tình cảnh này Đoàn Ngọc không khỏi lẩm bẫm, cảm thán Tạo Vật chủ thần kỳ cùng vĩ đại.

Mà Giao nhân phát dục kỳ thực sự rất dài, khả năng muốn đến mười bốn, mười lăm tuổi, mới có thể phá trứng mà ra.

"Nhưng cái này thai nghén trong ao chất lỏng màu vàng óng, thực sự nhìn nhìn rất quen mắt a. . . Giống như ngọc lộ quỳnh tương, bên trong có từng tia từng tia kim tuyến. . ."

Đoàn Ngọc chăm chú suy nghĩ, bỗng nhiên một tia chớp xẹt qua đầu óc: "Cái này hần là. . . Đế Lưu Tương? Giao nhân trứng dịch là Đế Lưu Tương? Chuyện cười mở quá độ chứ?"

Cái này Đế Lưu Tương ở nghe đồn rằng chính là vô thượng trân phẩm, bình thường thú hoang chiếm được có thể mở ra Linh tuệ, thành yêu thành tinh xác suất tăng cường mấy lần.

Mà yêu quái yêu tinh ăn, nhưng là đạo hạnh tăng nhiều.

—— 'Ánh trăng bên trong có Đế Lưu Tương, hình dạng như quỳnh tương ngọc lộ, vạn đạo sợi vàng, đầy rẫy quán xuyên bông xuống. Hồ ly quỷ mị ăn năng lực hiện ra thần thông. Lấy lưu tương có tính, có thể bù mệnh. Hồ ly quỷ mị bản tự có mệnh, do đó ăn lớn lao hữu ích vậy!'

Đoàn Ngọc cũng chỉ là ở nào đó bản sách cổ trên từng thấy loại này miêu tả, chân chính Đế Lưu Tương lại là liền thấy đều chưa từng thấy.

Nhưng lúc này, nhìn cực lớn thủy tinh khung đỉnh, còn có cái kia phản chiếu ánh trăng, lại là như có ngộ ra: "Như cái này trứng dịch thực sự là Đế Lưu Tương, cũng khó trách Yêu Côn như vậy quý trọng, càng chẳng trách hơn Giao nhân tộc dù cho được Yêu Côn che chở, cũng phải theo chân nó liều mạng!"

Cái này Đế Lưu Tương chính là Giao nhân trưởng thành tất yếu dinh dưỡng, đều cho Yêu Côn ăn, vậy này chút trứng phải chết chắc!

Đế Lưu Tương đối với yêu quái chỗ tốt nơi không cần nhiều lời, Đoàn Ngọc phỏng chừng con kia Yêu Côn chính là do này mới che chở cái này một nhánh Giao nhân, đưa chúng nó xem là ong mật xuân tằm hàng ngũ, mỗi một quãng thời gian liền đến đây 'Bồi bổ'.

Nhưng đối với Giao nhân mà nói, Yêu Côn mỗi một lần bồi bổ, ăn đều là chúng nó đời sau a!

Cái này liền không trách Giao nhân tộc chiếm cứ cái này thế ngoại đào nguyên, nhân khẩu lại từ đầu đến cuối không có làm sao phát sinh, trứng vào Yêu Côn như thế cái bụng bự hán, không diệt tộc cũng đã rất may mắn.

"Ánh trăng. . . Tinh hoa. . . Đế Lưu Tương? Ta đã hiểu!"

Đoàn Ngọc lại hơi liếc nhìn cảnh vật chung quanh, bỗng nhiên hiểu ra: "Giao nhân trứng ấp, không thể rời bỏ hải dương hoàn cảnh, còn có ánh trăng. . . Chúng nó trứng có thể thu nạp ánh trăng, chuyển hóa thành Đế Lưu Tương nước, thoải mái thai nhi. . . Chẳng trách Giao nhân bộ tộc như vậy được trời cao chiếu cố!"

Vừa sinh ra thì có thiên phú thần thông, còn có thể lưỡng cư trên cạn và dưới nước, chẳng phải là đem bình thường Nhân tộc vứt ra thật xa?

Cái này đã không phải thua ở đường xuất phát, mà là ở không sinh ra thời điểm liền thua.

. . .

Sắc trời vừa rõ ràng.

Đoàn Ngọc đi tới trên boong thuyền, thả tiếng cười dài.

Giao nhân tộc ở trong mắt hắc đã không có chút nào bí mật , khiến cho hắc vô cùng có lòng tin thu phục này tộc để bản thân sử dụng.

Ngay sau đó lần thứ hai cầu kiến Băng Vân đại trưởng lão, bình lùi những người khác sau khi, đem nghe thấy nói thẳng ra: "Không nghĩ tới quý tộc trứng dịch, dĩ nhiên chính là Đế Lưu Tương, bởi vậy dẫn tới Yêu Côn mơ ước!"

Loảng xoảng!

Lời kia vừa thốt ra, không khác nào trực tiếp ở Băng Vân bên tai đánh liên tục mấy cái sấm nổ, đem vị này Giao nhân tộc đại trưởng lão sợ đến suýt chút nữa ngưỡng sau ngã ra.

"Người. . . Người làm sao mà biết?"

Băng Vân đại trưởng lão chỉ vào Đoàn Ngọc, tiếng nói run.

"Ha ha. . . Xem ra đại trưởng lão đối với ngoại giới Tu hành giả nhận thức vẫn là không sâu a!" Đoàn Ngọc cười to, tiện tay rút ra Quỷ Thiết, cắm trên mặt đất: "Ta nguyện vì Giao nhân tộc trừ Yêu Côn, không biết đại trưởng lão ý như thế nào?"

"Vì ta tộc. . . trừ Yêu Côn?"

Băng Vân nhìn chăm chăm Quỷ Thiết chi nhận, cảm nhận được bên trên truyền đến sát khí, cảm xúc một thoáng phập phồng bất định: "Nếu có thể như vậy, người chính là ta bộ tộc đại ân nhân, ta Giao nhân tộc nguyện phụng các hạ làm chủ!"

"Được! Sáng khoái!"

Trên thực tế, nắm giữ bí mật này, còn có cái kia ấp trù nơi sau, Đoàn Ngọc cũng đã nắm giữ cái này Giao nhân bộ tộc mạch máu, có thể tùy ý bắt bí.

Nhưng khó đến cái này Băng Vân đại trưởng lão chủ động thần phục, lại là bớt đi hẳn không ít chuyện.

"Tử Châu, Lực Mông, đi vào!"

Băng Vân đại trưởng lão lúc này quyết đoán, đem hai người này gọi đi vào, thông báo chính mình quyết định: "Đoạn Ân chủ muốn vì ta tộc diệt trừ con kia Yêu Côn, các người liền theo Ân chủ, cung cấp ra roi!"

"Tuân mệnh!" Lực Mông đồng ý, lại hướng về Đoàn Ngọc hành lễ.

Tử Châu lại là lập tức biến sắc: "Vì sao phải như vậy?"

"Ân chủ chính là đại tu hành giả, chẳng lẽ còn oan ức người hay sao?" Băng Vân đại trưởng lão cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc, Tử Châu

về mặt mấy biển, môi nở nở, cuối cùng vẫn là không có lại mở miệng.

Băng Vân lúc này mới thoả mãn quay đầu lại, đối với Đoàn Ngọc nói: "Lực Mông chính là bốn tộc võ sĩ thống lĩnh, Tử Châu chính là truyền nhân của ta, tất có thể làm Ân chủ thoả mãn, năm năm sau khi. . ."

"Chờ một chút, vì sao phải có năm năm ước hẹn?"

Đoàn Ngọc vung tay lên, có chút không rõ.

"Ân chủ có chỗ không biết. . . Con kia Yêu Côn từ khi bức bách chúng ta thần phục sau khi, mỗi mười năm thì sẽ tới đây nơi thuế một lần da, đồng thời dùng để uống lượng lớn Đế Lưu Tương, nhanh chóng vượt qua suy yếu kỳ, đạo hạnh tiến nhanh. . ."

Băng Vân đại trưởng lão giọng căm hận nói: "Khi lột da lúc, chính là suy yếu nhất thời điểm, dù cho người bình thường cũng có khả năng đem đâm!"

"Thì ra là như vậy!" Đoàn Ngọc gật đầu: "Cái kia vì sao các người không thừa dịp nó lột da lúc, chủ động xuất kích?"

"Này lại là do vì nó bức bách chúng ta thần phục sau khi, lại lấy yêu pháp ràng buộc, chúng ta Giao nhân một khi tới gần yêu thân, thì sẽ tứ chi như nhũn ra, không kèm chế được. . ." Băng Vân đại trưởng lão cười khổ một tiếng: "Nếu không phải như vậy, dù cho liều mạng cái mạng này, thiếp thân cũng phải cùng kẻ này song song cùng chết! Mà căn cứ bộ tộc ta quan sát, này yêu mỗi một lần lột da, thực lực thì sẽ nâng cao một bước, cần Đế Lưu Tương cũng là càng nhiều, lần trước liền để bộ tộc ta nguyên khí đại thương, lần này e sợ sẽ trực tiếp làm ta tộc tộc diệt! Dù sao này yêu nếu là không được bổ dưỡng, nổi điên lên phía dưới, sẽ trực tiếp nuốt chửng ta tộc nhân."

"Rõ ràng, nhưng năm năm quá lâu, ta chỉ tranh sớm chiều!"

Đoàn Ngọc cười lắc lắc đầu , khiến cho Băng Vân cùng Tử Châu biến sắc.

Hắn nhìn một chút hai nàng này, cười nói: "Không khẩu răng trắng muốn các người thần phục, vậy ta thành cái gì? Không bằng như vậy, trong vòng năm năm, ta tất chém giết này Yêu Côn, đồng thời không liên lụy các người Giao nhân bộ tộc."

"Ân chủ tuyệt đối không thể a, con kia Yêu Côn hung tàn thành tính, yêu lực cường đại. . ."

Băng Vân đại trưởng lão sắc mặt đột biến.

Mà Tử Châu càng là xem thường cười gằn: "Đánh chết đỉnh cao thời kỳ Yêu Côn, chỉ bằng người?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Chân Hỏa

"Chủ quân, phía trước có ám tuyến, còn có đá ngầm!"

Đạp Lãng hào phách sóng cắt sóng, thu hoạch lớn giao tiêu cùng trên châu tiến lên.

Trong biển, Lực Mông cùng Tử Châu ở trước dẫn đường, đặc biệt Tử Châu, vẫn chờ ở hải lý, đánh chết cũng không muốn lên Đoàn Ngọc thuyền nghỉ ngơi một chút.

Không thể không nói, có Giao nhân hoa tiêu, quả thực liền cùng mở hack như thế, dù cho là đảo Bồng Vũ bốn phía hiểm ác hải vực, cũng là lông tóc không tổn hao gì vượt qua, cùng lúc đi vào khổ cực hoàn toàn không thể giống nhau.

"Rất tốt. . . Tiếp đó, chính là đi tìm đến Yêu Côn tung tích!"

Đoàn Ngọc cười to.

Nếu nói khoác đi xuống, đáp ứng muốn ở trong vòng năm năm làm vì Giao nhân tộc trừ này họa lớn, hẳn như thế nào sẽ tư lợi mà bội ước?

Tuy rằng Băng Vân đại trưởng lão rất nhớ đẩy tiêu thụ nàng cái kia năm năm sau trở lại phương án, đồng thời xác thực vô cùng đơn giản dễ dàng, nhưng Đoàn Ngọc làm sao chờ đến năm năm?

Có Yêu Côn hạn chế, đối với Xuất Vân mật dịch liền vẫn tồn tại bình cảnh, mà năm năm sau khi, Xuất Vân nội chiến e sợ đều muốn đánh xong.

—— cho dù Xuất Vân nội chiến còn không đánh xong, nhưng đảo Vân Trung là khẳng định phát triển không đứng lên.

Mà ở đại lục bên trên, lúc này đã tới gần Khánh Lịch hai mươi năm, Bắc Yển nhiều nhất lại qua ba năm, liền có thể hoàn toàn chiếm đoạt Ô Duyên bộ, Đại tranh chi thế sắp xảy ra, làm sao có thể cho phép chính mình lãng phí?

Như trên tay không có một nhánh đủ thực lực, làm sao vào lúc này nhúng tay đại lục, thành lập trên đất Đạo quốc?

Là lấy, nhất định phải mau chóng giải quyết Yêu Côn, đại quy mô kiến thiết đảo Vân Trung!

Tử Châu nhìn cười to Đoàn Ngọc, mặt lộ vẻ vẻ khinh thường, tâm tình nhưng có chút phức tạp.

—— này Nhân tộc, cùng nghe đồn rằng những kia nhân loại nhát gan có rất lớn không giống a, đồng thời, xác thực là một cái hết sức lợi hại đại tu hành giả, có lẽ thật sự có như vậy một hai phân đánh chết Yêu Côn khả năng?

Chợt, nàng liền lắc đầu một cái, đem cái này buồn cười ý nghĩ vẩy đi ra: "Ta mới là Giao nhân tộc tương lai đại trưởng lão, cũng là dẫn dắt bọn họ đi về phía huy hoàng con đường người! Không phải là tu hành sao? Ta cũng phải trở thành Tu hành giả!"

Đáng tiếc, chân chính phi phạm người tương đối Nhân tộc khổng lồ số lượng mà nói, vẫn là hiếm như lá mùa thu.

Nàng nếu là muốn học tập pháp thuật loại hình, tốt đẹp nhất đường tắt, chỉ có thông qua Đoàn Ngọc.

...

Có Giao nhân hoa tiêu, Đoàn Ngọc cũng cuối cùng tại tỉnh không ít tâm tư, mỗi ngày cũng không cần lo lắng đề phòng.

Lúc này ở trên boong thuyền ngồi khoanh chân, tắm nắng, tâm thần chìm vào biển ý thức.

Chỉ thấy tam chuyển thanh đồng ẩn chu vi, chẳng biết lúc nào nhiều một tầng dày đặc khí vận, chen lẫn hơi nước, mang theo từng tia tia huyền bí mùi vị.

Ly Vẫn đối với chuyện này rất là hưng phấn, tựa hồ nó cùng cái này khí vận đặc biệt phù hợp, liên tiếp cá voi hút nước giống như rút lấy , khiến cho thanh đồng ẩn không ngừng hưởng về đồng tím về chuyển hóa.

"Đây là. . . Giao nhân quy thuận sau khi mang đến khí vận, hoặc là nói. . . Tộc vận? !"

Đoàn Ngọc thấy tình cảnh này, vẻ mặt không khỏi có chút phức tạp: "Thực sự là khó có thể tưởng tượng. .. Bất quá chỉ là một cái làng xóm, vì sao mang đến khí vận như vậy dày đặc? Lẽ nào bởi vì là Dị tộc quan hệ?"

Giao nhân là Dị tộc, nếu theo tộc loại phân chia, hoặc có thể cùng nhân loại đứng ngang hàng, được đến Giao nhân bộ tộc cống hiến cho, đối với vùng thế giới này mà nói, chính là nắm giữ một cái trí tuệ bộ tộc vận mệnh?

Hoặc là nói, đem đạo quyền chuôi, gieo rắc đến một cái có tiềm lực cùng Nhân tộc tranh bá tộc quần trong?

Dù sao chân chính bàn về đến, Giao nhân cá thể tổ chất, đặc biệt Thủy hành thiên phú bên trên, muốn vượt xa bình thường Nhân tộc.

"Nói tóm lại, thông qua lần này mạo hiểm, ta ngược lại thật ra tích góp đủ rồi bứt lên trước Chân Hỏa kiếp quân lương a. . . Không cần lại đi làm

trộm uống Đế Lưu Tương rơi tiết tháo việc."

Giao nhân tộc Đế Lưu Tương có lấy tính bù mệnh thần hiệu, liền Đoàn Ngọc cũng có chút thềm nhỏ dãi.

Đương nhiên, thủ đoạn hẳn sẽ không cùng con kia Yêu Côn như thế thô ráp, có chính là không tổn thương trứng mô mà thiếu thiếu lấy một ít Đế Lưu Tương phương pháp, thậm chí có thể làm được thần không biết quỷ không hay, nhiều nhất để mấy cái Giao nhân tiểu quỷ ngày sau phát dục bất lương mà thôi. . . Nhưng dù như thế nào, từ cái này khí vận đến xem, Giao nhân bộ tộc chính là chân tâm dựa vào, chính mình đối với thuộc hạ làm như thế, cùng Yêu Côn có gì khác biệt? Trong lòng chung quy có chút băn khoăn.

Lại nói, chính mình tu vị đã đột phá, có thể thử nghiệm độ kiếp.

Nếu như có thể vượt qua Chân Hỏa kiếp, Nguyên Thần tiểu thành , bởi vì công pháp tính đặc thù, hầu như có thể cùng Du Thần Ngự Khí đại cao thủ so với, khiêu chiến Yêu Côn điểm mấu chốt cũng đạt đến.

Là lấy, Đoàn Ngọc cuối cùng cũng coi như không có làm ra cái gì đột phá hạn cuối việc.

"Đạo gia tu hành, chia làm Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Nguyên Thần Xuất Khiếu, Du Thần Ngự Khí, Hô Phong Hoán Vũ, Lôi Kiếp Bất Diệt, Thuần Dương Bất Hủ bảy cái đại cảnh giới, vừa vặn cùng nhất chuyển Mộc Ấn, nhị chuyển Thạch Ấn, tam chuyển Đồng Ấn, tứ chuyển Ngân Ấn, ngũ chuyển Kim Ấn, còn có sáu, bảy chuyển từng cái đối ứng. . . Trong đó Ngũ Khí Triều Nguyên có thể chia làm ngưng Ngũ Khí, Triều Nguyên thần, Vô Lộ đạo thể ba cái cảnh giới nhỏ, Nguyên Thần Xuất Khiếu lại có ba kiếp, là vì tâm ma, âm phong, chân hỏa!"

Như vượt qua Chân Hỏa kiếp, liền có thể Nguyên Thần tiểu thành, nhật du dạ du, ngự kiếm mà bay.

Cho tới xuống một cái đại giai đoạn Du Thần Ngự Khí cảnh giới , tương tự chia làm ba cái nhỏ tầng thứ: Địa sát, Thiên Cương, Phụ Thể Đoạt Xá.

Du Thần Ngự Khí, điều khiển chính là Thiên Cương Địa Sát khí, lấy này khí rèn luyện nguyên thần, thì lại kháng tính tăng nhiều, không sợ hãi Binh Sát, hạo nhiên chính khí, thậm chí Thần đạo quan khí.

Cho tới sau đó Phụ Thể Đoạt Xá cảnh giới, nhưng là nguyên thần chân chính đại thành, dù cho thịt khiếu tử vong, cũng có thể đoạt xá người khác, lại sống thêm một đời!

Chỉ là, do với thể giới quy tắc hạn chế, đoạt xá một lần liền là cực hạn, lại đoạt nữa ắt gặp thiên khiển!

Du Thần Ngự Khí sau khi, là Hô Phong Hoán Vũ cảnh giới, có thể xưng thiên sư, Nguyên Thần phụng dưỡng thân thể, hình thần kiêm diệp, thậm chí có thể tiêu hóa Long khí! Bị lạy làm quốc sư!

Đoàn Ngọc lúc này, chính là ở tam chuyển thanh đồng ấn đỉnh cao, Chân Hỏa kiếp ngưỡng cửa.

Một khi vượt qua, Nguyên Thần liền có thể nhập du, lại thêm vào hãn Đạo ấn đặc thù, cấp thấp sát khí, quân khí, quan khí đều có thể không nhìn chi, chân chính có Địa Sát Chân Nhân cấp bậc chiến lực cùng uy hiếp.

"Có lần này Giao nhân tộc khí vận cùng quyền binh bồi bổ, cuối cùng cũng coi như để ta công lực đến có thể độ Chân Hỏa kiếp ngưỡng cửa. . ."

Đoàn Ngọc ngẩng đầu, nhìn ngó ánh sáng mặt trời.

Lúc này chính là ánh bình minh vừa ló rạng chưa lâu, ánh mặt trời ấm áp mà không chói mắt.

"Chân Hỏa kiếp, cũng có thể xưng dương quang kiếp số, nói chính là Nguyên Thần hoàn toàn bại lộ ở mặt trời phía dưới mang đến kiếp số. . ."

Thái Dương chi lực cỡ nào hùng vĩ? Lại chí cương chí dương, chính là tất cả tà túy quý mị khắc tinh.

Trên thực tế, dù là lúc này Đoàn Ngọc Nguyên Thần có thể dạ du ngàn dặm, nhưng một khi lộ ra ngoài ở dưới ánh mặt trời, mặt ngoài cũng sẽ lập tức xuất hiện mặt trời chân viêm, đốt cháy tất cả.

Một ít đạo nhân chính là ở độ Chân Hỏa kiếp thời điểm nguyên thần bị đốt chết tươi, Vô Lậu đạo thể thân thể lại bình yên vô sự, thành Đạo môn bên trong cung phụng một ít "Thân thể như tổ sư" .

"Thế nhưng. . . Âm phong cùng chân viêm lại thế nào đi nữa lợi hại, so với Thiên Cương cùng Địa sát chi khí vẫn là kém xa. . . Luyện khí sĩ muốn muốn tu luyện đột phá, phải có phá tan tất cả hiểm trở quyết tâm a. . . Những kia không giết chết được ta đồ vật, khiến cho ta càng thêm cường đại!"

Đoàn Ngọc thích ý hí mắt, tay phải bấm quyết, nguyên thần bỗng nhiên xuất khiếu!

Xì xì!

Sau một khắc, nguyên thần của hắn liền bại lộ ở dưới ánh mặt trời, bị này cổ Dương cương chi khí vọt một cái, nhất thời có chút bất ổn trạng thái.

"Đáng sợ, hùng vĩ, nóng rực. . ."

Trong phút chốc, Đoàn Ngọc thậm chí sinh ra trốn về thịt khiếu ý nghĩ.

Nếu là lúc này trốn về đi, đại khái chỉ có thể tồn thất một điểm nguyên khí, có thể giữ được tính mạng chứ?

"Đùa gì thế? Cái này mới là chỉ vừa mới bắt đầu!"

Bực này âm ma ý nghĩ, đối với vượt qua Tâm Ma kiếp Đoàn Ngọc mà nói căn bản không có cái gì, vừa mới sinh ra liền bị chém tới.

Chợt, nguyên thần của hắn thật giống nằm ở một cái lò lửa lớn bên trong giống như, hầu như liền ý nghĩ đều muốn hòa tan.

"Ba thước Đạo vực, bảo hộ ta nguyên thần!"

Bất đắc dĩ trong, Đoàn Ngọc lập tức hô hoán Đạo vực hàng lâm, cuối cùng cũng coi như thoáng dễ chịu chút.

Nhưng cái này thanh quang cũng chỉ là bảo vệ hắn sát na.

Trong nháy mắt tiếp theo, ở hắn nguyên thần mặt ngoài, nhiệt độ lên cao, hư không vặn vẹo, một đóa trong suốt ngọn lửa bỗng dựng sinh thành, đây là mặt trời chân viêm!

Cổ nhân rất sớm đã thông qua quan sát ngọn lửa màu sắc mà phán đoán nhiệt độ.

Thông thường mà nói, ngọn lửa đỏ chót lúc, nhiệt độ ở khoảng 700 độ, lại tăng lên, thì sẽ do đỏ biến vàng, đến 1200 độ sau khi, liền dần dần biến trắng.

Mà chỉ có tiếp cận 3000 độ lúc, ngọn lửa mới sẽ hiện ra bạch nhiệt hóa!

Cái này mặt trời chân viêm nhưng phi phạm lửa, mà là thần thông hóa diễm, đối với nguyên thần thương tổn càng to lớn hơn!

"A!"

Chỉ thấy một chút hỏa diễm này đi tới Nguyên Thần trên sau khi, lập tức liền như xăng trên rơi xuống một điểm Minh hỏa giống như, cháy hừng hực lên, một tầng lửa nóng trong nháy mắt đem Đoàn Ngọc nguyên thần bao trùm.

Dù cho Đạo vực thanh quang, ở đây loại ngọn lửa phía dưới cũng là liên tục bại lui, mắt thấy liền muốn đem Đoàn Ngọc thiêu đến thần hồn câu diệt, vĩnh bất siêu sinh.

Trên boong thuyền mọi người đối với chuyện này lại là không biết gì cả, chỉ có Vô Lậu đạo thể Musashi Mamoru tựa hồ cảm ứng được cái gì, đi tới trên boong thuyền, nhìn Đoàn Ngọc thân thể, ngồi khoanh chân, vẻ mặt nghiêm túc.

"Chủ duyên đại nhân!"

Amano Ogata khom người hỏi: "Chủ quân đây là. . ."

"Chủ quân e sợ ở độ kiếp, Chân Hỏa kiếp!" Musashi Mamoru nhìn tình cảnh này, có chút ước ao, cũng hơi xúc động: "Đáng tiếc, lão phu không biết cái này một đời, còn có thể hay không thể tu luyện đến đây cảnh giới. . ."

"Độ kiếp? Có ý gì?"

Tử Châu giòn tan tiếng nói từ phía sau truyền đến, cô gái nhỏ này nhìn Đoàn Ngọc, bất tri bất giác liền lơ là chính mình còn đang giận không lên thuyền chuyện lúc trước.

"Đây là chúng ta Tu hành giả thuật ngữ, chính là nói hắc ở thử nghiệm vượt qua một cái rất lớn cửa ải khó, một khi vượt qua đạo hạnh liền sẽ tăng nhanh như gió, mà không qua được, liền sẽ lập tức tử vong. . ."

Musashi Mamoru lắc đầu nói.

"Hắn làm sao có thể chết?" Tử Châu trợn mắt lên: "Dù như thế nào, hắn cũng là đại trưởng lão chỉ định bộ tộc ta Ân chủ, diệt trừ Yêu Côn hi vọng a!"

Tuy rằng nàng hận Đoàn Ngọc cướp đi nàng 'Sứ mệnh', nhưng cũng biết người đàn ông này đối với Giao nhân bộ tộc tầm quan trọng, quả thực là chính mình chết rồi đối phương cũng không thể chết được a!

"Không có biện pháp, đây chính là Tu hành giả cường đại nhất định trả giá cao!"

Musashi Mamoru thở dài một tiếng: "Kiếp số đã bắt đầu, Chủ quân phải tự mình đối mặt với, không có ai có thể giúp hắn. . ."

"Tu hành giả. . . Đánh đổi?"

Tử Châu nhìn tựa như đang ngủ say Đoàn Ngọc, lại là có chút rõ ràng, vì sao người này cường đại như vậy.

Bỗng nhiên, càng là kiên định một cái nào đó tín niệm: "Ta. . . Nhất định phải tu hành!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Phi Kiếm

"Phu thiên địa làm vì lô hễ, tạo hóa làm vì công; âm dương làm vì than hễ, vạn vật làm vì đồng. . ."

Đoàn Ngọc nguyên thần không ngừng tiêu mất, trong lòng lại hiện ra một lời.

Lúc này thu hút thần niệm, mặc cho chân hỏa nung đốt, đem chính mình coi như một khối đầu nhập lò nung bên trong tạp đồng.

Một lát sau, hãn nguyên thần tiêu mất hơn nửa, hiện ra một viên hầu như thuần tím tam chuyển Đồng Ấn.

Đây mới là hãn chân chính bản mệnh hạt nhân, chân linh ký thác nơi!

Mặt trời chân viêm không chần chờ chút nào, nung đốt đi lên, Đồng Ấn nổ vang, phía trên Ly Văn rít gào một tiếng, không ngừng gãy dựa.

Đoàn Ngọc hết lần này tới lần khác rút lấy khí vận, chuyển hóa mà đến đạo hạnh, ở ngọn lửa nung đốt phía dưới nhanh chóng biến mất, rất nhanh sẽ đến một cái điểm giới hạn.

Mà ở cái này loại nung đốt bên trong, nguyên bản Đồng Ấn bên trên, cuối cùng một tia màu xanh, rốt cục hoàn toàn tiêu tan.

'Đây là. . . Đang thiêu đốt công hạnh đồng thời, đem đạo hạnh của ta bên trong tạp chất cùng nhau nung đốt rơi mất? Bởi vậy ta rốt cục chân chính lên cấp tam chuyển thành đồng đỉnh cao?'

Đồng Ẩn thuần tím, một tầng huyền quang nhất thời phát ra, xua tan ngọn lửa.

Chợt, lấy thanh đồng ẩn làm trụ cột, một cái nguyên thần nhanh chóng tái tạo.

"Đây là. . ."

Boong tàu bên trên, Musashi Mamoru cùng Amano Ogata liên tiếp hét lên kinh ngạc.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy một cái nửa trong suốt bóng người, vũ y tinh quan, mặc dù có chút mờ lung, cùng khoanh chân ngồi ở một bên thân thể giống như sinh đôi huynh đệ, nhưng xác thực là bọn họ Chủ quân!

"Chúc mừng Chủ quân, nguyên thần ban ngày hiện hình!"

Musashi Mamoru trước hết hiểu được, song quyền để xuống bên cạnh người, long trọng hành lễ.

Tình phách loại hình có thể ban ngày quấy phá, đại biểu tu hành đến một cái cảnh giới cực cao, lúc này Đoàn Ngọc cũng là như thế, tuy rằng nguyên thần chỉ là ở ban ngày bên trong hiện ra một cái mờ lung cái bóng, nhưng cũng đại diện cho hắc tử đây thành tựu Nhật Du chân nhân, có thể nguyên thần khu vật, thần thông kinh người!

'Vượt qua Chân Hỏa kiếp sau, thiên địa vẫn là thế giới này, nhưng ta đã không giống!'

Đoàn Ngọc suy tư nhìn nguyên thần của chính mình tay, mặc cho ánh mặt trời chiếu, lại là không còn dần sinh ra mặt trời chân viêm.

Một niệm đến đây, hắc nguyên thần quy khiếu, mở hai mắt ra: "Ta không có chuyện gì, để cho các người lo lắng, a. . . Đây không phải là Tử

Châu cô nương sao?"

"Ồ?"

Tử Châu trợn mắt lên, lúc này mới phát hiện bất tri bất giác, chính mình thì đã lên Đoàn Ngọc thuyền, lúc này đã ngã nhay boong dưới.

"Tử Châu cô nương đi thông thả, người như nghĩ tu hành, tại hạ đúng là có thể chỉ điểm một phen. . ."

Nhưng sau một khắc, Đoàn Ngọc tiếng nói, lại là khiến Tử Châu ngừng lại bước chân.

Hiển nhiên cái này quật cường cô nương trong lòng rõ ràng, nếu như đã bị đại trưởng lão đưa cho Đoàn Ngọc, lúc này lại với hãn bất hòa , căn bản là một cái vất vả không có kết quả tốt chuyện, huống chi, còn có tu hành mê hoặc. . .

"Hôm nay ta vượt qua Chân Hỏa kiếp, cũng là việc vui, phải mở yến ăn mừng, kính xin Tử Châu cô nương nể nang mặt mũi. . . Lực Mông thống lĩnh, người ở trong biển hoa tiêu cực khổ rồi, tới uống một chén làm sao?"

Đoàn Ngọc cười híp mắt nói.

Cái này Lực Mông mặc dù là Giao nhân bên trong dừng sĩ, nhưng cũng không chống đỡ được con sâu rượu uy lực, đặc biệt theo nhân loại đi thuyền sau đó, đã được kiến thức không ít người hưởng thụ, có chút si mê.

Lúc này nghe được có uống rượu, nhất thời hùng hục đáp ứng rồi, để Tử Châu chỉ muốn mắt trợn trắng, nhưng cũng là có chút không nhịn được mê hoặc, nghĩ đến Đoàn Ngọc nơi đó các loại ăn ngon kẹo bánh ngọt, cuống họng không hăng hái lặn xuống.

Ngay sau đó Đoàn Ngọc dặn dò, mở một cái tiểu yến.

Tuy rằng viễn dương đi điều kiện đơn sơ, nhưng nếu như chỉ là thỏa mãn bốn, năm người, vẫn là thừa sức.

Lục Mông ôm một cái vò rượu, nhìn dáng dấp là không muốn buông tay, mà Tử Châu hiển nhiên đối với những kia điểm tâm cùng kẹo rất có hảo cảm, nỗ lực tiêu diệt.

"Chúc mừng Chủ quân, thành tựu Nhật Du chân nhân!"

Musashi Mamoru cùng Amano Ogata lại là giờ chén rượu, có nề nếp hành lễ.

"Đa tạ!"

Đoàn Ngọc rút rìe chỉ cười cười, uống một chén, trong lòng cũng là mừng lớn.

Sau khi sống lại, hần lúc này tu vị, lại là đã vượt xa khỏi kiếp trước.

Thậm chí, tu hành tốc độ liền một đám thiên tài Đạo chủng đều muốn trở mắt ngoác mồm.

'Đây chính là tìm tới chính mình 'Đạo', mang đến bổ trợ sao?'

Đoàn Ngọc âm thầm suy tư, vừa nhìn về phía Tử Châu: "Người nghĩ tu hành?"

"Khục khục. . . Không sai!"

Tử Châu nỗ lực đem điểm tâm nuốt xuống, lại vội vã uống một chén rượu, kết quả làm như không quá thích ứng, sắc phải ho khan thấu liên tục , khiến cho người không nhận được cười.

Đoàn Ngọc xem như là nhìn ra rồi, giấu ở nữ tử này lạnh như băng xác ngoài phía dưới, trên thực tế vẫn là dường như Lục Châu giống như ngây

thơ.

Lúc này không để ý lắm nói: "Nhân tộc tu hành, có thể chia làm đạo, nho, binh ba nhà, ta xem cô nương người, hẳn là không phải có thể đọc sách hoặc là mang binh tính tình, cái kia liền chỉ có đi ra nhà Luyện khí sĩ con đường?"

"Đạo, nho? Món đồ gì?" Tử Châu quả nhiên là cái tu chân tiểu bạch, cái gì cũng không hiểu.

"Ngược lại người hẳn là muốn cùng ta cũng như thế, đúng không?" Đoàn Ngọc thay đổi cái hình thức.

"Không sai, ta muốn trở thành người cường đại như vậy Tu hành giả!" Tử Châu liền vội vàng gật đầu.

"Đáng tiếc. . . Luyện khí sĩ công pháp, phần lớn là ta Nhân tộc , còn Giao nhân sao?" Đoàn Ngọc lắc đầu một cái.

Tuy rằng Giao nhân theo người rất giống, nhưng một cái đẻ trứng, một cái thai sinh, một cái có thể hóa cá, còn có hải dương thiên phú, một cái lại là thường thường không có gì lạ , căn bản chính là hai cái chủng tộc, kinh mạch đều không giống nhau, làm sao dạy?

Dù cho trên tay có một bộ Cửu Thiên Huyền Nữ tông công pháp, Đoàn Ngọc cũng không dám để cho Tử Châu trực tiếp lên tay a, bằng không tẩu hỏa nhập ma làm sao bây giờ?

Cho tới công pháp nhân quả loại hình, trái lại là nhất không cần cân nhắc.

Kiếp trước Đoàn Ngọc mặc dù là bị sư môn buộc, không thể không đi chịu chết, nhưng trên thực tế không bằng nói là dụ giết càng thêm chuẩn xác một điểm.

Dù cho vào sư môn, có nhân quả ràng buộc, cũng không thể nào làm được trực tiếp sai người tự sát.

Hắn đương thời nên tính là bị bức ép đi mạo hiểm , bởi vì có nhân quả ràng buộc, khí vận liên lụy phía dưới, bị ma quỷ ám ảnh đáp ứng rồi.

Mà trên thực tế, lấy đã từng Đoàn Ngọc Nguyên Thần Chân Nhân tu vị, còn có Triện Khắc sư thuật, dù cho lên chiến trường cũng có rất lớn xác suất tự vệ.

Chỉ là ngay lúc đó Bạch Hào sơn cao tăng căn bản không cho hắn đường sống, thậm chí khả năng trong bóng tối hướng bắc yển phương diện để lộ tình báo, rốt cục làm hại hắn bị vây công ngã xuống.

Mà cỡ này công pháp nhân quả, nói mạnh cũng mạnh, nói yếu cũng yếu.

Tỷ như Diệp Tri Ngư, nếu là lên cấp đến Nguyên Thần sau khi, không có làm vì Cửu Thiên Huyền Nữ tông truyền thừa làm ra cống hiến, nhiều nhất chính là 'Ý nghĩ không hiểu rõ', tu luyện lúc tâm ma mằm họa tăng cường mà thôi.

Cho tới Đoàn Ngọc chính mình, đi tới thành lập trên đất Đạo quốc, tranh bá thiên hạ con đường, chỉ có thể nói là bị mê hoặc.

Bởi vì như làm như thế, công pháp tinh tiến như thần, mà như không làm như vậy, tu luyện lên khó khăn tầng tầng.

Lại thêm vào hắn còn muốn báo kiếp trước mối thù, cùng với như vậy một tia dã tâm không ngừng sinh sôi, rốt cục vẫn là đi tới con đường này.

Nếu không thì, nếu là chết ngay bây giờ ở lại đảo Vân Trung trên, không để ý tới thiên hạ đại sự, đương nhiên cũng có thể an độ tuổi già, sẽ không có cái gì bị thiên lôi đánh loại hình.

Chỉ là Triệu Khắc sư công pháp, liền rất khó lại tiến thêm một bước.

"Ta. . . Không có cách nào trở thành người tu luyện?" Tử Châu nhưng lại không biết Đoàn Ngọc trong lòng quay đi quay lại trăm ngàn lần, chỉ là nghe được chính mình không cách nào tu hành tin dữ, sắc mặt trắng nhợt.

"Cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp. . . Chỉ bất quá, ta cảm thấy người khả năng không nên hướng về Nhân tộc học, mà hẳn là hướng về yêu học tập. . ."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Vạn loại sương mù tranh tự do. . . Bất luận chủng tộc nào, đều có hăng hái hướng lên trên tiềm lực, tỷ như Yêu tộc, chúng nó phần lớn không có công pháp, chỉ là dựa vào bản năng, rút lấy tinh hoa nhật nguyệt tu luyện, cuối cùng cũng có thành tựu. . ."

Nhưng nói thật, hẳn kiếp trước dù cho lại đọc nhiều sách vở, đối với yêu quái phân cấp hoặc là công pháp loại hình, cũng thật là không lắm hiểu rõ.

"Yêu?" Tử Châu hẳn là liên tưởng đến Yêu Côn, bản năng thì có chút không thích.

"Ngoài ra, còn có một cái biện pháp. . . Chỉ là. . ." Đoàn Ngọc muốn nói lại thôi.

"Chỉ là cái gì?" Tử Châu lo lắng nói: "Không cần kiêng kỵ, xin mời nói thẳng!"

"Giao nhân bộ tộc, ngoại hình cùng nhân loại rất gần gũi, không hẳn không thể tu luyện nhân loại công pháp, chỉ là kinh mạch vận chuyển không giống. . . Như Tử Châu cô nương tin được tại hạ, để ta thật tốt kiểm tra một phen bên trong cơ thể người kinh mạch, lại phối hợp làm mấy cái thí nghiệm, có lẽ có thể cải tạo ra một ít thích hợp Giao nhân công pháp? Chỉ là ta nói thẳng. . . Khả năng này không quá lớn!"

Đoàn Ngọc chính mình bất quá Nguyên Thần Xuất Khiếu Chân Nhân, bậc này sáng tạo công pháp việc, ít nhất cũng đến Du Thần Ngự Khí cảnh giới mới có chút niềm tin.

Cho tới chân chính võ ngực nói tất nhiên không có sai sót, có lẽ đến lao động Hô Phong Hoán Vũ thiên sư.

"Kiểm tra kinh mạch?" Tử Châu nghi ngờ đánh giá Đoàn Ngọc một chút, gò má một đỏ.

Nàng cũng không phải Lục Châu cấp độ kia thiếu nữ ngu ngốc, thậm chí còn lén lút thu gom qua một quyển nhân loại thoại bản, đây chính là những kia hiệp sĩ chiếm tiện nghi có một không hai lời giải thích: "Không phải còn có Lục Mông sao?"

"Phải biết. . . Nam chủ dương, nữ chủ âm, nam nữ kinh mạch vẫn có sự sai biệt rất nhỏ, mà tu hành trong, điểm này cách biệt, đến cuối cùng quả thực là khác biệt một trời một vực a!"

Đoàn Ngọc sờ sờ mũi: "Đương nhiên. . . Đây chỉ là bản thân một cái đề nghị, Tử Châu cô nương không ngại xuống suy nghĩ thật kỹ, chúng ta uống rượu! Uống rượu!"

Lúc này liên tục nâng chén mà uống.

Amano Ogata cùng Lục Mông là không đánh nhau thì không quen biết, lúc này tốt đến cùng thân huynh đệ, không đến bao lâu liền uống đến say mèm, bị Đoàn Ngọc dẫn dò người nhắc vào khoang tàu giải lao.

. . .

Buổi tối.

Khoang tàu bên trong, Đoàn Ngọc ngồi khoanh chân, trong tay thường thức một thanh phi kiếm.

Phi kiếm này chất liệu trắng bạch, chính là dùng bạch cốt chế thành, vẫn là năm đó thảo nguyên hành trình bên trong chiến lợi phẩm.

Cầm trong tay kiếm này, cái kia Duyên Chi sơn, Khánh quốc từng hình ảnh liên phẳng phát ở Đoàn Ngọc trước mắt tái hiện.

Nhưng hãn tâm thần cường đại cỡ nào? Chỉ là vừa sững sốt liên trầm tĩnh lại, nhìn chăm chú phi kiếm trong tay.

Vượt qua Chân Hỏa kiếp sau, liền đến Nguyên Thần Xuất Khiếu đỉnh cao, có thể xưng nguyên thần tiểu thành, có thể khu vật ngự kiếm.

Lúc này Nhật Du chân nhân, thường thường sẽ vì chính mình chuẩn bị một thanh tốt nhất pháp kiếm, do đó trăm dặm phi kiếm giết người, thuận buồm xuôi gió.

Này thanh bạch cốt phi kiếm chủ nhân, chính là một cái nào đó kẻ xui xẻo, vì một bình Tây Kiếm Thiên Niên Tuyết Liên nước cung cấp người điều động, bị chết cực kỳ oan uổng oan ức.

Thằng thẩn mà nói, nếu là cái này bạch cốt phi kiếm đã luyện thành, cái kia ngay lúc đó Thần bộ ty đoàn người, ngoại trừ Đoàn Ngọc ở ngoài, có một cái tính một cái, e sợ cũng phải chết tại thảo nguyên, Duyên Chi sơn cuộc chiến kết quả cũng sẽ khác rất nhiều.

Đáng tiếc, phía trên thế giới này không có nếu như, mà này thanh bạch cốt pháp kiếm, cũng thành Đoàn Ngọc vật trong tay!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Yêu Côn

Ngọn đèn phía dưới, bạch cốt phi kiếm trắng bệch tà lệ, lại lộ ra một luồng phong duệ chi khí.

Kiếm này dài không tới một thước, giống như món đồ chơi giống như, vừa vặn có thể cầm trong tay thường thức.

"Cái này kiếm chủ tài là một con thảo nguyên đại Lang yêu yêu xương, gia nhập Thiết tinh, Hàn Ngọc các loại vật liệu phụ, lấy Thiên Niên Tuyết Liên nước ấm nuôi. . . Lấy chất liệu mà nói, chỉ có thể tính!"

Nói thật, cái này kiếm có chút bình thường nhưng tốt xấu là tặng không, tặng không đồ vật ai không thích đây? Luyện lại một thanh phi kiếm cũng tốn thời gian mất công sức, đồng thời căn bản không kịp, Đoàn Ngọc liền không chút khách khí đem ra quá độ dùng.

"Đồng thời. . . Yêu xương sao? Bất luận là trước yêu sa dao găm, vẫn là Câu Xà cốt rắn, ta đều có không ít. . . Có thể một lần nữa lại luyện một lần!"

Dù cho chỉ là quá độ sử dụng, Đoàn Ngọc cũng chuẩn bị ở trong đó gia nhập một vài thứ, khiến cho càng thêm ba phần mười uy lực.

"Cái gọi là nguyên thần ngự kiếm, tất trước tiên từ vừa mới bắt đầu bồi dưỡng, đem tự thân nguyên thần khí tức hóa thành dấu ấn, đánh vào kiếm này mỗi một nơi, đây là tế kiếm chi đạo. . ."

Hắn đưa tay mơn trớn bạch cốt phi kiếm, trên thân kiếm nhất thời truyền đến từng trận run rẩy ong ong.

...

Đến bình minh lúc, bạch cốt phi kiếm từ lâu đáng dấp đại biến.

Thân kiếm của nó tuy rằng nhưng vẫn là màu trắng, lại là trắng noãn ánh sáng, thoáng trong suốt, giống như tối thượng phẩm "dương chi bạch ngọc" giống như, không có một chút nào yêu xương lạnh lẽo ý yêu tà.

Cho tới cán kiếm, lại bị Đoàn Ngọc đổi thành thanh đồng, mặt ngoài khắc rõ từng cái từng cái nhỏ bé dày đặc bùa chú.

Thân là tam chuyển Triện Khắc sư, sở trường về công kim chi đạo, làm sao có khả năng không cho phi kiếm trang lên?

Trên thực tế, thích hợp nhất Đoàn Ngọc phi kiếm, chỉ sợ là ngũ kim kiếm, bởi vậy ở đây chuôi phi kiếm chu vi, còn có mấy cái nho nhỏ thanh đồng phi kiếm.

Những thứ này thanh đồng phi kiếm dài không tới một chỉ, cùng bạch cốt phi kiếm so với, liền chân chính là Tiểu bất điểm.

"Thước có sở trường, ngắn có sở đoản, vật tận dùng, mới là vương đạo!"

Một tấc chỉ có một phần mười thước, mà một thước nhưng là một phần ba mét. Mười thước làm một trượng.

Bởi vậy ở thế giới này, một tấc là 3.33 centimet, một thước nhưng là 3.33 đêximét, một trượng lại có 3.33 mét.

Những thứ này thanh đồng kiếm chỉ có thể xưng là thốn kiếm, mà bạch cốt phi kiếm nhưng là thước kiếm, Đoàn Ngọc dùng Quỷ Thiết, quang

nhận thì có dài ba thước, mới là chính diện chém giết sử dụng.

Mà ở cái này chút thanh đồng thốn kiếm bên trên, Đoàn Ngọc cũng là lớn nhỏ khắc dấu trên lưng lớn chú văn, bên ngoài ra thần bí hào quang.

"Này thanh phi kiếm đã thoát thai hoán cốt, có thể tên là 'Trảm Yêu' ! Cho tới cái này chín thanh thanh đồng thốn kiếm, nhưng là ta kiếp trước vẫn muốn chế tạo một bộ 'Cửu Viêm Phi Thiên Kiếm' . . . Có hai kiện pháp bảo này, ta lúc này chiến lược, hẳn là không thua tại Du Thần Ngự Khí cảnh giới Địa Sát Chân Nhân! Chân chính có cường sát Yêu Côn khả năng!"

Cái này nghiệt súc bừa bãi tàn phá Đông Hải, đặc biệt Xuất Vân đường hàng hải, hầu như hoàn toàn nằm ở nó uy hiếp phía dưới.

Như vậy hung uy, lại còn không có bị Doanh Châu các thảo phạt, hiển nhiên có dựa dẫm! Hoặc là nói, đánh chết con thú này đánh đổi quá lớn, liền mười đại đạo mạch đều có chút khó có thể chịu đựng!

"Trên thực tế, mười đại đạo mạch tầm thường sức chiến đấu cao nhất, chỉ là Du Thần Ngự Khí! Nếu ta còn ở Bạch Hào sơn, cái này tu vị đều có thể cạnh tranh chương giáo. . ."

Cho tới thiên sư, có đạo mạch có, có khả năng xuất hiện tuyệt tự.

Mà dù cho có thiên sư, cỡ này lão tiền bối, đại khái cũng là nhất ý ngồi Tử quan, hoặc là không màn thế sự chiếm đa số.

Không chút khách khí mà nói, lúc này Đoàn Ngọc, đã là thế gian đỉnh phong tầng thứ chiến lược!

Trừ một chút ẩn tu lão quái vật ở ngoài , căn bản không sợ hãi bất luận người nào, liền mười đại đạo mạch cũng không dám với hắn thiện khả tranh chấp.

Yêu Côn đại khái cũng là thực lực này bên trong phạm vi, chỉ là dải máu quá dày, đồng thời biển rộng rộng khắp, dù cho Doanh Châu các nghĩ muốn tìm nó phiền phức, cũng rất khó tìm tới mà thôi.

Mà dù cho tìm tới, e sợ cũng không muốn trả giá như thế đắt đỏ đánh đổi.

Dù sao, Doanh Châu các chỉ cần cầm rể Xuất Vân, cuồn cuộn không dứt thu nạp một thân lực, vật lực, tài lực liền có thể khỏe mạnh trưởng thành, rất ít rời đi hòn đảo.

Dù cho muốn rời khỏi, nhân gia sắp xếp một cái Du Thần Ngự Khí Đại chân nhân tọa trấn, dù cho gặp phải Yêu Côn cũng chưa chắc không có sức liều mạng.

—— yêu quái phần lớn chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, hầu như không thể đánh tới đến, đủ để xác thực bảo đảm an toàn.

"Hiện tại, cái này hỗn loạn lại là muốn ta tới thu thập. . . Vừa vặn, liền lấy con này Yêu Côn máu, hướng về Đông Hải tuyên cáo Vân Trung quân hàng lâm đi!"

Đoàn Ngọc nguyên thần xuất khiếu, rơi vào Trảm Yêu phi kiếm bên trên.

Chỉ một thoáng, hắc nguyên thần liền chui nhập trong phi kiếm , khiến cho phi kiếm hóa thành một đạo lưu quang, bay ra khoang, ở dưới ánh mặt trời không trở ngại chút nào đi xuyên, bỗng nhiên một thoáng đâm vào trong biển.

"Đó là. . ."

Lực Mông cùng Tử Châu về mặt biển đổi, liền nhìn thấy một vệt sáng bay lượn, chỉ là ở trong biển đi vòng một vòng, liền xuyên thủng nào đó

điều xui xẻo Kim thương ngư, đưa nó xuyên ném tới trên boong thuyền.

Cái kia lưu quang dừng lại, triển lộ ra trong đó một thanh thanh đồng làm vì chuôi, nhận tựa như bạch ngọc phi kiếm, một đạo mơ hồ bóng người từ trên thân kiếm hiện lên đi ra, chính là Đoàn Ngọc nguyên thần: "Ngày hôm nay ăn cháo cá! Còn có, lập tức tìm kiếm Yêu Côn tung tích!"

"Thật sự. . ."

Tử Châu nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng không khỏi nhắc lên từng vệt sóng gợn lăn tăn: "Muốn cùng cái kia con đại yêu quái tử đấu sao?"

. . .

"Mọi người thêm chút lực a, lại qua ba ngày liền có thể đến Xuất Vân giới cảng!"

Năm nay hai mươi ba Shuji trên đầu bọc lại khăn trắng, lớn tiếng cổ vũ thủy thủ sĩ khí.

Hắn chủ nhân hiệu lực tại Đông quốc nhà Taira dưới trưởng tám bản phiên chúng, là một cái giới cảng bên trong rất nổi danh đại thương nhân —— Nakai Taira, lần này đi tới cái khác hòn đảo, chọn mua lượng lớn tốt đẹp quân giới, đang muốn vận đến nhà Taira, chống đỡ bình định chiến tranh.

"Ừ!"

Rất nhiều thủy thủ rất nể tình đáp lại, tuy rằng Shuji chỉ là Nakai Taira một người thủ hạ gã sai vặt, nhưng thông qua mỗi ngày cần cù lao động, đã chiếm được vị chủ nhân này chú ý, sau khi trở về liền muốn đề bạt làm có tiền lương chức vị.

Là lấy lúc này, Shuji chính là ân cần nhất thời điểm, thường thường chạy trước chạy sau, vì chủ nhân kiểm tra thuyền trên tất cả vấn đề.

"Đúng đấy, sắp đến giới cảng a. . ."

Sau lưng Shuji, một cái hói đỉnh đầu trung niên Xuất Vân thương người đi ra, trên mặt chỉ có cảm thán, lại không có bao nhiêu hưng phấn: "Không biết bốn gia tình huống bây giờ làm sao. . ."

Rời đi Xuất Vân lúc, bọn họ được đến tin tức, vẫn là nhà Fujiwara suất Tây quốc đại quân giết tiến vào Đông quốc, một đường thế như chẻ tre, nhà Taira bá nghiệp thoát nhìn lão đà lão đảo.

Gặp này loạn thế, bất luận cái nào gia tộc, đều muốn suy nghĩ thật kỹ một thoáng làm sao tồn tại vấn đề.

Làm sao tám bản phiên chúng chỉ là một nhóm lấy đi thuyền mà sống thủy tặc liên hợp, thực lực bất luận đối với nhà Taira, vẫn là nhà Fujiwara mà nói, đều là lực bình.

Liên ngay cả lần này bán đạo tiền vốn, đều là nhà Taira chống đỡ, mua quân giới vật tư các loại, cũng là bởi vì chịu đến nhà Taira chỉ thị.

"Đến Xuất Vân phụ cận, liền muốn đặc biệt chú ý a. . . Nhà Fujiwara nói không chắc sẽ đến ngăn chặn chúng ta! Đến thời điểm cũng chỉ có thể đem tất cả xin nhờ cho trên thuyền võ sĩ!"

Nakai Taira thở dài một tiếng: "Shuji, phải cố gắng quan sát ngoài khơi a!"

"Xin yên tâm giao cho ta đi, đại nhân!"

Shuji đối với Xuất Vân loạn thế lại là không có bao nhiêu cảm ngộ, trong lòng còn có sắp bị đề bạt hưng phấn, nỗ lực quan sát biển mặt bằng.

Cũng không lâu lắm, hần dụi dụi con mắt, mặt lộ vẻ vẻ nghi hoặc, vừa nãy nhìn thấy một cái bóng đen to lớn từ nước biển hạ du qua, tựa hồ là một con cá.

Bất quá lớn như vậy, lẽ nào là một con cá voi?

"Dù cho là cá kình, cũng không có lớn như vậy chứ?"

Shuji thì thảo nói.

Ầm!

Sau một khắc, chính đang tại đi thuyền phảng phất đụng vào cái gì dưới nước đá ngầm, chấn động mạnh một cái, mấy cái thủy thủ kêu thảm thiết, bị quăng đến hải lý.

Shuji vững vàng ôm cột buồm, may mắn tránh được một kiếp.

"Chuyện gì xảy ra?"

Trong khoang thuyền, Nakai Taira cùng mấy cái cụ trang võ sĩ chật vật chạy ra.

Xoẹt!

Ở tàu buôn phía bên phải, một cái cực lớn đuôi cá hiện lên đi ra, đánh ngoài khơi, nhấc lên cao mấy trượng sóng lớn, hướng về thuyền mạnh mẽ đánh tới.

Ầm ầm!

Tàu buôn lại là run lên, cũng may đám thủy thủ đều có chuẩn bị, không có cho quăng tiến vào hải lý.

Thế nhưng, nhìn cái kia che kín bầu trời đuôi cá, mấy cái Lão thủy thủ đã đầy mặt tuyệt vọng gọi lên: "Chúng ta xong. . . Là Hải Diêm Vương!"

"Hải Diêm Vương!"

Khủng hoảng phảng phất sẽ truyền nhiễm giống như, cấp tốc lây mỗi người, cho dù Nakai Taira cũng là như thế.

Hắn đồng dạng là nghe Hải Diêm Vương khủng bố truyền thuyết lớn lên, ở đi thuyền sau khi, lại chưa từng thấy con này quái vật khổng lồ một lần, đương nhiên, hắn đều là thành kính hướng về thần linh cầu nguyện, hi vọng chính mình vĩnh viễn không muốn rơi xuống Hải Diêm Vương trong tay.

Nhưng thoát nhìn, lần này nguyên bản hắn là phù hộ thần linh nhưng không có đáp lại.

"Dĩ nhiên là Hải Diêm Vương!"

Nakai Taira co quắp ngồi ở trên boong thuyền, hoàn toàn từ bỏ chống lại.

Mà Shuji nhưng là nhìn thấy hắn suốt đời khó quên một màn.

Một vệt bóng đen ở bên trong nước càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng hoàn toàn đột phá ngoài khơi, hiện ra một cái tương tự cá nhà táng bá chủ, mạnh mẽ hướng về thuyền đánh tới.

Cái này Hải Diêm Vương dài có chừng hơn ba mươi mét, bá chủ trên có một viên sừng rất dài, trên lưng tựa hồ cá lớn như thế, có tảng lớn vây cá, ở thái dương dưới phát ra ánh sáng xán lạn.

Cái này là cái gì loại quái vật a!

"Va chạm chuẩn bị!"

Shuji chỉ có thể đem hết toàn lực hô to một tiếng, đồng thời gắt gao ôm lấy cột buồm cầu nguyện.

Sau một khắc, ầm ầm!

Giống như Thiên địa va đập giống như, bọn họ cười An Trạch thuyền lập tức từ giữa một đao cắt đứt, hóa thành vô số mảnh vỡ bay lên.

Hải Diêm Vương phát ra một tiếng trầm thấp gầm rú, phảng phất tiểu hài tử được đến món đồ chơi như thế, tàn phá còn lại thân tàu.

Lượng lớn tấm ván gỗ mảnh vụn tung toé, trong đó pha tạp vào điểm điểm huyết hoa.

"A. . . Ta muốn chết sao? Thật không cam lòng a. . ."

Shuji ôm một đoạn còn sót lại cột buồm, ở trên mặt biển hiện lên, nhìn tình cảnh này, khắp khuôn mặt là vẻ tuyệt vọng.

Ở đây loại thiên địa hồng câu giống như thực lực chênh lệch trước mặt, lại thế nào đi nữa oán hận cũng là vô dụng.

"Tìm tới!"

Nhưng vào lúc này, hắc đỉnh đầu giữa bầu trời truyền đến thanh âm của một người.

Shuji ngẩng đầu, nhìn thấy một thanh bay ở giữa không trung. . . Kiếm? Không khỏi dùng sức nháy mắt một cái, phát hiện mình không có nhìn lầm.

Cái kia đúng là một thanh màu trắng thân kiếm tiểu kiếm, như thế nhẹ nhàng trôi nổi ở trong hư không, toả ra khó mà tin nổi ánh sáng.

"Thần linh a. . . Người đến cứu giúp ta sao?"

Shuji lăm bắm một tiếng, chợt liền nhìn thấy chuôi này màu trắng tiểu kiếm hí dài , hóa thành một đạo sao băng, bắn nhanh hướng về Hải Diêm Vương.

Sau một khắc, một chiếc thuyền lớn âm ảnh che kín bầu trời, bao phủ xuống.

Mũi tàu xe bắn tên, phát ra một tiếng kinh thiên động địa gào thét.

Ầm! ! !

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Chiến Yêu

Đạp Lãng hào giống như cổ đại xông pha chiến đấu dũng sĩ, thẳng tắp nhảy vào Yêu Côn bừa bãi tàn phá hải vực, không để ý chút nào thuyền góc Shuji Tiểu bất điểm.

Phốc!

Tiểu nhi cánh tay giống như thô xe bắn tên chuẩn xác đánh trúng Yêu Côn thân thể cao lớn, đem xích sắt căng ra đến mức thẳng tắp.

Yêu Côn găm thét lên, dài hơn ba mươi mét thân thể hầu như cùng thuyền giống như lớn, phải đem thuyền kéo vào đáy biển.

Không!

Lấy nó man lực, vẫn không có đem Đạp Lãng hào kéo vào đáy biển, cái kia xích sắt liên tiếp gần phân nửa boong tàu liền muốn không chịu nổi gánh nặng cùng mũi tàu chia lìa.

Rầm Rầm!

Rầm Rầm!

Nhìn trên boong thuyền không ngừng vỡ toang tấm ván gỗ, còn có nhảy ra đinh sắt, Musashi Mamoru mạnh mẽ vung lên đao: "Bỏ qua dây khóa!"

Đùng!

Hắn chém đứt nào đó điều cố định dây thừng sau khi, xích sắt cuối cùng trong nháy mắt cùng nỗ lực chia lìa, mang theo lượng lớn không thùng gỗ, rơi xuống vào trong biển, phảng phất từng cái từng cái phao báo hiệu, lúc này chính lấy tốc độ cực nhanh vận động.

Cái này biện pháp, chính là Đoàn Ngọc từ ngư dân trong tay học được.

Ở thế giới khác, săn cá voi ngư dân liền thường thường sử dụng chiêu này, dùng móc câu đâm vào cá kình trong cơ thể, cuối cùng hệ lấy xuống kayak hoặc là thổi trướng lên đến báo biển da làm cái này bong bóng cá, dùng để kiềm chế lặn xuống nước kình, đem thể lực tiêu hao hết, mặt sau thuyền truy đuổi, chờ đợi một bờ hơi tai nổi lên mặt nước, liền có thể dễ như trở bàn tay giết chết, cũng cắt lấy cần thiết.

Nhưng Yêu Côn lại rõ ràng cùng cá kình không giống, không chỉ có lực lượng vô cùng to lớn, càng là có trí tuệ đại yêu quái!

Lúc này, liền cần Đoàn Ngọc kiềm chế.

"Thiên địa tứ linh, Thanh Long Bạch Hổ, gia trì!"

Trảm Yêu kiếm thanh đồng cán kiếm bên trên, hai đạo khắc dấu thanh đồng phù lục nhanh chóng lấp lánh ánh sáng, hoá hình thành Bạch Hổ Thanh Long hình ảnh, chiếm giữ tại phi kiếm bên trên, khiến cho càng thêm một phần tốc độ cùng sắc bén.

Đoàn Ngọc nguyên thần ngự kiếm, giống như sao băng, đi về phía Yêu Côn con mắt đâm tới.

Con này Yêu Côn trên người có lân phiến phòng ngự, máu thịt dầu mỡ cũng không biết nhiều dày, chỉ có cái này rất ít mấy chỗ yếu, lại là lỗ ở kẻ địch trước mặt.

"Nhân tộc tu sĩ, vì sao phải cùng ta là địch?"

Sau một khắc, Yêu Côn hùng vĩ thần niệm liền như chùy sắt giống như đánh tới, liền Trảm Yêu phi kiếm đều là hơi dừng lại.

Chợt, ở Yêu Côn mắt phải trước, tảng lớn tảng lớn màu xanh đen yêu lực hiện lên, sừng sững thành mây, cấp tốc cô đọng, phảng phất khôi giáp giống như, đem phi kiếm che ở hắc khí ở ngoài.

Này là Yêu Côn yêu lực, quả thực giống như biển rộng giống như, thâm trầm mà khó dò.

"Người phá thuyền lúc giết người cũng phí lời nhiều như vậy sao? Người giết người người hằng giết chết, có gì để bàn?"

Nguyên thần ngự kiếm cùng mũi tên không giống, không cần thẳng thắn, có thể trên không trung linh hoạt chuyển hướng.

Đoàn Ngọc điều động Trảm Yêu phi kiếm, chuyển tới Yêu Côn trên lưng, nhìn thấy bị mũi tên bắn trúng khu vực, ánh mắt sáng lên, điều động phi kiếm trực tiếp đâm tiến vào.

"Ta đâm!"

Trảm Yêu phi kiếm tước kim đoạn ngọc, không có cái gì mà không phá được, nhất thời dọc theo vết thương đi vào, ở Yêu Côn trong cơ thể bắt đầu trắng trợn phá hư.

"Cái gọi là voi lớn cũng sợ chuột, ta chỉ là một thanh phi kiếm, cùng người cứng đối cứng làm chi? Trực tiếp học Tôn Ngộ Không, đến cái trung tâm nở hoa!"

Trảm Yêu kiếm đâm máu tiến lên, Đoàn Ngọc nhưng trong lòng là vô cùng rõ ràng. Như vậy nồng nặc huyết khí, bình thường nguyên thần bị vọt một cái liền muốn tan vỡ, dù là trốn tại phi kiếm bên trong đều là vô dụng.

Có thể như chính mình làm như vậy, chỉ có Du Thần Ngự Khí đại cao thủ!

Hắn lúc này, liền phảng phất một cái theo huyết quản tiến lên chậm nhỏ, muốn hướng về đại não, trái tim các loại chỗ yếu nơi làm khó dễ.

"Ngông cuồng!"

Nhưng mà, Yêu Côn hoành hành lâu như vậy, nếu như có thể bị đơn giản như vậy tiêu diệt, lại làm sao có khả năng?

Không đến bao lâu, phi kiếm liền đến một cái chỗ trống, bốn phía màu đỏ tươi bấp thập vách tường thoát nhìn dị thường dữ tợn.

Yêu Côn tiếng quát lớn truyền đến, chợt, một đoàn hắc khí ở Đoàn Ngọc trước mặt thành hình, hội tụ thành một tên đại hán mặt đen, chiều cao chín thước, thô tay chân to, thân có lân phiến, bên mép răng nanh lộ ra.

"Nguyên thần? Không. . . Người nguyên thần chưa xuất khiếu, đây là bên trong cơ thể người Âm thần, dĩ nhiên hội tụ đến trình độ như thế?"

Đoàn Ngọc khóe mắt giật một cái, từ Trảm Yêu kiếm trên phát ra âm thanh.

Đối diện cái này Âm thần, tuy rằng phẩm chất trên so với tu sĩ nguyên thần muốn thấp một cấp, tương tự Ngũ Khí Triều Nguyên lúc Triều Nguyên Thần cảnh giới, nhưng này yêu huyết khí căn cơ thực sự quá mức nồng nặc, luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, lấy bản thân khí huyết bù đắp Âm thần, cũng là đáng sợ cực kỳ, ít nhất về số lượng liền vượt qua Đoàn Ngọc không biết bao nhiêu lần.

"Ta cũng ăn qua tu sĩ, đối với Nhân tộc tu luyện rất có hứng thú. . ."

Đại hán mặt đen chỉ cười cười, lấy nó mặt mày, thoạt nhìn khá là dữ tợn: "Chỉ tiếc, muốn nguyên thần ly thể, thực sự là quá khó. .. Bất quá, người cho rằng ta thân thể lớn mà vô dụng, không cách nào khắp nơi phòng ngự, tiến vào nơi này, lại là tự tìm đường chết."

"Phí lời thật nhiều!"

Hắn lời còn chưa dứt, Đoàn Ngọc Trảm Yêu kiếm liền bắn nhanh tiến lên, phát ra một đạo kiếm khí, đem đại hán mặt đen chém làm hai đoạn.

"Vô dụng, có ta yêu thân nguyên khí chống đỡ, ở trong người, nguyên khí bất diệt, Âm thần không chết!"

Màu đen sẫm huyết khí hội tụ, bổ dưỡng Âm thần , khiến cho đại hán mặt đen nhanh chóng trở lại bình thường.

Không chỉ có như vậy, trên người hắn càng là nhiều một tầng màu đen sẫm khô giáp, mang theo đáng sợ khí huyết lực lượng.

"Thực sự là. . . Đáng sợ tích trữ a, chỉ tiếc này yêu không hiểu vận dụng, nếu nó có nguyên thần cấp bậc ý thức, cấp bậc Tông Sư không chế, cỡ này huyết liệt chi khí, liền đủ để đem ta tiêu diệt ở chỗ này."

Đoàn Ngọc thấy, trong lòng thoáng rung mình.

Mà lúc này, đối diện đại hán mặt đen bỗng nhiên hơi động.

Hắn tụ tán vô hình, trong phút chốc liền đến phi kiếm sau lưng, bàn tay lớn trên hồng quang lóe lên, dĩ nhiên đem Trảm Yêu kiếm vững vàng bắt được.

Dù cho Trảm Yêu kiếm kiếm khí phân tán, đem hai tay hắn cắt tới chi linh phá nát, cũng là nhanh chóng khôi phục.

"Tu sĩ. . . Người rất kỳ quái, rõ ràng chỉ là Nguyên Thần Xuất Khiếu, lại không sợ hãi ta huyết liệt chi khí, có Địa Sát Chân Nhân cấp bậc sức đề kháng. . ."

Yêu Côn Âm thần trầm thấp nói: "Nuốt nguyên thần của người, có lẽ liền có thể làm ta tiến thêm một bước! Đột phá nguyên thần đại cửa ải!"

Nếu để cho này yêu đột phá nguyên thần chi quan, lấy hãn Âm thần khó chơi đặc tính, còn có yêu thân khổng lồ huyết khí, cái gì Âm Phong kiếp, Chân Hỏa kiếp, Thiên Cương Địa Sát khí có lẽ đều khó mà tiêu diệt, có thể nhanh chóng phá quan tu thành phụ thể đoạt xá cảnh giới!

Đến thời điểm nếu là không muốn làm yêu, thậm chí có thể đoạt xá nhân loại, chuyển thể làm người!

Đương nhiên, đối với Yêu Côn mà nói, nó mới không nỡ cái này một bộ huyết khí dồi dào cực kỳ yêu thân, thật giống như người bình thường sẽ không hi vọng chuyển thể biến thành con kiến như thế.

Trừ phi đợi đến hãn yêu thân trọng thương, sắp tử vong, hay hoặc là thân thể tuổi thọ đem gần lúc.

"Nuốt nguyên thần, là có thể đột phá nguyên thần? Chuyện cười!"

Đoàn Ngọc lớn tiếng phản bác, Trảm Yêu kiếm nổ vang không ngừng, lại là rõ ràng, con này Yêu Côn dĩ nhiên thật là có ý lấy làm gương nhân loại tu hành hệ thống, thậm chí tìm tòi ra một ít cửa ngõ.

Đáng tiếc, nguyên thần sau khi nội dung, ở các Đạo môn đều là bí mật bất truyền, không có tranh giành quyền lợi cơ hội, mới sẽ cho nó sinh ra cơ này sai lầm ý nghĩ.

Đương nhiên, Đoàn Ngọc cũng sẽ không lòng tốt đến chỉ điểm đối phương.

"Sắp chết giãy dụa. . . Cái này kiểm chất liệu không sai, ta liền nhận lấy!" Yêu Côn Âm thần nanh cười một tiếng, trên tay đen hồng ánh sáng đại thịnh, Trảm Yêu kiểm ong ong không ngừng, phát sinh không thể tả gánh nặng tiếng, lại muốn mạnh mẽ phá huỷ chuôi này pháp kiếm, lại tiêu diệt trong đó Đoàn Ngọc nguyên thần!

"Cửu Viêm Phi Thiên Kiếm! Ra!"

Đoàn Ngọc hơi suy nghĩ, Trảm Yêu cán kiếm cuối cùng mở ra, bỗng nhiên bay ra chín thanh dài một tấc thanh đồng tiểu kiếm, giống như từng cây từng cây châm nhỏ, trong khoảnh khắc đem đột nhiên không kịp chuẩn bị Yêu Côn Âm thần quán lại thùng trăm ngàn lỗ.

Đùng!

Nó Âm thần một thoáng phân giải, nhưng chợt ngay khi dồi dào huyết khí trợ giúp dưới phục sinh: "Ta nói rồi. . . Người không làm gì được ta!"

"Phải không?"

Đoàn Ngọc Trảm Yêu kiếm ở giữa, chín thanh ve bay kiếm xoay quanh bay lượn, bỗng nhiên tứ tán bay ra: "Cho ta bạo!"

Ầm ầm!

Một thanh tiểu kiếm phía trên bùa chú hóa thành huyết hồng sắc, đột nhiên nổ tung, ở xung quanh thịt trên vách mở một cái lỗ thùng.

"Cửu Viêm Phi Thiên Kiếm, cho ta bạo! Bạo! Bạo!"

Ầm ầm!

Một đoàn lại một đoàn ánh lửa nổ tung, chợt mà đến còn có Yêu Côn la lớn.

...

Đạp Lãng hào bên trên, Musashi Mamoru cùng Amano Ogata ở trên boong thuyền căng thẳng nhìn phía trước trên mặt biển phao báo hiệu.

Cho tới cái khác thủy thủ, đã là cả người run cầm cập, còn kém quỳ xuống cầu nguyện.

So với bọn họ càng thêm không chịu nổi, nhưng là Tử Châu cùng Lực Mông hai cái Giao nhân, ở vừa tiến vào Yêu Côn phạm vi sau, tiện tay chân xụi lơ, phảng phất phế nhân giống như bị thu xếp ở trong khoang thuyền.

Rầm!

Lúc này, nường theo trùng thiên bọt nước, Yêu Côn phù ra mặt biển, trên lưng một chỗ nổ tung, máu tươi pha tạp vào nước biển tung toé.

một thanh thanh đồng làm vì chuỗi, bạch ngọc làm vì nhận phi kiếm bỗng nhiên bay ra, rơi vào Đạp Lãng hào trên boong thuyền, Đoàn Ngọc nguyên thần ban ngày hiện ra, vẻ mặt nghiêm túc.

"Chủ quân?"

Amano Ogata thân thiết hỏi.

"Chuẩn bị né tránh, Yêu Côn muốn đụng tới!"

Đoàn Ngọc dặn một tiếng, nguyên thần lại đi vào khoang tàu, cuốn một thanh đao đi tới trên boong thuyền, rõ ràng là yêu đao Quỷ Thiết!

"Chủ quân, đao này tràn ngập hung sát khí, nguyên thần đụng đến đại hại a!"

Musashi Mamoru lập tức khuyên can.

"Chỉ cần không phải cố ý chui vào , ngược lại cũng vẫn còn có thể!"

Đoàn Ngọc đang nhìn mình nửa trong suốt cầm đao bàn tay, phía trên kia đã có từng tia tia màu đỏ tím sương khói bốc lên, liền nguyên thần của hắn đều có chút chống không được.

Nếu là mình dám như ngự sử Trảm Yêu kiếm như thế, nguyên thần toàn bộ chui vào đao này bên trong, e sợ không cần Yêu Côn động thủ liền muốn hồn phi phách tán chứ?

Lúc này, ở thủy thủ đám người tiếng thét chói tai bên trong, Yêu Côn khí thế hùng hổ, hướng về Đạp Lăng hào đánh tới.

Lấy nó man lực, còn có thân thể cứng rắn, Đạp Lăng hào tuyệt đối sẽ rơi xuống cùng trước cái kia chiếc tàu buôn kết quả giống nhau.

"Này Yêu huyết khí sung túc, đến hạn chế một chút!"

Đoàn Ngọc vừa dứt lời, liền mang bao bọc Quỷ Thiết, phảng phất một thanh màu đỏ tím mũi tên nhọn chạy như bay mà ra, đi vào nhanh hướng mà đến Yêu Côn phần lưng.

"Phải mãi đà!"

"Va chạm chuẩn bị!"

Amano Ogata đỏ mắt hô to, đồng thời không quên ở trên người mình chăm chú trói lại một cái dây thừng.

Ở mọi người tuyệt vọng trong ánh mắt, bị màu đỏ tím mũi tên bắn trúng Yêu Côn phát ra một tiếng kinh thiên động địa kêu thảm thiết, hiểm chi lại hiểm cùng Đạp Lăng hào gặp thoáng qua , dù là như vậy, nó yêu thân cũng cho Đạp Lăng hào một bên mang đến thương tổn nghiêm trọng, vụn vỡ bay tán loạn, hiện ra một cái động lớn.

"Nhanh đi tu bổ!"

Musashi Mamoru tự mình dẫn người chạy tới trong khoang thuyền
ngăn lộ, lại xuyên thấu qua hang lớn, kinh ngạc nhìn thấy Yêu Côn kinh
hoàng thoát đi, đột nhiên hiểu ra: "Là Quý Thiết lực lượng?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Nội Đan

"Tu sĩ, cái kia rốt cuộc là thứ gì? !"

Yêu Côn trong cơ thể, Đoàn Ngọc tốt không chừa chỗ trống, nhìn hung hiểm giảm nhiều, kinh nộ thét lên âm ỉ Yêu Côn Âm thần, cười không nói.

Vừa mới, hắn mang theo Quỷ Thiết mà kích, một cái liền đem Quỷ Thiết cắm vào Yêu Côn trong cơ thể, cái này liền rất đòi mạng.

Mặc dù đối với Yêu Côn không lồ thể hình mà nói, Quỷ Thiết tạo thành thương thế cùng con kiến cắn một cái không sai biệt lắm, nhưng không chịu nổi Quỷ Thiết lúc này chính mở ra cái miệng lớn như chậu máu, nuốt chửng tinh huyết của nó a!

—— ở Đoàn Ngọc lý tưởng bên trong, thích hợp nhất huyết tể Quỷ Thiết, chính là con này Yêu Côn!

Lấy này yêu dồi dào huyết khí, e sợ Quỷ Thiết sau khi cắn nuốt, không chỉ có thể hồi phục như cũ, thậm chí còn có thể nâng cao một bước!

Cho tới nói mình rút đao?

Yêu Côn Âm thần tuy rằng nguyên khí khổng lồ, nhưng chất lượng so với nguyên thần cũng không bằng, dù là chỉ là nắm chặt chuôi đao, cũng sẽ bị sát khí vọt tới thần hồn tiêu tan.

Là lấy ăn Đoàn Ngọc cái này một chiêu thiên ngoại phi đao sau khi, Yêu Côn quả thực liền cùng người như ghen ở cổ họng giống như, không nhanh không chậm.

Đồng thời, xương cá cũng sẽ không hấp người máu!

Chỉ là cái này thanh Quỷ Thiết, là có thể đem Yêu Côn huyết khí hạn chế ở lại ba, bốn phần mười! Khiến cho hung uy giảm nhiều!

"Làm sao? Khó chịu!"

Đoàn Ngọc bốn cột nở nụ cười: "Còn có càng khó chịu hơn đây! Thanh Long Bạch Hồ, Chu Tước Huyền Vũ, tứ linh gia trì, giết!"

Trảm Yêu kiếm nổ vang một tiếng, mũi kiếm xẹt qua Âm thần, đưa nó lần thứ hai tiêu diệt.

Tuy rằng như trước có đen hồng huyết khí mãnh liệt mà đến, nhưng so với trước cũng chậm đầy đủ gấp đôi!

"Thiện!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, trong con người tinh quang toả sáng: 'Quỷ Thiết có thể kiềm chế bốn thành khí huyết, ta lại kiềm chế nó Âm thần cộng thêm bốn thành, nó bản thể còn có thể còn lại bao nhiêu?'

Nếu là bình thường, lấy Yêu Côn năng lực, trên lưng xe bắn tên vết thương, còn có những kia xích sắt lơ là căn bản không làm gì được nó.

Nhưng lúc này, lại là áp đảo cây cân cuối cùng một cộng cỏ!

'Có lẽ nó lúc toàn thịnh, có thể lấy yêu lực khép lại vết thương, thậm chí đem móc câu rút ra, nhưng lúc này sao? Chỉ có thể không ngừng chịu đựng mất máu cùng lực kéo. . . Tiếp đó, chính là tiêu hao chiến , chờ đợi nó mệt bỏ hơi tai!'

Đoàn Ngọc con mắt sáng choang, phi kiếm không ngừng đâm ra, cùng Yêu Côn nguyên thần triền đấu cùng nhau.

Này yêu tuy rằng khí huyết tràn đầy, nhưng yêu thân cực lớn, tiêu hao cũng lớn.

Cùng nó so với, Quỷ Thiết căn bản là cái quỷ hút máu , còn Đoàn Ngọc tự thân cũng có Nhân tiên chi thể, ít nhất có thể chống đỡ Nguyên Thần Xuất Khiếu hơn mười ngày, lại có một chiếc Đạp Lăng hào làm vì tiếp viện, lại là vững vàng, chiếm cứ ưu thế!

...

Biển rộng mênh mông, chính như cái này thiên địa giống như, không chút nào lấy người ý chí làm vì đời đi.

Mười ngày thoáng qua mà qua.

Một nhánh đội tàu chính phách sóng cắt sóng, ở bên trong đại dương đi.

Cái này chi đội tàu rõ ràng không bình thường, không chỉ có ba chiếc Minh Thôn, càng có bảy chiếc Đại Dực hộ vệ.

Có thể có thực lực như thế người, ít nhất cũng là cùng Đông Trần Công Tôn thương hội một cấp bậc, cũng đều nhập vốn liếng.

Động tác này ở thời đại này là rất hiếm có mạo hiểm, bởi vậy tất nhiên sẽ nhiều phương diện tăng cường an toàn, tỷ như. . . Thuê một cái nào đó vị Nguyên Thần Chân Nhân làm vì hộ vệ!

Ở một chiếc Đại Dực mũi tàu trên boong thuyền, một tên đạo nhân nhìn cách đó không xa sắc trời, con mắt thoáng nhắm lại.

"Khương đại sư?"

Một tên chưởng quỹ thấp thỏm hỏi: "Nhưng là phía trước có gì không thích hợp?"

Vị này Khương đại sư, chính là bọn họ ông chủ số tiền lớn mời mọc đến một cái Nguyên Thần Chân Nhân, tinh tu Linh nhân thuật, chính là tu sĩ bên trong ít có Vọng khí chi sĩ, khá được kính trọng.

"Phía trước. . . Có Yêu khí, mệnh lệnh đội tàu chuyển hướng đi!"

Khương đại sư gật gù, ngừng trọng nói.

"Muốn đội tàu vì thế chuyển hướng, hẳn là. . . Cái kia Hải Diêm Vương?" Chưởng quỹ cả người run lên, có chút không kèm được đái cảm giác.

Cũng không trách hẳn doạ đến cơ hồ muốn tè ra quần, người nào không biết ở Đông Hải một vùng, một khi gặp gỡ Yêu Côn, liền thỏa thỏa đại biểu thuyền hủy người vong biển rộng khó? Cùng gặp phải rất lớn bão táp không có một chút nào khác nhau.

"Chuyển hướng! Lập tức chuyển hướng!"

Chưởng quỹ tè ra quần xuống truyền lệnh, cả nhánh đội tàu đều rối loạn lên, mà Khương đại sư đứng chấp tay, nhìn kỹ chỉ có mình mới nhìn nhìn thấy Yêu vân, mặt lộ vẻ vẻ nghi hoặc: "Cái này Yêu khí. . . Hình như có chút ám nhược a, cái này là cái gì loại dấu hiệu?"

"A!"

Ngay khi hẳn nghi hoặc lúc, thủy thủ kinh ngạc thốt lên truyền đến.

Khương đại sư vội vã đến qua một bên mép thuyền, lấy thị lực của hẳn, có thể nhìn thấy một cái đáng sợ cá lớn từ trong nước nhảy ra, lân phiến lóe sáng, đỉnh đầu một sừng, chính là Hải Diêm Vương Yêu Côn!

Chỉ là lúc này cái này đầu Yêu Côn, dĩ nhiên trên lưng còn cắm vào một cái mũi tên, tiền trên có dây thừng , liên tiếp lượng lớn thùng gỗ, ở biển mặt bằng trên xếp thành một hàng.

"Lại. . . Lại. . . Có người ở sẵn bắt Yêu Côn?"

Thấy cảnh này Khương đại sư làm sao không hiểu? Quả thật liền con người đều muốn trừng đi ra.

Ở Yêu Côn phía sau, còn có một chiếc thuyền đánh cá, đánh kỳ quái cỡ hiệu.

Phía trên thủy thủ từng cái từng cái con mắt đỏ thẫm, nhìn ra nước Yêu Côn, găm thét lên ném ra trong tay cây lao.

Tuy rằng mấy ngày trước, bọn họ vẫn là đem Hải Diêm Vương xem là thần linh sùng bái, nhưng truy đuổi nhiều ngày sau, đặc biệt trải qua Musashi Mamoru cùng Amano Ogata luân phiên làm mẫu giáo dục, bọn họ đã biết được, cái gọi là Hải Diêm Vương , bất quá là một con cá lớn mà thôi!

Dù cho như vậy, vừa bắt đầu Musashi Mamoru cũng không dám cỡ nào tới gần, mãi đến tận sau sáu bảy ngày, xác thực Yêu Côn thể lực đang không ngừng hạ xuống, liền chân chính dám áp sát đi qua, đem Yêu Côn xem là một con cá voi lớn đến sẵn bắt.

"Kéo cờ!"

Nhìn thấy bên cạnh đội tàu, Amano Ogata tự hào ưỡn ngực, lớn tiếng mệnh lệnh.

Ở Đạp Lãng hào bên trên, nhanh chóng bay lên một mặt cờ, lấy mây, nước, núi văn làm vì đồ án, thêu 'Vân Trung' hai cái đại đại chữ triện.

"Vân Trung? !"

Khương đại sư thị lực hơn người, nhìn đến cẩn thận: "Đông Hải trong, có thể có một nhà tên là Vân Trung thế lực?"

Cái khác thủy thủ hai mặt nhìn nhau, đều là lắc đầu.

"Khương đại sư!"

Lúc này, một cái cảm y người trung niên cũng tới đến boong tàu, nhìn Yêu Côn cùng thuyền biến mất trở thành điểm đen, thán phục không ngớt: "Nhưng là ngoài biển ba đại tông môn người?"

"Không phải. . ."

"Đã như vậy, hai hổ đánh nhau, tất có một người bị thương. . ." Người trung niên con người chuyển động, không biết đang suy tư chút gì.

"Đông chủ, ta xin khuyên một câu, vẫn là tắt làm ngư ông tâm tư đi. . ." Khương đại sư đối với chuyện này khịt mũi coi thường: "Nghĩ muốn nhặt hai con cộp tiện nghi, tự thân ít nhất phải là thực lực tương xứng, có thể cùng Yêu Côn đối đầu, ít nhất cũng là Du Thần Ngự Khí Đại chân nhân, này các cao thủ rất khó bị giết, dù cho trọng thương đều có thể đánh bại dễ dàng lão phu. . . Huống chi, như Yêu Côn thắng, đón lấy khẳng định sẽ không bỏ qua cho chúng ta thuyền. . ."

"Chính là!" Người trung niên tỉnh giấc chiêm bao, cười khổ nói: "Là ta quá tham lam, lập tức mệnh lệnh đội tàu, toàn nhanh rời đi nơi này."

Viễn dương đi gặp phải Yêu Côn, chính là lớn bất hạnh, mà Yêu Côn dĩ nhiên đang cùng người triền đấu, không cách nào bận tâm bọn họ, rồi lại là vạn hạnh trong bất hạnh.

"Khương đại sư, ta đã bị nhảm rượu yến, không bằng đến cùng uống một chén!"

Người trung niên nhìn Khương đại sư, trên mặt lộ ra lấy lòng nụ cười.

"Vừa vặn, ta cũng nghĩ hướng đông chủ lĩnh giáo một, hai Đông Hải phong thổ, cùng với cái kia tên là 'Vân Trung' thể lực đây. . ." Khương đại sư vui vẻ đáp ứng.

. . .

"Yêu Côn, xem kiếm!"

Đoàn Ngọc một kiếm bay lên, chém xuống Yêu Côn Âm thần đầu.

Lần này chém xuống sau khi, Yêu Côn Âm thần một thoáng tản ra, nửa ngày đều không có khôi phục như cũ.

Ở cái này tràng duy trì hơn mười ngày đại chiến bên trong, song phương tinh lực, nguyên khí, cũng đã không sai biệt lắm kiệt quệ, đến cực hạn.

Đặc biệt Yêu Côn!

Dù cho lại thể nào đi nữa huyết khí dày đặc, Âm thần bị đánh tan một nghìn lần lại lần nữa hội tụ, từ lâu làm nó không chịu nổi gánh nặng.

Chỉ là, nó lại không thể không lộ mặt ra cản, bằng không Đoàn Ngọc tất nhiên nguyên thần ngự kiếm, đến thẳng trái tim của nó, đầu óc các loại chỗ yếu.

Từ lúc Đạp Lãng hào dám theo chân nó động thủ thời điểm, Yêu Côn bản thể cũng đã cùng bình thường cá kình không khác, cũng không còn cách nào thực hiện một đòn hủy thuyền tráng cử.

"Âm thần. . . Tiêu tan sao?"

Đoàn Ngọc nguyên thần ngự kiếm, phi kiếm ám sát, như trước không tha thứ, đi tới Yêu Côn nào vực vị trí: "Nên đem dũng khí truy tàn tặc, chớ chuộng hư danh học Bá Vương, giết!"

"Tu sĩ, người thật muốn cùng ta không chết không thôi?"

Yêu Côn Âm thần lần thứ hai hiện lên, ngăn trở con đường phía trước, chỉ là đã kinh biến đến mức vô cùng hư huyền.

Tính dai này, liền Đoàn Ngọc cũng phi thường ước ao.

Dù sao, bình thường Du Thần Ngự Khí đại cao thủ, có thể đánh tán sau khi đoàn tụ mấy lần, cũng đã là không bình thường, nhưng con này Yêu Côn, mặc dù là ở trong người, lại chỉ là Âm thần, nhưng đoàn tụ ít nhất một nghìn lần!

Cái này vẫn là bên trong có Quỷ Thiết, ở ngoài có Đạp Lãng, đưa nó huyết khí kiếm chế một nửa trở lên tình huống xuống!

"Lẽ nào người hiện tại mới có cái này giác ngộ sao?"

Đoàn Ngọc xì cười một tiếng, trong lòng lại là đột nhiên lên báo động, nguyên thần ám tự chuẩn bị: "Xem kiếm!"

"Đây là người buộc ta!"

Yêu Côn Âm thần rít gào một tiếng, một vật chậm rãi từ trong máu thịt bốc lên đi ra.

Vật này tròn trùng trục, lam cuồn cuộn, thật giống một viên to bằng miệng chén quả cầu thịt, mặt ngoài che kín bất quy tắc ao hăm, loang loang lỗ lỗ.

Yêu Côn Âm thần lên trước một bước, lại là cùng vật này hoàn mỹ dung hợp lại cùng nhau, tỏa ra một luồng kinh người Yêu khí.

"Nội đan? !"

Đoàn Ngọc kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Đây là Yêu Côn một thân tu vị tinh hoa nơi, cùng chính mình Đạo ấn tương tự, không tới thời khắc sống còn, không thể lấy ra liều mạng.

Tuy rằng này đan mặt ngoài có chút thô ráp, dù sao bị tiêu hao lâu như thế, nhưng trong đó còn có một luồng bản mệnh Đan khí, chính là Yêu Côn cuối cùng tinh nguyên!

"Không sai, tu sĩ, có thể đem ta bức đến một bước này, ngươi là người thứ nhất!"

Màu lam nội đan trôi nổi ở giữa không trung, tỏa ra khủng bố uy năng.

Xoẹt!

Ở Đoàn Ngọc trong tai, bỗng nhiên truyền đến biển rộng cuộn sóng tiếng, phảng phất đã bị vô hình lĩnh vực bao phủ.

Cùng lúc đó, cái này nội đan tỏa ra từng vòng lực lượng sóng gợn, thế như vạn cân về phía Trảm Yêu phi kiếm đánh tới.

Đây chính là yêu con đường, giản dị tự nhiên, nhưng lại máu tanh hung tàn, đạt đến đại chuyết nhược xảo cảnh giới.

Lấy nội đan đánh nguyên thần! Dốc hết toàn lực!

Không được tức chết!

Nếu là vừa thấy mặt liền làm, Yêu Côn liền triển khai chiêu này, Đoàn Ngọc nói không chắc đều muốn rút hốt.

Nhưng Yêu Côn dù sao sẽ không báo trước, càng không thể một đôi địch liền phun ra nội đan liều mạng —— đúng là đang liều mạng! Thiêu đốt Đan khí , hóa thành một đòn, ít nhất muốn hao tổn nó mười năm tuổi thọ!

"Đáng tiếc. . . thế đã hết!"

Đoàn Ngọc nguyên thần cao độ ngưng tụ, hòa vào Trảm Yêu kiếm chuôi trong.

Đùng!

Cái này nguyên thần pháp kiếm dĩ nhiên từ bên trong chia ra làm hai , hóa thành cán kiếm cùng thân kiếm hai cái bộ phận.

Chợt, cán kiếm đột nhiên lùi về sau, mà thân kiếm nhưng là quyết chí tiến lên va về phía nội đan.

"Cho ta bạo!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Trảm Yêu

"Tứ Linh Hộ Thân Chú!"

Tại nổ tung dư âm ở trong, thanh đồng cán kiếm hoàn toàn tản ra , hóa thành tứ linh, bảo vệ ở Đoàn Ngọc nguyên thần chu vi, thể hấn trung hoà cuối cùng một làn sóng xung kích.

"Ba thước Đạo vực!"

Chợt, hấn bước nhanh về phía trước, hai tay một trảo, đem cái viên này cực lớn màu lam nội đan vững vàng không chế lại.

Thanh quang phía dưới, mơ hồ có thể thấy được màu lam trên nội đan Yêu Côn Âm thần giãy dụa.

Cùng lúc đó, bốn phía thịt vách cũng là đang nhanh chóng nhúc nhích, áp bức mà tới.

"Cho ta trấn áp!"

Đoàn Ngọc thức hải trong quang mang lóe lên, tam chuyển đồng tím ẩn tái hiện ra, phía trên mắt vàng Ly Văn gầm thét lên, mở ra miệng rồng.

Nội đan là Yêu Côn cuối cùng lá bài tẩy, mà Đạo ấn chính là Đoàn Ngọc cuối cùng lá bài tẩy.

Hắn lúc này, thành linh cũng là lá bài tẩy ra hết, thẻ chặn đánh giết Yêu Côn!

Hống hống!

Từ khi Đoàn Ngọc tu vị đột phá tới Nguyên Thần Xuất Khiếu đỉnh cao sau khi, Ly Vãn uy nghiêm cũng biến thành càng thêm dày đặc, càng không cần phải nói, lúc này vẫn là Đoàn Ngọc chiếm cứ ưu thế, đã dùng Đạo vực áp chế lại nội đan.

Mông lung trong lúc đó, có thể thấy được một con Ly Vãn bóng mờ rít gào mà ra, cá voi hút nước.

Một luồng tràn đầy sức hút, liền rơi xuống nội đan bên trên.

"Không!"

Một cái tựa như thu nhỏ lại ngàn vạn lần Yêu Côn bản thể hiện lên đi ra, lại hóa thành đen mặt đại hán đáng dấp: "Tha ta! Tha ta!"

Phảng phất nó cũng biết, như bị con này Ly Vãn nuốt chửng, tuyệt đối là hình thần đều diệt, vĩnh viễn không được siêu sinh.

"A. . . Ta có thể nhận người làm chủ, ta còn biết rất nhiều đáy biển bảo tàng nơi. . . Ta nô dịch rất nhiều chủng tộc bộ lạc. . . Những thứ này đều có thể giao cho người a. . ."

Yêu Côn một mặt chống đối sức hút, một mặt không ngừng mê hoặc.

Nó làm Hải Diêm Vương nhiều năm như vậy, thân gia quả thật phong phú thời khắc, càng không cần phải nói còn có Giao nhân tộc cùng rất nhiều thủ hạ, nói một tiếng phú khả địch quốc cũng không phải giả tạo.

"Nghe rất mê người. . . Nhưng đối với ta mà nói, người mới thật sự là bữa tiệc lớn a!"

Đoàn Ngọc vẻ mặt không có một chút biến hoá nào, nhìn bốn phương tám hướng đè ép tới thịt vách, vừa bấm quyết: "Mau!"

Rốt cục, ở một tiếng rên rỉ trong, đại hán mặt đen bị trực tiếp hấp cách nội đan, hóa thành một cái mê người Yêu Côn, bị Ly Vẫn nuốt vào trong bụng.

Hống hống!

Ly Vẫn phát ra một tiếng vui vẻ hí dài, quy về Đạo ấn, Đạo ấn thu nạp thanh quang, lại hồi phục tại nguyên thần.

"Ồ?"

Đoàn Ngọc thoáng quan sát bên trong thân thể, liền thấy được tam chuyển đồng tím ẩn bên trên, Ly Vẫn như trước là cái kia bức đầu rồng thân cá dáng dấp, nhưng bụng cá phồng lên, thật giống đã biến thành cóc.

"Đây là... Ăn no rồi!"

Cảm thụ Đạo ấn trên truyền đến trầm trọng cùng áp lực, Đoàn Ngọc lập tức hiểu ra lại đây.

Hắn đứng lên, nhìn trên tay to lớn nội đan, lại tràn đầy niềm vui mừng: "Đây chính là rất tốt linh tài... Tuy rằng rất nhiều đan dược đối với Nguyên Thần Chân Nhân vô dụng, nhưng lấy này linh vật liệu làm chủ tài, tuyệt đối có thể luyện ra khiến Chân Nhân đều muốn đỏ mắt Linh đan đến!"

Không chỉ có là nội đan, còn có Yêu Côn cái này khổng lồ yêu thân, không khác nào một cái bảo tàng khổng lồ!

Ngay khi Đoàn Ngọc nuốt chửng Yêu Côn nội đan bên trong chân linh sau khi, bốn phía thật vách một thoáng đình chỉ động tác, liền Cự Côn chân thân cũng không giãy dụa nữa.

Theo Đoàn Ngọc, đây chính là đã biến thành một con thực vật cá.

"Con này Yêu Côn chính là Đông Hải có tiếng đại yêu quái, trên người khắp nơi là bảo a. . . Chỉ là da của nó, liền không biết có thể chế tác bao nhiêu phó yêu kinh giáp da, còn có thịt. . . Không ngừng Ngũ Độc tinh binh, liền Long Xà tinh binh đều có thể mở luyện!"

Này đầu Yêu Côn thịt phải là có bốn ngàn thạch, hơn nữa ẩn chứa tinh khí, so với Câu Xà thịt đều đại bổ, đầy đủ hơn ngàn người ăn một hai năm!

Thậm chí người bình thường ăn, bất luận tập võ tu đạo đều vô cùng hữu ích, tuyệt đối là tinh binh tốt nhất nguyên liệu nấu ăn.

Ngoài ra, còn có xương của nó, máu tươi, dầu mỡ. . . Quả thực cả người là bảo!

"Trước đó. . ."

Đoàn Ngọc trầm ngâm xuống, song chỉ thành kiếm, một luồng ánh kiếm đâm vào Yêu Côn thân thể trong não vực: "Dù cho là thực vật cá, cũng khó nói sẽ bị kích thích đến nhúc nhích mấy lần, để ta cố gắng lật thuyền, vẫn là chết cá nhất thỏa đáng. . ."

Cảm nhận được Yêu Côn sinh mệnh khí tức không ngừng suy yếu, cuối cùng hoàn toàn tiêu tan sau khi, Đoàn Ngọc lúc này mới thở mẫn gập đầu, mang theo nội đan cùng Quỷ Thiết trở lại mặt sau Đạp Lăng hào trên boong thuyền.

"Chủ quân!"

Nhìn thấy hắc hàng lâm, Amano Ogata cùng Musashi Mamoru đều là vui sướng.

"Yêu Côn đã giải quyết, lập tức vớt kéo đi, cần phải đem con này yêu thi hoàn hảo không chút tổn hại kéo về đảo Vân Trung!"

Lớn như vậy một bộ thi thể, chứa lên thuyền là không thể, chỉ có thể một đường kéo về đi tới.

Cũng may hồ chết uy vẫn còn, không đến nỗi có cái gì mắt không mở cá dám đến ăn con này Yêu Côn thịt , liền ngay cả cá mập đều là như vậy!

"Người. . . Nhân loại. . . Người thật sự giết Yêu Côn!"

Tử Châu vọt ra, nhìn Đoàn Ngọc trong tay nội đan, quả thực là giọt nước mắt tung toé, từng viên một đập xuống ở trên boong thuyền , hóa thành trân châu.

"Ồ? Tử Châu tiểu thư, người không sao rồi sao?"

Đoàn Ngọc thoáng một kỳ.

"Không sai. . . Yêu Côn tuy rằng lấy yêu pháp hạn chế chúng ta Giao nhân, nhưng nó vừa chết, kế ước liền tự động mất đi hiệu lực. . ."

Tử Châu cùng mặt sau Lực Mông liếc mắt nhìn nhau, nghiêm túc quỳ xuống: "Chủ quân! Ngài vì chúng ta Giao nhân ngoại trừ Yêu Côn, từ nay về sau, ngài liền là chúng ta Giao nhân bộ tộc quân chủ!"

"Hừm, các người cống hiến cho, ta nhận lấy! Vừa vặn, các người lập tức đi trợ giúp vớt kéo phiêu phù, đem Yêu Côn bình yên chở về đảo Vân Trung!"

Đoàn Ngọc cầm nội đan, vội vã không nhìn nổi trở lại cơ thể chính mình bên trong, mở mắt ra sau, chính là mắt tối sầm lại.

Dù sao đại chiến mười ngày mười đêm, đổi thành Vô Lậu đạo thể đều muốn tươi sống chết đói, may là hắn có cao hơn Vô Lậu đạo thể một cấp, có thể so với Bình gia tăng một Nhân tiên chi thể chống, mới vừa rồi không có quá đáng lo, nhưng cũng là choáng váng đầu hoa mắt, suy yếu cực kỳ.

"Không xong rồi. . ."

Lúc này vợ vẫ gọi người nấu chút cháo lại đây, chậm rãi uống, điều trị dạ dày. Lâu đôi bụng phía dưới, tối kỵ rượu chè ăn uống quá độ.

Như vậy ăn hai bát sau, mới có hơi lấy lại sức đến, trước đem Yêu Côn nội đan xử lý.

Trong này đan tuy rằng yêu lực tổn thất lớn, cũng không có chân linh ký thác, nhưng bản thân chất liệu rất tốt, nhất định phải lấy đạo pháp bảo tồn, mới có thể không tiết lộ một tia linh vận.

Sau khi làm xong những việc này, Đoàn Ngọc đi boong trên, liền phát hiện phao báo hiệu xích sắt đã bị Giao nhân giúp đỡ đánh vớt lên, thắt ở đuôi tàu.

Đạp Lãng hào ở phía trước đi, mặt sau kéo một con cực lớn Yêu Côn, quả thật là khí thế kinh người, chu vi sinh linh tuyệt tích, hiển nhiên đều là bị Yêu Côn khí tức trên người dọa đi rồi.

"Vậy cũng là cáo mượn oai hùm sao?"

Đoàn Ngọc nhìn tình cảnh này, sờ sờ cằm, lại là suy tư.

Đông Hải bên trên tam đại hại, một là khí hậu, hai là yêu thú, ba là hải tặc.

Có Giao nhân tộc trợ lực, khí hậu bão táp đều không thành vấn đề, mà yêu thú phương diện, nếu là dùng con này Yêu Côn trên người bộ phận tài liệu chế tạo thuyền lớn, e sợ đối với bình thường yêu thú đều có dọa ngăn trở tác dụng.

Dù sao Yêu Côn chính là cái này một vùng biển bá chủ, khí tức thiên nhiên có thể chấn nhiếp cái khác yêu thú, giống như sư tử con cọp dùng

nước tiểu ký hiệu lãnh địa.

"Tựa hồ. . . Thật sự rất có thể được ni , đáng tiếc. . . Chỉ có thể xuất hiện ở Vân Hải vực cùng phụ cận!"

Con cạp chỉ có thể làm cho khiếp sợ thấp nhất đẳng mãnh thú, có thể doạ không được đồng dạng đối thủ, thậm chí ngược lại sẽ đưa tới địch ý.

Đoàn Ngọc phỏng chừng, con này Yêu Côn cũng ở ngay gần hải vực xưng vương xưng bá, một khi tiến vào không biết biển sâu, nói không chuẩn ngược lại sẽ đưa tới càng thêm cường đại Hải thú, đến thời điểm chính là tự tìm đường chết.

"Cũng may. . . Đối với ta mà nói, trước mắt vùng biển này đã đầy đủ!"

Hắn đi tới đuôi tàu, dọc theo dây khóa đi tới Yêu Côn thì thể bên trên, chui vào trong máu thịt một trận tìm tòi, một lát sau, liền rút ra một thanh đỏ thẫm thái đao.

"Quý Thiết! Lần này ăn được rất hoan chứ?"

Đoàn Ngọc vừa bấm quyết, lấy chút nước biển rửa sạch trên thân đao vết máu, nhất thời thấy được đao này cùng với trước so với có biến hóa rất lớn, ở thân đao bên trên chẳng biết lúc nào nhiều một đạo màu đỏ sậm huyết văn, từ mũi đao vẫn kéo dài đến chuôi đao, phảng phất rãnh máu.

Ô ô!

Lúc này, từ yêu đao bên trên, liền truyền ra đáng sợ nổ vang, mang theo kinh người hung sát khí.

Thuyền trên mọi người chỉ là nghe được đao minh, thì có chút năm giữ không được, con người đỏ chót, trên người sát khí ngưng tụ, nhìn bên cạnh người ánh mắt cũng biến thành bất thiện lên.

"Không hổ là yêu đao, một khi trở lại bình thường, không. . . Càng mạnh hơn sau khi, chuyện thứ nhất chính là muốn phản phệ chủ nhân sao?"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, trên người ba thước thanh quang hiện lên: "Nhưng ta có thể so với mới vừa thu phục người thời điểm, mạnh gấp mười gấp trăm lần không ngừng a!"

Ở thanh quang chiếu khắp phía dưới, Quỷ Thiết thân đao đình chỉ ong ong, thậm chí chậm rãi thu liễm tài năng, trở nên giản dị tự nhiên lên.

"Vù vù. . ."

Boong tàu bên trên, Amano Ogata nửa quỳ trên đất, mồ hôi tuôn như nước.

Musashi Mamoru so với hăn hơi khá hơn một chút, dựa vào cột buồm đứng thẳng, tự lẩm bẩm: "Quỷ Thiết sát khí, thua bởi Chủ quân. . . Thực sự là quỷ thần giống như nam nhân a!"

Cho đến lúc này, cái khác thủy thủ mới từ nghệt thờ giống như trạng thái bên trong khôi phục như cũ, miệng lớn thở hỗn hển.

"Xác thực là một thanh đao tốt, nếu là có một ngày, ta có thể lấy nguyên thần điều khiển đao này, chỉ sợ cũng có thể làm được năm đó Sasebou việc chứ?"

Đoàn Ngọc trở lại trên thuyền, khẽ cười một tiếng.

Chân chính nguyên thần điều khiển, là muốn nguyên thần chui vào trong đao, như vậy mới có thể dễ sai khiến.

Chỉ là lấy lúc này Quỷ Thiết trạng thái, trên chuôi đao dật tán một ít đao sát khí là có thể khiến Đoàn Ngọc nguyên thần bị thương, như hăn chui vào đi vào, cùng muốn chết cũng là không khác.

Mà năm đó Sasebou, nhưng là tây độ đại lục, một người một kiếm, khuấy lên gió tanh mưa máu, đến cuối cùng, thậm chí tổn thương một cái thiên sư!

Khi đó đối phương, tất nhiên là Du Thần Ngự Khí đỉnh cao, nguyên thần cảnh giới đại thành, đủ để đoạt xá chuyển thế!

Lúc này Đoàn Ngọc khoảng cách như vậy cảnh giới còn kém xa lắm.

Nguyên thần sau khi, mỗi một lần tiến bộ đều là vô cùng khó khăn, đặc biệt cảnh giới đột phá, một lần đột phá chính là một tràng kiếp số, nếu là không vượt qua được, chín thành cũng là muốn trực tiếp hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu.

"Ta hiện tại đã là Nguyên Thần Xuất Khiếu đỉnh cao, đón lấy nên suy nghĩ như thế nào phá nhập Du Thần Ngự Khí cảnh giới. . . Ở quân lương phương diện, có con này Yêu Côn giúp đỡ, đến không ăn thua còn có thể đưa nó nội đan luyện thành linh dược, không có bao nhiêu vấn đề. . . Vậy kế tiếp, chính là tìm kiếm một loại Địa sát chi khí!"

Du Thần Ngự Khí chia làm ba cái nhỏ giai đoạn: Địa sát, Thiên Cương, phụ thể đoạt xá.

Nguyên Thần Xuất Khiếu đỉnh cao nghĩ muốn đột phá tới Du Thần Ngự Khí, nói đơn giản cũng đơn giản, cần tu sĩ đi tìm một loại thích hợp bản thân Địa sát chi khí! Cũng lấy chi rèn luyện nguyên thần, sinh thành thần thông!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Thuyền Sư

Đảo Vân Trung.

Trong quân doanh, Tần Phi Ngự nhìn mấy trăm người xếp thành hàng ngũ, thao luyện không có sai sót, không khỏi gật đầu: "Lính mới thành rồi!"

Vân Trung vệ vốn là có hai trăm, sau đó khuếch trương quân đến năm trăm, giao do Tần Phi Ngự chinh huấn.

Nếu là bình thường thế giới, Đoàn Ngọc làm như thế không khác cầm dao đặng lưỡi, dù cho Tần Phi Ngự trung thành tuyệt đối, tương lai cơ nghiệp cũng có bất ổn nguy hiểm, dù sao cũng là lập nghiệp nhóm đầu tiên binh lính, sinh tử chỗ yếu nơi.

Bất quá ở không phải siêu phàm thế giới sao, lại là không đáng kể.

Ở đây, cá thể thực lực, có lúc thậm chí muốn vượt qua tập thể cùng thể chế lực lượng!

"Ba trăm tân tốt luyện thành, có Khánh quốc bình thường binh sĩ trình độ, lại phối hợp Ngũ Độc tinh binh, có thể phong tỏa khu mỏ quặng, khai thác mỏ vàng. . ."

Trước ở ăn tết trước hoàn thành việc này, Tần Phi Ngự cũng là thở dài một hơi: "Có mỏ vàng, bản đảo mười mấy năm trong đều không đến nỗi có tài nguyên thiếu thốn chi ngu. . . Chỉ là cái này hải mậ!"

Dù cho đào ra hoàng kim, cũng đến lưu thông lên, mới có thể mang đến cuộn cuộn không dứt thương phẩm cùng nô lệ, biến thành lực lượng, bằng không liền cùng một đồng tảng đá không khác.

Làm sao, đối với đảo Vân Trung mà nói, hải mậu phương diện rất có thiếu hụt.

Dù sao nhân số quá ít, lần trước Amano Ogata tổn thất ba chiếc vận nô thuyền, chính là đã kích nặng nề, khiến cho hiện tại người người đối với ra biển đều có chút trong lòng sợ hãi.

Thậm chí, cùng nhà Umino nô lệ mậu dịch đều bởi vậy tạm thời gián đoạn.

Đại ca của hắn, Vân Trung quân Đoàn Ngọc, càng là mang theo một thuyền người ra biển, thề muốn chém giết Yêu Côn mà còn.

"Cũng không biết đại ca an nguy làm sao?"

Tần Phi Ngự nhìn Vân thành bên cảng phương hướng, mặt hiện nổi lên ra một tia vẻ lo âu.

Đang lúc này, một ngựa nhanh chóng mà đến, người cười kích động đến đầy mặt đỏ thắm, quỳ xuống đất nói: "Vệ trưởng đại nhân. . . Chủ quân trở về! Đồng thời kéo về một con cá lớn, chính là Yêu Côn!"

"Trở về? Còn chém giết Yêu Côn!"

Tần Phi Ngự hít vào một ngụm khí lạnh, hiển nhiên cũng là biết Yêu Côn ở vùng biển này phân lượng, sắc mặt đồng dạng đỏ lên: "Được! Thực sự là tốt!"

Bến cảng.

Vết thương đầy rẫy Đạp Lãng hào phảng phất khổ chiến thắng lợi, đầm máu trở về tướng quân giống như, ngạo nghễ bỏ neo ở bến tàu.

Mà mặt sau cái kia một cái lớn vô cùng chiến lợi phẩm, càng là khiến bất luận người nào cũng vì đó đầu vầng mắt hoa, kích động đến không kềm chế được.

"Chủ quân quả nhiên nói là làm!"

Quách Bách Nhẫn nhìn tình cảnh này, không khỏi ám tặc cảm thán.

Chỉ nhìn xem bên cạnh những thứ này kinh ngạc cùng cuồng nhiệt lĩnh dân liền biết, con này Yêu Côn thi thể đối với bọn họ mà nói có bao lớn lực chấn nhiếp.

Dù sao, Đông Hải chi dân, phần lớn đều là nghe Hải Diêm Vương khủng bố truyền thuyết lớn lên.

Mà lúc này Vân Trung quân Đoàn Ngọc, chính là đạp lên Yêu Côn thi thể, danh vọng giống như hỏa tiễn liên tiếp rút bay lên, ít nhất ở Vân thành trong, xuất hiện một ít người hâm mộ không chút nào ngạc nhiên.

Loại này đánh chết Yêu Côn võ lực, cũng đủ để chấn nhiếp bất kỳ lòng mang ý đồ xấu ẩn tại phần tử, nhưng bọn họ không còn dám có chút mờ ám.

Cũng có thể tăng lên trước đảo Vân Trung có chút uể oải tinh thần.

Lại thêm vào Yêu Côn trên thi thể bảo tàng, có thể nói. . . Chỗ tốt thực sự đạt được nhiều dọa người.

"Đại ca. . . Người rốt cục trở về!"

Nhìn thấy Đoàn Ngọc đi xuống, Diệp Tri Ngự, Tiêu Tĩnh Phong, Vu Tĩnh Bạch mấy người lập tức nghênh nhận lấy: "Cung nghênh Chủ quân!"

"Bản quân không tại khoảng thời gian này, nhờ có các người!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, liếc nhìn Quách Bách Nhẫn cùng Dương Duy Bình: "Lập tức tổ chức nhân thủ, đem Yêu Côn xử lý. . . Ân, ngoại vi còn muốn điều đến quân đội duy trì trật tự, đỡ phải ra cái gì sai lầm."

Những thứ này đều là việc nhỏ, Quách Bách Nhẫn gật đầu liên tục: "Xin mời Chủ quân yên tâm, hạ thần tất đem việc này làm thỏa đáng!"

"Như vậy rất tốt!"

Đoàn Ngọc gật đầu, lại cùng phi mã chạy tới Tần Phi Ngự hàn huyên vài câu, đoàn người đi tới Vân thành phủ đệ, bắt đầu đại yến.

". . . Lần này xuất hành, ta còn đến Giao nhân bộ tộc cống hiến cho, này bộ tộc có thể biện đường biển, biết bão táp, đối với hàng hải có tác dụng lớn, vị này chính là Tử Châu cô nương, ngày sau liền phụ trách hiệp trợ đội buôn!"

Tiệt rượu bên trên, Đoàn Ngọc nâng chén, làm vì đã sớm ánh mắt quái dị mọi người giới thiệu Tử Châu.

Cho tới cái kia Lực Mông? Nhưng là bị hấn phái về đảo Bồng Vũ, hướng về cái kia Băng Vân đại trưởng lão đòi hỏi càng nhiều Giao nhân đi tới.

"Dĩ nhiên là Giao nhân! Gặp qua Tử Châu cô nương!"

Quách Bách Nhẫn trong lòng hơi động, biết nếu có Giao nhân hoa tiêu, tương lai hải vận có thể có bao lớn tiện lợi, không khỏi mừng tít mắt.

Diệp Tri Ngự lại là có chút trong lòng không thoải mái, bất quá nghĩ ngày sau Tử Châu vẫn là ở làm thủ hạ mình, lại ôn hòa rất nhiều.

"Mặt khác. . . Chúng ta còn cần chính mình tạo thuyền! Thuyền sư có thể tìm đến rồi?"

Đoàn Ngọc mở miệng hỏi.

"Có một người, tên là Lưu Quang Tế, mới vừa từ cảng An Vân mà đến, chính là tạo thuyền đại sư Chu Mặc đồ. . ." Dương Thái đứng dậy bấm báo: "Ta cái này liền mệnh đến đây gặp lại!"

Dứt lời vội vã đi ra ngoài, không đến bao lâu, Lưu Quang Tế liền đến điện trên, trang trọng hành lễ: "Bỉ nhân Lưu Quang Tế, gặp qua Vân Trung quân."

Trên thực tế , làm cái này Chu Mặc đệ tử, dù cho chỉ là một cái vô dụng mặt hàng, vừa tới lúc, hẳn cũng thật là có chút ngạo khí.

Nếu không là đối phương bạc cho đến thực sự sung túc, Lưu Quang Tế căn bản lười tới chỗ này loại nơi hẻo lánh.

Cho tới Vân Trung quân? Ha ha, Đông Hải khối này chiếm đảo làm vì vương nhiều hơn nhiều, cái này cũng chỉ là một nhóm đại hải tặc chuyển hình?

Lúc này sở dĩ thái độ trước ngạo mạn sau đó cung kính , bất quá là bị bến cảng đầu kia Yêu Côn thi thể sợ rồi.

—— đây cũng là Hải Diêm Vương a!

Có thể sẵn giết Hải Diêm Vương, ở Đông Hải cũng là cường giả hiếm có, dù cho chính mình sư phụ nhìn thấy cũng phải cung cung kính kính, hẳn đương nhiên không dám tiếp tục làm bộ làm tịch làm gì.

"Người chính là Lưu Quang Tế?"

Đoàn Ngọc liếc nhìn, thấy người này chừng ba mươi tuổi, trên mặt có khổ vằn, hiển nhiên nửa đời trước mệnh đường bao thăng trầm, chịu không ít khổ đau, đôi tay trên có vết chai, ngược lại không phải một cái quang múa mép khua môi không làm việc, miễn cưỡng thấy vừa mắt: "Ta muốn lấy này Yêu Côn làm tài liệu tạo thuyền, người cảm thấy làm sao?"

"Lấy. . . Lấy Yêu Côn làm tài liệu?"

Lưu Quang Tế lấy làm kinh hãi: "Quân thượng ý tứ là?"

"Lấy xương làm vì va sừng, trang sức loại hình. . . Mượn uy nghiêm, đe dọa cái khác yêu thú cùng cá mập quần!"

Đoàn Ngọc đem chính mình ý tưởng nói: "Có thể được hay không?"

"Có thể được. . . Rất có thể được! Yêu Côn vốn là chính là này cái hải vực bá chủ, nếu là kiến tạo thuyền trên có hơi thở của nó, một ít yêu thú cấp thấp cũng không dám ngang ngược!"

Nói đến kiến thức chuyên nghiệp, Lưu Quang Tế nhất thời tràn đầy phấn khởi, trong mắt đều muốn thả ra quang đến, phảng phất đã biến thành một người khác.

Cũng không trách hăn như vậy, đây chính là dùng Yêu Côn trên người tài liệu tạo thuyền a, dù cho sự phụ hăn đều không có điều kiện như vậy!

Nếu là tạo đi ra, nhất định có thể tên nghe Đông Hải, đến thời điểm hăn cái này đốc tạo người cũng phải thật lớn nổi danh, cũng không tiếp tục là cảng An Vân một cái quần bách tạo thuyền sư, mà là cùng sự phụ như thế tạo thuyền danh tượng! Được cả danh và lợi!

"Hừm, người cứ việc buông tay đi làm!"

Đoàn Ngọc cười híp mắt nói, lén lút lại là quyết định, lại lấy Yêu Côn vật liệu là mê hoặc, đi cảng An Vân tìm cảng tốt thuyền sư đến.

Dù sao tài liệu này quý giá, cũng không thể lãng phí.

Chỉ là trong lòng hẩn tính toán như vậy, trên mặt lại không có một chút nào biểu lộ, còn để lại Lưu Quang Tể đi xuống ăn tiệc, trong lúc nhất thời chủ và khách đều vui vẻ.

...

Yến ẩm qua đi, Đoàn Ngọc lúc này mới đem tâm phúc cao tăng triệu tập đến thư phòng nghị sự.

Do Amano Ogata tự mình canh gác cửa, trong thư phòng chỉ có Vệ trưởng Tần Phi Ngự, Mạc phủ trưởng sử Quách Bách Nhẫn, Pháp tào chủ duyệt Tiêu Tĩnh Phong, thương tào kiêm điệp báo chủ duyệt Diệp Tri Ngự, công tào chủ duyệt Musashi Mamoru các loại rất ít mấy người.

"Ta không tại đoạn này trong lúc, trên đảo tất cả vẫn tốt chứ?"

Đoàn Ngọc lúc này cũng đỡ xuống ngụy trang, nói thẳng hỏi.

"Nô lệ phương diện tuy rằng rối loạn mấy lần, nhưng có quân đội trấn áp, không thành vấn đề!" Tần Phi Ngự trước tiên mở miệng: "Năm trăm quân đã thành, bất cứ lúc nào có thể dùng!"

"Vân thành bên trong hết thảm đều tốt, có lần trước mua đến một thuyền lương thực, chống đỡ đến lần sau thu hoạch không có vấn đề. . . Tuy rằng nhân tâm hơi có chút di động, nhưng hôm nay Chủ công mang theo chém giết Yêu Côn oai trở về, tất cả bọn đạo chích tất cả đều chấn nhiếp! Không người dám lại nói lung tung lộn xộn!"

Quách Bách Nhẫn rất là khẳng định nói.

Đây chính là siêu phàm thể giới bên trong một cái mạnh mẽ phi phàm người phân lượng, giống như Trấn quốc thần khí giống như, có thể trấn áp khí số.

"Như vậy cũng tốt!"

Đoàn Ngọc gật đầu, nhìn về phía Diệp Tri Ngư.

"Đội buôn ta đã bồi dưỡng được một nhóm nhân thủ, chỉ chờ Giao nhân đến, liền có thể đi chung quanh, ngoài ra, nhà Umino đã tích trữ lượng lớn nô lệ, hi vọng lập tức cùng chúng ta mật dịch. . ."

"Nhà Umino? Xem ra là Xuất Vân tình hình trận chiến lại có mới tiến triển?"

Đoàn Ngọc suy tư.

"Chính là. . . Tháng mười một, do nhà Fujiwara gia trưởng, Fujiwara Chiyo suất lĩnh Tây quốc cũng mặc quân đã giết tới kinh đô phụ cận, cùng nhà Taira đại quân giằng co, song phương mỗi bên đều có thương vong!"

Diệp Tri Ngư còn kiêm điệp báo chức trách, những tin tức này là nàng nỗ lực sưu tập mà đến: "Bởi vì Đông quốc cảnh nội sức phản kháng đột nhiên tăng lên đến, vị kia nhà Fujiwara gia trưởng không thể không lấy bạo chế bạo, nghe nói từng tức giận cướp đoạt mấy chục nhà võ sĩ cùng phiên chủ đất phong đây. . ."

Tây quốc là nhà Fujiwara cơ bản bàn, Đông quốc chính là nhà Taira cơ bản bàn, tuy rằng đều không thể nào vững chắc, nhưng một ít thân phiên vẫn là rất kiên định.

Bởi vậy mang đến, chính là đột nhiên thăng cấp chiến tranh, cùng với càng nhiều tù binh nô lệ.

"Người cảm thấy trận chiến này kết quả làm sao?"

"Nhà Taira gia trưởng Taira Magokoro, chỉ là trung nhân chi tử, miễn cưỡng đánh bại mấy cái đối thủ thượng vị, dù cho có thể chinh quân chuẩn bị chiến đấu, e sợ cũng không thể lạc quan!"

Diệp Tri Ngư trầm tư xuống, khẳng định trả lời.

"Không sai, trận này kinh đô đánh giằng co, Tây quốc cơ hội thắng rất lớn. . . Chỉ là bọn hăn thế, cũng chấm dứt ở đây!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, rất là xác định nói .

Nhà Taira căn cơ chân chính, vẫn là bản lãnh an cư hai quận nơi, kinh doanh mười mấy thế, chân chính có thể nói thống trị thâm căn cố đế, kiếp trước Tây quốc đại quân liên từng ăn qua thiệt lớn.

Dù sao thừa thế xông lên, lại mà suy, ba mà kiệt.

Nhà Fujiwara dù cho nhất thời quân tiên phong cực thịnh, nhưng giết vào Đông quốc, liên chiến liên thắng, đã hiện ra không chống đỡ nổi, mà nhà Taira lại là tốt không chừa chỗ trống, ở kinh đô phụ cận tổ chức đạo thứ nhất phòng tuyến.

Dù cho nhà Fujiwara có thể đánh phá, nhà Taira cũng có thể mang bao bọc kinh đô bên trong hoàng thất, công khanh các loại lùi hướng về sào huyệt thành Hirano.

"Xuất Vân Đại tranh chi thế, đã tới rồi a, chúng ta cũng nhất định phải mau chóng khởi động!"

Đoàn Ngọc bùi ngùi thở dài, ngóng nhìn Xuất Vân phương hướng.

Ở cái kia hai quận trong, còn có nhà Taira đời đời cung phụng một cái Thần Chi, tên là 'Aoumi Taioini', Aoumi Thần cung thế lực trải rộng, ở

trung chủ tuyên truyền cùng tín ngưỡng bên trong đời đời hun đúc bản lĩnh dân chúng, có thể tuyệt đối là cái khoai lang bỏng tay a.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Khai Thác Vàng

Vân Trung năm đầu, cuối tháng mười hai, đảo Vân Trung, mỏ vàng.

Quân doanh trải rộng, do Ngũ Độc tinh binh suất lĩnh quân tốt tăng tăng bổ phòng, đem Kim mạch phụ cận làm thành như thùng sắt.

Dựa theo đối ngoại lời giải thích, là Tần Phi Ngự muốn luyện một nhánh 'Long Xà tinh binh', cần ở trong núi trú doanh, mà trên thực tế, luyện Long Xà tinh binh bất quá mang vào, mục đích thực sự, vẫn là vì khai thác mỏ vàng, đồng thời đem tin tức này tận lực phong tỏa ngăn cản.

Tuy rằng đã sớm tìm rõ Kim mạch nơi, nhưng Đoàn Ngọc vô cùng cẩn thận, vẫn chờ đến lính mới luyện thành, trên tay cũng tích lũy một nhóm nô lệ thợ kim hoàn, thậm chí chính mình mang theo chém giết Yêu Côn oai, chấn nhiếp toàn đảo thời điểm, mới thuận thế mở ra khai thác vàng tấn công chiếm đóng.

Lần này khai thác, lấy Tần Phi Ngự làm vì hộ vệ, công tào chủ luyện Musashi Mamoru làm vì giám công, bởi vì đã sớm chuẩn bị, hết thảy đều là đều đầu vào đấy.

Đoàn Ngọc đến đây thị sát thời điểm, liền thấy đến lượng lớn nô lệ ở trong hầm mỏ làm lụng, còn có nghe lời chút, nhưng là bị phân phối đến tương đối ung dung cùng tinh tế việc, ở bên trong nước nhạt cát vàng.

Loại này nước vàng đào hái phương pháp từ xưa có nhiều: "Nước vàng. Đầu tại giang cát trong nước, đào ốc lấy kim."

Ngoài ra, đầu to nhưng là ở trong hầm mỏ.

Những kia mỏ đá bên trong làm thói quen nô lệ, ở đây ra sức mở đào hầm chứa kim khoáng thạch, cũng thông qua không ngừng nện đào, đem làm thành bụi phấn hình.

". . . Mỗi đến khoáng, không hạn bao nhiêu, đều thung đối thành phần, lấy nước ngâm nhập, mài thành phần, trữ lấy thùng gỗ ngâm. Dùng cây dương mai da tí giáo mấy lần, bụi đá phù mà kim phần chìm. . . Mà lại đào mà lại thái, hiện ra dương đi thô, lưu lại lấy tinh anh người."

Đây chính là lợi dụng các loại khoáng sản sức nổi không giống, tuyển lựa ra chân khoáng.

Chợt, chân khoáng chổng chất, chính là hoàng kim mỏ giàu, cũng xưng 'Khoáng thịt' .

Sau đó, liền đến phiên bồi dưỡng các thợ rèn ra trận, dùng lửa than nhỏ lô đem khoáng thịt nung nấu, trải qua hai lần đào thái tạp chất sau, đội nhập khuôn đúc trong, liền biến thành thành phẩm kim khối, kim bánh.

Không cần phải nói, đào bới khoáng thạch, còn có thung đối thành phần quá trình rất phí nhân lực, đều là những kia nô lệ ở làm.

Cho tới đãi vàng cùng dung kim thợ rèn, làm việc ung dung, đãi ngộ cũng rất tốt, chỉ là nhất định phải hạn chế tự do thân thể, không thể ra khu mỏ quặng, nô lệ tự nhiên càng là như vậy.

Phía bên ngoài quân tốt sớm lấy được đến nghiêm lệnh, phạm là có người lưu vong, bất luận thợ rèn nô lệ, đều giết chết!

Đồng thời, nơi đây vốn là ở vào đảo biệt lập bên trong, bến cảng chỉ có Vân thành cái kia một chỗ, dù cho bọn họ chạy thoát, cũng không có chỗ chạy!

Đương nhiên, Đoàn Ngọc trong lòng có đoán, hoàng kim mê hoặc là vô cùng, mà nhân tâm tham lam cũng là vô hạn, bất kỳ hoàn mỹ đến đâu chế độ cũng cần người chấp hành, cái này trong đó có kẻ hở.

Một ngày nào đó, đảo Vân Trung có Kim mạch tin tức sẽ tiết lộ ra ngoài, đưa tới đông đảo mơ ước.

Hắn lúc này cách làm, chính là tận lực đem cái này tiết lộ thời gian chậm lại sau đó, tốt khai thác ra càng nhiều mỏ vàng, biến thành chính mình cái này phương thực lực, ứng đối khắp nơi khiêu chiến.

"Chủ quân, người xem!"

Lúc này, Musashi Mamoru cùng Tần Phi Ngư dắt tay nhau mà đến, cầm dung luyện ra bánh vàng bột ngô: "Có cái này mỏ vàng, ta phiên tất có thể nghênh đón cực lớn phát triển!"

"Không sai, Musashi Mamoru, theo người xem ra, cái này Kim mạch một năm có thể hái bao nhiêu kim?"

Đoàn Ngọc mở miệng hỏi.

"Như lão phu dự liệu không sai, một năm nên có ba, bốn vạn lượng!" Musashi Mamoru khẳng định trả lời.

"Đã như thế, chính là ba mươi, bốn mươi vạn lượng bạc trắng. . . Đây đủ chống đỡ Mạc phủ mua nô lệ, khai khẩn đảo Vân Trung!" Đoàn Ngọc cười to.

Đảo Vân Trung không thể chỉ dựa vào mỏ vàng ăn cơm, khai khẩn cùng trồng trọt, luôn có chút sản xuất.

Càng không cần phải nói, còn có chính đang gây dựng đội buôn.

Dựa theo Đoàn Ngọc thiết tưởng, cái này đội buôn tương lai có Giao nhân cùng Yêu Côn thuyền lớn, tính an toàn ở Đông Hải kể đến hàng đầu, chỉ là như vậy liền có thể thu được phong phú lợi nhuận, thậm chí ở mỏ vàng khai thác xong sau khi mạnh mẽ chống đỡ lấy đảo Vân Trung kinh tế.

Đồng thời, dù cho đội buôn cũng chẳng qua là nghề phụ.

Chờ đến đảo Vân Trung hoàn toàn khai khẩn đi ra, cơ sở hạ tầng hoàn thành sau khi, sản sinh báo lại tuyệt đối vô cùng có thể xem thấy, cơ sở hạ tầng mặc dù là lớn đầu nhập chậm sản xuất, nhưng một khi bắt đầu lợi nhuận, nhưng cũng là cuồn cuộn không ngừng, hậu kinh mười phần, tuyệt thiếu lỗ vốn.

'Ngay cả như vậy, có tiền mặt, vẫn có thể làm rất nhiều chuyện, tỷ như. . . Có thể liên lạc các nơi nô lệ con buôn, nhượng bọn họ giao hàng tới cửa, trực tiếp đến đảo Vân Trung!'

'Dù sao không thể quang muốn Xuất Vân quốc nô lệ, bằng không ta chẳng phải là thật sự thành Xuất Vân quốc Daimyo? Đại lục, Hải Tổng, thậm chí những địa phương khác nhân khẩu dẫn vào, cũng không thể thiếu hụt a. . .'

Ở trên đường trở về, Đoàn Ngọc nghĩ đến một cái có chút xoắn xuýt chuyện.

Tuy rằng những kia nô lệ con buôn chỉ cần có hiện ngân năm, khẳng định rất tình nguyện vận tải một ít nô lệ đến đảo Vân Trung, nhưng đại khái cũng không sánh được Xuất Vân quốc lớn như vậy nguồn cung cấp cùng cung cấp hàng lượng, chỉ có thể coi là thoáng pha loãng một thoáng mà thôi.

Lại cố gắng mấy đời sau khi, chắc chắn làm nhạt các di dân nguyên bản xuất thân cùng huyết thống, nhượng bọn họ biến thành chân chân chính chính Vân Trung người!

...

Vân Trung phủ bên trong.

Đoàn Ngọc ngồi nghiêm chỉnh, Quách Bách Nhẫn cùng Kho Tào chủ duyệt Dương Duy Bình nhưng là ở dưới bậc thang đứng thẳng: "Khởi bẩm Chủ quân, đầu kia Yêu Côn đã xử lý xong, cộng đến thịt 4,200 thạch, thuộc da năm trăm bó, dầu mỡ. . ."

"Rất tốt, tất cả nhập kho, còn có, Yêu Côn thịt không chỉ có ngon, càng có thể đại bổ khí huyết, mỗi ngày nhớ tới bổ sung Vệ trưởng. . . Lúc này mặc dù rét đậm, nhưng cũng phải chú ý chống phân huỷ, trước tiên ướp muối bộ phận , còn cái khác, có thể đào bởi hầm chứa đá chứa đựng!"

Hầm chứa đá chính là là chân chính đại quý tộc mới có thể hưởng thụ, mùa đông chứa đựng, mùa hạ dùng băng, ở Khánh quốc, mỗi nhà mùa hạ có thể được đến vương thất ban thưởng khối băng đều là gián ở để tâm hạng người, bị coi là vô cùng có mặt mũi việc.

Tuy rằng này công trình tốn thời gian mất công sức, nhưng thủ hạ có một đám không cần trả giá tiền công nông nô, đương nhiên muốn ở ba năm trong lúc đầy đủ lợi dụng.

Đồng thời, bởi này thế có phi phạm lực lượng, kiến tạo hầm chứa đá cũng không như khác thế giới như vậy hao tiền tốn của.

Những thứ này Yêu Côn thịt nhưng là bảo bối, Đoàn Ngọc còn chỉ vào dùng chúng nó đến luyện được tinh binh đây, không thể lãng phí.

Trong lòng đã quyết định, ngoại trừ phần lớn cung cấp quân nhu ở ngoài, cái khác, cũng chính là đi theo chính mình bọn thuộc hạ có thể chia lại một ít.

Luyện binh luyện binh, ít nhất cần luyện được một cái trụ cột, mới có thể ra chiến trường tôi luyện.

Mà làm sao luyện được trụ cột? Tự nhiên là thông qua các loại tài nguyên nặn ra đến, đặc biệt là đồ ăn phương diện.

Chỉ nhìn năm đó Diệp Châu đô đốc Trần Sách, thủ hạ đều chỉ có một trăm Thao Thiết doanh, liền có biết phương diện này cần tài nguyên khủng bố đến mức nào.

Đoàn Ngọc nếu không là thu hoạch một con Yêu Côn, cũng không dám đánh bạo tinh binh chủ ý.

Dù cho như vậy, cũng chỉ là dự định luyện cái hai trăm liền muốn thu tay lại, lại nhiều hơn thực sự không chịu được nữa.

"Trên tay ta tinh binh luyện pháp, cũng là một nhánh Ngũ Độc tinh binh, một nhánh Long Xà tinh binh, vừa vặn Phi Ngư không muốn chuyển đổi công pháp, vậy thì đem Long Xà tinh binh giao cho hãn thống lĩnh tốt, Ngũ Độc tinh binh ta có thể tạm thời chỉ huy."

Mặc dù đối với Tần Phi Ngư rất yên tâm, nhưng loại này lực lượng quân sự Tập quyền tại một người, còn không phải Chủ quân tay chuyên, Đoàn Ngọc như trước tận lực phòng ngừa.

Cái này cũng là làm vì ngày sau trước sau vẹn toàn cân nhắc.

Dù sao bọn họ cái này một đời có lẽ thân mật vô gian, nhưng hậu thế lại rất khó nói.

"Tân niên đem gần, đây là ta Vân Trung Mạc phủ thống lĩnh đảo Vân Trung năm thứ nhất, truyền lệnh xuống, giao thừa đại yến! Mạc phủ quan lại đều ban cho Yêu Côn thịt năm cân, các tào chủ duyệt năm mươi cân! Cho tới lĩnh dưới các hộ, bình dân nông nô ban cho bình thường rượu thịt,

nô lệ cũng thưởng một bữa đi, thế nào cũng phải qua cái năm béo không phải. . ."

Đoàn Ngọc chậm rãi xoay người.

"Chủ quân nhân từ!"

Quách Bách Nhẫn liền vội vàng khom người, biểu thị nhớ rồi.

Đoàn Ngọc gật đầu, để cho hai người lui ra, chột nhanh chân đặc ra ngoài phủ dinh thự, ở Vân thành bên trong đi dạo một chút.

Thành này dựa theo hãn nguyên bản quy hoạch, có thể ở mấy vạn người, lúc này thoát nhìn tự nhiên vô cùng trống trải, cũng là rất ít chỗ có chút nhân khí, nhưng sang năm nên tốt hơn nhiều.

Bất tri bất giác, liền đến bến tàu ụ tàu vị trí.

Ở đây Lưu Quang Tế lại là trước bận rộn sau bận rộn, tuy rằng tạo thuyền công việc chỉ là mở ra cái đầu, nhưng Đoàn Ngọc đã đem một đồng nhiệm vụ ném cho hãn.

Cụ thể mà nói, chính là trước tiên cải tạo thuyền cũ chỉ, vừa vặn cũng cho trước tất cả thuyền tới một lần kiểm tra tu sửa giữ gìn.

Trên thực tế chính là tu tu bổ bổ, đem đáy thuyền ký sinh hải tảo vỏ sò quét đến.

Ngoài ra, nhưng là lợi dụng trên tay đã có Yêu Côn tài liệu, đối với mấy chiếc thuyền tiến hành cải tạo —— nói trắng ra cũng bất quá làm một cái va sừng, thậm chí biến thành vật đề lên khoang mà thôi.

Ngược lại muốn mượn dùng, chỉ là Yêu Côn oai, loại này ngốc biện pháp cũng hữu hiệu quả.

Nhưng Lưu Quang Tế đương nhiên không muốn như vậy, như chỉ là như vậy, làm sao có thể hiện ra hấn cái này tạo thuyền sư lợi hại?

Bởi vậy khoảng thời gian này vẫn ở chăm chú suy nghĩ, hi vọng có thể đem Yêu Côn xương cốt cùng thuyền hoàn mỹ dung hợp được, cụ thể mà nói, chính là dùng ít nhất tài liệu, đem Yêu Côn khí tức trải rộng thuyền tàu mỗi một nơi, tạo thành vạn yêu tránh lui hiệu quả.

'Tuy rằng loại này thuyền tránh lui không được lợi hại đại yêu quái, hoặc là linh trí đã có thể so với nhân loại yêu quái, nhưng có Giao nhân bộ tộc trợ giúp, đến không ăn thua còn có thể sớm phát hiện tránh né, bởi vậy hoành hành Đông Hải vẫn không có bao nhiêu vấn đề. . .'

'Bây giờ hoàng kim đã có, Yêu Côn đã trừ, thuyền cũng chuẩn bị đầy đủ, nguyên bản nguy hiểm biển rộng lạch trời đã biến thành đường cái. . . Sang năm bắt đầu, toàn đảo cần thiết nghênh đón đại khai phá, tranh thủ trong vòng ba năm khai khẩn toàn đảo, làm được đại trị. . . Liền có thể chính thức mở ra phân phong!'

Đoàn Ngọc yên lặng suy tư.

Phong thường có công chi thần chuyện, hấn vẫn nhớ để ở trong lòng, đã sớm lập ra ba năm quy hoạch, được đến một đám thủ hạ chân thành ủng hộ cùng lượng giải.

Dù sao, lúc này đảo Vân Trung bên trong chỉ có một cái Vân thành, cũng không thể đem Đoàn Ngọc chính mình phủ đệ phân phong đi ra ngoài.

Mà hiện tại phân phong, được đến chỉ có đất hoang, tương lai lại xử lý cày ruộng cùng lĩnh dân.

Nếu là thực sự có không kịp đợi, Đoàn Ngọc cũng không ngại bỏ rơi chút bao quần áo.

"Ba năm quy hoạch, lúc này đã qua một năm a! Còn lại trong vòng hai năm, ít nhất cũng đến mân mê một cái quốc pháp tổng chương đi ra. . ."

Đoàn Ngọc nhìn ngoài khơi, yên lặng suy tư.

Những thứ này phong thần chỉ là thần tử, trừ phi lại được đến bá hầu công tước vị, mới có thể khai quốc.

Trước đó, tất cả đối với nước ngoài giao lưu, thậm chí phương diện quân sự, khẳng định đến nghe theo chính mình cái này phong quân, cuối cùng nhưng là còn có tiền ngôn ngữ văn tự các loại, cũng đến duy trì nhất trí, những thứ này đem cùng phân phong chế cùng nhau, viết vào quốc pháp tổng chương trong, hình thành hiến pháp giống như địa vị.

Cho tới cái khác, Đoàn Ngọc thì lại không nghĩ hạn chế quá nhiều.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Trấn Áp

Đảo Vân Trung hương trường.

Kiến trúc này diện tích quảng đại, có một cái cực lớn sân luyện tập, còn có sáng ngời lớp học, cùng với có thể ở xuống mấy trăm người ký túc xá.

Kurosawa Akira lúc này an vị ở trong phòng học, theo một tên có người nói đến từ Đông Trần lão sư, học tập trên đại lục ngôn ngữ.

Hắn lúc này , bởi vì kiếm dịch bị cạo rơi tóc đã dài ra một lú, ăn mặc vải thô chế tác quần áo, nhưng tốt xấu vẫn tính giữ ấm.

Đối với vị này nhà Kurosawa thiếu chủ mà nói, lại kém cũng sẽ không so với bị phản quân chặt đầu càng nguy rồi.

—— bởi vì cha hắn đối kháng nhà Fujiwara đại quân, bởi vậy nhà Kurosawa bị di diệt, thiếu khi chủ Kurosawa Akira may mắn tránh được một kiếp, sau đó lại bị tóm lấy, 'Bán heo con' cho nhà Umino, chột trần trọc lưu lạc đến đảo Vân Trung.

Đồng thời vô cùng may mắn , bởi vì tuổi còn nhỏ quá duyên cớ, không cản trở thành nông nô hoặc là nô lệ, mà là một mạch bị đưa đến hương trường nơi này!

Kurosawa Akira bởi vì gia học uyên thâm, cũng vô cùng thông minh, rất nhanh sẽ bộc lộ tài năng, thậm chí được đến hương trường hiệu trưởng, một cái dụ dàng đại tỷ tỷ khen thưởng.

Đương nhiên, tại Vân Trung đảo chính thức xưng hô bên trong, Vu Tĩnh Bạch chức vị là hương trường tế tửu.

Đoàn Ngọc thiết lập cái này trường xã, cũng không phải vì đọc sách minh lý, bồi dưỡng sĩ tử cái gì, chỉ là vì đề bạt một ít Tiểu lại cùng thủ công nghiệp người, bởi vậy dạy học ở trong, cũng là lý luận cùng thực tiễn đều xem trọng, mỗi ngày đều muốn tổ chức những thứ này tiểu quý làm chút đủ khả năng công tác, tỷ như biên chế đẳng khuông cái gì.

Trong đó một ít động thủ năng lực xuất sắc, liền sẽ bị từ trước vừa ý, sau khi tốt nghiệp đưa đến mấy cái sự phụ thủ hạ làm học đồ.

Đối với nhà nghèo khổ xuất thân tiểu quý mà nói, đã xem như là điều không sai lối thoát.

Nhưng Kurosawa Akira mơ hồ cảm thấy, nếu như có thể đọc sách biết chữ, bị 'Đại đầu mục' vừa ý, tiếp tục đào tạo sâu, tương lai tiền đồ mới càng thêm không thể đo lường, bởi vậy vẫn nỗ lực học tập.

Chỉ là ở trong lòng hẩn, còn có một chút mù mịt cùng lo lắng: "Những người kia. . . Sẽ không thật sự muốn động thủ chứ? Đối thủ nhưng là có thể chém giết Hải Diêm Vương, ừng có Quỷ Thần chi lực nam nhân a!"

—— dù cho đã đối với nô lệ mấy lần phân biệt giám định, nhưng khó tránh vẫn còn có chút cá lọt lưới.

Tỷ như trước mắt cái này Kurosawa Akira, chính là trong đó một ví dụ.

Mà thành Nijo phụ cận bị bắt năm bắt làm nô Ashigaru võ sĩ, hiển nhiên không ngừng hẩn một cái, ở ổn định lại sau khi, có chút liên lợi dụng tuần tra trên lỗ thủng âm thầm mắc nối tiếp thành công.

Bởi nhà Kurosawa địa vị, Kurosawa Akira cũng mơ hồ biết việc này, nhưng cũng không thể ra sức.

Dù sao coi như tin tức này, vẫn là nhà Kurosawa một cái gia thần con, trong bóng tối nói cho hẳn.

Căn cứ đoạt được manh mối, Kurosawa Akira đại khái đoán được, những thứ này người chuẩn bị tiến hành một tràng bạo động, thậm chí tấn công Vân thành, cướp đoạt thuyền lưu vong!

Chỉ là vẫn không có chờ phát động, đảo Vân Trung tình thế liền phát sinh cực lớn biến hóa, vị kia Vân Trung quân trở về, còn chém giết Yêu Côn!

Đối mặt với liền Hải Diêm Vương đều có thể chém giết cường giả, một ít nông nô lập tức sản sinh dao động, dù sao trước mắt tháng ngày còn vượt qua được, đồng thời tương lai cũng có thành làm vì bình dân cơ hội, lúc này lựa chọn lui ra.

Mà sau đó, càng bởi vì Kim mạch vật hái, đem lần này bạo loạn bên trong chuẩn bị kích động chủ lực —— bị áp bức bóc lột đến ác nhất mỏ đá cu li, lôi hơn một nửa đến trong núi thăm, hoàn toàn đoạn tuyệt liên hệ.

Đã như thế, trận này trù tính đã lâu bạo động, còn chưa bắt đầu, liền hầu như thai chết trong bụng.

Sở dĩ nói 'Hầu như', là bởi vì Oda thừa dịp điểm tâm lúc, lại cho Kurosawa Akira mang đến một cái tin —— có mấy người vẫn chưa hết hy vọng, chuẩn bị thừa dịp ăn tết Đại Khánh cơ hội, mạnh mẽ náo lên một lần.

Kurosawa Akira đối với chuyện này rất không hiểu.

Hầu như không thể thành công phản kháng, lại có gì ý nghĩa?

Trên thực tế, cái này lại là hắc đãi ngộ quá tốt rồi , căn bản không biết những kia nguyên bản võ sĩ Thần quan khổ.

Dù sao ở Xuất Vân trong, võ sĩ Thần quan là người trên người, không sai biệt lắm có thể tương tự làm vì địa chủ quan, không chỉ có sở hữu thổ địa các loại tư liệu sản xuất không làm mà hưởng, mà lại còn có rất nhiều đặc quyền.

Hiện tại đến đảo Vân Trung sau khi, phần lớn bị biếm làm đầy tớ, không còn gì cả, mỗi ngày nện tảng đá làm lao công, đối ai cũng nhẫn không chịu được a.

Dù cho là mấy cái cá lọt lưới, cũng là từ địa chủ đánh thành không có nông nô, mỗi ngày cùng chân đất cùng nhau ăn ở làm lụng, loại này độ tương phản quả thực có thể đem người bức điên.

Trở nên như vậy phản động, cũng là chẳng có gì lạ.

Nếu như Kurosawa Akira biết bọn họ thậm chí còn có tấn công hương trường, chế tạo đồ sát kế hoạch sau, khẳng định càng muốn trợn mắt ngoác mồm.

Hắc không biết chính là, ngay khi hắc lên lớp lúc, một tràng thu lưới hành động, đã ở Đoàn Ngọc tự mình tọa trấn phía dưới triển khai.

Dù sao, nương theo Đoàn Ngọc trở về đảo Vân Trung, toàn bộ Vân thành lại nằm ở nguyên thần của hắc toàn phương vị không có góc chết dưới sự theo dõi.

Không chỉ có như vậy, hắc lúc này Nguyên Thần tiểu thành, có thể nhật du tám trăm, dạ du ngàn dặm, hạn chế càng ít, chuyện như vậy làm sao có thể giấu giếm?

...

"Mọi người đều hiểu mục tiêu của chính mình không có? Lần này bắt lấy, yêu cầu không có sơ hở nào, ảnh hưởng cũng phải nhỏ!"

Vân Trung phủ trong, Amano Ogata võ trang đầy đủ, nhìn thủ hạ.

"Vâng!"

Bọn họ đều là trực thuộc Vân Trung quân thân binh, mỗi một cái đều tu luyện Ngũ Độc tinh binh chi đạo, liên thủ lại, dù cho tông sư cũng phải chạy mất dép.

Lúc này ăn mặc đều có đủ khôi giáp, eo bội trường đao, không thể chờ đợi được nữa xuất phát.

Amano Ogata càng là tự mình xuất kích, đi tới một chỗ chính đang tại khai khẩn bờ ruộng, tìm tới một cái nào đó nông nô: "Reta? Saijo Reta?"

"Đại nhân nói đùa rồi. . ."

Cái kia nông nô hơi nghi hoặc một chút: "Tiểu nhân gọi Reta, nhưng không có dòng họ!"

"Đi theo ta đi!"

Amano Ogata gật gù, đưa tay phải ra.

Gọi là Reta nông nô nghe vậy trong mắt lóe sáng lên, trong tay cái cuốc đột nhiên bổ xuống dưới.

Ai biết Ogata trốn cũng không né, trực tiếp duỗi ra cánh tay phải chặn lại, cái cuốc mộc chuôi liền dừng đến một tiếng, trực tiếp gãy vỡ thành hai đoạn.

Nhìn loại này võ lực, chu vi mấy cái rục rà rục rịch nông nô nhất thời yên xuống.

"Ha ha. . . Đi theo ta đi!"

Amano Ogata dễ như trở bàn tay trấn áp cái này võ sĩ phản kháng, đem hẳn đè xuống đất.

"Các người còn ở chờ cái gì?"

"Phản kháng đi!"

"Shochu, Ado!"

Saijo Reta vừa gặm bùn đất, vừa còn ở kích động.

Chỉ là đáp lại hẳn, đều là một mảnh tê dại khuôn mặt cùng ánh mắt.

Dù sao nếu dựa vào đánh bất ngờ, người đông có khí thế cũng coi như, bây giờ tình thế nhìn cũng biết nhảy ra là chết, ai dám ra. .

Cho tới mấy tên thủ hạ có chút ý động, nhưng Amano Ogata chỉ là một câu liền cho tan rã rồi: "Hôm nay ta đến, chỉ là vì bắt Saijo Reta cái này võ sĩ, cùng những người khác không có quan hệ, mọi người tiếp tục lao động đi!"

Cái này cũng là Đoàn Ngọc dặn dò, lần này bắt lấy chỉ lòng bắt đầu ác cùng nòng cốt, những người còn lại nhiều nhất đánh vào khác sách, không cần làm mở rộng cùng liên lụy.

Này lại là hẳn dắt chém giết Yêu Côn oai trở về, thanh uy đã có thể trấn áp toàn đảo, lẫm liệt không sợ hãi nguyên cố.

Nghe được Amano Ogata bảo đảm còn có khuyến cáo, cái khác nông nô lại chết lặng trở lại lao động, Saijo Reta miệng nhưng là bị tuyệt vọng lấp kín, áp trở lại.

Ở Vân Trung phủ trong, đã lục tục có thân binh trở về, áp một hai cái người.

Cuối cùng ở trong đình viện hội tụ, quỳ thành một loạt, tổng cộng bảy cái.

Saijo Reta bị ép tới quỳ trên mặt đất, liền nhìn thấy một người mặc cẩm bào, đầu đội thiếu niên mũ bạc đi ra, nhìn từ trên cao xuống mà nhìn bọn họ, một loại khí độ tự nhiên tự sinh.

'Đây chính là chém giết Hải Diêm Vương nam nhân sao? Thực sự là khiến lòng người gầy a. . . Nhưng là! Nhưng là!'

Saijo Reta nắm chặt năm đấm, hào không khuất phục ngẩng đầu lên, cùng Đoàn Ngọc nhìn nhau.

"Hừm, quả nhiên là cái võ sĩ đây!" Đoàn Ngọc da mặt đều không động một cái, tốt không chừa chỗ trống nói: "Làm vì cái gì muốn phản kháng Bản quân đây?"

"Bởi vì chúng ta là võ sĩ hoặc là võ sĩ đời sau, không phải nô lệ!" Saijo Reta lớn tiếng trả lời.

"Cũng là cái lý do!" Đoàn Ngọc gật đầu, chột vể mặt dần dần trở nên lạnh: "Chỉ là các người không hiểu. . . Ở trong mắt ta, các người cùng những kia hạ dân như thế, đều là người yếu! kẻ yếu phải phục tùng cường giả, các người nên hiểu rõ ràng?"

Ý này, chính là dù cho những thứ này võ sĩ muốn làm Đoàn Ngọc đao trong tay, cũng không đủ cách.

Dù sao, ở trong mắt Đoàn Ngọc, cường giả đạt yêu cầu tuyển, ít nhất phải là võ đạo tông sư, luyện khí Trúc Cơ chứ?

Nếu là có bậc này trình độ, chủ động nói ra , dựa theo đảo Vân Trung 'Võ sĩ định phẩm' quốc sách, cũng có thể phong cái hạ sĩ, lập tức liền thoát ly khổ hải.

Đương nhiên, một cái tông sư, đặt ở Xuất Vân chính là Kiếm Hào cấp bậc nhân vật, làm sao có khả năng bị bắt sống, đồng thời đem bán làm đầy tớ?

Mà thân là người yếu, không lắng nghe từ dặn dò, còn muốn gây sự, chính là bọn họ hoạch tội chi nguyên.

"Chủ quân, bọn họ hẳn là xử trí như thế nào?"

Amano Ogata quỳ xuống đất hỏi.

"Đầu phạm chặt đầu, không cần thị chúng, nòng cốt roi một trăm, không chết liền phát hướng về mỏ đá, nơi đó vừa vắng thiếu người đây!"

Đoàn Ngọc hời hợt đã quyết định.

Bây giờ đảo Vân Trung nô lệ đã không cần đe dọa, trái lại cần trấn chi lấy tĩnh, liền có thể từ từ tiêu hóa.

"Vâng!"

Ánh đao lướt qua, hai người đầu rớt xuống, còn lại nhưng là bị kéo ra ngoài roi hình.

Amano Ogata lại lên trước một bước: "Hương trường trong, đã điều tra rõ Oda, Akira hai người biết đến không báo, nên xử trí như thế nào?"

"Tuy rằng biết đến không báo, nhưng cũng không có tham dự, răn dạy một trận, đánh vào khác sách chính là!"

Đoàn Ngọc thuận miệng nói.

Cái gọi là đánh vào khác sách, chính là ở Mạc phủ bên trong treo lên số, từ đây lui về phía sau, không được đề bạt đến trọng yếu cương vị, không thể tiếp cận các loại bí mật phương tiện, trên căn bản, chỉ có thể bị coi như bình thường sức lao động.

Ngoại trừ hai cái này học đồ ở ngoài, lần này phản loạn sự kiện bên trong, những kia còn chưa nắm lên người đến, Đoàn Ngọc đều chuẩn bị như vậy xử trí.

Dù sao cũng là nhân lực tài nguyên, một mạch giết liền quá lãng phí.

Có cái này cơ bản ý đồ, ngày thứ hai Kurosawa Akira cùng Oda liền bị Vu Tĩnh Bạch gọi ra đi, sợ mất mật tiếp thu răn dạy, đồng thời còn bị trước mặt mọi người trừng phạt một trận.

Chỉ là Kurosawa Akira trong lòng ở thờ phào nhẹ nhõm đồng thời , căn bản sẽ không biết chính mình đã bị đánh vào khác sách, tương lai làm sao phát triển đều có một tầng trời hoa bản chống đỡ.

Hời hợt trong lúc đó, liền thay đổi cá nhân mệnh lệnh vận, cái này cũng là thể chế chi chủ quyền bính!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Lại Tới

Vân Trung năm thứ hai, đảo Yonkichi.

Umino Kyuhara dò xét lãnh địa, nhìn thấy nữ nhân tiểu hài tử sái lưới đánh cá, các nam nhân nỗ lực công tác cảnh tượng, không khỏi gật đầu liên tục: "Bốn gia rốt cục phát triển lên rồi. . ."

Nhà Umino nguyên bản thể lực yếu kém, nhưng lần này đông tây chiến tranh lại nổi lên, lại là cho bọn hắn tốt đẹp nhất phát triển cơ hội.

Thông qua cùng Vân Trung mật dịch, trắng trợn bán trao tay nô lệ, thu được lượng lớn bạc trắng, do đó mạnh mẽ chống đỡ nhà Umino kiến thiết.

Dù sao, chỉ cần chịu trả tiền, có chính là không sợ chết thương nhân đồng ý đem gạo cùng vũ khí, thậm chí tất cả sinh hoạt nhu phẩm cần thiết vận đến trên đảo.

"Đáng tiếc. . . Bực này tiên hoa trứ cấm, liệt hỏa phanh dầu tình cảnh, có lẽ chỉ là phù dung chớp nở a. . ."

Nghĩ đến hồi lâu tương lai đội tàu, Umino Kyuhara vẻ mặt lại thấp xuống.

Đang lúc này, nhìn biển mặt bằng thần sắc hẳn biến đổi.

Trong tầm mắt, một nhánh thuyền lớn đội chèo rầm rập chạy mà đến, không chỉ có năm chiếc Đại Dực, ở giữa càng là có một chiếc vô cùng to

lớn tàu buôn.

Đó là Đông Trần 'Minh Thôn', thể tích khổng lồ, bụng bự có thể chứa, một lần có thể chứa vạn thạch chi hàng.

Nếu là dùng để chở người, chứa cái vạn người mấy vạn người không có vấn đề chút nào.

Dĩ vãng Đoàn Ngọc còn không dám làm như thế, dù sao tổn thất một lần liền có thể làm hấn thổ huyết.

Bất quá đợi đến thu phục Giao nhân, chém giết Yêu Côn, rất nhiều điều kiện đủ sau khi, liền không thể chờ đợi được nữa một lần nữa khởi động tấn công chiếm đóng.

Dù sao, thông qua một năm rèn luyện, ân uy tịnh thi, đến Vân Trung hai năm, nguyên bản nông nô tâm tư yên ổn, xác thực bị từng bước tiêu hóa, dĩ nhiên là đến một vòng mới đem đưa vào nô lệ thời điểm.

Lần này đi xa, Đoàn Ngọc tự mình dẫn đội, Diệp Tri Ngư, Amano Ogata, Kuki Shinheive các loại đều có, có Giao nhân hoa tiêu, thuyền cũng đều trải qua Yêu Côn xương cốt cải tạo, có thể nói không có sơ hở nào.

"Đó là. . . Vân Trung cờ hiệu?"

Umino Kyuhara ngơ ngác nhìn cái này màn, cảm giác chịu đến rung động thật lớn: "Bốn gia đối với Vân Trung phiên thực lực. . . E sợ muốn một lần nữa phỏng chừng một phen."

Nhưng lúc này, lại vẫn là đối nóng bỏng nhất biểu hiện, nghênh tiếp hướng về những kia trên thuyền nhỏ xuống người đến: "Amano dono, Kuki dono, hồi lâu không thấy, nhìn thấy các người bình an không có chuyện gì, thực sự là quá tốt rồi."

"Umino dono! Đây là chúng ta phiên thương tào chủ duyên, chủ quản buôn bán đại nhân —— Diệp Tri Ngư!"

Amano Ogata lúc này lại là cùng Kuki Shinheive cung kính mà lui lại, để Diệp Tri Ngư đi tuốt đằng trước.

"Hóa ra là đến từ đại lục đại nhân, xin mời!" Umino Kyuhara vẻ mặt không đổi, trước tiên dẫn đường, đem mấy người dẫn dắt đến nhà Umino xây dựng thêm đại trạch bên trong.

Bên trong đại sảnh.

Mọi người bỏ đi giày, lần lượt đi vào, nhà Umino gia trưởng Umino Munenori từ lâu ở trung tâm nhuyển lót trên ngòai xếp bằng, nghiêm túc lấy chờ.

"Diệp Tri Ngư, gặp qua nhà Umino gia trưởng!"

Diệp Tri Ngư trước tiên hành lễ, Umino Munenori đáp lễ sau khi, liền nhìn thấy Diệp Tri Ngư vỗ tay, để Amano Ogata nâng một cái hộp gỗ tiến lên, chậm rãi mở ra.

Một mảnh hào quang màu vàng óng, quả thực chiếu rọi bỏ ra ở giữa sân người con mắt.

"Không biết nhà Umino gia trưởng, có thể nguyện tiếp tục làm nô lệ làm ăn?" Diệp Tri Ngư cười nhạt hỏi.

"Ồ? Khục khục. . . Cái này! Tự nhiên như vậy!"

Umino Munenori thân thể nghiêng về phía trước, trên mặt trang nghiêm vẻ mặt suýt nữa duy trì không được, vẫn là nghe đến Umino Kyuhara tăng hăng một cái, rốt cục tỉnh lại, ngòai thẳng eo, nghiêm túc trả

lời: "Chúng ta đã chuẩn bị hơn một nghìn nô lệ, chỉ là quý phiên gần nhất. .
."

"Điều này là bởi vì lần trước đi tao ngộ tai nạn biển! Không thể không một lần nữa thăm dò tuyến hàng hải, là tới nay đến chậm chút. . . Cái kia hơn ngàn nô lệ chúng ta lập tức có thể mua lại, đồng thời chi trả cho bọn họ trì hoãn khoảng thời gian này tiền ăn dùng! Người xem coi thế nào?"

Diệp Tri Ngư đúng mực trả lời.

"Như vậy. . . Như vậy rất tốt!" Umino Munenori tăng tăng gật đầu.

Đối với nhà Umino mà nói, đây chính là một cái bay lên cơ hội a.

"Rất tốt. . . Lần này chúng ta đến đây, cần mua hơn vạn nô lệ, cái này một ngàn lượng hoàng kim chính là tiền đặt cọc!"

Diệp Tri Ngư gật gù, Amano Ogata lập tức đem hoàng kim đẩy về phía trước.

"Cái gì?"

"Vạn người?"

Umino Munenori cùng bên cạnh gia lão đám người đều là kinh ngạc cực kỳ: "Đây cũng quá. . . Quá. . ."

"Cái này vẫn là lần thứ nhất, đợi đến cái này một làn sóng vạn sau khi trở về, chúng ta còn có thể lại trở về, trong đó mất công sức chỗ, liền muốn xin mời nhà Umino nhiều trợ giúp!"

Diệp Tri Ngư hí mắt, rất là hưởng thụ cái này một đám nam tử dáng dấp khiếp sợ, lại ném ra một cái bom: "Sau đó chúng ta mỗi lần tới, chọn mua nô lệ đều sẽ không ít hơn số lượng ấy!"

"Đó chính là một năm mấy vạn. . . Mười mấy vạn nô lệ?"

Umino Kyuhara có chút choáng váng, mà một cái khác ngồi quỳ chân gia lão nhưng là hầu như của đồng như thế phun bọt mép: "Đây là. . . Bao nhiêu hoàng kim a?"

Không thể không nói, chỉ cần là ở lấy kim ngân làm cái này quý tiền kim loại bất kỳ thời đại, bất kỳ thế giới, nhân loại theo đuổi hoàng kim tham lam đều là vĩnh viễn không có điểm dừng.

Tỷ như ở thời đại Đại hàng hải, không biết bao nhiêu Âu Châu nhà mạo hiểm, chính là bị Makepolo phía đông hoàng kim quốc gia miêu tả hoảng hoa mắt, lái rách rách rưới rưới thuyền buồm, lấy không thành thực kỹ thuật cùng không sợ dũng khí, trả giá rất lớn tử thương để đánh đổi, bắt đầu rồi địa lý phát hiện lớn, cùng thực dân phong trào quật khởi.

Âu Châu nhà mạo hiểm vì hoàng kim, có thể vượt qua trùng dương, trả giá ít nhất một nửa tử vong đánh đổi, mà nhà Umino lại chỉ cần ở trong nhà ngồi ngay ngắn, đổi vạn nô lệ, là có thể thu được hoàng kim, trong đó khó dễ trình độ, quả thực không thể giống nhau.

(Tư bản luận) đã từng có dẫn thuật: "50% lợi nhuận, liền sẽ khiến cho tích cực mạo hiểm; trăm phần trăm, liền sẽ khiến người liều lĩnh pháp luật; có ba trăm phần trăm, liền sẽ khiến người không sợ phạm tội, thậm chí không sợ giáo đầu nguy hiểm. Nếu như náo loạn cùng phân tranh sẽ mang đến lợi nhuận, nó liền sẽ cổ vũ chúng nó. Buôn lậu cùng nô lệ mậu dịch chính là chứng cứ."

Dùng để khái quát lúc này nhà Umino, cũng vô cùng chuẩn xác.

Vì lớn như vậy lợi nhuận, bọn họ thậm chí dám chủ động bốc lên chiến tranh, càng không cần phải nói, hiện tại chiến tranh đã sớm bắt đầu, bọn họ chỉ cần trả giá rất ít đánh đổi hồi lộ nhà Fujiwara mấy cái gia lão, là có thể thu được lượng lớn nô lệ.

"Đại khái là một vạn đến mấy vạn lạng vàng, nếu như các hạ yêu thích, chúng ta liền toàn bộ lấy hoàng kim thanh toán tốt!"

Diệp Tri Ngư cười cười nói.

"Không có vấn đề, nhà Umino nhất định toàn lực làm vì Vân Trung phiên sưu tập nô lệ!"

Umino Munenori nghiêm túc hành lễ, long trọng bảo đảm nói.

Coi như không nhìn thấy bến cảng bên trong bỏ neo thuyền, quang là đối phương loại này tài lực, cũng đã rất nhượng người kính nể, đó là vượt xa nhà Umino thực lực.

Ngược lại là gia lão Umino Kyuhara, nhìn tình cảnh này, con người đáy lóe qua thăm thiết lo lắng: 'Vân Trung phiên? Lại là một cái cường đại cỡ nào phiên chủ a, bốn gia cùng mạnh mẽ như vậy thế lực làm bạn, thật sự có lợi mà vô hại sao?'

. . .

Buổi tối, Minh Thôn bên trên.

"Đã dựa theo đại ca dặn dò, cùng nhà Umino nối liền tuyến, quả nhiên chỉ cần có hoàng kim nơi tay thì có thể mua cả quỹ dữ a . . ."

Diệp Tri Ngư rõ ràng mười mười mà đem chuyện hôm nay hướng về Đoàn Ngọc bẩm báo.

Dứt lời, lại có chút tức giận bất bình: "Vì sao chúng ta nhất định phải cùng cỡ này hạng giá áo túi cơm làm ăn? Vân Trung nạn binh hoả, rất có thể trực tiếp đi bắt giữ nô lệ, còn có một chút trên hải đảo dã dân. . ."

Dưới cái nhìn của nàng, Đoàn Ngọc thực sự là không làm chủ nhà không biết củi gạo quý.

Có thể miễn phí thu được nô lệ, vì sao còn muốn chuyển một đạo tay hướng về nô lệ con buôn mua?

"Làm như vậy, tuy rằng nhìn như không vốn vắn lợi, nhưng phản kháng bên trong tiêu hao liền là chúng ta người của chính mình a. . ." Đoàn Ngọc thở dài một tiếng: "Lúc này đảo Vân Trung đáng giá tín nhiệm đều là nòng cốt, có thể không tổn hại liền không tổn hại cho thỏa đáng. . . Cũng là ngày sau, việc này chúng ta hay là có thể làm được!"

Lúc này ít người, không chịu đựng được tiêu hao.

Nhưng tương lai, đợi đến luyện được mấy ngàn đại quân, chính là nghênh ngang ở Xuất Vân quốc trong phá thành bắt dân, cũng không thể coi là cái gì.

Có thể động viên mấy ngàn quân thế, ở Xuất Vân quốc đã xem như là cường hãn Daimyo, lại thừa dịp binh hoang mã loạn thời khắc, những thế lực khác không hẳn dám trêu chọc.

"Đã như vậy. . . Vì sao chúng ta không trực tiếp bắt xuống cái này đảo. . . Đại ca cũng đã nói chứ? Cái này Xuất Vân đảo có hai châu nơi, ngàn vạn chi dân, đủ có thể chống đỡ một cái Vương vị! Đến không ăn thua cũng có thể làm một chư hầu, cắt cứ một phương!"

Diệp Tri Ngư con người chuyển động, bốc cháy lên tên là dã tâm ngọn lửa.

"Chiếm. . . Xuất Vân đảo?"

Đoàn Ngọc ngẩn ra, chợt thấy buồn cười: "Đây chính là Đông Hải lớn nhất quốc gia, gốc gác thâm hậu, không chỉ có Thần đạo bảo vệ, càng có Doanh Châu các cấm rể. . . Hai cái này nhưng là quái vật khổng lồ, ta nhất thời còn không thể làm gì."

"Huống chi, dù cho là cắt cứ một phương làm vì Daimyo, người cho rằng Xuất Vân quốc người liền sẽ như vậy thuần phục? Phải biết, bọn họ nhưng là rất coi trọng dòng dõi, Gia cách, huyết mạch, một cái chân đất thượng vị đều nhất định nhận hết khinh thường cùng ám hại, người nước ngoài muốn làm Xuất Vân Daimyo? Cùng nói mê cũng không có bao nhiêu khác nhau. . ."

Cũng chỉ có tại một chỗ khác lên căn cơ, quét sạch nhập cư bên trong tất cả trâu bò rắn rết thế lực, mới có thể xây dựng lên so sánh vững chắc thống trị trụ cột.

Cái này cũng là Đoàn Ngọc vì sao phải khai khẩn một cái hoang đảo nguyên nhân.

Cái khác, bất luận là tấn công chiếm đóng Hải Tổng vẫn là Xuất Vân, thậm chí cái khác đảo quốc, đều là loạn thần tặc tử, mưu đồ gây rối! Đại nghĩa danh phận trên tiên thiên có hao tổn.

Lại nói, lập nghiệp lúc Đoàn Ngọc, cũng là mấy chục người, một cái thuyền, đánh cái nào đảo quốc cũng không đủ a.

Thả vào lúc này, đúng là miễn cưỡng có bắt xuống một ít bỏ túi đảo quốc thực lực, nhưng này chút đảo quốc cũng cùng Vân Trung như thế , bất quá một hai cái huyện lớn, còn không có gì sản xuất, vô bổ.

Cùng với trọng tâm dời đi, thậm chí vì củng cố thống trị, oan ức thu nạp bọn đầu hàng phản bội, cùng một đám cũ quý tộc câu tâm đấu giác, còn không bằng bắt đầu từ số không, lấy chính mình tâm ý lại sáng lập càn khôn đây.

'Càng là năm giữ lâu đời lịch sử, Thần đạo gốc gác liền càng thâm hậu a. . . Tỷ như lúc này Xuất Vân quốc, thần đạo lực lượng kinh người cực kỳ, cũng may là chúng nó ít ra khỏi cửa, nguyên bản liền không đoàn kết, thậm chí còn có thù địch lẫn nhau thảo phạt, bằng không dù cho là năm đó

Doanh Châu các, đông độ lúc cũng chưa chắc có thể thuận lợi ở Xuất Vân quốc cầm rễ xuống.'

Nghĩ tới đây, Đoàn Ngọc không khỏi nhìn kinh đô phương hướng, mặt lộ vẻ mỉm cười.

Vị kia Tây quốc quân lĩnh, Fujiwara gia trưởng, e sợ chẳng mấy chốc sẽ thưởng thức đến cảm giác trong đó.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Đập Núi Phá Miếu

Kinh đô, Hoàn Môn sơn.

Bởi vì kinh đô không có hiểm có thể thủ, cái này Hoàn Môn sơn chính là phòng ngự kinh đô cuối cùng một trọng môn hộ.

Ở dưới chân núi, lấy một dòng sông làm vì giới hạn, hai mảnh lít nha lít nhít quân doanh giăng co, chính là Fujiwara Chiyo suất lĩnh 33,000 Tây quốc cũng Mạc quân, cùng nhà Taira đại tướng, có 'Đông quốc chi hủ' bí danh Ito Saiwai suất lĩnh 25,000 Đông quốc quân.

—— bởi vì có Xuất Vân vương thảo tặc hịch văn, chiếm cứ đại nghĩa danh phận, nhà Fujiwara thanh thế đại chấn, một đường thu nạp bọn đầu hàng phản bội, chiếm hết ưu thế, quân thế không giảm mà lại tăng.

Nhưng Đông quốc nhà Taira chi quân tuy rằng hơi ít, lại trang bị tinh lương, Ito Saiwai cũng là cao cấp nhất danh tướng, doanh ràng đến cực kỳ kiên cố, Fujiwara Chiyo đánh lâu không xong, hình thành giăng co kết cục.

"Không ổn a. . ."

Một chỗ gò núi trên, Trường Khâm đạo nhân nhìn cái này màn, không khỏi vẻ mặt hơi động.

Cái này không cần Linh nhân vọng khí đều nhưng có biết, Tây quốc quân sạ xem liền chiến liền thắng, trên thực tế lại là nhà Fujiwara phần khởi một đòn, đại quân xuất chinh ở bên ngoài, mỗi ngày lương thảo tiêu hao đều không phải số ít.

Mà Đông quốc quân lại là ngăn địch tại gia tộc bên trong, Taira thị nhiếp chính nhiều năm, thống trị căn cơ vẫn tính vững chắc, mấu chốt nhất chính là vận tải tuyến ngắn, tích trữ phong phú, không sợ tiêu hao.

Như vậy giằng co nữa, một khi tây quân nhuệ khí tiêu hao sạch sẽ, hoặc là bị cắt đứt lương đạo, làm không tốt thì có một tràng đại bại!

Đến thời điểm, tuyệt đối là binh bại như núi đổ, không chỉ có nuốt vào cũng phải phun ra, liên bốn gia địa bàn cũng không nhất định có thể bảo vệ.

Như đến lúc đó , làm cái này xuống núi 'Phù triều đình' đại biểu Trường Khâm đạo nhân, kết cục cũng tuyệt đối là vô cùng thâm thảm.

"Ito Saiwai chính là đại tướng, lão tướng. . . Do đó tốt không chừa chỗ trống, nhà Fujiwara nhìn như liệt hỏa phanh dầu, lại thiếu căn cơ. . . Không thể đại bại! Làm sao, làm sao. . ."

Dù cho là Nguyên Thần Chân Nhân, có thể quân trước diễn pháp, nếu là trăm mười người, thậm chí hơn ngàn người, Trường Khâm đều có thể dễ dàng lấy tướng lãnh thủ cấp.

Nhưng đây chính là mấy vạn cấp bậc đối chiến! Song phương điệp gia, quân thế có tới năm, sáu vạn! Còn liên quan đến Xuất Vân quốc vận, không biết bao nhiêu thần linh trong bóng tối nhìn kỹ.

Hắn một cái nho nhỏ Nguyên Thần, dù cho có chí bảo 'Tam Sơn Ấn', cũng không bay ra cái gì bọt nước đến.

Trừ phi là Du Thần Ngự Khí đỉnh cao Đại chân nhân, thậm chí Hô Phong Hoán Vũ thiên sư, hay là mới có thể mạnh mẽ can thiệp một, hai.

Đương nhiên, người tu đạo chú ý thuận theo tự nhiên, dù cho có thực lực này, cũng chưa chắc chịu xuống nước dính vào chuyện thị phi.

Đa số Chân Nhân, đều là lựa chọn biết thời biết thế, miễn cho ác thiên đạo, tao ngộ đến kiếp số.

Trường Khâm đạo nhân là vào đời người, hạn chế thiếu điểm, nhưng cũng không dám làm cỡ này ám sát đại tướng việc , bất quá, dương thế chiến trường ở đây, phi phạm chiến trường, lại còn có rất nhiều.

"Cái này Ito Saiwai, ta từng lén lút xem qua tướng mạo, tuy có đại tướng chi khí, lại không có đại tướng tuổi thọ vận, bây giờ còn có thể sống được, tất là đến cái gì bảo vệ! Xem ta đạo pháp!"

Lúc này yên lặng triển khai Doanh Châu các pháp môn, trong mắt lóe sáng lên, trước mặt giống như xuất hiện một cái mây rậm tai to, trên người mặc màu đỏ đều có đủ, sát khí lẫm liệt đại tướng.

Hống hống!

Đang chờ Trường Khâm đạo nhân nghĩ muốn nhìn kỹ, thì có xích khí quanh quần, hình thành cự hổ, bổ nhào mà tới.

"Khí số mệnh cách phản phệ?"

Cỡ này căn cơ thâm hậu nhân vật, mỗi cái có mệnh trời tại người, mạo muội thăm dò, tất nhiên rước lấy phản phệ.

Càng không cần phải nói, cái này Ito Saiwai vẫn là Đông quốc quân tổng soái, khí vận dày đặc, lại là không giống.

Nhưng Trường Khâm đạo nhân có chuẩn bị mà đến, tay hiện nổi lên ra một viên tiểu ấn, nhẹ nhàng một lần.

Cái này ấn toàn thân minh hoàng, màu sắc thuần khiết long lạnh, giống như cao chi, núp ẩn nhưng là một hổ, lúc này quang mang lóe lên, hiện ra tam sơn bóng mờ, chính là Doanh Châu các báu vật 'Tam Sơn Ấn' .

Cái kia xích hồ đánh vào tam sơn bên trên , khiến cho Tam Sơn Ấn rung động liên tục.

Mà Trường Khâm đạo nhân lại là sắc mặt vui sướng, ánh mắt xuyên thấu qua cái kia đại tướng bóng mờ, nhìn thấy nội bộ căn cơ: "Kiyomi Taioini, ngoài ra, còn có mấy cái Mao thần, cũng ở bảo vệ người này vô vận?"

Như vậy đã là cực hạn, Trường Khâm đạo nhân thu rồi đạo pháp, xích hồ không cam lòng rít gào một tiếng, biến mất không thấy.

Tam Sơn Ấn cũng thu lại quang mang, rơi vào trong tay hắn, không hiển linh ứng.

"Kiyomi Taioini chính là Taira thị tổ tiên, thần uy hầu như có tứ phẩm, ta không thể địch vậy. . . Nhưng những người khác thần linh rất có thể diệt chi, suy yếu Ito Saiwai khí số!"

Trường Khâm đạo nhân cười lạnh một tiếng, có quyết định.

Kiyomi Taioini căn cơ ở nhà Taira hai quận, sâu dày vô cùng, hầu như có hầu tước vị trí, nói cách khác, cũng có thể làm đến ban ngày Thần Vực bao phủ, điền đảo âm dương càn khôn, chính là là chân chính đại năng.

Dù cho Doanh Châu các chương giáo gặp phải, cũng đến ước lượng một, hai.

Nhưng cái khác mấy thần, sẽ không có nhiều như vậy kiêng kỵ.

Bọn hắn cùng nhau tăng thêm Ito Saiwai khí số, tuy rằng Kiyomi Taioini là đầu to, nhưng nếu có thể suy yếu còn lại mấy nhà, cũng có thể làm Ito Saiwai vô vận bất ổn.

Ở đánh trận thời kỳ, may mắn chênh lệch, đều có khả năng thành vì ổn định thắng bại ước số.

. . .

Tứ Cung Thần xã.

Mưa phùn man mát, sương mù nhẹ mờ lung.

'Mở' hình chữ đỏ thắm chim ở trước, Trường Khâm đạo nhân một người một kiếm, chống ô giấy dầu, chậm rãi tiến lên.

Chim ở làm cái này 'Cửa', đại diện cho Thần Vực cùng thể tục phân giới, sau đó là chất liệu đá bậc thang cùng một đoạn thật dài tìm đạo.

"Đạo nhân?"

Dĩ vãng Vu Nữ khiêu vũ Thần Nhạc điện trước, mấy cái áo bào trắng Thần quan cùng võ sĩ nghiêm túc nhìn chăm chăm người đến: "Người không phải đến cúi chào! Vì sao xâm phạm thần thánh lĩnh vực?"

"Người nói là Thần Vực, đây chính là Thần Vực? Thực sự là buồn cười!"

Trường Khâm đạo nhân chậm rãi rút ra ba thước thanh phong: "Hôm nay. . . Chặn ta người chết!"

"Đây là. . . Cỡ nào độc thần! Cỡ nào ngông cuồng a!"

Thủ tịch Đại thần quan tức giận đến cả người run rẩy: "Bảo hộ điện võ sĩ ở đâu? Cho ta đem cái này miệt thị thần tội nhân giết!"

"Ha!"

Bên cạnh, mấy cái võ sĩ đã sớm nổi giận đùng đùng, vung múa lấy thái đao xông lên.

Phốc!

Trường Khâm đạo nhân một kiếm đâm ra, như cùng tên nhà múa bút vẩy mực, trên mặt đất vẽ ra điểm điểm mai đỏ: "Liền cái Kiếm Hào đều không có. . . Shundo Inochi, người thực sự là sa đọa đây!"

Shundo Inochi, chính là Tứ Cung Thần xã tế tự thần linh, cũng là Ito Saiwai tổ tiên.

Doanh Châu các tuy rằng cùng Xuất Vân vương thất ước hẹn, được đến bản thổ Thần đạo tán thành, nhưng Xuất Vân quốc thần linh đông đảo, đương thời ký kết khế ước chỉ là đầu lĩnh mấy cái đại thế lực, còn có rất nhiều thần linh, hoặc là nói tinh quái không ở phạm vi này bên trong.

Huống chi, dính đến loại này Tranh long đại thế, dù cho là trước ước hẹn, chặn ở trên đường, cũng đến một kiếm giết!

Trường Khâm đạo nhân bị đẩy tới trên đường này, đã là không thành tựu chết, nơi nào còn hết thủy kiêng dè?

Tuy rằng. . . Cái này cũng là hãn sự lựa chọn của chính mình.

Hãn trường kiếm đột xuất, không chút do dự mà chém giết Thần quan cùng Vu Nữ, xẹt qua Thần Nhạc điện, đi tới Thần xã bản điện.

Nơi này là thu xếp tượng thần nơi, cũng là Shundo Inochi chỗ căn cơ.

"Ngăn trở cái này cuồng đồ!"

"Làm vì thần hiến thân thời gian đã đến!"

Nhiều năm giáo dục tín ngưỡng , khiến cho một đám Thần quan Vu Nữ tuy rằng run lấy bấy, nhưng vẫn là ngăn ở Trường Khâm đạo nhân trước mặt.

"Các người. . . Không nghe ta nói sao sao?"

Trường Khâm đạo nhân thu hồi ô giấy dầu, chậm rãi từ trong đám người đi qua: "Ai cản ta thì phải chết a!"

Phốc phốc!

Sau lưng hắt, từng đoá từng đoá huyết hoa tỏa ra, mang theo thê mỹ mùi vị, giống như cây anh đào tiêu tan héo tàn.

Mở cửa lớn ra, thẳng tới bản điện.

Trong điện phủ tia sáng tối tăm, tế bàn cùng phía trên lễ khí liên tục run rẩy, từng cái từng cái đập xuống trên đất.

"Shundo Inochi. . . Người e ngại?"

Trường Khâm đạo nhân chỉ cười cười: "Lúc này mặc dù có mưa, nhưng cũng coi như buổi trưa, người tựa hồ còn chưa tu luyện đến đại năng, có thể ban ngày hiện ra cảnh giới a. . ."

Bất kỳ thần linh đều là Âm thần chúc thuộc, giữa ban ngày phía dưới thì lại thần uy giảm nhiều.

Trường Khâm đạo nhân tay nâng Tam Sơn Ấn, trong mắt tinh quang toả sáng.

Mơ hồ trong lúc đó, liền có thể thấy tượng thần bên trên, một tên ăn mặc võ trang đều có đủ võ sĩ đi xuống, đi vào một tên nguyên bản ngã xuống đất võ sĩ trong cơ thể.

Cái kia võ sĩ vòng vo đứng lên, phát ra một tiếng như hổ như sói điên cuồng gào thét, trong mắt bên ngoài hào quang màu đỏ tươi.

"Đạo nhân, người dám phạm ta cấm địa, lập chém không tha!"

Từ võ sĩ trong miệng, truyền ra một câu tinh tế đầy đặc lời nói đến, lại có chút tương tự tê hí thanh âm, khiến cho người nghe xong liền tê cả da đầu.

"Hai quân giao chiến, tốt tìm kỳ chủ, còn có cái gì dễ bàn?"

Trường Khâm đạo nhân trường kiếm nhắm ngay võ sĩ, nở nụ cười.

"Giết!"

Cái kia võ sĩ chậm rãi thu đao vào vỏ, như là chó sói, tứ chi nằm rạp trên mặt đất, vòng quanh Trường Khâm đạo nhân không ngừng xoay quanh.

Đột nhiên phát ra một tiếng rít lên, thân thể đột nhiên nhảy lên, dưới hai tay thăm dò, mở ra cái miệng lớn như chậu máu liền cắn.

Trường Khâm đạo nhân mũi kiếm run lên, đã liền điểm cái này võ sĩ mấy chỗ yếu tử huyết, nhưng đối phương dường như chưa phát hiện, miệng lớn cắn về phía Trường Khâm cuống họng.

Thân thể hần lùi lại, phảng phất tơ liễu chịu đến gió thổi giống như về phía sau bay lượn, tư thái phiêu dật, biểu hiện tiêu sái: "Không phải thân thể của chính mình, vì lẽ đó không yêu quý sao? Tam Sơn Ấn!"

Trường Khâm tay trái nắm ấn, ở trên thân kiếm vài điểm, trường kiếm lập tức ong ong, phát ra dài một tắc thanh quang, mũi kiếm tăng vọt hai tắc, như xà tín giống như co duỗi bất định.

Tình cảnh này nếu như bị một ít người trong võ lâm nhìn thấy, không biết muốn kinh sợ rơi bao nhiêu cảm.

Bởi vì đây là 'Kiếm mang' !

Truyền thuyết trong kiếm thủ cực hạn!

Chờ đến Trường Khâm đạo nhân lần thứ hai vùng kiếm mà lên thời điểm, cái kia võ sĩ gào thét lui lại, không dám để cho lưỡi kiếm lại thương tổn được may mắn.

Đột nhiên, lại là bỗng nhiên rút đao, phủ đầu chém xuống.

Đang!

Đao kiếm tương giao, từng cái phát ra ong ong.

Leng keng leng keng!

Phòng lớn bên trong, kiếm quang lạnh lẽo âm trầm, không ngừng phân tán, cắt rời thần mạn, trên cửa sổ giấy. . .

"Hảo đao pháp, hung mãnh bá đạo, đã đạt tới tài nghệ cực điểm , đáng tiếc. . . Người là Âm thần thân, không cách nào triển khai xuất đao mang đến. . ."

Trường Khâm đạo nhân tốt không chừa chỗ trống, trung khí mười phần nói: "Ta cái này còn có ba kiếm, nếu người có thể tất cả tiếp xuống, ta dù cho tự vẫn ở đây lại có làm sao?"

Sặc!

Trong tay hắn ba thước thanh phong phát ra một tiếng hót vang: "Thập phương chân đạo, Tru Tà chi kiếm!"

Kiểm quang lóe lên, võ sĩ trong tay thái đao liền chém làm ba đoạn, phát ra không thể tin tưởng kinh ngạc thốt lên.

"Kiếm thứ hai, bích huyết đan thanh, Tru Thần Kiếm!"

Trường Khâm đạo nhân không chút do dự nào, một kiếm tước mất cái này võ sĩ thủ cấp.

Bên trong thần điện truyền đến một tiếng hét thảm, một cái bóng đen như bị sét đánh, không ngừng tiêu tan.

"Này thần mặc dù đã bị chém, nhưng Minh thổ còn có căn cơ, diệt cỏ tận gốc!"

Trường Khâm đạo nhân đóng trên hai mắt, thành linh Nguyên Thần Xuất Khiếu, nhập Xuất Vân âm tào địa phủ đi càn quét này thần sào huyết!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Rokuro

Vân Trung năm thứ hai, tháng tư.

Minh Thôn hạm lớn lại một lần đến thăm Xuất Vân, Đoàn Ngọc cũng biết mới nhất đại chiến tình báo.

"Tháng ba, Fujiwara Chiyo tại Hoành Môn sơn đại phá Đông quốc chi hổ Ito Saiwai? Cái này thật đúng là. . ."

Đoàn Ngọc khoanh chân ngồi ngay ngắn, cảm thán một tiếng: "Bất ngờ a!"

Tuy rằng nội tâm cảm thấy nhà Fujiwara thắng lợi độ khả thi lớn chút, nhưng thời gian này cùng tốc độ vẫn là nằm ngoài dự đoán của hẳn.

Dù sao, loại này đại loạn thế gian, cũng màn cuộc chiến, dù cho kéo dài mấy đời người, đánh tới mấy chục năm đều có khả năng, dùng cái gì lần này cấp tốc như thế?

Diệp Tri Ngư ngồi quỳ chân một bên, bình tĩnh mà kể rõ nghe được tin tức: "Nghe đồn Ito Saiwai đột nhiên nhiễm bệnh hiểm nghèo, hầu như không thể quản lý, Đông quốc quân bởi vậy quân tâm dao động. . . Mà tháng ba ngày nào đó, vừa vặn có sương lớn, Fujiwara Chiyo quyết định thật nhanh, dựa vào sương mù dày yểm trợ hành quân, cũng thống kích đông quân đại doanh. . . Tuy rằng thu hoạch không nhiều, nhưng đánh ra sĩ khí, như vậy sau ba ngày, dù cho Ito Saiwai lành bệnh cũng là không còn cách xoay chuyển đất trời. . ."

"Luôn cảm thấy. . . Trong đó có lẽ có ngoại lai lực lượng nhúng tay đáng về. . ." Đoàn Ngọc trầm ngâm xuống, lại hỏi: "Kinh đô thế cuộc làm sao?"

"Nhà Taira từ lâu mang khóa công khanh vương thất chạy trốn tới thành Hirano, chuẩn bị nỗ lực liên lạc chư phiên, chinh binh tái chiến. . ." Diệp Tri Ngư nói: "Mà Fujiwara Chiyo nhưng là lao thẳng tới nhà Taira đất phong, rất nhiều một lần là xong ý tứ."

"Nhà Fujiwara gia trưởng. . . Sốt ruột a!" Đoàn Ngọc nghe xong, về mặt nhất thời có chút cân nhắc.

Có mấy người nghịch cảnh lúc, có thể bất khuất kiên cường, càng chiến càng mạnh, nhưng khoảng cách thành công còn kém một bước thời khắc, lại dễ dàng nhất xảy ra sự cố.

"Như Fujiwara Chiyo từ từ đồ chi, an tọa kinh đô, lấy Xuất Vân vương đại nghĩa danh phận làm vì mâu, chậm rãi mời chào Đông quốc chư hầu, Xuất Vân mấy năm có thể định. . . Nhưng người này tham công hiếu thắng, mao muội tiến sát nhà Taira phúc địa, liền dễ dàng sinh ra khúc chiết!"

Đương nhiên, điều này cũng phù hợp lợi ích của hãn.

Nếu là Xuất Vân mấy năm bình định, bất luận là nhà Taira vẫn là nhà Fujiwara thắng lợi, đối với hãn mà nói đều là bất lợi.

Dừng một chút, lại hỏi: "Ito Saiwai kết cục làm sao?"

"Có người nói khổ chiến nửa ngày, giết địch mấy trăm, lực kiệt mà chết!"

Thả ở bình thường thế giới, không có một cái tướng quân có thể có cơ này vô lực, nhưng cái này phi phạm thế giới nhưng khác.

Đoàn Ngọc vừa nghe liền biết, này tất là một cái lấy võ nhập đạo Bình gia cao thủ , nhưng đáng tiếc, vẫn là không ngăn được mệnh mông cuồn cuộn đại thế áp bức.

"Xuất phát từ nguyên nhân này, nhà Umino có thể hướng về chúng ta cung cấp nô lệ, lại biến nhiều đây!"

Diệp Tri Ngư cười đến rất vui vẻ.

Dưới cái nhìn của nàng, cái gì nhà Taira, nhà Fujiwara, hai bên đánh cho càng thảm càng tốt, bị chết càng nhiều càng tốt, như vậy mới có thể thuận tiện chính mình phát triển.

"Lần trước ăn một vạn người, đã rất làm người khác chú ý, e sợ lần này sau khi, khẳng định đã có người tới truy tra chứ?"

Đoàn Ngọc lại là thở dài một tiếng, có chút thất vọng.

Một lần mua hơn mấy trăm ngàn nô lệ cũng còn không có gì, nhưng một vạn mấy vạn ăn vào, e sợ có thể trực tiếp kinh động Fujiwara Chiyo!

Đến thời điểm, tất nhiên sẽ sinh ra chút phiền phức.

Nhưng những chuyện này, chính mình còn trấn áp xuống: "Tốt, nhà Umino đã tới đón tiếp chúng ta, lần này cần chuẩn bị thêm một ít lương thực. . . Đáng tiếc a, nếu là đối phương có thể chủ động đem nô lệ đưa đến chúng ta trên đảo, vậy thì càng tốt!"

Đoàn Ngọc rất là tiếc hận nói.

Dù cho chính mình ở Minh Thôn bên trong khắc dấu lượng lớn không khí tươi mát, trực xuất dịch bệnh phù văn, nhưng trong khoang hoàn cảnh vẫn là hết sức ác liệt, dù sao cũng là vạn người cấp bậc hàng vạn, lại thêm

vào đồ ăn cùng nước trong không đủ, trên căn bản mỗi ngày đều đến từ trên boong thuyền đem thi thể ném vào hải lý.

Cũng may hành trình vẫn tính ngắn, bằng không chết nô lệ tất nhiên càng nhiều, cái này có thể đều là của cái a.

"Tuân mệnh, ta nhất định đem làm thỏa đáng!"

Diệp Tri Ngư ngoan ngoãn lui ra, Đoàn Ngọc lại là nhìn đảo Yonkichi, suy tư.

...

"Thằng nhãi ranh không đủ cùng mưu!"

Cùng lúc đó, Trường Khâm đạo nhân đầy mặt tối tăm, đi ra kinh đô.

Hắn ở đây chiến bên trong tuy rằng chưa chính diện phá doanh, nhưng cũng là có công lớn, làm sao mấy lần lời can gián, để Fujiwara Chiyo cố thủ kinh đô, thu nạp bọn đầu hàng phản bội, thiên hạ có thể định, kết quả đều là bị bác bỏ.

Không chỉ có như vậy, đối phương lại vẫn mang theo một đám đánh lâu mệt nhọc chi quân, lao thẳng tới nhà Taira đất phong!

Tuy rằng nhà Taira trước đại bại, nhưng nhớ rằng con cọp, lẽ nào liền không phải con cọp sao?

Lấy nhà Taira tài lực cùng tích trữ, còn có hai quận căn cơ, làm sao có khả năng không có phản phệ lực lượng?

Chỉ là Trường Khâm đạo nhân cũng rõ ràng, Fujiwara Chiyo có thể nói 'Phấn lực thế chi dư liệt', trên người gánh vác kỳ vọng cùng cừu hận thực sự quá nặng.

Làm cái này một nhà gia trưởng, Tây quốc quản lĩnh, đặc biệt ở Xuất Vân thể chế phía dưới, gia thần đoàn cùng cái khác phiên chủ môn ý kiến liền không thể không cân nhắc.

Bọn họ có thể đều là bị chiến tranh thắng lợi mê mắt, muốn xông vào nhà Taira lãnh địa bên trong đại chém đại sát, tiện thể chia cắt tất cả đây.

"Không bằng trở lại! Không bằng trở lại! Chỉ là đã liên lụy sâu như vậy, ta làm sao còn quy ẩn đến?"

Đạo nhân xuống núi phù triều đình, từ đây khí số liên kết, không phải thành tựu lớn là đại bại.

Dù cho mười đại đạo mạch một trong Bạch Hào sơn, cũng cần Khánh quốc sắc phong cùng thừa nhận nâng đỡ, Doanh Châu các cũng là như thế.

Là lấy mỗi lần Xuất Vân đại loạn, Doanh Châu các đều có loại này nhân vật vào đời cất bước.

Nhưng kết quả cuối cùng, có lý ngư hóa long, có rơi xuống tro bụi, chưa từng có thể toàn thân trở ra người, trong đó khốc liệt, khiến cho người nghĩ lại sợ hãi!

Trước Trường Khâm đạo nhân hộ tống Xuất Vân vương đến nhà Fujiwara, đã là chọn lựa trận doanh, lại thêm vào trước làm vì nhà Fujiwara quét sạch bảo vệ Ito Saiwai ngoại thần, một đường đập núi phá miếu, máu chảy thành sông, liên lụy càng sâu, đã không thoát thân nổi.

Như nhà Fujiwara binh bại bỏ mình, hắn tốt đẹp nhất kết cục cũng là binh giải thành tro, hồn phách chí âm làm cái Âm thần.

"Tùy vào số mệnh, thiên ý như vậy, có thể làm gì?"

Trường Khâm đạo nhân một người một kiếm, hướng tây mà đi: "Đạo nhân như vậy can thiệp, rất được Long khí kiêng kỵ, có lẽ ta bị ở ngoài phái chính là phản phệ? Cũng may điều này cũng cùng ta tra việc ám hợp, vừa vặn vừa đi."

Nghĩ đến bị cắt cử nhiệm vụ, Trường Khâm đạo nhân vẻ mặt nghiêm túc.

Nhà Umino bắt quá một cái tiểu phiên, thạch cao vẫn không có ba ngàn thạch, gần nhất lại liên tiếp ăn rất nhiều nô lệ, cùng hải ngoại mậu dịch, thế lực bành trướng đến hết sức lợi hại.

Mà Trường Khâm đạo nhân muốn điều tra, chính là cái kia đánh 'Vân Trung' cờ hiệu, đại quy mô ăn vào nô lệ thế lực.

"Trước nghe nói Đạo phù đưa tin, Đông Hải một đại Yêu Côn bị trừ khử, ra tay người cũng là tự lấy danh hào 'Vân Trung', hai cái này hay là cùng một nhà? Đã như thế, ở Đông Hải trong, lại một cái đại thế lực muốn quật khởi!"

Có thể đánh chết Yêu Côn, là có cao cấp võ lực tọa trấn, mà có thể ăn vào mấy vạn nô lệ, hiển nhiên căn cơ thâm hậu.

Hai cái này kết hợp, chính là có thể khiếp sợ Đông Hải đại thế lực, liền Doanh Châu các đều muốn tiểu tâm ứng đối.

'Ngoài ra. . . Còn có nhà Taira cùng nhà Fujiwara hai cái gia trưởng bị đâm việc, tuy rằng chỉ là ta xuống núi danh nghĩa, nhưng cũng không thể quên. . .'

Trường Khâm đạo nhân yên lặng suy nghĩ, thân ảnh biến mất ở sương mù nhẹ bên trong.

tháng tư hạ tuần, chờ Trường Khâm đạo nhân đi tới đảo Yonkichi thời điểm, lại phát hiện những kia vận nô thuyền từ lâu đi rồi đã lâu.

Chỉ là trên mặt hấn vẫn chưa có không chút nào mẫn, mà là ở nhà Umino ân cần chiêu đãi phía dưới để ở, chuẩn bị chờ đợi đối phương lần sau tới chơi.

...

Biển rộng trong treo.

Một chiếc loại nhỏ cột buồm chèo thuyền ra vi diệu đường vòng cung, theo gió vượt sóng.

Loại này loại nhỏ cột buồm thuyền thẳng ở chuyển hướng linh hoạt, thuyền tốc độ rất nhanh, thích hợp đột nhiên tới gần đánh nhảy sang chiến, luôn luôn là hải tặc yêu nhất.

Lúc này, đang đến gần một hòn đảo nhỏ sau khi, nhất thời bay lên một mặt màu đen cờ hải tặc.

Bỏ neo sau khi, từ thuyền bên trên xuống tới hai người, người cầm đầu chừng ba mươi tuổi, quần áo lôi thôi, một mặt phóng khoáng ngông nghênh vẻ, sau lưng hấn, nhưng là còn có một tên mi thanh mục tú gã sai vặt, rạp khuôn từng bước theo sát theo.

Đây là này thuyền hải tặc thuyền trưởng —— Goto Famirireta , còn phía sau hấn, nhưng là bị xem là âu yếm 'Tiểu tính' (thị đồng), rất nhiều hải tặc cũng không để ý lắm.

Ở cái này đảo mặt trái, dĩ nhiên neo đậu mấy chục chiếc thuyền hải tặc, Đại Dực thì có mười ba chiếc, hình thành rồi một cái lâm thời hải tặc đội.

Bọn hải tặc phần lớn tự do tản mạn, lấy một chiếc thuyền làm đơn vị tiến hành hoạt động, chỉ có đặng tới gặm không xuống xương cứng lúc, mới phải xuất hiện như vậy mấy cỗ liên hợp việc.

Goto Famirireta bên hông đeo loan đao, đi vào một cái ngoài trời hội tràng.

Mấy trăm cái hải tặc ngồi trên mặt đất, nhen lửa trại nướng đồ ăn ăn uống thỏa thuê, mặc dù là ban ngày, nhưng khắp nơi có thể thấy được say rượu người, thậm chí còn có nữ nhân, bởi vậy sinh ra phân tranh đếm không xuể.

Thấy cảnh này, đi theo Goto Famirireta bên người Tiểu tính liền nhú mày.

"Ha ha. . . Thật là đẹp tiểu tử!"

"Dáng vẻ thực sự mi thanh mục tú, liền Daimyo đều sẽ coi trọng đây!"

Mấy cái say khướt, trên người tràn đầy rượu hôi thối hải tặc lớn tiếng trêu đùa, thậm chí đối với hãn thối bay huyết sáo.

Nhìn thấy tình cảnh này, mi thanh mục tú Tiểu tính vẻ mặt lạnh lẽo, lại vẫn là nhẫn nại đi xuống.

Dù sao đi ra làm hải tặc, nếu ngay cả loại tình cảnh này đều không thể chịu đựng, vậy thì nên kịp lúc rút về trên bờ.

Mà trên thực tế , bởi vì trong cuộc hành trình tuyệt thiếu nữ nhân, một ít dáng vẻ vẫn tính có thể tuổi trẻ hải tặc phần lớn đều nhận được như vậy quấy rầy.

Nếu là hãn không có bên cạnh thuyền trưởng bảo bọc, e sợ kết cục sẽ không tốt hơn chỗ nào.

"Ha ha. . . Thoạt nhìn Rokuro rất được hoan nghênh sao?"

Goto Famirireta cũng không coi là chuyện to tát, an ủi: "Yên tâm đi, một ngày nào đó, người sẽ lấy chính mình thực lực nhượng bọn họ im miệng!"

Goto Famirireta cũng không có Long Dương chi hảo, bên cạnh cái này Rokuro cũng không phải hãn Tiểu tính, mà là thuyền hải tặc trên hoa tiêu.

Một chiếc thuyền hoa tiêu, chức trách ở chỗ dẫn dắt hướng đi, căn cứ tinh thần định vị, vẽ hải đồ các loại, ở trên thuyền địa vị rất cao, thậm chí không kém lái chính.

Mà Goto Famirireta sở dĩ như thế bổ nhiệm, cũng không phải là bị Rokuro sắc đẹp mê, mà là thật sự cảm thấy nhật được bảo.

Cái này gọi là 'Rokuro Hara' gia hỏa, ở hàng hải định vị trên thực sự rất có một tay, thậm chí đối với dị thường khí trời biến hóa cũng có một loại đặc biệt mẫn cảm, khiến cho hãn thuyền mấy lần tránh thoát bão táp.

Là lấy Rokuro leo lên hoa tiêu vị trí, đó là cả chiếc thuyền hải tặc đều tán thành.

Dù sao, lại thế nào đi nữa phóng đảng bất kham, hung tàn thành tính hải tặc, cũng biết một cái ưu tú hoa tiêu tầm quan trọng, đây cũng là sinh mệnh bảo đảm a!

"Xin yên tâm, đại nhân!"

Rokuro Hara chỉ cười cười: "Tại hạ vẫn chưa có chút nào khúc mắc!"

Lời tuy như vậy, lại vẫn là không tự chủ nắm chặt nắm đấm.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Ngọc Cốt

Đi qua tùm la tùm lum đám hải tặc sau khi, liền đến một cái hội tràng.

Cái này hội tràng bốn phía dùng vải trắng vây kín, khá có một ít Xuất Vân bầu không khí ảnh hưởng, mười mấy cái hải tặc đầu mục ngồi bàn , ghế, trước người bày cốc nhỏ cùng vò rượu, chính đang tại ra sức uống.

Thậm chí, giữa tràng còn có mấy cái không biết là mua tới vẫn là bắt làm tù binh đến cô gái, chính ăn mặc y phục rực rỡ, uyển chuyển nhảy múa.

"Ha ha. . . Goto Famirireta, người tới chậm! Uống rượu!"

Đám hải tặc đầu lĩnh làm thành một vòng, lấy đó không có trên dưới phân chia, một cái râu ria rậm rạp nhìn thấy Goto Famirireta lại đây, lập tức cười to ném qua một cái vò rượu: "Người tới được trễ nhất, muốn nhiều uống vài chén!"

Goto Famirireta ùng ục ùng ục uống vào mấy ngụm, chột mảnh mà đem rượu đàn đập xuống đất.

Ầm!

Vò rượu vỡ vụn, rượu tung toé, vũ cơ đám người mặt lộ vẻ sợ hãi, cái khác hải tặc đầu mục lại là không để ý lắm, lẳng lặng chờ đoạn sau.

Goto Famirireta rút ra quần vào chủy thủ bên hông, ở lửa trại heo sữa quay trên trực tiếp cắt một khối đi xuống, nhét vào trong miệng, mơ hồ

không rõ nói: "Ta trước tiên đi đảo Yonkichi phụ cận điều tra xuống, đối thủ lần này, rất phiền phức!"

"Nếu là không phiền phức, cần gì chúng ta nhiều người như vậy liên thủ?"

Một tên độc nhãn long tàn bạo nói, hăn quần áo lại là Đông Trần người đáng dấp: "Đoạn này thời gian, chúng ta không phải đã điều tra rõ ràng sao? Đám người kia đoạt La Định chủ nhà cơ nghiệp, lại mấy lần phục kích huynh đệ của chúng ta, thực sự tội không thể tha!"

Cái khác đầu mục trầm mặc không nói.

Trên thực tế, hải tặc đấu chết sống cũng rất thịnh hành, chết một cái rất có thực lực hải tặc đầu mục, có lẽ bọn họ vỗ tay kêu sướng còn đến không kịp đây.

Bởi vậy, độc nhãn long tiếp tục nói: "Đương nhiên. . . Mấu chốt nhất chính là, nhóm người này rất béo tốt! Trắng trợn ở Xuất Vân mua nô lệ, còn ở Hải Tổng quốc mua lương thực, thuyền. . . Đảo La Định, hiện tại sửa gọi đảo Vân Trung, cũng khai khẩn đi ra, nếu có thể cướp tới tay, chính là một chỗ sẵn có cơ nghiệp a!"

Có thể làm cho bọn hải tặc không màng sống chết, chỉ có lợi ích.

Goto Famirireta cũng nói: "Bọn họ lần này chuyên chở lượng lớn nô lệ, ít nhất có năm ngàn. . . Còn có rất nhiều lương thực, nghe nói bọn họ ở nhà Umino dùng lượng lớn hoàng kim trả tiền!"

Nghe được cái này, cái khác đầu mục không khỏi chậm lại uống rượu ăn thịt tốc độ, trong mắt đi ra tinh quang đến: "Làm cái này một phiếu, nếu là số may, nói không chừng ta là có thể chậu vàng rửa tay. . ."

Một tên đồng dạng đến từ đại lục đầu trọc hải tặc sờ sờ trọc lốc đầu, lộ ra một tia khát máu vẻ dữ tợn đến.

Hải tặc ăn bữa nay lo bữa mai, dù cho những thứ này đầu mục, nghĩ tới cũng bất quá là tích trữ đầy đủ kim ngân, trở lại ở nông thôn mua đất làm địa chủ thôn quê.

"Goto thống lĩnh, căn cứ người điều tra, thực lực đối phương làm sao?"

Râu ria rậm rạp hải tặc lập tức hỏi.

"Ba chiếc Minh Thôn, năm chiếc Đại Dực, tựa hồ trải qua nhất định cải trang, còn nhân thủ sao? Có khoảng bốn trăm người, trong đó một nửa là thủy thủ. . ."

Goto Famirireta rất khẳng định nói.

"Mới hai trăm tên hộ vệ?" Độc nhãn long chỉ còn lại một con mắt sáng choang: "Cái này kêu là dê béo cống vòm a!"

Cái này không trách Đoàn Ngọc, thực sự là trên đảo phòng ngự giật gấu vá vai.

Dù sao mỏ vàng bên kia là trọng yếu nhất, liền Tần Phi Ngư cùng Musashi Mamoru đều bị hấn thả ở nơi đó, còn lại còn muốn phụ trách bên cảng cùng Vân thành phòng vệ, mà Vân Trung vệ lúc này mới 500 người!

Là lấy hấn mới tự mình áp vận, bảo đảm không có sơ hở nào.

Mà ở hải tặc trong mắt, thủy thủ tuy rằng cũng có dũng lực, nhưng nhiều nhất hai cái đỉnh một cái hải tặc, dù sao không phải chuyên môn chém giết.

Càng không cần phải nói, cái này vẫn là vận nô thuyền, đội tàu trên có ít nhất mấy ngàn nô lệ, đây chính là mấy ngàn thùng thuốc súng a.

Nếu như có thể kích động lên, thậm chí không cần bọn họ động thủ liền có thể đem đám người kia xé nát.

"Chúng ta nơi này hơn ngàn người, đối phó đám người này, bắt vào tay!"

"làm rồi, liền làm cái này một phiếu!"

Cái khác hải tặc đầu mục dồn dập ồn ào lên, nâng đao điên cuồng gào thét.

"Rất tốt. . . Vậy chúng ta liền phát một cái huyết thệ, lần này đồng lòng hợp sức, bằng không liền để Hải Diêm Vương chìm vào hải lý!"

Đầu trục hải tặc lớn tiếng nói: "Còn có cướp bóc sau thu hoạch, ai biết dùng người, ai đến thuyền, ai đến đảo, ai đến kim. . . Cũng phải một phen chia một cái tốt, không thể ra nhiều loạn, nội đấu lên, cho người khác liếc nhìn chê cười."

"Nói đến Hải Diêm Vương. . . căn cứ tin tức ngầm, này đại yêu quái tựa hồ đã bị đảo Vân Trung thảo phạt, ở bến cảng bến tàu trên bị lột da tróc thịt đây. . ."

"Tin tức ngầm người cũng tin, Hải Diêm Vương đó là cái gì? Diêm vương gia a! ! Làm sao có khả năng bị mấy cái phàm nhân thu thập? Chính là có ý nghĩ thế này, cũng là không cung kính hành vi. . . Cái kia đảo Vân Trung lấy lòng mọi người, nói không chừng là săn bắn một con ngạc nhiên cá kình đến, coi như thành Hải Diêm Vương khắp nơi nói khoác, sớm muộn sẽ bị Diêm vương gia yêm chết ở trên biển!"

"Ngay cả như vậy, cái này một đám người cũng là xương cứng, trong đó có lẽ có Nguyên Thần Chân Nhân tọa trấn!"

"Nguyên Thần sao? Chúng ta cũng có. . . Đảo Bạch Cốt đảo chủ Ngọc Cốt Thư Sinh vừa vặn cùng Hoa lão tam có chút giao tình, lại bị một phần hậu lễ, đáp ứng vì chúng ta ra tay một lần!"

Trong lúc nhất thời, hải tặc Đại đầu mục đám người bầu không khí nhiệt liệt, lại uống máu ăn thề, vô cùng phấn khởi thảo luận phân phối công việc, nhìn ra thấy Rokuro Hara không khỏi âm thầm bĩu môi.

'Dù như thế nào, cũng trước tiên cần phải đem kẻ địch đánh bại, suy nghĩ thêm chiến lợi phẩm phân phối vấn đề chứ?'

. . .

Rất nhiều thuyền hải tặc điều động, tuy rằng hình chế khác nhau, nhưng quy mô vô cùng khổng lồ.

Đồng thời, lập tức liền bị Giao nhân điều tra đến.

Lúc này Đoàn Ngọc thủ hạ Giao nhân, có thể cũng không chỉ có Tử Châu, Lực Mông hai cái, mà là một cái tiểu đội, hai mươi người! Đủ để đặt ra hình thành một tấm giám thị lưới lớn.

Loại này đại quy mô đội tàu vận động, lập tức liền bị một cái Giao nhân phát hiện, bởi trở lại nói cho Tử Châu.

Tử Châu đi boong trên, đuôi cá hóa thành đôi chân, cả người ướm nhẹp chảy xuống bọt nước, đơn bạc giao tiêu cùng vỏ sò miễn cưỡng che khuất chỗ yếu, hiện ra nóng nảy đường cong, dù cho đã xem qua nhiều lần, đám thủy thủ vẫn còn có chút thất thần.

"Chủ quân!"

Tử Châu dường như chưa phát hiện, đi tới Đoàn Ngọc trước mặt, cung kính mà bẩm báo: "Có một nhánh đội tàu chính đang tại hướng về chúng ta mà đến, ứng nên là hải tặc, các loại thuyền không dưới hai mươi chiếc, phỏng chừng có khoảng chừng ngàn người!"

"Một ngàn người cấp bậc bằng hải tặc thế? Nếu là một người, e sợ đều có thể đấu võ Đông Hải Hải Tặc vương chứ?"

Đoàn Ngọc không để ý lắm: "Nguyên bản. . . Ta cho rằng lấy đảo Vân Trung uy danh, đã không có hải tặc dám đến vượt râu hùm, nhưng không nghĩ tới, có người thật là có can đảm a!"

"Có lẽ. . . Là chúng ta quá mức thu hút sự chú ý của người khác duyên cớ!" Diệp Tri Ngư bổ sung câu: "Dù sao có ba chiếc Minh Thôn đây!"

"Càng then chốt chính là mỗi chiếc Minh Thôn trên đều có mấy ngàn nô lệ, một khi phát tác lên, mới là chúng ta nhức đầu nhất!"

Đoàn Ngọc ngược lại không phải đau đầu không trấn áp được đi, mà là đau đầu trong quá trình này lại sẽ tổn thất không ít.

Cho tới một ngàn hải tặc? Chính mình cái này hai trăm Vân Trung vệ vẫn đúng là không đem bọn họ để vào trong mắt, dù sao cũng là quân chính quy, lại có Amano Ogata một đám Ngũ Độc tinh binh làm vì đao nhọn, đã không dưới tại Khánh quốc Ngự Long quân tinh nhuệ!

Đương nhiên, đây là chỉ trên đất bằng gặp gỡ thời điểm , còn trong biển sao? Cái này hai trăm Vân vệ, năm chiếc Đại Dực đi qua, nói không chắc liền thật thành đưa món ăn.

Mà còn lại ba chiếc Minh Thôn? Đây là thuần túy tàu chuyên chở, tốc độ chậm, cũng không có cái gì phòng ngự, gặp phải thuyền hải tặc liền chỉ có thể mặc cho bằng xâu xé.

Bất quá, Đoàn Ngọc tự mình áp vận, phòng chính là gặp phải loại này nguy hiểm.

"Nhìn tới. . . Chỉ có thể không phải tiếp xúc tác chiến! Bảo hộ ta thân thể!"

Hắn lắc đầu một cái, ngồi khoanh chân, một bóng người liền từ thân thể trong đi ra, bay vào khoang tàu, một lát sau cuốn sạch lấy một cung cùng một túi mũi tên, phóng lên trời!

Xa xa, hạm đội hải tặc, một chiếc Đại Dực trên boong thuyền.

Hoa lão tam chính đầy mặt mang cười, cùng một cái áo trắng tung bay, nho sinh trang phục trung niên nói chuyện: "Lần này Ngọc Cốt tiên sinh chịu rời núi, tiểu đệ vô cùng cảm kích!"

Ngọc Cốt Thư Sinh nhìn hắn lơ đãng áo hải tặc, trong lòng có chút căm ghét, trên mặt lại là không chút nào hiện ra: "Hoa đầu mục không cần khách khí, bị người nhờ vả, hết lòng vì việc người khác, Dạ mỗ tự nhận điểm ấy vẫn có thể làm được. . . Đương nhiên, chỉ giới hạn ở cho các người ngăn trở kẻ địch bên trong Nguyên Thần cao thủ , còn cái khác, liền đến chính các người ứng phó rồi."

Hắn đảo Bạch Cốt, nói trắng ra chính là Đông Hải trên một cái bỏ túi đảo nhỏ, khởi công xây dựng có một thành, chứa đựng mấy ngàn người.

Ngọc Cốt Thư Sinh tổ tiên là hải tặc, sau đó khai khẩn này đảo , làm cái này cơ nghiệp.

Đến Ngọc Cốt Thư Sinh cái này một đời, lại là lại đạt được tán tu truyền pháp, phá vào Nguyên Thần giai vị, cơ nghiệp càng ngày càng củng cố.

Chính là bởi vì tổ tiên là hải tặc, cùng Đông Hải cái này một đám hải tặc đều có mấy phần đèn nhang giao tình, có một số việc liền không từ chối được.

Mà trên thực tế, Ngọc Cốt Thư Sinh muốn tu luyện, cũng cần tiêu tốn rất nhiều quân lương.

Hắn Bạch Cốt đảo chủ nói đến êm tai, thực tế trên đảo không có cái gì sản xuất, mấy ngàn người sinh hoạt đến căng thẳng, cũng chính là một cái hương chủ trình độ, không thể không tình cờ đi ra, lo liệu tổ nghiệp, kiếm lời điểm bổng lộc.

Lần này chịu đến hải tặc liên hợp mời, cũng là ỡm ờ đáp ứng rồi.

Nhưng vào lúc này, hắn nhìn hướng về phương xa ánh mắt nhất thời trở nên nghiêm nghị lên: "Đây là. . ."

Vù vù!

Cuồng phong gào thét, ngược gió mãnh liệt.

Loáng thoáng, có thể thấy được một cái nửa trong suốt bóng người, cười gió bước trên mây, đi tới hạm đội hải tặc đỉnh đầu: "Bản thân Vân Trung quân! Bọn người đạo tặc, dám đến phạm ta?"

Âm thanh âm âm, giống như lời đình.

"Dĩ nhiên là Nhật Du chân nhân!"

Ngọc Cốt Thư Sinh nhìn đối phương ở kiêu dương phía dưới Nguyên Thần, không khỏi kinh ngạc thốt lên thành tiếng.

Đối phương rõ ràng đã tu hành đến Nguyên Thần Xuất Khiếu cảnh giới đỉnh cao, không phải hắn cái này Dạ Du chân nhân có thể so với.

"Lúc này mau chóng thối lui, còn có thể tha bọn người, bằng không người thuyền hủy diệt sạch, chớ bảo là không báo trước vậy!"

Đoàn Ngọc cầm trong tay Thần Phong cung, lẳng lặng chờ phía dưới hồi đáp.

Nhìn thấy Nhật Du chân nhân, hạm đội hải tặc nhất thời ồn ào, không ít không có kiến thức tầng dưới chót hải tặc thậm chí đem Đoàn Ngọc xem là thần linh như thế quỳ bái.

Mà mấy hải tặc thống lĩnh, lại là lo lắng.

"Ngọc Cốt tiên sinh. . . Người xem?"

Hoa lão tam lo lắng hỏi.

"Chúng ta có tới ngàn người, tuy rằng không được quân trận, nhưng huyết liệt sát khí cũng đủ để quấy rầy nguyên thần!" Ngọc Cốt Thư Sinh đối với chuyện này nghiên cứu thâm hậu: "Lúc này liền xem các người có dám hay không động thủ, nếu là dám, ta có thể kiềm chế lại đối phương, các người vọt thẳng đến đội tàu, bắt giữ đối phương thân thể, đại sự có thể thành!"

"Đây có gì không dám? làm rồi!"

Làm hải tặc chính là có một luồng quyết tâm, Hoa lão tam các loại đầu mục lúc này kêu to lên.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Một NgựA Khi NgàN

"Quả thật là. . . Ngu xuẩn mất khôn!"

Trên bầu trời Đoàn Ngọc hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên giương cung cài tên, đột nhiên một thả.

Băng! Băng! Băng!

Ba chi thanh đồng mũi tên nộ khiếu một tiếng, trúng ngay ba chiếc thuyền hải tặc thân thuyền, đột nhiên nổ tung.

Lượng lớn nước biển mãnh liệt mà vào, phía trên hải tặc một mảnh gào khóc thảm thiết.

"Ta Ngọc Cốt Thư Sinh ở đây, chớ có làm càn!"

Ngọc Cốt Thư Sinh trong lòng đại lẫm, tay bấm pháp quyết, một đạo pháp thuật quang mang bay ra , hóa thành mấy cái Bạch Cốt Ma Thần, thân cao ba trượng, xương như bạch ngọc, viền mắt đen ngòm, hung thần ác sát, mở ra xương trảo, mang theo hung tàn, tà ác, độc ác. . . các loại khí tức, muốn bắt giữ giữa bầu trời nguyên thần.

"Có hoa không quả, cố làm ra vẻ bí ẩn!"

Cái này mấy cái Bạch Cốt Ma Thần đều là ảo giác biến thành, cũng có như vậy một điểm có thể gây tổn thương cho hồn phách âm tà lực lượng, nhưng theo Đoàn Ngọc, quả thực là gà đất chó sành giống như.

Hắn nguyên thần lạnh lùng hét một tiếng, trong hư không thật giống rơi xuống mấy đóa nửa trong suốt ngọn lửa, cùng Bạch Cốt Ma Thần tiếp xúc trong phút chốc liền cháy bùng hực lên.

Cái kia mấy con Bạch Cốt Ma Thần kêu thảm một tiếng, trong nháy mắt hóa thành lũ lũ khói xanh.

Mà trên boong thuyền Ngọc Cốt Thư Sinh nhưng là rên lên một tiếng, thất khiếu bên trong đều chảy ra máu: "Mặt trời chân viêm? Người. . . Người làm sao căn bản cũng không có chịu đến ngàn người huyết khí ảnh hưởng?"

Nguyên bản hắn là Dạ Du chân nhân, lại có ngàn người huyết liệt chi khí áp chế đối phương, tự tin có thể kiềm chế một cái Nhật Du chân nhân.

Nhưng lúc này, Ngọc Cốt Thư Sinh mới phát hiện mình sai rồi!

Không chỉ có sai rồi, còn sai đến vô cùng thái quá!

Tuy rằng chỉ là cùng đối phương kém một cái cảnh giới nhỏ, nhưng cấp độ thực lực quả thực là khác nhau một trời một vực!

Dù sao, nguyên thần vượt qua Chân Hỏa kiếp sau, liền đại biểu có thể nhật du ngự kiếm, lúc này chính là ban ngày ban mặt, nhưng Đoàn Ngọc nguyên thần thì pháp lại không có một chút nào trở ngại.

Dem so sánh phía dưới, Ngọc Cốt Thư Sinh lại là khắp nơi bó tay bó chân, liền nguyên thần đều xuất khiếu không được.

Liền triệu hoán mà ra bạch cốt Pháp tướng, cũng bị Đoàn Ngọc dễ dàng tiêu diệt, thậm chí lan đến hắn bản thể!

"Chỉ là một cái Dạ Du chân nhân, không cố gắng ở trong nhà tu luyện, cũng dám đến vượt ta râu hùm?"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, lần thứ hai giương cung cài tên.

Nói thật, đến Dạ Du cảnh giới Chân Nhân, trên căn bản đều sẽ không khốn cùng chán nản, đến không ăn thua, biến rộng mệnh môn trong, chất chứa trên châu san hô vô số, chỉ cần khổ cực điểm làm thám hiểm mò châu việc, luôn có thể phú giáp một phương.

Nhưng cái này Nguyên Thần Chân Nhân lại là không chịu cô đơn khổ cực, miễn cưỡng muốn làm vì hải tặc ra mặt, vậy thì rất có thể giết chết!

Băng! Băng! Băng!

Lại là ba mũi tên rơi xuống, chăm chú một chiếc Đại Dực, nổ tung liên tục, cái này thuyền nguyên bản liền phá cái động, lúc này lại không thể kiên trì được, bắt đầu tự chìm.

"Chuyện này. . . Thế thì còn đánh như thế nào?"

Hoa lão tam nhìn lên bầu trời, một mặt tuyệt vọng.

Phía bên mình Chân Nhân không góp sức , căn bản không làm gì được đối phương, đối phương nhưng có thể tùy ý làm bắn chìm phía bên mình thuyền.

Càng thêm khiến bọn hải tặc tuyệt vọng, là bọn họ liền đối thủ đội tàu đều vẫn không có nhìn thấy!

Dù cho muốn liều mạng, cũng đánh không xong đối thủ một cọng lông!

Chênh lệch lớn lao, đủ để làm người tuyệt vọng!

"Người đến cùng là ai?" Ngọc Cốt Thư Sinh tóc tai bù xù, sắc mặt trước nay chưa từng có nghiêm nghị, nhìn chăm chăm bầu trời: "Ta vẫn bế

quan, không nghĩ tới Đông Hải trên dĩ nhiên ra như vậy một cái tuyệt thế cao thủ!"

Không sợ hãi ngàn người cấp bậc huyết khí, thậm chí khởi động mặt trời chân viêm, cái này đã không phải Nhật Du nguyên thần có thể làm được.

Ngọc Cốt Thư Sinh thậm chí hoài nghi, đối phương là đã luyện hóa sát khí, Du Thần Ngự Khí cấp bậc Đại chân nhân!

Cái này lại là Đoàn Ngọc công pháp đặc thù, Nguyên Thần Xuất Khiếu đỉnh cao, kháng tính nhưng có bình thường Địa Sát Chân Nhân cấp bậc.

Chính là bởi vì nguyên thần kiên cố, không sợ hãi phản phệ, mới có thể tùy ý ở ngàn người đỉnh đầu diễn pháp, thậm chí thao túng mặt trời chân viêm để bản thân sử dụng.

"Ta không phải đã sớm nói với người sao? Bản thân Vân Trung quân! Đảo Vân Trung đảo chủ!"

Đoàn Ngọc đàm tiếu trong lúc đó, lại là một mũi tên bay ra, trúng ngay một chiếc chuẩn bị thoát đi thuyền buồm nhỏ, đem phá huỷ non nửa, không ít hải tặc ở bên trong nước giãy dụa: "Dám trốn người chết!"

"Không muốn nghe hử, mọi người lập tức tản ra, có thể đi một cái là một cái! Đánh cờ hiệu! Nhanh!"

Hoa lão tam còn muốn giãy dụa một thoáng, chợt liền nhìn thấy từ giữa bầu trời bay xuống một cái thanh đồng mũi tên, cũng không nổ tung, lại tung hoành đi tới, linh hoạt chuyển biến, đi xuyên qua đám người, mang theo một chùm bông máu tươi.

"Nguyên thần ngự kiếm, lấy niệm ngự tiễn?"

Ngọc Cốt Thư Sinh nhìn còn ở giữa trời cao Đoàn Ngọc, bi thảm nói, thật giống hoàn toàn mất đi tự tin.

Leng keng leng keng!

Một mặt khác, độc nhãn long, đầu trọc hung hán các loại gắng chống đối hải tặc đầu mục, dù cho có võ công lợi hại, có thể rút ra binh khí, cùng thanh đồng phi tiễn tranh đấu mấy hiệp, nhưng bọn họ muốn đâm chỉ có thể đâm tới không khí, thanh đồng tiễn lại là có thể tùy tiện công kích thân thể của bọn họ chỗ yếu, không đến bao lâu liền dồn dập thua trận.

"Chết!"

Đoàn Ngọc ý niệm thao túng thanh đồng phi tiễn, một cái thanh hồng quán nhật, đi vào Hoa lão tam viên mắt.

"Chuyện này. . ."

Một chiếc thuyền hải tặc trên, Goto Famirireta cùng Rokuro Hara hai mặt nhìn nhau, nhìn cái này màn, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trốn cũng trốn không thoát, đánh cũng đánh không lại, chẳng lẽ muốn đầu hàng?

Chỉ là chính mình cái này hơn ngàn hải tặc xuất kích, lại bị một người đánh bại tù binh, truyền đi tuyệt đối là cái cười to chuôi.

"Đáng tiếc. . . Nếu là có chân chính Binh gia cao thủ ở, có thể đem cái này hơn ngàn hải tặc thao luyện đến kỷ luật nghiêm minh, giống như thành quân, vậy này đạo nhân nguyên thần liền không dám làm càn. . ."

Rokuro Hara nhìn thấy tình cảnh này, cũng là không cách nào có thể tưởng tượng.

Dù cho hẳn có tương lai danh tướng tiềm chất, nhưng lúc này bất quá một hải tặc trên thuyền hoa tiêu, chân chính nghe hẳn ra lệnh hải tặc bất quá mười mấy cái, có thể có lý lẽ gì?

"Vậy phải làm thế nào?" Goto Famirireta trong mắt đều hình như có tơ máu.

"Kỳ thực. . . Như là vừa nãy chúng ta thật sự giải tán lập tức, chạy đi tỷ lệ vẫn là rất lớn, cái kia đạo nhân nhiều nhất làm chìm mấy chiếc mà thôi. . . Nhưng lúc này, mọi người đều bị làm cho khiếp sợ, không người nào dám ra mặt, thuyền của chúng ta nếu là dám làm trượng mã chi minh, tất nhiên sẽ bị đánh chìm!" Rokuro Hara trầm giọng nói: "Chuyện đến nước này, chỉ có thể đầu hàng!"

Đây chính là kẻ tù tội cảnh khốn khó, dù cho biết lựa chọn tốt hơn, nhưng không có một chiếc thuyền hải tặc dám bất chấp nguy hiểm, cuối cùng chỉ có thể là mọi người cùng nhau làm tù binh.

"Vân Trung quân. . . Ta Ngọc Cốt Thư Sinh nhận ngã xuống, người muốn thế nào?"

Tu thành nguyên thần Ngọc Cốt Thư Sinh dĩ nhiên là cái thứ nhất khuất phục, dù sao giun dế mới không đem tính mạng coi là chuyện to tát, càng là cao tăng, càng là tiếc mạng.

Đồng thời, hẳn cũng càng thêm biết Đoàn Ngọc khủng bố.

"Tất cả hải tặc lập tức bỏ xuống vũ khí, quỳ gối trên boong thuyền, bằng không. . . Giết!"

Lấy sức lực của một người, trấn áp ngàn người, Đoàn Ngọc cảm nhận được chính mình ý nghĩ cực kỳ chi khoan khoái dễ chịu, đây mới thực sự là nguyên thần cao thủ phong thái!

Lúc này quát lớn phía dưới, những hải tặc kia đám người hai mặt nhìn nhau, lại nghe đình đương một tiếng, không biết ai trước tiên ném vũ khí trong tay, chột chính là một mảnh phụ họa.

Nhìn lít nha lít nhít, quỳ đầy boong tàu hải tặc, còn có cách đó không xa chính đang tại chạy mà đến năm chiếc Đại Dực, Đoàn Ngọc không khỏi cười to.

. . .

"Chủ quân, đã kiểm kê xong tù binh, tổng cộng 973 người, thuyền hai mươi mốt chiếc!"

Amano Ogata mang theo hai trăm Vân Trung vệ đi đàn áp sao lược, trở về sau khi, khắp khuôn mặt là thán phục vẻ: "Cái này đều là Chủ quân thần uy!"

"Điều này là bởi vì bọn họ đều là đám người ô hợp duyên cớ. . . Còn có cái kia Ngọc Cốt Thư Sinh, nếu là Nhật Du cảnh giới, tuy rằng vẫn là miễn không được bị thua, nhưng hoặc liền có thể bảo vệ phần lớn hải tặc lui lại. . ."

Đoàn Ngọc nguyên thần quy khiếu, nhìn mấy cái trọng yếu tù binh, Ngọc Cốt Thư Sinh thành linh ở bên trong: "Người nói đúng hay không?"

"Ai. . . Gặp phải các hạ, ta còn có cái gì tốt nói. . ."

Ngọc Cốt Thư Sinh phát ra một tiếng thật dài thở dài, nhìn chăm chú trên boong thuyền thì thể cùng máu tươi.

Ngay khi vừa nãy, mấy cái ẩn giấu đến rất tốt hải tặc đầu mục nhìn thấy Đoàn Ngọc lại dám thân thể lại đây, lập tức bùng nổ ra tông sư vô lực, súc cốt kéo đoạn dây thừng, chuẩn bị tập kích trở mình.

Dù sao, một đạo nhân pháp thuật cao đến đâu, thân thể cũng là điểm yếu.

Nhưng một chỗ thi thể, đã đại biểu kết cục của bọn họ.

Đoàn Ngọc nhưng là Nhân tiên chi thể, võ lực đuổi sát lấy võ nhập đạo Binh gia tăng một cảnh giới, nếu là còn bị đánh lén mới là chuyện cười lớn.

Trừ phi trong bọn họ, có đồng dạng lấy võ nhập đạo Binh gia cao thủ, đó mới mới có sức liều mạng.

Chính là không có, Đoàn Ngọc mới chịu xưng hô một tiếng đám người ô hợp.

"Ta hiện tại nếu là các hạ tù binh, vậy dĩ nhiên hết thảy đều nghe các hạ, chỉ là hi vọng các hạ có thể cho phép ta tự chuộc lỗi. . . Ta chính là đảo Bạch Cốt đảo chủ, thân gia vẫn có một ít. . ."

Ngọc Cốt Thư Sinh nói tiếp.

"Chuộc thân? Người gọi cái gì tới? Có thể lấy ra bao nhiêu đồ vật đến?" Đoàn Ngọc lại là con mắt hơi chuyển động, đến rồi chút hứng thú.

"Ta tên Dạ Quân Tiện, các hạ thật chịu thả ta? Vậy ta ra bạc trắng mười vạn lượng, trân châu ba đấu, thiết giáp hai mươi cụ, đủ loại nô lệ một ngàn người. . ."

Dạ Quân Tiện không rảnh suy tư, báo ra một đồng lớn đồ vật.

"Chà chà. . . Không thấy được, người xuất thân giàu có a, nhưng vì sao trước ta nghe tù binh nói, người là trong túi ngượng ngùng, mới thu rồi lễ trọng, làm vì hải tặc giương mắt?" Đoàn Ngọc gảy gảy ngón tay.

"Cái này. . ." Dạ Quân Tiện mặt đỏ lên: "Chúng ta người tu đạo, dù cho núi vàng biển bạc cũng không đủ tiêu hao a, đặc biệt ta vì đột phá Nhật Du cảnh giới, chuẩn bị chọn mua bốn phương linh dược, dùng mấy năm công phu, luyện ra Độ Kiếp kim đan đến. . ."

Nói tới chỗ này, hẳn lại nói một trận, hình như có kiêng dè, nhưng chợt liền thả ra.

Dù sao Đạo môn thuật luyện đan không thịnh, cái này Độ Kiếp kim đan càng là chỉ có thể dùng để bảo vệ nguyên thần vượt qua Chân Hỏa kiếp, đối với Đoàn Ngọc vô dụng.

Đồng thời, còn có một chút công pháp trên yêu cầu, vô cùng hà khắc, dù cho ngoại đạo đến nuốt vào, cũng bất quá là độc dược.

"Không nghĩ tới. . . Người còn tinh thông thuật luyện đan?"

Đoàn Ngọc cũng không lên cái gì ý nghĩ, muốn mở lò luyện đan, trên tay mình Yêu Côn nội đan có thể so cái gì Độ Kiếp kim đan quý trọng gấp mười gấp trăm lần.

"Chính là. . ."

Dạ Quân Tiện vẻ mặt đau khổ, lại quan sát tỉ mỉ dưới Amano Ogata mang đến Đại Dược: "Lần này thực sự là bị Hoa lão tam hại chết. . . Nếu ta sớm nhìn thấy những thuyền này, chết cũng không dám mạo phạm các hạ."

Cái này mấy chiếc Đại Dược đều trải qua cải tạo, phía trên tràn ngập một luồng Yêu Côn khí tức, có thể trực xuất cá mập cùng một ít trí lực rất thấp yêu thú.

Luyện khí sĩ vừa nhìn, liền biết cái này đội tàu chủ nhân hoặc là giết Yêu Côn, hoặc là chịu đến Yêu Côn che chở, đều là cứng đến nỗi không thể lại cứng rắn hơn khớp xương, kẻ ngu si mới đựng vào!

Đáng tiếc, trước Đoàn Ngọc là nguyên thần đột kích, Dạ Quân Tiệp căn bản không thấy.

"Ha ha. . . Người an tâm xuống, đợi đến tiền chuộc đúng chỗ, ta thì sẽ thả người!"

Đoàn Ngọc vung vung tay, lại móc ra vài đạo thanh đồng phù lục, giao cho Amano Ogata, tạm thời phong cấm đạo nhân này nguyên thần, miễn cho hắn làm chút mờ ám.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Cường Sát

"Có mấy người có thể giết, có mấy người có thể thả, mà có mấy người, lại là phải thu phục!"

Đoàn Ngọc biểu hiện có chút hưng phấn, lại mạnh mẽ thu liễm lại: "Đem người dẫn tới!"

Kuki Shinheive nhất thời áp một người thiếu niên tiến lên.

Thiếu niên này dáng vẻ mi thanh mục tú, trên người cũng vô cùng sạch sẽ, không có bình thường hải tặc lôi thôi, đen nhánh toả sáng con mắt rất là linh động.

Ngoài ra, nhưng cũng không có chỗ đặc thù gì.

Nhưng tên của hắn gọi là Rokuro Hara! Tương lai Đông Hải ba đại danh tướng một trong! Cũng là Đoàn Ngọc vẫn đang tìm kiếm hải quân nhân tài!

Ngũ Độc tinh binh cùng Long Xà tinh binh tuy tốt, nhưng ở trên biển như thế muốn rút hồ, dù sao lục quân cùng hải quân vốn là hai cái không giống binh chủng.

Hết lần này tới lần khác Đoàn Ngọc thủ hạ cực kỳ thiếu hụt hải chiến nhân tài, đặc biệt loại này có thể một mình chống đỡ một phương đại tướng!

Amano Ogata mấy người cũng biết này sự kiện, mỗi lần nắm lấy hải tặc tù binh thời điểm, theo thường lệ đều sẽ hỏi lên một câu, đương nhiên thiếu không một chút mạo danh thể thân, hi vọng lừa dối qua ải đồ, nhưng đều bị Đoàn Ngọc tận mắt phân rõ sau chìm xuống biển.

Nhưng lần này, nghe nói ở một chiếc thuyền hải tặc trên tìm tới, đồng thời đối phương vẫn là một cái hoa tiêu, tuổi tác cũng đối được, Đoàn Ngọc liền cảm thấy có năm thành năm.

Lúc này lại nhìn người này, vầng trán cao, trên mặt mơ hồ ẩn chứa một tia thanh khí, mi tâm lại lại có chút khúc chiết, chính là sát bên trong hàm chứa quý hình ảnh, không khỏi càng thêm mấy phần mười tự tin.

Chỉ là Đoàn Ngọc như vậy mắt lộ ra kỳ quang, đánh giá một tù binh thiếu niên, nhất thời liền để Rokuro Hara dọa sợ: 'Cái này ủa có Quỷ Thần chi lực nam nhân, lẽ nào cùng những hải tặc kia cùng Daimyo võ sĩ như thế? Yêu thích xinh đẹp Tiểu tính thân, vậy ta làm sao bây giờ?'

"Người gọi là Rokuro Hara?"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, chỉ là lúc này nụ cười, ở trong mắt Rokuro Hara, liền tràn ngập tà ác mùi vị: "Chính. . . Chính là. . ."

"Tốt, người sau đó liền cùng ta đi!" Đoàn Ngọc vỗ đùi.

Mà Rokuro Hara lại là cả người đều quỳ sát ở trên boong thuyền, cái trán sâu sắc dán vào tấm ván gỗ: "Có thể phụng dưỡng đại nhân là ta vinh hạnh, chỉ là xin mời đại nhân buông tha ta thuyền trưởng cùng thuyền viên!"

"Buông tha người thuyền trưởng cùng thuyền viên sao? Không có vấn đề!"

Đoàn Ngọc ngẩn ra, chợt vô cùng mừng rỡ.

Thật giống như cổ đại những kia quân vương, đối với trung trình bất khuất địch tướng luôn yêu thích mở ra một con đường, chiêu hiền đãi sĩ, luôn mãi chiêu hàng, còn đối với chủ động quy hàng phản tặc thường thường xem thường, Đoàn Ngọc làm cái này một chỗ Chủ quân, đối với trung tâm cũng phi thường coi trọng.

Cái này Rokuro Hara đối với mình thuyền trưởng trung thành, đối với hải tặc đồng bọn có nghĩa, cái này đối với ngày sau chính mình, hẳn là cũng có thể như vậy.

Chỉ là một thuyền hải tặc, làm sao có thể cùng tương lai trên biển danh tướng so với?

Đoàn Ngọc bởi vậy khoát tay chặn lại, trực tiếp mệnh lệnh đem Goto Famirireta cùng thuộc hạ hải tặc thả, liền thuyền cũng trả lại cho đối phương.

Chỉ là phân biệt lúc, Goto Famirireta loại kia ánh mắt khiến Đoàn Ngọc vô cùng không thoải mái, có một loại nắm lấy mỹ nữ người nhà áp chế, bức người tốt làm kỹ nữ ký thị cảm.

"Ta phi phi phi. . . Tại sao lại có cái cảm giác này?"

Đoàn Ngọc trong lòng có chút lạ quái, nhưng vẫn là rất mừng rỡ: "Rokuro Hara, người tới!"

Ở đám người ánh mắt kỳ quái bên trong, Rokuro Hara đỏ mặt tiến lên.

"Ta hỏi người, người có từng học qua cái gì binh thư?" Không ngờ Đoàn Ngọc sau đó nói, nhưng căn bản không phải hẳn tưởng tượng bên trong cái kia sự việc.

"Binh thư?"

"Chính là binh thư!"

Ở thời đại này, cũng không có cái gì tay trái gà không chặt văn sĩ chỉ huy trăm vạn đại quân lời giải thích, có cũng bị ám sát rơi mất.

Muốn chân chính lãnh binh một phương, một mình chống đỡ một phương, trên người nhất định phải có phi phạm tu vị, lấy Binh đạo tốt nhất.

Cái này Rokuro Hara kiếp trước có tiếng, tự nhiên là rất sớm đến truyền thừa, lúc này Đoàn Ngọc lại không xác định đối phương có hay không có cái này số phận, bất quá cũng chính là chuyện một câu nói, dù cho không có truyền thừa, chính mình cũng có thể dạy hẳn.

"Có. . . Có!"

Rokuro Hara cả người run lên, lại vẫn là nói: "Tiểu nhân trước câu lên một con cá lớn, phát hiện bụng cá bên trong tàng thư, tên là (Ngũ Luân Thư), trên có võ nghệ binh pháp, cùng với hành quân bố trận chi đạo. . . Như đại nhân nghĩ muốn, tiểu nhân lập tức dâng lên!"

"Đã có sao?"

Đoàn Ngọc lại là trong bóng tối thở dài, cái này Rokuro Hara danh tướng phong thái đã cơ bản đủ, kém chỉ là gốc gác tích lũy: "Ta làm sao sẽ muốn người đồ đâu? Người nếu đến thủ hạ ta làm việc, ta tất sẽ không bạc đãi người, trước tiên cho người một trăm thạch Chigyo, phong người vì ta thân binh! Mỗi tháng lương tháng năm mươi thạch!"

"Đa tạ đại nhân! Đa tạ đại nhân!"

Loại này ban thưởng, đã có thể ở Xuất Vân mê hoặc Ronin liều mạng, Rokuro Hara trong lòng hơi có hưng phấn, vội vàng nói cảm ơn.

"Hừm, người cẩn thận làm, trước tiên hiệp trợ Ogata, đem còn lại hải tặc tù binh quản tốt. . . Đợi đến đảo Vân Trung, ta liền tính người một công!"

Đoàn Ngọc cười ha ha.

Lúc này hẳn mời chào một cái hải tặc, chính là đơn giản như vậy.

Ít nhất trước đem người của đối phương buộc lại lại nói , còn trung thành cái gì, không thể một lần là xong, chỉ có thể ngày sau chậm rãi bồi dưỡng.

. . .

Buổi tối, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu.

Minh Thôn hạm lớn bên trên, đi đến vẫn là hết sức vững vàng.

Trước, bên ngoài còn có chút xôn xao, tựa hồ là Rokuro Hara nghĩ đến phụng dưỡng cái gì, kết quả còn chưa tới liền bị Diệp Tri Ngư cùng Tử Châu đánh ra đi tới.

Đoàn Ngọc tâm tư thông suốt, đem sự tình đoán thất thất bát bát sau khi, trên mặt cũng có chút phát quần.

Lúc này thật sâu hô hấp thổ nạp, nhất thời lại là vô cùng bình tĩnh, bắt đầu rồi tu luyện.

"Nguyên Thần Xuất Khiếu đỉnh cao sau khi, đón lấy chính là Du Thần Ngự Khí Luyện Cương Ngưng Sát công phu! Bước đi này vô cùng nguy hiểm, hơi không chú ý liền muốn hồn phi phách tán! Đồng thời có chút tự tìm đường chết mùi vị. . ."

Nguyên Thần Xuất Khiếu cảnh giới, chờ đến người Nguyên Thần lớn mạnh tới trình độ nhất định sau khi liền không thể không đi độ kiếp, bằng

không chờ đến kiếp mãn tự sinh, chính nó tìm tới cửa thời điểm, thì càng thêm không ứng phó kịp, thập tử vô sinh.

Du Thần Ngự Khí cảnh giới, lại là muốn Luyện khí sĩ chủ động luyện hóa sát khí cương khí nhập thể.

Bước đi này vô cùng khủng bố, dù sao cái gì âm phong chân hỏa, còn đều là ngoại lai đồ vật, mà Luyện Cương Ngưng Sát, lại là phải đem so với âm phong chân hỏa càng thêm kinh khủng sát khí cùng cương khí, chủ động luyện hóa chứa đựng nhập Nguyên Thần!

Thiên Cương Địa Sát khí cỡ nào lợi hại? Muốn luyện vào Nguyên Thần, liền giống với ôm cái bom ở trên người, không cẩn thận liền muốn hài cốt không còn.

"Điểm ấy không dễ cập tới, phải tìm đến thích hợp Thiên Cương Địa Sát khí cũng không dễ dàng. . . Trong thiên địa Cương Sát chi khí hỗn độn, đã từng có Đạo môn cao thủ, bài một cái Thiên Cương Địa Sát bảng đi ra, liệt kê ba mươi sáu Thiên Cương, bảy mươi hai Địa sát, tổng cộng một trăm linh tám loại thích hợp Nguyên Thần tu luyện Cương Sát chi khí, tu sĩ y theo công pháp, cá nhân thể chất, thậm chí gặp gỡ không giống, tự mình lựa chọn phối hợp. . ."

Có thích hợp cô đọng Cương Sát, tự nhiên cũng có không thích hợp, tỷ như Quỷ Thiết sát khí, còn có trong quân huyết liệt Dương cương chi khí, quân sát khí các loại.

Trên căn bản, càng là khá cao Cương Sát chi khí liền càng nguy hiểm, thu phục sau khi, chỗ tốt cũng càng lớn.

"Đương nhiên. . . Còn muốn kén cá chọn canh, đó là tu đạo thiên tài đãi ngộ, bình thường Nguyên Thần Chân Nhân, nói không chắc nửa đời cũng không tìm tới thích hợp Cương Sát chi khí, hay hoặc là căn bản không dám khiêu chiến độ khó cao, chỉ có thể lựa chọn một ít bình thường sát khí

cô đọng, như vậy thành tựu Địa Sát Chân Nhân, chính là Du Thần Ngự Khí tầng thấp nhất, nối liền liền Thiên Cương đều có chút nguy hiểm, càng không cần phải nói sau đó đột phá Hô Phong Hoán Vũ, ứng đối lôi kiếp."

Lấy Cương Sát chi khí, rèn luyện Nguyên Thần bất diệt đặc tính, đây là vì đột phá thiên sư cảnh giới đánh cơ sở, càng là vì ngày sau độ lôi kiếp làm chuẩn bị.

Lôi kiếp phía dưới, chúng sinh đều là giun dế!

Cao vạn trượng lâu bình địa lên, nếu là Du Thần Ngự Khí đột phá liền không dám khiêu chiến độ khó cao, đặt vững căn cơ, ngày sau còn nói gì ứng đối lôi kiếp?

Đoàn Ngọc có thể không giống có Chân Nhân được chẳng hay chớ, mà là thật sự có một phần trường sinh khát vọng.

"Cương Sát chi khí tuy tốt, còn muốn cùng công pháp phối hợp. . . Ta Triện Khắc sư công pháp, thích hợp sát khí, ứng nên là. . . Bạch Hổ sát?" Đoàn Ngọc vẻ mặt hơi động, lại nhanh chóng hồi ức trí nhớ kiếp trước.

Này sát khí ở bảy mươi hai Địa sát bảng bên trong ghi tên thứ bảy , khiến cho rất nhiều Nhật Du chân nhân nghe ngóng biến sắc.

Trên thực tế, Địa sát bảng bốn vị trí đầu mười sát khí, đều có đột phá Hô Phong Hoán Vũ thiên sư hi vọng, mà mười vị trí đầu sát khí, càng là kinh người đến cực điểm, luyện hóa quá trình thì tương đương với một lần sinh tử kiếp số!

"Cái này Bạch Hổ sát khí, thế gian vô cùng hiếm thấy , bất quá ta biết nơi nào có. . ."

Đoàn Ngọc thoáng nở nụ cười, tĩnh tọa luyện khí.

Một đêm đi qua, sắc trời vừa rõ ràng, lại ra cửa khoang, bắt đầu hướng về phía ánh mặt trời phun ra nuốt vào tử khí tu luyện.

...

Đảo Vân Trung.

Quách Bách Nhẫn mấy người đứng ở bến tàu, từ lâu chờ đợi đã lâu.

Có Giao nhân báo tin, các loại thuyền vãng lai đều là vô cùng đúng giờ, sẽ không trễ giờ.

Bất quá làm người thần tử, đến bến tàu chờ đợi Chủ quân, chính là quy củ.

"Đến rồi!"

Không biết đi qua bao lâu, Quách Bách Nhẫn tinh thần chấn động, nhìn thấy ba chiếc như núi Minh Thôn cự hạm cái bóng.

Chờ đến cái này chi đội tàu tới gần sau khi, mới phát hiện ở Minh Thôn chu vi, lại có lượng lớn thuyền, làm cái này hộ vệ.

Đương nhiên, Đại Dực cũng là trăm người cấp bậc thuyền, nhưng so sánh Minh Thôn mà nói, thật giống như Tiểu bất điểm giống như vậy.

"Cung nghênh Chủ quân!"

Nhìn thấy Đoàn Ngọc đi xuống, Quách Bách Nhẫn lập tức tiến lên nghênh tiếp.

"Lần này lại có sáu ngàn nô lệ, người cẩn thận sửa trị. . . Ngoài ra, còn có hơn 800 hải tặc tù binh, những thứ này mặt khác giam giữ, cũng không muốn biếm thành cu li, ta có tác dụng lớn!"

Đoàn Ngọc tỉnh tể dặn dò vài câu, trở lại Vân Trung phủ giải lao.

Cho tới Quách Bách Nhẫn, nhưng là đi tới Minh Thôn hạm lớn bên trên.

"Toàn bộ đưa đi kiểm dịch doanh, ăn trước một bát cháo loãng, lại rửa ráy cạo đầu!"

Có lần trước kinh nghiệm sau khi, Mạc phủ quan lại đối xử cái này lại là đều đầu vào đấy, nhanh chóng vận chuyển lên.

Vân Trung phủ trong, tắm rửa thay y phục sau khi Đoàn Ngọc tỉnh tọa nghiền ngẫm suy nghĩ, liền nhìn thấy tảng lớn khí vận truyền vào, bị Ly Vẫn vui vẻ nuốt chửng.

"Khí vận. . . Trên thực tế chính là lực lượng thể hiện! Ta có binh có người, có tiền có địa bàn, dĩ nhiên là có sức mạnh khí vận!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, khẽ mỉm cười, lại nhìn thấy một ít khí xám đen hội tụ, đây chính là ở chính mình thể chế xuống tử vong người oán niệm.

Nhưng còn chưa tới thân thể mình, liền bị xích khí quét tới.

Thân là Vân Trung quân, một đảo chi chủ, lúc này khí vận có Chính bát phẩm, cần quét trấn áp những thứ này bất quá trở bàn tay trong lúc đó.

Nhiều như vậy đại tướng quốc quân đồ thành diệt quốc, giết người thăng trận, cũng không gặp có phản phệ, chính là đạo lý này , bởi vì trên người bọn họ có quốc khí, lấy quốc khí gánh chịu mấy vạn mấy chục vạn người chết oán niệm!

Năm đó Ôn Thần Đạo nhân trên người nếu là có quốc quân sắc phong tướng quân quan văn hoặc là cái khác vị cách, hoặc được chỉ làm việc, cũng là không hẳn còn có phản phệ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Đồng Tâm

Trong núi.

Đoàn Ngọc trang bị nhẹ nhàng, sau lưng chỉ theo một cái Amano Ogata, đi tới khu mỏ quặng.

Mới vừa đi vào cảnh giới vị trí, nhất thời liền nhận ra được vài tia sát khí, người bình thường khẳng định như có gai ở sau lưng, Đoàn Ngọc lại là thoáng nở nụ cười, hài lòng gật gù: "Đi ra!"

Vèo vèo!

Từ trong rừng rậm đột nhiên chui ra ngoài mấy bóng người, từng cái từng cái long tinh hổ mãnh, khí chất như sói tựa như báo, liền Amano Ogata đều không khỏi thoáng cả kinh, lùi về sau nửa bước, nắm chặt rồi chuôi đao.

Cái này mấy cái quân tốt mang đến cho hắn một cảm giác, dĩ nhiên vô cùng nguy hiểm, tựa hồ cùng đánh phía dưới, chính mình căn bản không phải là đối thủ!

"Vân Trung vệ Thập trưởng Ôn Thanh, gặp qua Chủ quân!"

Này Thập trưởng sắc mặt ngăm đen, tay dài chân dài, trên người bên trong bộ một cái Yêu Côn giáp da, ở ngoài mặc bách luyện tinh cương rèn vảy đen khải, mang mũ giáp, còn có găng tay, bảo vệ đùi, ủng da, eo bội trường đao, cầm trong tay một cây dài bảy thước thép ròng thương, cả người bao bọc đến chặt chẽ, có thể nói trang bị đến tận răng.

"Được lắm Long Xà tinh binh!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, ý cười càng sâu.

Muốn luyện tinh binh, tiêu tốn như núi như biển, chỉ là cái này một áo liền quần liền giá trị hơn một nghìn lượng bạc trắng, thời Trung cổ Âu Châu một cái kỵ sĩ nguyên bộ khôi giáp có thể giá trị một cái trang viên, chính mình tuy rằng chỉ cần trả giá một ít giá thành phí, nhưng con số hơn trăm, cũng là muốn thổ huyết.

Mà cái này một thân trang bị, nặng bốn mươi, năm mươi cân, người bình thường mặc vào, không đến bao lâu liền sẽ rũ rời.

Phía tây truyền thống kỵ sĩ, rất nhiều chính là áo giáp quá nặng, một khi quảng xuống ngựa liền bò không đứng lên, bị hai phe địch ta đâm đạp đến chết.

Đương nhiên, cái này là phi phạm thế giới, lại là không giống.

Làm cái này tinh binh, mỗi ngày đều ăn Yêu Côn thịt, huyết khí dồi dào, thể lực dài lâu, thả ở trên giang hồ đều là nhất lưu hảo thủ hàng ngũ, ăn mặc mấy chục cân cất bước không thành vấn đề.

Nếu là tông sư, càng là giống như một áo, nhẹ như không có vật gì, cái này liền vô cùng đáng sợ.

Tông sư vốn là chiến lược kinh người, chỉ là như trước thân thể phạm thai, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, dễ dàng bị thương, nhưng nếu có chu toàn phòng hộ, đó chính là cỗ máy giết người, trăm người lui tránh.

Tần Phi Ngự nếu là bảo giáp bảo cung đầy đủ hết, cũng dám mạnh mẽ xông tới quân trận, giết cái ba vào ba ra.

Thay lời khác tới nói, người người đều là Trường Phán Pha Triệu Tử Long giống như, cái này nên làm gì khủng bố?

Bình thường đại quân, dù cho đến cái vạn người, cũng sẽ bị hơn trăm như vậy tinh binh tạc xuyên, quân lính tan rã.

Bởi vậy, càng là phi phạm thế giới, người bình thường liền càng thêm tuyệt vọng.

Ý niệm này chợt lóe lên, Đoàn Ngọc liền cùng Ôn Thanh đi tới binh doanh.

Tần Phi Ngự chính là xuất thân chính quy giáo úy, ở Khánh quốc cao cấp nhất cường quân trong học bổ túc, doanh bàn tự nhiên quán lại cực kỳ kiên cố, lấy năm mươi người làm vì đội, mỗi đội trong lúc đó mỗi cái có nơi đóng quân, lấy chiến hào, hàng rào tách ra, còn có quân pháp đội dò xét, không cho phép binh lính tự ý vượt giới, dùng nước cùng hoà đầu quân cũng phân là mở, để ngừa có người hạ độc độc chết một mảnh.

Dù cho chỉ có 300 người, nhưng cũng có một luồng huyết sát Dương cương chi khí phóng lên trời, liền Đoàn Ngọc đều cảm giác Nguyên Thần có chút không thoải mái.

Loại này áp chế, liền so trước hơn ngàn người đám người ô hợp càng hơn một bậc.

Lều trại bên trong.

"Thuộc hạ bái kiến Chủ quân!"

Tần Phi Ngự quỳ một chân trên đất, làm quân thần chi lễ.

"Nhanh mau đứng lên. . . Người luyện binh bảo hộ khoáng, thực sự là cực khổ rồi!"

Đoàn Ngọc liền vội vàng tiến lên nâng dậy: "Long Xà tinh binh luyện được làm sao?"

"Đã hơi có tâm đắc! Chọn ba mươi người đi ra!" Tần Phi Ngự rút rề nỏ nụ cười: "Chỉ là dù cho huấn luyện ra cũng là bán thành phẩm, không trải qua thầy chất thành núi, máu chảy thành sông chiến trường, chung quy không tính thành quân!"

"Nếu là luyện được chừng một trăm, người cũng có thể đột phá ràng buộc!"

Đoàn Ngọc ngồi lên chủ vị, thăm thăm thờ dài nói.

Ở thế giới này, võ công phần cuối, chính là lấy võ nhập đạo! Binh gia con đường!

Mà Binh gia tầng thứ nhất, là vì quân khí rót vào người! Thành tựu sau thế lực dài lâu, có thể so với Đoàn Ngọc Nhân tiên chi thế, chỉ là cần quân lương vô cùng khủng bố, cần thống soái năm ngàn người cấp bậc đại quân ít nhất một năm, lấy quân khí tu luyện, phối hợp bùa chú, nghi thức các loại đột phá.

Binh gia đệ nhị trọng, làm vì rèn luyện tinh binh, cần bồi dưỡng được hơn trăm tinh binh, lấy tinh binh khí phụ trợ tu luyện.

Binh gia tầng thứ ba, là quân khí thần thông, có thể một người thành quân, không sợ hãi bất kỳ hiểm ác hoàn cảnh.

Binh gia tầng thứ tư, là Hàng Long Phục Hổ, có long hổ đại lực, phối hợp bảo giáp, trên chiến trường năng lực giết ngàn người, vạn quân lui tránh.

Cho tới tầng thứ năm, đó chính là truyền thuyết trong Dao Thương Bất Nhập chí cảnh, Nhục Thân Thành Thánh, một người có thể định thiên hạ

đại thế.

Tần Phi Ngư tuy rằng rất sớm liền tìm đến lấy võ nhập đạo ngưỡng cửa, nhưng vẫn kẹt ở tài nguyên trên, với hấn như thế võ đạo thiên tài phần lớn như vậy.

Cũng may Đoàn Ngọc sau đó đến Ôn Thần đạo nhân truyền thừa, có thể thoáng vòng qua ngưỡng cửa, trực tiếp lấy tinh binh khí đột phá, đem tăng một tầng hai cùng tu.

Dù là như vậy, cũng cần ít nhất một trăm tinh binh!

"Một trăm Long Xà tinh binh, ta còn có tự tin, dù sao có huynh trưởng Yêu Côn thị!"

Tần Phi Ngư chỉ cười cười.

Trên thực tế, tinh binh hạt giống cũng không phải tùy ý có thể thấy được, nhất định phải từ bình thường quân tốt bên trong ưu trúng tuyển ưu, dù cho Trần Sách nắm giữ một châu, cũng bất quá luyện một trăm.

Nếu là chân chính nghiêm ngặt lấy tiêu chuẩn, toàn bộ đảo Vân Trung lúc này bất quá hơn vạn người, có thể tuyển ra chừng mười cái liền không sai.

Hạ thấp tiêu chuẩn cũng không phải không được, nhưng tố chất không đủ, liền cần lượng lớn tài nguyên đến tập hợp, cho dù Trần Sách, trên tay cũng không có nhiều như vậy đại yêu quái huyết nhục đến nuôi nấng tinh binh.

"Này tinh binh uy lực làm sao?"

Đoàn Ngọc nghĩ đến vừa nãy Ôn Thanh, không khỏi hỏi.

"Long Xà tinh binh vốn là thương binh, thiện dùng trường thương, ngoài ra, mắt thần như điện, có thể ban đêm coi vật, thích hợp đột kích ban đêm. . ."

Tần Phi Ngự suy tư xuống, nghiêm túc nói.

Mỗi cái tinh binh đều có từng cái đặc điểm, người làm tướng muốn nhân tài mà dùng, bằng không chính là lớn nhất ngu xuẩn.

"Trường thương đại đao, vốn là nhất thích quân trận!" Đoàn Ngọc gật đầu, nghĩ đến Ngũ Độc tinh binh.

Loại này tinh binh nếu là chính diện cùng Long Xà tinh binh đối đầu, một đánh một tám thành muốn thua, duy nhất ưu thế, chính là ở thể chất kinh người, không sợ hãi ôn độc thôi.

"Phi Ngự người mà lại thành thoi, trong vòng hai năm, tất có thể phá ngưỡng cửa, một lần tấn giai Binh gia tầng hai cảnh giới!"

"Cái này tự nhiên!" Tần Phi Ngự nói: "Bất quá. . . Theo gần nhất luyện binh, ta cũng có chút tâm đắc, như muốn lấy tinh binh khí đột phá, quang luyện binh vẫn không được, nhất định phải ra chiến trường! Ngoài ra, tinh binh binh chủng không thể lẫn lộn, tỷ như năm mươi Ngũ Độc tinh binh hỗn hợp năm mươi Long Xà tinh binh, cũng là không có một chút nào hiệu quả!"

"Ồ? Người cẩn thận nói một chút!"

Đoàn Ngọc ánh mắt lóe lên, đến rồi chút hứng thú.

Hắn một đời trước chủ yếu là tu đạo, đối luyện binh việc cũng không biết quá nhiều.

"Một nhánh tinh binh, dù cho có mạnh mẽ thể trạng, tinh nhuệ trang bị, cũng không thể tính một nhánh hùng quân! Nhất định phải do tướng lãnh dẫn dắt, từ một cái thắng lợi đi tới cái kế tiếp thắng lợi, mới có thể nuôi dưỡng được vô địch tín niệm đến! Cũng toàn tâm toàn ý vâng theo quân lệnh, dù là nhượng bọn họ đi chịu chết, cũng không chút do dự mà chấp hành!"

Tần Phi Ngự suy tư một hồi lâu, mới trầm tiếng nói.

"Ý của người là. . . Cuồng tin? Tử sĩ?" Đoàn Ngọc mắt sáng lên.

"Không sai, chỉ có tinh binh thể trạng thúc phát ra cuồng nhiệt nhất chi võ đạo quân đạo tín niệm, mới có thể hiệp trợ đột phá Binh gia tầng hai! Nói đến phiền phức, đại ca người xem một chút liền biết rồi!"

Tần Phi Ngự khoản chi quát lên: "Long Xà tinh binh ở đâu?"

Xoạt xoạt xoạt!

Mười cái hô hấp bên trong, hai mươi cái tinh binh liền lẳng lặng đứng ở soái trường ở ngoài: "Vệ trường, chúng ta ở!"

Dù cho vền vẹn chỉ là một cái nâng thương hành lễ động tác, Đoàn Ngọc liền cảm giác có cây chất thành núi, máu chảy thành sông giống như sát khí phả vào mặt.

'Không chỉ có như vậy. . . Đây là. . .'

Hắn tỉnh tể lại nhìn, không khỏi càng thêm khiếp sợ.

Những tinh binh này huyết liệt dương cương, võ kỹ thiên chuy bách luyện cũng còn thô, càng then chốt chính là, bọn họ hô hấp tim đập dĩ nhiên dần dần hướng tới đồng nhất cái tần suất, hai mươi người giống như một thể, lấy Tần Phi Ngự làm trụ cột.

"Chân chính tinh binh, hẳn là trăm người đồng tâm nhất thể, chỉ nghe tướng soái mệnh lệnh, như vậy hợp lực một chỗ, có thể chấn nhiếp quỷ thần!"

Tần Phi Ngự thở dài một hơi, phất tay một cái để tinh binh lui ra: "Mà Binh gia tăng hai cao thủ mạnh nhất một chiêu, chính là hội tụ trăm người lực lượng tại một điểm, đại ca cảm thấy làm sao?"

"Khủng bố! Đáng sợ!"

Đoàn Ngọc nghiêm nghị gật đầu: "Như vậy hơn trăm tinh binh, đồng tâm hiệp lực, sản sinh quân khí sát khí, quả thực có thể so với vạn người quân trận, lại phối hợp Binh gia cao thủ, Du Thần Ngự Khí phía dưới, nếu là bị trúng mục tiêu, quả thực cử tử nhất sinh!"

Đồng thời trong lòng cũng rõ ràng, vì sao tướng môn kinh khủng như vậy.

Bởi vì mỗi một cái đại tướng luyện ra tinh binh, đều là chân chính tử sĩ!

Thay lời khác tới nói, thay đổi một cái khác tướng soái đến thống lĩnh, là chắc chắn sẽ không vâng lời.

Trần Sách tới chỗ nào, dưới trướng hẳn Thao Thiết doanh khẳng định cũng là cùng tới chỗ đó, dù cho kéo kỳ tạo phản, tinh binh cũng là một đường đi theo đến cùng, không nghe Khánh quốc quốc quân mệnh lệnh.

Thậm chí, cho dù Trần Sách chết rồi, đổi thành một cái khác nắm giữ Thao Thiết thần giáp người thừa kế đến, tinh binh đều sẽ không tán thành.

Bởi vì trong tu luyện, bọn họ hô hấp, tim đập, hoặc là nói hồn phách gợn sóng tần suất, đã khóa chặt Trần Sách, dù cho con trai của hắn đến cũng là không được!

Vì lẽ đó binh gia tướng môn trong, không có luyện được một doanh tinh binh, Lão tử đột phá xong mới truyền cho con trai tu luyện đột phá chuyện tốt.

Đối với một cái Chủ quân mà nói, thủ hạ đại tướng có thực lực như vậy quân tâm, quả thực phạm vào kỵ hủ tới cực điểm.

"Trong này, tựa hồ có Thần đạo ý tứ ở bên trong a, tất cả tinh binh, đều là huấn luyện bọn họ tướng soái cường tín đồ. . . Lẽ nào là vạn pháp đem thông, trăm sông đổ về một biển?"

Đoàn Ngọc sờ sờ cằm, rơi vào trầm ngâm.

"Đại ca, Chủ quân!"

Tần Phi Ngư quỳ xuống: "Ta cái mạng này là đại ca cho, người để ta tiếp tục luyện binh, ta liền luyện, không cho ta luyện, ta liền không luyện!"

Rất hiển nhiên, hấn phát hiện trong đó huyền bí sau khi, cũng rất là bất an.

Như lại tiếp tục, liền thành Đoàn Ngọc dùng đảo Vân Trung tài lực, cho hấn luyện tư binh.

Mà bất luận cái nào quân chủ, khẳng định không hy vọng thủ hạ mình tướng lãnh một nhà độc đại.

Nhìn thấy Tần Phi Ngư như vậy, Đoàn Ngọc lại là ngẩn ra, chợt dờ khóc dở cười nâng dậy: "Người nghĩ đi nơi nào? Người ta một thể, có gì dễ bàn? Luyện! Tiếp tục luyện!"

Ở hấn thể chế trong, vốn là không có Tập quyền cái kia một bộ, tương lai Tần Phi Ngư khẳng định là muốn nát đất phân phong, cùng lắm thì đem những thứ này Long Xà tinh binh tất cả chuyển thành hấn tư binh chính là.

Đối với cái này tiểu đệ, hãn vẫn là hết sức tín nhiệm, đối phương nắm giữ thực lực, thì tương đương với chính mình nắm giữ thực lực.

'Đương nhiên. . . Ta lớn nhất sức lực, vẫn là ở tự thân chứ? Dù cho Binh gia tầng hai cao thủ mang theo tinh binh doanh vây quét, có lẽ giết đến bình thường Nguyên Thần Chân Nhân, nhưng tuyệt đối giết không được ta!'

Đoàn Ngọc trong lòng, bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Gặp Mặt

Mở ra khúc mắc sau khi, Tần Phi Ngư phảng phất thả xuống một cái túi lớn, tinh thần đều trở nên hoạt bát rất nhiều.

Sau đó, Đoàn Ngọc lại dò xét một phen khu mỏ quặng, cũng khiến Musashi Mamoru không ngừng cố gắng, chợt cùng Tần Phi Ngư nói tới chính sự: "Ta lần này ra biển, tù binh đến tám trăm hải tặc, còn có một chút thuyền, ta nghĩ dùng cái này làm trụ cột, thành lập bản đảo thủy sư!"

"Thủy sư?" Tần Phi Ngư gật gù , làm cái này một cái hòn đảo quốc gia, nhất định phải có thủy sư, thậm chí so với lục sư còn trọng yếu hơn: "Chỉ là. . . Đều là hải tặc?"

Ý tứ, thì có chút chần chờ.

"Cái này cũng là không có biện pháp chuyện, dù sao nhân thủ khan hiếm. . ." Đoàn Ngọc cười khỗ, còn có một cái nguyên nhân không nói.

Sở dĩ nhanh như vậy đề lên chương trình hàng ngày, hoàn toàn là vì Rokuro Hara chuẩn bị.

Người này nếu kiếp trước có thể dẫn một đám hải tặc cùng Xuất Vân chính quy thủy sư tác chiến, bây giờ cũng hẳn là không có vấn đề gì.

Chỉ là, khẳng định không thể liên tục tiếp như vậy đem đội ngũ kéo ra ngoài. Trừ phi Đoàn Ngọc tự mình thống lĩnh, bằng không những hải tặc này mấy phút trong nổi loạn mà chạy cho người xem.

"Đại quy mô thâm vấn đã đang tiến hành, nhượng bọn họ lẫn nhau tổ giác vạch trần, phân biệt đầu lĩnh, lại đánh tan trọng biên, rút ra chinh huấn, nửa năm sau, hay là có thể dùng một lát. . ." Đoàn Ngọc nói: "Bởi vậy, cần người bên này rút ra một ít tinh binh cường tướng đi qua huấn luyện. . ."

Cái này cũng là sấm hạt cát ý tứ.

Chờ đến trọng biên xong xuôi, mới quan quân dựng nên quyền uy sau khi, thậm chí càng tái xuất biển, đem những hải tặc này sào huyết từng cái vợ vết, nếu có người nhà, cũng phải toàn bộ di chuyển về đảo Vân Trung.

Chờ khống chế người nhà, lại dùng bản đảo người làm vì thuyền trưởng hoặc là lái chính, cái kia đại khái là có thể điều động một thoáng.

Vừa bắt đầu khẳng định không thể cầm đánh hải chiến, nhưng có thể tuần tra phụ cận hải vực, tiêu diệt hải tặc.

Cái thời đại này hải tặc, trên thực tế rất khó bị tiêu diệt, có tàu buôn đều âm thầm làm loại này buôn bán, bình thường treo lơ lửng thương hội cờ xí, gặp phải dê béo trực tiếp bay lên cờ hải tặc cướp bóc, sau đó lại giả dạng làm vô tội thương nhân.

Lấy lúc này đảo Vân Trung lực lượng, sửa không được toàn bộ Đông Hải, nhưng ít ra có thể bảo đảm hòn đảo phụ cận an toàn, hấp dẫn thuyền bỏ neo giao dịch.

Chỉ là, thủy sư thống lĩnh phương diện là cái vấn đề lớn.

Tuy rằng Đoàn Ngọc biết Rokuro Hara tiểu tử này làm, nhưng một tù binh mạo muội đề bạt đến địa vị cao đi lên, khẳng định rất nhiều lão nhân trong lòng không thoải mái.

Nếu quyết định muốn thành lập thể chế, loại này giản rút việc liên phải chú ý, không thể quá đáng quá mức, bằng không cuối cùng tổn thương

vẫn là quyền uy của chính mình.

"Thủy sư thống lĩnh sao? Có thể dùng Thủy Sinh!"

Tần Phi Ngư nghe xong, đưa ra chính mình đề nghị.

Người này là Cẩm Lý bang lão nhân, tư lịch tuyệt đối đủ, đồng thời là Ngũ Độc tinh binh, cũng không phải là hãn trực thuộc.

"Thủy Sinh sao?"

Đoàn Ngọc gật đầu: "Có thể được!"

Nhưng trong lòng là quyết định, về đi bổ nhiệm sau khi, phải đem Rokuro Hara để bắt làm một thuyền trưởng.

Ở bề ngoài dùng Thủy Sinh trấn, lén lút bồi dưỡng người mới, mấy năm sau khi, liền có thể thuận lợi giao tiếp, không đến nỗi xảy ra vấn đề gì.

Dừng một chút, lại nói: "Ta ý. . . Bắt đầu đại quy mô khuếch trương quân, người Long Xà doanh cũng phải xây dựng lên đến, đại chiến liền qua sang năm!"

"Sang năm sao?"

Tần Phi Ngư nghiêm túc quỳ xuống: "Tất vì Chủ quân hiệu chết!"

Trong lòng lại là hết sức cảm động.

"Người ta trong lúc đó, không cần khách khí. . ."

Bất quá là vận dụng chút tài nguyên, làm vì Tần Phi Ngư thành lập tinh binh mà thôi, điểm ấy Đoàn Ngọc còn xuất đi ra, lúc này vung vung tay, rất là an ủi vài câu, cái này mới rời khỏi.

Ở rừng rậm biên giới khu vực, nhìn thấy một chút trên sườn núi đủ loại cây ăn quả cùng cây dâu.

Mặc dù là khí hậu cân nhắc, không có đại quy mô khai khẩn rừng rậm, nhưng một ít cày ruộng phụ cận ruộng dốc vẫn bị lợi dụng, trồng trọt cây ăn quả cùng cây dâu.

Cây ăn quả trái cây có thể trực tiếp bán hoặc là sản xuất rượu trái cây, cây dâu lá nhưng là đem ra nuôi tằm.

Ở tương lai, hay là còn có thể trồng chút cây trà.

Cách đó không xa, có thể thấy đến lượng lớn nông nô ở mới mở khẩn đi ra cày ruộng trên cần mẫn khổ nhọc.

"Rất tốt, chỉ cần có cuộn cuộn không ngừng nô lệ cùng hoàng kim, đảo Vân Trung ba năm là có thể so với những khác hòn đảo ba đời khai khẩn tích lũy. . ."

Đoàn Ngọc thấy cái này mãn, không khỏi mừng lớn.

. . .

Thời gian thoáng một cái đã qua, đến sau nửa tháng.

Nghỉ ngơi xong xuôi đội tàu lần thứ hai ra biển.

Lần này một chiếc thuyền ở giữa đường trong queo đi, cố ý đi tới đảo Bạch Cốt, đem Ngọc Cốt tiên sinh thả trở lại, tiện thể kéo trở về mấy thuyền tiền chuộc.

"Một cái Nguyên Thần Chân Nhân cũng thật là đáng giá a. . . Nếu là thường thường tù binh một cái, so với khai thác mỏ đều đến tiền nhanh. . . Rokuro Hara, người nói đúng hay không?"

Đoàn Ngọc đứng thẳng mũi tàu, thưởng thức một đấu trên châu, thuận miệng hỏi.

"A. . . Cái này cũng cần Chủ quân uy quyền, mới có thể trấn áp cờ này đạo nhân!" Rokuro Hara một cái giật mình, liền vội vàng nói.

Lần này Đoàn Ngọc ra biển, đặc biệt đem người này mang theo, chính là muốn đi Xuất Vân một chuyến, đem Rokuro Hara thân bằng bạn tốt toàn bộ chuyển tới đảo Vân Trung thích đáng thu xếp.

Đã như thế, cái này trên biển danh tướng liền hẳn là chạy không thoát.

Mà Rokuro Hara khoảng thời gian này cũng phát hiện, Đoàn Ngọc đối với hắn hứng thú cũng không tại tướng mạo trên, tựa hồ càng thêm coi trọng tài năng của hắn.

Âm thầm thở phào nhẹ nhõm sau khi, không khỏi càng thêm nghi hoặc.

Dù sao chỉ là chỉ là một hải tặc hoa tiêu sĩ, dù cho có chút truyền thừa, làm sao có thể cùng loại này thực quyền Daimyo so với?

"Không cần sốt sắng như vậy. . ."

Nhìn thấy cảnh này, Đoàn Ngọc không khỏi nở nụ cười: "Ta tự hỏi trên người uy nghiêm còn chưa như vậy dọa người chứ? . . . Quên đi, người tu tập Ngũ Luân Thư, có thể có không thông chỗ?"

Dù cho có tố chất, cũng có truyền thừa, nhưng lúc tu luyện, như thường sẽ có nghi hoặc cùng bình cảnh, lúc này liền cần một cái danh sư chỉ điểm.

Không chút khách khí nói, Đoàn Ngọc thuận miệng chỉ điểm vài câu, liền có thể làm cho Rokuro Hara không cần một người khổ sở tìm tòi, thiếu

đi rất nhiều đường vòng, thúc đẩy hẳn nhanh chóng trưởng thành.

"Có. . . Đạo pháp phương diện. . ."

Rokuro Hara đã bị chỉ điểm qua mấy lần, biết vị này Chủ quân là vị đại tu hành giả, liền lập tức nắm lấy cơ hội hỏi.

Mà trong lòng càng là âm thầm cảm kích Đoàn Ngọc dốc túi dạy dỗ, lại nghĩ đến đối phương hùng hồn ban cho ruộng, còn muốn di chuyển người nhà của hắn đi qua ngày thật tốt, trung thành độ không khỏi lại tăng lên mấy cái điểm.

Thông qua chỉ điểm, Đoàn Ngọc cũng đại thể biết rồi Ngũ Luân Thư nội dung.

Sách này chính là Đông Doanh một cái Binh gia đại sư, bên trong không chỉ có võ công đao pháp, cũng có luyện binh thuật, cùng với Phong Lâm Hỏa Sơn hành quân truyền thừa.

Tuy rằng về lực chiến tinh thâm trình độ không sánh được Tần Phi Ngự (Long Xà Âm Phù Kinh), nhưng về thủy chiến lại hơn một đầu.

Dù sao Xuất Vân quốc bốn phía vòng biển, hành quân đánh trận bên trong phòng ngừa không được muốn vận dụng thủy sư. Sách trên càng có một nhánh nước trên tinh binh luyện pháp.

Cái này liền cùng trên đại lực không sai biệt lắm, dù cho tướng môn, cũng phải nhập gia tùy tục, cụ thể mà nói, phương bắc tướng môn, binh pháp trọng bộ kỵ; phía nam tướng môn, binh pháp thủy sư cùng bộ binh đều phát triển, mà thiếu kỵ binh.

Nhưng đối với Đoàn Ngọc mà nói, có Rokuro Hara gia nhập, đảo Vân Trung quân sự liền bù đắp cái cuối cùng ngắn bản.

Giảng giải qua đi, hắn không khỏi khích lệ nói: "Rokuro Hara, làm rất tốt, đợi đến ngày sau thủy sư thành lập, ta liền đề bạt ngươi làm vì một thuyền trưởng!"

"Vâng, đa tạ Chủ quân!"

Rokuro Hara liền vội vàng hành lễ, có chút tâm thần khuấy động.

Dù sao, lấy hắn lúc này tuổi tác tư lự, nghĩ muốn hỗn đến ở trên biển có chiếc thuyền mức độ, còn không biết muốn bao nhiêu năm đây.

...

"Đến rồi!"

Đảo Yonkichi, chính đang tại một khối trên đá ngầm khoanh chân mặt ngời Trường Khâm đạo nhân con mắt lập tức mở, nhìn chăm chú biển trời một đường xuất hiện điểm đen.

Điểm đen càng lúc càng lớn, hóa thành một nhánh đội tàu, đánh cầm kỳ, lấy mây, nước, núi văn làm vì đồ án, thêu 'Vân Trung' hai cái đại đại chữ triện.

Đội tàu trên cờ xí, tự nhiên là cho thấy thế lực thuộc về ý tứ.

"Đảo Vân Trung trên Vân Trung quân? Không đơn giản a. . ."

Trường Khâm đạo nhân con mắt hơi nheo lại.

Nương theo thuyền tới gần, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được mỗi trên chiếc thuyền này một luồng bạo ngược, đáng sợ khí tức, cái kia là thuộc về Hải Diêm Vương Yêu Côn.

Như vậy một chiếc thuyền, ở Đông Hải bên trong tùy ý hoành hành, bình thường cá mập quần thậm chí yêu thú cấp thấp cũng tuyệt đối không

dám làm càn.

"Quả nhiên. . . Yêu Côn đã bị Vân Trung quân thảo phạt?"

Trường Khâm đạo nhân than thở một tiếng: "Thực sự là thủ đoạn cao cường!"

Nguyên bản, lấy tính tình của hãn, khẳng định là bất chấp tất cả, trước tiên muốn chuồn êm lên thuyền điều tra một phen.

Người tài cao gan lớn, hậu đài cứng chắc, chính là như thế trắng trợn không kiêng dè.

Nhưng lúc này, đảo Vân Trung thế lực đã liên Doanh Châu các đều muốn nghiêm túc đối phó, Trường Khâm đạo nhân cũng không dám làm càn, lập tức trở lại nhà Umino đại trạch.

Không đến bao lâu, tin tức liền truyền tới trên soái hạm.

"Trường Khâm đạo nhân muốn gặp ta? Doanh Châu các sao?"

Đoàn Ngọc tự lẩm bẩm.

Trên thực tế, từ khi làm những thứ này mua bán lớn sau khi, hãn cũng rõ ràng, nghĩ phải tiếp tục ẩn giấu là không thể.

Nhà Fujiwara tất nhiên sẽ phái người điều tra, chỉ là không nghĩ tới, đến lại là người này.

'Kiếm Hàn Đông Hải, tương lai Du Thần Ngự Khí Đại chân nhân, người này cùng cái kia Vương Giám Chi, có thể nói nhất thời Du Lượng. . .'

Vương Giám Chi chính là Chính Dương đạo chân truyền hạt giống, tương lai thành tựu không thể đoán trước, bị chính mình sớm chém giết, lột

bỏ phương bắc Đạo môn mấy phần khí số.

Cái này Trường Khâm đạo nhân lại không có chịu ảnh hưởng, an an ổn ổn lên cấp Nguyên Thần, tương lai càng là có thể đột phá Du Thần Ngự Khí.

Hai người này, ở Đoàn Ngọc một đời trước là như sấm bên tai, ở hắc ngã xuống thời khắc như trước sinh động, nói không chuẩn, ngày sau còn có thiên sư chi mệnh.

Trường Khâm đạo nhân trước mắt còn không biết Đoàn Ngọc ở trên thuyền, chỉ là thông qua nhà Umino phát ra thỉnh cầu, hi vọng cùng Vân Trung quân gặp mặt.

Dù cho Đoàn Ngọc không ở nơi này đội tàu bên trong, đạo nhân này chỉ sợ cũng phải yêu cầu đi theo, một đường đi tới đảo Vân Trung.

"Thôi. . . Ta liền đi gặp một chút đi, mở ra cái này đạo then chốt sau khi, bản đảo ở Xuất Vân tấn công chiếm đóng liền có thể càng thêm thuận lợi!"

Đoàn Ngọc đã quyết định, bỗng bênh rời thuyền.

Nhà Umino đại trạch.

"Cái gì? Vân Trung Daimyo liền ở trên thuyền, đã đến rồi?"

Nhìn thấy vội vã đi vào bẩm báo Amano Ogata, Umino Munenori cùng Trường Khâm đạo nhân đều là giật nảy cả mình.

"Vâng!"

Nguyên bản làm cái này sứ giả Kuki Shinheive nói: "Đúng là như thế, xin cho ta ra đi nghênh đón!"

"Hắn là, hắn là!"

Umino Munenori lẩm bẩm nói, không tự chủ được đứng dậy: "Lão phu cũng cùng nhau đi!"

Đối mặt với thân phận khách nhân tôn quý, chủ nhân phải là tự mình ra nghênh đón.

Hành động này, lại là đại biểu hắn không tự chủ đem chính mình đưa thân vào Đoàn Ngọc phía dưới.

Chỉ đến như thế cũng là bình thường, thông qua khoảng thời gian này mậu dịch, Vân Trung vật lực tài lực, cũng làm cho nhà Umino rung động thật sâu.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Lại Tới

Trống trải có thể bãi hai mươi tấm thảm Tatami bên trong đại sảnh, Đoàn Ngọc cùng Umino Munenori lẫn nhau chào, các phân chủ khách xuống.

Trường Khâm đạo nhân ngưng thần nhìn tới, liền thấy một cái thiếu niên nhanh nhẹn, cầm y ngân quan, tuy không tính đặc biệt anh tuấn, nhưng một đôi mắt trơn bóng như ngọc, nội hàm thần quang, giống như vẽ rồng điểm mắt, mơ hồ có bông bênh xuất trần khí, khiến cho người vừa thấy tâm gãy, không khỏi trong lòng đại lẫm.

"Tha cho ta giới thiệu, cái này một cái là Trường Khâm đạo nhân, đến từ Doanh Châu các!"

Umino Munenori tuy rằng ngồi ở chủ vị, nhưng không được tự nhiên uốn éo, cảm giác phảng phất hai người này mới được hạt nhân, chính mình bất quá làm nền.

"Hóa ra là Doanh Châu các cao đồ, thất kính thất kính!"

Đoàn Ngọc nở nụ cười.

"Xin chào Văn Trung quân! Quân thượng lấy Đông Hải lập nghiệp, chém Yêu Côn, mở hải đảo, dẹp yên bốn phương, ta cũng rất là bội phục!" Trường Khâm đạo nhân chấp tay làm lễ.

Trung ương đại lục có Long khí áp chế, bốn di nơi trái lại tán tu xuất hiện lớp lớp, có rất nhiều tàng long ngọa hổ.

Trường Khâm đạo nhân nguyên bản không để ý lắm, chỉ là nhìn thấy bỗng nhiên đánh ra cái con to, khó tránh khỏi kinh ngạc.

"Trò mèo, làm trò cười cho người trong nghề!" Đoàn Ngọc lắc đầu, không ngạc nhiên chút nào nhìn thấy Trường Khâm đạo nhân trong con người vẻ ngạc nhiên nghi ngờ.

Nguyên thần không xuất khiếu, cũng không ai biết đối phương tu vị cao thấp.

Nhưng có thể đánh chết Yêu Côn, chiến lực tất nhiên có thể so với Du Thần Ngự Khí Đại chân nhân!

Chỉ là. . . Vì sao trẻ tuổi như vậy?

Trường Khâm đạo nhân trong lòng nghi hoặc tràn đầy, tuy rằng người tu đạo dung nhan thường trứ có khối người, nhưng tiếng nói thân thể, da chất màu tóc loại hình lại che giấu không được người.

Hắn am hiểu xem người chi đạo, có thể khẳng định vị này Vân Trung quân nhiều nhất hai mươi tuổi, so với tuổi tác hắn còn nhỏ!

Nhưng chính là như vậy tuổi, làm sao có khả năng nắm giữ Du Thần Ngự Khí cấp bậc tu vị?

Trường Khâm chính mình nhưng là miễn cưỡng đột phá nguyên thần, liền đã chấn kinh Doanh Châu các, liền chương giáo đều thoáng bắt đầu kiêng kỵ a!

'Chẳng lẽ là. . . Chuyển thế Chân Nhân?'

Hắn tâm niệm thay đổi thật nhanh, nghĩ đến một cái khả năng.

Du Thần Ngự Khí cảnh giới chia làm ba cái nhỏ tầng thứ, Địa sát, Thiên Cương, đoạt xá chuyển thế!

Nếu là tu luyện tới này đại cảnh giới đỉnh cao, nguyên thần đại thành, dù cho thân thể gặp nạn binh giải, cũng có thể phụ thể đoạt xá, một lần nữa làm người!

Tuy rằng chỉ có một lần, nhưng không khác nào tăng cường trăm năm tuổi thọ!

Như vậy nguyên thần đại thành người, liền đúng là một mạch chỗ căn cơ, dù cho Doanh Châu các trong lịch sử đều cực kỳ hiếm thấy.

Đồng thời, chuyển thể sau khi, tuy rằng thân thể tu vị muốn bắt đầu lại từ đầu, nhưng nguyên thần tu vị lại là chân thật, không có nửa điểm lui bước.

Lúc này Đoàn Ngọc, lại là làm hấn liên tưởng đến những kia chuyển thể lão quái vật.

'Không được. . . Nếu thật sự là như thế, người này ít nhất là nguyên thần đại thành cao thủ, thậm chí có thể là thiên sư? Chẳng trách có thể chém giết Yêu Côn. . .'

Không biết nhượng người sợ hãi, Trường Khâm đạo nhân nhìn kỹ Đoàn Ngọc, càng xem càng là cảm thấy cao thâm khó dò, đột nhiên, bên hông một kiếm hí dài.

'Không tốt. . . Ta suýt nữa bị ảnh hưởng Kiếm tâm!'

Thần sắc hấn đột biến, dời mắt đi, hít một hơi thật sâu, chậm rãi phun ra, cả người khí chất biến đổi, giống như trường kiếm ra khỏi vỏ, mang theo một luồng ghé con mới sinh không sợ cạp phong duệ chi khí.

Dù cho đối diện là trời, cũng phải đưa nó đâm một cái lỗ thủng đi ra!

'Người này. . . Quả thật tâm tính cứng cỏi, bất khuất kiên cường, là cái trời sinh kiếm chúng!'

Nhìn thấy Trường Khâm chân nhân thần thái khí chất mấy biến, Đoàn Ngọc chuẩn xác nắm chắc lòng người này hoạt động, trong lòng cùng gương sáng.

"Xin hỏi quân thượng, mua nô lệ, vì chuyện gì?"

Lúc này, Trường Khâm đạo nhân thẳng tắp thân thể, mở miệng muốn hỏi, sắc bén như kiếm.

"Làm vì tự dùng người!"

"Hai năm trước, kinh đô liên tiếp phát sinh đại án lúc, quân thượng ở đâu?"

Trường Khâm đạo nhân tiến sát từng bước, rất có vài phần tàng kiếm phong tại lời nói mùi vị.

"Tự nhiên là ở trong núi tu luyện!"

Đoàn Ngọc lại là ung dung không vội, mở mắt nói mò.

Chuyện như vậy, dù cho làm, cũng là khẳng định không thể thừa nhận.

Dù cho nhà Fujiwara đem Công Tôn thương hội tìm đến giảng co, cái kia cũng là chết không nhận, ai có thể làm sao được hử?

Bất kỳ mâu thuẫn đến cuối cùng, đều là thực lực vấn đề.

Mà thực lực của hử, đã đầy đủ sống quá bình thường chỉ trích.

'Đánh giết nhà Fujiwara đời trước gia trưởng thời điểm căn bản không ai biết, không có nhân chứng vật chứng, chính là không đầu bàn xử án , còn

Heigensei cái chết? Cái kia Fujiwara Chiyo còn đến cảm tạ ta. . .'

Đoàn Ngọc trong lòng hiểu rõ, không có chứng cứ, ai cũng chứng không chết hẳn, còn luật pháp tra tấn càng là nói giỡn.

Chính hẳn chính là một chỗ chi chủ, Vân Trung pháp luật đều là hẳn định, ngôn xuất pháp tùy, ai có thể trừng phạt?

Vì lẽ đó tất cả vấn đề rơi xuống cuối cùng, vẫn phải là xem võ lực giải quyết.

Dựa vào bản thân chém giết Yêu Côn oai, có cái nào dám cùng tự mình động thủ?

Dù cho là trước mặt cái này Trường Khâm đạo nhân, như vậy không biết nặng nhẹ, vậy cũng rất có thể một đao giết chết, xem Doanh Châu các ứng đối ra sao.

'Đây chính là căn cơ sắp thành, sở hướng không sợ cảm giác sao?'

Đoàn Ngọc trong lòng hiện lên một ý nghĩ, cẩn thận thưởng thức thưởng thức loại tâm tình này.

Luận thực lực, hẳn nguyên thần tiểu thành, chiến lực có thể so với Địa Sát Chân Nhân, lại có đảo Vân Trung làm căn cơ, Đạo ấn quyền bính bao phủ một đảo, sắp sửa luyện hai doanh tinh binh, có lẽ thêm vào thủy sư, nhưng là ba doanh!

Như vậy thế lực, dù cho Doanh Châu các muốn khai chiến, cũng đến ước lượng một thoáng.

Trường Khâm đạo nhân nghe xong, con mắt sâu sắc, ý vị không rõ, chỉ là hành lễ: "Những thứ này. . . Tại hạ tự nhiên như thực chất bẩm báo Tây

quốc quản lĩnh đại nhân! Chỉ là nô lệ giao dịch can hệ trọng đại, xin mời cùng nhà Fujiwara trực tiếp giao dịch cho thỏa đáng!"

Cái này rõ ràng chính là nhà Fujiwara nhìn thấy nhà Umino mậu dịch thu lợi phong phú, muốn tới hái đào.

Nghe được cái này, Umino Munenori liền không khỏi nắm chặt năm đấm, phía dưới gia thần càng là suýt chút nữa kinh ngạc thốt lên nhảy lên.

"Cái này. . . Phe ta đã cùng nhà Umino ký kết thỏa thuận, không biết Umino đại nhân nói như thế nào?"

Đoàn Ngọc nhìn hướng về Umino Munenori.

Umino Munenori cười khổ một tiếng: "Bản gia thế lực đơn bạc, nên vì đại nhân cung cấp nô lệ có chút lực bất tòng tâm, là hãn là xin mời nhà Fujiwara đứng ra. . ."

Một năm mấy chục vạn lượng bạc trắng làm ăn, ai không động tâm?

Nhưng Umino Munenori càng thêm rõ ràng, nếu dám làm trái Fujiwara Chiyo ý chí, toàn bộ nhà Umino đều sẽ hủy hoại trong một ngày.

Bởi vậy, lại là đau lòng nhỏ máu, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn chịu.

Nói vậy, làm ra tư thế này sau khi, nhà Fujiwara vị đại nhân kia, sẽ đưa ra tương ứng bồi thường chứ?

Lại thêm vào trước thu được lợi nhuận, đã đầy đủ nhà Umino mở rộng thế lực, bắt đầu bay lên.

"Đã như vậy, cái kia Bản quân liền cùng nhà Fujiwara trực tiếp giao dịch tốt!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, không để ý lắm nói .

Đây là nhà Umino chủ động biết khó mà lui, cũng không phải hăn không có kế ước tinh thần.

Trường Khâm đạo nhân nghiêm túc nói: "Đã như vậy, kính xin quân thượng theo ta đi bái phỏng nhà Fujiwara gia trưởng, Fujiwara Chiyo đại nhân!"

"Đây là ứng nên . . ." Đoàn Ngọc gật gù: "Không biết vị đại nhân này lúc này ở nơi nào?"

"Đại nhân đã lãnh binh, chinh phạt phản nghịch nhà Taira!" Trường Khâm đạo nhân nói: "Bất quá chúng ta trực tiếp đi kinh đô liền có thể, dù cho không thấy được đại nhân, cũng có chư vị gia lão!"

Đoàn Ngọc suy tư xuống, nói: "Thiện!"

Trên thực tế, đối với Fujiwara Chiyo lần này thắng bại thành bại, hăn cũng hết sức quan tâm.

. . .

Kinh đô.

Đoàn Ngọc trang bị nhẹ nhàng, chỉ dẫn theo mấy tên hộ vệ, một đường cùng Trường Khâm đạo nhân khoái mã đến đây.

Sau khi đến, mới phát hiện nguyên bản phần hoa kinh đô trọng địa, từ lâu tiêu điều suy yếu đi xuống, người đi đường rất ít, dĩ vãng phần hoa huyền ảo xóm làng chơi cũng hoàn toàn vắng lặng.

Không chỉ có như vậy, dọc theo đường đi đồng dạng không yên ổn, đi ngang qua thôn trang lúc liền Trường Khâm đạo nhân đều có chút cảnh giác những kia nhìn như cung kính hương dân, sinh sợ bọn họ tới một cái cầm đao kiếm người.

Lúc này kinh đô trong, rất ở thêm trạch bị trưng dụng, tình cờ có thể thấy được nhà Fujiwara cùng với mình hữu quân tốt.

Ngay sau đó Trường Khâm đạo nhân đem Đoàn Ngọc sắp xếp ở một chỗ nơi ở, lại đi ra ngoài tìm hiểu tin tức trở về: "Thực sự là không khéo. . . Nhà Fujiwara gia trưởng ác chiến không về , bất quá ngày mai liền có Fujiwara Seikei gia lão thấy người! Đây vị gia lão chương quản mậu dịch đối ngoại, việc này chính là hấn phạm vi quản hạt!"

"Vây xin cảm ơn!"

Đoàn Ngọc nhìn ngó cái này phòng lớn, bố trí đến cực kỳ giản lược, chỉ có trên sàn nhà xếp đặt một nhánh màu xanh lợt hoa, trong bình cắm một cái cành nhỏ có hoa, cực kỳ thanh đạm hợp lòng người, không khỏi vẫn tương đối thoả mãn, lập tức đặc cách Trường Khâm đạo nhân ngồi, lại mệnh Amano Ogata đi nấu nước dâng trà, cùng Trường Khâm đạo nhân nói chuyện trời đất.

Xuất Vân lúc này ngọn lửa chiến tranh liên tục, thảo luận tự nhiên là thời sự chiếm đa số.

Trường Khâm đạo nhân mặc dù đối với người ngoài lãnh ngạo, nhưng đối với một cái so với mình đạo hạnh càng sâu tiền bối, đó là căn bản nghĩ lạnh cũng lạnh không đứng lên, Đoàn Ngọc thoáng hỏi vài câu, liền đem bây giờ cục diện nói thẳng ra.

"Trước Hoàn Môn sơn một trận chiến tuy rằng đại thắng, nhưng ta quân cũng thương vong đông đảo, hết lần này tới lần khác vị kia gia trưởng muốn tới đây lúc tự mình dẫn hai vạn người xâm phạm công kích Chichen, Ono hai quận, thực sự là. . ."

Trường Khâm đạo nhân rõ ràng đối với chuyện này vô cùng có oán niệm: "Đây hai quận chính là nhà Taira căn cơ, lại có Kiyomi Taioini tọa

trấn, muôn vàn khó khăn thăm thấu, lúc này lấy vững vàng làm đầu, sao có thể như vậy mạo muội tiến công?"

"Có lẽ. . . Là tiền tài động lòng người chứ?" Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Dù sao thành Hirano bên trong, có nhà Taira các đời tích trữ cất giấu a. . . Mà cái này hai quận cũng là đất đai màu mỡ, nhân khẩu dày đặc. . ."

"Chân thực là chim làm thức ăn chết, người làm vì tài. . ."

Trường Khâm đạo nhân nói đến một nửa, mạnh mẽ nhìn xuống, hiển nhiên là cảm thấy không may mắn.

Hắn như vậy Tu hành giả, ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào, thường thường mười người chín bên trong, một trái tim không khỏi chìm xuống dưới.

. . .

Ngày thứ hai, Đoàn Ngọc bãi phỏng Fujiwara Seikei.

Vị gia lão này mặt trắng không râu, thân thể mập mạp: "Người là Vân Trung Daimyo? Muốn hướng về bốn gia mua nô lệ?"

"Chính là!"

Đoàn Ngọc nói: "Hi vọng nhà Fujiwara có thể tiếp thu giao dịch này , làm cái này báo lại, sớm nhất sang năm cuối năm, phe ta có thể tổ chức đại quân tham chiến!"

"Tham chiến? Đại quân? . . . Bốn gia tru diệt nhà Taira, hoàn thành tiên đại ý nguyện vĩ đại, đã là chuyện khẳng định, không cần người ngoài trợ giúp. . ."

Fujiwara Seikei vắn vẹo xuống thân thể, tựa như trong lúc lơ đãng hỏi: "Người mới có thể động viên bao nhiêu quân thế?"

"Đại khái chừng hai ngàn."

"Hai ngàn? !"

Fujiwara Seikei con mắt thâm trầm, bỗng nhiên nở nụ cười: "Vân Trung Daimyo thực sự là trung dũng đáng khen , bất quá vẫn là không cần. . ."

Dựa theo Xuất Vân quốc thể chế, đại khái một vạn thạch (mẫu) có thể động viên 250 cái Ashigaru binh lính, như vậy đổi coi một cái, dù cho đối phương không thể dốc toàn bộ lực lượng, muốn lưu lại một nửa thực lực thủ nhà, cũng bất quá là mười lăm, mười sáu vạn thạch Daimyo. Mà ở Xuất Vân quốc trong, ít nhất muốn thạch cao trăm vạn thạch trở lên, mới có thể xưng là bá chủ, có tư cách tranh bá thiên hạ.

Hắn cũng không biết Đoàn Ngọc bên này động viên cơ chế, là đại lục 'Năm hộ đánh một đình', đồng thời, còn chuẩn bị luyện ròng rã hai, ba doanh tinh binh!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Nghịch Chuyển

"Chủ quân, xin hãy cho ta chém giết người này!"

Đi ra sau khi, Amano Ogata một mặt không cam lòng, phảng phất chịu đến rất lớn sỉ nhục, tay đề chuôi đao.

Chỉ cần Đoàn Ngọc ra lệnh một tiếng, hẳn thật sự dám vọt vào chém lão già kia.

"Con kiến hướng người điều võ dương oai, người là cái gì loại cảm giác?"

Đoàn Ngọc thờ ơ vung vung tay: "Chỉ cần nó không cản người, người cần gì phải giẫm nó đây?"

Nói tới chỗ này, lại là cười lạnh một tiếng: "Đồng thời. . . Có lẽ không bao lâu nữa, người này liền sẽ ngược lại cầu ta!"

Hắn đối với Fujiwara Chiyo lần này mạo muội tiến sát Chichen, Ono hai quận hành động quân sự vô cùng không coi trọng.

Nếu là xuất hiện một tràng lớn thất bại, cái kia toàn bộ chiến tranh đều sẽ xuất hiện cực lớn khúc chiết, không thể không lôi kéo tất cả có thể dùng lực lượng, đến thời điểm cái này Fujiwara Seikei còn đến ngược lại cầu chính mình.

"Vâng, Chủ quân nói đúng!"

Amano Ogata tuy rằng nghe không hiểu lắm, nhưng cũng không có phản bác.

'Chỉ là. . . Ta có như vậy ngu xuẩn sao? Chính mình xuất binh làm vì nhà Fujiwara quyết đấu sinh tử, trợ hãn bình định Xuất Vân, liền vì thu được một tấm cảm tạ hình?'

Đoàn Ngọc quay đầu liếc mắt một cái, trong lòng cười gằn không ngớt.

Chờ đến sang năm, chính mình tinh binh luyện được sau khi, tự nhiên là muốn tới cái này Xuất Vân làm không vốn buôn bán.

Cụ thể mà nói, chính là trắng trợn cướp bóc nhân khẩu, lương thực, thậm chí kim ngân chở về đi.

Trước mua nô lệ bất quá là kế tạm thời, xán lạn vàng ai không thích, cần gì lãng phí đây?

Chỉ là muốn xuất binh Xuất Vân, thế nào cũng phải có một cái danh nghĩa, hoặc là nói lý do.

Tuy rằng Xuất Vân lúc này một đoàn loạn tề, nhưng nếu là Hải Tổng bực này nước ngoài xâm lấn, cho tới Daimyo phiên chủ, cho tới quốc nhân dã dân, khẳng định đều sẽ liều mạng chống lại.

Đoàn Ngọc cũng không muốn chính mình biến thành hải tặc kết quả giống nhau.

Mà lúc này Xuất Vân, chỉ có hai nhà thế lực lớn nhất, không phải Fujiwara, chính là nhà Taira.

'Một khi đối phương làm ra mượn sư trợ tiểu cử động, ta muốn nhúng tay vào nó ba bảy hai mươi mốt, ở Đông quốc buông tay đại lược. . .'

Xuất Vân cái này viên trái cây, ở trái qua hăn vừa bắt đầu ám sát gây xích mích , khiến cho song phương đại chiến, lúc này cũng cuối cùng tại đến chân chính thành thực, có thể thu gặt lúc!

...

Cùng lúc đó, quận Chichen.

Sắc trời đã tối, một chỗ trong thành trì, điểm điểm ngọn đèn sáng lên, Fujiwara Chiyo ngồi ở cao nhất Thiên Thủ các trên, uống từng ngụm lớn Thanh tửu, hơi có chút sứt đầu mẻ trán mùi vị.

Khởi đầu, hăn suất lĩnh hai vạn quân thế, xâm phạm công kích quận Chichen hành động, có thể nói phi thường thuận lợi.

Hoành Môn sơn hợp chiến, làm thịt đầu kia Đông quốc chi hổ, lại đánh chết tù binh lượng lớn Ashigaru, thực tại để nhà Taira tổn thương nặng nề, thừa cơ hội này, hăn lãnh binh giết vào quận Chichen, hầu như không có gặp phải cái gì ra dáng quân chính quy chống lại, liền chiếm lĩnh nửa quận, thế như chẻ tre.

Nhưng chợt, đón lấy phát sinh tất cả, liền để hăn có rơi vào trong vũng bùn cảm giác.

Làm cái này nhà Taira căn cơ, sào huyệt nơi, Chichen, Ono hai quận bị kinh doanh đến như thùng sắt, cái này không gần như chỉ ở thượng tầng phiên chủ võ sĩ giai cấp, tại hạ tầng bên trong càng là như vậy.

Ở những kia bình dân trong mắt, nhà Taira thống trị cái này hai quận, liền cùng mặt trời từ phương đông mọc lên như thế bình thường, đối với người xâm lược dị thường căm thù.

Dù là như vậy, cũng còn thôi. Ngược lại dân tâm lợi thế, chỉ cần trong tay hăn còn nắm chuôi đao, bản địa bách tính cũng không có đến không

vượt qua nổi thời điểm, cơ bản sẽ không tạo hấn phản.

Nhưng càng then chốt chính là, cái này hai quận trong, Kiyomi Taioini tín ngưỡng thâm căn cố đế.

Kiyomi Taioini là ai? Hấn là Taira thị gia thần, thần uy hầu như có Chính tứ phẩm! Ở cái này hai quận bên trong, hầu như nhà thờ phụng, tín đồ có năm mươi vạn trở lên!

Lãnh chúa rất khó vỗ lĩnh dân đi chịu chết, nhưng tông giáo cuồng tín nhưng có thể!

Ở Kiyomi cung Thần quan cùng Vu nữ đám người đầu độc phía dưới, một tràng đáng sợ 'Nhất Quỷ' (nông dân phản kháng khởi nghĩa) ngay khi Fujiwara Chiyo thống trị khu bên trong bạo phát.

Nông phu, nông phụ, thậm chí lão nhân, tiểu hài tử. . . Hầu như mỗi một cái lĩnh dân, đều đang cùng nhà Fujiwara làm khó dễ.

Có lẽ những thứ này người đơn độc võ lực không đáng nhắc đến, một vạn cái nông phu bị một ngàn Ashigaru vọt một cái liên đồ, nhưng bọn họ căn bản không chính diện tác chiến, mà là khắp nơi tập kích lạc đàn võ sĩ Ashigaru, cũng cùng sơn tặc, trộm cướp kết hợp, chung quanh tập kích nhà Fujiwara lương đội.

Cái này vẫn là khu chiếm lĩnh, mà ở mặt trước Ono quận bên trong, càng là có con số cao tới mười mấy vạn nông binh hội tụ lên.

Tuy rằng một vạn nông binh không đáng sợ, nhưng nếu mười vạn mấy chục vạn, lại bị nhà Taira lượng lớn trang bị lên đây?

"Ai. . . Xem ra gần nhất là không bắt được thành Hirano, chỉ có thể tạm thời ngừng binh ngừng chiến!"

Fujiwara Chiyo cho mình đổ một cái đĩa rượu, tự lẩm bẩm nói.

Loại này trên đất mỗi người đều ở đối địch với người cảm giác, thực sự là quá tệ, thật giống như người đã bị thế giới chán ghét như thế.

Càng then chốt chính là, lấy Xuất Vân thể chế, một khi người cầm đầu truyền ra gặp khó, phía dưới những thứ này 'Minh hữu' lập tức liền sẽ rục rịch ngóc đầu dậy.

Ở nhà Fujiwara trong đại quân, có một nửa đều là các nhà phiên chủ chống đỡ, thậm chí ngay cả Fujiwara Chiyo có lúc đều bắt bọn họ không thể làm gì, thật giống như một cái trong công ty, mỗi cái đồng sự địa vị đều không khác mấy giống như, tuy rằng hãn cái này cường thế chủ tịch có thể tóm lại thực quyền, nhưng bức cuống lên nhân gia cũng có thể mở ban giám đốc thương lượng trực tiếp bỏ phiếu biểu quyết.

—— mạnh như Đệ Tứ Thiên Ma Vương Oda Nobunaga, gặp phải loại này đại quy mô Nhất Quỹ đều là sút đầu mẻ trán, cuối cùng càng là bộ hạ sinh biến, bị đốt chết tươi ở Bản Năng Tự.

Fujiwara Chiyo lúc này, quả thực hận không thể trực tiếp xuống lệnh đồ sát, đem cái này hai quận chi dân tất cả giết hết, hay hoặc là dứt khoát toàn bộ bán đến ngoài biển làm nô lệ!

"Gia trưởng đại nhân!"

Lúc này, mấy người mặc màu trắng thân phục Thần quan cùng Vu nữ đi vào, cung kính mà hành lễ.

"Làm sao?"

Fujiwara Chiyo thẳng tắp thân thể, bỗng cảm thấy phấn chấn.

Hắn sâu sắc biết được, loại này Nhất Quỷ còn không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là ẩn giấu ở mấy chục vạn bách tính phía dưới thần linh.

Tuy rằng cho dù tứ phẩm thần cách đại thần, cũng không cách nào trực tiếp mạnh mẽ can thiệp nhân gian chiến sự, nhưng cũng có thể lợi dụng nhân tâm quỷ vực, phân hoá lôi kéo kẻ địch trận doanh.

Mà nhà Taira cuối cùng dựa dẫm, chính là gia thần của bọn họ, Kiyomi Taioini!

"Xin mời gia trưởng đại nhân thứ tội!"

Một tên Thần quan, cái trán kề sát mặt đất, lấy một loại nhỏ bé tiếng nói thỉnh tội: "Kiyomi Taioini thần vị cao hơn bốn gia bảo vệ thần, chúng ta đều là không thể làm gì. . ."

"Này Đạo các, còn có Xuất Vân vương thất phương diện đây?"

Fujiwara Chiyo đột có chút linh cảm không lành, xoa xoa mi tâm.

"Đạo các mỗi gặp thiên hạ đại biến, đều sẽ tị thế không ra, ngoại trừ mấy cái xuống núi cất bước đệ tử ở ngoài, tuyệt thiếu tham dự, nói là vì thanh tĩnh tu chân, trên thực tế vẫn là sợ sệt áp sai bảo, chỉ sợ sẽ không làm vì đại nhân trong lửa lấy hạt dẻ. . ."

Một cái Vu nữ lấy nghiêm nghị âm thanh nói: "Cho tới Xuất Vân vương thất? Duy trì trung lập vẫn là bọn họ truyền thống. . ."

Xuất Vân vương thất tuy rằng không nắm giữ Xuất Vân thực chính, lại còn có tế tự quyền lực, nước ra đại sự, duy nhưng cùng tự, có thể nắm giữ cái này một nửa quyền bính, Daimyo mặt ngoài trên đều phải lễ kính.

Đồng thời, Kiyomi Taioini chỉ là hai quận bên trong tín ngưỡng, mà một ít Xuất Vân chi thần, nhưng là hai nước bách tính đều rộng khắp cung

phụng, tuy rằng trong lịch sử có giảm và tăng lên xuống, nhưng luận gốc gác, tuyệt đối muốn vượt quá Kiyomi Taioini!

Làm sao lần này Xuất Vân vương làm vì nhà Fujiwara sân ga, đã là Xuất Vân vương thất lớn nhất chống đỡ, không thể càng nhiều.

Huống hồ, kinh đô công khanh vương thất, chỉ chạy ra một cái Xuất Vân vương, cái khác vương thất huyết mạch, thậm chí công khanh quý tộc, đều rất sớm bị Taira thị mang quần lấy, trốn vào thành cao trì sâu thành Hirano bên trong.

Thậm chí, Fujiwara Chiyo nhận được tin tức, đối phương có ý lập lại một cái Xuất Vân 'Trì thiên chi quân' đi ra, cùng đầu dựa vào chính mình Xuất Vân vương đánh lôi đài.

Gặp phải loại này phân liệt, dù cho Xuất Vân chúng thần, cũng rất bất đắc dĩ a.

"Báo!"

Đột nhiên, bên ngoài một trận rối loạn, một cái Hắc Y chúng nhanh chân đi vào, ngồi quỳ chân cúi đầu: "Gia trưởng đại nhân, Naoe Dewa đại nhân bị địch chặt đầu, đầu treo ở bên dưới thành đình cây anh đào trên. . ."

"Đáng ghét!"

Fujiwara Chiyo đột nhiên đem cốc nhỏ một đập: "Hung thủ đây? Năm lấy không có?"

Cái này Naoe Dewa mới mười lăm tuổi, nhưng tác chiến dũng cảm, là một cái trọng yếu gia thần con, Fujiwara Chiyo luôn luôn vô cùng coi trọng, lại là không nghĩ tới, không có chết ở chiến trường, lại chết ở ám sát phía dưới.

"Hung thủ là mấy nhẩn giả, Hoa Nhai ông chủ cùng mấy cái du nữ có mặt báo hiềm nghi!" Cái này Hắc Y chúng mặt như hàn băng, lạnh lùng bẩm báo.

"Toàn bộ giết! Thủ cấp chất đống ở ven đường. . ."

Fujiwara Chiyo điên cuồng mà rít gào lên: "Muốn cho cái này một quận người đều nhìn, cùng bản gia là địch người là kết cục gì!"

Chỉ là hăn chung quy là có quyết đoán, phát tiết qua đi, lập tức tỉnh táo lại: "Mặt khác, đem thành này ban cho những kia sau đó nhờ vả chúng ta võ sĩ, mệnh lệnh đại quân, chuẩn bị lui lại đi!"

Lần này hai vạn người đi ra, đã tổn hại mấy ngàn người, sĩ khí đại hạ, xác thực là lúc nên về rồi.

Hăn cái này lần này xuất binh, một nửa là chính mình quyết định, một nửa là bị thủ hạ phiên chủ mang khóa.

Nhưng lúc này, những người kia cũng đều có giác ngộ, rõ ràng thành Hirano không phải một ngày có thể đánh xuống chứ?

"Chỉ là. . . Lần này liền thành Hirano tường thành đều không nhìn thấy, thực sự là không cam lòng, rất không cam tâm a. . ."

Fujiwara Chiyo lẩm bẩm, nhìn hướng về ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy một vầng minh nguyệt treo cao, rơi xuống hào quang màu xanh, lưu loát, lạnh lẽo vắng vẻ, tựa hồ không một chút nào vì nhân gian việc mà dời đi.

"Đó là. . ."

Nhìn cảnh đêm Fujiwara Chiyo, đột nhiên ánh mắt ngưng lại, nhìn trong thành nơi nào đó.

Ở nơi đó, lượn lơ ánh lửa ngút trời mà lên, trong đêm đen dị thường dễ thấy.

"Nơi đó là. . . Lương khố? Còn không mau mau đi cứu lửa!"

Ngẩn ngơ sau khi, Fujiwara Chiyo đột nhiên đem Hắc Y chúng một cước đạp lăn, rống to: "Đêm nay là người nào chịu trách nhiệm trông coi lương khố? Lập tức chém. . . Lẽ nào hãn không biết đây là ta quân sinh tử tính mạng nơi sao?"

Bởi vì rơi vào sứt đầu mẻ trán Nhất Quý náo loạn ở trong, cái gì ngay tại chỗ thu thập lương thảo cách làm, thường thường muốn trả giá tính mạng đánh đổi.

Mà ngoại giới vận chuyển lương thực tuyến đường lại trải qua thường chịu đến tập kích, tổn thất nặng nề, đại quân lương thực cung cấp đã vô cùng căng thẳng.

Lần này kho lúa bị đốt, Fujiwara Chiyo chính là ngược phiến muộn, hầu như muốn thổ huyết: "Được. . . Tàn nhẫn!"

Từ xưa dụng binh độc, không có qua tàn nhẫn vô tình, cùng với đoạn người lương đạo!

Đại quân một mình ở ngoài, binh không có tâm ứng chiến, lại bị đứt đoạn mất lương đạo, vậy thì vô cùng nguy hiểm, thậm chí có thất bại thảm hại khả năng!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Đấu Kiếm

Kinh đô.

Đoàn Ngọc đi tới một toà cầu đá.

Cái này Xuất Vân lâm viên tuy rằng không được một luồng phóng khoáng mùi vị, nhưng ở xảo quyết ý nghĩ tinh tế trên lại làm được một loại nào đó cực hạn.

Cầu đá cổ điển, che kín rêu xanh, lá cây bay tán loạn, ngoài ra, lại là cực kỳ sạch sẽ.

Nước suối róc rách, đối diện rừng cây u bích, phồn hoa điểm điểm, ẩn có ám hương truyền đến.

"Doanh Châu các quả nhiên phong sơn, thực sự là kẻ dối trá. . ."

Hắn bẻ đi một cái cành nhỏ có hoa, cầm trong tay, tâm lại nghĩ lên: "Biết cái này loạn thế Tranh long can thiệp quá lớn, chỉ dám phái đệ tử thử nghiệm sao? Thực sự là tiếc thân lắm đây!"

Luyện khí sĩ đối với Long khí có chút kiêng kỵ, hết lần này tới lần khác lại thiếu không được người nắm quyền nâng đỡ, cái này cũng là không có biện pháp chuyển.

Cho tới Đoàn Ngọc? Chỉ là trên đầu môi chống đỡ nhà Fujiwara mà thôi , căn bản không có chân chính áp chú dự định.

Dù cho lần này Fujiwara Chiyo chết ở nhà Taira tay, cái này Xuất Vân nội loạn trong thời gian ngắn cũng đừng không được đến, chỉ là thu gặt trái cây muốn thiếu một ít mà thôi, vẫn rất có lợi nhuận.

"Ngoài ra, Xuất Vân chi thần đối với cờ này quốc khí thay đổi tuy rằng quan tâm, nhưng cũng là hữu tâm vô lực, mạnh như Kiyomi Taioini, cũng bất quá là mệnh lệnh Thần quan Vu nữ kích động bách tính mà thôi. . Chính mình như kết cục, tất nhiên chạy không thoát phản phệ!"

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, đi xuống bậc thang.

Trong tầm mắt, lập tức thấy được Trường Khâm đạo nhân.

Người này cầm kiếm mà đến, trên người khí tức ác liệt, như kiếm ra khỏi vỏ: "Vân Trung quân đạo pháp cao minh, ta là vạn vạn không dám so với, chỉ là bản thân tại kiếm thuật trên còn có mấy phần tự tin, không biết Vân Trung quân có thể nguyện chỉ giáo một, hai?"

Hắn vốn là cái kiếm si, quyết chí tiến lên tính tình, có thể chịu đến hiện tại, đã là không dễ.

"Nói cách khác, không so thần thông, chỉ so với võ đạo sao?"

Đoàn Ngọc khẽ cười một tiếng, phất tay đuổi nghĩ muốn tiến lên Ogata: "Có thể!"

"Xin mời!"

Trường Khâm đạo nhân con mắt không hề lay động, chậm rãi rút ra ba thước thanh phong, thân chỉ đạn kiếm.

Vù!

Lưỡi kiếm nổ vang, giống như long ngâm, ở mũi kiếm liền sinh ra dài một tấc thanh mang đến.

Cái này rõ ràng là kiếm đạo cực hạn mới có thể sản sinh 'Kiếm mang', tất cả kiếm khách suốt đời theo đuổi, thậm chí cao độ ngưng tụ sau, có thể phá vạn pháp!

Chỉ bằng cái này một tay kiếm mang thuật, Nguyên Thần phía dưới, đều có thể đem trăm.

"Tốt, không hổ là Kiếm Hàn Đông Hải!"

Đoàn Ngọc than thở một câu, tay phải cầm cành nhỏ có hoa, thoáng vung một cái, bên trên phân nhánh liền chủ động bóc ra từng mảng, hóa thành một cái dài hai thước kiếm gỗ.

"Quân thượng không cần đao thật?" Trường Khâm đạo nhân liếc mắt Đoàn Ngọc bên hông, hăn đối với chuỗi này chưa ra khỏi vỏ Quỷ Thiết hết sức kiêng kỵ.

"Lấy võ hội hữu, điểm đến liền thôi!" Đoàn Ngọc trả lời, trên nhánh cây dĩ nhiên cũng có một tầng dẹt dài hào quang hiện lên.

"Kiếm mang? Ánh đao?"

Trường Khâm đạo nhân miệng thở ra một hơi dài, con mắt hơi híp lại, lên trước một bước: "Ta có ba kiếm, kính xin quân thượng thưởng chi!"

"thứ nhất kiếm! Thập Phương Chân Đao, Tru Tà Chi Kiếm!"

Bóng người hăn lóe lên, âm thanh từ bốn phương tám hướng truyền đến, kiếm mang lấp lóe, cả vườn hoa lá đều run rẩy, bay lượn rơi xuống.

"Quả nhiên có như vậy một tia thập diện mai phục mùi vị!" Đoàn Ngọc gật đầu, trong tay cành gỗ hướng về trước đuổi một cái.

Cũng ngay lúc đó, Trường Khâm đạo nhân bóng người cũng hiện lên đi ra, một kiếm đâm ra, nhìn thấy cành nhỏ có hoa, mặt lộ vẻ vẻ ngạc

nhien.

Cái này thoát nhìn, thật giống như hắc chủ động đem mũi kiếm đưa đến đối phương càn gổ xuống.

Tuy rằng tựa hồ trùng hợp, nhưng trong đó dự phán, nắm, thậm chí thân thể phản ứng, đều là khủng bố đáng sợ.

"Đi thôi!"

Đoàn Ngọc càn gổ đương nhiên không có cùng lưỡi kiếm va chạm, mà là xoay một cái, dán sát vào thân kiếm, mang theo một luồng xuyên kình.

Trường Khâm đạo nhân bỗng nhiên cảm giác một nguồn sức mạnh kéo tới, thân bất do kỷ lùi lại phía sau mấy bước, trên mặt thanh khí đại thịnh: "Bích Huyết Đan Thanh, Tru Thần Chi Kiếm!"

Sặc!

Trường kiếm ong ong, giống như một tia chớp, đến thẳng trung cung, giống như thanh hồng quán nhật.

Đoàn Ngọc càn gổ xoay ngang, xếp đặt cái phong kiếm thức, một luồng như phong tựa như bế lực đạo, đáy biển mạch nước ngầm giống như, giống như giao long lên uyên, lại một thoáng bộc phát ra.

Kiếm trên thanh quang chịu đến lực đạo này vặn vẹo, thành linh lệch đi, không biết thiên đi nơi nào.

"Được. . . Đây là ta kiếm thứ ba! Bách Tử Bất Hồi, Vấn Tâm Chi Kiếm!"

Trường Khâm đạo nhân trường kiếm rung động, lại nhẹ nhàng trở về, chỉ là thân kiếm trái lại quang mang hoàn toàn ẩn đi, không có nửa điểm

phong duệ chi khí.

Đoàn Ngọc lại là bỗng nhiên cảm giác được, một luồng ánh kiếm chém nhập trong lòng mình.

Trong lúc hoảng hốt, hần phảng phất hóa thành một cái quần áo lam lũ hài đồng, ở bình hoang mã loạn bên trong khổ sở giãy dụa cầu sinh.

Không đến bao lâu, hình ảnh lại là biến đổi, cái này đồng tử thay đổi thân thô quần áo vải, quỳ ở một tòa cực lớn sơn môn phía dưới, cái trán đã dập đầu ra máu tươi.

Lại cuối cùng, nhưng là bị Doanh Châu các thu nhận, tu đạo luyện kiếm hình ảnh.

Cái này từng việc từng việc, một kiện kiện, đều sinh động, phảng phất nương theo vị này đạo nhân ý nghĩ đi qua một đời.

"Thật là lợi hại!"

Đoàn Ngọc âm thầm lú lười, kiếm này quả nhiên là vấn tâm chi kiếm, quả thực là lấy Trường Khâm đạo nhân cả đời trí nhớ, kiên trì, nghị lực, ý nghĩ làm kiếm, có thể chém giết quỷ thần.

"Chỉ là. . . Người tìm lỗi người!"

Trong cơ thể Đạo ấn nổ vang, loại này ngậy người trong nháy mắt biến mất, Đoàn Ngọc càn gối vừa kéo, Trường Khâm đạo nhân trường kiếm trong tay liền bay ra ngoài.

"Ta thua. . ."

Mất đi trường kiếm Trường Khâm đạo nhân ngơ ngác nhìn cái này màn, nửa ngày sau bỗng nhiên nở nụ cười: "Đa tạ Vân Trung quân! Cái này bao quần áo. . . Ta cuối cùng thả xuống!"

Trong con người tinh quang tỏa sáng, dĩ nhiên là một bộ rất nhiều lĩnh ngộ đáng dấp.

Đương nhiên, Đoàn Ngọc cũng biết, ở thế giới này, cái gọi là ngộ đạo lưu căn bản không tồn tại, dù cho người lĩnh ngộ đến xuống cái cảnh giới ảo diệu, cũng nhiều nhất lột bỏ mấy phần bình cảnh, đón lấy vẫn phải là dùng tài nguyên chồng đi lên.

Dù cho cái này Trường Khâm đạo nhân có đột phá, nhưng Nguyên Thần cũng không có thể một thoáng thành tựu dạ du, đánh tới tới vẫn là cái thua chữ.

Chỉ là lúc này, nhìn Đoàn Ngọc ánh mắt, liền tràn ngập kinh ngạc: "Lấy võ nhập đạo? Không nghĩ tới quân thượng còn tu luyện Binh gia?"

Cái này Nhân tiên chi thể ảo diệu, chính là Đoàn Ngọc độc nhất bí mật, Trường Khâm đạo nhân cũng chỉ có thể đem này quy kết đến Binh gia quân khí rót vào người phía trên đi.

Dù sao, không đề cập tới lãnh binh cùng cái khác thần thông, chỉ là tố chất thân thể, hai cái này vẫn là rất tương tự.

Càng không cần phải nói, Đoàn Ngọc gần nhất vẫn đúng là ở căn thận nghiền ngẫm đọc Ôn Thần đạo nhân truyền thừa.

Tuy rằng phải cho Tần Phi Ngự một nhánh Long Xà tinh binh, nhưng hãn trên tay mình cũng phải nắm giữ đầy đủ lực lượng, lúc này tự nhiên lấy Ngũ Độc tinh binh thích hợp nhất.

Thậm chí, Đoàn Ngọc cũng muốn tu luyện đến Binh gia tầng hai, thử xem tinh binh tử trung lực lượng.

"Tại tu luyện binh thư bên trên, ta có ưu thế, đó chính là Nhân tiên chi thể! Căn cơ cực kỳ vững chắc, đột phá bình cảnh cũng dễ dàng rất nhiều. . ."

Đoàn Ngọc yên lặng nghĩ, lúc này, liền nhìn thấy Kuki Shinheive nhanh chóng đến đây bấm báo: "Chủ quân, Fujiwara Seikei tới chơi!"

"Ồ? Lại là người này? Thực sự là mất hứng đây!"

Đoàn Ngọc lầm bầm một câu, nhìn Trường Khâm đạo nhân: "Hôm nay hứng thú đã hết, đạo hữu cần phải đến uống một chén nước trà xanh?"

"Thôi, ta vẫn là không quấy rầy đạo hữu chính sự!"

Trường Khâm đạo nhân chấp tay cáo từ, trên mặt vẻ ưu lo lóe lên.

Nhà Fujiwara gia lão lúc này đến, chẳng lẽ là phát sinh ở cái kia hai quân chiến tranh, đã có kết quả?

"Vân Trung dono! Vân Trung dono!"

Đoàn Ngọc chờ giây lát, ăn mặc màu trắng công phục, đầu đội ô quan, thể hình mập mạp Fujiwara Seikei bóng người liền xuất hiện, nhỏ bước nhanh chạy tới. Làm như phát hiện ánh mắt của hắn khác thường, lại nhất thời thu lại, đổi thành chậm rãi đi dạo.

"Hóa ra là Fujiwara đại nhân!"

Đoàn Ngọc gật đầu làm vì lễ.

"Vân Trung dono. . . Ở chỗ này trải qua khỏe không?" Fujiwara Seikei khắp khuôn mặt là ý cười.

"Rất tốt, đa tạ nhà Fujiwara khoản đãi!" Đoàn Ngọc có nề nếp trả lời.

"Lão phu này đến, còn có một tin tức tốt. . . Lần này phe ta xoay xở lượng lớn tinh tráng nô lệ, đều có thể bán cho Vân Trung dono. . . Đây chính là tốt nhất mặt hàng a."

Fujiwara Seikei giả làm ra một bộ cao thâm khó dò hình ảnh, lại khó nén trong con người vẻ lo lắng. Gia tộc thế bại khẩn cầu viện binh, là chuyện rất khó khăn. Đặc biệt Đoàn Ngọc thực lực, vẫn còn không tính là mang tính áp đảo cường giả, cần ám chỉ để đối phương trước tiên mở lời mới là đại thiện.

"A, vậy thì thật là rất cảm tạ! Ta sẽ dựa theo thỏa thuận giá trả tiền!" Đoàn Ngọc lộ ra vẻ vui mừng, phảng phất căn bản nhìn không hiểu Fujiwara Seikei ám chỉ.

"Vân Trung dono là nhà Fujiwara bằng hữu, giá cả trên phe ta có thể lại có thêm ưu đãi, chỉ là. . ." Fujiwara Seikei không thể không chủ động nói, đã gần như công khai.

Hắn nói tới một nhóm tinh tráng nô lệ, tự nhiên chính là trước Hoàn Môn sơn hợp chiến tù binh.

Những thứ này nhà Taira binh lính võ sĩ, thậm chí còn có Thần quan, vào lúc này liền thành cực lớn thùng thuốc súng.

Mà nhà Fujiwara cũng không có loại này đại năng, có thể trực tiếp đem tù binh cảm hoá làm vì quân đội, lập tức cầm binh khí ra chiến trường đối phó ngày xưa chủ nhà.

Bởi vậy, bán đi mới là lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên còn có thể đồ sát, nhưng cái này liền không có bao nhiêu lợi ích, danh tiếng cũng sẽ thúi không thể ngửi nổi.

"A. . . Cái này có thể thật không hổ là nhà Fujiwara a. . . Đào Vân Trung chút sức mọn, so với toàn bộ Xuất Vân, không, so với nhà Fujiwara, lại đáng là gì đây?"

Đoàn Ngọc đùa giỡn vài câu, mắt thấy vị này nhà Fujiwara lão gương mặt có biến màu tím khuynh hướng, lúc này mới lộ ra kế hoạch: "Chỉ là. . . Đảo Vân Trung khốn cùng, ta đã không có bao nhiêu kim ngân mua nô lệ, mà trên đảo binh sĩ huấn luyện, đồng ruộng cũng không có người trông trọt. . . Cái này nô lệ phương diện giá tiền. . ."

Đến cuối cùng, song phương cuối cùng cũng coi như đạt thành thỏa thuận, nhà Fujiwara lấy giá cải trắng, đem một nhóm nô lệ nửa bán nửa tặng cho Đoàn Ngọc.

Mà để báo đáp lại, đảo Vân Trung hai ngàn quân thế, sang năm nhất định phải xuất hiện ở Xuất Vân quốc tham chiến.

"Nhìn tới. . . Nhà Fujiwara đúng là ở tiền tuyến ăn cái thiệt lớn a!"

Nhìn theo Fujiwara Seikei rời đi, Đoàn Ngọc thở thật dài một tiếng.

"Đúng là như thế. . ."

Trường Khâm đạo nhân đi mà quay lại: "Ta mới vừa vừa lấy được tuyển báo, nhà Fujiwara hai vạn đại quân bị tiết lương đạo, quân tâm bất ổn, lại ở lui lại đến Y Hà cốc lúc gặp phải sương lớn, Ashigaru thất kinh, có rất nhiều chạy tứ tán người. . . Nhà Taira kỵ binh nhân cơ hội đánh lén, nhà Fujiwara đại bại, chỉ là Fujiwara Chiyo đại nhân hãn là chưa chết!"

Cờ này một quân chủ tướng, bên người khẳng định có cao thủ hộ vệ, lại là không dễ dàng chết nhất.

Chỉ là mất hai vạn đại quân, tuyệt đối là một tràng đại bại, đối với nhà Fujiwara chính là đả kích nặng nề.

Fujiwara Chiyo một thân gồm cả nhà Fujiwara ba phần mười khí vận, như chết, Trường Khâm đạo nhân cũng gần như phải bị đáng sợ liên lụy, nhưng chính hãn lại cũng không lo ngại, là lấy biết.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Luyện Đan

Fujiwara Seikei trở lại trong phủ, lại chuyển tới một chỗ, quỳ gối hành lang: "Gia trưởng đại nhân, Seikei cầu kiến!"

"Vào đi!"

Nường theo tiếng nói, hần đi vào đại sảnh, liền thấy một cái sắc mặt trắng bệch thanh niên khoanh chân ngồi ở chủ vị, rõ ràng là Fujiwara Chiyo!

Vị này đại bại nhà Fujiwara gia trưởng, dĩ nhiên chẳng biết lúc nào đã trở về, thoát nhìn có chút chật vật, nhưng vẫn chưa bị thương, chỉ là trong mắt tơ máu tràn ngập, tinh thần không tốt: "Đi gặp qua Vân Trung Daimyo?"

"Đúng thế. . . Đối phương đồng ý ra hai ngàn quân thế, ước định sang năm liền đến!" Fujiwara Seikei nghiêm túc nói: "Chỉ là nô lệ giá cả trên cần nhượng bộ. . . Bởi vì ở gia trưởng đại nhân điều kiện bên trong, ta liền đồng ý."

"Không sao. . . Những kia tù binh, nhất định phải mau chóng xử lý xong!"

Fujiwara Chiyo vung vung tay, có chút mỗi một nói: "Bốn gia thực lực tổn thất lớn, nhà Honda, nhà Wataribe, nhà Menai có lẽ đều sẽ có dị động. . . Thực sự không còn hơi sức lại trấn áp bọn họ, nếu là không người đến mua, phải tất cả hổ chi! Còn nhất định phải nhanh!"

Loại này ẩn chứa sát khí , khiến cho Fujiwara Seikei cả kinh, lại có chút lão lệ tung hoành: "Vâng. . . Chỉ là bốn gia còn cần gia trưởng đại nhân lãnh đạo, làm ơn tất không muốn xa chúng ta mà đi!"

Một trận chiến tổn thất hai vạn, chủ tướng mổ bụng đều có.

Nhưng Fujiwara Chiyo rõ ràng không phải loại người như vậy, dù cho có ngăn trở, nhưng cũng bất khuất kiên cường: "Người nói đi nơi nào? Bất quá là nhất thời thất bại. . . Chỉ là lúc này, nhất định phải gia tăng lôi kéo các nhà, mệnh lệnh dâng lên con tin loại hình đã không thích hợp."

Nếu là trước, dắt đại thắng oai cùng mấy vạn quân thế, hăn ra lệnh các nhà gia chủ triển lộ trung thành, không người dám cãi lời.

Lúc này như lại như vậy, chính là bức cho bọn họ phản kháng, thậm chí đứng ở nhà Taira một bên.

"Không biết gia trưởng có ý kiến gì đây?"

"Ta trưởng tử, Fujiwara Yataro đã mười tuổi, ngày mai liền cho hăn nguyên phục, cùng nhà Honda định ra việc hôn nhân, ngoài ra. . . Bốn gia mấy đứa con gái, cũng đến vì bản gia xuất lực thời điểm."

Fujiwara Chiyo từ từ nói.

Chính trị thông gia, chỉ cần lợi ích , căn bản mặc kệ hai bên tân lang tân nương làm sao, cái gì lão phu thiếu thê, thiếu phu lão thê, đều là tầm thường việc.

"Đây là tự nhiên. . ."

Tuy rằng vừa độ tuổi cô gái bên trong, thì có Seikei con gái của chính mình, nhưng hăn vẫn không do dự chút nào nói.

"Ngoài ra, chúng ta ở kinh đô còn có hơn vạn người già yếu bệnh tật, thu nạp đào binh, hợp lại với nhau cũng có hai vạn, có thể từ từ mà đi, lui giữ Hoàn Môn sơn! Xây dựng thành trại!"

Đối với kinh đô, Fujiwara Chiyo vẫn là không nghĩ từ bỏ.

Huống chi, lần trước nhà Taira đại bại, trong lúc nhất thời quân thế cũng khó có thể bổ sung trở về, lại là không sợ.

Cho tới Nhất Quỷ chúng? Lại thật sự chỉ là đám người ô hợp, nhượng bọn họ bảo đảm nhà có lẽ vẫn được, muốn tổ chức hành quân, đánh xa khác quận, chưa chắc có thực lực này.

Đông quốc ngoại trừ Chichen, Ono cái kia hai quận ở ngoài, Kiyomi Taioini cũng không có như vậy vững chắc căn cơ cùng sức ảnh hưởng.

"Còn có một cái. . . Cái này Vân Trung Daimyo, người cảm thấy làm sao?"

Nói xong lời cuối cùng, Fujiwara Chiyo suy tư hỏi.

"Thiếu niên anh hùng, sâu không lường được a. . ."

Nghĩ đến mấy lần giao lưu, tựa hồ cũng bị đối phương chiếm cứ chủ động, Fujiwara Seikei không khỏi nói.

"Đã như vậy, cùng bốn gia sâu sắc thêm liên hệ, làm sao?"

Một cái mười lăm vạn thạch Daimyo, không lớn không nhỏ tính một nhân vật.

"Cái này. . . Ta nghĩ đối phương nhất định sẽ vui vẻ đáp ứng!"

Đây chính là cũng phải thông gia ý tứ, Fujiwara Seikei suy nghĩ một chút, cảm thấy rất tốt, cảm thấy có thể hoạt động một thoáng, để con gái

của chính mình gả đi.

...

Không biết ở cái này chủ thần hai người nghị luận lúc, Đoàn Ngọc đã mang thủ hạ giục ngựa, rời đi trên đường.

"Chủ quân?"

Amano Ogata muốn nói lại thôi.

"Nhưng là ở nghi vấn ta vì sao lúc này rời đi? Khà khà. . . Chúng ta lại không phải nhà Fujiwara gia thần, chỉ là khách nhân mà thôi, tự nhiên nghĩ đến liền đến, muốn đi thì đi, ta đã lưu lại sứ giả, chào hỏi chính là. . ."

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng.

Kể từ khi biết Fujiwara Chiyo đã trở về sau khi, hẳn liền nghĩ muốn rời khỏi.

Dù sao người này mới bại, không biết sẽ làm ra cái gì chuyện đến.

Lời nói không êm tai, như Đoàn Ngọc ở hẳn vị trí trên, vậy thì quyết tâm, giam lỏng mấy nhà gia trưởng làm con tin, thậm chí một mạch giết, về Tây quốc củng cố căn cơ, cũng không phải là không có khả năng.

Đương nhiên, cái này là cực đoan thủ đoạn , bình thường mà nói , bất quá là phân hoá lôi kéo, lại giết gà dọa khỉ, đối phó một hai cái thôi.

Chính mình cái này 'Đảo Vân Trung Daimyo', nói không chắc ngay khi lôi kéo hoặc là gõ đối tượng bên trong, làm không tốt còn muốn cưới một cái Xuất Vân nữ nhân.

Nếu là một lòng nghĩ ở Xuất Vân cảm rỗi, có lẽ biết thời biết thế mới là thượng sách.

Nhưng Đoàn Ngọc lòng đang đại lực, lười cùng những thứ này gia trưởng đám người âm mưu tung hoành, chơi quỷ kế thủ đoạn.

Nói đến, ở đối phương định ra quy tắc bên trong cùng đối phương chơi đùa, thấy thế nào đều là một cái rất chuyện có hại, đồng thời Xuất Vân Daimyo bên trong rất có mấy con cáo già, Lão ô quy thức nhân vật, ở nhân gia am hiểu lĩnh vực trên, Đoàn Ngọc còn chưa chắc chắn chơi qua bọn họ.

Là lấy đạt thành thỏa thuận sau khi, lúc này đi thẳng một mạch.

Ngày sau mang đại quân đến đây săn bắt, chính là tú tài gặp quân binh, có lý không nói được.

Theo người khác quy tắc, nơi nào có chính mình chế định quy tắc đến sáng khoái?

"Sau khi trở về, lập tức xây thủy sư, quét ngang hải tặc, lại luyện tinh binh, sang năm tới đây, thu hoạch tất nhiên!"

Nhà Fujiwara cùng nhà Taira đều là nguyên khí đại thương, hưởng chi loại này triệu tập nông dân binh không có chút nào ổn định.

Tỷ như đến thu thu thời tiết, cái kia bất luận là thấp nhất binh lính, hay là đối phương Nhất Quỹ chúng, cũng phải về nhà rơi xuống đất , bởi vì không thu gặt hoa màu năm sau phải chết đói!

Lại thêm vào từng cái đều là tổn thất nặng nề, cần thời gian khôi phục nguyên khí, luyện binh truân lương, đại chiến lại nổi lên vẫn cần một năm, vừa vắn đuổi tới.

Nghĩ tới đây, Đoàn Ngọc không khỏi thả tiếng cười dài.

...

Vân Trung năm thứ hai, tháng chín, đảo Vân Trung.

Đoàn Ngọc cát y trường bào, tóc đơn giản dùng một trâm đâm, vô cùng ung dung nhàn nhã.

Lúc này mặc dù khí trời hơi lạnh, nhưng trong phòng một cái lớn火炉 đồng xuống lửa than bốc lên, hơi nóng bao phủ, lại là khiến trong phòng ấm áp như xuân, thậm chí mang theo một tia nóng bức ý.

"Âm dương luân phiên, văn võ giáp công!"

Hắn tính toán một chút canh giờ, gạt đầu một cái: "Thêm ngàn năm trên châu phần!"

Nhất thời vừa bấm quyết, lấy ra một viên minh châu.

Cái này minh châu chính là Giao nhân tộc hiến, to như nắm đấm, phát ra ánh sáng xán lạn, giá trị liên thành.

Lúc này cũng không thềm nhìn tới, năm ngón tay khép lại, một luồng pháp lực rơi xuống, đem trên châu mài thành bụi phần, tản vào火炉 đồng trong.

Ở火炉 đồng bên trong, mơ hồ có thể thấy được một viên khổng lồ nội đan chìm nổi, hấp thu lượng lớn trên châu phần sau khi, càng tăng nhanh hòa tan.

Từ khi trở lại đảo Vân Trung sau khi, Đoàn Ngọc liền sai người thu thập tài liệu, phần lớn tâm lực đều dùng ở bào chế cái này Yêu Côn trên nội đan.

Này yêu nội đan quý trọng cực kỳ, nếu là luyện thành đan dược, e sợ có thể tăng thêm Nguyên Thần đạo hạnh, nói cách khác, liền ngay cả mười đại đạo mạch bên trong đều không có mấy hạt, dù sao chủ tài hiểm thấy.

"Muốn luyện này đan, cần lửa nhỏ lửa to giáp công, tốn thời gian bảy bảy bốn mươi chín ngày. . . Trong lúc tài liệu quý giá tiêu hao vô số, may là nhà ta đầy dày, lại có Giao nhân bộ tộc nương nhờ vào, trong biến linh vật không thiếu, bằng không vẫn đúng là chống đỡ không nổi. . ."

Đoàn Ngọc lăm bầm lâu bầu, lại đem một khối Hỏa Linh ngọc quăng tiến vào.

Như vậy sau chín ngày, đã là dự tính kỳ mãn.

Phòng luyện đan bên trong, xích quang cùng lam quang luân phiên, lò luyện đan hơi nổ vang, một luồng dị hương lan truyền, giữa không trung có năm màu đan khí, kết thành đám mây hình, biến ảo chập chờn.

"Mở lô!"

Đoàn Ngọc trong con người lóe sáng lên, một chương đặt tại lưu đồng bên trên.

Ầm!

Nổ vang ở trong, lò luyện đan đột nhiên một nổ, lô đỉnh bay lên cao cao.

Phòng ngoài.

Quách Bách Nhẫn, Tiêu Tĩnh Phong, Vu Tĩnh Bạch bốn người ở, đột nhiên đột nhiên có cảm giác, ngẩng đầu mà nhìn.

Liền thấy phòng luyện đan đỉnh chớp, một vệt sáng xanh phóng lên trời, bốn phía có năm màu mây khói, kết linh chi hình.

Dị hương tiết lộ, dù cho người bình thường ngửi một cái, cũng là đứng cảm giác tai thính mắt tinh, tâm thần sáng khoái, sâu sắc si mê.

"Linh đan thành, dị tượng hiện ra! Cổ nhân không có lừa ta!"

Quách Bách Nhẫn thấy cái này màn, không khỏi thở thật dài một tiếng.

"Dù sao cũng là Yêu Côn nội đan, lại có Chủ quân tự thân ra tay, gia nhập nhiều như vậy tài liệu quý giá. . ." Tiêu Tĩnh Phong liếm môi một cái, lại liếc mắt Quách Bách Nhẫn, kinh ngạc phi thường.

Người này tu đạo, quả thực tiến triển cực nhanh, lại bước vào Vô Lậu đạo thể cảnh giới, thậm chí căn cơ vững chắc, tựa hồ còn muốn vượt quá chính mình cái này Bạch Hào sơn chân truyền một bậc, chân thực là một việc chuyện lạ.

Cũng không biết Chủ quân làm sao mắt sáng biết chọn người, phát hiện cỡ này anh tài.

"Thuốc gặp khí loại phương thành tượng, đạo hợp hi di tức tự nhiên. Một hạt Kim Đan nuốt vào bụng, bắt đầu biết ta mệnh không do trời."

Chính suy nghĩ bên trong, bên tai liền nghe đến một thơ, chân nghĩa giống như vân bằng, khí thể bàng bạc, không khỏi thất sắc.

Lại thấy đan phòng mở ra, dị tượng đánh tan, Đoàn Ngọc lướt ra, không khỏi tiến lên chúc mừng: "Chúc mừng Chủ quân luyện thành Linh đan!"

"Này không phải chỉ là ta niềm vui chuyện, cũng là các người niềm vui chuyện!"

Đoàn Ngọc khoe miệng hơi vênh lên, đưa qua mấy khối thủy tinh giống như khối băng: "Cầm đi!"

"Đây là. . ."

Tiêu Tĩnh Phong tiếp nhận, chỉ thấy trong lòng bàn tay xúc tu lạnh lẽo, toả ra từng tia từng tia màu trắng hơi lạnh, đúng là khối băng, mà khối băng trong những có một màu lam Linh đan, to bằng long nhãn, ánh sáng sáng quắc, chiếu rọi đến hàn băng đều là năm màu sinh mang.

Cái gọi là có thể bảo tồn hơn mấy trăm ngàn năm Linh đan , căn bản là trò cười, luyện đan lúc đều có đan khí tiết lộ, thành đan sau tự nhiên càng là như vậy.

Mà cái này đóng băng phương pháp, chính là Đoàn Ngọc đọc sách cổ, đến ra tốt nhất bảo tồn thủ đoạn, cũng nhiều nhất bảo tồn Linh đan hai mươi năm, càng dài Linh đan được hiệu trôi đi càng nhiều.

Cái này đóng băng nước cũng có chú trọng, lấy Vô Căn thủy tốt nhất, nhưng trên thực tế Đoàn Ngọc nghiên cứu sau khi, phát hiện đem Vô Căn thủy lại cất một lần, được đến thuần thủy, mới là thích hợp nhất người.

"Này đan có thể bổ ích nguyên thần, các người đều là Vô Lộ đạo thể cảnh giới, có thể chờ đột phá Nguyên Thần sau khi lại dùng, nếu là lúc này nuốt vào, Nguyên Thần vừa thành, nhất định phải lập độ tâm ma kiếp số, thật chi thật. . ."

Tâm Ma kiếp dựa cả vào tự thân, cũng không có cái gì thủ xảo pháp môn, lại càng không là một viên linh đan có thể phá.

Nếu không thì, các đại Đạo môn Nguyên Thần Chân Nhân sớm nát rác rưởi.

Bất quá thành tựu Nguyên Thần sau khi, lại phục linh đan này, lại là có thể rút ngắn mấy năm khổ tu, bởi vậy Nguyên Thần Chân Nhân dám người đồ xô tới.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Lên Đài

Lần này luyện đan, cộng đến bốn mươi chín viên, tự nhiên thủ hạ đều có, liền Diệp Tri Ngự đều cho chuyên môn dự bị.

Đoàn Ngọc lúc này thiếu chính là Địa sát chi khí, không luyện Địa sát chi khí, vĩnh viễn đột phá không được Du Thần Ngự Khí bình cảnh, nhưng Nguyên Thần cường đại, đối với luyện hóa sát khí chỗ tốt nhiều, tất nhiên là không cần nhiều lời.

Hắn chuẩn bị luyện hóa Bạch Hổ sát, ghi tên Địa sát bảng thứ bảy, không thể không làm vẹn toàn chuẩn bị.

Chờ đến mấy người đem đan dược thu cẩn thận, Đoàn Ngọc đi tắm thay y phục, tại chính sảnh lại triệu kiến Quách Bách Nhẫn.

Lúc này Quách Bách Nhẫn lại nhìn, liền thấy Đoàn Ngọc cầm y ngân quan, theo đầu gối hồ ngồi, khí độ tự sinh, nguyên bản xiêu vẹo thiếu niên, Đạo ý dạt dào, lại tất cả chuyển hóa thành sâu không lường được oai nghiêm, không khỏi sâu sắc thán phục, lạy xuống.

"Thu thu tình huống làm sao?"

"Chủ quân đến Thiên quyền, bản đảo năm nay lại là lớn chín, đến lương 15,000 thạch. Mà cây củ đậu loại hình mấy vạn thạch. . ."

Đây là dùng chim phân thạch, còn có thổ phân hóa học duyên cớ.

Ngoài ra, một ít mới mở khẩn thổ địa, tuy rằng trồng không được cây lúa mạch các loại lương thực chính, lại có thể trồng đậu nành thậm chí cái khác rễ cây có thể ăn dùng thu hoạch, cũng là một đại bổ sung.

Hơn nữa đối với ở ngoài khai thông thương đạo, liên lạc một ít đội buôn mua lương, liền cơ bản thỏa mãn một đảo ba vạn nhân khẩu cần.

"Vân thành ở ngoài, tám vạn mẫu ruộng đã toàn bộ khai khẩn ra, ngày sau liền có thể tự cấp tự túc. . . Trước mắt đã thử nghiệm ở bản đảo những địa phương khác khai khẩn, mở ra Sơn Tiền, Sơn Trung, Sơn Hậu, Tiểu Hà, Bạch Thổ, Hắc Thổ sáu thôn. . ."

Nơi này thôn là Đoàn Ngọc lập ra tiêu chuẩn thôn, diện tích lớn trí có một vạn mẫu, trong đó cày ruộng hai ngàn mẫu, một trăm hộ.

"Rất tốt. . ." Đoàn Ngọc gật đầu: "Lần này cùng nhà Fujiwara đạt thành hiệp định, hầu như tặng không hơn vạn nô lệ, dự bị vàng có thể tất cả cầm mua lương thực, ít nhất phải dự trữ vạn thạch, làm cái này sang năm xuất binh tác dụng!"

Lúc này một cái tráng lao lực, một ngày cũng bắt quá đi lính một cân, mà một thạch trăm cân, hai ngàn người một ngày chính là hai mươi thạch.

Một vạn thạch, kéo ra ngoài đánh trận một năm rưỡi đều đủ dùng.

"Ngoài ra, thủy sư đã trải qua sơ bộ chinh huấn xong xuôi, di chuyển gia quyến, tinh trong tuyển tinh, cộng đến 600 người, mười hai chiếc thuyền!" Quách Bách Nhẫn lại nói.

"Đã như vậy, chọn mấy ngày ta phải xây đài, lạy Thủy Sinh là người thứ nhất nhận chức thủy sư thống lĩnh!"

Đoàn Ngọc không chút do dự mà nói.

Theo cơ nghiệp dần dần dựng thành, một ít chuyện vẫn là muốn tuân thủ nhất định quy tắc.

Nếu là Thủy Sinh một giới vũ phu, không giỏi thống lĩnh? Vậy cũng chỉ có thể cho hắn nhiều phối mấy cái quan văn phụ tá, lại ân cần dạy bảo.

Ngược lại chiến tranh mài giũa nhất người, đến thời điểm lệnh hắn đi ra ngoài diệt cướp, tích lũy kinh nghiệm, hoặc có thể luyện được mấy phần.

Rất nhiều chính sự tích lũy, từng việc từng việc, một kiện kiện, nhất định phải Chủ quân xử lý, lúc này đều bị Đoàn Ngọc nhanh chóng quyết đoán.

Toàn bộ xử lý xong sau , dù là lấy hắn Nguyên Thần năng lực, cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, thoáng ngẩng đầu, liền nhìn thấy sắc trời đã đen nhánh, không khỏi nở nụ cười: "Bách Nhãn người cực khổ rồi, đợi lát nữa cùng ta cùng dùng bữa đi!"

"Đa tạ Chủ quân!"

Quách Bách Nhãn hành lễ, chợt nói: "Còn có một chuyện, thần xin mời bề quan ba ngày, lấy đột phá Nguyên Thần!"

"Cái gì? Người có chắc chắn hay không?"

Đoàn Ngọc cả kinh, lại cẩn thận nhìn Quách Bách Nhãn.

Mấy năm trôi qua, cái kia mày rậm mắt to, tướng mạo hàm hậu đại hán, dĩ nhiên rất nhiều thâm trầm thạo đời hình ảnh, hai mắt thần quang nội hàm, thân thể hoàn mỹ không một tí vết, xác thực đã đến Ngũ Khí Triều Nguyên cuối cùng giai đoạn.

Người này dù sao cũng là kiếp trước tu luyện kỳ tài, cùng Vi Sơn Cửu Nhận quyết càng là vô cùng xứng đôi, tích lũy lâu dài sử dụng một lần tới

cực điểm, Trúc Cơ sau khi mười năm thành tựu Nguyên Thần.

Mà cái này một thể, có Đoàn Ngọc chỉ điểm sai lầm, lại ban xuống Ngũ Hành đan, Yêu Côn thít các loại linh dược, còn thân là Mạc phủ trường sử, mỗi ngày đều có một phần trải qua Đạo ấn chuyển hóa khí vận quân lương, tuy rằng không nhiều, nhưng thắng ở chậm chậm, nương theo đảo Vân Trung phát triển, càng là nhật hưng nguyệt thịnh.

Bởi vậy, tiết kiệm một đời trước hơn một nửa thời gian khổ tu, nhưng khoảng cách ngưng tụ Nguyên Thần, tựa hồ còn cách một đoạn.

Đoàn Ngọc đem nghi hoặc nói, Quách Bách Nhẫn khẩu đầu: "Chủ quân mắt thần như đuốc, bất quá may mắn được hôm nay ban cho đan, vừa vặn là một tề mãnh thuốc!"

Yêu Côn Linh đan đại bổ Nguyên Thần, như Ngũ Khí Triều Nguyên đỉnh cao Vô Lậu đạo thể nuốt, Âm thần lập tức có thể đột phá làm Nguyên Thần, chỉ là Tâm Ma kiếp cũng thuận theo mà đến, là trong tu luyện vô cùng đáng sợ 'kiếp mãn tự sinh', dị thường hung hiểm.

"Thuộc hạ xử lý chính vụ, kéo tơ bóc kén, tan ra đạo pháp tại hằng ngày tu luyện, nhưng cũng hơi có đoạt được, nên có chín thành chắc chắn!"

Quách Bách Nhẫn nói, giọng nói vô cùng khẳng định.

Đoàn Ngọc lại là suy tư.

Vi Sơn Cửu Nhận quyết, chính là một môn cực kỳ kỳ dị công pháp, nhập môn cực kỳ gian nan, đặt móng chỉ quan gian nan cực kỳ, mấy năm cũng không thấy một tia tiến bộ.

Mà trên thực tế, lại là đem nguyên khí từng tia tia tích trữ xuống đến, làm cái này ngày sau đột phá quân lương.

Chỉ có Quách Bách Nhẫn một người, có thể đem này đạo quyết tu luyện thành công, liền là bởi vì tâm tính kiên cường, từ lâu đúc ra vô lậu đạo tâm!

Đối với hắn mà nói, tất cả tu sĩ sợ hãi không ngớt tâm ma kiếp số, từ lúc Trúc Cơ lúc liền ôn lại một lần.

Là trước đây thế, chín năm Trúc Cơ, mười năm Nguyên Thần, chấn động kinh thiên hạ.

Này thế đến giúp mình, nói chín thành chắc chắn đều là hắn khiêm tốn.

Đương nhiên, nếu là đổi thành Tiêu Tĩnh Phong, Vu Tĩnh Bạch hai người, mặc dù là danh môn đại phái xuất thân, Đoàn Ngọc lại phi thường không coi trọng, nếu là học Quách Bách Nhẫn, e sợ liền ba phần mười năm đều không có, không công tự tìm đường chết người.

"Được!"

Đoàn Ngọc mạnh mẽ vỗ tay một cái: "Ta sẽ chờ tiên sinh công xong rồi! Đã từng mời chào người lúc, ta liền đã đáp ứng sẽ vì người tìm kiếm đến tiếp sau đạo quyết. . . Người lần này đột phá, tương lai vừa vặn cùng ta về đại lục làm việc này!"

"Đa tạ quân thượng!"

Quách Bách Nhẫn trên mặt cũng rất có vài phần vẻ cảm khái, làm như nhớ lại trước mời chào việc.

Ai có thể tưởng tượng được đến, vị chúa công này dĩ nhiên có thể có thành tựu như thế này đây?

Ngay sau đó hành lễ mà đi.

...

Tháng chín thu lương sau khi, ngoài thành một ít chín ruộng, lại ở gieo lúa mì vụ đông.

Đến ngày 15, tại bến tàu nơi khởi công xây dựng một đài, văn võ đều ở, nghiêm túc liệt tại hai bên.

Đây là đăng đài bái tướng cổ lễ, nếu là chân chính bàn về đến, đầu tiên Đoàn Ngọc cái này Chủ quân phải trai giới tắm rửa ba ngày , bất quá cũng không cần làm cho như vậy chính thức, bởi vậy chính là xây dựng một cái đài bằng gỗ, thuận tiện mọi người kiểm duyệt thuỷ quân.

Phóng tầm mắt tới bến tàu, có thể thấy được một loạt chinh tề mười hai chiếc chiến thuyền, đều bị Lưu Quang Tế sửa chữa qua, một lần nữa bôi sơn, rực rỡ hẳn lên.

Thủy sư 600 người, lấy năm mươi người làm một đội, bổ nhiệm mười hai cái đội trưởng, cũng chính là các chủ thuyền quan, Rokuro Hara, Takekoshi Yataro, Vương Tế đều ở trong đó.

Ngoài ra, lại đánh một chút thủy thủ cùng lão binh đảm nhiệm chủ yếu chức vụ, cùng hải tặc bên trong đề bạt có thể dùng người năm năm mở.

Nhìn thấy bọn họ biểu diễn lên thuyền, bay lên buồm, hải chiến các loại sau khi, Đoàn Ngọc vẫn tính tương đối hài lòng.

Chỉ là nghĩ đến tạo thuyền, lại là hơi nhướng mày.

Dù cho có Yêu Côn các loại tài liệu tốt, từ Hải Tổng nơi đó hấp dẫn đến mấy cái nhân tài, nhưng tạo thuyền cũng không phải đơn giản việc, chỉ cần trải Long cốt, làm không tốt đều muốn mấy năm.

Mấu chốt nhất, vẫn là ở nguyên liệu.

Mới mẻ gỗ căn bản tạo không được thuyền, nhất định phải đặt mấy năm , chờ đợi nước khô ráo, bằng không dùng không được một năm liền muốn biến hình rạn nứt, tạo nhà cũng là như thế.

Đoàn Ngọc đức Vân thành, đầu to vẫn là chính mình nện thạch đốt gạch, lại dùng Thổ pháp ximăng, chính là vì lý do này.

Tuy rằng hãn cũng biết có một loại hầm đốt pháp, đốt gạch đầu như thế trực tiếp đem gỗ nước hong khô, nhưng hỏa hầu khó có thể nắm, còn cần thời gian tìm tòi kỹ thuật.

Bởi vậy lúc này đảo Vân Trung thuyền, cơ bản đều là ở ngoài mua hoặc là đánh cướp mà tới.

Như không có lần trước ngàn người hải tặc cống hiến, cái này thủy sư liền thành lập không đứng lên.

Lúc này thủy sư rời thuyền, tạo thành phương trận, liệt tại dưới đài, cùng nhau hành lễ: "Bái kiến Chủ quân!"

Một mảnh tiếng hô bên trong, Thủy Sinh tiến lên, leo lên đài cao.

Hãn mặc một bộ váy cá giáp, tuy rằng không đầy hai mươi, sắc mặt như bệnh quỷ, nhưng trên người xốc vác khí cũng là từ từ dày đặc, lúc này càng là do cùng thủy sư ngày đêm thao luyện, có một loại trầm tĩnh khí, đi tới Đoàn Ngọc trước mặt, một chân quỳ xuống.

Đây là theo Đoàn Ngọc Cẩm Lý bang lão nhân, nghe nói gần nhất vẫn còn đang đi học biết chữ, Đoàn Ngọc không khỏi vẫn tính thoả mãn, ra hiệu Quách Bách Nhẫn tiến lên.

Quách Bách Nhẫn tuy nói muốn xin nghỉ đột phá Nguyên Thần, nhưng cũng chờ đến đại sự qua đi, lúc này liền lên trước vài bước, triển khai một cuốn sách, lẳng tiếng đọc: "Chiếu viết: Võ sinh Thủy Sinh, trung

dũng đáng khen, dũng cảm nhậm chuyện! tức phong làm thủy sư thống lĩnh, Ogawa Chujiro làm vì phó!"

Sau đó, lại đọc một chút bổ nhiệm đội trưởng, phó đội trưởng (lái chính) tên.

Ogawa Chujiro, chính là khá sớm nường nhờ vào cái kia một trăm hải tặc bên trong bộc lộ tài năng người, tư lịch cũng có, đồng thời hải tặc xuất thân, am hiểu hải chiến, đây chính là chuẩn bị cho Thủy Sinh bảo hiểm tổng hợp.

"Cám ơn Chủ quân!"

Nhất thời, bị điểm đến người tất cả đều ra khỏi hàng bãi tạ.

"Miễn lễ bình thân!"

Đoàn Ngọc đưa tay phù phiếm, trong cơ thể Đạo ấn nổ vang, lại nuốt một luồng khí vận.

Tuy rằng chỉ có 600 người, nhưng dù sao có Rokuro Hara vị này tương lai danh tướng, khí vận thật là có thể xem thấy.

Đoàn Ngọc cẩn thận thường thức, suy tư.

Đảo Vân Trung không lớn, mới sáu trăm km², tương đương với đại lục một huyện, dù cho hoàn toàn khai phá đi ra, cũng bất quá Chính lục phẩm khí vận.

Bình thường huyện lệnh chỉ có Chính thất phẩm, nhưng hẳn theo một đảo làm vì tư hữu, tự nhiên không giống.

Là lấy lúc này xuất hành, phần lớn mang ngân quan, cổ chế, bình dân không có quan, cửu phẩm trở lên dùng trúc mộc quan, thất phẩm trở lên có

thể dùng ngân quan, ngũ phẩm trở lên dùng kim quan, tam phẩm trở lên, có thể dùng ngọc quan, cũng có mấy phần đạo lý ở trong đó.

Tổng thể mà nói, cổ đại lễ, chính là muốn dùng các loại phức tạp lễ nghi cùng quy chế, đem người theo người giai cấp sáng tỏ đánh dấu đi ra.

Ngay sau đó phân phó, mở yến đại khánh, tất nhiên là người người hân hoan vui sướng.

Đặc biệt Thủy Sinh, bị kính không ít rượu, sắc mặt đà đỏ, nhìn Đoàn Ngọc ánh mắt lại là tràn ngập cảm khái cùng kính trọng.

Năm đó, nếu không là Cẩm Lý bang, hẳn sớm liền không biết bị nước hướng đi nơi nào.

Mà cũng là đang trong bang, mới có một điểm làm người tôn nghiêm, dần dần mà huyện thành nghe tên, bang chủ lại tích cực vì mọi người sắp xếp, phân phân ruộng, trả lại cưới vợ.

Theo như vậy một cái làm vì thuộc hạ sắp xếp đường lui chủ nhà, trong lòng liền yên ổn, lúc này cũng là như thế.

Cái này đảo Vân Trung khai khẩn nhanh chóng, tương lai rất có thể an cư, mà nghe nói bất luận là Khánh quốc vẫn là đại lục, cũng đã từ từ la từ từ lum một mảnh, chư hầu lẫn nhau thảo phạt, bách tính làm gì tội?

Lại uống một chén, trong lòng yên lặng nghĩ, phải như thế nào đem thủy sư luyện tốt, trợ Chủ quân một chút sức lực mới là.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Đạo Võ Đột Phá

Thời gian cực nhanh, đông đi xuân đến, bất tri bất giác, liền tiến vào Vân Trung năm thứ ba.

Một năm này, Đoàn Ngọc hai mươi một tuổi, khoảng cách Khánh quốc ra đi cũng có ba năm cả.

Đại lục Vân Lan, phương bắc thảo nguyên.

Một chỗ bình nguyên địa hình bên trên, kỳ trượng như rừng, ngựa như mây, vũ khí uy nghiêm đáng sợ.

Hai chi năm vạn người trở lên đại quân, chính đang tại liều chết chém giết.

Quân khí sát khí kịch liệt hỗn hợp, xông thẳng lên trời, phảng phất ngay cả trời cũng muốn đắm cái lỗ thủng.

Sát khí bao phủ phía dưới, phạm vi trong vòng mười dặm, bất kỳ Nguyên Thần thần linh đều là tuyệt tích, nếu có Nguyên Thần Chân Nhân ở đây, e sợ cũng bị áp chế xuất không được khiêu!

Mười vạn tinh nhuệ cấp bậc kỵ binh chinh chiến, chính là khủng bố như vậy!

Cái gì đạo pháp, nho thuật, vào lúc này tất cả đều vô dụng, chỉ có trực tiếp nhất Binh gia bạo lực, giải thích thượng cổ truyền lưu đến nay cạnh tranh sinh tồn, nhược nhục cường thực chuẩn tắc.

Đại chiến từ sáng sớm bắt đầu, vẫn giết tới mặt trời lặn.

Mặt trời dư huy như máu, một mặt mặt đại diện cho Ô Duyên bộ cờ xí bị kinh hoàng quăng rơi xuống, dư bộ trốn tứ phương.

Đại biểu Bắc Yến cờ đen phấp phới, bốn phương tám hướng truy sát trốn bộ, đương nhiên, cái này liền không phải đại sự gì.

Chỉ có trung tâm nơi nào đó, vạn kỵ vây quanh mấy trăm người, còn ở ác chiến.

"Hóa ra là Thiếp Mộc Nhi, người này không hổ là đại tướng tài năng, quân khí thần thông kinh người cực điểm a. . ."

Một tên Bắc Yến tướng lãnh liếc mắt một cái, không khỏi thở dài nói: "Tinh binh phối hợp cây cỏ chi binh, nếu là một lòng muốn chạy trốn, không hẳn không có đường sống, nhưng đáng tiếc vì cho Ba Đồ chặn phía sau, không thể không lưu lại."

Nếu đã lưu lại, bị vạn kỵ vây kín, bên ngoài còn có mấy vạn kỵ đi khắp, đó chính là thập tử vô sinh, trừ phi lập tức đột phá Dao Thương Bất Nhập, bằng không kiên quyết không có đường sống.

Chỉ là đối phương thủ vững, gào thét mơ hồ truyền đến, người người mang trong lòng tử chí, dĩ nhiên nhất thời ép chi không xuống.

"Trên thảo nguyên, cũng có đại tướng a!"

Thấy vậy, cái này tướng lãnh lại là thở dài: "Đáng tiếc. . . Thảo nguyên tuy rằng không có Long khí áp chế tu hành, Binh gia lại không được hệ thống, miễn cưỡng dựa vào một ít truyền thừa, bất quá có thể đến tầng thứ ba cảnh giới mà thôi. . . Cái này Thiếp Mộc Nhi cùng Ba Đặc Nhĩ được xưng trước đây Khả Hãn Song Bích, tố chất sát tính đều là vạn người đứng đầu, lại chung quy thiếu chính pháp, không được đột phá. . ."

Binh gia chi đạo, cần lượng lớn tài nguyên, cái này lại là thảo nguyên yếu hạng, vì lẽ đó rất ít ra tầng bốn đỉnh cao danh tướng.

"Dù cho đột phá tầng bốn, Hàng Long Phục Hổ, có long hổ đại lực, thì có ích lợi gì? Bất quá là nhiều giấy dựa một quãng thời gian thôi. . . Người xem, đại soái ra tay rồi."

Bên cạnh một tên phó tướng thở dài nói.

Cái này đem con mắt ngưng lại, liền nhìn một nhánh trọng giáp kỵ binh phóng đi.

Những kỵ binh kia ngựa mỗi con dài một trượng, cao tám thước, hàm răng sắc bén, giống như yêu thú, khoác lấy trọng giáp.

ngựa trên kỵ binh cũng là tinh tráng dũng mãnh, mấy trăm người vọt một cái, thế so với thiên quân vạn mã còn muốn hung mãnh gấp mười gấp trăm lần!

Chỉ là một lần xung phong, còn ở dựa vào nơi hiểm yếu chống lại Ô Duyên bộ cứ điểm liền phảng phất bong bóng xà phòng như thế phá diệt, trong đó Thiếp Mộc Nhi nâng kỳ gào thét, đâm xuống mấy cái kỵ sĩ.

Nhưng chợt, hai bên thiết kỵ tách ra, một tên hắc giáp đại tướng lao ra.

Hắn chiều cao tám thước, ăn mặc một thân màu đen sẫm khôi giáp, giáp trên có gai, dữ tợn cực kỳ, chỉ là một búa, Thiếp Mộc Nhi liền thổ huyết bay ngược.

Chợt người này lao ra, chuỳ sắt như gió, cái gì tinh binh cùng thần thông mộc binh tất cả đều quả dưa hấu giống như vỡ vụn, đi tới Thiếp Mộc Nhi trước mặt.

"Phù Đồ quân đại soái —— Yến Cuồng Đồ?"

Thiếp Mộc Nhi ngực ao hăm, phun ra vài miếng mang máu nội tạng, cười thảm: "Không nghĩ tới. . . Người đã tiến giai Hàng Long Phục Hồ cảnh giới!"

Phù Đồ quân, chính là Bắc Yến tinh nhuệ, mà Yến Cuồng Đồ càng là Bắc Yến đại tướng, hung danh vang dội.

Từ bốn năm trước giết vào thảo nguyên, đồ diệt ba mươi sáu trung bộ, còn lại tiểu bộ vô số, là cái hung danh có thể dừng tiểu nhi ngừng khóc giữa đêm khuya tuyệt thế sát tài.

Thủ hạ có một nhánh 'Huyết Đồ tinh binh', cùng đều là huyền giáp trọng mã, mỗi con ngựa đều có yêu thú huyết thống, toàn bộ thiên hạ ngoại trừ Bắc Yến ở ngoài không ai có thể nuôi đến đi ra, thần căn giết thần, phạt chặn giết phạt.

Lần này dẫn dắt đại quân, càng là thu được một tràng then chốt thắng lợi, hoàn toàn đánh bại Ô Duyên bộ cuối cùng phản kháng.

Có thể nói, một trận chiến bình định thảo nguyên!

" Binh gia lấy chinh chiến làm vui, mấy trận đại chiến đi xuống, kẻ ngu si đều nên đột phá. . . "

Yến Cuồng Đồ vươn tay phải ra, năm ngón tay mở ra, cầm lấy Thiệp Mộc Nhi đầu, phảng phất nhắc lên trẻ con giống như nâng lên: "Người không tính cái đối thủ tốt, mỡ gia còn chưa giết đến đã nghiền đây!"

Oành!

Ở làm người răng đau tiếng vang bên trong, trong tay hấn đầu liên phảng phất quả dưa hấu giống như nổ tung, đỏ đến trắng đến chảy đầy đất.

" Tướng chủ! "

May mắn còn sống sót một ít tinh binh muốn rách cả mí mắt, mãnh xông lên, bị Yến Cuồng Đồ một búa một cái, máu thịt tung toé.

"Bực này tinh binh tử trung, còn giữ làm chi? Mau chóng giết hết!"

Đến cuối cùng, cái này tướng ngựa mặt lên trời rít gào, chấn động tam quân.

Dù cho là Bắc Yến cái khác tướng lãnh, cũng là cái cổ co rụt lại, không dám cùng nhìn nhau.

Khánh Lịch năm hai mươi mốt, Bắc Yến đại phá Ô Duyên bộ năm vạn thiết kỵ, một trận chiến đặt vững thảo nguyên bá chủ vị trí.

Mà Ô Duyên bộ Khả Hãn dẫn dắt tàn quân trốn vào Khánh quốc, bị phong làm Thuận Mệnh Khả Hãn, cùng Thuận Nghĩa Khả Hãn Mông Qua phân trú hai nơi, Thôi Sơn thấy Bắc Yến đại thế đã thành, không thể không lập tức liên lạc Đông Trần các nước, dự bị chống lại người Hồ xuôi nam.

Người trong thiên hạ đều biết, Bắc Yến đánh bại Ô Duyên bộ sau khi, thu nạp bọn đầu hàng phản bội, nhất thống thảo nguyên, bất quá mấy năm việc.

Trong vòng năm năm, tất có mấy chục vạn thiết kỵ xuôi nam, hình thành hạo kiếp.

Đại tranh chi thế bước chân, đã càng ngày càng gần.

...

Đảo Vân Trung.

Quân doanh.

Hơn trăm Long Xà tinh binh quay chung quanh một trướng ngời xếp bằng, hô hấp thổ nạp bên trong, tần suất dần dần quy về thống nhất.

Lều trại bên trong, Đoàn Ngọc ngồi ở một bên, nhìn trung tâm Tần Phi Ngư.

Lúc này, Tần Phi Ngư thoát đến tinh quang, hiện ra tinh tráng rắn chắc bắp chân thịt, thân hình đường nét trôi chảy.

Bất quá, ở trên người hắn, còn có tầng tầng quỹ dị màu máu hoa văn, dường như hình xăm giống như, rục rà rục rịch.

ở ngồi dưới, nhưng là còn có một cái trận bàn.

Binh gia muốn đột phá lấy võ nhập đạo đại cửa ải, nhất định phải thu nạp quân khí, phối hợp nghi thức bùa chú.

Tần Phi Ngư dùng chính là loại thứ hai thiên môn, lấy tinh binh khí tu luyện.

Dù là như vậy, cũng cần bùa chú, trận pháp phụ trợ, những thứ này tuy rằng Long Xà Âm Phù Kinh trên có, nhưng hắn không đi tìm thường đường, hỗn tạp Ngũ Độc tông truyền thừa, là lấy cần Đoàn Ngọc nhìn, bất cứ lúc nào bù đắp sai sót.

Vốn là loại này đột phá chính là tuyệt đối việc riêng tư, nếu là Đoàn Ngọc hơi hơi có địch ý, liền có thể đem Tần Phi Ngư hại.

Nhưng lấy quan hệ giữa bọn họ cùng tín nhiệm, lại là không ngại.

Đoàn Ngọc mở ra Linh nhãn, liền thấy được Tần Phi Ngư ở trong tu luyện, bên ngoài hơn trăm Long Xà tinh binh khí hết sức ngưng tụ, hóa thành mấy cái con rắn nhỏ, từ Tần Phi Ngư thất khiếu bên trong đi vào, theo trên người bùa chú hoa văn đi khắp.

"Thoạt nhìn, thật giống như luyện khí hướng huyết? Chỉ là mượn chính là ngoại lực?"

Không biết đi qua bao lâu, rất nhiều khí tức xung đột, Tần Phi Ngư cái trán mồ hôi tràn trề, dưới da mặt phảng phất có từng con chuột nhỏ ở tán loạn.

Tu luyện là chuyện cá nhân, dù cho Đoàn Ngọc, lúc này cũng không giúp được hần.

"A! ! !"

Đến mặt trời mọc lúc, Tần Phi Ngư đột nhiên đứng dậy, trên người truyền đến một trận bùm bùm, dường như nổ hạt đậu giống như tiếng vang: "Mấy năm phí thời gian, một đêm đập phá, lấy võ nhập đạo, thanh điều phi ngư, trời cao biển rộng!"

tiếng như lôi, truyền bá mấy dặm.

"Ha ha. . . Được!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, biết tiểu huynh đệ này là chân thật đột phá lấy võ nhập đạo bình cảnh, chính thức đi vào Bình gia cung điện, ngày sau thành tựu không thể đoán trước, không khỏi cũng là vì hần cao hứng: "Đến!"

Lúc này nghiêng người mà lên, xuất liên tục ba chương.

Tần Phi Ngư sắc mặt không hề thay đổi, đánh ra ba quyền.

Ầm! Ầm! Ầm!

Không khí chấn động, hai bóng người tách ra, Đoàn Ngọc cười to: "Không tồi không tồi. . . So với ta Nhân tiên chi thể! Quả nhiên là Bình gia tàng thứ nhất quân khí rót vào người cảnh giới, thực lực tăng mạnh a!"

"Hô. . . Tích lũy lâu dài sử dụng một lần! Ta có Long Xà doanh làm vì trợ, chỉ cần lại thoáng củng cố xuống căn cơ, giả lấy thời gian, tất có thể đột phá Binh gia tầng hai cảnh giới!"

Tần Phi Ngư thở dài một hơi, cũng là vô cùng cảm khái.

Nếu không phải theo Đoàn Ngọc, hẳn nơi nào khả năng ủng hộ có như thế tài nguyên? Thậm chí Binh gia tầng hai đều có thể nhìn? Chỉ sợ còn ở Khánh quốc quân chế bên trong khổ sở giãy dụa chứ?

"Như vậy rất tốt, người cái này một trăm Long Xà doanh, ta năm nay có tác dụng lớn!"

Trải qua mấy ngày nay, không chỉ có bổ sung luyện tinh binh, lính mới càng là lần thứ hai mở rộng, toàn bộ Vân Trung vệ biên chế đến hai ngàn người.

Đoàn Ngọc đón lấy đi Xuất Vân thu gặt, chính chuẩn bị mang theo một ngàn tân tốt cùng Long Xà doanh, lại thêm sáu trăm thủy sư, chính là hẳn hứa hẹn hai ngàn binh mã.

Tương lai chiến tranh, tất là tinh binh cùng đạo binh thiên hạ, đối với bình thường quân đội, hẳn vẫn đúng là không làm sao coi trọng, cũng là một cái duy trì phía sau sương binh chức năng.

Bất quá những thứ này đều là nói sau, lúc này lập tức cùng Tần Phi Ngư về Vân thành, dọn dò mở yến đại khánh.

. . .

Yến hội bên trên, ăn uống linh đình.

Tiêu Tĩnh Phong ngồi ở phía dưới, lẳng lặng nhìn cái này màn, cũng là vô cùng cảm khái.

"Quân thượng lúc này, thực sự là lông cánh đầy đủ a. . ."

Vân Trung một đảo khai phá mang đến thực lực trước tiên không cần phải nói, quang luận cao cấp võ lực, đạo thuật trên thì có Quách Bách Nhẫn, Binh gia lúc này cũng có Tần Phi Ngự, còn đều là ở Đoàn Ngọc dưới trưởng đột phá , khiến cho người kinh ngạc không thôi.

Một cái Nguyên Thần, lại thêm lên một cái Binh gia tăng một cao thủ, dù cho trên đại lục một ít nước nhỏ quốc quân, thành viên nòng cốt cũng là như vậy chứ?

Đặc biệt, cái này một đạo một binh còn trẻ tuổi như vậy, đều có thể xưng thiên tài cấp bậc nhân vật, tương lai tiền đồ không thể đo lường a.

Như vậy nhân vật, đều cam làm vì thuộc hạ, lại thêm lên một cái bây giờ liền sâu không lường được Chủ quân, Tiêu Tĩnh Phong lúc này sâu sắc vui mừng, chính mình sư phụ cùng sư môn lúc trước đáp ứng hiệp định.

Dù cho là lúc này đảo Vân Trung, cũng có thể dành cho Bạch Hào sơn rất nhiều trợ giúp.

"Tần vệ trưởng, ta mời người một chén!"

Một niệm đến đây, không khỏi đứng dậy, đi lên chúc rượu.

"Đa tạ!" Tần Phi Ngự rượu đến chén cạn, vô cùng phóng khoáng, bên mép thậm chí lông tơ chưa đi, loại này trẻ tuổi, càng là làm người thán phục.

Tiêu Tĩnh Phong liền biết một cái ví dụ, Đại Hạ triều thì có võ giả Ngô Bạch, đến Binh gia truyền thừa, dẫn thân vào quân lũy, hi vọng đột phá.

Chỉ là văn võ đều có làm riêng, không có chiến sự ba năm thắng một cấp, cái này vẫn phải là chủ quan ưu ái, không có cố ý chèn ép ưu đãi.

Muốn từ Tòng cửu phẩm bò đến Chính ngũ phẩm Du Kích tướng quân, thống lĩnh năm ngàn người, ngao tư lịch cần hơn hai mươi năm!

Kết quả dựa vào mấy lần chiến sự, dũng mãnh tác chiến, rốt cục ở ba mươi bảy tuổi năm ấy lên làm Tòng ngũ phẩm, khoảng cách mộng tưởng chỉ thiếu chút nữa, hết lần này tới lần khác lúc này bị điều nhập nhàn chức, đã tròng xe cát.

Dù sao có tướng môn năm giữ, làm sao có khả năng cho người tài nguyên đột phá, tất nhiên là gặp phải vách ngăn.

Sau đó không được không giết vợ mà cầu cưới tướng môn thứ nữ, mới rốt cục ở bốn mươi tuổi lúc lên làm tướng quân, chỉ là danh tiếng cũng hoàn toàn hồi thối.

So sánh phía dưới, Tần Phi Ngự quả thật may mắn cực kỳ.

'Bất quá, vẫn là Quách trường sử đột phá càng làm cho ta lưu ý, lẽ nào Chủ quân khí vận sẽ không áp chế Đạo lực?'

Tiêu Tinh Phong liên tục uống rượu, không khỏi say say dục cho say: 'Lúc này không có thể xác định, còn cần ta cùng sư muội dẫn chứng, nếu thật sự là như thế, vậy này cái thiên hạ. . . Thật sự phải biến đổi!'

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Diệt Cướp

Biển mặt bằng trên, mấy chiếc thuyền lớn sánh vai cùng nhau, lẫn nhau lấy xích sắt câu trảo hoặc thuyền tam bản liên tiếp, tiến hành khốc liệt chiến đấu.

Lại nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện hai chiếc trên chiến thuyền treo lơ lửng Vân Trung cờ xí, chính đang tại giáp công ở giữa cái kia chiếc thuyền hải tặc.

"Mọi người nỗ lực a, những hải tặc này nhanh không chống đỡ được!"

Rokuro Hara một thân đều có đủ khôi giáp, chỉ lộ ra hai con mắt, ở hỗn chiến trong đám người hô to.

"Hỗn trưởng! Người chính là tập kích ta chi thuyền thủy quân thống lĩnh sao?"

Từ trong khoang thuyền, một tên đầu mục nhào ra, thế như mãnh hổ xuống núi, vùng múa lấy thái đao.

"Ta là Rokuro Hara, hiện tại người lập tức đầu hàng, ta còn có thể lưu lại người một mạng!" Rokuro Hara hét lớn một tiếng, tương tự rút ra thái đao, hai người lưỡi đao giao phong, đến cùng nhau, con mắt nhìn nhau.

"Đáng ghét. . . Chúng ta tự do người, không làm tù binh!"

Cái kia hải tặc đầu mục rít gào một tiếng, rõ ràng có Xuất Vân người đặc thù, nhảy ra một bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn kỹ Rokuro Hara.

'Bước kế tiếp, hân muốn cướp công ta phía bên phải!'

Rokuro Hara thái đao buông xuống, từ cái này đầu mục ánh mắt cùng động tác bên trong, phán đoán ra đối phương bước kế tiếp hành động.

Cái này cũng là Ngũ Luân Thư trên nội dung, binh pháp vô hình, nguyên bản chính là dựa theo đối thủ phản ứng mà làm ra ứng đối, là vì 'Thiên Cầu sao' !

Nói trắng ra, chính là bốn chữ —— đoán trước ý đồ kẻ địch! Cái này vừa có thể dùng tại võ công trong , tương tự cũng có thể dùng tại Binh gia.

Rokuro Hara được đến Đoàn Ngọc chỉ điểm, tinh nghiên Ngũ Luân Thư, mới hơi có tiểu thành.

"Giết!"

Quả nhiên, sau một khắc, đối diện hải tặc đầu mục phát ra một tiếng rít lên, nâng đao tiến sát, ý đồ từ phía bên phải tìm ra kẻ hở.

Rokuro Hara cố ý yếu thế, thừa dịp đối phương đột tiến lúc, trở tay một đao, cách ở đối phương một đòn trí mạng, chọt thái đao kéo dài vung chém, liên miên không dứt, hình thành một màn ánh sáng.

Đùng!

Rốt cục, trải qua mấy chục lần đối chém sau khi, nguyên bản liền không ứng phó kịp hải tặc đầu mục trên tay buông lỏng, thái đao tuột tay bay ra.

Rokuro Hara cầm đao đột tiến, lưỡi đao sắc bén đâm thủng đối thủ ngực trái, từ vị trí trái tim xuyên qua.

Cái này hải tặc đầu mục mặt lộ vẻ khó tin, trong miệng thổ huyết, chậm rãi ngã xuống.

'Này đầu mục võ nghệ còn mạnh hơn ta một bậc, nếu không là Chủ quân đề điểm ta, e sợ hôm nay chính là ta chết ở chỗ này. . . '

Nhìn hải tặc đầu mục thi thể, Rokuro Hara có chút thở dài, chột tiến lên, chém xuống đối phương thủ cấp, giơ lên thật cao: "Thủ lĩnh của các người đã chết qua, còn không đầu hàng?"

Còn ở trên boong thuyền dựa vào nơi hiểm yếu chống lại đám hải tặc nhìn thấy đầu mục mình thủ cấp, nhất thời sĩ khí đại hạ, phần lớn bỏ vũ khí đầu hàng.

Cho tới cuối cùng một phần nhỏ, nhưng là trốn vào bên trong khoang thuyền, chuẩn bị làm cuối cùng dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

"Rokuro đội trưởng, hảo đạo pháp!"

Mặt khác một chiếc thuyền chỉ huy Vương Tế lên trước một bước, cười to nói, có chút ước ao.

Có thể chém giết kẻ địch thủ lĩnh, tất là một đại công!

"Nơi nào nơi nào . . ." Rokuro Hara lấy nón an toàn xuống, vẫn là một cái thanh tú thiếu niên: "Tiếp đó, liền muốn xin mời Vương đội trưởng thi pháp, giúp chúng ta phá địch!"

Công lao không thể một người toàn chiếm đạo lý, hắn vẫn là hết sức rõ ràng.

"Cái này tự nhiên!"

Nhìn thấy Rokuro Hara như thế hiểu chuyện, Vương Tế không khỏi rất là thoải mái, cười to ra lệnh cho thủ hạ đưa đến mấy cái cực lớn hũ sủ, chính mình nhưng là giơ một nhánh trúc địch, nhẹ nhàng thổi lên.

Nguyên bản tiếng địch lạnh lạnh, giống như cao sơn lưu thủy, nhưng hẳn thổi ra vui phù lại là phảng phất tú bà ngừng khóc giữa đêm khuya, quý viên gào lớn, không nói ra được buồn nôn khó nghe.

Ong ong!

Không đến bao lâu, từ mỗi cái hũ sứ trong, liền bò ra một đám màu đen con kiến, ong độc, tinh tế dày đặc, từ khe cửa, trong vết nứt chui vào khoang tàu.

Khoang tàu địa phương nhỏ hẹp, cửa đông đảo, giống như hẻm chiến, thật đánh tới đến tuy rằng nhất định có thể đánh xuống, nhưng tổn hại tất nhiều.

Lúc này, liền đến phiên Vương Tế Khu trùng thuật lên sàn.

Hẳn chính là Vương Côn tiểu huynh đệ, cũng là Trùng sử, có một tay đuổi trùng dị thuật, ở tiếng địch mệnh lệnh phía dưới, rất nhiều ong độc giống như mây đen giống như, đi vào khoang tàu.

Không đến bao lâu, kêu thảm thiết truyền đến, khoang cửa mở ra, mấy cái bị chích đến không chịu được hải tặc lao nhanh mà ra: "Chúng ta hàng rồi! Hàng rồi!"

Xem trên mặt bọn họ sưng đỏ nhô lên cao vút, đã hầu như đã biến thành tên béo buồn cười đáng dấp, Rokuro Hara không khỏi cười ha ha.

...

Mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn lúc, hai chiếc chiến thuyền mang theo một chiếc tù binh thuyền hải tặc, chạy đến một cái nào đó hoang đảo.

Ở một chỗ cảnh thiên nhiên bên trong, đã ngừng thủy sư mặt khác mười mấy chiếc thuyền, trên bờ có lều trại cùng lửa trại.

Rokuro Hara cùng Vương Tế mang theo tù binh lên bờ bầm bả, nhìn trái phải thủy sư binh sĩ, từng cái từng cái trầm tĩnh dũng mãnh, không khỏi vô cùng cảm khái: "Quả nhiên. . . Chiến tranh mới là tôi luyện người nhất."

Trước thủy sư, còn có một chút đám người ô hợp mùi vị, Đại thống lĩnh dụng binh càng là vô cùng ngây ngô.

Lần thứ nhất vây quét hải tặc, vừa bắt đầu đại thắng, nhưng chợt liên trúng cạm bẫy, bẻ đi hai chiếc thuyền, nếu không là Ogawa Chujiro lôi kéo, hầu như muốn tử thương nặng nề.

Cũng may lần kia sau khi, Chủ quân không có trách phạt, thủy sư trên dưới cũng rút kinh nghiệm xương máu, trước tiên tìm cái khác tiểu hải tặc luyện tập, yên lặng liếm láp vết thương.

Trải qua không ngừng chinh chiến cùng bổ sung, lúc này thủy sư chiến binh vẫn là chỉ có sáu trăm, nhưng còn có bốn trăm chuyên môn thủy thủ, giết đến đảo Vân Trung phụ cận hải vực hải tặc kêu cha gọi mẹ, chạy mất dép.

Lần này vây quét 'Hoàng Nhiêm Công', chính là cuối cùng một luồng.

Này vị Hoàng Nhiêm Công, chính là lần trước thiết kế , khiến cho đảo Vân Trung thủy sư nếm mùi thất bại kẻ cầm đầu.

Là lấy thủy sư trên dưới, đều là bị báo thù khát vọng tràn ngập, chiến ý kinh người.

"Thuộc hạ Rokuro Hara, Vương Tế bái kiến Đại thống lĩnh!"

Ở nơi đóng quân ở giữa, Rokuro Hara nhìn thấy Đại thống lĩnh Thủy Sinh, ngoài ra, ở bên cạnh hẳn còn có Phó thống lĩnh Ogawa Chujiro, cùng với một tên sắc mặt hung ác xấu xí Giao nhân.

Chỉ là Rokuro Hara cũng không dám chậm trễ chút nào , tương tự hành lễ.

Chủ quân đại năng, thu phục Giao nhân bộ tộc, còn lệnh Giao nhân vì bọn họ hoa tiêu, chính là bởi vì như vậy, thủy sư thuyền mới có thể như có thần trợ, nhiều lần né qua đòi mạng bão táp lớn, cũng không có bất kỳ hàng hải tổn thất.

Trong này đại biểu hàm nghĩa , khiến cho Rokuro Hara trung thành độ lần thứ hai tăng lên mấy cái điểm.

Dù sao, có như vậy trợ lực, lại thêm vào đặc chế thuyền, toàn bộ Đông Hải đã cùng hậu hoa viên giống như, tương lai bên trong đại dương bá chủ tất là Vân Trung! Hắc khắc sâu tin tưởng điểm ấy.

"Các người trở về đến hơi muộn, xảy ra chuyện gì?"

Thủy Sinh hùng cứ mà ngồi, bệnh quỷ giống như trên mặt lại là súc hai phiết râu chuột, nỗ lực để cho mình có vẻ thành thực một điểm, càng có một phần uy nghiêm.

"Khởi bẩm Đại thống lĩnh, chúng ta trên đường đi gặp một chiếc thuyền hải tặc, đã bắt được!"

Vương Tể cung kính mà nói: "Bọn họ đánh chính là Hoàng Cân cờ, ứng nên là Hoàng Nhiêm Công dưới trướng Cửu huynh đệ bên trong một thành viên!"

Hoàng Nhiêm Công lấy một cái hun hoàng râu quai nón nghe tên, chính là cái này một vùng biển lớn nhất hải tặc, đã từng cùng mặt khác tám cái chủ thuyền kết bái, lấy Hoàng Cân cờ hải tặc làm hiệu, tụ lên hơn năm trăm người, chiếm giữ đảo Hùng Xa, cái này đảo phụ cận có ám tuyến, trên đảo cạm bẫy năm dày đặc, vững như thành đồng vách sắt.

"Rất tốt, còn chưa khai chiến, liền gãy một trong số đó cánh tay!"

Thủy Sinh gật đầu: "Hắc Bối huynh đệ đã vì chúng ta tìm rõ đảo Hùng Xa phụ cận ám lưu cùng vòng xoáy, tiến vào đảo Hùng Xa dễ như trở bàn tay, chỉ là phải cẩn thận trên đảo cạm bẫy, các người cố gắng giải lao, chờ tương lai rửa sạch nhục nhã!"

"Khởi bẩm thống lĩnh, Hoàng Nhiêm Công bị chúng ta luân phiên bức bách, thế lực rất là suy giảm, lúc này chỉ có 300 người, ta quân lấy sáu trăm xuất kích, có thể chiếm được tất thắng, chỉ là đối phương giả dối, xin mời thống lĩnh cho phép ta mang theo 100 người chặn đường lui của bọn họ!"

Rokuro Hara nghiêm nghị nói.

"Ta cũng có ý đó!"

Thủy Sinh sờ sờ chòm râu, thoả mãn nở nụ cười.

Cái này lại là gia đại nghiệp đại chỗ tốt nơi, chết bao nhiêu phía sau kiên quyết bổ sung bao nhiêu, bởi vậy càng đánh càng nhiều, mà kẻ địch lại là giết gấu vá vai, đến lúc này, đã là gấp đôi chênh lệch!

Thậm chí, chính mình còn có thể chia, tập kích đối thủ đường lui, đối thủ biết rõ cũng không thể làm gì, nếu là dám đi trợ giúp, chính diện chiến trường có còn muốn hay không?

Mở ra toàn bản đồ bảm, lại có gấp đôi binh lực, chính mình đường này vững vàng, phái ra một đường quân yểm trợ tập kích phía sau, chính là chính kỳ tương hợp chi đạo.

Như còn thua, đó chính là trời chán ghét chi, không phải người sai lầm vậy!

"Được! Người lần này có công, ta cho phép mệnh người làm vì quyền Doanh trưởng, 100 người không đủ, ta cho người 150 người!" Thủy Sinh vỗ đùi, nhìn thấy Rokuro Hara thần sắc kinh ngạc, lại giải thích: "Giao nhân truyền tin, Chủ quân đã chuẩn bị đối với Xuất Vân dụng binh, lệnh chúng ta đánh xong một trận sau, lập tức trở về đảo Vân Trung tập hợp! Bởi vậy muốn tốc chiến tốc thắng mới tốt."

"Đối với Xuất Vân dụng binh?"

Rokuro Hara ánh mắt trừng lớn, chợt hiểu ra: "Là nhà Taira cùng nhà Fujiwara tranh cướp thiên hạ cuộc chiến sao? Chủ quân thật là cái ghê gớm người a!"

Lấy một cái ở ngoài Daimyo thân phận, tham dự đến loại này thiên hạ cuộc chiến bên trong đến, dù cho Rokuro Hara đều cảm giác thấy hơi nhiệt huyết sôi trào: "Xem ra lần này không chỉ có phải thắng, càng là muốn thắng được đẹp dễ a!"

...

Mấy ngày sau.

Đảo Hùng Xa hải vực, Hoàng Nhiêm Công nhìn tới gần đảo Vân Trung thủy sư, không khỏi kinh hãi: "Vì sao bọn họ có thể vượt qua ám tuyến?"

Ánh mắt hoài nghi, liền không khỏi nhìn về phía mình mấy cái thân tín hoa tiêu.

Cái này đảo Hùng Xa có nơi hiểm yếu, chính là sào huyệt tốt nhất phòng hộ, lúc này bị đối phương dễ như trở bàn tay đột phá, ngoại trừ nội ứng ở ngoài, hầu như không có cái khác khả năng.

Nhưng lúc này khẽ căn răng, lớn tiếng mệnh lệnh: "Kêu lên tất cả mọi người, chuẩn bị khai chiến!"

Đại chiến sắp tới, nếu là trước tiên náo một tràng bên trong có loạn, tuyệt đối sẽ chưa chiến trước tiên bại.

"Giết chết bọn họ!"

"Nhất định phải thắng!"

...

Cái khác hải tặc đồn dập gào thét lên.

Dù sao đem cái này đảo Hùng Xa coi như sào huyệt kinh doanh, chứa đựng không ít vật tư cùng kim ngân châu báu, nếu là bị phá, bọn họ nửa đời tích trữ đều muốn phó cho nước chảy.

Lượng lớn hải tặc hội tụ, có 300 người, con kiến giống như giết hướng về bến cảng.

Ở nơi đó, Thủy Sinh đã chỉ huy trăm người cướp bãi lên bờ, thấy vậy xem thường nở nụ cười: "Nếu là hải chiến, có lẽ ta còn có chút sợ hãi, nhưng lục chiến? Hừ hừ. . ."

Lúc này vùng múa lấy một chiếc chùy sắt, gió xoáy giống như, xông lên trước: "Theo ta xông!"

Loại này trăm người cấp bậc quần ấu, hẳn lại là thói quen, dù sao đã từng cũng là Cẩm Lý bang Hồng Côn nhân vật, chỉ sau Tần Phi Ngư cái này kim bài tay chân.

"Đại thống lĩnh!"

Ogawa Chujiro liền vội vàng kéo: "Không được liều lĩnh, cẩn thận cạm bẫy, hôm nay thắng bại, ngay khi Đại thống lĩnh một thân a."

Ý tứ, bây giờ đã nắm chắc phần thắng, nếu là bởi vì khinh địch liều lĩnh, dẫn đến chủ soái phục kích mà thất bại, cái kia người người đều có thể cắt cổ.

Thủy Sinh ngăn ra, chột mạnh mẽ nhẫn nại đi xuống: "Người nói đúng lắm. . . Ta lỗ mãng."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Xuất Binh

"Không hổ là cướp Hoàng Nhiêm, thực sự là giàu có a!"

Một mặt khác , bởi vì bị Thủy Sinh đại quân hấp dẫn đi rồi phần lớn võ lực, Rokuro Hara mang theo 150 người, lại là dễ như trở bàn tay từ phía sau cướp bãi đổ bộ, thận trọng từng bước, bài trừ một ít cạm bẫy sau khi, giết tới Hoàng Nhiêm Công sào huyết.

Lúc này sào huyết bên trong lưu thủ bất quá một ít người già yếu bệnh tật, nhìn thấy đại quân đột kích, chưa chiến trước tiên trốn.

Sau đó, Rokuro Hara liền bị thu hoạch lớn cho chiếu rọi hoa mắt: "Các loại lương thực mấy ngàn thạch, còn có mấy cái ruộng kim ngân, mấy chồng tiền đồng. . . Ha ha. . . Lần này đều là chúng ta."

"Rokuro đầu lĩnh, sau này thế nào làm?"

Một ít nguyên bản hải tặc nhìn thấy những của cải này, có chút ánh mắt lấp lóe.

Nhưng so sánh xuống trong đội thành viên, còn có võ lực chênh lệch, khẩn thiết nhất chính là biết đảo Vân Trung thực lực, lỡ mãng là không dám xằng bậy, chỉ có thể xin chỉ thị hỏi.

"Đốt!" Rokuro Hara kiêu kiêu lông mày.

"Đốt. . . Đốt?"

"Lại không để cho các người đốt toàn bộ, chỉ là đem phòng ốc đốt mà thôi, làm tốt cách ly, đến thời điểm phía trước tặc chúng nhìn thấy sào huyết cháy, tất lòng rồi như tơ vò, chúng ta lại tới cửa lớn mai phục. . ."

Rokuro Hara suy tư.

Gặp phải tình huống như thế, dù cho ba trăm cái toàn bộ trở về, hẳn cũng chắc chắn đối phó.

Dù sao, chiến tranh đánh chính là dùng khí.

Một phương sĩ khí tăng vọt, một phương như chó mất chủ, binh lực lại không có khác nhau một trời một vực, vẫn rất có năm.

. . .

Sau nửa tháng, đảo Vân Trung.

Thủy sư bình yên trở về, còn mang đến lượng lớn chiến lợi phẩm.

Có chính là hải tặc đánh cướp mà đến, không tới kịp phi tang hàng hóa, so với như tơ lụa, đồ sứ loại hình, còn có năm ngàn thạch lương thảo, bốn vạn lượng bạc trắng, khiến cho Đoàn Ngọc có chút vui mừng.

"Chủ quân, mặt tướng may mắn không làm nhục mệnh, đã thảo phạt Hoàng Nhiêm Công một nhóm!"

Thủy Sinh nâng một cái hộp, quỳ gối Đoàn Ngọc trước mặt.

Bên trong chứa đựng, tự nhiên là Hoàng Nhiêm Công thủ cấp, chỉ bằng cái kia một cái râu vàng, người khác rất khó giả mạo.

"Thiện!"

Đoàn Ngọc không tỏ rõ ý kiến, dù sau hăn ở thủy sư bên trong cũng có mặt báo, biết cái này Thủy Sinh chỉ là rèn luyện ra một miếng da đến, thời khắc mấu chốt, suýt chút nữa lại khinh địch liều lĩnh.

Nhưng lúc này vẫn là ôn ngôn cố gắng, lại hỏi: "Cái này thủ cấp, ai mang tới?"

Thủy Sinh ngần ra, chột trả lời: "Quyền Doanh trưởng Rokuro Hara!"

"Được! Người cùng Rokuro Hara đều có công lớn!"

Đoàn Ngọc lộ ra một nụ cười: "Người tiền thưởng năm trăm lạng, Rokuro Hara sao? Liền đỡ thẳng làm vì Doanh trưởng, thực quản ba thuyền đi!"

"Vâng!"

Thủy Sinh lại là sững sờ, nhưng vẫn là lập tức đáp lời.

Đúng là mặt sau quỳ sát Rokuro Hara, trong lòng không khỏi khuấy động dâng trào lên.

Càng là ở thủy sư bên trong dốc sức làm, hăn liền phát hiện mình càng ngày càng yêu thích loại này mưu định sau động, chỉ huy trăm người sinh hoạt.

Phảng phất, chính mình trời sinh liền hăn là làm cái này như thế?

100 người đều là như vậy, cái kia ngàn người, vạn người đây?

Không khỏi, một loại tên là dã tâm ngọn lửa, ngay khi tròng mắt của hăn bên trong kịch liệt bay lên.

...

Vân Trung năm thứ ba, tháng tư, đoàn Ngọc thống lĩnh toàn quân, thế sư xuất chinh.

Lần này xuất chiến, hãn dẫn theo sáu trăm thủy sư, một ngàn binh thường Vân Trung vệ, còn có một trăm Long Xà doanh, thêm lên một ít thủy thủ cùng hậu cần, tổng cộng hai ngàn người.

Người vừa lên ngàn, chính là một mảnh đen kịt, cũng may có Tần Phi Ngự phụ trợ, ngược lại cũng ngay ngắn rõ ràng.

Nếu mang theo Long Xà tinh binh, tự nhiên nhất định phải mang theo hãn cái này tướng chủ, bằng không không tốt điều động.

Mà Amano Ogata các loại Ngũ Độc thân binh, lại bị Đoàn Ngọc tất cả lưu lại ở trên đảo, trông coi mỏ vàng.

Dù sao lần này tinh nhuệ ra hết, không để lại chút người ở trên đảo, hãn không yên lòng.

Huống chi, gần nhất hơn một năm chuyên tâm bổ sung Long Xà doanh, lúc này hãn Ngũ Độc doanh mới hơn bốn mươi, không cách nào hình thành quy mô hiệu ứng, không bằng toàn bộ lưu thủ.

Trên đảo sự vật, nhưng là tất cả giao cho Mạc phủ trường sử Quách Bách Nhẫn.

Lấy thân phận của đối phương chức quan, còn có Nguyên Thần tu vị, hãn là đều đầy đủ trấn áp nhất thời.

Phía trước Giao nhân hoa tiêu, phía sau tinh nhuệ ra hết, Đoàn Ngọc lần này tự nhiên là dự định ở Xuất Vân quốc mạnh mẽ kiếm bọn lớn.

Ngoài khơi sóng lớn không sinh, Minh Thôn cự hạm bên trên nhưng là vững như bình địa.

Ngay khi sắp đến Xuất Vân lúc, một chiếc tàu nhanh ở Giao nhân dưới sự dẫn lĩnh, nhanh chóng cùng đội tàu hội hợp, một tên oai hùng cô gái nhảy lên thuyền tới, kích động kêu: "Đại ca nhị ca?"

"Tam muội!"

Thấy lại đến là Diệp Tri Ngư, Tần Phi Ngư rất là cao hứng: "Lần này ba người chúng ta tập hợp, đang muốn ở Đông quốc mạnh mẽ khuấy động phong vân! Ha ha. . ."

"Tri Ngư người đến rồi, rất tốt! Phân phó, lập tức tổ chức nghị sự!"

Đoàn Ngọc cũng tới trước nghênh tiếp, trên mặt hiện ra một nụ cười.

Một lát sau, nhánh quân đội này cao tăng tụ hội.

Lấy Đoàn Ngọc dẫn đầu, đón lấy chính là Tần Phi Ngư, Diệp Tri Ngư, Thủy Sinh, Ogawa Chujiro, cùng với Khương Bảo, Trình Kim, hai người này không lộ liễu, bí ẩn, lại là chỉ đứng sau Tần Phi Ngư lục quân nguyên lão, cũng đều bỏ đến quản lý trăm người Doanh trường một cấp trên.

Trên căn bản, Cẩm Lý bang bạn cũ, đi theo Đoàn Ngọc, phần lớn đều đề bạt đến địa vị cao, bằng không tại sao gọi tòng long đây?

"Bái kiến Chủ quân!"

Lúc này mọi người hội tụ, trước tiên hướng về Đoàn Ngọc hành lễ.

"Miễn!" Đoàn Ngọc vung vung tay: "Tri Ngư người lần này mang đến Xuất Vân tin tức mới nhất, rất có thể nói một chút!"

"Vâng!"

Diệp Tri Ngư hít sâu một cái: "Năm nay mùa xuân, nhà Fujiwara cùng nhà Taira tranh cướp thiên hạ chiến tranh lại nổi lên, song phương ở kinh

đô đại chiến, nhà Taira hơn một chút, thu được bước đầu thắng lợi, nhưng nhà Fujiwara lui giữ Hoành Môn sơn thành trại, đây là Fujiwara Chiyo tự mình giám sát công trình, chế tác đến rất vững chắc, nhà Taira e sợ công chi không xuống!"

Cổ đại loại này hiểm trở cửa ải, mấy ngàn người có thể ngăn mấy vạn người, thậm chí có bị đại quân vây nhốt cô thành khổ chiến mấy năm, cuối cùng bởi vì trong thành lương thực ăn tận, mới không thể không đầu hàng ví dụ.

"Mà nhà Fujiwara cũng hết lần này tới lần khác, giục chúng ta xuất binh! Nói là có thể miễn phí lại đưa tiễn chúng ta một nhóm nô lệ. . ."

Bởi vì có nhà Fujiwara lớn bật đèn xanh, lại thêm vào cũng là vì xoay sở kim ngân lương thảo, Fujiwara Chiyo trắng trợn bán nô lệ, ngược lại đều là Đông quốc người, tùy ý tai họa cũng không đau lòng, giá cả còn rất tiện nghi.

Chỉ là trong đó tổ chất vàng thau lẫn lộn, hỗn tạp lượng lớn nhà Taira tử trung, còn có bị tẩy não Thần quan, Vu nữ, thậm chí tỉ mỉ sắp xếp gian tế, Ninja các loại, để Vân Trung Mạc phủ trên dưới rất là lên án.

"Vậy người cảm thấy, chiến cơ thành thực sao?"

Đoàn Ngọc suy tư hỏi.

"Lúc này, song phương chủ lực ở kinh đô một đường giằng co, chúng ta cái này hai ngàn người, đi tới cũng chỉ là bia đỡ đạn!" Diệp Tri Ngự không rảnh suy tư lắc đầu: "Nhà Fujiwara lúc này căn cơ không đủ thế yếu, đã hiển lộ ra a!"

Nếu nói là nhà Taira là ngăn địch tại gia tộc, nhà Fujiwara chính là ngàn dặm viễn chinh, dọc theo đường đi vận chuyển lương thảo tiêu hao rất nhiều.

Lại thêm vào đánh lén cùng hao tổn chạy tứ tán, thường thường cần tiêu tốn gấp đôi đánh đối, mới có thể vận chuyển ngang nhau lương thực đến tiền tuyến.

Nói cách khác, mỗi vận chuyển một thạch lương thực, thì có một thạch hoặc là càng nhiều lương thực tiêu hao ở trên đường, cái này ai chịu nổi?

Khi chiến tranh chuyển nhập giằng co giai đoạn sau khi, nhà Fujiwara liền dần dần chuyển nhập thế yếu.

Có lẽ Fujiwara Chiyo còn có thể mệnh lệnh ngay tại chỗ thu thập lương thảo, nhưng Đông quốc kinh đô phụ cận liên tục trải qua ngọn lửa chiến tranh, thực tại không có bao nhiêu lương thực dư, nếu là liền bách tính cuối cùng một miếng lương thực cũng cướp đi không cho đường sống, chuyện này quả là là buộc lần thứ hai bạo phát quy mô càng to lớn hơn Nhất Quỷ đại loạn a.

"Tóm lại. . . Ta cho rằng, có lẽ chúng ta tạm thời quan sát, mới là tốt nhất?"

Diệp Tri Ngư tổng kết nói: "Ngược lại đại ca lần này mang lương thảo sung túc, đủ hai ngàn người ăn hơn một năm. . ."

"Khục khục. . ."

Đoàn Ngọc ho khan xuống, nhìn về phía mọi người: "Chư vị, chúng ta đến Xuất Vân, cũng không phải vì trợ giúp nhà Fujiwara hoặc là nhà Taira lấy được thiên hạ! Mà là vì đảo Vân Trung khai phá mà cướp đoạt! Cướp đoạt tất cả! Bất luận lương thực, nhân khẩu, vẫn là của cải, chúng ta đều muốn! Bởi vậy, ta cảm thấy nhà Fujiwara tương đối thích hợp chúng ta!"

"Đại ca là ý nói , bởi vì nhà Fujiwara càng thêm nhỏ yếu, vì lẽ đó không thể không càng y dựa vào chúng ta Vân Trung lực lượng, đối với

chúng ta cũng sẽ càng thêm khoan dung sao?"

Tân Phi Ngự suy tư nói.

"Chính là cái đạo lý này!" Đoàn Ngọc cười to: "Ngoài ra, cũng là đem chúng ta xâm lược khoác lên một tầng đông tây hợp chiến da, lớn nhất giảm nhỏ sức chống cự."

Còn có một chút hần không có nói, đó chính là mượn nhà Fujiwara công khí đến trung hoà huyết chiến giết chóc phản phệ.

Bởi vì là nhà Fujiwara mời, chính mình cái này một phương có thể bị tính ở nhà Fujiwara đại quân bên trong phạm vi, cái kia bất luận giết bao nhiêu người, ít nhất nhà Fujiwara muốn đình nửa trên.

Còn lại một nửa, lấy lúc này đảo Vân Trung thể chế, còn có tu vi của chính mình, nhưng cũng là đầy đủ chịu đựng.

Đại quân chinh chiến, tất nhiên giết người thẳng trợn, oán khí sâu nặng.

Chính mình làm cái này Luyện khí sĩ, lại là miễn cảm nhất, nhất định phải phòng ngừa chu đáo.

Dem oan ức đập ở nhà Fujiwara trên đầu sau khi, chính mình có thể ung dung nhiều, đương nhiên , bởi vì thân là thực hành người, như thế nào đều còn có năm thành miễn không được.

Những thứ này huyết nghiệt sát khí, cũng chỉ có thể lấy đảo Vân Trung thể chế gánh chịu.

Còn lại dù cho còn có một chút, đối với mình cũng không tạo được cái gì ảnh hưởng.

'Trên thực tế, vị cách càng cao, sức chịu đựng liền càng mạnh. . .
Thiên sư vị cách, liền có thể tiêu hóa Long khí, lại há là bình thường?'

Đoàn Ngọc say mê trông ngóng: 'Mà truyền thuyết trong Lôi Kiếp Bất Diệt cảnh giới, Lão thiên đều phách không chết người, dù cho giết vạn người mười vạn người thì lại làm sao?'

Thế giới này lợi hại nhất phản phệ, chính là thiên khiên!

Bởi vậy Lôi Kiếp Bất Diệt Đạo môn cường giả, chính là truyền thuyết!

Xem thoả thích một đời trước, cũng là Chính Dương đạo chủ, tựa hồ khám phá này trọng cảnh giới, nhưng cũng không có thực chứng.

Nhưng lúc này, Đoàn Ngọc còn là phi thường yên tâm.

Dù sao tu đạo việc, càng đi về phía sau, cảnh giới càng khó đột phá.

Dù cho Chính Dương đạo chủ là quốc sư, ít đi cái kia mười mấy năm tích lũy, lúc này tám thành cũng là ở Hô Phong Hoán Vũ thiên sư cảnh giới bên trong đảo quanh.

Càng không cần phải nói, ở lần trước Duyên Chi sơn chiến dịch bên trong, còn bị thương nặng, không biết muốn tu dưỡng đến khi nào.

'Bất quá, lại thế nào đi nữa trọng thương, ba, bốn năm cũng đại thể muốn khỏi hẳn, người này không thể tính toán theo lẽ thường, làm không tốt có thể cố gắng tiến lên một bước, chạm tới Lôi Kiếp Bất Diệt bình cảnh đây. . .'

Đoàn Ngọc trong lòng âm thầm sinh ra cảnh giác.

Chính mình đột nhiên nghĩ đến Chính Dương đạo chủ, tuyệt đối không phải không có lý do.

Đây là tương tự tâm huyết dâng trào cảnh cáo, nếu là hãn biết thảo nguyên hỗn loạn, có lẽ sẽ càng thêm gấp gáp.

'Chỉ là. . . Coi như Chính Dương đạo chủ thương thế tốt, trợ giúp Bắc Yến ngầm chiếm thảo nguyên, tiếp theo xuôi nam cũng không kịp. . . Cũng không rảnh đến quan tâm ta. . .'

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Quân Nghị

Một tấm Xuất Vân bản đồ bị chậm rãi triển khai, Đoàn Ngọc vẫy tay một cái, một cây chủ thủ liền đóng ở Đông quốc nơi nào đó đường ven biển trên: "Mục tiêu của chúng ta lần này, chính là chỗ này!"

Mọi người thân thể nghiêng về phía trước, Diệp Tri Ngư không khỏi lẩm bẩm: "Gatsu sơn thành? Nhà Miyamotoke?"

"Không sai, này nhà chính là nhà Taira thân phiên, có ba mươi vạn thạch, ở vào đại hậu phương, mấu chốt nhất chính là, có bến cảng!"

Đoàn Ngọc gật đầu nói.

Sau đó Diệp Tri Ngư tinh tế nói rõ một phen, khiến cho mọi người biết cái này nhà Miyamotoke thực lực.

Dựa theo Xuất Vân Daimyo vạn thạch ra 250 người năng lực động viên, đại khái tính toán, này nhà cực hạn có thể động viên quân thế 7,500 người.

Đương nhiên, trên thực tế làm như thế, tất nhiên dẫn đến tráng lao lực khuyết thiếu, đồng ruộng bỏ hoang.

Đồng thời, dù cho nhà Miyamotoke ở vào đại hậu phương, không có gặp phải ngọn lửa chiến tranh lan đến —— nhà Fujiwara nghĩ muốn đánh nó, ngoại trừ đường biển ở ngoài, cũng chỉ có thể trước tiên phá thành Hirano mới có thể. Nhưng nhất định phải chống đỡ chủ nhà chinh chiến,

lần trước đại bại bất luận, lần này gia chủ lại triệu tập bốn ngàn quân thế còn có còn lại võ sĩ, đi tới kinh đô một đường tiếp viện.

Có thể nói, phiên bên trong phòng ngự đã trống vắng đi xuống.

"Ta không hiểu!"

Thủy Sinh nhìn cái kia thật dài đường ven biển: "Vì sao nhà Fujiwara tiến binh lúc, không nghĩ tới tổ chức thủy quân, quấy rầy nhà Taira phía sau đây?"

"Điều này là bởi vì Xuất Vân thủy sư. . . Không, Xuất Vân trên căn bản sẽ không có chân chính thủy sư biên chế, có chỉ là nhà Umino như vậy, lấy hải vận mà sống, hoặc là liền dứt khoát là hải tặc quốc nhân hào cường cùng Daimyo! Nhân số có năm trăm liền dám xưng quân, muốn chân chính thống hợp lại với nhau, hình thành mấy ngàn thậm chí hơn vạn thủy sư, nhất định phải triệu tập các nơi Daimyo, bức bách bọn họ hiến người hiến thuyền, còn có vợ vết thương nhân, có lẽ đại loạn trước nhiếp chính Heigensei làm được đến, nhưng lúc này song phương, đều rất khó làm được điểm ấy. . ."

Diệp Tri Ngự nhún nhún vai: "Mà nhà Fujiwara cùng nhà Taira cũng chú ý tới điểm ấy, mỗi cái bến cảng phòng ngự vẫn tính nghiêm ngặt, quy mô nhỏ hải tặc tập kích căn bản là không có cách bị thương đến bọn họ. . ."

"Đồng thời, cho dù rút ra rất nhiều tinh nhuệ đi phía trước, lúc này Gatsu sơn thành bên trong, 1,500 người binh lực hẳn là vẫn có. . . Dù cho tiểu cổ hải tặc đổ bộ, thậm chí nhà Umino dốc toàn bộ lực lượng, cũng sẽ bị đánh về trong biển."

Đoàn Ngọc nói tiếp.

"Vì lẽ đó, đây chính là chúng ta cơ hội?"

Tần Phi Ngự lộ ra dữ tợn nụ cười: "Ba mươi vạn thạch Daimyo, cũng xem là tốt, là hăn là thật tốt cướp của người giàu giúp người nghèo khó!"

"Nếu chúng ta có thể đem nhà Miyamotoke càn quét hết sạch, cho nhà Taira phía sau mạnh mẽ một đao, nói vậy vị kia Fujiwara gia trưởng cũng không nói ra được nói cái gì đến rồi chứ?"

Đem chính mình khổ cực huấn luyện quân tốt đưa đi cho người khác bán mạng, là chuyện rất ngu xuẩn. Nhất là do là phe thứ ba rất dễ thành con tốt thí.

Đoàn Ngọc đảo Vân Trung lại không tại nhà Fujiwara dưới sự khống chế, kẻ ngu si mới làm như vậy.

Thừa dịp cơ hội kiếm chỗ tốt lớn, mới là một cái hợp lệ lãnh tụ chuyện nên làm.

"Có thể làm, nhưng nhất định phải nhanh!"

Tần Phi Ngự lại nghiên cứu xuống: "Nếu là kéo lâu một chút, phụ cận mấy nhà Daimyo trợ giúp, chúng ta e sợ cũng không đủ binh lực chống đối. . ."

"Cái này người yên tâm, Xuất Vân tinh binh cường tướng đều ở kinh đô một đường trên, lúc này ta thật không tin bọn họ phía sau còn có cái gì lá bài tẩy. . ."

Đoàn Ngọc cười to: "Dù cho có, cũng tất nhiên đổ ở Long Xà tinh binh trường thương phía dưới! Phi Ngự, đến thời điểm liền xem người."

"Ầy!"

Tần Phi Ngự lớn tiếng đáp ứng, chiến ý tăng vọt.

. . .

Gatsu sơn thành.

Xuất Vân các Daimyo cắt cứ, tương tự Âu Châu thời Trung cổ thời kỳ.

Bởi vậy mỗi cái Daimyo đều rất yêu thích xây dựng mãi mãi quân sự pháo đài, chứng minh chính mình địa vị, cùng với tăng mạnh đối với phụ cận lãnh địa khổng chế.

Lúc này thành trại, phần lớn trấn giữ giao thông con đường chủ yếu, hoặc là xây dựa lưng vào núi, tầng tầng tiến dần lên, sức phòng ngự mười phần.

Mà ở thành trại trung tâm, thường thường sẽ xây dựng rộng rãi bao la Thiên Thủ các, nơi đó chính là Daimyo ở lại cùng làm việc nơi.

Nhà Miyamotoke gia chủ — Miyamotoke Isuri đã mang theo đại quân đi tới kinh đô trợ giúp, lúc này phiên bên trong tất cả sự vụ đều do thiếu gia trưởng Miyamotoke Kura xử lý.

Miyamotoke Kura hơn hai mươi tuổi, am hiểu trà đạo cùng lễ nghi, đã từng còn ở kinh đô biểu diễn qua, đánh giá rất cao.

Cùng lúc đó, hãn cũng là một tên võ sĩ.

Lúc này từ Thiên Thủ các đi xuống, nhìn thành trại bên trong có chút tiêu điều cảnh tượng, không khỏi thì có chút thở dài: "Ta nhà Taira bá nghiệp. . . Người trong thiên hạ vị trí. . . Không biết sẽ đi tới phương nào đây?"

"Đại nhân, Ninja Engoro cầu kiến!"

Cũng không biết trải qua bao lâu, một tên Tiểu tính vội vã đi vào bẩm báo.

"Là Engoro a? Để cho hãn vào đi!"

Miyamotoke Kura gật gù, không đến bao lâu, một tên ăn mặc quần áo bó màu đen, che mặt Ninja bước nhanh đi vào, cung kính mà hành lễ: "Đại nhân, chúng ta bến cảng gặp phải không rõ hải tặc tập kích!"

"Hải tặc? Nhiều người không?"

Miyamotoke Kura không khỏi ngồi ngay ngắn người lại.

Ở bản phiên bên trong, chỉ có một cái bến cảng, tuy rằng thương nhân cũng không nhiều lắm, lính dân cũng rất ít, nhưng cũng là một chỗ trọng yếu tài nguyên.

"Có ba chiếc thuyền, tiếp cận 150 người!"

Engoro trầm tiếng nói: "Đóng quân bến cảng Sasaki đại nhân không cách nào thảo phạt, đã chạy ra, lệnh ta đến đây cầu viện!"

"Sasaki thủ hạ võ sĩ bị rút ra mười người, lúc này chỉ có năm cái võ sĩ, ba mươi mấy Ashigaru, miễn cưỡng duy trì bến cảng trật tự còn có thể, muốn hấn trực xuất hải tặc, thực sự là quá làm khó hấn. . ."

Miyamotoke Kura cũng là biết nhất định tình huống, hiểu không có thể trách Sasaki, sau đó phải nghị luận, là nên làm gì xuất binh thảo phạt hải tặc vấn đề.

Ngay sau đó lập tức đứng dậy, mệnh lệnh: "Xin mời Ito Thần quan, còn có Shibata Torajiro lại đây!"

Ito Thần quan chính là phiên bên trong cung phụng Kiyomi Taioini một toà Thần xã chi chủ, đã từng chu du Xuất Vân, kiến thức uyên bác, vẫn là Miyamotoke Isuri cố vấn cùng cố vấn, lúc này chuyên môn lưu lại, phụ trợ thiếu chủ thống trị lãnh địa.

Mà Shibata Torajiro cũng là xuất sắc võ sĩ, tinh thông binh pháp cùng thao lược.

Không đến bao lâu, hai người đều đến, Ito Thần quan ăn mặc một thân màu trắng thường phục, mặt trắng không râu, Shibata Torajiro nhưng là chừng ba mươi tuổi võ tướng, sắc mặt đen hồng, vừa tiến đến liền ồn ào: "Muốn thảo phạt hải tặc sao? Chỉ cần cho ta 100 người, ta là có thể đem cái kia 150 người đuổi xuống biển!"

Nhìn thấy cảnh này, Miyamotoke Kura hơi nhướng mày, trong lòng thì có chút không thích.

Như vậy võ giả, thực sự quá ương ngạnh.

"Torajiro, bình tĩnh đừng nóng, trước nghe một chút Engoro là nói thế nào. . ."

Ito Thần quan chừng năm mươi tuổi, làm việc có nề nếp, trước tiên nghiêm túc ngồi xếp bằng xong, lại nhìn về phía Engoro.

"Vâng, đại nhân!"

Engoro gật đầu, lại đem sự tình nói một lần.

"Người cảm thấy, bến cảng bên kia, có thể thỏa mãn hải tặc sao?" Ito Thần quan nghe xong, lông mày nhẹ nhàng vẩy một cái.

"E sợ không thể , bởi vì chiến tranh quan hệ, bến cảng mậu dịch tiêu điều. . . Ở ta rời đi đồng thời, những kia hải tặc đã ở di chuyển cư dân. . ."

Engoro khầu đầu nói.

"Nói như vậy lên, đối phương có ý tiếp tục thâm nhập sâu phe ta lãnh địa?" Ito Thần quan ngăm đen trong con ngươi mang theo một tia sâu không lường được vẻ.

"Rất có thể! Vì lẽ đó Sasaki đại nhân mệnh ta cầu viện!"

...

"Ito Thần quan, người nhìn thấy gì?"

Miyamotoke Kura nghiêm túc hỏi.

"Trăm người hải tặc tiến sát, đến tiếp sau không biết, rất có thể là cái cạm bẫy!" Ito Thần quan nói: "Ta thần cho ta gợi ý."

"Chẳng lẽ nói. . . Là Tây quốc thủy quân?" Miyamotoke Kura nhất thời có mấy phần sức lực: "Nhà Umino? Vẫn là Tanba vân chúng? Đại thương nhân Munechika? Hay hoặc là liên thủ?"

"Ta cảm thấy, khả năng là một nhà hoặc là hai nhà, có chừng một ngàn quân thế!"

Ito Thần quan nói: "Bởi vậy. . . Bọn họ mới nguy trang thành hải tặc, dụ dỗ chúng ta chủ lực xuất kích! Bốn gia lúc này chỉ có 1,300 người, bọn họ như chắc chắn, liền sẽ trực tiếp tiến sát Gatsu sơn thành, sẽ không muốn dùng cái biện pháp này, bởi vậy nhân số sẽ không quá nhiều."

"Thật không hổ là Ito đại nhân a. . ." Torajiro cảm khái nói: "Cho người vừa nói như thế, âm mưu của kẻ địch thật giống như ở chúng ta trước mắt như thế."

"Đã như vậy, chúng ta trực tiếp thủ vững Gatsu sơn thành, thế nào đây?" Miyamotoke Kura hỏi.

"Cái này e sợ không được , làm cái này phiên chủ, người nhất định phải bảo vệ người con dân. . . Những kia hải tặc nếu là phát hiện chúng ta cố thủ thành trì, nhất định sẽ tứ tán cướp bóc! Đây đối với nhà Miyamotoke uy nghiêm cùng danh tiếng, là một cái cực lớn tổn hại a!"

Ito Thần quan khuyên can nói.

"Đúng đấy. . . Tuy rằng phiên chủ nắm giữ đối với lĩnh dân quyền sinh quyền sát, nhưng ở ngoại lai thế lực trước mặt, cũng nhất định phải bảo vệ mình lĩnh dân, bằng không tất nhiên bị vứt bỏ!"

Miyamotoke Kura thì thảo nói, đối với này điểm có sâu sắc lĩnh ngộ: "Cái kia phải nên làm như thế nào mới tốt đây?"

"Bản phiên bên trong mạnh mẽ quốc nhân cùng hào cường vẫn có mấy nhà, có thể động viên bọn họ xuất binh. . ."

Ito Thần quan nói: "Gatsu sơn thành lưu lại binh một ngàn, đầy đủ thủ thành, bảo đảm bốn trận không mất sau, Torajiro có thể mang theo 300 người, hội hợp hào cường, tạo thành thảo phạt quân đội. . . Bên cạnh bên cạnh chính là nhà Haneki lãnh địa, ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ tích cực hưởng ứng, đến thời điểm tập hợp hơn ngàn người, lấy núi lớn ép trứng tư thế tiến sát, như chỉ là bình thường hải tặc, khẳng định chạy mất dép, mà dù cho là Tây quốc thủy quân, cũng có thể một trận chiến. . . Dù sao cũng là ở trên đất bằng!"

Thủy sư am hiểu đánh hải chiến, bình địa chiến trận căn bản không bằng võ sĩ.

Như một ngàn lục quân đối với một ngàn thủy sư, lại có địa lợi tình huống còn thất bại, cái kia Shibata Torajiro là có thể trực tiếp đập đầu vào đậu hủ chết được rồi.

"Lợi dụng nhà Haneki, động viên quốc nhân cùng hào cường?"

Miyamotoke Kura lăm băm, bỗng nhiên lại có chút hiểu ra: "Bốn gia thực lực trống vắng, bởi vậy nhất định phải thăm dò bọn họ trung thành, còn có suy yếu bọn họ thực lực?"

Cái này một sách trong, không chỉ có mượn lực đả lực, còn ngầm có ý suy yếu lãnh địa bên trong cái khác các nhà lực lượng ý nghĩ, quả thật là một hòn đá hạ hai con chim, ẩn chứa thâm trầm chính trị trí tuệ.

So với mà nói, hẳn xác thực là quá mức non nớt.

"Ta rõ ràng!"

Miyamotoke Kura hít sâu một cái: "Shibata Torajiro!"

"Vâng!"

Cái này võ sĩ lập tức quỳ xuống, trong con người có chút hưng phấn.

"Ta cho người 300 người, mệnh lệnh người cấp tốc liên lạc Haneki, Ota, Numakawa mấy nhà, lệnh các nhà xuất binh, thảo phạt chiếm giữ bên cảng hải tặc!"

"Tuân mệnh!"

Shibata Torajiro lớn tiếng đáp ứng, trên mặt tràn ngập một loại nào đó hưng phấn cùng cuồng nhiệt.

Chính là loại này nóng lòng muốn thử, trái lại khiến Ito Thần quan có chút trong lòng mát lạnh: 'Torajiro trung thành vẫn là có thể tín nhiệm, chỉ là hẳn không có bị gia chủ mang hướng về tiền tuyến, điểm ấy không cam lòng, liệu sẽ có dẫn đến liều lĩnh đây? Nhưng chỉ là đối phó một ít hải tặc, lại là bản địa tác chiến, không đến nỗi làm sao chứ?'

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Lấy Bộ Phá Kỵ

Con đường bên trên, một nhánh quân đội chính đang tại tiến lên.

"Như vậy hành quân, đại khái hai ngày sau là có thể nhìn thấy Gatsu sơn. . . Chỉ là kẻ địch ngăn chặn bộ đội, cũng có thể chạy tới chứ?"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, nhìn đội ngũ của chính mình.

Hắn lúc này trên tay, xác thực chỉ có hơn một ngàn người mà thôi.

Dù sao để thủy sư lên bờ tác chiến, thực sự là một cái chuyện rất ngu xuẩn, là lấy chỉ mệnh lệnh canh gác bến cảng đường lui, chính mình thì lại mang theo 1,100 Vân Trung vệ thâm nhập phúc địa.

Dù cho là ở cái này 1,100 Vân Trung vệ bên trong, phần lớn người đều không có trải qua chiến trường chân chính, không tính là Thiết quân, chỉ là huấn luyện thoả đáng mà thôi.

"Báo!"

Lúc này, một cái kỵ binh nhanh chóng mà đến: "Phía trước phát hiện địch đại quân người, tổng số ước chừng ngàn người, xem cờ xí hoa văn, hẳn là nhà Shibata người lĩnh quân, còn có Haneki, Ota, Numakawa mấy nhà cờ xí. . ."

"Quân không chính quy sao?" Đoàn Ngọc có chút thất vọng: "Nguyên bản còn tưởng rằng, có thể đem nhà Miyamotoke cuối cùng kỳ bản cùng Ashigaru điều ra Gatsu sơn thành. . ."

Nếu quyết định muốn càn quét cái này ba mươi vạn thạch thân phiên, nhất định phải công phá Gatsu sơn thành!

Cái thời đại này, lượng lớn của cải, lương thực, tất đều tích trữ ở lãnh chúa trong tay, giấu ở an toàn trong thành trì, đồng thời cũng là nhân khẩu dày đặc nhất chỗ.

Đoàn Ngọc như nghĩ kiếm một món lớn, liền không thể rời bỏ nơi đó.

"Kẻ địch cách chúng ta có còn xa lắm không?"

"Đại khái mười lăm dặm!"

"Truyền lệnh xuống, trước tiên tạm thời ngừng cả, lại truyền Doanh trưởng trở lên quân nghị!"

...

Không đến bao lâu, Tần Phi Ngư mấy người chạy tới.

"Phi Ngư, cái này chiến thực tế chỉ huy, liền giao cho ngươi!"

Đoàn Ngọc không kiêng dè chút nào uỷ quyền.

Dù sau hãn chỉ có lãnh đạo trăm người chặt chém, quy mô nhỏ quần ẩu kinh nghiệm, loại này ngàn người trở lên chiến trận, vẫn phải là chuyên môn học bổ túc Tần Phi Ngư thống lĩnh, đây chính là thuật nghiệp có chuyên tấn công.

"Vâng!"

Tần Phi Ngư nhìn một chút bản đồ: "Phe ta chỉ có ngàn người, điểm ấy không ẩn giấu được phe địch Ninja, bọn họ cho là chúng ta là thủy tặc, tất ngạo mạn chi, chỉ cần đường đường chính chính bày ra trận thế nghênh chiến liền có thể!"

"Quân tốt phương diện đây?"

"Nói thật, ta cái này một vệ tuy rằng huấn luyện không thua Khánh quốc đại quân, nhưng không làm sao ra chiến trường từng thấy máu, là lấy nhất định phải để Long Xà doanh đánh trận đầu!"

Một con sư tử lãnh đạo cừu, cũng có thể chiến thắng đàn sói!

Tân Phi Ngư nói tiếp: "Ta Long Xà doanh lại là kinh nghiệm lâu năm huấn luyện, còn linh tinh phái ra đi từng thấy máu, không sợ hãi chiến trường, cần phải một trận chiến đánh ra uy phong đến! Như vậy, còn lại một ngàn binh cũng có thể chịu đến tẩy lễ, có thể thành quân rồi!"

Một nhánh vô địch đại quân tín niệm, chính là không ngừng đánh ra đến.

Làm lính tốt đám người thu được một cái lại một cái thắng lợi, đem đông đảo kẻ địch đạp ở dưới chân, lâu dần, liền sẽ tự động nuôi thành một luồng trăm trận trăm thắng cường binh khí.

Bất luận gặp đến bất cứ kẻ địch nào, cũng dám gào gào kêu xung phong.

...

Nửa ngày sau, hai nhánh đại quân gặp gỡ.

"Quả nhiên chỉ có ngàn người!"

Torajiro đầu tiên là vui vẻ, nhưng thấy đến đối phương chính tề hàng ngũ, lại là ngơ ngác biến sắc: "Không đúng! Thủy tộc sao như vậy tình nhuệ?"

Dưới tay hãn cái này chi quân không chính quy chính là do các nhà xuất binh hội tụ mà thành, tuy rằng có một ít võ sĩ áo giáp đầy đủ hết, còn

có ngựa, nhưng lượng lớn bị lâm thời mộ binh dân binh liền tùm la tùm lum một mảnh, binh khí cũng đa dạng.

Như thế một so sánh tới nói, đến cùng bên nào mới là quân chính quy a?

"Đáng chết. . . Cái này tất là Tây quốc tinh nhuệ thủy sư!"

Shibata Torajiro đã đem cái gì hải tặc hải tặc ý nghĩ chạy đến lên chín tầng mây, gắt gao nhìn chăm chăm chiến trận, đang nghĩ nên như thế nào phá đi!

Cái này quân trận lẫm liệt khí, thậm chí làm hẳn đều cảm thấy một tia nguy hiểm.

Chỉ là lúc này, tuyệt đối không thể lùi!

Từ xưa hành quân, trước sau trái phải đều có thám mã, mấy canh giờ vừa báo, rất khó đánh lén, chính là bởi vì đánh lén thành công ít ỏi, vì lẽ đó đặc thủ mới trở thành kinh điển trận điển hình, bị có rất nhiều người biết.

Hiện tại hai phe đại quân lẫn nhau phát hiện lẫn nhau, đã đánh với, như chính mình dám xuống mệnh lui lại, đối phương tướng lĩnh chỉ cần không phải kẻ ngu si, nhất định sẽ ngậm đuôi mà công!

Một cái chạy trốn, một cái truy sát, chính mình cái này một ngàn người tuyệt đối sẽ không chiến tự tan, thất bại thảm hại.

Trong lòng không khỏi đem phụ trách dò xét tin tức Ninja mắng trăm ngàn lần, lại âm thầm hối hận chính mình trước lỗ mãng.

Bởi vì không có bị Chủ công mang hướng về tiền tuyến, chính mình vì biểu hiện, tựa hồ quá mức liều lĩnh.

Nhưng lúc này hít sâu một cái, lại tất cả đem các loại tâm tình tiêu tan.

Đối mặt sinh tử kết cục, vẫn cứ có thể tỉnh táo ứng đối, đây mới là võ sĩ giác ngộ!

'Huống chi. . . Ta cũng không nhất định sẽ bại!'

Shibata Torajiro trong lòng gào thét, lớn tiếng truyền lệnh: "Lần này, ta tự mình dẫn 300 người làm vì tiên phong, các nhà theo đuôi, cần phải một trận chiến đánh bại quân địch!"

Gặp phải cường địch, lại nghĩ làm sao đối nội suy yếu đều là ngớ ngẩn hành vi.

Lúc này duy nhất có thể làm, chính là dùng chính mình cái này 300 người làm cái này quân xung kích, các nhà đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đem đối phương đánh đổ!

"Torajiro đại tướng, người đã có như vậy giác ngộ sao?"

Bên cạnh nhà Haneki gia chủ cảm khái một tiếng, rút ra đao võ sĩ: "Ta nhà Haneki 200 người, kiên quyết trở thành sức mạnh của người a!"

"Ta Ota cùng trung cũng là!"

"Ta nhà Numakawa toàn lực chống đỡ!"

. . .

Các nhà dồn dập hưởng ứng, nhất thời, một nhánh 300 người tinh nhuệ liền đi đến quân trước.

Cùng lúc đó, còn có áo giáp đầy đủ hết võ sĩ làm vì quân xung kích, tập hợp hai mươi bảy thớt, lấy Torajiro làm thủ lĩnh.

"Phe địch cũng có người tài a!"

Đối diện, Đoàn Ngọc thấy cái này màn, không khỏi cảm khái.

Võ sĩ chính là Xuất Vân giai cấp thống trị, tương đương với bên trong nhỏ địa chủ, mỗi ngày không cần xuống ruộng, chuyên môn rèn luyện thân thể, đánh bóng võ nghệ, thậm chí còn có tiền mua ngựa, huấn luyện cưỡi ngựa.

Cái này một nhánh không tới ba mươi người đội kỵ binh, lại chân chính đánh vào chính mình uy hiếp trên!

Dù sao Vân Trung thiếu ngựa, trong đội ngũ có hạn mấy thớt, vẫn là sau khi lên bờ ở bến cảng thu được, đều cho thám báo dùng.

Nếu là không có Long Xà doanh, đối phương lấy võ sĩ làm vì quân xung kích, thiết kỵ trùng trận, phía sau đại quân đi theo, chính mình cái này một ngàn Vân Trung vệ tám thành muốn đại bại!

"Đại ca yên tâm! Nếu là thảo nguyên vạn kỵ trùng trận, dòng lũ giống như, cái kia hầu như không thể ngăn cản, nhưng đối phương chỉ có hai mươi bảy kỵ, càng không có chinh huấn qua, lấy trường thương liền có thể ứng phó!"

Tân Phi Ngự một nhảy ra: "Long Xà doanh, theo ta xuất trận!"

"Ầy!"

Trăm người cùng nhau hô to, giống như một tiếng, dường như sấm nổ, đem đối diện tiếng vó ngựa đều ép xuống.

"Đây là. . . Cỡ nào tinh nhuệ a? !"

Chính đang tại xung phong Torajiro nhìn thấy 100 người lao ra, dĩ nhiên người người có giáp, cầm trong tay trường thương, động tác chỉnh tề như một, không khỏi khó có thể tin mở miệng.

Tinh binh! Ở thời đại này, chính là cao nhất võ lực đại danh từ.

Dù cho nhà Fujiwara, cũng chỉ có Xích Huyền thiết kỵ cùng Xích Y mẫu chúng hai chi tinh nhuệ mà thôi!

Nhưng lúc này đã không cách nào quay đầu lại, chỉ có thể gào thét, mạnh mẽ quật chiến mã.

"Nhắc thương!"

Tân Phi Ngự đứng sừng sững Long Xà doanh bên trong, lớn tiếng quát: "Ngự!"

"Ngự!"

Hơn trăm Long Xà tinh binh cùng kêu lên rống to, trường thương bá đến một tiếng, trắng như tuyết như rừng, cứng như bàn thạch.

Sau một khắc, một nhánh nho nhỏ kỵ binh liền mạnh mẽ vọt lên.

Ầm!

Máu thịt tung toé!

Ngựa xông tới lực đạo kinh người cực kỳ, nếu là chân chính kỹ thuật cưỡi ngựa tu luyện tới tuyệt đỉnh, có thể người mượn mã lực, cái kia liều mạng một đòn phát huy được lực đạo tuyệt đối có thể so với tông sư!

Tuy rằng chi kỵ binh này chỉ có thể tính đám người ô hợp, cũng không có tinh tuyệt kỹ thuật cưỡi ngựa người, nhưng chỉ là ngựa xông tới lực đạo, cũng là đáng sợ phi thường.

Kỵ binh va vào trường thương trong, nhân mã lập tức đều bị xuyên thủng.

Chỉ là người thi xác ngựa trọng lượng, mang theo quán tính lực đạo, còn ở xông về phía trước trùng kích.

"Ngự!"

Long Xà tinh binh cùng nhau phát ra rống to, dựa vào thiết giáp cùng tấm khiên, dĩ nhiên đem xung phong tư thế miễn cưỡng ngăn chặn.

Lại mạnh mẽ hét một tiếng, đem người thi xác ngựa đánh bay.

Tình cảnh này nhìn rất là kinh tâm động phách, mặt sau rơi xuống linh tinh mấy kỵ nhìn thấy cái này màn, hú lên một tiếng, phía trên võ sĩ hoặc là liều mạng ghì chuyển đầu ngựa, hoặc là nhảy ngựa đào mạng, căn bản không còn dám tiếp tục đuổi tới.

"Giết!"

Mà ở Long Xà doanh trung tâm, Tần Phi Ngự nhảy lên thật cao, trường thương như rồng: "Long Xà Khởi Lục!"

Một thương phía dưới, Torajiro thân thể liền bị đánh bay, ở giữa không trung hóa thành nát khối.

Lấy bộ phá kỵ!

Tình cảnh này không chỉ có là kẻ địch, liền ngay cả một ngàn Vân Trung vệ đều là xem sững sờ.

"Được!"

Đoàn Ngọc hưng phấn vỗ tay.

Tình cảnh này có tính uy hiếp cùng đề cao sĩ khí rất cao!

"Xung phong!"

Tân Phi Ngự một thương đánh bay kẻ địch đại tướng, không chút do dự nào, mệnh lệnh Long Xà doanh xuất kích.

"Giết!"

Trường thương như rừng, nhảy vào phía sau ba trăm nhà Miyamotoke Ashigaru bên trong, giống như cắt rau gọt dưa giống như, đem giết đến đại bại.

"Quý thần a!"

"Đây là thần linh hạ xuống kiếp nạn sao?"

"Bọn họ không phải là người! Là ác quỷ!"

Tình cảnh lúc trước, còn có loại này đáng sợ chiến lược, nhất thời làm nhà Miyamotoke Ashigaru tan vỡ.

Không chỉ có là bọn họ , liền ngay cả mặt sau ba nhà liên quân, cũng là rơi vào rất lớn hỗn loạn cùng sợ hãi bên trong.

Không đến bao lâu, Long Xà tinh binh tạc xuyên nhà Miyamotoke 300 người, không chút do dự nào, lại nhảy vào còn lại bảy trăm liên quân trận doanh, giết đến một mảnh gào khóc thảm thiết.

'Đây chính là tinh binh uy lực a, một trăm phá một ngàn, trực tiếp tạc xuyên!'

Đoàn Ngọc trong lòng thở dài một tiếng, chợt hạ lệnh: "Toàn quân xuất kích!"

Phe địch ngàn người đã kinh, phía bên mình người chỉ cần đuổi theo đối phương lưng chém mà thôi, tổn thương tuyệt thiếu.

Đồng thời, cũng là một cái rất tốt luyện binh cơ hội.

Chỉ cần lần này từng thấy máu, đồng thời thành lập tự tin, ngày sau liền dễ làm rất nhiều.

"Giết!"

Một ngàn Vân Trung vệ nhào ra, truy sát đối diện đã mất đi xây chế hội binh, quả thực là kết thúc rác rưởi thời gian.

Đoàn Ngọc thấy cái này màn, không khỏi cảm thán.

"Tương lai, quả nhiên là tinh binh thời đại. . . Dù cho đạo thuật, ở trên chiến trường cũng rất khó phát huy!"

Cái này hai ngàn người đánh với, toả ra quân khí sát khí, liền làm nguyên thần của hắn rất không thoải mái, bình thường Nguyên Thần Chân Nhân tuy rằng có thể xuất khiếu, nhưng cái gì Nguyên Thần pháp thuật đều phải bị mạnh mẽ suy yếu, hầu như thành không còn gì khác phế vật.

Đương nhiên, chính hắn không giống, hắn chiến lực có thể so với Địa Sát Chân Nhân, miễn cưỡng muốn ảnh hưởng cũng là có thể, nhưng có chút cái được không đủ bù đắp được cái mất.

Mà nếu như là mấy vạn, mười mấy vạn đại quân đây?

Cho dù Du Thần Ngự Khí đỉnh cao Đại chân nhân, e sợ cũng phải tránh thật xa chứ?

Ngoại trừ Hô Phong Hoán Vũ thiên sư ở ngoài, trở xuống Luyện khí sĩ căn bản là không có cách mạnh mẽ chống đỡ.

"Nhìn tới. . . Ngũ Độc doanh thành lập, nhất định phải tăng nhanh tiến độ!"

Nhìn toàn diện thắng lợi chiến trường, Đoàn Ngọc suy tư: "Đạo võ kiêm tu? Tuy rằng không tính quá bao quát, nhưng cũng không có bao

nhiều hao tổn, ta còn có thể tiếp tục kiên trì. . ."

Thân là một phe thế lực Chủ quân, trong tay làm sao có thể không cầm lấy binh quyền?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Phá Thành

Đại chiến qua đi, người thắng quét tước chiến trường, thu thập ngựa, khôi giáp, vũ khí các loại.

Như gặp phải phe địch thương binh, trọng thương liền trực tiếp dành cho bù đao.

Đơn giản trát xuống trong doanh địa, mấy con ngựa chết bị mổ bụng mở dạ dày, thịt ngựa lẫn vào đồ gia vị luộc thành canh thịt, phối hợp thu được gạo, rau dưa, mỗi tên vệ binh đều ăn được rất thoải mái.

Trong doanh trường, Đoàn Ngọc nhưng là nghe bẩm báo.

"Lần này phe ta đại thắng, giết địch ba trăm, tù binh hai trăm! Tự thân thương vong nhẹ nhàng, Long Xà doanh chết trận một người, trọng thương ba người, còn lại đều có thể tiếp tục tác chiến! Còn lại Vân Trung vệ tổn thất bất quá hai mươi mốt!"

Truy kích, ngậm đuôi mà giết, chính là thống khoái như vậy.

Đoàn Ngọc gật gù, lại hỏi: "Có thể có trọng yếu tù binh?"

"Phe địch chủ tướng Shibata Torajiro tại chỗ chết trận, nhưng tù binh Haneki, Ota, Numakawa mấy cái võ sĩ, trong đó còn có một cái Ota nhà gia lão!"

"Hừm, lúc này có thể đánh ra cờ hiệu, nói cho bọn họ biết, chúng ta là nhà Fujiwara mời tới tiếp viện thủy sư, thả ra mấy cái sứ giả trở lại, nói cho

bọn họ biết, nếu như còn muốn chuộc đồ tù binh, hay dùng gạo cùng kim ngân để đổi đi!"

Haneki, Ota, Numakawa cái này mấy nhà, đều là Miyamotoke phiên bên trong có thực lực quốc nhân chúng cùng hào cường, không thể luôn cúi tại hải tặc.

Nhưng nếu như đối phương là nhà Fujiwara, liền sẽ dao động một thoáng.

Chống đỡ tiền lương nhân mã cái gì trước tiên không nói, ít nhất không dám tiếp tục đến đây trợ trận, chỉ có thể tốt giống như con rùa, rụt lại thủ bốn gia chứ?

Thậm chí còn sẽ trong bóng tối cung cấp tiền lương, để cầu chuộc người hoặc là cùng nhà Fujiwara cài đặt quan hệ.

. . .

Hai ngày sau, hơn ngàn đại quân đi tới Gatsu sơn thành dưới.

Đây là nhà Miyamotoke đại bản doanh, trước sau mấy đời người rơi xuống rất đại công phu xây dựng gia cố, nắm giữ chiến hào, tảng đá xây ngoại vi tường thành, song gỗ lan, tháp tên, thậm chí trung tâm thành Thiên Thủ các.

"Đây là nhà Miyamotoke chỗ căn cơ, trong thành có thể ở hơn vạn người, trước mắt có thủ binh một ngàn!"

Tần Phi Ngư nhìn tường thành, hơi xúc động: "Là do địa thế tốt, quả thực dễ thủ khó công đến cực điểm a. . ."

Cổ đại công thành , bình thường mà nói mười quy tắc vây chi, dù cho đánh chiết khấu lại chiết khấu, cũng có một hai lần binh lực, mới có thể làm

việc.

"Như trên tay không có Long Xà tinh binh, muốn đánh xuống thành này, quả thực khó càng thêm khó. . ." Tần Phi Ngư thở dài nói.

"Trên thực tế cũng không phải là không có biện pháp, Thủy công hỏa công, thậm chí điều động phụ cận bách tính nghĩ phụ công thành, đều rất có thể vì đó. . ." Đoàn Ngọc không để ý chút nào nói làm người ta trong lòng phát lạnh lời nói đến: "Chỉ là Thủy công còn cần tốn thời gian mất công sức, đào ra mương máng, xây dựng đê đập súc nước, mà hỏa công thì cần muốn xuất kỳ bất ý đột phá chất liệu đá tường thành, đến trong thành phóng hỏa, nhưng chúng ta là đến cướp đoạt, yêm đốt thành, chúng ta đi cướp cái gì?"

Bởi vì cũng không phải là chân chính làm vì nhà Fujiwara tác chiến, có thể căn bản không cân nhắc động viên cái gì.

Thế nhưng lợi ích của chính mình, nhưng không được không cân nhắc.

"Cái kia theo đại ca ý tứ, là muốn xua đuổi phụ cận bách tính, nghĩ phụ công thành sao?"

Tần Phi Ngư nhắm mắt lại, có thể tưởng tượng mấy ngàn hơn vạn bình dân bị đao thương bức bách tiến lên, lấy đồng cát hoặc là chính mình lấp bằng chiến hào tình cảnh.

"Ha ha. . . Ta đùa giỡn, lẽ nào người thật sự đang suy nghĩ cái vấn đề này?"

Đoàn Ngọc cười ha ha: "Lấy bản đảo thực lực, như binh sĩ phân tán ra, thực sự khó có thể trấn áp các nơi quốc nhân chúng cùng chiến binh hoang dã lấy sưu tập nhân khẩu a. . . Dù cho có thể được, những người dân này chúng ta toàn bộ di chuyển về đảo Vân Trung, không phải càng kiếm lời?"

"Đại ca kia ý tứ là?" Tần Phi Ngự có chút buồn bực hỏi.

"Nếu trên tay có Long Xà tinh binh, đương nhiên là thử nghiệm đột kích ban đêm!" Đoàn Ngọc chuyện đương nhiên nói: "Trước tiên đóng trại, nửa đêm lúc, ta và các người cùng nhau, lấy cường đại võ lực trực tiếp đột phá ngoại thành!"

Trong thành này chỉ có một ngàn binh, thủ thành rất nặng sĩ khí, một khi tường thành bị phá, tuyệt đối là thất bại thảm hại.

Nơi này không thể không nhắc một câu, tuy rằng có tường đá cùng chiến hào, nhưng lấy một chỗ ba mươi vạn thạch Daimyo năng lực động viên còn có tài lực, thực sự xây dựng đến không ra sao, người bình thường có lẽ rất khó, nhưng Long Xà tinh binh rất có thể leo lên vượt qua mà qua.

Không nói những khác, chính là Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngự hai cái này chiến lực kinh người tồn tại, ban đêm mò lên tường thành đại chém đại sát, nói không chắc đều có thể trực tiếp đột phá.

Đây chính là này thế chiến tranh chân đế!

Bình thường binh sĩ lại nhiều hơn, ở tinh binh cường tướng trước mặt cũng chỉ có bị cắt rau gọt dưa phần, còn người bình thường thì càng là giun dế.

Nhưng chính vì như thế, chiến tranh thì có thể làm cho bách tính bình thường đi ra, cũng coi như phúc họa tương y.

...

Trên thành tường.

Miyamotoke Kura nhìn đại quân, mồ hôi lạnh liền chảy xuống: "Torajiro mang theo một ngàn người, lại bị giết đến đại bại, đối phương

cũng mới một ngàn người a! Đồng thời đánh ra nhà Fujiwara cờ hiệu, còn có một mặt. . . Vân Trung? Là cái nào Daimyo?"

"Kẻ địch có đương đại hiêm thấy võ tướng! Cái này cũng là chuyện không có biện pháp! Cho tới Vân Trung, hẳn là mấy năm gần đây mới nổi lên một cái ngoài đảo thế lực, nghe nói tài lực rất là hùng hậu!"

Ito Thần quan trong ánh mắt hình như có hào quang loé lên, lấy không buồn không vui bình tĩnh giọng nói nói.

"Vậy ta hiện tại. . . Có thể làm cái gì đây?" Miyamotoke Kura hầu như tuyệt vọng.

"Cố thủ chờ giúp đỡ đi! Có lẽ tiền tuyến không kịp trở về, nhưng chúng ta đã hướng về phụ cận mấy nhà Daimyo cầu viện, xem ở Taira thị một môn phần trên, có lẽ sẽ có viện binh. . . Dù cho không có, dựa vào thành này, một ngàn người cũng có thể duy trì!"

Ito Thần quan lãnh đạm nói, khóe mắt lại hình như có một tia quỷ dị vẻ lóe qua.

"Mộ binh. . . Lập tức đem trong thành đàn ông động viên lên!"

Miyamotoke Kura dù sao cũng là cái võ sĩ, lúc này đã khôi phục: "Trên tường thành Ashigaru cũng cần giải lao a, chúng ta không thể cho kẻ địch phía dưới cơ hội? Ồ? Đó là. . ."

Hắn kinh ngạc nhìn thấy, một tên kỵ binh phi mã mà đến, đem một phong thư sách bắn tới trên tường thành.

"Thiếu chủ!"

Một tên gia tướng lập tức đi lấy đến, kiểm tra một phen sau, giao cho Miyamotoke Kura trên tay.

". . . Miyamotoke Kura, người như lập tức đầu hàng, giao ra gạo ba vạn thạch, nô lệ một vạn người, ta liền đem Gatsu sơn thành để cho người! Bằng không thành phá đi ngày, nhà Miyamotoke liền như vậy diệt vong. . . Ngông cuồng! Cớ nào ngông cuồng lời giải thích a!"

Miyamotoke Kura hai ba lần xem xong, nhất thời giận dữ, điên cuồng mà rút gươm lên.

"Diệt vong nhà Miyamotoke sao?"

Ito Thần quan rơi xuống tường thành, trở lại tạm thời nghỉ ngơi đại trạch, không khỏi ngồi khoanh chân, hướng mình thờ phụng Kiyomi Taioini cầu nguyện lên: "Ta chủ a. . . Dựa theo chỉ thị của ngài, ta đã nhìn thấy thần định người đến!"

Nhỏ hẹp trong phòng trà, chỉ có hân thanh âm của một người đang vang vọng.

Một lát sau, hân nặng nề nằm rạp dập đầu: "Ta chủ a. . . Ta tất hoàn thành ngài sứ mệnh!"

Ngay sau đó, chính là dài dằng dặc tiếng tụng kinh.

Không biết đi qua bao lâu, màn đêm bao phủ, trăng lên giữa trời, Ito Thần quan đi ra phòng trà, chiêu tới một cái thị nữ: "Tiểu điện hạ thế nào rồi?"

"Tiểu điện hạ rất khỏe mạnh, chỉ là không thể ra phòng, có chút buồn bực. . . Buổi tối ăn một bát trà chan canh, đã ngủ xuống!"

Thị nữ này kỳ thực là Thần xã Vu nữ, lấy thanh âm cung kính trả lời.

"Tốt, ta đi xem một chút!"

Dựa vào trên cửa sổ giấy lỗ động, Ito Thần quan liền nhìn thấy một cái bầy, tám tuổi hài đồng, chính đang tại mặt áo mà ngủ, hô hấp nhỏ bé dày đặc dài lâu.

Đứa bé này chính là Kiyomi thần cung cung ty phái người bí mật bảo hộ đưa đến nơi đây nơi, liền nhà Miyamotoke đều hào không biết chuyện.

Mà cái này nhũ danh 'Momotaro' hài đồng, trên người truyền lưu nhà Taira nhất dòng chính huyết mạch, chính là nhà Taira gia chủ, Taira Magokoro một cái con thứ.

Có người nói, bị an bài như vậy, ẩn núp ở Xuất Vân các nơi mai danh ẩn tích hài đồng còn có mấy chi, nhưng cái này liền không phải Ito Thần quan có thể hỏi đến, ai hỏi đến ai chết.

Trong bóng tối thao túng tất cả những thứ này, chính là Kiyomi Taioini ý chí!

'Như vậy xem ra, ta chủ đối với nhà Taira tương lai là không coi trọng, là lấy ở phòng ngừa chu đáo sao?'

Nhìn chính đang say ngủ tiểu nhân, Ito Thần quan trên mặt không khỏi hiện ra vẻ thương hại: 'Nguyên bản ta cho rằng Momotaro cũng bị gởi nuôi ở Thần xã hoặc là chùa miếu bên trong, nhưng không nghĩ tới, ta chủ cho hẳn sắp xếp, lại là như vậy. . . Ở ngoài dự liệu a!'

Đang lúc này, nơi cửa thành đột nhiên truyền đến một trận rối loạn.

"Kẻ địch công thành sao?"

Ito Thần quan chạy tới cửa, liền nhìn thấy hai cái tháp tên kịch liệt nổ tung lên.

Cùng lúc đó, một đám võ sĩ, cầm trong tay trường đao, cấp tốc giết lùi thủ vệ Ashigaru, mở ra cửa thành, thả xuống cầu treo.

Nường theo lượng lớn nâng lên cây đuốc binh lính vọt vào, toàn bộ nhà Miyamotoke cơ nghiệp, liền như vậy hủy hoại trong một ngày!

"Haruko Vu nữ, đến. . ." Ito Thần quan lăm bằm, trên mặt có thành kính nhất cuồng nhiệt quang mang: "Đến chúng ta làm vì thần linh hiển thân một khắc!"

"Haruko vẫn chờ mong!"

Vu nữ trên mặt cũng hiện ra vẻ tươi cười, lấy ra một thanh Abarasa, tự mình kết thúc sinh mệnh.

Nhìn trong vũng máu Vu nữ, Ito Thần quan khẽ cắn răng, vọt vào trong phòng.

...

"Nhanh! Nhanh! Vọt vào cửa thành!"

Đoàn Ngọc canh gác cửa thành, mệnh lệnh Vân Trung vệ vọt vào Gatsu sơn thành, không khỏi vui sướng cực kỳ.

Trượng đánh đến một bước này, đón lấy đã không có chút hồi hộp nào có thể nói.

"Long Xà tinh binh bao vây Thiên Thủ các, không cho bất luận người nào ra vào! Còn lại vệ binh trấn áp một thành, có người phản kháng giết chết không cần luận tội, chiếm lấy kho, chuẩn bị ngày mai kiểm kê! Tọa thành quân pháp đội tuần tra đường phố, gặp phải ngọn lửa lập tức dập tắt, nếu có loạn binh cãi lời quân pháp, giết không tha!"

Từng cái từng cái mệnh lệnh, liền bị đều đầu vào đấy phát xuống.

"Chúc mừng Chủ quân, càn quét nhà Miyamotoke!"

Ogawa Chujiro quỳ rạp dưới đất, lớn tiếng chúc mừng.

Một cái ba mươi vạn thạch Daimyo, liền dễ dàng như vậy bị bình định , khiến cho hăn càng là thần phục với Chủ quân loại sức mạnh này.

"Từ đánh xuống bến cảng đến lúc này , bất quá năm ngày, không cần nói tiền tuyến , liền ngay cả phụ cận Daimyo đều khó mà phản ứng lại chứ?"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Chujiro, người cảm giác đến chúng ta còn có bao nhiêu thời gian thông dong lui lại đây?"

"Bốn phía Daimyo nếu là nghe được chúng ta một đêm phá Gatsu sơn thành tin tức, e sợ sẽ sợ hãi đến không dám xuất binh, mà tiền tuyến Miyamotoke quân nhận được tin tức, không nói có thể hay không lui lại, dù cho lập tức lui lại trở về, ít nhất cũng cần thời gian mười ngày. . . Đầy đủ chúng ta làm rất nhiều chuyện!"

Ogawa Chujiro biết, chính mình Chủ quân không có làm vì nhà Fujiwara vào sinh ra tử dự định, bởi vậy rất là yên lòng nói: "Mà bốn gia động tác này, tuyệt đối là đối với tiền tuyến Chiyo công mạnh mẽ trợ giúp, không người nào có thể nói lời dèm pha!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Giấu Diễm

Sáng sớm Gatsu sơn thành, dĩ nhiên đã toàn bộ đổi chủ.

Dù cho lui giữ Thiên Thủ các Miyamotoke Kura, ở Đoàn Ngọc phát ra cháy các uy hiếp sau khi, cũng là tuyệt vọng tự sát, dư bộ ra hàng.

Đoàn Ngọc để ý nhất, là trong thành nhân khẩu cùng lương thực, đối với Thiên Thủ các bên trong kim ngân còn có tù binh hứng thú không quá lớn, như Miyamotoke Kura dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, vẫn đúng là vui lòng dựa vào một cự.

Sau đó trải qua kiểm kê, trong thành trong kho hàng có gạo bốn vạn thạch, nhân khẩu 13,000 có thừa.

Điều này làm cho Đoàn Ngọc rất là cảm khái: "Nhà Miyamotoke không hổ mấy đời địa chủ, tích trữ khá dày a, chỉ tiếc cái này Miyamotoke Kura thiện tài khó bỏ, bằng không có thể miễn cái này họa. . ."

Ngay sau đó không chút khách khí, mệnh lệnh ngay tại chỗ thu thập tráng đinh, áp vận vật tư về bến cảng.

Ngoài ra, thô bạo binh lính phá cửa mà vào, đem mỗi người một nhà đều đuổi ra, thuận thế đem tất cả phòng ốc lục lọi tàn theo lửa, đơn giản mà nói, chính là một cây đuốc thiêu hủy bọn họ hơn nửa tài sản, bức cho bọn họ không thể không trở thành lưu dân, đi đảo Vân Trung khai hoang.

Tình cảnh này, dù cho Tần Phi Ngư nhìn ra thấy đều rất là đau răng: "Chuyện này. . . Được không?"

Nhân gia có nhà có nghiệp, người ép buộc nhân gia trở thành lưu dân, đây là tràn đầy oán hận a.

Đồng thời, đám người này vẫn là thành trấn hộ khẩu, cùng những gia lưu dân thậm chí người miền núi không phải một chuyện, người sau là bất cứ lúc nào giãy dụa ở đường ranh sinh tử, cho đồ ăn cái gì đều chịu làm, nhưng phiên chủ thành trì bên trong lĩnh dân, sinh hoạt điều kiện còn là rất tốt, chuyển lên đảo mất nhà mất đất làm việc nặng nhọc thù hận rất sâu, tương lai tất có loạn.

"Này cũng là ta trước không tự mình tham gia, mà là mua nguyên nhân —— oán hận đều để cho người khác gánh chịu!" Đoàn Ngọc cũng thở dài: "Nhưng đảo bên trong mỏ vàng cũng không phải vô hạn a, hưởng chi còn muốn mua lượng lớn vật tư, thực sự là khó lòng duy trì. . . Đám này nô lệ nhớ tới đặc biệt ký hiệu, cẩn thận phòng bị."

Vào lúc này đảo Vân Trung bên trong, đặc quyền giai tầng phía dưới, còn có ba đẳng cấp, là vì bình dân, nông nô, cùng với nô lệ.

Bình dân tương tự dân tự do, có tài sản của chính mình cùng quyền lực.

Mà nông nô tuy rằng có thể nắm giữ tài sản của chính mình, nhưng trước hết làm vì lãnh chúa trồng trọt, nếu là cần cù công tác, lập xuống công huân, hoặc là lãnh chúa tâm tình tốt, cũng có thể đề bạt làm bình dân.

Cho tới nô lệ, đó chính là không còn gì cả, nhân thân thụ hạn chế.

Tại Vân Trung trên đảo, chỉ có tiền kỳ một nhóm người thu được bình dân tư cách, mà sau đó vận tải nhập cư nếu là tích cực hưởng về Vân Trung Mạc phủ, quy hóa đã quen, dù cho là nông nô, cũng có thể rất nhanh ban tặng ruộng, hoạch được tự do.

Chống cự rất lớn, đi vào sổ đen, cũng chỉ có cả đời nô lệ mệnh.

Trên thực tế, đối với lãnh chúa mà nói, chỉ cần có thể trấn áp, có lẽ nô lệ càng dùng tốt hơn chút, dù sao tiêu hao ít nhất, cũng có thể không nhìn cái khác kể cầu.

Loại này mang đầy oán hận nhập cư, vừa bắt đầu khẳng định đều đánh thành nô lệ, trở thành nông nô cơ hội đều rất ít.

Bất quá, đây chính là sĩ phu đám người vấn đề của chính mình.

Không có sai!

Lần này sở dĩ khởi động chiến tranh, cướp đoạt lượng lớn nhân khẩu, chính là Đoàn Ngọc vì hoàn thành chính mình hứa hẹn mà chuẩn bị.

Vân Trung ba năm đại trị, nguyên bản hứa hẹn phân phong nơi, cũng phải chân chính thực ban xuống đi tới.

Có thể nói, đây mới là hãn theo đuổi 'Đạo', tu luyện chỗ căn cơ.

...

Nường theo ngọn lửa chậm rãi bay lên, bị xua đuổi đến ngoài thành bình dân nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi dồn dập khóc ròng ròng, thậm chí giãy dụa chửi bới.

Đương nhiên, dám phản kháng, vẫn là lập tức giết.

Chỉ là một vạn bình dân, một trăm Long Xà doanh liền có thể giết tuyệt.

Chém mấy trăm cái đầu người sau khi, đoàn người cũng là yên tĩnh lại, nhận mệnh giống như, dọc theo con đường hướng về bến cảng mà đi, chen chen ai ai, hình thành một đám lớn.

Tuy rằng tốc độ chậm, nhưng có Vân Trung vệ một đường giám sát, lãnh địa bên trong lực lượng vũ trang lại cơ hồ bị càn quét hết sạch, lại là không có vấn đề gì.

Đoàn Ngọc ngồi trên lưng ngựa, nhìn một mảnh đen kịt đám người, không khỏi suy tư.

Lại nói người này vừa lên vạn, chính là vô biên vô hạn, đồng thời có thể tập khí vạn.

Hắn mở ra Linh nhãn, nhất thời liền thấy được cái này vạn người khí, hỗn tạp không chịu nổi, tán loạn cực kỳ, càng là lẫn lộn màu xám đen, mang theo từng tia từng tia huyết quang oán niệm.

Đây chính là không thần phục chứng minh.

Nhưng lúc này, cũng không có biện pháp gì tốt, không khỏi giục ngựa mà đi.

'Đại nhân ý niệm thâm căn cố đế, hay là tiểu quỷ tốt bồi dưỡng một ít...'

Có cái ý niệm này, đi ngang qua một đám tiểu quỷ lúc, liền trì hoãn chút tốc độ.

Nhìn thấy hắn cái này 'Đại đầu mục' lại đây, binh lính chung quanh hành lễ, mấy cái phu nhân liền liều mạng đem hài tử che giấu sau lưng tự mình.

Lại còn lại xuống một cái, lẻ loi đứng ở đó.

"Đây là con cái nhà ai?"

Đoàn Ngọc hỏi một câu, lại có binh lính lớn tiếng quát hỏi, lại không một đoạt được.

Công thành hỗn loạn, lại giết không ít người, rất có thể là cô nhi.

Cái này nguyên bản không đáng kinh ngạc, nhưng ánh mắt của hắc kinh người, nhìn thấy đứa bé trai này trên người tuy rằng ăn mặc thô ma y phục, trên mặt cũng lau xám đen, nhưng da thịt nhẵn nhụi, thân thể cân xứng khoẻ mạnh, không giống người bình thường nhà đi ra hài tử.

"Võ sĩ con sao?"

Hắc lâm bẩm, thôi thúc đạo pháp.

Quả nhiên, ở cái này tiểu quỷ trên người, nhìn thấy một tia võ giả khí, tuy rằng mỏng manh, lại rất thuần khiết, nhưng cũng là như vậy.

Bất luận cái nào võ giả con, cơ bản đều có loại tiêu chuẩn này.

'Căn cơ không sai, tựa hồ có thể thật tốt bồi dưỡng một thoáng. . .'

Đoàn Ngọc giục ngựa rời đi, trong lòng bay lên một ý nghĩ, đột nhiên, trong cơ thể tam chuyển Ly Vẫn đồng tím ẩn lại là chấn động, khiến cho hắc thoáng kinh ngạc: 'Ồ? Không đúng, bất quá chỉ là một cái võ giả tiểu quỷ, vì sao ta vừa thấy liền có chút ý đề bạt?'

Tuy rằng trong lòng khiếp sợ, nhưng trên mặt bất động, giục ngựa mà đi.

Lúc này trong lòng có đáy, lần thứ hai dò xét lúc, liền xa xa quan sát, điều động Đạo ẩn lực lượng.

Lấy hắc Nguyên Thần đỉnh cao tu vị, còn có Đạo vực trợ giúp, lại thêm vào tâm có thành kiến, nhất thời nhìn thấu hi vọng hư ảo, nhìn thấy một tia chân thực.

'Võ giả khí là thật, nhưng mặt ngoài cái kia một tia bất quá che giấu, nội bộ lại là căn cơ ẩn sâu a. . . Quả thật là giỏi tính toán! Tính toán đến

trên đầu ta, khà khà!'

Tiểu tử này gốc gác thâm hậu , liền ngay cả con trai của Miyamotoke Kura cũng không sánh nổi, tất là nhà Taira dòng chính không thể nghi ngờ!

Có thể trong bóng tối thao tác việc này, ngoại trừ Kiyomi Taioini ở ngoài, hầu như không có người thứ hai tồn tại.

'Có lẽ. . . Cũng không phải cố ý tính toán ta, chỉ là muốn ở bên ngoài biển mở một nhánh chi thứ, để ngừa vạn nhất thôi. . .'

Đoàn Ngọc trong lòng thầm nói, lại là sinh ra một cái từ đến: "Đầu cơ kiếm lợi!"

Nếu người khác giao hàng tới cửa, hẳn dĩ nhiên là không khách khí nhận lấy.

Ngay sau đó âm thầm chú ý, tìm tới Tần Phi Ngự , bởi vì là ở nhân gia trên địa bàn, hay là còn có giám thị, bởi vậy nhắc lên đều không nhắc tiểu quỷ này, chỉ là thảo luận chút Xuất Vân thời sự: "Phi Ngự, người xem đông tây cuộc chiến, nhà ai chiếm ưu?"

"Nhà Fujiwara thiếu hụt căn cơ, mà nhà Taira thiếu mất điểm nhuệ khí. .. Bất quá lúc này, tất là nhà Fujiwara chiếm ưu thế!" Tần Phi Ngự không rảnh suy tư nói .

"Ồ? Vì sao?" Đoàn Ngọc hứng thú.

"Bởi vì nhà Fujiwara có phe ta chống đỡ!" Tần Phi Ngự nói: "Lẽ nào đại ca không cho là ta Vân Trung chính là tính quyết định thế lực sao?"

"Ha ha!"

Đoàn Ngọc cười to vài tiếng: "Nếu không tính đảo Vân Trung đây?"

"Dù cho không tính, nhà Fujiwara vừa bắt đầu căn cơ tuy rằng thiếu hụt, nhưng trải qua mấy lần đại chiến, nổi tiếng thiên hạ, lại đem chiến tuyến mang tới Hoành Môn sơn một đường, Xuất Vân mười chiếm thứ sáu, làm sao cũng bù đắp." Tần Phi Ngư nói: "Bây giờ song phương giằng co, thắng bại sợ là năm năm mở, nếu như không có cái khác nhân tố ảnh hưởng, đại chiến hơn mười năm, mấy đời người đều có khả năng. . . Chỉ là không bài trừ có mối chư hầu quật khởi, ngư ông đắc lợi việc!"

"Đáng tiếc. . . Phe ta không có cái này gốc gác a. . ." Đoàn Ngọc có chút tiếc hận nói .

Lấy Xuất Vân văn hóa cùng gốc gác, người ngoại lai nghĩ muốn bình định thiên hạ, hầu như là ác mộng độ khó.

"Mà nếu là một nhà diệt, tỷ như nhà Taira, có hay không liền như vậy thất bại hoàn toàn đây?" Hãn sờ sờ cằm, có ý riêng hỏi.

"Cái này. . . Cũng là không có khả năng lắm! Lấy Xuất Vân Daimyo truyền thống, chiến bại người nhiều nhất gia chủ mổ bụng, những người còn lại sửa hoặc là giảm phong, nếu là nhất ý diệt vong rất nhiều Daimyo, thì sẽ bị coi là 'Vô đạo', 'Thất đức', thiên hạ có thể cộng thảo chi, liên kết xuống đều sẽ sinh ra dị tâm. . ."

Đây chính là thế khanh thế lộc vì sinh tồn đặt ra, trời sinh quý loại tư duy thâm căn cố đế.

Tần Phi Ngư tiếp tục nói: "Tựa như lần trước đông tây hợp chiến, nhà Fujiwara chiến bại, cũng chỉ là bị gọt đi một quận, không phải nhà Taira không nghĩ diệt vong, mà là thực sự không thể a. . . Nói cách khác, dù cho lần này nhà Taira thất bại, cũng sẽ bảo lưu một ít thực lực, ở dân gian càng là sẽ thu được rộng khắp chống đỡ cùng đồng tình. . ."

"Cái này liền nói đến điểm quan trọng lên!" Đoàn Ngọc gật đầu: "Nếu là nhà Fujiwara trở thành nhiếp chính sau khi, thì chính vô đức, kích khởi

thiên hạ chống lại, làm không tốt thì có Daimyo chống đỡ Taira thị hậu nhân phục lên đây!"

Đối với Kiyomi Taioini một ít mưu tính, lại là càng ngày càng hiểu rõ tại tâm.

"Nhưng những thứ này không liên quan chúng ta chuyện, đang trợ giúp nhà Fujiwara đánh bại nhà Taira sau khi, chúng ta có thể thu được cái gì đây? Đất phong?" Đoàn Ngọc tựa như đang hỏi người khác, cũng đang tự hỏi.

Tần Phi Ngự không chút do dự mà lắc đầu: "Cái này không có khả năng lắm, trừ phi Chủ quân đồng ý cùng nhà Fujiwara kết thân. . ."

"Cái này coi như xong đi. . ." Đoàn Ngọc cười khổ một tiếng: "Nói như vậy lên, thuê một cái bến cảng thế nào?"

"Thuê? Bến cảng?"

Tần Phi Ngự có chút không hiểu người đại ca này tư duy.

"Không sai, lấy hàng năm trả giá tiền thuê để đánh đổi, thuê một cái bến cảng hai mươi năm, nói chung càng dài càng tốt. . ." Đoàn Ngọc suy tư nói: "Đồng thời, chúng ta yêu cầu ở bến cảng bên trong, thu được miễn thuế quyền cùng quyền bất khả xâm phạm!"

Điểm ấy Xuất Vân quốc trong trên thực tế sớm có, những kia chùa miếu cùng đại thần xã đều là như vậy mặt hàng. Như vừa tiến vào chim ở cửa lớn tức là Thần Vực, thực tế ý tứ chính là nơi đây không về lãnh chúa quản!

"Nếu là kim ngân đầy đủ, lại mời một ít có năng lượng đại nhân vì ta phương hoạt động, có lẽ nhà Fujiwara sẽ đồng ý!" Tần Phi Ngự suy nghĩ chốc lát thì có chấm dứt luận.

Mà Đoàn Ngọc lại là hơi hơi hưng phấn, bến cảng, quyền bất khả xâm phạm, thuế suất ưu đãi hợp nhất, đây chính là Tô giới a!

Từ nơi này các loại lợi thế phát triển thương nghiệp từ đây thu lấy vô tận tài sản, chủ yếu cách làm chính là từ Xuất Vân thu mua nguyên liệu, tại Vân Trung gia công, lại thông qua thuế suất trên ưu đãi, ngược lại đánh đổ Xuất Vân bản địa thương phẩm.

Đến không ăn thua, cũng có thể tiến hành nghiêng tiêu.

'Cho tới thương phẩm sao? Muối cùng đường, bản đảo đều đang tiến hành kỹ thuật tìm tòi cùng thực tiễn, ngoài ra, phát triển dệt nghiệp làm sao?'

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Tân Niên Yến

Vân Trung năm thứ ba, tháng năm, Vân Trung quân đại bại Taira thị thân phiên nhà Miyamotoke, tin tức truyền vang Đông quốc, Daimyo sợ hãi, tiền tuyến quân tâm có rất nhiều bất ổn.

Nhưng Đoàn Ngọc thế tiến công vẫn chưa liền như vậy kết thúc.

Tháng bảy, đại quân tại Amikiri phiên đổ bộ, vền vẹn dùng mười ngày liền đem này phiên bình định, cướp đoạt lượng lớn lương thực nhân khẩu mà đi.

Tháng chín, đánh chớp nhoáng Kaihane phiên đồng thời, rốt cục cùng nhà Taira phái tới thảo phạt quân tao ngộ.

Trận chiến này, do nhà Taira đại tướng Hira Tadatake thống lĩnh, hội tụ ba ngàn người, càng có Xích Huyền thiết kỵ xuất trận, kết quả lại bị giết đến đại bại, võ tướng Hira Tadatake chiến bại bỏ mình, Xích Huyền thiết kỵ trúng phục kích, bị Đoàn Ngọc bắn giết hơn nửa.

Cái này sau khi, toàn bộ Đông quốc đại hậu phương đã trống không một binh, mặc cho Đoàn Ngọc rong ruổi, bắt người lục soát lương.

Nghe nói tin tức này, kinh đô một đường Đông quốc phiên chủ ồn ào, người người kinh hoảng không chịu nổi một ngày, hầu như muốn tất cả rút về lĩnh bên trong.

Dù sao, dù cho nhà Taira chiến bại, bọn họ cũng không có thể bị toàn bộ tiêu diệt, nhiều nhất sửa hoặc là cắt giảm đất phong, chỉ cần hướng về

người thẳng thần phục, dâng lên con tin cùng kim ngân, liền có thể tiếp tục sống sót.

Nhưng phía sau Đoàn Ngọc làm tất cả những thứ này, lại là ở quật căn cơ của bọn họ a!

Cái này cũng là phân phong chế tai hại, các nhà đều coi trọng chính mình 'Tư khí', cái gì hiến toàn bộ gia sản, một lòng vì công các loại, chỉ là trò cưỡi.

Fujiwara Chiyo nắm lấy cơ hội, thừa dịp đông quân quân tâm dao động đồng thời, liên tục xuất kích, toàn lực kiềm chế.

Rốt cục, tại Vân Trung năm thứ ba ngày đông, đánh tan đông quân đại doanh, chặt đầu nhà Taira gia trưởng Taira Magokoro thủ cấp!

Tuy rằng bởi vì binh sĩ đánh lâu uế oải, không cách nào dắt đại thắng oai tiến sát thành Hirano, nhưng Xuất Vân quốc người cũng nhìn ra được, nhà Taira lực lượng đã kiệt quệ, phía sau trống vắng, hầu như không có trở mình lực lượng.

Là lấy Fujiwara Chiyo xu nịnh trước trốn đi Xuất Vân vương tại kinh đô trì chính, lại mở ra triều đình, tự lĩnh nhiếp chính chức vụ, bắt đầu chính thức hoạch được thiên hạ người quyền lực.

Chiến sau thù công, Vân Trung bởi vì lần này trong chiến tranh biểu hiện xuất sắc, thu được thuê Minkera cảng chín mươi chín năm quyền lực, chỉ cần tính chất tượng trưng trả giá một cái kim phán liền có thể.

Cái này Minkera cảng chỉ là một cái cờ trung thiên nhỏ bé bên cảng, bình thường thuyền rất ít, khá bị hạn chế.

Đồng thời, cũng không có miễn thuế quyền, chỉ có một ít đặc biệt cho phép mậu dịch cho phép, cùng với thuế suất ưu đãi, nhưng Đoàn Ngọc vẫn

là rất vui vẻ.

Bởi vì đối với kinh tế nhận thức không đủ, cái này một đám nhà Fujiwara gia trưởng cùng gia lão căn bản không biết, chính mình sẽ thả ra một con đáng sợ đến mức nào quái vật đến.

Mà Đoàn Ngọc cũng không vội, chuẩn bị từ từ đồ chi, đến cái nước ấm nấu ếch.

Dù sao, mình cũng không có dị thể thuyền đen mở biển vô lực, chỉ có thể chậm đao cắt thịt.

...

Đảo Vân Trung.

Nơi đây thuộc về ôn đới thiên khí hậu nhiệt đới, mùa đông đều cực nhỏ tuyết rơi.

Nhưng Vân Trung năm thứ ba cuối tháng mười hai, vẫn có một tràng nho nhỏ hoa tuyết, tuy rằng chưa từng trắng nhiễm thiên địa, nhưng Đoàn Ngọc thấy, vẫn còn có chút mừng rỡ.

Tại trong đình viện pha trà, nhìn cảnh tuyết, lại buồn ngủ thờ dài.

Xuất Vân quốc kết cục thế, kết thúc có chút nhanh, nhiều nhất hai ba năm, thành Hirano liền tắt phá không thể nghi ngờ.

Cũng may, chính mình mục đích cũng hoàn toàn đạt thành, trước tung hoành Đông quốc, thực tại cướp đoạt lượng lớn lương thực kim ngân cùng nhân khẩu.

Dùng những tư nguyên này, khai phá đảo Vân Trung chỉ là một huyện sáu trăm km2 nơi, cho là thừa sức.

Chính mình tại Vân Trung năm đầu chính thức khai khẩn, đến nay không nhiều không ít, vừa vặn ba năm đúng!

Mà đại lục tình báo, cũng là rốt cục truyền đến, thảo nguyên nhất thống, Bắc Yển hựu sinh dưỡng tức sau khi tất nhiên xuôi nam, đến thời điểm Bạch Hào sơn cùng Khánh quốc miễn không được muốn ngọc đá cùng vỡ.

Là do vì chính mình duyên có, này thế Bạch Hào sơn cũng không phải một đời trước Bạch Hào sơn, gian nhân chưa từng thưởng vị, chủ nhà là chính mình kiếp trước sư phụ.

Một niệm đến đây, không khởi có chút sầu não.

Tuy rằng có thể sai người đi cứu viện, nhưng Đan Thành đạo nhân tâm tính kiên định, có tuấn đạo chết đoạn khí, sợ là sẽ không luồn cúi.

Nếu không thì, vừa bắt đầu cũng sẽ không đem kiếp trước sư huynh sư tỷ phái cho mình, đây là ở cho bọn họ để lại đường lui a!

'... Đều là các người tuyển chọn, nhưng ta mở đảo Vân Trung, vốn là vì cho thân cân người lưu lại một điểm đường lui cùng hi vọng...'

Đoàn Ngọc đứng dậy, biểu hiện trở nên đăm đăm mà rõ ràng.

Hôm qua ngày không thể lưu lại, lúc này, hãn chính là mọi người chủ quân, cũng là danh chấn Đông Hải, chém giết Yêu Côn, liền phá nhà Taira đảo Vân Trung đảo chủ, Vân Trung chi quân!

Nếu xưng quân xây chế, nhất định phải dẫn dắt mọi người, dọc theo cái này con đường đi xuống, đi tới đáy, mới là một cái hợp lệ lãnh tu.

Bất kỳ bỏ dở nửa chừng, không chỉ có là đối với mình, càng là đối với thuộc hạ không chịu trách nhiệm.

'Huống chi. . . Đây là ta lựa chọn đạo! Nếu như đã chọn lựa con đường, liền trăm chết không hối hận!'

Đoàn Ngọc xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy đến đây xin chỉ thị Quách Bách Nhẫn.

"Chủ quân! Tân niên yến hội đã bị thỏa! Mọi người cũng đã đến đông đủ. . ." Quách Bách Nhẫn nhìn tới, liền thấy một cái trơn bóng như ngọc thanh niên, đầu đội ngân quan, phía trên khảm nạm mã não cùng trân châu, thân mặc cẩm y, khoác trắng như tuyết da cáo áo khoác, eo đeo thắt lưng ngọc, chân đạp Đẳng vân ngoa, một luồng phú quý ý cực kỳ bức người, vẫn như cũ che giấu không được trên người bỗng bệnh xuất trần tu đạo khí, không khỏi cực kỳ tâm gãy.

"Đã như vậy, vậy thì đi thôi!"

Đoàn Ngọc rung lên tay áo, đi tới đại sảnh.

"Bái kiến Chủ quân!"

Trải qua tu sửa Vân Trung phủ từ lâu không còn nữa trước đơn sơ khí tượng, bên trong đại sảnh tráng lệ, thiêu đốt không khói thú than, ấm áp tan ra tan ra.

Trong phòng trước mặt mọi người có nho nhỏ bàn trà, có thể ngồi khoanh chân, chính là một người độc bàn, trên bàn đồ nhắm rượu tinh xảo, lại có kỳ hoa dị quả, mùi thơm nức mũi.

Nhìn thấy Đoàn Ngọc đi vào, tất cả đều ra khỏi hàng mà lạy.

"Chư vị miễn lễ bình thân!"

Đoàn Ngọc hai tay phù phiếm, ánh mắt quét qua.

Bởi vì lúc này là cuối năm giao thừa, lại sớm nói rõ có chuyện quan trọng tuyên bố, bởi vậy trên đảo trọng yếu người hầu như tất cả đến đông đủ.

Tân Phi Ngư, Diệp Tri Ngư, Quách Bách Nhẫn, Tiêu Tĩnh Phong, Vu Tĩnh Bạch, Thủy Sinh, Khương Bảo, Trình Kim, Dương Thái, Dương Duy Bình, Musashi Mamoru, Vương Côn, Vương Tể, Ogawa Chujiro, Kuki Shinheive, Amano Ogata. . . Đều có.

Ngoài ra, còn có cố ý chạy tới Giao nhân tộc đại trưởng lão Băng Vân, sau lưng theo Lục Châu cùng Tử Châu, rất là làm người khác chú ý.

Như thế tụ tập dưới một mái nhà tình cảnh, quả thật là hiếm thấy, đặc biệt Giao nhân bộ tộc, hầu như là lần thứ nhất cao tầng chính thức lộ diện.

Nhưng đợi đến Đoàn Ngọc đến sau khi, mọi người cùng nhau quỳ lạy, thành linh yên lặng như tờ.

Để mọi người bình thân sau khi, Đoàn Ngọc thanh thanh như ngọc tiếng nói liên truyền tới: "Đi qua ba năm, toàn lại chư vị khổ cực, toàn đảo có thể đại trị, này đều là chư vị công lao!"

"Không dám, làm vì quân thượng tận trung, chết rồi sau đó vẫn vậy, chính là chúng ta bản phận!" Quần thần cùng kêu lên trả lời.

Đoàn Ngọc nâng thương nói: "Cổ ngữ có nói: 'Có công không thưởng, kỳ chủ thất đức', chư vị càng vất vả công lao càng lớn, Bản quân làm sao keo kiệt nát đất chi thưởng?"

Đây chính là muốn chân chính tiến hành phân phong.

Tuy rằng sớm có ý tứ truyền ra, nhưng dưới đáy mọi người vẫn là không khỏi nội tâm hừng hực, đặc biệt một đám võ sĩ, kích động đến hầu như cả người run, miễn cưỡng dựa theo lễ nghi trả lời: "Nhờ có Chủ quân

anh minh thần võ, mới có này đảo đại trị, chúng ta bé nhỏ công lao, không dám phụng mệnh."

...

"Ta ý đã quyết, chư vị không cần nhiều lời, xin mời uống cạn này chén! Làm vì chư vị chi khánh!"

"Đa tạ Chủ quân!"

Như vậy vài lần nhún nhường sau khi, mọi người mới nâng thương mà uống, uống một hợp tện, đều là lồng ngực đại khoái.

Tiếp theo ăn tiệc, bầu không khí dần dần nồng nặc.

"Bách Nhẫn, người chính là ta Mạc phủ trường sử, đảo Vân Trung tình huống làm sao, người liền cùng mọi người nói một chút thôi!"

Đoàn Ngọc lại uống một thương, tùy ý nói.

"Ày!"

Quách Bách Nhẫn ra khỏi hàng, lấy lại bình tĩnh, nói: "Khởi bẩm Chủ quân, đảo Vân Trung toàn bộ thăm dò xong xuôi, dựa theo Chủ quân quy hoạch, có thể chiếm được tám mươi thôn, mỗi thôn diện tích vạn mẫu, cày ruộng hai ngàn mẫu, một trăm hộ người; xây mười hương, mỗi hương tám thôn; Vân thành dẫn đầu phủ, có 6,800 hộ, hai vạn người, ngoài thành có ruộng tám vạn mẫu. . ."

Toàn bộ đảo Vân Trung, diện tích đại khái sáu trăm km².

Mà Đoàn Ngọc lập ra tiêu chuẩn thôn, có một vạn mẫu diện tích, trong đó cày ruộng hai ngàn mẫu, còn lại đa số ruộng dốc rừng cây bên trong, tuy rằng có thể tiếp tục khai khẩn, nhưng vì khí hậu cân nhắc, vẫn là bảo vệ cho thỏa đáng.

Như vậy một cái thôn, tương đương với tiêu chuẩn kỵ sĩ trang viên, diện tích lớn trí có sáu km².

Tuy rằng toàn đảo cực hạn có thể phân ra một trăm thôn, nhưng cái này rõ ràng không thể, một ít hoàn toàn là rừng núi, hoặc là mỏ vàng, thậm chí làm cái này thống trị trung tâm Vân thành, đều là không thể phân phong đi ra ngoài.

"Bản quân làm phân phong chế, mở sĩ phu khanh cấp ba, phong thần lĩnh bên trong tự trị, có thể thay mặt thay đời truyền thừa, hàng năm cần làm vì phong quân phục hai tháng chiến dịch, ngoài ra, đối ngoại quân sự, ngoại giao, cần thụ phong quân mệnh lệnh mới có thể. . ."

Thời gian ba năm, đã đầy đủ lập ra một bộ pháp luật, Đoàn Ngọc đại thể nói nói.

Loại này tựa như đảo Vân Trung hiến pháp, ngày sau ở mỗi cái đất phong bên trong, chỉ cần không vi hiến, vậy thì muốn chơi thế nào thì chơi thế đó.

Nhìn phía dưới rất nhiều hoặc chờ mong, hoặc ánh mắt phức tạp, Đoàn Ngọc hít sâu một cái: "Diệp Tri Ngự, Tần Phi Ngự."

"Thần ở!"

Dù cho lén lút là huynh đệ huynh muội, lúc này cũng là quân thần.

Hai người ra khỏi hàng hành lễ, trên mặt tựa như buồn tựa như vui.

"Các người đi theo ta thật lâu, cũng đều có công lớn, phong tước hạ đại phu, các lĩnh một hương!"

Một hương có tám thôn, mỗi thôn hai ngàn mẫu ruộng, đây chính là 16,000 mẫu thực phong, bất luận ở nơi nào đều có thể sinh hoạt rất khá.

Này cũng là Đoàn Ngọc làm vì hai người này chuẩn bị đường lui.

Một lời đã ra, Đạo ấn chính là chấn động.

"Đa tạ Chủ quân!"

Hai người đáp lễ, các đến một luồng khí vận, cùng Đạo ấn liên kết, chỉ là có chút hư huyền.

"Tiêu Tĩnh Phong, Vu Tĩnh Bạch!"

"Thần ở!"

Đoàn Ngọc nhìn hai cái này kiếp trước sư huynh sư tỷ: "Bản quân từng hứa hẹn cho các người sư môn lưu lại một cái cơ, lúc này thực hiện lời hứa, phong các người làm vì hạ đại phu, các lĩnh một hương!"

"Đa tạ Chủ quân!"

Nương theo hai người tạ lễ, Ly Vẫn lại phun ra một luồng khí vận, gia trì trên người hai người.

Tiêu Tĩnh Phong chấn động, chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái, trong lòng đại lẫm: "Quả nhiên. . . Chủ quân khí vận, không cùng Đạo lực xung đột? Cái này thực là khủng bố đáng sợ!"

Mà Vu Tĩnh Bạch lại là nghĩ đến một mặt khác: "Hai hương thổ địa, có tới 32,000 mẫu, đồng thời còn có thể tiếp tục khai khẩn, đây chính là sư môn hai, ba phần mười đầy bao hàm a. . . Đủ có thể thành lập một phần chi, chọn lựa đệ tử, truyền thụ đạo pháp, kéo dài đạo thống. . ."

"Quách Bách Nhẫn! Này đảo ba năm đại trị, người có công lớn, lại đạo phá Nguyên Thần, Bản quân trước liền có lời, phong người làm vì hạ đại phu, thực lĩnh một hương!"

Lần này, mười thôn trong thì có một nửa phân ra đi, người người đều lú lười Đoàn Ngọc sự hào phóng.

Bất quá Đoàn Ngọc tự có dự định, đầu tiên, các thôn mới mở khẩn, không có bao nhiêu thực lực, chính mình nắm giữ Vân thành cùng bến cảng, cũng đã nắm giữ hơn nửa ưu thế, huống chi, ở cái này đời thứ nhất bên trong, Tân Phi Ngư cùng Diệp Tri Ngư đều là tử trung, căn bản không cần sợ cái gì.

Cho tới lui về phía sau? Chính mình đại đạo thành tựu liền có thể, cần gì quản quá nhiều?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Cắt Đất Mà Phong

Đoàn Ngọc một mặt phân phong, một mặt tâm thần chìm vào biến ý thức.

Liền thấy Ly Văn không ngừng phun ra khí vận, cùng phía dưới các đại phu liên kết, lại hết sức hư huyền, biết thực phong sau khi, tuy rằng còn có phong quân cùng phong thần danh phận, nhưng đến cùng cắt rời đi ra ngoài, chỉ có thể hưởng thụ một chút chống đỡ.

Tuy là như vậy, Đạo ấn bên trên lại càng thêm huyền diệu, trong lòng không khỏi càng nắm chắc, tiếp tục mở miệng: "Băng Vân!"

"Thần ở!"

Giao nhân tộc đại trưởng lão đi ra, chân thành thi lễ, dịu dàng hào phóng, lại mị sắc thiên thành, khiến cho người khác có chút sắc hồn trao tặng, vội vã thu lại.

Đoàn Ngọc vẻ mặt ôn hòa: "Người lấy Giao nhân bộ tộc, Bồng Vũ một đảo quy ta, Bản quân phong người làm vì thượng đại phu, thế tập đảo Bồng Vũ, có thể tự chọn người thừa kế!"

Đây là ngoại lai người, không tại bản đảo đất phong, lấy Giao nhân bộ tộc thực lực cùng giúp ích, phong thượng đại phu đều có chút nhẹ.

Mà cho phép tự chọn người thừa kế, là bởi vì Giao nhân bộ tộc cũng không lấy huyết mạch truyền thừa, từ khi Vương tộc huyết mạch đứt đoạn

mất sau khi, đều là đạo thống truyền thừa chế, do các đời đại trưởng lão thống trị.

Cách làm như vậy, chỉ là giúp đỡ thừa nhận, đồng thời đem Giao nhân bộ tộc chính thức nhét vào thống trị bên trong đến mà thôi.

Nhưng ngay cả như vậy, Đạo ấn cũng là kịch liệt nổ vang, hiển nhiên rất nhiều tiến bộ.

"Musashi Mamoru!"

"Ha!"

Người này ra khỏi hàng, khí độ thực lực ở một đám Xuất Vân Ronin bên trong đều là đỉnh cấp.

"Bản quân trước có chế, 'Võ sĩ định cấp, pháp sư định phẩm' ! Võ giả chia làm Võ đồ, Võ sinh, võ sĩ cấp ba, có thể định vì võ sĩ người, không cần công huân, lập tức lay làm vì hạ sĩ! Pháp sĩ cũng thế! Người trung với chức thủ, võ có thể làm vì võ sĩ, pháp có thể làm vì pháp sĩ, ta phong người làm đầu sĩ tước vị, lĩnh ba thôn!"

Ý này chính là nói, luận công lao, cái này Musashi Mamoru nhiều nhất lĩnh một cái hạ sĩ tước vị vị, còn có một thôn đất phong, nhưng hãn pháp võ kiêm tu, đạo pháp không có lộ, võ công tông sư, bởi vậy tăng lên đến hai cái đánh giá.

"Bái tạ Chủ quân, ta nguyện hướng về Chủ quân dâng lên thệ ước sách, đời đời phụng Vân Trung chi quân làm chủ nhà, thần linh chứng giám, Jessie bộ tộc, vĩnh viễn thần phục với Vân Trung quân, bội ước người trời tru đất diệt!" Musashi Mamoru nằm rạp, cái trán kề sát mặt đất.

Thực phong ba thôn, đó chính là sáu ngàn mẫu, đảo Vân Trung bởi vì tới gần nhiệt đới, thu hoạch một năm mấy vụ, thu hoạch thạch cao từ lâu có

thể so với vạn thạch Daimyo.

Ở Xuất Vân quốc trong, đây là căn bản không chiếm được vị trí, cũng khó trách Musashi Mamoru như vậy.

"Thủy Sinh, Khương Bảo, Trình Kim, Dương Thái, Dương Duy Bình.
.. Điều lạ làm vì hạ sĩ! Thực lĩnh một thôn!"

Đoàn Ngọc gật đầu, tiếp tục mở miệng, cái này mấy nhà đi theo hẳn một đường không rời không bỏ, vượt mọi chông gai, khai sáng cơ nghiệp, hiện tại liền đến thu hoạch lúc.

"Ogawa Chujiro, Kuki Shinheive, Amano Ogata, các người ba người cũng có công, phong làm hạ sĩ, thực lĩnh một thôn!"

"Ha, xin hãy cho chúng ta dâng lên thệ ước sách!"

Ba tên võ sĩ mừng rỡ, đây là bao nhiêu Ronin mộng tưởng a, rốt cục toàn bộ đạt xong rồi.

Trong này, Amano Ogata là bởi vì võ công đột phá, thành tựu tông sư, mà Ogawa Chujiro cùng Kuki Shinheive nhưng là dựng đứng cọc tiêu, có thiên kim mã cốt tác dụng.

Dù sao một cái là lúc đầu chiến bại quy hàng hải tặc, một cái là bản đảo thổ hàng phục hải tặc.

Quả nhiên, nhìn thấy bọn họ thụ phong hai ngàn thạch, phía dưới Rokuro Hara, Yamauchi Jinbei, Sagawa Tasukeru, Hine Jubee, Takekoshi Yataro, Aoumi Shirou các loại, đều không khỏi cuồn nuốt nước miếng.

Cho tới Vương Côn, Vương Tế, Hà Đường ba cái Trùng sử, nguyên bản một lòng về Ngô Hàn quê nhà, lúc này cũng không khỏi cực kỳ ước ao.

"Rokuro Hara, người làm rất tốt, ta cho người một trăm mẫu ruộng! Yamauchi Jinbei, Sagawa Tasukeru, ban cho năm mươi mẫu! Vương Côn, Vương Tế, Hà Đường, tiền thưởng trăm lạng!"

Nhưng Đoàn Ngọc cũng không phải người ngu, đất phong quý giá, làm sao có khả năng cho vô công hoặc người vô dụng?

Là lấy chỉ là thưởng chút đồng ruộng kim ngân, nhưng cũng là người người thoải mái, biết Chủ quân có công tất thưởng, hạ quyết tâm sau khi trở về muốn khổ luyện võ công đạo pháp, thậm chí thành lập công huân, làm vì hậu thế bác một cái xuất thân trở về!

Trăng tròn phong thưởng qua đi, Đoàn Ngọc giơ rượu thưởng, cười nói: "Ngày mai tháng giêng mừng một, ta chính thức tế tự thiên địa, phân phong chư vị, kính xin uống thẳng! Làm vì tân niên chúc mừng!"

"Chúng thần bái tạ Chủ quân, làm vì tân niên chúc mừng!"

Nhất thời, người người uống cạn, có rất nhiều say mềm mà về người.

...

Vân Trung năm thứ tư, tháng giêng mừng một.

Đoàn Ngọc lĩnh chúng thần tế thiên phân phong.

Cắt đất mà phong, cỡ nào trịnh trọng? Là lấy nhất định phải tế thiên làm việc.

Đoàn Ngọc mặc tự nhiên là quân hầu thất chương miện phục, áo cánh vẽ hoa trùng, lửa, tông di, quần dưới thêu tảo, phấn gạo, phủ, phát, đội thông thiên quan, lấy bạch ngọc châu làm vì lưu, bội bạch ngọc, mang kiếm, chân đạp xích tích.

Sau lưng theo nhưng là Bạng Vân, Tần Phi Ngự, Tiêu Tĩnh Phong một đám đại phu, đại phu sau khi là rập khuôn từng bước sĩ, đều trên người mặc miện phục, vẻ mặt nghiêm túc.

Dựa theo lập ra đảo Vân Trung pháp chế, sĩ có thể mặc một chương miện phục, đại phu ba chương, khanh năm chương.

Bởi vậy ở đây quý tộc, đều là sĩ phục tảo lửa, đại phu thêm phần gạo.

Từ trang phục trong, liền có thể thấy được nghiêm ngặt giai cấp, phân biệt rõ ràng.

Mà vào lúc này, thất lễ chính là một cái chuyện rất nghiêm trọng, mất chức thôi chức đều là nhẹ, là lấy người người nghiêm túc.

Đoàn Ngọc tế thiên sau khi, lệnh Quách Bách Nhẫn đọc phân phong ý chỉ, cơ bản chính là đem đêm qua tuyên bố ban thưởng xác định hạ xuống.

Chợt, đại phu lên trước trước, cung kính hành lễ, tuyên thệ cống hiến cho.

Đoàn Ngọc trao tặng dùng cỏ tranh bọc lại thổ nhượng, lấy đó phân phong ban cho thổ tâm ý.

Nguyên bản, còn hẳn là ban tặng thanh đồng đúc đại đỉnh, trên đỉnh dùng Minh văn đem phân phong phong ấp chính thức xác định hạ xuống, có còn có thể ban tặng chuông đồng.

Đây chính là 'Nát đất phong mao' cùng 'Chung minh đỉnh thực' các loại điển cổ nguyên do.

Bất quá rèn đúc thanh đồng đại đỉnh quá quá lãng phí chuyện, Vân Trung chỉ là chỉ là một đảo, có thể giản lược, bởi vậy Đoàn Ngọc giống nhau ban tặng đan thư sắt khoán, phía trên tỉ mỉ ghi lại mỗi cái phong thần

thu được đất phong vị trí, to nhỏ, còn có một chút trọng yếu quyền lực cùng nghĩa vụ, dùng đơn thư viết ở thiết bản trên, lại đem sắt khoán từ bên trong xé ra, phong quân cùng phong thần mỗi người năm một nửa.

Mấy vị đại phu đứng dậy hành lễ, từ đây bọn họ chính là Đoàn Ngọc phong thần, tuy rằng cũng có đối với phong quân nghĩa vụ, nhưng liền ủng có rất lớn độ tự do.

Đương nhiên, phong thần vẫn là có thể làm vì phong quân phục vụ, đảm nhiệm nguyên bản chức quan, phương diện thù lao cũng là ắt không thể thiếu.

Đại phu sau khi, chính là sĩ.

Chờ đến bọn họ từng cái đứng dậy, liền hoàn toàn định ra chế độ, dù cho đời thứ hai quân chủ muốn thay đổi đều là không thể.

"Phong quân trao tặng phong ấp, phong thần liền đối với phong quân có nghĩa vụ, đây là quân thần khế ước chi đạo!"

Đoàn Ngọc khai tông minh nghĩa, lần thứ hai tuyên giảng pháp độ: "Phong thần người, hàng năm cần phục hai tháng chiến dịch, tự chuẩn bị cung ngựa, tôi tớ. . . Hạ sĩ ra võ sĩ một người, tôi tớ hai mươi. . . Nếu không thể, thì lại lấy kim gấm, vũ khí, lương thảo thay thế, nếu không thể đi lính, lại không có kim gấm thay thế, thì lại cắt giảm đất phong. . . Như sĩ chết, do con trai trưởng kế thừa, nếu như không có con, do huynh đệ kế thừa, nếu có nữ kén rể, thì lại ưu tiên kế, phàm lãnh địa kế thừa, cần cống kim cùng phong quân, thu được thừa nhận. . . Các phong ấp bên trong việc, các người tự gánh vác, ngoại giao cùng quân sự, nhất định phải thu được phong quân đồng ý, cùng phong quân nhất trí."

Tổng thể mà nói, năm giữ lực lượng người, nhất định phải nắm quyền thế.

Là lấy Đoàn Ngọc định ra võ sĩ phục dịch chế độ, chính là muốn đem chân chính phi phạm người lôi kéo tiến vào trận doanh mình, bức bách thủ hạ không ngừng tiến bộ.

Đương nhiên , làm cái này nhóm đầu tiên công thần, vẫn có ưu đãi, có thể dùng Võ đồ, Võ sinh, kim ngân thay thế.

Nhưng đời thứ hai ba đời sau khi, nếu là còn không chịu được như thế, lãnh địa bên trong kinh tế lại phát triển không đứng lên, không cách nào lấy kim thay dịch, vậy thì lấy thay thế!

Đem thổ địa mặc cả , dựa theo nguyên bản hẳn là trả giá tiền tài giá trị lấy giảm phong!

Bởi vì người làm cái này phong thần không cách nào tận cùng chính mình nghĩa vụ, vì lẽ đó muốn thu về thổ địa, giao cho chân chính có thể phục dịch người!

Tuy rằng vừa bắt đầu có thể có chút lực cản, nhưng Đoàn Ngọc vẫn là quyết định kiên trì.

Như vậy, mới có thể đem một ít sâu mọt đào thải.

Nói nói mình đã rất khoan dung, dù cho những thứ này phi phạm thế gia tuyệt tự, không có võ sĩ hoặc là pháp sĩ, cũng có thể dùng kim ngân lương thảo thay thế, dù cho lưu lạc tới muốn cắt giảm đất phong lĩnh dân mức độ, cũng không phải một thoáng lột bỏ toàn bộ, nếu là gia đại nghiệp đại, nói không chắc có thể chống đỡ số lượng mười hơn trăm năm.

Có thời gian lâu như vậy, đầy đủ bồi dưỡng được một cái tông sư hoặc là có thể thi pháp Luyện khí sĩ chứ?

Dù cho Tông gia không được, ở riêng bàng chi trong, lẽ nào sẽ không có người mới?

Đã như thế, chính là bức thủ hạ vì bảo vệ gia nghiệp, mà không ngừng tiến bộ, đến sau đó, Đạo Võ đều có thể dùng.

'Cái này kêu là duy trì giai tầng lưu động tính a. . .'

Đoàn Ngọc suy tư.

Lúc này chính thức phân phong sau khi, thức hải trong, Đạo ấn hoàn toàn toả ra ánh sáng chói lọi.

Nguyên bản Vân Trung khí vận hoàn toàn ổn định lại, hiển hiện ra Pháp tướng, chính là một con ba đầu rùa biển, lắc đầu quấy đuôi, vô cùng thích ý.

'Nhìn tới. . . Dù cho phân phong không sai biệt lắm bảy hương đi ra ngoài, ta vẫn là nắm giữ không ít thực lực. . . Cũng là, các hương mới mở, chỉ có Vân thành phụ cận thổ địa có thể cày cấy, lại có bến cảng, lại thêm vào hạ nhân trung tâm, ta lúc này như trước có thể nắm giữ Vân Trung một nửa trở lên thực lực, không có rơi xuống bao nhiêu quyền uy mức độ. . .'

Long khí quý ở quyền sinh quyền sát trong tay, chuyên chế từ một.

Là lấy long chỉ có một đầu, nhiều đầu điềm xấu, ngụ ý lệnh ra nhiều cửa, lẫn nhau bên trong hao.

Mà Đoàn Ngọc tinh tế nhận biết, liền phát hiện cái này ba đầu rùa biển đuôi phượng long trảo, ba cái đầu đều mỗi cái có khí tượng, ở giữa cái kia lớn nhất, bên trong mơ hồ phân tán thành mấy cổ, chính là đại biểu mình cùng giúp đỡ chính mình một đám phong thần khí vận.

Bên phải một cái hơi có chút Đạo ý, cẩn thận một biện, nhưng có chút Bạch Hào sơn mùi vị, cho là Tiêu Tĩnh Phong cùng Vu Tĩnh Bạch hợp lực, Đoàn Ngọc lại cố ý đem hai người bọn họ hương nối liền cùng nhau duyên cố.

Cho tới cuối cùng một cái mang theo sóng biển sóng lớn mãnh liệt tiếng, không cần hỏi tất là đảo Bồng Vũ Giao nhân khí số.

'Cái này phân ra nhiều đầu, cũng không phải là nói bọn họ tâm có phản ý, chỉ là hơi có bên trong háo mà thôi. . . Dù cho chính mình cái này một nhánh, nhỏ nhìn xuống, khí vận cũng là mơ hồ phân lưu, đây chính là phân phong chế tai hại, làm sao cũng sửa không được.'

Dù cho cái này ba đầu rùa biển tỏ rõ ngày sau hoặc có phần nứt tai họa, nhưng bây giờ tốt xấu là một thể, cái này liền đều có thể dùng được.

Ly Vãn đem này cổ khí vận một nuốt, tam chuyển đồng tím ẩn nổ vang không ngừng, mơ hồ hiện ra một tia sáng ngân chi màu trắng.

Một luồng tin tức truyền đến , khiến cho Đoàn Ngọc biết được, trong cơ thể hắc Đạo ấn đột phá tới tứ chuyển Ngân Ẩn đã không có một chút nào bình cảnh, thậm chí có thể không ngừng dùng Yêu Côn Linh đan tăng cường Nguyên Thần, luyện hóa bình thường sát khí dễ như trở bàn tay.

Khiếm khuyết, cũng chỉ có cái kia một đạo Bạch Hổ sát.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Lãnh Địa

Vân Trung năm thứ tư, tháng giêng mừng năm.

Tuy rằng phong tứ nghi thức đã kết thúc, nhưng muốn một một chút xác định đất phong, chuyển giao công tác, vẫn là phế bỏ Mạc phủ thật lớn một phen công phu.

Cũng may mừng năm lúc, tất cả đã đủ.

Vu Tĩnh Bạch kêu một chiếc xe bò, cùng Tiêu Tĩnh Phong hai người cùng nhau dò xét tương lai lãnh địa.

"Người ta đều là hạ đại phu, lĩnh một hương nơi làm thực ấp, người là Đông Lâm hương, ta là Kim Sa hương. . . Tổng cộng có mười sáu thôn, 1,600 hộ, cày ruộng hơn ba vạn mẫu, Chủ quân thực sự là thật là bạo tay!" Tiêu Tĩnh Phong cảm khái nói.

Mấu chốt nhất là để hai khối hương thổ trực tiếp nối liền cùng nhau, thực lực liền tăng lên gấp bội, thực sự là hảo phách lực.

"ta đều xem qua, tuy rằng mới mở, nhưng nếu dùng trọng phì, qua một năm liền có thể trồng trọt gạo cùng lúa mạch. . . Còn có ta Đông Lâm hương, bởi vì ven biển, có một chỗ thiên nhiên cảng tránh gió, ngày sau hay là có thể xây cái bến tàu nhỏ."

Vu Tĩnh Bạch mỉm cười nói, hiển nhiên rất là yêu thích.

Lúc này, liền nghe phía trước đánh xe người, cũng là trước người quản lý Mạc phủ Tiểu lại Điền lão đầu nói: "Hai vị đại phu, Đông Lâm hương trang đến!"

"Ồ! ?"

Vu Tĩnh Bạch cùng Tiêu Tĩnh Phong rơi xuống xe bò, liền nhìn thấy một chỗ chiếm diện tích cực lớn trang.

Đây là mỗi một hương đều có , làm cái này hương chủ cai trị, có hơn hai mươi gian phòng, bên ngoài trồng một vòng đại thụ, tương lai hay là có thể trưởng thành lên thành tường vây, hoặc là đồn cũi kiến tạo hàng rào.

Bên trong nhà đều là dùng nung gạch đá cùng tảng đá kiến tạo mà thành, mà lại còn có tháp tên.

Đây là trong trang viên phòng ngự kiến trúc, có thể nhìn từ trên cao xuống mà xạ kích ngoại lai kẻ địch hoặc là thú hoang, nếu là đợi đến cái kia một vòng cây tường trưởng thành, dùng tinh nhuệ người bắn tên phòng ngự, có thể ngăn trăm người chi binh.

Đồng thời, cũng là tương tự pháo đài giống như, tuyên kỳ phong quân chủ quyền đồ vật.

'Chỉ là. . . Vì sao phải xây dựng thành dáng dấp kia?' Vu Tĩnh Bạch nhìn cái này hình chế, trong lòng rung mình: 'Đảo Vân Trung bên trên, cũng không ngoại địch a, lẽ nào là vì phòng ngừa dân loạn?'

Đây thực sự là vô cùng có khả năng, nhưng lúc này lặng lẽ không nói, tiếp tục nhìn.

Ở trang viên này bên trong, còn có nơi xay bột, hầm rượu, giã phòng, trá xương ép dầu, cùng với chuyên môn vòng đi ra, dự bị nuôi gà vịt cùng heo nơi.

Ở trang bên ngoài, nhưng là liền mẫu cày ruộng, chuyên môn vẽ ra thái điền, ruộng, cùng với hữu canh nơi.

Xa xa nhìn tới, còn có một ngọn núi nhỏ, chỉ có cao năm mươi mét, không tính kỳ hiểm, nhưng có một mảnh ruộng dốc, trồng cây ăn quả cùng một ít cây trà.

Nếu là ở lãnh địa biên giới bờ biển, thậm chí còn có thể mở ra một ít hải diêm trường, hoặc là trực tiếp nấu nước biển chế muối.

Tổng thể mà nói, chính là một cái điển hình phong xây trang viên, bách tính mở cửa bảy cái chuyện, củi gạo dầu muối tương giấm trà, cơ bản đều có thể thỏa mãn.

Bách tính mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì ngủ, có tường vây tháp tên bảo vệ, không sợ hãi thú hoang cùng trộm cướp, lực lượng ta có vậy có gì tai?

"Đây thực sự là. . . Quá hoàn bị! Quá tiêu hao! Mỗi một hương đều có sao?"

Vu Tĩnh Bạch từng cái từng cái nhìn sang, âm thầm đánh giá cần tiêu hao tài lực cùng nhân lực vật lực, không khỏi hỏi.

"Mỗi một hương đại phu đều có! Cho tới thôn sĩ, liền muốn hạ thấp một đẳng cấp, nhưng cũng có một toà toà nhà!"

Điền lão đầu khom người nói.

"Chẳng trách Chủ quân muốn cướp bóc Xuất Vân, không như vậy, làm sao xây nổi đến a?!"

Tiêu Tĩnh Phong lẩm bẩm.

Này câu hơi có bất kính hiềm nghi, nhưng Điền lão đầu chỉ làm như không nghe: "Tiếp đó, xin hãy cho ta chuyển giao dân sách!"

Nơi này là Đông Lâm hương, tự nhiên là trước tiên hướng về Vu Tĩnh Bạch giao hàng, tổng cộng có dân tám trăm hộ, đại thể hai ngàn người.

"Cái khác thôn trước tiên không vội, bản địa hương cai trị ở Đông Lâm thôn, đại phu có thể trước tiên gặp gỡ!"

Ngay sau đó, do Điền lão đầu mang theo, đi tới một cái sân đập lúa, hai, ba trăm người quần áo lam lũ, ánh mắt hoặc đại ra thần thờ, hoặc mang theo hiếu kỳ cừu hận, nhìn trên đài Vu Tĩnh Bạch.

"Đây là bản địa phong quân, tại đại phu, ngày sau liền là chủ nhân của các người!"

Điền lão đầu lớn tiếng gào thét: "Còn không hành lễ?"

Bởi vì nhiều là Xuất Vân người, vì lẽ đó hân dùng cũng là tiếng Xuất Vân.

Có mấy người đi đầu, mà nhìn thấy bên cạnh giám công mặt lộ vẻ ý bất thiện, vung lên roi sau khi, cái này mấy trăm người chậm rãi quỳ xuống, rõ ràng đây chính là thống trị bọn họ hào cường Daimyo.

Điền lão đầu lúc này mới xoay người, đối với Vu Tĩnh Bạch nói: "Theo biên chế, một thôn trăm hộ, hai ngàn mẫu, cái này một trăm hộ sống chết, liền đều ở đại phu tay, bất quá Chủ quân nói, tốt nhất đem một ngàn mẫu phân phong cho bọn họ, khiến kiên nhẫn sinh người có bần lòng, đương nhiên. . . Chỉ là đề nghị, dù cho đại phu đem bọn họ tất cả biếm làm đầy tớ, cũng là chuyện một câu nói."

"Mà mỗi một thôn vạn mẫu nơi bên trong, ít nhất phải có năm ngàn mẫu vùng rừng núi, trồng trọt một ít sinh trưởng khá gỗ, tuy rằng không thể

xây phòng tạo thuyền, nhưng có thể dùng đến nhóm lửa, thay phiên sinh đốn, mới có thể bảo đảm cuộn cuộn không dứt!"

Điền lão đầu máy móc đọc xong, hạ thấp người, chờ Vu Tĩnh Bạch đặt câu hỏi.

"Hừm, cái này đều là lão luyện thành thực lời nói, ta đương nhiên sẽ không không nhận ra hảo ý!" Vu Tĩnh Bạch gật gù, nhìn phía dưới lĩnh dân: "Chỉ là. . . Bọn họ vì sao như vậy?"

"Cái này. . ."

Điền lão đầu thật không tiện chỉ cười cười: "Bản đảo trước mua nhập cư khai khẩn, cái này nhập cư nhiều là lưu dân người miền núi, vì sống tiếp cái gì đều chịu làm, lại trải qua mấy lần chấn nhiếp còn có ban thưởng, đã dần dần quy hóa, chỉ là Vân Trung ba năm, làm vì khai khẩn toàn đảo, Chủ quân cướp bóc lớn Xuất Vân, trong đó người trước đây sống rất tốt rất nhiều, cứ như vậy sao. . . Nhập cư chất lượng không khỏi liên chênh lệch không đồng đều, bây giờ các nhà lĩnh dân, phần lớn là một cũ chín mới! Dùng một thành đã quy hóa nhập cư làm dẫn đầu hoặc là giám công, cái khác chín thành đều là như vậy. . ."

"Ta rõ ràng. . ."

Nhìn phía dưới có chút ẩn hàm oán hận, Vu Tĩnh Bạch lẩm bẩm, cuối cùng đã rõ ràng rồi vì sao trang viên muốn coi trọng như vậy phòng ngự.

Bởi vì Đoàn Ngọc phân cho bọn họ những lãnh chúa này, phần lớn đều là sinh nô!

Sơ ý một chút, bạo loạn thậm chí tạo phản đều có khả năng, đương nhiên cần tường vây cùng tháp tên bảo vệ.

Đây là không có biện pháp chuyển.

Nguyên bản đảo Vân Trung chỉ có ba vạn người, nhưng một qua sang năm, khởi công xây dựng mười hương, tám ngàn hộ, cái này lại là ba vạn người, tăng trưởng gấp đôi! Vàng thau lẫn lộn, tâm bất khuất chưa tiêu, cũng là không thể tránh được.

Cụ thể khái quát, chính là thổ địa kiến tạo quá nhanh, dứt khoát hẳn hoi, mấy người tâm kiến thiết còn chưa đuổi tới.

Nhưng tiếp đó, chính là các nơi lãnh chúa chuyện của chính mình.

Vu Tĩnh Bạch cùng Tiêu Tĩnh Phong đều là Vô Lậu đạo thể cao thủ, võ công cũng hết sức lợi hại, trấn áp cái này trăm nghìn nông nô, đó là thừa sức.

Cho tới cái khác mỗi cái thôn sĩ, thì càng là như vậy.

Đoàn Ngọc chỗ hứa hẹn, lãnh địa, trạch viện, lĩnh dân. . . Cũng đã từng cái làm được, đồng thời quyền lực nếu như đã phân cách, nghĩa vụ đương nhiên cũng thuận theo đời đi.

Dù cho ở cái này trấn áp trong quá trình sản sinh oán hận gì cùng oan nghiệt, cũng là các cấp phong thần chịu đến xung kích lớn nhất, Đoàn Ngọc chỉ cần gánh chịu trên danh nghĩa cái kia một phần.

"Ngoài ra, thu thu đã nhập khố, có lương 3,500 thạch, miễn cưỡng có thể chống đỡ đến xuống mấy lần thu hoạch!" Điền lão đầu lại giao qua mấy quyển kho sổ sách.

Cho tới lương thực, đại thể là đậu cùng khoai loại, mỗi ngày ăn thực sự rất khó nhin được.

"Thuế má đây?"

Vu Tĩnh Bạch suy nghĩ một chút, hỏi.

"Thuế má tất cả do phong thần tự làm quyết định, cũng không dùng tới giao nộp, mà nghĩa vụ từ lâu định ở Đan Thư Thiết Quyển bên trên, đại thể chính là hàng năm cung cấp võ sĩ cùng tôi tớ binh, phục hai tháng chiến dịch."

Điền lão đầu bình tĩnh mà nói.

"Nếu là một thôn ra một võ sĩ hoặc pháp sĩ, chúng ta căn bản tập hợp không ra cái này rất nhiều người a. . . Như lấy kim ngân hoặc là lương thực thay thế đây?"

Tiêu Tĩnh Phong suy tư xuống, trong con người hình như có tinh quang nội hàm, trầm tiếng hỏi.

"Dựa theo Chủ quân chế độ, con số này đại thể chính là năm được mùa thu sạch nhập khoảng ba phần mười. . . Đương nhiên, điểm ấy cũng ở thiết quyển bên trên cố ý ghi chú rõ, là bởi vì nhóm đầu tiên thần tử ưu đãi!"

Điền lão đầu nói.

Xác thực là ưu đãi, nếu không thì, Đoàn Ngọc nhất định phải thu năm thành trở lên, làm cho mỗi cái lãnh địa nhất định phải bồi dưỡng được một ít phi phàm người đến ứng phó nghĩa vụ quân sự.

"Nói cách khác, hàng năm nếu chúng ta hướng về Chủ quân giao nộp ba phần mười chi thuế, cái này hai hương nơi, sẽ theo liền chúng ta làm chủ? Cũng không cần lại làm chủ quân phục vụ cái gì. . . Trốn ở chỗ này làm thổ hoàng đế, còn có thể thế tập truyền thừa?"

Tiêu Tĩnh Phong tiếp tục hỏi.

"Đúng là như thế!" Điền lão không chút do dự mà nói.

"Hô. . ." Tiêu Tĩnh Phong thở ra một hơi dài: "Chủ quân. . . Quả thật hết lòng hết sức!"

Ở hẳn cùng Vu Tĩnh Bạch xem ra, đây tuyệt đối là ưu đãi, lấy cái này hai hương nơi làm căn cơ, đầy đủ Bạch Hào sơn mở một cái chi nhánh, đem đạo thống truyền thừa tiếp.

Cho tới lĩnh dân không phục?

Ha ha. . . Từng cái từng cái nắm giữ phi phạm lực lượng sĩ phu, nếu là liên điểm ấy đều không trấn áp được đi, vậy cũng là sống uống phí.

Nói chung một câu nói, dân tâm như sắt, quan pháp như lô! Đánh cho người không thể không phục!

Dù cho phản kháng, cái kia lại có gì rất sợ? Trực tiếp thiết huyết trấn áp chính là, dù cho nghiêm hình trọng pháp, cũng không có người có thể nói lời dè pha.

Đương nhiên, phải chú nặng một điểm, không thể tổn hại quá nhiều, dù sao lúc này mỗi một cái lĩnh dân, cũng đã biến thành sĩ phu chính mình tài sản riêng. Nếu khiến cho nhân tâm bất ổn, giết chóc quá nhiều sẽ khiến cho sản xuất thấp, nhân khẩu giảm như vậy mỗi năm nghĩa vụ với Vân Trung chủ sẽ rơi xuống, kéo dài sẽ mất hết tất cả.

Sau đó, Tiêu Tĩnh Phong lại đi tới chính mình Kim Sa hương, thấy tình huống cùng Đông Lâm hương cơ bản tương tự, không khỏi rơi xuống một cái nào đó quyết tâm.

. . .

Đêm khuya.

Hương chủ bên trong trang viên.

"Rất nhiều có thể đồ! Rất nhiều có thể đồ a!"

Tiêu Tĩnh Phong xoay chuyển vài vòng, trong con người hầu như muốn thả ra quang đến.

"Ta đây tự nhiên biết rõ, chỉ là ta không chuẩn bị từ đi hương trường tế tửu chức vị, nếu là như vậy, tình cảm liền thật sự hết. . ."

Vu Tĩnh Bạch thường thức một tia sợi tóc, nhẹ giọng nói.

Tiêu Tĩnh Phong ngẩn ra, toàn tức nói: "Xác thực. . . Sư môn mấy lần trợ giúp Chủ quân, Chủ quân lấy cái này hai hương nơi báo đáp, cái gì ân tình đều trả lại. . . Dù sao chỉ là một ít đời đi thuộc hạ, cung cấp tình báo việc."

Trên thực tế hẳn mơ hồ phát hiện, Đoàn Ngọc khai khẩn đảo Vân Trung, bản ý chỉ là vì cho dưới trưởng để lại đường lui, bởi vậy ban thưởng thật dày.

Mà vị này Chủ quân sâu không lường được, khí vận thậm chí có thể phụ trợ tu luyện, thực sự không thể theo lẽ thường suy đoán.

"Vậy kế tiếp. . . Chúng ta phải nên làm như thế nào đây? Quản lý lớn như vậy lãnh địa, ta không hiểu lắm a. . ." Vu Tĩnh Bạch có chút đau đầu nói.

"Đầu tiên, tự nhiên là thành lập võ lực uy hiếp, không thể quang là hai chúng ta làm việc, cũng còn tốt có một thành quy hóa chi dân, bọn họ có thể trước tiên ban tặng thổ địa lôi kéo, lại chọn lựa chúng ta tư binh!"

Tiêu Tĩnh Phong đặc vài vòng: "Ngoài ra, lấy thu thị nữ thị đồng danh nghĩa, si tra lãnh địa bên trong hài đồng, tìm chút tổ chất không kém đạo đồng đến giáo dục, cái này cũng là đem bọn họ gia đình đều lôi kéo tới."

"Cuối cùng. . ." Hãn bỗng nhiên đứng lại, quyết định: "Ta muốn thư một phong, đem Khánh quốc mấy người đều chiêu lại đây!"

Tiêu Tĩnh Phong ở Bạch Hào sơn cùng với Khánh quốc bên trong còn có một chút ần tại thế lực, lúc này vì kiến tạo chính mình lãnh địa, cũng là không chút do dự mà lấy ra.

Dù sao, đây là thiên thu vạn năm cơ nghiệp a!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Thành Hoàng Ấn

Đảo Vân Trung đối ứng chi âm tào địa phủ.

Thiên địa mờ mịt một mảnh, chợt có vài điểm sáng rực rơi xuống , hóa thành nửa trong suốt hồn phách.

Huyết khí hắc khí hỗn tạp, đây là toàn đảo bên trong tử vong người oán niệm, tràn ngập các loại oán độc cùng vẻ cừu hận, nhào về phía Đoàn Ngọc.

Chỉ là Đoàn Ngọc không hề hay biết, đỉnh đầu ba thước thanh quang lao ra, trực tiếp đem những thứ này khí xám đen hóa đi.

"Chủ quân!"

Chờ đến những thứ này tạp ngư tiêu vong sau khi, chu vi sương xám bên trong, một nhóm người hiện lên đi ra, hướng về Đoàn Ngọc làm quân thần chi lễ.

Trong ba năm, tuy rằng chết phần lớn là trấn áp người không phục, nhưng có một ít trung thần đồng dạng bởi vì sự cố, bất ngờ, các loại nguyên nhân tử vong, tháng ngày tích lũy, ở Minh Thổ trong cũng có chút nhân mã.

"Thoạt nhìn. . . Minh thổ kiến thiết, cũng đến tăng nhanh!"

Đoàn Ngọc gật đầu, thanh quang rơi xuống, gia trì ở mỗi một cái quỳ sát hồn phách trên người.

Nhất thời, bọn họ hồn thể trở nên kiên cố hơn rất nhiều, giống như mặc vào một bộ quần áo, không khỏi vui sướng lại lại: "Đa tạ Chủ công!"

Âm tào địa phủ cũng không phải là cái gì nơi tốt lành, nếu là lâu không có đèn nhang tế tự cùng cái khác khởi nguồn bổ sung, rơi vào luân giới, ở địa phủ âm phong bên trong tiêu tan chính là bọn họ kết quả duy nhất.

Đoàn Ngọc không có quản những thứ này người, thân thể trôi nổi ở giữa không trung, tay bấm pháp quyết: "Nhiếp!"

Tam chuyển Ly Vẫn đồng tím ẩn hiện lên, ẩn trên người có một tia sáng ngân vể, Ly Vẫn há mồm rít gào, đối ứng toàn bộ Minh thổ.

Dần dần, từng tia tia huyền đen khí hiện lên, trăm xuyên quy lưu giống như, hướng về Ly Vẫn hội tụ đến.

Đây cũng không phải là oán khí, mà là địa khí, đại diện cho từng mảng từng mảng Âm ty quyền bính.

Cuối cùng hội tụ đến cùng nhau, chính là toàn bộ đảo Vân Trung âm tào địa phủ quyền uy thể hiện —— Thành Hoàng ẩn!

"Đề cử thành Vân Trung Hoàng Ty ẩn?"

Nhìn thấy một ẩn hiện lên đi ra, so với trước thổ địa ẩn lớn hơn mấy lần, quyền bính càng thêm, Đoàn Ngọc không khỏi nở nụ cười.

Hắn dương gian thống trị khắp toàn đảo, tự nhiên có thể thu hút Âm ty quyền to, ngưng tụ ra này viên Thành Hoàng ẩn đến.

"Thành Hoàng chính là Âm thần, thần vị có tới thất phẩm, có thể so với một cái nam tước chi thần!"

Thần đạo việc, Đoàn Ngọc biết không nhiều, chỉ biết là đại thể có thể dùng cấp bậc sắp xếp, trong đó nam tước có thể so với thất phẩm, tử tước lục phẩm, bá ngũ phẩm, hầu tứ phẩm, công tam phẩm, vương nhị phẩm, đế nhất phẩm.

Dù cho Âm ty Đại Đế, cũng chỉ có nhất phẩm!

Mà trên căn bản, ngũ phẩm trở lên Thần Chi, liền có thể ở âm tào địa phủ cao tầng nhất, Minh Thiên giới trong, bay lên thuộc về tự mình cung điện.

Thần phẩm càng cao, cung điện vị trí càng cao, kiến trúc cũng càng lớn.

Nếu là vương hầu chi cung, vậy thì phảng phất từng cái từng cái tinh thần cùng mặt trăng, thanh minh quý xa.

Đương nhiên, có triều đình cũng không phải là một Thần lực, mà là các thần liên hợp Thần quốc, lại có Đại Đế ở giữa chủ trì, giống như thái dương, đáng sợ cực kỳ.

"Nói thật. . . Ta Vân Trung quân, nếu là chỉ thống trị Vân Trung, đại thể chỉ có lục phẩm, vẫn là dương thế, nếu là Vân Trung quân chết, đến cõi âm, ít nhất giảm nhị phẩm, cũng chính là một cái bát phẩm tiểu thần, bởi vậy, ở dương thế có lẽ không sợ hãi Thành Hoàng, nhưng đến cõi âm liền muốn bị chế ngự. . ."

Cái này nói đến cũng rất đơn giản, thân là dương thế quân chủ, ra lệnh một tiếng, tự nhiên có thể mệnh lệnh quân tốt đi phá huỷ miếu thờ Thành Hoàng, không có gì lo sợ, mà lục phẩm khí vận hộ thân, dù cho Thành Hoàng đích thân đến cũng không làm gì được.

Mà một khi bỏ mình, người chủ khí vận phần lớn liền ở lại dương thế, bị đời sau kế thừa, đây là quy tắc thép, còn lại đưa vào Âm ty, giảm nhiều

nhị đẳng, biến thành bát phẩm tiêu thần, liền mặc cho Thành Hoàng bắt bí.

Chính như quan chức nhất thời đến chỉ, hoành hành vô kỵ, sau đó bị thanh toán cũng không muốn quá nhanh, đều là một chuyện.

Đương nhiên, Đoàn Ngọc thân kiêm âm dương, lại là không có cái vấn đề này.

"Vân Trung quân vị trí cách, tuy rằng trải qua phân phong có chút suy yếu, nhưng ta có mấy sách, hoặc khai phá thủ công nghiệp, hoặc lấy cảng Minkera làm vì cứ điểm, thực dân Xuất Vân, đều là tăng nhiều khí vận kế sách. Chờ từng cái thực thi xuống sau khi, hoặc có thể khiến Vân Trung quân có ngũ phẩm?"

Lấy một huyện 600 dặm nơi, huyện chủ có ngũ phẩm khí vận, đã là đại thiện, lại nhiều hơn cầu cũng có chút không thể.

"Đã như thế, dương thế, côi âm pháp độ đều hoàn bị , chờ đợi mấy năm, phân phong Thành Hoàng cùng thổ địa, cơ nghiệp liền chân chính như thùng sắt. . ."

Ngũ phẩm khí vận, thậm chí có thể áp chế Nguyên Thần.

Tổng thể mà nói, dù cho Đoàn Ngọc chỉ là người bình thường, tại Vân Trung quân ở vị trí này, khí vận tập, cũng có thể cùng bình thường Nguyên Thần Chân Nhân địa vị ngang nhau, thậm chí ngược lại áp chế.

Nếu là bình thường đạo nhân, lĩnh ngũ phẩm chức vụ, liền sẽ hoàn toàn phá huỷ đạo cơ, cả đời Nguyên Thần vô vọng, có thể thấy được kỳ khí bá đạo!

"Thần đạo đại năng bên trong, ngũ phẩm bá tước so với Nguyên Thần, tứ phẩm hầu tước nhưng là có thể ban ngày hiện ra Thần Vực, có thể nói đại năng. . ."

"Mà Chính Dương đạo chủ lĩnh Bắc Yến quốc sư. . . Đây vị cách e sợ chỉ có khoảng hai, ba phẩm! Dù sao Bắc Yến vương chân chính bàn về đến, cũng không phải nhất phẩm Đế cấp, mà là nhị phẩm Vương giả!"

Nơi này cấp bậc, cũng không phải là Bắc Yến định ra quan phẩm, mà là Thần đạo danh từ, trực tiếp chỉ thay thế lực lượng.

Tỷ như Đoàn Ngọc, tự lĩnh quân hầu danh xưng, dương gian rất có thể định chính mình là nhất phẩm thậm chí siêu phẩm công hầu, nhưng mà thực tế, vẫn là Thần đạo khoảng chừng lục phẩm.

'Chỉ có tử vong trước mặt, tất cả mới nhất là bình đẳng? Thế giới này, thực sự là quân người khi còn sống làm sao thanh uy hiển hách, chết đi sau khi mới hoàn toàn hiển hiện ra. . .'

Đoàn Ngọc bất ngờ nổi lên một niệm, không khỏi nở nụ cười, chợt về mặt lại chuyển thành nghiêm túc: "Thiên sư cực hạn, cũng là tam phẩm sao?"

Bắc Yến vương chính mình ở dương thế đều chỉ là cái Thần đạo nhị phẩm, một khi chết đi nhiều nhất trở thành cái cõi âm hầu tước, nếu là vận may không được, rơi xuống bá tước đều có khả năng, dù cho đánh bạc bản mệnh khí vận cùng tuổi thọ phân phong, cũng nhiều nhất phong ra một cái dương thế tam phẩm hoặc Tòng nhị phẩm đến.

Hô Phong Hoán Vũ thiên sư vị cách, có thể tiêu hao Long khí, đại thể cũng chính là trình độ này.

Trừ phi, đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt cảnh giới, mới có thể một cách chân chính cùng Thần đạo hình tượng để vương chống lại.

"Chẳng trách. . . Thế giới này còn có đại nhất thống vương triều!"

Đoàn Ngọc không khỏi thở dài.

Thần đạo có thể tập vạn người khí, hội tụ một cái đại lực lực lượng, giúp ích quân vương đăng lâm nhất phẩm cảnh giới.

Lực lượng cỡ này cỡ nào hùng vĩ? Như là chân chính nhất thống, đủ để áp chế thiên hạ.

Dù cho tử vong, thái tổ tọa trấn triều đình, hội tụ chúng Thần lực, trấn áp tai họa vẫn là thừa sức.

Chính mình muốn thành lập trên đất Đạo quốc, đi thực tế là Tiên đạo!

Tiên đạo cùng Thần đạo trong lúc đó, tuy rằng không phải thủy hỏa bất dung, nhưng cũng nhất định phải phân ra một cái cao thấp thắng bại đến!

Hoặc là Thần đạo áp đảo Tiên đạo, hoặc là Tiên đạo nô dịch Thần đạo, không có thứ hai khả năng!

'Quả nhiên. . . Ta kẻ địch lớn nhất, chính là Thần đạo! Cụ thể mà nói, chính là Đại Hạ triều đình!'

Đoàn Ngọc trong con người tựa như hiện ra ngọn lửa.

'Tam phẩm khí vận, liền có thể xưng Long khí, mà như nhất phẩm, nhưng là Chân Long thiên tử khí!'

Một niệm đến đây, hắn liền bắt đầu phi thăng.

Minh giới có ba tầng, thiên, địa, luân hồi, địa giới quảng đại nhất, đối ứng dương gian có địa vực, luân giới có địa phủ âm phong, chuyên môn đem tất cả linh thể quy hư.

Mà Thiên giới thì lại tương đương với thiên đường, chỉ có có công đức lớn, đại khí vận thần minh cùng hồn phách mới có thể đi vào.

Đối với Đoàn Ngọc mà nói, tự nhiên không có vấn đề gì.

Minh Thiên giới.

Thanh quang lóe lên, một tên cầm y tinh quan, thắt lưng ngọc giầy vàng thanh niên liền hiện lên đi ra, trên người phú quý khí cực kỳ bức người, lại có một luồng thanh khí bộc phát, nhị khí hỗn hợp lại không xung đột, cực kỳ huyền dị.

Mà ở trên người hắn, cầm bào Vân văn trong, lại có một con ba đầu rùa biển chính đang tại tới lui tuần tra, long trảo đuôi phượng, ba cái đầu mỗi cái có một tầng uy nghiêm.

Chu vi, hoa thơm chim hót, quang mang tràn đầy, có một loại lớn yên tĩnh cảm giác.

Dù cho bình thường hồn phách, như ở chỗ này, cũng tất có thể hồn phách kiên cố, không rơi luân hồi.

'Chỉ là. . . Những thứ này đều cần lực lượng chống đỡ, thế gian lại nơi nào có vĩnh hằng bất diệt quốc gia đây?'

Đoàn Ngọc ngửa mặt lên trời mà nhìn.

Chỉ thấy từng gian cung điện trôi nổi ở giữa không trung, ở ngoài toả hào quang, lại lên trên, nhưng là từng viên một treo lơ lửng ở màn trời mặt trăng cùng tinh thần, mỗi một viên đều có một loại mệnh mệnh cứu viên tâm ý truyền đến.

Làm sao, nhưng không thấy một cái thái dương giống như triều đình.

Tuy rằng Bắc Yến, Khánh quốc cũng có triều đình tổ địa, nhưng mỗi một cái đều chỉ là mặt trăng giống như, cũng không loại kia quần lâm thiên hạ khí phách.

Mà đã từng nhất thống đại lục triều nhà Hạ, căn cứ ghi chép, năm đó triều đình ở Minh Thiên giới ở giữa, mặt trời giống như hào quang bao phủ, chân thực là khí độ rộng lớn, khiến cho nhân tâm gãy.

Cho tới lại trước đại nhất thống hoàng triều? triều đình lại là lần lượt bị diệt.

Các đời tân triều mở ra, đều tất nhiên lấy hủy diệt tiền triều triều đình là thứ nhất việc quan trọng.

Dù sao, một cái thất phẩm nam tước thần minh đều có thể ở cõi âm trường tồn, bất tri bất giác ảnh hưởng dương thế một ít khí vận, hưởng chi triều đình bên trong các đời hoàng đế đây?

Cái này từng cái từng cái công hầu chi thần, thậm chí có thể Pháp vực phóng, trực tiếp ảnh hưởng dương thế!

'Cái khác đều rất bình thường, chỉ có năm đó Đại Hạ triều đình tan vỡ, toàn bộ mặt trời lặn, thực sự rất không hợp tình lý. . .'

Đoàn Ngọc tinh tế đánh giá: "Thần linh muốn duy trì ở Minh Thiên giới bên trong hưởng lạc cùng sinh hoạt, nhất định phải tiêu hao lực lượng, như dương gian có cuộn cuộn không ngừng đèn nhang tế tự còn có thể, như không có, lại là miệng ăn núi lở. . . Đương nhiên, lấy chúng nó tích trữ, dù cho miệng ăn núi lở cũng có thể ăn rất lâu, thường thường lấy mấy chục năm, hơn trăm năm mà để tính. . ."

Chỉ là quan sát cái này Minh Thiên giới vận chuyển, Đoàn Ngọc phải ra rất nhiều nội dung, ngăm đen toả sáng trong con người không ngừng lóe qua hiểu ra vẻ.

Đang lúc này, hai đạo bạch quang rơi xuống, hóa thành hai tên áo trắng đồng tử đồng nữ, trên đầu buộc nha hoàn búi tóc, ngoài miệng tô vẽ

một điểm chu sa, cung kính mà quỳ sát: "Từ bốn vị khanh Kiyomi dono, xin mời quân tụ tập tới!"

"Thức Thần?"

Đoàn Ngọc mắt sáng lên, liền thấy được hai người này nội bộ, là hai cái nho nhỏ người giấy.

Cho tới Xuất Vân chi thần ở đây, lại là không chút nào thấy kỳ quái.

Minh Thiên giới chỉ có một cái, tự nhiên bất luận là Xuất Vân, vẫn là đại lục Vân Lan chi thần, Thần cung đều ở vào nơi này.

"Kiyomi Taioini sao?"

Đoàn Ngọc gật đầu, lên hai cái đồng tử sau lưng nhắc kiệu.

Leng keng!

Lanh lạnh linh âm bên trong, đồng tử cùng kiệu phu tất cả đều bỗng bênh mà lên, hướng về một cái nào đó viên xán lạn huyền không tinh thần bay đi.

Đó là một mảnh ở vào đông bắc Thiên Khung tinh không, mấy chục sao nhỏ từng cái chiếm cứ nào đó phương vị, lẫn nhau quang mang giúp đỡ lẫn nhau, lại có cạnh tranh.

Mà một viên xanh vàng giao tạp khổng lồ tinh thần, nhưng là ở vào vùng tinh vực này chính đông, lúc này mơ hồ chịu đến chòm sao chuyển đến, có chút ánh sáng âm đạm, lại hình như có chút huyết hồng ánh sáng lẫn lộn.

Đương nhiên, lúc này, vẫn tính so sánh vững chắc.

Một đoàn người ngựa bay vào tinh thần, Đoàn Ngọc rơi xuống cổ kiệu, liền thấy được một toà Xuất Vân Thần cung.

Cổ nhạc vang lên, khắp nơi đều có Vu nữ uyển chuyển nhảy múa, cây anh đào từng mảnh từng mảnh mà rơi.

Ở đại điện ở giữa, nhưng là có một đôi mắt màu xanh nhìn sang.

Kiyomi Taioini!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Thỏa Thuận

Kiyomi Taioini khuôn mặt là một cái chùng ba mươi tuổi Xuất Vân nam tử hình tượng.

Bất kỳ hồn phách một khi trở thành Thần Chi, thì có thay đổi gương mặt bên ngoài năng lực, bình thường đều sẽ đem hình thái cố định ở chính mình thanh xuân đang thịnh một mặt.

Lúc này, hần ăn mặc công khanh chi phục, bên người nhưng có một thanh đại lục quy chế trường kiếm, một loại phóng đăng bất kham khí liên lướt ra, cái này pha tạp vào Thần Chi uy nghiêm khí, hình thành rồi vô cùng đặc biệt khí tràng.

Đoàn Ngọc lại là biết được, cái này Kiyomi Taioini, trên thực tế chính là nhà Taira một đời gia trưởng —— Taira Kiyomi.

Người này đảm nhiệm gia trưởng trong lúc, đem nguyên bản chỉ là đông đảo võ môn một trong nhà Taira phát triển lên, thông qua tích cực mưu dịch đối ngoại thu được có thể xem thấy tài lực, lại lấy này xu nịnh rất nhiều công khanh vương thất, thu được triều đình chống đỡ cùng đại nghĩa danh phận, bởi vậy lớn mạnh.

Đến sau đó, càng là thông qua mang tính then chốt một lần hợp chiến đánh bại túc địch nhà Fujiwara, ngồi lên rồi nhiếp chính bảo tọa.

Khi chết với công lao của mình được phong thần, cũng là nhà Taira bảo vệ thần.

Đến lúc này, Thần phẩm hầu như có tứ phẩm.

Dùng Xuất Vân miêu tả, là Tòng tứ vị, cũng chính là Tòng tứ phẩm.

Tuy rằng còn chưa chân chính đạt thành Hầu cấp thần linh, nhưng thần uy đã không thể khinh thường.

Xuất Vân dù sao đảo nhỏ nhân khẩu có hạn, tín ngưỡng lực lượng không bằng đại lục, chống đỡ không nổi rất nhiều Thần Chi, dù cho Xuất Vân hoàng thất đời đời cung phụng Tam Quý Thần, Thần phẩm đại thể cũng chỉ là ở ba, bốn phẩm trong lúc đó, bởi vậy Kiyomi Taioini dựa vào dương thế chấp chính lực lượng, mới có thể quét ngang trấn áp các thần, đặt vững nhà Taira trăm năm khí vận.

Ở đại điện hai bên, nhưng là hai hàng người.

Một loạt ăn mặc Thần quan phục, nữ có nam có, sắc mặt thành kính mà cuồng nhiệt, chính là các đời Thần cung bên trong người tài ba.

Mặt khác một loạt nhưng là võ tướng, trên người sát khí lẫm liệt, hẳn là nhà Taira các đời kiệt xuất tướng tài chi hồn.

Lúc này ánh mắt liền tất cả nhìn sang, tạo thành khổng lồ áp lực.

Đoàn Ngọc đi vào đại điện, ba thước thanh quang bên ngoài, tự thành một vực, chấp tay cười nói: "Xin chào điện hạ!"

Mặc dù đối phương là Tòng tứ phẩm chi thần, nhưng thực lực mình có thể so với Địa Sát Chân Nhân, tuy rằng lượng trên có chỗ không biết, nhưng chất trên đủ có thể địa vị ngang nhau!

Nhìn thấy cảnh này, dưới đáy hai hàng người liền có chút xôn xao.

Mấy cái võ tướng hầu như không nhận được muốn nhảy ra, nhưng nơi này cũng không phải dương gian, lấy Kiyomi Taioini một Thần lực, là có

thể đem bọn họ toàn bộ trấn áp, bởi vậy từng cái từng cái cúi đầu nghe theo , chờ đợi thần linh mệnh lệnh.

"Tu sĩ, người có biết tội của người không?"

Kiyomi Taioini rất cục chậm rãi mở miệng, hần tiếng nói hùng vĩ lạnh lạnh, giống như băng ngọc giao kích, nương theo tiếng nói, từng làn từng làn thần lực hóa thành sóng văn, ở bên trong cung điện vang vọng.

Thân là cao giai thần linh, đặc biệt ở chính mình bên trong thần điện , khiến cho hần hầu như có ngôn xuất pháp tùy hiệu quả.

Nếu là một cái bình thường âm hồn hoặc là tu sĩ cấp thấp, chỉ sợ cũng bị trực tiếp đè ép quỳ sát, đem tội lỗi của chính mình rõ ràng mười mười thổ lộ ra, liền nói dối cũng không làm được.

"Ồ? Ta có tội gì?"

Đoàn Ngọc xì cười một tiếng: "Ta được đặc cách mà đến, cũng không phải là vì đến đây vấn tội, chẳng lẽ cái này chính là các người đạo đài khách? Hừ!"

Phấy tay áo một cái, thanh quang toả sáng, áo bào bên trên ba đầu rùa biến rít gào, dĩ nhiên khiến cung điện đều là khẽ run lên.

Nhìn thấy tình cảnh này, mấy cái Đại thần quan không khỏi biến sắc.

Vốn cho là Kiyomi Taioini thần lực kinh người, lại đến thần cung điện, có thể thuận lợi đè xuống tu sĩ này, nhưng cung điện chấn động, lại chứng minh người này có lực phản kích.

Có phản kích thực lực, liền không thể quyền sinh quyền sát trong tay, tùy ý xâu xé.

Không biết lúc này, Đoàn Ngọc cũng ở trong lòng cười gằn.

Sớm biết yến không có tốt yến, hãn dám đơn đao đi gặp, lại làm sao có khả năng không có sức lực?

Đồng thời, lúc này Kiyomi Taioini, dương thế bá quyền chính đang tại chịu đến nhà Fujiwara công kích mãnh liệt, nếu dám cùng chính mình khai chiến, không sợ bị Xuất Vân chúng thần, đặc biệt nhà Fujiwara bảo vệ thần chiếm tiện nghi?

'Này thần như vậy, tám thành là muốn trá một lừa ta!'

Mà hãn quét qua chu vi võ tướng, trong lòng càng là linh quang hơi động: 'Ta giết Heigensei, chung quy không có làm sao ẩn giấu hành tích, bởi vậy vẫn có một ít manh mối tiết lộ ra ngoài, tìm tới cửa cũng có thể lý giải. Dù cho lúc này, hãn e sợ còn chỉ là hoài nghi mà thôi. . .'

Nguyên nhân rất đơn giản, Đoàn Ngọc giết Heigensei, nhưng là hình thần đều diệt, chính mình cũng bị đối phương khí vận dây dưa, bị áp chế thật thê thảm.

Chính là bởi vì hình thần đều diệt, liền một tia chân linh đều không có để lại, tự nhiên không thể ở cõi âm bị Kiyomi Taioini tìm được Âm linh, đó chính là một việc không đầu bàn xử án.

Kiyomi Taioini cũng rõ ràng điểm ấy, né qua không đề cập tới: "Người thân là ở ngoài phiên Daimyo, hiệp trợ nhà Fujiwara, thừa dịp ta phía sau trống vắng, liền phá ta ba phiên, dẫn đến tiền tuyến đại bại, há không phải không có tội?"

Xuất Vân cuộc chiến, có thể nói như không có Đoàn Ngọc nhúng tay, hai bên phần thắng năm năm mở, lại đánh mười năm đều có khả năng, mà không phải hiện tại, nhà Taira bại cục đã định.

Dựa vào điểm ấy, đối phương hoàn toàn có lý do gây sự với chính mình.

"Hai quân giao chiến, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ta nếu gia nhập nhà Fujiwara trận doanh, lại còn có cái gì tốt nói đây? Tôn thần như nghĩ trách tội, cứ việc phóng ngựa lại đây chính là. . ."

Nghĩ đến tay nắm một người, Đoàn Ngọc cười gằn nói.

Loại thái độ này, rốt cục làm người không nhịn được.

"Làm càn! ! !"

Ở nhà Taira võ tướng trong, một cái đại tướng nhảy lên.

Nhưng vẫn không có chờ hấn rút ra bên hông thái đao, một chùm thanh quang liền rơi xuống, đem hấn áp chế gắt gao, lấy phục sát đất tư thế quỳ trên mặt đất.

Mặc cho dương thế làm sao, lúc này bất quá chỉ là một cái Âm tướng, có lẽ vẫn tính cái tiểu thần, lại có thể làm gì đây?

"Chujitsuna, không thể không lễ!"

Kiyomi Taioini nhanh chóng quát bảo ngưng lại, nhưng cũng đem thanh quang phá vỡ, mệnh lệnh người này trở lại vị trí trên, nguyên lai hấn rõ ràng là Heigensei con, kế vị nhà Taira gia chủ, ở kinh đô trong trận chiến ấy bị chặt đầu thủ cấp người.

Cái này liền chẳng trách đối với Đoàn Ngọc hận ý khó tiêu.

"Kiyomi Taioini mời ta đến, có phải hay không vì thảo luận trước tội, hoặc là dành cho ta thẩm phán hoặc là trừng phạt chứ?" Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Nếu có nói, không ngại nói thẳng!"

"Đã như vậy, các người lui ra!"

Kiyomi Taioini quạt xếp hợp lại, chỉ chỉ hai bên.

Thần quan cùng võ tướng đám người tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn là nằm rạp người hành lễ, chậm rãi lui ra.

Một lát sau, toàn bộ thanh đồng trong đại điện, liền chỉ có Đoàn Ngọc cùng Taira Kiyomi hai người.

"Tuy rằng mùa đông khó có thể dụng binh, nhưng đến rõ ràng sau hai năm, thành Hirano tất phá. . . Nhà Fujiwara gia trưởng Chiyo hung tàn, e sợ sẽ truy sát nhà Taira dòng dõi đích tôn. . ."

Taira Kiyomi tiếng nói vang lên, mang theo từng tia từng tia bất đắc dĩ.

Tuy rằng một ít chi thứ chi nhánh có thể sống, nhưng Heigensei, đặc biệt Taira Magokoro nhất hệ, rất khó sống được đi xuống.

Bởi vì dựa theo Xuất Vân nhân thế khanh thế lộc quý loại tư tưởng, bọn họ trời sinh thì có thống lĩnh nhà Taira võ tướng lại nổi lên, thảo phạt nhà Fujiwara đại nghĩa.

Mà mất đi dương thế bá quyền sau khi, Kiyomi Taioini cũng chỉ là một cái côi âm Tông tứ phẩm chi thần, còn phải bị lượng lớn vây công.

Có lẽ có thể bảo toàn một ít nhà Taira Âm linh, nhưng nếu dương gian tế tự bị phá huỷ, giống như nước không mạch, cây không rễ, dù cho tích trữ lại phong phú, cũng cuối cùng có tiêu hao hết một ngày kia.

"Nhà Taira căn cơ thâm hậu, đồng thời hai quận trong tín ngưỡng cảm sâu, không thể toàn bộ rút lên. . . Nhiều nhất suy yếu một ít, tôn thần chỉ cần an tâm để độ quyền lực, Xuất Vân Tam Quý Thần không hẳn muốn cùng tôn thần làm khó dễ, lui giữ một chỗ an bình vẫn có, cần gì phải tự ti đây?"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười.

Thần linh thảo phạt, cũng không phải đơn giản như vậy việc, lấy này Thần cung tích trữ, dù cho một cái Chính tam phẩm thần đến, đều muốn lưỡng bại câu thương.

Chân chính đối phó thần linh biện pháp, vẫn là càn quét nó dương gian tín ngưỡng , khiến cho dần dần không chịu nổi gánh nặng, lại chờ tự suy.

'Cái này nói đến, đúng là cùng một số tác phẩm bên trong phía tây Thần quốc có chút tương tự, thần linh đều là công thấp phòng cao, chỉ cần nhất ý rùa rụt cổ Thần quốc, bản thể không ra, liền rất khó bị tiêu diệt. . '

Đương nhiên, nếu là chênh lệch thực sự quá lớn, vậy cũng không có biện pháp.

"Ta thống lĩnh Taira thị, thực sự không muốn Taira thị một môn lưu lạc. . ." Kiyomi Taioini thở dài một tiếng: "Huống chi. . . Dù cho nhà Fujiwara nắm quyền, có thể dành cho người cái gì? Một cái bến cảng, một ít mậu dịch chi lợi?"

Nghe được cái này, Đoàn Ngọc trong lòng cười thầm.

Dù cho thần linh, cũng không phải tiên tri, cái này thì có hạn chế.

"Dù cho là lão phu, ở nhất thống Xuất Vân sau khi, đối với các Daimyo cũng có rất nhiều sửa hoặc là giảm phong việc, đây cũng không phải là vì một mình tư lợi, mà là vì nhà Taira bá nghiệp, không thể không như vậy, nhà Fujiwara cũng như là!"

Kiyomi Taioini tiếng nói bình tĩnh, nhưng rất có sức thuyết phục.

Thỏ khôn chết, chó săn phanh, tá ma giết lừa chính là người thống trị thường tình, không như vậy, liền không phải hợp lệ chính trị sinh vật.

Dù cho gặp phải văn minh chút, không giết người, cũng phải mình thắng ám hàng, lấy quan to lộc hậu nuôi dưỡng, lấy tên đẹp trước sau vẹn toàn, thực tế vẫn là muốn thu quyền.

"Tôn thần nhìn ra thấy vô cùng chuẩn, nhưng cũng chuẩn bị như thế nào đây?" Đoàn Ngọc chỉ cười cười, hỏi.

"Ám minh làm sao?" Kiyomi Taioini nói: "Các hạ nắm giữ Đông Hải kể đến hàng đầu trên biển lực lượng, có thể mang theo nhà Taira tinh nhuệ ra biển, khác tìm một chỗ tu dưỡng sinh lợi, mà để báo đáp lại, nhà Taira nhiều năm tích trữ kim ngân cùng của cải, tuyệt đối sẽ khiến các hạ thoả mãn."

"Cái này không thể!"

Đoàn Ngọc kiên quyết từ chối.

Vận tải nhà Taira tinh nhuệ ra biển, động tĩnh quá lớn, không thể không bị phát hiện, đến thời điểm tất nhiên đoạn tuyệt với nhà Fujiwara.

Chính mình thực dân đại kế, còn chưa bắt đầu liền phải hủy bỏ.

Nhưng nhìn thấy Kiyomi Taioini sắc mặt, lại là giật mình, nói: "Nhưng ta có thể không phong tỏa Đông quốc bến cảng. .. Còn có thể trốn ra ngoài hay không, liền là chuyện của chính các người."

Nếu là hãn suất lĩnh đội tàu phong tỏa Đông quốc, nhà Taira liền hoàn toàn lên trời không đường, nhập đất không cửa.

Lúc này hứa hẹn không phong tỏa bến cảng, lại là vì phòng ngừa nhà Fujiwara tá ma giết lừa, hãn xác thực cần một ít uy hiếp lá bài tẩy.

Tuy rằng những thứ này lá bài tẩy nằm ở trên tay, tương lai cũng không nhất định đánh ra đi, nhưng đều là lo trước khỏi hoạ tốt.

"Liên như vậy một lời đã định!"

Kiyomi Taioini con mắt màu xanh bên trong hình như có ngọn lửa, sâu sắc liếc Đoàn Ngọc một chút, trầm tiếng nói.

Cho tới còn có một cái bị mang bao bọc đi đảo Vân Trung nhà Taira con, lại là nhắc tới đều không nhắc tới, hiển lộ ra cái này thần thâm trầm tâm tư.

Đoàn Ngọc cũng làm bộ không biết, trên thực tế, cái kia tên tiểu quỷ đã bị đưa tới hương trường, nghiêm mật giám thị lên.

Tương lai đến cùng vận mệnh làm sao, liền xem Đoàn Ngọc tâm tình, cùng với Xuất Vân thế cuộc diễn biến.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Hung Nhận

Vân Trung năm thứ tư, tháng hai.

Khí trời trở nên ấm áp, trên mặt đất một mảnh sinh cơ bừng bừng.

Đoàn Ngọc ngồi lên xe bò, liền đến một chỗ gò núi, phóng tầm mắt tới phía dưới hai ngàn mẫu ruộng trên nông nô làm lụng.

Sau lưng hắt, nhưng là Diệp Tri Ngư, lúc này bấm bấm ngón tay, tính toán nói: "Ta Hồng Ngư hương, có tám thôn, tổng cộng tám trăm hộ, nếu dựa theo đại ca người pháp độ, muốn ra tám cái võ sĩ, mỗi cái võ sĩ hai mươi cái tôi tớ, tổng cộng 168 người. . . Khôi giáp, vũ khí, ngựa tự chuẩn bị, lương thực do phong quân cung cấp?"

"Đây chỉ là lý tưởng nhất trạng thái, dù sao ta sẽ không thể mỗi một cái đều là phi phạm người!" Đoàn Ngọc thở dài một tiếng: "Làm cái này lão thần, đương nhiên muốn dành cho ưu đãi, lấy chút ít tiền gấm trung hoà. . . Hoặc là lấy Võ đồ, Võ sinh sung đến cũng có thể. . ."

Cái gọi là Võ đồ, chính là bình thường người luyện võ trình độ, đặt ở Khánh quốc, đại thể là Ngư Long quân bình thường binh sĩ cái kia trình độ, vẫn là rất dễ dàng bồi dưỡng được đến.

Mà Võ sinh, nhưng là tinh binh trình độ, bình thường cao thủ võ lâm cấp bậc, nhưng tông sư chưa đầy.

Hai cái này yêu cầu, đảo Vân Trung trên thỏa mãn người liền nhiều.

Đặc biệt Tần Phi Ngư, chỉ là thủ hạ một cái Long Xà doanh, là có thể trung hoà lượng lớn nghĩa vụ còn thừa sức.

"Đúng là pháp sư phương diện có chút chỗ hổng , bất quá đợi đến Tiêu Tĩnh Phong cùng Vu Tĩnh Bạch ở chỗ này mở Bạch Hào sơn chi mạch, cũng có thể chậm rãi giảm bớt. . ."

Đối với Tiêu Tĩnh Phong cùng Vu Tĩnh Bạch cử động, Đoàn Ngọc đương nhiên biết được, đồng thời giúp đỡ ngầm thừa nhận.

Dù sao cũng là kiếp trước sư huynh sư tỷ, quen biết cũng có ân, đồng thời lãnh địa bên trong ngoại trừ Thần đạo ở ngoài, Tiên đạo phương diện xác thực cũng cần có người đứng ra quản lý.

Nhưng pháp sư bồi dưỡng, nhưng cũng không là cái gì ung dung việc.

Đạo Vân Trung bên trong, trước mắt đối với pháp sư định cấp, chỉ có cấp ba, pháp đồ, pháp sinh, pháp sĩ.

Pháp đồ người, mới vừa truyền pháp, chỉ là biết có luyện khí chuyên này, trăm ngày Trúc Cơ đều chưa hoàn thành.

Tuy rằng Đạo môn Trúc Cơ chỉ cần trăm ngày, nhưng trong đó tài nguyên tiêu hao cũng không phải bình thường.

Huống chi, chân chính Đạo gia, cũng không phải là chỉ là chỉ là một phần công pháp, mà là muốn từ nhỏ bồi dưỡng, lý giải Đạo gia nghi thức cùng chuyên môn danh từ, tôi luyện khí chất tâm tính, đặt xuống căn cơ.

Cho tới pháp sinh, đơn giản mà nói, chính là Trúc Cơ nhập đạo, Tam Hoa Tụ Đỉnh đại cảnh giới tu sĩ.

Cuối cùng pháp sĩ, nhưng là Ngũ Khí Triều Nguyên đại cảnh giới Luyện khí sĩ.

Đến pháp sĩ trình độ, chỉ cần nương nhờ vào, Đoàn Ngọc đương nhiên vui lòng phong làm hạ sĩ, lĩnh một thôn trăm hộ làm vì đất phong.

Cái này thì tương đương với kỳ huyễn trong tiểu thuyết lãnh chúa thu nhận kỵ sĩ, ban tặng một cái kỵ sĩ trang viên.

Lúc này còn có thể, nhưng đợi đến ngày sau, sợ là muốn lưu lạc tới kỵ sĩ tốt, lại không có bao nhiêu lãnh thổ phân phong mức độ, Đoàn Ngọc lại không khỏi có chút mơ tưởng mong ước.

Nếu là đến vào lúc ấy, này thế phi phạm lực lượng, đem phát triển đến một cái thế nào trình độ?

"Ngoài ra, tôi tớ binh đúng là không có bất cứ vấn đề gì!"

Diệp Tri Ngư thường thức một tia sợi tóc, khẽ mỉm cười.

Bởi vì lượng lớn cướp đoạt cùng mua nhập cư nô lệ, đảo Vân Trung nhân khẩu tuổi tác kết cấu đúng là vô cùng khỏe mạnh, nhiều lấy thanh niên nam nữ làm chủ, tiếp theo chính là tiểu hài tử, lão nhân cực nhỏ.

Dù sao, người già yếu bệnh tật, ở di chuyển cùng đi xa ở trong, là dễ dàng nhất ồm chết cái kia một nhóm.

Trừ phi nắm giữ đặc biệt kỹ thuật thủ công thợ thủ công, còn có thể chiếm được một ít ưu đãi.

Nói cách khác, chính là nhân khẩu tiền lãi kỳ, có thể hưởng thụ một quãng thời gian rất dài.

"Một thôn trăm hộ, năm hộ đánh một đình, có thể không tổn thương việc đồng áng, thậm chí có thể thường bị. . ."

Nói cách khác, dù cho trở thành thoát sinh chức nghiệp binh lính, cũng rất là có thể được.

"Cái này cũng không cần thiết, nhưng có thể luân huấn , khiến cho bọn họ nắm giữ một ít cơ bản trong quân kỹ xảo. . ." Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, có ý riêng: "Vẫn là lấy tinh binh, cao thủ làm vì chủ yếu!"

Một trăm tinh binh, hầu như có thể đàn áp mấy ngàn quân địch, ở vạn người quân trận trong giết tiến vào giết ra.

Mà chính là như vậy vạn người bình thường quân trận, lại có thể dễ dàng trấn áp mấy vạn mấy chục vạn lưu dân, loại này so sánh, liền vô cùng mãnh liệt.

Lấy đảo Vân Trung tình huống thực tế, không làm được bạo binh, chỉ có thể lựa chọn tàng binh tại dân.

Toàn dân nghĩa vụ quân sự, lại thành lập một cái nhanh chóng mộ binh thể chế, lại là một cái biện pháp không tệ.

Dù sao lúc này mỗi hộ bên trong đều có tráng đinh, như đều nhận được huấn luyện quân sự, lấy toàn đảo ba vạn hộ mà nói, là có thể lôi ra ba vạn đại quân!

Tuy rằng cái này cơ bản không thể, không nói hệ thống chỉ huy cùng hậu cần các loại có hay không nhìn thấy đến, toàn bộ đảo Vân Trung sinh sản chết, nhánh đại quân này không đến bao lâu liền sẽ biến thành châu chấu bình thường lưu dân quân —— lần trốn tới chỗ nào, liền đem nơi nào toàn bộ ăn sạch!

Bất quá, nếu là bản thổ tác chiến, đúng là có thể cho kẻ địch một cái vui mừng thật lớn.

Đoàn Ngọc trong con người tựa như bốc cháy lên ngọn lửa.

Dương gian, âm thế pháp độ quyền bính đều đã đủ, toàn bộ đảo Vân Trung chính là đạo trường của chính mình!

Lại thêm vào ba vạn đại quân, rất nhiều cánh chim, bất luận cái gì thế lực, đều khó mà tiêu diệt.

Trừ phi tới một cái truyền thuyết trong Binh gia Kim Cương Bất Hoại, Dao Thương Bất Nhập chi thánh, hay hoặc là Đạo gia Lôi Kiếp Bất Diệt tiên, lại hoặc là Nho gia thân thể thần thông tu luyện tới đỉnh cao Tử Lai, bằng không đều là không sợ hãi.

Nói cách khác, cơ nghiệp củng cố!

...

"Đạo Vân Trung đã lập, đường lui dần dần vững chắc. . . Tiếp đó, chính là cá nhân ta vấn đề!"

Dò xét một vòng, đặc biệt một ít thủ công nghiệp nhà xưởng cùng mấy cái sái diêm trường sau, Đoàn Ngọc trở lại Vân Trung phủ, ngồi khoan chân, bắt đầu nghiên ngẫm suy nghĩ.

Làm cái này một đảo chi chủ, hẳn phải làm nhất vẫn là tọa trấn đầu mối, xử lý rất nhiều chính vụ.

Nhưng mình còn muốn tu luyện, chưa không thể có không tiếp tục làm hất tay chưởng quỹ, thỉnh thoảng ra ngoài.

Nếu là ở truyền thống Tập quyền thể chế trong, đại thần đều muốn nói nhìn đến không giống người quân, các loại dã tâm nhà đều muốn nhô ra , bất quá ở phân phong thể chế xuống, đảo Vân Trung phần lớn đều do các lãnh chúa tự trị, chính mình muốn xen vào chủ yếu chính là một cái Vân thành, còn có bên cạnh bên cạnh, giao thác cho mấy cái tâm phúc liền đầy đủ.

'Vậy cũng là trình độ nào đó nước nhỏ quả dân, vô vi mà trị sao?'

Đoàn Ngọc sờ sờ cảm, có chút cười khổ: 'Chỉ là. . . Thiên kim chi tử, cẩn thận, như chờ tại Vân Trung trên đảo, ta có thể sách hoàn toàn, đi ra ngoài sau khi, ta nhiều nhất chính là một cái thủ đoạn lợi hại chút Địa Sát Chân Nhân, vẫn có lượng lớn uy hiếp có thể nguy hiểm cho tính mạng của ta, bất luận là điều động thiên sư thậm chí Đạo Thương Bất Nhập đại cao thủ đến đánh lén, thậm chí rơi vào cạm bẫy, bị mấy ngàn hơn vạn đại quân vây công, đều có thể lấy cái mạng nhỏ của ta. . .'

'Nhưng ngay cả như vậy, rùa rút cổ cũng không phải tính cách của ta, vì có thể tiêu dao tự tại tại thiên hạ cất bước, nhất định phải bò lên trên ngọn núi cao hơn a. . .'

Cụ thể mà nói, chính là mình tu vị muốn tích trữ đột phá.

Thông qua đảo Vân Trung thành lập thể chế, hẳn bắt đầu từng bước hoàn thành ý nguyện vĩ đại, Đạo ẩn công pháp cũng là tiến độ tiến triển cực nhanh.

Đến lúc này, sớm đã chạm đến Du Thần Ngự Khí lớn cảnh giới ngưỡng cửa.

Nguyên Thần cũng ngày đêm ăn luyện hóa Yêu Côn Linh đan, mà trở nên chất phác dị thường, nếu là có Địa Sát bảng hậu vị sát khí, đó là phát tay có thể luyện hóa, không có một chút nào khó khăn.

Nhưng Đoàn Ngọc đương nhiên không lọt mắt loại kia đẳng cấp, hẳn nhắm vào, là Địa Sát bảng thứ bảy Bạch Hổ sát!

Không nên nhìn chỉ bài thứ bảy, trên thực tế, Địa Sát bảng mười vị trí đầu toàn bộ đều là có thể gặp không thể cầu thần vật, thậm chí ba vị trí đầu sát khí, đều chỉ ở truyền thuyết trong từng nghe nói, căn bản không có tổ tiên luyện hóa ví dụ.

Mà tổng hợp bắt đầu độ khó, công pháp phù hợp, xếp hạng cao thấp các loại vấn đề, Đoàn Ngọc rốt cục vẫn là lựa chọn cái này Bạch Hồ sát khí.

"Mà cái này Bạch Hồ sát khí, ngay khi đại lục Vân Lan phía nam, đại quốc Nam Sở cảnh nội a. . ."

Đoàn Ngọc lẩm bẩm.

Năm đó Đại Hạ triều tiêu diệt, các nước cùng nổi lên, phương bắc Khánh quốc ở vào bốn mặt đều địch, binh uy lại chấn động thiên hạ, sở dĩ không thể thống nhất, then chốt chính là phía nam có Nam Sở quốc!

Cái này Nam Sở quốc diện tích mênh mông, hầu như toàn bộ kế thừa năm đó Đại Hạ phía nam bản đồ, diện tích là Khánh quốc gấp đôi.

Nếu không phải quốc nội không bằng phương bắc như vậy khai hóa, hoang vắng, còn có rất nhiều phong quân, thậm chí Ngô Hàn quốc kiềm chế, nói không chắc đã sớm khởi binh bắc phạt, mang cho Khánh quốc áp lực cũng phải tăng trưởng vô số lần.

"Đại lục bên trên, nói lớn cũng lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ, những kia nhỏ nước chư hầu có thể bỏ qua không tính, phía nam chính là Nam Sở cùng Ngô Hàn, phương bắc chính là Khánh quốc cùng Đông Trần, còn có Bắc Yến cùng thảo nguyên, đây mới thực là có thể ảnh hưởng thiên hạ lực lượng!"

Đoàn Ngọc xoa xoa mi tâm, thức hải trong liền hiện ra một người đến: "Cao Cương. . . Người này phải nên chỉ là một viên nguyên bản bỏ không, lại bị bắt đầu dùng quân cờ, Đại Hạ chân chính sát chiêu, tất nhiên là ở Nam Sở trong!"

Dựa theo hãn thoại diễn Đại Hạ phục quốc cuộc chiến, tất là trước tiên mệnh lệnh người Hồ xuôi nam, giết đến máu chảy thành sông, lại có thêm

đem từ Nam Sở mà lên, trước tiên thống nhất phía nam, lại hưng binh bắc phạt, bách chiến mà được quốc, đại nghĩa danh phận đều có, chính là tuyệt hảo tính toán.

"Bắc có Cao Cường, nam có Cao Tiềm. . . Một đời trước Bắc Yến Hồ kỵ xuôi nam lúc, Nam Sở thì có người này quật khởi, đợi đến ta ngã xuống lúc, hầu như cướp vương quyền. . ."

Hồi tưởng lại trí nhớ, Đoàn Ngọc vẽ mặt lạnh lùng.

Sau đó, không ngoài chính là theo kịch bản đến rồi.

Khà khà. . . Ngược lại thật sự là giỏi tính toán, mượn người Hồ đồ đao, đem phản kháng lực lượng tất cả tiểu giết, thu đến một sạch sành sanh bắc địa, còn có thể cứu dân tại thủy hỏa, trục xuất người Hồ đại nghĩa.

Quả thật là đem người trong thiên hạ làm kẻ ngu si đến sái.

Lần này, có chính mình, còn có thể làm cho đối phương thành công sao?

"Cao Tiềm lập nghiệp, có tam đại vận, thứ nhất chính là phía nam quốc quân cùng rất nhiều phong quân trong lúc đó mâu thuẫn ngày càng kịch liệt. . . Cái này rất nhiều phong quân nắm giữ màu mỡ nơi, như từng cái từng cái ủng binh tự trọng quân phiệt, nhiều lần liên lụy bắc phạt đại nghiệp, Sở vương làm sao có thể chịu? Là lấy đại lực đề bạt tuổi trẻ cũng dòng dõi thanh bạch tiểu tướng, Cao Tiềm bởi vậy một bước lên mây!"

"Thứ hai chính là bị phía nam tướng môn Bạch gia vừa ý, thu được đại lực chống đỡ. . . Cái này Bạch gia gia học uyên thâm, trực tiếp truyền thừa từ thượng cổ Binh gia, gốc gác thâm hậu, không thể khinh thường."

"Cuối cùng một cái đại vận, chính là nhờ số trời run rủi, đến một thanh thượng cổ danh nhận Hồ Dực tàn phiến, nghe đồn 'Toái thiết bên trong mớ

hồ có hắc khí, chạm vào tức phát', sau đó coi đây là căn cơ, tìm được một chỗ Bạch Hổ sát huyết, lấy thiên lôi địa hỏa cùng với sát khí rèn luyện, dẫn dắt thiên ngoại ánh sao đúc lại, đến 'Sát Phá Lang nhận', từ đây thần căn giết thần, phật chặn giết phật. . ."

Một thanh đáng sợ binh khí cho võ giả mang đến giúp ích khủng bố đến mức nào, xem Đoàn Ngọc liền biết rồi.

Năm đó hẳn chỉ là một cái con tôm nhỏ, nhưng dựa vào một thanh Quỷ Thiết, liền dám đấu đá lung tung, giết người trắng trợn.

Mà Sát Phá Lang chi nhận, luận uy lực, chỉ sợ còn ở Đông Hải Quỷ Thiết bên trên!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Tây Nhung

Không có sai!

Bạch Hồ sát khí, chính là Cao Tiềm lập nghiệp trợ lực một trong!

Sát khí không chỉ có Luyện khí sĩ có thể sử dụng, cũng là Binh gia chí bảo, có thể đem ra dã luyện các loại thần binh lợi nhận!

"Địa Sát bảng mười vị trí đầu sát khí, đều là hầu như tuyệt tích thần vật. . . Còn có thượng cổ tà nhận Hồ Dực mảnh vỡ, nơi nào là người bình thường có thể có được?"

"Nhưng nếu có một cái Đại Hạ triều đình ở hậu trường chống đỡ, tất cả liền giải thích được."

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng: "Lần này, liền muốn đoạt Cao Tiềm cơ duyên!"

Luyện cừu hận, hấn ở Khánh quốc nhiều lần phá hư Đại Hạ triều đình mưu tính, từ lâu không đội trời chung, cũng sẽ không quan tâm lại nhiều hơn bị nhớ lên một bút.

Cho tới Cao Tiềm? Người này lúc này đại thể còn ở bi bô tập nói bên trong, hay hoặc là còn chưa sinh ra? Có gì đáng sợ?

"Vì thu được Bạch Hồ sát, phía nam là không thể không đi tới!"

Đoàn Ngọc trầm ngâm, bỗng nhiên tay một chiêu, một đạo lá bùa bay ra ngoài.

Tấm bùa này toàn thân mình hoàng, trên có chu sa chữ triện, có thể ghi chép vài câu lời nói, tuy rằng không thể thiên lý truyền âm, nhưng tại Vân Trung phủ bên trong lại là không có vấn đề chút nào.

Phù lục lóe lên, đi vào cửa sổ trong khe hở biến mất không thấy.

Một lát sau, một tên bóng đen liền ở bên ngoài quỳ sát: "Vương Côn. . Cầu kiến Chủ quân!"

"Người rốt cục đến rồi, vào đi!"

Đoàn Ngọc cười vỗ vỗ tay.

Cửa một tiếng cọt kẹt mở ra, đi vào một người, vóc người cao gầy, da thịt ngăm đen, rõ ràng là Ngô Hàn Trùng sử Vương Côn.

"Vương Côn, nói cho Bản quân, người còn muốn về nhà sao?"

Đoàn Ngọc tốt không chừa chỗ trống, ngồi khoanh chân, hờ hững hỏi.

"Tự nhiên là nghĩ tới."

Vương Côn liền vội vàng gật đầu, lại có chút âm u.

Thời gian chính là vô tình nhất lưỡi dao, nguyên bản ba cái Trùng sử, chỉ có chính hãn còn ôm về nhà ý nghĩ.

Cho tới Vương Tế, Hà Đường hai người? Nhưng là bị dần dần phồn hoa đảo Vân Trung, cùng với kim ngân trọng thưởng, đặc biệt đồng ý sĩ tước chi phong hấp dẫn, về nhà ý nghĩ liền dần dần phai nhạt.

Từ khi ngày tết lúc, từng trải qua cái kia tràng phân phong sau khi, đều là một lòng một niệm lập xuống công huân, ít nhất cũng phải bị phong làm hạ sĩ, ơn trạch đời sau.

Ở Ngô Hàn bên trong, bọn họ bức này hạ dân, cũng không có cơ hội như vậy.

Nhưng Vương Côn lại là tín niệm kiên định người, như trước sơ tâm không thay đổi.

"Đã như vậy, Bản quân có ý đi về phía nam sở một chuyến, tiện thể nhìn Ngô Hàn quốc gia. . . Người cho ta làm cái dẫn đường!"

"Tuân mệnh!"

Tại Vân Trung đảo bên trên, Đoàn Ngọc nói chính là pháp lệnh, Vương Côn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Cho tới cái kia khả năng còn ở truy nã hãn Cổ sư, có lớn như vậy cái chỗ dựa, còn sợ cái gì?

Nhìn thấy cảnh này Đoàn Ngọc, trên mặt không khỏi hiện ra một nụ cười.

Đại cục đã định, đường lui đã bị.

Cũng là lúc, chơi thuyền đông nam, vì chính mình tu hành đánh đến cái kia một đường thiên cơ.

Thậm chí, lần thứ nhất chính diện Đại Hạ khổng lồ ẩn tại thế lực.

Hắn đối với chuyện này, không khỏi vẫn là hơi hơi chờ mong.

. . .

Cùng lúc đó, đại lục Vân Lan, Khánh quốc, Chinh Tây phủ đô đốc.

Nguyên bản cũng không Chinh Tây đô đốc, Tây Nhung các nước luôn luôn là thảo nguyên Vương giả Ô Duyên bộ phạm vi thế lực, cuồn cuộn

không ngừng sản xuất dê bò, tơ lụa, hoàng kim, mỹ nữ, cung cấp bộ tộc cao tầng hưởng lạc.

Chỉ là mấy năm trước, nương theo Ô Duyên bộ phận nứt cùng nội chiến, cùng với Bắc Yến tập kích thảo nguyên, còn có Mông Qua vương tử trở thành Quy Nghĩa khả hãn, tình huống liền phát sinh ra biến hóa.

Thừa dịp thảo nguyên đại loạn cơ hội, mới nhậm chức quốc quân, nguyên Bát Hiền vương Thôi Sơn, liền mệnh lệnh Đại tướng quân Vũ Văn Thương lãnh binh ba vạn, nhân cơ hội tiến sát Tây Nhung các nước.

Coi là lúc, Ba Đồ khả hãn đang cùng Bắc Yến phân liệt, toàn lực ứng đối Thiết Cuồng Đồ đại quân, đối với Tây Nhung các nước không chế yếu bớt, cho Khánh quốc cơ hội cực kỳ tốt.

Tây chinh mấy năm, đã đặt xuống Hòa Dung, Hắc Hãn, Tinh Hà ba nước, tương đương với một châu nơi, cũng lược đến kim ngân tơ lụa, ngựa tốt mã nã, ngà voi trên châu, mỹ nữ nô lệ vô số, mạnh mẽ củng cố Thôi Sơn uy vọng, giảm bớt quốc nội mâu thuẫn.

Trong này, Hòa Dung quốc chính là Tây Nhung đại quốc, lại có thảo nguyên chống đỡ, đã từng cũng dòm ngó qua Khánh quốc Tây Cương, song phương xung đột vũ trang, làm hại không cạn, lại bị một lần nhỏ.

Vũ Văn Thương bởi vậy công, được tước Bình Tây hầu, Vũ Văn phiệt thanh uy càng ngày càng hiển hách.

Lại nương theo Bắc Yến bình định thảo nguyên, thu nạp bọn đầu hàng phản bội tin tức truyền ra, Tây Nhung các nước nhất thời hoàn toàn đại loạn.

Trong đó, Ma La quốc cảnh nội.

Mái vòm cung điện rộng rãi tinh xảo, lấy đá hoa cương làm chủ thể, mặt ngoài sức lấy kim ngân bạc, mã não, ngọc thạch. . . Một cây dài sáu thước san hô đỏ ở vào chính giữa, dưới bàn bên trong tràn đầy bảo thạch trân châu, san hô toàn thân như lửa, cũng đang không ngừng thu nạp bốn phía nóng bức khí , khiến cho trong phòng duy trì u lương, hiển nhiên là một cái dị bảo.

Cao Cường một thân tơ lụa trường bào, bọc lại khăn đội đầu, đã hoàn toàn rút đi mấy năm trước chán nản vẻ, chính đại miệng uống rượu vang.

Đỏ sẫm rượu theo chòm râu trượt xuống, giống như máu tươi lách tách rơi xuống đất.

Ở trong sảnh, hai bên đều ngồi một ít quý tộc cùng võ sĩ thống lĩnh, san hô bên cạnh còn có Tây Nhung Hồ cơ, ăn mặc to bằng bàn tay miếng vải, lụa mỏng nửa che mặt mặt, chân trần như tuyết, vòng eo như rắn, nhảy bị Trung Nguyên thư viện điểm danh phê phán 'Thiên Ma Vũ' .

Lâm Bất Khí một bộ thanh sam, làm người đọc sách trang phục, trên người có một loại trơn bóng như ngọc khí chất, đi vào nhìn thấy tình cảnh này, hơi nheo mày, lại không nói thêm gì, đi tới Cao Cường bên tai, thấp giọng nói.

"Hả? !"

Cao Cường sắc mặt nghiêm nghị, mày kiếm bốc lên: "Các người đều xuống! Kim Tiến, Chu Thang. . . Các người lưu lại!"

Cái này lưu lại hai cái đều là vũ dũng chí sĩ, trên người sát khí lẫm liệt.

Một lát sau, trong đại sảnh người tan hết, Cao Cường ngồi ngay ngắn bất động, vuốt ve trên tay kim chuỗi ngân sao, Long hình nuốt miệng Đại

Hạ Long Tước bảo đao, nói: "Lâm Bất Khí, đem đoạt được tin tức nói một chút đi!"

Nhất cử nhất động, uy nghiêm tràn ngập , khiến cho người vừa thấy tâm gãy.

Lâm Bất Khí sâu sắc hành lễ: "Vâng!"

Con mắt liếc sang, lại thấy Chủ công ẩn đường nội hàm tử khí, không khỏi càng là mừng thầm: "Tự chủ công thoát khỏi gông xiềng, đi tới nơi này Ma La quốc sau, khí vận càng ngày càng cường thịnh, bộc phát đang ở trước mắt a!"

Nguyên bản, Cao Cương thời vận không ăn thua, mệnh đường bao thăng trầm, tuy rằng có một tia tử khí trùng thiên, nhưng cũng có mây đen ngập đầu, đem cái gì khí số đều lột bỏ, dù cho nhất đại tông sư, cũng là nửa cuộc đời khốn cùng chán nản.

Nhưng từ khi Tử Y Hầu tặng đao chuyển mệnh một chuyện qua đi, Đại Hạ triều đình bắt đầu dùng con cờ này, lập tức chính là gió nổi mây vần, toàn bộ đột phá gông xiềng.

Bởi vì đã là Khánh quốc tội phạm truy nã thân phận, bởi vậy ở Lâm Bất Khí theo đề nghị, Cao Cương dịch dung lẫn trốn, một đường ra Tây Vực, đi tới Ma La quốc.

Nước này so với Hỏa Dung ít hơn, dân phong thuần phác, nhân khẩu cũng có trăm vạn, chỉ là quý tộc ham muốn hưởng lạc, binh lực không thịnh.

Cao Cương đến đây, nhất thời như cá gặp nước , bất quá một tháng, liền có giết sư giết hổ danh tiếng, bị làm cái này dũng sĩ hiển cho quốc vương.

Quốc vương thi trường một phen, rất là yêu thích, hay bởi vì thảo nguyên biến cố, âu sầu trong lòng, đề bạt làm quý tộc, lệnh Cao Cường huấn luyện lính mới.

Xưa nay Binh gia muốn nắm quyền, không một không từ luyện lính mới bắt đầu.

Viên Thế Khải từ nhỏ luyện binh, làm vì sau đó đặt vững trụ cột.

Tuy rằng Cao Cường không biết Viên Thế Khải người này, nhưng đạo lý tương thông, lại có Lâm Bất Khí phụ trợ, lại thêm vào một ít nhân tài nương nhờ vào, quả thật là phong vân tế hội, chỉ là ba năm, cũng đã luyện năm ngàn lính mới đi ra, nhiều lần lập công công lao, ở Ma La quốc bên trong dần dần nắm giữ thực quyền.

Đến hiện tại, càng là có lại tiến thêm một bước cơ hội!

"Khởi bẩm Chủ công, trong vương cung truyền đến tin tức, quốc vương bệnh nguy. . ."

Lâm Bất Khí bình tĩnh thần, đem được đến mật báo nói thẳng ra.

"Đại vương a. . ."

Cao Cường nhất thời trầm mặc, đối phương có thể nói là hãn Bá Nhạc, tín chi trọng chi.

Nhưng đau thương chỉ là nháy mắt, trong chớp mắt liền chuyển thành kiêu hùng khí: "Tiên sinh cho rằng, ta nên làm gì? Lập tức khởi binh vây quanh vương cung sao?"

Đại tướng Kim Tiến lập tức nói: "Không thể. . . Chủ công làm cái này ngoại lai người, tuy rằng hồi lộ trọng thần, lại đến quốc vương ưu ái, nếu là

phát binh vây cung, không phải tạo phản cũng tạo phản, danh tiếng tất thối không thể ngời nổi!"

"Không sai, quốc quân có vương tử, hẳn là ủng hộ con trai trưởng mới là!" Lâm Bất Khí gật đầu: "Chỉ là nước này vương có ba con trai, trưởng tử vũ dũng, lại là tiểu thiếp sinh, nhị vương tử là con trai trưởng, tính cách văn nhược, tam vương tử mới tám tuổi. . . Như vậy cách cục, sợ là có họa tiềm tàng, bất quá ngay cả như vậy, Chủ công cũng không có bao nhiêu cơ hội. . . Nhưng thiên hạ ngày nay, tức đem tiến vào Đại tranh chi thế, thiên ý phụ trợ nhân sự, nhưng cũng có một tia cơ hội tốt."

"Cơ hội tốt ở đâu?" Cao Cương con mắt thoáng nhắm lại.

"Thiên ý như vậy, quốc tất bất an, Bắc Yến, Khánh quốc, đều là mãnh hổ sói đói, bị tàn phá bởi chiến tranh. . . Nhị vương tử kế vị, tất trọng dụng các tướng lĩnh, Chủ công có thể trung tâm phụng dưỡng, lập xuống chiến công, mà Đại vương tử như đặc thế, lập tức họa từ trong nhà. . . Đến thời điểm vương cung máu chảy thành sông, Chủ công có thể lấy tên thảo nghịch tiến công, nâng đỡ tam vương tử đăng cơ, lại cưới một vương nữ, bên ngoài lấy tên nhiếp chính, mới có thể khống chế một quốc gia. . ."

Lâm Bất Khí chậm rãi nói.

Đến vào trong đó làm sao xoay trái xoay phải, mặt ngoài trên trung thành tuyệt đối, lén lút hướng về Đại vương tử kỳ trung, giết giặc người này soán vị, tất nhiên là để vương tâm thuật, không cần nhiều lời.

"Ma La quốc có dân trăm vạn, sản vật phì nhiêu, có thể nuôi bốn vạn đại quân!" Cao Cương thì thào nói .

Coi đây là tư bản, ngầm chiếm Tây Nhung các nước, là điều chắc chắn.

Thế nhưng ngoại lai hai phe thế lực áp bức , khiến cho hãn đều có chút nghệt thờ cảm giác.

"Nếu Chủ công đã thành thời, cái kia chính là đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi! Cho tới Bắc Yến cùng Khánh quốc? Đây hai phe tuy rằng mưu đồ Tây Nhung, nhưng không phải chủ lực, nhiều nhất chỉ là quân yểm trợ mà thôi. . . Hai bên tất có một trận chiến!"

Lâm Bất Khí rung lên ống tay áo, mắt như sao sớm: "Chỉ cần Chủ công có thể tay cầm binh quyền, chống đỡ cái này vừa bắt đầu mấy làn sóng, đợi đến người Hồ thiết kỵ xuôi nam, cùng Khánh, Đông Trần khai chiến sau khi, thiên hạ liền rất có khả năng! Đến thời điểm, lùi cũng có thể thủ Tây Nhung chi nghiệp, tiến vào thì lại có thể dòm ngó Trung Nguyên!"

Cái này chính là mạnh như thác đổ đại chiến hơi.

Trên thực tế, dù cho Lâm Bất Khí cũng không có cái này tài năng, tuy rằng hãn là nhân tài, dù sao quá trẻ, không có hiểu rõ, nhưng tự nhiên có cao nhân chỉ điểm.

"Không sai. . . Khánh quốc quốc lực cường thịnh, lại thu rồi hai đời thảo nguyên Khả Hãn, kỵ binh phong phú, không phải chuyện nhỏ! Thực là Bắc Yến đại địch! Ta cần phải yên lặng ẩn núp , chờ đợi cơ hội tốt!"

Cao Cường khuôn mặt nghiêm nghị, hạ quyết tâm.

Nửa đời trước gió táp mưa sa, từ lâu ma luyện ra ấn nhãn khí, điểm ấy không đáng kể chút nào.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Tinh Quái

Mặt trời cao thẳng, ánh nắng tươi sáng.

Lam bảo thạch giống như biển mặt bằng trên, một chiếc tàu buôn chính chậm rãi tiến lên, phía sau vẽ ra mấy đạo thật dài bạch tuyến.

Cột buồm đỉnh, còn có một mặt cờ xí, phía trên năm màu ngọn núi hội tụ, chính là 'Ngũ Phong kỳ', đảo Vân Trung thương hội tiêu chí.

Do đảo Vân Trung thành lập thương hội, Đoàn Ngọc tự mình ban tên cho 'Thương hội Ngũ Phong', lấy Ngũ Phong kỳ làm vì tiêu chí.

Đồng thời, theo đảo Vân Trung thực lực truyền ra, thương đạo cũng dần dần mở ra, đối với Xuất Vân, Hải Tống, lấy cùng cái khác hải đảo tuyến hàng hải mở ra, bởi vì có Giao nhân cùng đặc chế thuyền lớn, hầu như không gặp nguy hiểm, bởi vậy mang đến chính là cuồn cuộn không ngừng lợi nhuận.

Có lẽ có một ngày, toàn bộ Đông Hải bên trên, Ngũ Phong chủ thuyền đều đem trở thành một cái mới truyền thuyết, đó là đại biểu mậu dịch cùng hoàng kim thần thoại.

Này chiếc tàu buôn, trên danh nghĩa là hướng về phía nam thăm dò thương lộ.

Trên thực tế, Đoàn Ngọc liền ẩn giấu ở trong đó, hần lần này xuất hành vô cùng biết điều, liền mang một cái Vương Côn mà thôi.

Cho tới Diệp Tri Ngư, Tần Phi Ngư, Amano Ogata mấy người, một là cần bọn họ chăm sóc chính mình đất phong, thứ hai chính là chuyến này có chút nguy hiểm, chính mình một người trái lại hoành hành vô kỵ một ít.

Vốn là, mình cùng phía nam không cừu không oán, nhưng nếu cố ý mưu đoạt Bạch Hồ sát, liền không khỏi cùng Đại Hạ triều đình ẩn tại thế lực phát sinh va chạm.

Như vậy một cái đã từng thống nhất đại lục vương triều thực lực, dù cho tiến vào ẩn núp trạng thái, chỉ sợ cũng không phải chuyện nhỏ.

'Bất quá. . . Thế lực ngầm vẫn là không thấy được ánh sáng. . .'

Đoàn Ngọc xoa xoa hàm dưới, phát ra một tiếng cười gằn.

Ở Khánh quốc lúc, hẳn liền cố ý yết chút màn đen, dù cho thay đổi quốc quân, nhưng đối với Đại Hạ phục quốc thế lực, tất nhiên vẫn là hết sức lưu ý.

Có lẽ, trên đại lục mỗi cái quốc quân, cũng biết?

Chỉ là bất luận bọn họ làm sao phòng bị động tác, đều là tuyệt mật, chính mình ở đại lục không có dựng mạng lưới tình báo, loại tầng thứ này tin tức là không thể được đến.

Chỉ có lấy buôn bán danh nghĩa, thu được một ít mặt ngoài trên tình báo.

"Chủ quân!"

Sau một chốc, ngoài cửa khoang liền truyền đến thanh âm cung kính, là Vương Côn.

"Ta nói rồi, bắt đầu từ hôm nay, gọi ta công tử hoặc thiếu chủ liền có thể. . ."

Đoàn Ngọc vung vung tay, cửa gỗ bị một luồng lực vô hình kéo ra, Vương Côn đi vào, cung kính hành lễ: "Thiếu chủ!"

"Người mà lại ngồi, cùng ta nói một chút Ngô Hàn cùng phía nam tình huống. . ."

"Vâng!"

Vương Côn cái mông nửa đạp cái ghế, không dám ngồi vững, lấy lại bình tĩnh, nói: "Đại lục Vân Lan nam bắc, lấy Thiên hà làm vì giới, này Thiên Hà bắt nguồn từ thần sơn, dài vạn dặm, cuộn cuộn vào biển. . ."

Đoàn Ngọc lẳng lẳng nghe.

Đại lục Vân Lan cực tây, có cao vút trong mây thần sơn, cùng Tây Nhung cực điểm giáp giới, cũng là các đời vương triều thế lực chưa từng chạm đến qua địa phương.

Nghe đồn này thần sơn không người nào có thể tiến đến, chính là thế giới phần cuối.

Mà Thiên hà lại là bắt nguồn tại này, đem đại lục Vân Lan chia làm nam bắc hai mảnh.

". . . Từ mấy ngàn năm trước vương triều Đại Chu bắt đầu, Trung Nguyên vương triều tiến vào Nam Cương, ở chỗ này nhập hộ khẩu đến dân, xây dựng lên một toà lại một toà thành trì, phía nam bởi vậy khai hóa, nhưng bị phát xâm mình tập tục như trước bị bảo lưu lại đến, mà rậm rạp Thập Vạn Đại Sơn, rừng cây ở trong, càng có không phục vương hóa bộ lạc tồn tại. . ."

Vương Côn tuy rằng cũng khoác phát xâm mặt, lại tự nhận chính là quốc nhân, cũng không phải là bộ lạc .

Đoàn Ngọc lại tinh tế hỏi thăm đi, kết hợp chính mình trí nhớ, rốt cục miễn cưỡng đánh ra một cái phía nam đại khái.

Nam Sở không thể nghi ngờ là phía nam bá chủ, diện tích lãnh thổ bao la, có mười hai châu nơi, nhưng hoang vắng, không thể không lấy lượng lớn phong quân tọa trấn.

Ngoài ra, một ít biên cảnh khu vực, thậm chí sâu trong núi lớn, dã dân đồng dạng không ít.

Ngô Hàn quốc tình huống còn muốn càng kém một chút, Ngô Hàn vương chỉ là nắm giữ một chút thành trì, quốc nội phong quân, hoặc là nói bộ lạc chỉ chủ cắt cứ càng nặng.

Đặc biệt phía nam một ít sơn trại, lấy trại chủ thủ lĩnh làm vì lãnh tụ, cung phụng Cổ sư, chiến lược kinh người, Ngô Hàn vương đối với bọn họ đều muốn lôi kéo.

Ngô Hàn quốc diện tích so với nước Sở nhỏ, chỉ có bốn châu nơi, nhưng cùng Nam Hàn rừng rậm giáp giới, bên trong không biết sinh hoạt bao nhiêu dã dân, bởi vậy tiềm lực cũng là không thể khinh thường.

Thậm chí có mấy lần, nước Sở nam xâm, Ngô Hàn quân đội đại bại, phải dựa vào Ngô Hàn vương danh nghĩa, từ trong rừng rậm triệu đến lượng lớn chiến sĩ, mới miễn cưỡng đánh đuổi quân Sở, miễn đi diệt quốc vận rủi.

"Chúng ta lần này, chính là ở Ngô Hàn bến cảng ngừng, sau đó một đường đi ngang qua, tiến vào nước Sở địa giới. . ."

Nương theo Vương Côn giảng giải, bất tri bất giác, màn đêm buông xuống, trăng sáng huyền không.

Buổi tối biển rộng có vẻ khá là yên tĩnh, hầu như không có chút rung động nào.

Đang tĩnh tọa Đoàn Ngọc trên mặt lại là hiện ra một nụ cười lạnh lùng, nguyên thần xuất khiếu, hóa quy hư vô, đi tới trên boong thuyền.

Ở cách đó không xa, một mảnh biển sương mù mỏng manh bay lên, trong đó tựa hồ còn có một đạo bóng đen.

"Tĩnh quái? !"

Ô ô. . .

Ngoài khơi đột nổi sóng, gió nhẹ gào thét, giống như quỷ khóc.

Đoàn Ngọc Nguyên Thần nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi nở nụ cười: "Vẫn đúng là dám lên? Muốn chết a!"

Chính mình thương hội thuyền, phần lớn đều trải qua cải tạo, hòa vào Yêu Côn hài cốt, mang theo một tia cái này con đại yêu ma khí tức.

Bằng này, hoàn toàn có thể ở Đông Hải hoành hành vô kỵ, yêu quỷ tránh lui.

Tuy rằng Yêu Côn khí tức nhiều nhất dọa đi cá mập cùng một ít cấp thấp yêu vật, chân chính mở ra linh trí, đều biết đây là phô trương thanh thế, Yêu Côn đã chết.

Nhưng này chút mở ra linh trí yêu quỷ, nhìn thấy thuyền sau khi, phần lớn càng là sợ đến quay đầu chạy trốn!

Vì sao?

Là do vì chúng nó biết suy nghĩ, tự nhiên biết có thể giết Yêu Côn, dùng thi thể của nó tạo thuyền người, so với Yêu Côn càng thêm đáng sợ.

Là lấy Ngũ Phong kỳ hoành hành Đông Hải, một lần đều chưa từng sinh ra sai lầm.

Không nghĩ tới lần này, rốt cục xuất hiện cái dám đến vượt râu hùm.

Cho tới Đoàn Ngọc tự thân? Hẳn không như vậy rêu rao, đối diện e sợ căn bản không biết, một nhân vật đáng sợ, chính ở trên chiếc thuyền này tọa trấn.

"Cảnh. . . Cảnh giới!"

gác thuyền đỉnh cũng nhìn thấy quỷ dị sương mù cùng với bên trong bóng đen, kêu to lên.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Boong tàu dưới bên trong khoang rối loạn từng bừng, mấy chục người chạy boong trên.

Chợt, liền nhìn thấy không ngừng mở rộng biển sương mù, còn có trong đó xuất hiện bóng buồm.

Cái kia bóng buồm càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành một chiếc có chút cổ xưa thuyền buồm, chậm rãi chạy lại đây, tốc độ rất chậm.

"Nguyên lai chỉ là một chiếc thuyền, Tiểu tam tử người muốn chết a!"

"Như thế chậm thuyền, hình chế cũng rất cổ lão, cơ hồ bị đào thải a. .
."

"Dù cho là hải tặc, cũng không có thể dùng loại này thuyền , căn bản không đuổi kịp con mồi, sớm muộn chết đói. . ."

. . .

Trên thuyền thủy thủ thảo luận, hơi nghi hoặc một chút, lại nghĩ đến một cái nào đó khả năng, đáy lòng thoáng bất an.

Rốt cục, thuyền càng ngày càng gần, ở hào quang màu xanh dưới ánh trắng, đưa nó toàn cảnh bày ra ở trước mặt mọi người.

Cái kia xác thực là một chiếc cổ lão thuyền buồm, chỉ là vải bạt tổn hại nghiêm trọng, thân thuyền càng là che kín hải tảo cùng vỏ sò, nghiêm trọng mục nát.

Làm người ta khiếp sợ nhất, là cả trên chiếc thuyền này, không hề có một chút ngọn đèn, tựa hồ căn bản cũng không có người sống ở thao tác.

Tĩnh!

Tĩnh mịch!

Nguyên bản còn ở bàn luận trên trời dưới biển đám thủy thủ, một thoáng liền phảng phất bị bóp lấy cái cổ con vịt, rơi vào gian nan trong trầm mặc.

"Đó là... Oan Hồn thuyền a!"

Rốt cục, tàu buồm thuyền trưởng kêu rên một tiếng: "Còn lo lắng cái gì? Lập tức chuyển hướng, tách ra nó!"

Ở hân tiếng rống giận dữ bên trong, tất cả thuyền viên đều giống như bị quất một roi như thế, nhanh chóng động tác lên.

Oan Hồn thuyền! U Linh thuyền!

Đây là Đông Hải trên đám thủy thủ nghe nhiều nên thuộc khủng bố truyền thuyết.

Bởi gặp phải đáng sợ tai nạn , khiến cho cả chiếc thuyền người sống tất cả tử vong, chỉ có một chiếc cô thuyền ở trên biển lung tung không có mục đích bồng bênh.

Ở tất cả cố sự bên trong, cái này Oan Hồn thuyền đều là vận rủi cùng tai nạn tượng trưng.

Đặc biệt đám thủy thủ, đối với hung sát việc càng thêm coi trọng, cũng liền càng thêm sợ sệt sợ hãi.

Tài công liều mạng chuyển đà, độ lệch mở tuyến tuyến.

Vẫn căng thẳng nhìn kỹ Oan Hồn thuyền thuyền trưởng cùng đám thủy thủ, lại là kinh sợ mà nhìn cái kia một chiếc cổ lão thuyền theo chuyển hướng, chăm chú theo bọn họ không tha.

Không chỉ có như vậy, biển sương mù càng thêm dày đặc, chậm rãi mở rộng, phảng phất không biết tên Cự thú há miệng to như chậu máu, phải đem bọn họ một hộp nuốt vào.

"Quả nhiên, là một con tinh quái sao?"

Đoàn Ngọc nhìn cái này màn, không khỏi nở nụ cười.

Yêu tinh yêu tinh, có thân thể máu thịt người mới là yêu, mà không có Yêu khu người là tinh quái!

Tinh quái giả, quỷ thần chi chúc vậy, phần lớn chỉ ở ban đêm hoạt động, trong đó hung tàn người liền yêu thích nuốt chửng người sống tinh huyết.

Đặc biệt trên biển, gặp phải một chiếc thuyền, lợi hại chút tinh quái bỏ một cái, liền đem trên thuyền người sống giết hết, đối với thuyền hàng hóa lại xem thường, cái này liền tạo thành U Linh thuyền truyền thuyết.

Lúc này mặt sau U Linh thuyền không đáng kể chút nào, chân chính tinh quái, lại là giấu ở biển sương mù ở trong.

"Vương Côn!"

Đoàn Ngọc nhìn thấy một người lên boong tàu, trực tiếp truyền âm.

"Chủ. . . Thiếu chủ!"

Vương Côn một cái giật mình, liếc nhìn chu vi, biết Đoàn Ngọc không muốn người bên ngoài nghe thấy, thấp giọng hỏi: "Có gì phân phó?"

"Động viên mọi người!"

Đoàn Ngọc Nguyên Thần trôi nổi ở giữa không trung, đưa tay một chiêu, một thanh màu xanh pháp kiếm liền rơi xuống vào trong tay.

Cái này kiếm là dùng bạch cốt phi kiếm hài cốt đúc lại, gia nhập Yêu Côn xương cốt cùng thanh đồng chi anh, bất luận tính dai vẫn là sắc bén đều càng lên một tầng.

Ở ánh trăng phía dưới, càng là toàn thân nửa trong suốt, giống như một vũng nước mùa thu.

"Đi!"

Hắn Nguyên Thần ngự kiếm , hóa thành một đạo thanh quang, nhảy vào trong sương mù dày đặc.

Xoẹt Xoẹt.....!

Kiếm khí đến, sương trắng dồn dập lù tán, phát ra bị ăn mòn âm thanh.

"Hống hống!"

Sương mù không ngừng cô đọng , hóa thành một con hư huyền quái thú bóng người.

Nó đầu như Xích Hồ, con người hẹp dài, thân thể tựa như chó, rồi lại khoác một tầng vảy giáp, mỗi một khối lân phiến bên trên, đều mơ hồ có thể nghe được một cái oan hồn gào khóc.

Tinh quái hình thái thiên kỳ bách quái, Đoàn Ngọc cũng không có tra cứu, chỉ là nhìn chăm chú đối phương con mắt, mới hơi kinh ngạc: "Thì đã mất đi thần trí sao?"

Thông thường mà nói, yêu thú mới điên cuồng ngu muội, tinh quái chuyên tu thần hồn, từng cái từng cái lại giả dối cực kỳ.

Tỷ như ẩn giấu ở nhân gian , hóa thành cô gái xinh đẹp, chuyên môn hấp thụ sinh dương khí Hồ Tiên truyền thuyết, phần lớn liền là chúng nó gây nên.

Cỡ này linh trí chi yêu , dựa theo đạo lý mà nói, hẳn là sẽ không như vậy không có lí trí, còn trực diện chính mình mũi kiếm.

Bây giờ nhìn lại, lại là do vì này Yêu Thần niệm lẫn lộn, đã phát điên!

Một người điên, bất luận làm ra cái gì chuyện đến, đều là không chút nào ngạc nhiên.

"Thực sự là. . . Thật không thú vị a!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, trong nháy mắt, mấy đạo kiếm khí bộc phát, đem con này tinh quái bao quanh vây nhốt ở bên trong, thanh ngọc kiếm giữa trời chém xuống: "Giết!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Kỳ Di

Xì!

Kiểm khí tung hoành, giống như cửu thiên ngân hà bao phủ, mệnh môn cuộn cuộn, đường hoàng mạnh mẽ.

Đồng dạng là Nguyên Thần ngự kiếm cảnh giới, Đoàn Ngọc Nguyên Thần bởi vì ăn Yêu Côn Linh đan duyên cớ, lực lượng nguyên thần chất phác phi thường, biểu hiện ra, chính là ngự kiếm uy lực tăng lên trên diện rộng, rất có vài phần lấy lực phá xảo mùi vị.

Dựa theo chính hắc tính toán, cho dù đến lên mấy cái Nguyên Thần ngự kiếm Chân Nhân vậy công, e sợ cũng không phải là mình cái này thanh thanh ngọc kiếm đối thủ.

Không gì khác, căn cơ thực sự quá mức chất phác.

Chính mình một cái Nguyên Thần, ít nhất so với bình thường ba cái Nguyên Thần Xuất Khiếu đỉnh cao hợp lực!

"Gào gào!"

Tinh quái hồ ly tóc ra một tiếng gào thét, bản năng hóa thành hư ảo, nghĩ muốn né tránh.

Nhưng lúc này, lại bị trước bố trí kiếm khí ngăn cản, mặc cho làm sao hóa hư, cũng là không cách nào chạy thoát, chỉ có thể bị kiếm khí sông dài tịch quyển đi vào, phát ra một tiếng gào thét.

Xì xì!

Nhất thời, vô số kiếm khí cùng lân phiến va chạm, phía trên oan hồn một cái lại một cái kêu thảm thiết, bị giết chết tại chỗ, chém phá tầng này phòng ngự sau khi, ngân hà kiếm khí cũng giết nhập tinh quái trong cơ thể, đầu đá lung tung, vạn kiếm bắn chum.

Lượng lớn kiếm quang lóe lên, phát ra vù một tiếng, không ngừng rung động.

Cường quang qua đi, tại chỗ một mảnh hư vô.

"Chết rồi?"

Đoàn Ngọc vẻ mặt nhàn nhạt, muốn giết tinh quái, vốn là cũng chính là cái này dễ như trở bàn tay chuyện.

Nhưng đột nhiên, thần sắc hăn biến đổi, thanh ngọc kiếm đột nhiên gập lại.

Đùng!

Ở hăn nguyên bản đứng chỗ, hai cái thô to màu đen móng vuốt hợp lại, không khí phảng phất đã biến thành kính, phát ra một tiếng vang giòn, đủ thấy cái này hai trảo khí lực lớn lao.

"Lại vẫn biết đánh lén? Người là thật điên giả điên?"

Đoàn Ngọc nhìn chăm chú cái này hồ đầu khuyến thân quái vật, ngừng tiếng hỏi.

Vừa nãy kiếm khí đã đầy đủ khiến bình thường tinh quái hình thần đều diệt, nhưng này tinh mặc dù có chút chật vật, lại tuyệt đối không là trọng thương đáng vẻ, còn có thể phản kích.

Lúc này nó tuy rằng dừng lại ở phía xa, Đoàn Ngọc bỗng nhiên cảm giác được một luồng nguy cơ lớn lao đến, Nguyên Thần toàn bộ chui vào kiếm bên trong.

Răng rắc!

Bốn phía, mấy chục trắng bệch đầu lâu hiện lên đi ra, trong con người lập loè lân hỏa, há to mồm, nghĩ muốn đem thanh ngọc kiếm một hớp cắn xuống.

Phốc!

Thanh ngọc kiếm đột nhiên vọt một cái, xuyên qua một cái đầu lâu, ở giữa không trung một lần nữa hiển hóa ra Đoàn Ngọc thân hình: "Ngự quý thuật? Người dĩ nhiên lựa chọn nuốt chửng Nhân tộc sinh hồn tu luyện, quả thật là được lắm ma đầu!"

Tinh quái phương thức tu luyện, cũng có mấy loại.

Chính thống nhất, là mỗi ngày phun ra nuốt vào linh khí, lại dựa vào tinh hoa nhật nguyệt rèn luyện, tương tự Huyền Môn chính tông, tuy rằng nhập môn gian nan, nhưng căn cơ vững chắc, hậu kinh vô cùng.

Lại tiếp sau đó, chính là một ít tà ma ngoại đạo, hoặc là chiếm cứ miếu thờ, thu nạp nhân gian đèn nhang tín ngưỡng, hoặc là khắp nơi bắt giữ huyết thực, đã như thế, sơ kỳ tiến bộ thần tốc, nhưng đạo cơ tất là không thuần.

Mà cuối cùng một loại, nhưng là điên cuồng nhất khủng bố con đường, đó chính là trực tiếp nuốt chửng Nhân tộc hồn phách, bởi vì người chính là Vạn linh chi trưởng, nuốt một cái người hồn phách, ít nhất tương đương bình thường thổ địa mấy tháng đèn nhang, thuần lấy cướp đoạt, tiến cảnh thần tốc. Chỉ là đã như thế, không chỉ có nghiệt báo quần quanh

người, nói không chắc lúc nào thì có thiên kiếp đến, đồng thời hồn phách ý nghĩ phức tạp, cũng cực dễ tẩu hỏa nhập ma.

Bây giờ nhìn lại, con này tinh quái tu luyện, chính là cuối cùng một loại con đường.

Chỉ là, dám làm như thế tinh quái, từng cái từng cái không chỉ có cùng hung cực ác, đồng thời cũng thủ đoạn cực ngạnh, bằng không sớm bị tiêu diệt.

Luyện khí sĩ gặp phải loại này tinh quái, cũng là muốn trừ ma vệ đạo, chân chính là công đức lớn một cái.

Đoàn Ngọc nhìn chăm chú bầu trời trắng sáng, vung tay lên, mấy đoá nửa trong suốt thiên hoa rơi xuống.

Thiên hoa này giống như thủy tinh, óng ánh long lanh, ánh sáng sáng quắc, ở trong lại hình như có lửa nung đốt.

Đột nhiên, từng mảng từng mảng cánh hoa tản ra, rơi xuống ở một cái Khô Lôu quý trên đầu.

Xoẹt Xoẹt.....!

Nửa trong suốt ngọn lửa bao phủ, trong nháy mắt liền đem khô lôu này đầu bao bọc , hóa thành lũ lũ khói xanh.

Chỉ là trong chớp mắt, những thứ này quý dị đầu lôu liền biến mất hầu như không còn.

Không chỉ có như vậy, mấy cái kêu thảm thiết đầu lôu trở lại tinh quái trên người, lại đem ngọn lửa cũng dẫn theo trở lại , khiến cho ở tinh quái trên người cháy hừng hực lên.

"Cái này mặt trời chân viêm tư vị làm sao?"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, ánh trắng tức là ánh sáng mặt trời, cái này vẫn là hẩn gần nhất lĩnh ngộ ra đến một cái pháp môn, dù cho ở ban đêm, cũng có thể trực tiếp mượn đến Đại Nhật Chân Hỏa lực lượng.

Mà cái này chân hỏa chí dương chí cương, chính là tất cả yêu tà quỷ túy khắc tinh!

Nhìn đốt cháy bên trong yêu tinh, Đoàn Ngọc lông mày lại là dần dần nhăn lại.

Bởi vì ở hẩn nhìn kỹ bên trong, ngọn lửa này chỉ là đốt cháy hồ ly tinh quái trên người oan hồn vấy giáp, đối phương tuy rằng kêu thảm thiết không ngừng, nhưng trên người Đại Nhật Chân Hỏa, dĩ nhiên có dần dần tắt khuynh hướng!

"Không nghĩ tới, thật là có chút đạo hạnh. . ."

Có thể dựa vào tự thân lực lượng, chống lại Đại Nhật Chân Hỏa, ít nhất cũng là Nhật Du chân nhân cảnh giới.

Đặt ở tinh quái ở trong, đó chính là có thể ban ngày hiện hình, đáng sợ cực kỳ đại ma đầu!

Đoàn Ngọc vẻ mặt nghiêm túc, nhanh chóng bố trí: "Đông phương Thanh Long, tây phương Bạch Hổ, bắc phương Chu Tước, nam phương Huyền Vũ, bốn phương tứ linh, đi!"

Bốn đạo thanh đồng phù lục từ phía dưới trong khoang thuyền bay ra, trôi nổi ở trên hư không, hình thành một cái nào đó trận pháp.

Linh khí gào thét, đại trận vận chuyển, ở trong mơ hồ hiện ra Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ tứ linh bóng mờ.

Chờ đến Xích Hồ tinh quái thoát khỏi kiếm khí sau khi, thành linh phát hiện mình đã nằm ở một cái bên trong đại trận, tứ linh bóng mờ đè xuống, không ngừng làm hao mòn trên người hắc hắc khí.

"Ô ô. . ."

Nường theo trận pháp không ngừng vận chuyển, Xích Hồ rít gào lên, thể hình không ngừng thu nhỏ lại hư huyền.

Nhưng vào lúc này, trong cơ thể nó hạt nhân, một điểm hào quang màu đỏ sậm hiện lên đi ra.

Chỉ một thoáng, con này tinh quái liền bị một tầng hào quang màu đỏ sậm bao bọc, tỏa ra hung tàn, khí tức kinh khủng.

Nó một cái miệng, nhất thời liền đem Thanh Long cùng Bạch Hổ bóng mờ nuốt chửng, Chu Tước Huyền Vũ công kích rơi xuống người nó, trái lại bị hào quang màu đỏ sậm ô nhiễm , khiến cho cái này hai linh bóng mờ một thoáng biến mất.

Tứ linh trận pháp, thành linh bị phá!

"Cái này thật đúng là. . . Thú vị a! Đông Hải trong, còn có mạnh mẽ như vậy tinh quái sao? Hầu như đều không thấp hơn Yêu Côn chứ? Còn có cái này đen hồng quang mang, tựa hồ có ô nhiễm lực lượng?"

Đoàn Ngọc ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng, nguyên thần tiến lên, toả ra ba thước thanh quang: "Đạo vực lực lượng, cho ta trấn áp!"

Hắn tự mình lên tràng, Nguyên Thần bao bọc một tầng dày đặc thanh quang, bỗng nhiên mở ra bàn tay lớn, hướng về tinh quái vồ xuống.

Ở giữa không trung, một bàn tay cực kỳ lớn hiện lên, phảng phất phạt Như Lai Ngũ Chỉ Sơn giống như, hùng vĩ tràn đầy, không thể chống đỡ.

Hào quang màu đỏ sẫm cùng thanh quang dây dưa, lẫn nhau trung hoà, mà bàn tay lớn lại là không sợ hãi chút nào, đem Xích Hồ mò ở trong lòng bàn tay.

Tinh quái liều mạng giây dựa, lại hét dài một tiếng.

Hống hống!

Trong phút chốc, Đoàn Ngọc vẽ mặt biến hóa , bởi vì ở cái này đầu tinh quái hạt nhân trong, hào quang màu đỏ sẫm thu lại , hóa thành một viên thiết bài giống như hạt nhân, phía trên có một cái hình rồng bóng mờ lóe qua.

Một luồng cực lớn uy nghiêm nhất thời hàng lâm , khiến cho bàn tay lớn đều hơi hơi run rẩy.

"Đây là. . . Thần đạo khí vận?"

Đoàn Ngọc phát hiện, con này tinh quái quả thật cho hắn rất nhiều vui mừng. Trong cơ thể Đạo ấn nổ vang, đồng tím in lại Ly Vẫn bóng mờ hiện lên, làm gào thét hình.

Cùng lúc đó, nguyên thần áo bào bên trên, ba đầu rùa biển cũng từ phần nộ rít gào.

Cái này hai đạo lực lượng hợp hai thành một, vẫn là đem con này rồng hình bóng mờ đánh tan, bàn tay lớn lại không còn chút nào chống đối, dùng sức nghiền nát, đem Xích Hồ khuyến thân tinh quái làm hao mòn sạch sẽ.

"Con này tinh quái, trên người có quái lạ!"

Đoàn Ngọc trầm ngâm, tản đi pháp thuật, liền thấy được trong hư không, đầu kia tinh quái dĩ nhiên đã hình thần đều diệt, nhưng cũng lưu lại một vật.

Đó là một viên hắc thiết phiến giống như lệnh bài, ở giữa có một đóa Hồng Liên hỏa diễm, chính đang thiêu đốt hừng hực.

Hắn đưa tay ra, đem lệnh bài kia cầm trong tay.

Ầm!

Đang lúc này, gần sát phát sinh! Hào quang màu đen sẫm tái hiện, dĩ nhiên nghĩ muốn ô nhiễm hẳn toàn bộ Nguyên thần chi thể.

"Khà khà. . . Chính chờ người đấy?"

Sớm biết khác thường Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, tam chuyển đồng tím ảm hiện lên, mạnh mẽ một trấn.

Bồng!

Hào quang màu đen sẫm thu lại, Hắc Thiết lệnh bài run không ngừng.

Đoàn Ngọc con mắt một ám, trước mắt tựa hồ hiện ra một màn u ám thiên địa.

. . .

Đây là một mảnh quảng đại mà âm trầm không gian, chỉ có giữa bầu trời còn có từng tia từng sợi ánh sáng.

"Ô ô!"

Một con màu đỏ thắm hồ ly tinh quái, chính đang tại đối với trời thổ nạp, tiến hành tu luyện.

Ở nó dưới trướng, còn có lượng lớn Âm binh Âm tướng, cung cấp điều động.

Ngày nào đó.

Cái này hồ ly tu luyện có thành, vượt qua ban ngày hiện hình đại cửa ải, bắt đầu rồi du lịch.

Nó đi qua rất nhiều địa phương, cuối cùng vì siêu thoát, thậm chí xuyên xuống lòng đất, chuẩn bị đi tìm kiếm cái kia ban đầu căn nguyên.

Chợt. . . Chính là lửa!

Lọt vào trong tầm mắt, là một mảnh đáng sợ biển lửa, trải rộng toàn bộ không gian.

Ở trong biển lửa, một đôi đỏ như màu máu to lớn con mắt nhìn sang. .
.

. . .

Bồng!

Đoàn Ngọc phục hồi tinh thần lại, liền phát hiện Hắc Thiết lệnh bài đã hóa thành bột mịn giống như điểm sáng, chậm rãi tiêu tan.

Hắn nhìn tình cảnh này, lại là rơi vào trầm ngâm: "Chẳng trách này tình như vậy khó chơi, hóa ra là một cái tu luyện có thành địa phủ quỷ thần!"

Vừa nãy bản thân nhìn thấy cảnh tượng, tất nhiên là âm tà địa phủ không thể nghi ngờ!

Thông thường mà nói, tình quái hoặc là tu sĩ như không có hình thể, vậy cũng chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ, số may điểm liền đi Thần đạo, rất ít ở nhân gian pha trộn , bởi vì đối với chúng nó mà nói, tốt đẹp nhất tu luyện địa điểm, vẫn là ở địa giới.

Đương nhiên, loại kia huyết thực luyện hồn tu luyện ngoại trừ.

Con này Xích Hồ tinh quái, vốn là cũng coi như cần trọng, vẫn chưa liên quan đến ma đạo, chỉ là một lần nổi lên, thăm dò địa phủ, thậm chí đi tới luân hồi giới, đụng vào nơi nào đó, mới bị ô nhiễm, rơi vào ma đạo, thậm chí còn đến dương gian gây sóng gió.

"Dương gian loạn thế, đã lan đến cõi âm sao?"

Nghĩ đến cái này tinh quái lai lịch, Đoàn Ngọc không khỏi có chút thờ dài.

Trước hẳn đều là tại Vân Trung đảo đối ứng địa giới trong phạm vi pha trộn, còn không có cảm giác gì.

Mà lúc này, vừa đến ngoại giới, so sánh lập tức liền đi ra.

Dương gian loạn thế, giết người thẳng trợn, cõi âm oan hồn tăng nhiều, tất nhiên sẽ xuất hiện tương ứng biến hóa, tỷ như thêm ra rất nhiều quỷ vương, quỷ hùng loại hình.

Loạn thế trong, tất ra yêu nghiệt, nói tới chính là cái này.

Lúc này cái này loại hỗn loạn, có lẽ chỉ là lan đến địa giới phần nhỏ, tiềm tàng không phát, tình cờ ẩn hiện vụn vặt, Minh Thiên giới bên trong các thần còn có thể an tọa, nhưng nếu bỏ mặc không quan tâm, sớm muộn cũng sẽ bị lan đến.

"Như loại này bị ảnh hưởng quỷ thần, tất nhiên sẽ càng ngày càng nhiều. . . Nhưng trong cơ thể nó thiết phiến cùng Thần đạo khí, lại là từ đâu mà đến? Chẳng lẽ. . ."

Đoàn Ngọc con mắt ngưng lại.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Trên Đường Đi Gặp

Đối với đầu kia Xích Hồ trong lúc vô tình đánh vỡ luân giới Hồng Liên địa ngục, Đoàn Ngọc vẫn còn có chút lưu ý.

Nhưng trước hăn bất quá tiếp thu đối phương một ít mẫu ký ức, mà Xích Hồ bị ngọn lửa ảnh hưởng sau khi, liền rơi vào nửa trạng thái điên cuồng, dù cho để chính nó lại tìm một lần, cũng không nhất định có thể tìm được.

Bởi vậy, ở kiểm nghiệm một thoáng sau khi, chỉ có thể phần nộ hồn phách quy khiếu.

"Thiếu chủ!"

Một lát sau, được đến gọi đến Vương Côn đi vào hành lễ.

"Nguy hiểm ta đã giải quyết, để thuyền tiếp tục khởi hành đi. . ." Đoàn Ngọc phất tay một cái: "Cho tới cái kia U Linh thuyền, e sợ cũng không có giá trị gì, không cần tốn nhiều tâm."

Trải qua nhiều năm như vậy, trên thuyền hàng hóa đại khái toàn bộ đều bị ăn mòn, chỉ còn lại xuống một chút xiu kim ngân loại hình.

Hơn nữa, cân nhắc đến Đông Hải phong tục tập quán, e sợ cũng không có người nào thuyền trưởng dám xuống lục soát thuyền mệnh lệnh.

Quả nhiên, ở phát hiện mặt sau U Linh thuyền không còn đuổi tới sau khi, thuyền trên thủy thủ đều phát ra một trận hoan hô, chột chạy nạn giống

như, thoát đi vùng biển này.

...

Sau một tháng.

Ngô Hàn quốc, phía đông giáp cảng.

Ngũ Phong thuyền chậm rãi ngừng, tất cả thuế vụ chi phí các chuyện tự có thuyền trưởng ứng phó, Đoàn Ngọc cùng Vương Côn phảng phất hai cái bình thường thuyền khách, sau khi xuống thuyền liền cùng đám thủy thủ phân biệt.

Dựa theo kế hoạch, cái này chiếc tàu buôn đang hoàn thành giao dịch sau khi, còn có thể chọn mua một ít phía nam đặc sản, thử nghiệm buôn bán đến Đông Hải, cái này cũng là một cái rất có lợi nhuận chuyện.

Trên thực tế, có đương thời có một không hai hàng hải lực lượng, chỉ cần thoáng để tâm, đều cực kỳ có thể có lợi.

Mà Đoàn Ngọc cùng Vương Côn, lại là muốn đi ngang qua Ngô Hàn quốc, tiến vào nước Sở địa giới.

Dù cho còn muốn từ nơi này trở lại, nhưng lên tàu hay chính là nhóm thứ hai thậm chí nhóm thứ ba tàu buôn.

Ngô Hàn người bến cảng, xây dựng đến phi thường lớn lao, đồng thời có một loại đặc thù Dị tộc kiến trúc phong cách ở trong đó.

Chất liệu đá nhà cửa bên trên, phần lớn trải rộng hoa văn.

Đoàn Ngọc nhìn ra thấy nhìn quen mắt, chợt ngay khi Vương Côn trên mặt tìm tới đáp án.

"Ta Ngô Hàn chi dân, phần lớn khoác phát hình xăm, nếu là Nam Hàn trong sơn trại, còn có lấy răng đen làm vì đẹp cô gái. . ."

Nhìn thấy Đoàn Ngọc đầy hứng thú chú ý qua lại Ngô Hàn người, Vương Côn vội vã giới thiệu.

Cảng lối vào trong Ngô Hàn người, phần lớn khoác phát hình xăm, đồ án yêu thích long xà, chỉ là lấy lúc này kỹ thuật, Đoàn Ngọc thoát nhìn chỉ là một đoạn kỳ dị trường điều hoa văn, hoặc là nói, cảng tựa như giun một điểm.

Cảng lối vào trong, Ngô Hàn quốc nhân tuyệt nhiều, nước khác thương nhân cũng có một chút, nhưng đã giống như đi tới một thế giới khác.

Ở đây, không khoác phát hình xăm mới là quái thai, Đoàn Ngọc nhìn bọn họ kỳ trang dị phục, bọn họ xem Đoàn Ngọc cũng như là.

Bất kỳ muốn thay đổi này điểm, đều là uống công vô ích, không trải qua cái hơn mấy trăm ngàn năm thay đổi phong tục, hầu như không thể.

Đoàn Ngọc nhìn một đoạn, liền cùng Vương Côn đi tới một chỗ tửu lâu.

Một luồng kỳ dị nổ thịt mùi thơm nức mũi mà đến, Đoàn Ngọc nhìn ngó, liền thấy trên quầy bày mấy cái hàng thủ công đan bằng tre cái gầu, bên trong là lượng lớn nổ tốt nhộng, chà bông trùng loại hình, theo cân lượng bán ra, nghĩ ăn bao nhiêu liền mua bao nhiêu, ở bên cạnh còn có mấy cái rất lớn rượu vại, không ít người liền mua mấy cân rượu, liền nổ côn trùng, ăn được có tư có vị.

Đây là chính là bản địa Ngô Hàn người tửu lâu.

Đoàn Ngọc sau khi ngồi xuống, tự nhiên có tiểu nhị tới, nhìn thấy Đoàn Ngọc Bắc nhân trang phục, cũng không có đề cử cái gì thực phẩm bóng tối, chỉ là báo chút gà vịt thịt chó món ăn tên, cuối cùng hỏi: "Khách quan cần năm bảo rượu?"

"Như thế nào năm bảo rượu?"

"Đây là bản địa đặc sản, chúng ta Ngô Hàn người lấy ngũ độc làm vì năm bảo, thừa dịp Kinh Chập lúc lấy bò cạp, con rết, con cóc các loại lợi hại gia hỏa, trải qua bào chế, đi thứ ba phân độc tính, còn lại hay dùng đến pha rượu, lấy độc công độc, lưu thông máu khai vị, đối với thủy thủ phong thấp, khí huyết tích tụ các loại chứng bệnh có kỳ hiệu. . ."

Hầu bàn còn chưa mở miệng, Vương Côn liền hùng hục giới thiệu, liếm môi một cái.

"Xem người này dạng. . . Cũng là đến mấy năm chưa từng uống qua quê hương rượu chứ? Thôi, đi tới hai cân!" Đoàn Ngọc chỉ cười cười, nhìn thấy rượu tới, múc một bát, phát hiện mùi thơm nức mũi, lại pha tạp vào một ít nồng nặc hương hoa khí, đúng là lại không có cái khác tạp vị.

Mà Vương Côn càng là vui sướng, liên tục uống, lại muốn một bàn nổ châu châu, chính là châu châu thoa một tầng mỏng manh phấn trực tiếp vào nôi dầu nổ, tiên hương xộp giòn, tương tự gà rán thịt, cắn ăn rất nhanh.

Đoàn Ngọc chỉ ăn một bàn con vịt, mấy đĩa thức ăn chay, nghiêng tai lắng nghe.

Cái này càng lồi vào trong, tửu quán bên trong, đúng là tin tức tốt nhất hỏi thăm địa điểm.

Chỉ bất quá nghe xong mấy lỗ tai, phần lớn đều là nam bắc hàng giá sai biệt, thương lộ tình báo, lợi nhuận hao tổn bao nhiêu, không khỏi có chút thật không thú vị.

Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, để ăn uống no đủ Vương Côn đưa lỗ tai lại đây, cắn dạn một phen, vứt ra mấy khối bạc vụn.

Vương Côn thoáng hành lễ, chạy ra ngoài.

Chưa tới nửa giờ sau, liền trở lại: "Thiếu chủ. . . Người để hỏi thăm chuyện, đều có đầu mối."

Hắn dù sao cũng là người địa phương, lại có kim ngân mở đường, hỏi thăm chút mặt sáng tin tức, vẫn là thành thạo điêu luyện, chỉ là nhìn bên cạnh âm ỉ hoàn cảnh, có chút thấp thỏm.

"Chỉ để ý nói, bọn họ không nghe thấy."

Đoàn Ngọc uống trà hoa, chậm rãi nói, cái này trà vô cùng mùi thơm ngát sảng miệng, bên trong chén trà cũng không lá trà, chỉ có một đoá phơi khô hoa hồng , ngược lại cũng có một phen đặc biệt thú vị.

"Vâng!"

Vương Côn sớm biết Chủ quân đại năng, đối với chuyện này không để ý lắm, lại hạ thấp người: "Lúc này Ngô Hàn vương, vẫn là không có con, chỉ là nghe nói thân thể càng ngày càng không tốt. . . Trước mắt chính đang tại dán bảng cáo thị, kéo dài mời danh y!"

Nói tới chỗ này, cũng có chút thốn thức: "Ta Ngô Hàn chi quân hiền minh, tiếc trời không cho thêm năm. . ."

"Trời không cho thêm năm?"

Đoàn Ngọc lại nhấp một hớp trà hoa, cười không nói.

Ngô Hàn tuy rằng chương khí nhiệt độ thấp, Bắc nhân rất khó thích ứng, nhưng người địa phương ít nhất năm mươi, sáu mươi tuổi thọ mệnh vẫn có.

Càng không cần phải nói, Ngô Hàn vương thân là Vương giả, hưởng dụng tất tinh, thầy thuốc cũng là cả nước chi quan, vẫn là như vậy, trên thực tế vô cùng quý dị.

Mà Vương giả chi bệnh, phức tạp nhất, then chốt chính là thần thông vô dụng!

Có Long khí hộ thể cũng là điểm ấy không được, người bình thường hay là còn có thể cầu Luyện khí sĩ bố thí chút phù nước, nhưng có triều đình khí vận tại người, sẽ không có bậc này chỗ tốt.

Long khí bá đạo, làm sao có thể khoan dung ngoại đạo? Tự nhiên là một thể bài xích.

Mà Luyện khí sĩ lấy pháp thuật thay đổi quốc quân thiên thọ, càng là đại phạm kiêng kỵ, hành giả tất có trời tru!

Dù cho quốc sư, cũng chưa chắc chịu đựng được, bởi vậy, vẫn phải là xem bệnh uống thuốc.

Lúc này Vương Côn chỉ là thở dài, mà Đoàn Ngọc nội tâm lại là cười gằn: 'Vương thất huyết mạch, cái này mấy đời trong, e sợ đã không có một cái sống được qua bốn mươi tuổi chứ?'

Đây cũng không phải là cái gì nguyên rủa, quý thần là cái gì nguyên rủa có thể che đậy Long khí?

Bởi vậy, chỉ là một loại độc tố, đi theo huyết mạch truyền lưu độc mà thôi.

Có lẽ, cũng có thể gọi là di truyền bệnh?

...

Từ Ngô Hàn đến Nam Sở, do phía đông giáp cảng bắt đầu, cần đi ngang qua hơn một nửa cái Ngô Hàn quốc, mấy ngàn dặm, trên đường còn phải trải qua Ngô Hàn vương thành —— Mặc Ấp.

Một đường không nói chuyện, thái thái bình bình đi ra hơn ngàn dặm.

Có Vương Côn cái này địa đầu xà, còn có Đoàn Ngọc cái này đại cao thủ, không tìm người khác phiền phức chính là tốt, người khác không có chuyện gì cũng không có thể đến gây chuyện hấn.

Cho tới Vương Côn đắc tội cái kia Cổ sư, e sợ cũng không lớn như vậy năng lượng có thể cả nước truy nã Vương Côn, chỉ là ở quê hương của hấn nghiêm mật phòng khống chế, lại thêm vào treo giải thưởng thôi.

Đoàn Ngọc cùng phía nam Ngô Hàn càng là nửa điểm gặp nhau đều không có, nơi này cũng là năm đó Đại Hạ vương triều đều chưa hoàn toàn chinh phục nơi, tự nhiên cũng sẽ không có người chuyên môn đến theo dõi hấn.

Ào ào ào!

Mây đen kéo tới dày đặc, núi mưa đột nhiên đến.

Vương Côn nhìn ngó màn đen giống như bầu trời, còn có càng ngày càng mờ sắc trời, không khỏi kêu to: "Thiếu chủ. . . Trời tối mưa lớn, vẫn là trước tiên tìm một nơi tránh mưa đi."

"Rất tốt."

Đoàn Ngọc quanh người, vô số hạt mưa bị tất cả văng ra, thần niệm quét qua: "Phía trước có cái sơn động, vừa vặn tránh mưa."

Dựa theo sự chỉ điểm của hấn, Vương Côn tìm tới một chỗ sơn động, lập tức chui vào, làm người thuộc hạ người, đây là bản năng cùng nghĩa vụ,

một lát sau đi ra: "Thiếu chủ, bên trong vẫn tính sạch sẽ, không có thú hoang."

Nhen lửa trại sau khi, Vương Côn cầm quần áo hồng hồng, lại nướng lương khô, xin mời Đoàn Ngọc trước tiên hưởng dụng.

"Dựa theo chúng ta cước trình, hai ngày sau, liền có thể đến Mặc Ấp."

Đoàn Ngọc suy tư nói, lại liếc mắt Vương Côn: "Người như nghĩ quy hương, nói với ta một câu liền có thể!"

"Thiếu chủ nói tới nơi nào nói, nhiệm vụ lần này, tự nhiên là lấy thiếu chủ làm đầu!"

Vương Côn mặt không biến sắc nói.

"Người không cần nhiều lời. . ."

Đoàn Ngọc khoát tay áo một cái, người này cũng là Ngô Hàn trong có chút dùng, Nam Sở lại là chưa bao giờ đi qua.

Mà đến Mặc Ấp cái này Ngô Hàn quốc đô, còn sợ không tìm được thích hợp bản đồ cùng dẫn đường sao?

Đang lúc này, một trận tiếng vó ngựa truyền đến.

"Chết tiệt mưa, nói xuống liền xuống!"

"Nơi đó có sơn động?"

"Vừa vặn tránh một chút mưa, ồ, có người?"

Móng ngựa ở ngoài động dừng lại, một nhóm người áo đen đi vào, từng cái từng cái bó sát người trang phục, eo bội trường đao, Vương Côn hơi nướng mày, cảm giác một luồng khí huyết tinh phả vào mặt.

Cái này đương nhiên không phải cái này quần người áo đen mới vừa từng giết người, nhưng bọn họ từng cái từng cái trên tay nắm giữ lượng lớn mạng người lại là thật sự.

"Bằng hữu, ra ngoài ở bên ngoài, mượn một chỗ dung thân có thể hay không?"

Người áo đen đầu lĩnh, chính là một cái chừng bốn mươi tuổi trung niên đao khách, phóng khoáng cười nói.

"Nơi đây cũng không phải là ta tất cả, các người tùy ý!"

Đoàn Ngọc ánh mắt quét qua, bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại, lại không có bao nhiêu biến hóa.

Ngược lại là người áo đen bên trong một cái, khẽ ồ lên một tiếng, có chút nghi ngờ không thôi.

Nhóm này người áo đen nghiêm chỉnh huấn luyện, từng cái từng cái vội vàng sưởi ấm, ăn lương khô, hoặc là nhắm mắt dưỡng thần , bởi vì có người ngoài ở đây, cực nhỏ trò chuyện.

Núi mưa tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, sau một canh giờ liền mưa qua trời trong, người áo đen đầu lĩnh hô lên một tiếng, nhất thời tiếp tục chạy đi.

"Mười ba!"

Chỉ là cùng lúc đó, một người áo đen liền bị gọi vào đầu lĩnh bên người, hấn lưng hùm vai gấu, trên mặt chòm râu dường như kim thép, trên người sát khí lại không lắm mạnh, rõ ràng là cảnh Lâm Vân Hùng Hắc!

"Người mới vừa mới ngạc nhiên nghi ngờ chuyện gì?"

Người áo đen đầu lĩnh trầm tiếng hỏi, một bộ ung dung không vội đại tướng hình ảnh.

"Khởi bẩm thống lĩnh, vừa nãy thanh niên kia, ta lại là ở cảng Lâm Vân từng thấy, chính là một cái thuyền biển chủ, chẳng biết vì sao xuất hiện ở đây. . ."

Ở thủ trưởng cùng đã từng là giao tình bên trong so sánh một chút, Hùng Hắc không chút do dự mà đem Đoàn Ngọc bán.

"Người quen? Biển chủ?"

Người áo đen đầu lĩnh dừng một chút, cười gằn nói: "Thà giết lầm, không buông tha, người mang mấy người đi, đem hai người bọn họ xử lý, cái đuôi sạch sẽ chút. . ."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Chém Giết

"Ai. . ."

Sơn động ở ngoài, Đoàn Ngọc thăm thăm thở dài.

"Thiếu chủ vì sao thở dài?" Vương Côn trung thực đóng vai vai diễn phụ nhân vật, lập tức hỏi.

"Ta thở dài có người vì sao đường sống không đi, nhất định phải đi tử lộ đây?" Đoàn Ngọc chậm rãi nói, chợt liền trông thấy phi mã mà đến bốn kỵ, người cầm đầu rõ ràng là Hùng Hắc.

"Hùng Hắc. . . Xem ra người tốt cục đi ra cảng Lâm Vân?" Đoàn Ngọc chỉ cười cười.

"Chính là. . . Chuyên tới để đưa Đoàn đông chủ lên đường!" Hùng Hắc biểu hiện phức tạp, nhưng vẫn không do dự chút nào vung tay lên: "Giết!"

Tuấn mã như rồng, bốn kỵ xung phong, bốn người này dĩ nhiên đều là cao cấp nhất lực sĩ, lại có tuấn mã mượn lực, nâng đao chém dọc, mỗi một đao đều có tông sư lực lượng.

Đáng tiếc, Hùng Hắc chỉ lời truyền miệng qua một ít tin tức, biết Đoàn Ngọc bên người họ Tần thanh niên là cao thủ, đã từng đánh bại ba vị tông sư, nhưng cũng căn bản không biết Đoàn Ngọc khủng bố.

Trên thực tế, dựa vào cái này lực sĩ, tuần mã. . . Dù cho tông sư lúc Tần Phi Ngư ở đây, bọn họ dù cho không địch lại, đến không ăn thua có thể chạy thoát.

Nhưng lúc này lại không khác nào tự tìm đường chết.

Cái này dẫn đến việc này từ vừa mới bắt đầu, chính là một cái lớn bi kịch.

Đoàn Ngọc thân thể gấp lại, nhảy đến một cây đại thụ bên trên, bỗng nhiên ra tay.

Phốc!

Một đạo hào quang màu xanh, từ trong tay hắt bay vút, lóe lên liên qua.

Cùng lúc đó, một tên áo đen kỵ sĩ liền từ trên ngựa rơi xuống, bưng cổ họng của chính mình.

Ở cái kia chỗ yếu hại, thành linh cắm vào một thanh thanh đồng phi đao, trên chuôi đao còn có mấy cái kỳ dị khắc dấu hoa văn.

Lấy Đoàn Ngọc Nhân tiên chi thể võ lực, phi đao vốn là nhất tuyệt, mà lại thêm vào chuôi đao khắc họa phù văn, liền có thể thực hiện một ít khổng chế, tỷ như đột nhiên gia tốc, thậm chí chuyển hướng.

Cao thủ võ lâm trong lúc đó giao đấu, võ công thoáng cao hơn một bậc, chênh lệch liền không thể dùng đạo lý để tính, huống chi loại này phi đao thần kỳ đây?

Bởi vậy, dù cho mấy người này sát tính vô cùng ác độc, võ công cực mạnh, ở khó lòng phòng bị phi đao phía dưới, như thường muốn trúng chiêu nuốt hận.

"Tốt một tay phi đao!"

Hùng Hắc mới vừa nói một câu, lại nghe được hai đạo tiếng xé gió lại nổi lên.

Bên cạnh hắc hai cái kỵ sĩ, một cái cái trán trúng đao, một cái miến cường rút đao bảo vệ chỗ yếu, nhưng phi đao giữa không trung vỡ vụn, hóa thành vô số thiết phiến, đâm vào khuôn mặt của hắc, bị chết càng thêm thâm.

Hùng Hắc một thoáng cứng đờ, nói không ra lời.

Dù như thế nào, hắc cũng không tưởng tượng nổi, trong ký ức cái kia khiêm tốn hiền lành Đoàn đông chủ, dĩ nhiên như vậy hùng hổ.

Cái này một tay phi đao thần kỹ, chỉ sợ tông sư cũng chống đối không được chứ?

"Nếu như người nghĩ giục ngựa đào tẩu, có thể thử một lần!"

Đoàn Ngọc lẳng lặng nhìn phía dưới Hùng Hắc, trầm tiếng nói.

"Đại nhân nói đùa rồi, ta làm sao dám?"

Hùng Hắc cười khở một tiếng, ngoan ngoãn xuống ngựa, ngóng nhìn trên cành cây Đoàn Ngọc, trong lòng nói nhỏ: "Đầu lĩnh, người lần này đúng là ngã xuống. . ."

"Để ta suy nghĩ một chút. . . Các người mỗi một cái đều là tinh nhuệ, vừa nhanh ngựa tiến lên, hắc là muốn đi làm một việc lớn, đúng không? Mà trên đường, đụng tới một cái người quen, xuất phát từ bảo mật duyên cớ, liền muốn trực tiếp giết chết?"

Đoàn Ngọc cười gằn.

Người mặc áo đen kia đầu lĩnh, hay là khi nghe đến Hùng Hắc ngạc nhiên nghi ngờ cái kia một tiếng lúc, liền nổi lên sát tâm, nhưng lại nhẫn nại được, để mọi người giải lao tránh mưa, đi ra ngoài sau khi lại giết cái hồi mã thương, tâm tư này cũng thực sự là hung tàn tới cực điểm.

"Đoàn đông chủ cao minh. . ."

Hùng Hắc đã không có cái gì tốt nói.

Hắn không nghĩ tới, cái này Đoàn đông chủ dĩ nhiên nhạy cảm như vậy, trực tiếp suy đoán ra chân tướng.

"Ta lúc này, chỉ có một nghi vấn."

Đoàn Ngọc tò mò hỏi: "Vì sao người từ cảnh Lâm Vân rời đi, còn tới đến Ngô Hàn, thậm chí trở thành một cái. . . Sát thủ? !"

Điểm ấy, xác thực là hấn đáy lòng nghi hoặc nơi.

"Đoàn đông chủ. . . Người hãy quên ta dòng họ sao?" Hùng Hắc trầm mặc chốc lát, rốt cục nói.

"Nước Sở họ Vương?"

Đoàn Ngọc ngẩn ra, âm thầm suy nghĩ chính mình lẽ nào như vậy vận may, không chỉ có đụng tới một cái Cao Cương, còn có một cái Hùng Hắc?

Chỉ là cái này người sau tướng mạo khí vận, thực sự khá là bình thường a, ngoại trừ có chút thiên phú dị bẩm ở ngoài.

"Nếu ta là Vương tộc công tử, lại há sẽ trở thành cái này?" Hùng Hắc cảm nhận được một nguồn sức mạnh , khiến cho hắn không tự chủ nói thật: "Ta tổ tiên chính là Sở vương thị vệ, một lần thích khách tập kích, lấy mệnh họ chủ, đến ban cho họ Hùng, sau đó bị sắp xếp gián điệp bí mật, liền đi Đông Trần. . . Mãi đến tận mấy năm trước bị một lần nữa bắt đầu dùng."

Những bí mật này, có vẫn là hãn sau khi trưởng thành, người nhà mới nói cho hãn, thực sự không thể không khiến người cảm khái.

"Thì ra là như vậy!"

Đoàn Ngọc gật đầu: "Cái cuối cùng yêu cầu, mang ta đi tìm các người thủ lĩnh!"

Nguyên bản, bất luận những thứ này người chuẩn bị làm cái gì tư nhân công việc việc dơ bẩn, chỉ cần không liên lụy đến hãn, Đoàn Ngọc cũng lười nhúng tay.

Nhưng nếu đối phương đem hãn liên lụy vào, cái kia lại không thể không báo.

"Nhà ta đời đời làm vì Sở vương bí vệ, há có thể. . ." Hùng Hắc mặt hiện nổi lên ra giấy dựa về.

Chợt, hãn nhìn thấy Đoàn Ngọc vung tay lên, một thanh phi đao màu xanh hiện lên, con người lập tức co rụt lại: "Chậm đã! !"

. . .

Ven đường.

"Không đúng, Thập Tam bọn họ làm sao đi lâu như vậy?"

Người áo đen thống lĩnh ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng, trong lòng vô cùng không đúng.

"Có tiếng vó ngựa, là chúng ta ngựa, làm sao chỉ có ba kỵ?"

Một tên người áo đen áp sát đất lắng nghe, bỗng nhiên mặt sắc mặt đại biến: "Không tốt. . . Nhanh. . ."

Xèo!

Lời còn chưa dứt, một mũi tên bay vút mà đến, thẳng tắp xuyên qua hăn cổ.

"Địch tấn công!"

Đám người này không hồ tinh nhuệ, lâm nguy không loạn, gặp phải kẻ địch tiền tập, có thoáng qua giấu tại bụng ngựa, có ba người kết trận, có trực tiếp đường mấy lần, phảng phất một con chuột lớn, tiến vào ven đường loạn thạch trong.

Đáng tiếc, bọn họ gặp phải chính là Đoàn Ngọc!

Ầm!

Một thanh thanh đồng phi đao xuyên vân phá không, chớp mắt đã tới, trúng mục tiêu tuần mã, hóa thành một đám lửa.

Ở đây loại không khác biệt công kích phía dưới, mặc cho người cười giấu đi cho dù tốt, cũng chỉ có thể kêu thảm thiết cùng yêu ngựa cộng phó hoàng tuyền.

Cùng lúc đó, mấy ngọn phi đao chớp mắt đã tới, có giữa không trung một cái linh xảo chuyển ngoặt, từ khó mà tin nổi góc độ, xẹt qua đột nhiên không kịp chuẩn bị người áo đen cổ họng.

Có phảng phất năm giữ linh tính, trực tiếp sử dụng tới một bộ khéo léo mềm mại đao pháp, giống như một cái cao thủ dùng đao, giết vào ba người bên trong tiểu trận, lấy vô hậu nhập hữu gian, chỉ nghe leng keng leng keng âm thanh một trận tiếng vang lên sau, ba tên trong quân cường giả dòng máu khắp người tung toé, ngã xuống.

Dù sao phi đao có thể thoả thích công kích, bọn họ lại còn có cả người chỗ yếu muốn phòng thủ, dù cho lấy thương đổi thương, cũng là đại đại tính không ra.

Nhưng thấy các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, chỉ là trong chốc lát, một đội áo đen tinh nhuệ liền tất cả mất mạng, chỉ còn dư lại cái kia đầu lĩnh.

Hắn nhìn cái này màn, trong mắt tất cả đều là tuyệt vọng.

Chợt, cái này đầu lĩnh nhìn thấy chậm rãi tới Hùng Hắc, biến sắc: "Thập Tam, người phản bội Vương thượng?"

"Thực sự là buồn cười. . . Vì Vương thượng, ta Hùng gia từ tổ bắt đầu trước, ném vào nhiều như vậy mệnh, còn chưa đủ sao?"

Hùng Hắc vẻ mặt hơi đổi một chút, nâng trên đao trước.

Không nghi ngờ chút nào, Đoàn Ngọc cho hắn một con đường sống, nhưng nhất định phải giao nộp đầu danh trạng! Cái kia chính là người này trước mặt thủ cấp!

"Gan lớn thật, không sợ Vương thượng chém người cừu tộc sao?"

Đầu lĩnh giống như nhìn thấy nhất là đại nghịch bất đạo người, trên mặt đều giận đến sung huyết.

giống như nói, phản đồ so với kẻ địch càng thêm đáng ghét đây.

"Khà khà. . . Quả nhiên là chính mình làm quen chó, cũng không cho phép người khác không làm chó sao?"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, vỗ tay mà ra.

"Quả nhiên là người. . . Các hạ thủ đoạn cao cường, dĩ nhiên đem ta thuộc hạ giết hết. . ." Đầu lĩnh bi thảm nở nụ cười: "Nhưng người làm việc này, tất nhiên tao ngộ ta nước Sở truy tra, kiếp này không chết không thôi!"

"Phí lời thật nhiều, động thủ!"

Đoàn Ngọc gảy gảy móng tay, Hùng Hắc không đường thối lui, gào thét xông lên.

Cái kia thống lĩnh từ bên hông rút ra một thanh bách luyện thép mềm chế tạo nhuyễn kiếm, ngưng thần ứng đối, võ công còn muốn ở Hùng Hắc bên trên.

Nhưng Đoàn Ngọc hừ lạnh một tiếng, hăn liền nhất thời chấn động toàn thân, trong nháy mắt không thể động đậy.

Cầm lấy cơ hội này, Hùng Hắc ánh đao lóe lên, xẹt qua này đầu lĩnh cuống họng, máu tươi tung toé.

"Chủ thượng, tiểu nhân may mắn không làm nhục mệnh!"

Chợt, Hùng Hắc lập tức hướng về Đoàn Ngọc quỳ xuống, hành đại lễ.

"Được. . . Quả nhiên chim khôn biết chọn cây mà đậu, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt!"

Đoàn Ngọc vỗ tay một cái: "Người đầu ta, trong nhà cần phải thu xếp?"

"Ta cái này một nhánh, vốn là chính là tổ tiên con thứ, bằng không cũng không đến nỗi bị đày đi đến Đông Trần đi. . ." Hùng Hắc cười khò: "Từ khi quân cờ khởi động sau khi, càng là tổn thất rất nhiều, cũng liền còn lại xuống ta một cái dòng độc đinh."

Nếu không phải như vậy, dù cho kiến thức Đoàn Ngọc khủng bố, hẳn cũng sẽ không làm phản đến dễ dàng như thế.

Tuy rằng người này là một con rắn độc, nhưng Đoàn Ngọc vẫn là muốn dùng: "Các người hội tụ Ngô Hàn, đến cùng mưu đồ chuyện gì?"

"Điểm ấy, tiểu nhân thực sự không biết, bất quá đầu lĩnh trên người, khẳng định có mật thư!"

Hùng Hắc ở đầu lĩnh trên người tìm tòi xuống, móc ra một cái ống trúc.

"Chờ một chút!"

Vương Côn nhìn thấy cái này ống trúc, lại là cả kinh, để Hùng Hắc lui ra, như nhặt được chí bảo mà tiến lên, con mắt toả sáng: "Chà chà. . . Đây là chúng ta Trùng sử 'Huyết Đồng', người như dám mạo muội mở ra, có chín cái mệnh cũng không đủ thường. . . Thiếu chủ, trong này có lẽ có tình báo, nhưng tất cũng có một con lợi hại độc vật."

"Há, người đi sửa trị."

Luận đến đùa bỡn độc trùng, lại là cái này Vương Côn sở trường.

Hắn vọng, vắn, vắn, thiết một phen sau khi, trên đất đào một cái hố to, hố một bên tung lên hùng hoàng, để lại cái chỗ hổng, đem Huyết Đồng đặt ở chỗ hổng nhắm ngay, chậm rãi dùng càn gổ câu lên một khối người chết thối, đem đồng miện vạch ra.

Xèo!

Trong phút chốc, một vệt kim quang lóe lên, hóa ra là một cái màu vàng con rắn nhỏ, lập tức như chớp giạt mà đem thịt miếng gắt gao cắn vào, nửa điểm không hé miện.

Hùng Hắc nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi có chút trán đổ mồ hôi.

Nếu là hắc tùy tiện mở ra, e sợ một cái mạng nhỏ đã sớm giao cho.

"Chờ một chút!"

Vương Côn nhìn chăm chăm hố to, lại chờ giây lát, liền thấy được một đám con kiến như thể đồ vật từ trong hầm bò ra, gặp phải hùng hoàng, rụt rè không tiến vào, từ chỗ hồng dâng tới ống trúc lồi vào.

Cái này lồi vào tựa hồ mang theo cái gì quý dị năng lượng, con kiến một chạm tức nổ chết, từ từ xây một tầng.

Mãi đến tận một khắc sau khi, con kiến rốt cục không còn tử vong, mà Vương Côn cũng lỏng ra miệng thở một hơi dài, dùng một cái khác ống trúc đem Kim xà thu rồi, thân tay cầm lên Huyết Đồng, lấy ra một trương giấy viết, đưa cho Đoàn Ngọc: "Thiếu chủ mời xem. . ."

"Giao phủ chi nguyệt, ám nha chi nhật, mặc ập ngoại thạch đầu núi?"

Giấy viết thư bên trên chỉ có rất ít vài hàng tin tức, không đầu không đuôi.

Mà Đoàn Ngọc tính toán một chút thời gian, đại khái cái này đoàn người chính là muốn ở chỉ định canh giờ trước, chạy tới nơi này, không khỏi rơi vào trầm tư.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Đầu Mối

Hai ngày sau.

Mặc Ấp ở ngoài, Thạch Đầu sơn.

Đoàn Ngọc một bộ thanh sam, cầm một cái trúc địch, chậm rãi đi tới.

Cái gọi là 'Giao phủ chi nguyệt', chính là nước Sở lời giải thích, riu lấy lúc vào núi rừng, mùa xuân vạn vật bộc phát, khi nghỉ phủ lấy chờ cây cối trưởng thành.

Cho tới ám nha chi nhật có chút không rõ ràng, đại khái là một cái nào đó tiếng lóng.

Nhưng Thạch Đầu sơn liền cái này một toà, lại là không có sai.

Đoàn Ngọc đến rồi chút hứng thú, liền đem Vương Côn cùng Hùng Hắc hai người ở lại Mặc Ấp trong, chính mình đến thăm dò tình hình gió.

Ngược lại người tài cao gan lớn, dù cho gặp phải nguy hiểm gì, đến không ăn thua cũng có thể bức trở ra.

Chỉ là cái này Thạch Đầu sơn phạm vi mấy trăm dặm, cũng không phải như vậy dễ dàng liền có thể phát hiện một ít manh mối.

"Cái này Thạch Đầu sơn, là năm đó xây dựng Mặc Ấp lúc, nhiều từ đây núi mở núi lấy thạch, cho nên được gọi tên. . . Đương thời vì trấn áp sơn tinh quỷ quái, bảo vệ thợ mỏ, còn có tế tự sơn thần, cũng xây dựng mấy

toà miếu thờ, ngoài ra, chính là một ít cảnh sắc xinh đẹp địa điểm, lẽ nào chỉ chính là cái này?"

Hắn nhìn ngó trời không.

Mặt trời đỏ xuất tỵ, ánh bình minh xán lạn, chính là một ngày tốt đẹp nhất thời tiết.

"May là không có đông tố, cũng được! Liên để ta triển khai nguyên thần sưu hồn phương pháp tìm xem. . ."

Tu vị càng là cao thâm, nguyên thần xuất khiếu kiêng kỵ càng nặng.

Đặc biệt khí trời đông tố, vô cùng dễ dàng bị sét đánh, nguyên thần uy lực càng mạnh liên càng là như vậy.

Trừ phi tu luyện tới Lôi Kiếp Bất Diệt cảnh giới, bằng không thập tử vô sinh.

Đoàn Ngọc phòng chừng, chính mình nguyên thần quá mạnh, đầy đủ là bình thường Nhật Du chân nhân mấy lần, âm khí quá mức nồng nặc, đã đến đầy đủ hấp dẫn lôi đình mức độ.

Nếu là ngày mưa gió xuất khiếu, phạm vi trong vòng mười dặm lôi đình, có một cái tính một cái, cũng phải hướng về trên đầu mình bắt chuyện, cái này cũng không phải một chuyện đùa.

Trái lại là ban ngày xuất khiếu, đã không gì kiêng kỵ.

Nghĩ đến liền đi làm!

Đoàn Ngọc tìm cái sơn động, Nguyên Thần Xuất Khiếu, bắt đầu triển khai sưu hồn phương pháp.

Cái gọi là sưu hồn, đương nhiên không phải luyện hồn đánh phách loại hình, mà là lấy nguyên thần tốc độ cực nhanh cùng cường đại cảm ứng, sưu tầm dò xét trong phạm vi nhất định hồn linh gợn sóng.

Thông thường mà nói, nhân thân có ba hồn bảy vía, cùng cái khác thú hoang trùng trùng không giống, giống như trên bờ cát trên châu, vô cùng dễ dàng phân biệt ra được.

Sở dĩ như thế, là bởi vì Đoàn Ngọc chỉ là hưng trí đến, lười tiêu hao quá nhiều thời gian.

Nếu là lâu tìm không hoạch, hẳn nói không chắc liền trực tiếp rời đi.

Dù sao hôm nay tới đây đại lục, thu được Bạch Hổ sát khí mới là mục tiêu chủ yếu, cũng không thể bởi vì nhỏ mất lớn.

"Nguyên thần nhật du, luyện không sưu hồn!"

Hắn nguyên thần nhanh chóng ở giữa núi rừng qua lại, tỏa ra từng luồng từng luồng pháp thuật gợn sóng.

Đủ loại tặng lại nhanh chóng truyền đến, lại bị không ngừng phân tích.

"Phía đông mười lăm dặm, có một người, làm như tiều phu!"

"Trên núi một chỗ phản ứng kịch liệt, là miếu thờ, nhưng cũng không huyết khí đặc biệt dồi dào người!"

"Ồ? Lại còn có một con yêu quái? Bất quá cũng chính là giống như trình độ, mới vừa nhập đạo mà thôi. . ."

. . .

Tuy rằng như vậy tìm tòi vô cùng tiêu hao lực lượng nguyên thần , bất quá có Yêu Côn Linh đan bổ sung, Đoàn Ngọc chính là không bao giờ

thiếu cái này, thoáng tiêu hao chút tâm thần, liền đem toàn bộ Thạch Đầu sơn đều tìm tòi một lần: "Tựa hồ. . . Vẫn chưa có dị thường gì, tin tức giả? Vẫn là đến sớm?"

Hắn thật không thú vị bĩu môi, vừa định trở về thân thể, đột nhiên, nguyên thần hơi động: "Đó là. . . Một cái khác Nguyên Thần?"

Nếu như nói người bình thường chỉ là trên bờ cát trên châu, cái kia Nguyên Thần chính là trên bờ cát đá ngầm, nghĩ lơ là cũng không thể.

Mà Đoàn Ngọc bỗng nhiên cảm giác được, một cái nguyên thần tiến vào chính mình cảm giác phạm vi.

Đương nhiên, loại cảm ứng này thuật chính là có một điểm không được, quá mức hung hăng, hắn phát hiện người khác đồng thời, tất nhiên cũng bị người khác phát hiện.

Bởi vậy Đoàn Ngọc cũng lười lại ẩn giấu cái gì, trực tiếp tiến lên nghênh tiếp.

Bên ngoài mấy chục dặm, Thạch Đầu sơn nơi nào đó.

Đoàn người bỗng nhiên dừng lại, nhìn ở giữa một cái nào đó chừng ba mươi tuổi, hai bên tóc mai thật dài trắng như tuyết sợi tóc buông xuống đạo nhân.

"Nơi đây. . . Có đồng đạo! ?"

Đạo nhân này nhìn ngó trời không, cảm ứng được Đoàn Ngọc lực lượng nguyên thần, sắc mặt nghiêm túc: "Thật mạnh thần niệm, cái này đạo hạnh tu vị, có lẽ còn muốn ở trên ta!"

"Dĩ nhiên so với đạo trưởng tu vị còn mạnh hơn?"

Bên cạnh một tên quân trưởng đáng dấp Ngô Hàn người kinh ngạc nói.

Hắn mặt trắng không râu, mẫu chốt nhất chính là, trên người cũng không một chút hình xăm.

Cái này cũng là phía nam thường lệ, chỉ cần là đại quý tộc, đều ngưỡng mộ Trung Thổ văn hóa, dần dần hướng về Trung Thổ học tập, mỗi tiếng nói cử động nghiêm ngặt dựa theo lễ pháp, cũng không có hình xăm cái kia sự việc.

"Chẳng lẽ. . . Chính là người này muốn ngăn cản ta Việt thị?"

Việt Thanh lẩm bẩm, lại nhìn chăm chú trong tay hộp gỗ: "Bảo vật này chính là ta Việt thị bộ tộc tiêu tốn rất lớn đánh đổi mới từ Đông Hải đoạt được, tất không thể cho cướp đi! Đạo trưởng?"

"Xin yên tâm, Bản đạo bị người nhờ vả, hết lòng vì việc người khác!"

Tóc bạc đạo nhân ánh mắt óng ánh, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, liền thấy một bóng người bỗng nhiên xuất hiện, sát na ngưng tụ , hóa thành một cái vũ y tinh quan, người mặc cẩm bào thanh niên.

Cái kia một râu một tóc, một nhãn một thần, đều là linh động đến cực điểm, phảng phất Chân Nhân.

"Địa Sát Chân Nhân?"

Râu bạc trắng đạo nhân sợ hết hồn, chột thở dài một hơi: "Giống thật mà là giả. . . Nhưng như vậy khổng lồ lực lượng nguyên thần. . ."

Nhưng trong lòng là biết được, chính mình cũng không phải là địch thủ.

Ngay sau đó nghiêm thần lấy chày: "Các hạ người phương nào? Vì sao phải tìm tòi chúng ta?"

"Bản thân Đông Hải tán tu, các người là ai?" Đoàn Ngọc con mắt đi xuống, hờ hững hỏi.

"Tại hạ Việt thị tộc nhân, Việt Thanh, gặp qua đạo trưởng!"

Việt Thanh lên trước một bước: "Không biết các hạ có thể hay không nhường đường?"

Bên cạnh hắn có một đội võ sĩ, mỗi cái khí tức xốc vác, dĩ nhiên đều là cao thủ, thậm chí còn ẩn giấu mấy cái tông sư, thực lực này, lại thêm vào một cái Nguyên Thần Chân Nhân, quả thật không phải chuyện nhỏ.

"Việt thị? Ngô Hàn phong quân?"

Đoàn Ngọc lăm bầm, cái này Việt thị chính là Ngô Hàn trong nước đại tộc, có tới mấy cái thành thị làm cái này đất phong, đồng thời, cùng vương thất rất thân cận, được xưng cùng quốc đồng hưu.

Phân phong chế quý tộc, chỉ cần không liên quan đến mưu phản, phản loạn các loại tội lớn, xác thực khó có thể lột bỏ, cái này cũng là bình thường.

Mà Đoàn Ngọc nhìn trong tay hắn hộp gỗ, bỗng nhiên chỉ cười cười: "Đây trong hộp gỗ, chứa vật gì?"

"Đạo hữu!"

Tóc bạc đạo nhân trầm tiếng hét: "Mọi việc vẫn là lưu lại một đường cho thỏa đáng!"

Từ lúc Việt gia dự định đem cái này hộp đưa đến Mặc Ấp lúc, liên thường thường gặp một ít thế lực không rõ mơ ước, hắn hiển nhiên đem

Đoàn Ngọc xem là cá mè một lứa.

"Các hạ e sợ hiểu lầm, ta cũng không phải là làm vì đoạt bảo mà đến!"

Đoàn Ngọc chậm rãi rơi xuống, trên người oai hùng anh phát, khí độ tự sinh, khiến cho người vừa thấy tâm gãy.

Việt Thanh chính mình cũng là một cái đại ấp chi chủ, cùng đối phương đứng chung một chỗ, lại có mấy phần xấu hổ ngượng ngùng cảm giác, không khỏi âm thầm kinh ngạc, cao giọng nói: "Chỉ là vương thất cố phẫm, mấy chi nhân sâm, một viên minh châu mà thôi. . . Nghĩ đến lấy vị đạo trưởng này thần thông, cũng xác thực không lọt mắt những thứ này. . ."

"Thì ra là như vậy, là Vương phẫm Thương hải dạ minh châu sao?"

Đoàn Ngọc trầm ngâm xuống, một lời nói đúng quan khiếu, khiến cho tóc bạc đạo nhân cùng Việt Thanh vẻ mặt đột biến.

"Không trách. . . Không trách. . ."

Đoàn Ngọc đi rồi vài vòng, phảng phất nghĩ thông suốt cái gì quan khiếu, lông mày một thoáng triển khai, không khỏi lại khà khà cười vài tiếng: "Thương hải nguyệt minh châu có lệ. . . Lấy Vương phẫm Thương hải dạ minh châu hiệu lực, có lẽ có thể làm người kia lại nối tiếp mệnh một quãng thời gian, lại trị ngọn không trị gốc, làm sao làm sao. . ."

Wương phẫm Thương hải dạ minh châu, có giải độc thần hiệu, làm sao vật này quá mức quý trọng, thiên hạ cũng siêu không được một chưởng.

Dù cho Ngô Hàn quốc quân, cũng rất khó chiếm được.

Tỷ như lúc này trên đại lục, duy nhất sáng tỏ tằm tích còn có một viên, ở Thôi Sơn trên tay, chính là cùng Bát Hiền vương phi tín vật đính ước,

nha, cái kia Thôi Sơn lúc này cũng đã thăng cấp trở thành Khánh quốc quốc vương, nghĩ muốn từ trên tay hăn lấy đi vật này, nói nghe thì dễ?

'Hăn dĩ nhiên biết?'

Việt Thanh cùng tóc bạc đạo nhân liếc mắt nhìn nhau, đều là khiếp sợ cực kỳ.

Cái này đạo nhân, tựa hồ biết được Ngô Hàn vương thất cái kia bí ẩn?

Bất quá nghĩ đến đối phương không rõ lai lịch, tuy rằng thanh minh cũng không mơ ước ý, nhưng cũng không thể tin hoàn toàn.

Đoàn Ngọc đi mấy bước, lại là lại cười nói: "Nói đến, bản thân cùng các người cũng coi như hữu duyên, có cùng chung một kẻ địch đây, liền thông báo các người một câu tốt, Thạch Đầu sơn có mai phục, chính là Nam Sở gián điệp bí mật!"

Hăn hôm nay tới đây , bất quá chính là muốn gặp thấy Nam Sở chuẩn bị muốn làm cái gì thôi.

Ngược lại chỉ là tiêu tốn một ngày, tìm được coi như, không tìm được cũng được.

Lúc này nhìn thấy cái này một nhánh đội ngũ cùng nhân mã, lại là sát na rõ ràng tất cả, nhắc nhở một câu, liền bồng bênh rời đi.

Nam Sở Hùng Hắc cái kia chi tiểu phân đội muốn giết hăn, đã toàn quân bị diệt, nhắc lại câu này, không sai biệt lắm chính là báo thù.

Cho tới vì Ngô Hàn người cùng nước Sở liều chết, thậm chí một đường hộ tống cái này chi nhân mã đi Mặc Ấp? Đoàn Ngọc vẫn không có cái này nhân hạ thoải mái.

Nhìn hắt bóng lưng lẳng không mà đi, biến mất không còn tăm tích, Việt Thanh lại là ở tại nơi đó: "Chuyện này. . . Đạo trưởng?"

"Xem ra người này đúng là không có bao nhiêu ác ý, chỉ là không biết cái này nhắc nhở là lòng tốt vẫn là ác ý?" Tóc bạc đạo nhân vờ lại sợi tóc, trầm ngâm nói.

"Thà rằng tin có, không thể tin không có!"

Việt Thanh cắn răng một cái: "Lần này, nếu có thể đem Vương phẩm Thương hải dạ minh châu đưa đến Vương thượng trong tay, chúng ta Việt thị liền có công lớn, nói không chừng mong muốn chuyện này cũng có thể làm xuống, cùng cái này so với, cái khác cũng không tính là cái gì! Chúng ta lập tức đổi đường, cũng liên hệ Thành vệ quân tiếp ứng!"

Nơi này khoảng cách Mặc Ấp thực tế đã không xa, nhiều đường cũng tha không được bao lâu.

Mà liên hệ Thành vệ quân, có đại quân vòng vệ, một ít thủ đoạn liền rất khó triển khai ra.

"Nếu Việt thành chủ người đồng ý như vậy, Bản đạo tự nhiên vâng theo. . ."

Tóc bạc đạo nhân chỉ cười cười, không có phản đối.

"Lập tức đổi đường!"

Việt Thanh là cái quả đoán người, quyết định sau, lập tức làm ra quyết định, cái này chi nhỏ đội ngũ nhỏ chậm rãi lùi lại.

Dù cho như vậy, cũng là ngay ngắn rõ ràng, còn có một nhánh võ sĩ chuyên môn phụ trách chặn phía sau.

. . .

Mặc Ấp trong, nơi nào đó nhà dân.

"Hùng Hữu lại vẫn không đến, tiểu tử này phải là biết quân pháp, cái kia không phải trốn tránh, chính là chết rồi. . ."

Một cái mặc ngọc giống như bàn tay tiếp nhận một phần giấy viết thư, chậm rãi nói.

Cái tay này da thịt ngăm đen, lại giàu có ánh sáng lộng lẫy, lại mang theo một loại thường xuyên nắm giữ quyền to mùi vị: "Đi thăm dò xảy ra chuyện gì."

"Báo, Thạch Đầu sơn truyền đến tin tức, Việt thị một nhóm sửa lại hành trình!"

Đột nhiên, lại có một người đi vào, nhẹ giọng bẩm báo: "Đây là chúng ta ở Thành vệ quân bên trong ám tuyến tin tức truyền đến!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Mặc Ấp

"Việt thị lần này tới, là Việt Thanh chứ?"

Bàn tay chủ nhân nhẹ giọng nói: "Việt thị đã là Ngô Hàn đại họ, có ba cái phong quân, Việt Thanh còn muốn bị sắc phong, tự nhiên khó càng thêm khó. . ."

Dù sao muốn cắt nhường, đều là Ngô Hàn vương bản thân lợi ích, độ khó rất cao.

Đương nhiên, nếu là cùng tính mạng so với, tất cả đều có khả năng.

"Ngô Hàn vương thất đoản mệnh, thọ bất quá bốn mươi, trong lịch sử chỉ có một đời Ngô Hàn vương được Vương phẩm Thương hải dạ minh châu, thành công sống đến bốn mươi lăm. . . Lúc trước đưa lên cái kia châu người, cũng bất quá tiền thưởng vạn lạng, quan to lộc hậu mà thôi. . ."

Hắn nói tiếp: "Năm năm. . . Không coi là cái gì, nhưng vào lúc này, lại rất then chốt."

Bắc Yến ngầm chiếm thảo nguyên, thiên hạ sắp đại loạn, đây là người tinh tường nhận thức chung.

Nam Sở có nhúc nhích, là chuyện đương nhiên.

Mà vốn thay mặt Ngô Hàn vương Vô Cửu, mặc dù không nói được là cái gì anh minh chi chủ, nhưng trị chính mười mấy năm, quyền uy đậm sâu vào, có thể trấn được một đám Ngô Hàn phong quân cùng trại chủ.

Nếu là lúc này băng hà, đại tử nhị tử đều ốm chết, chỉ có tam tử kế vị, mới bất quá mười hai tuổi, lập tức chính là một tròng đại họa!

Đối với Nam Sở mà nói, Ngô Hàn chủ thiếu thần nghi, nhất định phải nhân cơ hội cử binh phạt tang.

Tương tự chiến tranh, ở trong lịch sử đã có mấy lần.

Mà nếu như Vô Cửu còn có thể nhiều chống đỡ cái mấy năm, đợi đến Thái tử trưởng thành, tự thân dạy dỗ, tình huống liền tốt hơn rất nhiều.

Nếu không thì, những thứ này nước Sở gián điệp bí mật, còn thật sự sẽ không tới làm việc này.

Hoặc là nếu là thiên hạ tình thế không có thay đổi, cũng phạm không được trào ra nguy hiểm như vậy, khởi động nhiều như vậy quân cờ.

"Tin tức tiết ra ngoài, ai tiết lộ?"

Hắc thủ chủ nhân nhàn nhạt hỏi, nhưng đi vào người cả người một cái run rẩy, trong lòng biết người thủ trưởng này là thật sự nổi giận!

Hắn người thủ trưởng này tên, nếu là đặt ở nước Sở ở trong, tuyệt đối có thể ngừng lại tiểu nhi ngừng khóc giữa đêm khuya, thậm chí một đám phong quân đối với hắn ám sát, không dưới 100 lần!

Dù là như vậy, người thủ trưởng này như trước có thể sống cho thật tốt, cái này liền đủ để chứng minh năng lực.

"Chính là một cái Nhật Du Nguyên Thần Chân Nhân, tự xưng Đông Hải tán tu!"

Báo tin người không rảnh suy tư nói, rất hiển nhiên ở Việt Thanh bên người, cũng có nội quý.

"Đông Hải? Chúng ta lúc nào chộc tới Đông Hải đối thủ?"

Hắc thủ chủ nhân trầm ngâm một thoáng: "Mau chóng điều tra rõ!"

"Vâng!"

...

Cùng lúc đó, Mặc Ấp bên trong, Đoàn Ngọc đã cùng Hùng Hắc cùng Vương Côn hội hợp.

Đương nhiên, Hùng Hắc khuôn mặt này có chút chói mắt, bởi vậy đeo cái lớn nón rộng vành, che đến chặt chẽ.

"Đa tạ Thiếu chủ đại ân!"

Wương Côn nâng một cái thanh đồng lệnh phù, khắp khuôn mặt là vẻ kích động.

Hắn mới vừa từ Đoàn Ngọc nơi này được đến một cái tin vật, rốt cục có thể du tử về nhà.

Bất luận cái kia Cổ sư làm sao hung ác bá đạo, cũng không đến nỗi làm vì một cái trốn nô cùng Đoàn Ngọc khai chiến.

Mà hắn mới vừa phát huyết thệ, chỉ phải đi về xác thực người nhà an toàn, gặp nhau một thời gian sau liền muốn lại trở về làm vì Đoàn Ngọc hiệu lực.

Cái này ngược lại không phải Đoàn Ngọc ép hắn, mà là hắn tự nguyện.

Người này cũng là thông minh, biết như không có Đoàn Ngọc cây to này, cái kia Cổ sư tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha hắn, bởi vậy bị bức ép đến trung thành tuyệt đối.

"Hừm, người tự đi thôi!"

Đoàn Ngọc nhẹ nhàng gạt đầu, lại để cho Hùng Hắc chờ ở khách sạn, chính mình một người ra ngoài cất bước.

Mặc Ấp làm cái này Ngô Hàn quốc đô, thành trì xây dựng đến khá là cao to, tất cả đều gạch đá xây dựng, cao tới năm trượng, toàn bộ trong thành trì đủ có mấy trăm ngàn người.

Lấy phía nam tiêu chuẩn mà nói, đã là số một số hai thành lớn.

Đoàn Ngọc đi ở trên đường phố, nhìn cùng phương bắc khác biệt phong thổ, cảm thấy vô cùng thú vị.

Nơi này cùng phương bắc điểm khác biệt lớn nhất, chính là phong tục còn chưa hoàn toàn khai hóa, trên đường cái tùy ý có thể thấy được nhiệt tình lớn mật Ngô Hàn thiếu nữ, chỉ là cái kia một mặt hình xăm làm người xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Đương nhiên, cũng có giống như nước trong phù dung, tất là quý nhân con gái, dù cho đi ra đi dạo phố du ngoạn, bên người cũng có võ sư vòng vệ, nha hoàn đi theo, người đi đường tránh lui.

Hai bên trong cửa hàng, từ phương bắc đến đồ sứ, thảo nguyên đến da lông, Tây Nhung các nước rượu ngon, thậm chí bản địa dược liệu, Đông Hải trân châu san hô, không thiếu gì cả.

Đương nhiên, nhiều nhất, vẫn là quỳ gạo hàng gạo, tơ lụa trang cùng bố trang, cùng với tửu lâu quán ăn, tình cờ có thể thấy được một gian hiệu thuốc, làm ăn tất là chật ních.

Thấy có người đang mua đi Thương hải dạ minh châu, Đoàn Ngọc khoe miệng lại là hiện ra một tia đầy giễu cợt: 'Nói đến. . . Cái này Ngô Hàn quốc, cùng Giao nhân tộc có cừ oán, đại thù!'

Trước Ngô Hàn vương thất, cũng không có không sống qua bốn mươi huyết mạch nguyên rửa.

Tất cả những thứ này, đều muốn tìm hiểu đến Giao nhân tộc vị cuối cùng công chúa —— Tử Lăng Cơ trên người.

Trong đó một ít màn đen, vẫn là ở được đến Giao nhân tộc cống hiến cho sau khi, Đoàn Ngọc mới từ thượng đại phu Băng Vân nơi đó biết được.

Tổng thể mà nói, chính là một tràng nghiệt duyên cùng bi kịch.

Giao nhân bộ tộc, nữ mị sắc thiên thành, mà cái kia một đời Tử Lăng Cơ, càng là nghiêng nước nghiêng thành tuyệt sắc.

Nguyên bản , dựa theo Giao nhân tộc truyền thống, vị này Tử Lăng Cơ phải là cùng cường tráng nhất dũng mãnh Giao nhân võ sĩ kết hôn, kéo dài Vương tộc huyết mạch.

Nhưng mà, nhưng có một cái đáng ghét Ngô Hàn người —— ngay lúc đó Ngô Hàn vương tử, đem vị này Giao nhân công chúa bắt cóc!

Đây là Giao nhân tộc phiên bản, nhưng theo Đoàn Ngọc, vị kia Giao nhân công chúa trên người khẳng định cũng có trách nhiệm, hơn nữa, nói không chắc là hai bên tình nguyện, nam nữ tư thông đi lại với nhau cơ chứ?

Nguyên bản chỉ là một đoạn mỹ lệ ái tình truyền thuyết, nhưng bất kỳ vương tử đều sẽ trưởng thành, thậm chí biến thành quốc vương.

Hai người kia có lẽ trải qua một đoạn hạnh phúc thời gian, nhưng đợi đến Ngô Hàn vương tử sau khi lên ngôi, tất cả liền đều biến hóa.

Hay là mạnh mẽ lợi dụng Giao nhân công chúa, thu được không ít Giao nhân bộ tộc bảo tàng, hay hoặc là lừa dối Giao nhân đi chịu chết, nói

chung vị kia Ngô Hàn vương cuối cùng phụ tâm, lại đem Giao nhân công chúa vứt bỏ, mặt khác cưới vương hậu.

Chuyện này thực sự bình thường, dù sao thư sinh Hồ Tiên loại hình tuy rằng cũng coi như tài tử giai nhân giai thoại, nhưng thân là một cái quốc quân, lại không thể hành động theo cảm tình, đặc biệt ngênh kết hôn với một ngoại tộc!

Đoàn Ngọc chỉ biết là kết quả cuối cùng, chính là Giao nhân công chúa đau thương căm giận trong tuyệt vọng tự sát, đồng thời sử dụng Giao nhân Vương tộc ám truyền ra một loại bí pháp, mạnh mẽ nguyên rửa Ngô Hàn vương.

Đương nhiên, nói là nguyên rửa, trên thực tế chỉ là một loại độc tố, bằng không thân là vua của một nước, có Long khí hộ thể, vạn pháp bất xâm, căn bản không có việc gì.

Từ đây, từ cái kia một đời Ngô Hàn vương bắt đầu, bao quát con cháu của hắn, ở ba mươi tuổi sau khi, liền sẽ lấy tốc độ cực nhanh già yếu, đặc biệt ở tới gần bốn mươi tuổi lúc, hầu như sống một ngày bằng một năm, bất luận dùng linh đan diệu dược gì đều vô dụng, cuối cùng uất ức mà chết.

Duy nhất có thể giải độc, chỉ có Thương hải dạ minh châu.

Bất quá, dù cho là Vương phẩm, cũng bất quá có thể thoát trì hoãn cái này nguyên rửa phát tác, khiến cho nhiều kéo dài hơi tàn mấy năm thôi.

'Muốn giải trừ cái này nguyên rửa, hoặc là nói, nhổ huyết mạch độc tố, duy nhất chìa khóa, chính là để phẩm Thương hải dạ minh châu!'

Đoàn Ngọc khoe miệng hiện ra một nụ cười lạnh lùng, chợt nhanh chóng thu lại.

Để phẩm Thương hải dạ minh châu, trên trời dưới đất chỉ có một viên, chính là vị kia Tử Lăng Cơ để lại!

Đây chính là chỉ có người thắt nút mới cởi nút được.

Chính bởi vì nguyên nhân này, Ngô Hàn quốc vẫn ở treo giải thưởng cái này một viên để phẩm Thương hải dạ minh châu, thậm chí mở ra bất luận là ai, trực tiếp phong làm phong quân giá trên trời!

Cái gọi là phong quân, nhỏ nhất cũng có một huyện, liền cùng Đoàn Ngọc đảo Vân Trung tương tự, lập tức liền được cả danh và lợi, thế tập vô窮 thế.

Cùng phương bắc Tập quyền không giống, phía nam thực hành Tập quyền cùng phong quân song song chế, bất luận Ngô Hàn vẫn là Nam Sở trong nước, đều có lượng lớn phong quân tồn tại, bọn họ giống như quân phiệt cắt cứ, tuy rằng năm bè bảy mảng, thậm chí lẫn nhau thảo phạt, nhưng thực lực tổng hợp chiếm cứ toàn bộ quốc gia bốn thành đến sáu thành, một khi gặp phải quốc quân muốn cắt giảm bọn họ, lại sẽ lập tức ôm đoàn chống lại, thế lực không thể bảo là không mạnh.

Có thể nói, trở thành phong quân, trừ danh nghĩa trên còn có Ngô Hàn này cái tông chủ quốc ở ngoài, hết thảy đều đã cùng nước nhỏ quốc quân không khác.

Làm sao treo giải thưởng treo ra lâu như vậy, toàn bộ vương thất vẫn không thể được toại nguyện.

Đây cũng không phải là mức thưởng không đủ, chỉ là bởi vì quá khó mà thôi.

Dù cho Vương Côn chán nản lúc, cũng đánh qua để phẩm dạ minh châu chủ ý, cuối cùng lại liền khởi hành đều không có liền làm Đoàn Ngọc tù binh.

Mà hẳn nắm giữ cái kia một điểm manh mối, theo Đoàn Ngọc, quả thực cùng chuyện cười.

'Đồng thời. . . Cái kia viên minh châu, là ta nhìn trúng đồ vật a. . .'

Đoàn Ngọc yên lặng nghĩ, đi tới vương cung trước, hé mắt.

Cái này vương cung chính là Ngô Hàn vương dừng chân chỗ, cửa cung có mặc giáp năm nhận, vẻ mặt nghiêm túc vương cung thị vệ, từng cái từng cái vẻ mặt dũng mãnh , khiến cho Đoàn Ngọc phảng phất nhìn thấy Long Xà tinh binh một chút bóng dáng, không khỏi lạnh lẽ.

Cái này Ngô Hàn vương thống trị ngàn dặm nơi, mấy trăm thành thị, quả nhiên vẫn còn có chút nội tình.

Lúc này mở ra Linh nhãn thuật sau, tầm nhìn nhất thời không giống.

Chu vi âm ỹ dòng người trong khoảnh khắc hóa thành hư huyền, phảng phất sản sinh tróc ra, mà ở trong mắt Đoàn Ngọc, trước mặt một luồng khổng lồ khí vận phóng lên trời, thế giới phảng phất đều chỉ có hai màu trắng đen.

Cái này khí vận chiếm giữ giữa không trung , hóa thành một con hai đầu Cự Hủy, một con lớn, một con nhỏ, nhưng đều hung quang lăm liệt, tựa như muốn nuốt sống người.

Cẩn thận lại nhìn, liền sẽ phát hiện cái kia điểm nhỏ đầu tuy rằng thể tích không sánh được bên cạnh cái kia, nhưng vô cùng ngưng tụ, Long nhãn linh hoạt, mà lớn đầu thì lại có chút lớn mà vô dụng mùi vị, bên trong khí vận lần thứ hai phân hoá.

(thuật dị chí) có nói: "Không chừng có trảo rồng viết Hủy!"

Cái gọi là Hủy long, theo Đoàn Ngọc, chính là thần lằn, Đại tích dịch, hoặc là lại tăng cấp một thoáng, cá sấu lớn giống như ngoại hình , bất quá muốn uy mãnh rất nhiều.

Tổng thể mà nói, tựa hồ có thể phân loại đến Long chủng bên trong, nhưng cũng mang theo dày đặc xà tính.

Liên cùng Ngô Hàn quốc xưa nay định vị giống như, tuy rằng cũng là đại lục quốc gia, nhưng lâu dài bị bài xích ở chủ lưu văn minh ở ngoài, không về chính thống.

"Mẫu chốt nhất chính là, Hủy sinh song đầu, cũng phân là phong nguyên có a. . . Đồng thời, hai cái đầu lẫn nhau đối địch, Ngô Hàn vương cùng quản lí phong quân đám người mâu thuẫn, đã đến trình độ này sao?"

Cái gọi là Vọng Khí thuật, kỳ thực chỉ nhìn thấy nháy mắt, lại nhiều hơn, lập tức liền muốn gây nên Long khí cảnh giác cùng phản kích, hạn chế rất lớn.

Đoàn Ngọc cũng chỉ có thể tiếc nuối thu hồi ánh mắt.

"Hi hi. . . Tiểu thư, người xem, người này thực sự là kỳ quái, nhìn chăm chăm vương cung nhìn hồi lâu, khẳng định lại là một cái hương trại bên trong đến. . ."

Bên tai truyền tới một tiếng cười như chuông bạc.

Nhìn sang, liền thấy được hai thiếu nữ, làm như tiểu thư cùng nha hoàn, nha hoàn kia ăn mặc một bộ xanh nhạt la váy, chính chỉ vào Đoàn Ngọc mà cười: "May nhờ có được tốt như vậy xem, lại là cái không có kiến thức. . ."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Giao Dịch

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Long Mạch

Thiên hạ mười đại đạo mạch, phương bắc ở ba, là Bạch Hào sơn, Chính Dương đạo, Thần Tiêu môn.

Đông Hải có tam tông, là Hãn Hải tiên tông, Nghiễm Lăng đảo, Doanh Châu các.

Còn lại còn có ba mạch, liền ở tại phía nam, là vì Vu Mục đạo, phái Bạch Vân, Thái Âm tông.

Ngoài ra, cái cuối cùng nhưng là Vô Định giáo, truyền thuyết trong chính là thiên hạ Đạo môn nguồn gốc, lại xuất quỷ nhập thần, không có chỗ ở cố định.

Các đại đạo mạch sơn môn có vô cùng bí ẩn, nhưng cơ bản vị trí lại còn rõ ràng, tỷ như phía nam phái Bạch Vân cùng Thái Âm tông, chính là ở vào nước Sở.

Nhưng Vô Định giáo lại là chân chính sơn môn khó tìm kiếm, truyền nhân cũng cực nhỏ, chẳng biết vì sao, nhưng có thể trước sau chiếm cứ mười đại đạo mạch đứng đầu.

Phái Bạch Vân.

Một chỗ động phủ bên trong.

"Thái sư thúc, có người nắm thiếp cầu kiến!"

Một tên đạo đồng dọc theo bậc thang mà lên, đi tới chất liệu đá trước cửa lớn, nhẹ nhàng gõ.

"Là người phương nào danh thiệp?"

tiếng nói từ bên trong cửa truyền ra, rõ ràng phi phàm.

"Là Hoài Đông phong quân, Hạng thị thiệp mời . . . Bởi vì thái sư thúc luôn luôn cùng này nhà giao hảo, bản phái cũng nhiều đến cung phụng, hôm nay con cháu đời sau năm thiệp cầu kiến, Chương giáo chân nhân liền lệnh ta đến đây."

Đạo đồng mồm miệng rõ ràng nói.

Loảng xoảng!

Cửa đá chấn động, chợt âm âm mở ra, một tên mặt trẻ tóc bạc đạo bào ông lão nhanh chân đi ra: "Hóa ra là cố nhân sau khi. . ."

Không đến bao lâu, đạo nhân này liền ở một cái trên vách đá cheo leo bát giác trong đình, nhìn thấy Hạng gia người đến.

"Tiểu tử Hạng Cốc, bái kiến Ngọc Thành Địa Sát Chân Nhân!"

Người này đại khái chừng ba mươi tuổi, tinh thần sung mãn, sắc mặt hồng hào, tay chân thô to, hiển nhiên cũng có một chút ngạnh công phu.

Ngọc Thành tử nhìn thấy Hạng Cốc, lại là thân hình run lên, sau một lúc lâu mới bắn ra tay.

Một ánh hào quang lưu chuyển, đem thạch đình bao bọc, thăm thăm thở dài: "Các người chung quy vẫn là tìm tới cửa, nghiệt duyên! Nghiệt duyên a!"

"Xin mời Chân Nhân nói cần thận!"

Hạng Cốc lúc này tiếng nói cũng thay đổi, trầm thấp bên trong mang theo khàn khàn, con người bên ngoài hồng quang, vô cùng dọa người: "Phái Bạch Vân thế được hoàng ân, tự nhiên tan xương nát thịt lấy báo, ha ha. . . Lúc này cái này một đám, tất cả đều là nghịch tặc!"

"Chúng ta luyện khí tu sĩ, vốn là cùng thế tục không quan hệ. . ." Ngọc Thành tử trầm mặc xuống, vẫn là giải thích.

"Cái kia Chân Nhân năm đó, được ta Đại Hạ triều ân huệ, lại nên làm gì tính? Nếu như không có chúng ta cái này một đám 'Tiền triều dư nghiệt' chỉ điểm ban thưởng, người làm sao có thể Phá Nguyên thần cửa ải lớn, sau đó lại liên tục đột phá, tìm được một chỗ tốt nhất sát huyết, trở thành phái Bạch Vân thái thượng trưởng lão đây?"

Hạng Cốc cười lạnh nói: "Ta liền hỏi một câu, năm đó phát xuống tâm ma đại thề, người hăn là không nên? Cái này lệnh, người phụng là không phụng?"

Nói, liền từ trong lòng lấy ra một tấm lệnh bài, toàn thân ngăm đen, ở giữa một đóa đỏ thắm ngọn lửa thiêu đốt.

Ngọc Thành tử nhìn lệnh bài, cả người chấn động, trên mặt biến ảo không ngừng, rốt cục vẫn là quỳ xuống: "Thần, phụng chiếu!"

"Thế mới đúng chứ!" Hạng Cốc hê hê cười mấy tiếng quái dị: "Người chờ xem. . . Cái này thiên hạ, vẫn là ta Đại Hạ, không có mấy năm, người thì sẽ vui mừng chính mình quyết định, cũng sẽ trở thành cứu vớt phái Bạch Vân công thần."

Hăn nói chuyện như ông cụ non, căn bản không giống ba mươi tuổi, trái lại thật giống một cái phụ thể lão quỷ.

Ngọc Thành tử đứng dậy, mặt không hề cảm xúc: "Không biết tiên sinh muốn vì sao chuyện?"

"Thiên cơ biến hóa, đại thế tăng nhanh, người đây đều biết, không cần nhiều lời. . . Phương bắc sớm có bố trí, mà phía nam lập nghiệp, làm sao nhiều đến mở Nam Sở đây?"

Hạng Cốc nói: "Năm đó Đại Hạ sụp đổ, Liệt quốc quốc quân hoàn toàn lấy truy sát hoàng thất huyết mạch là thứ nhất việc quan trọng. . . Chúng ta phế bỏ tốt bỏ ra rất lớn công sức, mới che giấu đi xuống một nhánh, giấu tại Nam Sở, vẫn là họ Cao. Đương nhiên. . . Đối ngoại tư liệu, cái này một nhà nguyên bản là thổ, sau đó lập công, ban tặng họ Cao, cùng Đại Hạ không hề có một chút quan hệ."

"Hiện tại, liền muốn động?"

Ngọc Thành tử mí mắt giật lên, cờ này phù triều đình việc, hung hiểm nhất, hắn đã lên bờ, thực ở không nghĩ dưới nước.

Làm sao. . . Người khác căn bản không cho hắn cơ hội này.

"Đúng, muốn đại động. . ."

Hạng Cốc cũng là cảm khái: "Nguyên bản. . . Kế hoạch chúng ta đẩy tử Cao Tiềm đi ra, người này mặc dù mới ba tuổi, lại cao chót vót đã lộ, rất có khí tượng, phải biết cái này Tranh long việc, không chỉ có muốn khí vận, người quan trọng hơn a. . . Nhưng lúc này không kịp, chỉ có thể trước tiên đẩy hắn cha Cao Huyền Thông. . ."

Đón lấy, lại cẩn thận nói , khiến cho Ngọc Thành tử biết được, cái này một nhà chính là tướng môn xuất thân, đương nhiên không phải loại kia quân phiệt thế gia, tổ tiên cao nhất cũng là một cái giáo úy, truyền mấy thiên võ kinh, mấy trăm mẫu ruộng đi xuống.

Bởi vì trong bóng tối chăm sóc, mấy đời người đều là áo cơm không lo, cả ngày cân nhắc võ công cùng binh pháp.

Cái này Cao Huyền Thông tuổi mới hai mươi lăm, võ công nhưng cũng tu luyện tới cảnh giới tông sư, đầy đủ bộc lộ tài năng.

Hiện nay thiên hạ sắp đại loạn, Sở vương chính đang tại chiêu binh mãi mã, lại là lớn có cơ hội.

"Cái khác đều tốt nói, thiên thời đã có, địa lợi một nửa, người cùng cũng có chúng ta chống đỡ, ít nhất cắt cứ một phương, làm một chư hầu cũng không một chút vấn đề, chỉ là còn khiếm khuyết một thanh lợi hại binh khí!"

Hạng Cốc chậm rãi nói: "Đại Hạ Long Tước đao, mục tiêu quá lớn, đã cho phương bắc một quân cờ, tân triều nên có mới khí tượng, không thích hợp dùng cũ binh, phải đúc lại một thanh. . . Cái này cũng là triều đình ý tứ."

Vừa nói, vừa đưa qua một phần bí pháp.

"Sát Phá Lang nhận?"

Ngọc Thành tử tiếp nhận vừa nhìn, chính là cả kinh: "Này nhận uy lực kinh người, có thể diệt quỷ thần a!"

"Chúng ta đã tìm tới thượng cổ Hồ Dực tàn phiến, Bạch Hồ sát huyết cũng có. . . Này nhận như đúc thành, là nhất được lợi Bình gia chi tướng, mà nói cái này đã luyện thuật, vẫn phải là Ngọc Thành tử người ra tay."

Hạng Cốc chậm rãi nói.

"Việc đã đến nước này, còn có cái gì dễ bàn?" Ngọc Thành tử cười khổ một tiếng: "Lão đạo cái này liền xuống núi, duy cúc cung tận tụy, chết rồi sau đó vẫn vậy. . ."

. . .

"Bạch Hổ sát huyết vị trí, phải là ở Nam Sở lâm châu thành Ngô Công phụ cận. . ."

Đoàn Ngọc giục ngựa chạy như bay, không ngừng hồi ức.

Cho tới cụ thể ở nơi nào, kiếp trước cũng không có ai làm vì Cao Tiềm kệ sách truyền, hẳn còn thật không biết.

Nhưng có cái này mạnh mỗi, đã là đầy đủ.

Vừa vào Nam Sở, Đoàn Ngọc liền để Hùng Hắc làm vì dẫn đường, hai người không ngừng không nghỉ về phía thành Ngô Công chạy tới.

Cho tới tìm đến Cao Tiềm nhà phụ cận, phi kiểm lấy cái này một nhà tính mạng ý nghĩ, cũng ở Đoàn Ngọc trong đầu chuyển qua.

Tranh bá thiên hạ cũng không phải trò chơi, cũng không có cái gì chờ kẻ địch trở nên mạnh mẽ, lại đường đường chính chính đánh một trận lời giải thích. Ngược lại, cướp chiếm tiên cơ, một bước nhanh, từng bước nhanh, đem tất cả đối thủ ách giết từ trong trứng nước, mới là một cái kiêu hùng phải làm.

Nhưng cái này rất có sức hấp dẫn ý nghĩ chỉ là xoay một cái, liền bị Đoàn Ngọc từ bỏ.

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc này cái này một nhà nhìn như không lộ ra ngoài, trời mới biết lén lút cất giấu bao nhiêu cao thủ đại năng bảo vệ.

Thực lực mình không đủ, cứng đối cứng đụng vào, kết cục chỉ sợ sẽ không quá là khéo.

"Thực sự là đáng tiếc. . ."

Trên thực tế, dù cho cái kia Bạch Hổ sát huyết, đều nói không chắc đang giám sát ở trong, chỉ có thể người nào đó lấy sử dụng đây.

"Thông thường mà nói, luyện hóa sát khí lúc, cũng là tu sĩ nguy hiểm nhất thời điểm, đặc biệt này Bạch Hổ sát khí, ngoan cố phi thường, không biết muốn tốn thời gian bao lâu, một khi bị Đại Hạ triều đình nhìn chăm chăm, liền rất nguy hiểm. . ."

"Đây là sinh tử khác biệt, cũng may. . . Ta cũng không phải là không có chuẩn bị."

Đoàn Ngọc trong lòng cười gằn.

"Chủ thượng, phía trước chính là thành Ngô Công!"

Hùng Hắc hỏi: "Cần phải vào thành?"

"Không cần, chúng ta ở dã ngoại qua đêm chính là!"

Đoàn Ngọc dặn dò nói, hai người tìm cái sơn động, ăn gió nằm sương, ngồi xuống đất mà ngủ.

Chờ đến trời tối người yên lúc, hẩn nhìn về phía Hùng Hắc, trong tay một cái nào đó phù lục lóe lên.

Hùng Hắc cả người chấn động, lại là rơi vào càng thêm thâm trầm giấc ngủ.

Lấy Đoàn Ngọc lúc này tu vị triển khai Yểm Trấn Pháp, dù cho tông sư cũng phản kháng không được, cái này Hùng Hắc võ công không tới tông sư, tất nhiên là càng thêm không có năng lực chống cự.

Hoàn thành tất cả những thứ này sau, hẩn mới ung dung nguyên thần xuất khiếu.

Tuy rằng Hùng Hắc trung tâm thoáng có thể tín nhiệm, nhưng cũng không có thể bảo đảm, Đoàn Ngọc cũng xưa nay không đem chính mình an nguy ký thác ở bên người thân trên.

Ánh trắng phía dưới, một tên thiếu niên nguyên thần giống như người thật, đứng lơ lửng trên không, quan sát phía dưới phập phồng dãy núi, còn có cách đó không xa thành trì, hết thấy đều phẳng phất tất cả nằm trong lòng bàn tay.

"Muốn sinh thành sát khí, cũng cùng địa hình có quan hệ, dựa theo phong thủy kham dư phương diện lời giải thích. . . Cái này thành Ngô Công phụ cận, khả năng địa phương bất quá rất ít mấy chỗ, nguyên thần từng cái bài điều tra đi chính là. . ."

Ngay sau đó tinh tế ngưng thần, thấy được phía dưới Long mạch.

Long mạch đồ chơi này nói đến huyền diệu khó hiểu, tựa hồ rất cao lớn trên, trên thực tế nhưng cũng bình thường.

Dãy núi phập phồng tức là long, lấy thiên hạ lớn lao, Long mạch hầu như đếm không xuể, lại thấy rõ ra mấy cái đế vương?

Mà căn cứ địa khí không giống, Long mạch có cát hung hỗn loạn, trong đó mức độ phức tạp đủ có thể viết ra mấy quyển sách đến, quang là địa khí, thì có Phi long, Tiềm long, Ngọa Long, Bàn Long, Tử Long phân chia.

Chỉ có chân chính phong thủy đại sư, mới có thể tìm ra huyệt hậu nhất Vương giả long mạch, lại phối lấy điểm huyết phương pháp, còn muốn nhập táng người phúc đức thâm hậu, mới có thể chiếm được ba phần hóa long cơ hội.

Bởi vậy dù cho quyết ý tranh bá thiên hạ, đối với cái gì phong thủy Long khí, Đoàn Ngọc vẫn là xem thường.

Cho dù tốt địa lợi, cũng phải biết dùng người, mới có thể thành thế!

"Cái này thành Ngô Công chu vi, sơn thủy vây quanh, đúng là có vài chỗ tiểu Long mạch, có thể đi gặp gỡ. . ."

Một niệm đến đây, nguyên thần bỗng nhiên hơi động, chớp mắt hơn mười dặm, đi tới một cái nào đó nơi.

Liên thấy núi mọc xanh um, hình dạng xinh đẹp, khí thanh thanh, không khỏi nở nụ cười: "Hóa ra là một chỗ có chủ hãm mộ chi huyết. . ."

Nơi này cũng là một chỗ tiểu Long mạch, đồng thời huyết mắt chỉ có một chỗ, có thể xưng làm vì chuồn chuồn điểm thân thể, ngũ phẩm phía dưới, có thể phú quý ba đời, xem như là không sai.

Dĩ nhiên là có Phong Thủy sư tìm ra, hàng cùng gia đình phú quý, là lấy rất sớm có chủ.

Một mảnh địa khí nếu là có chủ, liền có tổ tông Âm linh ở giữa chủ trì, vậy thì rất khó lần thứ hai cướp đi.

Đoàn Ngọc tinh tế tra xét tra khí hậu, phát hiện xác thực là một chỗ cát huyết, liền không nữa xem, lại chí cao không, tìm kiếm thứ hai nơi.

Liên tiếp ba đêm sau khi, lại là rốt cuộc tìm được nơi nào đó.

Hắn nguyên thần rơi xuống, đi tới một chỗ thung lũng.

Cái này lối vào thung lũng trọc lốc, cây cỏ tuyệt tích, quái thạch lởm chởm, Đoàn Ngọc thấy vậy, lại là không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

"Thiên đại đạo, tất là một âm một dương, đã có Long mạch cát huyết, cũng tất nhiên có ác huyết, cái này ác huyết trong, nếu là tổ tiên táng nhập, tự nhiên đại đại khủng bố, nhưng nếu gặp may đúng dịp, nhưng cũng có thể sinh ra một ít đặc biệt sát khí, làm vì Luyện khí sĩ sử dụng. . ."

Nơi này không có một ngọn cỏ, hiển nhiên là một chỗ đại sát nơi.

Hắn lúc này chính là Nguyên Thần trạng thái, không gì kiêng kỵ, trực tiếp tiến vào thung lũng.

Hống hống!

Ác phong kéo tới, hồ gầm rùng núi.

Một con mắt hồng da trắng cự hổ, bỗng nhiên nhào ra!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Thu Lầy

"Yêu?"

Con này hổ trắng cũng không phải là hi vọng hư ảo, mà là thật sự yêu vật.

Đoàn Ngọc thấy, càng là mừng lớn: "Đuôi cáo lộ ra."

Yêu quái chiếm giữ nơi, tất nhiên có một ít kỳ dị.

Mà con này hổ yêu hết lần này tới lần khác chiếm giữ ở đây bên trong thung lũng, nói không chắc chính là Đại Hạ triều đình cố ý nuôi thả, làm cái này sát huyết thủ vệ.

"Thanh ngọc kiếm, ra!"

Hắn nguyên thần ngự kiếm, vẫn cái kiếm hoa, kiếm khí lạnh lẽo âm trầm, đem Hổ yêu bức lui, trên mặt lại hiện ra vẻ ngạc nhiên nghi ngờ: "Yêu quái này. . . Trạng thái không đúng!"

Tuy rằng thú hoang phần lớn dần dần, nhưng thành yêu quái, phần lớn đều sẽ mở ra một ít linh tính.

Nhưng này con hổ trắng, mắt đỏ ngầu, lại cấp người điên cuồng cảm giác.

Loại này cảm giác quen thuộc, quả thực thật giống như trên biển gặp phải đầu kia Xích Hồ tinh quái như thế!

"Bất quá yêu quái cũng sẽ không xuống âm tào địa phủ tu luyện, đặc biệt va vào luân giới. . ."

Đoàn Ngọc tay chỉ hướng, thanh ngọc kiếm một thoáng biến ảo, biến thành một thanh dài năm thước kiếm lớn, phủ đầu chém xuống.

"Hống hống!"

Hổ trắng rít gào một tiếng, thân hình đồng dạng đón gió thấy trướng, dài mấy một trượng, mặt ngoài da trắng hoa văn quang mang sáng quắc, gắng đón đỡ một kiếm, lại chỉ là chịu chút bị thương ngoài da, liền máu đều không lưu bao nhiêu.

"Yêu thuật?"

Đoàn Ngọc thấy vậy, con người thoáng co rụt lại.

Đang lúc này, ba đạo phong nhận nhanh vô cùng, xẹt qua nguyên thần của hắn, đem hắn cắt thành ba đoạn.

Phốc!

Nguyên thần một thoáng nổ tung, phục mà lại quy làm một người, chỉ là thoát nhìn hư huyền một chút: "Còn có cái này khổng phong thần thông, thực sự sắc bén, nếu là bình thường nguyên thần, thậm chí tông sư, đều muốn chết không có chỗ chôn a. . ."

Hổ yêu có Linh nhãn, có thể nhìn thấu hi vọng hư ảo.

Mà mang theo thiên phú thần thông, càng là hết sức kinh người, có thể đại tiểu như ý, điều khiển Phong Nhận.

Đặc biệt Phong Nhận trong, mang theo một luồng hổ sát khí, bình thường xuất khiếu tu sĩ nguyên thần dính dáng tới đến một điểm liền muốn tan vỡ.

Dựa theo Đoàn Ngọc phỏng chừng, cái này Hồ Sát Phong Nhận, tuyệt đối có thể so sánh Địa Sát bằng sắp xếp thấp hơn một ít sát khí thần thông.

Nếu không phải mình nguyên thần cứng cỏi, lực lượng nguyên thần dày cực kỳ, bị nó hồng một tiếng, mấy đạo phong nhận một cắt, chỉ sợ lập tức liền muốn rớt hố!

Mà đối thành tông sư, thậm chí là Bình gia tàng một Tần Phi Ngư đến , tương tự cũng là như thế.

"Lợi hại như vậy yêu vật, dĩ nhiên không có thần trí. . ."

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, toàn bộ hồn thể đều chui vào thanh ngọc kiếm bên trong.

Nhất thời, thanh ngọc kiếm nổ vang, kiếm khí gào thét, kinh người cực điểm , hóa thành một vệt sáng, xông hướng hố yêu.

"Hồng hồng!"

Hố yêu mở ra cái miệng lớn như chậu máu, loáng thoáng có thể nhìn thấy một viên màu xanh nhạt phong đạn xuất hiện, đột nhiên hướng về thanh ngọc kiếm tập kích tới.

"Tứ linh trận pháp, mau!"

Thanh ngọc kiếm phía sau, tứ đại Huyền linh bóng mờ hiện lên , tương tự đi vào thân kiếm trong.

Phốc!

Hai cái tại không trung va chạm, thanh ngọc kiếm đâm thủng phong đạn, chột không chút khách khí từ hố yêu trong miệng mà vào, kiếm khí bạo phát.

Yêu hồ rít gào liên tục, va chạm núi đá, toàn bộ thung lũng một trận đất rung núi chuyển.

Như vậy giãy dựa một phen, rốt cục nhào trên đất, thất khiếu chảy máu mà chết.

"Quả nhiên. . . Tuy rằng yêu thân lợi hại, yêu thuật tà dị, nhưng không có trí khôn, vẫn là vô dụng. . ."

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, thao túng thanh ngọc kiếm bay ra, phía trên trấn áp một con hồ hồn.

Vật này cũng vô cùng quý trọng, tuy rằng không sánh được Yêu Côn chi hồn, nhưng nếu luyện khí lúc gia nhập vào, lập tức liền có thể tăng lên pháp khí một cái cấp bậc.

Hắn thu thập xong hồ yêu sau khi, nguyên thần cầm kiếm, đi tới sâu trong thung lũng.

Ở trong cốc, quả nhiên phát hiện một động, có gió thổi phất, nguyên thần thấu xương phát lạnh, chỉ là ở cửa động liền cảm giác phảng phất bị đao nhỏ cắt qua.

"Trình độ như thế này, vô cùng có khả năng là Bạch Hồ sát!"

Đoàn Ngọc trên mặt bộc ra vẻ vui mừng, là không dám trực tiếp đi vào.

Hắn chính là nguyên thần thân, lúc này tiến vào cái này sát huyết, đó chính là lập tức luyện hóa sát khí, nửa điểm quay đầu đều không có!

Nếu là ít dấu chân người chỗ, liền như thế luyện hóa cũng không phải không thể, nhưng nơi này rõ ràng vô cùng tà dị, chỉ từ con này Hồ yêu liền có thể thấy.

Chờ đến chính mình luyện hóa sát khí lúc, trở lại một làn sóng lớn địch, cái kia tám thành phải lay.

Bởi vậy xác thực sau khi, Đoàn Ngọc lập tức trở về, nguyên thần nhập khiếu, nhìn bên cạnh.

Lửa trại cháy hết, trúng trấn áp chi pháp Hùng Hắc như trước mê man không tỉnh.

Đoàn Ngọc tiến lên, giải pháp môn, một cước đem hấn đạp tỉnh: "Đi!"

"Chủ thượng? Đi nơi nào?"

Hùng Hắc trở mình một cái bò lên, lỗ tai giật giật, nghe được bốn phương không có động tĩnh gì, không khỏi hơi nghi hoặc một chút.

"Đi theo ta chính là!"

Đoàn Ngọc xông lên trước, đi tới thung lũng kia nơi.

"A. . . Thật lớn con cạp!"

Hùng Hắc nhìn thấy ngã lăn hồ yêu, nhất thời trợn mắt lên.

"Đưa nó lột da rút cốt, tận lực mang theo!"

Đoàn Ngọc dặn dò một câu, đi tới sát huyết vị trí, nhìn thấy chính mình bố trí mấy cái báo động trước thuật thức đều không có bị kích phát, không khỏi vẫn tính thoả mãn.

Xem ra Đại Hạ bên kia còn không có cảm ứng đến, hoặc là không kịp phái ra nhân mã, lập tức nhen lửa cây đuốc, tiến vào hang động.

Vù vù!

Trong huyết động, gió lạnh bức người, thấu xương sinh lạnh.

Đến hang động dưới đáy, thậm chí bốn phía đều kết liễu một tầng dày đặc sương trắng, dù cho Đoàn Ngọc Nhân tiên chi thể, cũng là máu tươi hầu như ngưng tụ.

"Được. . . Quả nhiên là Bạch Hổ sát!"

Nhìn thấy tình cảnh này, trên mặt hẳn ý mừng lại là càng ngày càng đậm.

Hống hống!

Đột nhiên, một trận hồ gầm truyền đến.

Nhìn kỹ, lại là mấy đạo lưu quang ở tầng băng không bay múa xoay quanh, phát ra âm thanh lại tương tự yêu hồ rít gào.

"Rất tốt, vẫn chưa bị lấy dùng qua, sát khí vô cùng sung túc. . ."

Đoàn Ngọc phỏng chừng, lúc này mình đã đứng ở sát mạch bên trên, lúc này không chút do dự, lấy ra một cái đen như màu mực bình ngọc, kéo ra che kín bùa chú nắp bình: "Thu!"

Một đạo đạo lưu quang, liền bị lực vô hình lôi kéo, không ngừng tiến vào bình đen trong.

Ở chiếc lọ bên trong, từng viên từng viên phù văn lấp loé, trải rộng bên trong bụng, mang theo một nguồn sức mạnh, đem lưu quang áp bức , hóa thành từng tia từng sợi khí thể.

Thậm chí ở dưới đáy, lượng lớn khí thể hóa dịch, liền hình thành một tầng trắng sáng sắc sát dịch.

Suốt đêm không nói chuyện.

Đến ngày thứ hai bình minh lúc, Đoàn Ngọc liền đến ba bình sát dịch, thoả mãn gật đầu: "Này phân lượng, đầy đủ ba người sử dụng. . ."

Mà này sát huyết trải qua lần này lấy ra, tuy rằng còn có từng tia từng sợi sát khí sinh thành, nhưng muốn thoả mãn cái khác tu sĩ, nhưng là cần ít nhất hai mươi năm tu dưỡng.

"Sát khí có căn, phá huỷ điềm xấu, nên đi. . ."

Có thể sử dụng bí pháp mang theo sát khí mà đi, chính là Đoàn Ngọc hôm nay tới đây chỗ dựa lớn nhất!

Sinh tử chi yếu, tận ở trong đó rồi!

Liền như nhảy ra bàn cờ ở ngoài, Đại Hạ triều đình đón lấy lại thế nào đi nữa báo thù, không bắt được hăn đuôi, cũng là không thể làm gì.

Lúc này đi ra hang động, liền thấy được phía chân trời trở nên trắng, Hùng Hắc đã đem cái kia một con hổ yêu lo liệu xong tất, đâm vài bó lớn.

"Lên ngựa, chúng ta lập tức rời đi!"

Đoàn Ngọc thấy, nhanh chóng dặn dò.

Lần này mục đích đạt thành, đương nhiên muốn đi thẳng một mạch, nhanh chóng tăng lên mới là.

Tuy rằng hăn có bí pháp, có thể tạm thời bảo tồn sát khí, nhưng nhiều nhất duy trì bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Sở dĩ lấy tận, chính là muốn đứt đoạn mất Cao Tiềm một phương khí số.

"Ta ngược lại muốn xem xem, không có cái này Bạch Hổ sát khí, người cái kia Sát Phá Lang chi nhận, còn làm sao luyện thành?"

...

Thành Côn Di.

Một chỗ trong khách phòng, Ngọc Thành tử ngời khoanh chân, trước mặt đốt một cái lư hương, bên trong có đàn hương khí dật tán.

Lúc này hơi điểm nhẹ, ba sợi khói xanh tạo thành một mặt màn ánh sáng, ở trong hiện ra nồng đậm mây mù, nương theo bấm quyết, tầm nhìn không ngừng mở rộng, liền thấy được một cái nho nhỏ thôn làng.

Chợt, hình ảnh liền cố định hình ảnh ở một chỗ phòng gạch ngói trước.

Đánh sân lúa trên, một tên tướng mạo oai hùng, mang theo điểm uy nghiêm khí thanh niên, chính đang tại tập luyện võ nghệ.

Trên vách tường, treo lơ lửng cung cùng đao, mặt sau còn có chuồng ngựa, đại diện cho này nhà không gần như chỉ ở bản thôn là cái địa chủ, còn có tiền tập luyện võ nghệ cùng cưỡi ngựa.

"Cao Huyền Thông?"

Ngọc Thành tử nhìn ngó.

Làm cái này tiền triều huyết mạch, người này tự nhiên bị ẩn giấu đến mức rất sâu, tướng mạo trên nhìn qua chỉ có tiểu phú tiểu quý cách cục, còn mang chút sát khí.

Ngoài ra, lại là không hề có cảm giác.

Mà nhà cửa bên trong, còn có một cái khoẻ mạnh khẩu khinh hài đồng, tuy rằng chỉ có ba tuổi, thoát nhìn lại có tới bên nhà năm tuổi hài đồng dáng dấp, dung nhan cực kì khoẻ mạnh, lúc này nằm nhoài ngưỡng

cửa, con mắt một cái nháy mắt không tới nhìn chăm chăm Cao Huyền Thông luyện võ, hai tay thậm chí còn ở vô ý thức ra dấu.

"Khí nhưng cũng bình thường. . ."

Ngọc Thành tử còn muốn lại nhìn, nhà cửa bên trong một cái nào đó góc, thì có một đôi con mắt đỏ ngầu lóe lên, pháp thuật nhất thời bị phá.

"Có cái này thần bảo vệ, lại là không thể nghi ngờ. . ."

Hắn thở dài, nhìn trước mặt rất nhiều tài liệu quý giá.

Cũng chỉ có Đại Hạ bực này triều đình, mới có thể trong khoảng thời gian ngắn tụ hội nhiều như vậy kỳ trân dị bảo.

"Tài liệu tập hợp đủ, cũng chỉ kém cái kia Hồ Dực tàn nhận, cùng với Bạch Hồ sát khí."

Ngọc Thành tử âm thầm tính toán.

Đang lúc này, Hạng Cốc đẩy cửa đi vào, đầy mặt tối tăm vẻ: "Ngọc Thành tử, mau chóng cùng ta đi thành Ngô Công, Bạch Hồ sát huyết xảy ra vấn đề rồi."

"Cái gì?"

Ngọc Thành tử một cái giật mình, chợt liền nhìn thấy một cái Thần Chi từ Hạng Cốc trong thân thể đi ra.

Cái này Thần Chi bác đài cao quan, tướng mạo kỳ cổ, trên người mang theo một luồng đại quý thanh khí, bên cạnh Hạng Cốc lại là lập tức hôn mê ngã xuống đất, một bộ sắc mặt trắng bệch, khí huyết hai thiệt thòi đáng vẻ.

Nhưng cũng biết hiểu, trước vẫn luôn là cái này thần ở thao túng người này thân thể làm việc, bằng không nơi nào sẽ có như thế cao thân phận địa vị?

Cho tới Hạng gia, lại bất quá yểm trợ.

"Tuần mã đều là không kịp, người nguyên thần cùng Bản tôn đi tới đó!"

Cái này thần nói , hóa thành một vệt sáng, đi vào dưới nền đất không gặp.

Ngọc Thành tử thấy vậy, vội vã bố trí xuống, nguyên thần xuất khiếu mà du , tương tự hướng về thành Ngô Công mà đi.

Cái này nguyên thần xuất khiếu, có thể ngày đi tám trăm, dạ hành ngàn dặm, tự nhiên không tầm thường, mấy canh giờ sau khi, liền đến thung lũng kia.

Trên mặt đất, mở ra vết máu đã biến thành màu đen, bên cạnh còn có một chút hồ lông cùng toái cốt.

"A, tới chậm một bước!"

Ngọc Thành tử nhìn thấy cảnh này, trong lòng nhất không

Chợt, rít lên một tiếng liên từ bên trong hang núi truyền ra: "Khá lắm tặc tử, dĩ nhiên đem Bạch Hổ sát tất cả cướp đi. . ."

"Tại sao lại ra việc này?"

Ngọc Thành tử vội vã chạy tới sơn động đáy, nhìn không ngừng hòa tan sương trắng, vẻ mặt hết sức khó coi hỏi.

"Này sát đối với Thần Chi thật là tai hại, Bản tôn thả một Hồ yêu ở đây, Du Thần Ngự Khí phía dưới không cách nào đột phá. . . Mà như Hồ yêu bị giết, phụ cận Bản tôn liền lập tức có cảnh giác. . ."

Cái này Thần Chi cũng vô cùng ảo não, đi dạo mà đi: "Chỉ là mấy ngày trước đây triều đình bắt đầu điều động quân cờ, Bản tôn phụng mệnh xuất hành, không ngờ lại ra việc này, chẳng lẽ. . . Là thiên ý?"

Một nói đến đây cái, Ngọc Thành tử liền giật cả mình, cảm giác lần này ứng đặc cách xuống núi, là làm kiện chuyện ngu xuẩn.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Tứ Chuyển

Sở cùng Ngô Hàn giao giới, một chỗ vô danh núi hoang.

Lúc này là giữa hè, phía nam rừng sâu núi thẳm trong, nhiều thấy năm màu sắc sở mây khói, tươi thắm bốc lên, hình thái vạn ngàn.

Chỉ là tuy rằng mỹ lệ, nhưng cũng là trí mạng đồ vật, tầm thường người hái thuốc, tiêu phu như tránh rắn rết.

Ở cái này núi hoang chu vi, thì có một tầng màu phấn hồng chướng khí, là vì 'Đào Hoa chướng', người bình thường vừa tiến vào, lập tức liền muốn đầu váng mắt hoa, cuối cùng trí mạng, hóa hủ thấy xương.

"Những thứ này nước trong đồ ăn, đầy đủ bảy ngày đến tác dụng, người chờ đợi ở đây!"

Núi hoang bên trong, Đoàn Ngọc quăng xuống mấy tấm bùa: "Nếu là không ra sơn động, tấm bùa này có thể giữ được người chu toàn!"

"Xin nghe mệnh!"

Hùng Hắc không có một chút nào không chậm, cung kính nói.

Chủ thượng muốn làm nguy hiểm việc, không mang theo hãn cùng nhau, đó là chuyện đương nhiên, bất kỳ trung thành, đều không phải một ngày hai ngày liền xây dựng lên đến.

Nếu là Đoàn Ngọc đối với hãn thành thật với nhau, thân chi tin chi, Hùng Hắc ngược lại không có thể bảo đảm chính mình muốn lên tâm tư gì.

Quân không mật thì lại thất thần, thần không mật thì lại thất thân, đều là đạo lý này.

Đoàn Ngọc đã sớm phỏng chừng qua Hùng Hắc võ công, lại cẩn thận từng điều tra, trên người người này cũng không cái gì bí bảo hàng ngũ, bởi vậy căn bản trốn không thoát bị Đào Hoa chứng bao phủ quần sơn phạm vi.

Mà chính hãn nhưng là ung dung đi ra ngoài, mặt khác tìm cái địa điểm, bố trí một phen sau, bắt đầu luyện hóa Bạch Hổ sát khí!

"Không thể đánh giá thấp Đại Hạ triều đình thực lực, lần này chỉ là ta thừa dịp chưa sẵn sàng, xuất kỳ bất ý, đợi đến đối phương phản ứng lại, nói không chừng liền có cái gì bí pháp, có thể truy tung đến trên đầu ta. . ."

"Duy nhất có thể dựa vào, vẫn là tự thân tu vị!"

Đoàn Ngọc ngồi khoanh chân, thở dài một hơi, nhìn chứa đầy Bạch Hổ sát dịch mặc ngọc bình.

Hắn lúc này tu vị, đã là tam chuyển đồng tím ấn đỉnh cao, tương đương với Nguyên Thần Xuất Khiếu đại cảnh giới viên mãn, sức chiến đấu lại có thể so với bình thường Địa Sát Chân Nhân.

Chỉ cần lại tiến thêm một bước, phá vào Du Thần Ngự Khí đại cảnh giới, cái kia chiến lực tăng vọt, e sợ có thể so sánh với Thiên Cương Chân Nhân.

Thiên sư phía dưới, đều không làm gì được hãn!

Dù sao Thiên Cương phía sau đoạt xá chuyển thế cảnh giới, chỉ là đột phá sinh tử mê chương, có một lần phụ thể đoạt xá, chuyển thế cơ hội sống lại, đối với chiến lực nhưng cũng không có bao nhiêu tăng cường.

"Nếu như nói Nguyên Thần Xuất Khiếu cảnh giới, là bị động nghênh tiếp tai kiếp, Du Thần Ngự Khí chính là chủ động chế tạo kiếp số, khiến cho nguyên thần càng thêm cường đại. . ."

Đoàn Ngọc thân thể chấn động, một cái cùng người sống hầu như không khác nguyên thần chậm rãi đi ra.

Nó một ngón tay một sợi tóc đều là rõ ràng cực kỳ, nếu không là quanh thân quanh quần một vòng quang mang, lại ăn mặc vũ y tinh quan, hoàn toàn có thể giả đánh tráo.

"Luyện hóa sát khí, là vì nội kiếp! Những kia không giết chết được ta, khiến cho ta càng mạnh mẽ hơn. . ."

Đoàn Ngọc nguyên thần chỉ cười cười, cầm lấy mặc ngọc bình, mở ra nắp bình.

Hống hống!

Nương theo một tiếng như có như không gào thét, trong phòng nhiệt độ chợt giảm xuống, từ miệng bình bốc lên từng tia từng tia màu trắng lưu quang, trong nháy mắt liền làm nguyên thần tay áo tung bay, bắt đầu dập dờn.

"Không hổ là Địa Sát bảng ghi tên thứ bảy sát khí, cỡ này uy lực, đều so với vạn đại quân người hình thành Thiết Huyết sát khí!"

Đoàn Ngọc vẻ mặt kiên định, đột nhiên hút một cái.

Nhất thời, trong bình Bạch Hổ sát khí, liền giống như cá voi hút nước giống như, bị hấp thu hút nguyên thần bên trong.

Ầm ầm!

Hắn toàn bộ nguyên thần nổ vang, suýt chút nữa liền muốn duy trì không được, từ giữa nổ tung.

Hống hống!

Theo tiếng hổ khiếu, nguyên thần nửa trong suốt, trở nên vô cùng không ổn định, mơ hồ có thể thấy được một con hổ trắng ở trong đó tán loạn, tùy ý phá hư tất cả.

"Đây chính là luyện hóa sát khí cảm giác sao? Quả nhiên hầu như tương đương với tự sát a. . . Sát khí vốn là đối với nguyên thần có đại hại, mới bắt đầu cầu đạo người, tất nhiên là người điên!"

Trước âm phong, mặt trời chân viêm, trên căn bản vẫn là ngoại lai tai kiếp, từ ngoài vào trong, có thời gian nhất định chuẩn bị.

Nhưng luyện hóa sát khí, lại là trực tiếp từ trong cơ thể bạo phát, uy lực tăng lên dữ dội đâu chỉ gấp mười lần?

Nương theo cái này con hổ trắng xông khắp trái phải, Đoàn Ngọc nguyên thần một thoáng mập mạp thành người mập mạp, da thịt mặt ngoài phảng phất có vô số chuột nhỏ tán loạn , khiến cho người không nghi ngờ chút nào sau một khắc liền sẽ trực tiếp nổ tung.

Một khi nổ tung, sát khí dật tán, dù cho nguyên thần còn có thể đoàn tụ, lần này luyện hóa sát khí cũng là hoàn toàn thất bại.

"Cho ta chống đỡ! Đồng tím ẩn!"

Bởi vậy, ở vừa bắt đầu, Đoàn Ngọc liền để lên chính mình lá bài tẩy.

Tam chuyển đồng tím ẩn ánh sáng đại phóng, thuận di đến Bạch Hổ đỉnh đầu, Ly Vẫn rít gào, trấn áp mà xuống.

Lực lượng nguyên thần nhanh chóng tiêu hao, thậm chí ngay cả Đoàn Ngọc lấy Yêu Côn Linh đan bồi dưỡng, chất phác dị thường căn cơ, cũng là cảm giác vô cùng không chịu nổi.

Cũng may Đạo ấn tự có thần dị, mặc cho Bạch Hổ sát khí xông khắp trái phải, ba thước thanh quang từ từ như trước, ngăn cản đột phá.

Đặc biệt ấn thân bên trên, cái kia một tia trắng bạc vẻ, càng ngày càng chói mắt lên.

"Tam chuyển Đồng Ấn sau khi, chính là tứ chuyển Ngân Ấn! Mà Đạo ấn muốn đột phá, nhưng là muốn thu nạp Sát khí chi lực. . . Lúc này căn thân không có vật gì khác, liều mạng một lần!"

Cái này Đạo ấn, không chỉ có là Đoàn Ngọc tất cả tu vị hạt nhân căn cơ, càng là chân linh ký thác, một khi có việc, lập tức chính là thập tử vô sinh.

Nhưng lúc này, trực tiếp cắn răng một cái, đồng tím ấn chủ động triệt hồi Đạo vực lực lượng, mặc cho Bạch Hổ sát nhào lên.

Xoẹt Xoẹt.....!

Bạch Hổ sát khí hóa thành gió xoáy, chỉ quét một cái, Đạo ấn trên liền hiện ra lượng lớn vết rạn nứt.

Được đòn nghiêm trọng này, Đoàn Ngọc tâm thần nhất không rơi vào sâu xa thăm thăm cảnh giới.

Lâm thời mở ra động phủ bên trong, sương lạnh chợt giảm xuống, liền Đoàn Ngọc thân thể đuôi lông mày trên cũng treo lơ lửng một tầng bông tuyết.

Không biết đi qua bao lâu, nguyên bản bành trướng nguyên thần lại là dần dần ổn định lại.

Thức hải trong.

Nường theo một tiếng âm âm nổ vang, Hồ Sát gió xoáy nổ tung, hiện ra một viên hoàn toàn mới ẩn tỷ.

Này ẩn toàn thân hiện màu trắng bạc, so với trước lại rút lại nhỏ hơn một chút, vuông vức, núp ẩn đột nhiên biến hóa, không còn nữa trước Ly Vãn, mà thành một Dị thú hình ảnh, tựa như long tựa như hổ.

"Đạo ẩn công pháp, đột phá tứ chuyển?"

Đoàn Ngọc tỉnh lại, nhìn tứ chuyển Ngân Ẩn, cùng với phía trên núp ẩn, lập tức tâm có ngộ ra: "Ly Hổ?"

Con dị thú này, rõ ràng là Ly Hổ!

Ly Hổ, cũng là 'Ly Hổ Long', há mồm nhe răng, sơ hình mắt, đầu có sừng, bốn trảo đủ, đuôi cong lên bên trong cuộn, hình tuy như hổ hoặc long, nhưng không có vằn hổ long lân, độc lấy ngọn lửa văn kỳ bay lên.

Sử thư ghi lại: 'Sơ, Hán Cao Tổ nhập quan, đến Tần Thủy Hoàng Lam Điền Ngọc tỳ, Ly Hổ nữ. Văn viết "Thụ Mệnh Vu Thiên, Ký Thọ Vĩnh Xương" cao tổ bội chi, đời sau tên là Truyền Quốc Ngọc Tỷ.' đủ thấy dị thể người Hán đối với Ly Hổ tôn trọng.

Mà lúc này, ở bạc trắng ẩn bốn phía, mỗi cái có một cái chữ triện, đại diện cho thần vũ, lực lượng, quyền thế, Vương giả tâm ý.

'Đạo ẩn đến tứ chuyển, càng thêm có vẻ đường hoàng mạnh mẽ a.'

Đoàn Ngọc yên lặng cảm thán, Đạo ẩn thanh quang chiếu rọi, chỗ đi qua, còn ở bờ bãi tàn phá còn sót lại Bạch Hổ sát khí dồn dập thần phục,

bị Ly Hồ há mồm nuốt chửng, nhanh chóng luyện hóa, lại từng cái tu bổ Nguyên thần chi thể.

Đến cuối cùng, nguyên thần thân khôi phục như thường, quanh người thần quang nội liễm, trên mặt cũng nhiều mấy tia huyết sắc, có như vậy một điểm âm cặn bã luyện tận, phản phác quy chân mùi vị, cùng thân thể đặt ngang hàng, thật giống như hai cái sinh đôi huynh đệ, lại cũng không phân biệt ra được cái gì.

"Luyện hóa sát khí công thành! Tốn thời gian bất quá ba ngày!"

Hắn bấm chỉ tính toán, biết rồi thời gian, nguyên thần quy khiếu, lại lấy ra một hạt Yêu Côn Linh đan dùng, bổ sung lực lượng nguyên thần, không đến bao lâu cả người lại là thần thái sáng láng.

"Du Thần Ngự Khí! Ta bây giờ rốt cục đến tầng thứ này, đồng thời luyện hóa vẫn là Địa bảng thứ bảy Bạch Hồ sát!"

Cảm thụ nguyên thần chưa từng có cường đại, Đoàn Ngọc hầu như muốn ngửa mặt lên trời rít gào.

Trải qua sát khí rèn luyện, lúc này nguyên thần đã có thể điều động Bạch Hồ sát khí, hình thành một tầng ở ngoài mô phòng hộ, trở nên cứng cỏi cực kỳ.

Có thể nói, bốn, năm phẩm khí vận, thậm chí tương tự thiết huyết quân khí hàng ngũ, đã có thể trực tiếp đối kháng.

Địa Sát Chân Nhân vốn là có thể đếm được trên đầu ngón tay, nếu là đặt ở mười đại đạo mạch, dù cho không phải lập thành chương môn, cũng là thái thượng trưởng lão, Chấp pháp trưởng lão hàng ngũ, nắm giữ thực quyền.

"Lúc này, ta đã tính cao thủ tuyệt đỉnh, khoảng cách này chúng có thể lấy sức một người, ảnh hưởng một quốc gia đại thế truyền thuyết, chỉ kém vài bước!"

Tuy rằng muốn chân chính quyết định thiên hạ đại thế, không phải truyền thuyết trong Lôi Kiếp Bất Diệt, Đao Thương Bất Nhập không thể, nhưng ở những thứ này không xuất thế điều kiện tiên quyết, Hô Phong Hoán Vũ thiên sư cũng gần như.

Trước Chính Dương đạo chủ, chính là lấy thiên sư thân, một trận chiến đánh bại Ô Duyên bộ Đại tế ti, đặt vững mấy năm qua thảo nguyên cùng bắc quốc khí số.

Cấp độ kia cảnh giới, đã không sai biệt lắm đưa tay là có thể chạm tới!

"Địa sát sau khi, là vì Thiên Cương, ta như thành tựu Thiên Cương Chân Nhân, dù cho gặp phải thiên sư cũng có thể chống đỡ, nếu là đột phá sinh tử bình phong, có thể đoạt xá chuyển thế, càng là không sợ hãi chi!"

Có thể đoạt xá chuyển thế, thì có làm lại cơ hội, cỡ này đại địch, cho dù thiên sư cũng phải hết sức kiêng kỵ.

Có thể nói, như tu luyện tới Du Thần Ngự Khí đỉnh cao, thế giới đều có thể hoành hành.

"Làm sao, Đạo ẩn tu luyện tới cuối cùng, cũng là càng ngày càng khó a. . ."

Đoàn Ngọc con mắt u ám: "Luyện sát đã là lần này khủng bố, suýt chút nữa liền hồn phi phách tán, nếu là trực tiếp Ngưng Cương, tất nhiên thập tử vô sinh. . ."

Thích hợp bản thân Đạo ẩn công pháp chính là Địa Sát bảng thứ bảy, mà đồng bộ cương khí, hiếm thấy đã là tất nhiên.

"Long hổ long hổ, có hổ há có thể không có long? Cùng Bạch Hổ sát nhất xứng đôi, tự nhiên là Thiên Cương bảng ghi tên đệ nhất Chân long Thiên Cương!"

Đoàn Ngọc nhớ lại có quan hệ Chân long Thiên Cương truyền thuyết.

Trên thực tế, cương khí cũng không phải là đều là thiên nhiên sinh thành, cũng có thể người làm vì luyện chế, có uy lực thậm chí còn ở bình thường Cương Sát bên trên.

Thiên Cương Địa Sát bảng chỉ là vớ vết một chút nổi danh Cương Sát, có càng là truyền thuyết, chưa bao giờ thấy được vật thật.

Cái này Chân long Thiên Cương, chính là cần Luyện khí sĩ chủ động luyện chế cương khí, nhưng yêu cầu vô cùng hà khắc, đầu tiên, chính là một đạo Chân Long thiên tử khí!

Lúc này đại lục phân liệt, dù cho Khánh Vương, thậm chí Nam Sở vương, cũng chỉ là giao long, cũng không phải là Chân long.

Cái cuối cùng đại nhất thống vương triều, Đại Hạ triều đình bên trong có lẽ có Chân Long thiên tử khí chứa đựng, nhưng đều là căn cơ, hiển nhiên cũng không có thể đưa cho Đoàn Ngọc.

Thậm chí, dù cho đưa đều là vô dụng, người ngoài Chân Long chi khí, tu sĩ dụng đến, chính là đại độc!

Phải tự mình ngưng tụ ra, mới coi như hợp dùng.

Liên điểm này, hầu như đem này thế tất cả tu sĩ đều cự tuyệt ở ngoài cửa.

Dù sao, tu sĩ bình thường công pháp, cũng không thể cùng khí vận hòa vào nhau, càng còn nói gì tới mình làm hoàng đế?

Bất quá, chỉ cần có thể tự sinh Chân Long thiên tử khí, lại gia nhập một ít tài liệu quý giá, thoáng chuyển hóa một thoáng, chính là Thiên Cương bảng đệ nhất Chân long Thiên Cương.

Này bảng cáo thị vừa ra sau khi, đã từng rất nhiều tu sĩ đều cho rằng Thiên Cương bảng ba vị trí đầu đều bất quá nói mớ vọng tưởng.

Nhưng lúc này, Đoàn Ngọc lại mơ hồ cảm thấy, đối phương tám thành là tu luyện Đạo ấn công pháp tiền bối, cho nên mới có như thế xếp thứ tự.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Ngẫu Nhiên Gặp

Thiên Cương Địa Sát bảng tuy rằng tồn tại, nhưng luyện hóa ba vị trí đầu Cương Sát tu sĩ, lại là nghe đều chưa từng nghe tới.

Chỉ là mặt sau sắp xếp đến cực kỳ hợp lý, mới được đến công nhận.

Đoàn Ngọc lúc này, hơi trầm ngâm xuống, liền đem Chân Long Thiên Cương từ bỏ.

Nếu là tuyển lựa này cương, cần phải chờ mình nhất thống đại lục, ngưng tụ Chân Long thiên tử khí lúc mới có thể đột phá, cần bản không kịp.

Nếu là không đủ thực lực, nói không chừng ở chinh chiến lúc liền bị người ám sát.

Có lúc, quá mức theo đuổi hoàn mỹ, không để ý thực tế, chính là một loại bệnh!

"Chân Long Thiên Cương từ bỏ, cái kia cũng chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, lấy Giao Long Huyền Cương!"

Cái này Giao Long Huyền Cương, ghi tên Thiên Cương bảng thứ sáu, trên thực tế chính là Chân Long Thiên Cương đơn giản hoá phiên bản, chỉ cần có giao long khí, liền có thể chuyển hóa mà được.

Giao long chính là chư hầu, chỉ cần có thể cắt cứ một phương, dưới trướng quân dân trăm vạn, đại thể là có thể ngưng tụ ra, cái này còn ở có

thể trong phạm vi chịu đựng.

"Nói đến, cái này Đạo ẩn công pháp, thực sự là làm cho tu sĩ nhất định phải trên đất Đạo quốc trên đường không ngừng đi tới a. . ."

Đoàn Ngọc cảm khái một tiếng, vẻ mặt lại chuyển thành kiên định: "Đường lui đã thành, sau khi trở về, là nên khởi động đại lực tấn công chiếm đóng, chính thức tranh bá thiên hạ!"

Ngay sau đó đứng thẳng lên, trong thức hải, tứ chuyển bạc trắng Ly Hồ ẩn lại truyền tới một đạo tin tức, lại là ngưng tụ thần thông.

Luyện hóa sát khí sau khi, liền có thể hình thành một đạo thần thông, uy lực phi phàm.

Mà lấy Bạch Hồ sát ghi tên Địa bảng thứ bảy oai, lại phối hợp nói ẩn công pháp, đoạt được đương nhiên sẽ không quá kém.

"Bạch Hồ Tru Tà Ẩn! ?"

Cái này đoạt được thần thông, đã hóa thành một cái cực lớn chữ chìm chữ triện, liệt tại Đạo ẩn đấy, giường nanh múa vuốt, rất là huyền dị.

"Bạch Hồ chủ sát, ngưng tụ sát khí, Tru Tà một đòn, Du Thần Ngự Khí phía dưới chắc chắn phải chết. . . Đối với hồn phách thân thể càng là có kỳ hiệu. . . Đây thần thông tay không tức có thể thi triển, nhưng phối hợp pháp khí ẩn tỷ công kích tốt nhất!"

Đoàn Ngọc trầm ngâm xuống, trên tay mình vừa vận liền có một con yêu quái Bạch Hồ hồn phách, luyện chế thành một phương pháp khí tiểu ẩn chính là thích hợp.

Đương nhiên, đây chính là chuyện sau này.

Hắn nhanh chân đi ra, đi tới Đào Hoa chướng trước, tiện tay ngưng lại.

Xoẹt Xoẹt.....!

Nhiệt độ chợt giảm xuống, trong không khí nước bị vồ bắt mà ra, ngưng kết thành một đạo băng kiếm.

"Đi!"

Chỉ là nhẹ nhàng một chỉ, băng kiếm bay kích, Đào Hoa chướng nhất thời bị cắt ra một cái cực lớn đường đi, hai bên chướng khí đông lại, không còn di động.

Một kiếm phía dưới, lạch trời biến báo đường!

"Đây chính là Du Thần Ngự Khí đại cảnh giới, Địa Sát Chân Nhân oai?"

Đoàn Ngọc gật gù, không khỏi rất là thoả mãn: "Tiện tay một đòn, đã có thể so với bình thường Nguyên Thần ngự kiếm uy lực! Chẳng trách Địa Sát Chân Nhân rất ít khi dùng pháp kiếm."

Đương nhiên, hẳn cùng bình thường Nguyên Thần không giống, không thể lấy Địa Sát Chân Nhân coi như không quan trọng.

Luận chiến lực, phải là đã cùng Thiên Cương Chân Nhân xấp xỉ như nhau.

"Chủ thượng?"

Đi tới trước một hang núi, Hùng Hắc lập tức lại đây bái kiến.

"Mọi việc đã tất, theo ta về Đông Hải!"

Đoàn Ngọc gật đầu, hai người lập tức lên đường.

...

Thùng thùng.

Tuần mã màu đen như rồng, mỗi một lần cất vó đều phảng phất đập ở người trong trái tim.

"Không được, đến truy binh là Ngô Hàn cung đình bí vệ, mỗi một cái đều là tinh binh, nhất định phải ngăn chặn, mới có cơ hội chạy trốn!"

Phía trước mười mấy kỵ trong, Tào Xà tiếng nói trầm tĩnh, núi Thái sơn sụp ở phía trước mà mặt không biến sắc.

"Đốc chủ, thuộc hạ trước tiên đi tới!"

Hắn ra lệnh một tiếng, lúc này liền có chín kỵ trầm mặc, bỗng nhiên cùng kêu lên nói, ghì chuyển đầu ngựa, hướng về phía sau truy binh khởi xướng quyết tử xung phong.

Tào Xà lông mày đều không nhú một cái, trái lại mạnh mẽ hướng vật cười càng thêm một roi.

Hắn nhất định phải chạy thoát, mới không phụ những thuộc hạ này hi sinh.

Phía sau giết chóc rất nhanh đình chỉ, một nhóm áo đen thị vệ đi tới nơi nào đó ven đường, liền thấy được ngựa ngã lăn trên đất, phía trước là một mảnh mênh mông rừng núi.

"Lão đông tây chạy được cũng nhanh! Nếu để cho hắn vượt qua cái này núi, liền đến Nam Sở cảnh nội. . . Tiếp tục đuổi!"

Một tên áo đen đầu lĩnh tiến lên, nhìn chăm chú vết chân, rất nhanh đã quyết định: "Vương thượng có mệnh, dù cho chúng ta tất cả tiêu diệt ở Nam Sở, cũng phải giết kẻ này!"

"Ầy!"

Bất luận là Nam Sở vẫn là Ngô Hàn binh, tác chiến ở vùng núi đều là sở trường, nhất thời lấy ba người làm một tổ, tản vào trong rừng rậm, bắt đầu truy sát.

Một mặt khác, dòng suối trước, Tào Xà cùng bốn người một cước sâu một cước thiển gian nan bôn ba lên bờ, bắt đầu dành thời gian giải lao, xử lý thương thế.

Tào Xà ánh mắt ngơ ngác, bỗng nhiên ngưng lại: "Không nghĩ tới. . . Lão phu sẽ rơi xuống mức độ như vậy."

"Đốc chủ, ngài bố trí nghiêm mật, lần này không được, không phải người sai lầm, chỉ là gặp may đúng dịp. . ."

Bên cạnh một tên đại hán áo đen lập tức khuyên.

"Không phải là người qua. . ."

Tào Xà nhắm mắt lại: "Chúng ta phía sau có truy binh, mấy lần trước đó bày nghi trận liên kéo dài nửa khắc đều không có làm được, làm sao có khả năng không phải là người qua?"

Lời vừa nói ra, còn lại bốn người đều cảnh giác nhìn đồng đội.

Rất hiển nhiên, bọn họ trong đội ngũ ra gian tế, đồng thời địa vị cực cao!

Một lát sau, một người bỗng nhiên sắc mặt kỳ dị, bùng cổ họng, ngã trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, tứ chi co giật không ngừng.

"Tào Tam a Tào Tam. . . Người là ta tự tay nuôi nấng lớn lên, trước mấy lần có chuyện, ta đều chưa từng hoài nghi người, nhưng người. . . Quá làm ta thất vọng rồi!"

Tào Xà thở dài một tiếng, dĩ nhiên cũng không ai biết hẳn là khi nào hạ độc thủ!

"Khục khục. . ."

Thở dài qua đi, Tào Xà liên tục ho khan, khăn trắng trên tràn đầy đỏ sẫm máu tươi: "Tào Đại Tào Nhị, ta bộ xương già này là không xong rồi, các người từng cái phá vòng vây, nhớ tới đem tình báo giao ở Vương thượng trong tay. . ."

"Đốc chủ? Nghĩa phụ. . ."

Bị điểm tên hai người quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu.

"Chúng ta làm thám tử, tội gì muốn làm cái này con gái nhỏ tư thái? Đều lên cho ta đến. . ." Tào Xà cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc: "Lúc này không đi, các người một cái cũng đi không xong!"

Thẳng đến lúc này, hẳn như trước ghi nhớ tận trung báo quốc, không hổ là trung tâm chí sĩ, Sở vương tâm phúc.

Phốc!

Đang lúc này, một cái tín hiệu phóng lên trời, đánh gãy lời nói của bọn họ.

Đối phương truy binh không hổ là tinh nhuệ, phát hiện kẻ địch sau khi không nói hai lời, trực tiếp kêu gọi tiếp viện, chợt liền thấy một đội người áo đen trầm mặc cầm đao đập tới, thậm chí ngay cả chút nào thời gian cũng không muốn lãng phí.

"Lão tứ, mang theo nghĩa phụ đi trước, chúng ta đoạn hậu!"

Tào Đại cắn răng một cái, dữ tợn nói, rút ra bên hông bách luyện tinh cương nhuyễn kiếm.

Rất hiển nhiên, hấn cho dù võ công đến tông sư, đối mặt với một đám tinh binh vây công, cũng chỉ là nhiều chống đỡ chốc lát, liền bị ba thanh đao đồng thời quán vào thân thể.

"Thằng ngu này. . ."

Tào Xà chửi ầm lên: "Không rõ tiến thoái, lúc này chúng ta muốn tất cả chết ở chỗ này, còn không có một chút nào ý nghĩa!"

"Tào Xà tận lực bắt sống, nếu là người này cố ý phản kháng, cái kia liền giết chết không cần luận tội."

Lúc này, đối diện tinh binh rốt cục nói một câu.

Ngay khi Tào Xà đều tuyệt vọng lúc, trong rừng rậm, bỗng nhiên truyền đến vèo vèo tiếng vang.

Mấy đạo băng kiếm khúc chiết uốn lượn, như rắn giống như ở cây rừng linh hoạt chuyển động loạn lên, bỗng nhiên vạn mũi tên cùng phát, đem mấy cái áo đen bí vệ bắn thành sương máu.

"Cẩn thận!"

"Là phe địch Luyện khí sĩ! Ngưng băng thành kiếm!"

"Kết trận!"

Những tinh binh này nhanh chóng phản ứng, nhiều người liên hợp, hình thành một cái trận pháp, đến tiếng quát lớn: "Trấn!"

Thiết Huyết sát khí đối với Nguyên Thần chính là đại hại, cái này mấy chục tinh binh kết trận, lại thêm vào lĩnh Ngô Hàn chức quan khí vận, áp chế tuyệt đối có thể so với mấy ngàn người đại trận.

Trong hư không, liền thấy hắc khí tụ tập , hóa thành một con song đầu Cự Hủy, hướng về phía rất nhiều phi kiếm rít gào.

Nếu là bình thường Nguyên Thần, ở cái này hét một tiếng phía dưới, không nói hơi phi yên diệt, cũng phải thần ngậy đại hoa mắt một lúc lâu, cái gì phi kiếm càng là muốn đi tới chín thành công lực, có thể bị tinh binh ung dung đánh bay.

Dù sao, bọn họ không chỉ có là tinh binh, càng là phụng lệnh vua bắt giết không hợp pháp, mỗi một cái đều có vương mệnh khí vận tại người.

Tuy rằng không có chính thức Thượng phương bảo kiếm cùng vương lệnh kỳ bài, mà Ngô Hàn quốc vận nước cũng không sánh được Khánh quốc, nhưng cũng có mấy phần đương thời Đoàn Ngọc lệnh bài ở tay, chứ tà tránh lui mùi vị.

Hống hống!

Nhưng vào lúc này, bông tuyết phi kiếm bên trên, hồ gầm truyền đến, mơ hồ hiện ra Bạch Hồ hình ảnh, ngửa mặt lên trời rít gào, phảng phất mặc lên một tầng phòng hộ giống như, chống lại quân khí cùng vương khí.

Phốc phốc!

Phi kiếm tốc độ không giảm, nhảy vào quân trận trong, lập tức bắt đầu đại đồ sát.

"A. . . Là Địa Sát Chân Nhân!"

"Chỉ có Địa sát chi khí, mới có thể trung hoà chúng ta khí vận cùng sát khí."

"Đi!"

"Đi mau!"

...

Ở đây các loại thần quỷ thuật trước mặt, dù cho là Ngô Hàn bí vệ, cũng bị giết đến sợ mất mật.

Tu đạo đến đây, đã đủ để khiến quân vương sợ hãi!

Ngay sau đó tinh binh tứ tán lưu vong, rất nhiều bông tuyết phi kiếm có linh, đi theo sau truy giết, tình cảnh này khiến Tào Xà đều nhìn ra thấy ngẩn ngơ.

Nhưng trong lòng là rõ ràng, mình tuyệt đối không có an bài cái gì Địa Sát Chân Nhân làm cái này viện binh, cái này đến, là bạn là địch còn khó có thể xác định.

Nhưng đối phương thần thông kinh người, nếu là nổi lên ác ý, tuyệt đối so với rơi vào Ngô Hàn người trên tay còn thảm, lại là có thể khẳng định.

Đặc biệt người này sát tính cực mạnh, nhìn dáng dấp dĩ nhiên chuẩn bị đem những thứ này cung đình bí vệ chém tận giết tuyệt.

"Dừng tay!"

Ngay khi rất nhiều tinh binh nghẽn cổ chờ chết lúc, bọn họ cứu binh rốt cục đi đến.

Cách đó không xa một cái mặt đen đại tướng bước nhanh chạy tới, dưới chân mỗi một lần phập phồng đều thoát ra mấy trượng, thoát nhìn giống như Súc Địa Thành Thốn thần thông giống như, tốc độ kinh người cực kỳ.

Ở phóng chạy lúc, hân một tiếng hét lớn, chu vi cây cỏ hoạt hoá, biến thành từng cái từng cái cây cỏ tinh binh, đem còn sót lại áo đen bí hộ vệ ở

trong đó.

"Vương cung thống lĩnh Hắc Dũng? !"

Tào Xà nhìn thấy người này, con người co rụt lại.

Người này không chỉ có là Ngô Hàn vương tử trung, càng là đạt đến Binh gia tầng thứ ba, quân khí thần thông cấp bậc đại tướng!

"Tướng quân!"

Cái khác còn sót lại tinh binh nhìn thấy cái này Hắc Dũng đến, nhất thời sĩ khí đại chấn, có người tâm phúc, hô hấp trong lúc đó, mọi người tim đập mạch đập liền ngưng kết thành một thể, đỉnh đầu tinh khí bốc lên, hội tụ đến Hắc Dũng trên người.

Không chỉ có là binh lính, cái khác cây cỏ tinh binh, cũng đưa đến đồng dạng hiệu quả.

Rất nhiều khí tức hội hợp tại Hắc Dũng một điểm, hẩn hít sâu một cái, gầm thét lên đánh ra một quyền: "Hắc Đức Cái Thế!"

Hống hống!

So với trước mặt lớn gấp mười lần song đầu Cự Hủy tái hiện, trên người mỗi một tia lân phiến đều vô cùng ngưng tụ, ngửa mặt lên trời gào thét trong, bỗng nhiên một cái vẩy đuôi.

Bùm bùm!

Rất nhiều bông tuyết phi kiếm ở giữa không trung nổ thành mảnh vỡ, dù cho có một tầng sát khí phòng hộ cũng là vô dụng.

Một chiêu đặc thủ, Hắc Dũng trên mặt lại không có chút hồng hào, nhìn rừng rậm nơi sâu xa.

Hữu hữu!

Ở nơi đó, lượng lớn băng kiếm lại ngưng tụ đi ra, lít nha lít nhít, phảng phất súc thể đợi phát mũi tên , khiến cho người thấy sợ hãi.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Lều Trà

"Không thể!"

Hắc Dũng nhìn thấy cảnh này, kinh hãi đến biến sắc: "Dù cho Địa Sát Chân Nhân, ở ta toàn lực nhất kích phía dưới cũng không có thể không bị thương chút nào, người đến tột cùng là ai?"

"Khà khà. . ."

Trong rừng rậm, một tiếng cười gằn từ bốn phương tám hướng truyền đến: "Lão tổ là ai đều không quan trọng, Hắc Dũng, như lúc này người suất lĩnh vạn quân, Lão tổ không nói hai lời, quay đầu liền đi, nhưng lần này, vẫn là xin người rời đi đi!"

"Chúng ta đi!"

Hắc Dũng vẻ mặt biến ảo không ngừng, vung tay lên, mang theo tinh binh rời đi.

Hắn trị quân có cách, dù cho truyền đạt loại này mệnh lệnh, dưới đáy tinh binh cũng là trầm mặc chấp hành.

Bọn họ yên lặng thu nạp đồng liêu thi thể, ngay ngắn có thứ tự lui lại, cây cỏ chi binh chặn phía sau, tuy lùi không loạn, thậm chí còn có mấy phần ngay ngắn rõ ràng mùi vị.

'Cái này Hắc Dũng, đúng là một người thông minh a!'

Tào Xà nhìn thấy cảnh này, trong mắt lóe sáng lên.

Cái kia ẩn giấu tu sĩ nói không sai, Hắc Dũng kẻ này tu vị dĩ nhiên đã đến Bình gia tầng thứ ba, quân khí thần thông cảnh giới! Nếu là lại thống lĩnh vạn quân, cái kia quả thật quý thần lui tránh, dù cho Du Thần Ngự Khí đại cao thủ cũng phải tạm thời tránh mũi nhọn.

Nhưng lúc này, hắc binh bất mãn trăm, tuy rằng miễn cưỡng lấy quân khí thần thông sáng tạo cây cỏ tinh binh, có thể kết trận đẩy lùi bình thường Địa Sát Chân Nhân, nhưng này giấu diếm tu sĩ hiển nhiên không phải một cái bình thường mặt hàng.

Khẩn thiết nhất chính là —— đối phương chân thân căn bản là không có cách xác định, cái này liền rất đòi mạng.

Bình gia cao thủ cùng Đạo gia cao thủ tao ngộ, khoảng cách cùng nhân mã mấu chốt nhất.

Nhân mã không nói nhiều, nếu là Đạo gia cao thủ đem chân thân giấu ở bên ngoài ngàn dặm, vậy thì không kiêng dè chút nào; mà mười bước bên trong, bất kể hắc là cái gì thiên sư Chân Nhân, Hắc Dũng cũng dám gọi hắc máu tươi tại chỗ!

Lấy vừa nảy tình huống, như tiếp tục giằng co chém giết tiếp, kết cục chỉ có một cái, Hắc Dũng mang theo tinh binh toàn quân bị diệt, thậm chí bản thân đều khả năng bị từ từ thối chết.

Bởi vậy, cái này từ từ trở ra trong, liền ẩn chứa đại trí tuệ, dũng khí lớn.

Bình gia có thể tu luyện tới cao tầng, đều không phải người ngu.

Tào Xà nội tâm thở dài một tiếng, lại tiếp tục đứng lên, thẳng tắp sống lưng, ngóng nhìn rừng rậm nơi sâu xa.

Hắn vô cùng rõ ràng, tuy rằng cái này thần bí Đạo gia cao thủ trợ giúp hắn đuổi đi Ngô Hàn truy binh, nhưng đến cùng là địch là bạn, còn khó có thể xác định.

Nếu là sau một khắc, đối phương đột nhiên trở mặt, đem bọn họ tất cả chém giết ở đây, cũng không hề thấy quái lạ.

"Tại hạ Tào Xà, đa tạ vị cao nhân này cứu giúp, không biết có yêu cầu gì, cứ việc nói đến!"

Hắn nghiêm mặt hướng về bốn phương mà lạy, trầm tiếng hỏi.

"Được. . . Là một người thông minh, nếu ta yêu cầu người phản bội Nam Sở, người sẽ làm sao?"

Tinh tế tiếng nói từ bốn phía truyền đến, mang theo ý trêu tức.

"Cái kia xin thứ cho tại hạ không cách nào làm được, người như sinh giận, đem lão phu chém giết tại chỗ chính là. . ." Tào Xà ngạo nghễ mà đứng, trong mắt có đem sinh tử không để ý giác ngộ.

"Tốt, người Tào Xà quả nhiên là Nam Sở trung thần, ta chỗ này có một cái đối với Sở vương có lợi việc, không biết người có nguyện ý hay không đi làm?"

tiếng nói tiếp tục truyền đến.

"Đối với Vương thượng hữu ích? Xin mời Chân Nhân bảo cho biết!"

Tào Xà sắc mặt không hề thay đổi.

"Người lại có biết. . . Đại Hạ triều đình tuy truy chưa huỷ, gần nhất càng là mưu đồ đông sơn tái khởi, cái kia phương bắc thảo nguyên việc, cũng có nó nhúng tay. . ."

Đoàn Ngọc không chút khách khí, đem Đại Hạ vương đình tin tức phúi xuống đi ra.

"Dĩ nhiên là như vậy. . ."

Tào Xà da mặt nhảy một cái.

Loại này tình báo tin tức, không phải cao tăng hạt nhân , căn bản tiếp xúc không tới , bất quá hẳn chính là Nam Sở vương tâm phúc, quản lý tình báo, mà Nam Sở cũng là thiên hạ đại quốc một trong, một ít bí ẩn cũng có tiếp xúc: "Mấy năm trước, Khánh quốc chính biến, bên trong giống như có gì đó không đúng. . . Sau đó ta tưởng thêm truy tra, lại là biết được có một nguồn sức mạnh trong bóng tối trợ giúp Thôi Sơn đăng cơ. . . Mà sau đó Khánh quốc, cũng bí mật tra một ít Đại Hạ chuyện, lẽ nào. . ."

Đoàn Ngọc rất là vui mừng nghe được, chính mình năm đó tiện tay gieo xuống hạt giống, cuối cùng cũng coi như là sinh căn kết mầm.

Không nói những cái khác, cái khác quân chủ cảnh giác, liền cho Đại Hạ mạnh mẽ lên lần nữa mắt thuốc, làm việc độ khó càng thêm mấy lần.

"Chân Nhân vì sao biết được Đại Hạ việc?"

Đương nhiên, Tào Xà cũng không phải người khác nói cái gì sẽ tin cái gì người, lập tức truy hỏi.

"Người không cần biết được, chỉ cần biết, ta cùng Đại Hạ đồng dạng có cừu oán liền có thể. . . Ta cho người một người, thành Côn Di Cao Tiềm, cha hẳn Cao Huyền Thông, người tinh tế đuổi tra được, tất có đoạt được!"

tiếng nói dần dần đi xa, lại là Đoàn Ngọc dĩ nhiên rời đi.

Lần này gặp phải việc này , bất quá đúng lúc gặp biết, tiện tay kéo một cái mà thôi.

Thậm chí, hẳn cùng cái này Nam Sở, đem đi tới đây là địch là bạn, vẫn đúng là khó nói.

Vì lẽ đó liền chân thân đều không hiển lộ, từ đầu tới đuôi bao phủ ở thân bí trong.

...

"Đi thôi!"

Xa xa, Đoàn Ngọc thu hồi thần thông, đối với Hùng Hắc dặn dò nói.

Sở dĩ cứu Tào Xà, chỉ là do duyên tể hội, nhất thời nổi lên, tiện thể hãm hại cái kia tương lai đối thủ một làn sóng.

Có Đại Hạ triều đình làm vì tiếp viện, đối phương ở phía nam thật có thể bao phủ một phen sự nghiệp, không sớm chen ép sao được?

"Cao Tiềm lúc này không được, đó chính là Cao Huyền Thông? Bị ta như thế một làm, có thể an ổn ở trong quân tích trữ thực lực mới là có ma, có lẽ sẽ bị bức ép đến rơi xuống cỏ là giặc?"

Nghĩ như vậy, trong lòng nhất thời cực kỳ sáng khoái.

Cao Tiềm chính là Đại Hạ triều đình phục lên trọng yếu quân cờ, nếu có thể sớm bóp chết, tự nhiên là đại thiện.

Có quân cờ vẫn là hết sức trọng yếu, bình thường thay thế được không được.

Tỷ như phải có hoàng thất huyết mạch, còn muốn văn võ song toàn, cuối cùng có Vương giả chi tượng, phóng tầm mắt Đại Hạ di mạch trong, cũng chưa chắc tìm đến ra mấy cái.

Làm cái này sống lại người, ưu thế chính là ở đây, hơi hột trong, liền đem tương lai cường địch bóp chết tại tã lót.

Đang lúc này, lại là hơi nhướng mày, có chút tâm huyết dâng trào cảm giác.

"Đã. . . Bị phát hiện sao? Đi mau!"

Đoàn Ngọc trầm tiếng lệnh, cùng Hùng Hắc cố gắng càng nhanh càng tốt, tiến vào Ngô Hàn phạm vi.

. . .

Trong hang núi, Ngọc Thành tử cùng cái kia Thần Chi đặt ngang hàng, nhìn chăm chú trên vách đá còn chưa hóa đi sương trắng.

"Rốt cục bắt được cái này tặc tử đuôi. . ."

Đỏ mắt Thần Chi nhẹ nhàng vỗ một cái, sương trắng tản đi, hóa thành từng tia từng sợi khí tức, rơi vào hắc trong lòng bàn tay, lại là một tiếng cười khê: "Ta cho là cái gì cường địch, nguyên lai bất quá một cái chỉ là Nguyên Thần Chân Nhân, nghĩ muốn mượn sát khí đột phá. . ."

"Dù như thế nào, người này không những không chết, còn có thể luyện hóa Bạch Hổ sát khí, tu vị tâm tính thực sự khủng bố đáng sợ. . . Phía nam tu đạo giới bên trong, khi nào ra cở này anh tài?" Ngọc Thành tử người trong nhà biết chuyện nhà mình, nếu để cho hắc năm đó luyện hóa cái này sát khí, tất nhiên là chết không có chỗ chôn kết cục: "Nếu là lão phu đơn độc cùng hắc đấu pháp, cũng chưa chắc là đối thủ. . ."

"Như lại thêm vào Bản tôn, liền có thể nắm chắc, dù sao chỉ là cái mới lên cấp Địa Sát Chân Nhân. . ." Thần Chi nở nụ cười, chột vể mặt chuyển thành nghiêm túc: "Bất quá phải nhanh. . . Đối phương chính đang tại hướng về Ngô Hàn chạy trốn, nơi đó Địa Linh có thể không tiếp thu Đại

Hạ, phe ta ảnh hưởng có hạn. . . Bạch Hổ sát một người không hẳn có thể dùng hết, có lẽ còn có thể đoạt lại bổ cứu, hừ, người này trộm ta sát khí, Bản tôn không phải đem hẳn rút hồn luyện phách, rèn đúc một cái pháp khí đến trả lại không thể!"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, dồn dập hóa thành lưu quang, nhanh chóng đuổi theo.

. . .

Đi nhanh mấy ngày, Mặc Ấp thành linh trong tầm mắt.

"Vì sao ta sẽ tâm huyết dâng trào? Tất nhiên là Đại Hạ triều đình có phản ứng, đối phương có thể phái Thần Chi cùng Nguyên Thần truy sát, tốc độ cực nhanh, ta lại là thân thể máu thịt, nếu là mục tiêu sáng tỏ, nhất định sẽ bị đuổi theo, hi vọng trước bố trí, có thể tiêu hao đối phương một điểm truy tra thời gian đi. . ."

Đại Hạ năm đó cũng không từng thống nhất Ngô Hàn, đối với chỗ này ảnh hưởng có hạn.

Mà một khi ra biển rộng, càng là trời cao biển rộng.

Đoàn Ngọc tuy rằng gửi hy vọng vào này, lại cũng sẽ không thả lỏng cảnh giác.

Huống hồ, mấy ngày trước đây tâm huyết dâng trào, càng là cho hẳn rất lớn nhắc nhở.

"Chủ thượng. . ."

Hết tốc lực cưỡi ngựa, kinh phong gào thét, Hùng Hắc chỉ nói là, liền cảm thấy cuồng phong không ngừng rót vào trong miệng: "Chúng ta vẫn còn có thể chống đỡ, nhưng ngựa không xong rồi. . ."

Ngô Hàn con đường gồ ghề, có địa phương nhất định phải xuống ngựa mà đi, mà cho dù quan đạo, cũng chưa chắc vùng đất bằng phẳng, bởi vậy vô cùng thương mã lực.

"Ngựa mệt chết liền chết, đến phía trước trong thành trì lại mua chính là. . . Không, chúng ta liền ở cửa thành la ngựa trong thành phố mua, không cần vào thành, trực tiếp chạy đi!"

Đoàn Ngọc nhanh chóng làm quyết định.

Phàm là thành lớn, ngựa xe như nước, nhân khẩu qua lại không dứt, mà cổ đại trọng yếu nhất công cụ giao thông chính là trâu ngựa con la.

Bực này loại cỡ lớn súc sinh một khi vào thành, tùy chỗ đại tiểu tiện không nói, mùi cũng vô cùng khó nghe, bởi vậy Trung Nguyên phần lớn ở tường thành ở ngoài thiết lập ra chợ ngựa chợ trâu, chủ doanh gia súc buôn bán cùng gửi quản lý các loại nghiệp vụ.

Chính nói, phía trước xuất hiện một cái lều trà.

Cái này lều ngoài trời đắp, xếp đặt vài cái bàn băng ghế, mẫu chốt nhất chính là, bên cạnh trên cây cột, xuyên mấy thốt cao đầu đại mã, màu lông sáng rõ, vừa nhìn liền vô cùng thần tuấn.

Như vậy ngựa, dù cho ở loa chợ ngựa trong, cũng là rất hiếm thấy hàng thượng đẳng, vừa xuất hiện liền sẽ bị mua đi.

"Có ngựa!"

Hùng Hắc thấy, nhất thời vui sướng kêu lên.

Hắn cùng Đoàn Ngọc một đường hoành hành bá đạo quen rồi, có lúc cần thay ngựa, đều là trực tiếp cướp giật, nhiều nhất vớt chút kim ngân mà thôi. Lúc này không khỏi bản tính phát tác.

Mà Đoàn Ngọc con mắt hơi híp lại, chậm lại tốc độ ngựa: "Xác thực. .
. Chính là ở đây giải lao chốc lát, thay ngựa mà đi đi."

Cũng là căn bản không có cân nhắc người khác có nguyện ý hay không vấn đề.

"Khách quan, hoan nghênh hoan nghênh!"

Vừa xuống ngựa, một tên khóe miệng có viên phong lưu chí, cười lên rất có vài phần ý nhị phu nhân liền nghênh tiếp lên đến, bắt chuyện: "Nghĩ muốn dùng trà vẫn là rượu?"

"Đến hai bát trà! Điểm tâm thịt khô cái gì tùy tiện lên. . ."

Hùng Hắc đem Đoàn Ngọc muốn ngồi ghế dùng tay áo chà xát lại lau, lại vớt ra một cái nhỏ nguyên bảo.

"Đến lặc. . . Ma quỷ còn không mau một chút!"

Phu nhân kia đến thường, càng là mặt mày hớn hở, tiện thể giục chính mình chồng —— một cái nào đó ở bếp đất bên cạnh ra sức thổi lửa mặt đen nam nhân.

Đoàn Ngọc đến nhàn, nhìn chung quanh, đã thấy lúc này trà trên quầy người không nhiều, trừ mình ra ở ngoài còn có hai bàn, một bàn ngồi ba cái trang phục đại hán, còn có một bàn lại là một cái hút thuốc lão lão đầu, mang theo một cái ăn mặc đồ sam nữ hài, đại khái chỉ có mười một mười hai tuổi, cười lên trên mặt có hai cái đẹp dễ lúm đồng tiền.

"Tiểu thư, nơi này lại có lều trà này. . ."

Chính trầm ngâm, cách đó không xa lại truyền tới quen thuộc âm điệu.

Đoàn Ngọc ngẩng đầu, liền thấy được mặt khác một đám người lại đây, trung tâm chen chúc hai người, rõ ràng là ngày đó gặp qua Việt Xu

cùng với thị tỳ Tiểu Cúc.

Lúc này các nàng cũng nhìn thấy Đoàn Ngọc, không khỏi ngẩn ra.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Như Bè Cành Khô

"Xin chào Đoàn công tử."

Ngớ ngẩn sau khi, Việt Xu tiến lên, chân thành thi lễ.

Đôi mắt sáng đấy, vẫn cứ có chút ngạc nhiên.

Mặc dù đã bị phụ thân báo cho, nhưng trẻ tuổi như vậy một cái Chân Nhân, vẫn là rất hấp dẫn nàng hứng thú.

Lúc này lại tinh tế đánh giá, liền thấy Đoàn Ngọc ngũ quan thanh tú, sắc mặt bóng loáng mà kiên nghị, mang theo một luồng quý khí, mắt tựa như hồ sâu, như ngọc ôn hòa, không khỏi càng là tâm gãy.

"Việt cô nương. . . Thực sự là quả đất tròn a!"

Đoàn Ngọc cũng nở nụ cười, lại tựa như đang thở dài: "Đáng tiếc. . . Người không nên tới."

"Cái gì?"

Việt Xu cả kinh, nhìn thấy Đoàn Ngọc chậm rãi rút ra Quỷ Thiết.

Ong ong!

Quỷ Thiết nổ vang, từ khi thu nạp Yêu Côn tinh huyết sau khi, nó liền hồi phục như cũ, thậm chí uy lực càng lên một tầng, chỉ là vẫn không tìm được thử đao người.

Lúc này phủ vừa ra khỏi vỏ, nhất thời phát ra hí dài, giống như quỷ khóc thần gào, hung sát khí phóng lên trời.

Việt Xu cùng Tiểu Cúc nhìn cái kia hiện ra đỏ như màu máu lưỡi đao, đều là ma run lên giống như, không nhúc nhích.

Thậm chí , liền ngay cả các nàng sau lưng, Việt thị ngàn chơn trăm tuyến ra đến hộ vệ dũng sĩ cũng giống như thế, một bộ nghển cổ chờ chết đáng dấp.

"Giết!"

Trong chớp mắt, Đoàn Ngọc thân hình lóe lên, phù quang lược ảnh giống như, đi tới bên cạnh cặp ông cháu kia trước mặt, Quỷ Thiết không chút lưu tình đâm vào đỏ sam nữ hài ngực.

Cái kia cười lên rất dễ nhìn, mang theo lúm đồng tiền nữ hài ngạc nhiên nhìn hấn, trong con người bỗng nhiên thả ra hồng quang: "Người. . . Làm sao nhận ra Bản tôn?"

"Thần Chi dương thế Pháp vực, rất đáng gờm sao?"

Đoàn Ngọc bĩu môi.

Nếu là Diệp Châu lúc, như vậy một cái đại thần, tự nhiên có thể mang chính mình đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Nhưng lúc này, lại là kẻ sỹ ba ngày không gặp phải nhìn nhau bằng con mắt khác!

Ngay sau đó lưỡi đao xoay chuyển, lại là một chiêu Yến Phấn, đem cái này Thần Chi đầu cắt lấy.

"Gào gào!"

Trong hư không tựa như truyền đến một tiếng gầm lên giận dữ, chợt chỉ nghe 'Ầm' một tiếng.

Cái kia lều trà, chủ quán vợ chồng, bàn ghế, thậm chí nữ đồng thi thế, tất cả đều tiêu tan , hóa thành hư vô.

Bên cạnh một bàn ba cái trang phục đại hán thấy vậy vẻ mặt biến đổi lớn, sợ đến ngã nhào trên đất: "Sơn. . . Sơn Quỷ huyễn thị? !"

Quỷ thị câu chuyện thế gian lưu hành, nhưng chỉ có ở ban đêm , bởi vì bình thường quỷ vật không có ban ngày hiển thánh đại năng.

Mà cái này dương thế Pháp vực năng lực, lại so với vượt quá quá nhiều.

Chỉ là, gặp phải đột phá Du Thần Ngự Khí Đoàn Ngọc, lại có tứ chuyển Bạch Ngân Ly Hồ ẩn trợ lực, vẫn là nhìn ra kẽ hở, thậm chí trực tiếp tìm tới cái kia Thần Chi Bản tôn, một đao chém giết!

Quỷ Thiết bên trên sát khí hầu như không kém hơn Bạch Hồ sát, cái kia quỷ thần dù cho có tứ phẩm, chính diện ăn cái này một đao, cũng tất nguyên khí đại thương!

"Tốt một thanh yêu đao. . ."

Cầm cán thuốc ông lão chợt lui, trên người lão hủ khí quét đi sạch sành sanh: "Này chuôi yêu đao, nhưng là nghe đồn rằng Đông Hải Quỷ Thiết?"

Năm đó, Sasebou nắm yêu đao tây đến, liền bại rất nhiều Đạo gia cao thủ, cuối cùng thậm chí tổn thương một cái thiên sư, vang danh thiên hạ đạo mạch.

Mặc dù là Đạo môn bí ẩn, nhưng lấy Ngọc Thành tử thân phận địa vị, tự nhiên ẩn tượng sâu sắc.

Hắn cũng là Nguyên Thần xuất hành, đối với đạo này hết sức kiên ky.

Từ lúc Đoàn Ngọc chém giết Thần Chi thời điểm, quanh người liền hiện ra mấy mặt thổ thuần, phòng ngự đến kín kẽ không một lỗ hổng.

Mà cái kia xui xẻo Thần Chi, nổ tung sau đó nhưng là hóa thành rất nhiều quang mang, liền hình thể đều có chút không ngừng tụ lên nổi.

Hắn phạm vào khinh địch tối kỵ, bị Đoàn Ngọc một đao chém trúng chân thân, đao sát xuyên vào, liền cùng luyện hóa Thiên Cương Địa Sát khí Nguyên Thần tu sĩ tương tự, chính đang tại chịu đựng khủng bố khảo nghiệm.

Tuy rằng tứ phẩm Hầu cấp thần linh, cơ bản cùng Du Thần Ngự Khí cảnh giới tương đương, nhưng cũng không phải nói liền không sợ hãi Thiên Cương Địa Sát khí a!

Tựa như lúc này Đoàn Ngọc, tuy rằng không sợ hãi Bạch Hổ sát, nhưng nếu là lại kiếm tới một đạo Địa Sát bảng mười vị trí đầu sát khí, không ngờ nhảy vào trong nguyên thần, như thường vẫn là muốn năm lao bả thương một lần.

Ngũ phẩm phía dưới thần linh, như bị lúc này Quỷ Thiết chính diện chém trúng chân thân, nói không chừng đều muốn trực tiếp ngã xuống.

"Phải thì lại làm sao? Không phải thì lại làm sao?"

Đoàn Ngọc khẽ vuốt lưỡi đao: "Các người cố ý bố trí cạm bẫy, phục kích ta, từ lâu là không chết không thôi!"

Lại là căn bản không đề cập tới chính mình cố ý trộm lấy sát khí việc.

Tuy rằng từ lâu quyết định cùng Đại Hạ triều đình không chết không thôi, nhưng Đoàn Ngọc lúc này nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, sẽ không cố ý bại lộ tự mình biết Đại Hạ chuyện bí ẩn, chỉ là xem là bình thường trả thù ứng phó.

Ngọc Thành tử nghe xong, chỉ có cười khổ: "Phía nam Tu đạo giới khi nào ra các hạ, lão đạo thực sự là kiến thức nông cạn. . ."

"Lão đông tây, không nên nghĩ kéo dài thời gian, cái kia thần trùng ta một đao, không có trong thời gian ngắn tuyệt đối hoàn tất quá khí đến, hôm nay chính là giờ chết của ngươi!"

Đoàn Ngọc sâu sắc đề khí, bỗng nhiên nhanh hướng, bạo chém!

Quý Thiết lưỡi đao sở hướng, cắt kim đoạn ngọc như bình thường chuyện, trong phút chốc liền phá mấy mặt thổ thuẫn, giết tới Ngọc Thành tử lão đạo Nguyên Thần trước mặt.

"Mây trắng ngàn năm không xa xôi. . ."

Ngọc Thành tử ngân nga ngâm nga, quanh người bỗng nhiên hiện ra lượng lớn màu trắng mây khói, bao quanh từng đoá từng đoá, cực kỳ cứng cỏi, giống như da trâu đường giống như, liền Quý Thiết đều có chút vướng víu cảm giác.

"Hóa ra là phái Bạch Vân cao thủ!"

Đoàn Ngọc nanh cười một tiếng, quanh người hiện ra Đạo vực thanh quang.

Lúc này đột phá đại cảnh giới sau khi, Đạo vực đột nhiên mở rộng, có chín thước, đem chu vi tất cả bao phủ.

Hào quang phía dưới, mây trắng lùi tán, hiện ra Ngọc Thành tử kinh ngạc khuôn mặt.

Vốn là Nguyên thần chi thể tốc độ kinh người, có thể phi thiên độn địa, dù cho đánh không lại, hãn cũng có thể chạy trốn.

Nhưng lúc này, chu vi nhưng là bị Đạo vực phong tỏa, muốn đột phá tất hao phí chút sức lực, đến thời điểm khẳng định bị kẻ địch trên lưng đến một đao, cũng không phải đùa giỡn.

Không chỉ có như vậy!

Đoàn Ngọc vẫy tay một cái, chu vi hơi nước ngưng tụ , hóa thành băng kiếm, bên trên ẩn có hổ trắng rít gào, bạo liệt bắn chum.

Ngọc Thành tử chỉ là luyện hóa một đạo Hàn Ngọc sát, tại địa sát bảng trên xếp hạng thứ năm mươi, nguyên vốn không phải là Bạch Hổ sát đối thủ.

Lúc này mỗi một đạo phi kiếm kéo tới, cũng phải cẩn thận ứng đối, đỡ trái hở phải.

Chờ đến hãn phục hồi tinh thần lại lúc, một vệt bóng đen che kín bầu trời, lại là Đoàn Ngọc đã nhảy đến hãn đỉnh đầu, phủ đầu một đao: "Sát Thần Nhất Đao Trảm "

Đạo vực phong tỏa, băng kiếm ám sát, còn có phủ đầu một đao!

Cái này ba loại công kích liên hoàn mà tới, hình thành rồi một cái hãn phải chết tuyệt cảnh!

"A!"

Cảm nhận được thân tử đạo tiêu nguy cơ, Ngọc Thành tử vẻ mặt dữ tợn, trong đôi mắt tinh quang toả sáng: "Thần thông —— Hàn Ngọc Giáp!"

Đến Địa Sát Chân Nhân cảnh giới, luyện hóa sát khí sau khi, tu sĩ đều có một đạo bản mệnh thần thông, uy lực cùng tu vị cùng với sát khí mạnh yếu cùng một nhịp thở, nhưng cho dù yếu nhất sát khí sinh thành thần thông, cũng so với Nguyên Thần pháp thuật mạnh hơn gấp mười lần mấy chục lần! Chính là bảo mệnh lá bài tẩy.

Tại sống chết nguy cơ dưới, Ngọc Thành tử không chút do dự mà triển khai.

Tinh quang lấp loé.

Một tầng bạch ngọc bông tuyết giống như khô giáp, bỗng nhiên trải rộng toàn thân hắn, phòng ngự đến kín kẽ không một lỗ hổng.

Răng rắc! Răng rắc!

Trước hết chính là mấy chuôi băng kiếm, mạnh mẽ va chạm ở bông tuyết áo giáp trên, hóa thành tảng lớn mảnh vụn.

Chợt, chính là Đoàn Ngọc phủ đầu một đao.

Coong!

Quý Thiết hí dài bên trong, lưỡi đao lại bị văng ra.

Cái này sát khí thần thông biến thành phòng ngự, dĩ nhiên như vậy cứng cỏi!

Mà Ngọc Thành tử chạy thoát, nhanh chóng lùi về sau, từng tia tia mạng nhện giống như vết rách nhưng từ mũ giáp bắt đầu hiện lên, áo giáp trong nháy mắt vỡ vụn.

"Chỉ là một đòn, dĩ nhiên liền phá Hàn Ngọc Giáp!"

Hắn đột nhiên từ Đạo vực bên trong tránh thoát, Nguyên thần chỉ thể một cơn chấn động, lại cũng không kịp nhớ cái kia Thần Chi, liền muốn phi độ thoát thân.

Vừa nãy đối phương cái kia một đao, đã đem hắn bảo mệnh lá bài tẩy phá vỡ, hoàn toàn đánh tan tự tin.

Tu luyện tới Địa Sát Chân Nhân sau, hắn mới không nghĩ liều mạng.

Hống hống!

Chỉ là, mới vừa phi độ đến giữa không trung, Ngọc Thành Tử Nguyên thần liền hơi ngưng lại.

Bởi vì một con cao mười trượng Bạch Hổ bóng mờ, dĩ nhiên đã chiếm cứ toàn bộ bầu trời, giống như núi cao giống như, phóng xuống cực lớn màn đen.

"Thần thông —— Bạch Hổ Tru Tà Ấn!"

Bạch Hổ hạt nhân, tự nhiên là Đoàn Ngọc, hắn nhảy lên thật cao, tay phải xoay chuyển, đột nhiên một đòn mà xuống.

Bóng mờ Bạch Hổ giơ lên thật cao vượt phải, làm ra tương đồng động tác.

Vù vù!

Cuồng phong gào thét, nước đóng thành băng, chu vi hư không ngưng tụ, để Ngọc Thành tử phảng phất đọng lại ở hố phách bên trong con sâu nhỏ.

Chợt, hố trào đột nhiên đập xuống, trong lòng bàn tay tựa như hội tụ một phương màu trắng tiểu ấn, trúng ngay Ngọc Thành tử cái trán.

Đùng!

Hắn toàn bộ Nguyên Thần ở giữa không trung nổ tung, tốt giống như trứng gà vỡ nát.

Từng tia tia âm phong gào thét, rải rác bốn phương, lại nỗ lực nghĩ muốn một lần nữa ngưng tụ: "Không. . . Người không thể giết ta, ta là phái Bạch Vân thái thượng trưởng lão. . ."

"Cũng đã không chết không thôi, lại báo gia tộc còn để làm gì?"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, cự hồ rít gào, Bạch Hồ sát quét ngang, nhất thời đem những thứ này Nguyên Thần khí cuối cùng nỗ lực tiêu diệt.

Bắt đầu từ hôm nay, thế gian lại không có Ngọc Thành tử người này!

'Được! Không hồ là Bạch Hồ sát diễn sinh ra đến thần thông! Bất quá. . . Cũng may nhờ cái này Ngọc Thành tử là Nguyên thần chi thể, mới để Bạch Hồ Tru Tà Ấn uy lực phát huy toàn bộ.'

Nhìn thấy cái này Bạch Hồ Tru Tà Ấn uy lực, Đoàn Ngọc không khỏi rất là thoả mãn, lại có chút vui mừng.

Hắn thủ đoạn mạnh nhất, yêu đao Quỷ Thiết cùng Bạch Hồ thần thông, đều là đối với hồn thể sát thương lớn nhất, hết lần này tới lần khác hai cái này truy binh đều là nguyên thần xuất hành, cho hắn rất lớn tiện lợi cùng ưu thế.

Mà trên thực tế, Ngọc Thành tử hai người cũng là hết cách rồi, nếu là thân thể truy kích, sớm đã bị Đoàn Ngọc quăng đến sau lưng ăn đất, nhất định phải điều động nguyên thần mới có thể đuổi theo.

"A!"

Đang lúc này, bên cạnh truyền đến rít lên một tiếng.

Lại là Việt Xu cùng Tiểu Cúc rớt cục tinh tảo lại, nhìn thấy cục lớn Bạch Hồ làm dữ tình cảnh, sợ đến xụi lơ ngã xuống đất.

Mà cách đó không xa, tại chỗ nổ tung Thần Chi rớt cục miễn cưỡng từ Quỷ Thiết đao sát xung kích bên trong khôi phục như cũ, nỗ lực ngưng tụ ra một đạo màu đỏ nhạt cái bóng, liền muốn hướng về Việt Xu đám người này trên người bổ một cái.

Lại là muốn mượn những thứ này người thân thể, chống đối sát khí ảnh hưởng.

Gặp phải bức này thần linh, Việt thị chọn tuyển dừng sĩ từng cái từng cái nằm trên mặt đất, gân cốt mềm yếu, căn bản nửa điểm dùng đều không có.

Dù cho Tiểu Cúc trung tâm hộ chủ, thân thể cũng theo không kịp ý nghĩ động tác.

Mắt thấy cái bóng liền muốn vồ giết mà tới, Việt Xu trong con người không khỏi hiện ra một tia tuyệt vọng.

Phốc!

Đang lúc này, một vệt ánh đao từ giữa bầu trời chém xuống.

Lại là Đoàn Ngọc ném Quỷ Thiết, thẳng tắp cắm ở trước mặt nàng, lưỡi đao đối ngoại, vang lên ong ong.

Cái kia hồng ảnh như tránh rắn rết giống như lui lại, bị một cái từ trên trời giáng xuống thanh quang đại thủ tóm gọn.

"Dám phá hỏng Bản tôn đại sự, người chết chắc rồi!"

Thần Chi phát ra sắp chết giãy dựa rít gào, đột nhiên, trung tâm hiện ra một đóa ngọn lửa màu đỏ, cháy hừng hực lên, lại lựa chọn tự sát!

"Ồ?"

Đoàn Ngọc thấy vậy, lại là ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Luyện Khí

Ầm ầm!

Hồng Liên Nghiệp Hỏa bao phủ, đem thần thể tất cả thiêu đốt, liên đới thanh quang đại thủ đều bị ô nhiễm.

Đã sớm chuẩn bị Đoàn Ngọc lập tức liều mạng hao tổn một điểm nguyên khí, trực tiếp tách ra cùng thanh quang đại thủ liên hệ, nhìn nó nhanh chóng đốt cháy hầu như không còn, lộ ra nghi ngờ không thôi về.

Cái này Thần Chi tất là Đại Hạ triều đình bên trong cao thủ, trên người bí mật quá nhiều.

Một khi chiến bại, lại không đường có thể trốn, lựa chọn tự sát là hợp tình hợp lý.

Làm hản kỳ quái, nhưng là cái này hồng quang, nghiệp hỏa. . . Thực sự phi thường nhìn quen mắt, liền cùng lúc trước đường biển trên gặp phải tình quái giống nhau như đúc.

"Đại Hạ triều đình. . . Hồng Liên Nghiệp Hỏa. . . Luân giới. . . Chẳng lẽ?"

Đoàn Ngọc con người chuyển động, một cái suy đoán liền hiện lên đi ra.

Đương nhiên, lúc này không phải nghiệm chứng những thứ này thời điểm.

Hắn nhìn một chút chu vi, phát hiện thực sự là một chỗ tàn tạ.

Vừa nãy mấy lần, động tác mau lẹ , bất quá mấy hơi thở liền giải quyết chiến đấu, Hùng Hắc đứng ở nơi đó, mới vừa rút đao đi ra, một bộ trợn mắt ngoác mồm đáng dấp.

Mà cái kia mấy cái xui xẻo trang phục đại hán còn có Việt thị hộ vệ, nhưng là bị Đoàn Ngọc cùng Ngọc Thành tử giao thủ dư âm lan đến, tử thương nặng nề, máu chảy thành sông, không! Gặp phải âm hàn sát khí, quả thực là nhỏ máu thành băng.

Cuối cùng Việt Xu, tuy rằng may mắn không có tổn thương gì, nhưng hiển nhiên cũng là bị dọa sợ.

"Không có sao chứ!"

Đoàn Ngọc lên trước một bước, rút ra Quỷ Thiết.

Không thể không nói, lúc này vị này quý nữ tư thái rất bất nhã, mở ra hai chân, dang chân mà ngồi —— chính là Kinh Kha đâm Tần vương thất bại sau khi loại kia nhục mạ thức ngồi pháp, Quỷ Thiết bất thiên bất ý, hầu như dán vào mũi của nàng cắm trên mặt đất, đem tên thiếu nữ này sợ đến không chịu nổi.

Nhưng Đoàn Ngọc rất là thông cảm.

Cho dù không có thực sự tiếp xúc, bị dật tán sát khí quét đến, không có như bên cạnh cái kia Tiểu Cúc như vậy bị dọa ra đái đến, đã là tên thiếu nữ này tâm trí đầy đủ cứng cõi.

Hơi suy nghĩ một chút, một đạo an thần pháp thuật liền đập tới.

Hào quang lóe lên sau, Việt Xu vẻ mặt tốt hơn rất nhiều, trên mặt cũng có một chút hồng hào, chậm rãi bò lên, nhìn cái này khắp nơi bừa

bộn, ngỡ ngác không nói.

"Lần này. . . Lại là tại hạ nguyên cố, liên lụy cô nương. . ."

Đoàn Ngọc dừng một chút, từ từ nói.

Việt Xu ngỡ ngác không nói, làm như còn chưa lấy lại tinh thần, Đoàn Ngọc lại gọi hai tiếng, mới tỉnh giấc chiêm bao: "Công tử. . ."

"Ta còn có chuyện quan trọng tại người, liền không vào thành, Việt thị ta xưa nay ngưỡng mộ, cái này có một tin, kính xin chuyển giao!"

Vừa nói, vừa đưa qua một tin.

Việt thị chính là Ngô Hàn đại họ, một môn tam phong quân, có lẽ hiện tại là bốn cái, thế lực khổng lồ, cùng quốc đồng hưu, lại cùng vương thất quan hệ mật thiết, tự nhiên rất có giá trị.

Đoàn Ngọc phong thư này, nhưng chưa viết cái gì chuyện khẩn yếu, chỉ là thành lập cái đường giây liên lạc, lo trước khỏi hoạ mà thôi.

"Việc nơi này, liền như vậy nơi này từ biệt!"

Xong xuôi chính sự sau khi, hắc hô lên một tiếng, mang theo Hùng Hắc, hai người cười tuấn mã, liền biến mất ở trên đường.

Chỉ để lại đôi này chủ tỳ, nhìn tất cả những thứ này, cảm giác như mộng ảo, chậm chạp không thể nói.

. . .

Phía đông giáp cảng.

Từ lần trước tuyến hàng hải mở ra sau khi, từng tháng đều có Ngũ Phong thuyền tới.

Đoàn Ngọc thẳng tắp tới chủ thuyền, cho thấy thân phận, liền bị cung kính mời tới thuyền, chiếm cứ tốt đẹp nhất khoang tàu, đóng cửa lại sau, cái này chủ thuyền dùng đến một tiếng quỳ xuống: "Thần bái kiến Chủ quân!"

"Thôi, người lần này đến, là mua gì?"

"Trâu cày, nông cụ, da trâu loại hình cũng phải, đã chọn mua sáu thành. . ." Chủ thuyền cung kính trả lời.

"Sáu thành? Cũng đầy đủ, phân phó, ngày mai liền khởi hành về Vân Trung!" Đoàn Ngọc trực tiếp đã quyết định.

"Ày!"

Cái này chủ thuyền chỉ có vâng vâng hăng hăng là phần, nhìn thấy Đoàn Ngọc vẫn không có dùng bữa, xuống sau vội vã dồn dập đầu bếp sửa trị, lại tự mình bưng nước nóng tới.

Đoàn Ngọc thoáng rửa mặt một thoáng, thay đổi xiêm y, nhìn thấy hăng nhắc theo hộp cơm lại đây, không khỏi nở nụ cười: "Người có lòng."

Ngô Hàn xuyên sông tung hoành, lại là đối biển, liền đốt một đuôi cá, con cá này trước tiên dùng dầu chiên qua, lại dội lên nước tương, phun thơm nước.

Ngoại trừ cá ở ngoài, còn có rong biển, đậu can, cùng với một bình rượu, món chính nhưng là lại lớn lại trắng bánh bao.

Bởi vì Chủ quân không thích Ngô Hàn khẩu vị, cái kia nỗ côn trùng cùng năm bảo rượu loại hình sẽ không có bưng lên, vội vàng trong lúc đó, có thể hội tụ những thứ này, đã rất tốt.

Đoàn Ngọc khích lệ vài câu, dùng sau khi, sai người thu dọn, không cần lại tới quấy rầy.

Đến buổi tối, nhất thời vạn vật im tiếng.

Hắn ngóng nhìn hải cảnh trên vạn nhà ngọn đèn, nhất thời trầm ngâm: "Lần sau ta đến lúc, liền không biết là cái gì loại quang cảnh. . ."

Ngay sau đó trở lại giường, ngồi khoanh chân, ngưng thần tĩnh khí, trước mặt hiện ra mấy vật.

Hai cái mặt ngọc bình, một viên minh châu, bên trong có Bạch Hồ Yêu hồn chiếm giữ, còn cuối cùng, nhưng là một viên vuông vức tiểu ấn, chính là Vân Trung quân tư ấn.

Ấn tử, ở thời đại này là quyền bính tượng trưng.

Thiên tử có ngọc tử truyền quốc, lại có thiên tử sáu tỳ, Đoàn Ngọc làm cái này Vân Trung quân, không đến nỗi làm thành như vậy, nhưng cũng có hai viên đại ấn, một công một tư.

Công ấn tự nhiên bỏ vào đảo Vân Trung, có một cái ký tên phòng chuyên môn quản lý, bằng không hẳn vừa đi nhiều như vậy tháng, không ai đóng dấu tới nói rất nhiều sự vụ căn bản làm không đi xuống.

Ngoài ra, nhưng là một viên thiếp thân mang theo tư ấn, có chứng minh thân phận tác dụng.

Thậm chí gặp phải việc gấp, trực tiếp dùng tư ấn xuống lệnh, cũng là có thể.

Bởi vậy ở cái này tư ấn bên trên, tương tự có quyền bính khí vạn hội tụ.

Lúc này lấy ra, tự nhiên là động ý nghĩ, nghĩ muốn đem cái này tư ấn luyện chế thành pháp bảo.

"Ta công pháp tu luyện không giống, có thể chứa đựng khí vận, này ấn hội tụ đảo Vân Trung quyền bính, như lấy nó làm căn cơ, thì lại có thể làm vì pháp khí lại tăng ba phần uy năng!"

Chủ tài là cái này tư ấn, mà phụ trợ tài liệu, tự nhiên là cái kia hai bình Bạch Hổ sát dịch.

Dù cho có bí pháp bảo tồn, cái này sát khí cũng chỉ có thể tồn tại bảy bảy bốn mươi chín ngày, thậm chí cho dù mang về, dưới trướng cũng không ai có thể dùng.

Dựa theo Đoàn Ngọc phỏng chừng, chính mình một đám tu đạo thủ hạ, e sợ không có một cái có này căn cơ, có thể tiêu hóa Địa Sát bảng mười vị trí đầu sát khí, dù cho Quách Bách Nhãn đều thiếu điểm hỏa hầu.

Đã như vậy, vậy cũng chỉ có thể đem ra luyện khí.

Cái này Bạch Hổ sát luyện pháp khí, chính mình đến sử dụng, lại là bổ sung lẫn nhau.

Cho tới khí linh, nhưng là cái kia con hổ trắng yêu hồn phách, này yêu hung mãnh dị thường, hồn phách đầy đủ dùng.

Đến thời điểm pháp ấn luyện thành, lại phối hợp Bạch Hổ Tru Tà Ấn, dù cho Ngọc Thành Tử Nguyên thịt thần thân đều có, một ấn phía dưới, cũng bảo đảm làm hấn vận kiếp bất phục.

"Đường biến từ từ, vừa vận luyện khí!"

Quyết định sau khi, Đoàn Ngọc hơi điểm nhẹ, tư ấn trôi nổi mà lên.

Hắn nắm lên một cái thỏi bạc ròng, Bạch Hồ sát nhào ra, phối hợp thân thể đại lực, liền đem cái này nguyên bảo mài nhỏ, trở thành bột bạc.

Ngoại trừ bạc ở ngoài, hắn còn chuẩn bị thanh đồng, thậm chí một điểm hoàng kim, cái này lại là vì ngày sau phác họa.

Lấy hắn lúc này tứ chuyển công ngân chi tượng gốc gác, có thể luyện chế một ít đồ bạc pháp khí cùng phù lục, uy lực so với thanh đồng càng thêm.

Thậm chí ngũ kim chi anh, ngoại trừ hoàng kim ở ngoài, đại thể đều có thể sử dụng.

"Hiện tại trước tiên sắm chút ít hoàng kim, ngày sau lên tới năm chuyển, tự có luyện lại nội tình. . ."

Đoàn Ngọc âm thầm nghĩ: "Đáng tiếc, Đạo ấn năm chuyển, tương đương với Hô Phong Hoán Vũ thiên sư, muốn lên cấp nhưng là không biết muốn khi nào. . ."

Luyện khí sĩ càng đi về phía sau, đột phá cảnh giới liền càng khó khăn.

Bất quá, một khi đột phá năm chuyển Kim Ấn, có lẽ liền có thể luyện chế Cửu Tiêu Diệt Thần kim phù!

Nghĩ đến năm đó này phù một đòn giết chết Thần Tiêu Đạo cao thủ uy lực, Đoàn Ngọc liền không khỏi mơ tưởng mong ước.

Nếu là mình tu luyện tới nơi đây bước, mà Chính Dương đạo chủ còn chưa đột phá, cái kia nhiều luyện vài tờ hướng về trên đầu hắn đập một cái, thế giới đều thanh tĩnh. . .

. . .

Đào Vân Trung, mỏ vàng.

Wada Saburo sững trên người, ra sức đào mỏ.

Tro bụi cùng mồ hôi hỗn hợp, ở trên người hằn hình thành màu nâu xám dòng chảy nhỏ.

Mỏ vàng đào móc ra sau khi, lại muốn ép thành tinh tế hạt tròn hình, cái này cũng là một phần khổ cực việc.

Làm cái này đào mỏ cùng nện khoáng khổ công nô lệ, bọn họ mỗi ngày đều phải lên nộp đầy đủ khoáng thạch, lấy đổi lấy đồ ăn, bằng không cũng chỉ có thể chịu đói, mấy lần không hoàn thành được nhiệm vụ, hoặc là nghĩ muốn chạy trốn, chỉ có một con đường chết.

Ở khoáng miệng, thì có một loạt giá gỗ, phía trên treo lơ lửng mấy cỗ cây khô, thỉnh thoảng thì có mới mẻ thì thể đổi đi.

Wada Saburo liếc mắt một cái, vẻ mặt cùng bình thường thợ mỏ như thể tê dại, giao lên một giỏ trúc khoáng thạch, đổi lấy vài phần lương khô, ăn như hùm như sói ăn.

Hắn thân cao gầy, tròn tròn mặt, tròn tròn con mắt, thoạt nhìn có chút tính trẻ con, mang theo người hiền lành mùi vị.

Mà tính cách cũng là vô cùng dịu ngoan. Trước ở mỏ đá thời điểm, nhiều lần thợ mỏ bạo động, hắn đều là bo bo giữ mình, tuyệt không tham dự, dần dần để giám công yên tâm.

Chỉ là, không có ai biết, hăn mặt ngoài tất cả, đều là nguy trang.

Chính như một con sói ở phát uy trước, đem chính mình nguy trang thành dịu ngoan chó đất như thế.

"Trong cơ thể ta, truyền lưu võ sĩ máu! Làm sao có thể làm nô lệ?"

"Trước những kia bạo động, đều bị dễ dàng trấn áp, đủ thấy nhóm người này võ lực cao cường, là lấy không thể phản kháng, chỉ có thể thoát thân!"

Nghĩ đến chính mình giấu diếm một vài thứ, Wada Saburo nội tâm không tiếng động mà lẩm bẩm: "Từ khi khai thác mỏ vàng sau khi, nơi này bình mã lúc đó có điều động, ta dần dần lấy ra quy luật. . . Tìm một cơ hội, là có thể cổ động những người khác bạo loạn, ta nhân cơ hội lưu vong. . ."

Dù cho lưu vong tuyến đường, hẳn cũng có quy hoạch.

Hướng về bến cảng tìm thuyền, cùng muốn chết không khác, chỉ có ngược lưu vong, ở trong núi thăm ẩn thân, hay là còn có một tia cơ hội.

Cho tới sau khi, buộc bè gỗ ra biển, mặc dù là liều mạng, nhưng chỉ cần không phải gặp phải đảo Vân Trung chính mình thuyền, thì có hy vọng!

Bởi vì nơi này có hoàng kim!

Nếu như đem tin tức này mang đi ra ngoài, khẳng định có rất nhiều đại nhân cảm thấy hứng thú chứ?

Đến thời điểm, hay chính là chính mình báo thù cơ hội.

"Nhà Wada gia danh, không thể ở trên người ta chịu nhục. . . Tuy rằng chỉ có một tia cơ hội, nhưng cũng phải một kích!"

Wada Saburo ăn xong đứng lên, đã là hạ quyết tâm.

Có câu nói, chỉ có ngàn ngày làm tặc, không có ngàn ngày đề phòng cướp đạo lý.

Dù cho mỏ vàng chu vi phòng tuyến nghiêm mật, dòng người ra vào, nhưng dù sao có kẽ hở.

Huống chi, lâu dài nghiêm phòng tử thủ, dù cho chế độ lập ra đến cho dù tốt, cũng cần người chấp hành, trong này rất nhiều lỗ thủng tốt xuyên.

Đêm đó, mỏ vàng thợ mỏ bạo động.

Ngũ Độc doanh đi tới trấn áp, giết mười bảy người, sau đó kiểm nghiệm thợ mỏ cùng thi thể, lại cô đơn thiếu một cái.

Khi trong doanh địa ánh lửa ngút trời lúc, Wada Saburo cũng không quay đầu lại, đâm đầu thẳng vào mênh mông trong rừng núi. . .

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Lưu Vong

Vân Trung năm thứ tư, tháng chín.

Cuối thu khí sáng thời khắc, ngoài khơi gió êm sóng lặng.

Ngũ Phong thuyền trên, Đoàn Ngọc thoả mãn mà nhìn mình tác phẩm.

Nguyên bản bên người mang theo Vân Trung quân tư ấn, lúc này đã hình thái đại biến —— to bằng trứng ngỗng, toàn thân bạc trắng, lại lập loè một ít thanh kim ánh sáng lộng lẫy.

Ở ấn thân bốn phía, thì lại khắc dấu đại biểu thần vũ, lực lượng, quyền thế, vương giả chữ triện, núp ẩn nhưng là kỳ sừng bốn trảo, thân có ngọn lửa văn Ly Hổ.

Tổng thể mà nói, liền là đối chiếu trong cơ thể tứ chuyển Đạo ấn mà tới.

Cho tới dưới đáy chữ triện, nhưng là 'Tư Mệnh Vân Trung' bốn cái chữ chìm, nhất bút nhất hoạ đều là Đoàn Ngọc tự tay khắc họa, mang theo đạo vận.

Ấn tử toàn thân tạo hình cổ điển, lộ ra một luồng đường hoàng mạnh mẽ.

Tình cờ, tựa hồ còn có tiếng hổ gầm truyền ra.

Cái này tự nhiên là bởi vì luyện hóa một con đại yêu cấp bậc Bạch Hổ hồn phách làm cái này khí linh duyên cớ.

"Này khắc ở tay, ta Bạch Hồ Tru Tà Ẩn thần thông uy lực còn muốn tăng vọt năm thành. . . Đợi đến ngày sau quyền bính mở rộng, còn có lượng lớn tăng lên không gian."

Đoàn Ngọc rất là thoả mãn, kết thúc lần bế quan này, đi tới mũi tàu.

Qua mấy cái canh giờ sau khi, đảo Vân Trung đã là như ẩn như hiện.

Thuyền còn chưa đến, thì có Giao nhân đi vào thông báo, ở bến tàu trên đứng một đám người cung nghênh.

Chờ đến thuyền ngừng sau khi, Quách Bách Nhẫn cùng Diệp Tri Ngư trước tiên tiến lên đón: "Chúng thần bái kiến Chủ quân!"

Bọn họ đều ăn mặc hạ đại phu cấp bậc trang phục, lúc này sắc phong tước vị sau khi, bình thường trường hợp nhìn thấy Đoàn Ngọc cũng không cần hành đại lễ, trực tiếp sâu sắc vái chào liền có thể.

"Khổ cực các người!"

Đoàn Ngọc đem Hùng Hắc hướng về Amano Ogata cái này lại đề bạt lên thân binh thống lĩnh trên tay ném một cái, liền mang người trở lại Vân thành phủ đệ: "Ta không tại đoạn này thời gian, trên đảo có từng có việc?"

Nói đến đây cái, Quách Bách Nhẫn sắc mặt thì có chút kỳ dị, hành lễ tạ tội: "Ngày trước. . . Mỏ vàng khoáng nô bạo động, tuy rằng đàn áp xuống đến, lại còn có một nô sinh không gặp người chết không thấy xác, Tần vệ trưởng chính dẫn người toàn đảo tìm tòi. . ."

"Quả nhiên. . . Vẫn là phát sinh sao?"

Lại thế nào đi nữa nghiêm mật phòng tuyến, cũng chung quy có bị công phá thời điểm, Đoàn Ngọc đối với chuyện này sớm có chuẩn bị tâm lý, chỉ là lăm bằm.

Nói đến, cũng là cái kia đào tẩu khoáng nô may mắn.

Nếu là Đoàn Ngọc ở cái này thời điểm, nguyên thần xuất khiếu, tìm tòi toàn đảo, lên tới bích lạc xuống dưới hoàng tuyền , căn bản liền không thể chạy đi được.

Nhưng lúc này đối thành Quách Bách Nhẫn, hẳn chỉ là mới vừa thành tựu Nguyên Thần, tân sinh nguyên thần xuất khiếu rất nhiều kiêng kỵ, không thể thấy gió to cùng ánh mặt trời, tự nhiên cũng là không cách nào trải thảm phương thức tìm tòi.

Nếu Quách Bách Nhẫn vượt qua Phong kiếp, thành tựu Dạ Du chân nhân, hoa mấy cái buổi tối thời gian, liền có thể đem đối phương tìm ra.

Hiện tại thời cơ đã qua, đối phương không phải giấu đi sâu sắc, chính là đã rời đảo mà đi.

'Bách Nhẫn thực lực vẫn là quá thấp, muốn giám thị một đảo, tốt nhất vẫn là Dạ Du cảnh giới. . .'

Nhìn cung kính thỉnh tội Quách Bách Nhẫn, Đoàn Ngọc trong lòng yên lặng thở dài: "Không sao. . . Ta tối nay lại cẩn thận tìm tòi một phen."

Trong lòng đối với chuyện này, lại là không ôm cái gì hi vọng.

Tuy rằng toàn bộ đảo Vân Trung chỉ có Vân thành phụ cận cái này một cái bến cảng, nhưng kẻ liều mạng cái nào kiêng kỵ cái này rất nhiều? Buộc cái bè gỗ liền dám độ biển, đảo Vân Trung mở ra, tàu buôn đông đảo, chỉ cần không phải xui xẻo đụng tới Ngũ Phong thuyền, coi như chạy thoát.

Muốn nói cái khác thuyền, còn không đến mức làm vì một tên đầy tớ đắc tội đảo Vân Trung, nhưng nếu cái này nô lệ nắm giữ mỏ vàng tin tức, nhưng là thực sự khó nói.

Đoàn Ngọc yên lặng suy tư, đem xấu nhất khả năng sau khi suy tính.

Kiếp trước đảo La Định mở vàng tin tức truyền ra, rước lấy rất nhiều hải tặc, cùng với Xuất Vân, Hải Tổng các loại đại quốc thủy sư, rất là ra tay đánh nhau một phen, tử thương tàn tạ.

Hiện tại chính mình được đến, tình huống lại có chỗ bất đồng.

Đảo Vân Trung đã khai khẩn thành công, Vân Trung vệ cùng thủy sư cũng dựng thành, đặc biệt hải quân thủy sư diệt cướp, đem phụ cận hải tặc quét đi sạch sành sanh, cơ bản có thể không làm cân nhắc.

Mà Xuất Vân quốc phương diện, nhà Fujiwara còn chưa hoàn toàn đặt xuống thành Hirano, diệt vong nhà Taira, lại nói, cùng mình cũng là minh hữu, không nhất định sẽ động thủ, cho dù chuẩn bị động thủ, cũng đánh không ra bao nhiêu thực lực.

Duy nhất có thể lo lắng, chính là Hải Tổng, còn có Đông Sa mấy cái trên biển quốc gia.

Những quốc gia này như tạo thành liên quân, đối với mình thủy sư mà nói, chính là một cái khiêu chiến thật lớn.

Chỉ bất quá, đối phương cũng chưa chắc sẽ động thủ.

Dù sao, một cái hải tặc chiếm cứ hoang đảo, cùng một cái mới quốc gia, vẫn rất có khác nhau.

Mở vàng vật này, Xuất Vân, Hải Tổng chính mình bên trong phạm vi cũng có, nhưng không có người mơ ước, hết thủy đều là thực lực duyên cớ.

Nếu là đảo Vân Trung thực lực có thể chấn nhiếp chư đảo quốc, không nói những cái khác, chỉ cần làm bọn họ cảm thấy phái ra thủy sư là cái

được không đủ bù đắp được cái mất, cuộc chiến này liền không nhất định đánh cho lên.

Đương nhiên, vẫn là nhất định phải làm chuẩn bị chiến tranh cho tốt.

Trầm ngâm trong, hai cái tên liền hiện lên đi ra.

Một cái là Thi Đại Hải, một cái là Lý Ngọc Long, hai cái này cùng Rokuro Hara cùng nhau, đều là tương lai Đông Hải tam đại thủy sư danh tướng.

Thi Đại Hải ở Hải Tổng thủy sư trong, mà Lý Ngọc Long nhưng là Đông Sa quốc thủy sư thống lĩnh, thuần phục một con Hải long Linh thú, thanh danh lan xa.

'Lẽ nào, gần nhất liền muốn đánh một trận ba đại danh tướng tập hợp hải chiến?'

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, vẻ mặt trầm tĩnh lại.

Quách Bách Nhẫn nhưng lại không biết Chủ quân trong lòng nghĩ cái này rất nhiều, còn ở báo cáo một ít tin tức, là các đất phong tình huống.

Tổng thể mà nói, các phong thần làm được coi như không tệ, không có làm ra cái gì người người oán trách, hiệp đáp đồng hương chuyện đến.

Cái này thứ nhất là bởi vì bọn họ mới vừa được phong, nhất thời chột dạ, còn đang chần chừ thử nghiệm Đoàn Ngọc điểm mấu chốt.

Mà thứ hai, liền là chân chính đem đất phong xem là chính mình đồ vật, kiến thiết cũng không kịp, làm sao sẽ sưu cao thế nặng?

"Cuối cùng, nhưng là Đông Lâm đại phu cùng Kim Sa đại phu, từ trên đại lục mời chào đến không ít nhân thủ, càng rộng hơn thu đạo đồng, hình như có mở ra đạo mạch ý nghĩ. . ."

Quách Bách Nhẫn nói tới chỗ này, không khỏi chờ mong mà nhìn Đoàn Ngọc phản ứng.

"Ồ!"

Đoàn Ngọc đáp ứng một tiếng, nở nụ cười: "Pháp không có cấm chỉ thì lại không củ, chỉ cần các phong thần gây nên không vì Vân Trung tổng pháp độ, ta cái này phong quân cũng không có quyền lực quản hạt a, do cho bọn họ đi thôi!"

"Ầy!"

Quách Bách Nhẫn hạ thấp người, đang âm thầm cảm khái Chủ quân khoan dung rộng lượng đồng thời, cũng là động một điểm nhỏ tâm tư.

Có lẽ, chính mình ở trên lãnh địa, cũng có thể khai sơn lập phái, thu đến mấy cái đồ đệ?

"Mặt khác, truyền lời xuống, minh dạ bãi yến! Xin mời các đại phu, sĩ, còn có quan chức đến đây!"

Đoàn Ngọc tiếp tục nói.

Bất luận là vì mở ra đại lục tấn công chiếm đóng, vẫn là ứng đối mở vàng tiết lộ mang đến mưa gió, khuếch trương quân đều là bắt buộc phải làm.

...

"Đại nhân!"

Một tên Long Xà tinh binh hí mắt, nhìn trên đất vết tích.

"Được lắm tiểu tặc, võ công cũng không phải kém!"

Tần Phi Ngư chủ trì tìm tòi, một đường đến cạnh biển, nhìn trên bờ cát khô cạn dòng máu, trầm mặc nửa ngày sau, mới phun ra một câu.

"Kẻ này sớm có dự mưu, che giấu một chút công cụ cùng lương khô, lại che giấu võ công, tuy rằng từng bị phát hiện, nhưng vẫn là trả giá một điểm thương thế mà chạy trốn. . ."

Tự nhiên có tinh thông truy tung người tinh tế nhìn: "Một đường đồn cũi, buộc cái bè gỗ liền dầm xuống biển, chân thực là gan to bằng trời!"

Biển rộng cũng không phải là cái gì đường bằng phẳng, một cái bọt nước liền nói không chắc làm cho đối phương đứt cá mập.

Huống chi, nếu là không gặp được thuyền, liền sẽ bị tươi sống sái chết chết khát.

Dám như thế liều mạng một kích, quả thật là liều lĩnh cừ tử nhất sinh nguy hiểm.

Bất quá nô lệ sao, nếu là bị bắt được, kết cục chính là thập tử vô sinh, cái này cũng là hai hại so sánh lẫn nhau lấy nhẹ.

"Thông báo thủy sư, nhượng bọn họ phụ trợ lục soát. . ."

Tần Phi Ngư vẻ mặt chuyển thành kiên định: "Lúc cần thiết liên lạc Giao nhân, cần thiết đem người này bắt được!"

Một tên đầy tớ, nguyên bản không coi là cái gì, nhưng mang theo mỏ vàng tin tức, lại rất làm người bất an.

Đang lúc này, một cái Ngũ Độc tinh binh chạy tới, nửa quỳ nói: "Khởi bẩm Vệ trưởng, Chủ quân trở về."

"Đại ca trở về sao?"

Tân Phi Ngư vui sướng, chợt lại có chút buồn bực: "Ai. . . Thôi, việc này, ta tự mình đi cùng đại ca nói!"

. . .

Ào!

Một cái sóng lớn đánh tới, bè gỗ lập tức tan vỡ.

Wada Saburo dù sao không phải chuyên môn người đánh cá, buộc bè gỗ cũng chỉ là một đuôi công đi ra trò mèo, bị nước ngâm vào, sóng đánh, lập tức liền tan vỡ rồi.

Hắn ôm một đoạn gỗ, lại là cẩn rằng kiên trì.

Không biết đi qua bao lâu, biển trời giao tiếp thời khắc, một vệt âm ảnh hiện lên , hóa thành một chiếc thuyền lớn.

Trên thuyền nhìn thủy thủ cũng phát hiện dị thường, hô to gọi nhỏ.

Thuyền thoáng thay đổi hướng đi, dựa vào tới.

"Thần linh a, xin mời phù hộ ta!"

Wada Saburo yên lặng cầu nguyện, nhìn hướng về thuyền lớn cột buồm, phía trên kia trôi nổi một mặt xa lạ cờ xí.

Sau đó, hắn liền bị thủy thủ cứu boong trên.

Nghe bên cạnh quen thuộc tiếng Xuất Vân, Wada Saburo nước mắt liền chảy xuống.

"Nô lệ?"

Đây quả nhiên là một chiếc Xuất Vân tàu buôn, cũng không phải là Vân Trung thương hội tương ứng.

Không đến bao lâu, trên thuyền thương nhân đi tới, ánh mắt hấn rất độc, một thoáng liền từ Wada Saburo quần áo cùng trên người roi thương nhận ra đến, hiện ra vẻ khinh bỉ.

Bất quá, đảo Vân Trung nhiều dùng Xuất Vân chi nô, cũng là bình thường.

"Đại nhân, làm sao bây giờ?"

Bên cạnh một cái thủy thủ cung kính mà hỏi.

Như vậy nô lệ, đuổi về đảo Vân Trung, nhất định có thể thu được thương hội hảo cảm, hay là còn có một nhỏ bút tiền thưởng, mà mang về Xuất Vân, thậm chí giết bỏ xuống biển, cũng không có cái gì tốt nói.

Có thể nói, Wada Saburo sự sống còn, chính là cái này thương nhân trong một ý nghĩ chuyện.

"Ta tên. . . Wada Saburo, là một cái võ sĩ!"

Wada Saburo môi run cầm cập, miễn cưỡng nửa quỳ mà lên, giãy dụa nói: "Không muốn đưa ta trở lại, ta biết Vân Trung bí mật. . . Nơi đó có một cái lớn mỏ vàng!"

Trên cổ hấn mang theo một cái dây leo thắt thành túi lưới, lúc này gỡ xuống, bên trong lại là một khối mỏ vàng nguyên thạch.

Dù cho gặp phải tai nạn biển, sinh tử chưa biết thời khắc, hấn lại cũng không có đem vật này vứt bỏ.

Ở dưới ánh mặt trời, lấm ta lấm tẩm màu vàng, vẫn cứ có chút chói mắt.

Biểu diễn những thứ này sau khi, hấn quay đầu đi, liền ngất đi.

"Đúng là mỏ vàng nguyên thạch?"

Thương nhân kia đem tảng đá nắm ở trên tay nhiều lần nhìn một chút, vẻ mặt liền trở nên biến ảo không ngừng lên, bỗng nhiên cắn răng một cái, làm ra quyết định: "Đem hắc nhắc vào khoang bên trong, gọi thuyền y đến! Mặt khác, trên thuyền thủy thủ đều xuống lệnh cấm khẩu, không cho phép nói chuyện này, có nghe hay không?"

"Vâng!"

Bị ánh mắt hắc quét qua, cái khác thủy thủ nhất thời vâng vâng đồng ý, nuốt nước miếng một cái.

Bất cứ lúc nào, hoàng kim mê hoặc, tổng sẽ làm người phát điên a.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Tiết Lộ

Xuất Vân quốc, kinh đô.

"Đây chính là người trong thiên hạ cảm giác sao?"

Một đời mới nhiếp chính Fujiwara Chiyo ngồi ngay ngắn Thiên Thủ các, quan sát cách đó không xa kinh đô ngọn đèn, tự lẩm bẩm.

Trải qua vài năm phấn khởi chiến đấu, hẳn làm được nhà Fujiwara các đời gia trưởng cũng không có thể hoàn thành vĩ nghiệp, dẫn dắt gia thần đoàn lạt tung nhà Taira thống trị.

Thậm chí, thế lực đã lan tràn đến Đông quốc phần lớn khu vực, ép thẳng tới nhà Taira đại bản doanh —— thành Hirano.

Chỉ cần lại cầm xuống thành này, liền đúng là nhất thống Xuất Vân, hoàn thành báo thù.

Bất quá, phải hoàn thành việc này, còn vô cùng khó khăn.

Thành Hirano chính là Xuất Vân hiếm có thành lớn, thành cao trì sâu, bên trong cất giấu nhà Taira các đời tích trữ, lương thảo vô số, lại có lượng lớn Taira thị trung thần thề sống chết chống lại, dù cho điều động đại quân mười vạn vây công, cũng chưa chắc có thể phá tan.

Nói không chừng, chỉ có thể đánh một trận tổn thời gian kéo dài vây thành chiến, chờ đợi trong thành lương quỹ mà từ bại.

Cuộc chiến tranh này rất hiển nhiên tiêu hao rất lớn, cần từng cái thuyết phục dưới trướng chư phiên chống đỡ, còn có thu được triều đình cùng công khanh tán thành mới được a.

Ngay khi Fujiwara Chiyo suy tư lúc, cửa ô yếm Tiểu tính đi vào bẩm báo: "Nhiếp chính đại nhân, gia lão Fujiwara Seikei, Hajime Kuro cầu kiến!"

"Nhượng bọn họ đi vào!"

Fujiwara Chiyo chính khâm ngồi quỳ chân, chợt liền nhìn thấy cái này hai cái gia lão đi chân đất, bước nhanh đi vào, quỳ hành lễ: "Gia trưởng đại nhân!"

"Hai vị đêm tối đến đây, có thể có chuyện quan trọng?" Fujiwara Chiyo hỏi.

"Vâng. . . Chúng ta Ninja, từ một cái thương nhân nơi đó được đến tin tức. . ." Fujiwara Seikei chủ quản ngoại giao, quỳ sát nói: "Đảo Vân Trung trên. . . Có mỏ vàng!"

"Mỏ vàng?" Chính khổ nỗi kinh phí thiếu Fujiwara Chiyo bỗng cảm thấy phấn chấn: "Trữ lượng làm sao? Khai thác có thể dễ dàng?"

Cuối cùng, lại là lầm bầm lầu bầu: "Nhà Umino nói Vân Trung quân làm ăn yêu thích dùng độ tinh khiết rất cao vàng trả tiền. . . Nghĩ đến hẳn là không ít."

"Đúng, chúng ta cần thận bàn hỏi cái kia nô lệ, cảm thấy đảo Vân Trung trên mỏ vàng là sẽ không nhỏ. . ." Hajime Kuro nói: "Đối với bốn gia bá nghiệp mà nói, cũng là một cái rất lớn trợ lực."

"Ý của người là phái thủy quân sao? Chúng ta trên tay, thủy sư vẫn là quá ít a, cũng là một cái nhà Umino, lại thêm vào một đám thủy tặc vẫn

tính có chút thực lực. . . Trừ phi lại động viên thương nhân."

Fujiwara Chiyo xoa xoa quạt xếp, thở dài nói.

"Gia trưởng đại nhân, không thể a. . . Vân Trung quân điện là minh hữu của chúng ta, tại sao có thể mạo muội hưng binh thảo phạt?" Fujiwara Seikei lập tức nắm ý kiến phản đối: "Không bằng do thần làm chủ, dành cho một ít ám chỉ."

"Ai. . . Nếu là lần trước hăn đồng ý cưới bốn gia Hime kun, cũng không có cái này rất nhiều chuyện." Fujiwara Chiyo thở dài, cảm giác vô cùng đau đầu: "Huống chi. . . Bốn gia đại địch chính là nhà Taira, đang không có hoàn toàn diệt vong nhà Taira trước, tuyệt đối không thể rút ra quá nhiều thực lực a. . ."

Ý này, chính là vừa không muốn xuất lực, rồi lại muốn đạt được lợi ích thực tế.

Bất quá, cũng coi như định ra rồi cơ bản giai điệu.

"Gia trưởng đại nhân, tại hạ có thuyền biển năm chiếc, xin hãy cho ta vì bản gia xuất lực đi!"

Hajime Kuro lúc này lại là trên quỳ một bước, nghiêm túc nói.

Ẩn tại hàm nghĩa, chính là muốn lấy tư nhân thân phận, tham dự tiến vào đảo Vân Trung việc bên trong, thành thì lại đều vui mừng lớn, nếu là bất hạnh thất bại, Fujiwara Mạc phủ cũng có một cái từ chối lý do.

Có thể nói như vậy, đã không phải ám chỉ, mà là công khai.

"Đã như vậy. . . Cuối thu khí sáng, là nên ra biển lúc. Không biết hải ngoại gạo làm thành cơm năm, ăn lên là mùi vị gì đây. . ."

Fujiwara Chiyo thì thào nói.

Cái này trên thực tế vẫn là đại diện cho ngẫm đồng ý, thậm chí còn có đối với thổ địa khát vọng.

"Ha!"

Hajime Kuro vui sướng, đột nhiên quỳ lạy, liếc nhìn bên cạnh Fujiwara Seikei trong ánh mắt càng là mang theo vẻ đắc ý.

Dù cho Fujiwara một môn ở trong, gia thần chính kiến không hợp, cũng chỗ nào cũng có.

Đặc biệt ở nhà Fujiwara bức lui nhà Taira, nắm giữ người trong thiên hạ quyền to sau khi, gia thần mâu thuẫn cũng ngày càng kịch liệt lên.

Cái này Hajime Kuro, liền cùng Fujiwara Seikei không phải một cái trận doanh, song phương lẫn nhau không hợp nhau.

Lần này gia trưởng chống đỡ Hajime Kuro kế hoạch, không thể nghi ngờ là đối với Fujiwara Seikei bất mãn cùng đả kích.

...

Đông Sa quốc.

Nước này do mười mấy cái đảo nhỏ tạo thành, những thứ này hòn đảo lớn có một quận to nhỏ, nhỏ chỉ tương đương với một huyện hoặc là mấy huyện, lẫn nhau rất gần, lấy thuyền làm chủ yếu thông hành công cụ, bởi vậy hải vận vô cùng tiện lợi phát đạt, thủy sư cũng cực mạnh.

Cái này quốc quốc đô, tự nhiên ở có đại lục một quận to nhỏ Đông Sa đảo bên trên, nghe đồn có thủy sư ba vạn.

Cái gọi là thủy sư, tự nhiên là liền thủy thủ loại hình đều cùng tính một lượt đi vào, chân chính tinh nhuệ, đại thể cũng có một vạn, xem như là tương đối khá trên biển lực lượng.

Mà ở cái này mấy năm, càng là có một người tuổi còn trẻ tướng lãnh nhanh chóng quật khởi, hẳn chính là Lý Ngọc Long!

Người này nguyên bản chỉ là thủy sư bên trong một cái không đáng chú ý Thập nhân trường, nhưng nhờ số trời run rủi, dĩ nhiên cùng một con Hải Long thú kết làm giao tình, làm cho đối phương nhận chủ, có thể điều động.

Con này Hải Long thú tuy rằng không sánh được Yêu Côn, nhưng cũng là trong biển một bá chủ, không chỉ có lực đại vô cùng, còn thức tỉnh rồi vài đạo Thủy hành pháp thuật.

Dựa vào con này Hải Long thú giúp đỡ, Lý Ngọc Long ở trong quân địa vị nhanh chóng tăng lên, rất nhanh sẽ khi đến một phương thống lĩnh, thủ hạ có ngàn người.

Thủy sư doanh trại ở ngoài, một đội thuyền nhỏ đột nhiên đến, đánh màu vàng óng cờ xí: "Thiên sứ đến!"

Nghiệm rõ ràng thân phận sau khi, cái này chi thuyền nhỏ đội lập tức bị đón vào Thủy sư doanh trại, nhìn thấy Lý Ngọc Long.

"Thủy sư thống lĩnh Lý Ngọc Long tiếp chỉ!"

Một tên tướng mạo âm nhu, ăn mặc cẩm tú ngấn bào nội thị giơ lên cao một chỉ, cao giọng nói.

"Mặt tướng ở!"

Lý Ngọc Long là bất quá hai mươi tuổi thiếu niên, nhưng để lại hai phiết chòm râu, khiến cho chính mình nhìn qua có vẻ thành thực không ít, ăn mặc một bộ nửa người vảy giáp, rất có một luồng bách chiến tinh anh khí chất.

"Chiếu viết: . . ."

Cái này nội thị nhanh chóng đọc xong, cười nói: "Lý thống lĩnh lộ về giản ở quân tâm a, lần này chúng ta cùng người cùng đi sứ, ngày sau liền muốn Thống lĩnh đại nhân nhiều quan tâm. . ."

"Không dám!"

Lý Ngọc Long ôm quyền đáp lễ, trong lòng lại là thầm nói: 'Chém giết Yêu Côn Vân Trung quân sao?'

Dắt chém giết Yêu Côn tư thế, Vân Trung quân Daimyo có thể nói như sấm bên tai, dù cho Lý Ngọc Long cũng không dám khinh thị.

Chỉ là nghĩ nghĩ đảo Vân Trung tình báo, lại yên lòng.

Cá nhân đạo pháp vũ dũng lại làm sao cao siêu, không được quyền thế chống đỡ, cuối cùng vô dụng.

Mà đảo Vân Trung chỉ có một huyện lớn, mới vừa khai khẩn ba năm, có thể tụ tập bao nhiêu nhân mã?

Lần này, Đông Sa vương vì cái kia mỏ vàng, hoặc là còn có thổ địa thuyền, cũng là bỏ ra vốn lớn, ngoại trừ cái này một ngàn người ở ngoài, lại cho hẳn hai ngàn nhân mã tiết chế, tổng cộng chính là ba ngàn người, hơn 150 chiếc thuyền.

Thực lực như vậy, trực tiếp nghiền ép lên đi, nho nhỏ một đảo, còn không là chỉ có thể thần phục?

Đương nhiên, vị đảo chủ kia có lẽ đạo pháp cao cường, nhưng mình có chức quan cùng quân khí hộ thể, trốn ở đại quân trong, lại sợ ai cả?

Đến không ăn thua, còn có Linh thú đây.

Nghĩ đến Linh thú, Lý Ngọc Long nhìn ngó canh giờ, vội vã chạy đến một chỗ cạnh biển.

Nơi này có một đám đầu bếp, chính đang tại đem xử lý tốt heo dê bò loại hình toàn bộ thả vào ngoài khơi.

Ừng ục!

Cái kia đốt tốt cả trâu cả dê xuống, liền thấy được một cái vòng xoáy nuốt hấp, nguyên liệu nấu ăn liền tắt cả biến mất không thấy, phảng phất một cái động không đáy.

"Long Tam hôm nay tâm tình làm sao?"

Lý Ngọc Long nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi vẻ mặt hơi hoãn, hỏi bên cạnh hầu hạ gã sai vặt.

"Khởi bẩm thống lĩnh, Long Tam gia khẩu vị rất tốt, đã ăn một con trâu, ba con dê, mười sáu con gà, còn để chúng ta chuẩn bị một con heo mập lớn. . ."

Nường theo một cái mập hồ hồ đầu bếp đầu lĩnh bẩm báo, Lý Ngọc Long gò má nhất thời run run.

Con này Hải long Linh thú tốt thì tốt, hải chiến trong càn có tác dụng lớn, chính là quá có thể ăn một chút, hăn điểm ấy bỗng lộc toàn nhét vào cũng không đủ.

May là nhân gia không phải mỗi ngày ăn, bằng không chính mình không phải cho ăn nghèo không thể.

Ào!

Lúc này, tựa hồ là cảm ứng được hơi thở của hăn, trên mặt biển một trận sóng lớn mãnh liệt, chợt một con thật dài bóng đen liền hiện lên đi ra.

"Tiểu. . . Tiểu Long, ăn ngon! Ta còn muốn!"

con này dò ra đến bóng đen, rõ ràng là con này biển lớn màu xanh lam rần, to như vại nước, hai cái đèn lồng giống như con mắt nhìn chăm chăm Lý Ngọc Long.

"Long Tam a. . ." Lý Ngọc Long kinh mặt: "Người liền không thể tỉnh tỉnh sao. . . Lại tiếp tục như thế, ta dù cho ăn binh máu cũng không đủ a!"

"Không mà! Ta muốn ăn, ta liền muốn ăn!"

Cực lớn đầu rần lung lay, nhắc lên sóng biển , khiến cho cái kia mấy cái hầu hạ đầu bếp liền lập tức quỳ xuống, cầu nguyện Long Tam gia bớt giận.

Yêu quái cùng tinh quái, tu luyện tới chỗ cao thâm, phần lớn đều sẽ mở ra linh trí.

Chỉ là thú hoang phần lớn ngờ ngờ ngác ngác, muốn lập tức như cùng nhân loại giống như cáo già cũng không có thể, cần một cái quá trình học tập.

Cái này Lý Ngọc Long, chính là vận may rất tốt, đụng tới một con nãi giữ giao long huyết mạch rần biển thành yêu, kết làm tình cảm, đối phương tỉnh tỉnh mê mê, phảng phất đứa bé giống như, liền cùng hẳn.

Đương nhiên, nửa đêm mơ tới lúc thời khắc, Lý Ngọc Long cũng âm thầm suy nghĩ, đối phương có lẽ tựa như ngu thực gian, ngược lại đem hẳn hãm hại, tìm một tấm lâu dài cơm phiếu.

Bất quá vẫn là câu kia, tuy rằng hàng này có thể ăn, nhưng cũng biết đánh nhau a.

Vì mình hải chiến đại kế, vẫn phải là để Long đại gia ăn no, không chỉ có muốn ăn no, còn muốn ăn ngon, ăn phải cao hứng.

Lý Ngọc Long nỗ lực đẩy ra khuôn mặt tươi cười: "Được được được! Ta lập tức lại mệnh hạ nhân chuẩn bị, lại cho người ba con heo mập! Người phải nhớ kỹ, đón lấy hải chiến rất trọng yếu, nhất định phải giúp ta a!"

"Thật tốt! Long long được!"

Nghe được có ăn ngon, rần biển con mắt đều tựa hồ cười thành trắng lưỡi liềm cùng thái dương, lắc lắc đầu, tựa hồ còn muốn đưa qua đến, liếm một liếm Lý Ngọc Long.

Chỉ là nhìn thấy mở ra cái miệng lớn như chậu máu, Lý Ngọc Long lập tức hô to gọi nhỏ, vô cùng chật vật nhảy ra.

Tuy rằng cái này rần biển không có độc, nhưng vạn không cẩn thận đem chính mình cho nuốt, hăn tìm ai nói lý đi?

...

Đảo Vân Trung có mỏ vàng tin tức, vẫn là từ Xuất Vân quốc truyền ra.

Mà bởi vậy mang đến, nhưng là nửa cái Đông Hải đều mây gió rung chuyển.

Dù cho Hải Tổng, cũng là tại bí mật phái ra sứ giả, bị cự tuyệt sau khi, liền bắt đầu tiến hành động viên, xoắn xuýt lên một nhánh hai ngàn người thủy quân.

Những thế lực này, lại thêm vào Đông Sa, Xuất Vân, cùng với một ít linh tinh nhân mã, tập hợp lên có tới vạn người, được xưng hai vạn, hướng về đảo Vân Trung bức ép tới, giao trách nhiệm Vân Trung quân ngoan

ngoãn xưng thần tiến cống, bằng không đại họa lâm đầu, hối hận thì đã muộn!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Chiến Nghị

Đảo Vân Trung.

Đoàn Ngọc ngồi nghiêm chỉnh, các đại phu, sĩ, quan lại đều có.

Hắn liếc mắt phía dưới tụ tập dưới một mái nhà mọi người, trên thực tế, chân chính chủ yếu, chính là Quách Bách Nhân, Tần Phi Ngư, Thủy Sinh, Rokuro Hara, cuối cùng lại thêm một đôi tiêu Tĩnh Phong sư huynh muội.

Lúc này đã là Vân Trung năm thứ tư bắt đầu mùa đông, các quốc gia gửi thông điệp sách hàm đã phát tới.

Muộn nhất muộn nhất, năm sau đầu xuân, tất có một trận chiến.

Bỗng nhiên nghe được tin tức này, dưới đáy mọi người không khỏi đáy lòng lo sợ bất an, có chút xôn xao.

Nhưng nhìn trên đầu bát phong bất động Đoàn Ngọc, rồi lại là dần dần yên ổn.

Vị này Chủ quân trí tuệ vững vàng đáng dấp, còn có trước hiển hách chiến tích, cho bọn hắn rất lớn tự tin.

"Ha ha, ba nước liên quân, hai vạn thủy sư?"

Đoàn Ngọc nhẹ tiếng cười truyền xuống: "Còn muốn chúng ta xưng thần tiến cống, Bản quân đúng là kỳ quái, nếu đại quốc đều có ba bên, chúng ta rốt cuộc muốn nhận phương nào làm vì mẫu quốc đây?"

Cái này ý cười yên nhiên, trêu tức càng là tràn đầy.

"Chủ quân nói đúng!"

Quách Bách Nhân đứng ra: "Kẻ địch nhiều nhất một vạn, đồng thời tâm không đồng đều, chỉ là một đám ô hợp chi chúng, cố ý chỉ sợ liền làm chúng ta sợ đây! Mà phe ta thường bị nghĩa vụ quân sự, đủ có thể động viên mấy vạn đại quân, nếu là đối phương dám đến, bảo đảm có đi mà không có về!"

Không thể không nói, hấn âm thanh vang dội vô cùng đề khí, có phần chấn nhân tâm tác dụng.

"Chính là!"

Tiêu Tinh Phong cũng đứng ra: "Chủ quân, chúng ta Đông Lâm cùng Kim Sa hai hương, bất cứ lúc nào có thể làm chủ quân cống hiến, còn có chúng ta hai người! Cũng sẽ mặc giáp ra trận, tận cùng phong thần nghĩa vụ!"

Bởi vì là người chủ, vì bảo vệ chính mình địa bàn, bọn họ đồng dạng vô cùng tích cực.

Dù sao, hạ nhân có thể thay đổi địa vị, càng là thượng tầng, lại càng khó thu được phe địch hạt nhân quyền lợi.

"Hồng Ngự hương cũng thế!"

Diệp Tri Ngự lập tức đuổi tới.

"Mặc Hợp hương cùng là!"

"Tiểu Lâm thôn!"

"Vũ Đông thôn. . ."

Dưới đáy sĩ phu dồn dập tỏ thái độ, một bộ dân tâm có thể dùng đáng dấp.

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc vẫn tính vui mừng , bởi vì điều này đại biểu một cái mới phát lợi ích kết hợp đoàn thể, rốt cục thành hình.

'Chỉ bất quá, ta vừa bắt đầu phỏng chừng hơi có chút sai lầm a. . . Cái này mấy cái quốc gia, đều cùng mắt hồng chó như thế nhào tới, mỏ vàng bất quá là lý do cùng lời dẫn, chân chính hấp dẫn, e sợ còn có cái này đảo Vân Trung mấy chục vạn mẫu ruộng tốt đi. . .'

Đông Hải trên hoang đảo tuy nhiều, nhưng khai khẩn đi ra liền hoàn toàn không phải một mã chuyện.

Tựa như Nghiễm Lăng đảo, vì khai khẩn sơn môn nơi hòn đảo, làm cho nguyên khí đại thương, đến hiện tại đều vẫn không có thở được đến.

Chân chính làm từng bước khai khẩn, được như đảo Vân Trung đại trị, cần phải ba đời người không thể.

Đoàn Ngọc là liều mạng nên tiền bỏ tiền, cộng thêm cướp đoạt Xuất Vân, mới có như thế thành quả.

Chỉ là mắt hồng người, muốn hái đào người. . . Cũng là theo nhau mà tới.

"Bản quân chi ý đã quyết!"

Đoàn Ngọc đứng dậy, tiếng nói giống như băng ngọc giao kích , khiến cho phía dưới trong lòng mọi người rung mình: "Tất tiêu diệt những thứ này thủy sư, lấy dương ta Vân Trung oai!"

Một cái tập đoàn thành lập, nhất định phải trải qua máu và lửa tôi luyện.

Đảo Vân Trung không trải qua cái này chiến, liền vĩnh viễn không cách nào ở Đông Hải chân chính đặt chân!

Đoàn Ngọc thấy rất rõ ràng.

Đồng thời, lần này cũng là một cái cơ hội tốt.

Xuất Vân quốc chỉ là thêm vào đánh tương du, chủ lực chỉ có Hải Tống cùng Đông Sa, cũng không có toàn quân ra hết.

Dù sao, chỉ là một cái huyện lớn đảo quốc, chân chính nghiêng quốc chi binh, tuyệt đối cái được không đủ bù đắp được cái mất, thậm chí thắng lợi cũng sẽ tài chính phá sản.

Lần này thảo phạt quân, chính là mức độ lớn nhất, chỉ cần có thể thắng, tám thành sẽ không có làn sóng tiếp theo.

"Ầy!"

Nhìn thấy Đoàn Ngọc kiên quyết tiếp chiến, Quách Bách Nhẫn đám người nhất thời hít sâu một cái, lớn tiếng đáp ứng.

"Tam quân chưa động, lương thảo đi đâu, thương hội phương diện làm sao?"

Đoàn Ngọc nhìn hướng về Diệp Tri Ngư.

Một khi khai chiến, thương lộ khẳng định có ảnh hưởng, dù cho lúc này, bến cảng cũng vắng vẻ không ít.

"Xin mời Chủ quân yên tâm, đảo Vân Trung có thể tự cấp tự túc, ngoài ra, tàu buôn đều có thể cải tạo làm vì tàu chở quân!" Diệp Tri Ngư bình tĩnh mà nói.

"Nếu là chiến thắng, các quốc gia khả năng đối với ta phương thưởng phẩm chuyển đến, cái vấn đề này người có nghĩ tới không?" Đoàn Ngọc lại hỏi.

"Phe ta trọng tâm có thể chuyển hướng đại lực mật dịch, nơi đó thị trường rộng lớn, cùng bên ta cũng không có lợi ích dây dưa. . ." Diệp Tri Ngư suy nghĩ một chút, trả lời: "Ngoài ra, Đông Hải thương nhân cũng không có bao nhiêu quốc giới ý thức, chỉ cần có thể có lợi, dù cho mất đầu buôn bán cũng dám làm đây."

"Ha ha, chính là cái đạo lý này!"

Đoàn Ngọc cười to, điểm danh nói: "Quách Bách Nhẫn, người đây?"

"Thần đã kiểm kê phủ kho, vũ bị kho. . . May mắn được phe ta khai khẩn đảo Vân Trung thành công, dù cho lương thực phong tỏa, cũng có thể tự cấp tự túc."

Quách Bách Nhẫn quả quyết nói.

"Rất tốt, lương thảo không lo, mới có thể cân nhắc dụng binh! Tần Phi Ngư, Thủy Sinh! Phe ta chiến bị làm sao?"

Đoàn Ngọc tiếp tục điểm danh.

"Vân Trung vệ đã mở rộng đến ba ngàn, mà mỗi hương có thể ra 200 người!" Tần Phi Ngư ra khỏi hàng nói.

Các phân phong sĩ phu, tuy rằng có thể ở chính mình trên địa bàn làm mưa làm gió, nhưng cũng có đối với Chủ quân quân sự nghĩa vụ.

Nếu như chân chính nghiêm ngặt đến luận, mỗi một thôn đều ít nhất phải ra cái vũ sĩ hoặc là pháp sĩ.

Lúc này không thể, mà lại thế nào đi nữa mở rộng, một thôn hai mươi cái huấn luyện qua nông binh lại là không có bao nhiêu vấn đề, một hương tám thôn, thêm vào hương đại phu tư binh, chính là 200 người ăn mỗi.

Đây chính là điển hình Âu Châu thời Trung cổ phong kiến quý tộc quân đoàn, kỵ sĩ từng cái từng cái rất lợi hại, phía dưới tùy tùng cũng còn có thể, nhưng dân binh liền rút hồ.

Đoàn Ngọc lười điều động những thứ này người: "Các sĩ hương đại phu tư binh, bảo vệ bản thổ, hiệp phòng phụ cận nông thôn liền có thể!"

Hắn thành lập phân phong chế, chủ yếu nhất vẫn là lôi kéo phi phạm chí sĩ.

Bởi vậy, chỉ cần rút ra mỗi cái sĩ phu tham chiến liền có thể, chủ yếu nhất chiến lực chính là Quách Bách Nhẫn cùng Tiêu Tĩnh Phong mấy cái.

Thủy Sinh lên trước một bước nói: "Thủy sư phương diện, dù cho thêm vào tàu buôn, cũng nhiều nhất xây dựng thêm đến 1,500 người!"

"Đã như vậy, các người cảm thấy nên làm gì tiếp chiến?" Đoàn Ngọc vẻ mặt bất động, nhàn nhạt hỏi.

Tần Phi Ngư suy nghĩ một chút: "Nếu là kẻ địch dám lên đảo, dù cho đến một vạn người, ta cũng chắc chắn lĩnh ba ngàn binh phá đi!"

Từ khi đột phá lấy võ nhập đạo bình cảnh sau khi, cái này nhị đệ càng ngày càng có đại tướng chi khí, mà Đoàn Ngọc lúc ẩn lúc hiện, càng là cảm giác trên người hắn Thiết Huyết sát khí ngưng tụ, có đột phá Bình gia đệ nhị trọng dấu hiệu.

Dù sao Tần Phi Ngư đột phá vốn là đi đường tắt, lấy tinh binh khí thông suốt gân mạch, tu luyện tới Bình gia tầng hai cũng không cái gì bình cảnh, tất cả nước chảy thành sông.

Chỉ là muốn đột phá quân khí thần thông cảnh giới, liền có chút phiền phức.

Bất quá Tần Phi Ngư vẫn là rất thông minh, biết mình không quen thủy chiến, dương dài tránh ngắn.

Nếu là một vạn thủy binh lên lục, nhất định sẽ bị ba ngàn lục quân phá đi, đây cơ hồ không có bất ngờ.

Nhưng Đoàn Ngọc lại lắc đầu một cái: "Quân địch không hẳn như vậy ngu xuẩn, huống chi. . . Như làm cho đối phương đổ bộ, ta đảo Vân Trung tốt đẹp cơ nghiệp chẳng phải muốn sinh linh đồ thán? Ta ý, phải ngăn địch tại biên giới ở ngoài!"

Nói thật, cái này một vạn thủy sư, hẳn còn thật không có coi là chuyện to tát.

Có Giao nhân bộ tộc phụ trợ, tương đương với người khác màn đen, chính mình lại mở ra toàn bản đồ bácm, ưu thế đã phóng to đến cực hạn, còn có thể thế nào?

"Ngăn địch tại biên giới ở ngoài, chủ động xuất kích sao?"

Quách Bách Nhẫn trong con ngươi lóe sáng lên: "Chủ công nói đúng lắm, không chỉ có muốn chủ động xuất kích, còn muốn hội tụ phe ta cao tầng chiến lực cùng tinh nhuệ! Kẻ địch đám người ô hợp, tâm khác nhau, nếu có thể đón đầu thống kích một phương, tất có thể khống chế thế khí!"

Ý này, thật giống như một người bị quần ấu, không thể nghĩ đánh đổ một đám, chỉ cần quyết định một cái kẻ địch tàn nhẫn đánh là được. Mạnh mẽ đánh ra khí thế đến, nhất gan chút thì có bị dọa ngăn trở khả năng.

"Bách Nhẫn lời ấy, rất hợp ý ta!"

Đoàn Ngọc cười ha ha: "Cái gì 20 ngàn thủy sư, dưới cái nhìn của ta , bất quá gà đất chó sành người!"

Hải chiến ở trong, mình có thể chiến có thể đi, kẻ địch bố trí đều ở trước mắt, không cố gắng triển khai bày sỏi phương pháp thực sự là chà đạp.

Như thế nào bày sỏi phương pháp?

Cái này cùng cười ngựa bắn cung như thế, then chốt ngay khi khoảng cách!

Kẻ địch thế lớn, lại có cơ hội để lợi dụng được, hôm nay ăn một cái thuyền, ngày mai lại ăn một điều thuyền, chậm rãi lấy máu, lấy uế oải chi, 1,500 người, không hẳn không cách nào đặt xuống hai vạn.

Một người tuy rằng một ngày chỉ có thể ăn một chút cân thịt, nhưng một trăm cân thịt thả một trăm ngày, từ từ ăn, khẳng định có thể ăn xong.

Chiến tranh không phải xây con số so đấu, mà là các loại tình thế biến hóa phía dưới mạo hiểm.

Song phương sĩ khí, lương thảo, huấn luyện tố chất, quân đội số lượng, thậm chí một điểm mạc danh kỳ diệu vận may, đều có khả năng tạo thành thắng bại cây cân trên cuối cùng một điểm quả cân nghiêng.

Đồng thời, tuy rằng loại này chiến pháp đối với chính mình tình báo yêu cầu rất cao, nhưng có Giao nhân bộ tộc, Đoàn Ngọc lại là chút nào không sợ.

'Ngoài ra. . . Còn cần một cái bày mưu nghĩ kế tướng lĩnh a. . . Thực sự là đáng tiếc, Rokuro Hara mặc dù là người được chọn tốt nhất, nhưng lịch duyệt không đủ, công huân uy vọng cũng không đủ uy phục chư tướng.'

Uy vọng cùng tư lịch cái này hai thứ, nghe tới rất huyền, trên thực tế ít đi vẫn đúng là không được.

Lại thế nào đi nữa dụng binh như thần, như dưới trướng tướng lãnh kiệt ngạo , căn bản không nghe lời người, cũng là chỉ có thể giương mắt nhìn.

Tỷ như dù cho Đoàn Ngọc lúc này bổ nhiệm Rokuro Hara làm vì tổng chưởng, nhưng hạ nhân toàn bộ khẩu phục tâm không phục, hơn nữa để Rokuro Hara chỉ huy Tần Phi Ngư, cũng chưa chắc có thể chỉ huy được, đến thời điểm đến trễ chiến cơ, thực sự là nên trách ai cũng không biết.

"Trận chiến này. . . Ta tự mình chỉ huy!"

Đoàn Ngọc liếc mắt Thủy Sinh một chút, thực sự không yên lòng đem loại này đại chiến giao cho hắn, chỉ có thể chính mình bốc lên trọng trách.

Tuy rằng cái này Thủy Sinh từ khi lên làm thủy sư thống lĩnh sau khi liền rất dễ tâm, rất liều mạng, nhưng thiên tư bãi ở nơi đó, lại rèn luyện mấy năm, có lẽ có thể xưng được là một cái trung bình chi tướng, nhưng hiện tại liền ủy lấy trọng trách, là hại hắn.

"Xin nghe mệnh!"

Thủy Sinh phỉ lời cũng không dám nói, trực tiếp đồng ý.

Hắn nguyên bản chính là Cẩm Lý bang bạn cũ, Đoàn Ngọc vẫn luôn là hắn thủ trưởng, tự nhiên không có lời nào để bàn.

Nếu không thì , dựa theo Đoàn Ngọc phỏng chừng, lúc này chính mình dưới trướng, chỉ có thể phái ra Tần Phi Ngư thống lĩnh, hay là mới có thể làm hắn tâm phục khẩu phục.

Phóng tầm mắt toàn bộ đảo Vân Trung, liền hai cái này, lại không người khác có thể đè xuống.

"Kẻ địch này đến, muộn nhất xuân tới, sớm nhất mùa đông, phe ta muốn trước thời gian chuẩn bị!"

Đoàn Ngọc bắt đầu chia phối nhiệm vụ.

Đảo Vân Trung phụ cận khí hậu ấm áp, ngày đông bên cảng không đông, đồng thời thu đông trên biển rộng gió ít, lại là đại quy mô đi giờ lành.

Nếu không thì, nếu là bị một tràng mùa hạ bão táp thổi đi cả nhánh đội tàu, vậy thì thật là ai cũng quái không được chỉ có thể trách Lão thiên.

Dựa theo Đoàn Ngọc tâm ý, còn là hi vọng đối phương có thể cùng chính mình ở mùa hạ đại chiến, đến thời điểm lợi dụng Giao nhân dự đoán bão táp năng lực, nói không chắc đều có thể không đánh mà thắng mà đem đối phương đùa chơi chết.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Hải Chiến

"Trận đầu, Chủ quân lựa chọn Xuất Vân sao?"

Rokuro Hara đứng thẳng mũi tàu, nhìn xanh thẳm một mảnh biển rộng, nói nhỏ nói.

Hắn lúc này dĩ nhiên đã lên tới giáo úy, thủ hạ quản 500 người, cái này tự nhiên là không ngừng lập công, thêm vào Đoàn Ngọc bất công đề bạt kết quả.

Thậm chí, còn mơ hồ có tiếng gió, Chủ quân muốn huấn luyện một nhánh nước trên tinh binh.

Đến thời điểm, cái này luyện binh nhân tuyển, ngoại trừ hắn cái này nắm giữ Ngũ Luân Thư người ở ngoài, còn có ai?

Bởi vì loại này coi trọng, còn có người nhà đều đến đảo Vân Trung, Rokuro Hara tự nhiên đã biến thành Đoàn Ngọc tử trung dòng chính.

Đối với cái thứ nhất muốn đánh Xuất Vân thủy sư, cũng không có chút gì do dự.

Đồng thời, thương mười ngón không bằng đoạn một trong số đó chỉ, nhà Fujiwara vẫn chưa chân chính phái ra thủy sư, chỉ là có một đám thủy tặc lấy bị gia tộc Hajime lấy danh nghĩa riêng triệu tập, bất quá khoảng hai ngàn người.

Chính mình cái này phương có 1,500 người, đủ có thể một trận chiến.

Cho tới vì sao tuyển Xuất Vân làm vì mục tiêu thứ nhất? Tự nhiên là bởi vì đây là ba bên yếu nhất, tinh thần đám hải tặc ô hợp dễ cho mở đầu thắng lợi tăng sĩ khí cho bên mình.

"Báo!"

Lúc này, một cái thuỷ binh bước nhanh về phía trước: "Giao nhân truyền đến tin tức, đông bắc 100 dặm nơi, phát hiện Xuất Vân đội tàu!"

"Lập tức thông báo trung quân!"

Rokuro Hara tương đương với tiên phong, lúc này không chút do dự hạ lệnh: "Đuổi theo, chuẩn bị phục kích!"

Trong lòng, nhưng là đúng Chủ quân bội phục cực kỳ.

Thu phục Giao nhân sau khi, trên biển mặc cho rong ruổi, thực sự chỗ tốt nhiều, đặc biệt đối với thủy sư mà nói, không dưới mấy vạn đại quân trợ lực!

"Sau trận chiến này, ta Vân Trung, liền muốn trở thành trên biển bá chủ chứ?"

Rokuro Hara lẩm bẩm nói, trong con người hình như có ngọn lửa.

. . .

"Chiều gió vừa vãn, khí trời sáng sủa. . ."

Hajime Sadame nhìn ngó trời không, lại cảm thán: "Mọi người đều rất nỗ lực a!"

Hắn là Hajime Kuro tộc nhân, cũng là lần này Xuất Vân thủy sư thống lĩnh, am hiểu thủy chiến, xem như là cái hiếm thấy nhân tài.

Đối với lần này xâm phạm công kích Vân Trung, có rất mạnh tự tin, căn cứ tình báo, đối phương bất quá một cái mười mấy vạn thạch Daimyo, thủy sư cũng bất quá hơn ngàn.

Dù cho dựa vào chính mình cái này hai ngàn quân thế, cũng chưa chắc không thể ăn xuống.

Mà như cùng Hải Tổng, Đông Sa tạo thành liên hợp thủy quân, binh thế hơn vạn, càng là tuyệt không bại lý!

"Đợi đến lần này sau khi thắng lợi, gia trưởng ở nhà Fujiwara địa vị, tất nhiên có thể lần thứ hai tăng lên chứ?"

Hajime Sadame lẩm bẩm, đột nhiên, bên tai liền truyền đến nhìn tay hò hét: "Có đội tàu tiếp cận!"

"Hả?"

Hắn vội vã chạy đến boong tàu bên trên, cầm lấy tấm ván gỗ, liền nhìn thấy biển trời giao tiếp chỗ, một mảnh bóng buồm hiện lên.

Đó là một nhánh ngàn người cấp bậc đội tàu, mỗi một chiếc đều treo lơ lửng sơn thủy văn kỳ.

"Là Vân Trung thủy sư! Bọn họ điên rồi sao?"

Hajime Sadame lẩm bẩm, chợt gào thét: "Còn lo lắng cái gì? Chuẩn bị nghênh chiến!"

"Ha!"

Tín hiệu cờ đánh ra, cái khác thuyền dồn dập giảm bớt tốc độ, thủy thủ bắt đầu rồi võ trang.

Đối diện.

Đoàn Ngọc dõi mắt trông về phía xa, không cần ống nhòm, liền đem tất cả thấy rất rõ ràng: "Quả nhiên là huấn luyện qua, không tính thủy tặc. .
."

Cái này các quốc gia chi quân, chỉ cần hơi thêm huấn luyện thành trận, liền cùng hải tặc cực kỳ không giống.

Nếu là ngưng tụ mấy vạn, cái kia quân khí đối với hẳn lúc này đều có rất lớn áp chế.

Đương nhiên, cái này chỉ là hai ngàn, vẫn là không tính là gì, lấy chính mình Địa Sát Chân Nhân tu vị, rất có thể đơn kỵ phá đi.

Nhưng Đoàn Ngọc hiển nhiên không muốn làm như vậy.

Tự làm tất cả mọi việc, đến cùng ai là Chủ quân, ai là thuộc hạ? Huống chi, những thứ này người cũng không thể đều là nhờ bao che tại chính mình cánh chim phía dưới, phải trải qua một phen đại chiến, mới có thể bồi dưỡng được tất thắng quân tâm.

Lần này các nước vây công, Đoàn Ngọc liền định dùng đến luyện binh, không tới tình huống đặc biệt, chính mình liền không ra tay, dù cho dưới trường xuất hiện tử thương, cũng là như thế.

"Tới gần đi lên! Người bắn tên chuẩn bị!"

Rokuro Hara không biết cái này rất nhiều, nhìn kẻ địch thuyền, trầm ổn chỉ huy.

Hắn đã sớm không phải lúc trước cái kia nho nhỏ hải tặc hoa tiêu sĩ, mà là trải qua nhiều tràng diệt cướp cùng hải chiến thủy sư giáo úy, kinh nghiệm phong phú.

Trên biển cung tên rất khó sử dụng , bởi vì hơi ẩm sâu nặng, dùng không bao lâu liền sẽ báo hỏng.

Nhưng bọn họ mới vừa ra biển, dây cung lại dùng sắp bảo dưỡng, trong thời gian ngắn còn chịu đựng được.

Sở dĩ như thế, liền là bởi vì lúc này thuyền biển cũng không cái gì hỏa pháo loại hình vũ khí tầm xa, cái kia một đội người bắn tên ở bên trong viễn trình lúc, là có thể cho đối phương hải tặc tiến hành một làn sóng tiên cơ đả kích.

Đội tàu không ngừng tới gần, nhìn thấy đối phương trên boong thuyền hội tụ thủy binh, Rokuro Hara vùng tay lên: "Bắn!"

Xì xì!

Dây cung rung động, một làn sóng mưa tên giống như bay hoàng giống như rơi xuống.

Xuất Vân phương diện tuy rằng cũng có linh tinh người bắn tên giáng trả, nhưng không được quy mô, chung quy vẫn là không cách nào ảnh hưởng đại cục.

Cung tên đâm vào cột nhục âm thanh không ngừng vang lên, đối diện trên boong thuyền thủy binh lập tức bị thương người rất nhiều người, kẻ địch lại không hề tử thương, không khỏi sĩ khí một tự.

Đương nhiên, người bắn tên bắn không được mấy vòng liền sẽ cánh tay tê dại, mà thuyền cũng đang nhanh chóng tới gần, rất nhanh sẽ không chịu nổi sử dụng.

Chờ đến boong tàu chạm vào nhau, thuyền tam bản loại hình đáp tốt, móc sắt phi trao cố định mép thuyền lúc, liền đến máu tanh nhất khốc liệt tiếp huyề chiến lúc.

"Kỳ Bản võ sĩ, chuẩn bị!"

Hajime Sadame gầm thét lên, dưới tay hắn có một đội Kỳ Bản võ sĩ, chính là chức nghiệp binh lính, mỗi ngày không chuyên làm nông, sở trường sát nhân thuật, lúc này tạo thành một đội, chính là trường đao quân xung kích, từng cái từng cái hung thần ác sát, ăn mặc Xuất Vân truyền thống võ trang đều có đủ, khoá dài ngắn đao võ sĩ, chuẩn bị cho kẻ địch một cái mạnh mẽ giáo huấn.

Ào ào ào!

Trong khoảnh khắc, kẻ địch tiên phong cũng vọt tới , khiến cho Hajime Sadame vẻ mặt biến đổi.

Đối diện tiên phong, rõ ràng là từng cái từng cái toàn thân bộ giáp, cầm trong tay mạch đao, chỉ hiện ra một đôi mắt, trang bị đến tận răng Ngũ Độc tinh binh!

Võ kinh có nói: 'Mạch đao, trường đao vậy, bộ binh nắm giữ, đao nặng hai mươi cân, lại tên khảm đao, dài bảy thước, nhận dài ba thước, chuôi dài bốn thước, xuống dùng sắt xuyên. Mã bộ thủy lộ đều có thể dùng. Lực sĩ nắm giữ, lấy eo lực chém xoáy, chặn người đều thành bột mịn. . '

Một cái nghiêm chỉnh huấn luyện mạch binh đao, toàn lực một đao, thậm chí có thể mang một cái kỵ binh cả người lẫn ngựa chém giết, quả thực là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Mà Đoàn Ngọc càng là phát điên làm vì mỗi cái Ngũ Độc tinh binh phối hợp trọng giáp, cái này toàn bộ mặc giáp trụ thêm vào mạch đao, ít nhất nặng một trăm cân, bình thường binh lính tinh nhuệ không có mấy lần liền muốn bị rã rời.

Chỉ có Ngũ Độc tinh binh loại này thể lực dài lâu quái vật mới có thể ăn mặc tác chiến.

"Giết!"

Amano Ogata đi đầu, giết nhau đến đao thương mưa tên cũng không thềm nhìn tới, trong tay mạch đao chém xoáy.

Chỉ nghe xoẹt một tiếng, binh khí gãy lìa , liên đới mặt sau thân thể cũng bị mạch đao tách ra, máu tươi nội tạng giàn giụa.

Cho tới kẻ địch công kích, tất cả đều bị dày dày nặng giáp chống đỡ, nhiều nhất mặt ngoài lưu lại chút chèo ngân, liền con muỗi cắn một cái cũng không bằng.

"Ha ha!"

Amano Ogata cười to, dẫn dắt một loạt mạch binh đao, liền giết đến một đám Kỳ Bản võ sĩ máu chảy thành sông.

"Đây chính là tinh binh uy lực sao? Thực sự là quá khủng bố. . ."

Tình cảnh này , liền ngay cả tiền tuyến Rokuro Hara đều cho làm cho khiếp sợ.

Những kia khoác trọng giáp Ngũ Độc tinh binh, quả thực thật giống từng cái từng cái đao thương bất nhập quái vật, vung múa lấy thật dài mạch đao, tùy ý thu gặt sinh mệnh.

Có thể nói, chỉ cần không đụng tới cùng các cao thủ, trừ phi đợi đến chính bọn hãn thể lực kiệt quệ, bằng không bình thường binh sĩ, dù là trong quân tinh nhuệ, cũng chỉ có bị tàn sát phần.

Đương nhiên, mạch binh đao cũng có khuyết điểm, thứ nhất chính là tốc độ quá chậm, thứ hai nhưng là không cách nào đường dài bền tập.

Bất quá ở hải chiến bên trong, hai điểm này không đáng kể chút nào, liền đà vận trọng giáp ngựa đều có thể tiết kiệm được, mà kẻ địch thuyền

nhỏ hẹp, cũng không đất mới có thể lấy chạy.

"A. . . Pháp sư đây? Âm Dương Sư, nhanh cho ta nguyên rửa bọn họ!"

Hajime Sadame nhìn Kỳ Bản võ sĩ từng cái từng cái chết trận, muốn rách cả mí mắt, con người đều đỏ.

Ở cái này tròng cấp quốc gia trong chiến dịch, nhà Fujiwara ngầm đồng ý xuống, tự nhiên cũng có một chút pháp sư cùng Âm Dương thuật sĩ gia nhập hãn đội ngũ.

Tuy rằng bọn họ pháp thuật ở đây loại trên chiến trường cũng bị suy yếu rất nhiều, nhưng chuyện đến nước này, cũng không có biện pháp tốt hơn.

"Ha ha, pháp sư phát động rồi sao?"

Trên soái hạm, Đoàn Ngọc gật gù, ra lệnh một tiếng, chính mình cái này phương cao thủ cũng xông ra ngoài, chuyên môn đánh lén đối phương pháp sư hàng ngũ.

Một trận đại chiến , bất quá hai canh giờ, liền hạ màn.

Tại Vân Trung 1,500 thủy sư tiến công phía dưới, Xuất Vân hai ngàn thủy quân đại bại, ngoại trừ chạy thoát mấy chiếc thuyền ở ngoài, còn lại tất cả đều bị bắt làm tù binh.

Đương nhiên, còn có một chút người trốn ở boong tàu phía dưới, lựa chọn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

"Chủ quân, để chúng ta lại hưởng một lần đi!"

Amano Ogata tháo nón an toàn xuống, trọng giáp trên trần đầy vết sâu cùng thệt nát, tinh thần lại hết sức phấn khởi.

"Ha ha. . . Các người lập công lớn, ta chiến sau tự có ca ngời, lúc này vẫn là nghỉ ngơi trước đi!"

Đoàn Ngọc cười to, cân nhắc chính mình Ngũ Độc doanh cũng hơi thấy quy mô.

Chờ đến tập hợp mãn một trăm, có lẽ chính mình còn có thể thử một chút đột phá Binh gia cảnh giới?

Tuy rằng Luyện khí sĩ chủ tu Nguyên Thần, nhưng ba ngàn đại đạo trăm sông đổ về một biển, đến Hô Phong Hoán Vũ thiên sư cảnh giới, Nguyên Thần phụng dưỡng thân thể, cũng là hình thần kiêm diệu.

Cái này hai đại hệ thống, dù cho không làm được hỗ trợ lẫn nhau, nhưng cũng có chút bao quát chỗ.

Ngay sau đó, đứng dậy đi tới kẻ địch trên soái hạm.

Cái này chiếc kỳ hạm dài hai mươi trượng, có mấy tầng boong tàu, phía dưới khoang tàu ngăn nhiều tầng, muốn một quét qua lúc, trừ phi vận dụng Ngũ Độc tinh binh hoặc là Nguyên Thần, bằng không thật muốn tổn thất không ít.

"Kẻ địch chủ soái Hajime Sadame, cũng bị vây ở phía dưới!"

Rokuro Hara tiến lên, bẩm báo nói.

"Chỉ là một cái thủy tặc đầu lĩnh, đáng là gì?" Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng: "Vừa vận thử một lần Bản quân thủ đoạn!"

Nói, liền mệnh Khương Bảo, Trình Kim hai cái tiến lên.

Hai người bọn họ cũng là Ngũ Độc tinh binh, lúc này lại không có sắp xếp mạch binh đao, mà là cẩn thận từng li từng tí một giờ lên một cái rương lớn.

"Những người không có liên quan rời đi thuyền!"

Đoàn Ngọc thanh tròng, chợt lãnh đạm giơ tay: "Bắt đầu đi!"

Hắn thu được Ôn Thần đạo nhân truyền thừa, có thể cũng không chỉ có một cái Ngũ Độc tinh binh.

Trọng yếu nhất, vẫn là độc chiến phương pháp!

Năm đó, Ôn Thần đạo nhân lấy này thuật tiêu diệt mười vạn đại quân, hung uy hiển hách.

Đoàn Ngọc vừa bắt đầu đương nhiên sẽ không như thế khinh xuất, chỉ là thử nghiệm luyện chế một chút đi ra, lần này liền nắm những thứ này Xuất Vân thủy quân thử tay nghề.

Cho tới giết người sau khi tội nghiệt? Tự nhiên có Vân Trung công khí gánh chịu!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Đạo Nhân

"Khí có lục giả, viết sinh khí, viết tử khí, viết phế khí, viết dịch khí, viết chương khí, viết bệnh khí. . . Các khí người, đều có ngũ hành hỗn loạn, thanh trọng khác biệt, thanh khí tăng lên đến, Trọc khí chìm xuống, lấy trọc khí phối chương dịch khí, thì lại thành độc thuật, chìm xuống mà đi, lấy này thí người, thuận buồm xuôi gió. . ."

Tuy rằng ngũ độc tông truyền thừa có chút thiên hướng thâm độc, nhưng quang là đối với khí nghiên cứu cũng rất là tiên tiến, một ít lý niệm khiến Đoàn Ngọc đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Thanh tràng sau khi, Trình Kim Khương Bảo hai cái liền đến khoang tàu lồi vào, đem cái rương mở ra, lấy ra bên trong phong kín lư hương những vật này.

Lấy mấy khối hương liệu, sau khi đốt, từng tia từng sợi khói xanh bốc lên, làm như rất nặng, dọc theo khoang tàu khe hở mà xuống.

Muốn triển khai độc khí chiến, tự nhiên nhất định phải lấy Ngũ Độc tinh binh làm vì vật dẫn, hai cái này hỗ trợ lẫn nhau.

"Chủ quân, thành, loại độc này tên là 'Thanh Yên Túy', có thể làm người gân cốt mềm yếu, khí tức không khoái, thấy hiệu quả cực nhanh, nếu không đến trị liệu, cuối cùng liền biết thống khổ mà chết. . ."

Khương Bảo chờ giây lát, liền đến bẩm báo nói: "Đồng thời, chờ sau một canh giờ liền sẽ tự mình tản đi, đến lúc đó chúng ta lại thanh lý một

lần, liền có thể sai người xuống nhặt xác. . . Đương nhiên, vì để ngừa vạn nhất, vẫn để cho Ngũ Độc doanh làm việc này cho thỏa đáng."

Độc khí cũng chia rất nhiều loại, Đoàn Ngọc thử chế ra, không phải Ôn Thần đạo nhân lúc trước giết chết mười vạn đại quân như vậy độc ác tác phẩm, chỉ là tuyển một cái đến tiếp sau khá là tốt xử lý.

Cái này cũng là làm theo khả năng, bằng không một khi tiết lộ, đem chính mình làm cho toàn quân bị diệt, cũng không phải chơi vui.

"Như vậy rất tốt!"

Đoàn Ngọc trở lại kỳ hạm, liền thấy các thuyền nối liền cùng nhau, đều ở thu thập thương binh, tạm giam tù binh, bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Lại đợi hai canh giờ, phụ trách quét tước chiến trường người liền trở lại: "Khởi bẩm Chủ quân, các địch thuyền đã quét sạch, tổng cộng bốn mươi ba chiếc thuyền, 1,300 tù binh. . ."

Hải chiến chính là như vậy, một khi đại bại, toàn quân bị diệt chỗ nào cũng có.

Ngoại trừ cái kia mấy cái thấy tình thế không ổn, sớm nhất chạy thoát tàu nhanh, hai ngàn Xuất Vân thủy sư, cơ hồ bị một lưới bắt hết.

"Cái này đều là tốt nhất thủy thủ a, hơi hơi huấn luyện xuống chính là thủy binh , nhưng đáng tiếc, chúng ta chỉ có thể đem bọn họ biếm làm đầy tớ!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng.

Những thứ này cũng không phải hải tặc, đều có nhà có nghiệp, nằm ở nhà Fujiwara dưới sự khống chế, làm sao có thể làm bọn hãn tâm phục khẩu phục?

"Còn có. . . Lần này kẻ địch chủ soái Hajime Sadame đã bị hun chết, thủ cấp cắt lấy."

Hajime Sadame trên thực tế còn muốn ở kỳ hạm trong khoang thuyền dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, ai nghĩ đến Đoàn Ngọc căn bản không với hãn vật lộn, trực tiếp liền cho độc chết, có người nói chết đem vô cùng khủng bố.

"Đem này thủ cấp cho nhà Fujiwara đưa đi, liền nói phe ta dò xét hải vực, giết một cái tập kích đội buôn hải tặc đầu mục, xin mời nhà Fujiwara truy tra. . ."

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, làm ra quyết định.

"Mặt khác, phân phó, thuyền khởi hành, chúng ta về đảo Vân Trung nghỉ ngơi. . . Ta ngược lại muốn xem xem, Hải Tổng cùng Đông Sa còn lại sẽ không tiếp tục đến đây!"

. . .

Mấy ngày sau, Xuất Vân thủy sư toàn quân bị diệt tin tức truyền ra, Đông Hải ồn ào.

Hải Tổng thủy sư.

Thi Đại Hải lẳng lẳng đứng thẳng ở trên boong thuyền, nhìn kỳ hạm phương hướng, có chút lăm bầm: "Lần này tốt. . . Vốn là dự định đe dọa một phen, đến chút chỗ tốt, không nghĩ tới thả biển con cộp, phía trên những đại nhân kia đám người, có thể có chịu. . . Ta đã nói rồi, đối phương nhưng là có thể đánh chết Yêu Côn đại năng, lại có Giao nhân trợ lực, há lại là dễ cùng? Không dốc hết cả nước đại quân, đều là đưa món ăn!"

Thế giới này bởi vì có thần thông phép thuật, thậm chí một ít hiếm quý Dị thú tồn tại, tin tức lan truyền vẫn là rất nhanh.

Lần này các nước can thiệp, trên thực tế đều không có hưng sư động chúng, chỉ là phái ra một ít quân yểm trợ, Xuất Vân hai ngàn, Hải Tổng cùng Đông Sa các ba ngàn, còn có một chút thưởng vàng hạ cám đội ngũ, tổng cộng một vạn, hợp xưng hai vạn.

Chỉ là không nghĩ tới đảo Vân Trung căn bản không ăn dọa, mà là hung hãn cử binh ứng đối, một trận chiến tiêu diệt Xuất Vân thủy sư.

Tin tức này truyền đến, những quân không chính quy kia nhất thời sợ đến giải tán lập tức, chân chính chủ lực, cũng chỉ còn sót lại Hải Tổng cùng Đông Sa.

Đáng tiếc, hăn dù cho đề bạt một cấp, như cũ người nhỏ, lời nhẹ, trước đề nghị không có ai nghe, hiện tại cũng giống như thế.

"Trên thực tế, nếu có sáu ngàn cũng đầy đủ, ít đi những kia đánh tương đương trái lại thuận lợi không ít, nếu là lao thẳng tới Vân Trung bên cảng, phong tỏa toàn đảo, có lẽ có thể làm cho Vân Trung quân thần phục. ."

Thi Đại Hải trở về phòng, mở ra hải đồ, quan sát tỉ mỉ.

Kế hoạch tuy tốt, nhưng Đông Hải các nước hễ không lệ thuộc, trước liên hợp tư thế bất quá dọa người, chân chính muốn hợp binh một chỗ, chỉ huy trên lại là cái vấn đề lớn.

Phương diện này nếu là không có quốc quân dăng sách, mạo muội nghe theo nước khác tướng lãnh mệnh lệnh, dù cho đánh thắng rồi trở lại nói không chừng cũng phải bị vấn tội!

Huống chi, Hải Tổng cùng Đông Sa đều là đảo quốc, cũng không phải là không có ma sát.

"Tiền đồ chưa biết a. . ."

Quan sát hồi lâu sau, Thi Đại Hải thở dài một tiếng.

Đối phương có Giao nhân hoa tiêu, xuất quỷ nhập thần, chính mình thủy sư nhưng không có cách lên đảo, quang lấy hải chiến mà nói, trên thực tế còn thật không có bao nhiêu ưu thế.

Vừa nghĩ tới Giao nhân, hăn liền trong lòng đau xót, phảng phất cái gì đồ trọng yếu bị đoạt đi giống như, chợt lại có chút mặc danh kỳ diệu.

Đang lúc này, tiếng cảnh cáo vang lên truyền đến: "Phe địch thủy sư! ! !"

Thi Đại Hải một cái giật mình, hai ba bước bò đến trên boong thuyền, quả nhiên thấy được một nhánh đội tàu khí thế hùng hổ, tập kích tới, mang theo Vân Trung sơn thủy kỳ!

"Chuẩn bị chiến đấu!"

Hăn không khỏi con người đều đỏ, gào thét lên.

...

"Chà chà. . . Đến mức độ như vậy, cái này Hải Tổng đến lại không đến, đi lại không đi, lường lự, há không phải đưa món ăn?"

Vân Trung đội tàu trên soái hạm, Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi thấy buồn cười.

Lần trước đại thắng sau, thủy sư quay lại đảo Vân Trung, thương binh ngay tại chỗ thu xếp, bổ sung vật tư, lại hướng về lục quân giao tiếp tù binh.

Có Tần Phi Ngư dẫn dắt Vân Trung vệ tọa trấn gia tộc, kẻ địch căn bản không lật nổi bao nhiêu bọt nước đến.

Mà Vân Trung thủy sư không đến bao lâu liền lần thứ hai xuất chinh, mục tiêu nhằm thẳng vào Hải Tổng cùng Đông Sa thủy sư.

Nghe được Giao nhân tình báo, cái này hai phe lại còn lẫn nhau câu tâm đầu giác, thậm chí không có hợp quân một chỗ, Đoàn Ngọc nơi nào sẽ buông tha cơ hội trời cho này? Tự nhiên là lập tức mang đại quân đập tới.

Lần này đánh cho Hải Tổng thủy sư không ứng phó kịp, có thể nói đều là Giao nhân công lao.

Đương nhiên, Giao nhân trên thực tế không ngừng điểm ấy tác dụng, bất luận là lặn xuống nước tạc thuyền, vẫn là phục kích rơi xuống nước địch binh, đều vô cùng thích hợp —— dù cho địa phương tinh binh, rơi vào trong nước sau khi cũng là hồ lạc đồng bằng, không phải bình thường Giao nhân đối thủ.

Nhưng Giao nhân bộ tộc nhân khẩu không nhiều, mỗi một cái đều là bảo bối, Đoàn Ngọc không nỡ lòng bỏ như vậy sử dụng.

Chỉ là hoa tiêu cùng dự đoán bão táp, như vậy đủ rồi.

Lúc này hai chi đội tàu giao tiếp, chính mình cái này một phương ngũ độc mạch đao tinh binh nhào ra, lập tức đánh ra khí thế, cao thủ cũng là bên mình giữ lấy ưu thế.

Đoàn Ngọc cũng là tốt không chừa chỗ trống, lẳng lặng quan sát.

Trên thực tế, luận nhân số, đối phương là chính mình gấp ba, nhưng mình cái này một phương đột nhiên tập kích, lại có tinh binh trợ lực, ngoài ra phóng độc, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nhất thời liền đánh trở tay không kịp.

Lúc này một khi chiếm cứ ưu thế, chính là quả cầu tuyết, đón lấy bất quá binh bại như núi đổ.

Cũng là đối phương người thuyền đông đảo, lại không thể toàn bộ phong tỏa, hoặc có thể chạy ra một ít?

"Hả? Nguyên Thần cao thủ? Vẫn là Nhật Du, chẳng lẽ là Hãn Hải tiên tông?"

Hãn quan sát xuống, con mắt hơi động, Nguyên Thần nhất thời bay ra, quanh người quanh quần cuồn phong, hướng về một chiếc địch thuyền nhào tới.

...

"Sư phụ? Ngài làm sao còn không ra tay?"

Hải Tổng trên thuyền.

Một tên tướng mạo xinh đẹp đạo cô nhìn sư phụ Lam Tương Tử, lo lắng nói: "Phe ta phải đại bại a!"

"Hàng ngũ tu đạo, vốn là không nên tham dự cái này đại quân sát phạt. . ."

Lam Tương Tử là một người trung niên đạo sĩ, mi như đao cắt, mặt như ngọc, không có một tia nếp nhăn, khi còn trẻ tất nhiên là cái mỹ nam tử. Nhưng lúc này, thân thể lại rõ ràng có chút già yếu khí.

Hãn thở dài nói: "Cái này Vân Trung thủy sư cũng là tinh nhuệ, hai phe đại quân sát phạt, nhân số mấy có năm ngàn, đều là chiến binh, đối với Nguyên Thần áp chế liên lớn, bình thường Nguyên Thần hầu như không cách nào xuất khiếu, người ngày sau như gặp phải, tất phải cẩn thận!"

Hãn Hải tiên tông căn cơ tại Hải Tổng, nhưng lần này việc, bại cũng không tổn căn cơ, nguyên bản sẽ không kinh động Luyện khí sĩ.

Chỉ là này địch tướng lãnh cùng hăn có giao tình, không thể không đến.

Lại nói: "Cái kia Vân Trung quân có thể đánh chết Yêu Côn, tu vị tinh thâm, có lẽ còn muốn ở trên ta, đại khái đã đạt tới Du Thần Ngự Khí cảnh giới. . . Ai. . ."

Trong lòng đối với Đoàn Ngọc, lại là kiêng kỵ phi thường.

"Cái kia lại có làm sao? Du Thần Ngự Khí thái thượng trưởng lão chúng ta Hãn Hải tiên tông bên trong cũng có vài vị, mà lão tổ tông càng là Nguyên Thần đại thành, chuyển thế mà về đây. . ."

Tuổi trẻ đạo cô trên mặt mang theo ngạo kiều khí, lại là có chút khinh thường anh hùng thiên hạ: "Lần này ra ngoài, lão tổ tông ban cho 'Ngũ Độc Xà Sát Châm' đi xuống, sau đó như cái kia Vân Trung quân dám đến làm khó dễ sư phụ, ta lén lút lấy ra, tất để cho mạnh mẽ ăn cái thiệt lớn không thể!"

"Hồ đồ!"

Lam Tương Tử lập tức quát lớn: "Đây là người hộ thân chí bảo, sát tính rất nặng, há có thể tùy tiện vận dụng? Lại nói, đánh rắn không chết, người là muốn cùng cái kia các cao thủ kết làm tử thù sao?"

Ngũ Độc Xà Sát Châm dù cho hăn cũng không dám dính dáng tới, nhưng Địa Sát Chân Nhân kháng tính cực cao, lại là tuy thương không chết, đến thời điểm vì sư môn nhạ một đại địch, liền hăn đều phải bị hỏi trách.

Đang lúc này, thần sắc hăn biến đổi.

Chỉ thấy một đội trọng giáp mạch đao Ngũ Độc tinh binh đã giết lên soái hạm, Hải Tổng thủy sư chủ tướng Trịnh Hồ chính rút kiếm chém giết,

không khỏi cảm rằng một cái: "Năm đó người này đối với ta có ân, không thể không báo, người cho ta hộ pháp!"

Nói, một cái Nhật Du nguyên thần liền đi ra, phi hành tuyệt tích, tuy rằng có sát khí áp chế, như trước vô cùng hùng hổ, đi tới trên soái hạm.

"Nguyên Thần pháp thuật —— Kinh Thần Chung!"

Hắn tu luyện chính là Quan tướng chi pháp, lúc này triển khai ra, trong hư không một toà chuông đồng bóng mờ hiện lên, phát ra vang lớn.

Sóng gợn gây nên, khoác trọng giáp Ngũ Độc tinh binh đều là ngấn ra, trên người liền ai không ít binh khí.

Nếu không phải là có cường điệu giáp chống đỡ, lập tức liền muốn tử thương nặng nề.

"Thật can đảm!"

Ngay khi Lam Tương Tử động thủ lúc, giữa bầu trời một tiếng quát lớn truyền đến, cuồng phong gào thét.

Mây từ long, gió từ hổ!

Luyện hóa Bạch Hổ sát khí sau khi, Đoàn Ngọc Nguyên Thần nhất cử nhất động, không chỉ có hổ oai mãnh, càng có cuồng phong đi theo!

Một bàn tay lớn rơi xuống, chuông đồng nhất thời chia năm xẻ bảy, biến mất không gặp.

Đoàn Ngọc con mắt liếc sang, vung tay lên.

Sát khí phân tán, Lam Tương Tử Nguyên Thần liền trọng thương mà quay về, rơi vào thịt khiêu, miệng mũi chảy máu: "Tốt đạo pháp, quả nhiên là Du Thần Ngự Khí Đại chân nhân!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Chiến Định

"Người dám đả thương sư phụ ta?"

Nhìn thấy tôn kính sư phụ trọng thương, cái kia xinh đẹp nữ quan giận dữ, phần lửa dâng lên, trước bảo đảm nhất thời quăng đến lên chín tầng mây, tay giương lên, năm viên châm nhỏ bắn ra.

Đây là 'Ngũ Độc Xà Sát Châm', bị Luyện khí sĩ cao thủ cố ý lấy Âm Xà sát khí rèn luyện qua, không sợ hãi quân khí cùng quan khí, thâm độc phi thường, có thể ô người nguyên thần, càng tự mang kịch độc, một khi bị cắt ra một điểm, chính là vào máu là chết!

"Ồ?"

Đoàn Ngọc ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng, nguyên thần bấm quyết, Bạch Hổ ẩn hiện, mở ra miệng lớn, đem năm viên châm nhỏ nuốt vào.

Nhất thời, nhiệt độ chợt giảm xuống, nước đóng thành băng.

Một khối thủy tinh giống như khối băng liền rơi xuống trong tay hắn, bên trong phong ấn năm thanh màu Bích lục châm nhỏ.

"Bảo bối tốt, cái này Âm Xà sát khí, tuy rằng chỉ là ghi tên Địa Sát bảng người thứ bảy mươi, nhưng dùng để luyện khí, cũng có thể khiến bảo vật khỏi bị ô uế, có thể quân trước diễn pháp!"

Đoàn Ngọc nhàn nhạt lời bình, tiếng nói cũng chuyển thành nghiêm khắc: "Tiểu nữ oa tử, người là nghĩ xấu ta nguyên thần sao? Hừ!"

Hừ nhẹ ở trong, chu vi mấy chục đạo băng trùy hiện lên, gào thét mà xuống, tại chỗ liền đem kỳ hạm trên sĩ tốt cùng cái kia thống lĩnh Trịnh Hồ tiêu diệt hết sạch.

Nếu là mình không có lên cấp Du Thần Ngự Khí cảnh giới, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng bị này kim đâm bên trong, đúng là nói không chắc thật sự muốn ăn cái thiệt lớn.

Đoàn Ngọc âm thầm cảnh giác, đồng thời cũng là sát cơ lăm liết.

Cái này lạnh lẽo lạnh sát khí, nhất thời bài sơn đảo hải mà đến , khiến cho Lam Tương Tử vẻ mặt lại biến: "Thật là mạnh mẽ pháp lực, thật là đáng sợ nguyên thần. . . Tiên bối là Thiên Cương Chân Nhân?"

Hãn Hải tiên tông bên trong tu vi cao nhất người , bất quá một cái Nguyên Thần đại thành chuyển thể Lão tổ, như trước là Du Thần Ngự Khí cảnh giới.

Nguyên Thần Xuất Khiếu đỉnh cao, là vì Nguyên Thần tiểu thành!

Du Thần Ngự Khí đỉnh cao, là Nguyên Thần đại thành, có thể đoạt xá chuyển thể! Nhưng thực lực cùng luyện hóa Cương Khí Thiên Cương Chân Nhân cũng không có bao nhiêu phân biệt.

Vị này Vân Trung quân lúc này, đã thành linh có thể so với Hãn Hải tiên tông sức chiến đấu cao nhất!

Người không biết không sợ!

Nữ quan bị sát khí cả kinh, lại quật cường ngẩng đầu lên: "Nhà ta lão tổ tông. . ."

Phốc phốc!

Lời còn chưa dứt, nàng liền bị băng nhọn bắn thành cái sàng, hương tiêu ngọc vãn, liền một điểm hồn phách đều không có để lại.

"Ồ nhi! ?"

Lam Tương Tử kinh hãi, lập tức ngẩng đầu: "Người. . . Người lại có biết nàng chính là ai sao?"

"Không phải là một cái Nguyên Thần đại thành huyết mạch hậu duệ sao? Dám đánh lén ta, đương nhiên muốn có bị giết giác ngộ. . . Các người Hãn Hải tiên tông nghĩ phải như thế nào?"

Đoàn Ngọc cười gằn trả lời.

Đạo môn mười mạch cũng không phải mỗi cái đều có thiên sư tọa trấn, tỷ như cái này Hãn Hải tiên tông, cùng với Nghiễm Lăng đảo, sức chiến đấu cao nhất chỉ là Du Thần Ngự Khí, cùng mình tương đương, có gì đáng sợ?

Huống chi, đại chiến trong, còn nhớ hậu đài loại hình, cùng muốn chết có gì khác nhau đâu?

Làm cái này lập chí cách tân thế giới người, sao lại xoắn xuýt những thứ này?

Lam Tương Tử vẻ mặt tỉnh táo lại, lặng lẽ không nói.

Đoàn Ngọc nếu dám khai sát giới, nói không chừng liền hẵn đều muốn chết ở đây.

Chỉ là hẵn sai rồi, một cái chỉ là Nguyên Thần Xuất Khiếu Chân Nhân, nếu không là đánh lén hẵn, Đoàn Ngọc đều lừa giết: "Người trở lại, đem những thứ này tình cảnh như thực chất bẩm báo Hãn Hải tiên tông cao tăng, như bọn họ nghĩ muốn trả thù, Bản quân tiếp hết lượt chính là. . ."

Lại là lần này hải chiến sau khi, chân chính đại thế đã thành, không sợ hãi bất cứ uy hiếp gì.

Thậm chí dù cho thiên sư đến rồi, động viên bản đảo mấy vạn đại quân, cũng chưa chắc không thể đồng.

Đương nhiên, điều này cần đổi phương thân thể tự thân tới, bằng không như nguyên thần tập kích, liền có chút phiền phức.

"Tốt, Bản đạo tất như thực chất lấy cáo!"

Nhìn đối với mình có ân thống lĩnh bỏ mình, đồ đệ bị diệt tại trước mặt mình, Lam Tương Tử trái lại bình tĩnh lại, ôm đồ nhi tàn khuyết thi thể, nhảy lên một cái thuyền nhỏ, nhanh chóng rời đi.

Đoàn Ngọc nguyên thần đứng thẳng hư không, nhưng không có quy khiếu, mà là ngóng nhìn một cái hướng khác.

Bao la bát ngát biển mặt bằng trên, một cái nào đó điểm đen nhỏ lén lút hiện lên, lại đột nhiên rút vào dưới nước: "Long Tam. . . Hẳn có phải là phát hiện ta?"

Tuy rằng Đông Sa đại quân khoảng cách nơi đây còn xa, nhưng Lý Ngọc Long nhận được tin tức sau khi, lập tức điều động Hải Long Linh thú chạy tới tham chiến.

Chỉ là không nghĩ tới, trong thời gian ngắn ngủi, Hải Tổng thủy sư liền muốn diệt sạch!

Thậm chí, Long Tam nhìn Vân Trung thủy sư chiến thuyền, dĩ nhiên không dám xông lên, lấy Linh thú cùng chủ nhân khế ước con đường truyền âm: "Cái kia thuyền, thật là đáng sợ, thật là đáng sợ. . . Không đi! Không đi!"

Cái này liền để Lý Ngọc Long cuối cùng một điểm lật tung đối phương thuyền tường niệm đều thành hy vọng xa vời: "Vậy chúng ta tới đây làm chi? Cường hãn vậy xem sao? Ai. . ."

Nghĩ đến quốc quân mệnh lệnh, hăn trán nhất thời đau đớn lên.

Nguyên bản xuất phát lúc, lãnh binh ba ngàn, Linh thú đi theo, còn có gần vạn viện quân, cớ nào hăng hái?

Nhưng không nghĩ tới, chỉ là ngăn ngăn mấy ngày, Xuất Vân, Hải Tổng thủy sư trước sau tiêu diệt, lưu lại một cái Đông Sa thủy sư, chính là một tay khó vỗ nên kêu.

"Thôi thôi. . . Long Tam, chúng ta trở lại, lập tức triệt binh đi!"

Lý Ngọc Long thở dài một tiếng.

Tuy rằng làm như vậy, sau khi trở về khẳng định không có cái gì tốt trái cây ăn, nói không chắc còn muốn luận tội, nhưng dù sao cũng hơn chịu chết tốt.

Cái kia Vân Trung quân, thực sự quá khủng bố, thật đáng sợ.

"Tốt tốt. . . Trở lại ăn ngon ăn!"

Nghe được không cần tiếp tục mạo hiểm, Long Tam nhất thời mừng lớn, lắc lắc đầu, vui vẻ phi thường.

Nhưng mà, đang lúc này, một nguồn sức mạnh truyền đến.

Bốn phía nước biển phẳng phát hóa thành co dãn rất tốt vách tường, đem cái này một người một thú đạn ra mặt biển.

Lý Ngọc Long cùng Hải Long thú hét lên một tiếng, nhìn thấy giữa không trung bóng người.

Đoàn Ngọc nhìn phía dưới tướng lĩnh, còn có cái kia một cái màu lam đại xà, không khỏi mỉm cười: "Đông Sa, Lý Ngọc Long?"

"Chính là!"

Lý Ngọc Long thanh lý xuống xiêm y, nghiêm mặt thi lễ: "Vân Trung quân thần thông kinh người, ta thực sự là bội phục cực kỳ, non xanh còn đó, biển rộng lớn ở, chúng ta sau này còn gặp lại!"

"Ha ha. . ." Kiếp trước Đông Hải ba đại danh tướng, Đoàn Ngọc chỉ là có nghe thấy, lại không nghĩ tới người này đúng là cái như vậy người thú vị, không khỏi nở nụ cười: "Người nếu có thể chạy ra Bản quân bàn tay, trận chiến này Bản quân dù cho chịu thua thì lại làm sao?"

Vẫy tay một cái, bốn phương tám hướng hải dương nhất thời ngưng tụ một tầng mặt băng, khí lạnh phân tán.

"Lạnh! Lạnh!"

Hải Long thú Long Tam lập tức không thoải mái bãi chuyển động thân thể kêu lên.

"Ta nếu là người, liền sẽ không rút đao, người mới vừa đột phá lấy võ nhập đạo bình cảnh chứ? Liền tu vị đều còn chưa củng cố, dù cho bị người thanh kia bách luyện chiến đao bổ trúng, ta cũng không bị thương chút nào. . ."

Đoàn Ngọc nhìn chăm chú Lý Ngọc Long, thản nhiên nói.

"Thôi, thôi. . ."

Nguyên bản Lý Ngọc Long tuy rằng hi da khuôn mặt tươi cười, lại bất cứ lúc nào tìm kiếm trở mình cơ hội, lúc này không khỏi thả ra chuôi đao, cười khổ một tiếng: "Có người làm Vân Trung quân, nhà ta quốc quân thật

là khờ mới đến trêu chọc người. Ta đầu hàng, người đến tột cùng muốn như thế nào?"

"Không ra sao, người một binh chưa chiến liền đầu hàng, lại có biết sau khi trở về nhà người quân vương sẽ nhìn người thế nào?" Đoàn Ngọc cười nói: "Không bằng nương nhờ vào ta làm sao?"

Trước hăn không có danh tiếng gì, đối với cỡ này bên trong thế chế tướng lĩnh căn bản không có cái gì sức hấp dẫn.

Nhưng trận chiến này sau khi, đảo Vân Trung danh chấn Đông Hải, mà đối phương sinh tử thao tại tay mình, đây chính là lớn nhất thẻ đánh bạc!

"Nương nhờ vào người?"

Lý Ngọc Long cười khố, sờ sờ mũi.

Hăn xác thực là Đoàn Ngọc vừa ý nhân tài, không chỉ có là Hải Long thú, làm người càng là xem xét thời thế, có tài năng.

Đồng thời, cái này thú đã nhận chủ, đã cướp không xong, chỉ có thể liền người cùng nhau nhận lấy.

"Người có đại tài, như nương nhờ vào ta, ta tất phân phong người làm đầu sĩ, thực phong ba thôn sáu ngàn mẫu. . ." Đoàn Ngọc còn nói.

Cái này tự nhiên là xem ở Hải Long thú trên mới có ưu đãi, bằng không đổi thành Thi Đại Hải, lưu lại hăn một mạng, phong cái quan nhỏ thì có thể làm cho hăn cảm động đến rơi nước mắt.

"Ừng ục. . ."

Đảo Vân Trung phân phong, cùng Xuất Vân tương tự, Lý Ngọc Long nhất thời con người liền tròn tròn.

Ở Đông Sa trên đảo, dù cho quốc tướng loại hình đỉnh cấp quý tộc, quân vương cũng bất quá phong thường vạn mẫu, chính mình đây là một thoáng liền đuổi hơn phân nửa.

"Nhưng quốc quân có ân với ta, ta một trận chiến chưa đánh liền phản loạn, thực sự là. . ."

Lúc này, còn ở làm cuối cùng giãy dụa.

Đoàn Ngọc thấy vậy, không khỏi vẫy tay, từ nơi không xa bay tới một khối băng, bên trong nhưng là một viên lấp lánh đan dược, băng trên nứt ra một tia khe hở, một luồng dị hương liền truyền ra.

Người được cái này mùi vị, Hải Long thú nhất thời phảng phất tiểu hài tử như thế, kích động đến lân phiến cũng bắt đầu run rẩy: "Thơm quá thơm quá. . . Ta muốn ăn! Ta muốn ăn! ! !"

"Này này!"

Lý Ngọc Long chật vật cầm lấy lân phiến, tốt huyền chưa cho vấy đi ra.

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc không khỏi cười thầm.

Hải Long thú bất quá một con mới vừa thành yêu tiểu hài tử, làm sao có khả năng chống cự đến Yêu Côn Linh đan mê hoặc?

Mà nhìn thấy Linh thú này cổ cuồng nhiệt sức mạnh, Lý Ngọc Long cũng chỉ có thể cười khỗ.

Liền sủng vật đều phản bội, hắn còn có thể làm sao?

. . .

Vân Trung năm thứ tư, tháng mười một.

Vân Trung thủy sư đại phá Xuất Vân, Hải Tổng thủy quân, tù binh mấy ngàn, Đông Sa thủy sư thống lĩnh Lý Ngọc Long soái ba ngàn người không chiến mà hàng.

Từ đây, nguyên bản các nước liên quân tiến sát việc liên thành chuyển cưỡi.

Mà Hải Tổng, Xuất Vân các nước bến cảng, càng là tin đồn Vân Trung thủy sư sắp đến đây báo thù tin tức, các bến tàu một ngày ba kinh, cả nước rung chuyển.

Đảo Vân Trung cái này mới phát thế lực, cũng giẫm rất nhiều thủy sư thi thể, thành công trở thành Đông Hải một nhánh hết sức quan trọng lực lượng!

. . .

Xuất Vân.

Fujiwara Seikei đi tới Thiên Thủ các bên trên, gặp mặt nhiếp chính gia trưởng.

Fujiwara Chiyo chính nhìn một phần công văn, biểu hiện ngờ ngác, nhìn thấy hấn đến, tiện tay đưa qua: "Người cảm thấy làm sao?"

Fujiwara Seikei đoạn này thời gian tới nay, vẫn gặp phải nhà Hajime chuyển đến, còn bị bệnh một tràng, vẻ mặt có chút tiều tụy, lúc này tiếp nhận, ánh mắt quét qua, lại là choáng váng: "Đây thực sự là. . . Khó mà tin nổi a, Vân Trung dono trên biển lực lượng, đã cường đại như thế sao?"

"Đối phương đã đem Hajime Sadame đầu đưa trở về, nói là gặp phải hải tặc tập kích, thu hoạch thủ cấp, hi vọng chúng ta tường thêm truy tra. . ." Fujiwara Chiyo nhìn kỹ Seikei: "Người muốn làm vì sứ giả, đi đảo Vân Trung một lần!"

"Vâng, chỉ là muốn ta nói như thế nào?"

Fujiwara Seikei vừa đưa ra khí lực, cung kính quỳ sát hỏi.

"Cái này xác thực là hải tặc hành vi, theo chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, mà nhà Hajime cũng sẽ làm vì này trả giá thật lớn. . . Nhưng tất cả cũng chấm dứt ở đây. Liền những thứ này đi. . ."

Fujiwara Chiyo có chút mỗi một phát tay một cái.

Tuy rằng Xuất Vân võ sĩ có thể tự mình làm, hoặc là dựa vào một ít ám chỉ là được động, nhưng nếu thất bại, kết cục cũng là vô cùng thảm.

Tỷ như lần này chủ chiến Hajime Kuro, một cái chết tạ tội là miễn không được.

Nhưng nhà Hajime nhưng có thể bảo lưu lại đến, thậm chí con cháu như trước ở nhà Fujiwara xuất sĩ, cái này chính là Xuất Vân quy củ!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Chiến Sau

Vân Trung năm thứ tư, thủy sư đại thắng, danh chấn Đông Hải.

Thừa dịp ngày hội, Đoàn Ngọc phong thưởng mọi người, tất nhiên là đều vui mừng lớn.

Trong nháy mắt, liền đến Vân Trung năm thứ năm.

Bến tàu bên trên, theo chiến tranh trừ khử, thoáng xuất hiện mấy chiếc tàu buôn.

"Cái này chính là. . . Vân Trung phiên sao?"

Fujiwara Seikei từ một chiếc thuyền trên đi xuống, nhìn ra xa xa Vân thành, không khỏi chấn động theo.

Như vậy thành lớn, hầu như làm hấn liên tưởng đến nhà Taira cuối cùng pháo đài —— thành Hirano!

Nương theo chuẩn bị hoàn thành, gia trưởng Fujiwara Chiyo sắp thống soái mấy vạn đại quân, đối với nhà Taira cuối cùng cường thành khởi xướng vây công, có thể dự kiến chính là, cái này tất nhiên là một tràng tồn thời gian lâu, thương vong nặng nề đại chiến.

Càng là loại này bước ngoặt, liền càng là không thể thư giãn, bài trừ ngoại lai thế lực quấy rầy.

Bởi vậy, hấn lần này đi sứ mà đến, trên người sứ mệnh rất nặng, được đến điểm mấu chốt cũng rất rộng rãi.

"Người đến đăng ký!"

Một cái chuyên môn phụ trách bến tàu Tiểu lại tiến lên, nâng sách, bắt đầu theo lệ đăng ký cũng thu thuế.

"Ta là Xuất Vân nhà Fujiwara sứ giả! Làm phiên thông cáo Vân Trung quân!"

Fujiwara Seikei trầm tiếng nói.

"Nhà Fujiwara sứ giả?"

Cái kia Tiểu lại ngẩn ngơ, trên tay đầu bút một dừng, thoáng trầm tư sau về: "Vậ ngài chờ, ta đi thông báo quan trên!"

Không đến bao lâu, một cái khác quần áo hào hoa phú quý quan nhân lại đây, sau lưng còn theo hai cái binh sĩ, cùng Fujiwara Seikei lẫn nhau chào, lại kiểm tra công văn, gật gù: "Sứ giả xin mời!"

Lúc này đem Fujiwara Seikei mời tới một chiếc xe bò, chậm rãi hướng về Vân thành bước đi.

Cho tới cái khác đi theo mấy người, cũng là từng cái có sắp xếp.

Vân thành, quân Hầu phủ dinh thự bên trong.

Đoàn Ngọc đang cùng Quách Bách Nhẫn chơi cờ, quyền làm tiêu khiển.

Quách Bách Nhẫn tu luyện Vi Sơn Cửu Nhận chân quyết, tính cách cũng như là bàn thạch trầm ổn, thận trọng từng bước, chú trọng đại thế.

Mà cuộc cờ của hắn đường lại là thay đổi trong nháy mắt, thường thường thiên mã hành không, ngoài dự đoán mọi người.

Hai người đem gặp lương tài, giết đến khó phân thắng bại.

Rơi xuống một viên cờ sau, Đoàn Ngọc liền nói: "Lần trước ta đi phía nam, đã tìm rõ tình huống. . . Chờ đến xuống mấy lần đi thì liền có thể lớn chuyển động, đến lúc đó người theo ta cùng đi, tất có thể chiếm được đến tiếp sau truyền thừa."

"Đa tạ Chủ công!"

Quách Bách Nhẫn đứng dậy muốn hành lễ, liền bị Đoàn Ngọc ngăn chặn: "Đúng là cái này Đông Hải, người xem đón lấy nên làm gì?"

Lần này tuy rằng cần quét các nhà chi binh, nhưng chỉ thương da lông, không tổn căn bản, ngược lại là như các nhà liên hợp lại, không nói lần thứ hai hưng binh thảo phạt, chỉ là phong tỏa thương lộ, đều rất phiền phức.

"Tự nhiên là nên hòa giải." Quách Bách Nhẫn không chút nghĩ ngợi lại nói: "Chủ quân thần uy, lại có một nhánh cường đại trên biển lực lượng, Đông Hải người phương nào không khiếp sợ? Nhân cơ hội này bức bách nghị hòa, ký kết có lợi mình ước liền có thể, nếu không thì. . . Chủ quân trước cần gì phải phái người phân tán lời đồn , khiến cho các nước bến tàu bến cảng sợ hãi đây?"

"Ha ha. . ."

Đoàn Ngọc cười ha ha.

Nói thật, nếu là hấn chí ở Đông Hải, cái kia rất có thể bình tĩnh lại, lại hoa chút thời gian tinh lực, đặt xuống một quốc gia làm căn cơ, cũng không phải là không thể.

Nhưng Đông Hải lục địa vẫn là quá ít, hưởng chi khai phá trình độ không cao, làm sao có thể cùng đại lục so với?

Mệnh mông đại địa, cuộc đời thăng trầm, mới là Đại trượng phu bình sinh chí chí!

Nếu chiến lược đã định, Đông Hải bên này, liền không thể đầu nhập quá nhiều tinh lực.

Đoàn Ngọc về lại một viên cờ, đang muốn rơi xuống, liền nghe bên ngoài một người thông báo: "Chủ quân, Xuất Vân nhà Fujiwara sứ giả —— Fujiwara Seikei cầu kiến!"

"Chính nói, cái này liền đến!" Đoàn Ngọc nở nụ cười, ném quân cờ, đứng thẳng người lên: "Xin hă đi đại sảnh, ta sau đó liền đến."

"Vâng!"

Bên ngoài, đứng thẳng chờ đợi triệu kiến Fujiwara Seikei, liền bị dẫn tới đại sảnh.

Cái này đại sảnh rộng rãi, xếp đặt hai hàng cái ghế, ở giữa nhưng là bàn, phía trên thả giấy và bút mực, lại có một cái thanh ngọc lộ hoa, cắm vào mấy cành hoa mai, ám hương phù động, rất có một luồng thanh nhã khí.

Nhìn cái này màn, Fujiwara Seikei lại là trầm mặc.

Hắn vốn cho là Vân Trung bắt quá một cái ở ngoài phiên Daimyo, nhưng xem cái này đại lục hình chế trang trí trưng bày, giấu diếm quý khí, cùng với cửa lẳng lặng đứng hầu thiết vệ , khiến cho hắn biết được, Vân Trung cùng Xuất Vân , căn bản là hai cái không giống quốc gia.

Trong lúc đang suy tư, liền thấy một người thanh niên nhanh chân mà vào: "Hóa ra là Seikei gia lão, mời ngồi!"

Nói, tự mình từ đến chủ vị, chính là Đoàn Ngọc.

Fujiwara Seikei tuy rằng chỉ là người bình thường, nhưng nhìn Đoàn Ngọc, cũng thấy người này vầng trán cao bóng loáng, phong độ phiên phiên, quân chủ uy nghiêm cùng Đạo gia khí chất dung hợp, dẫn sinh ra một loại kỳ lạ mị lực.

"Xin chào Vân Trung quân dono!"

Hắn nghiêm túc thi lễ, lại nghe lệnh ngồi xuống.

"Không biết nhà Fujiwara lão đến đây, vì chuyện gì a?"

Đoàn Ngọc giả vờ không biết hỏi.

"Việc quan hệ ngày trước quý phương thông báo hải tặc việc, phe ta đã điều tra rõ, người cầm đầu cùng Hajime bộ tộc có chút quan hệ, là một cái đã bị phán lưu vong tộc nhân, không biết vì sao làm hải tặc, còn tập kích điện hạ. . ."

Làm cái này ngoại giao người, Fujiwara Seikei nói dối không nháy mắt, thành khẩn vô cùng nói: "Nhiếp chính đại nhân đã nghiêm khắc quát lớn nhà Hajime, Hajime bộ tộc gia trưởng Hajime Kuro tự sát tạ tội. . ."

"Chết sao?"

Đoàn Ngọc lật một cái liếc mắt, trong lòng đã sớm đoán được sẽ là như vậy, trên mặt kinh hãi nói: "Cần gì chứ? Bất quá một cái vấn tội tộc nhân a. . ."

"Đây là vì hướng về quý phương biểu thị thành ý!" Fujiwara Seikei ngồi thẳng người: "Nhiếp chính đại nhân phi thường coi trọng điện hạ lực lượng, tương tự cũng hi vọng ở tương lai trong chiến tranh, có thể thu được điện hạ trợ lực."

"Đây là tự nhiên, dù sao chúng ta là minh hữu sao!"

Đoàn Ngọc mỉm cười gật đầu, trong lòng lại là trong bóng tối quyết định, muốn cùng vị kia Kiyomi Taioini nhiều liên hệ.

"Như vậy rất tốt!"

Fujiwara Seikei khắp khuôn mặt là sắc mặt vui mừng, nói: "Phe ta đồng ý gả một cái Hime kun lại đây, đây nhưng là bốn gia con vợ cả. . ."

"Ta tạm thời không có cưới vợ ý niệm!" Đoàn Ngọc lắc đầu một cái: "Bất quá thủ hạ ta vẫn võ trọng thần, đều là tuổi trẻ tài cao, có rất nhiều chưa thành nhà người, người cảm thấy làm sao?"

Làm cái này một cái có chí tranh bá đại lục người, hôn nhân khẳng định là muốn làm làm vì chính trị giao dịch, hiện tại lấy ra quá thiệt thòi.

Lại nói, dù cho muốn kết hôn thê thiếp, đảo Vân Trung trên cũng có chính là, tỷ như Diệp Tri Ngư, Vu Tĩnh Bạch, thậm chí Tử Châu lục. . . Khục khục. . .

Đoàn Ngọc sờ sờ cằm.

Người chủ nhiều diễn dòng dõi, chính là chuyện đương nhiên, cũng là gia tộc thịnh vượng cần.

Mà đông đảo dòng dõi tương lai phân phối cũng đơn giản , bởi vì là phân phong chế, rất có thể phân phong các nơi, tỷ như Vân Trung quân hệ này, liền có thể làm khác chi, không ngừng truyền thừa tiếp.

"Nếu như điện hạ kiên trì, vậy thì xin nhờ. . ."

Vân Trung quân không muốn kết thân, đây là đã sớm biết chuyện, bằng không đối phương lần trước cũng sẽ không chạy trốn.

Fujiwara Seikei đáy lòng có chút thất vọng, chợt nghĩ, có thể cùng đối phương trọng yếu gia thần kết thân, cũng là một cái con đường, việc này đi

sứ trước liền cùng gia trưởng thương lượng qua, là lấy trình trọng rời đi chỗ ngồi, quỳ xuống đất dập đầu nói.

"Xin yên tâm, ta tất vì Tsukihime tìm được lương duyên!"

Đoàn Ngọc tầng tầng khấu đầu, trong lòng lại nghĩ là kín đáo đưa cho Quách Bách Nhẫn vẫn là Tần Phi Ngự.

...

Không lâu sau đó, nương theo cùng Xuất Vân đạt thành hòa giải tin tức truyền ra, Hải Tổng cùng Đông Sa cũng ngồi không yên, phải ra sứ giả.

Đoàn Ngọc từng cái tiếp kiến, tuy rằng điều kiện dưới mặt người còn ở đàm luận, nhưng cho phép bọn họ trả giá tiền chuộc, chuộc đồ những quân quan kia quý tộc, xem như là thả ra thiện ý.

Nơi này đáng nhắc tới chính là, Xuất Vân phương diện nhưng không có yêu cầu này, bởi vì phải ra nhân mã chính là nhà Hajime thực lực, không liên quan Fujiwara Chiyo chuyện.

Mà nhà Hajime đã nguyên khí đại thương, liền gia chủ đều đình nôi tự sát, thực sự không lo được bên này.

Hải Tổng cùng Đông Sa liền không giống, chính là đứng dẫn thủy sư biên chế, nhất định phải cứu viện, đương nhiên, cái này cũng gần gần đến quan quân cùng thân có tước vị người, không có quyền không có thể hạ dân căn bản không ai nhắc tới.

Đoàn Ngọc mừng rỡ như vậy, suy tư còn lại tù binh trước tiên dùng làm nô lệ nghiên ép, mấy năm sau hay là có thể thử nghiệm mời chào một, hai.

Trong này có hai người đáng nhắc tới, Thi Đại Hải bị Thi gia chuộc trở lại, Đoàn Ngọc không có ngăn cản.

Mất đi Giao nhân trợ lực sau khi, người này bắt quá một cái bình thường tướng tài, thậm chí bởi vì tuổi trẻ, mới có thể còn lâu mới có được thào đời, hẳn còn không để ở trong lòng.

Cho tới Lý Ngọc Long , bởi vì bán đi Đông Sa quốc lợi ích, hãm hại ba ngàn thủy sư, đã sớm bị coi là kẻ thù, đồng thời vang danh Đông Hải, hiện tại dù cho Đoàn Ngọc chịu thả, hẳn cũng là không dám trở lại.

Cũng may Đoàn Ngọc tuy rằng hãm hại hẳn một cái, nhưng cũng không có làm tuyệt, lấy tù binh cái khác tướng lãnh làm vì thế đánh bạc, đem người nhà của hẳn cùng thân tín gia quyến trao đổi về Vân Trung, dẹp an tâm.

Bất kỳ từ không sinh có trung tâm đều là chuyện cười, Đoàn Ngọc cũng sẽ không tẩy não thuật, đối với thuộc hạ chỉ có hai chiêu, đệ nhất chính là cùng có lợi ích, hình thành buộc chặt; thứ hai chính là khống chế người nhà.

Cái này hai tay đều muốn trao, hai tay đều muốn cứng đi xuống, trên căn bản là có thể bảo đảm trung thành.

Đến Vân Trung năm thứ năm, sau ba tháng, khắp nơi bình định, ít nhất mặt ngoài trên mâu thuẫn đã hoà hoãn lại, chiến tranh mây đen tản đi, các nơi tàu buôn lui tới càng thêm nhiều lần.

Cho tới lén lút làm sao sóng lớn mãnh liệt, lại là không cần phải nói.

Bất quá là ám điệp mật thám, dò hỏi tin tức người tăng nhiều hơn chút mà thôi, Quách Bách Nhẫn các loại thuộc hạ hoàn toàn có thể ứng phó lại đây.

Đồng thời, trận chiến này sau khi, đảo Vân Trung cùng Giao nhân quan hệ liên thành như sắt thép sự thực , khiến cho không ít người nện ngực giậm chân.

Nếu là sớm biết Giao nhân như vậy, bọn họ tất nhiên sẽ cố gắng kết minh với nhau.

Cái này trên thực tế là nói mớ, không nói không có hải đồ trợ giúp, bọn họ có thể không thông qua nguy hiểm hải vực, tìm được đảo Bồng Vũ.

Dù cho tìm được, Giao nhân lẽ nào liền sẽ cùng với giao lưu sao?

Đoàn Ngọc nhưng là trước tiên có Hải quyền chi kế mở ra danh vọng, lại bất kể sinh tử, vì chúng nó diệt trừ Yêu Côn, tiện thể còn điều tra đến Giao nhân bộ tộc chỗ yếu nơi, như vậy thì mới khiến Giao nhân thân phục.

Đổi thành những người khác, cho dù là Hãn Hải tiên tông, cũng chưa chắc có thể toàn bộ làm được.

Huống hồ, lúc này nói những thứ này, đều là mã hậu pháo.

Những thứ này bại khuyến hối hận cùng chó sủa inh ỏi, Đoàn Ngọc chỉ làm như không nghe thấy, lại chân chính bắt đầu suy tư lên cùng Giao nhân quan hệ đến.

Tuy rằng lúc này dựa vào ân nghĩa , khiến cho Giao nhân bộ tộc tâm quy, nhưng song phương liên hệ nhưng cũng không chặt chẽ.

Mà Giao nhân bộ tộc tuy rằng thực lực bản thân không được, phụ trợ hải quân kinh người uy lực, lần này nhưng là bị Đông Hải các nước tận mắt nhìn thấy.

Có lẽ, là lúc tăng mạnh một phen liên hệ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Quan Thiên

Hãn Hải tiên tông.

Này tông tuy rằng dựa vào Hải Tổng, trên thực tế sơn môn lại ở vào một chỗ đảo nhỏ.

Ở Hải Tổng hướng về đông hơn trăm dặm nơi, có một toà xanh biếc hải đảo, đại thể có bốn trăm km².

Điều này cũng không nhỏ, chỉ là bởi vì không có nện tiền bỏ tiền, mà là mặc cho tự do phát triển, đến hiện tại mới có một chỗ bến cảng nhỏ, mấy cái thôn xóm nhỏ, gộp lại hai ngàn người không tới.

Hai ngàn người tự cấp tự túc miễn cưỡng có thể, nhưng liên không cách nào cung dưỡng một cái Đạo môn mười mạch, là lấy nhất định phải lấy Hải Tổng làm căn cơ.

Ở cái này đảo nơi sâu xa, mây mù bao phủ, thì có một núi bình địa mà lên.

Tuy rằng không cao, chỉ có mấy trăm mét, lại góc cạnh cao chót vót, phía dưới hai con sông quay chung quanh lưu lững lờ trôi qua, sơn thủy vây quanh, khí vận bốc hơi, có chút khí thế, trên núi một mảnh kiến trúc, san sát nối tiếp nhau, rường cột chạm trổ, đình đài lầu các, tinh xá nghiêm nhiên, như ẩn như hiện, uyển là tiên cảnh.

Này chính là Hãn Hải tiên tông sơn môn nơi.

Một cái nào đó toà phòng nghị sự bên trong.

Lam Tương Tử ngồi ghế sau cùng, nhìn phía trên hai cái thái thượng trưởng lão nghị sự.

"Vân Trung quân đã cùng Xuất Vân, Đông Sa hòa giải, Hải Tổng vương cũng có ý đó, dù sao lại đánh tiếp thua nhiều thắng ít, không có ý nghĩa. . ."

Đông đầu một tên tóc trắng xoá lão đạo trước tiên nói.

"Cái kia Đào Yêu thù làm sao bây giờ? Liền mặc cho cái kia hung đồ giết ta chân truyền, đoạt ta pháp khí, còn nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật?"

Ngồi ở tây đầu, lại là một tên bà lão, nghe vậy lông mày nhíu lại, mang theo hung tính: "Đào Yêu nhưng là Lão thân tận mắt lớn lên, càng là đại trưởng lão huyết mạch hậu duệ. . ."

"Việc này, đệ tử có lỗi!"

Nói đến đây cái, Lam Tương Tử ngồi không yên, đứng dậy thỉnh tội nói: "Đệ tử quản dạy không nghiêm, lại mạo muội tham gia nhân gian chinh chiến, dẫn đến Đào Yêu cái chết, cam nguyện bị phạt!"

"Hừ! Lam Tương Tử, người đương nhiên có tội!"

Bà lão hàm hừ răn dạy, nhưng chưa đuổi đánh tới cùng.

Cái này vừa đến, làm sao định tội, e sợ đến đại trưởng lão tự mình định đoạt, mà điểm thứ hai, chính là Lam Tương Tử chính là tông môn dòng chính, cũng là trước mắt có tiềm lực nhất xung kích Du Thần Ngự Khí người.

"Các người không cần tranh luận!"

Chính thảo luận, một người chậm rãi đi vào.

Hắn đại khái chỉ có chừng ba mươi tuổi, có được mặt như ngọc, mắt phượng, ngọạ tầm mi, tinh lực dồi dào, mang theo một luồng sức sống tràn trề.

Cùng cái này Lam Tương Tử loại này trứ nhan có thuật hoàn toàn có thể khác nhau ra, chính là là chân chính tuổi thọ dài lâu hình ảnh.

"Xin chào sư tôn!"

Lam Tương Tử nhìn thấy người này, lập tức hành lễ.

"Cô Hồng Tử đại trưởng lão, ngài công thành xuất quan?" Lão đạo cùng bà lão nhìn thấy, cũng là vui vẻ.

Cái này Cô Hồng Tử, chính là Hãn Hải tiên tông Thái Thượng đại trưởng lão, Du Thần Ngự Khí đỉnh cao, Nguyên Thần đại thành, có thể đoạt xá chuyển thế.

Sở dĩ như thế đáng dấp, tự nhiên là đã xoay chuyển một đời, lúc này thân thể chỉ có chừng ba mươi tuổi, ít nhất còn có thể sống trên một Giáp tử.

Bất luận tông môn gì bên trong, nếu là có bậc này tồn tại, liền có thể thiên nhiên trấn áp khí số.

"Ở lão phu bế quan đoạn này thời gian bên trong, Đông Hải khá không bình tĩnh a. . ." Cô Hồng Tử chỉ cười cười, khoanh chân ở chủ vị ngồi, một chỉ Lam Tương Tử: "Người nói cho ta nghe một chút."

"Tuân mệnh!"

Lam Tương Tử vẻ mặt trở nên nghiêm túc, đem chính mình cùng Trịnh Hồ quan hệ, lại là làm sao được hắn cho mời, mang theo đồ nhi trợ

trận, mà Đào Yêu lại là làm sao đánh lén, bị Đoàn Ngọc chém giết việc, một nói rõ chuyện, quả nhiên một điểm đều không có che giấu.

Dù cho nghe được Đào Yêu bỏ mình việc, Cô Hồng Tử vẻ mặt cũng không có bao nhiêu biến hóa.

Dù sao cũng là một cái cách không ít đời chết nữ, ngoại trừ một điểm huyết mạch trên quan hệ ở ngoài, đều không có bao nhiêu cảm tình.

Thậm chí, thi giải xoay chuyển một đời sau khi, đã liên điểm ấy huyết thống đều không có.

Muốn nói đối phương tăng này huyết mạch, trái lại không bằng đồ tử đồ tôn thân phận lại đến coi trọng.

"có cừ oán tiếp hết lượt. . . Ha ha, thực sự là khẩu khí thật là lớn, người này đã đạt Thiên Cương?" Cô Hồng Tử nghe được cuối cùng Đoàn Ngọc mang, không khỏi cười gằn lên.

"Đệ tử không biết, chỉ là đối phương thực lại lợi hại, e sợ thần thông không kém chút nào tại mấy vị sư thúc bá. . ." Lam Tương Tử lại lạy nói.

"Thân thể đây?"

Cô Hồng Tử lại hỏi.

"Tuổi trẻ phi thường, nghi tựa như chuyển thế."

Nếu không thì, này giới mở ra tới nay, vẫn chưa từng nghe nói bậc này thiên tài.

Mới hai mươi lăm tuổi không tới, lại liền tu luyện đến Du Thần Ngự Khí, há không phải nói cái khác đạo nhân đều là rác rưởi phế vật?

"Tuổi còn trẻ, tu vị cao thâm, lại là một đạo chi chủ, còn thu phục Giao nhân. . . Quả thật sâu không lường được a. . ." Cô Hồng Tử lẩm bẩm nói.

Trên thực tế, đối phương nếu không là chuyển thế, trái lại càng thêm làm hấn sợ hãi.

Cái này muốn trên người chịu cỡ nào đại khí vận?

"Lúc trước. . . Ta cho Tiểu Đào Yêu Ngũ Độc Xà Sát Châm, bản ý chỉ là vì nàng hộ đạo, không nghĩ tới trái lại là hại nàng. . . Cũng là, chúng ta Hãn Hải tiên tông ếch ngồi đáy giếng thực sự quá lâu."

Cô Hồng Tử thì thào nói.

"Cái kia y theo đại trưởng lão góc nhìn, chúng ta phải là làm sao làm?"

Bà lão hỏi: "Lẽ nào Đào Yêu thù, liền không báo sao?"

"Thối đời, thực sự là gian nan a. . ." Cô Hồng Tử trầm tư xuống, bỗng nhiên nói: "Ta ý, xin mời bản môn Chiêu Thiên thần kính, lấy xem khí số!"

Cái này Chiêu Thiên thần kính, vẫn là Hãn Hải tiên tông khai tông tổ sư truyền lại, trải qua các đời thiên sư gia trì cấm pháp, lại hấp thu mười đại đạo mạch khí vận, tuyệt đối là Hãn Hải tiên tông đệ nhất chí bảo, chỗ căn cơ!

Vừa nghe Cô Hồng Tử đề nghị, liền lão đạo cùng bà lão đều là kinh sợ đến: "Không đến nỗi như thế chứ? Chí bảo không thể nhẹ động, bằng không dễ dàng tổn hại chúng ta khí số. . ."

"Các người cho rằng, ta chỉ là vì thù riêng sao? Gần nhất Thiên Cơ diễn biến đến lợi hại, ta không có thiên sư vị cách, không cách nào thấy rõ.

. . Đại tranh chi thể đến, chúng ta khi nơm nớp lo sợ, như băng mỏng trên giày a!"

Cô Hồng Tử nghiêm mặt nói.

Xưa nay đại lục cách đình thời khắc, cũng là mười đại đạo mạch xáo bài lúc.

Ngoại trừ vẫn Thần long thấy đầu mà không thấy đuôi Vô Định giáo ở ngoài, còn lại đạo mạch đều có bay lên hoặc làm thấp đi ví dụ, điểm ấy không thể không phòng!

"Đại thế diễn biến, đã đến Tranh long lúc sao?"

Tuy rằng sống ở hải ngoại, nhưng đối với đại lục Vân Lan biến hóa, Hãn Hải tiên tông còn là phi thường thân thiết.

Lão đạo cùng bà lão liếc mắt nhìn nhau, rốt cục gật đầu đồng ý, tay bấm pháp quyết, mỗi cái có một đạo phù văn bay ra, rơi vào Cô Hồng Tử trong tay.

Bùa chú này do rất nhiều Khoa Đầu văn tạo thành, tàn khuyết không đầy đủ, trầm tĩnh tỏa ánh sáng, rõ ràng là một cái nào đó phù lục một phần, hai đạo hợp nhất sau khi, cơ bản có thể thấy được một cái to bằng bàn tay phù lục hình ảnh, chỉ là còn thiếu ở giữa một cái mắt.

Này trên thực tế, chính là toàn bộ Hãn Hải tiên tông Đạo gia quyền bính, chỉ có đột phá Du Thần Ngự Khí, lại cho phép đại trưởng lão, mới có thể chấp chương.

Cô Hồng Tử thấy vậy, trên mặt thoáng vui vẻ, đưa tay phải ra ngón tay trỏ ở phù lục trung tâm hơi điểm nhẹ, tấm bùa này liền bị bù đắp, phát ra nổ vang.

Từng tầng từng tầng quang mang từ lòng đất hiện lên, tựa như bị nó hấp dẫn, trăm xuyên quy lưu giống như hội tụ dung hợp, hình thành một chiếc gương hư hình.

Tấm gương này hình, mặt trái là thanh đồng, đôi bên mỗi cái có Phi long điêu sức ôm lấy, mặt kính nhưng là một mảnh đồng thau sắc.

"Chiếu Thiên thần kính, có thể tra người căn cơ, quan sát thiên hạ đại vận. . . Chỉ là mỗi một lần khởi động, nhất định phải tiêu hao đạo mạch căn cơ, tổn hại khí số. . . Đồng thời sử dụng một lần sau khi, nhất định phải ngủ đông tu dưỡng ít nhất trăm năm. . ."

Bà lão nhìn cái này kính, thăm thăm thở dài.

Lam Tương Tử càng là nuốt nước miếng, liền nói đều không nói ra được.

"Mau!"

Cô Hồng Tử thấy cái này kính, vội vã tay bấm pháp quyết, đánh ra mấy vệt ánh sáng, rơi vào trong gương: "Cửu Thiên Thập Địa, tất cả hiển hiện!"

Đồng thau mặt kính dập dờn lên từng trận sóng gợn, trong phút chốc hóa thành trong suốt, bên trong hiện ra biển rộng sóng lớn, Đông Hải chúng đảo cảnh tượng.

Chợt, ống kính không ngừng bị kéo xa, Đông Hải nhanh chóng thu nhỏ lại, hiện ra mệnh môn đại lục Vân Lan.

Ở đại lục bên trên, xám trắng nhị khí chìm nổi bất định, mỗi người dựa vào một điểm tụ tán, hiển hiện ra khí số.

Cô Hồng Tử cùng những người khác đều là nhìn chăm chăm không chớp mắt, định thần quan sát.

Đầu tiên là mặt bắc, đại diện cho thảo nguyên một đám lớn, đã tất cả cùng Bắc Yển liên kết, tuy rằng còn có lăm ta lăm tấm ánh sáng phản kháng, lại là châu châu đá xe.

Thậm chí hắc hồng khí hội tụ , hóa thành hổ hình, có xuôi nam dấu hiệu.

"Bắc Yển ngầm chiếm thảo nguyên, đại thế đã thành, Tây Vực các nước, Khánh, Đông Trần đều khó có thể chống đối. . ."

Cô Hồng Tử nhìn thấy cảnh này, không khỏi thở dài: "Trong vòng ba năm, tất thấy rõ ràng!"

Cho tới cái khác chư hầu nước nhỏ, càng là nước chảy bèo trôi, khó có thể cứu vãn đại cục, trực tiếp bị quên.

Đón lấy, chính là phía nam.

Nam Sở địa bàn rất lớn, khí lại là trắng đen, ở trong mơ hồ có long ảnh, trong cơ thể lại có rất nhiều mãng xà dòng chảy nhỏ.

"Nam Sở phong quân thế lớn, mà Sở vương kiên quyết cải cách, song phương tuy có mâu thuẫn, vẫn còn có thể áp chế, lúc này ở mưu đồ Ngô Hàn. . ."

Cho tới Ngô Hàn quốc, lại là hiện ra một đôi đầu Cự Hủy, thể hình so với Nam Sở long ảnh nhỏ hơn rất nhiều.

"Tổng hợp đến xem, như động binh, Ngô Hàn tất bại!"

Bà lão lời bình nói: "Chỉ là khí không dứt, hoặc có thể an phận một phương?"

Cô Hồng Tử không nói một lời, nhìn chăm chăm đại lục chi đồ, lông mày dần dần nhúu chặt.

"Có thể nhìn ra đầu mỗi gì?"

Lão đạo liền vội vàng hỏi.

"Nếu theo này khí tượng đến suy tính, tương lai Bắc Yến xuôi nam, có sáu thành khả năng đoạt được thiên hạ. . . Chỉ là, ta luôn cảm thấy có chút không đúng. . ."

Cô Hồng Tử ánh mắt nhìn chăm chú đại lục khí vận chi đồ, đặc biệt mấy cái góc viền, trước mơ hồ thấy hào quang màu đỏ sẫm lóe lên, cần nhìn kỹ, nhưng không thấy.

Cái này lập tức làm hấn một viên đạo tâm che lên âm ảnh.

"Đại trưởng lão người tu vi cao nhất, như cảm thấy không đúng, e sợ Thiên Cơ có biến hóa, làm vì cái gì bản môn Thần khí đều không thấy rõ?"

Bà lão có chút ngờ vực.

"Thiên hạ thuộc về quan hệ cỡ nào trọng đại? Chúng ta đạo nhân muốn lấy một bảo vật dòm ngó tận, lại làm sao có khả năng? Nếu thật sự xem lấy hết tất cả, trái lại phải gặp thiên khiên!"

Cô Hồng Tử cười khở một tiếng, không nghĩ nữa những kia, thanh đồng kính hình ảnh xoay một cái, trở lại Đông Hải.

Nơi này lại là một mảnh mỏng manh sương trắng, vô cùng ổn định, chỉ có Xuất Vân một chỗ hình thành vòng xoáy, có lẽ còn muốn thêm lên một cái Vân Trung, chỉ là ảnh hưởng rất nhỏ.

Điều này cũng đại diện cho đảo Vân Trung thực lực, tự vệ có thừa, nhưng nói muốn xưng bá Đông Hải, lại là gốc gác không đủ.

Dù sao một huyện nơi, lại thế nào đi nữa khai phá, trụ cột cũng là bãi ở nơi đó.

Điểm ấy nhất thời làm ba cái đạo nhân rất là an tâm: "Đông Hải tuy có nhỏ loạn, lại không thương căn bản, đại thiện!"

"Mà Xuất Vân biến cục, cơ bản mấy năm liền có thể định ra, nhà Fujiwara khi khai mạc phủ, có nhiếp chính chi vận, nhà Taira suy vi, hoặc thành chắc chắn."

Kiếp trước Đông Hải đại loạn, cần ba mươi năm diễn biến.

Bây giờ mới đi qua mấy năm, mâu thuẫn không tính quá bén nhọn, lại có Xuất Vân đông tây hợp chiến sớm bạo phát, còn có trước một tràng vạn người cấp bậc hải chiến, đều đưa đến biện pháp không triệt để tác dụng, tuy rằng không tính rút củi dưới đáy nồi, nhưng tiết ra rất nhiều lệ khí, kiếp vận liền nhỏ đi rất nhiều.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Truyền Đạo

"Thiện! Ta Đông Hải tuy rằng thiếu lực hơi, nhưng cũng thiếu dính kiếp số. . ."

Mấy cái đạo nhân thấy vậy, trong lòng thoáng vui vẻ.

Đại loạn nếu là không lan đến Đông Hải, dựa vào bọn họ gốc gác, lại là rất chắc chắn vượt qua trận này kiếp số.

"Thiên hạ đại thế xem xong, đón lấy liền xem cá nhân!"

Cô Hồng Tử nhìn thấy thanh đồng kính rất có bất ổn thái độ, ống tay áo phất một cái, dựa vào cuối cùng một chút thời gian, khóa chặt đảo Vân Trung.

Tuy rằng lấy Thần khí dòm ngó thiên hạ còn có chút không đủ, nhưng sát cá nhân căn cơ nội tình, lại là nắm chắc, rất ít ra sai lầm.

Liền thấy mặt kính bên trong, một đảo không ngừng kéo lớn.

Trên đảo mây khói hội tụ, hiện ra ba đầu cự quy, long trảo đuôi phượng, thân có hổ văn, gào thét một tiếng, tựa như muốn ngăn cản.

"Ồ?"

Cô Hồng Tử than thở một tiếng: "Lại có như thế khí vận, lại có tứ linh hình ảnh, hiển nhiên tiềm lực khá lớn, chẳng trách có thể uy danh lan xa."

Chỉ là ở Chiếu Thiên thần kính phía dưới, dù cho Khánh quốc khí vận cũng có thể nhìn ra thấy đại khái, chỉ là ba đầu rùa biển, kỳ khí bất quá Chính lục phẩm, sát na liền bị phá vỡ, hiện ra trên đảo hình dáng.

Tuy rằng lăm ta lăm tằm, có khí số người rất nhiều, nhưng Cô Hồng Tử cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp khóa chặt khí vận cao nhất một người.

Liền thấy một cái ngân quan áo bào rộng thanh niên hiện ra đang ở trong gương, vàng trán cao, trên người khí độ nghiêm nhiên.

"Không sai, người này chính là Vân Trung quân Đoàn Ngọc!"

Lam Tương Tử hét ầm lên, nghiêng răng nghiêng lợi, hỉ nộ hiện ra sắc.

Bất quá ở trong gương, Đoàn Ngọc bên người, thậm chí còn có một vòng thanh quang, có chín thước, càng ngày càng chiếu rọi cho hắc siêu phàm thoát tục.

"Chín thước Đạo vực?"

Cô Hồng Tử rung mình: "Có như thế đạo hạnh, cần gì phải câu nệ tại trong thế giới trần tục đây? Cũng không sợ khí vận bẻ đi tu vị. . . Phàm là cử chỉ dị thường, tất có mưu đồ, ta tới thâm tra!"

Lần thứ hai bấm quyết, liền muốn truy tìm người này căn nguyên.

Lại vào lúc này, trong gương bóng người điều có cảm giác, nhìn sang, một đôi mắt tựa như hàm chứa trời giận.

Hống hống!

Long ngâm trong, một con Ly Hồ hiện lên, ngửa mặt lên trời rít gào.

"Phản phệ? ! Sư đệ sư muội giúp ta, một thể trấn áp!"

Cô Hồng Tử khẽ quát một tiếng, cùng mặt khác hai đại Du Thần Ngự Khí Chân Nhân hợp lực, liền muốn đem Ly Hồ trấn áp xuống, hoàn toàn kiểm tra căn cơ.

Bọn họ ba Đại chân nhân hợp lực, lại có chí bảo giúp đỡ, Ly Hồ dù cho lại thế nào đi nữa hùng hổ, cũng là chịu đến áp chế.

Một lát sau, liền rút trở lại.

"Cho ta hiện! Hả?"

Cô Hồng Tử vui sướng, chính phải tiếp tục, bên tai lại truyền đến rằng rắc một tiếng, thanh đồng kính một trận mơ hồ, nhỏ nhìn qua, lại là khung kính nơi hiện ra một vết nứt.

"Đến thời hạn!"

"Như lại tiếp tục, tất tổn thương chí bảo bản thể, chúng ta đều là sư môn tội nhân! Mau chóng dừng tay!"

Bà lão cùng lão đạo thần sắc mặt đại biến, vẫy tay, thanh đồng kính tản ra, quang mang rơi xuống xuống lòng đất, chỉ có một viên con nòng nọc phù lục một phân thành ba, rơi vào các người trong tay.

Lại bấm chỉ tính toán, thì mới thở dài một hơi: "May là. . . Chí bảo không tổn hại, chỉ là bỏ đi chút bản môn tích trữ khí vận, đại trưởng lão. . ."

Trong lời nói, thì có chút trách cứ.

"Người này rất có dị thường, ta muốn tận dòm ngó căn cơ, có chút đem. . ." Cô Hồng Tử hạ thấp người thì lễ, nói.

Đáy lòng, lại là vô cùng tiếc hận.

Cái này chí bảo vận dụng sau khi, cần phải tu dưỡng trăm năm không thể.

Cái này tu dưỡng trăm năm mấy trăm năm, cơ bản liền đến lần sau đại thể diễn biến, Tranh long lúc.

Hãn Hải tiên tông chính là dựa vào cái môn này chí bảo, mới có thể ở loạn thế bên trong xoay trái xoay phải, xu lợi tránh hại, truyền thừa đến nay, cho nên mới gọi Trấn vận thần khí.

Ba đại thái thượng trưởng lão điều tức xuống, bà lão liền hỏi: "Vừa nãy thời gian có hạn, chúng ta đoạt được không nhiều, không biết đại trưởng lão đến mấy phần mười?"

"Người này cũng không đoạt xá cảnh giới, điểm ấy có thể khẳng định!" Cô Hồng Tử lạnh lẽ, chột nói.

Hí!

Không có gì bất ngờ xảy ra, thì có hút vào khí lạnh tiếng vang lên.

Không phải chuyển thể, nhưng có cỡ này tu vị, trái lại đáng sợ nhất.

"Tuổi còn trẻ, cũng không phải là chuyển thể, lại tu luyện đến Du Thần Ngự Khí cảnh giới?" Lão đạo nhìn ngó nhóm người mình, đã từng cũng là trước đây trưởng lão mong đợi giai tài cùng Đạo chủng, lúc này chỉ cảm thấy miệng đầy đều là cay đắng.

Mà tông môn nhân tài mới xuất hiện Lam Tương Tử, càng là liền cho đối phương rách giày đều không xứng với.

"Càng then chốt, lại là trên người người này, khí vận cùng đạo cơ di thường hòa hợp, có một tia Long khí căn cơ a!"

Cô Hồng Tử tiếp tục nói.

Đây là hãn cuối cùng nhìn thấy một màn, trong lòng sâu sắc kinh ngạc: "Đúng là để ta nghĩ tới một người!"

"Hãn là. . . Yêu Sư Tổng hả? !"

Lão đạo suy nghĩ một chút, tiếp lời nói.

Mỗi khi gặp loạn thế, long xà hỗn tạp, thịnh thoảng cũng có yêu nhân xuất thế.

Cái này Yêu Sư Tổng ân, thậm chí cùng đời trước Đại Hạ khai quốc thái tổ tranh đoạt qua khí số, chính là tu đạo cao thủ, khí vận thần thông đều là kinh người, nhưng cuối cùng vẫn là binh bại bỏ mình.

Nếu là Đoàn Ngọc nghe được cái này, tất nhiên sẽ suy đoán, người này tám thành là tu luyện Đạo ẩn công pháp tiền bối.

Chỉ là làm không rõ trên đất Đạo quốc hạn chế, Tập quyền vào một thân, tương đương với lấy sức một người đối kháng thiên hạ, rốt hồ mới là bình thường.

Thần quyền cùng vương quyền vốn là mâu thuẫn, làm sao hợp nhất?

Làm không rõ điểm ấy Đạo ẩn công pháp tiền bối, tốt một chút phí thời gian một đời, âu sâu mà chết, suýt chút nữa chính là loạn thế lấy đạo thuật nhanh chóng quật khởi, hoành hành nhất thời, cuối cùng binh bại bỏ mình.

Tổng Ân việc mặc dù là bí ẩn, nhưng chân chính đại thế lực, vẫn có thu gom.

"Long khí căn cơ? Có này cách cục, lẽ nào người này nghĩ nhất thống Đông Hải? Hay hoặc là dòm ngó đại lục?"

Bà lão cau mày.

"Dù như thế nào, người này sâu không lường được, báo thù việc, vẫn là tạm hoãn!"

Cô Hồng Tử ngưng thần suy tư, lại quên đi mấy quái, cuối cùng vẫn là trầm tiếng nói: "Bất luận cái khác, làm một đệ tử cùng Du Thần Ngự Khí cao thủ kết thù, vô cùng không có lí trí. . . Đối phương nếu thả Lam Tương Tử trở về, chính là có ý hòa giải, không ngại trước tiên thả một thả. . ."

Trong đó còn có một tầng ý tứ, hẳn không có nói.

Đó chính là như người này tiến vào Tranh long, kết cục không phải thành tựu lớn là đại bại.

Nếu như thành công, tự nhiên tất cả đừng nói, nếu là đại bại thua thiệt, khí vận lớn gãy, đạo hạnh tổn thất lớn, chẳng lẽ còn có thể chống lại bọn họ trả đũa sao?

Tu vị đến hẳn bước đi này, thời gian thả dài, thì càng thêm mắt tại tương lai bố cục.

. . .

"Ồ?"

Đoàn Ngọc ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng, quan sát bên trong thân thể biến ý thức Đạo ấn.

Tứ chuyển Ngân Ấn bên trên, Ly Hồ nổ vang, chợt lại lâm vào trầm mặc.

"Vừa nãy hình như có người gây bất lợi cho ta, chỉ là không còn đoạn sau. . . Lẽ nào là có người ở suy tính ta?"

Đoàn Ngọc bình tĩnh thần, liên tưởng mở ra.

Bất luận mới vừa rồi là Đại Hạ triều đình vẫn là mới vừa kết thù Hãn Hải tiên tông, cái này đều không phải chuyện tốt.

Mà đối kháng cỡ này thuật tính toán pháp môn, hẳn mặc dù biết một hai cái, thực tế hiệu quả nhưng cũng không giai.

"Chân chính có thể đối kháng loại này pháp thuật, trên thực tế vẫn là khí vận. . . Nếu ta có Long khí, thậm chí không cần Chân long, chỉ cần là giao long khí, cũng có thể chống lại vận pháp, che giấu căn cơ."

Ngoài ra, Đạo ấn bản thân liền có nhất định chống lại năng lực, đối phó bình thường suy tính là đầy đủ, ít nhất có thể cảnh báo.

Hẳn một đời trước cũng là đại đạo mạch người, đối với bậc này người xử sự tư duy rất là thông cảm.

Gặp phải đại địch, mạo muội mạng một làn sóng người có lẽ tồn tại, thế nhưng cực nhỏ.

Người tu đạo cầu chính là trường sinh vĩnh cửu, làm sao có thể như vậy hèn hạ tính mạng mình? Tự nhiên là muốn trước tiên tinh tế tìm hiểu, lại truy cứu căn cơ, không có sơ hở nào mới có thể ra tay.

Hết thầy đều lấy bảo mệnh cùng kéo dài đạo thống làm vì chủ yếu, trên thực tế chính là 'Gặp mạnh thì lại cầu' !

Đối với Hãn Hải tiên tông, chỉ cần lại thăm dò một thoáng, liền có biết ứng đối.

Trong lúc đang suy tư, một người đi vào, hơi nước quanh quẩn, lại là Giao nhân Tử Châu.

"Người đến rồi!"

Đoàn Ngọc thấy đến cô gái này, không khỏi nở nụ cười xinh đẹp.

"Chủ quân."

Tử Châu lại là cung kính thi lễ, quỳ ngồi xuống.

"Những này thời gian, ta quan sát Giao nhân hành khí mạch lạc, lại kết hợp Đạo gia pháp môn, đại khái chỉnh lý đi ra một chút nội dung. . . Hay là có thể làm người mở ra con đường tu luyện, chỉ là người cần nghĩ cho rõ, ta tài năng kém cỏi, có lẽ có sai lầm chỗ, đến thời điểm liền rất nguy hiểm."

Thần sắc hần nghiêm túc, đem tốt xấu một vừa nói ra.

Truyền thụ Giao nhân tu luyện pháp môn, tự nhiên trải qua một phen dẫn đo suy nghĩ.

Tuy rằng lúc này Giao nhân bộ tộc vẫn tính trung thành, nhưng thế nào cũng phải đưa ra lợi ích, mới có thể đem đổi phương vừng vàng quần vào chiến xa bên trên.

Giao nhân ít người, tự có đảo Bồng Vũ, hầu như không cần ở ngoài cầu.

Duy nhất có thể làm chúng nó cúi đầu, liền chỉ có tu luyện pháp môn!

Đoàn Ngọc đoạn này thời gian không ngừng tìm tòi Giao nhân kinh mạch, lại kết hợp Cửu Thiên Huyền Nữ tông đạo pháp, cuối cùng ra kết luận, cái này Giao nhân cùng Nhân tộc khác biệt, tất cả sẵn có pháp môn một mực không có hiệu lực, chỉ có thể từ Yêu tộc vào tay.

Yêu tộc tu luyện cực kỳ đơn giản, chính là mỗi ngày phun ra nuốt vào linh khí liền có thể, bởi vậy cải tạo ra một bộ hô hấp pháp, vô cùng thô thiển, thậm chí không nhất định có thể bước vào đạo cơ, nhưng đối với Giao nhân mà nói, đã là bí kíp.

Dù cho đối với đạo cơ đến tiếp sau có chút ý kiến, Đoàn Ngọc không thể một lần đưa ra, thế nào cũng phải lưu lại chút kiềm chế ở tay.

Ngoài ra, hẳn còn có một cái ý nghĩ, cái kia chính là truyền giáo!

Ở Giao nhân bên trong truyền giáo! Lấy tông giáo chi khổng chế tinh thần Dị tộc, lại là một cái đáng giá thử nghiệm biện pháp.

Cho tới linh cảm sao, tự nhiên là đến từ dị thể bản thổ Đạo Giáo.

Loại kia giáo nghĩa, tu luyện pháp môn, thanh quy giới luật hỗn tạp tình huống, hẳn là tràn đầy linh hội, lúc này lại vô cùng yêu thích.

Đem thanh quy giới luật, hoặc là nói chuẩn bị tẩy não nội dung, hỗn tạp tu luyện pháp môn, hướng về Giao nhân truyền bá, bởi vậy tiến hành nhất định ở lại, có lẽ có thể hữu hiệu.

Ít nhất, muốn tuyên dương trung quân tư tưởng loại hình, không thể để cho những kia tuổi trẻ Giao nhân nói phản liên phản.

Đồng thời, như thế làm, chịu đến chống lại hẳn là thấp nhất.

"Tử Châu không sợ nguy hiểm!"

Tử Châu nghe xong, con mắt sáng choang.

Rốt cục chờ đến có thể lúc tu luyện sao?

"Như vậy, người xem trước một chút. . ."

Đoàn Ngọc đưa ra một phần văn tự, phía trên chín thành là giáo nghĩa cùng tẩy não, một thành điều tức pháp môn phân tán trong đó.

Nói là điều tức, chú trọng hô hấp cùng khổng chế, nhưng cũng muốn phối hợp một chút quan tưởng pháp môn.

Cùng cái này đại đạo, hoặc là giảng kinh nghĩa dung hợp, liền rất khó tróc ra.

Nhìn Tử Châu không ngừng đọc, như có ngộ ra dáng dấp, Đoàn Ngọc tâm tình đồng dạng hết sức phức tạp, không biết mình làm tất cả những thứ này là đúng là sai.

Bất luận nói thế nào, cái này chung quy là mở ra Giao nhân con đường tu luyện.

Mà Giao nhân tiềm lực, so với Nhân tộc có thể cao nhiều.

Nhân gia chưa sinh ra liền ngâm Đế Lưu Tương, tự mang thiên phú thần thông, thực sự là một ít Linh thú đều muốn xấu hổ ngượng ngùng.

Bất quá Đoàn Ngọc lúc này còn là phi thường yên tâm , bởi vì Giao nhân tộc cũng có một cái trọng đại thiếu hụt, cái kia chính là nhân khẩu!

Nhân khẩu tăng trưởng tỉ lệ không lên được, liền vĩnh viễn không cách nào hình thành quy mô, xung kích nhân loại vạn vật linh trưởng chúa tể địa vị.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Đế Phẩm

Vân Trung năm thứ năm, tháng ba.

Cuồng phong gào thét, mưa rào tầm tã đập xuống.

Ngoài khơi bên trên, một chiếc thuyền lớn chính ra sức tiến lên.

Này chiếc 'Định Vân hào', chính là do Vân Trung mời chào đến cao thủ thuyền sư chế tạo, tốn thời gian mấy năm mới thành, mới vừa hạ thủy.

Sóng lớn đánh tới, nện ở kiên cố thân thuyền trên, bắt đặc dĩ tản ra, cấp người cảm giác an toàn.

"Này thuyền dùng chủ tài chính là trăm năm Thiết mộc, vào nước bất hủ, nếu là ngàn năm Thiết mộc, càng là có thể so với tinh thiết!"

Rokuro Hara đứng ở trên boong thuyền, giẫm kiên cố mặt sàn, hầu như có giẫm ở trên đại lục cảm giác, không khỏi rất là thoả mãn.

Cái này Định Vân hào, dài ba mươi lăm trượng, rộng cũng có tám trượng, có năm tầng boong tàu, một thuyền có thể chứa đựng hai ngàn người!

Đông Trần thủy sư vương hạm, trên thuyền xây lầu, cao tới năm tầng, được xưng lầu thuyền, lớn nhất người cũng chỉ đến như thế.

Này thuyền Vân Trung thủy sư toàn bộ tới cũng có thể chứa đựng , bất quá lúc này, có sáu trăm thủy binh, cùng với năm trăm lục quân, cũng có thể nói nước trên thế lực bá chủ.

"Nếu là trước đánh trận lúc thì có này thuyền, nói vậy có thể thắng đến càng thêm dễ dàng, những thuyền nhỏ kia, đụng vào liền chìm. . ."

Làm cái này thủy sư giáo úy, Rokuro Hara đối với loại cỡ lớn chiến thuyền, có một loại trời sinh yêu thích.

"Chủ quân tạo này thuyền, tất có thể uy chấn Đông Hải. . . Chỉ là. . ."

Hắn là vô cùng thông minh người, mơ hồ cảm giác được Chủ quân tâm có chí lớn, cũng không biết muốn hướng về nơi nào khai thác.

Đang lúc này, biển mặt bằng trên xoẹt một tiếng, dò ra một cái cực lớn đầu rắn, phía trên đứng một người, lại là Lý Ngọc Long: "Tiếp tục hướng về trước, tránh thoát cuối cùng một mảnh đá ngầm, liền có thể đến cái kia đảo."

"Tài công!"

Rokuro Hara lập tức hạ lệnh, chột suy tư.

Cái này Lý Ngọc Long chính là Hải Tổng hàng tướng, một thân võ nghệ không phải chuyện nhỏ, lại có Linh thú giúp đỡ, rất được chủ quân mắt xanh, trực tiếp phong tước thượng sĩ!

Dù cho là hắn, lần này cũng bất quá là do công đến cái hạ sĩ đây!

Vừa nghĩ tới đối phương nắm giữ gần vạn mẫu đất ruộng, như đặt ở Xuất Vân, không lớn không nhỏ cũng coi như cái Daimyo, Rokuro Hara liền không khỏi rất là ước ao.

Mà bởi vậy, cũng sâu sắc cảm nhận được Vân Trung chính quyền đặc điểm.

"Võ sĩ định cấp! Phi phạm là hơn. . . Trường Sử đại nhân đột phá Nguyên Thần, lập tức phong làm Hạ đại phu, trao tặng một hương, cái này

Lý Ngọc Long lấy võ nhập đạo, phá ngưỡng cửa, cũng là lập tức định là thượng sĩ, nếu không là thân phận lúng túng, nói không chừng lại là một cái đại phu!"

Tình huống này, tự nhiên khiến có mấy người bất mãn trong lòng.

Nhưng người bình thường dù như thế nào, lẽ nào có thể so với bậc này phi phạm chí sĩ?

Không nói những cái khác, như vẫn là trước đây loại kia Đại Dực chiến thuyền, dù cho mang theo 600 người, Rokuro Hara cũng không có lòng tin bắt xuống Lý Ngọc Long, cho dù đối phương chỉ có một người một thú!

"Cũng may Chủ quân muốn luyện nước trên tinh binh, ngoài ta còn ai? Đến thời điểm ta cũng có thể đột phá bình cảnh, tu hành Ngũ Luân Thư trên cao thâm pháp môn!"

Rokuro Hara âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Đang lúc này, thuyền đột cụt chạy qua nguy hiểm đá ngầm, đi tới một chỗ hải vực.

Phía trước một mảnh bóng đen xuất hiện, lại là một chỗ đảo nhỏ.

"Chỗ cần đến đã tới, Long Tam, cùng ta đi tìm bỏ neo điểm. . ."

Lý Ngọc Long đối với Hải Long thú truyền âm nói.

Từ khi người nhà cùng thủ hạ đều chuyển tới đảo Vân Trung thu xếp sau khi, hẳn cũng chỉ có thể khăng khăng một mực làm vì Đoàn Ngọc bán mạng.

Càng bởi vì là hàng tướng, nắm chặt biểu hiện chính mình.

Nói đến, lần này ra biển, Chủ quân lại không có phái Giao nhân hoa tiêu, thực tại có chút kỳ quái.

"Ăn ngon đến rồi!"

Đang lúc này, nghe được cười Hải Long thú hoan hô một tiếng.

Lý Ngọc Long nhìn chăm chú nhìn lại, liền thấy một đám cá lớn, trên người lân phiến năm màu sắc sỡ, phía trước nhọn, giống như một thương.

"Thiết Thương ngư? !"

Hắn nhận ra loại cá này tập tính hung mãnh, yêu thích tập kích thuyền, tạc xuyên đáy thuyền, lại kết bè kết lũ, chính là rất nhiều thuyền biển ác mộng.

Nhưng Long Tam lại hoan hô một tiếng, nhào tới, trên người lân phiến kiên cố, căn bản không sợ va chạm, trái lại một hợp mấy cái, ăn được rất là vui vẻ, không đến bao lâu liền đem bày cá xua tan.

Thiết Thương ngư lại thế nào đi nữa lợi hại cũng là phạm thú, làm sao có thể cùng yêu sánh vai?

Càng không cần phải nói, Hải Long thú trong cơ thể, còn có một tia giao long huyết thống, tuy rằng vô cùng mỏng manh, nhưng chính là Thiên Hoàng quý tộc nhất lưu.

...

Định Vân hào dừng ở bên bờ, rơi xuống cái neo sắt.

mười mấy chiếc thuyền nhỏ bị thả xuống, không ngừng rút xuống nước, lên đến bãi cát.

Rokuro Hara nhìn ngó, thấy cái này đảo không lớn, ở giữa có một toà màu đen ngọn núi, làm như vắng lặng núi lửa ngừng hoạt động hẳn, không khỏi gật đầu: "Chủ quân nói, chính là chỗ này, Ogata đại nhân?"

Vài tên Ngũ Độc tinh binh tiến lên, người cầm đầu rõ ràng là Amano Ogata: "Xin yên tâm, thăm dò cùng hộ vệ công tác, liền giao cho chúng ta lục sử."

Nói, vung tay lên, liền mang theo một đám người tiến lên mở đường.

"Không biết Chủ quân lệnh chúng ta thủy bộ cùng xuất hiện, đến đây tìm kiếm vật gì?"

Lý Ngọc Long cũng lên bờ, Long Tam đi theo sau đó, con kia quái vật khổng lồ đáng sợ, rất nhiều binh lính dù cho từ lâu từng thấy, vẫn cứ trong lòng sợ hãi, hai chân run rẩy.

Núi lửa ngừng hoạt động hẳn phía dưới, có một rừng cây.

Ngũ Độc tinh binh trước tiên mở đường, không đến bao lâu, liền truyền đến thú hoang gào thét, cùng với đao kiếm tiếng ra khỏi vỏ.

Một con mọc ra răng kiếm thạc đại lão hổ đầu, liền bị ném đi ra.

"Này đảo quả nhiên hung ác. . . Các người phải cẩn thận."

Amano Ogata cầm mạch đao, trên người máu me đầm đìa, lại không chút phật lòng: "Trong rừng rậm cũng có một ít không thích hợp. . . Không chỉ có mãnh thú, còn có độc trùng."

"Cái này dễ dàng! Long Tam, tiến lên mở đường!"

Lý Ngọc Long nghe xong, lại là cười ha ha, hăng hái vung tay lên.

Cực lớn Hải Long thú điểm điểm đầu, uốn lượn bò qua, dọc theo đường đi ép cũng không ít cành cây dây leo.

Cùng lúc đó, một luồng uy nghiêm tản ra.

Tuy rằng chỉ có nhàn nhạt giao long khí tức, nhưng xua đuổi bình thường thú hoang , khiến cho trùng rắn tránh lui, vẫn không có bao nhiêu vấn đề.

Ngay sau đó, Long Tam trước tiên mở đường, Amano Ogata mấy người theo sát ở phía sau, đi rồi mười mấy dặm, liền đến núi lửa phía dưới, thấy được một cái hồ nước.

Hồ nước này thanh bích như ngọc, mơ hồ có khí lạnh toả ra.

Amano Ogata tiến lên nhìn ngó, bên trong một con cá đều không có, vô cùng quý dị.

"Phải nên chính là nơi này, chiến đấu chuẩn bị!"

Hắn biểu hiện cảnh giác, hướng về phía Lý Ngọc Long gật gù.

Hải Long thú bò nhập trong hồ, chỉ thấy lượng lớn bọt khí lẫn lộn, bùn đất vẫn đục, lật dương tới.

Xoẹt!

Không đến bao lâu, một con năm màu con trai lớn bị Hải Long thú vung một cái đuôi, đập ra mặt nước, rơi xuống ở trên đất bằng.

"Giết!"

Amano Ogata đang muốn xông lên, liền thấy được cái này con trai lớn mở ra đóng lại, một cột nước phun ra, nện ở một tên cầm chuỳ sắt binh sĩ ngực, đem hắn nện bay ra ngoài, xương ngực gãy vỡ âm thanh truyền đến.

Cái này lớn bạng hiển nhiên đã không phải bình thường vật chủng, mà thành yêu!

"Gan lớn thật!"

Ánh mắt hẩn nhất thời một đỏ, gầm thét lên vọt tới. . .

Một phen đại chiến sau khi, dù cho yêu vật cũng chỉ có thể chém đầu, cực lớn hồ văn vỏ sò chia năm xẻ bảy, hiện ra trắng như tuyết thịt mềm, còn có một viên to bằng nắm tay trên châu.

Rokuro Hara chỉ là liếc mắt nhìn, liền cất đi: "Vật này có thể hiến cho Chủ công, hiện tại. . . Tiếp tục tìm tòi!"

Mấy cái thủy tính tốt sẽ tốt xuống nước, bận việc đến sắp trời tối thời khắc, rốt cục phát hiện một cái nhân công nhà đá.

Lần này mọi người vui sướng, Lý Ngọc Long tự mình xuống, không đến bao lâu, liền nâng lên một cái tảng đá hộp.

Mở ra sau khi, bên trong là một cái nho nhỏ vỏ sò.

Lại mở ra vỏ sò, liền thấy được một viên khéo léo linh lung trên châu, chỉ có long nhãn hạch to nhỏ, lại cực kỳ bất phàm, ở trong màn đêm bên ngoài một tầng bảy màu huyền quang.

"Thương hải nguyệt minh châu có lệ. . . Tìm tới, đây chính là Thương hải dạ minh châu!"

Rokuro Hara vui sướng: "Về thuyền, chúng ta sáng mai liền khởi hành."

Người nắm giữ năm quyền to, có đời núi lấp biển lực lượng, ra lệnh một tiếng, tự có thủ hạ văn võ hiệu chết.

Lần này bọn họ không ngại cực khổ, cuối cùng cũng coi như hoàn thành Chủ thượng nhờ vả!

...

Thuyền lớn chuyển về, năm tháng liền đến đảo Vân Trung.

Biết được tin tức Đoàn Ngọc cũng là vui sướng, tiếp nhận Thương hải dạ minh châu, phân biệt xuống, nhất thời gật đầu: "Rất tốt. . . Các người đều ghi một công!"

Ngay sau đó đem cõi đời này duy nhất một viên đế phẩm Thương hải dạ minh châu thu cẩn thận, trầm ngâm không nói.

Hạt châu này quý báu, tự nhiên không cần nhiều lời, có thể giải trăm độc, đêm tỏa ra ánh sáng, chính là hiếm có kỳ trân dị bảo.

Nhưng trên thực tế cũng không có cái gì, Đạo môn pháp thuật, rất nhiều đều có thể làm được điểm ấy.

Chân chính làm nó giá trị liên thành, hay là bởi vì nó là Ngô Hàn vương thất độc chú duy nhất thuốc giải!

Đông Hải đảo Vân Trung, chỉ là đường lui.

Đoàn Ngọc muốn nhập đại lục Tranh long, nhất định phải muốn một cái cứ điểm, cái này Thương hải dạ minh châu, chính là cái nước cờ đầu.

Ngô Hàn vương thất sớm treo giải thưởng đại lục, bất luận người phương nào, chỉ cần dâng lên đế phẩm Thương hải dạ minh châu, lập sách phong quân!

Một viên Vương phẩm Thương hải dạ minh châu, chỉ có thể làm một người kéo dài tính mạng, trị ngọn không trị gốc, mà cái này đế phẩm

Thương hải dạt minh châu, lại là có thể mang bộ tộc bệnh tật toàn bộ trừ tận gốc, giá trị khác biệt một trời một vực.

Từ lúc đến đây Đông Hải lúc, Đoàn Ngọc thì có dự định, đạt được cái này viên đế phẩm châu, cùng Ngô Hàn giao dịch, đổi được phong quân vị trí!

Trùng sử Vương Côn tin tức, chỉ là thêm gấm thêm hoa thôi.

Dù sao, luận tình báo, còn có người phương nào so với Giao nhân tộc thông hiểu nội tình đây?

Cái kia cho Ngô Hàn loại hạ độc tố, cùng với sản sinh cái này đế phẩm Thương hải dạt minh châu người, có thể đều là Giao nhân tộc đời cuối công chúa, Tử Lăng Cơ a!

Có cụ thể tình báo, Đoàn Ngọc ra lệnh một tiếng, lấy đảo Vân Trung lúc này thực lực, thậm chí không cần hẳn tự mình động thủ, liền đem này châu thu được.

Tuy rằng làm như thế, có chút có lỗi với Giao nhân, nhưng thân là Chủ quân, lại là không thể không làm này sách.

Lại nói, dù cho nhất thời dựa vào Ngô Hàn, đến sau đó, tất nhiên là muốn hỗn nguyên thiên hạ, khi đó có thể để Giao nhân lại có thêm oán báo oán, có thù báo thù.

Tổng thể mà nói, vẫn là câu kia, người chủ uy phúc tự dụng, há có thể bị quản chế tại thần tử?

Như bởi vì Giao nhân điểm ấy nho nhỏ khúc mắc, liền từ bỏ đại kế, này còn làm sao tranh bá thiên hạ?

Đoàn Ngọc bình lùi mọi người, ngồi khoanh chân, ngưng thần đang trầm tư.

"Để phẩm Thương hải dạ minh châu tới tay, Ngô Hàn quốc phong quân vị trí dễ như trở bàn tay, điểm ấy uy tín vẫn có bảo đảm. . . Then chốt người trung gian này, có thể để Việt thị ra tay, ta lần trước đưa giấy viết thư, chính là sớm hồn cái quen mặt. . ."

Ngô Hàn cùng Nam Sở phong quân, liền cùng Đoàn Ngọc thủ hạ sĩ phu như thế, độ tự do rất cao, đồng thời , bởi vì hoang vắng, địa bàn rất lớn, nhỏ nhất cũng có một huyện nơi.

Đối với Đoàn Ngọc mà nói, chính là cơ nghiệp bỗng dưng mở rộng gấp đôi!

"Đến thời điểm, chính là chuyển chiến đại lược! Những thứ này thủ hạ phải có mang, cũng không thể toàn mang. . . Không thể chuyển phong, cái kia liền chỉ có tăng phong? Bất quá cũng không cần lập tức như vậy, đến sau đó, có công tái đề bạt. . ."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Mười Tính

Chính mình lập ra quy tắc, lại đi phá hư liền rất ngu xuẩn.

Từ Đạo gia tới nói, cái này cũng là tự hủy Long khí căn cơ.

Vì lẽ đó những kia phong thần, nếu là bọn họ lúc này nhất ý muốn chờ tại Vân Trung trên đảo, Đoàn Ngọc cũng sẽ thừa nhận, chỉ cần đối phương hàng năm trả hết nghĩa vụ liền có thể.

Cái gọi là 'Chuyển phong', chính là đem đảo Vân Trung trên sĩ phu đất phong, tất cả chuyển đến đại lục mới có đến trên đất đi.

Tuy rằng có lợi cho quân khí, nhưng đối với thần tử mà nói chính là dẫn vật, dù cho đồng ý mở rộng gấp đôi, cũng khó khăn bảo đảm không có oán khí.

Mà cái gọi là 'Tăng phong', nhưng là bản lãnh an cư, cũng chính là thừa nhận đảo Vân Trung phân chia không đổi, ở mới mở huyện bên trong lại ban tặng đất phong, đây chính là thuần túy chỗ tốt nơi.

Đoàn Ngọc phỏng chừng, như chính mình không phải đời đầu quân chủ, mà là đời thứ hai ba đời, e sợ dù cho sử dụng tăng phong kế sách, cũng không nhất định có thể cổ động dưới trướng phong thần hiệu lực.

Nhưng lúc này sao, chính mình ra lệnh một tiếng, Tần Phi Ngư Quách Bách Nhẫn tất hướng ứng đi theo, những người khác cũng hơn nửa vâng lời, cái này như vậy đủ rồi.

"Nếu ta là độc nhất phong quân tiền nhiệm, cái kia chỉ là thu thập phía dưới, yên ổn bách tính, đều nói không chừng phải hao phí mấy năm, thậm chí càng cùng đại tộc thỏa hiệp, cỡ nào chán ngấy? Nhưng tự có nhân mã, liền lập tức định căn cơ!"

Tình huống này, liền cùng cổ đại thế gia đại tộc con cháu xuất sĩ, cùng Hàn môn con cháu xuất sĩ so sánh.

Thế gia đại tộc con cháu có danh vọng, có tiền tài, còn có thể mang theo một tổp tâm phúc nhân mã, tiền nhiệm sau trực tiếp xếp vào trọng yếu chức, lập tức nắm giữ quyền to, chánh lệnh thông hành.

Mà hàn môn đệ tử sẽ không có cái này sức lực, thường thường không thể không cùng địa phương thỏa hiệp, trừ vô cùng người ưu tú, còn lại rất khó lập tức làm ra cái gì thành tích đến.

Phong quân vị trí , tương tự như vậy.

Chính mình như mang binh tiền nhiệm, cái nào không phục, lập tức chém chính là!

Nói cách khác, chính là căn cơ đã lập, bình thường không cần ở ngoài cầu.

"Ngoài ra, bản thân tu vị cũng đến đuổi tới, Thiên Cương trong thời gian ngắn là không cần nghĩ nữa, đồng thời ta mơ hồ cảm giác, cái kia đoạt xá chuyển thể sinh tử bình phong, là ta đại kiếp nạn!"

Đoàn Ngọc sờ sờ mi tâm, lẩm bẩm.

Hắn lúc này là Du Thần Ngự Khí đại cảnh giới tầng thứ nhất, có thể xưng Địa Sát Chân Nhân, sức chiến đấu có thể so với Thiên Cương.

Muốn tiến thêm một bước, chỉ có luyện hóa Giao Long Huyền Cương mới có thể, điều này cần tập quân dân trăm vạn khí mới có động đến đi ra, tạm thời không cách nào có thể tưởng tượng.

Nguyên Thần thành tựu, là vì Nguyên Thần Chân Nhân, vượt qua Phong kiếp, là vì Dạ Du chân nhân, vượt qua Chân Hỏa kiếp, Nguyên Thần tiểu thành, có thể xưng Nhật Du chân nhân.

Du Thần Ngự Khí, luyện hóa Địa sát, là Địa Sát Chân Nhân; luyện hóa Thiên Cương, là Thiên Cương Chân Nhân; cuối cùng đột phá sinh tử bình phong, nhưng là Nguyên Thần đại thành chuyển thể Chân Nhân.

Đoàn Ngọc chính mình tu vị bất quá Địa sát, Thiên Cương cần ngưng tụ giao long khí, đặt ở đại lục mà nói, ít nhất cũng là một phương cường phiên, thậm chí là Nhất quốc chi chủ cách cục!

Như vậy vị cách, nắm quyền lớn, khí vận long trọng, lẽ nào Lão thiên sẽ cho phép Luyện khí sĩ có thể chuyển thể, tuổi thọ hai trăm năm?

Làm một đời quốc chủ còn chưa đủ, còn muốn làm đời thứ hai?

Sợ không phải lập tức thì có thiên khiển!

Các đời hoàng đế mà cầu tiên vẫn đạo người, cái nào lại đến chết tử tế?

Đoàn Ngọc tu vị tinh thâm, lại là đã mơ hồ có linh cảm.

Khi chính mình thành tựu giao long khí, lại đột phá sinh tử bình phong thời khắc, tất có thiên tai nhân họa cùng nhau đến, cái kia là chân chính một tràng sinh tử kiếp mấy!

Vượt qua, trời cao biển rộng.

Không vượt qua được, hình thần đều diệt!

"Bất quá ta tu luyện Đạo ấn công pháp, vốn là nhất định kiếp nạn tăng tăng. . . Tiếp theo trước mắt, chỉ có tích lũy lâu dài sử dụng một lần, tích trữ thâm hậu, gắng gượng qua tai kiếp!"

Đoàn Ngọc mím mím môi, từ khi quyết định tranh bá thiên hạ một khắc đó bắt đầu, hẳn đã không có đường lui.

"Đạo gia phương diện, chỉ có chậm rãi tích trữ, nhưng có thể từ phương diện khác bắt tay. . . Tỷ như Binh gia. . . Ta lần này hạ lệnh, lập tức bổ tước Ngũ Độc doanh, đến thời điểm là có thể bí pháp đột phá Binh gia lấy võ nhập đạo bình cảnh. . ."

Không chỉ có như vậy, Ngũ Độc doanh dựng thành, lại có rất nhiều độc khí pháp môn có thể luyện chế.

Đến thời điểm, dù cho khôi phục Ôn Thần đạo nhân độc chết vạn quân phong thái, cũng không phải là không thể được!

Đoàn Ngọc người trong nhà biết chuyện nhà mình, tuy rằng có một cái đảo Vân Trung, nhưng luận tích trữ đỉnh thiên xem như là một cái bình thường thế gia.

Điểm ấy gốc gác, muốn tranh cướp thiên hạ, còn cực kỳ không đủ, mà phía nam cũng binh lực cường đại, thời khắc mấu chốt, nhất định phải xuống mấy tề mãnh thuốc mới có thể.

Nói đến đại quy mô tính sát thương vũ khí, trên thực tế hẳn trước tiên nghĩ đến tự nhiên là thuốc nổ.

Kiếp trước tuy rằng đoạt được không nhiều, nhưng 'Một tiêu hai hoành ba nhạ thông' vẫn là nhớ tới.

Làm sao thí nghiệm mấy lần, phát hiện hay là thế giới không giống, tuy rằng cũng có thể nổ tung, nhưng hiệu quả liền bất tận nhân ý, hiển

nhiên quy tắc bất đồng, uy lực có hạ xuống, không chịu nổi thực dụng.

Đồng thời, dù cho làm ra tối ưu hóa sau thuốc nổ, cũng là do vì phương pháp phối chế đơn giản, rất dễ dàng bị học trộm đi.

Đến thời điểm nhân gia lấy đại thế lực, đại quy mô chế tạo, chính là nâng lên tảng đá đập phá chân của mình.

Dem so sánh mà nói, không có Ngũ Độc tông truyền thừa, liền tuyệt đối phục chế không được độc khí chiến, liền rất nhập Đoàn Ngọc mắt xanh.

Ngoài ra, nếu là cần quy mô nhỏ nổ tung, chính mình khắc dấu chỉ đạo đủ có thể sử dụng, lại càng không sợ bị người ngoài học đi làm theo.

"Đồng thời. . . Thủy sư cũng phải mở rộng!"

Phía nam nhiều đường sông, thủy sư có tác dụng lớn.

Chính mình tay cầm Đông Hải hai danh tướng, dùng dao mổ trâu cắt tiết gà liền lấy đế phẩm Thương hải dạ minh châu, làm sao có thể không tiếp tục phát huy ưu thế?

"Như thế tính toán một chút, ta nắm giữ long xà, ngũ độc, còn có Rokuro Hara cùng Lý Ngọc Long Binh gia truyền thừa, có thể xây bốn chi tinh binh, khả khả. . . Cái này tiền vốn quả thật không nhỏ."

Này thế bởi vì có phi phạm tồn tại, người bình thường đại quân tuy rằng cũng không phải là không còn gì khác, nhưng nếu không có tinh binh làm trụ cột trấn áp, cũng rất dễ dàng bị một đòn mà phá.

Bởi vậy các nhà binh lực mạnh yếu, cũng không phải là lấy đại quân tổng số mà định, còn phải xem nắm giữ tinh binh, cùng với đột phá cực hạn Binh gia đại tướng, thậm chí Nguyên Thần Chân Nhân các loại người làm phép số lượng.

Ở phương diện này , bởi vì chính mình có chuẩn bị từ trước, tích lũy chất phác.

Dù sao, lấy võ nhập đạo, đi vào Binh gia cung điện, liền có thể xưng 'Đại tướng' !

Trên tay mình lúc này, thì có Tần Phi Ngự cùng Lý Ngọc Long hai người, mà chính mình cùng Rokuro Hara ít ngày nữa liền muốn đột phá.

Đương nhiên, chỉ có dũng lực không được, còn nhất định phải bày mưu nghĩ kế, này lại là Rokuro Hara cường hạng, ở một đời trước đã chứng minh, có lẽ đột phá tới Binh gia tầng ba, quân khí thần thông sau khi, có thể nhập tuyệt thể danh tướng hàng ngũ?

Như vậy gốc gác, đợi đến thích hợp thời cơ, tất nhiên có thể một tiếng hét lên làm kinh người!

Nếu quyết định tiến binh đại lục, Đông Hải bên này liền không thể cùng các quốc gia cùng chết, bởi vậy Đoàn Ngọc đầu tiên là càn quét liên quân, triển lộ thực lực, chột lại cùng các nước hòa đàm, ký kết minh ước, chính là muốn duy trì Đông Hải thế cân bằng.

Lúc này xem ra, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Xuất Vân quốc trong, nhà Fujiwara còn đang cùng thành Hirano cùng chết, nhà Taira cũng đã sớm chuẩn bị, chưa đựng có thể chống đỡ ba năm lương thực, tất là một tràng kéo dài chiến.

Hải Tổng cùng Đông Sa cũng chuộc đồ quan quân, yên lặng trở lại liếm vết thương.

Làm vì một cái mỏ vàng, còn có mấy chục vạn mẫu, cùng như vậy một cái cường đại trên biển thế lực là địch, vẫn là không đáng.

Cuối cùng Hãn Hải tiên tông, Đoàn Ngọc thăm dò xuống, phát hiện đối phương quả nhiên cầu.

Đã như thế, phía sau bình định, hẳn là có thể yên tâm đi tới Ngô Hàn.

...

Đông Lâm hương.

Nguyên bản đại phu trong trạch viện, một cái nho nhỏ lớp học đã xây dựng lên đến.

Cửa sổ sáng ngời, có thể thấy được bên trong một ít đạo đồng đang cố gắng học tập.

Bọn họ nguyên bản đều là phụ cận nông gia đệ tử, hiếm thấy gặp phải cái này cơ hội thay đổi số phận, mỗi một cái đều vô cùng cố gắng.

Mà bởi vậy, người nhà của bọn họ cũng đã trở thành lãnh chúa Đông Lâm đại phu kiên cố người hâm mộ.

Đoàn Ngọc ở mỗi cái lãnh địa nội chính trên thả đến rất rộng, cơ bản là theo liền ra sao, dù cho lấy tới người người oán trách, cũng sẽ không đi quản.

Đương nhiên, chân chính đem chính mình tài sản tùy ý tiêu xài, lúc này còn một cái đều không có.

Vu Tĩnh Bạch một thân đạo bào, cùng Tiêu Tĩnh Phong thị sát một vòng, không khỏi rất là thoả mãn: "Đây chính là hạt giống a! Đợi đến bọn họ đọc một lượt văn tự sau khi, là có thể truyền thụ giới luật cùng Đạo kinh."

Cho tới truyền pháp? Thiếu niên tâm tính chưa định, còn đến lại chờ một chút, cẩn thận quan sát.

"Lãnh địa bên trong lúa mì vụ đông cũng đã thu gặt, binh quân mẫu sinh có một hai thạch, xem như là được mùa, có thể tự cấp tự túc. . . Mà tư binh cũng đã mộ tập, một hương 200 người, hai hương thì có 400 người! Hay là có thể thử nghiệm huấn luyện một chút đạo binh? Chỉ là chúng ta không có Chủ quân Yêu Côn thịt chống đỡ, tiêu hao tất lớn. . ."

Tiêu Tĩnh Phong cảm thán nói.

Bọn họ nắm giữ Bạch Hào sơn trợ giúp, kiến thiết lãnh địa vẫn là cảm giác cực kỳ vất vả, đặc biệt đạo binh loại hình tinh nhuệ bồi dưỡng, càng là một cái Thôn Kim Thú.

Một niệm đến đây, đối với tay trắng dựng nghiệp Đoàn Ngọc không khỏi càng thêm bội phục.

"Nói đến đây cái, sư môn tình huống cũng rất không ổn đây. . ." Vu Tĩnh Bạch đẹp đẽ lông mày nhíu lên: "Bắc Yến hung mãnh, sư phụ sợ là có tuần đạo chi tâm. . ."

Sư hai huynh muội không khỏi trầm mặc.

Sau một hồi lâu, Tiêu Tĩnh Phong còn nói: "Định Vân hào trở về, Chủ quân muốn đến để phẩm Thương hải dạ minh châu sợ là đã đến tay, ít ngày nữa liền muốn đi Ngô Hàn, đạt được phong quân vị trí."

Vu Tĩnh Bạch con mắt lóe lên, tự nhiên biết người sư huynh này chuẩn bị nói cái gì.

"Nói thật, Chủ quân thiên tư hơn người, như chuyên tâm tu đạo, nói không chắc tương lai có thể mở một đạo mạch, cùng Bạch Hào sơn sánh vai!"

Khai tông lập phái mặc dù là Du Thần Ngự Khí liền có thể, không biết xấu hổ chút Nguyên Thần Xuất Khiếu cũng được, nhưng có thể cùng mười

đại đạo mạch sánh vai, đó chính là nói có thiên sư hi vọng!

Cái này đánh giá, liền khá cao.

Tiêu Tĩnh Phong vẻ mặt chuyển thành nghiêm túc, tiếp tục nói: "Nhưng lúc này làm tất cả những thứ này, ta nhưng có chút nhìn không thấu. . ."

Không nói những cái khác, riêng là phần này chuyển hóa khí vận, làm vì tu đạo sử dụng bản lĩnh, liền đủ để kinh hãi thiên hạ.

Nguyên bản hẳn cùng Vu Tĩnh Bạch tuy rằng đều tu luyện tới Vô Lậu đạo thể cảnh giới, nhưng muốn đột phá Nguyên Thần vẫn là xa xa khó vơi.

Nhưng những này thời gian tới nay, không chỉ có Yêu Côn thịt cùng Linh đan, còn có mỗi ngày một phần Hạ đại phu khí vận bổ sung, Tiêu Tĩnh Phong tu vị cao thâm chút, đã cảm giác được trong cơ thể mình ngưng tụ Âm thần nóng lòng muốn thử, nghĩ muốn xuất khiếu.

Cái này không thể nghi ngờ là tiết kiệm nhiều năm khổ tu.

"Chúng ta thân là phong thần, Chủ quân muốn tranh bá thiên hạ, chỉ được cùng nhau!"

Vu Tĩnh Bạch nụ cười dịu dàng, lại tràn đầy kiên định: "Lần này. . . Ta muốn cùng Chủ quân cộng phó Ngô Hàn, xin mời sư huynh chủ trì đạo mạch việc."

"Ai. . . Được rồi."

Tiêu Tĩnh Phong thở dài một tiếng.

Trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, nếu là Đoàn Ngọc cô độc, hẳn tất thúc đẩy đôi này thần tiên đạo侶, nhưng trước mắt xem ra, con đường phía trước lại là vô cùng nhấp nhô a.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Trà Hoa

Ngô Hàn quốc, thành Thiên Mỗ.

Thành này không lớn, đất vàng bản trúc, hình mạo cổ điển, mang theo một loại cứu viễn lịch sử khí.

Nó khởi công xây dựng tại ngàn năm trước, chính là Việt thị lập nghiệp nơi, bây giờ Việt thị một môn bốn phong quân, ảnh hưởng trải rộng Ngô Hàn, nhưng trong tộc nhưng có một cái lên quy củ —— chỉ có chiếm cứ thành này phong quân, mới thật sự là dòng chính, còn lại đều là bàng chi.

"Cũng không biết ngàn năm Việt thị, cùng quốc đồng hữu vinh quang, còn có thể kéo dài bao lâu?"

Một chiếc xe bò chậm rãi lái vào thành trì, rèm cửa sổ nhấc lên.

Việt Thanh nhìn chu vi đi ngang qua người đi đường, còn có chạy loạn phì chó, lại nghĩ đến gần nhất thu đến mật báo, không khỏi trong lòng âm thầm lắc đầu.

Xe bò đi được một lát, ở một chỗ đại trạch trước dừng lại.

Tòa nhà này diện tích quảng đại, ngoại vi thể tường cao, giống như một cái pháo đài, bốn góc còn có cao cao tháp tên.

Tổng hợp đến xem, nó liền phảng phất thành này nội thành, mà trên thực tế cũng gần như.

Cực lớn pháo đài trong, ở lại mấy ngàn Việt thị người, chính là là chân chính hạt nhân nơi.

"Người tới là người phương nào?"

Ở cao vót trước cửa, Việt Thanh đoàn xe không nghi ngờ chút nào bị ngăn lại.

Tuy rằng trên xe của hắn có đại biểu Việt thị màu đen Huyền Diệu lá cờ, nhưng vẫn là nhất định phải lại xác thực thân phận.

"Mù con mắt của các người, thậm chí ngay cả phong quân đại nhân đều không nhận ra!"

Một tên hình xăm hộ vệ lập tức tiến lên, lớn tiếng mắng chửi, cũng đưa ra lệnh bài.

"Hóa ra là Thanh Phong quân đại nhân!"

Cửa binh sĩ lập tức nửa quỳ hành lễ, trong con người vừa có nóng bỏng, cũng có chút ngưỡng mộ.

Thành công đăng lâm Việt thị thứ tư phong quân vị trí, Việt Thanh ở Việt thị bộ tộc bên trong nghe tên xa gần, tuy rằng bởi vì tiến cống Thương hải dạ minh châu thủ đoạn, bị coi là hãnh tiến đồ, nhưng khi bản thân của hắn trước mặt, tự nhiên không ai dám nói như vậy.

Ngay sau đó một người đi vào bẩm báo, một người liền dẫn Việt Thanh, đi qua hơn hành lang uốn khúc, tiến vào một cái đại sảnh.

Cái này đại sảnh lấy trúc chế thành, toàn thân u lạnh, lại mang theo một luồng thanh tĩnh tâm ý.

Chờ đến Việt Thanh ngồi xuống, thì có nha hoàn dâng trà.

Chén trà này nửa trong suốt, nghi tựa như lưu ly, ánh sáng xuyên qua độ lại không cao lắm, hẳn là một khối thiên nhiên khoáng thạch trải qua đánh bóng mà thành, vô cùng tinh mỹ xa xỉ.

Mà nước trà trong, một đoá kỳ dị hoa cỏ cái vồ chịu đến ngâm, cánh hoa từng mảng từng mảng mở ra, phần đáy hồng tuyền, mình hoàng nhụy hoa, tươi thắm một cảnh, lại mang theo một luồng kỳ hương.

"Trà ngon!"

Việt Thanh chỉ là nhấp một cái, liền không khỏi than thở: "Đại huynh nơi này hưởng dụng sự tinh mỹ, lại là càng lên một tầng."

"Ha ha. . . Thanh đệ quá khen rồi!"

Chính phẩm trà, nường theo sang sảng tiếng cười, một cái cát bào người nhanh chân đi tiến vào phòng lớn.

Hắn chừng bốn mươi tuổi, tóc tai bù xù, ăn mặc một thân cát bào, chân đạp guốc gỗ, vẻ ngoài vô cùng mộc mạc, lại khí độ tự sinh.

"Đại huynh!"

Việt Thanh liền vội vàng đứng lên hành lễ.

Người này chính là bây giờ Việt thị gia trưởng, thành Thiên Mỗ phong quân.

"Thanh đệ người bị sắc phong phong quân, khiến cho ta Việt thị thực lực lại khuếch trương hai phần mười, cũng là có công với gia tộc a. . ." Cát bào người chỉ cười cười: "Ngồi, không cần khách khí!"

"Đa tạ đại huynh!"

Việt Thanh hành lễ, chỉ là vẻ mặt nhìn chăm chăm đại huynh trên người mộc mạc vàng nhạt cát bào, giữa hai lông mày hơi nghi hoặc một chút.

"Trước bốn mươi tuổi thì ta lưu ý người ngoài cái nhìn, y tất cầm tú, sức tất châu ngọc. . . Nhưng bốn mươi qua đi, lại là càng ngày càng rõ ràng, người sống một đời, lấy hưởng lạc làm vì chủ yếu, cái này cát bào tuy rằng không bằng cầm tú nhu thuận, lại hết sức thoải mái, ta liền mặc vào, cần gì lưu ý người ngoài cái nhìn. . ."

Cát bào người cười nhạt, cái trán mờ hồ nhìn thấy một tầng giọt mồ hôi nhỏ.

"Chính là, hôm nay nghe huynh trưởng một lời , khiến cho ta tự nhiên hiểu ra a. . ." Việt Thanh mũi hơi động, trong lòng lại là biết, vị này đại huynh 'Việt Hà' tính mộ tu đạo, lại không làm được ngày đêm tĩnh tọa, điều tức luyện khí công phu, yêu thích kiếm tẩu thiên phong, luyện đan uống thuốc, lấy cầu trường sinh.

Lấy Việt thị tài lực, tự nhiên có một ít đạo nhân nương nhờ vào, trong đó rất có mấy cái có chút đạo hạnh.

Tuy rằng luyện ra đan dược không cách nào trường sinh, nhưng làm người đông ấm hè mát, giết năm trùng, trị bách bệnh, vẫn là có thể làm được.

Chỉ là trong đó một ít đan hoàn dược tán tính cách khô nóng, dùng sau khi nhất định phải 'Hành tán', lại không ngừng đổ mồ hôi, chỉ có thể ăn mặc tay áo lớn đại bào xiêm y, lúc này xem ra, vị này đại huynh tất là mới vừa phục tảo đi.

Nhưng những thứ này, tự nhiên không cần nhiều lời.

Hai người lại rảnh hàn huyên vài câu, Việt Hà cười hỏi: "Thanh đệ người không có chuyện gì không lên điện tam bảo, lần này đến đây, tất có chuyện dạy ta!"

"Chính như đại huynh biết, này đến nhưng có hai chuyện!" Việt Thanh chấp chặt tay, vẻ mặt nghiêm túc, lại hơi liếc nhìn chu vi mấy cái người hầu thị nữ.

"Các người đi ra ngoài, để huynh đệ chúng ta từ đây nói chuyện!"

Việt Hà đứng biết chân nghĩa, khoát tay áo một cái, những kia tú sắc tận xương nha hoàn cùng với tháo vát khỏe mạnh người hầu, liền lặng yên không một tiếng động rút lui ra đại sảnh.

Chỉ là nhìn thấy những thứ này người hầu tinh khí thần, còn có kỷ luật nghiêm minh phản ứng, Việt Thanh liền trong lòng rung mình, biết cái này tộc huynh thường có chí lớn, chỉ là không được thiên thời, chỉ có thể lấy các loại hưởng lạc tự tiêu khiển.

Dừng một chút, nói: "Hôm nay đến đây, nhưng có hai chuyện! Một trong số đó chính là nước Sở tựa như có dị động."

Nước Sở ý đồ chiếm đoạt Ngô Hàn, tâm rất rõ ràng hiện rõ, trong lịch sử đánh qua vài tròng, không cần nhiều lời.

Mà lần này thừa dịp Vô Cữu năm gần bốn mươi, dự bị cử binh phạt tang, cũng không phải bí mật gì.

Vừa nhắc tới cái này, Việt Hà liền cười: "Quốc quân đến người cống phẩm, ít nhất còn có thể sống mấy năm, còn có cái gì tốt lo lắng đây?"

"Đương đại Sở vương tâm chí kiên nghị, đã định ra thảo phạt việc, sợ sẽ không bởi vì quốc quân lành bệnh thì có trì hoãn. . ." Việt Thanh nhú mày.

"Người quá mức sầu lo, ta nói một chuyện, người đại khái liền có thể yên lòng. . ."

Việt Hà chỉ cười cười: "Nước Sở gần nhất cũng có chút nội loạn, thành Côn Di có người tạo phản, thanh thế đúng là rất lớn, tựa hồ còn có các nơi phong quân trong bóng tối chống đỡ, thủ lĩnh dĩ nhiên đánh bại đến đây thảo phạt Sở Tướng, thanh thế đại chấn a. . ."

"Chuyện này. . . Làm sao có khả năng?"

Việt Thanh con mắt tròn tròn.

Hắn kinh ngạc không phải sở dĩ có người phản loạn, mà là kỳ dị phản quân dĩ nhiên có thể đánh bại quan quân!

Phải biết, cỡ này lâm thời quân khởi nghĩa, quân giới quân lương tất cả đều thiếu, binh sĩ lại không có trải qua huấn luyện, nhân tâm bất định.

Chân chính tính ra, năm cái có thể đánh thắng một cái quân chính quy thế là tốt rồi.

Thật giống như dị thế cổ đại khởi nghĩa nông dân, thường thường bị nhân số kém xa tí tập triều đình quân chính quy trấn áp xuống.

"Cái kia phản tặc thủ lĩnh, lẽ nào cũng là một cái đại tướng tài năng?" Một niệm đến đây, không khỏi liền hơi nghi hoặc một chút: "Chính là người phương nào?"

"Người kia tên là Cao Huyền Thông , bất quá cũng không có cái gì, tuy rằng đánh bại một lần nước Sở thảo phạt, nhưng cũng biết không phải là đối thủ, tránh né mũi nhọn, một trận chiến sau khi liền trốn. . ."

Việt Hà nói: "Việc này sau khi, Sở vương giận dữ, chính đang tại cả nước lùng bắt, cái gọi là diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong,

hắn nội bộ mâu thuẫn, nhất thời lại là không lo được chúng ta."

"Như vậy, đúng là chuyện tốt!"

Việt Thanh có chút cảm kích cái kia Cao Huyền Thông, cảm giác được đối phương loại này không có lợi cho bản thân chút nào, chỉ có lợi cho người ta, hấp dẫn hỏa lực cách làm, thực sự là một cái. . . Người tốt a.

Đối với huynh trưởng so với hắn sớm biết tin tức, lại là không để ý lắm.

Việt Hà mới là Việt thị tộc trưởng, đây là chuyện đương nhiên , bất quá đợi đến hắn sau khi trở về, không đến mấy hôm, hắn là cũng có thể thu được cụ thể tình báo chứ?

"Đến. . . Cái này trà hoa nhưng là ta tiêu tốn rất nhiều tâm trí, mới nghiên cứu ra, từ bồi thêm đất, bón phân bắt đầu. . . Từng đạo từng đạo công tự đều có chú trọng!"

Việt Hà không nhanh không chậm, xin mời Việt Thanh thưởng thức trà: "Người như yêu thích, ta đưa người một cân, đúng rồi, chuyện thứ hai đây?"

"Cái này cái thứ hai. . ." Việt Thanh hít sâu một cái, vẻ mặt dĩ nhiên so với trước còn trịnh trọng nghiêm túc mấy phần: "Lại là Thương hải dạ minh châu có tầm tích. . ."

"Thương hải dạ minh châu không vốn là ở trên tay người sao, người còn dùng nó thay đổi. . . Chờ một chút!" Việt Hà lập tức cả kinh, sống lưng cũng thẳng tắp mấy phần: "Người nói, chẳng lẽ là. . . Cái kia để phẩm?"

Hắn nguyên bản nhàn vân đã hạc, tựa hồ thế gian hết thảy đều là đi bộ nhàn nhã, lúc này lại cũng không tự chủ đứng lên, đi dạo mà đi: "Cái này thật đúng là một việc lớn!"

Để phẩm Thương hải dạ minh châu, có thể chữa trị Ngô Hàn vương bộ tộc!

Nói cách khác, như được đến cái này trên bảo, Ngô Hàn vương một mạch ngày sau đều không cần phải lo lắng bốn mươi tuổi đoán mệnh ma chú.

Đây đối với Ngô Hàn quốc mà nói, chính là một cái cực kỳ biến hóa to lớn!

Mà Việt thị bộ tộc mặc dù là vương đảng, nhưng trên thực tế lại là quốc nội hiểm có phong quân thế lực, chân chính lập trường vẫn là nằm bên trong.

Cái này mang đến xung kích, sẽ phải thật tốt suy nghĩ một, hai.

Việt Hà đi mấy bước, hỏi: "Ở nơi nào?"

Nhìn thấy chính mình chỉ là nói ra một câu, vị này đại huynh liền phản ứng lại, Việt Thanh tâm trạng thầm khen, nói: "Đông Hải. . . Đảo Vân Trung!"

"Đảo Vân Trung?"

Việt Hà có chút mê hoặc.

"Đại huynh người không liên quan hải mậu, không biết cũng là chuyện đương nhiên, cái này đảo Vân Trung, chính là mấy năm trước mới quật khởi Đông Hải thế lực, thủ lĩnh tự lấy danh hào 'Vân Trung quân', chém giết Yêu Côn, tu vị sâu không lường được. . . Lại cùng Xuất Vân, Giao nhân quan hệ mật thiết."

Việt Thanh tỉnh tễ nói.

Những tin tình báo này, vẫn là hẩn thu đến nữ nhi chuyển giao giấy viết thư sau khi, mới chuyên môn phái người thu thập mà đến: "Gần nhất Vân Trung quân lại truyền tin cho ta, muốn Hiến Đế phẩm Thương hải dạ minh châu tại đại vương! Lấy đến thù lao!"

Ngô Hàn vương từng treo giải thưởng thiên hạ, lấy phong quân làm vì thù, đây là miễn không được.

Việt Hà đi vài bước: "Cùng Giao nhân có quan hệ, việc này ngược lại có mấy phần có thể tin, ta Ngô Hàn trong nhiều một phong quân chẳng bằng cái gì, chỉ là đại vương. . . Người chuẩn bị làm sao làm?"

"Chẳng lẽ còn có thể cự tuyệt hay sao?" Việt Thanh cười khở: "Không có chúng ta con đường, hẩn cũng sẽ tìm cái khác con đường, thậm chí đại vương cũng là không thể chờ đợi được nữa. . . Đáp ứng rồi, ở đại vương nơi đó liên nhiều một phần tình cảm, cũng kết bạn vị này Vân Trung quân, nếu là lần này từ chối, sau đó đại vương tất ghi hận trong lòng."

Tuy rằng bọn họ Việt thị đã tự thành hệ thống, tư cung cấp phú, tự mình bổ nhiệm chúc lại, còn có chính mình tư binh, nhưng bị một quốc gia quân chủ ghi nhớ, đều là vô cùng không ổn.

"Này ngược lại là. . ." Việt Hà gật đầu, như hẩn là đối phương, khẳng định cũng phải chuẩn bị một ít đòn bí mật, đề phòng Việt thị sái hoa thương, đem tin tức trước tiên lan truyền ra ngoài, chính là tốt đẹp nhất dự phòng thủ đoạn: "Nói như thế. . . Chỉ có thể như vậy. Ha ha. . . Cái này thiên hạ, chung quy trở nên thú vị lên rồi, xem ra vi huynh ngày sau, tranh thủ lúc rảnh rồi, luyện đan cầu tiên thời gian cần phải ít hơn không thiếu, ha ha. . ."

Việt Thanh chợt phát hiện, Việt Hà ánh mắt dần dần sáng lên, uyển như sao, lại phảng phất mới vừa ra khỏi vỏ trường kiếm.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Kịch Đấu

"Chủ quân, lại có thêm một ngày, liền đến phía đông giáp cảng."

Đoàn Ngọc đứng ở trên boong thuyền, con mắt thoáng nhìn, Amano Ogata lập tức tiến lên, nhẹ giọng bẩm báo nói.

"Toàn viên đề phòng, không muốn lười biếng!"

Hắn cảm ứng hư không, phân phó.

Lần trước Việt Thanh bất quá dẫn theo một viên Vương phẩm Thương hải dạ minh châu, còn làm cho một đường náo loạn, liền nước Sở gián điệp bí mật đều đã kinh động.

Chính mình lần này mang đến, lại là chân chính đế phẩm Thương hải dạ minh châu, không biết Ngô Hàn trong nước sẽ phản ứng ra sao?

Tuy rằng Ngô Hàn Vương tộc nhất định hy vọng đã lâu, nhưng đối với những kia phong quân, thậm chí Sở vương tới nói, có thể không hẳn là chuyện tốt a.

Bất quá chính mình trước đã thông qua các loại con đường, đem tin tức thả ra, chỉ cần vừa lên bờ, liền có thể đến Ngô Hàn vương bảo vệ, ngược lại muốn xem xem ai tới vượt râu hùm.

Nhưng cuối cùng này một đoạn, lại là vô cùng có khả năng chịu đến phục kích.

Đoàn Ngọc thần thức tản ra, nhìn quét bốn phía.

Không biết đi qua bao lâu, trên mặt liền hiện ra một nụ cười lạnh lùng:
"Đến rồi!"

Xanh thăm một mảnh ngoài khơi bên trên, không biết khi nào hiện ra một vệt kim quang, một tia ô quang, đi song song, nhanh chóng hướng về phía bên mình tới gần.

Lấy thị lực của hãn, đã có thể nhìn rõ ràng, kim quang này bên trong chính là một con dài một thước to lớn Kim Tầm, sau lưng tựa hồ còn có một đôi tỏa ra ánh sáng lung linh cánh, mà ô quang bên trong nhưng là một cái dữ tợn con rết màu đen.

"Phi Thiên Kim Tầm? Lục Sí Thiết Ngô? Vu Mục đạo là khó từ tội lỗi.
.."

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng.

Phía nam nhiều Vu Cổ thuật, góp lại người chính là cái này Vu Mục đạo.

Cái khác đạo mạch tu hành đến Nhật Du chân nhân cảnh giới, phần lớn là Nguyên Thần ngự kiếm, mà cái này Vu Mục đạo lại là mở ra lối riêng, ngự sử lợi hại độc vật, có thể phi thiên độn địa, phun ra nuốt vào khói độc, đem ra hại người có khác một tầng môn đạo.

'Đương nhiên. . . Phía nam tu luyện Vu cổ chi đạo Cổ sư rất nhiều, cũng có lý do từ chối, đồng thời, Vu Mục đạo bên trong cũng không phải là không có bảo đảm vương đẳng, bởi vậy đến đây tập kích, hãn là chỉ là bộ phận thế lực. . .'

Đoàn Ngọc liền toàn bộ Hãn Hải tiên tông cũng không sợ, chỉ là Vu Mục đạo bộ phận lực lượng, càng là không để vào trong mắt.

Nhìn thấy này cảnh, cười nhạt, đem một trắng bạc ẩn tỷ thả vào bầu trời.

Cái này Ngân Ẩn ánh sáng sáng quắc, núp ẩn là Ly Hồ, ẩn thân bốn phía có cực lớn chữ triện, vừa mới bay ra, chính là tỏa ra ánh sáng lung linh, bên trên khí vận dày đặc, chấn nhiếp yêu vật.

"Yêu nghiệt phương nào, dám đến cản ta, không sợ bị Ngô Hàn truy sát đến chết sao?"

Đoàn Ngọc lẳng tiếng cười dài, tiếng nói xa xa truyền bá ra đi.

Cái kia Phi Thiên Kim Tầm một dừng, hiện nổi lên ra một cái kim bào lão đầu bóng mờ, cười lạnh nói: "Hậu bối tiểu tử ngu ngốc, ý vào học một hai tay dị thuật, liền dám khinh thường anh hùng thiên hạ, không biết người muốn xoay chuyển giao long mệnh số, đã là nghịch thiên hành sự, đem đến thiên khiển! Còn không mau mau bó tay chịu trói, miễn cho tích trữ tội nghiệt!"

Lời này ngược lại có mấy phần đạo lý, nếu là tâm trí không kiên, nói không chừng liền muốn bị lay động đạo tâm.

Nhưng Đoàn Ngọc căn bản nghe cũng không nghe, vừa bấm quyết.

Bạch ngân ẩn trên ánh sáng bùng lên, hồ gầm trong, một con Ly Hồ bóng mờ hiện lên, hướng về hai con Yêu vật giết đi.

Một trào phía dưới, trúng ngay Lục Sí Thiết Ngô, dĩ nhiên cọ sát ra tia lửa, phát ra kim thiết giao kích vang lớn.

"A! Tốt pháp khí, còn luyện một con đại yêu hồn phách ở bên trong?"

Lục Sí Thiết Ngô nhanh chóng lùi về sau, từ bên trong truyền ra một cái già nua cô gái nghi ngờ không thôi tiếng nói.

"Hai cái Nguyên Thần Xuất Khiếu Chân Nhân, liền dám đến tìm ta phiền phức, không biết chữ chết sao viết?"

Đoàn Ngọc cười gằn không ngớt.

Trên thực tế, cái này Ly Hồ ẩn thủ đoạn lợi hại nhất, vẫn là thôi phát Bạch Hồ sát khí, đóng băng vạn vật.

Hoặc là phối hợp Bạch Hồ Tru Tà Ẩn, một thoáng liền có thể diệt cái này hai đại Nguyên Thần.

Chỉ là Bạch Hồ sát khí Đoàn Ngọc còn muốn che giấu làm lá bài tẩy, còn mơ hồ nhận ra được chu vi ẩn núp nguy hiểm, liền trước tiên thu bất động, toàn làm diễn thử pháp bảo.

Ngay sau đó, liền thấy một đạo ngân quang bay lượn, cùng kim quang ô quang truy đuổi, giết đến khó phân thắng bại.

con này Phi Thiên Kim Tầm cùng Lục Sí Thiết Ngô đều là cực kỳ lợi hại độc vật, cả người nhiễm kịch độc, có thể phụt lên mây độc, người bình thường đụng đến ngay lập tức chết.

Nhưng Bạch Hồ ẩn chỉ là vật chết, không có cái này rất nhiều kiêng kỵ, đồng thời trong bóng tối luyện hóa Bạch Hồ sát khí, hầu như bách tà bất xâm, tuy rằng lấy một địch hai, lại là lớn chiếm thượng phong.

"Ta lấy Địa Sát Chân Nhân tu thôi thúc pháp khí, nếu là còn không trấn áp được hai cái Nhật Du chân nhân, mới là chuyện cười!"

Đoàn Ngọc trong lòng yên lặng nghĩ.

Nếu không là còn muốn lưu lên một tay, hai ba lần liền có thể thu thập hai người này.

Dù là như vậy, mấy chục lần truy kích sau khi, Phi Thiên Kim Tầm cùng Lục Sí Thiết Ngô cũng đến cực hạn, song song bị biến ảo ra đến Ly Hồ chân trước đè lại, hiện ra một kim bào, một áo bào đen hai cái Nguyên Thần.

"Khà khà. . . Các người dám cướp cống phẩm, nếu ta phong ấn các người Nguyên Thần, giao cho Ngô Hàn quốc quốc quân, kết cục sẽ làm sao?"

Đoàn Ngọc cười ha ha.

Nếu là mình giam giữ hai cái này Nguyên Thần, đầu tiên không cần nhiều lời, bảy ngày vừa qua, bọn họ thân thể chắc chắn phải chết, chỉ có thể đi làm cô hồn dã quỷ.

Đồng thời, Ngô Hàn trong nước năng nhân dị sĩ đông đảo, nói không chắc còn có dẫn vật hồn phách thủ đoạn, tám thành có thể bức cho bọn họ thổ lộ chủ sử sau màn.

Đoàn Ngọc cố ý nói như thế, lại ngửa mặt lên trời cười to, chính là muốn làm bộ thư giãn, bức bách cái kia trong bóng tối người đi ra.

Quả nhiên, ở hãn cảm ứng ở trong, đạo kia tiềm tàng khí tức rốt cục không nhịn được, đột nhiên ra tay.

Xoẹt!

Nước biển phá tan, một cái bóng giống như mũi tên nhọn, thẳng tắp đâm tới.

Đây là một tên thân thể ngưng tụ đến cực điểm đạo nhân Nguyên Thần, đạo bào màu đen, mũi ưng, hẹp dài hai mắt tựa như hiện ra bích quang.

Lúc này vấy tay một cái, sát khí ngưng tụ , hóa thành một thanh quanh co khúc khuỷu màu đen tinh xảo kiêu, hướng về Đoàn Ngọc thân thể ám sát mà đến!

Địa Sát Chân Nhân!

Không nghi ngờ chút nào, người này Nguyên Thần cực kỳ ngưng tụ, lại thời gian dài tiềm tàng tại trong nước biển, cũng không phải là người sống, mà là Du Thần Ngự Khí đại cao thủ!

Đồng thời, rất được tiềm tàng mai phục chi đạo, nếu không là Đoàn Ngọc thần niệm kinh người , căn bản phát hiện không được tung tích của người này.

Trước hai đại Nguyên Thần bất quá là mỗi nhử, chuyên môn hấp dẫn sự chú ý, mà ở kẻ địch lỏng lẻo nhất giải lúc, sát chiêu mới bỗng nhiên ra tay, giống như độc xà thổ tín, chân thực là đến ám sát chỗ yếu!

Dù cho Đoàn Ngọc có thể chạy thoát nguyên thần, thân thể này cũng tất bị chém giết tại chỗ, đạo đồ vô vọng.

Nhìn thấy sát khí thần thông ngưng tụ trường kiếm càng ngày càng gần, thích khách kia không khỏi hiện ra dữ tợn ý cười, phảng phất đã có thể nhìn thấy đâm thủng đối phương cuống họng, máu tươi mãnh liệt một màn.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, chín thước thanh quang tản ra, chu vi hết thấy đều phảng phất ngưng trệ.

Cái này đương nhiên không phải Đoàn Ngọc đông lại không gian, nhưng Đạo vực phía dưới, đủ để khiến cái này thích khách nhanh như chớp giật thân thủ, lại lên như vậy một dừng!

Cao thủ so chiêu, thắng bại ngay khi một đường.

Chớp mắt này đại khái chỉ có nửa cái hô hấp công phu, nhưng chính là sinh tử khác biệt!

Đoàn Ngọc trên mặt lộ ra mỉm cười, dưới chân phù quang lược ảnh, liền lùi lại tám bước, trực tiếp né tránh trường kiếm đâm phạm vi, cùng lúc đó xoay tay một cái, mấy điểm hào quang màu bích lục liền bay ra ngoài.

Phốc phốc!

Cái kia Nguyên Thần né tránh không kịp, bị châm nhỏ đâm trúng.

Nguyên bản Địa sát Nguyên Thần đã luyện hóa sát khí, thể gian khắc chế đồ vật giảm mạnh.

Nhưng cái này châm nhỏ đâm một cái nhập thể, lại là hóa thành mấy cái âm sát con rắn nhỏ, chung quanh tán loạn, khiến cho thích khách này Nguyên Thần phát ra tiếng rít: "A. . . Đây là. . . Ngũ Độc Xà Sát Châm? Người là Cô Hồng Tử người nào?"

Cái này châm thâm độc cực kỳ, Du Thần Ngự Khí phía dưới Nguyên Thần, dính dáng tới đến lập tức thân tử đạo tiêu.

Mà dù cho Địa Sát Chân Nhân, cũng phải mạnh mẽ ăn cái thiệt ngằm.

Cái này Nguyên Thần không chờ nói xong, thật giống như như đồ sứ mở tung, nổ thành một đoàn đoàn màu đen mây khói.

Bất quá thừa cơ hội này, cuối cùng cũng coi như là đem âm sát con rắn nhỏ sắp xếp ra, Nguyên Thần một lần nữa ngưng tụ, lại có vẻ hư huyền rất nhiều, rõ ràng nguyên khí đại thương.

"Người chết không cần biết nhiều như vậy!"

Đoàn Ngọc cười ha ha: "Ta chi tinh binh ở đâu?"

"Chủ quân, chúng ta ở!"

Gào thét trong, từ boong tàu xuống, trong khoang thuyền. . . Một đám tinh binh dâng lên, nhân số không dưới trăm người, người cầm đầu rõ ràng là Amano Ogata.

Lúc này gầm thét lên, hô hấp tim đập tần suất hướng tới nhất trí, đỉnh đầu Thiết Huyết sát khí hội tụ, tất cả hướng về Đoàn Ngọc chống đỡ mà đi.

Bùm bùm!

Đoàn Ngọc trên người khớp xương một trận nổ vang, khí thế liên tiếp cất cao, bỗng nhiên kéo lên đến cực hạn, cả người không lùi mà tiến tới, Quỷ Thiết nổ vang xuất khiếu.

Ong ong!

Còn ở trên bầu trời Kim Hắc hai lão Nguyên Thần, phảng phất nhìn thấy thiên địch giống như run cầm cập, vẻ mặt kinh hoàng: "Đó là?"

Ở trong ánh mắt bọn họ, phía dưới thuyền trên boong thuyền, bỗng nhiên hiện ra một cái khổng lồ cực kỳ hắc xà, đây là Thiết Huyết sát khí ngưng tụ, ít nhất phải kể tới ngàn nghiêm chỉnh huấn luyện đại quân hoặc là hơn trăm tinh binh mới có thể duy trì.

Đột nhiên, độc xà thổ tín, mở ra cái miệng lớn như chậu máu cắn xuống.

Nường theo một tiếng đao minh, càn là sát khí ngất trời!

Sóng!

Chỉ nghe thật giống sóng nước tản ra, lại dường như gương vỡ vụn âm thanh sau khi, cái kia Địa sát Nguyên Thần liền như thế nổ tung, hóa thành từng cái từng cái sát khí.

Ánh đao lại lóe lên, một nửa sát khí liền bị tất cả thu nạp vào lưỡi đao.

Còn lại, nhưng là bị hắc xà quân khí trừ khử.

Một lát sau, dị tượng đánh tan, trên boong thuyền lại không đối phương một tia vết tích!

Địa sát Nguyên Thần tuy rằng rất khó giết, nhưng trước tiên bị Ngũ Độc Xà Sát Châm đánh lén, lại bị một tên Binh gia cao thủ, hội tụ hơn trăm tinh binh khí, lấy Quỷ Thiết chém giết, vẫn là hình thần đều diệt.

Không có sai! Lúc này Đoàn Ngọc, dĩ nhiên đã thông qua bù đắp Ngũ Độc doanh, lấy bí pháp đột phá lấy võ nhập đạo bình cảnh!

Muốn tranh bá đại lục, Chủ quân không thể không huyết chiến sa trường, không có Binh gia tu vị hộ thân sao được?

Mà hãn vốn là Nhân tiên chi thể, luận tố chất thân thể hoàn toàn có thể so sánh với Binh gia tăng một cao thủ, đột phá lên so với Tần Phi Ngư còn muốn dễ dàng.

Thậm chí, lúc ẩn lúc hiện, đã cảm nhận được Binh gia tăng hai ngưỡng cửa.

Tu vi như thế, lại phối hợp Quỷ Thiết lực lượng, cái kia Địa Sát Chân Nhân lại đối với chuyện này không biết gì cả, bất quá là tới cửa đi tìm cái chết mà thôi.

"Không. . . Không thể! Chấp pháp trưởng lão liền như thế chết rồi?"

Kim Bào nguyên thần liên tục kêu to, hầu như muốn tan vỡ.

"Đây cũng là Địa Sát Chân Nhân. . . Luyện hóa sát khí, Nguyên Thần rất khó bị tiêu diệt. . ." Áo bào đen bà lão cũng là đầy mặt khiếp sợ.

Đạo gia tu hành, nói trắng ra chính là muốn tu luyện ra bất tử bất diệt nguyên thần, vì lẽ đó tu vị càng cao, Nguyên Thần càng khó tiêu diệt.

Nhưng vừa nãy, một chỗ sát nguyên thần, ngay khi trước mặt bọn họ bị đánh giết đến cạn bã, quả thực là trời đều sụp xuống.

Đoàn Ngọc hơi suy nghĩ, Ly Hồ ẩn bay xuống, tỏa ra từng đạo từng đạo phù lục, đem hai cái Nguyên Thần phong ấn: "Hai cái này yêu nhân ám sát ta, muốn cướp cống phẩm, sau khi lên bờ giao cho Ngô Hàn quốc chính thức xử trí!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Đến

Ngô Hàn quốc, phía đông giáp cảng.

"Thống lĩnh, Vân Trung thuyền đến!"

Bến cảng giới nghiêm, khắp nơi đều có vũ khí tuần tra, những thương nhân kia rất sớm xem thời cơ, đóng chặt cửa sổ không ra, chỉ có tình cờ trong khe hở lóe qua một tia ánh mắt.

Một cái binh sĩ chạy tới, hướng về mặt đen đại tướng bẩm báo.

"Chúng ta lên đi nghênh đón!"

Hắc Dũng không tiếng động mà miệng thở ra một hơi dài, đi tới bến tàu, liền thấy được mấy chiếc thuyền lớn chậm rãi cập bờ, đi xuống đoàn người, người cầm đầu là một tên ăn mặc cẩm bào thanh niên, vầng trán cao, con mắt ngăm đen, hơi giơ tay nhắc chân, dĩ nhiên có chút long hành hổ bộ tâm ý, không khỏi trong lòng đại lẫm, biết người này võ công rất cao, thậm chí đã là Binh gia cao thủ, lên trước một bước: "Người đến nhưng là Vân Trung quân?"

"Đoàn Ngọc gặp qua Hắc Dũng tướng quân!"

Đoàn Ngọc tiến lên chào.

Trên thực tế, hãn cùng cái này Hắc Dũng đã sớm từng qua lại, thậm chí còn ở trong rừng rậm từng giao thủ, đánh bại đối phương cứu ra nước Sở gián điệp bí mật Tào Xà.

Bất quá cái kia đều là bí ẩn làm việc, chính mình ngay cả mặt mũi cũng không lộ, còn nguy trang tiếng nói, chính là đề phòng ngày hôm nay tình huống này.

Ngay sau đó ngưng thần nhìn tới, chỉ thấy cái này Hắc Dũng vũ khí đi theo, lẫm liệt có uy, thân hình cao lớn khôi ngô, yếm hàm hổ trán, có đại tướng khí, không khỏi trong bóng tối gật đầu.

Biết này người đã đạt tới Binh gia tầng ba, quân khí thần thông cảnh giới, tuyệt đối là Ngô Hàn trong nước hạt nhân tướng lãnh.

Có thể miễn cưỡng cùng hắn so sánh, chỉ có Cấm quân thống lĩnh đại tướng —— Lê Phượng!

Hai người này, chính là lúc này Ngô Hàn vương Vô Cửu dưới trướng, mạnh nhất hai cái võ tướng.

Mà Hắc Dũng càng là phụ trách cung đình túc vệ, bình thường không ra, lần này đến nghênh tiếp, đủ thấy Ngô Hàn vương coi trọng.

"Người ở xa tới khổ cực, lẽ ra giải lao một, hai ngày lại khởi hành, nhưng Vương thượng cực kỳ coi trọng việc này. . ." Hắc Dũng nói tiếp, Đoàn Ngọc vừa nghe liền minh bạch ý tứ: "Tướng quân nói gì vậy? Nếu Vương thượng có mệnh, tự nhiên hắn là lập tức lên đường mới là, chỉ là có một chút, ta đường biển trên, gặp phải ám sát."

"Cái gì?" Hắc Dũng hí mắt lại, sát khí liền mãnh liệt mà ra.

Có thể chuẩn xác biết được đường biển thời gian, đồng thời mai phục tập kích, đủ thấy đối phương được đến cực kỳ tình báo chuẩn xác.

Người như vậy, ở Ngô Hàn bên trong đều là không nhiều, rất nhanh sẽ có thể khóa chặt.

Ngay cả như vậy, Hắc Dũng trong miệng cũng là có chút cay đắng.

Dù cho là Tập quyền quốc gia, nhất thống thiên hạ Chân Long thiên tử, đều có rất nhiều không thể như ý chỗ, huống chi bị phong quân khắp nơi cản tay Ngô Hàn vương đây?

"May là Vương thượng thiên vận hồng phúc, ta đã đem tặc nhân đẩy lùi, cung cấp vật không hư hại chút nào, còn cầm hai cái Nguyên Thần!"

Đoàn Ngọc phảng phất không thấy, nói tiếp, thoáng ra hiệu, bên cạnh Amano Ogata liền bưng một cái khay tiến lên, bàn bên trong là hai cái bình gốm, mặt ngoài khắc rõ chú văn.

"Nguyên Thần? !"

Hắc Dũng cả kinh, chợt tỉnh táo lại, lệnh thân binh tiếp lấy.

Không có thể đối phó những người cầm đầu kia, nhưng loại này ra tay nhanh vuốt, lại là đều có thể đánh gãy.

Ngay sau đó lại liếc mắt Amano Ogata, sắc mặt có chút cân nhắc: "Không biết quân hầu khi nào có thể khởi hành?"

"Hiện tại là có thể!" Đoàn Ngọc nở nụ cười: "Việc này không nên chậm trễ, ta chỉ mang năm cái thân binh liền có thể! Cái này thuyền trên thực tế là tàu buôn, có khác nhiệm vụ."

'Cái này một thuyền vũ khí nghiêm ngặt, thủy thủ kỷ luật nghiêm minh, người nói với ta là tàu buôn?'

Hắc Dũng trong lòng lờm một cái, lại không có nói ra, mà là nói: "Rất tốt!"

Như cái này Vân Trung quân nghĩ muốn đem cái này người trên thuyền cũng toàn bộ vận đến Mặc Ấp bên trong, hắc trái lại sẽ không cho

phép, an bài như vậy lại là chính hợp ý.

Ngay sau đó, cung kính xin mời Đoàn Ngọc cùng mấy cái thân binh lên xe ngựa, rất nhiều đội ngũ chen chúc, lập tức liền khởi hành.

Cùng lúc đó, không biết bao nhiêu tình báo tin tức, điên như thế về phía bốn phương tám hướng truyền bá.

...

Mặc Ấp.

Tháp cao, một con điều hâu bay xuống, dừng ở trên giá.

Phụ trách gác người thấy, lại nhìn ưng trên đuôi cột vải hồng, lập tức chính là cả kinh, điều này đại biểu khẩn cấp nhất tình báo, lập tức lấy xuống, lại dứt điều hâu một khối mang máu thịt tươi, khích lệ nói: "Thực sự là khá lắm. . ."

Bước nhanh xuống tháp, đi tới một chỗ lầu bên trong: "Đại nhân, khẩn cấp tình báo!"

"Cho ta xem!"

Một cái sắc mặt trắng bệch, mang theo điểm gián điệp bí mật khí chất trung niên áo đen nam tử bước nhanh đi ra, vội vội vàng vàng tiếp nhận, nhìn lướt qua, chính là cười to: "Được! Tốt! Nhanh! Vào cung đi, cái tin tức tốt này, ta muốn đích thân bẩm báo Vương thượng!"

Đối với đế phẩm Thương hải dạ minh châu tin tức, Ngô Hàn Vương tộc hy vọng đã lâu, Ngô Hàn vương càng là dận dò, bất luận khi nào đến tin tức, lập tức bẩm báo.

Trung niên nhân này đưa cho thiếp mời cầu kiến, một đường thông hành không trở ngại, liền đến vương cung đại điện, nhìn thấy Ngô Hàn

vương, dùng đến một tiếng quỳ xuống: "Thần Hứa Tán, bái kiến đại vương!"

"Mau đứng lên, làm sao?" Vô Cữu dù cho lại thế nào đi nữa bình thản, trên mặt cũng là hiện lên một tia nôn nóng.

Hắn mới bốn mươi tuổi, lại hình dung tiêu tụy, màu tóc thiên trắng, đây là bị độc tố dẫn vật, tuy rằng đến Vương phẩm Thương hải dạ mình châu kéo dài tính mạng, nhưng tổn thất tinh nguyên lại là bù không trở lại.

"Khởi bẩm Vương thượng, Hắc Dũng đã thành công nhận được cái kia hiến vật quý người, đồng thời trải qua kiểm nghiệm, xác thực là đế phẩm không thể nghi ngờ! Chúc mừng Vương thượng, chúc mừng Vương thượng!"

Hứa Tán liền vội vàng nói.

"Ha ha. . . Ha ha. . ."

Vô Cữu ngửa mặt lên trời cười to: "Này không phải chỉ là cô phúc khí, cũng là Ngô Hàn quốc phúc khí a. . . Cô con trai, cháu trai, rốt cục không cần tráng niên mất sớm. . ."

Một niệm đến đây, viền mắt một đỏ, hầu như muốn rơi lệ.

Từ cái kia một đời bị nguyên rửa tổ tiên bắt đầu, các đời Ngô Hàn vương đều khổ tìm giải cứu phương pháp, bị lừa gạt, kỳ vọng thất bại. . . Nhiều vô số, nhiều vô số kể.

Không nghĩ tới, vẫn là ở chính mình cái này một đời, cuối cùng cũng coi như đến cái này phúc lớn.

Hắn đứng lên, đi dạo một lúc lâu, cuối cùng cũng coi như đem tâm tình bình phục lại, lệnh: "Mệnh Lê Phượng tướng quân mật thiết chú ý,

dành cho viện trợ, nhất định phải bảo đảm sứ giả một chuyến bình an!"

Đoàn Ngọc một nhóm đánh cờ hiệu, chính là hải ngoại triều cống sứ giả, trên thực tế cũng là như vậy.

"Ầy!"

Lập tức có người xuống, đem ý chỉ trau chuốt thành công văn, trở lại xin mời ăn.

Vô Cữu lại hỏi: "Cái kia hiến vật quý người, tên là Đoàn Ngọc phải không? Tra đến làm sao?"

Ngô Hàn quốc sớm truyền hịch thiên hạ, lấy phong quân vị trí cầu lấy để phẩm Thương hải dạ minh châu, cái này tự nhiên lại không xong, cũng không nghĩ.

Vô Cữu vì mạng sống, trước liền Việt Thanh dâng lên Vương phẩm Thương hải dạ minh châu, đều sách phong quân, lần này nếu là không sắc phong, vậy thì thật là ra thiên hạ lớn lao kê, cũng phải khiến tất cả trung với vương thất lòng người lạnh lẽo.

Bởi vậy, cái này phong quân là tất nhiên muốn sắc phong.

Chỉ là người này căn cơ, cũng phải cố gắng đuổi tra một chút.

"Khởi bẩm Vương thượng, từ khi đến ý chỉ, thuộc hạ nhiều mặt truy tra, đã có kết quả, Vân Trung quân Đoàn Ngọc, chiếm cứ đảo Vân Trung, có bốn vạn hộ trở lên, binh sĩ năm ngàn người, hải quân mạnh mẽ, từng bình định Xuất Vân, Hải Tống, Đông Sa ba nước thủy sư liên quân vạn người. . . Đồng thời, thủ hạ hình như có Giao nhân hiệu lực."

Hứa Tán lập tức nói.

"Thủ hạ có Giao nhân?" Vô Cữu gật gù, hẳn cũng là xem qua vương thất bí sử, biết những kia bí ẩn: "Chẳng trách có thể tìm được. . . Người tiếp tục!"

"Cái này Vân Trung quân thực đúng rồi, bốn, năm năm trước mới đi Đông Hải, tay trắng dựng nghiệp, quét hải tặc, chém yêu côn, khai khẩn ra đảo Vân Trung. . ."

"Bốn, năm năm trước?" Vô Cữu nghe ra nghĩa bóng: "Cái kia trước đây?"

"Trước, người này là Khánh quốc xuất thân, còn thi võ giải Nguyên, quan đến Tuần Thành ngân chương, chỉ là sau đó Thôi Sơn thượng vị, không thể không trốn đi hải ngoại. . ."

Đoàn Ngọc trước ở Khánh quốc cũng là làm ra tốt một phen đại sự, lần này lại cũng không có mai danh ẩn tích, chỉ cần có tâm người, lại chịu bỏ công sức, vẫn có thể điều tra ra được.

"Tuần Thành ngân chương?"

Vô Cữu vẻ mặt liền có chút quái dị, sai người trình lên hồ sơ, nhìn kỹ, sau nửa ngày mới nói: "Quả là một nhân tài."

"Khởi bẩm Vương thượng, người này tuy rằng không có khả năng lắm là gian tế, nhưng bối cảnh phức tạp. . ." Hứa Tán không biết làm sao, quỷ thần xui khiến bỏ thêm một câu.

Làm cái này trước Khánh vương nhất hệ, còn bức tử hiện tại Khánh vương vương phi, thân phận này xác thực phức tạp.

Bất quá, cái này liền không thể là Khánh quốc gian tế —— dù cho Thôi Sơn là kẻ ngu si, cũng không có thể trả giá lớn như vậy đánh đổi.

Cho tới nước Sở cũng không có thể, bọn họ muốn xếp vào gian tế, có chính là biện pháp có thể chế ra một bộ thiên y vô phùng lý lịch đến, không đến nỗi như vậy tự nhạ ngờ vực.

"Bất quá là một cái đắc tội Khánh vương, tránh họa hải ngoại người, cô lẽ nào không bảo vệ nỗi đến?"

Vô Cữu đặc đi vài bước, cau mày, nhưng vẫn là nói như thế: "Hiển vật quý người lập sách phong quân, là các đời Ngô Hàn vương cho thiên hạ hứa hẹn, cô không thể thất tín thiên hạ, khiến cho Tổ linh hổ thẹn!"

Đồng thời, Ngô Hàn cùng Khánh quốc cũng không giáp giới, đối phương ngoài tầm tay với.

Thậm chí, Bắc Yến khí thế như hổ, Khánh vương sút đầu mẻ trán, căn bản không có tâm tư lại chú ý phía nam.

"Vương thượng thánh minh!"

Điểm này, Hứa Tán cũng rất tán thành.

"Đem bản đồ đem ra!"

Vô Cữu hạ lệnh, lập tức thì có cung nhân tiến lên, triển khai cực lớn Ngô Hàn bản đồ.

Ngô Hàn quốc tuy rằng chỉ là thiên hạ đông nam một góc, phía nam một góc, nhưng diện tích cũng khá là quảng đại.

Toàn bộ phía nam, Nam Sở chiếm ba phần tư, còn lại mới là Ngô Hàn, phía đông giáp biển rộng, nam làm vì rừng rậm, phía tây cùng Sở giáp giới, mặt bắc nhưng là Lục Hồn, Phì, Cổ mấy cái nước chư hầu, lại lướt qua Thiên hà kỳ hiểm, liền có thể đến Đông Trần.

Đương nhiên, mặt nam trong rừng rậm, còn có thể vẫn đi về phía nam kéo dài, nhưng này đều là chân chính chưa khai hóa đất hoang , liền ngay cả Ngô Hàn trại chủ cũng không dám thâm nhập, tục truyền bên trong chướng khí khắp nơi, liền Ngô Hàn dã dân đều không chịu được, càng có ăn người tộc mọi qua lại.

Ngô Hàn vì lòi kéo phía nam trại chủ, cũng là hướng phía nam rừng rậm khai khẩn, bất đắc dĩ thiết lập lượng lớn phong quân, dần thành đuôi to khó vẫy tư thế.

Vô Cữu tinh tế nhìn sang.

Chân chính muốn sắc phong, hạt nhân phúc địa đều là khai khẩn chín ruộng, nhân khẩu đông đảo, còn có phía đông đối biển, có mậu dịch chi lợi, chỉ cần không phải kẻ ngu si, đều sẽ không cắt rời đi ra ngoài.

"Cái này Đoàn Ngọc, có người nói tu vị tinh thâm, vừa lúc ở trên đường lại cùng Vu Mục đạo kết thù, hay là có thể sắc phong phía nam, cùng một đám phong quân trại chủ câu tâm đầu giác, tiện thể khống chế Vu Mục đạo thế lực?"

Hắn nhìn ngó phía nam, bỗng nhiên lại là lắc đầu: "Chỉ là. . . Này có người nói cùng Việt thị có chút quan hệ, Việt thị đã một môn bốn phong quân, đều niêm phong ở phía nam, nếu là lại thêm một cái?"

Vô Cữu bản năng lắc đầu, nhìn phía tây, ngón tay xẹt qua cùng nước Sở đường biên giới.

Phân phong chế, vốn là hành động bất đắc dĩ, vì ở lại phương xa liên lạc bất tiện thổ địa, hoặc là thuận tiện ngay tại chỗ tổ chức phòng ngự kẻ địch.

Bởi vậy, phong quân đều ở biên giới, hiếm có tim gan.

Nếu là đặt ở phía tây, dựa vào Nam Sở lực lượng, mài một mài nội tình, để cho hần hiển lộ ra lai lịch chân chính đến, tựa hồ không sai?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Khúc Tư

Tháng bảy lưu hỏa.

Chính thức sắc phong phong quân, cần một loạt phức tạp thủ tục, trước tiên trải qua văn võ bá quan quần nghị, lại tế tự thiên địa, chiếu cáo Tổ linh.

Mỗi một bước đều vô cùng rườm rà, tựa hồ là tiên đại Ngô Hàn vương hi vọng thông qua loại này lao tâm lao lực cử chỉ, dọa ngăn trở hậu thế đưa cháu chẳng ra gì, nhượng bọn họ lười đi dần vật, để tránh khỏi phân yếu quốc lực.

Tốt vào lần này Đoàn Ngọc sắc phong phong quân, nhưng không có nhiều như vậy khúc chiết.

Cái này thứ nhất là các đời Ngô Hàn vương chiếu cáo thiên hạ việc, ai dám ngăn cản chính là bất trung bất hiếu.

Thứ hai, còn có Việt Thanh ở mặt trước chặn thương.

Hắn hiển chỉ là Vương phẩm Thương hải dạ minh châu phải lấy sắc phong, nếu là Đoàn Ngọc dâng lên để phẩm cũng không thể, cái kia Ngô Hàn vương cay nghiệt thiếu tình cảm mũ liên đội định.

Chờ đến tháng bảy lúc, tất cả nghị định, Ngô Hàn vương tế tự thiên địa tổ tiên sau, chính thức sắc phong Đoàn Ngọc làm vì Ngô Hàn phong quân, đất phong ở Khúc Tư.

Ngô Hàn có bốn châu: Ngô Châu, Miệt Châu, Man Châu, Bồ Châu . Bởi vì hoang vắng, mỗi châu năm quận đến bảy quận không giống nhau, một quận năm, sáu huyện, tổng cộng có 137 huyện, mỗi huyện lấy huyện ấp làm vì trị.

Đương nhiên, đây chỉ là quan trên mặt phân chia, trên thực tế, Ngô Hàn vương chân chính có thể chưởng khống, chỉ có Ngô Châu cùng Miệt Châu hơn nửa, cũng chính là Ngô Hàn trung bộ cùng phía đông đối biên nơi.

Cho tới phía nam Man Châu, nhưng là thổ ty trại chủ khắp nơi, các lấy phong quân trị chi, triều đình thống trị chỉ còn trên danh nghĩa.

Bồ Châu ở vào phía tây, non nửa do triều đình nắm giữ, tới gần nước Sở cái kia một bên đồng dạng sắc phong lượng lớn phong quân.

Mà Khúc Tư, chính là ở vào Bồ Châu phía tây, tuy rằng không có cùng nước Sở trực tiếp giáp giới, nhưng thỉnh thoảng cũng phải bị nước Sở quân tiên phong uy hiếp.

...

Tế đàn bên trên.

Văn võ bá quan tại phía dưới sắp xếp hai hàng.

Đoàn Ngọc trải qua khẩn cấp lễ nghi huấn luyện, ăn mặc Ngô Hàn quốc lễ phục, có nề nếp hướng về Ngô Hàn vương Vô Cữu hành lễ, chợt tiếp nhận hần ban tặng cỏ tranh bao bọc phong thổ, cùng với thanh đồng tiểu kiếm, còn có đỉnh nhỏ các loại lễ khí, mang ý nghĩa chân chính cắt đất mà phong, đồng thời nắm giữ vũ khí cùng tế tự quyền to.

Tất cả những thứ này nghi thức qua đi, Đoàn Ngọc lại nổi lên thân lúc, chính là đường đường chính chính Ngô Hàn sáu mươi hai phong quân một

trong, chính thức bước lên Ngô Hàn hạt nhân cao tầng hàng ngũ.

"Khúc Tư phong quân, đêm nay cô ở cung đình làm vì người thiết yến lấy chúc mừng!"

Diễn lễ qua đi, Vô Cữu thái độ rất tốt.

Dù sao, phong quân cùng phong thần, tuy rằng trên danh nghĩa là quân thần, nhưng Chủ quân sẽ không có quyền sinh quyền sát trong tay quyền lực, chỉ có thể lấy các loại thủ đoạn phân hoá lôi kéo.

"Đa tạ Vương thượng ý tốt, thần từ chối thì bất kính!"

Đoàn Ngọc hơi khẽ khom người cười nói.

Làm cái này phong quân, ngoại trừ đại lễ ở ngoài, bình thường nhìn thấy Ngô Hàn vương, chỉ là khom mình hành lễ liền có thể, điểm ấy rất hợp hần khẩu vị.

Lúc này Vô Cữu nhìn tới, chỉ thấy cái này Khúc Tư phong quân thiếu niên nhanh nhẹn, ăn mặc huyền đen xiêm y, đầu đội kim quan, eo phôi trường kiếm, ngọc quyết, túi thơm, chân thực là oai hùng anh phát, liền hần đều ám sinh ước ao.

Đoàn Ngọc cũng trộm liếc nhìn cái này Vô Cữu khí sắc.

"Tuy rằng có thể kéo dài tuổi thọ, lại dùng để phẩm Thương hải dạp minh châu rút huyết mạch nơi sâu xa độc tố, nhưng vẫn là câu kia. . . Trước mệnh nguyên tiêu hao quá nhiều, khó có thể trường thọ a!"

'Ngoài ra, đất phong cùng ta tưởng tượng như thế, trung bộ cùng phía đông là vương thất nơi ở lại, không thể dứt bỏ, phương bắc không có cái gì nguy hiểm lớn, phong quân cũng ít, sẽ không tiện nghi ta, chỉ có phía nam

cùng phía tây, mà ta cùng Việt thị giao du thân thiết, thành công gây nên kiêu kỳ, quả nhiên liền bị phong đến Bồ Châu đi!

Muốn tranh bá thiên hạ, bắt đầu vô cùng trọng yếu.

Đoàn Ngọc đến Ngô Hàn trước liền tinh tế cân nhắc qua.

Trung bộ cùng phía đông nơi tuy rằng màu mỡ, nhưng chịu đến vương thất áp chế quá lợi hại, không thích hợp lập nghiệp.

Phương bắc chiến sự ít ỏi, không cách nào có thể tưởng tượng.

Cho tới Ngô Hàn phía nam, thế lực quá mức phức tạp, cũng không phải hẳn sở dụng, lần này bị phong ở Bồ Châu, quả thật là hợp tâm ý.

Nơi này là Nam Sở xâm lược chủ yếu tuyến đường chính, một khi có chiến sự, lập tức liền sẽ tạo ngộ ngọn lửa chiến tranh.

Đối với có chí khắp thiên hạ kiêu hùng mà nói, bình tĩnh như cục diện đáng buồn cục diện trái lại khó có thể chịu đựng, đang muốn bão táp, mới có thể thừa cơ phóng lên trời.

Lúc này tâm ngực đại khoái, ở ăn tiệc bên trong hành vi phóng túng, đàm tiếu vô kỵ, biểu hiện này rơi vào rất nhiều người trong mắt, nhất thời suy tư.

...

Tháng tám, Khúc Tư.

Khúc Tư lớn nhất thế gia có hai nhà, một là họ Khúc, một là họ Tư.

Bọn họ xây dựng ỗ bảo, tụ tộc mà ở, liền ruộng hơn vạn mẫu, thêm vào tá điền, đủ có mấy ngàn người.

Có cái này sức lực, bất luận người nào đến làm Huyện tôn, cũng phải cho bọn họ ba phần mặt, thậm chí gặp phải không hợp ý, xa lánh đi cũng là chuyện thường.

Ngô Hàn quốc bởi vì phong quân đông đảo, các đại thế gia môn phiệt thế đại khó trị, là hiện tượng bình thường.

Mà những thứ này tiểu địa chủ nghĩ thăng cấp thành đại địa chủ, đại địa chủ muốn trở thành thế gia, thế gia nghĩ ra phong quân, hầu như khắc họa tiến vào trong xương.

Tư thị ồ bảo trong, một tên súc râu dài người vôi vàng chạy vào chủ phòng: "Đại huynh. . . Đại sự không ổn!"

"Xảy ra chuyện gì?"

Tư thị gia chủ Tư Anh bất mãn mà liếc mắt đệ đệ: "Tư Quan, người trung thổ đến sách đều trắng đọc? Mỗi khi gặp đại sự có tĩnh khí!"

"Vâng!"

Tư Quan hít sâu một cái, rốt cục bình phục lại, nói: "Ta nhận được tin tức, bản địa muốn tới một cái phong quân! !"

"Cái gì?"

Tin tức này, kinh động thiên hạ, dù cho trước Tư Anh đều thay đổi sắc mặt đứng lên: "Tin tức chuẩn xác không?"

"Là huyện nha bên trong truyền tới, có công văn, Huyện tôn cũng bắt đầu phong tồn kho hàng, thu thập hành lý, chẳng lẽ còn có thể giả bộ? Đại huynh, chúng ta muốn sớm làm chuẩn bị!"

Tư Quan cấp thiết nói.

Huyện tôn mấy năm một đời, do vương đình nhận đuổi, khó có thể trát xuống căn cơ, bọn họ những thứ này địa đầu xà tự nhiên không sợ hãi.

Nhưng phong quân không giống!

Phong quân hóa công làm vì tư, có thể tự mình bổ nhiệm quan lại, chiêu mộ tư binh, sâu đậm căn cơ., bọn họ những thứ này đại tộc đều muốn sinh sống ở âm ảnh phía dưới.

"Tại sao lại như vậy?"

Đối với Tư Anh tới nói, cái này không sai biệt lắm là trời đều sụp xuống: "Lại phong phong quân? Còn ở bốn huyện?"

Phong quân vừa đến, đầu tiên quan phủ công điền, trong danh sách nhất định phải thu hồi đi.

Bọn họ những thứ này đại tộc, dùng mượn danh nghĩa danh mục, thay đổi sách thủ đoạn, đào vương thất góc tường không muốn quá ác, trước là ngoài tầm tay với, lúc này liền khó nói.

Đồng thời, bọn họ mấy nhà tự cao địa đầu xà, có ruộng liền sổ gốc đều không sửa, trực tiếp chiếm đoạt, cái này liền càng nguy hiểm hơn.

Ngoài ra, còn có ẩn ruộng ẩn hộ, đây là đại tộc tự mình giấu xuống nhân khẩu cùng đất ruộng, không cần giao nộp thuế má cùng lao dịch, tuyệt đối là mới tới phong quân cái đình trong mắt, cái gai trong thịt.

Mà nói thật, một chỗ phong quân, nắm giữ quân chính quyền to, dù cho tận biếm bọn họ làm nô, cũng không nơi nói lý đi.

Cái này vẫn là công cùng tư khác nhau.

Trước huyện lệnh, nhìn thấy huyện bên trong đại hộ đào chính là vương đình góc tường, lại thế đại khó khống chế, lừa gạt xuống cũng là đi

qua, chỉ cần nhậm chức trên không có đại biến liền có thể.

Còn đối với phong quân mà nói, cái này đào chính là chính mình góc tường, làm sao có thể chịu? Tất trăm phương ngàn kế thu hồi, còn muốn thanh tra đồng ruộng hộ khẩu, cùng những thứ này đại hộ đấu tranh đến cùng.

"Đáng chết!"

Tư Anh đi mấy bước, vẫn là không cách nào có thể tưởng tượng, oán hận giậm chân: "Thật bức cuống lên chúng ta, cùng nhau tạo phản, cái kia phong quân còn không là cuối đầu lưu lưu đến từ đâu tới về nơi đó!"

"Đại huynh tức đến chập mạch rồi! Chúng ta làm như thế, cho dù đuổi đi phong quân, Vương thượng cũng tất phái quân vây quét, đến thời điểm ngọc đá cùng vỡ, dù cho sau đó nghiêm trị cái kia phong quân, thậm chí thu hồi sắc phong, đều người chết lại có ích gì? Nói không chắc Vương thượng trong bóng tối còn muốn cảm tạ chúng ta đây. . ."

Tư Quan cười khổ nói.

"Hô. . ."

Tư Anh khẽ cắn răng: "Ta cũng là khí huyết hướng não, nhất thời bị hồ đồ rồi, người xem nên làm gì?"

"Chúng ta đất ruộng trạch người đều tại đây nơi, không cách nào dẫn đi, chỉ có thể cùng với độ sức, việc cấp bách, là muốn trước tiên điều tra rõ cái này phong quân căn nguyên, lại mắc nối tiếp các nhà. . ."

Tư Quan trên đường tới đã nghĩ kỹ: "Cái này điểm mấu chốt chính là cộng đồng tiến thoái, ngoài ra, sổ gốc chưa sửa công điền, có thể lui về, cái khác, tuyệt đối không được!"

"Này ngược lại là, như người đến cũng không có bao nhiêu gia thế trợ lực, chúng ta giá không hấn cũng không cần do dự. . . Dù cho là đại môn phiệt đệ tử, có gia thế chống đỡ, cũng là cường long không ép địa đầu xà, đến không ăn thua có thể địa vị ngang nhau, hấn nếu muốn an ổn thống trị, thế nào cũng phải cùng chúng ta thỏa hiệp."

Tư Anh đi mấy bước, quyết tâm, cười nói: "Như thế một hợp kế, trong lòng ta thì có đấy, đợi lát nữa người đi Khúc gia, không! Ta tự mình đi, tìm Khúc Giang nói chuyện!"

Khúc Giang, Khúc gia gia chủ đương thời.

Ở cái này một huyện trong, Khúc Tư hai nhà thực lực lớn nhất, có đôi kháng cũng có dung hợp, lúc này phải nên hợp lực cùng nhau vượt qua cửa ải khó mới là.

...

Lúc này, một đội mấy trăm nhân mã, chính ở trên đường hành quân.

Đoàn Ngọc cười cao đầu đại mã, hăng hái.

Ở Mặc Ấp vương đô tiếp thu sắc phong sau khi, hấn không có tiếp tục dừng lại, lập tức khởi hành, hướng về đất phong Khúc Tư mà đi.

Dọc theo đường đi, càng là cùng đến đây hội hợp đại đội nhân mã chấp đầu.

Cái này chi nhân mã áo giáp đầy đủ hết, nhân số có tới năm trăm, nếu không phải là có phong quân thiết quyền, một đường cửa ải căn bản không thể cho đi.

Nhưng lúc này sao? Lại là thần quỷ không dám gần, cái gì cướp núi đường bá tránh lui không kịp.

Bình thường trộm cướp, làm sao dám trêu chọc quan quân, vẫn là loại này tinh nhuệ!

"Năm trăm Vân Trung vệ, trong đó một trăm Long Xà doanh, một trăm Ngũ Độc doanh, cũng chính là ta lúc này cực hạn!"

Làm cái này phong quân, tư binh vô cớ ra lãnh địa là tối kỵ, cái này vẫn là bầm cáo qua Ngô Hàn vương Vô Cửu, mới đặc biệt cho phép liên phiên nhân mã, là trường hợp đặc biệt.

Bất quá, tuy rằng chỉ có 500 người, nhưng khi Hắc Dũng lén lút sau khi xem, sắc mặt đều có chút xám ngắt.

Loại kia vẻ mặt, khiến cho lúc này Đoàn Ngọc hồi tưởng lại, vẫn là không khỏi mỉm cười.

Vừa nhìn về phía bên cạnh Quách Bách Nhẫn: "Mới vừa nói đến nơi nào?"

"Là cái này Khúc Tư địa lý. . ."

Quách Bách Nhẫn thanh thanh cuống hống: "Thuộc hạ đã đánh tra rõ ràng, cái này Khúc Tư lấy thành Khúc Tư làm vì trì ấp, lãnh địa bên trong có núi có nước, dựa theo dinh thự bên trong ghi chép, rất quảng đại, hầu như có thể so với ba cái đảo Vân Trung, có dân 25,000 hộ, ruộng 83,000 mẫu. . . Trong đó, thành Khúc Tư có dân năm ngàn hộ, địa phương lớn nhất thế gia có hai, một là Khúc, một là Tư!"

"Quả là hoang vắng!"

Đoàn Ngọc cũng xem qua bản đồ, cái này Khúc Tư diện tích có khoảng 1,500 km², diện tích là đảo Vân Trung gấp ba, nhưng dân hộ cùng đồng ruộng lại không sai biệt lắm, thậm chí luận thực lực tổng hợp, còn muốn không bằng một điểm.

Cái này tự nhiên là bởi vì toàn diện lạc hậu duyên cớ.

Nếu không thì, nếu là ở Khánh quốc , tương tự diện tích, đồng ruộng nhân khẩu tăng gấp đôi đều có khả năng.

"Ngoài ra, tuy rằng Khúc Tư quan phủ chuẩn bị giao tiếp, nhưng đại tộc hình như có bất ổn. . ."

Quách Bách Nhẫn tiếp tục nói, đây là từ trước phái ám điệp tìm hiểu tin tức.

"Ha ha. . . Mặc cho bọn họ náo, đám người chứng kiến chúng ta nhân mã, không biết là về mặt gì?"

Đoàn Ngọc cười to lên, người bên cạnh cũng là không nhịn được cười.

Ở cường đại đủ để quét ngang tất cả thực lực trước mặt, bất kỳ nháy nhót từng bừng đều là chuyện cười.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Tộc Tru

Vân Trung năm thứ năm, ngày mười lăm tháng tám.

Tuy rằng có Ngô Hàn lịch pháp, nhưng Đoàn Ngọc chiếm quyền quen rồi, hay là dùng chính mình.

Thành Khúc Tư ở ngoài.

Thành này không cao, khoảng hai trượng, dùng đất vàng xây thành.

Ngoài thành mười dặm, đoàn người từ lâu chờ đợi, người cầm đầu rõ ràng là nguyên Huyện tôn Hồ Đạo, cùng với Khúc Giang, Tư Anh hai cái bản địa đại tộc thủ lĩnh.

Bởi vì từ trước đến thông báo, đều đi ra đón lấy, nhìn về phương xa, trong mắt ý vị phức tạp khó tả.

"Đến rồi!"

Chờ đến mặt trời cao chụp lúc, thiên địa giao tiếp nơi liền hiện ra một cái Hoàng long, uốn lượn lâu dài.

Tư Anh cùng Khúc Giang liếc mắt nhìn nhau, đều có chút dự cảm không ổn.

Chờ đến Hoàng long tới gần, mới phát hiện là một nhánh mấy trăm người hàng ngũ, chỉnh tề có thứ tự, đều mặc giáp năm bình, dù cho là hạ tốt, cũng có một bộ giáp da.

Cái này quân dung cường thịnh, thấy người hoàn toàn sợ hãi.

"Khúc Tư phong quân làm sao có nhiều như vậy nhân mã?"

Tư Anh trong lòng thầm kêu không ổn, lại nhìn bên cạnh, Khúc Giang sắc mặt đã là hoàn toàn trắng bệch, cái khác bản địa đại tộc tộc trưởng thậm chí quan lại đều hiện ra lo sợ bất an về.

"Hay là Vương thượng phái người hộ tống phong quân nghi trượng, đưa đến cũng liền trở về!"

Hắn mạnh mẽ an ủi chính mình, lại thấy quân đội dừng lại, phía trước một đội kỵ binh đồng thời ghì chuyển đầu ngựa, động tác chỉnh tề như một, đánh Vân Trung vệ cờ hiệu, lại có một xe tiến lên, một cái người tuổi trẻ chậm rãi đi xuống, xem tuổi tuyệt đối bất quá hai mươi lăm, lại quý khí lẫm liệt: "Ta chính là Khúc Tư phong quân Đoàn Ngọc, bản địa huyện lệnh ở đâu?"

"Bản quan chính là!"

Hồ Đạo lên trước một bước, trong lòng đại lẫm; 'Vân Trung vệ? Đây không phải là Vương thượng nghi trượng, chính là Khúc Tư phong quân tư binh! Khà khà. . .'

Liếc mắt Tư Anh cùng Khúc Giang hai cái, trong lòng tràn ngập cười trên sự đau khổ của người khác khoái ý.

Hai nhà này tuy rằng không hợp nhau, nhưng đang đối kháng với người ngoại lai trên lại là nhất trí , khiến cho hắn thi chính có nhiều bất tiện.

Nhưng ngày sau, chính là trước khác nay khác.

Hắn là triều đình chi quan, giao hàng có thể phui mông một cái rời đi, nhưng hai cái này đại tộc lại đi không được.

Cái gọi là hương thổ chính trị, cường hào địa chủ, căn cơ chính là ở thổ địa, còn có chu vi kinh doanh trăm năm, đan xen chằng chịt các loại quan hệ.

Một khi bị di chuyển, đến một cái xa lạ nơi, cái kia liền chẳng là cái thá gì!

Lúc này nhìn Đoàn Ngọc trẻ tuổi đến cực điểm khuôn mặt, lại có chút không nói ra được đồ kị, mạnh mẽ đè xuống, khẽ khom người: "Xin chào Đoàn phong quân!"

Hắn là như vậy, mặt sau chúc lại, thế gia, cũng chỉ có thể quỳ xuống đất, hành đại lễ: "Hạ lại (thảo dân) bái kiến phong quân đại nhân!"

"Miễn lễ bình thân!"

Đoàn Ngọc đưa tay hư phù, cười nói: "Bản địa thực sự là địa linh nhân kiệt, rất nhiều anh tài a! Hồ huyện sao không làm gốc quân giới thiệu một, hai?"

'Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ cái này phong quân chuẩn bị dụ dỗ trị chi?'

Hồ Đạo có chút ngờ vực, nhưng vẫn là nói: "Vị này chính là Tư Anh, vị này chính là Khúc Giang, đều là bản địa danh sĩ!"

Khúc Tư hai nhà gia chủ tiến lên, lần thứ hai hành lễ: "Xin chào quân thượng!"

"Được! Rất tốt!"

Đoàn Ngọc con mắt liếc sang: "Người là Tư Anh?"

"Chính là!"

Tư Anh có chút thấp thỏm, nhưng vẫn là hồi đáp.

"Mang xuống giết!" Đoàn Ngọc gảy gảy móng tay, lạnh lùng khiến.

"A? !"

Mọi người đồng loạt kinh hãi, hầu như coi chính mình xuất hiện ảo thính.

"Vâng!"

Nhưng Đoàn Ngọc sau lưng tinh binh cũng không có đình trệ, trực tiếp lên trước, cầm lấy Tư Anh, đi tới ven đường, ấn đầu quỳ xuống, giơ tay chém xuống, một viên thủ cấp bay ra, suối máu liền phun trên vài thước.

"Người. . . Người. . ."

Tư Quan muốn rách cả mí mắt, thẳng tắp sống lưng, mới vừa muốn nói gì, mặt sau mấy trăm binh liền xông tới, đem cái này đám người gắt gao coi chừng.

"Bản quân cai trị Khúc Tư, chính là dân làm chủ, cái này Tư gia nghiệp chương nặng nề, xâm chiếm quan điền, dùng binh khí đánh nhau giết người, vay nặng khoản tiền, bức người tốt làm kỹ nữ, khinh nam lấn nữ. . . Bản quân một đường đi tới, nghe tội trạng không dưới mười ba điều, thực sự là không giết không đủ để bình dân phẫn!"

Đoàn Ngọc thanh thanh như ngọc tiếng nói tiếp tục nói: "Quách Bách Nhân! Theo chương bắt người đi!"

"Ầy!"

Quách Bách Nhẫn lên trước một bước, phúi xuống ra một tấm danh sách: "Tư Quan! Cao Yếu. . ."

Khúc gia gia chủ Khúc Giang ở một bên nghe được mồ hôi lạnh tràn trề, thấy vũ khí tiến lên, theo danh sách bắt người, hầu như đem Tư gia bốn tộc thân thiết, thậm chí có quan hệ quan lại nhỏ một lưới bắt hết.

Từng cái từng cái trói gô, quỳ gối ven đường.

'Cái này phong quân, tuyệt đối trước đó ở huyện bên trong xếp vào thám tử, bằng không làm sao điều tra đến rõ ràng?'"

Khúc Giang mồ hôi tuôn như nước, hai chân chiến chiến, hầu như hồn bay lên trời.

"Tốt người cái Khúc Tư phong quân! Tốt người cái Đoàn Ngọc!"

Tư Quan tuy rằng bị tóm, đè xuống đất, vẫn cứ kêu to không dứt: "Người dám giết ta đại huynh, không sợ ta Tư gia bạo động, ngọc đá cùng vỡ sao?"

Hắn thực sự là không nghĩ tới cái này mới tới phong quân thủ đoạn như vậy khốc liệt, một lời không hợp liền giết người , căn bản không phản ứng kịp.

Cái khác Tư gia vây cánh cũng là như thế, thủ lĩnh cơ hồ bị một lưới thành cầm.

"Ngọc đá cùng vỡ?"

Đoàn Ngọc phảng phất nghe xong trò cười: "Bản quân chỉ biết là, người nếu dám chết, ta liền dám chôn! Bách Nhẫn, lập tức phái ra Thư lại cùng quân đội, tiếp quản trong thành phòng vệ, kho cùng sổ sách! Tần Phi Ngư, người mang một trăm Long Xà doanh, đem Tư gia ồ bảo phá!"

Lời vừa nói ra, ở giữa sân người đều là sắc mặt xám trắng.

Thế gia cường hào dựa vào, một là cùng quan lại vô số liên hệ, thứ hai chính là có người có lương, bức cuống lên có thể bạo loạn.

Mà Đoàn Ngọc căn bản không có gì lo sợ, chính hắn mang binh mà đến, không cần bản địa lính, ít nhất tạm thời không cần.

Đảo Vân Trung hương trường đến nay cũng có vài năm, bồi dưỡng một nhóm Tiểu lại đi ra.

Đây chính là chấp hành đại thanh tẩy tiền vốn!

Cũng là chính mình từ trước bồi dưỡng một bộ quan lại thể chế chỗ tốt nơi, không cần được người chế trụ.

Ít nhất, những kia đảo Vân Trung mang đến quan lại cùng binh lính, ở đây là tuyệt đối thuần khiết, cũng tuyệt đối trung thành.

Bởi vì trừ mình ra cái này Chủ quân ở ngoài, bọn họ căn bản không có thời gian cùng bản địa thành lập liên hệ, hoặc là bị hủ hóa.

Đoàn Ngọc lúc này liền thực sự là không kiêng dè gì, cụ thể mà nói, người dám từ quan, ta liền dám phê, lập tức xếp vào chính mình tâm phúc; người dám tạo phản, ta liền dám tộc diệt, tiện thể vui lòng nhận ruộng vườn nữ nhân.

Như bạo loạn ra đất phong, đột kích gây rối cái khác trị, tự nhiên sẽ cho Ngô Hàn vương xuất binh can thiệp lý do, nhưng nếu ở phong quân hạt địa bên trong liền bị tiêu diệt, sẽ không có cái gì.

Mà chỉ là một cái cường hào trại, lẽ nào có thể ngăn Tần Phi Ngự cùng một trăm Long Xà doanh?

Đoàn Ngọc đứng chấp tay: "Tư gia nghiệp chường nặng nề, chém đầu cả nhà, đất ruộng trạch viện tất cả sung công, lập tức hành hình!"

Soạt kéo!

Một loạt Ngũ Độc tinh binh bình tĩnh múa đao, từng cái từng cái đầu người bay ra, máu chảy thành sông, nhuộm đỏ ven đường bờ ruộng.

Khúc Giang hai chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, không thể tự nói.

Hắn khá tốt, cái khác thể gia cùng lại viên, đều là co lại thành cái chim cú, có dưới khố ướm một mảnh, mùi tanh tươi khí tức truyền ra.

"Hồ đại nhân?"

Hồ Đạo cũng là như thế, hai mắt ngơ ngác.

Xưng bá Khúc Tư, hắn không thể làm gì Tư gia, liền như thế bị nhổ tận gốc?

Tình cảnh này tuy rằng hả giận, nhưng cũng làm hắn hầu như như ở trong mơ, càng có một ít bí ẩn tỏ tử hồ bi cảm giác.

Lúc này bên tai nghe được Đoàn Ngọc tiếng nói, cả người một cái giật mình, lại tỉnh hồn lại: "Hạ. . . Hạ quan ở!"

"Người phối hợp Bách Nhân, cũng không muốn ở giao cát lúc ra cái gì sai lầm a!"

Đoàn Ngọc dặn nói.

Xưa nay giao tiếp thời khắc, dễ dàng nhất có sai lầm chính là kho vũ khí, lương khố, ngân khố, quan chức nhân cơ hội bên trong no túi tiền riêng, chuột lớn cắn ăn rất nhanh, làm ra một đồng nát sổ sách ném cho sau đó người, đều là bình thường.

Nhưng lúc này, Đoàn Ngọc lại là tuyệt đối không thể chịu đựng.

"Vâng! vâng! Hạ quan tuân mệnh!"

Hồ Đạo lau mồ hôi lạnh, cung kính nói.

"Khúc Giang!"

Đoàn Ngọc con mắt hơi chuyển động, nhìn thấy Khúc gia gia chủ.

"Tiểu nhân ở!"

Khúc gia gia chủ một hồn xuất khiếu, hai hồn thăng thiên, sợ sệt Đoàn Ngọc thuận tay chỉ hướng, cũng đem chính mình chém.

Đối phương liền Tư gia cũng dám tộc tru, còn có cái gì không dám làm?

"Người là bản địa hương hiền, Bản quân cai trị Khúc Tư, còn cần các người nhiều giúp đỡ đây!"

Đoàn Ngọc nụ cười chuyển thành ôn hòa: "Đêm nay thiết yến, Bản quân mời tiệc các hương hiền đạt, còn có Hồ đại nhân, có thể cần phải nể nang mặt mũi a!"

"Tiểu nhân vâng lời! Tiểu nhân vâng lời!"

Khúc Giang hầu như biến thành cái đập đầu lạy.

Nhìn thấy hăn như trút được gánh nặng đáng dấp, Đoàn Ngọc tròn mắt vẻ lạnh lùng biến mất.

Trên thực tế, Khúc gia cùng Tư gia, là năm mươi bước cười một trăm bước, bất quá danh tiếng cuối cùng cũng coi như so với Tư gia tốt một chút, là canh độc gia truyền, có mấy cái nhân tài.

Chính mình thống trị bản địa, tổng cần mấy cái dẫn đường đảng.

Tru diệt Tư gia, đã là giết hầu cảnh gà, tất có thể khiến toàn huyện sợ hãi, lằm liệt vâng lời, nếu là tiếp tục lớn làm liên luy, liền muốn người người tự nguy.

...

"Đây chính là Tư gia ổ bảo? Thực sự không ra sao sao!"

Tân Phi Ngự làm gương cho binh sĩ, giết vào ổ bảo bên trong, buông tay đại chém đại sát, một đường thế như chẻ tre.

Nhóm người mình xuất kỳ bất ý, công lúc bất ngờ, cái này ổ bảo còn đến không kịp chỉnh binh chuẩn bị chiến đấu, liền bị chiếm cứ cửa lớn, đại cục liền định ra rồi.

Tuy rằng loại này nông gia tường đất xây dựng đến so với huyện thành còn cao hơn một ít, thành cao trì sâu, đối với binh thường có dùng nhất là có người đứng thủ càng là rất tốt, nhưng đối với Long Xà tinh binh mà nói, cũng chính là thoáng phiên phức điểm mà thôi.

Ngoài ra, ổ bảo bên trong Tư gia tích trữ riêng vũ khí cũng không có bao nhiêu, thật gặp ngay phải binh phi, còn cần động viên tá điền, nhưng lúc này căn bản không kịp.

To lớn bộ tộc, mệnh mệnh ngàn người, chân chính bè lũ ngoan cố cũng là Tư gia đàn ông, bất quá hơn trăm, chưa tới một canh giờ liền bị giết đến sạch sành sanh.

"Quả nhiên, làm quan đạo việc, đường hoàng thu chém, tá điền loại hình tiểu dân nào ai dám đối kháng?"

Tần Phi Ngự ngồi ở Tư gia ỗ bảo chủ trong sảnh, vẻ mặt đại khoái: "Cũng là họ Tư một đám cùng tộc, tuy rằng có ngàn người, nhưng tình trạng chỉ có hơn trăm, giết chết chính là rút đi người tâm phúc, còn có thể lật lên cái gì bọt nước?"

"Báo! Đã giết bình cái này bảo!"

"Báo! Lương khố đã phong tồn!"

"Báo! Tù binh toàn bộ tạm giam, mệnh lệnh tá điền các quy nhà!"

...

Lẳng lặng đợi chốc lát sau khi, tin tức tốt liền không ngừng truyền đến.

Nguyên bản, lợi dụng một doanh tinh binh đánh tường đất liền như đao trâu giết gà, còn có thể có cái gì bất ngờ đây?

Tần Phi Ngự rất là thoả mãn: "Theo ra bố cáo, động viên tá điền, lại sai người biện thi, Chủ quân nói muốn giết cả nhà, liền không thể trốn một cái!"

"Ngoài ra, nói cho những kia tá điền, muốn bọn họ an tâm, bọn họ gieo Tư gia ruộng, sau đó chính là chính bọn họ, đợi đến thu thu nạp thuế sau, cũng có thể đi quan phủ năm kế ước! Tất cả nợ Tư gia nợ nần, cũng xóa bỏ!"

Cái này một chiêu sử dụng sau khi, càng là đặt vững đại cục, bất luận người nào đều kích động không đứng lên những thứ này tá điền phản kháng, Tư gia chỉ có thể bị quét vào trong đồng rác.

Quả nhiên, không đến bao lâu, nương theo chiêng đồng cùng giọng nói lớn tuyên cáo, chu vi liền mơ hồ truyền đến hoan hô.

Tân Phi Ngự nghe được cái này, không khỏi nở nụ cười.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Hiến Kim

Thành Khúc Tư, nguyên bản huyện nha bên trong.

"Đến! Chư vị uống cạn này chén!"

Đoàn Ngọc giờ rượu tước, liên tục mời rượu.

Phía dưới ngòi chư nhân vẻ mặt tái nhợt, không dám chậm trễ, dù cho là độc dược, cũng phải uống một hơi cạn sạch.

Lúc này chính là ban đêm, khoảng cách tru diệt Tư thị vẫn chưa tới nửa ngày, nhưng cuồn cuộn không ngừng tin tức đã truyền tới.

Biết Tư gia ồ bảo nửa ngày liền phá, cả nhà đàn ông đều bị chém giết kình bạo tin tức sau khi, dù cho Khúc Giang, cũng là đem tâm tư gì đều thu hồi, đi tới huyện nha dự tiệc.

Bọn họ những này thế gia chi chủ, lại viên, đã biết rất rõ một chuyện. .
. Cái này Khúc Tư trời, thay đổi!

Ở đại quân cường bức phía dưới, bất kỳ phản kháng đều là phí công.

Các nhà tư binh, cùng với Khúc Tư huyện binh, ở đối phương Vân Trung vệ trước, quả thực liên nhét không đủ để nhét kẻ răng trong.

Thậm chí , liền ngay cả quan lại bãi công các loại tiêu cực đối kháng đều không làm được.

Nhân gia tự mang rất nhiều Thư lại, đặc biệt cầm đầu Quách Bách Nhẫn, xử lý chính vụ ngay ngắn rõ ràng.

Dưới tình huống này, cái nào dám nhúc nhích?

Không sợ bị trực tiếp mất đầu, còn muốn xét nhà?

Cái này Tư thị ngã xuống, không chỉ có là một trong số đó môn, còn có quan hệ mật thiết quan lại nhỏ đám người đều là cùng nhau gặp vận rủi lớn, không chỉ có bị chặt đầu, trong nhà còn muốn bị thanh tra tịch thu.

Đoàn Ngọc cười nói: "Chư vị thâm minh đại nghĩa, Bản quân sâu cảm giác vui mừng!"

Cái này vui mừng, tự nhiên là huyện khố tiếp thu lúc, phát hiện tình huống còn không có trở ngại, không có bao nhiêu tổn thất, lại trấn an nói: "Khúc Tư mới quy Bản quân, nguyên bản hẳn là chuyện cũ sẽ bỏ qua, bắt đầu lại từ đầu mới là, nhưng Tư gia thực là người người oán trách, tự làm bậy, không thể sống vậy, chư vị coi như dẫn cho rằng giám!"

"Chúng ta xin nghe mệnh!"

Khúc Giang mấy người cái trán lại có chút mồ hôi lạnh, liền vội vàng nói.

Nhìn thấy đe dọa đã đủ, Đoàn Ngọc ôn ngôn trấn an vài câu, mới nhượng bọn họ đi ra ngoài, nhất thời từng cái từng cái như được đại xá trở lại, buổi tối cũng không biết có thể hay không làm ác mộng.

"Thực sự là thật không thú vị đây!"

Đoàn Ngọc chậm rãi xoay người, ngáp một cái, hỏi đến đây phục mệnh Quách Bách Nhẫn: "Huyện khố đều kiểm kê?"

"Thưa Chủ quân, đã kiểm kê xong xuôi!"

Quách Bách Nhẫn cười nói: "Trước đây nát sổ sách không cần quản, lúc này lương trong kho còn có lương 32,000 thạch, kho vũ khí bên trong, có đao thương kiếm kích 427 kiện, giáp da ba mươi bảy cụ, còn có ba phó thiết giáp, cung mười lăm tấm, mũi tên ba trăm. . . Ngân khố trong, kim ngân tính toán, có hơn bảy ngàn lượng."

"Mà toàn huyện 83,000 mẫu, công điền có ba vạn mẫu, đây là trong danh sách con số, bị xâm chiếm bao nhiêu, không trải qua thực tế trường ruộng, e sợ khó có thể biết được. . ."

Cái này huyện bên trong công điền, chính là quan điền, cho thuê tá điền trồng trọt, quan phủ thu thuế.

Mà Tư gia cái kia mấy thế gia ruộng tư, phía trên tá điền liền rất thâm, muốn tiếp thu Tư gia cùng quan phủ song trọng thuế má bóc lột.

Đương nhiên, thế gia còn có ẩn ruộng, không tại quan phủ sách trên, hay hoặc là như thế miễn trừ thuế má đồng ruộng, liền không cần thu thuế, nhưng thuê loại người như trước cũng bị thế gia bóc lột.

"Cái này không có quan hệ. . ." Đoàn Ngọc vung vung tay: "Người thả ra tin tức, cái khác mặc kệ, các nhà như đem trong danh sách công điền lui về, tất cả chuyện cũ sẽ bỏ qua, bằng không chớ bảo là không báo trước vậy."

"Có Chủ quân câu này, vượt qua thần trăm câu ngàn lời!" Quách Bách Nhẫn chỉ cười cười.

"Chủ quân!"

Lúc này, Amano Ogata cũng tiến vào: "Vân Trung vệ đã tiếp nhận tường thành phòng ngự, nguyên bản huyện binh tước vũ khí, trông giữ ở trong trại lính."

"Huyện binh không chịu nổi sử dụng, nhất định phải một lần nữa chọn lựa tinh tráng, phân phát lão yếu. . ."

Đoàn Ngọc không chút khách khí dằn dò.

"Đại ca!"

Lúc này, Tần Phi Ngự cũng thông báo đi vào: "Tư gia đã bình định, giết 157 người, kho cùng đồng ruộng tù binh còn ở thanh tra, nhưng ruộng hằm là không dưới vạn mẫu, lương thực có mấy vạn thạch, ngân ba vạn lượng, vũ khí. . ."

"Ha ha. . ."

Đoàn Ngọc cười to: "Quả nhiên là đầu heo mập, không làm thịt có lỗi với chúng ta một đường một nhọc."

Dừng một chút, lại nói: "Quách Bách Nhẫn, ta lệnh người làm này huyện Huyện thừa, đem sáu phòng ban ngành trước tiên dựng lên đến. . . Tần Phi Ngự, người đi làm Huyện úy!"

Nguyên bản Huyện thừa vạn sự mặc kệ, là huyện lệnh trợ thủ, đợi đến huyện lệnh có chuyện, tự có thể trên đỉnh.

Nhưng Đoàn Ngọc thói quen làm hất tay chương quỹ, lại muốn Quách Bách Nhẫn chịu nổi trách nhiệm đến.

Cho tới Huyện úy, chính là nắm giữ một huyện quân sự.

Cái này quân chính đều xuống, Khúc Tư huyện liền tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Nhìn thấy mấy người vui vẻ vâng lời, Đoàn Ngọc không khỏi mỉm cười.

...

Mùa hạ là cây lúa hương hoa thảo luận năm được mùa, nhưng xa không sánh được tháng chín thu hoạch thời tiết.

Đoàn Ngọc dẫn theo thân binh tuần huyện, lúc này chính là thu hạt thóc thời điểm, mười dặm tám hương sức lao động tất cả đều tham gia, liên phu nhân tiểu hài tử đều đến giúp đỡ.

Xa xa nhìn thấy phong quân một nhóm, vội vã quỳ sát ở ven đường hành lễ.

"Tư gia đồng ruộng trải qua kiểm kê, tổng cộng có 16,300 mẫu. . . Đây là đem nguyên bản ấn ruộng đều thống kê tiến vào, tình huống thực sự nhìn thấy mà giật mình a, này nhà ở quan phủ sách trên, lại chỉ có sáu ngàn mẫu muốn nộp thuế! Chẳng trách như vậy giàu có, lương khố ngân khố hầu như so với huyện khố. . ."

Quách Bách Nhẫn ở một bên, cầm trong tay cuốn sách, tinh tế nói.

"Tá điền có bao nhiêu đây?"

Đoàn Ngọc lấy xuống một bó hạt thóc, tinh tế kiểm tra no đủ bông, lại hỏi.

"Trải qua bài tra, nguyên Tư gia dưới trưởng, lại không có làm ác tá điền có 927 nhà."

"Cái này Khúc Tư lấy trồng cây lúa cốc làm chủ, một mẫu có thể thu hai đến ba thạch. Một nhà năm miệng ăn, người trưởng thành một năm cần lương thực ba thạch, nữ nhân tiểu hài tử giảm dần, hai thạch cũng là nhất định phải, đây chính là mười hai thạch. Nói cách khác, một nhà ít nhất cần năm mẫu ruộng, mới có thể sống qua." Đoàn Ngọc tính toán nói.

Nơi này là theo hai người nam đình, hai người phụ nữ, một đứa bé để tính, mà 'Thạch' thông 'Gánh', một gánh chính là một trăm cân.

Đồng thời, người cũng không thể chỉ ăn gạo, thế nào cũng phải có chút phụ ăn, còn muốn giao nộp thuế má, bình thường mà nói, như muốn có thể sống sót, đại thể cần mười mẫu.

Đoàn Ngọc tính định, liền nói: "Nạp thuế sau khi, theo một nhà mười mẫu thả ruộng, đây chính là đem gần một vạn mẫu, còn lại hơn sáu ngàn mẫu, nhập vào quan phủ công điền!"

Nói là công điền, trên thực tế chính là phong quân tài sản riêng, cũng là ngày sau thu mua nhân tâm, tích trữ thực lực tiền vốn.

"Vâng, đã như thế, Tư gia tá điền đến lợi ích thực tế, tất thành chủ quân tử trung, phe ta lại có lượng lớn đồng ruộng lương thực kim ngân nhập khố, thật sự là lớn thiện."

Quách Bách Nhẫn không nhịn được liếm liếm môi: "Còn có một cái Khúc gia đây."

"Ha ha. . ."

Đoàn Ngọc cười to: "Loại này pháp môn tuy rằng thấy hiệu quả rất nhanh, nhưng dễ dàng nghiện a, nếu chúng ta nhất ý ở đây huyện phát triển, đương nhiên muốn đem nguyên bản địa chủ tất cả thu phục hoặc là đánh đổ, nhưng lúc này, ánh mắt không muốn hạn chế tại một huyện, phía nam đại chiến sắp nổi lên, nhất định phải mau chóng bình định địa phương, tích trữ thực lực."

Đây chính là không thể tiếp tục mở rộng, làm đến người người tự nguy.

Dừng một chút, lại hỏi: "Còn có cái này mới đất phong, nguyên bản thuế má thế nào?"

Quách Bách Nhẫn lau mồ hôi, nói: "Trước quan phủ ruộng thuế mười bên trong lấy hai, nhưng phía dưới còn có sưu cao thuế nặng, thậm chí tính thuế (theo đầu người thu thuế), phổ biến đến mười lấy ba, bốn mức độ, như là địa chủ bóc lột quá ác, có thể sẽ đạt đến năm thành. . . Ngoài ra, còn có lao dịch."

Cái gọi là lao dịch, chính là hàng năm làm quan phủ không trả giá làm lụng, không có bất kỳ thù lao, quan phủ trừ quản cơm ở ngoài cái khác đều mặc kệ.

"Chà chà. . ."

Đoàn Ngọc lúu lưỡi: "Chẳng trách cùng nhau đi tới, nhìn thấy bách tính phần lớn mặt có xanh xao. . . Cái này bóc lột quá ác."

Nếu là mới vừa xuyên qua tới, hẳn có lẽ còn muốn kỳ quái, vì sao bách tính bị bức bách đến vậy, lại còn không đứng lên tạo phản?

Nhưng hiện tại, lại là rõ ràng, không phải là không muốn tạo phản, mà là căn bản không có thực lực!

Phi phạm hiên thế thế giới, so với kiếp trước cổ đại còn muốn tuyệt vọng.

Kiếp trước cổ đại khởi nghĩa nông dân, còn phần lớn không phải là đối thủ của quân chính quy, huống chi đại lục Vân Lan đây?

Không nói những cái khác, Đoàn Ngọc dưới trướng tùy tiện điều một cái ngũ độc mạch binh đao đến, là có thể đuổi theo chừng trăm nông binh chém, tự thân còn không bị thương chút nào.

Dù cho toàn huyện đều phản, đều có thể dựa vào mấy trăm người ung dung trấn áp xuống.

Chết tử tế không bằng lại sống sót, điểm ấy đạo lý dân chúng vẫn là hiểu.

Lại nói, không tới chân chính sống không nổi, ai lại đồng ý liều lĩnh mất đầu nguy hiểm khởi nghĩa đây?

'Không được phi phạm, cuối cùng làm kiến hôi a! Vì lẽ đó ta muốn được thiên hạ, cái mộng nhất định phải ngồi ở phi phạm người một bên, không vì cái gì khác, chỉ bởi vì bọn họ nắm giữ lực lượng!'

Đoàn Ngọc âm thầm thở dài, lại dặn dò: "Cái này hơn 36,000 mẫu công điền, theo hai ngàn mẫu xây một cái điền trang, có thể chiếm được mười hai cái thôn làng, ta muốn yết bảng văn, cầu lấy võ sĩ pháp sĩ, như đến nương nhờ vào, lập tức phân phong, tất cả tiêu chuẩn theo đảo Vân Trung tới!"

Dừng một chút, vừa nhìn về phía Quách Bách Nhẫn mấy người: "Các người theo Bản quân một đường đến đây, càng vất vả công lao càng lớn, ngày sau cũng phải tăng phong!"

Hắn muốn thành lập trên đất Đạo quốc, lôi kéo phi phạm người, nhất định phải thực hành hoàn toàn phân phong, đây là tự thân đạo quyết định.

"Thần không dám kể công!"

Quách Bách Nhẫn vội vã hạ thấp người nói, mặt sau mấy cái thân binh ánh mắt lại sáng.

Làm cái này tinh binh, bọn họ đãi ngộ tự nhiên vô cùng tốt, rất sớm liền tại Vân Trung trên đảo phân ruộng, nhưng thổ địa vật này ai cũng không chê nhiều, dù cho là đất lệ thuộc, bọn họ ngày sau lại không phải chỉ

có một đứa con trai, rất có thể lấy đem thứ tử tam tử phân phong tới đây mà.

Cái này Chủ quân như vậy nhân hậu, Quách Bách Nhẫn trong lòng âm thầm cảm kích, lại nghĩ đến một chuyện: "Đúng rồi, Chủ quân, người mặc dù là Khúc Tư phong quân, nhưng đối với Ngô Hàn vương còn có nghĩa vụ, cùng đảo Vân Trung không giống."

"Cụ thể tới nói đây?"

"Cụ thể mà nói, chính là tất cả đồng ruộng đều cần nộp lên trên một thành thuế má, chịu đến mộ binh lúc lãnh binh làm vì Ngô Hàn vương tác chiến, còn có phòng thủ nước Sở, này không phải tất nhiều lời, cuối cùng chính là hàng năm đại tế lúc, cần hiến kim làm vì Ngô Hàn vương trợ tế. ."

Quách Bách Nhẫn nhiều vô số đếm lấy.

Cái này nghĩa vụ, liền so với đảo Vân Trung yêu cầu nghiêm khắc nhiều.

"Hiến kim trợ tế?"

Đoàn Ngọc cân nhắc sờ sờ cằm, lại là nghĩ đến Hán Vũ Đế.

Hán triều sơ kỳ cũng là Tập quyền cùng phân phong song song, chư hầu ở thiên tử tế tự tông miếu lúc cũng phải dâng lên hoàng kim.

Mà Hán Vũ Đế thích nhất lấy chư hầu hiến hoàng kim phẩm chất không đủ làm vì lý do, tước ấp trừ tước.

Sách sử thì có ghi chép: 'Chư hầu vương tuổi lấy hộ khẩu trữu hoàng kim với hán miếu, hoàng đế lâm được hiến kim, kim thiếu không bằng cân lượng, sắc ác, vương tước huyện, hầu miễn quốc.', '... Đến trữu uống rượu,

Thiếu phủ tỉnh kim, mà Liệt Hầu ngồi tiền cống nạp thất hầu giả trăm dư người. Mà biểu vân triệu chu ngồi làm vì thừa tướng biết Liệt Hầu tiền cống nạp nhẹ hạ ngục tự sát. Thế nhưng biết nhẹ mà không cử trích chi vậy.'

Đương nhiên, ở đây, tình huống liền muốn ngược lại, phong quân thế lớn, Mặc Ấp không thể chế, hiến bảy, tám phần mười sắc hoàng kim đều là nể tình, năm thành sáu thành cũng có, Ngô Hàn vương còn không thể làm gì, đây chính là quyền uy không đủ.

Nếu là chân chính kẻ khó ăn gia hỏa, cho dù cho cái hai, ba cân đồng thau, nói không chắc Vô Cữu cũng phải nhẫn nhịn.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Bao Vây

Thành Khúc Tư, phong quân phủ.

Cái này trên thực tế chính là nguyên bản huyện nha, tuy rằng thân là một chỗ phong quân, có quyền điều động dân công, vì chính mình xây dựng một toà tráng lệ phủ đệ, nhưng Đoàn Ngọc tâm có chí lớn, làm sao có khả năng như vậy tiêu hao sức dân? Bởi vậy liền nắm huyện nha tạm dùng.

Lúc này trở lại bên trong phủ sau khi, lập tức ở đại sảnh triệu tập thủ hạ nghị sự.

"Chúng thần bái kiến Chủ quân!"

Quách Bách Nhẫn, Tần Phi Ngự, Vu Tĩnh Bạch mấy người lần lượt đi vào, hướng lên trên đầu khom người.

Bọn họ dù sao cũng là Đoàn Ngọc Hạ đại phu, không phải bình thường quân thần, then chốt trường hợp mới cần hành đại lễ, bình thường thường lễ liền có thể.

"Miễn, dân lấy thức ăn làm trời, thu thu sau khi, lương thực nhập kho, bách tính liền an ổn. . ." Đoàn Ngọc nở nụ cười: "Như vậy, chúng ta mới có thể thông dong làm việc! Cái này số một, chính là thanh tra ẩn ruộng cùng ẩn hộ! Bách Nhẫn, việc này liền giao cho ngươi."

Cái này ẩn ruộng ẩn hộ, chính là đại thế gia che giấu đi xuống thiên địa cùng nhân khẩu, có thể tích trữ lực lượng.

Đặt ở dĩ vãng, đào Ngô Hàn quốc góc tường, Đoàn Ngọc cũng là nhin, nhưng đào chính mình góc tường, đó là vạn vạn không cho phép.

"Xin mời Chủ quân yên tâm!"

Quách Bách Nhẫn một bộ thanh sam, thần thái trầm ổn, nhiều chút văn chất khí: "Mang theo trước giết người oai, việc này tuy rằng khó, nhưng vẫn là có thể phổ biến xuống, trừ phi mỗi một cái đều nghĩ muốn khám nhà diệt tộc."

"Ngoài ra, chính là quân tốt đào thái, còn có chọn lựa lính mới. Ta xây mười tám mới thôn, người có thể dán chiêu sĩ bảng cáo thị, để trống chỗ!"

Ở Đoàn Ngọc nơi này, mong muốn sĩ, võ đạo ít nhất muốn tông sư, pháp thuật đến Ngũ Khí Triều Nguyên, yêu cầu cũng không thấp.

Dù cho là ngũ độc cùng Long Xà tinh binh, từng cái từng cái cũng chỉ là giang hồ nhất lưu hàng ngũ, tuyệt đại đa số đều không thể tiến vào Tông Sư cảnh đây.

Đạo gia tu luyện, cũng là càng về sau càng khó.

Chỉ có nhân tài như vậy, mới có thể xứng với thực phong hai ngàn mẫu, thế tập võng thế đãi ngộ.

Đảo Vân Trung vốn là không có gì người, tiềm lực liền như vậy, nhưng Ngô Hàn dù sao ở trên đại lục, nói không chắc thì có không chịu cô đơn hương dã di hiền, phương diện này nhất định phải nhiều hơn tuyên truyền chiêu mộ.

"Ầy!"

Tân Phi Ngư ra khỏi hàng, trầm ổn tuân mệnh.

"Tốt, các người còn có chuyện gì?"

Nhìn thấy Tần Phi Ngự dáng dấp như vậy, Đoàn Ngọc rất là yên tâm, vừa cười hỏi.

"Cái khác cũng không đại sự gì, chỉ là trong huyện đại hộ tặng lễ không ít, ta từng cái nhớ rồi danh sách, then chốt là còn có phụ cận mấy cái phong quân, cũng phái sứ giả, mang đến lễ vật cầu kiến."

Vu Tĩnh Bạch nở nụ cười xinh đẹp, chân thành nói.

"Ồ? Đến rồi mấy cái phong quân sứ giả?" Đoàn Ngọc chân mày cau lại.

"Có ba vị, là Bạch Chỉ phong quân, Khúc Dịch phong quân, còn có Chu Diên phong quân!"

Bạch Chỉ ở vào Khúc Tư lấy tây, chân chính là ở đối với sở tuyến đầu tiên trên, quảng đại, Bạch Chỉ phong quân cũng rất có năng lực, tụ binh năm ngàn người, bởi vì thường thường được nước Sở đột kích gây rối, nơi đó lính tố chất nhưng là so với Khúc Tư tốt hơn không ít, dựa vào địa lợi, dù cho nước Sở nghiêng quốc đến công, cũng có thể chống đỡ mấy tháng.

Mà Khúc Dịch phong quân ở vào Khúc Tư phía bắc, Chu Diên phong quân ở vào Khúc Tư phía nam, các có mấy vạn hộ phong ấp, thường bị binh hai ngàn.

Thường bị binh, chính là thoát sinh binh lính, binh thường không tham dự làm nông.

Cái này mấy nhà phong quân chân chính đến thời chiến, kéo mấy ngàn hơn vạn đều không chút nào ngạc nhiên.

Đương nhiên, loại này bạo binh tình huống cũng chỉ có thể phòng ngự bản địa, khó có thể ra ngoài tiến công.

Đoàn Ngọc Khúc Tư có dân 25,000 hộ, tiềm lực cũng là rất lớn, kéo mấy ngàn người đội ngũ không chút nào vấn đề.

Những thứ này phong quân lẫn nhau đề phòng, lại lẫn nhau ôm đoàn, đặc biệt cái này một mảnh địa vực, thường thường chịu đến nước Sở đột kích gây rối, cùng nhau trông coi cũng là bình thường.

Bởi vậy liền nói: "Ta tìm cái thời gian gặp gỡ cái kia mấy cái sứ giả, người lại chuẩn bị lên một phần đáp lễ, để người ta mang về, cũng là trả lễ lại."

Lại gặp được lượng lớn phong thần đang nhìn mình, không khỏi nở nụ cười: "Chư vị đều ở, Bản quân cũng cứ việc nói thẳng, Bản quân hôm nay tới đây đại lực, không vì cái gì khác, chính là vì thiên hạ này!"

Trước tuy rằng mơ hồ có ý tứ, nhưng đây là Đoàn Ngọc lần thứ nhất ở trước mặt thuộc hạ thừa nhận, Quách Bách Nhẫn mấy người đều là nhiệt huyết sôi trào: "Chúng thần tất trợ Chủ công hoàn thành đại nghiệp!"

"Ha ha. . . Có các người giúp ta, lo gì đại nghiệp hay sao?"

Đoàn Ngọc cười ha ha, sai người mở ra thiên hạ bản đồ, tinh tế lời bình.

Bản đồ này tự nhiên rất qua loa, nhưng nam bắc làm vì giới Thiên hà, cùng với Tây Nhung các nước, Khánh, Đông Trần, Bắc Yến, Nam Sở, Ngô Hàn các loại chủ yếu quốc gia vẫn là rõ ràng ghi rõ.

Đoàn Ngọc cầm một thanh ngọc như ý, chỉ trỏ phương bắc: "Có Thiên hà làm vì hiểm, Bắc Yến cùng người Hồ trước tiên không cần quản nó!"

Tuy rằng Bắc Yến đã chinh phục thảo nguyên, thậm chí như không thêm để ý khôi phục nguyên khí, lập tức là có thể xuôi nam, nhưng có Khánh quốc cùng Đông Trần chống, đối với phía nam ngoài tầm tay với.

Trên thực tế, Đoàn Ngọc ở mặt bắc tuy rằng không có cố ý gây ảnh hưởng, lại sớm thay đổi lịch sử.

Trước trở thành Vân Trung quân thì cũng ở phương bắc chôn thám tử, không có gì lớn dùng, duy có thể lan truyền chút tin tức.

'Thiên hạ chư hầu vương đều là Đại Hạ địch thủ, đợi đến người Hồ xuôi nam, đánh cho khó phân thắng bại sau khi, nếu ta đem Đại Hạ tin tức, còn có Chính Dương đạo tình báo tiết lộ cho Bắc Yến vương, tám thành thì có một tràng trò hay.'

Đây là trên tay một lá bài tẩy, Đoàn Ngọc lúc này đương nhiên sẽ không nói ra, lại chỉ vào phía nam đường biên giới.

"Chúng ta đặt chân Khúc Tư, ở vào Ngô Hàn cùng Nam Sở trong lúc đó, như Bạch Chi không thủ, lập tức liền sẽ trực diện người Sở quân tiên phong, đặc biệt thu thu lúc! Cũng may bọn họ năm nay có nội loạn, sẽ không quá nhanh nam chinh. . ."

Cái này nội loạn, cũng là Đoàn Ngọc một tay chôn xuống, đá bạo tiềm tàng Cao Huyền Thông.

Lấy Tào Xà năng lực, sau khi trở về tường thêm truy tra, nhất định có thể tra ra càng nhiều manh mối.

Đúng như dự đoán, Đại Hạ vì bảo vệ viên quân cờ này, không thể không cùng nước Sở truy binh một tràng chiến đấu, cũng không biết bại lộ bao nhiêu.

Cuối cùng kết quả chính là đem Cao gia tàn sát hết, thiếu một cái tranh cướp phía nam ẩn tại đối thủ.

'Bất quá, Đại Hạ tuy rằng không có mặt sáng thế lực, nhưng ẩn tại quan hệ không thể khinh thường, đan xen chẳng chặt, nói không chắc có thể

ảnh hưởng ba phần Bắc Yến cùng Nam Sở chính cục!'

Chính là căn cứ vào điểm ấy cân nhắc, Đoàn Ngọc mới nghĩ ở người Hồ xuôi nam sau khi đem Bắc Yến bên trong mâu thuẫn đá bạo, nhất định có thể tranh thủ rất nhiều thời gian.

Nếu là Bắc Yến vương đem quốc sư Chính Dương đạo chủ tru diệt, vậy thì càng diệu.

Ở nước Sở cũng là như thế.

Đại Hạ ẩn tại thế lực kinh người, Nam Sở một quốc gia lực lượng, lại vẫn không bắt được Cao Huyền Thông, nghĩ đến Sở vương khẳng định có cảnh giác chứ?

Mà nước Sở bên trong nguy nan khốn khó, không chút nào so với Ngô Hàn nhỏ, thậm chí còn đáng sợ hơn.

quốc nội phiên trấn mọc như rừng, lớn nhất một cái thậm chí có ba quận, cầm binh mấy vạn, tuyệt đối là Sở vương một khối lão đại tâm bệnh.

Đoàn Ngọc ánh mắt đảo qua, thấy mọi người đều ở trầm ngâm, không khỏi cười nói: "Bản quân xem thấy, nước Sở trong vòng một hai năm tất đại loạn, Ngô Hàn cũng giống như thế, đến thời điểm liền là chúng ta cơ hội!"

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nước Sở truy sát Đại Hạ chính thống, nhất định sẽ đưa tới báo thù.

Mà tốt nhất báo thù thủ đoạn, tự nhiên chính là vị kia Vũ Ninh Quân.

Vũ Ninh Quân, tên gọi Nhạc Siêu, đời đời tướng môn, cha hãn cùng tổ phụ đều là nhân kiệt một đời, anh liệt rộng rãi, không ngừng mở rộng đất phong cùng ảnh hưởng, đến hãn cái này một đời, mơ hồ làm vì Nam Sở

phong quân đứng đầu, thế lực trải rộng ba quận, căn cơ ẩn sâu, kinh doanh đến như thùng sắt.

Thậm chí, quân thường trực thì có ba vạn, cái này thực khiến Sở vương như đứng ngồi không yên.

làm người chí tình chí nghĩa, chỉ có một thê, thê tử ốm chết sau liền không màn thế sự, truyền ngôi cho con trai trưởng Nhạc Bằng.

Ở kiếp trước, con trai của hãn khởi binh tạo Nam Sở phản, cái khác phong quân hưởng ứng hưởng ứng, nửa cái nước Sở cũng vì đó lật úp.

Sau đó Cao Tiềm xuất đạo, chính là dựa vào trấn áp phong quân tạo phản lập nghiệp, cuối cùng bình định Vũ Ninh phản quân, bắt giết Nhạc Bằng, có thể một bước lên mây.

Đương nhiên, vào lúc này, Nhạc Bằng cùng Cao Tiềm còn đều là đứa bé.

Wu Ning trấn làm chủ, chỉ có Nhạc Siêu.

'Trên người người này cũng có một tầng bí mật, nghe đồn lúc sinh ra đời có dị tượng, Hắc long kịch tại đình, có vọng khí sĩ thấy, nói về kế bảy đời tổ tiên dư liệt, tương lai tất cao quý không tả nổi, chờ lớn lên, quả nhiên văn võ song toàn, chư tướng khuất phục. . .'

'Trước đây Sở vương biết được, sợ hãi cực kỳ, nhưng không cách nào trực tiếp giết chết, chỉ có thể sai người trong bóng tối len vào Nhạc gia mộ tổ, bố trí 'Thanh Loan Khốn Long Cục', lấy ngăn trở bay lên tư thế!'

'Cái gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Thanh Loan bao vây, cũng không phải là mạnh mẽ ngăn cản, chỉ là lấy tư tình quẩn quanh, khiến cho anh hùng khí đoản. . .'

'Quả nhiên, Nhạc Siêu thiếu niên oai hùng, nghe tên nước Sở, một lần xuất hành, lại ở bờ sông gặp phải Hoán Sa nữ Lạc Cơ, nhất kiến chung tình, coi trời bằng vung, cố ý lấy chính thê cưới chi, từ đây vợ chồng cầm sắt hài hòa, lại đem vương đồ bá nghiệp quên đến không còn một mống. . . Đợi đến Lạc Cơ ốm chết sau khi, càng là mất đi hết cả niềm tin, truyền ngôi sau không lâu đồng dạng chết bệnh. . .'

Đây chính là thần thông phiên bản Bá Vương Ngu Cơ, Đoàn Ngọc kiếp trước nghe nói thời điểm, rất nhiều máu chó cảm giác.

Sau đó cái này Nhạc Siêu con Nhạc Bằng khởi binh tạo phản, thực sự là chuyện ra có nguyên nhân.

Chỉ là người này nhưng không có cha hãnh oai hùng khí, cuối cùng sắp thành lại bại.

'Việc này ta biết, Đại Hạ cũng tám thành biết, khả khả. . . Năm đó làm vì Sở vương bố trí đạo nhân, nói không chắc chính là Đại Hạ trong bóng tối sai khiến. . . Mà như không có Sở vương hạ lệnh, lấy nước Sở công khí chứa đựng phản phệ, cái gì đạo nhân đồng ý mạo này kỳ hiểm đây?'

'Mà lúc này, nói không chắc liền bị bức ép đến chó cùng rứt giậu, chủ động phá cục, thả long vào biển!'

Nhạc Siêu có thể không so Nhạc Bằng, đây là một cái chân chính giao long, lúc này chính trực tráng niên, thiên thời địa lợi nhân hoà đều có, một khi phát tác, so với Nhạc Bằng còn kinh khủng hơn.

Đến thời điểm nước Sở đại loạn, Cao Huyền Thông liền có thể ứng thế mà lên, chỉ là không thể lại đi chính thức con đường.

Kiếp trước là địch hai người cha, cái này một thế có lẽ sẽ dặt tay tạo Nam Sở phản?

Hình ảnh này chỉ là vừa nghĩ, Đoàn Ngọc vẽ mặt liền có chút quái dị.

"Ngô Hàn quốc, sẽ đại loạn?"

Đối với Nam Sở đại loạn, Quách Bách Nhẫn mấy người không có cụ thể tình báo, không dám trí bình, nhưng nghĩ đến Ngô Hàn quốc đều là như vậy, không khỏi kinh ngạc.

"Khà khà. . ." Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng: "Trước, là các đời Ngô Hàn vương tuổi thọ không dài, mới cho phong quân đám người phát triển lên cơ hội, nhưng tình huống bây giờ xoay chuyển, các người nói sẽ như thế nào đây?"

Quốc quân một khi cường thế, liền cần thiết tước phiên, đây là không cần phải nói đạo lý.

Mọi người vừa nghe, vẽ mặt nhất thời có chút kỳ dị.

Dù sao, cái này vẫn là Đoàn Ngọc bốc lên.

"Các người chờ xem, Ngô Hàn còn lại sáu mươi một phong quân, tám thành đều hận chết ta!"

Đoàn Ngọc nụ cười không đổi: "Liền ngay cả Việt thị, đáy lòng cũng chưa chắc không có oán giận."

Cho tới cái này đưa tới lễ vật Bạch Chi, Chu Diên, Khúc Dịch ba cái phong quân? Nói không chắc cũng là tiểu lý tàng đao, sẽ chờ cơ hội thu thập chính mình đây!

Đương nhiên, cùng Ngô Hàn vương mâu thuẫn cũng tất ngày càng kịch liệt, đây chính là Vân Trung một phương cơ hội.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Ứng Mộ

Gió bắc như đao, bừa bãi tàn phá đại địa.

Thu đi đông tới, tuy rằng còn chưa tuyết rơi, nhiệt độ lại là một ngày thấp qua một ngày.

Sáng sớm, vạn vật sương trắng.

"Cha. . . Uyển nhi đói bụng!"

Khúc Tư huyện thành ở ngoài, một đôi cha con chậm rãi đi tới.

Nữ hài khoảng sáu, bảy tuổi, ăn mặc một thân màu chàm áo bông, da thịt đúc từ ngọc, trên đầu dùng dây đỏ buộc vào hai cái nha hoàn búi tóc, gò má đỏ bừng bừng, đáng yêu phi thường.

Bên cạnh phụ thân lại là quần áo đơn bạc, gò má có chút gầy gò, dùng thô ráp bàn tay lớn sờ sờ nữ nhi đầu: "Uyển nhi ngoan, đợi đến huyện thành, cha liền mua cho người đồ ăn."

Hắn khớp xương thô to, dù cho chỉ mặc một bộ áo đơn, cũng không gặp chút nào lạnh run, gò má hồng hào, hiển nhiên khí huyết cực kỳ hoạt bát dồi dào.

Nói tới chỗ này, sờ sờ túi tiền, nhưng có chút cười khổ.

Một đường nam trốn vội vàng, trước ở nước Sở lại cùng kẻ địch chém giết, không kịp cướp đoạt chút kim ngân, lúc này chỉ có mấy cái miếng đồng.

Chút tiền này, nghĩ muốn ở bên trong huyện thành ăn ngon ở tốt, hiển nhiên là nói chuyện viễn vông.

Bất quá lấy thân thủ của hần, làm chút tiền tài bất quá việc nhỏ, tuy rằng làm trái hần một ít lý niệm, nhưng vì nữ nhi, còn có cái gì tốt nói? Duy nhất lo lắng, chỉ là do này lại chọc vương pháp, gặp phải truy nã.

'Không biết nơi đây quan phủ lực lượng làm sao?'

Người trung niên ngẩng đầu nhìn ngó tường đất, hơi có chút an tâm, đi tới nơi cửa thành.

Mặc dù là sáng sớm, nhưng cũng tụ tập một nhóm vào thành người, ngay ngắn có thứ tự đứng xếp hàng.

Thủ thành sĩ tốt tự nhiên là Vân Trung vệ, từng cái từng cái tinh tráng rắn chắc, áo giáp đầy đủ hết, trên người sát khí凛冽.

Cầm đầu một cái Ngũ trường, eo khoá trường đao, ăn mặc một thân màu đen giáp da, râu lông dữ tợn cá mập văn, khiến cho người trung niên mí mắt giật lên.

'Chỉ là thủ thành binh sĩ, dĩ nhiên như vậy tinh nhuệ?'

'Đồng thời. . . Cái kia giáp da?'

Hần đương nhiên không biết, đối phương tuy rằng chỉ là một cái Ngũ trường, nhưng theo Đoàn Ngọc nam chinh bắc chiến lập qua công, phía trên liền ban thưởng một cái Yêu Côn giáp da đi xuống.

cái này Yêu Côn giáp da khinh bạc như y, không có bao nhiêu trọng lượng, sức phòng ngự lại có thể so với tinh cương thiết giáp, mà lại còn có Yêu Côn khí, có thể trừ tà, trừ độc trùng.

Mỗi cái Vân Trung vệ đều coi đây là vinh.

Mà lính mới chưa từng huấn luyện ra, liền vẫn để cho Vân Trung vệ duy trì trật tự, chấn nhiếp bọn đạo chích.

Hiện tại không chỉ có là chấn nhiếp bọn đạo chích, liền người trung niên đều bị sợ hết hồn.

Vén vẹn là thủ thành binh sĩ cũng là như vậy, trong thành lại nên có bao nhiêu cao thủ?

Một ít trái pháp luật vi phạm lệnh cấm tâm tư, trong nháy mắt liền tắt xuống.

Nếu là một người, tự nhiên không gì kiêng kỵ, dù cho đầm rồng hang hổ cũng dám đi xông một lần, nhưng liếc mắt bên cạnh rụt rè nữ nhi, người trung niên lại là cười khổ, đành hoàng xếp hàng đi tới.

Trong lòng dự đoán, tiến vào thành sau khi, nên làm sao làm chút tiền đến, để nữ nhi thật tốt ăn xong một bữa.

Tới gần cửa thành sau, dán vào vài tờ bố cáo nhất thời gây nên chú ý.

"Mệnh các nhà từ thực ruộng lệnh?"

Cái này trên thực tế, chính là để các nhà các hộ một lần nữa trình báo đồng ruộng hộ khẩu, nhất thời dẫn tới nghị luận sôi nổi.

"Nghe nói sao? Khúc gia đã trước tiên khuất phục, báo cáo đồng ruộng nhân khẩu, sau đó theo biên chế nộp thuế, phong quân cũng nói, tất cả chuyện cũ sẽ bỏ qua!"

"Khúc gia đều khuất phục, cái khác mấy nhà nơi nào còn dám chống lại? Gần nhất phong quân nhân thủ cũng phải xuống, một lần nữa trưng ruộng đây!"

"Xác thực không người nào dám đối nghịch, Tư gia ví dụ chính ở chỗ này đây. . . Không sợ khám nhà diệt tộc?"

. . .

Chu vi Ngô Hàn người nghị luận sôi nổi , khiến cho người trung niên biết được, bản địa phong quân là một cái nhân vật cực kỳ lợi hại.

Bất quá không đến bao lâu, hắc ánh mắt liền bị mặt khác một tấm bảng cáo thị hấp dẫn: "Cầu sĩ bảng?"

Cái này lại là một phần hịch văn, cơ bản ý tứ chính là Khúc Tư phong quân chiêu binh, đãi ngộ từ ưu, ngoài ra, còn chiêu mộ bốn phương hiền sĩ, có tài người có thể tự tiến cử.

"Này cầu sĩ, làm gì giải?"

Người trung niên hỏi một chút bên cạnh một cái Lão trưởng.

"Người cũng muốn làm sĩ?"

Lão trưởng liếc mắt là đã nhìn ra trung niên người ngoại địa thân phận, cười nhạo nói: "Hậu sinh, người như nghĩ kiếm cơm ăn, vẫn phải là đi tân tốt doanh, nơi đó cũng ở chiêu mộ tân tốt huấn luyện, ít nhất một ngày ba bữa không chết đói người, ngày sau lập xuống công huân, liền có thể ban tặng đất ruộng. Mà cái này sĩ, chà chà, chỉ cần một đánh giá trên, lập tức thì có ruộng vườn, thế tập võng thế a. . . Người liền không cần nghĩ nữa, người coi người là võ đạo tông sư, vẫn là Đạo gia thuật sĩ, có thể lĩnh một thôn làm vì đất phong?"

"Lĩnh một thôn, làm đất phong? Còn thế tập?"

Người trung niên nghe ra ngoại trừ trong lời nói chế nhạo ý trêu tức, nắm lấy bộ phận trọng yếu nhất, con mắt lập tức sáng lên: "Ở nơi nào?"

Lúc này tinh tể nhìn bảng cáo thị, ôm nữ nhi liền đi.

"Cha, chúng ta đi nơi nào?"

Uyển nhi tỉnh tỉnh mê mê hỏi.

"Đi cho người kiếm cái phú quý." Người trung niên vẻ mặt kiên định, một đường hỏi thăm, đi tới tân tốt doanh.

Nơi này đã hội tụ không ít người, đều là tuổi trẻ cũng to lớn mạnh mẽ hạng người.

"Nghe rõ!"

Ở cực lớn doanh cửa trại cổng, một người dùng sức gõ chiêng đồng: "Tân tốt hướng về trái, ứng mộ chí sĩ hướng về phải!"

Đoàn người ở sau khi nhập môn lập tức phân lưu, hơn nửa hướng về trái, cũng có gần một nửa hướng về phải.

'Bách tính nhảy nhót tòng quân, xem ra dù cho là tân tốt, đãi ngộ cũng không sai.' người trung niên nhìn tình cảnh này, cảm giác trong lòng lại yên ổn một chút.

Theo dòng người đi qua một đoạn, liền đến một chỗ cực lớn thao trường.

Hai bên mỗi cái có mười mấy năm thương chi binh canh gác, từng cái từng cái trang bị đến tận răng, đứng nghiêm, giống như sắt thép ma tượng.

Trình độ như thế này, lại so với trông cửa thủ tốt càng cao hơn một bậc.

'Đây là. . . Tình binh? !' người trung niên là cái có kiến thức, thấy vậy lấy làm kinh hãi, lập tức nhìn hướng về giữa tràng chủ quan.

Liền thấy một cái hai mươi, ba mươi tuổi thanh niên, vóc người ưỡn cao, trong lúc vung tay nhắc chân sát khí lẫm liệt, ánh mắt đảo qua, liền hẳn đều cảm giác bị đao cắt giống như, không tự chủ cúi đầu, bị áp chế lại.

Trong lòng biết được, cái này tinh binh chủ quan, võ công còn muốn ở chính mình bên trên, tuyệt đối là đột phá lấy võ nhập đạo cao thủ!

Muốn là đối phương có ác ý, chính mình những thứ này người chỉ có nghẹn cổ chờ chết phần.

"Ta chủ trì khảo hạch, phạm là đối với thân thủ có tự tin, đều có thể tới!"

Tần Phi Ngự nhìn chung quanh một vòng, lớn tiếng nói: "Ta Khúc Tư phong quân có chế, viết 'Võ sĩ định cấp, pháp sư định phẩm' ! Võ giả chia làm Võ đồ, Võ sinh, võ sĩ ba cấp, có thể định là võ sĩ người, không cần công huân, lập tức lay làm vì hạ sĩ! Pháp sĩ cũng thế, nếu có Đạo gia người, đi tới trong doanh trường trắc nghiệm!"

Dừng một chút, lại nói: "nếu thành hạ sĩ, chính là tước vị, lĩnh một thôn làm vì phong ấp, có thể thế tập."

Cái này lời nói xong, phía dưới rối loạn từng bừng, thì có mấy cái gầy gò ông lão ra khỏi hàng, bị dẫn vào trong doanh trường đo lường đạo pháp.

Còn lại, tự nhiên là võ giả khảo hạch.

"Cửa thứ nhất, nâng thạch!"

Tần Phi Ngự gật gù, ngồi xuống, thì có một cái thân binh ra khỏi hàng hô.

Ngay sau đó bang này võ giả từng cái từng cái tiến lên, bắt đầu kiểm nghiệm lực đạo.

'Nơi này Võ đồ, tựa hồ là bình thường võ giả, mà Võ sinh, nhưng là tinh binh trình độ, muốn định vì võ sĩ, nhất định phải tông sư!'

Người trung niên đối với chu vi ánh mắt kỳ quái coi như không gặp, mặt không hề cảm xúc mà tiến lên, phát tay liền đem thô to khoá đá giờ lên, cánh tay bước chân không chút nào chiến, có vẻ thành thạo điêu luyện.

Lần này biểu hiện ra, lập tức liền làm bên cạnh võ giả dồn dập chú ý, biết người này thực lực không kém.

"Hả?"

Sân bãi trên, giám sát Tần Phi Ngư chính nhấp trà thơm, nhìn thấy cái này mang theo cô bé trung niên, ánh mắt sáng lên, đứng lên đi tới: "Thực sự là tráng sĩ! Người muốn thi võ sĩ?"

"Vâng! Chỉ là ta không phải người địa phương, được không?"

Người trung niên hướng về phía nữ nhi đầu cái trấn an nụ cười, hướng về Tần Phi Ngư hỏi.

"Tự nhiên có thể! Quân thượng cầu hiền nhược khát, chỉ cần người vào phe ta, dù cho trên người chịu phiền phức, phe ta cũng có thể tiếp xuống!"

Tần Phi Ngư ân tình tạ ơn, nhìn thấy trung niên nhân này mang theo nữ nhi mà đến, liền minh bạch mấy phần.

"Được! Ta tên. . . Vũ Kê!"

Vũ Kê đứng ở giữa tràng, làm cái võ giả lễ, báo ra tên lúc, con người đột nhiên sáng lên.

"Ta là Vân Trung vệ Vệ trưởng, Tần Phi Ngư! Người tay không vẫn là binh khí?"

Tần Phi Ngư đồng dạng đi tới giữa tràng, dĩ nhiên là muốn đích thân kiểm nghiệm.

"Ta dùng trường thương!" Vũ Kê liếc mắt Long Xà tinh binh trường thương trong tay, mở miệng nói.

"Đúng dịp, Bản tướng cũng là luyện thương!"

Tần Phi Ngư cười to, từ binh khí giá trên lấy ra một cây trường thương, ném tới Vũ Kê trong tay, lại tự rước một cái: "Tiếp ta ba thương, người chính là võ sĩ!"

"Hảo thương!" Vũ Kê tiếp nhận, run lên cái thương hoa, vẻ mặt trở nên nghiêm túc lên: "Đại nhân xin mời!"

Dưới chân hần bất đình bất bát, mũi thương thoáng rủ xuống, phảng phất một cái ngủ say rắn độc, nhưng có thể phòng ngự bốn phương tám hướng đến công kích.

Chỉ là một cái thương giá thể, liền làm Tần Phi Ngư trong bóng tối gật đầu: "Cẩn thận rồi, thương thứ nhất, Long Xà Khởi Lục!"

Vừa dứt lời, thương của hần từ dưới lên, đi tới Vũ Kê trước mặt, đột nhiên lật lại, phảng phất đại địa lật úp, đây chính là Địa phát sát cơ!

"Uống!"

Vũ Kê hét lớn một tiếng, đồng thời ra thương, hai thương mũi thương mãnh liệt ma sát, phát ra một luồng kịch liệt rỉ sắt mùi vị.

"Không sai, không sai!"

Tần Phi Ngư thu thương, than thở một tiếng: "Thân như tùng xanh, liệu địch tiên cơ, quả là tông sư ý thức, cũng có tông sư lực lượng! Xem ta thương thứ hai, Long Xà Loạn Vũ!"

Phản phật!

Mùi thương múa tung, giống như hỏa thụ ngân hoa.

Vũ Kê sắc mặt nghiêm nghị đến cực điểm, trường thương vung lên, cực lớn lực áp bách dĩ nhiên khiến thân thương hiện ra một cái cực lớn độ cong, đột nhiên bắn ra , hóa thành phòng ngự.

Băng! Băng! Băng!

Bóng thương không ngừng trừ khử, bên cạnh quan chiến cô bé giáo ngón tay, đầy mặt bất an.

Chờ đến một đòn qua đi, Vũ Kê đã liền lùi lại tám bước, thương đuôi lại, rốt cục đem thương thế trừ khử, đồng thời trong lòng cũng cực kỳ khẳng định, đối diện tuyệt đối là lấy võ nhập đạo cao thủ.

"Cuối cùng một thương, Long Xà Hợp Kích!"

Tần Phi Ngự lại là đánh cho nổi lên, cuối cùng một thương bỗng nhiên mà ra, trong hư không thậm chí mơ hồ truyền đến long xà rít gào.

"A!"

Ở cô bé kinh ngạc thốt lên bên trong, Vũ Kê trường thương trong tay bay lên cao cao, bút liền cắm vào mặt đất.

Tần Phi Ngự thủ thương mà đứng, cười nói: "Vũ Kê, khảo hạch thông qua, võ đạo tông sư, có thể làm vì hạ sĩ!"

"Cái này đều là đại nhân hạ thủ lưu tình!"

Vũ Kê cái trán chảy xuống lượng lớn mồ hôi, xoa xoa tê hai tay, cười khổ nói.

Hắn vô cùng rõ ràng, nếu là Tần Phi Ngư không mỗi thương kích ra trước đều cố ý lại một dừng, để cho mình hồi khí, e sợ chỉ cần hai thương là có thể đâm chết chính mình.

Bực này Bình gia cao thủ, thực là khủng bố đáng sợ!

"Ta cảnh giới cao người một tầng, cái này lại là ý vào thân thể cường tráng, luận tài nghệ không hẳn cao hơn! Đến, theo ta đi bái kiến Chủ quân, vì người sắc phong!"

Tần Phi Ngư tiến lên, biểu hiện thân thiết không ít.

Có thể thu hoạch một cái tông sư, tuyệt đối là niềm vui bất ngờ.

Cho tới cái khác người, nhiều nhất cũng là Võ sinh, lại không coi là cái gì.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Bố Trí

"Người gọi Vũ Kê?"

Phủ đệ bên trong, Đoàn Ngọc liếc mắt Vũ Kê, còn có bên cạnh hấn cô bé.

Suy nghĩ một chút, trí nhớ kiếp trước bên trong nhưng không có người này.

Bất quá tông sư tuy khó, thiên hạ lớn lao, nhưng có thể ra không ít, cũng không để ý lắm, hỏi: "Người có thể nguyện xuất sĩ Bản quân?"

Muốn sắc phong hạ sĩ, ban tặng phong ấp, tự nhiên trước tiên cần phải cống hiến cho, là người mình mới có thể.

"Đại nhân liên không nghĩ nghe trước một chút lai lịch của ta sao?" Vũ Kê cười khổ một tiếng nói.

"Hiệp lấy võ vi phạm lệnh cấm, ta xem người ứng nên là người phương bắc, phạm vào cái gì vụ án nam trốn đến đây sao?"

Đoàn Ngọc con mắt thoáng nhắm lại, vô tình nói.

Vũ Kê lại là cả người chấn động, hồi lâu mới nói: "Đại nhân thực sự là mắt sáng như đuốc, ta vốn là Khánh quốc gia đình lương thiện, lấy võ gia truyền, có thể có nữ, không ngờ một ngày thê tử xuất hành lạy thần, lại gặp phải một cái phù lăng tử, hấn là quận trưởng con, coi trọng thê tử ta mỹ mạo. . ."

Đoàn Ngọc liếc mắt bên cạnh cô bé, thấy là cái mỹ nhân bại hoại, không khỏi trong bóng tối gật đầu.

Nữ nhi như vậy, mẫu thân tự nhiên không kém nơi nào.

Mà ở Khánh quốc trong, quan pháp nghiêm ngặt, đối với phi phạm người áp chế cực kỳ lợi hại, dù cho là trước hãn đều khó mà triển khai, huống chi một cái chỉ là tông sư đây?

". . . Thê chết rồi, ta trong bóng tối tìm cơ hội, giết cái kia quận trưởng con, lập tức mang theo nữ nhi trốn đi, phạm vào việc này, tự biết Khánh quốc khó chứa, liền một đường nam trốn, nguyên bản đến nước Sở dàn xếp, không nghĩ tới cái kia quận trưởng rất có thể lực, dĩ nhiên phải thích khách cùng đến nước Sở, ta với bọn hãn chiến một tràng, không thể không tiếp tục lần trốn đến Ngô Hàn."

Vũ Kê hai mắt đỏ chót.

Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngự nghe xong, đều là trầm mặc, hồi lâu mới nói: "Đến Bản quân nơi này, người có thể yên tâm, ta thì sẽ che chở cho người. . . Người có lẽ không biết, Bản quân Đoàn Ngọc, ở Khánh quốc truy bắt danh sách trong, e sợ muốn hơn xa người đây!"

"Đoàn Ngọc?"

Vũ Kê ánh mắt sáng lên: "Nhưng là vị kia Đoàn ngân chương?"

Đoàn Ngọc năm đó đại náo quốc đô, lại ở bức giết Thôi Sơn vương phi bên trong đóng vai một cái trọng yếu vai trò, sự tích trong bóng tối truyền lưu, hãn đồng bệnh tương liên , ngược lại cũng nghe qua.

"Chính là!" Đoàn Ngọc nghiêm mặt hỏi: "Người có thể nguyện xuất sĩ Bản quân?"

"Đồng ý! Vũ Kê bái kiến Chủ công!" Vũ Kê không chút do dự, quỳ xuống dập đầu.

"Ha ha!" Đoàn Ngọc ngửa mặt lên trời cười to: "Đã như vậy, Bản quân liền sắc phong người làm hạ sĩ, lĩnh một thôn làm vì đất phong, phong ấp trăm hộ!"

Tuy rằng đã sớm nghe qua đãi ngộ, nhưng lúc này xác thực, Vũ Kê không khỏi vui sướng, lần thứ hai chấp tay hành lễ: "Đa tạ Chủ quân!"

"Người chi đất phong, trăm hộ, trạch viện, trong vòng ba ngày liền có thể làm được, an tâm chờ đợi liền có thể. . . Làm cái này ta phong thần, hàng năm cần vì ta ra sức hai tháng, gần nhất có lẽ có đại chiến, thời gian vượt qua , bất quá người yên tâm, nếu là vượt qua hai tháng, ta tự nhiên sẽ dành cho bù đắp."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười.

Làm cái này Khúc Tư cái thứ nhất nương nhờ vào tông sư, cái này phong thưởng không chỉ có phải cho đủ, càng phải cho nhanh, cho vững chắc.

Lấy này thiên kim mua mã cốt, lo gì anh hùng thiên hạ không vào cuộc bên trong?

. . .

Nước Sở, núi hoang.

Phía nam nhiều núi, xuyên sông tung hoành, đem địa hình cắt chém đến nát vụn.

Nào đó quần sơn nơi sâu xa, mộc trại bên trong.

"Không thân đến chỗ này, thực sự khó có thể tin!"

Cao Huyền Thông đi khắp ở giữa, nhìn những người miền núi canh tác săn thú, trong lòng vô cùng cảm khái.

Không tới đây, lại cũng không biết, Nam Sở cảnh nội, lại còn có cái này rất nhiều trại.

Tuy rằng một cái trại bên trong chỉ khoảng chừng ngàn người, nhưng phụ cận núi lớn liên miên, sơn trại ẩn sâu, được xưng Thiên Cương liên hoàn, nói không chừng thật có thể kiếm ra mấy vạn dám chiến chi dân đến.

Lại nhìn vài lần, hắn cảm mới săn được thú nhỏ, qua cửa trại.

"Chủ công lại thắng lợi trở về, thực sự là thật đáng mừng!"

Đến một chỗ cao chân lầu trước, thì có một cái thanh sam văn sĩ nghênh tiếp đi ra, thần thái cung kính.

"Văn Hòa người liên không nên cười ta."

Cao Huyền Thông cười khổ nói: "Ta cái này bất quá là chờ đợi các trại hợp nghị kết quả, không có việc gì, quyền làm tiêu khiển mà thôi. . ."

Cái này văn sĩ thanh niên tên là Trịnh Văn Hòa, là con trai của hắn lúc bạn tốt, ở hắn khởi sự cử binh đối kháng Nam Sở lúc dứt khoát đi theo, có nửa sư nửa hữu tình nghĩa, không hề tầm thường.

"Phụ thân đại nhân!"

Hai người đang khi nói chuyện, một cái khoẻ mạnh kháu khỉnh tiểu đồng liền chạy ra, cầm lấy Cao Huyền Thông góc áo.

"Ha ha. . . Tiềm nhi người có hay không ngoan ngoãn nghe lời a?"

Cao Huyền Thông cười to, ôm lấy con trai, mạnh mẽ hôn một cái.

"Tiềm nhi thật biết điều."

Cao Tiềm thiên chân vô tà trả lời.

Cao Huyền Thông đem con mỗi thả xuống, lại đùa hài tử một hồi, lúc này mới đem hũn giao cho mặt sau vú già, mình cùng Trịnh Văn Hòa đi tới một chỗ ngồi, uống hai bát lớn trà, bắt đầu trò chuyện.

"Ai. . ."

Người miền núi trà rất thô, nhưng bỏ thêm lượng lớn gừng những vật này, lúc này uống lên rất có giải khát, ôn dưỡng công hiệu.

Uống một hơi cạn sạch sau, Cao Huyền Thông không khỏi thở dài: "Đặt ở một năm trước, ta căn bản không nghĩ tới, chính mình sẽ đến nơi này cảnh!"

Nghĩ đến trước, Sở vương phái gián điệp bí mật bắt hũn, quả thực cùng giống như năm mơ.

"Chủ công chớ đừng tự ti. . . Tuy rằng lúc này nằm ở bất lợi, nhưng luôn có lại nổi lên ngày!" Trịnh Văn Hòa trấn an nói.

"Đều đến mức độ như vậy, Trịnh tiên sinh người cũng không cần giấu ta, người đến cùng là phương nào người?" Cao Huyền Thông trầm mặc nửa ngày, lại là bỗng nhiên phun ra một câu.

Cái này Trịnh Văn Hòa, trước không lộ ra ngoài, lại ở hũn gặp đại nạn thời khắc dừng cảm đứng ra, cứu hũn tại thủy hỏa, càng là hiến toàn bộ gia sản, tan hết gia tài vì hũn mộ binh, chống lại nước Sở thảo phạt quân lúc, lại nhiều lần ra kỳ mưu phá địch, dù cho sau đó triệt nhập thâm sơn, cũng là không rời không bỏ, đây căn bản không phải người bình thường có thể làm được.

Mà Cao Huyền Thông càng là mơ hồ nhận ra được, Trịnh Văn Hòa sau lưng cái kia cổ thế lực khổng lồ âm ảnh.

"Việc này nguyên bản không phải lúc này nói, nhưng Chủ công nếu hỏi, thần biết gì nói nấy nói hết không giữ lại. . ." Trịnh Văn Hòa không phải đạo nhân, nhưng học chút dị thuật, lúc này vừa nhìn, liền thấy Cao Huyền Thông tử khí lóe lên, lúc này trịnh trọng nói.

"Ta rửa tai lắng nghe!"

Cao Huyền Thông sắc mặt không hề thay đổi, trong lòng lại là giống như nổi trống, cẩn thận nghe.

"Nam Sở quả thật phản tặc, mà Chủ công nhưng là Đại Hạ Thiên Hoàng quý tộc, hoàng thất đích mạch, bởi vậy dám tặc tử kia mới theo sát không nghỉ!"

Trịnh Văn Hòa từng chữ từng chữ, kinh động thiên hạ.

"Người nói cái gì?"

Cao Huyền Thông nghĩ tới rất nhiều, nhưng chính là không có nghĩ đến, chính mình dĩ nhiên có như vậy 'Hiển hách' thân phận, không khỏi kinh ngạc đứng lên.

"Thần nói, những câu là thật, nếu không, nhất định phải thiên khiến!"

Trịnh Văn Hòa vén lên quần áo quỳ xuống đất, như chặt đinh chém sắt nói .

"Người. . ."

Cao Huyền Thông chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa: "Người để ta chậm rãi. . ."

Một người bình thường, trong lúc bất chợt bị truy sát, nhanh cùng đường mặt lộ thời khắc, trở lại cá nhân nói cho người, nói người là hoàng đế người thừa kế?

Đối người, người cũng ngây dại!

Sau một hồi lâu, Cao Huyền Thông mới coi như hoãn lại đây, trên thực tế cũng không tính hoãn lại đây, chỉ là đem chuyện này không đề cập tới, quãng ở sau gáy, đàm luận hiện thực nội dung phân thân: "Phe ta hiện tại, binh bất mãn ngàn, trốn vào thâm sơn, nhờ bao che người miền núi, đón lấy nên làm gì đây?"

Trịnh Văn Hòa thấy, trong lòng chính là khen hay.

Không hổ là đế mạch, trong một thời gian ngắn liền khôi phục như cũ, lúc này đứng dậy, suy nghĩ xuống: "Chủ công xin yên tâm, thiên hạ dân tâm ở Hạ, phe ta rất có khả năng a."

"Ồ? Cái này từ đâu nói đến đây?" Cao Huyền Thông không khỏi hỏi.

"Đầu tiên, cái này Bàn Vân dãy núi ở vào nước Sở phía nam, địa hình phức tạp, phong quân, dã dân thế lực đan xen, tiến công không dễ, đủ bằng vào chúng ta ăn thân!" Trịnh Văn Hòa êm tai nói: "Đồng thời người miền núi nhân số đông đảo, có Thiên Cương ba mươi sáu trại. . . Trong đó tinh tráng rất nhiều, Chủ công khí độ hùng vĩ, chỉ cần hơi thêm chiêu mộ, tất có rất nhiều dũng sĩ cống hiến, hơi hơi huấn luyện một, hai, chính là mấy vạn đại quân tinh nhuệ!"

"Ta thế nào cảm giác. . . Có gì đó không đúng đây? Trước có chuyện, người liền nhất ý xui khiến ta nam đến, mà cái này sơn trại dĩ nhiên cũng trực tiếp tiếp nhận, thậm chí đối với ta cung kính phi thường, còn muốn tổ chức chư trại liên nghị. . ." Cao Huyền Thông cũng không phải dễ dụ lừa gạt người, ngờ vực hỏi: "Trong đó có gì vấn đề, người nói thẳng chính là, không muốn ngày sau phát tác, hại chết ta! Lại nói, dù cho có thể đến mấy

vạn người, cùng mấy vạn tinh nhuệ vẫn là hai chuyện khác nhau, người không muốn lừa gạt ta!"

"Ha ha. . . Thần sao dám lừa gạt Chủ công?" Trịnh Văn Hòa cười gượng hai tiếng, mới nói: "Cái này Thiên Cương ba mươi sáu trại, thực tế đều là ta Đại Hạ trung thần di hậu, chính là cuối cùng hoàng đế bố trí, ngoại trừ cái này sơn trại cùng trại dân ở ngoài, vẫn còn có bảy mươi hai cung điện dưới lòng đất, bên trong chôn dấu lượng lớn áo giáp, binh khí, lương thực. . . Đủ để võ trang mười vạn người đại quân, đây chính là Đại Đế mưu tính sâu xa, cho Chủ công lập nghiệp chi tiền a!"

"Tê. . ."

Nghe được cái này, Cao Huyền Thông không khỏi khiếp sợ cực kỳ.

Có người có lương, có binh có giáp, chỉ cần lại huấn luyện một phen, đúng là xác thực có thể thành đại quân, chỉ là trong lòng nghi hoặc càng tăng lên: "Vì sao những lão tổ này tông, tựa hồ biết Đại Hạ muốn tiêu diệt giống như? Làm nhiều như vậy chuẩn bị?"

Chỉ là những thứ này bố trí đều là đối với hắn có lợi, tuyệt đối không phải hại hắn, Cao Huyền Thông cũng là tin: "Trong núi khó có thể người sống, chỉ có thể phân trại mà ở, một trại bất quá hơn ngàn, Thiên Cương ba mươi sáu trại, đỉnh thiên cũng là bốn vạn người, trong đó còn có người già trẻ em, chỉnh huấn sau nhiều nhất hai vạn binh, vẫn là nhất định phải xuống núi!"

Bất quá người miền núi dũng mãnh, chỉ cần luyện thành một vạn, liền có thể xuống núi công thành thoáng qua.

Nhân khẩu tới, dựa vào bảy mươi hai cung điện dưới lòng đất bên trong vật tư, trong thời gian ngắn bạo binh mười vạn, không chút nào vấn đề, cái này lập nghiệp chi tiền, không biết bao nhiêu phen trấn muốn ước ao ghen tị.

Làm sao đây là tổ ấm, ước ao cũng ước ao không đến.

"Bất quá. . . Dù cho Bàn Vân vùng núi hình phức tạp, nếu ta khởi binh, Sở vương nhất định sẽ phái đại quân vây quét!" Cao Huyền Thông nhíu mày, lâu dài huấn luyện quân sự, khiến cho hắn lập tức nắm lấy then chốt: "Đến thời điểm vẫn là cửu tử nhất sinh!"

"Cái này. . ."

Trịnh Văn Hòa cắn răng một cái, vẫn là nói: "Xin mời Chủ công yên tâm, Nam Sở không lâu tất sinh nội loạn!"

"Nội loạn?"

"Thực không dám giấu giếm, triều đình có bố trí, sang năm Vũ Ninh Quân tất phản! Vũ Ninh đất phong đều ở Nam Sở tim gan, lại có đại quân mấy vạn, Sở vương tuyệt đối không rảnh quan tâm chuyện khác!"

"Vũ Ninh Quân?" Cao Huyền Thông cực kỳ chấn động.

Hắn đương nhiên biết này phong quân lợi hại, cũng biết Nhạc Siêu một phản, ít nói nửa cái nước Sở đều muốn rung chuyển bất an, đến thời điểm liên chân chính là cơ hội.

"Cái này đều là trời cho hồng phúc tại Chủ công!"

Trịnh Văn Hòa cao giọng đáp lời, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, Vũ Ninh bên kia bố trí, cũng nên khởi động chứ?

Vị kia Vũ Ninh phu nhân, cũng không phải bọn họ người, mà là bình thường cô gái, dòng dõi thanh bạch, cùng Vũ Ninh Quân chân thành yêu nhau, bằng không sớm tra ra, nhưng duy tình thâm, nhưng có thể thừa dịp cơ hội.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Phá Cục

Quận Vũ Ninh.

Phong quân bên trong tòa phủ đệ.

Tòa phủ đệ này vẫn là đời đầu Vũ Ninh quân xây, trải qua mấy đời sửa chữa mở rộng, đình viện sâu sắc, quy mô lớn lao, hầu như có thể so với vương cung.

Cửa, hai đội lưng hùm vai gấu tinh binh đang đứng tư thế thẳng tắp, ăn mặc đầy cộm nặng nề thiết giáp, lại không có một chút nào vất vả cảm giác.

Đây là Vũ Ninh quân tổ truyền tinh binh 'Thiết Giáp Võ Tốt', trải qua các đời đã tốt muốn tốt hơn, đã là thiên hạ hiếm có tinh binh, nhân số qua năm trăm, là Vũ Ninh quân thủ hạ mạnh nhất lực lượng, liền Sở vương đều kiêng dè không thôi.

Bên trong tòa phủ đệ ba bước một cương, năm bước một trạm, đề phòng nghiêm ngặt.

Đến nội trạch, lại là một mảnh an lành, vũ khí cực nhỏ.

Bên trong vườn loại một mảnh cây mai, lúc này đến nở rộ chi quý, ám hương phù động, khiến cho người say mê.

Một tên oai hùng thanh niên, thân mặc áo bào trắng, trên đầu đơn giản châm một quan, đầy hứng thú hái một bó hoa mai đi xuống, tại đình nhỏ

bên trong cắm hoa.

Hắn vóc người thon dài, mắt như điểm sơn, khí độ nghiêm nhiên , khiến cho người vừa thấy tâm gãy.

Lúc này trắng nõn nhũn nhụi bàn tay như bướm xuyên hoa, chăm sóc hoa cỏ, liền thấy hắn hoặc hái hoặc giẫm, bện trúc mộc, một cái hoa lam liền dần dần hiện lên, bên trên trăm hoa đua nở, tranh kỳ đấu diễm, bên trong có một mai, như từ khác nhau góc độ quan sát, liền có không giống cảnh sắc, thực sự tươi thắm kỳ thú.

"Người đến!"

Người tuổi trẻ chỉ cười cười, gọi sảnh ở ngoài đứng hầu nha hoàn.

Nha hoàn này bất quá mười lăm, mười sáu tuổi, ăn mặc phần hồng áo bông, cũng có năm, sáu phân màu sắc, lúc này chỉ là cúi đầu, đem ngưỡng mộ tâm tình tất cả vùi lấp ở đáy lòng, cung kính hỏi: "Quân thượng có gì phân phó?"

"Đem này lăng hoa cho phu nhân đưa đi!"

Hái hoa người, tự nhiên chính là Vũ Ninh quân Nhạc Siêu, lúc này dặn dò.

"Vâng!"

Nha hoàn này lập tức nâng lăng hoa, bước rón rén rời đi, hành động trong lúc đó dĩ nhiên cũng rất có kết cấu, hiển nhiên có võ công tại người.

Nếu là người ngoài cho rằng Vũ Ninh quân nội trạch phòng ngự thư giãn, tám thành muốn mạnh mẽ ăn cái thiệt lớn.

"Chủ công thật có nhã hứng!"

Lúc này, một tên văn sĩ đi vào, ba sợi râu dài, tướng mạo nho nhã, chính là quân sư Gia Cát Trung, xa xa thấy giỏ hoa, không khỏi mắt lộ ra kỳ sắc: "Hoa cỏ cây cối đều có linh tính, có thể hái linh cơ, khiến cho trường tồn không suy, Chủ công phần này tu vị, thật là làm thuộc hạ bội phục không thôi. . ."

Bình thường cắm hoa, tồn tại người bất quá bảy ngày, là vì sát na phương hoa.

Mà Nhạc Siêu vừa mới lại là lấy quỷ thần khó lường thủ pháp, mạnh mẽ lấy ra linh cơ, phong tồn giỏ hoa bên trong, ít nhất có thể duy trì một tháng trở lên, thậm chí như tiếp tục tung nước, nói không chắc còn sẽ sinh ra rễ đến.

Đồng thời, hẳn còn không là người tu đạo, mà là thuần lấy võ công đến đây.

Phần này nhãn lực, cảm giác, tâm tính, đều đến một cái thần mà mình chi mức độ.

"Quân sư người liền dừng trên ghẹo ta, chỉ là những năm này tu thân dưỡng tính, hơi có đoạt được mà thôi. . ." Nhạc Siêu chỉ cười cười, trên mặt vẫn còn có đỏ ửng, phảng phất một cái gương ngùng ngùng hàng xóm chàng trai.

Lại sai người dâng trà, liền cùng Gia Cát Trung ở trong đình ngồi.

Gia Cát Trung âm thầm nhìn lại, chỉ thấy Chủ công trên mặt óng ánh phát quang, da thịt lỗ chân lông không tồn, một mảnh bóng loáng, trong lòng lại là chấn động mạnh: "Thoát thai hoá cốt, phản phác quy chân?"

Hàn huyền vài câu, cố ý hướng về võ đạo tu hành trên dẫn, Nhạc Siêu cũng là nói: "Quân sư mắt sáng như đuốc, cái này lại là ta mấy ngày gần đây nhất lĩnh ngộ. . . Long hổ long hổ, Long giả tinh thần, hổ người thân thể, cái gọi là Hàng Long Phục Hổ, bất quá điều hòa âm dương, thần cùng

thân hợp, hình phách quy nhất, dẫn sinh thần lực mà thôi, không coi là cái gì đại thần thông."

"Chủ công cái này nói tới. . ." Gia Cát Trung cười khổ một tiếng: "Như cái này cũng chưa tính đại thần thông, thiên hạ liền không người nào có thể xưng thần thông. . ."

Cái này Hàng Long Phục Hổ, lại không so Đạo gia nội luyện.

Đạo gia nhập môn từ Tam Hoa Tụ Đỉnh bắt đầu, tiếp theo Ngũ Khí Triều Nguyên, nội luyện bản thân, Âm thần xuất hiện sau khi, liền có thể quan sát bên trong thân thể tổn hoạn tu bổ, đến Vô Lậu đạo thể.

Nhưng cái này bất quá chính mình hướng về chính mình trên mặt thiệp vàng, nói là Vô Lậu đạo thể, trên thực tế chính là đem người bình thường thân thể luyện đến cực hạn thôi.

Binh gia tăng một, quân khí rót vào người, thân thể liền đột phá người bình thường cực hạn, tiến vào siêu phàm phương diện.

Vì lẽ đó như gần người đem đánh, một cái tông sư liền có thể giết chết mấy cái chưa từng luyện võ Vô Lậu đạo thể.

Mà sau đó, luyện tinh binh, diễn sinh quân khí thần thông, đều là Binh gia như hổ thêm cánh thủ đoạn, đến tầng thứ tư Hàng Long Phục Hổ cảnh giới, nhưng là ở phi phạm cực hạn trên lần thứ hai đột phá, do đó có được long hổ đại lực, nâng vạn cân mấy vạn cân tảng đá như bình thường.

Như vậy quân tướng, như lại phối một bộ thần giáp, lên chiến trường chính là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cái gì tường thành cửa thành, một búa liền có thể nổ ra.

Dù cho là Đại Hạ cường thịnh lúc, Binh gia tăng bốn cũng không có mấy cái, mỗi một cái đều có thể làm vì cánh quân đại soái, tọa trấn một

phương, bất kỳ trâu bò răn rết đều muốn cúi đầu.

Trong lòng, đột ngột sinh ra ý giận không tranh.

Có thực lực như vậy, lại chỉ nghĩ phong hoa tuyết nguyệt, thật là làm người bóp cổ tay thờ dài.

Ngay sau đó lại một cách uyển chuyển mà khuyên can vài câu.

Nhạc Siêu liền cười: "Nhân sinh năm mươi năm, thí dụ như hủ cỗ chi huỳnh, hưởng sinh tịch chết, dù cho Đạo gia Nguyên Thần đại thành, cũng bất quá có thể chuyển một đời, nhiều nhất hai trăm năm, lại đáng là gì đây?"

"Chủ công, cái này xin thứ cho thần không thể tán thành!"

Gia Cát Trung lập tức phản bác: "Tuy rằng phạm nhân không được trường sinh, nhưng nếu thành một triều thái tổ, mở đến triều đình, quang chụp Âm Phủ, hưởng đến phúc lớn, nhưng cũng không kém. . . Lại nói, dù cho thế gian không có ngàn năm chi triều, nhưng nếu làm chính sửa tiền, cùng dân khôi phục nguyên khí, tích trữ công đức khí vận, dù cho dương gian diệt vong, cõi âm triều đình cũng có thể chiếm được kéo dài mấy ngàn năm chi quân lương. . . Năm ngàn năm triều đình, so với năm mươi năm làm sao?"

Cái này thế đối với tổ tông đèn nhang, còn có chết rồi tế tự đều vô cùng coi trọng, cũng không phải là không có lý do.

"Thần đạo?" Nhạc Siêu cười khở một tiếng: "Không còn thân thể, tiếp thu đèn nhang cung phụng sau khi ta, vẫn là ta sao?"

Thần Chi tuy rằng có thể trú thế trường tồn, lại cùng đèn nhang tín ngưỡng cùng một nhịp thở, một khi không có, chính là miệng ăn núi lở, mấy trăm năm, hơn một nghìn năm sau tự mình tiêu vong.

Mà bách tính Hương Hỏa nguyên lực cỡ nào nồng nặc hỗn tạp? Không có thân thể phòng ngự thần hồn làm sao có thể chịu đựng được, không bị ô nhiễm? Nhất định sẽ bị chậm rãi thay đổi!

Cụ thể mà nói, chính là theo tín ngưỡng mà di chuyển.

Tỷ như một cái thần, dù cho nguyên bản là nam, nhưng nếu tế tự người cho rằng nàng chính là nữ, sửa tượng thần thần miếu tế tự, cái kia mấy chục năm, trên trăm năm sau, thần linh liền thật sự biến thành nữ tính hình tượng.

Cái này đều không phải bí mật, bởi vậy dù cho người tu đạo, không tới không có cái khác đường sống mức độ, đều không muốn đi Thần đạo.

Gia Cát Trung trầm mặc, lại thở dài trong lòng.

Chủ công thiếu niên lúc có thể không phải như vậy, quả nhiên là trúng Thanh Loan Khốn Long cục, không thể tự kiềm chế sao?

Can thiệp Chủ công các đời tổ tiên lăng mộ, không được cho phép, dù cho mời tới đạo nhân, cũng là không có biện pháp nào.

Trên thực tế, việc này Chủ công hoặc nhiều hoặc ít trong lòng hiểu rõ, chỉ là không cách nào vung Tuệ Kiếm, chém tơ tình, liền vẫn xuống không được quyết đoán.

Một câu nói nói đến, chính là không bỏ xuống được cảm tình, sợ sệt một khi phá phong thủy kết cục, đối với Lạc phu nhân thì có tổn hại.

...

"Phu nhân. . . Quân thượng lệnh tiểu tỳ đưa tới cái này lăng hoa!"

Phòng ngủ bên trong, trước nha hoàn đi vào hành lễ, đem giỏ hoa nhẹ nhàng thả xuống.

Trong phòng một mặt gương đồng trước ngòai thẳng một nữ, tóc dài xõa vai, ngọc cốt băng cơ, chính cầm trong tay một thanh ngọc bích cái lược, hững hờ chải đầu, nghe vậy xoay người, hiện ra một tấm nghi mừng nghi sân mặt đến, quả thật là nghiêng nước nghiêng thành, chẳng trách Nhạc Siêu không yêu giang sơn yêu mỹ nhân.

"Giỏ hoa ta thu đến, rất là yêu thích, người đi xuống đi!"

"Ầy!"

Nha hoàn có chút kỳ quái, nhưng vẫn là lui xuống.

"Phu nhân, ngài xem Chủ thượng nhiều yêu quý ngài a, hôm qua mới nói hoa mai nở đến đẹp, hôm nay liền tự mình hái được, đưa vào phòng đến. . ." Bên cạnh một cái hầu hạ nhiều năm vú già nói.

Đang tầm thường, loại này lấy lòng, luôn có thể khiến phu nhân lộ ra lúm đồng tiền, nhưng lúc này Lạc Cơ, lại là cau mày: "Ta mệt mỏi, các người xuống, không được dận dò, không cho phép vào đến!"

"Vâng!"

Một nhóm hầu hạ người hành lễ lui ra, còn đóng lại cửa phòng.

Lạc Cơ cười khổ, nhìn giỏ hoa.

Cái này lảng hoa hương xa ích thanh , khiến cho cả phòng đều trở nên sinh cơ bừng bừng.

Nàng yêu thích không buông tay, lưu luyến nhìn kỹ, mấy lần đưa tay, lại cuối cùng buông xuống.

Trong lòng, lại là nghĩ đến mấy ngày dâng hương, thấy được cái kia thầy tướng số.

'Phu nhân trên mặt mang theo hoa đào, Thanh Loan khí bộc phát, nhưng có khắc phu hiềm nghi. . . Chủ phu quân có đại vận mà không được bay lên!'

Như chỉ là những thứ này, nàng ngược lại cũng nghe quen rồi, lúc trước lấy chỉ là một cái Hoán Sa nữ thân phận, bị Thiếu quân mạnh mẽ cưới vào cửa, liền không biết bao nhiêu người vô cùng đau đớn, mắng nàng là 'Yêu nữ', 'Họa thủy' .

Nhưng chỉ cần hãn yêu thích nàng, nàng cũng yêu thích hãn, tất cả như vậy đủ rồi.

Quả nhiên, hôn sau vợ chồng cầm sắt hài hòa, lại sinh ra một con trai, nhưng cũng dần dần ung dung, những thứ này chuyện liền không để ở trong lòng.

Nhưng thầy tướng số lời kể tiếp, lại là làm nàng run như cây sậy, đêm không thể chợp mắt: 'Nếu là thái bình lúc, này ngược lại cũng thôi, làm sao gặp loạn thế, như đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi! Nhưng có cửa nát nhà tan dấu hiệu!'

Lại nói: "Phu nhân nếu không tin, tự có thể hỏi người khác!"

. . .

Câu nói như thế này, nàng đương nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng, trở về sau liền trong bóng tối điều tra.

Kết quả lại là thật sự.

Vũ Ninh quân vốn là nuôi một ít phong thủy thuật sĩ, đều là mấy đời gia nhân, người nhà ruộng vườn đều ở, khí vận liên kết, sao lừa người?

"Bằng. . ."

"Phu quân. . ."

Nghĩ đến ngày càng trưởng thành con trai, còn có anh minh thần võ phu quân, Lạc Cơ hai hàng lệ liền chảy xuống.

Ngay sau đó chấp bút, viết một phong thư dài: ". . . Thiếp thân chết vạn lần, lại không thể ngăn trở phu quân đại nghiệp, duy ở âm tào địa phủ, vì phu quân bằng cầu phúc. . ."

Lệ dính giấy viết thư, lại rút ra trường kiếm, hướng về phía cái cổ vừa kéo.

Phốc!

Giọt máu rơi xuống, tung tại giỏ hoa bên trên, như đỏ trên châu.

. . .

Cùng thời khắc đó, cách không xa vú em, bỗng nhiên thấy tiểu công tử khóc lớn không ngớt.

Mà chính đang tại đình nhỏ bên trong pha trà Nhạc Siêu, càng là ôm ngực, lập tức đứng lên.

Răng rắc! Răng rắc!

Hắn đột nhiên giậm chân một cái, mặt đất phá nát , hóa thành một đạo tạt phong, xông hướng Lạc Cơ nơi gian phòng.

Đùng!

Cửa phòng phá nát, hiện ra trong đó huyết sắc.

"A a! ! !"

Không đến bao lâu, một tiếng bi hào truyền đến, mang theo nồng nặc ý thương tình.

Gia Cát Trung nghe được cái này, không khỏi trầm mặc.

Này sự kiện, hăn mơ hồ nghe được ý tứ, lại đè ép xuống, gạt Chủ công.

Ngay sau đó chậm rãi uống trà, chỉ là nghĩ: 'Hết thấy đều là vì Chủ công đại nghiệp, dù cho Chủ công ban cho cái chết, cũng là chết có ý nghĩa!'

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Năm Thứ Sáu

Vân Trung năm thứ sáu, phương bắc.

Trường Bạch sơn, Chính Dương đạo Tổ đình.

Lúc này là nửa đêm, một lão đạo ngắm nhìn bầu trời, liền thấy một ngôi sao toả hào quang mạnh, không khỏi thán phục: "Đây là. . . Thiên biến? ! Đây chủ phía nam long xà khởi lục, tất có đại biến a!"

Vội vã bấm chỉ tính toán, lại kết hợp đoạt được tình báo, nhất thời đến ra kết quả: "Hóa ra là bao vây thoát khóa. . . Ai, năm đó Sở vương lệnh cao nhân ở Nhạc gia âm trạch bên trong bố cục, triều đình trong bóng tối gây ảnh hưởng, khác ẩn giấu một tầng bí pháp, lúc này liền có thể như thế phá đi, chỉ là thả ra này long đến, tuy có thể làm vì Đại Hạ tranh thủ thời gian, tương lai lại cũng không biết là họa hay phúc. . ."

Chính Dương đạo ở bề ngoài chống đỡ Bắc Yến, thực tế trong bóng tối chống đỡ lại là Đại Hạ, được triều đình sai khiến.

Triều đình năm đó phát hiện phía nam có giao long mà lên, long lực thật là tràn đầy, hầu như có nhất thống phía nam hi vọng, bởi vậy trong bóng tối hiệp trợ Sở vương, mới đến ổ khóa này long kết cục, bây giờ chính mình thả ra, lại là long phi cửu thiên, không thể lại ngăn chặn.

Đồng thời, Nhạc Siêu trước tuy rằng bị nhốt long, nhưng cũng có thể căn cơ ẩn sâu, tích trữ lực lượng thật là chất phác, như kìm lò xo càng lợi hại, phản lực liền càng mạnh.

Động tác này tuy có thể nhất thời giải vây, nhưng có uống rượu độc giải khát hiềm nghi.

Lão đạo tính nhẩm một lúc lâu, vẫn là thờ dài, dọc theo bậc thang mà lên, đi tới một chỗ trước sơn động.

Huyệt động này ở vào Trường Bạch sơn đỉnh phong, lại lên chính là thiên trì, tiếp nhận thiên địa linh cơ, chính là hiểm có phúc địa.

Nhưng lúc này, động cửa đóng chặt, dày đặc nham thạch cách trở tất cả, hiển nhiên Chính Dương đạo chủ Minh Nguyên còn chưa xuất quan.

"Ai. . . Đạo chủ còn chưa xuất quan, cái này phương bắc cực diện, nên làm gì chủ trì mới là?"

Lão đạo thờ dài một tiếng.

Minh Nguyên Đạo chủ từ lần trước Duyên Chi sơn chiến dịch trở hết tài năng, liền thí hai thiên sư sau khi, người bị thương nặng, bế quan đến nay.

Trên thực tế, nếu là Đạo nghiệp tu vị, ba năm trước liền bù đắp tốt.

Chỉ là bế quan lúc, lại cảm nhận được đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt thời cơ, lúc này mới tiếp tục khổ tu.

Đạo gia tu luyện, từ Trúc Cơ bắt đầu, trải qua Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Nguyên Thần Xuất Khiếu, Du Thần Ngự Khí, Hô Phong Hoán Vũ (thiên sư), Lôi Kiếp Bất Diệt, Thuần Dương Bất Hủ. . . Một tầng so với một tầng gian nan.

Đặc biệt Lôi Kiếp Bất Diệt, chính là cảnh giới trong truyền thuyết, lão đạo tự nghĩ nếu là mình nắm lấy thời cơ, hiển nhiên cũng sẽ không liền như vậy buông tay.

Chỉ là Đạo chủ đột phá, tựa hồ gian nan một chút?

"Minh Vĩnh! Xảy ra chuyện gì?"

Đang muốn chạy, một cái tinh tế tiếng nói từ trong cửa đá truyền ra.

"A, Đạo chủ?"

Minh Vĩnh lão đạo vui sướng: "Ngài có từng thành công?"

"Bế quan ba năm, hồi phục như cũ, lại ba năm, đến Lôi Kiếp Bất Diệt thời cơ, lúc này truyền thuyết ở trong mắt ta đã không có một chút nào mê hoặc, chỉ cần mặc vận huyền công, chịu đựng thiên lôi, liền có thể đột phá!"

Minh Nguyên thanh thanh như ngọc tiếng nói tiếp tục truyền ra: "Chỉ là bản tọa những này thời gian Nguyên Thần ngao du thái hư, cảm ngộ thiên đạo, nhưng cũng rõ ràng, nguyên lai ta đạo vẫn ở nghịch thiên! Như dẫn lôi kiếp, uy lực e sợ so với bình thường thiên sư đột phá càng lớn hơn năm thành, đây chính là thiên khiên!"

Minh Vĩnh lão đạo kinh hãi đến biến sắc: "Triều nhà Hạ đã tiêu diệt, chúng ta lại muốn hưng, đương nhiên muốn tao ngộ thiên khiên, chỉ là dùng cái gì như vậy khốc liệt?"

"Như chỉ là một khi triều đình lại nổi lên, cũng không đến nỗi đến nước này, năm đó Đại Hạ một đêm mà diệt, bản tọa liền cảm thấy thật là kỳ quái, bây giờ xem ra, lại là đi sai bước nhầm, từ đi mệnh trời a. . ." Chính Dương đạo chủ tu vị ngày càng tinh thâm, tầm mắt cũng thuận theo trống trải, từ điển tịch bên trong phát giác một số bí ẩn.

"Đạo kia chủ ý tứ là. . . Chúng ta rời thuyền?" Minh Vĩnh chần chờ một lúc, hỏi.

Chính Dương đạo vốn là ở phụ tá Bắc Yến, tuy rằng cùng Đại Hạ trong bóng tối lui tới, lại chưa chính thức phản chủ nường nhờ vào.

Huống chi, Bắc Yến bây giờ thế đang thịnh, có thảo nguyên mười vạn thiết kỵ, thống nhất thiên hạ rất có hi vọng, đến không ăn thua cũng có thể chèo giang mà trị.

Phù triều đình đến đây, có thể coi là thành công.

"Thuận hành thành nhân, nghịch hành thành tiên! Vừa đã làm trái, sao không đại nghịch? !"

Một lúc lâu, Minh Nguyên tiếng nói mới truyền ra.

Đây chính là nói, tu đạo luôn có kiếp số, từ lâu đi ngược chiều, phải kiên định bản tâm.

"Đạo chủ, ta rõ ràng."

Minh Vĩnh cung kính hành lễ, lui ra.

Trong hang núi, Chính Dương đạo chủ khoanh chân ngồi ở một chiếc giường đá trên, vẻ mặt lại là lập tức biến đổi.

Trên thực tế, Minh Vĩnh trước lời giải thích rất tốt, như chuyển đầu Bắc Yến, không, cái này thậm chí không gọi chuyển đầu, mà là vẫn trận doanh không đổi, không thể nghi ngờ nguy hiểm nhỏ nhất, cũng có tiền lời.

Minh Nguyên phỏng chừng, nếu là Bắc Yến nhất thống thiên hạ, chính mình đột phá Lô Kiếp Bất Diệt cảnh giới khả năng có tới chín thành!

Dù cho chỉ đánh tới Thiên hà, không cách nào nhất thống phía nam, cũng có sáu phần mười chắc chắn đột phá!

Bởi vì tuy có lôi kiếp, lại không có thiên khiến! Còn có thể chiếm được Bắc Yển vận số chống đỡ, vượt qua hi vọng rất lớn.

"Chỉ là như vậy, ta cả đời cực hạn, cũng là đến đây. . . Không có thể đột phá Thuần Dương Bất Hủ, trở thành tiên nhân!"

"Mà như sửa đầu Đại Hạ, tuy rằng nguy hiểm, một khi thành công, báo lại lại hết sức phong phú, rất có hi vọng có thể làm ta truyền thuyết sau khi, lại tiến thêm một bước! Truy tìm cái kia mệnh mệnh 'Đạo' !"

Chính Dương đạo chủ thấp giọng lẩm bẩm, lại nhìn phía trước mặt một tấm tàn trang.

Cái này tàn trang màu huyền hoàng, bên trên tựa hồ có đen hồng ánh sáng lấp lánh, đem chữ viết mơ hồ che giấu.

"Địa Thư? Thế gian thật sự có vật này sao?"

Hắn mặt lộ vẻ nghi hoặc, kích động các loại thần sắc.

Đại Hạ triều đình tuy rằng trong bóng tối đã làm nhiều lần chuẩn bị, nhưng phương bắc bố cục, nhiều dựa vào Chính Dương đạo cùng Thần Tiêu môn.

Sáu năm trước chiến dịch, Thần Tiêu môn thiên sư chết trận, phương bắc chính là Chính Dương đạo chủ một người định đoạt.

Minh Nguyên lúc này, có thể nói chân chính là nắm đại quyền, một niệm có thể ổn định thiên hạ đại cục.

Như hắn người như thế, cái gì đồng ý đều khó mà ràng buộc , còn trung tâm cái gì càng là chuyện cười.

Chỉ có trực tiếp có thể thấy được lợi ích, mới có thể lôi kéo.

Đại Hạ cũng biết điểm ấy, gần nhất rút cục nhả ra, đưa tới cho hãn cái này Địa Thư tàn trang.

Địa Thư có người nói ghi chép Thiên địa chi bí, hoàn chỉnh độc, tất có thể thành tiên!

Minh Nguyên trầm ngâm một lúc lâu, vẫn là đưa tay, hướng về Địa Thư phía trên một vệt.

Xoẹt Xoẹt.....!

Hào quang màu đen sẫm trong nháy mắt biến mất, hiện ra từng hàng vụn vụn mà lại huyền ảo chữ viết. . .

. . .

Khánh quốc, một chỗ chiến trường.

Phía trên vùng bình nguyên, mấy vạn kỵ binh xung phong, thanh thế dường như sét đánh, mệnh mông cuồn cuộn, dường như Thiên hà vỡ đê, mang theo không thể chống đỡ lực lượng, nghiền ép mà qua.

Năm vạn thảo nguyên kỵ binh xung phong, trước tiên làm cái này mũi tên càn là 'Huyết Đồ tinh binh', cùng đều là huyền giáp trọng mã, thần can giết thần, phạt chặn giết phạt.

"Ha ha! Sảng khoái! Thực sự là sảng khoái!"

Yến Cuồng Đồ cười to, chạy như bay tung hoành, mang theo Huyết Đồ tinh kỵ vây giết Khánh quốc may mắn còn sống sót tinh binh cùng tướng lĩnh.

Trước đột nhiên tập kích, bắt đầu một cuộc chiến không báo trước, kỵ binh rong ruổi, trực tiếp giết vào Khánh quốc, thậm chí bỏ qua cho thành Kháng Bắc, trực tiếp ngăn chặn phía sau viện binh.

Sau trận chiến này, Khánh quốc sáu châu một trong phương bắc Nguyên Châu liền muốn một nửa luân hãm.

Sáu vạn phòng ngự thảo nguyên chi Định Bắc quân cũng phải tổn hại quá nửa, tuy rằng còn có thành Kháng Bắc cái này một cái đỉnh, nhưng sắp tới có thể xuống.

Khánh quốc kẻ hở mở ra, lại là có thể tùy ý rong ruổi.

"Ha ha. . . Thôi Sơn tám thành muốn há hốc mồm, cho rằng ta Bắc Yến nuốt thảo nguyên, ít nhất cần mấy năm khôi phục nguyên khí, dù cho muốn khai chiến, cũng là ăn trước Tây Nhung các nước, hoặc là yếu kém Đông Trần. . . Nhưng chúng ta hết lần này tới lần khác xuất kỳ bất ý, từ mạnh nhất điểm đột phá, đợi đến Thôi Sơn phản ứng lại, Nguyên Châu liền quy chúng ta."

Chiến sau, kỵ binh đóng trại.

Yến Cuồng Đồ khoản đãi chư tướng, cười ha ha.

"Cái này đều là tướng quân thần dũng, lại bày mưu nghĩ kế! Chỉ là phía sau thành Kháng Bắc cái này cái đỉnh không thể không rút, bằng không chúng ta phía trước đang cùng Khánh quốc giao chiến lúc, như phía sau lại bị tập kích, lại là có đại bại nguy hiểm. . ."

Một tướng ra khỏi hàng, cao giọng nói.

"Cái này tự nhiên!"

Yến Cuồng Đồ vung tay lên: "Ngược lại trận chiến này sau khi, Nguyên Châu Định Bắc quân đầu hàng người rất nhiều, các người lại chạy nhanh tới các quận, áp đầu hàng xưng binh lại đây, bắt bọn họ làm tiên phong công thành Kháng Bắc. . . Thành Kháng Bắc bên trong cũng có Định

Bắc quân đóng quân, để những thứ này đồng bào chém giết lẫn nhau , ngược lại cũng có thể làm vui, ha ha. . ."

Một lời trong lúc đó, mấy vạn hàng binh vận mệnh liền bị định ra.

Nếu là có vọng khí người ở đây, tất có thể nhìn thấy huyết quang cùng sát khí ngất trời mà lên.

Chỉ là đối với Yến Cuồng Đồ mà nói , căn bản không đáng kể.

Hắn chính là Bắc Yến đại tướng, tất cả giết chóc tự nhiên có Bắc Yến quốc thể gánh chịu, đối với mấy ngàn vạn người chi tín niệm khí vận mà nói, cái này chỉ là mấy vạn mười mấy vạn oan hồn, lại đáng là gì?

Nếu là tương lai Bắc Yến đến thiên hạ, càng là tro bụi.

. . .

Đạp đạp.

Một đội kỵ binh chạy như bay, hầu như người người mang thương, vũ khí tán loạn, hiển nhiên là nếm mùi thất bại.

Không biết chạy bao lâu, rốt cục ở một chỗ dừng lại, giải lao uống nước.

Mông Qua ăn một tấm bánh bột ngô, hỏi: "Ba Đặc Nhĩ, chúng ta còn có bao nhiêu người?"

Ba Đặc Nhĩ mặt âm trầm trả lời: "Chỉ có không tới hai ngàn. . ."

"Chết tiệt Yến Cuồng Đồ, còn có Khánh quốc người!"

Mông Qua mạnh mẽ quán nước miếng, lại đối phó bánh bột, tựa hồ đưa nó xem là kẻ địch thịt.

Sáu năm trải qua, đã khiến vị này Quy Nghĩa khả hãn trưởng thành: "Chúng ta khá tốt. . . Ba Đồ cái kia một đường mới là thật thảm, va vào Huyết Đồ tinh ky, sợ là muốn toàn quân bị diệt, hắc. . . Ta có phải là còn muốn cảm tạ Yến nhân, thay ta báo đến đại thù?"

Hãn vốn là thảo nguyên bá chủ, Ô Duyên bộ người thừa kế, chỉ là làm cái này thúc thúc Ba Đồ mưu phản, bị bức ép đến trốn đến Khánh quốc, tìm kiếm che chở.

Tất cả những thứ này cũng chẳng có bao nhiêu ý nghĩa , bởi vì nương theo Bắc Yến xâm lấn, Ô Duyên bộ đã trên thực tế diệt vong.

Trầm mặc xuống, Mông Qua liền hỏi: "Tiếp đó, chúng ta nên đi nơi nào?"

Ba Đặc Nhĩ vẫn là đại tướng tài năng, hơi suy nghĩ một chút, liền trên địa đồ tìm tới nhóm người mình phương vị: "Chúng ta hiện tại có ba cái đường, một là đi thành Kháng Bắc, cùng đô đốc hội hợp, chống đối công thành."

"Không nói thành Kháng Bắc đã thành một toà cô thành, chúng ta là kỵ binh, tiến vào thành có ích lợi gì?"

Mông Qua bản năng cự tuyệt.

"Điều thứ hai, nhưng là thừa dịp phong tỏa không nghiêm, đột phá đi Khánh quốc trung bộ."

"Chúng ta đại bại, lại không có nhân mã. . . Đi tới chỉ sợ cũng phải nhìn Khánh nhân sắc mặt. . ." Mông Qua vương tử chần chờ nói.

"Cái kia một điều cuối cùng đường, vương tử người vẫn là trên thảo nguyên hùng ững sao?"

Ba Đặc Nhĩ con mắt lập tức sáng lên.

"Ta tự nhiên là!" Mông Qua tiếng nói tăng cao.

"Vậy rất đơn giản, chúng ta phương pháp trái ngược, đi thảo nguyên! Bắc Yển lần này chủ công phương hướng đã định, dù cho thảo nguyên không thể đợi lâu, cũng có thể đi đường vòng đi Tây Nhung các nước, tập hợp lại!"

Ba Đặc Nhĩ vẫn rất có chiến lược xuyên thủng lực, nói thẳng.

Nguyên bản, Bắc Yển nuốt vào thảo nguyên, cần thời gian mấy năm chinh biên các bộ lạc, thậm chí uy phục Tây Nhung các nước, lần này đột nhiên xuất binh, thực sự là đánh cho Khánh quốc không ứng phó kịp.

Nhưng có Khánh quốc ngăn cản chủ lực, Tây Nhung các nước chịu đến lan đến tất không sẽ rất lớn.

Mông Qua nghe đến đó, con mắt đột nhiên sáng lên: "Nói không sai, chúng ta liền đi thảo nguyên, đi Tây Nhung các nước, đoạt lại Hô Duyên thị đã từng là vinh quang!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Tụ Binh

Ngô Hàn quốc, Khúc Tư.

Đông đi xuân đến, bách tính xuống ruộng trồng trọt.

Vũ Kê ở chính mình đất phong bên trong tuần tra, phát hiện hai ngàn mẫu cho đến mười phần, đồng thời nhiều là bình địa, không khỏi âm thầm cảm kích.

Bên cạnh tiểu nha đầu, trải qua cấp dưỡng, nhưng cũng trở mã đến càng ngày càng châu tròn ngọc sáng lên.

"Hạ sĩ đại nhân!"

Trở lại đại trạch, liền nhìn thấy một cái kỵ binh phi mã mà đến: "Chủ quân có triệu!"

"Đã như vậy, Uyển nhi người trước tiên dùng cơm, không cần chờ ta!"

Vũ Kê đem nữ nhi giao cho vú già, lại dặn dò: "Thật tốt hầu hạ tiểu thư!"

Lúc này mới lên ngựa mà đi.

Trên thực tế, đến Khúc Tư, an ổn xuống, có ruộng có trạch, thì có người tìm hiểu hẳn tái giá ý tứ.

Thậm chí nếu là có ý, liền đại tộc Khúc gia đều đồng ý gả cái nữ lại đây, nhưng Vũ Kê tưởng niệm vong thê, vẫn là từ chối.

Một đường đi tới huyện thành quân hầu phủ trong, phát hiện bầu không khí không đúng lắm.

Vũ khí nghiêm nhiên, vô cùng nghiêm túc.

Chính trầm ngâm, Đoàn Ngọc liền đi ra, Vũ Kê liền vội vàng hành lễ: "Xin chào Chủ thượng!"

"Vũ Kê a, người đến rất đúng lúc, theo ta đi binh doanh!"

Đoàn Ngọc nở nụ cười lên ngựa, mang theo đoàn người đi tới binh doanh.

Hắn chân chính nắm giữ quân tốt vẫn là Vân Trung vệ, nguyên bản huyện binh trải qua đào thải, lưu lại mấy người, lại lần nữa chiêu mộ hương dũng huấn luyện, đến hôm nay thì mới thành tựu, vừa vận duyệt binh.

Trong trại lính, điểm tướng đài trên.

Đoàn Ngọc theo đầu gối ngồi ngay ngắn, Tần Phi Ngự giáp, nghiêm túc tiến lên: "Lính đã luyện thành, xin mời Chủ quân kiểm duyệt!"

"Thiện, truyền lệnh đi!"

Đoàn Ngọc gật đầu.

"Chủ quân có lệnh, duyệt binh bắt đầu!"

Lúc này thì có lính liên lạc xuống, lệnh một doanh doanh quân tốt xếp thành phương trận, thông qua điểm tướng đài.

Tần Phi Ngự nhưng là ở bên cạnh bấm báo nói: "Lần này luyện binh, lấy bốn ngàn người, trải qua đông huấn, còn có chọn lựa đào thải, cuối cùng đến ba ngàn! Xin mời Chủ quân ban tên cho!"

Đoàn Ngọc gật đầu, Vân Trung vệ vốn là đảo Vân Trung biên chế, đồng thời khuếch trương quân sau khi, lấy vệ xưng chi đã không thích hợp, liền nói ngay: "Bản quân định binh chế, năm người một ngũ, mười người một thập, năm mươi người một đội, 100 người một doanh, 500 người một vệ, một ngàn người một đô, năm ngàn người một quân."

Cái này trên căn bản, chính là hai năm tiến vào chế, lại nói: "Một quân thống lĩnh xưng là tướng quân, lập tức trước tiên tổ một quân, ban tên cho võ thành, ta tự nhậm chức tướng quân, xuống thiết lập ra ba đô, làm vì Long Xà đô, Ngũ Độc đô, Thủy Giao đô! Tần Phi Ngư, người làm vì Long Xà đô giáo úy, Trình Kim làm vì Ngũ Độc phó úy, Rokuro Hara làm vì Thủy Giao phó úy!"

Phó úy, chính là thống lĩnh giáo úy trợ thủ, nhưng Đoàn Ngọc không thiết lập ra chủ quan, cũng là thực chương binh quyền.

Trong này, Long Xà đô nhất định phải cho Tần Phi Ngư, mà Ngũ Độc đô Đoàn Ngọc là chuẩn bị tự mình chương khống . Còn Thủy Giao đô, là có thể cho Rokuro Hara.

Cơ nghiệp mở rộng vẫn có cơ nghiệp mở rộng chỗ tốt nơi, có thể bỏ ra không ít vị trí, tỷ như cái này Rokuro Hara tại Vân Trung trên đảo, bị Thủy Sinh đè ép không cách nào ra mặt, nhưng lần này đến Khúc Tư, Đoàn Ngọc đem Thủy Sinh giữ lại giữ nhà, Rokuro Hara lập tức đề bạt tới.

Chờ đến lập xuống công lao, liền có thể trực tiếp chờ thăng.

"Ầy!"

Ngay sau đó bị dặn dò ba người đều là hành lễ.

"Tốt, xem duyệt binh đi!"

Đoàn Ngọc cười phất phất tay, thấy một doanh doanh binh từ dưới đài đi qua, không khỏi gật đầu: "Phi Ngự người binh luyện được không tệ."

Đương nhiên, cái này thôi phòng đến mức rất bình thường.

Chân chính tinh nhuệ, một là muốn từ binh nguyên trên năm lên. Thứ hai là muốn đủ lương đủ thịt, chặt chẽ huấn luyện. Thứ ba nhưng là vũ khí đủ, chế tạo tinh xảo. Thứ tư còn muốn có một luồng thẳng binh khí.

Như vậy đại quân, mới có thể nói đi tranh cướp thiên hạ.

Mà Khúc Tư chỉ có một huyện, binh nguyên vẫn là có chỗ không bằng, miễn cưỡng có thể làm được lương thực sung túc, nghiêm ngặt huấn luyện, nhưng nghĩ muốn cùng Vân Trung vệ như thế tinh nhuệ vẫn là không thể.

Cho tới cuối cùng thẳng binh khí, nhưng là phải không ngừng đánh thắng trận, mới có thể luyện thành cường quân, lúc này cũng không nên nghĩ.

Bởi vậy Đoàn Ngọc cảm thấy, cái này mới huấn ra ba ngàn Võ Thành quân, nếu là đối đầu chính mình năm trăm Vân Trung vệ, tuyệt đối là cũng bị một đòn mà sẽ kết thúc.

Mà bình thường đánh trận, thuận phong có lẽ vẫn được, thủ thành cũng vẫn còn có thể, nếu là dã chiến, đại khái cũng là có thể trấn áp bình thường thảo dân tạo phản.

Bất quá cái trình độ này cũng có thể, có thể yên ổn địa phương, duy trì thành trì, đánh trận tự nhiên vẫn là muốn tinh nhuệ lên.

Thế giới này bởi vì có phi phạm lực lượng tồn tại, chiến tranh hình thức cùng dị thể không giống, không thể không tra.

Duyệt binh sau khi, Đoàn Ngọc trực tiếp ở trong quân trưởng tổ chức quân nghị.

"Chủ quân như vậy, nhưng là tình thế có biến?"

Người ở tại tràng, Tần Phi Ngự cùng Đoàn Ngọc quan hệ sâu nhất, mở miệng hỏi.

"Đúng đấy. . . Thu đến tuyến báo, đại lục gió nổi mây vần, thế cuộc đột biến a!"

Đoàn Ngọc từ trong tay áo rút ra tình báo, giao cho Tần Phi Ngự.

Tần Phi Ngự liếc mắt một cái, biểu hiện ngẩn ra, tinh tế đọc, chợt lại giao cho Quách Bách Nhẫn.

Đoàn người lần lượt xem qua, vẻ mặt khác nhau.

"Nam Sở, Vũ Ninh quân quả nhiên phản! Hãn đất phong có thể ở nước Sở tìm gan a, Sở vương sút đầu mẻ trán, gấp điều trước dự bị diệt cướp quân đội. . ."

"Phương bắc, Bắc Yến xuôi nam, trước tiên phá Định Bắc quân, ba ngày phá thành Kháng Bắc, một tháng đến Nguyên Châu, cũng là xâm lược như lửa!"

Quách Bách Nhẫn thở dài: "Trong chớp mắt, thiên hạ thế cuộc đại biến, Chủ quân thực sự là thần quỷ chi tính!"

"Phương bắc lại thế nào đi nữa đánh cũng không liên quan gì đến chúng ta, hiện tại vẫn là nghị một nghị Nam Sở đi!" Đoàn Ngọc nụ cười ý vị không tên: "Trước Nam Sở còn muốn cử binh phạt tang, dù cho Ngô Hàn vương khỏi hẳn, cũng có chút không hết lòng gian, gần nhất hai lần phản

loạn, lại là sút đầu mẻ trán, cái này tình đời biến hóa tốc độ, thật có thể làm người trợn mắt ngoác mồm a!"

"Đây là nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng!" Tần Phi Ngự cũng là nở nụ cười: "Chủ quân có ý tại sở?"

"Ngô Hàn vương dù sao trên danh nghĩa vẫn là ta phong quân! Không thể lấy Ngô Hàn, chỉ có thể lấy chi rồi chứ."

Đoàn Ngọc nhún nhún vai.

Phong quân đối với phong thần, vẫn có nhất định quyền khống chế, tỷ như tư binh ra đất phong, chính là tối kỵ.

Đương nhiên, bọn họ những thứ này biên cảnh phong quân, vì phòng ngự kẻ địch, lại là có nhất định quân sự quyền tự chủ.

Tỷ như Bạch Chỉ phong quân phát hiện đối diện nước Sở phong quân có đánh tới dấu hiệu, phát động quân tốt, ngăn địch tại đất phong ở ngoài, nhưng cũng không thể xem như là vi chế.

Mà đối diện nước Sở phong quân, cũng thường thường thừa dịp thu thu lúc, quấy nhiễu Ngô Hàn, tuy rằng đánh liền chạy, nhưng làm lỡ vụ mùa, thậm chí cướp giết hạt thóc việc vẫn là thiếu không được.

Cũng là năm ngoái bởi vì nước Sở bên trong náo phản loạn, hơi hơi an ổn một chút.

Không có sai!

Ở nước Sở bên trong, Ngô Hàn biên cảnh bên trên địa bàn, cũng phần lớn do phong quân đảm người chương khống.

Bởi vậy Ngô Hàn cùng nước Sở trong lúc đó ma sát, càng nhiều đều là phong quân đảm người lẫn nhau thăm dò, hợp tung liên hoành, là một cái

bước đệm khu vực.

Nước Sở cùng Ngô Hàn như thế, yêu thích lấy phong quân bảo vệ quanh bốn phương, duy nhất một cái ngoại lệ chính là Vũ Ninh, vị trí tim gan, bởi vậy trở thành họa lớn.

Bây giờ quả nhiên bạo phát, Sở vương khẳng định sút đầu mẻ trán, lại đúng là bọn họ những thứ này Ngô Hàn phong quân cơ hội.

Nói tới chỗ này, Đoàn Ngọc liền tiếc nuối phi thường, lúc trước Vô Cữu làm sao không đem hãn trực tiếp sắc phong đến đường biên giới trên đây, như vậy là có thể trắng trợn đánh tới.

Không giống hiện tại, bốn phía bị Ngô Hàn thế lực bao vây, nghĩ muốn xuất binh cũng phải bó tay bó chân.

"Tự nhiên đến công sở, cơ hội đều là có, Chủ công có thể nhớ đến lần trước Bạch Chỉ, Chu Diên, Khúc Dịch ba vị phong quân từng phái người đến?"

Quách Bách Nhẫn cười nói: "Thành lập liên hệ sau khi, còn chợt có tin hàm lui tới, liên hệ tin tức, thần xem bọn họ tất sẽ nảy lòng tham!"

Theo Đoàn Ngọc, cái này biên cảnh trên hai nước phong quân công và thủ, liền khá là trò trẻ con mùi vị.

Bởi vì binh ít, huấn luyện không tinh, lại không có đại tướng suất lĩnh, mà thành trì lại xây dựng đến vẫn còn có thể, thường thường chính là công cao phòng thấp gà ăn hổ mổ.

Ngày hôm nay người thừa dịp ta thu thu lại cắt cây lúa, ngày mai ta chiếm một mình người thôn làng, tuần hoàn lại với nhau.

Một khi bị đánh đau, lập tức đi ngay gọi gia trưởng, đại quân ra kéo thiên giá.

Bắt đầu mấy lần sau khi, song phương phong quân liên đều có độ, không có chơi đến quá mức lửa.

Dù sao đem song phương quốc quân gọi tới, nếu là thật khai chiến, đại quân quá cảnh, hai bên phong quân lãnh địa sợ là muốn ngọc đá cùng vỡ.

Lần này Bạch Chỉ quân các loại có lẽ có ý, nhưng cũng chính là đi thừa dịp cháy nhà hôi của, cướp đoạt tiền lương cướp nô lệ cướp địa bàn, chỉ đến thế mà thôi.

Bất quá đối với Đoàn Ngọc tới nói, như thế làm liên quá lãng phí.

Không nhân cơ hội thật tốt làm cái tin tức lớn, làm sao xứng đáng Đại Hạ triều đình nhảy nhót từng bừng, đem nước Sở thế cuộc đảo loạn đến đây đây?

Chính là bởi vì duyên cớ này, hẳn mới nắm chặt luyện binh.

...

tháng hai duyệt binh, sau đó 3,500 Võ Thành quân liên nhổ trại xuất phát, dọc theo đường núi đường thủy, làm hướng về Bạch Chỉ biên giới.

Bởi vì là chức nghiệp thoát sinh binh lính, có thể thoát khỏi nặng nề làm nông việc, không cần rơi xuống đất gieo.

Mà phong quân đám người thích nhất thừa dịp người gặp nguy, động binh mùa vụ không phải mùa xuân chính là mùa thu.

Mùa xuân địa phương bách tính nhiều rơi xuống đất canh tác, khó có thể hình thành hợp lực ngăn chặn.

Mà thu thu càng là có thể trực tiếp đi cướp thu ruộng cốc, ăn địch một đấu, làm ta hai đấu.

Quân đội một nhóm uốn lượn thật dài, đồng thời hậu cần mọi việc phức tạp, 3,500 người, một ngày hao lương tiếp cận bốn mươi, năm mươi thạch, còn có cái khác rau ngâm, muối ăn các loại, tiêu hao kịch liệt tăng lên đến, nếu không thể chiến sự lợi nhuận, thường thường liền sẽ phá sản, trong lịch sử cực kì hiếm chiến mà chết quốc ví dụ chỗ nào cũng có.

Lúc này quân đội tiến lên, một ngày ba mươi dặm đến năm mươi dặm trong lúc đó, còn muốn có lưu lại dư lực, dự bị chiến đấu hoặc là đóng trại.

Cũng may Tần Phi Ngư là lão giáo úy, lại có năm trăm Vân Trung vệ giám sát, dọc theo đường đi ngược lại cũng ngay ngăn rõ ràng.

Tháng ba, Bạch Chỉ phía đông, cũng là Bạch Chỉ, Khúc Dịch, Khúc Tư ba khối đất phong chỗ giao giới, bốn nhánh quân đội ra, Đoàn Ngọc bên này chính là Võ Thành quân, đánh sơn thủy văn cờ xí, phía nam Chu Diên quân, mang đến 1,500 người, đánh đổ đáy cờ Chu Tước, phương bắc đến chính là Khúc Dịch quân, có hai ngàn người, phương trận nghiêm nhiên, triển cờ cửu khúc, cuối cùng nhưng là nửa cái chủ nhà Bạch Chỉ quân, chỉ dẫn theo một ngàn người, trang bị nhẹ nhàng.

Đại quân lẫn nhau cách một đoạn, dựng trại đóng quân sau khi, bốn vị phong quân liền tìm một chỗ gặp mặt.

"Hôm nay ba vị ứng đặc cách mà đến, Bản quân chịu không nổi vinh hạnh a!"

Bạch Chỉ phong quân tên là Hình Ngao, ăn mặc chính thức lễ phục, eo bội ngọc vòng, mặt chữ quốc, góc cạnh kiên cường, trên người có một luồng sát khí, hiển nhiên cũng không phải là người ngu ngốc.

Hắn nhìn Đoàn Ngọc, tiến lên nghênh tiếp một bước: "Khúc Tư quân? Quả tuổi trẻ tài cao! Tha cho ta giới thiệu, vị này chính là Khúc Dịch quân, vị này chính là Chu Diên quân!"

Đoàn Ngọc đồng dạng cẩn thận tỉ mỉ hành lễ, đều từng thấy.

Khúc Dịch quân là cái cười híp mắt tên béo, da thịt trắng nõn, bước đi đều cần người phù.

Thời đại này, mập tức là phú quý chứng minh.

Mà Chu Diên quân sắc mặt ngăm đen, con mắt hẹp dài, cấp người không dễ ứng phó cảm giác, bốn người lẫn nhau chào, lúc này bầu không khí đúng là hòa hợp: "Chúng ta hội tụ vạn binh, cần thiết cho nước Sở phong quân một cái đẹp đẽ!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Hợp Nghị

Bốn vị phong quân lần lượt mà ngồi, nhìn chăm chú giữa trảng vẽ phụ cận địa hình bản đồ bị triển khai.

"Phụ cận mảnh này, Ngô Hàn người coi là Phổ Tây, mà người Sở thì lại xưng là Phổ Thượng. . . Bởi vì có một con sông lớn Phổ Thủy chảy qua! Chúng ta đều là Phổ Tây chứ hầu!"

Bạch Chỉ quân trước tiên chỉ vào trên bản đồ một con sông lớn, cười nói.

'Như thần Phổ Tây chứ hầu!'

Đoàn Ngọc âm thầm lờm một cái, nhưng vẫn là nghiêm túc nghe.

Phía nam nhiều sơn thủy, địa hình phá nát, muốn động binh, cái gì kỵ binh, thậm chí xa trận, trừ phi tìm tới thích hợp địa hình, bằng không nhiều là vô bổ, lấy linh hoạt đa dạng bộ tốt phương trận là hơn.

Ngoài ra, nhưng là thủy sư.

Hắn xây Võ Thành quân, trong đó Thủy Giao một đô, trên thực tế chính là thủy sư mô hình.

Đương nhiên lúc này thuyền cái gì không có chuẩn bị kỹ càng, trước hết xem là lực chiến đội dùng dùng.

"Phổ Tây chứ hầu bên trong, chúng ta đánh với nước Sở phong quân, nhưng là Thư Tông quân, Thư Sào quân, Thư Bảo quân, Đào quân. . ."

Nước Sở tây đến Thiên hà nguồn gốc, bắc toàn theo Thiên hà nguy hiểm, nam có Bàn Vân dãy núi, tây cùng Ngô Hàn Phổ Châu giao tiếp, tổng cộng mười hai châu, địa vực rộng lớn, nhân khẩu ít ỏi, bất đắc dĩ lấy phong quân bảo vệ quanh bốn phương.

Duy nhất ngoại lệ, chính là Vũ Ninh quân, này quân đất phong ở nước Sở quốc đô lấy tây, có núi Vũ Linh nguy hiểm, lại có bảy đời Vũ Ninh quân làm ruộng phát triển, thực lực không thể khinh thường.

Như phía bên mình lại nổi lên chiến sự, to lớn nước Sở, chính là tây có Vũ Ninh, nam có Cao Huyền Thông, đông có Phổ Tây chư hầu, như Khánh quốc lại vượt sông từ bắc hướng nam mà công, liền chân chính là bốn phía khói lửa, có diệt quốc nguy hiểm.

Đương nhiên, lúc này Khánh quốc tự lo không xong, là không thể đến kiếm lợi.

Vừa nghĩ tới phương bắc, Đoàn Ngọc liền vẻ mặt chìm xuống.

Hắn nguyên bản phỏng chừng Bắc Yến lại thế nào đi nữa nhanh phát động, cũng có thời gian mười năm, nhưng không nghĩ tới Bắc Yến như vậy không thể chờ đợi được nữa, chinh phục thảo nguyên sau không thể nào nghỉ ngơi liền trực tiếp xuôi nam.

Mười năm biến sáu năm, nhất thời có chút không ứng phó kịp.

Chu Diên quân nhìn thấy Đoàn Ngọc vẻ mặt không đúng, hỏi: "Khúc Tư quân nhưng là có gì nghi hoặc?"

"Chẳng qua là cảm thấy cái này nước Sở phong quân, phong hào trong chữ Thư tựa hồ quá nhiều chút. . ." Đoàn Ngọc cười nói.

"Khúc Tư quân lại là có chỗ không biết, cái này quần thư phong quân, nguồn gốc lại là một nhà, tổ tiên đều là Hùng Thư thị! Hùng Thư thị chính

là Vương tộc, có công với quốc, được phong Phổ Thượng, sau đó các con lại phân phong, liền hình thành cái này ba thứ cách cục. . ."

Khúc Dịch quân cười híp mắt nói: "Khúc Tư quân sau khi trở về, còn nhiều hơn đọc sách mới là!"

"Thì ra là như vậy, đa tạ chỉ điểm!"

Bị không nóng không lạnh đâm xuống, Đoàn Ngọc lại là không để ý lắm.

Trong lòng biết Nam Sở cùng Ngô Hàn vừa bắt đầu phong quân nhiều là vương thất huyết mạch, chỉ là sau đó hàng quân cách vi thần cách, cái này Khúc Dịch quân nói không chắc đều có thể cùng Ngô Hàn vương leo lên thân thích, bất quá nhìn hãn sống cho thật tốt đáng đáp, huyết mạch hãn là không phải rất gần, dù là như vậy, có chút tự kiêu cũng là không thể tránh được.

"Lần này chúng ta do Bạch Chỉ đường núi tiến công, tất có thể mạnh mẽ cho quần thư một bài học!"

Chu Diên quân âm u cười nói.

Xem ra trước bọn họ cái này quần phong quân, ở quần thư hợp lực phía dưới, chịu không ít thiệt thòi.

"Bạch Chỉ quân?"

Đối với cái này Tiểu Diện Hồ, Đoàn Ngọc không tỏ rõ ý kiến, nhìn về phía chủ nhà.

Bạch Chỉ quân có binh năm ngàn, là bọn họ một chuyển bên trong chân chính người chủ trì, hoặc là nói —— Minh chủ!

Tuy rằng lần này chỉ dẫn theo một ngàn binh đến, nhưng nếu một đường hướng tây đi, ít nhất sẽ tăng binh bốn ngàn!

"Chúng ta có vạn người, còn trò đùa trẻ con, hơi bị quá mức diệt uy phong mình!" Bạch Chỉ quân lời vừa ra khỏi miệng, Khúc Dịch, Chu Diên phong quân chính là vẻ mặt khẽ biến.

"Các người lại có biết, Nam Sở phía nam cũng thật là bất ổn!" Bạch Chỉ quân chỉ cười cười: "Theo Bản quân thăm dò đến tin tức, cái kia phản tặc Cao Huyền Thông lần trốn nhập Bàn Vân dãy núi bên trong, lúc nào cũng có thể giết ra. . . Mà nước Sở phía tây, Vũ Ninh quân phản loạn, càng là khiến Sở vương như gặp đại địch. . . Trong lúc này, chúng ta cũng chỉ hạn chế tại cướp người cướp lương sao?"

Đoàn Ngọc hơi hơi kinh ngạc, không nghĩ tới cái này Bạch Chỉ quân ngược lại tính có chút dã tâm: "Cái kia phong quân ý tứ là?"

"Chúng ta ở đây, ngay ở trước mặt sơn chủ thủy chủ mặt uống máu ăn thề, một lần phá cái kia Thư Tông quân thành thị! Chia cắt thổ địa nhân khẩu, há không sung sướng?"

Sau một khắc, Bạch Chỉ phong quân liền nói ra chính mình dự định.

"Muốn công thành?"

Khúc Dịch quân cùng Chu Diên quân có chút chần chờ.

"Chúng ta có vạn người, Thư Tông quân nhiều nhất ba ngàn, lại là xuân thì khó có thể mộ binh quốc nhân phòng ngự, làm sao không có thể diệt chi? Đến thời điểm phân, lược nữ, đoạt ngân, mà phỉ chúng ta, há không sung sướng?"

Bạch Chỉ phong quân lấy lời nói kích động: "Không thừa dịp cái này cơ hội trời cho suy yếu quần thư, lẽ nào chờ bọn hăn ngày sau trở lại tập

kích chúng ta?"

Ngay sau đó lại liên tục đồng ý chỗ tốt.

Khúc Dịch quân cùng Chu Diên quân có bộ phận lãnh thổ cùng nước Sở giáp giới, nghe đến đó, nghĩ đến có thể suy yếu kẻ địch thế lực, còn có thể chia cắt thổ địa, không khỏi đồng ý.

Mà Đoàn Ngọc thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng cũng đang cười thầm.

Hắn vẫn là đánh giá cao những thứ này phong quân, có cơ hội này, cũng chỉ bất quá đưa mắt hạn chế tại một thành một trì được mất.

Nếu thật sự dựa theo đối phương quy hoạch, lần này cho dù có thể tiêu diệt Thư Tông quân, chính mình cũng không lấy được cái gì, dù sao cách một cái Bạch Chỉ đây.

Bạch Chỉ phong quân cùng cái khác hai cái phong quân liếc mắt nhìn nhau, cái này mới nói: "Phá thành sau khi, kim ngân châu ngọc tận quy Khúc Tư, Khúc Tư quân cảm thấy làm sao?"

Tựa như với hắn phối hợp, Khúc Dịch cùng Chu Diên hai cái phong quân cũng nhìn gần lại đây, mang theo không lồ áp lực.

Nhìn dáng dấp, ba người này không phải sớm có mưu tính, chính là có hiểu ngầm, chuẩn bị mạnh mẽ hố Đoàn Ngọc một cái.

"Cái này. . ." Đoàn Ngọc có chút chần chờ, hình như có chút không nở châu báu, cuối cùng tìm tới cái lý do: "Chúng ta vô cớ công kích nước khác phong quân, thiện lên chiến sự, chỉ sợ cái này tội danh không nhỏ, Vương thượng nếu là biết rồi. . ."

'Đều xuất binh, mới đến lo lắng cái này, rõ ràng là lý do! Người này xem trọng nơi không lớn, nghĩ lâm trận lùi bước!'

Khúc Dịch quân cùng Chu Diên quân liếc mắt nhìn nhau, nhìn hướng về Bạch Chỉ quân.

"Khúc Tư quân chớ lo lắng!"

Lúc này liền đến phiên Bạch Chỉ quân ra sân, vỗ bộ ngực bảo đảm nói: "Bản quân là bởi vì quần thư có dị động, không thể không khởi binh phòng ngự, chỉ là thể đơn sức bạc, mới hướng về ba vị cầu viện, ta nguyện viết xuống thề sách cùng bầm tấu lên, lập tức sẽ đưa đến Mặc Ấp bên trong đi!"

Đoàn Ngọc lúc này mới thật giống bị thuyết phục: "Đã như vậy, Bản quân liền nỗ lực vì đó đi!"

"Được! Đã như vậy, chúng ta lập tức minh ước!"

Còn lại ba cái phong quân vui sướng, lập tức nói.

Minh ước, là phía nam một hạng trọng yếu lễ nghi, song phương ở sơn chủ thủy chủ các loại Thần Chủ trước mặt, từng cái lập xuống lời thề, đồng thời hiến lên tế phẩm, như làm trái thề, xin mời thần linh xử phạt.

Trái lời thề người dù cho là phong quân, danh tiếng cũng sẽ hoàn toàn bại hoại, thậm chí chịu đến quân vương nghiêm trị.

Mà sơn chủ thủy chủ, chính là núi thần linh cùng nước thần linh, đối với Ngô Hàn người mà nói, chính là địa linh địa chi hàng ngũ.

Ngay sau đó sai người kiến tạo tế đàn, chư vị phong quân từng cái minh ước, lại giết ngựa trắng dê trắng, dâng cho thần linh.

Đến bốn quân cộng nâng Minh chủ lúc, Bạch Chỉ quân đương nhiên không nhường, bị tuyển vì lần này Minh chủ, nhìn phía dưới, không khỏi thoả thuê mãn nguyện cười to.

. . .

Đêm khuya.

Bạch Chỉ quân đại doanh bên trong.

Hai làn sóng nhân mã trang bị nhẹ nhàng, đi tới một cái trước đại trường.

Hai cái khoác áo bào đen phong quân đi xuống, cùng Bạch Chỉ quân gặp mặt, bính đi xuống người, ở bên trong lều cỏ cầm đuốc soi dạ đàm, hoàn toàn là đem Đoàn Ngọc bài trừ ở bên ngoài tư thế.

"Lần này Khúc Tư quân trúng kế rồi!"

Khúc Dịch quân cười to: "Chỉ là không nghĩ tới người này dĩ nhiên khá có thể luyện binh, lại ra 3,500 người!"

"Ta xem là phát điên mới là, như nhánh quân đội này tiêu diệt, Khúc Tư cũng là xong!" Chu Diên quân sâu kín bổ sung một câu.

"Làm sao có thể nói như vậy? Chúng ta lần này chỉ là vì thảo phạt Thư Tông, nhiều nhất để Khúc Tư quân gánh chịu càng nhiều kẻ địch quân tiên phong mà thôi. . ."

Bạch Chỉ quân nói tới chỗ này, cũng là nở nụ cười, ý vị không tên: "Bất quá binh hung chiến nguy, ra cái gì sai lầm đều có khả năng."

"Nói đến, người này cũng xem là tốt, chỉ là đứng sai đội, không thể làm gì a!" Chu Diên quân lạnh lùng thốt, lại liếc nhìn Khúc Dịch quân: "Quân thượng tựa hồ đối với chính mình huyết thống cảm giác rất vinh quang?"

"Cái này. . . Đương nhiên không phải! Bản quân làm sao sẽ đối với bốn mươi liền đại nạn huyết mạch cảm thấy vinh quang, ta tổ tiên chỉ là

cưỡi một cái bàng chi, đồng thời cách rất nhiều đời. . ."

Khúc Dịch quân lập tức lau mồ hôi nói: "Chỉ là. . . Ta nghe nói cái này Khúc Tư quân là cái cực kỳ lợi hại Tu hành giả, đạo thuật cao thâm, cái này nên ứng đối ra sao?"

"Hừ!"

Bạch Chỉ quân khinh thường nói: "Pháp thuật chỉ là đường nhỏ, chinh chiến sa trường, xem vẫn là Binh gia, chúng ta lên vạn đại quân hội tụ, dù cho Nguyên Thần cũng phải bị áp chế ra không được khiêu, huống chi. . ."

Đùng đùng!

Hắn vỗ tay một cái, trước lều thổ nhường một trận nhún, chui ra một con Thổ long đến.

Nói là Thổ long, trên thực tế chính là một con giun lớn, lại có người trưởng thành cánh tay độ lớn, khẩu khí trên tràn đầy răng nanh sắc bén , khiến cho Khúc Dịch quân muốn buồn nôn.

"Vị này chính là Vu Mục đạo Thân Vu Chân Nhân! Đêm nay có hẳn phòng ngự bốn phía, bảo đảm chúng ta mật nghị không tiết ra ngoài!"

Bạch Chỉ phong quân liếc sắc mặt đồng dạng khó coi Chu Diên quân như thế: "Hai vị còn có hỏi hay không?"

"Không có!"

"Nhanh để cái tên này đi thôi!"

Hai cái phong quân liền vội vàng lắc đầu.

Con này Thổ long mới lắc lắc đầu xuyên về đất bên trong, biến mất không thấy.

. . .

Quân doanh ở ngoài, một chỗ núi nhỏ sườn dốc.

Thổ nhượng nứt ra, giun lớn lại chui ra, đi vào bên cạnh một cái đèn túi áo trong.

Từ nó yêu thân bên trên, lại là hiện ra một cái Nguyên Thần, từ túi áo trước một tên Cổ sư trên người chui vào.

Thân Vu Chân Nhân mở mắt ra, lăm bằm nói: "Dù cho đến cho phép, ta thao túng 'Hắc Thổ long' tiến vào quân doanh cũng khá là lao lực, cái này Nhân đạo Long khí, thực sự khó mà tin nổi. . ."

Vừa nói, vừa đứng lên, đi tới một chỗ trước sơn động, cung kính hành lễ: "Sư thúc, sự tình xong rồi!"

"Làm được không sai. . ."

Một cái tinh tế tiếng nói truyền ra.

Thân Vu eo chóp chóp càng thêm cung.

Bên trong người này, chính là Vu Mục đạo bên trong một cái đại cao thủ, tu vị thậm chí đến Thiên Cương cảnh giới.

Chỉ là vẫn không cách nào đột phá sinh tử bình phong, chứng được chuyển thể Nguyên Thần, thì mới mở ra lối riêng, tu luyện Thái Âm luyện hình phương pháp, dẫn đến thân thể dị biến, không thể thấy ánh mặt trời cùng người sống.

Nghe được khen, tất nhiên là mừng rỡ, lại có chút chần chờ: "Này ba cái phong quân, có thể thành được không?"

"Chỉ là ba viên quân cờ, thành cũng tốt, bại cũng được, không coi là cái gì. . . Nhưng này người nếu dám giết ta đạo Địa Sát Chân Nhân, lại tù Kim Thiết hai lão, nhất định phải nghiêm trị!"

Tinh tế tiếng nói tiếp tục truyền ra, làm người sợ hãi uy nghiêm đáng sợ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Công Thành

Nước Sở cùng Ngô Hàn Phổ Châu đem đối, nhưng là Nam Cú Châu.

Nam Cú Châu bên trong phong quân năm dày đặc, lại có quốc quân thân tín Bạch La, chiếm cứ chi thành.

Thành này ở vào Phổ Thủy thượng du, bắc có núi mà nam có nước, đông đến quần thư phong quân bảo vệ quanh, có thể xưng chiếm hết địa lợi, trong thành trú binh hơn vạn, cũng là đối mặt với Ngô Hàn bảo hiểm tổng hợp.

Nếu là Phổ Thượng phong quân thảm bại hoặc là quy hàng, Ngô Hàn xâm lấn, nơi đây chính là cuối cùng một đạo phòng tuyến.

Đương nhiên, ở Phổ Tây phong quân đám người nguyên bản quân nghị bên trong, căn bản cũng không có trêu chọc thứ khổng lồ này dự định.

Bọn họ có thể đánh xuống Thư Tông quân chi phong ấp, cướp đoạt lương thực nhân khẩu, cũng đã hài lòng.

Bạch Chi đường núi.

Đại quân uốn lượn mà ra, trải qua Bạch Chi quân đất phong lúc, vị minh chủ này lục tục tăng binh, lúc này có quân tốt bốn ngàn, thêm vào cái khác ba vị phong quân nhân mã, đại quân hơn vạn, vô biên vô hạn, một mảnh đen kịt, mang cho người ta cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Hơn vạn người, cùng hơn vạn đại quân, vẫn là hết sức không giống.

Lúc này bất luận hành quân vẫn là đóng trại, đều có mãnh liệt Thiết Huyết sát khí cùng Nhân đạo khí vận xoay quanh, có thể tịch quỷ thần.

Ra Bạch Chỉ đường núi sau khi, liền tiến vào Thư Tông quân đất phong.

Nơi này là Bình gia vùng giao tranh, Thư Tông quân tại giao lộ xây Phong hỏa đài, lại có trạm gác ngầm cửa ải, tại giao thông con đường chủ yếu khắp cả thiết lập ra doanh trại, thủ tốt không nhiều, chỉ có mấy chục hơn trăm người, nhìn thấy địch đại quân người đến, lập tức nhen lửa phong hỏa, cảnh giới phía sau, lại run run rẩy rẩy, nắm binh khí, muốn liều mạng làm vì phía sau tranh thủ thời gian.

Lấy một góc nhỏ, trăm người chi binh, chống đối vạn người, không khác nói chuyện viễn vông.

"Xông !"

"Xông lên!"

Phía sau gần vạn đại quân áp trận, Đoàn Ngọc điều động Võ Thành quân tiến lên, mệnh lệnh Ngũ Độc đô tiến công.

Vân Trung vệ bị hấn lưu lại làm đốc quân, Long Xà, Thủy Giao hai đô thành trái phải cánh.

Mới vừa huấn luyện ra tân tốt, không từng thấy máu, trải qua chiến trận, chung quy không thể thành quân.

Chỉ là như sơ trận liền đối mặt với cao độ chấn động tác chiến, cũng dễ dàng tử thương nặng nề, nho nhỏ này công phòng chiến lại là vừa vận luyện binh.

Tuy rằng phía sau ba cái phong quân có lấy này tiêu hao Võ Thành quân thực lực dự định, nhưng bọn họ sao lại biết Đoàn Ngọc tâm tư?

Cái này một đường nhỏ trại cửa ải, vừa vặn để Võ Thành quân tân tốt thay phiên tiến lên, sụt chút kinh nghiệm.

Binh pháp có nói, mười quy tắc vây chi, xưa nay công thành chi quân, ít nhất nên vì thủ thành chi quân mấy lần thậm chí mười mấy lần , bởi vì thủ mới có tường thành, ở trên cao nhìn xuống, chiếm hết địa lợi.

Bất quá lúc này đại quân ra, có mấy chục lần thậm chí gấp trăm lần lính ưu thế, xa xa nhìn tới, cờ xí như mây, trường kích như rừng, lập tức liền đem quân coi giữ khí thế áp chế gắt gao, đây là chiếm nhân hòa.

Giết nửa ngày sau, Trình Kim liền đến bẩm báo: "Chủ quân, đã công phá doanh trại, tù binh năm mươi một người, phe ta chết trận mười bảy người, nặng nhẹ thương hơn ba mươi. . ."

"Thiện, tiếp tục tiến lên!"

Cái này cửa ải là phong tỏa Bạch Chỉ đường núi tuyến đầu, lại lui về phía sau, phòng ngự trái lại suy yếu, đại thể chính là trạm gác cấp bậc, mãi đến tận Thư Tông quân thành thị mới thôi.

Đoàn Ngọc mệnh tiến quân, một đường liên tục rút trại, đại quân quân tiên phong chỗ đến, hầu như không có ai đỡ nổi một hiệp.

Chu vi nước Sở hương dân, bất luận quốc nhân dã nhân, nhìn thấy tình cảnh này đều là tránh không kịp, còn có lưu vong thâm sơn.

Làm cái này biên cảnh chi dân, bọn họ đối với đột kích gây rối cuộc chiến là thói quen, tự có một bộ bảo mệnh phương pháp ứng đối.

Chỉ là vạn người xâm lược vẫn là hiểm thấy, không khỏi thì có chút không ổn linh cảm.

Đến ngày thứ ba, đại quân đi đến Thư Tông thành thị phía dưới.

Cái này thành ấp rất lớn, vòng ngoài chu vi dài bốn dặm, tường thành cao ba trượng, dày cũng có hai trượng, bên trong có hộ sáu ngàn, càng là do là trước phong hỏa truyền cảnh, Thư Tông quân có phòng bị, triệu tập các hương quân tốt phòng ngự, tập binh 2,500, bốn cửa đóng chặt, phòng ngự nghiêm ngặt.

"Thành này kiên cố, lại có thủ tốt 2,500 số lượng, Khúc Tư quân muốn tổn thất nặng nề!"

Vạn người quân trận hạt nhân, Bạch Chỉ các loại phong quân liếc mắt nhìn nhau, đều có chút gian kế thực hiện được khoái cảm.

Lúc này, liền thấy Đoàn Ngọc hung trang mà đến, đều đẩy ra nụ cười, tiến lên nghênh tiếp: "Khúc Tư quân uy vũ, liên tục công thành thoáng qua, chúng ta bội phục!"

"thiếu đến những thứ này hư!" Đoàn Ngọc lại là trừng mắt lên: "Nói cẩn thận tứ gia công thành, ta quân một đường làm tiên phong, đã hơi có tổn hại, lần này tổng được các người lên chứ?"

Bạch Chỉ quân mắt lạnh liếc sang, nhìn thấy Đoàn Ngọc sau lưng chửi tướng mặt có không cam lòng vẻ, biết mình cái này một phương xác thực không thể làm đến quá mức lửa, bằng không bức cuống lên đối phương, rất có thể nghênh ngang rời đi, thậm chí náo một tràng đấu chết sống, bằng để Thư Tông quân chê cười.

Bọn họ lần này mục đích thực sự, vẫn là tiến công quần thư đất phong, thu được lợi ích, suy yếu Khúc Tư quân bất quá mang vào, thậm chí đều không có để Khúc Tư quân chết ở chỗ này ý nghĩ.

Đoàn Ngọc cũng mơ hồ điều tra loại này thái độ, không khỏi trong lòng cười thầm.

Nếu là hãn, khẳng định bất luận ba bảy hai mươi mốt, trước tiên tiêu diệt kẻ địch lại nói, đến tiếp sau làm sao, đến tiếp sau suy nghĩ thêm.

Bất quá những thứ này phong quân thói quen cao cao tại thượng, rồi lại lưỡng lự, tự xưng là quý tộc, thậm chí cùng phe địch giao chiến, dù cho tù binh thủ lĩnh, cũng là tận lực không giết, ngược lại yêu cầu tiền chuộc.

Nói là quý tộc phong độ, trên thực tế bất quá là lão hủ không chịu nổi.

Hoặc là nói, hình thành rồi một số quy tắc ngầm?

Tuy rằng đây là phân phong chế tất nhiên mang đến, như Đoàn Ngọc thế lớn, thủ hạ phong thần cũng sẽ từ từ như vậy, nhưng lúc này lại là chướng ngại vật, tự nhiên không chút do dự mà đá văng ra.

"Cũng được, công thành cử chỉ, tự nhiên là chúng ta tứ gia thay phiên đến."

Nhìn nhau nhìn đến một cái sau khi, Chu Diên phong quân cười nói: "Bất quá trước mắt, chúng ta trước tiên trát xuống đại doanh, còn muốn chế khí giới công thành!"

Ngay sau đó đại quân tìm đất trống đóng trại, Bạch Chỉ quân từng đọc binh thư, trị quân vẫn là rất có kết cấu, để các doanh lấy khe cách xa nhau, doanh bàn cũng quần lại cực kỳ kiên cố, lại lệnh thợ thủ công chế khí giới công thành, một bộ tốt không chứa chỗ trống đáng dấp.

Trên thực tế cũng là như thế.

Lúc này chính trực gieo thời tiết, nước Sở phong quân đám người muốn triệu tập quốc nhân, thu tịch đại quân đến cứu viện, ít nhất cần nửa

tháng.

Bất quá Thư Tông quân có thành trì, có thủ tốt, có lương thực, sống quá một tháng nên vấn đề không lớn.

...

Đến ngày thứ ba, công thành bắt đầu.

Nường theo tiếng trống trận, từng làn từng làn quân tốt giờ tấm khiên, liều lĩnh mưa tên đi tới.

Đầu tiên là lấp kín thành quách ngoại vi chiến hào, chột đáp lên thang mây, phảng phất từng hàng con kiến giống như bò lên trên, cái này kêu là nghĩ phụ công thành.

Mà thành trên quân tốt nhưng là không ngừng hướng phía dưới bắn tên, nện xuống tảng đá.

Tình cờ có leo lên thành tường, lập tức liền bị trường mâu từ bốn phương tám hướng đâm tới, không thể nào địch nổi, đâm thành máu hồ lô giống như, một đường kêu thảm thiết té xuống đi.

"Những thứ này quân đội, tuy rằng không tính đám người ô hợp, nhưng cũng là như vậy. . ."

Tân Phi Ngự nhìn chung toàn trường, rất là xem thường.

"Nếu theo phương pháp này công thành, ít nhất cần vây lên một tháng, đến thời điểm Thư Sào, Thư Bảo viện quân đến, chúng ta cũng chỉ có thể tay trắng trở về, nhiều nhất ven đường cướp bóc chút trong thôn. . ."

Năm xưa phong quân đám người đại chiến, cũng là trình độ này.

"Khúc Dịch, Chu Diên chi binh, trang bị vẫn còn có thể, chiến ý không cao, chỉ có Bạch Chỉ chi binh, tính có dũng khí, chỉ là thất chi kỷ luật quân đội. . ." Tần Phi Ngự lại nhìn vài lần, thở dài nói.

"Phi Ngự người nắm Khánh quốc chi binh, thậm chí Vân Trung vệ tinh binh với bọn hắn so với, tự nhiên thua chị kém em. . ." Đoàn Ngọc cười to.

Khánh quốc ở vào bốn mặt đều địch, lục sư tinh nhuệ nổi tiếng thiên hạ.

Mà cái này tứ gia hơn vạn liên quân, liền Ngô Hàn quốc nhất lưu cũng không tính, chỉ là nhị lưu trình độ, tự nhiên thấy thế nào làm sao không vừa mắt.

Hàn huyền hai câu sau khi, liền nói đến đề tài chính: "Trong thành bố trí làm sao?"

"Xin mời Chủ quân yên tâm, Vũ Kê vốn là ở Sở sinh hoạt qua, học được sở âm, phần làm Khánh quốc bán đạo không có một chút nào kẽ hở. . ." Tần Phi Ngự thấp giọng nghiêm túc nói: " nữ ở lại đất phong, lại có phe ta tinh nhuệ đi theo, trung thành trên cũng không có vấn đề. Đến thời điểm trong ứng ngoài hợp, tất có thể làm tường thành phòng ngự xuất hiện kẽ hở, đương nhiên. . . Chờ thêm mấy ngày , khiến cho thủ thành binh sĩ uể oải sau khi, hiệu quả càng cao hơn!"

"Như vậy là tốt rồi!"

Đoàn Ngọc gật đầu.

Cổ đại, nếu là không có hỏa pháo các loại công thành lợi khí, muốn đánh xuống thành trì cực kỳ gian nan, thường thường thì có mười vạn đại quân vây thành mấy năm, như trước không được công phá ví dụ. Nhất định phải chờ đến trong thành thiếu lương, mới có thể không chiến mà lùi.

Bởi vì thành trì kiên cố, an toàn, bởi vậy phụ cận nhân khẩu, của cải, đều là không ngừng hướng về thành trì hội tụ, hương dã trong trái lại không có gì mờ.

Nghĩ muốn kiếm một món lớn, nhất định phải phá thành, nhưng tử thương nặng nề, cũng là khó có thể chịu đựng.

Ngoài ra, chỉ có triển khai công tâm kế sách , khiến cho trong thành quân coi giữ tự động mở thành đầu hàng, hay hoặc là thu mua gian tế, trong bóng tối hiến thành.

Đương nhiên, thế giới này có phi phạm lực lượng, lại là không giống.

Như Đoàn Ngọc nghĩ phá thành này, chỉ muốn mệnh lệnh Tần Phi Ngự mang theo giấu diếm Long Xà tinh binh, bất kể tử thương hướng một làn sóng, lại phối hợp đại quân toàn tuyến đánh mạnh, một ngày tất phá.

Nhưng có thể giảm thiểu tổn thương, lại cần gì như thế đây?

Đoàn Ngọc đem Vân Trung vệ giấu diếm, chỉ là làm cái này đốc quân, lệnh Võ Thành quân không ngừng công thành.

Bảy ngày đi xuống, các nhà tổn thất mấy trăm, mà trong thành quân coi giữ cũng là uế oải không chịu nổi.

Lều trại bên trong, bốn vị phong quân lần thứ hai hội tụ.

"Thám tử đến báo, Thư Sào quân, Thư Bảo quân đã các khởi binh chừng ba ngàn viên! Trong vòng ba ngày sẽ đến!"

Khúc Dịch quân nhìn trước mặt rượu ngon sơn hào hải vị, hoàn toàn mất đi khẩu vị.

Chu Diên quân cũng là sắc mặt âm trầm: "Không nghĩ tới trong thành chống lại như vậy ngoan cường, nhất định phải lập tức đánh xuống thành

này! Bằng không phải lui lại."

Tổn thất cái này rất nhiều nhân mã, lại muốn ảo não rời đi, dù cho có thể cướp đoạt chu vi trong thôn, vẫn là làm hấn có chút không cam lòng.

"Trong thành trải qua bảy ngày, thủ tốt cũng rất buồn ngủ quỵện. . ."

Bạch Chỉ quân giơ rượu tước, đột nhiên nhìn hướng về Đoàn Ngọc: "Ta xem Võ Thành quân tiến thối có theo, thực là tinh nhuệ, càng nghe thấy Khúc Tư quân ngày đó lập uy, một ngày phá Tư gia ổ bảo, có thể thấy thủ hạ tất có hăm trận cảm tử chí sĩ, lần công thành này, phải dựa vào Khúc Tư quân!"

Vừa nói như thế, Khúc Dịch, Chu Diên hai quân cũng liền liền xưng là.

Đoàn Ngọc cái kia chi 500 người tinh nhuệ vẫn không dùng tới, bọn họ có thể nhìn ở trong mắt.

Trên thực tế, đối với chuyện này cũng vô cùng lý giải, chính bọn hấn đồng dạng giữ lại mấy trăm bỏ ra vốn lớn tinh nhuệ nhân mã, thời khắc mấu chốt, hoặc là phá quân sát tướng, hoặc là hộ vệ chạy trốn, là cuối cùng lá bài tẩy, trước cũng không có lấy ra công thành.

"Muốn Bản quân là chủ lực, cái kia Bản quân có ích lợi gì?"

Đoàn Ngọc nắm rượu tước, khóe miệng nụ cười không tên.

"Chúng ta không phải sớm có phân chia, thành phá đi sau, kim ngân châu ngọc, đều là người."

Nhìn thấy Đoàn Ngọc có ý thỏa hiệp, Chu Diên quân lập tức tinh thần tỉnh táo.

"Không đủ!"

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái: "Còn có trong thành lương khố, kho vũ khí, đến ưu tiên cung cấp ta quân, thế nào?"

"Đã như vậy, cái kia một lời đã định!"

Bạch Chỉ quân giải quyết dứt khoát nói .

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Phá Đi

Đêm đó, mây đen che trăng, đưa tay không thấy được năm ngón.

Thư Tông thành thị, lữ xá bên trong.

Vũ Kê thở dài một hơi, nhìn đen kịt bầu trời đêm, bỗng nhiên nghĩ đến nữ nhi lúm đồng tiền.

Hắn một thân y phục dạ hành, bỗng nhiên thoát ra ngoài cửa sổ, như là ma tiến lên, nhún mũi chân, liền vượt qua cao khoảng một trượng tường vây, lén vào một chỗ trong lầu.

"Người!"

Lầu bên trong có hai người, nhìn thấy hắn đến, không khỏi kinh hãi về.

Vũ Kê không chút nào phí lời, nhanh tiến vào như gió, ngón tay hóa thành một mảnh ảo ảnh, đánh vào hai người này hầu kết bên trên.

Bộ xương vỡ vụn âm thanh truyền đến, hai cái này thối nhất thời bùng cái cổ, rớt cuộc khí tuyệt, từ đầu đến cuối, đều không có lớn âm thanh truyền ra.

"Cuối cùng một chỗ trạm gác, giải quyết!"

Vũ Kê tự lẩm bẩm.

Thành thị vừa bị vây, Thư Tông quân tuy rằng không có phát binh bắt giữ ngoại lai thương nhân, lại cũng đối với bọn họ nổi lên lòng nghi ngờ, mệnh lệnh thám tử giám thị.

Nếu không là ngày sau còn muốn cầu cạnh những thứ này thương nhân, cần bọn họ đổi vận một ít vật tư, nói không chắc đều muốn trực tiếp nắm lên tường thành đảm nhiệm gác đêm tráng đinh.

Vũ Kê thân là cấp độ Tông sư cao thủ, liền quận trưởng con đều có thể ám sát rơi, chỉ là mấy cái trạm gác càng là bắt vào tay.

Lúc này trở lại lữ xá bên trong, liền thấy nguyên bản phòng lớn trong, ngọn đèn u nhiên, mười mấy cái tinh binh vẫn chưa an nghỉ, mà là nghiêm túc ngồi quỳ chân, lau chùi vũ khí.

"Ngoại vi trạm gác đã giải quyết, Chủ quân cũng truyền đến tín hiệu, đêm nay liền phát động!"

Vũ Kê mệnh lệnh, đoàn người đao kiếm che miếng vải đen, từ lữ xá cửa sau đi ra ngoài.

Hắn hít sâu một cái, biết mây đen gió lớn, chính là giết người tốt thời tiết.

Chủ quân ban cho ruộng vườn, phong tước vị, chính mình không cần báo đáp, chỉ có một thân công phu.

Mà lần này, chính là đầu danh trạng, nhất định phải làm được đẹp đẽ!

Đoàn người tìm đến cửa phía nam, lúc này là sau nửa đêm, tuy rằng trên tường thành nhen lửa cây đuốc, nhưng bất luận thủ tốt, vẫn là lâm thời điều động dân phu, đều là buồn ngủ.

Mấy ngày liền công thành, tuy rằng có dân phu thay thế gác đêm, nhưng binh sĩ vẫn là uế oải không chịu nổi.

"Lên!"

Vũ Kê ánh mắt ra hiệu, làm gương cho binh sĩ, lén lút sờ lên.

Phốc!

Hắn ẩn núp tại ám ảnh trong, như sẵn mồi báo sẵn, bỗng nhiên nhào ra, trường đao trong tay liền lau qua hai cái lính gác cái cổ, ở bọn họ rơi xuống đất trước lại đưa tay vừa đỡ, đem thi thể kéo nhập trong bóng tối, quả thực là lặng yên không một tiếng động, giết người cắt cỏ không nghe tiếng.

Lấy tông sư võ đạo, đánh lén mấy cái bình thường lính gác, cũng thực sự là đao trâu giết gà.

Như vậy như vậy, này một nhóm rất nhanh tới gần cửa thành, lại là lại không có kẻ hở âm ảnh có thể lợi dụng.

Nhưng lúc này, cũng không cần lại lợi lấy cái gì.

"Giết!"

Vũ Kê điều hoà hô hấp, bỗng nhiên nổi lên, một vệt ánh đao quần quanh quanh người, giết vào người bắn tên trong: "Bát Phương Liên Đao Thức!"

Phốc phốc!

Liền thấy ánh đao liên thiểm, những kia người bắn tên mặt lộ vẻ vẻ ngạc nhiên, tất cả đều bị phân thân.

"A! Có người đánh lén!"

Chức thủ thành cửa đội trưởng kinh hãi, hô lớn: "Đánh chiêng! ! !"

Nhưng mà, vừa dứt lời, Vũ Kê liền mãnh nhào tới, như ra lồng chi hồ, dưới đao dĩ nhiên không có ai đỡ nổi một hiệp.

Từ bốn phía trong bóng tối, mười mấy cái tinh nhuệ cũng là nhào ra, nhanh chóng chém giết đột nhiên không kịp chuẩn bị thủ tốt.

"Nhanh mở cửa thành, thả cầu treo!"

Thủ vệ này cửa thành đội trưởng cũng có võ công tại người, ở trong quân xem như là một tay hảo thủ, không làm gì được quá nhiều nhện Vũ Kê một đao, liền bị chém xuống thủ cấp, khiến cho thủ tốt đại loạn.

Vũ Kê cũng lười truy sát, lớn tiếng quát lệnh.

...

Cửa phía nam ở ngoài.

Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngư thừa dịp bóng đêm không ngừng tới gần, đột nhiên liền nghe đến cửa thành rồi loạn tung bừng, cầu treo bị chậm rãi để xuống.

"Không phải trá hàng, mệnh lệnh Vân Trung vệ xung phong!"

Tuy rằng Đoàn Ngọc chỉ coi luyện binh, nhưng lúc này hay là dùng đạo thuật dò xét, khẳng định nói.

"Long Xà doanh, theo ta xuất kích!"

Tần Phi Ngư đối với chuyện này vô cùng tín nhiệm, lập tức dẫn Long Xà doanh, từ mở rộng cửa lớn bên trong giết tiến vào.

Chính mình cái này phương có tinh binh, lại có người hiến cửa thành, năm trăm Vân Trung vệ lập tức đem cửa thành cùng chu vi một đoạn tường thành chiếm cứ, giết lùi đến công tướng lãnh.

Sau đó, hơn hai ngàn Võ Thành quân lướt qua cửa thành, xông vào trong thành, tiêu diệt địch quân, lập tức chính là đại cục đã định.

"Vũ Kê, người làm rất tốt, ta bổ nhiệm người làm vì Long Xà đô Doanh trưởng! Những người còn lại đều có thưởng!"

Đoàn Ngọc đi tới cửa thành sau, phát hiện năm trăm Vân Trung vệ tử thương người dĩ nhiên rất ít không có mấy, đúng là hiến thành cái này một nhóm mười mấy người chết rồi hơn nửa, theo cả người đâm máu Vũ Kê quỳ hành lễ, lập tức nói.

Chợt, lại nhanh chóng hạ lệnh: "Vân Trung vệ canh gác cửa thành, mệnh Võ Thành quân lập tức vây công Thư Tông quân phủ đệ, ngân khố lương khố, ngoài ra, không cần cùng địch hẻm chiến! Mặt khác, động viên quốc nhân dập lửa!"

Công thành xưa nay đều là vây ba khuyết một, giữ lại một cái lỗ thủng, cho quân coi giữ một cái lui lại đường sống cùng hi vọng, tan rã đầu chí.

Phổ Tây chư hầu để lại cửa phía tây, lúc này thành phá, trong thành thủ tốt lại không có chiến ý, lập tức chen chúc hướng tây cửa lui lại.

Đoàn Ngọc cũng buông xuôi bỏ mặc, bọn họ chiến lực vẫn còn có thể, nếu là cố ý làm khó dễ, Võ Thành quân tất có tử thương, cái này lại là cần gì chứ?

...

Ngoài thành.

Thành thị bên trong ánh lửa ngút trời hỗn loạn cảnh tượng, lập tức liền bị ba nhà khác phong quân tướng lãnh nhìn thấy, đánh thức các phong quân.

"Dĩ nhiên phá?"

Bạch Chỉ quân nhìn thành trì, trên mặt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Bọn họ mới vừa đáp ứng Khúc Tư quân điều kiện, không nghĩ tới trong một đêm, thành trì liền bị phá đi.

"Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Bạch Chỉ quân lập tức gọi tới cầm binh tướng lãnh, tinh tế hỏi.

"Khúc Tư quân đột kích ban đêm, phá cửa phía nam mà vào, hẳn là trong thành có người tiếp ứng!"

Cái này đem khuôn mặt đen nhánh, ở ánh lửa dưới sáng tối chập chờn, lớn tiếng trả lời.

"Ai nha. . . Cái này có thể thiệt thòi!"

Nghe tin mà đến Khúc Dịch quân trên mặt thật mỡ đau lòng đến chen thành một đoàn: "Sớm biết như vậy, sao lúc trước còn như thế?"

"Tiếp theo trước mắt, chúng ta cũng lập tức tiến vào trong thành!" Chu Diên quân lập tức hạ lệnh: "Nhanh, lệnh ta Chu Diên vệ làm tiên phong, lập tức vào thành!"

Cái này lại là sốt ruột cướp giết chiến lợi phẩm.

Bạch Chỉ quân khinh thường liếc mắt một cái.

Cờ này người, tham nhỏ lợi mà quên đại tiết, thực sự là thắng nhãi ranh không đủ cùng mưu.

Chỉ là kim ngân lương thảo, dù cho đều cho Khúc Tư quân lại có làm sao? Nay thành trì, còn có cái này lãnh địa cùng nhân khẩu, mới là lớn lợi nơi!

Bây giờ thành thị bị phá, có vạn người bảo vệ, nhất định có thể bảo vệ.

Nước Sở lúc này nội忧 nổi lên bốn phía, tám thành không cách nào can thiệp.

Sau trận chiến này, là có thể hướng về Ngô Hàn vương báo tiệp, đồng thời xin mời phong chức?

Khúc Tư quân ngoài tầm tay với, Khúc Dịch, Chu Diên hai quân cho điểm cực nhỏ tiểu lợi liền có thể, cái này khu vực lớn, không phải là chính mình?

Một niệm đến đây, trong lòng không khỏi đại khoái.

...

Sắc trời vừa rõ ràng, nguyên bản hỗn loạn thành thị dần dần yên ổn.

Đại quân mở nhập, trấn áp không phục, cả tòa thành thị hỏa hoạn đã bị dập tắt, chỉ là còn có linh tinh mấy chỗ bốc lên khói xanh.

Đoàn Ngọc đến chỗ yếu phủ khố, lại lệnh Vân Trung vệ tuần tra, chỉnh đốn kỷ luật quân đội, không được có cướp bóc, gian dân các chuyện, lại trợ giúp cứu hoả, miễn cưỡng để sợ hãi quốc nhân chỉ tâm yên ổn.

Cái gọi là quốc hoang đã phân chia, ở phía nam chính là thành thị người cùng ngoài thành người khác nhau.

Đến quốc nhân chi tâm, thành thị thì mới có thể an ổn.

Cách làm như vậy, tự nhiên khiến sau đó Khúc Dịch, Chu Diên hai cái phong quân rất là bất mãn.

Đối phương ăn thịt, thế nào cũng phải cho bọn họ miệng canh uống đi? Chỉ là Đoàn Ngọc thái độ kiên quyết, vì thế còn có mấy lần nhỏ dẫu, mạnh mẽ ăn mấy lần xẹp sau, hai người chỉ có thể đi tìm Bạch Chỉ quân cáo trạng.

Cũng không biết Bạch Chỉ quân đã đem nơi đây xem là chính mình phong ấp, cũng là cười ha hả ba phải, trong lòng còn âm thầm tán thành Đoàn Ngọc phương pháp.

Ngay sau đó bốn vị phong quân, ngay khi Thư Tông quân bên trong tòa phủ đệ gặp nhau.

"Chủ quân, cái này Thư Tông quân thực sự là giàu có!"

Rokuro Hara Thủy Giao quân phụ trách cướp đoạt, lúc này lại đây bẩm báo: "Nhân mã của chúng ta đã chiếm cứ lương khố, thoả thích bổ sung lương thảo, ngoài ra, kho vũ khí cùng tù binh nơi giao nộp đến giáp da ba trăm cừ, bây giờ trong quân Ngũ trưởng trở lên, đã tất cả đều thay đổi quần áo, binh sĩ cũng có đồ dự bị vũ cụ. . ."

"Ngoài ra, cái này bên trong tòa phủ đệ, cộng sao đến thiết giáp hai mươi cừ, kim bánh một hòm, bạc trắng bảy hòm, còn lại đồ cổ châu báu khó có thể tính toán. . ."

"Ồ? Lại nhiều như vậy?" Đoàn Ngọc tiện tay nắm lên một khối kim bánh.

Có thể phát hiện, cái này kim bánh bốn phía rất bất quy tắc, hiển nhiên đúc nóng không đúng phương pháp, tạp chất rất nhiều.

Nhưng ngay cả như vậy, cũng có hoàng kim ba ngàn lượng, lục soát thu lấy cái này nhà sau khi, tính toán có thể chiếm được bạc trắng 70 ngàn lượng trở lên.

"Khà khà. . ."

Rokuro Hara nở nụ cười: "Vốn là nội khối cũng không cái này rất nhiều, nhưng ta ép hỏi đến hậu hoa viên bên trong còn có một cái hầm, đi đào lên."

"Thì ra là như vậy!" Đoàn Ngọc thờ ơ đem kim bánh vút trở lại, xem ra bất luận cổ kim nội ngoại, cái này địa chủ ông chủ tập tính vẫn là khó sửa đổi a.

Đáng thương cái này Thư Tông quân không biết bao nhiêu đời tích lũy, liền đều quy chính mình.

Các binh sĩ nỗ lực vận chuyển, tình cảnh này tự nhiên bị vào ba vị phong quân đặt ở trong mắt.

"Cái này Thư Tông quân, dĩ nhiên như vậy chi phú?"

Khúc Dịch quân nhìn những kia cái ruộng, con người đều đỏ, hận không thể tự mình động thủ đi cướp trên một khối vàng trở về.

Liền ngay cả Bạch Chỉ quân đều có chút bất ngờ. Mặc dù biết thành thị bên trong của cái hội tụ, nhưng cái này cũng có chút vượt qua tưởng tượng.

Hắn lại là không biết, Nam Sở dù cho hoang vắng, nhưng tốt xấu vẫn tính chính thống, đã từng bị Đại Hạ thống trị, nhập cư khai hóa, truyền bá tiên tiến sinh sản kỹ thuật.

Bởi vậy giàu có trình độ liền so với Ngô Hàn phổ biến cao hơn một bậc, lại thêm vào các đời Thư Tông quân giỏi về liềm tài, mới có những thứ này tích trữ.

"Chúc mừng Khúc Tư quân phá thành đến tài. . ."

Chu Diên quân ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Thu hoạch khá dồi dào a, đáng thương chúng ta binh sĩ khổ chiến mấy ngày, chút nào chưa hoạch, ở trong thành cướp đoạt chút tiền tài, còn muốn bị ngăn cản. . ."

Cái này vừa nói, Khúc Dịch quân liên tục gật đầu, liền Bạch Chỉ quân sắc mặt đều có chút không nhìn tốt lên.

Đoàn Ngọc thấy vậy, lại là ngửa mặt lên trời cười to: "Trước chúng ta thì có hện trước, thành này kim ngân châu ngọc quy ta, lại ưu tiên bổ sung, lẽ nào ba vị nghĩ trái lời thề hay sao?"

Vừa nhắc tới cái này, Chu Diên quân sắc mặt liền càng khó coi hơn.

Nguyên bản bọn họ cho rằng Khúc Tư quân dù cho có thể phá thành này, tổn thương cũng tất chúng, mà trong thành kim ngân các loại của nổi không nhiều, buông tha cũng là buông tha.

Không nghĩ tới, vị này phá thành cấp tốc như thế, đồng thời Thư Tông có như thế chi phú.

"Khúc Tư quân nói đùa rồi. . ."

Thấy bầu không khí có chút cương, Bạch Chỉ quân đi ra dàn xếp, lại hiếu kỳ nói: "Thư Tông quân ở đâu?"

"Cũng chưa chắc thấy được, xem ra là thừa dịp đêm qua đại loạn, chạy ra thành. . . Chỉ bắt được mấy cái cơ thiếp người hầu!"

Đoàn Ngọc nhún nhún vai, đối với cái này rất không đáng kể.

Dù cho bắt được phe địch chủ soái, nhiều nhất vợ vét chút tiền chuộc, hoặc là hiến phu mặc ấp, cũng không cái gì quá to lớn lợi ích.

"Này quân đào tẩu, tất kêu thảm thiết Thư Sào, Thư Bảo các loại phụ cận phong quân đến công ta, thậm chí có lẽ còn có thể hướng về chi thành cầu viện!"

Bạch Chỉ quân vẻ mặt nghiêm túc: "Chư quân, nhất định phải cẩn thận đối mặt."

"Chỉ là mấy ngàn viện quân, dưới cái nhìn của ta , bất quá gà đất chó sành người!"

Đoàn Ngọc lúc này lại là miệng ra kinh người lời nói: "Không cần làm phiền ba vị, xem ta Võ Thành quân phá đi!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Hợp Chiến

Thư Sào quân tên là Thư Khải.

Hắn mặt như ngọc, vóc người hùng vĩ, là nước Sở có tiếng mỹ nam tử.

Lúc này lại chau mày, hơi bạc môi nhếch lên, động viên nhờ vả kêu thảm thiết Thư Tông quân: "Quân thượng chớ lo lắng, Bản quân nhất định sẽ đem việc này bẩm báo đại vương, làm vì quân thượng lấy lại công đạo! Người đến, thật tốt an Thư Tông quân!"

Nhìn đối phương to mọng bóng lưng biến mất, Thư Khải sắc mặt nhất thời âm trầm lại.

Quần thư huyết mạch cùng tổ, như thế chân tay, lần này nhận được Thư Tông quân cầu cứu, hắn cùng mặt khác một cái Thư Bảo quân lập tức các tuyến quân ba ngàn, không để ý ngày mùa, đến đây trợ giúp.

Chỉ là không nghĩ tới vị này đồng tông huynh đệ như vậy vô dụng, năm giữ ba ngàn quân đội, một toà thành trì, thậm chí ngay cả mười ngày cũng không thể thủ vững!

Nguyên bản, kẻ địch chỉ có hơn vạn, bọn họ sáu ngàn cùng Thư Tông quân ba ngàn hợp binh, quân lực bằng nhau, Thư Tông thành thị tuyệt đối sẽ không thất thủ, còn có thể bức lui quân địch.

Nhưng lúc này, lại là tình thế đảo biến.

Muốn hẳn cùng Thư Bảo quân năm sáu ngàn người, đi tiến công một toà có vạn người trấn thủ thành thị?

Thư Khải cảm giác mình vẫn không có như vậy ngốc!

"Tiếp theo trước mắt, cũng chỉ có tạm thời triệt binh cố thủ, lại hướng về Chi thành cầu viện. . ."

Thấy cự địch vô vọng, ngọn lửa chiến tranh trái lại có lan tràn đến chính mình nguy hiểm, Thư Khải lập tức nghĩ đến một điều cuối cùng đường —— xin mời gia trưởng!

Phong quân ban tặng phong thần thổ địa, cũng có bảo vệ phong thần nghĩa vụ.

"Chỉ là lúc này. . . Nghe nói Vũ Ninh quân phản loạn, phong quân người theo rất nhiều người, Chi thành đại tướng Bạch La là quốc quân thân tín, phòng bị chúng ta còn đến không kịp, không biết có thể hay không xuất binh cứu viện?"

Vũ Ninh quân phản loạn, cho nước Sở phong quân mở ra cái thật không tốt đầu.

Vũ Ninh quân chính là chư phong quân đứng đầu, người này hơi động, vùng phía tây phong quân từ người đông đảo, mà nam bắc phong quân cũng có bất ổn dấu hiệu.

Bởi vì phản loạn, Sở vương một ngày mấy kinh, vội vã rút ra chuẩn bị chinh phạt núi Bàn Vân đại quân hộ vệ Sở đô, lệnh các nơi quân coi giữ cần vương.

Có thể nói, Nam Cú Châu thực lực bởi vậy trống vắng, chỉ có Chi thành thủ tướng Bạch La lưu thủ.

Thư Khải thậm chí cảm thấy, trên tay người này hoặc có Vương thượng mật chiếu, đối với bọn họ những thứ này phong quân tràn ngập cảnh giác.

Đối với chuyện này, hẳn là cảm thấy vô cùng đau thương căm giận —— ta quần thư cùng Sở vương huyết mạch bắt nguồn từ một đầu, chẳng lẽ còn sẽ nương nhờ vào Vũ Ninh quân hay sao?

Nếu không là Sở vương kiên quyết cải cách, chèn ép phong quân, thậm chí càng phỏng theo bắc khánh, lấy đi bọn họ thuế má, thống trị quyền lực, song phương mâu thuẫn lại làm sao đến mức này?

Bất quá đến lúc này, những thứ này Ngô Hàn phong quân mới là điểm chết người là, vẫn phải là hướng về Chi thành cầu viện, chỉ hi vọng cái kia Bạch La tướng quân không muốn bàng quan mới tốt.

Đột nhiên, một cái thám mã đến báo: "Quân thượng, có một đạo nhân mã ra khỏi thành ấp, hướng về phe ta đi tới, tựa như muốn mời chiến!"

"Cái gì? Kẻ địch có bao nhiêu?"

Thư Khải một cái giật mình, liền vội vàng hỏi.

"Khoảng chừng ba ngàn!"

"Ba ngàn? !"

Thư Khải kinh ngạc cực kỳ: "Chỉ là một nhánh quân yểm trợ, lẽ nào là đến đuổi Thư Tông quân? Nhìn thấy đại quân chúng ta, lại còn không lui về đi?"

Hắn cảm giác đến rất khó mà tin nổi.

Đối phương chỉ có ba ngàn, mà hẳn cùng Thư Bảo quân hợp binh, có tới sáu ngàn chi chúng!

Nắm giữ gấp hai chi binh, cái này đã là ưu thế thật lớn, có thể đánh một trận.

Chỉ là Thư Khải tính cách cẩn thận, lại hỏi: "Nhưng là cạm bẫy? Chu vi có hay không phục binh?"

"Chủ thượng, chu vi địa hình vùng đất bằng phẳng, làm sao có thể che giấu phục binh? Mà dù cho Thư Tông thành thị bên trong đại quân chạy tới, cũng cần một ngày!" Thám mã rất mau trở lại đáp.

"Cái này vẫn đúng là chỉ có ba ngàn người!"

Thư Khải ánh mắt lấp lóe, có lẽ, là kẻ địch đại thắng, mà sinh kiêu đãi chi tâm?

Nếu là như vậy, phe mình rất có thể đem cái này một nhánh quân yểm trợ đánh bại, có lẽ liền có thể bức lui Ngô Hàn người?

Đang lúc này, lều lớn vải màn hết lên, một tên hắc tráng đại hán đi vào: "Huynh trưởng, nghe nói Ngô Hàn khinh người quá đáng, vẫn còn có một nhánh ba ngàn quân không biết sống chết đến đây, có gọi hay không?"

"Thư Bảo quân chớ gấp!"

Thư Khải chỉ cười cười, vị này Thư Bảo quân, ít có dị tướng, mười lăm tuổi liền lực có thể nâng đỉnh, chém giết sư hổ, chính là dũng tướng chi tài, chỉ là vì người lỗ mãng, cố ý trong bóng tối gây xích mích hai câu, Thư Bảo quân liền nhảy lên: "Sáu ngàn đối với ba ngàn, lo gì không thể đại thắng? Bản quân nguyện làm quân tiên phong!"

...

Phía trên vùng bình nguyên, hai quân giằng co, chậm rãi bày ra trận thế.

Cái này ba ngàn người chi quân, tự nhiên chính là Đoàn Ngọc Vô Thành quân.

Hắn ngày đó phát ra kinh người lời nói lời nói, chợt liền mang binh lui ra thành thị, một mình đến đây đón đánh hai đại phong quân.

"Quả nhiên, nhìn thấy ta chỉ có ba ngàn người, không còn viện quân, hai vị này phong quân quả nhiên trúng kế!"

Đoàn Ngọc cười to.

"Tình binh hiểm thấy, đại tướng khó cầu, dù cho Ngô Hàn vương Vô Cửu, thủ hạ cũng là Hắc Dũng, Lê Phượng hai cái có thể nói đại tướng, huấn luyện hai chi tinh binh, kẻ địch làm sao sẽ suy đoán được, phe ta gốc gác sâu như thế đây?"

Tân Phi Ngự phụ họa nói.

Tất cả những thứ này đều là Đoàn Ngọc ở Đông Hải bên trong mấy năm tích lũy, lúc này liền muốn thu hoạch phong phú báo lại.

"Trận chiến này, cần thiết đại thắng, còn muốn thắng đến đẹp đẽ, mới có thể chấn nhiếp bọn đạo chích!"

Đoàn Ngọc có ý riêng nói.

Tân Phi Ngự lập tức rõ ràng, này không phải chỉ là muốn chấn nhiếp người Sở, càng là muốn chấn nhiếp phía sau ba vị phong quân.

Bằng không, bọn họ nhìn thấy Vô Thành quân thu hoạch nhiều như vậy, khó bảo toàn không làm ra cái gì chuyện đến.

Đoàn Ngọc sở dĩ suất quân ra khỏi thành, cũng là miễn cho ma sát tăng lên, dẫn đến họa từ trong nhà, lập tức lăm liết truyền lệnh: "Trận chiến này, Tân Phi Ngự người suất Long Xà doanh làm tiên phong, ta lĩnh ba

trăm Vân Trung vệ tọa trấn trung quân, mà Trình Kim suất Ngũ Độc đô cùng Ngũ Độc doanh làm vì cánh phải, Rokuro Hara làm vì cánh trái!"

Cổ đại binh pháp, quân trận có tiền trung hậu tam quân, lại có trái phải hai cánh, đại quân chu vi mấy chục dặm còn hằn là trải rộng du kỵ thăm dò trạm gác, như nghiêm ngặt dựa theo binh thư đến, vô cùng khó gặp được đánh lén loại hình.

Chính là bởi vì đánh lén người thành công rất ít, mới không khỏi bị sách sử ghi khắc, cho hậu nhân hiểu lầm.

Giống như bây giờ, hai quân giao chiến, đại quân bày ra trận thế sau, rất khó tái xuất cái gì kỳ mưu, so với chính là binh tướng nhiều ít, cùng với nghệ thuật chỉ huy, còn có sĩ khí!

"Ầy!"

Chư tướng ầm ầm lĩnh mệnh, mắt thường không thể nhận ra chỗ, một luồng sát khí ngất trời mà lên.

...

"Báo, chúng ta đã tìm rõ, phe địch là Khúc Tư quân tư binh, có ba ngàn số lượng! Lần này xâm phạm công kích đến phong quân, lấy Bạch Chỉ quân dẫn đầu, đón lấy là Khúc Tư, Khúc Dịch, Chu Diên tam quân, hợp binh vạn người."

"Ngoài ra, Khúc Tư quân tựa hồ cùng cái khác ba quân nổi lên xấu xa, một mình đến đây tìm chiến!"

Nghe thám mã bẩm báo, Thư Khải một trái tim rất cực để xuống, ngược lại là tràn đầy hưng phấn: "Kẻ địch chỉ có ba ngàn, phe ta đại phá chi, tất có thể rung lên sĩ khí! Có lẽ còn có thể làm cho Bạch Chỉ quân lui binh!"

Lúc này đã điều tra rõ, chu vi tuyệt không phục binh hoặc là cái tròng, tất cả mưu kế đều là vô dụng, nhất định phải liều mạng.

Ngay sau đó lăm liệt truyền lệnh, đại quân trải ra, Thư Bảo quân càng là tự mình mặc giáp ra trận, đi tới tuyến đầu.

Hai nhánh đại quân chậm rãi tới gần, tiên phong thậm chí có thể nhìn đến đối diện quân tốt trầm mặc mà căng thẳng khuôn mặt.

...

Chiến trường cách đó không xa, một con thỏ to giun chui ra gò đất, lén lút dòm ngó tình cảnh này, bám thân Thân Vu Nguyên Thần không khỏi thán phục: "Vạn quân giao chiến, Thiết Huyết sát khí xông thẳng mây trời, quý thần tránh lui!"

Lấy hăn vượt qua Chân Hỏa kiếp, Nhật Du nguyên thần tu vị, ở cái này dạng trên chiến trường, đều vô cùng miễn cưỡng, có lẽ có thể triển khai mấy cái pháp thuật, nhưng không tạo được quá to lớn thương tổn, còn có thể bị tùy theo mà đến đại quân nghiền ép.

Thậm chí, dù cho núp trong bóng tối vị kia Thiên Cương Chân Nhân, cũng không muốn như vậy trực diện vạn đại quân người, lấy mình ngăn, tấn công địch dài.

Lúc này miễn cưỡng triển khai bí pháp, quan sát hai bên khí số.

Liền thấy hai đạo sát khí ngất trời mà lên, giống như hắc trụ, chỉ là trong đó một cái thô to dày, bên trong có từng điểm từng điểm ánh sáng lấp lóe, mây khói tràn ngập, hóa thành hổ hình.

Mà mặt khác một cái, được này ảnh hưởng, lại là chậm rãi trở nên đơn bạc, có lão đà lão đảo tư thế.

"Không được! Võ Thành quân quân khí sao như vậy nồng nặc?"

Thân Vu Chân Nhân kinh hãi: "Ta từng nhìn mấy vạn người đại quân trận, cũng chỉ đến như thế!"

Vân Trung vệ là Đoàn Ngọc bí tàng đòn sát thủ, trong đó còn có hai chi tinh binh, cùng tầm thường quân đội cực kỳ không giống, mà trước lại cực nhỏ lộ diện, cũng là đột kích ban đêm lúc thử nghiệm trâu đao.

Như cái kia bị bắt Kim Thiết hai lão có thể chạy thoát một cái, có lẽ Vu Mục đạo liền có thể biết càng nhiều tình báo, nhưng rất đáng tiếc, cái kia hai cái chơi Kim Tầm cùng con rết gia hỏa bị Đoàn Ngọc một lưới thành cầm, không có rời khỏi một người, lúc này thân thể từ lâu hoại tử, dù cho cứu viện ra đến, cũng chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ.

Lại nghĩ: "Xem cái này khí, quần thư liên quân tất bại, cái kia Bạch Chỉ ba quân cũng là uất ức, nhiều như vậy thời gian, càng không thể suy yếu người này vây cánh. . ."

Nhưng trong lòng là nổi lên chút ý lui.

Nếu biết người này lợi hại, có thể chém giết Địa sát cao thủ, lại có đại quân hộ vệ, dù cho có một cái Thiên Cương đại cao thủ, đâm đầu vào đi vậy là ngớ ngẩn hành vi.

Vu Mục đạo một lần thất thủ cũng là đủ rồi, không thể làm thêm dầu kế sách, liên tiếp đưa tới cửa cấp người làm mất mặt.

"Người này thực tại lợi hại, như muốn động hấn, cần phải toàn sơn điều động, lại mời ra trấn tông pháp bảo, lấy thế thái sơn áp đỉnh, một lần diệt. . . Chỉ là Bản đạo bên trong cũng có phần nứt, mấy cái sư thúc bá ngã về Ngô Hàn vương trận doanh, lại là không sẽ ra sức. . ."

Thân Vu Chân Nhân âm thầm thở dài.

Lúc này, liền nghe quân cổ như lôi, hai phe đại quân chậm rãi mà động.

"Tiến binh!"

"Xuất kích!"

Song phương tướng lãnh đồng thời hạ lệnh, đại quân tiên phong chậm rãi tiến lên thăm dò.

Quần thư bên này áp trận chính là lưng hùm vai gấu Thư Bảo quân, lúc này trù vào dày đặc khô giáp, làm gương cho binh sĩ, nhìn kẻ địch tới phương trận, sắc mặt nhất thời chuyển thành nghiêm nghị.

Chỉ thấy kẻ địch tiên phong là một doanh trường mâu binh, mỗi cái thân mặc áo giáp, đầu đội sắt khô, cái bảo vệ đầu gối, bao cổ tay. . . Không một không đủ, quả thật là vũ trang đến tận răng.

Đồng thời, giở tay giở chân đều có nề nếp, giống như một người, cái này liền vô cùng khủng bố.

Một làn sóng mưa tên sau khi, song phương tiên phong liền chém giết cùng nhau.

Phốc phốc!

Trường thương đâm thủng thân thể tiếng liên miên, quần thư tiên phong liền phảng phất đậu hũ giống như bị phá tan.

"Không được! Đây là. . . Tinh binh? !"

Thư Bảo quân kinh hãi đến biến sắc.

Hắn tuy rằng thường có dũng lực, võ công lại chỉ ở tông sư trong lúc đó, dựa vào thiên phú dị bẩm, có lẽ có thể cùng quân khí rót vào người đại

tướng giao giao thủ, nhưng cuối cùng khẳng định không địch lại!

Càng không cần phải nói, hãn chỉ am hiểu cá nhân vũ dũng, đối với bài binh bày trận một chữ cũng không biết!

Chính kinh ngạc, mấy chi trường thương đã đâm tới trước mặt.

Long Xà tinh binh tuy rằng chỉ có thể tính Vô sinh, võ công không phải tông sư, nhưng liên thủ cùng đánh phía dưới, cái gì tông sư đều muốn nuốt hận!

Thậm chí kết thành đại hình quân trận, Binh gia tầng một, quân khí rút vào người nhân vật cũng không dám mạnh mẽ xông vào.

Thư Bảo quân hét lớn một tiếng, nâng đao đón đỡ, cánh tay tê dại một hồi.

Đang lúc này, hãn nhìn thấy một người tuổi còn trẻ tướng lãnh bóng người chạy như bay đến, trên mặt mang theo ý xem thường: "Cút!"

Bóng thương quét qua.

Thư Bảo quân thân ảnh cao lớn nhất thời bay ngược ra ngoài, không rõ sống chết. . .

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Người Bí Ẩn

"Không được! Tiền quân làm sao bị bại nhanh như vậy?"

Chiến cuộc hỗn loạn, thực đang nhanh chóng đến làm người trợn mắt ngoác mồm.

Thư Sào quân Thư Khải thấy chỉ là một cái xung phong, tiền quân liền công phá, đồng thời cái kia chi tinh binh tạc xuyên tiền quân sau khi, dĩ nhiên dư thế không giảm, có lại phá trung quân tư thế, không khỏi kinh hãi về.

"Kỵ binh ở đâu? Cho ta nhiều quân trận mà đi, công cánh phải! Xua đuổi hội tốt phá trung quân!"

Tuy rằng phía nam kỵ binh cùng xa trận hầu như là trối buộc, nhưng nơi này là hai quân từ trước tìm hiểu qua bình nguyên địa hình, thích hợp kỵ binh xung phong.

Mà Thư Sào quân cũng trong bóng tối bồi dưỡng cái này một nhánh trăm người kỵ binh, chính là đòn sát thủ lá bài tẩy, lúc này lại cũng không chú ý lên, mệnh lệnh đầu nhập chiến trường, nghĩ muốn xoay chuyển chiến cuộc.

"Giá!"

Nhận được mệnh lệnh sau khi, hơn trăm kỵ gào thét mà ra, vòng qua hỗn loạn tiền quân chiến trường, đi tới Võ Thành quân phía bên phải, nghĩ muốn giết tán quân trận.

Ở trên chiến trường, cái này một nhánh trăm người kỵ binh rong ruổi, uy lực hầu như giống như là một nhánh ngàn người kinh tốt, không thể khinh thường!

"Kẻ địch quả đột kích kích cánh phải!"

Cánh phải chủ tướng là Ngũ Độc phó úy Trình Kim, thấy vậy lập tức vui sướng: "Chủ quân liệu sự như thần, Ngũ Độc doanh, theo ta xuất kích!"

Ngay sau đó mang theo một trăm mạch đao vệ tiến lên, ngăn cản kỵ binh.

Đây là Đoàn Ngọc nhìn thấy phe địch bày trận, từ trước suy đoán, như phe địch kỵ binh điều động, tất là công kích phía bên phải thích hợp nhất, bởi vậy sớm đem Ngũ Độc doanh bố trí ở đây.

Chính đang tại xung phong kỵ binh gần ra, nhìn thấy một trăm thiết giáp vệ bãi thành một con rắn dài, tựa như muốn ngăn cản, không khỏi cười nhạo không ngớt.

Tuy rằng kẻ địch áo giáp thật dày, như cái hộp sắt, nhưng kỵ binh xung phong tư thế cỡ nào tràn đầy? Tự nhiên quyết chí tiến lên.

Trên thực tế, xung phong sau khi bắt đầu, bọn họ nghĩ muốn đổi phương hướng, cũng là hầu như không thể.

"Dự bị!"

Amano Ogata trên người mặc trọng giáp, nắm thật dài mạch đao, rộng to: "Giết!"

Kỵ binh xung phong tiến lên, lập tức liền nhìn thấy trắng lóa như tuyết ánh đao.

Phốc! Phốc phốc!

Mạch binh đao toàn lực xoay eo vung tay, vung ra một đòn, phối hợp thật dài mạch đao, sát thương lực kinh khủng đến mức nào?

Chỉ thấy ánh đao liên thiểm, máu me tung tóe!

Không ít người cười trực tiếp bị mạch đao chém ngang hông, bị chết vô cùng thê thảm.

Thậm chí có đầu ngựa đều bị chém đi xuống, ngựa kể cả kỵ sĩ thi thể cùng nhau ngã lăn trên đất.

Đương nhiên, cũng có Ngũ Độc tinh binh bị va bay ra ngoài, nhưng có dày đặc khôi giáp bảo vệ, thêm vào thể chất hơn người, lại là không có quá đáng lo.

Như những kỵ binh này là Huyết Đồ tinh binh cấp độ kia trọng giáp thiết kỵ, có lẽ Ngũ Độc tinh binh muốn tử thương nặng nề, nhưng đáng tiếc cái này Thư Khải bất quá là một huyện chi quân, có thể thành lập hơn trăm kỵ binh đã vô cùng mạnh mẽ, nơi nào còn có cái này tài lực làm vì người cười ngựa phối trí trọng giáp?

Lúc này, cái này chi kỵ binh nhẹ ngay khi mạch dưới đao tử thương nặng nề, những người còn lại trải qua như thế cản lại, xung phong thế đại giảm, bị phía sau chín trăm Ngũ Độc đô dùng trường mâu cung tên dễ dàng đến đỡ được.

Cánh phải bình yên vô sự, trung quân càng là bất động như núi.

Đoàn Ngọc đứng thẳng người lên, thấy tiên phong đã phá tan kẻ địch tiền quân, thậm chí đem loạn thế đều lan tràn đến trung quân, lập tức truyền lệnh: "Toàn quân xuất kích!"

Đùng! Thùng thùng!

Trống trận như tiếng sấm, ba ngàn người cùng nhau tiến công.

Nguyên bản liền đỡ trái hở phải, hỗn loạn lên quần thư liên quân lập tức công phá.

Rất nhiều binh sĩ cũng không có ý chí chống cự, bỏ xuống binh khí sau trốn.

Cái này truy binh dễ như trở bàn tay đuổi theo, từ phía sau lưng bù đao đánh giết.

Một tràng công phá bại xuất hiện, chiến cuộc đến đây, Thư Khải dù cho lại thế nào đi nữa không cam lòng, cũng chỉ có thể bị hậu quân mang bao bọc, chật vật mà chạy.

...

Ở trong mắt hữu tâm nhân, cuộc chiến đấu này càng là cực kỳ kinh người.

"Đó là... Hai chi tinh binh? Ta không có nhìn lầm chứ?"

Gò đất bên trên, Thân Vu Chân Nhân không thể tin tưởng lắm lắm.

Tinh binh cũng không phải là cái gì nát rác rưởi mặt hàng, cần truyền thừa, cũng cần Binh gia đệ nhị trọng đại tướng.

Mà càng then chốt, vẫn là cần tài nguyên! Lượng lớn tài nguyên!

Tinh binh vật liệu khan hiếm, nhất định phải chiếm cứ quảng đại địa bàn, ưu trúng tuyển ưu, mới có thể tập hợp.

Chỉ là Đoàn Ngọc chém giết Yêu Côn, dùng giàu có dinh dưỡng, đại bổ nguyên khí yêu thú thịt bồi dưỡng, mới cuối cùng cũng coi như miễn

cường đem Đông Hải thân thể người trên thiếu hụt bổ túc, luyện hai chi tinh binh đi ra.

Đây tuyệt đối là vật siêu giá trị, ít nhất từ tinh binh tầng thứ đến xem, cùng Ngô Hàn vương đều là một cái trình độ.

"Hai chi tinh binh, ít nhất có thể so với hai vạn đại quân. . ."

Thân Vu Chân Nhân liền bị chấn động ngơ ngác, đầy mặt tuyệt vọng: "Ta Vu Mục đạo Man Vu đạo binh cũng mới một ngàn số lượng, đồng thời đạo binh phổ biến không bằng tinh binh, nếu muốn tiêu diệt Khúc Tư quân, dù cho Vu Mục đạo cao tăng tất cả điều động, còn cần mang theo đạo binh, cuối cùng dù cho có thể thắng, cũng là một cái thắng thảm! Dao động căn cơ. . ."

Hắn có thể khẳng định, trong môn phái tuyệt đối không muốn trả giá lớn như vậy đánh đổi, chỉ vì báo thù.

Liền ngay cả vị kia Thiên Cương trưởng bối, đêm nay nghe được tin tức sau khi, chỉ sợ cũng phải thối lui.

"Ai. . . Chỉ có thể trước tiên tạm hoãn, lại mặt khác đồ khác sách, cái này thế đạo, thực sự là bất đắc dĩ a. . ."

Thân Vu Chân Nhân thở dài một tiếng, thao túng Hắc Thổ long liền phải rời đi.

"Khà khà. . . Người muốn báo thù sao?"

Đang lúc này, chu vi cảnh tượng đột biến, một cái Pháp vực rơi xuống, vòm trời đen nhánh, ẩn hiện mây lửa.

"Đây là. . . Thần Chi pháp vực?" Hắc Thổ long kinh ngạc thốt lên một tiếng, thân thể bàn lên, làm cảnh giác hình: "Vị nào Thần Chi đến mở cái

này chuyện cười?"

Ở hăn cảm ứng bên trong, một đạo thần ảnh hiện lên, tuy rằng quay lưng hăn, nhưng thần uy cuồn cuộn, hầu như so với Thiên Cương Chân Nhân còn muốn vượt qua một bậc.

Cái kia Thần Chi tiếng nói tiếp tục truyền tới: "Bản tôn là ai đều không quan trọng, người chỉ cần biết, Bản tôn cùng cái kia Khúc Tư quân đồng dạng có đại thù! Người tìm hăn báo thù, vốn là tìm lỗi, người nên đi Khúc Tư đánh giết thủ hạ của hăn, phá huỷ hăn căn cơ. . . Bực này người thực sự là thiên tài yêu nghiệt, nhất định phải một gậy đánh chết, tuyệt đối không thể lại cho cơ hội!"

'Nói tới nhẹ, cái này thần không có lòng tốt, nghĩ muốn chúng ta cùng người kia lại kết tử thù. . .'

Cái này phá huỷ căn cơ, đánh giết thuộc hạ, đương nhiên có thể làm được, nhưng không trước hết giết Đoàn Ngọc cái này thủ lĩnh, Vu Mục đạo tuyệt không dám làm như vậy.

Bởi vì người làm mừng một, người khác liền có thể làm mười lăm.

Người đánh giết đối phương thuộc hạ, đối phương ăn miếng trả miếng, là có thể đánh giết người cả nhà!

Luận gia đại nghiệp đại, Khúc Tư một chỗ thúc ngựa cũng không sánh được Vu Mục đạo, cái này lại là khắp nơi kẻ hở, không chịu đựng nổi cái này nguy hiểm.

'Này thần tám thành là nước Sở chi thần, khó có thể tiến vào Ngô Hàn làm dữ, nhưng mượn đao giết người, cũng không muốn quá rõ ràng chứ?'

Thân Vu Chân Nhân tâm niệm thay đổi thật nhanh, lại cung kính nói: "Tôn thần nói đúng, xin hỏi danh hào, thần sơn nơi nào?"

Đang đối kháng với Khúc Tư quân phương diện này, bọn họ lại là có thể khả năng hợp tác.

Đồng thời, cái này thần năng phóng dương thế Pháp vực, vị cách ở tứ phẩm bên trên, không thể thất lễ.

"Người không tin Bản tôn?"

Thần Chi trầm mặc chốc lát, lãnh đạm nói: "Bản tôn học cứu thiên nhân, càng tìm kiếm thế giới bí mật, các người Vu Mục đạo như cùng Bản tôn hợp tác, tuyệt đối có lợi mà vô hại, còn danh hào, vừa đèn nhang đã chôn vùi vào trong dòng sông lịch sử, cần gì phải nhắc lại?"

"Thực sự là khẩu khí thật là lớn!"

Thân Vu Chân Nhân giận quá mà cười.

Thần Chi trầm mặc chốc lát, nhưng vẫn là quay lưng hẳn, chậm rãi nói: "Huyền Âm Chân Nhân vẫn là không cách nào đột phá sinh tử bình phong, sửa tu luyện Thái Âm pháp môn luyện thể chứ? Khà khà. . . Tuy rằng mở ra lối riêng, nhưng cuối cùng chỉ sợ vẫn là trúc lam mức nước công dã tràng. . ."

Việc này bí ẩn, Thân Vu Chân Nhân Nguyên Thần không khỏi một cơn chấn động: "Vậy thì như thế nào? Thiên ý như vậy, muốn lại đến trăm năm tuổi thọ, thế nào cũng phải trải qua một phen đau khổ!"

"Khà khà. . ." Thần Tôn lại là cười gằn không ngớt: "Sai rồi! Đây thế trời, không muốn phi phạm người đến trường sinh! Bởi vậy bất luận phương pháp gì, đều là xin cây cho cá!"

Lời này vừa nói ra, phía chân trời thì có một cái sấm rền lóe qua.

Thần Chi pháp vực uyển như sóng nước như thế, gợn sóng không ngừng.

Mà Hắc Thổ long nhưng là doạ nằm nhoài, một cái Nguyên Thần đều bị chấn động đi ra, đầy mặt sợ hãi về: "Người. . . Người đến tột cùng là ai?"

"Bản tôn là người phương nào đều không quan trọng, chỉ cần người mang về Vu Mục đạo một câu nói, có thể tưởng tượng muốn kéo dài tuổi thọ phương pháp? Nếu mà muốn, liền có thể cùng Bản tôn hợp tác! Cùng nhau diệt cái này Khúc Tư quân!"

Thần Chi tiếng nói dần dần thấp chìm xuống, Pháp vực tiêu tan.

Thân Vu Chân Nhân một cái giật mình, lại lúc ngẩng đầu, liền thấy bầu trời trong xanh, nơi nào có mây hồng cùng lô?

Ngay sau đó tâm lạnh không ngớt, vội vã thao túng Hắc Thổ long chui vào thổ bên trong, biến mất không thấy.

. . .

Sáu ngàn đại quân công phá, chiến trường thất bại thảm hại.

Ngay cả như vậy, trên vùng bình nguyên vẫn có linh tinh chiến đấu, Võ Thành quân theo đuôi truy kích, đại chiến mãi cho đến chạng vạng mới hoàn toàn đình chỉ.

Nguyên bản phía trên chiến trường, quần thư cờ xí bị quăng một chỗ, tử thương nặng nề, Võ Thành quân binh sĩ quét tước chiến trường, thu về quân giới, chăm sóc thương binh.

Cho tới quần thư tù binh, trọng thương nhưng là trực tiếp bù đao.

Bình nguyên cách đó không xa, đại quân lều trại bên trong, đèn đuốc sáng choang.

Đại thắng sau khi, binh sĩ cùng tướng lãnh đều rất là vui sướng.

Dựa theo Đoàn Ngọc quân pháp, phe mình bị thương có thể thích đáng cứu trị, lập công lập tức thì có đề bạt, bữa tối lại bỏ thêm thịt ngựa, đều là cần ăn rất nhanh.

Soái trưởng bên trong, Đoàn Ngọc một thân cầm bào, ngưng thần nghe chiến báo.

"Trận chiến này, phe ta tổn hại 207 người, giết địch 1,700, tù binh qua ba ngàn. . . Đến quân giới đồ quân nhu không tính. . ."

Tân Phi Ngự rất là hưng phấn.

Làm cái này tướng chủ, có thể chinh chiến sa trường, phá trận giết địch, tất nhiên là một chuyện vui lớn.

"Hừm, lệnh các Quân công lại đều thống kê chặt đầu cùng chiến công, ban thưởng cũng không thể chậm. . ."

Đoàn Ngọc vô tình nói.

Ở Thư Tông thành thị kiếm một món lớn, hẳn vẫn có cái này lớn thưởng tiền vốn.

"Mà thương tàn binh sĩ sau khi trở về có thể cởi giáp về quê, quan phủ theo công ban tặng đồng ruộng! Người chết trận từ dày!"

Cổ đại, chết trận cùng thương tàn tầng dưới chót binh lính thường thường bị quên, dù có trợ cấp cũng vô cùng nhỏ bạc, cái này liền tạo thành càng đánh sĩ khí càng thấp xuống, Đoàn Ngọc cũng sẽ không phạm sai lầm này.

Dù cho tiêu hao chút, cũng đáng.

"Quần thư phong quân đây?"

Suy nghĩ một chút, lại hỏi.

"Thư Tông quân, Thư Bảo quân đều bị bắt làm tù binh, duy Thư Sào quân lưu vong, không biết tung tích, hẳn là một đường về đất phong. . ."

"Thư Tông quân? Thật là cái tên đáng thương, đưa đến phía sau đi!"
Đoàn Ngọc vung vung tay: "Ta quân hơi làm nghỉ ngơi, liền khởi hành đi Thư Bảo quân thành thị, lấy này quân làm con tin, gọi mở cửa thành làm sao?"

Trải qua trận này đại thắng, cái này hai đại phong ấp hầu như không có binh có thể thủ, đặc biệt Thư Bảo thành thị, hoàn toàn có thể bị một cổ mà xuống.

Ngay sau đó chư tướng đều là tán thành, mà bọn họ tản đi sau khi, Đoàn Ngọc nhìn quân doanh ở ngoài, hơi có chút tiếc nuối: "Đáng tiếc. . . Thực sự là nhát như chuột!"

Lại là đã sớm phát hiện có Tu hành giả dòm ngó, chỉ là bọn hắn không đến va cái này quân pháp, vẫn còn tính thông minh.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Đột Kích Ban Đêm

"Đại chiến sau khi, tất có năm mất mùa!"

Khương Bảo đem một bộ thi thể vui lấp, thở dài nói.

Hắn cùng Trình Kim đều là Ngũ Độc tinh binh, lại là Ngũ Độc đô bên trong quan quân, lúc này toàn bộ Ngũ Độc doanh đều bị Đoàn Ngọc phái ra, đốt cháy kẻ địch thi thể, vui lấp tro xương.

Này lại là do làm vì Ngũ Độc doanh thể chất hơn người, không sợ hãi dịch bệnh duyên cớ.

Đương nhiên, còn có vật hái hung lệ thi bệnh khí, làm vì ngày sau luyện chế uy lực càng lớn tính sát thương vũ khí làm dự trữ, liền không đủ làm vì người ngoài nói.

"Năm mất mùa không năm mất mùa không biết, nhưng vùng đất này đến cái này rất nhiều tằm bở, năm sau khẳng định là một mảnh đại đại ruộng màu mỡ. . ."

Trình Kim trong miệng ngậm cỏ côn, tiếp lời nói.

Ở sau lưng của hắn, còn có một cái cực lớn đen nhánh hồ lô, bên trong chập chờn có tiếng, tựa hồ vô cùng trầm trọng.

Ngay khi Ngũ Độc doanh quy doanh sau khi, lập tức thì có lính liên lạc đến đây: "Quân thượng có mệnh, toàn quân xuất phát, nhắm thẳng vào Thư Bảo phong ấp!"

...

Vân Trung năm thứ sáu, tháng tư, thành Thư Tông.

Nường theo tiền tuyến chiến báo cuồn cuộn không ngừng đưa tới, Khúc Dịch, Bạch Chỉ các loại phong quân miện chậm rãi mở lớn: "Cái gì? Khúc Tư quân lĩnh ba ngàn binh, đại phá quần thư sáu ngàn liên quân?"

"Khúc Tư quân lấy Thư Bảo quân làm con tin, giết vào Thư Bảo phong ấp?"

"Thư Bảo thành không chiến mà hàng? Khúc Tư quân thu được không tính?"

...

Cái này từng cái từng cái tin tức , khiến cho nguyên bản liền đổ kị không ngớt Khúc Dịch, Chu Diên phong quân, con mắt đều có chút đỏ.

Bọn họ chỉ là nghĩ mượn Khúc Tư lực lượng, vì chính mình giành lợi ích, còn có nhân cơ hội tiêu hao đối phương.

Nhưng không ngờ được, đối phương không chỉ có không có bao nhiêu tiêu hao, còn liên tục đến lợi, nhượng bọn họ làm sao có thể chịu?

"Sáu ngàn liên quân toàn bộ tiêu diệt, hai thư phong ấp hầu như lại không thể ngăn địch chi binh, thế như chẻ tre lại là bình thường, mà để cho Bản quân kinh ngạc, vẫn là Khúc Tư quân tại bình nguyên liệt trận, đường đường chính chính đánh bại sáu ngàn liên quân!"

Bạch Chỉ phong quân lại là chú ý tới nơi khác.

Bởi vì hãn tự hỏi dù cho chính mình quân đội cùng xuất hiện, cũng không làm được cái này chiến công.

Trong lòng đối với Khúc Tư đại quân đánh giá, lại là không ngừng lên cao.

Đối phương nếu có thể diệt sáu ngàn đại quân, cái kia nếu là phản bội, đánh bại bọn họ cái này ba nhà liên quân, tựa hồ cũng không có bao nhiêu khó khăn.

Một niệm đến đây, trong lòng không khỏi cười khở: "Tựa hồ là công răn cắn gà nhà. . ."

Dừng một chút, nhìn về phía Khúc Dịch, Chu Diên hai vị phong quân, hỏi: "Hai vị quân thượng, có thể làm gì?"

Đây chính là hỏi đón lấy nên làm như thế nào.

Đoạt một toà thành trì, còn có chu vi nông thôn có thể cướp bóc, trên thực tế cái này ba nhà liên quân đồng dạng thu được nhiều năm chưa từng có thu hoạch.

Nhưng nhân tâm không đủ, nhìn thấy Đoàn Ngọc thu hoạch, bọn họ tham lam bị kích thích đến càng thêm lợi hại.

"Tự nhiên là mau chóng xuất binh, đi tới Thư Sào!"

Chu Diên phong quân lập tức nói: "Một trận chiến quần thư diệt, Phổ Thượng chư hầu tất nghe tiếng đã sợ mất mật, ngoại trừ Chi thành ở ngoài lại không có sức đánh một trận, ta ý, đại quân lao thẳng tới Thư Sào, đánh xuống thành này!"

Nghe nói Đoàn Ngọc quân tiên phong sắc bén, hăn cũng không muốn cùng đối phương chính diện là địch.

Mà Thư Sào quân tuy rằng trốn về, hao binh tổn tướng lại là sự thực, nói không chắc đại quân quá cảnh, cáo mượn oai hùm, liền có thể nói tới

đối phương không chiến mà hàng đây!

Đến thời điểm, chính là thu hoạch lớn.

Tuy rằng động tác này có cướp giạt quân đội bạn chiến lợi phẩm hiềm nghi, nhưng tứ gia phong quân vốn là câu tâm đầu giác, lại là không đáng kể chút nào.

Hơn nữa Thư Sào vừa đã bị đánh gãy cột sống, lại vô cùng giàu có, không thừa dịp Khúc Tư quân cướp đoạt Thư Bảo nơi cơ hội, đi chỗ đó mạnh mẽ mò lên một phiếu, càng chờ khi nào đây?

Phong quân đám người xu lợi tránh hại tính cách, vào lúc này triển lộ không bỏ sót.

Đầu tiên là Khúc Dịch quân, không nhịn được, trước tiên binh phát Thư Sào, chột Chu Diên quân theo sát phía sau.

Đến cuối cùng , liền ngay cả Bạch Chỉ quân, cũng không nhịn được phải ra một ngàn người, gia nhập cuộc thịnh yến này.

Hắn cũng vẫn tính lão thành, biết dù như thế nào nhất định phải bảo vệ thành Thư Tông, như vậy mới có thể vô tư, tiến vào có thể đến cái này một ấp nơi, lui cũng có thể bảo đảm đường lui an ổn.

Mà cái này một nhánh ba nhà liên quân tiến vào Thư Sào sau khi, lập tức liền như cá diếc sang sông giống như, gian dân cướp giạt, đốt giết cướp giạt, không chuyện ác nào không làm.

Cho dù là thông minh nhất Bạch Chỉ quân, cũng không cảm giác mình có thể bảo đảm ở nơi này thổ địa, tự nhiên là đánh mạnh mẽ cướp một cái liền đi tâm tư, liền lệnh quân tốt buông tay đại lược, không khỏi đốt giết, hoàn toàn chính là phải đem Thư Sào biến thành một vùng đất trống tư thế.

Chỉ là bọn hăn không có phát hiện, nương theo thủ hạ binh sĩ bọc hành lý càng ngày càng mập mạp, thậm chí trong quân doanh đều ẩn giấu cô gái sau khi, không chỉ có hành quân tốc độ, liên kỷ luật quân đội cũng không thể tránh khỏi lỏng lẻo xuống.

Mà ở Thư Sào nơi, hương dã trong rừng rậm, ánh mắt cừu hận càng ngày càng hội tụ, hầu như hình thành một cái lửa lớn, phải đem bọn họ đốt cháy hầu như không còn.

Tháng tư mười lăm, ba nhà liên quân giết tới Thư Sào bên dưới thành.

Thư Khải hai gò má gầy gò, mắt túi đen nhánh, cùng với trước tiêu sái lỗi lạc đáng sợ so với hầu như đã biến thành một người khác, nhìn bên dưới thành khói lửa, hầu như là lệ rơi đầy mặt: "Trị quân không có đạo, thảm bại tại địch, khiến phong ấp tao ngộ lực, ta hồ thẹn vậy!"

Bên dưới thành, sứ giả điều võ dương oai, lớn tiếng mệnh lệnh đầu hàng: "Người binh bất mãn năm trăm, còn không đầu hàng, thành phá đi thì tất ngọc đá cùng vỡ!"

"Chủ quân, vạn vạn hàng không được!"

Một cái phong thần vôi vãi tiến vào gián: "Cái này ba nhà phong quân tham lam, một đường giết ta con dân, đốt ta phòng ốc, cháy ta hoa màu, thù này không đội trời chung!"

"Này bối như sài lang, một khi vào thành, tất sinh linh đồ thán a!"

Liên quân bạo ngược tên từ lâu truyền ra, khắp thành quốc nhân thê sống chết không hàng, thậm chí chủ động động viên, thanh niên trai tráng lên tường thành ngăn địch.

Thư Khải thấy tình cảnh này, chỉ cảm thấy huyết khí dâng lên, lớn tiếng nói: "Phong quân thủ biên giới! Bản quân đến Vương thượng sách

lệnh, tất thề sống chết không hàng, cùng kẻ địch chiến đấu tới cùng!"

...

Cùng lúc đó, Thư Bảo trong thành.

Múa vui thái bình, rượu ngon sơn hào hải vị, cổ nhạc cùng vang lên.

Đoàn Ngọc ngồi ngay ngắn chủ vị, chính đang tại khoản đãi Thư Bảo quân Thư Nhượng.

Cái này kẻ lỗ mãng lúc trước không biết sống chết, che ở Long Xà doanh quân tiên phong trước, bị Tần Phi Ngư một thương đánh bay.

May mà thể trạng cường tráng, trên người áo giáp thật dày, lại thêm vào một chút may mắn, không có ở xung phong bên trong bị đập lên mà chết, được đến Đoàn Ngọc cứu trị.

Chỉ là Đoàn Ngọc cứu hãn cũng không an hảo tâm gì, sau đó liền lấy hãn làm con tin, ép ra Thư Bảo thành thị cửa lớn, đến rồi cái cửu tổ tước chiếm.

Vị này phong quân tích lũy mấy đời, lượng lớn mỹ ngọc trân châu, kim ngân đồ cổ, phủ kho bên trong tồn lương, thậm chí binh khí khô giáp, đều thành Đoàn Ngọc vật trong túi.

Thư Nhượng là cái man hán, trước còn muốn ỷ vào dũng lực, muốn bắt con tin Đoàn Ngọc đào tẩu tới, bị Đoàn Ngọc tự tay thu thập mấy trận, rốt cục biết được lẫn nhau chênh lệch, thành thật đi xuống.

Một khúc tức xong, Đoàn Ngọc phất tay một cái, để vũ cơ cùng ban nhạc xuống, nâng chén chúc rượu: "Có thể có này thắng, chính là chư vị công lao vậy! Uống thắng!"

"Chúng thần không dám, cái này đều là Chủ công anh minh thần vô nguyên cố!"

Dưới đáy thần tử uống một hơi cạn sạch, chỉ có Thư Nhượng, cảm thấy trong miệng rất cảm giác khó chịu.

"Trước có báo quân đội, Chu Diên, Khúc Dịch ba nhà liên quân tấn công Thư Sào thành, không thể! Thư Nhượng người làm sao xem?"

Đoàn Ngọc nhưng không có chuẩn bị ý bỏ qua cho hắn, trực tiếp hỏi.

"Phổ Tây chư hầu, ngoại trừ quân thượng ở ngoài, tất cả đều gà đất chó sành người!"

Thư Nhượng rất là khinh thường nói, như cho hắn gặp phải chính là mặt khác một nhà quân đội, có lẽ thì sẽ không có thảm như vậy bại, làm sao tùy vào số mệnh, gặp phải khắc tinh, coi như hắn xui xẻo.

"Lúc này Phổ Thượng, nơi nào còn có viện quân đâu?"

Đoàn Ngọc lại tiếp tục hỏi.

Thư Nhượng cái cổ cứng lên, lại là trở nên trầm mặc.

Phổ Tây chư hầu thế tới hung hăng, ở đại bại quân thư đe dọa phía dưới, những kia nhỏ ấp chi chủ liên bảo vệ chính mình thành trì cũng không kịp, nơi nào còn có gan xuất binh?

Duy nhất hi vọng, chính là những thứ này Ngô Hàn người chủ động thối lui, hay hoặc là Chi thành Bạch La đến cứu viện.

Lúc này, Tần Phi Ngư liền nói: "Chi thành chính là Nam Cú Châu thành lớn, có dân vạn hộ, trú quân hơn vạn, Bạch La cũng là Nam Sở đại tướng, tinh thông dụng binh! Không thể không đề phòng!"

So với Ngô Hàn mà nói, Nam Sở nhà tướng thế gia liền nhiều.

Trong đó nổi danh nhất, chính là Bạch thị cùng Hạng thị.

Cái này Bạch La chính là Bạch thị người, đứng đầu tướng môn xuất thân, có truyền thừa, vừa xuất hiện sẽ liền làm vì giáo úy, thảo phạt tặc phi mấy ngàn đặc thắng, không mấy năm liền tích công làm tướng, bên ngoài một phương lãnh binh năm ngàn, thỏa mãn Bình gia lên cấp điều kiện.

Có thể nói, tuyệt đối là trời sinh cao giàu đẹp trai mẫu , khiến cho Tần Phi Ngư đều nhìn ra thấy có chút ước ao đổ kị.

Tướng môn hổ tử xuất thân, chỉ cần có tố chất, biểu hiện ra tài cán, cái kia đạo lạch trời liền có thể lướt qua, lúc này Bạch La, ít nhất cũng là võ đạo tăng một, quân khí rót vào người đại tướng, lại nắm giữ lượng lớn thượng cổ chiến tranh bí thuật, vô cùng khó đối phó.

"Chi thành chính là Nam Sở chỗ yếu, người này tám thành sẽ không ra khỏi thành cùng bọn ta đã chiến. . ."

Đoàn Ngọc hơi có chút tiếc nuối.

Cái này Bạch La, nắm giữ đối với Ngô Hàn phòng tuyến cuối cùng, tất trăm ổn dầy cộm nặng nề, không phải triển khai cái gì mưu kế liền có thể lừa đi ra.

Nếu không thì, Chi thành như mất, Nam Cú liền không có hiểm có thể thủ, nước Sở cũng hướng về Ngô Hàn mở ra cửa lớn, hậu quả khó mà lường được.

Như chính mình là Bạch La, cũng đến phòng bị cái này một nhánh Phổ Tây liên quân bất quá là mỗi nhử, mặt sau còn có Ngô Hàn đại quân cạm bẫy khả năng.

Ngược lại quốc giới bên này chư hầu phong quân nhiều năm liên tục chinh chiến không ngừng, dù cho mất đi chút nhân khẩu thổ địa, tương lai không hẳn không thể đoạt lại, nhưng nếu mất Chi thành, mới là chết vạn lần không đủ!

Đây cũng là bởi vì nước Sở nội loạn, không cách nào hợp lực.

Bằng không đầu tiên Phổ Tây chư hầu liền không dám bày ra lần này xâm lấn, mà Bạch La cũng khẳng định có can đảm xuất kích.

Dù cho thất bại, làm mất Chi thành, phía sau cũng có Chủ quân tự mình dẫn mấy chục vạn đại quân mà đến, có gì sợ cũng?

Nhưng lúc này, thực sự là thời vận không ăn thua, dũng tướng khó thân.

Đột nhiên, đường ở ngoài có Vũ Kê cầu kiến: "Chủ quân! Có khoái mã cấp báo!"

"Niệm!"

Đoàn Ngọc trong lòng quanh quẩn nào đó loại dự cảm, trực tiếp khiến.

"Ầy!" Vũ Kê thi lễ một cái, chột lớn tiếng ghi nhớ: "Ngày 25 tháng 4, Khúc Dịch, Chu Diên liên quân lâu công Thư Sào không xuống, sĩ khí tan rã, đêm, có Đào Ấp quân tốt trộm doanh, trong thành hưởng ứng, bị hai mặt giáp công, toại đại bại. . ."

"Quả là phế vật!"

Đoàn Ngọc khinh thường bĩu môi, nhìn Thư Nhượng.

Hàng này cũng có chút lúng túng, hẳn mới vừa nói Phổ Thượng chư quân không dám mạo phạm, lập tức liền đến một cái Đào quân làm mất mặt.

"Đào quân, người phương nào ?" Đoàn Ngọc lại không để ý lắm, hỏi.

"Đào quân, Đào Ấp chi quân vậy, thiện hàng thực, có tư binh ngàn năm trăm số lượng. . ."

Thư Nhượng theo bản năng mà trả lời.

Dưới cái nhìn của hắn, tên kia càng tựa như một cái thương nhân, khi nào có bức này dưng khí?

"1,500 quân tốt phối hợp trung nghĩa người tập doanh. . . Bốn, năm ngàn quân tốt liền như vậy bại?"

Tần Phi Ngư nghe xong, lắc đầu liên tục: "Thằng nhãi ranh không đủ cùng mưu!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Bí Thuật

"Kiêu binh tất bại a!"

Chu Diên quân suất tàn binh bại tướng kinh hoàng mà chạy, trong lòng hối hận dị thường.

Hắn quá mức xem nhẹ Phổ Thượng chư hầu, thủ hạ sĩ tốt cũng bị Thư Sào phần vinh mê hoa mắt.

Bọn họ một đường cướp bóc, kỷ luật quân đội tan rã, đã tới chưa bao nhiêu chính quy thủ tốt Thư Sào bên dưới thành, dĩ nhiên nhiều lần công chi không thể.

Cái kia phong quân Thư Khải cũng có chút biết sợ rồi sau đó dừng mùi vị. Hắn tan hết phủ khố, động viên chính mình tất cả nô bộc cầm binh khí thủ thành, lại đem kho vũ khí mở ra, trang bị quốc nhân.

Bởi vì Ngô Hàn người tàn bạo truyền ra, trong thành trên dưới một lòng, đại quân bị nghẹt, sĩ khí đồ hàng, uế oải không chịu nổi.

Chính khi Chu Diên quân chuẩn bị cùng Khúc Dịch quân thương lượng lui binh lúc, cái kia vẫn không bị coi trọng, không lấy quân sự tăng trưởng Đào quân, lại phái 1,500 binh, liền đến tập kích nơi đóng quân. . .

Chu Diên quân thống khổ nhắm hai mắt lại.

Đó là hắn không muốn nhất nhớ lại trí nhớ, cái kia thiêu đốt lửa lớn, người Sở hò hét khẩu hiệu, phe mình ngã xuống sĩ tốt, khiến cho hắn tâm

không ngừng mơ hồ làm đau.

Cũng làm hăn biết được, chính mình không phải chân chính thống binh tài năng.

Cũng may hăn thân vệ đặc lực, trung thành tuyệt đối, cuối cùng cũng coi như che chở hăn chạy thoát, không có biệt khuất chết vào chiến trận hoặc là làm tù binh.

Chỉ bất quá tự trách chỉ là nháy mắt, một lát sau hăn liền đem lần này cực khổ trách tội cho người khác: "Đều do Khúc Dịch quân đầu kia heo mập, ta sớm đã nói với hăn, để dưới tay hăn không muốn mang nhiều như vậy trói buộc, thậm chí ngay cả nông gia xuy cụ đều không nỡ lòng bỏ vứt bỏ. . . Còn có Khúc Tư quân, không tiến đến giúp ta, ngồi xem đại quân chiến bại. . . Bạch Chỉ quân cũng là, lúc này có lẽ chính đang tại thành Thư Tông bên trong, nhàn nhã xem ta chuyện cười. . ."

Chính oán trời oán đất, một người thám tử đến báo: "Quân thượng, có quân đội đuổi gần!"

"Chẳng lẽ là Đào quân truy binh?"

Chu Diên kinh hãi vẻ, hăn lúc này thu nạp bại binh bất quá bốn, năm trăm, hơn nữa như chó mất chủ, cũng không có sức tái chiến.

"Không, là Khúc Tư Vô Thành quân!"

Chu Diên quân thở dài một hơi, lại cảm thấy da mặt nóng hừng hực.

Trước bọn họ còn ở tính toán cái này Khúc Tư quân, không nghĩ tới lúc này lại cần nhờ người này cứu tràng.

Không đến bao lâu, xa xa liền hiện lên một mảnh bụi mù.

Một mảnh bóng đen càng ngày càng mở rộng , hóa thành ba ngàn người quân đội.

"Đều đâu vào đấy, nghiêm nghị như núi!"

Chu Diên quân thở dài nói.

Đồng dạng là xâm lấn nước Sở phong ấp, vì sao Võ Thành quân liền có thể làm được ngay ngắn rõ ràng, giữ nghiêm kỷ luật quân đội đây?

Hắn chỉnh vạt áo, sửa thẳng quan, hướng về đại quân đến đón.

"Chu Diên quân, có khoẻ hay không?"

Đoàn Ngọc ngồi trên lưng ngựa, nhìn phía trước áo giáp không đồng đều Chu Diên cùng với thuộc binh, khẽ cười nói: "Biết được Thư Sào biến cục, Bản quân lập tức chạy tới, gặp may đúng dịp, lại gặp phải Khúc Dịch quân!"

"Khúc Dịch quân?"

Chu Diên quân sững sờ, quả nhiên ở hàng ngũ bên trong nhìn thấy cái kia mập mập bóng người.

Khúc Dịch quân so với hắn còn thâm, bị Đoàn Ngọc tìm tới thời điểm, bên người tùy tùng đều không đủ năm mươi.

"Chu Diên quân. . ."

Khúc Dịch quân nước mắt lưng tròng, mấy có đầu thai làm người cảm giác, suýt chút nữa liền muốn cùng hắn ôm đầu khóc rống.

Lần này tới chỗ này Phố Thượng, thực sự là thiệt thòi! Thiệt thòi lớn rồi!

"Hai vị phong quân không cần như vậy, ta bị yến hội, kính xin nể nang mặt mũi!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, mở yến hội khoản đãi hai người này.

Trước cái này hai phong quân hợp binh có tới 3,500 người, lúc này chỉ còn dư lại sáu trăm không tới, tất cả thu được đồ quân nhu cũng đang chạy trốn lúc ném đến không còn một mống, thực sự là người nghe được lòng chua xót, thấy người rơi lệ.

Rượu qua ba tuần sau khi, Đoàn Ngọc liền hỏi: "Không biết hai vị phong quân, muốn có gì tính toán?"

"Chúng ta? Đương nhiên là trở về phong ấp!"

Khúc Dịch phong quân phảng phất chấn kinh thú nhỏ, hung hăng nghĩ trở lại ẩm áp ổ nhỏ đi liếm láp vết thương.

"Sai rồi!" Không ngờ rằng Đoàn Ngọc biến sắc mặt, lãnh đạm nói: "Ta cùng hai quân thân như huynh đệ, thù này phải có báo! Các người theo ta cùng đi Thư Sào, xem ta làm vì các người báo thù!"

"Báo thù? !"

Chu Diên quân một cái giật mình, có chút khát vọng, nhưng nhìn Đoàn Ngọc thăm thăm con mắt, trong lòng lại là nhất không

Nhìn lại một chút bên cạnh, đối phương có đại quân ba ngàn, chính mình lại là tàn binh bại tướng, vệ binh đều tử thương không ít, đây quả thực là người làm vì dao thốt, ta làm vì thịt cá, chỉ có thể nói: "Như vậy, tất cả tận nghe quân thượng dặn dò chính là!"

Khúc Dịch quân tuy rằng còn muốn giãy dụa, lại bị hấn lấy nghiêm khắc vẻ mặt ngăn lại.

"Được! Nay yến sau khi, phe ta đại quân liền mở đường đi Thư Sào, làm vì hai vị báo thù!"

Đoàn Ngọc cười to.

Yến ẩm sau khi, Khúc Dịch quân lại là tìm tới Chu Diên quân, vô cùng không rõ: "Quân thượng vì sao ngăn cản Bản quân quy hương?"

"Quân không thấy đương thời Khúc Tư quân về mặt sao?"

Chu Diên quân lại là hỏi ngược lại: "Như chúng ta dám nữa nhắc tới quy hương việc, hẳn có lẽ liền sẽ để chúng ta 'mất ở trên chiến trận'!"

Khúc Dịch quân rút cổ một cái: "Không đến nỗi chứ?"

"Bản quân xem như là thấy rõ, người này gan lớn tâm đen, sợ là thiên hạ còn không có gì chuyện hẳn không dám làm. . ."

Chu Diên quân thở dài một tiếng: "Lúc này ở nhân gia cánh chim phía dưới, vẫn là yên lặng ngủ đông tốt, ngày sau tổng có cơ hội. . ."

"Bản quân rõ ràng!"

Khúc Dịch quân nghiêm túc chấp tay nói cảm ơn, cười híp mắt trong ánh mắt cũng không biết đang suy tư chút gì.

...

Thư Sào thành.

"Mới vừa khu một sói, lại tới một hổ!"

Nhìn một lần nữa vây kín đại quân, chủ tướng vẫn là cái kia đem chính mình đánh bại Khúc Tư quân, Thư Khải không khỏi gượng cười,

hướng về bên cạnh một người hành lễ nói: "Bạch giáo úy, tất cả liền xin nhờ!"

"Xin mời quân thượng yên tâm, ta có Đào quân một ngàn người, còn có năm trăm tinh binh, tất có thể thủ thành!"

Người này đến hai mươi tuổi, giữ lại hai phiết chòm râu, có vẻ thành thực không ít, vóc người trung đẳng, tướng mạo xốc vác, ăn mặc nước Sở cao đẳng võ giáp, một luồng sát khí chiếm giữ tại người.

Hắn đương nhiên không phải Chi thành đại tướng Bạch La, nhưng là đối phương một cái con cháu.

Bây giờ Phổ Thượng náo loạn tin tức rất sớm truyền trở lại, Bạch La tuy rằng muốn trấn thủ nơi yếu hại, sẽ không dễ dàng xuất kích, nhưng cũng không phải chuyện gì đều không làm.

Lúc này, liền đem một cái xin mời chiến con cháu phái đi ra, dẫn dắt năm trăm binh.

Cái này con cháu tên là Bạch Quan, từ nhỏ nghiền ngẫm đọc binh pháp, mới vừa xuất sĩ, chính là ghé con mới sinh không sợ cạp thời điểm.

Bất quá hắn biết kẻ địch thế lớn, trước vẫn chưa lao thẳng tới Phổ Tây chư hầu liên quân, mà là đi tới Đào Ấp, thuyết phục Đào quân, đến một ngàn binh, lúc này mới thẳng đến Thư Sào thành mà đến, quả nhiên một lần lập công, đánh bại hai cái phong quân, tù binh hơn ngàn người.

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cảm thấy đặc ý vô cùng, nhìn phía dưới vây kín đại quân, cũng là không để ý lắm.

...

"Bạch thị tộc nhân? !"

Phía dưới quân trận trong, nhìn rõ ràng tường thành cờ xí Đoàn Ngọc lại là sừng sờ: "Không có khả năng lắm là Bạch La, bằng không tất dám đi ra cùng ta quân dã chiến, đó chính là cái khác con cháu? Quả nhiên, cái này Bạch La tuy rằng đại quân không ra, làm rồi bản lĩnh vẫn có."

Nói tới chỗ này, liền có chút tiếc nuối, đối với bên cạnh Tần Phi Ngư cười hỏi: "Nếu ta giết người này mà hàm đầu đưa đến Chi thành, có thể kích đến Bạch La đi ra quyết chiến không?"

Không có sai! Lần này Đoàn Ngọc đi ra, mục tiêu lớn nhất, chính là nước Sở Nam Cú Châu, Chi thành!

Còn lại phong quân công và thủ, theo Đoàn Ngọc đều là trò đùa trẻ con, chỉ có người này mới miễn cưỡng được cho một cái đối thủ.

"Không có khả năng lắm. . . Cái này Bạch La là tướng già, lại là Binh Pháp gia, không đến nỗi được khích tướng!"

Tần Phi Ngư nói: "Cho dù chúng ta bắt được cái này thủ tướng, đặt ở Chi thành trước thành phan thất, cũng chưa chắc sẽ ra thành! Dù là phe ta chỉ có ba ngàn người!"

Loại này vững vàng, thận trọng từng bước thủ tướng, là nhất để người công thành đau đầu.

Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, không khỏi cau mày.

Đại quân chinh chiến, có thể không so thần thông pháp thuật quyết đấu.

Tuy rằng hẳn còn có một chiêu cuối cùng —— độc thân tiến vào Chi thành, ám sát chủ soái. Nhưng Bạch La nhưng là nước Sở đại tướng, quyền cao chức trọng, trên người chiếm giữ khí vận không thể khinh thường, đồng thời thủ hạ chương tinh binh vạn người, tạo thành Thiết Huyết sát khí

cũng là một đại áp chế, đồng thời ít nhất có quân khí rót vào người tu vị tại người.

Dù cho Ngô Hàn lực lượng cả nước, dự bị một lần ám sát, thành bại cũng bất quá tỉ lệ năm năm.

Bạch gia truyền thừa lâu đời, một ít thượng cổ chiến tranh bí thuật vô cùng sắc bén, Đoàn Ngọc cũng không muốn cống ngầm bên trong lật thuyền.

Huống chi, hãn người trong nhà biết chuyện nhà mình, trước mấy lần hành động, đã đại đại đắc tội rồi một ít ẩn tại thế lực, hãn cũng không có gửi hy vọng vào Đại Hạ triều đình hoặc là cái khác kẻ địch cả đời đều đuổi không tra được trên đầu mình.

Dĩ vãng cô huyền hải ngoại, không sợ người báo thù, nhưng lúc này không chỉ có nhập Ngô Hàn làm phong quân, thậm chí còn chạy đến nước Sở, chẳng phải là ở nhân gia ngay dưới mắt làm càn?

'Dù cho ta ra tay có chín thành chắc chắn có thể ám sát đại tướng Bạch La, nhưng nói không chừng Chi thành trong thì có một cái bẫy chờ ta, đến thời điểm cái chết của ta tỉ lệ cũng vượt quá năm thành! Quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ!'

'Ta đại náo Phổ Thượng, diệt quần thư, không nghĩ tới cái kia Bạch La vẫn là như vậy có thể chịu! Vẫn rùa rụt cổ không ra.'

Chi thành chiếm hết địa lợi, lại có người cùng, xác thực là một khối xương cứng.

Đoàn Ngọc thở ra một hơi dài, liền nhìn hướng về Thư Sào đầu tường.

Cũng được, trước tiên gặp gỡ Bạch thị tiểu tử năng lực.

Lúc này hạ lệnh: "Công thành!"

Thùng thùng!

Trống trận lôi vang lên, tiền quân xuất trận, binh sĩ giờ tắm khiên, giờ lên thang mây, hướng về Thư Sào thành mà đi.

"Bắn cung!"

Thành trên truyền đến một trận hô to, nhưng mưa tên lại có vẻ thừa thớt.

Đoàn Ngọc thấy vậy, trong lòng mừng thầm, biết trước đại bại, lại có vây thành, đã hầu như tiêu hao hết trong thành lực lượng, mũi tên không đủ.

Nếu không có cái kia Bạch thị con cháu mang 1,500 người đến làm rối, làm không tốt bằng vào Chu Diên cùng Khúc Dịch hai quân, cuối cùng liều mạng tử thương chút nhân mã, liền có thể đem thành trì đánh xuống.

Nhưng mà, khi Khúc Tư quân tốt theo thang mây bò trên tường thành phía sau, cục diện nhất thời xoay chuyển.

"Giết!"

Bạch Quan rít lên một tiếng, trên tường thành thủ tốt đều là sĩ khí rung lên, đỏ mắt giết hướng về từ chỗ hồng bò lên quân tốt.

Đào Ấp chi binh vốn là không lấy vũ dũng xưng, mà Thư Sào trong thành cũng không không có bao nhiêu quân tốt, chỉ có dân phu, nhưng lúc này cái này chút người dĩ nhiên sĩ khí như cầu vồng, phấn đấu quên mình, nhất thời liền đem giết tới đầu tường Khúc Tư quân đánh mông.

Nguyên bản leo lên tường thành sĩ tốt kêu thảm thiết ngã rơi xuống đến, chỗ hồng bị nhanh chóng lấp kín, công thành sĩ tốt chẳng khác nào

thuỷ triều lui trở về.

Tần Phi Ngự sắc mặt không hề thay đổi, cái này vốn là thăm dò, lúc này ngóng nhìn trên tường thành dựng thẳng lên đến một cái vẽ mẫn bùa chú cây cột, vô cùng thán phục: "Bạch gia chiến tranh bí thuật? Hống một tiếng phía dưới, phẫn chấn binh sĩ huyết khí, đồng thời không bị Thiết Huyết sát khí áp chế? Thực sự là mở mang tầm mắt!"

"Binh gia tăng một, quân khí rót vào người, tăng hai luyện tinh binh, tăng thứ ba nhưng là diễn sinh quân khí thần thông, không bị Thiết Huyết sát khí khắc chế. . ."

Đoàn Ngọc nhưng là nói: "Bây giờ quân khí thần thông, chủ lưu vẫn là Rải Đậu Thành Binh cùng Thảo Mộc Giai Binh, có thể lấy một người thành quân, mà ở thượng cổ, còn có rất nhiều thần thông chi nhánh, ở trong chiến tranh rực rỡ hào quang. . . Đây đồ đẳng tự khiêu bí thuật, phải nên chính là một cái nào đó quân khí thần thông đơn giản hoá bản chứ?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Đạn Bạc

Bí thuật, vốn là so với thần thông thấp vài cái đẳng cấp.

Thượng cổ quân khí thần thông, cần Binh gia tăng ba mới có thể liên quan đến, mà lần này phe địch bày ra bí thuật, lại chỉ cần một căn Đồ Đằng trụ phối hợp, một cái còn chưa đột phá Binh gia võ giả là có thể triển khai, hiển nhiên đơn giản hoá vô số lần.

Tuy rằng uy lực cũng suy yếu không ít, nhưng thắng ở giá rẻ cùng đơn giản.

Chỉ là từ đây một hạng, liền có thể thấy được Bạch gia bức này môn phiệt gốc gác, thật là không thể khinh thường.

"Đánh trống thu binh!"

Lại nhìn mấy lần đầu tường sau khi, Đoàn Ngọc hạ lệnh.

Đại quân chậm rãi trở ra, có Vân Trung vệ đè ép trận tuyến, tận nhưng có thứ tự.

"Hừ. . . Cái gì Võ Thành quân, cũng chỉ đến như thế sao!"

Đầu tường, Bạch Quan nhìn tình cảnh này, khóe miệng không khỏi hiện ra một nụ cười.

. . .

Buổi tối, quân trại chu vi thiết lập kiên cố song gỗ lan, còn có cao cao tháp tên, đốc binh dò xét các lều trại.

"Đại ca. . . Trước vì sao không cho ta Long Xà doanh xông một lần?"

Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngự bước chậm tuần doanh, Tần Phi Ngự liền không nhin được nói.

Dù cho Thư Sào thành bên trong có hơn một ngàn quân coi giữ, còn có một cái hiệu được chiến tranh bí thuật Bạch Quan, nhưng chỉ cần hấn mang theo Long Xà doanh xông một làn sóng, vẫn rất có hi vọng phá thành.

"Người cảm thấy Bạch gia bí thuật làm sao?"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, hỏi một cái vấn đề khác.

"Bất quá thoáng kích thích sĩ khí, huyết khí bí pháp. . . Tăng lên phạm vi cũng không phải rất lớn. . ." Tần Phi Ngự đối với chuyện này tuy rằng coi trọng, để tâm đấy vẫn là không để ý lắm.

"Dù là như vậy, nếu ta phương tinh nhuệ trùng trận, tất có tổn hại, cái này cần gì phải đây?"

Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, một ít hạt nhân kế hoạch, hấn chỉ cùng tâm phúc đề cập tới: "Không bằng năm cái này Thư Sào chi thành thí nghiệm một, hai phe ta khí giới công thành!"

"Đại ca vẫn là muốn đánh Chi thành?" Tần Phi Ngự yên lặng một hồi, hỏi.

"Cái này tự nhiên!"

Đoàn Ngọc trực tiếp thừa nhận: "Tranh bá thiên hạ, một bước đều lùi không được!"

Cái này nói tới cũng là Khúc Tư hiện tại tình trạng, mặc dù coi như đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, nhưng đặt xuống thành trì đều khó mà lâu thủ, nhiều nhất cướp đoạt chút kim ngân nhân khẩu trở lại, lại há là Đoàn Ngọc mong muốn?

"Hiện tại nước Sở nội loạn, chính là khai thác thời cơ tốt, then chốt chính là ở đất đặt chân! Nếu là bắt xuống Chi thành, thì lại Nam Cú Châu liên lưu lạc non nửa, còn lại cũng khó có thể chống lại. . ."

Đến cái mức kia, Đoàn Ngọc thậm chí chuẩn bị đem toàn bộ Khúc Tư đều di chuyển lại đây, đem Chi thành làm cái này chính mình chủ ấp!

Chỉ là một cái Khúc Tư, làm sao so với cái này vạn hộ thành lớn, còn có chu vi màu mỡ nơi đây?

Đồng thời, trong này cũng có Ngô Hàn phương diện cân nhắc.

Mặc dù mình là Ngô Hàn phong quân, nhưng làm ra chuyện như thế, tất nhiên chịu đến Ngô Hàn vương kiêng kỵ.

Mà Bồ Châu tình hình cùng Nam Cú Châu tương tự, tuy rằng một nửa năm giữ ở các phong quân tay, nhưng phía sau đồng dạng có Ngô Hàn vương phải tới quan chức cùng đại tướng.

Như chính mình thế đại khó khống chế, cùng Ngô Hàn quan hệ liên thực sự khó nói.

Bởi vậy nghĩ muốn thành long, nhất định phải tây dịch nước Sở, đông cự Ngô Hàn!

Cái này cũng là không thể làm gì, chân chính hài lòng lập nghiệp nơi sớm đã bị chiếm cứ, đây là nhân gia tổ tông tích lũy, chính mình tay trắng dựng nghiệp, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác.

"Phi Ngự tất cục cung tận tụy, chết rồi sau đó vẫn vậy, hoàn thành đại ca bá nghiệp!" Tần Phi Ngự có chút kích động, lại có chút hoang mang, lớn tiếng nói.

"Lần này một phát động, nếu không thể đặt xuống Chi thành, liền một bước chậm, từng bước chậm, mà dù cho đặt xuống, cũng phải đối mặt với nước Sở điên cuồng phản công, còn có Ngô Hàn chuyển đến. . . Thực sự là từng bước gian nan a!"

Đoàn Ngọc rung lên ống tay áo, lại cười nói: "Thôi! Xem trước một chút ta chuẩn bị khí giới công thành lại nói!"

Trong doanh địa nơi nào đó.

Mộ binh đến nghề mộc chính đang gia tăng chế, từng chiếc từng chiếc công thành xe, máy bắn đá bị chế tạo ra.

Cái gọi là công thành xe, nóc xe có phòng bị mũi tên cùng đá rơi dày lều, xuống có bánh, ở giữa treo lơ lửng một cái tước nhọn lớn cọc gỗ, mũi nhọn còn dùng kim loại gia cố, cách dùng nhưng là liều lĩnh mũi tên đẩy tới bên dưới thành, như gỗ chung giống như va chạm cửa thành.

Mà máy bắn đá nhưng là lợi dụng gạch thẳng các loại lực lượng, ném cao mấy chục cân hòn đá nện tường.

Đối với dày đặc gạch mộc tường mà nói, xác thực có chút hiệu quả, nhưng cũng không phải quá giai.

Dù sao Ngô Hàn là man quốc, thợ thủ công cũng không phải là rất hưng thịnh, mà dù cho Khán quốc bên trong, một phát có thể ném cao trăm cân mấy trăm cân tảng đá máy bắn đá cũng vô cùng hiếm thấy.

Bất quá Đoàn Ngọc đối với trọng lượng không có quá nghiêm khắc, mấy chục cân, mười mấy cân đều nhận, lúc này mới có thể miễn cưỡng làm

ra đến.

Nghĩ muốn đạt đến trong lịch sử 'Hồi hồi pháo' trình độ, dù cho giết những kia sứ sọ thợ thủ công cũng không làm nổi.

"Công thành xe, thang mây còn có thể. . . Nhưng cái này máy bắn đá?"

Tần Phi Ngự bĩu môi: "E sợ khó có thể đối với tường thành tạo thành tổn thương gì. . ."

Đoàn Ngọc lại quý bí nở nụ cười: "Cái này lại không hẳn, muốn xem đầu chính là cái gì gây. . ."

"Chẳng lẽ không phải đạn đá, mà là. . ." Tần Phi Ngự ánh mắt ngưng lại, hẳn đối với Ngũ Độc tinh binh rất có hiểu rõ, sắc mặt trắng nhợt.

"Đó là đòn sát thủ cuối cùng, lúc này không thích hợp ném ra, tương lai còn có đại chiến muốn dùng đây!" Đoàn Ngọc lắc đầu một cái, xốc lên một chỗ lều vải, công bố đáp án: "Liên là chúng nó!"

Lều vải bên trong, một mảnh ngân quang sáng quắc, chiếu rọi người nhân cầu.

"Đây là. . . Đạn bạc! ?" Tần Phi Ngự cẩn thận nhìn sang, liền thấy mấy chục viên tròn trùng trục, mấp cuồn cuộn ngân cầu chất đống trên mặt đất, mặt ngoài còn có lượng lớn chữ triện, không khỏi chậm rãi há to mồm.

"Không sai, chính là đạn bạc!"

Đoàn Ngọc cười khở một tiếng: "Tuy rằng chỉ là mặt ngoài độ một tầng ngân, nhưng vẫn phải là nhờ có trước cướp đoạt đến bạc trắng, mới có thể thành công chế thành!"

Hắn tu vị đã đến Du Thần Ngự Khí cảnh giới, Đạo ẩn tứ chuyển, chính là công ngân chi tượng!

Mà những thứ này đạn bạc, nhưng là hãn kết hợp Đạo môn bí truyền phù tiên phương pháp, phối hợp luyện khí kinh nghiệm, còn có nghiên cứu chế tạo thuốc nổ lúc linh quang lóe lên, chế thành công thành lợi khí!

Thế giới này quy tắc bất đồng, thuốc nổ nổ tung lực lượng không như ý muốn, nhưng khoa học kỹ thuật không đủ đạo pháp đến tập hợp, chính mình lấy tứ chuyển Triện Khắc sư lực lượng, tiêu hao lượng lớn bạc trắng, chế tác đạn bạc, nhưng có không sai nổ tung sát thương hiệu quả.

Đạn bạc bên trong cũng không phải là toàn bạc, mà là chứa vào lượng lớn tiêu hoàng nhựa thông các loại dẫn hỏa đồ vật, phong kín gia cố, ngoại vi mạ bạc, khắc dấu đạo văn.

Đạo thuật tuy rằng chịu đến Thiết Huyết sát khí áp chế, nhưng mình Triện Khắc sư công pháp trời sinh thì có kháng tính.

Đến công ngân chi tượng tầng thứ, càng là có thể ở trong vạn quân sử dụng.

Cho dù uy lực có suy yếu, nhưng Đoàn Ngọc muốn chỉ là lời dẫn cùng thôi hóa hiệu quả, ngày mai liền năm Thư Sào thành kiểm tra một, hai.

Bất quá phương pháp này tuy tốt, lại đúng là năm trắng toát bạc nện người, tiêu hao khá lớn.

Đồng thời, cũng khiến Đoàn Ngọc có loại khá là vi diệu cảm giác không hài hòa, nghĩ đến dị thể 'Đạn bạc chiến thuật'.

Tuy rằng tên gọi như thế, nhưng nội bộ lại là khác biệt.

Một niệm đến đây, không khỏi vẻ mặt quái dị, khóe miệng co rúm.

...

Ngày thứ hai, Thư Sào thành đầu.

"Lại tới nữa rồi!"

Thư Khải lên dây cót tinh thần, nhìn quân địch phương trận tiến lên.

Lần này, Võ Thành quân lại không có gấp vây công, mà là đẩy mấy chiếc công thành xe, máy bắn đá chậm rãi tới gần.

"Muốn khổ chiến sao?"

Bạch Quan con người ngưng lại, chột lại tự mình an ủi: "Ta đã gia cố tường thành phòng ngự, đồng thời thiết lập bí thuật chi nguyên ở đây, dù cho có gấp mười lần địch thủ xâm lấn, cũng tất có thể thủ vững!"

Băng —— âm!

Đang lúc này, kẻ địch máy bắn đá phát ra gào thét.

Vòng thứ nhất là thử bắn, dùng chính là bình thường đạn đá, mấy chục cân tảng đá nện ở trên tường đất, lưu xuống một cái ao hãm, chột bất đắc dĩ lướt xuống.

"Chỉnh lý! Lại bắn!"

Vòng thứ hai, vòng thứ ba đồng dạng là đạn đá, đã điều tốt góc độ, rầm rầm nện ở trên tường thành.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Tuy rằng rung trời vang vọng, nhưng Bạch Quan trong bóng tối thờ phào nhẹ nhõm.

Hắn đã từng lên phía bắc, từng trải qua Khánh quốc máy bắn đá, mỗi một lần đều là ít nhất năm mươi cân lấy lên đá tảng, thậm chí còn từng có trăm cân, đó mới thực sự là hủy thiên diệt địa.

So sánh cùng nhau, cái này Ngô Hàn người làm ra đến, cũng chỉ là tình cảnh nhỏ.

Nhưng sau một khắc, khảo nghiệm chân chính mới đến.

"Lên đạn bạc!"

Đoàn Ngọc hạ lệnh, mấy cái cực lớn đạn bạc liền bị chứa đến máy bắn đá trên.

Ở dưới ánh mặt trời, bạc trắng ánh sáng càng thêm óng ánh.

"Đó là vật gì?"

Đầu tường, Bạch Quan, Thư Khải nhìn tình cảnh này, có loại dự cảm xấu.

Mà gần chút Khúc Dịch phong quân, nhưng là nhìn khổng lồ đạn bạc chảy nước miếng, hầu như cho rằng Khúc Tư quân điên rồi.

Hắn dám năm chính mình tế tự tổ tiên làm chứng, cái kia nhất định là bạc!

Khúc Tư quân cái người điên này, lại năm đạn bạc nện người! ! !

Cái này là cái gì loại xa xỉ, cỡ nào phá sản a!

Nếu không là tình huống không cho phép, hắn có lẽ đều muốn đi lên ôm Khúc Tư quân bắt đui, cầu hắn dùng đạn bạc đi nện chính mình đất phong!

"Phát!"

Băng! Băng! Băng!

Cầm cờ nhỏ giám sát binh sĩ ra lệnh một tiếng, máy bắn đá lần thứ hai phát ra gào thét.

Mấy đạo ngân quang giống như sao băng, đập ầm ầm ở tường thành vị trí, chọt. . . Ầm ầm! Ầm ầm! ! !

Kịch liệt nổ tung sinh thành, sóng khí lẫn lộn.

Toàn bộ thành trì đều tựa hồ nhảy một cái, Bạch Quan trực tiếp nằm trên mặt đất, lỗ tai vang lên ong ong, hình như có chiêng đồng cùng vang lên.

Cả người hấn nhất thời bối rối, đứng dậy, mới phát hiện trên tường thành một mảnh tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Vừa nãy cái kia luân vụ nổ lớn, mang đến không chỉ có là sóng khí còn có rung động dữ dội, càng chen lẫn lượng lớn toái thiết mảnh, hòn đá nhỏ khối bay vút.

Lấy ngay lúc đó động năng, những thứ này Đoàn Ngọc cố ý chôn xuống đồ chơi nhỏ sát thương lực hoàn toàn mạnh hơn được lên cung cứng nỏ, đột nhiên không kịp chuẩn bị thủ tốt thường thường bị bắn thành cái sàng hoặc là một đồng thịt rữa, bị chết vô cùng thê thảm.

"Chuyện này. . . Cái này là cái gì loại công thành bí pháp? Vì sao trước binh thư trên căn bản không ai đề cập tới?"

Bạch Quan ngấm nhìn bên cạnh, nhìn thấy Thư Sào phong quân so sánh xui xẻo, bị một viên thiết phiến tước trúng đầu, đã ngã vào trong vũng máu, không khỏi giãy giụa nằm đến trên thành tường phóng tầm mắt tới.

Chỉ thấy mới vừa rồi bị sao băng đánh trúng nơi nào đó tường thành, đã hiện ra một cái hố to, chu vi vết rách từng cái từng cái.

Mà thủ tốt tất cả đều kinh hoàng cực kỳ, hầu như cho rằng chịu đến thiên khiến!

Thùng thùng!

Gấp gáp nhịp trống đột nhiên vang lên, lại là đồng dạng bị dọa ngốc Võ Thành quân tốt, ở đốc chiến đội giục giã, khởi xướng công thành.

"Quỷ thần?"

Chu Diên quân sắc mặt khó coi đến cực điểm, trên người tro bụi nhào nhào, cái này là vừa nãy bị dọa nằm trên mặt đất dính dáng tới.

Đối với Khúc Tư quân, nhưng là kiêng kỵ cực kỳ, loại này nắm giữ Quỷ Thần chi lực Thần khí, lại bị nam tử này nắm giữ ở tay?

Tương lai Phổ Tây trời, tựa hồ phải biến đổi?

Hắn yên tĩnh không nói, thậm chí đối với đốc chiến đội đem lính của mình tốt xua đuổi trùng trận, đều không thể phản bác.

Đoàn Ngọc nhìn chăm chú tường thành, lại là yên lặng ước định: "Mặc dù đối với tường thành phá hư so với đạn đá còn rất mạnh, nhưng vật này tốt nhất cách dùng, hay là dùng đến giết người, cùng với đe dọa!"

"Có này lợi khí trợ trận, hôm nay tất khắc thành!" Tần Phi Ngư lập tức nói.

"Tốt, vật này liền mệnh danh là —— Ngân Giáp Thần Lô!"

Đoàn Ngọc khoe miệng mang theo vẻ mỉm cười.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Khắc Thành

"Tháng năm hoàng mai trời sắp mưa a. . ."

Chi thành.

Một mảnh quân trường liên miên, lại là một toà đại quân doanh, nhân số hầu như hơn vạn.

Đoàn Ngọc ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy mây đen liên miên, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ rơi xuống mưa đến, không khỏi vẻ mặt âm trầm.

Phía nam nhiều mưa, đặc biệt tháng năm sau khi, liền đến truyền thống mưa dầm mùa vụ, mai người 'Năm mốc' vậy, mưa dầm liên miên, đồ vật mốc meo, càng không thích hợp hành quân tác chiến.

Bởi vậy, nhất định phải trước ở liên miên mưa dầm trước, liền đặt xuống Chi thành!

Hắn đi tới trung quân lều lớn, quan sát phía dưới phong quân cùng tướng lãnh.

Bạch Chỉ, Khúc Dịch, Chu Diên ba vị phong quân đều có, chỉ là vẻ mặt khá không dễ nhìn.

Quãng thời gian trước, Võ Thành quân lấy 'Ngân Giáp Thần Lô' phá Thư Sào, giải cứu hơn ngàn tù binh, hợp nhất làm vì đồ quân nhu doanh, chột lại trở về thành Thư Tông dưới.

Đối mặt với đại quân cường bức, Bạch Chỉ quân cân nhắc một lúc lâu, vẫn là mở cửa đón vào, tứ đại phong quân một lần nữa minh ước, lấy Đoàn Ngọc làm vì Minh chủ.

Chỉ là Đoàn Ngọc căn bản không có rút quân hoặc là ngay tại chỗ phòng ngự ý nghĩ, mà là đem tất cả quân tốt lôi ra đến, lao thẳng tới Chi thành!

Đối với chuyện này, Khúc Dịch, Chu Diên hai quân không có một chút nào quyền phát ngôn, Bạch Chỉ quân nhưng là bị cưỡng bức.

Mặc dù là đám người ô hợp, nhưng như thế tập hợp lên cũng có bảy ngàn đại quân, đường hoàng đi đến Chi thành dưới khiêu chiến.

Làm sao trong thành thủ tướng Bạch La nhất ý cố thủ không ra, vài lần khiêu chiến như đá chìm đáy biển, dù cho đem Bạch Quan quân vào quân trước, tuyên bố muốn phanh đều là thờ ơ không động lòng.

Chi thành ở vào Phổ Thủy thượng du, bắc có núi mà nam có nước, chiếm hết địa lợi, có thể xưng nơi thắng cảnh, đồng thời trong thành có vạn hộ, trú quân vạn người, lương thực sung túc, lúc cần thiết có thể động viên hơn vạn dân phu hiệp trợ thủ thành.

Đoàn Ngọc lại kiểm tra một hồi, phát hiện thành này dùng vẫn là gạch đá xây dựng mà thành, so với bình thường thành thị tường đất kiên cố nhiều.

Không chỉ có như vậy, bên dưới thành có chiến hào, tường thành có tháp tên, vọng lâu, lỗ châu mai. . . Các loại thiết kế phòng ngự.

Thành cao trì sâu, trên dưới một lòng, quân đội tinh nhuệ. . . Bất luận thấy thế nào, Đoàn Ngọc đều cảm giác mình suất lĩnh một nhánh đám người ô hợp đến công thành, hoàn toàn là chịu chết hành vi.

Ở điều kiện như thế này xuống, thành trì thủ tướng lại còn nhất ý thủ vững, nhìn dáng dấp là nghĩ kéo dài tới mưa dầm mùa vụ, thật là làm hăn đều có chút không chỗ ngoạm ăn cảm giác.

"Chư vị. . . Dự định ra khỏi thành hiển nhiên không thể, đón lấy nhất định phải mạnh mẽ công thành!"

Đoàn Ngọc nhìn lướt qua, nói thẳng.

Phía dưới, Khúc Dịch, Chu Diên hai cái phong quân mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không nói một lời.

Mà Bạch Chỉ quân lại là sắc mặt đỏ lên, đột nhiên đứng lên: "Khúc Tư quân, chẳng lẽ ngươi muốn Bản quân quân đội đi chịu chết sao?"

Như vậy một toà cường thành, đến mười vạn đại quân đánh tới một năm cũng chưa chắc có thể bắt xuống, Đoàn Ngọc vừa bắt đầu nhất định sẽ dùng cái khác quân đội công thành, tử thương nặng nề có thể dự trù.

Hăn vốn là bị Đoàn Ngọc mang khóa mà đến, không khỏi quyết định, nếu là Đoàn Ngọc nắm Bạch Chỉ quân khi tiêu hao phẩm, cái kia dù cho đến một tràng đấu chết sống cũng không thể để cho đối phương thực hiện được.

"Bạch Chỉ quân nói quá lời!"

Đoàn Ngọc liếc Bạch Chỉ quân một chút, ngăn lại cái khác tướng lĩnh rút đao cử động.

Nhưng chỉ là một chút, vị này quanh năm chinh chiến, rất có võ công phong quân, dĩ nhiên cảm giác được một luồng rất lớn áp bức, trên người khớp xương vang vọng, phảng phất có vạn cân gánh nặng, bị đè ép trở lại.

Bạch Chỉ quân tâm thần tập trung cao độ, biết vị này Khúc Tư quân quả thật sâu không lường được, không khỏi vô cùng hối hận.

Sớm biết như vậy, lúc trước cần gì cùng đối phương kết minh? Quả thực là dẫn sói vào nhà!

Đoàn Ngọc đem hãn về mặt thu hết ở đáy mắt, nghiêm mặt nói: "Bản quân công Chi thành, là vì chúng ta đại nghiệp cân nhắc, cũng là vì Ngô Hàn quốc vận suy nghĩ, thành này vừa rơi xuống, Nam Cú màu mỡ nơi dễ như trở bàn tay, Ngô Hàn đi một đại hoạn. .. Còn tiêu hao quân đội? Bản quân ở đây hứa hẹn, Võ Thành quân tất cùng Bạch Chỉ quân cộng đồng tiến thoái, làm sao?"

"Ngay cả như vậy, thành này cũng rất khó đánh. . ."

Bạch Chỉ quân về mặt khó coi đến cực điểm.

"Không sao. . ." Đối với cái này, Đoàn Ngọc lại là phất tay một cái: "Bản quân Ngân Giáp Thần Lô, chính chờ thành này chân chính khai trai đây!"

Võ Thành quân Ngân Giáp Thần Lô, Bạch Chỉ quân cũng có nghe thấy, có người nói lấy bạc trắng rèn đúc, phát như thiên khiên, giống như đến quỷ thần lực lượng.

Bản thân của hãn là không thể nào tin được, làm sao Khúc Dịch, Chu Diên hai quân đều là nói chắc như đinh đóng cột, không khỏi nửa tin nửa ngờ: "Như Ngân Giáp Thần Lô thật có uy lực như thế, cái kia Chi thành hay là có thể đánh?"

...

Bóng đêm thâm trầm.

Đoàn Ngọc nguyên thần xuất khiếu, đứng ở hư không.

Trong quân doanh Thiết Huyết sát khí mặc dù đối với hắn có áp chế, nhưng làm cái này một cái Địa Sát Chân Nhân, vẫn là tu luyện Đạo ấn công pháp Địa Sát Chân Nhân, điểm ấy vẫn là có thể chịu đựng.

Lúc này mở ra Linh nhãn thuật, ngó nhìn Chi thành.

Sao lổm đổm đầy trời, cùng trong thành vạn nhà ngọn đèn đối ứng với nhau, lại hình như có một luồng bàn thạch giống như khí vận phóng lên trời.

"Quân khí như núi, quả nhiên là có Binh gia đại tướng trấn thủ!"

Đoàn Ngọc thăm thăm thở dài.

Một cái Binh gia đại tướng, ở trong quân đội mới có thể phát huy không gì sánh kịp uy lực.

Dù cho chính mình Ngân Giáp Thần Lô có thể thuận lợi tường đổ, nhưng vào thành sau khi cũng tất nhiều hẻm chiến sát thương.

Chính vì như thế, hắn mới đưa Bạch Chỉ các loại phong quân kéo đến, tạo thành bảy ngàn liên quân.

"So với mà nói, lên vào ám sát, lại là tốt nhất phương pháp!"

Đoàn Ngọc nhìn tường thành, rồi lại cười lạnh một tiếng: "Nhưng bất luận có hay không cạm bẫy, thân là một phương quân chủ, vẫn như thế tự mình hành hiểm, vốn là rơi xuống tiểu thừa!"

Ngay sau đó quyết định, chính là muốn quang minh chính đại đánh một trận, đại quân giết tiến vào , khiến cho cái gì yêu ma quỷ quái âm mưu đều không thể thực hiện được.

Nếu như đã trở thành tập đoàn thủ lĩnh, không cho thủ hạ người đi bán mạng, phản mà chính mình lên, chẳng phải là ngớ ngẩn hành vi?

Chính mình cho phong ấp, cho tước vị, hứa cho thế tập. . . Chỗ tốt cho một đồng lớn, lúc này liền đến bọn họ hiệu chết thời điểm!

. . .

Ngày thứ hai, sắc trời như trước âm trầm.

Bảy ngàn đại quân bày ra hàng ngũ, máy bắn đá súc thế đợi phát.

Mây đen ép thành, mang đến nghiêm nghị cực kỳ bầu không khí.

Chi thành thủ tướng Bạch La đi tới đầu tường, nhìn phía dưới đại quân, sắc mặt nghiêm túc: "Tuy tựa như ô hợp, lại sát cơ giấu diếm. . . Khúc Tư quân quả không phải người thường!"

Dừng một chút, vừa nhìn về phía bên cạnh thân tín: "Cái khác giáo úy tám thành đều ở trong tối cười ta đồ ủng vạn binh, lại nhát như chuột chứ? Liền cháu ruột bị chiếm đóng ở bên ngoài cũng không dám cứu. . ."

"Không! Tướng quân làm như thế, tất có nguyên nhân!"

Thân tín này trên mặt có một đạo vết đao, trên người sát khí lẫm liệt, chính là theo hãn lão nhân: "Năm đó tướng quân dẫn dắt chúng ta diệt cướp, 500 người liền dám đuổi theo mấy ngàn người chém giết, tuy đao tiền bất cứ lúc nào gia thân, như trước bình thân ung dung, làm sao có khả năng sẽ sợ hãi?"

"Người đúng là biết nói!" Bạch La chỉ cười cười, vẻ mặt chuyển thành nghiêm túc: "Tin tức có thể đánh tra rõ ràng?"

"Đã đánh tra rõ ràng, Bạch giáo úy lãnh binh năm trăm, vừa bắt đầu thuyết phục Đào quân, tăng binh một ngàn, lại đột kích ban đêm bao vây

Thư Sào mấy ngàn đại quân, dễ dàng chiến thắng. . . Chỉ là sau đó, Võ Thành quân vây thành, vận dụng một loại công thành lợi khí, được xưng 'Ngân Giáp Thần Lô', một lô phát ra, giống như thiên khiến, tại chỗ liền đánh chết Thư Sào quân, Thư Sào thành vì vậy mà bị vây. . ."

Thân tín này lập tức trả lời nói.

"Ngân Giáp Thần Lô? Vật này vừa ra, chiến tranh hình thức đại biến a. . . Xem ra sau khi trở về, ta Bạch gia binh thư đồ vật thiên, lại muốn nhiều hơn một quyển. . ."

Bạch La thì thào nói, tốt đẹp thị lực , khiến cho hắn có thể rõ ràng nhìn thấy máy bắn đá, còn có chính đang lắp ráp đạn bạc.

Thậm chí, còn có thể mơ hồ nhìn thấy đạn bạc trên chữ triện.

"Đạo gia vân triện? Chẳng lẽ là phù tiên một loại đồ vật?"

Hắn cực kỳ nghi ngờ không thôi: "Cái này Khúc Tư quân sau lưng quả nhiên có thần bí thể lực chống đỡ, lẽ nào là mười đại đạo mạch? Có thể cho dù Đạo gia phù tiên, ở vạn quân trên chiến trường, thì có ích lợi gì?"

Trên lý thuyết tới nói, thủ thành không thể kéo dài thủ, đặc biệt gặp phải loại này phe địch có công thành lợi khí tình huống, nhất định phải phái người thử nghiệm tập kích hủy diệt.

Nhưng Bạch La trước lại là đến người thần bí đề điểm, biết nhánh đại quân này vô cùng không đúng, giấu điểm hai chi tinh binh, đương nhiên sẽ không lại phái người đi chịu chết.

Quân coi giữ không ra, Võ Thành quân cũng là tốt không chừa chỗ trống, đem hơn mười giá máy bắn đá xếp hàng ngang, chứa đạn xong xuôi, chu vi có Long Xà, Ngũ Độc hai doanh hộ vệ.

"Thực sự là Lão ô quy!"

Tần Phi Ngự nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi thầm mắng một tiếng: "Bất quá dù cho lại cứng rắn hơn mai rùa, cũng đến cho đập ra."

"Phát!"

Hắn tự mình truyền lệnh.

Băng! Băng! Băng! Băng!

Sau một khắc, mười mấy đạo màu bạc sao băng liền oanh kích ở Chi thành trên tường thành.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Ngọn lửa bùng bãi tàn phá, sóng khí lẫn lộn, thậm chí còn có màu đen đám mây hình nấm bay lên.

Bạch Chi quân dù cho đã sớm chuẩn bị, cũng là suýt chút nữa bị dọa cái ngã sấp, trợn mắt ngoác mồm mà nhìn tình cảnh này, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: "Thần khí! Quốc chi thần khí a!"

Bởi vì phân lượng so với tảng đá còn nhẹ, bộ phận đạn bạc thậm chí lướt qua tường thành, nện đến quân coi giữ trên đầu.

Cái này tạo thành sát thương càng là khủng bố, một cái đen nhánh hố to hiện lên, mấy trượng bên trong đều không người sống, máu thịt tung toé, tàn chi khắp nơi.

"Lập chiến trụ!"

Bạch La tuy rằng như trước đứng thẳng, nhưng muốn rách cả mí mắt.

Tuy rằng đã sớm biết này Ngân Giáp Thần Lôi lợi hại, nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên thật sự sắc bén đến thế!

Một phát phía dưới, đất rung núi chuyển, giống như cuối thời đại đến, trời sập đều diệt!

Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, liên tục mang thúc, rốt cục có mấy cây cực lớn cây cột bị dựng thẳng lên, bên trên khắc đầy màu bích lục hoa văn.

"Chinh quân, chuẩn bị chiến đấu, chúng ta sau lưng, chính là chúng ta phụ lão thê tử, tử chiến không lùi!"

Phối hợp cái khác quan quân, cuối cùng cũng coi như miễn cưỡng tướng sĩ tốt rắn dạy kiềm chế, chỉ là trong mắt sợ hãi làm sao cũng tiêu tan không đi.

Ong ong!

Đang lúc này, từ mỗi cái chiến trụ bên trên, một vòng sóng gợn vô hình tản ra.

Đây là Bạch gia chiến tranh bí thuật, do Bạch La triển khai, phạm vi so với Bạch Quan càng càng quảng đại, hiệu quả cũng càng tốt, có thể tăng lên binh sĩ một hai thành tốc độ khôi phục, còn có khích lệ sĩ khí hiệu quả.

Bên dưới thành, Đoàn Ngọc nhìn tình cảnh này, lại là cười gằn không ngớt.

"Khà khà. . . Bạch gia bí thuật, Bản quân đã sớm ở Bạch Quan trên người từng trải qua, mặc dù không tệ, nhưng chỉ có thể tăng cường một hai thành, đến cùng vẫn là thân thể máu thịt, thì có ích lợi gì?"

Ở súng ống phát minh sau khi, cá nhân vũ dũng liền cấp tốc suy giảm.

Lúc này , tương tự là như vậy.

Hắn vùng tay lên: "Cho ta oanh!"

Băng! Băng! Băng!

Lại một vòng nổ tung ở trên tường thành hiện lên.

Một phát đạn bạc trúng ngay cột cờ đằng, đột nhiên nổ tung, chu vi một mảnh sương máu.

Cảnh tượng như thế này, không cần nói khẩn cấp điều động đến dân phu, dù cho là bách chiến tinh binh, cũng là tinh thần tan vỡ, đuổi như con vịt chạy tứ tán.

"Tiến công!"

Ở đám người trợn mắt ngoác mồm bên trong, Đoàn Ngọc lạnh lùng khiến: "Hôm nay tất khắc thành này!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Mưa Dầm

"Giết!"

"Xông a!"

Tiếng nổi trống trong, mấy ngàn trên đại quân trước, đầu tiên là dùng bao cát bình chiến hào, chợt liền giết tới dưới tường thành.

Bởi vì có đạn bạc thế tiến công, trên tường thành hỗn loạn từng bừng, chống lại cực nhỏ.

"Dám lùi người chết!"

Bạch La không hổ là đại tướng, tự tay huấn luyện Bạch Nhĩ quân cũng coi như kỷ luật nghiêm minh, liên tục chém giết trốn tốt cùng hoảng loạn người, tổ chức phòng ngự.

Không đến bao lâu, mưa tên, đá lăn, lôi mộc, dầu sôi liền cuộn cuộn mà xuống, sát thương công thành sẽ tốt.

"Hắc u! Hắc u!"

Một doanh binh đẩy công thành xe, khó khăn đi tới cửa thành, hợp lực hô khẩu hiệu, gõ chung giống như, oanh kích cao to nguy nga cửa thành.

Trên tường thành vạn mũi tên cùng phát, các loại thâm độc cơ quan liên tiếp phát tác, khiến cho cái này một doanh binh rất chết nhanh thương nặng nề, nhưng ngay lúc đó thì có mặt khác một doanh người thủ thế tới.

Thùng thùng tiếng đập cửa, giống như Tử thần lễ phép gõ cửa, báo trước đáng sợ giết chóc.

"Không đúng!"

Trên thành tường, kinh nghiệm lâu năm chiến trận Bạch La nhìn tình cảnh này, lại là bỗng nhiên một cái giật mình, cả người đều đánh rùng mình: "Như vậy đi xuống, không dùng thời gian bao lâu, quân địch liền muốn tử thương quá nửa, không thể không lui lại! Bọn họ chủ công phương hướng, tuyệt không là cửa thành!"

Chính trầm ngâm, liền nhìn thấy một ít công thành binh sĩ bắt đầu đào móc địa đạo, không khỏi một trận phát tởm.

Đang lúc này, khước mắt dư quang thoáng nhìn, trông thấy mấy cái tinh binh ôm miếng vải đen che lại vật nặng tiến lên, cuồng phong nhấc lên một góc, lộ ra ngoài ngân quang, không khỏi kêu to: "Nhanh! Bắn giết bọn họ!"

Đáng tiếc kẻ địch đến đến quá nhanh, trong nháy mắt liền đến tường thành cùng góc chết.

Chợt, nường theo một tiếng vang lớn, lại là một trận thiên kinh địa động.

Ầm ầm!

Đoạn này tường thành chấn động mạnh một cái, hiện ra lượng lớn vết rách, lão đà lão đảo, lại chung quy không ngã.

"Thực sự là cường thành, tử sĩ ôm túi thuốc nổ đều nổ không ra!"

Đoàn Ngọc than thở một tiếng, chợt một chỉ che kín cái khe lớn tường thành: "Máy bắn đá nhắm vào, cho ta oanh mở nó!"

Băng! Băng! Băng!

Mười mấy đạo màu bạc sao băng ở trên tường thành nổ tung.

Rốt cục, đoạn này vết thương đầy rẫy tường thành phát sinh không thể tả gánh nặng rên rỉ, ầm ầm sụp đổ, hiện ra một đoạn dài bảy, tám trượng thông đạo tới.

"Bạch Chi quân!"

Đoàn Ngọc hô to: "Cộng đồng tiến thối thời gian đã đến, theo ta cùng nhau giết đi vào!"

"Xông a!"

Tần Phi Ngự các loại đem trong mắt sung huyết, đã sớm chuẩn bị, dẫn dắt tinh binh giết hướng về tường thành.

"Ta chi thân binh ở đâu?"

Bạch La nhìn thấy tình cảnh này, khóe mắt nứt ra, thật sự nhỏ xuống máu đến , tương tự hét lớn một tiếng: "Cùng Bản tướng cùng nhau ngăn chặn lỗ thủng!"

Thủ thành trọng ở sĩ khí, Bạch La rùa rụt cổ không ra, dù có vạn người cũng là sĩ khí hạ, dựa vào ngày hôm nay Ngân Giáp Thần Lô uy thế, càng là mạnh mẽ một đòn.

Sau đó oanh mở cửa thành, đại quân tràn vào, tinh binh làm tiên phong, thế như chẻ tre, liền có thể đánh một trận kết thúc!

Quân coi giữ như còn muốn giãy dụa, cơ hội duy nhất chính là ở dùng tính mạng ngăn chặn chỗ hổng, tranh thủ thời gian!

"Chiếm lấy tường thành, chiếm cứ lỗ thủng!"

Tần Phi Ngự đã có vì tướng chi khí, biết này địch chỗ mấu chốt, mang theo Long Xà tinh binh liên tục vô giết, đem dâng lên đến nghĩ muốn ngăn chặn lỗ thủng thủ tốt giết lùi.

Chợt, liền khước mắt giật một cái, nhìn thấy một tên đại tướng soái thân binh mà đến, tuy rằng không phải tinh binh, nhưng cũng người người có giáp, hiển nhiên bỏ ra vốn lớn.

"Thủ thành đại tướng Bạch La? !"

Hắn đầu tiên là sững sờ, chợt cười to: "Người đi tìm cái chết?"

Chỉ cần giết người này, thành này liền xuống một nửa!

"Nam Sở tráng sĩ, chết vì nước ngay khi hôm nay, theo ta xông lên!"

Bạch La cắn răng, rút ra trường đao, làm gương cho binh sĩ.

Lúc này tình hình rất rõ ràng, dù cho kẻ địch nổ ra tường thành, phía bên mình vẫn là giữ lấy ưu thế, nhân số so với người công thành còn nhiều.

Chỉ là vừa bắt đầu bị dọa sợ, nổ tan con vịt.

Trong lúc này, chỉ có đại soái thân mạo mũi tên, mới có thể kêu gọi sĩ khí, đem chỗ hổng ngăn chặn, cuộc chiến này còn có đến đánh!

Tần Phi Ngự đương nhiên biết điểm ấy, đến thẳng Bạch La.

Hai chi tinh nhuệ vọt một cái phong, Bạch La liền trong bóng tối cắn răng: "Quả là tinh binh!"

Hắn Bình gia tu vị đến tầng một đỉnh cao, không có đột phá tầng thứ hai, nhưng đào tạo thân vệ cũng đã có tinh binh mô hình!

Long Xà doanh tự thành doanh tới nay, lần thứ nhất gặp phải cường địch, giết đến khó phân thắng bại, thương vong không ngừng xuất hiện.

"Long Xà Loạn Vũ, giết!"

Tần Phi Ngư một cái trường thương giống như giao long, liên tục điểm giết địch người, rốt cục bị một vết ánh đao ngăn trở, định thần nhìn lại, lại là Bạch La.

Đối phương múa một thanh trường đao, giống như điên cuồng, lại thủ đến tám gió không lọt.

Leng keng leng keng!

Hai người bọn họ tu vị lực lượng ngang nhau, giết đến khó phân thắng bại.

"Tần giáo úy, ta đến trợ ngươi!"

Mấy hơi thở sau khi, lượng lớn Ngũ Độc tinh binh lại tràn vào đi vào.

Lấy hai chi tinh binh, tiến công một nhánh tinh binh mô hình, nhất thời hình thành ưu thế, thân vệ doanh tổn thất nặng nề, tuy rằng vẫn là chết chiến không lùi, lại không còn cách xoay chuyển đất trời.

"Ha ha! Đại thế ở ta, ngươi thua rồi!"

Tần Phi Ngư cười to, đột nhiên, tựa như tiến vào một loại nào đó thần mà mình chỉ cảnh giới, ở đây Long Xà tinh binh trạng thái, từng cái ở trong lòng hẩn hiện lên, vung ra sáng khoải tràn trề một thương!

Thương này giống như long xà, nhanh như tia chớp đem Bạch La đâm xuyên!

Máu tung trời cao, Bạch La đột nhiên vung lên đao, đem cán thương chặt đứt, bị thương mà chạy.

"Tướng quân đi mau!"

Chu vi, thân binh không muốn sống đập tới, đem Tần Phi Ngư ngăn trở.

Bùm bùm!

Tần Phi Ngư như mãnh hổ vào bầy dê, quyền đâm cước đá phía dưới, thân binh dĩ nhiên không cách nào ngăn cản, dồn dập tử thương nặng nề.

"Sảng khoái! Quả thật là sảng khoái!"

Hắn ngửa mặt lên trời thét dài, biết mình đã phá vào Binh gia tầng thứ hai, luyện tinh binh cảnh giới!

Cái này lại là lợi dụng Ngũ Độc tông bí pháp mạnh mẽ phá quan chỗ tốt nơi, rất sớm luyện tinh binh, hết thủy đều nước chảy thành sông, chỉ cần tâm linh đột phá, điều kiện ngoại giới từ lâu chuẩn bị kỹ càng, lập tức đuổi tới.

"Giết a!"

Bảo vệ lỗ thủng, tiếp đó, ba ngàn Võ Thành quân, mấy ngàn Bạch Chi quân, liền giống như vỡ đê nước giống như, cuồn cuộn không ngừng mà tràn vào.

"Cho ta gọi. . . Bạch La đã chết, người đầu hàng không giết!"

Đoàn Ngọc thân từ đi tới tường thành lỗ thủng vị trí, chỉ huy chiến đấu.

"Bạch La đã chết! Người đầu hàng không giết!"

"Bạch La đã chết! Người đầu hàng không giết!"

...

Lượng lớn tiếng nói truyền khắp chu vi.

Những kia thủ tốt nhìn thấy thân binh doanh cờ xí gãy lìa, không ít tin là thật, lại không có dấu chí, hoặc là chạy trốn, hoặc là khí giới đầu hàng.

"Thành này tuy phá, dư nghiệt lại nhiều! Khương Bảo Trình Kim, các người đi đánh tan quân coi giữ cuối cùng chống lại, như gặp đến kiên cố cứ điểm, lấy đạn bạc phá đi!"

Đoàn Ngọc nhanh chóng khiến.

Lại nhìn thấy Tần Phi Ngư ngửa mặt lên trời thét dài, không khỏi vui mừng: "Phi Ngư, chúc mừng!"

"Tầng thứ hai không tính là gì, tầng thứ ba mới là việc khó!"

Tần Phi Ngư khôi phục lại yên lặng: "Chủ quân Ngân Giáp Thần Lô oai, bắt đầu từ hôm nay e sợ muốn vang danh thiên hạ!"

"Sau trận chiến này, cũng không cần ẩn giấu cái gì!"

Đoàn Ngọc cười to.

Cái này Ngân Giáp Thần Lô, trọng yếu cũng không phải là phương pháp phối chế cùng chế tác công nghệ, mà là tầng ngoài nhất chữ triện, cái này lại là chính mình độc quyền, trừ phi lại đi tìm một cái tứ chuyển Triện Khắc sư đến, bằng không căn bản là không có cách phỏng chế.

'Dù cho thế gian này còn có cái khác Triện Khắc sư truyền thừa, nhưng phương pháp này tao ngộ thiên đổ, rất khó đột phá. . . Đặc biệt tam

chuyển sau khi, tất đi Đạo quốc con đường mới có thể, thiên hạ e sợ chỉ một mình ta!

Có cái này sức lực, tự nhiên không sợ cái gì thám tử.

...

Cùng lúc đó, một mặt khác.

Bạch La trên người máu me đầm đìa, miễn cưỡng dùng bao bố quấn, nhìn thấy nửa thành hỗn loạn, không khỏi mắt hồ rơi lệ: "Đại vương. . . Ta hồ thẹn vậy!"

"Đây cũng không phải là chủ tướng sai, thực sự là kẻ địch phá thành chí bảo quá mức sắc bén!"

Bên cạnh còn sót lại thân vệ lập tức khuyên: "Phe ta còn có đại quân, còn có dân phu, cùng địch hẻm chiến, không hấn không thể thắng!"

Kẻ địch tuy rằng lợi hại, nhưng quân tốt qua ít, lại là nhược điểm trí mạng.

"Không sai. . ."

Chính đang tại Bạch La lấy lại tinh thần lúc, bỗng nhiên nhìn thấy một chỗ nổ tung, mây khói phóng lên trời, không khỏi sắc mặt bi thảm: "Khá lắm Khúc Tư quân, dĩ nhiên dùng Ngân Giáp Thần Lô nổ tung trong thành?"

thủ hạ hai mặt nhìn nhau, biết hẻm chiến thắng lợi nằm bỗng hạ thấp.

Bạch La bỗng nhiên nắm lấy một cái thủ hạ cổ áo: "Truyền cho ta quân lệnh, lập tức đốt cháy kho lúa!"

Đây là ngọc đá cùng vỡ kể sách, dù cho kẻ địch đến Chi thành, cũng làm đối phương nửa bước khó đi.

Chỉ là trong thành này kho lúa không chỉ có phụ cận trưng thu đến lương thực, càng là trong thành vạn hộ sinh mạng, một khi đốt cháy, lập tức thì có đại loạn.

Cái này tiếng kêu than dậy khắp trời đất, kêu ca sôi trào, nghiệt báo cũng là không ít.

Ngay cả như vậy, vì báo đáp Vương thượng, Bạch La liền không lo được cái này rất nhiều.

"Tướng quân. . ."

Thân vệ chần chờ, này lệnh vừa ra, trừ bọn họ ra những thứ này ngoại lai quân tốt ở ngoài, dù cho bản địa thủ tốt đều muốn nhảy phản.

"Đi!"

Bạch La hét lớn một tiếng, phun ra ngụm máu tươi.

"Ầy!"

Cái này thân binh đang muốn tuân lệnh, đột nhiên, một điểm mát mẻ đánh ở trên mặt, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu.

Liền thấy mây đen giăng kín giữa bầu trời, đột nhiên xuống lên từng tia từng tia kéo dài mưa đến.

Ở phía nam, mưa dầm mùa vụ giống như kéo dài lâu dài, càng khó động binh.

Nếu là một ngày trước có cái này mưa, nói không chắc Khúc Tư phải bất đắc dĩ lui binh.

Nhưng lúc này rơi xuống, lại là chuyện vô bổ, đồng thời, còn có thể khiến nước Sở khó có thể điều binh khiển tướng ứng đối.

Thậm chí , liên ngay cả đốt kho lúa đều trở nên khó khăn lên.

"Trời mưa. . . Nước mưa. . ."

Bạch La ngửa mặt lên trời, mặc cho hạt mưa nện ướt khuôn mặt cùng vạt áo, nước mắt cùng nước mưa hỗn tạp cùng nhau, cũng không tiếp tục có thể nhận biết: "Đây là trời muốn diệt ta, mà trợ Khúc Tư?"

Ngay sau đó chỉ thiên mắng to ba tiếng, 'Oa' đến một tiếng, phun ra mang máu nội tạng, khí tuyệt mà chết.

"Tướng quân. . . Tướng quân chết rồi?"

Các thân binh ngơ ngác ngơ ngác, trong lòng dãy núi đổ nát.

Lúc này hỗn loạn truyền ra, phối hợp khắp thành gọi giết cùng tiếng nổ mạnh, quả thật là địa ngục giống như.

"Nhanh, hộ tống tướng quân di hài, chúng ta từ cửa phía tây đi ra ngoài!"

Một cái thân binh con mắt hơi chuyển động, lớn tiếng nói.

Bạch La ở thì có thể lệnh bọn họ bất kể sinh tử, Bạch La vừa chết, lại khó có thể ngăn cản mấy người cầu sinh khát vọng.

"Không sai, nhất định phải hộ tống tướng quân di hài trở về mộ tổ!"

Vài tên thân binh đồng dạng gật đầu, đoàn người thu nạp tàn tốt, đi tới cửa phía tây, nơi này vẫn chưa bị đánh xuống, nhưng cửa thành mở ra, chạy tứ tán người vô số kể.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau , tương tự dâng trào ra ngoài.

...

"Thực sự là một tràng tốt mưa!"

Đoàn Ngọc chống ô giấy dầu, đưa tay nghênh tiếp hạt mưa, trong lòng cực kỳ sảng khoái: "Đờ phải ta cứu hoả. . . Đồng thời mùa mưa khó có thể động binh, chính là trời cho ta sửa chữa nội chính cơ hội!"

Ánh mắt chiếu tới, nhưng không có lập tức vào thành, mà là vững vàng canh gác cửa thành mạch máu.

Công phá thành này sau khi, hấn đạo tâm trong suốt, phảng phất lau đi cái gì tro bụi, Đạo ấn cũng là nổ vang không ngừng, hình như có tinh tiến.

Chuyện này nhất thời làm hấn biết được, chính mình cường đánh cứng công, không có mạo muội thâm nhập thành này ám sát, thận trọng từng bước, quả nhiên né qua một cái nào đó kiếp số.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Gian Nan

Chi thành, nào đó đại trạch trong.

Ngoài cửa sổ mây đen liên miên, mưa đánh chuỗi tây.

Trong nhà lại là môn hộ đóng chặt, Phó Đồng vẻ mặt kinh hoảng, bất an nghe đại quân quá cảnh tiếng bước chân.

Cũng may bọn họ vẫn chưa vào cửa cướp bóc, cuối cùng cũng coi như thở phào một hơi.

"Phu tử!"

Một tên thanh sam sĩ tử gõ gõ cửa, được đến cho phép phía sau mới đi vào.

Hắn nâng mâm đen nhánh, phía trên là mới vừa làm tốt gạo cơm, cá canh, còn có một cái đĩa cải xanh.

Bên trong phòng trang trí mộc mạc đơn giản, nhưng có một loạt giá sách, phía trên xếp đầy quyển sách đầy cộp.

Ở trên giường nhỏ, ngồi một cái bác đài cao quan, năm có lục tuần ông lão, hắn hạc phát đồng nhan, sắc mặt hồng hào, nhìn thấy thanh sam kẻ sĩ, há mồm nở nụ cười, lộ ra thừa thốt hàm răng: "Là Tử Tuấn a? Trong thành làm sao?"

"Khúc Tư quân giết vào trong thành, quân coi giữ liên tục bại lui, là do không phạm nhân nhà, bản địa binh sĩ nhiều hàng, nơi khác quân tốt

cùng e ngại gặp phải nạn binh hoả đại hộ nhưng là từ cửa phía tây chạy ra. .
. Đến đây thì Khúc Tư quân đã hoàn toàn chường khổng bốn cửa, chính đang tại bình định trong thành. . ."

Tử Tuấn mím chặt môi: "Đất nước sắp diệt vong, tất ra yêu nghiệt a. . .
Chính là không biết vị này Khúc Tư quân sau đó phải phạt, là Nam Sở, vẫn là Ngô Hàn đây?"

Phu tử nhưng không có nhiều lời, bắt đầu dùng ăn.

Quân tử ăn không nói, tẩm không nói, hăn ăn được rất chậm, nhất cử nhất động lại hết sức có quy tắc, mềm mại gạo cơm rất thích hợp bắt đầu xộp hàm răng, canh cá cũng rất ngon ngọt.

Tử Tuấn ở một bên hầu hạ, nhìn thấy Phu tử ăn xong sau khi, lại súc miệng, nhắm mắt nghiền ngẫm suy nghĩ.

Nam Sở nơi, văn hóa không xương, học cung lực lượng không có Khánh quốc lớn như vậy , bất quá Phu tử lại là nước Sở hiếm thấy một cái đại nho, minh tâm kiến tính, tu thân dưỡng khí, đã bước vào Tri Thiên Mệnh cảnh giới!

Này thế nhân tộc Siêu phàm chi đạo, chỉ có ba nhà đại tông, làm vì binh , đạo, nho.

Trong đó Nho gia yếu nhất, tuy rằng dưỡng khí, lại tay trói gà không chặt, tỷ như lúc này Phu tử, một cái bình thường quân tốt đều có thể khiến cho bó tay.

Nhưng một hợp hạo nhiên chính khí, lại có thể tịch quý thần!

Đồng thời, Nho gia xuất sĩ, không chút nào sẽ cùng Nhân đạo chức quan khí vận xung đột lẫn nhau, trái lại bổ sung lẫn nhau.

Nho gia tu hành, chia làm Nhi Lập, Bất Hoặc, Tri Thiên Mệnh, Nhĩ Thuận, tùy thích các loại cảnh giới.

Nhi Lập, là đọc sách nhập mệnh, minh tâm kiến tính, bắt đầu dưỡng khí nhập môn.

Bất Hoặc, Hạo Nhiên chi khí tu luyện tiểu thành, mặc dù không cách nào dùng cho tấn công địch, nhưng cũng không thụ tinh quái quỷ thần mê hoặc. Có thể bảo đảm tự thân, đồng thời vì người khác giải thích nghi hoặc.

Tri Thiên Mệnh, có thể xưng đại nho, một hớp Hạo Nhiên chi khí hết ra, vô hình hồn phách phải bị đòn nghiêm trọng.

Nhĩ Thuận, nhưng là truyền thuyết, Nho gia đến đây, liền thoát khỏi phạm nhân ràng buộc, dẫn sinh thần thông.

Phu tử vốn không phải Chi thành người, chịu đến thần bí mời, độc thân tới đây.

Bây giờ xem ra, lại là vì cái kia yêu nghiệt!

Tử Tuấn nội tâm căm giận, cái gọi là yêu nghiệt, tự nhiên là chỉ cái kia Khúc Tư quân.

Lấy phong quân thân, không để ý quốc quân mệnh lệnh, mạo muội xuất cảnh, đầu tiên chính là không phải thần!

Mà hưng binh thảo phạt, khiến cho sinh linh đồ thán, nhưng là bất nhân!

Cuối cùng thân là thể chế chi chủ, lại tu luyện Đạo gia thần thông, càng là nghịch thiên!

Người như vậy, không phải yêu nghiệt, lại là cái gì?

Chỉ là đáng tiếc, người này đúng là cẩn thận, tuy rằng đạo thuật tinh thâm, trước nhưng không có mạo muội xuất khiêu đi vào dòm ngó thành này, nếu bị Phu tử hét một tiếng, lại bị Bạch tướng quân lĩnh quân khí một đòn, nói không chắc liền muốn hôi phi yên diệt, trả thiên địa một cái sáng sủa càn khôn!

Năm đó Duyên Chi sơn chiến dịch, thiên sư còn đều chịu không nổi đại nộ chửi mắng, hạo nhiên chính khí xung kích, hưởng hồ lúc này Đoàn Ngọc đây?

Chờ đến Phu tử mở mắt ra, Tử Tuấn lại hỏi: "Chuyện không thể làm, Phu tử vì sao không đi, bảo lưu hữu dụng thân đây?"

"Nghĩa vị trí, tuy ngàn vạn người, ta cũng hướng về rồi!"

Phu tử kiên định nói.

Cùng lúc đó, lại là nghĩ đến trước từ Thần Chi nơi đó thu được tin tức.

Khúc Tư quân xác thực là yêu nghiệt, không thể không trừ! Dù là đánh này thân thể tàn phế, máu phun năm bước!

Mà người này hiển nhiên muốn ở Chi thành thường trú, vậy mình cũng nên thuận thế lưu lại, chờ đợi cơ hội.

"Làm sao cái này khắp thành sinh linh, lại muốn đồ thần!"

Chỉ là nói xong lời cuối cùng, lại không khỏi tiếc hận.

"Sinh linh đồ thần?" Tử Tuấn một cái giật mình: "Nhưng là ta xem Khúc Tư quân vẫn tính kỷ luật nghiêm minh, có đốc chiến đội dò xét, nghĩ đến lập tức liền muốn an dân, vì sao Phu tử nói muốn sinh linh đồ thần?"

"Bạch La chết trận, Khúc Tư quân đến thành này, thì lại đến Nam Cú hơn nửa, Vương thượng há có thể giảng hoà?" Phu tử xúc động nói: "Khúc

Tư quân dù cho động viên đặc lực, bảo vệ một thành, cũng chỉ là nhỏ nhân tiểu Nghĩa, càng là đem khắp thành người Sở, đẩy tới không thể không cùng nước Sở đại quân giao chiến mức độ, hôm nay thiếu chết trăm người ngàn người, tương lai chết nhiều vạn người mấy vạn. . ."

"Phu tử nói đúng!"

Tử Tuấn nhất thời thụ giáo: " lấy chúng ta ngủ đông , chờ đợi thời cơ, ám sát người này , khiến cho Chi thành không đánh mà thẳng mở thành, mới là xá mình vì nước nhân từ a!"

. . .

Trong thành, phủ Thành thủ.

"Phe ta đã khống chế cửa thành, lại qua một hai ngày, tất có thể quét sạch thành này!"

Đoàn Ngọc nhìn bản đồ, nghe thủ hạ báo cáo, không khỏi có chút lúng túng.

Ít người, đây là Võ Thành quân lớn nhất khuyết điểm.

Bằng không nếu có hai vạn ba vạn, đại quân vào thành, một đêm liền có thể khống chế thế cuộc.

Lúc này mặc dù có mưa, sở tốt ghét chiến tranh, nhưng hỗn loạn chạy tứ tán người vẫn là không ít, hãn chỉ có thể trước tiên nắm giữ bốn cửa, lại khống chế lương khố, phủ khố các loại địa điểm trọng yếu, cuối cùng đóng cửa đánh chó.

"Đại quân vào thành, đầu tiên chính là phải nghiêm túc kỷ luật quân đội, lại hiệu lệnh các nhai trưởng người cùng có uy tín người đứng ra, động viên bình dân, hiệp đồng cứu tế!"

"Quân Sở phương diện, bản thành quân tốt dân phu có thể thả về còn nhà, mà nơi khác quân tốt, chưa trốn người không hàng liền chết!"

Từng cái từng cái mệnh lệnh, bị đều đầu vào đấy truyền xuống.

Đoàn Ngọc thở dài một hơi, biết Bạch La tất là chết rồi, bằng không trong thành sẽ không như vậy rã mất đầu, hỗn loạn từng bừng.

Chuyện này với hãn mà nói, cũng là chuyện tốt.

Mưa dầm vẫn liên miên không ngừng rơi xuống ba ngày, trong thành cuối cùng cũng coi như chậm rãi bình phục lại.

Trong lúc, loại nhỏ hẻm chiến không ngừng, cũng may có Tần Phi Ngự suất lĩnh tinh binh chung quanh đàn áp, không có tạo thành ảnh hưởng gì lớn.

Gặp phải chân chính ngoan cố pháo đài, liền trực tiếp dùng đạn bạc nổ tung , ngược lại cũng thế như chẻ tre.

Đến hôm nay, cuối cùng cũng coi như hoàn toàn bình định đi xuống.

Đoàn Ngọc cũng có thể thở dài một hơi, nghe thủ hạ báo cáo tình huống.

Vừa nghe mới biết, lấy bảy ngàn người công lên vạn thủ tốt vạn hộ chi thành, vẫn là hết sức miễn cưỡng, dưới trướng tử thương nặng nề.

"Trận chiến này, Bạch Chỉ quân chết trận hơn hai ngàn, còn lại cũng là người người mang thương, Võ Thành quân chết trận một ngàn, năm trăm Vân Trung vệ, thương vong qua hai trăm. . ."

Tần Phi Ngự vừa nói, vừa đánh khí lạnh, liền dưới tay hãn Long Xà doanh đều thương vong nặng nề, cái này suýt chút nữa đánh thành toàn quân bị diệt a.

Trên thực tế, vào thành sau khi hẻm chiến, mới là tử thương nhiều nhất địa phương.

Đến cuối cùng, Bạch Chỉ quân đã suýt chút nữa nổi loạn, liền Võ Thành quân cũng thật là bất ổn, còn lại cứ điểm đều là hãn mang theo Vân Trung vệ đánh xuống.

"Mà trong thành quân coi giữ, chết trận bốn ngàn có thừa, tù binh hai ngàn. . ."

"Thắng thảm!" Đoàn Ngọc sâu xa nói: "Đây là một tràng thắng thảm! !"

Phe mình thương vong chân chính quá nửa, suýt chút nữa nổi loạn, Võ Thành quân trong vòng một năm cũng không nên nghĩ có động tác lớn, Bạch Chỉ quân càng là hoàn toàn phế bỏ, không gọi thắng thảm kêu cái gì?

Nói thật, nếu không phải mình tay cầm hai chi tinh binh, cao tăng mỗi cái có phi phạm lực lượng, có thể hay không áp chế lại lúc này Chi thành đều là vấn đề!

"Bất quá cũng may rốt cục thắng!" Hãn mở ra bản đồ, đây là Bạch La bên trong tòa phủ đệ bản đồ quân sự, phụ cận địa lý vô cùng tường tận: "Đến Chi thành, liền có thể toàn theo Nam Cú Châu nguy hiểm, có Phổ Thủy chi lợi, vùng ven sông sông mà xuống, bất luận là Phổ Thượng chư hầu, vẫn là Phổ Tây phong quân, đều ở phúc xạ trong phạm vi. . . Đồng thời Nam Cú Châu bên trong sở binh trống vắng, chỉ cần hơi hơi hoa chút tâm tư, tất có thể từng cái bắt xuống!"

Tần Phi Ngự nhìn sang.

Không sai, đến Chi thành làm vì môn hộ, mặt đông quần thư Phong ấp, Đào ấp. . . Đều là tất cả nằm trong lòng bàn tay.

Bởi vì nó có thể tập binh mấy chục vạn, tương đương với phản quân tổng cùng còn nhiều, bởi vậy dù cho hai mặt nổi lửa, cũng có thể lại phân ra một cái năm đâm đến đánh người.

Nói thật, nếu không là Đoàn Ngọc lấy ra đạn bạc thế tiến công, dù cho Ngô Hàn vương hưng binh mười vạn đến công, Chi thành cũng có thể phòng thủ tới mấy tháng, bởi vậy xem như là ổn như bàn thạch.

Mặt đông môn hộ luân hãm, nước Sở bên kia tuyệt đối là không kịp chuẩn bị.

"Đến thời điểm mười vạn đại quân vây thành, phe ta trong tay bất quá ba ngàn tàn binh. . . Dù cho có Ngân Giáp Thần Lô, e sợ cũng vậy. . ."

Tân Phi Ngư có chút tê cả da đầu.

"Vì lẽ đó thành long gian nan a!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng.

Hắn nhìn ngó đỉnh đầu của mình, chỉ thấy một đoàn đoàn khí vận tràn ngập, lại hết sức mỏng manh, rất nhiều tán loạn hình ảnh.

Thậm chí, so với trước còn muốn không bằng một ít, cái này lại là Vô Thành quân, Vân Trung vệ tổn thất lớn, mất đi quân khí trấn áp duyên cớ.

Muốn chân chính khống chế mấy chục huyện, tự nhiên có thể gió nổi mây vần, tập binh mấy vạn, thành một phương chư hầu.

Nhưng cái này cần thời gian củng cố, cũng cần rất nhiều văn võ quan lại dùng mệnh, đem quyền uy của chính mình thâm nhập thành hương bên trong.

Chỉ đặt xuống địa bàn, nhưng không có hữu hiệu thống trị, tuyển quân thu lương, có cái rắc khí vận.

Cái gọi là ' hững cũng do này, vong cũng do nó', 'Trăm trận trăm thắng, quốc tất vong' chính là tốt đẹp nhất khắc họa.

Đồng thời, Nam Sở, Ngô Hàn, thậm chí trong bóng tối mắt nhìn chăm chăm Đại Hạ, sẽ cho mình thời gian sâu dằm căn cơ., phát triển cơ hội sao?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Quy Hoạch

"Đã như vậy, đại ca vì sao còn muốn lấy Chi thành?"

Tần Phi Ngự biết Đoàn Ngọc tâm tư, là chuẩn bị lấy Chi thành làm trụ cột phát triển, không khỏi hỏi.

"Ngô Hàn không có bao nhiêu tiềm lực, đồng thời hoang dã nhỏ hẹp, không về chính thống, khó có thể làm việc. . . Muốn lấy thiên hạ, nhất định phải Nam Sở mới có thể!"

Đoàn Ngọc thì thào nói.

Đồng thời, Ngô Hàn vương cùng hãn đến cùng còn có một tầng phong quân cùng phong thần danh phận, không có nắm giữ thực lực tuyệt đối trước, nếu là bị cản ngược lại một cái, danh tiếng cũng là thúi không thể ngửi nổi.

Nhưng khi đó như không thấu được cái này phong quân vị trí, liền ngay cả Khúc Tư cái này tiến công ván nhảy đều không có.

"Tin tức xấu nói xong, tin tức tốt cũng có một chút. . ." Đoàn Ngọc chỉ cười cười, nói: "Chi thành lương khố đã bị ta bắt xuống, đến lương thảo ba mươi vạn thạch, đầy đủ một thành người ăn hơn hai năm, mà kho vũ khí bên trong cũng có đủ để võ trang vạn người quân giới. . . Chỉ cần có thời gian một năm, liền có thể huấn luyện ra mười ngàn đại quân. . ."

Chi thành là nước Sở phía đông môn hộ, cũng là giao thông con đường chủ yếu, nơi này bị khóa chết sau khi, Nam Sở đối với quần thư,

Đào ập các loại liên không có một chút nào sức ảnh hưởng.

Có lẽ quy mô nhỏ người có thể vượt núi băng đèo giao lưu, nhưng đại quy mô quân đội thông hành lại là nằm mơ.

Đóng cửa đánh chó phía dưới, Phổ Thượng chư hầu nhất định phải thần phục.

"Nếu có một năm, đương nhiên có thể, nhưng chúng ta có lẽ liên nửa năm đều không có!" Tần Phi Ngự cười khổ một tiếng nói.

"Ngô Hàn bên kia, ta đã phái Quách Bách Nhẫn tận lực độ sức, thực sự không được, cùng lắm thì từ bỏ Khúc Tư, từ từ phong quân vị trí, lại ngăn khóa Bạch Chỉ đường núi. . . Trước mắt muốn ứng đối, vẫn là nước Sở!"

Đoàn Ngọc trong mắt lóe sáng lên.

Cứ như vậy, chính là hoàn toàn đoạn tuyệt cùng Ngô Hàn quan hệ, không phải bị bức ép đến cực hạn không thể làm vậy.

Bất quá nếu thật sự như vậy, vậy cũng không có cái gì quân thần danh phận hạn chế, ngày sau như đắc thế, tất diệt Ngô Hàn xã tắc!

"Ngoài ra, quần thư đã cúi đầu, Võ Thành quân tuy rằng kiệt sức, nhưng kiếm ra một ngàn người vẫn là có thể, ta lại đem Ngũ Độc doanh cho người, người suất Long Xà đô xuất kích, trước tiên xuống Đào ập, lại bình định cái khác thành thị phong quân. . ."

Phổ Thượng nơi, ngoại trừ quần thư cùng Đào ở ngoài, còn có một chút linh tinh thành nhỏ, nếu là tiếp tục lên phía bắc, vượt núi băng đèo, nhưng là Nam Cú Châu cái khác phong quân hạt địa.

Bất quá Đoàn Ngọc phỏng chừng, lúc trước Sở vương rút ra các nơi tinh binh cần vương, chính mình lại phá Chi thành sau khi, phải là không có ai dám đến làm càn, có cũng là châu châu đá xe.

Nam Cú Châu bên trong, đã có thể thoả thích rong ruổi.

"Một ngàn người, thêm hai chi tinh binh, như lại phối lấy thiết giáp thần lôi, dù cho quần thư lại phản, cũng có thể đánh xuống!"

Tần Phi Ngự ánh mắt sáng lên.

"Cùng lúc đó, ta sẽ đem Chi thành làm cái này chủ ấp, bắt đầu luyện binh!"

Đoàn Ngọc hít sâu một cái.

Trên thực tế, trong lịch sử nhiều lần chiến tranh, tranh cướp thiên hạ then chốt, chính là xem có không có cái số ấy, hoặc là nói, có thể hay không sống quá một cái nào đó cửa ải.

Chịu đựng được, tự nhiên trời cao biển rộng, không chịu đựng được, chính là được làm vua thua làm giặc, chết rồi còn muốn bị bôi đen.

"Ngoài ra, quân sự ở ngoài, nhưng là chính trị!"

Đoàn Ngọc đi dạo, nhìn bản đồ: "To lớn Nam Cú Châu, dù cho đánh xuống, chúng ta cũng không có nhiều như vậy văn võ quan lại đi thống trị, dù cho đem đảo Vân Trung đưa đến cũng không đủ, bởi vậy. . . Vẫn phải là phân phong!"

"Làm sao phân phong?"

Tần Phi Ngự hơi nghi hoặc một chút.

"Có lúc, người không phải không thừa nhận, đây là một cái thỏa hiệp diêu pháp!" Đoàn Ngọc cười khố: "Ta chỉ cần bọn họ trên danh nghĩa thần phục, cung cấp lương thực, quân giới, dân phu liên có thể, thậm chí không cần hướng về trên lãnh địa phái một quan một tướng. . . Những kia cường hào, hào cường đám người, dĩ vãng nghĩ muốn bước lên thượng tầng mà không thể được, hiện nay chỉ cần đồng ý thần phục, ta thì có thể làm cho bọn họ thu được cùng phong quân giống như vinh quang cùng quyền lực."

Đây chính là đánh đổ thượng tầng, đề bạt trung tầng, hóa đại ấp thành tiểu ấp.

Lực chia rẽ tất yếu nhược, dù cho bên trong khẳng định có không ít dã tâm nhà, nhưng chỉ cần mình không đại bại, Chi thành không phá, hẳn là vẫn là phản không đứng lên.

Đương nhiên, loại này chế độ rất không đáng tin cậy, một khi thế lực suy nhược, phản người hoặc là giá không người chính là mấy phút trong chuyện.

"Làm cái này tạm thời thỏa hiệp kế sách, hẳn là đầy đủ!"

Tần Phi Ngư gật đầu.

"Còn có Phổ Tây chư hầu, ta chỉ cần giam giữ bọn họ , khiến cho Bạch Chỉ, Khúc Dịch các loại không dám động mạnh, có thể thoả phối hợp, liên có thể. . ."

Đoàn Ngọc nói: "Nếu người cũng tán thành, buổi tối liền tuyên bố việc này!"

Lú lo!

Chợt, từ phòng lớn phía sau, cũng không biết làm sao, truyền đến một tiếng phá không xuyên vân ưng đề , khiến cho Tần Phi Ngư vẻ mặt đột

biến: "Đó là. . . Ừng?"

"Không sai, cái này lại là niềm vui bất ngờ, người theo ta đi xem một chút!"

Đoàn Ngọc cười thần bí, mang theo Tần Phi Ngư đi tới hậu hoa viên.

Tòa phủ đệ này diện tích thật là rộng lớn, có một toà tháp cao, đỉnh tháp có cực lớn kê hở, âm thanh bắt đầu từ trong đó truyền đến.

Tần Phi Ngư sau khi lên lầu, thấy được bốn phía có hàng rào sắt, mới vừa tới gần, thì có một nhánh lợi trảo dò ra, đỉnh đương vang vọng, đem hấn sợ hết hồn.

"Thực sự là. . . Thật lớn ừng a!"

Hấn híp mắt lại, nhìn rõ ràng đen kịt phòng giam trong, dĩ nhiên có một con cự ừng.

Con này ừng cực kỳ thần tuấn, cao tám thước, cánh triển tuyệt đối vượt quá một trượng, nằm ở cái này hẹp hòi bế tắc phòng giam trong, liên phảng phất đem thanh niên khỏe mạnh nhét vào chuồng chó, hiển nhiên vô cùng không dễ chịu, là lấy thường thường hót vang.

"Nguyên lai Bạch La còn nuôi ừng?"

Tần Phi Ngư lại hơi liếc nhìn, phát hiện phòng giam có ba chỗ, phân biệt giam ba con cự ừng, một con lông đen, một con trên cổ có một vòng lông trắng, cuối cùng một con lại nhất là thần tuấn, đỉnh đầu có màu vàng lông tơ, giống như kim quan.

Suy nghĩ một chút, lại không hiểu chút nào: "Nuôi con này ừng , chẳng lẽ là vì lan truyền tin tức? Hoặc là vận người?"

Nếu là lan truyền tin tức, ửng nhỏ đã đầy đủ, mà vận người, chỉ là ba con, thực sự không có gì lớn dùng.

"Bạch La ý chí không nhỏ, đây là ta từ hắc trong thư phòng tìm ra đến, người xem một chút. . ."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, đưa qua một chương công văn.

Tân Phi Ngự nhìn vài hàng, con mắt liền chuyển không ra: "Đây là. . . Tinh binh pháp môn? !"

Tinh Binh giả, tam quân chi nhuệ vậy.

Lần này nếu không phải trên tay nắm hai chi tinh binh, Đoàn Ngọc cũng không dám có ý đồ với Chi thành.

Trong chiến tranh, có hay không tinh binh, tuyệt đối là trời cùng đất giống như chênh lệch.

Mà Bạch La đang đứng ở Binh gia tầng một đỉnh cao, sớm huấn luyện tinh binh, phỏng đoán tinh binh phương pháp, lại là bình thường.

"Không. . . Không đúng!"

Tân Phi Ngự hé mắt: "Bạch gia tinh binh, ửng nên là Bạch Nhĩ tinh binh, ta đánh với qua Bạch La thân vệ, không phải như vậy. . ."

"Không sai!" Đoàn Ngọc vỗ tay: "Này cuốn 'Thiên Ưng Duệ Sĩ' luyện pháp, hắc là Bạch La ngẫu nhiên được đến bản thiếu, nghĩ muốn hơn nữa bổ túc. . ."

Cho tới Bạch gia chân truyền, đương nhiên không thể lưu lại tại văn tự.

Tỷ như Đoàn Ngọc cảm thấy rất hứng thú chiến tranh bí thuật, dù cho bắt đến Bạch Quan, hình phạt nghiêm khắc bức cung, tiểu tử kia đến nay còn một chữ đều không có thổ lộ đây.

"Đáng tiếc , đáng tiếc. . ." Tần Phi Ngự xem xong, liên tục thở dài: "Chỉ có non nửa bộ huấn luyện ứng phương pháp, nếu không thì, nếu là dựa vào này pháp làm theo, há không thể được một nhánh phi hành tinh binh?"

"Đúng đấy. . ."

Đoàn Ngọc đồng dạng tiếc nuối, nếu là có phi hành binh chủng, vào lúc này đời quả thực cùng mở ra đại sát khí như thế, làm sao trí nhớ kiếp trước bên trong, không có người nào chưa hầu làm ra đã tới loại này hung tàn ngoạn ý: "Này bản thiếu chỉ có nuôi ứng huấn luyện ứng phương pháp, còn lại binh sĩ làm sao điều huấn, thậm chí mấu chốt nhất người ứng hiệp đồng, không chiến phối hợp phương pháp, lại là hoàn toàn không có. . . Cũng không có đồng bộ võ tướng pháp môn. . ."

Cái này liền làm nó giá trị giảm nhiều, phỏng chừng Bạch La chỉ là phỏng đoán vui đùa một chút, cùng chính mình tinh binh đối chiếu, bởi vậy mới nuôi ba con.

"Đồng thời, còn có một cái tai hại, chính là tiêu hao quá mức!"

Muốn luyện tinh binh, ít nhất muốn một doanh trăm người mới coi như thành quy mô, mà đổi thành cái này Thiên Ưng Duệ Sĩ, nhưng là 100 người, thêm vào một trăm bộ tinh xảo trang bị, còn có một trăm đầu cự ưng!

Tiêu hao có lẽ so với Long Xà tinh binh cùng Ngũ Độc tinh binh gộp lại còn nhiều hơn!

Tuy rằng không then với tiêu hao, nhưng Đoàn Ngọc lúc này thân gia, dù cho có toàn thiên, đều không nhất định có thể nuôi dưỡng được đến.

"Ngay cả như vậy, khổng chế cái này ba con cự ưng sau khi, khẩn cấp vận người vận vật, vẫn là có thể thử một chút. . ."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, trong mắt ý vị không rõ.

...

"Người làm vì dao thớt, ta làm vì thịt cá!"

Không biết thở dài bao nhiêu lần sau khi, Chu Diên quân bị giáp sĩ cung kính mà 'Xin mời' ra ở lại tiểu viện, tham gia Khúc Tư quân dạ yến.

Ở yến hội trên, hần nhìn thấy mặt ủ mảy chau Khúc Dịch quân, còn có vẻ mặt tối tăm Bạch Chỉ quân, trong lòng đột nhiên sướng nhanh thêm mấy phần.

Bạch Chỉ quân bị mang bao bọc công thành, tuy rằng Võ Thành quân cùng Bạch Chỉ quân đội cộng đồng tiến thối, nhưng tình nhuệ không giống, một phương còn có tinh binh giúp đỡ, tuy rằng đối mặt với kẻ địch cơ bản tương đương, nhưng tử thương liền rất có khác nhau.

Khi một cái Võ Thành quân tử thương lúc, Bạch Chỉ quân liền muốn tử thương hai, ba cái, bởi vậy náo đến muốn nổi loạn mức độ.

Chỉ là bị Võ Thành quân phái tinh binh dễ dàng trấn áp, miễn cưỡng đem Chi thành đánh xuống đến.

Mà Bạch Chỉ quân lấy lại tinh thần vừa nhìn, liền phát hiện mình đại quân đã có thể huỷ bỏ xây chế.

Không có binh quyền ở tay, Khúc Tư quân làm việc càng thêm trắng trợn không kiêng dè, đem bọn họ hình cùng giam lỏng!

Thằng đến lúc này hoàn toàn bình định một thành sau khi, lại nói ra.

'Không biết Khúc Tư quân chuẩn bị làm sao đối phó chúng ta, là yêu cầu tiền chuộc thổ địa, vẫn là độc tửu cừu giết chết?'

Chu Diên quân làm người âm trầm, gặp chuyện khó tránh khỏi hướng về xấu nhất nơi nghĩ.

Cái kia Khúc Dịch quân ngồi không mà hưởng, nhát như chuột, đừng không phải đem chính mình ba quân từng mưu đồ suy yếu Khúc Tư chuyện tiết lộ chứ?

Như thế tử mĩ nghĩ lại, không khỏi mồ hôi thấm ướt phía sau lưng, nhìn thấy Bạch Chỉ quân cái này mày rậm mắt to, cũng cảm thấy không đáng tin lên.

Bất quá đến yến hội bên trên, phát hiện bên cạnh lại còn có một cái bàn lớn eo thô, dùng phong quân qui cách chiêu đãi quân chủ, không khỏi lại là cười cười: "Người này làm sao cũng tới?"

Ở Chu Diên quân bên cạnh, lại đến nhưng là bị phu Thư Bảo phong quân —— Thư Nhượng.

Lúc này hẳn biết vâng lời, ngoan ngoãn đến phảng phất một con tiểu ly.

'Bất quá, cái này Khúc Tư quân thực tại có mấy phần bản lĩnh, dĩ nhiên thật sự đem Chi thành đánh xuống đến. . .'

Hắn nhìn ngó chu vi, cái kia thô to lang trụ, rộng lớn đại sảnh, kim ngân hồng sẫm trang sức, đều khiến Chu Diên quân mắt không kịp nhìn.

Mà cái này rượu nguyên chất cùng yến hội, lại là làm hắn ăn không biết vị.

Rốt cục, trải qua dài dằng dặc chờ đợi sau khi, yến hội chính chủ cũng tới đến chủ vị, rõ ràng là Khúc Tư quân!

"Chư vị. . . Ta Phổ Tây chư hầu, làm vì Vương thượng thủ biên giới, may mắn được Thiên quyền, tướng sĩ dùng mệnh, đại phá Chi thành, làm vì Ngô Hàn trừ một đại hoạn, phải uống cạn chi!"

Đoàn Ngọc giơ lên ba chân hai lỗ tai thanh đồng rượu tước, khuyên uống nói.

Khúc Dịch, Chu Diên, Thư Nhượng vội vã lấy tay áo che mặt, uống một hơi cạn sạch.

Mà Bạch Chỉ quân nhưng là đem rượu tước tầng tầng hướng về bàn trên một đặt, nhìn Đoàn Ngọc: "Khúc Tư quân, người còn biết chúng ta đều là Phổ Tây chư hầu, Ngô Hàn phong quân?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Chương Dư

"Bạch Chỉ quân say rồi, say rồi!"

Lần này, đem Khúc Dịch quân doạ đến cơ hồ nhuyển ngã xuống đất, Chu Diên quân vội vã dàn xếp.

"Ba vị phong quân, đây là hiểu lầm ta!"

Đoàn Ngọc cười khố nói: "Lúc này trong thành bất ổn, ba bước ở ngoài liền giống như địch quốc, bởi vậy Bản quân mệnh giáp sĩ bảo vệ chư vị, như có đắc tội, trước tiên nhận lỗi!"

Nói, lại nâng rượu tước, liền uống ba chén.

"Khúc Tư quân, vậy người khi nào thả chúng ta trở lại?"

Bạch Chỉ quân thở phì phò nhìn Đoàn Ngọc, trong lòng hồi hận chết quyết định ban đầu, lúc này mặc dù đặt xuống Chi thành, lại là liên chiến lợi phẩm cũng không cách nào muốn.

"Bản quân làm sao dám tạm giam các vị phong quân?" Đoàn Ngọc kinh ngạc nói: "Chư vị rất có thể tự tiện. . ."

Lời vừa nói ra , liền ngay cả Chu Diên quân đều nghi ngờ nhìn Đoàn Ngọc, hoài nghi người này không an hảo tâm gì.

Quả nhiên, Đoàn Ngọc nói tiếp: "Chỉ là ngoài thành loạn binh nổi lên bốn phía, quần thư nơi rất là bất ổn, chư vị quân thượng thân đơn bóng chiếc, như gặp phải nguy hiểm, nên làm thế nào cho phải?"

Bạch Chỉ quân nhất thời sầm mặt lại.

Bọn họ tam đại phong quân quân tốt, cơ hồ bị tiêu hao hết.

Nếu là chỉ có mười mấy người đi theo, làm không tốt thật sự muốn có chuyện.

Mà cái này Đoàn Ngọc ẩn tại ý tứ, là như bọn họ ra khỏi thành, liền muốn phái người cướp giết sao?

Chu Diên quân trong lòng trầm xuống.

Bất quá Đoàn Ngọc đón lấy bảo đảm nói: "Ta đã phái đại tướng Tần Phi Ngự đi ra ngoài khơi thông con đường, chỉ cần con đường đánh thông, ta tất tự mình hộ tống chư quân về nước!"

"Trốn tránh chi từ! Chỉ sợ mở ra con đường là giả, cướp địa bàn là thật, cái này Phổ Thượng mười mấy huyện nơi, liền muốn dứt con này Tham Lang. . ."

Chu Diên quân trong lòng thầm mắng, đến bảo đảm sau, lại lại có chút ung dung.

Ba người trầm mặc không nói, chỉ là cúi đầu uống rượu.

Mà Đoàn Ngọc nhưng là đưa mắt nhìn sang Hùng Nhượng.

Đối với cái này tù binh, hẳn liền không thể nào khách khí: "Hùng Nhượng, ngươi là nguyện tiếp tục làm vì Sở vương hiệu chết, hay là thần phục ta?"

"Tiểu nhân nguyện thần phục quân thượng!"

Ngoài điện thì có đại đình sôi trào, Hùng Nhượng đương nhiên không muốn bị ném vào đi tưới sống phanh chết, ra khỏi hàng quỳ lạy nói.

"Thiện, Bản quân có thần cửu đẳng, hạ sĩ, trung sĩ, thượng sĩ, Hạ đại phu, Trung đại phu, thượng đại phu, Hạ khanh, Trung khanh, Thượng khanh! Người có thể làm vì Trung đại phu, vẫn lĩnh Thư Bảo làm vì Phong ấp!"

Nghe được Đoàn Ngọc, Chu Diên âm thầm lườm một cái.

Tuy rằng bọn họ đều là phong quân, có thể bổ nhiệm phong thần, nhưng động tác này không cùng bọn họ, giống như phong tước, đồng thời Trung đại phu liền lĩnh một thành thị, bọn họ lại tính là gì?

Bất quá nghĩ đến Khúc Tư quân luôn luôn chiếm quyền, theo thói quen đại nghịch bất đạo, vẫn là nhin.

"Trung đại phu Thư Nhượng, bái kiến Chủ quân!"

Thư Nhượng cắn răng một cái, biết đây là lên Đoàn Ngọc thuyền giặc, chỉ có thể hành lễ.

phong thổ sách mệnh, có thể không so tầm thường, Đoàn Ngọc tất tế tự thiên địa, chiêu cáo thiên hạ, đến thời điểm tin tức truyền ra, hẳn cái này thụ địch tước người, cũng không biết sẽ bị nổi giận Sở vương xử trí như thế nào.

Nhưng chết tử tế không bằng lại sống sót, nếu như đã quỳ một lần, lần này cũng không có bao nhiêu do dự.

"Theo Bản quân pháp, Trung đại phu hàng năm cần ra mười vị đồng phục võ sĩ dịch hai tháng!"

Đoàn Ngọc nhìn cây này giá trị một thiên kim xương ngựa, nói: "Võ sĩ người, võ đạo tông sư vậy, Trung đại phu người tính một cái, còn có chín vị, nếu có, đều có thể đưa tới, nếu như không có, thì lại lấy lương thảo lao dịch thay thế."

"Tất cả xin nghe Chủ quân mệnh lệnh!"

Thư Nhượng lúc này bất luận Đoàn Ngọc nói cái gì, đều chỉ có vâng vâng hần là phần.

"Như vậy rất tốt, người ngày mai liền có thể về đất phong, phối hợp Tần giáo úy bình định bốn phương!"

Đây là muốn ra đầu danh trạng ý tứ.

Chịu địch tước, lại giúp đỡ giết người Sở, Đoàn Ngọc ngược lại muốn xem xem cái này Thư Nhượng lại thế nào đi nữa nhảy trở lại.

...

Dù cho mưa dầm liên miên, ngày thứ hai, Tần Phi Ngự vẫn là mang theo 1,200 chi quân, hộ tống Hùng Nhượng quay lại đất phong.

Hơi chuyện nghỉ ngơi sau khi, bọn họ liền sẽ công kích Đào ấp, đem cái này thương nhân hưng thịnh nơi nằm trong tay, chột quét ngang cái khác nhỏ hương tiểu ấp.

Cùng lúc đó, một nhánh quân đội cũng từ phương bắc mở vào.

Phổ Thượng phía bắc, cách một dãy núi sau khi, nhưng là Quế Sơn quân đất phong.

Quế Sơn Phong ấp đồng dạng ở vào Nam Cú Châu, ở châu bình trống vắng, Chi thành bị phá đi sau, nhanh nhất phản ứng lại, chỉ có những thứ này trong tay có binh có lương phong quân.

"Nghe nói Chi thành bị phá, Phổ Tây phong quân liên quân cũng chết thương nặng nề! Lão đà lão đảo!"

"Quần thư chính là nước Sở nơi, chỉ cần vung cánh tay hô lên, quốc nhân hưởng ứng, tất có thể trục xuất ở ngoài bắt làm tù binh!"

"Đến thời điểm, chính là nước Sở Đại công thần!"

Ôm cái ý niệm này Quế Sơn quân lập tức động viên, chỉ tiếc hãn địa bàn tuy lớn, mặt đông áp lực nhưng cũng không nhỏ, chỉ có thể rút ra hai ngàn binh, xuôi theo đường núi xuôi nam.

Nguyên bản canh gác nơi này thành nhỏ Chương Dư như được cứu tinh, không chút nào chống lại, liền đem cái này hai ngàn người đón vào.

Dẫn hai ngàn người quân Tư Mã tên là Trần Hôi, chính là Quế Sơn quân anh vợ, thoáng dùng canh nóng tắm rửa sạch sẽ sau liền hỏi trong thành chủ sự người: "Tình huống làm sao?"

Cái này Chương Dư thành vị trí trọng yếu, chưa từng phong kiến, thuộc về Chi thành quân hạt, lúc này thành thủ tây trốn, chỉ có mấy cái Tiểu lại, nghe vậy trả lời: "Bẩm Tư Mã, Phổ Tây chư hầu đã xuống Chi thành, Phổ Thượng đại loạn. . . Thành thủ chạy trốn, bản địa đại họ tất cả đều lòng người bàng hoàng!"

Quan chức có thể trốn, thổ địa quý tộc lại không trốn được.

"Thực sự là. . ." Trần Hôi ấn huyết thái dương: "Người mau chóng vì ta quân chuẩn bị đầy đủ canh gừng, dụng cụ che mưa, thầy thuốc, dược liệu! Đi xuống đi!"

"Tư Mã!"

Tiểu lại mặt mày khó dễ: "Chương Dư chỉ là thành nhỏ, chỉ sợ lực soát tận phủ khố, cũng không có cái này rất nhiều a!"

"Ta quản người làm sao, ngược lại cần thiết làm được!"

Trần Hôi trừng mắt lên.

Cái này hai ngàn quân đội dầm mưa hành quân, vượt núi băng đèo, trên thực tế đến Chương Dư liền cũng lại không nhúc nhích, đồng thời như không thích đáng trị liệu, nói không chắc liền muốn giảm quân số.

Hắn lửa giận dâng lên, con mắt đều đỏ: "Nhà ta phong quân làm vì cần vương phòng, không để ý sinh tử, không tiếc sức dân, người cái khu khu Tiểu lại, còn dám ra sức khước từ, chẳng lẽ cho rằng ta không dám chém người?"

"Tư Mã bớt giận, tiểu nhân đi luôn! Cái này liền đi!"

Tiểu lại vẻ mặt đau khổ lui ra, Trần Hôi lại là thích ý nằm về trên giường nhỏ: "Xem ra Phổ Tây chư hầu đúng là cung giương hết đà, thậm chí ngay cả thành Chương Dư đều không có bắt xuống, nhưng đáng tiếc, đáng tiếc. . ."

Hắn đáng tiếc, lại là gặp phải cái này mùa mưa, không cách nào xuất binh tái chiến.

Bất quá chỉ cần đem cái này giao thông con đường chủ yếu vững chắc cầm trong tay, phương bắc phong quân trợ giúp liền có thể cuộn cuộn không ngừng đến, đầy đủ cùng Phổ Tây chư hầu tranh đấu.

Cho dù không được, một cái thu phục mất đất công lao, Sở vương cũng đến thừa nhận!

Một niệm đến đây, không khỏi mặt mỉm cười, uế oải không chịu nổi ngủ thiếp đi.

. . .

Mấy ngày sau, ngoài thành lại dầm mưa đến rồi một nhóm.

"Thành Chương Dư?"

Tần Phi Ngư ngẩng đầu lên, nhìn trong mưa gió mông lung thành quách.

Trước hãn hộ tổng Thư Nhượng về đất phong, phụ trợ hãn kế vị, đồng thời đem tin tức truyền bá ra đi, lại vơ vét một phen vật tư sau khi, liền đi tới Đào ấp.

Đào quân am hiểu thương nhân, lại không giỏi chiến đấu, nguyên bản còn có 1,500 binh, nhưng một ngàn binh bị Bạch Quan mượn đi tất cả đánh mất ở Thư Sào thành dưới, lúc này chỉ có năm trăm quân tốt.

Bị Tần Phi Ngư đe dọa một phen sau, Đào quân không thể làm gì, dù sao Phổ Tây chư hầu liền Chi thành đều có thể đánh xuống đến, phá Đào ấp tự nhiên càng là điều chắc chắn.

Liền không đánh mà thẳng mở thành, Tần Phi Ngư theo thường lệ động viên một phen, để Đào quân suất lĩnh hào cường tộc trưởng đi Chi thành bá kiến Đoàn Ngọc, lại lưu lại ngàn người đóng giữ, chột không ngừng không nghỉ, đi tới Chương Dư.

"Đại nhân, căn cứ phụ cận nông hộ, hộ sản bản nói, có một nhánh bắc người đến ngựa, ước chừng hai ngàn, chính đóng quân ở thành thị bên trong!"

Một người thám tử bẩm báo nói.

"Chương Dư chính là quần thư phía bắc môn hộ, tuy rằng mặt bắc đường núi chật hẹp, nhưng cũng không thể không đề phòng, không nghĩ tới vẫn bị người cướp trước một bước!"

Tần Phi Ngư thở dài nói , bất quá giọng nói sau một khắc liền đột nhiên rung lên: "Chỉ là binh quý thần tốc tuy rằng có lý, nhưng này sẽ vì

chạy đi, để quân tốt dầm mưa vượt núi băng đèo, nghe nói trong thành quân doanh bệnh tật nổi lên bốn phía, thầy thuốc được liệu đều là không đủ. . . Khà khà. . ."

Lại thế nào đi nữa nói, Phổ Thượng nơi tốt xấu còn có con đường, mà đi đường núi thậm chí khả năng gặp phải lũ bất ngờ, tử thương nặng nề, thể lực cũng vô cùng tiêu hao, gặp mưa liền dễ dàng sinh bệnh, nếu là truyền dịch, một quân đều phế bỏ.

"Huống chi, luận quân tốt, phe ta cũng là chiếm ưu!"

Tần Phi Ngư nhìn phía sau, chỉ có 200 người không tới, lại từng cái từng cái trầm mặc không hề có một tiếng động, khoác áo tơi, mặc cho nước mưa đập xuống.

"Đại ca đem tất cả tinh binh giao cho ta, ta lại há có thể để cho hãn thất vọng?"

Tinh binh thể chất hơn người, lại có dụng cụ che mưa, dầm mưa hành quân vẫn có thể chịu đựng.

"Mọi người thêm chút lực, tiến vào thành lại uống canh nóng!"

Tần Phi Ngư cười lớn một tiếng, hùng hồn hào sảng.

"Đại nhân, hạ lệnh đi!"

Khương Bảo, Trình Kim trên mặt dần hiện ra thị huyết quang mang.

"Được! Mệnh tiên phong tiến lên, nổ mở cửa thành, chúng ta lại cùng nhau chen vào!"

Tần Phi Ngư chỉ cười cười.

Ngân Giáp Thần Lô chỉ có mười mấy cân, nặng mấy chục cân, Ngũ Độc tinh binh hoàn toàn có thể ôm đi.

Mà một viên uy lực, liền đủ để đem tòa thành nhỏ này cửa thành nổ tung.

Đến thời điểm tinh binh tràn vào, cùng đột nhiên không kịp chuẩn bị quân coi giữ quyết chiến, tất có thể đặc thắng!

Dùng binh chi đạo, chính là lấy cường chế yếu, đơn giản, hiệu quả lại khó mà tin nổi.

. . .

Ầm!

Một lát sau, một tiếng nổ tung đem cửa thành nổ thành phần vụn, giống như bình địa gỡ mìn.

Trần Hôi từ trên giường nhỏ chật vật lăn đi xuống, nhìn thân binh: "Phát sinh chuyện gì?"

Tiếng giết mơ hồ, nhanh đến mức kinh người, trực tiếp từ cửa thành phá vào, một phương xông thẳng quân doanh, một phương khác liền hướng quan nha mà tới.

"Đại nhân. . ."

Chính hoảng loạn, bên ngoài chạy tới một cái binh sĩ, cả người đầm máu: "Phổ Tây chư hầu. . . Mấy ngàn người đánh vào thành trì!"

Mưa phùn mông lung, bọn họ cũng không biết có bao nhiêu người, nhưng phô trương thanh thế, bị chính mình dọa sợ.

"Cái gì? Đã vào thành?"

Trần Hôi một cái giật mình: "Dầm mưa mà chiến, một khắc phá thành, đây là người sắt sao?"

Nhưng lúc này, trong quân doanh đã truyền đến lớn huyên náo xông xao , khiến cho thần sắc hẳn càng biến: "Nhanh. . . Hộ tống ta ra khỏi thành!"

Lại là chuẩn bị lên ngựa chạy trốn, cũng không tiếp tục đến giao du với kẻ xấu.

"Lúc này còn muốn đi?"

Ầm!

Một cái cánh cửa vỡ vụn, Tần Phi Ngự nhanh chân đi tiến vào, trường thương quét ngang, mấy cái thân binh liền bị đánh bay.

Có một cái kẻ xui xẻo thậm chí ở giữa không trung liền bị thương lực ngũ mã phân thân, bị chết vô cùng thảm.

Trần Hôi nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời chân liền mềm nhũn, quỳ trên mặt đất: "Tướng quân tha mạng, ta hàng rồi!"

"Hừ!"

Tần Phi Ngự đối với người này rất là xem thường, nhưng vẫn là nhịn xuống, dù sao dùng để động viên tù binh còn có chút tác dụng.

Ngay sau đó vung tay lên, một cái tinh binh liền lên trước, đem Trần Hôi trói, đi quân doanh chiêu hàng.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Phong Tước

Đào quân tên gọi Đào Hồng, sắc mặt hồng hào, râu dài phiêu phiêu, vẻ ngoài rất tốt.

Hắn tổ tiên có công, bị phong ở Đào ấp, liền lấy Đào làm họ, có chế gồm nung sứ bí thuật, lấy này làm giàu, đem Đào ấp chế tạo thành thương nhân hưng thịnh nơi.

Chỉ là không thể nào am hiểu chiến sự, trước lại bị Bạch Quan mượn đi một ngàn người, trong thành binh lực yếu kém, nghe nói Chi thành đều phá, bị Tần Phi Ngư đe dọa một phen sau khi chỉ được hàng rồi, cùng một đám thành nhỏ thành thủ, địa chủ hào cường, đi tới Chi thành bái kiến Đoàn Ngọc.

Trong mưa Chi thành mơ mơ hồ hồ, một ít Sở binh tù binh bị điều khiển, xây dựng sụp đổ cái kia một đoạn tường thành.

"Chi thành quả nhiên phá, Ngân Giáp Thần Lôi uy lực đúng như nghe đồn, phát như thiên khiên?"

Đào Hồng nhìn kỹ cái kia một đoạn sụp đổ tường thành, cùng chu vi mấy người nhìn nhau một chút, trong mắt suy tư.

Bọn họ thứ tự vào thành, đi tới nguyên bản Bạch La phủ đệ.

Tuy rằng môn đình như trước, lại thay đổi người chủ nhân.

Hai bên tất cả đều là mặc giáp chấp nhuệ tinh binh, trên đại sảnh, ngồi thẳng một tên khí độ nghiêm nhiên thanh niên, cái này chính là thống lĩnh một huyện làm vì phong quân, liền bại quân thư, Bạch La, đặt xuống Chi thành Khúc Tư quân —— Đoàn Ngọc.

"Bái kiến Khúc Tư quân!"

Đào Hồng cùng cái khác hào cường gia chủ liếc mắt nhìn nhau, làm chấp tay đại lễ.

"Chư vị xin đứng lên!"

Đoàn Ngọc thanh thanh như ngọc tiếng nói truyền đến, lại quét ngang một chút, cười nói: "Phổ Thượng nơi nhiều tài tử a!"

"Không dám!"

Những thứ này bên trong địa vị tối cao chính là Đào Hồng, cái khác hoặc là nhỏ hương cường hào, hoặc là bên trong tòa thành nhỏ đại hộ, tư thái vô cùng khiêm tốn.

Tuy rằng nội tâm không biết làm sao nghĩ tới, nhưng như vậy đã đầy đủ.

Đoàn Ngọc gật đầu ra hiệu, bên trên Rokuro Hara lập tức triển khai một phần công văn: "Quân thượng phía dưới, làm phân phong quy chế. . ."

Ngay sau đó, liền đem đảo Vân Trung phân phong quy củ đọc một lần.

"Các vị nguyện trở thành Bản quân chi sĩ phu hay không?"

Cuối cùng, Đoàn Ngọc khuôn mặt nghiêm túc, trầm tiếng hỏi.

Dưới đáy mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ phần lớn đều là nông thôn cường hào, bị phong quân áp chế, rất khó thu được cái gì quan to lộc

hậu, bậc này chia cắt nhà nước Thao thiết thịnh yển, nguyên bản hẳn là đồ xô tới.

Làm sao cái này Khúc Tư quân, còn có cái này Chi thành, không biết có thể ở nước Sở bên dưới đại quân kiên trì bao lâu a.

"Bản quân cũng là công bằng, cái này Chi thành nếu đến Bản quân trên tay, liền không chuẩn bị phun ra, mà Vương thượng cũng tất nhiên chống đỡ!"

Tuy rằng trong kế hoạch Ngô Hàn vương không đánh tới coi như tốt, nhưng không trở ngại Đoàn Ngọc cáo mượn oai hùm.

Phía dưới mọi người vừa nghe, nhưng có chút đạo lý, Khúc Tư quân không thủ được Chi thành, nhưng Ngô Hàn vương phát binh tiếp viện, lại là không giống nhau.

Mấy người tâm tư, không khỏi linh hoạt ra.

Làm không được nước Sở phong quân, làm Ngô Hàn sĩ phu có lẽ cũng không sai?

Dù sao cái này Khúc Tư Quân Thực ở hào phóng, sĩ lĩnh thôn, đại phu lĩnh hương huyện, đều là thế tập thực phong a! Đãi ngộ cùng tiểu hào phong quân bằng nhau, chỉ cần các nhà ra chút tiền găm vật tư dân phu liền có thể.

Không có sai!

Đoàn Ngọc lúc này làm, chính là đem trừ mấy cái quần thư thành lớn ở ngoài, không cách nào khống chế hương thổ, toàn bộ đại phái đưa như thế phân phong xuống.

Tương đương với bán quan bán tước, cùng địa phương đại tộc thế lực cấu kết, hình thành một loại yếu ớt thống trị quan hệ.

Dù là đối phương chỉ là mặt ngoài trên cúi đầu, chỉ cần ra tiền ra người, hẳn liền thừa nhận đối phương thống trị cùng quyền lợi.

Nếu như ngay cả loại này cũng không muốn làm, cái kia lúc này không có ngoại lực ảnh hưởng, cũng chỉ có thể làm cho Tần Phi Ngư từng nhà khám nhà diệt tộc đi qua.

"Chúng thần nguyện vì quân thượng điều động!"

Một lát sau, Nam Sở hào cường đám người vẫn là bái xuống, có chút cáo già, lại là nghĩ làm sao chối từ.

Ra tiền ra người có thể, xưa nay chinh phục giả hưởng về bị chinh phục giả vơ vét vật tư chính là thông lệ, nhưng tuyệt đối không thể nhậm chức chức quan, càng không cần phải nói tiếp thu tước vị, bằng không như Nam Sở đánh tới nhưng là không nói được.

"Nếu như thế, Đào Hồng, người làm vì Trung đại phu, vẫn lĩnh Đào ấp!"

Đoàn Ngọc nhưng sẽ không nhượng bọn họ thống khoái như vậy, tại chỗ liền xác định hạ xuống. Còn lại hào cường, đăng ký danh sách sau lập tức sắc phong, coi như đến chỉ là một viên con rơi, một sứ giả, cũng có thể thay mặt mà, ngược lại chính là phải đem danh tước mang về đi!

Trong thôn cường hào chính là thôn sĩ, hương bên trong hào cường cùng huyện bên trong đại tộc, liền sách làm vì Hạ đại phu, lĩnh một hương hoặc là mấy hương.

Cái này trên thực tế, vẫn là thừa nhận đã định sự thực, nhận nhưng những này cường hào ở nông thôn quyền lực , bởi vì lúc này Đoàn Ngọc

căn bản không có đầy đủ hành chính ban ngành đi xuống hương củng cố quyền uy, càng không thời gian này.

Sau đó, lại sai người đúc đơn thư thiết quyền làm bằng chứng, chuẩn bị tế tự thiên địa, tiện thể chiêu cáo thiên hạ, còn muốn tạo một cái đại đình, khắc lấy Minh văn, kỷ niệm việc này.

Một bộ tổ hợp quyền dưới đến, không ít hào cường gia chủ mặt đều tái rồi.

Vị này Khúc Tư quân , căn bản là muốn ván đã đóng thuyền, đem bọn họ trói chặt ở trên chiến xa a.

Không ít người trong lòng rơi lệ, chuẩn bị đi trở về sau khi liền ở riêng phân tộc.

Cái này kêu là người có Trương Lương kế, ta lại có tường thang, những thứ này hương cường hào cố đề nén có một bộ con đường sinh tồn.

Nếu là đến thời điểm quân Sở đánh tới, cùng lắm thì để được tước người tự thú đi chết, dòng họ vẫn là có thể bảo toàn đi xuống.

Chỉ là cũng có người bị nặng như vậy hậu thưởng mê hoa mắt, cảm thấy Khúc Tư quân còn đáng giá đầu tư một thoáng.

Đồng thời, nếu là lúc này mạo muội phân tộc , sau đó nếu thật sự Ngô Hàn đại quân đến cứu viện, Phổ Thượng nơi vĩnh quy về Ngô Hàn, cái kia trong nhà khẳng định có không phục gây sự.

Nguy hiểm lớn nương theo kỳ ngộ lớn, liền nhìn bọn họ lựa chọn như thế nào.

Quyết định những thứ này chuyện sau khi, Đoàn Ngọc lại là trong lòng cực kỳ vui sướng: "Các vị có thể ở lại Chi thành, chuẩn bị nghi thức,

lại mệnh người nhà đưa tới vật tư. . ."

Những này thời gian, hẳn tuy rằng hiệu lệnh trong thành cửa hàng nhất định phải mở cửa, duy trì ngày xưa giá hàng, nhưng ít đi Nam Sở cung cấp, tuy rằng lương thực sung túc, cái khác vật tư vẫn có thiếu.

Thời gian ngắn còn có thể, thời gian dài tất nhiên tiếng oán than dậy đất.

Lúc này liền không thể không dựa dẫm ngoại lai vật tư vận vào, trong lòng liền quyết định, đem các sĩ phu nghĩa vụ quân sự nhỏ hóa, mệnh các nhà dân lên các loại vật tư lấy trung hoà.

Cho tới mặt ngoài thần phục, giấu diếm đã tâm hạng người, Đoàn Ngọc cũng là không sợ hãi.

Phổ Thượng chung quy là Sở, không thể một đêm tâm quy.

Nhưng chỉ cần mặt ngoài trên quỳ, xây dựng lên thống trị, xác định quyền lực mẫu quốc, dù là phi thường yếu kém, đợi đến đầy lùi Nam Sở đại quân, ổn định lại sau khi, tự nhiên có thể chậm rãi tăng mạnh.

Hết thầy tất cả, lấy đánh bại quân Sở làm vì tiền đề.

Nếu như có thể thành, thì lại thuận lợi tự lập, bằng không tất cả đừng nói.

Để các vị mới vừa ra lò sĩ phu lui ra sau khi, Đoàn Ngọc nhìn về phía Rokuro Hara: "Chi thành chiếm cứ Phổ Thủy thượng du, có thủy vận chi lợi, Thủy Giao đô có thể phân chia đi ra ngoài, làm vì Khúc Tư thủy sư, người là người đầu tiên nhận chức thống lĩnh, trước tiên xây hai ngàn người biên chế! Gia tăng huấn luyện."

"Vâng!"

Rokuro Hara lập tức lĩnh mệnh.

Đoàn Ngọc thấy vậy, vừa cười: "Bản quân đối với người ngoài còn động viên, càng sẽ không quên nhớ lão nhân, cái kia Thư Tông, Thư Sào Phong ập đều là vô chủ, thì sẽ tưởng thưởng có công tướng sĩ!"

"Thành lớn chi chủ? Chẳng lẽ ta có thể trở thành Daimyo sao?"

Rokuro Hara nhiệt huyết sôi trào, chỉ cảm thấy cả người đều muốn bay lên.

Ở Đoàn Ngọc một loạt thủ đoạn, vừa đâm vừa xoa phía dưới, Chi thành lấy đông Phổ Thượng nơi cuối cùng cũng coi như vững vàng đi xuống.

Nhưng người tinh tường đều biết, loại này vững vàng vô cùng yếu ớt, chỉ cần có ngoại lực nhẹ nhàng đẩy một cái, lập tức liền sẽ như sơn nhạc khuynh đảo, biến thành liệu nguyên liệt hỏa!

...

Bàn Vân sơn mạch.

Bởi chịu đến phương diện nào đó giục, Cao Huyền Thông vội vàng tuyển quân năm ngàn liền xuống núi, tấn công Man Du Châu, hẳn có bộ hạ cũ ba ngàn, hợp binh tám ngàn, đối ngoại tuyên bố đại quân vạn người, một đường thế như chẻ tre, trong nháy mắt đã đặt xuống mười huyện.

Thị thành.

Thành này tường thành cao năm trượng, nam liền quần sơn, đông tây đều có nơi hiểm yếu, bất quá vẫn bị Cao Huyền Thông đánh xuống đến, làm cái này căn cứ.

Thành thủ phủ trong, Cao Huyền Thông nhìn một bộ bản đồ, trầm mặc không nói.

Trịnh Văn Hòa vội vã mà đến, nghiêm nghị hành lễ: "Thần bái kiến Chủ công!"

"Là Văn Hòa a, đứng lên đi!"

Cao Huyền Thông đứng chấp tay, trên người so với trước càng nhiều một luồng đại tướng khí, xơ xác sát khí như trời đông giá rét: "Có chuyện gì?"

"Phía đông bí báo, Ngô Hàn Phổ Tây chư hầu liên thủ tiến công Phổ Thượng nơi, đã đoạt Chi thành!" Trịnh Văn Hòa nhanh chóng nói.

"Hả?"

Cao Huyền Thông hơi nhướng mày, chợt cười to: "Nước Sở sợ là muốn xong, Bạch La uống xưng đại tướng, lại bị mấy cái phong quân phá thành, thật là cái chuyện cười!"

Hắn lúc này thân phận là phản Sở phản tặc, chỉ hận nước Sở khắp nơi khói lửa mới tốt.

Như Ngô Hàn cũng gia nhập, tất có thể cho hắn chia sẻ không ít áp lực, còn ngày sau làm sao, cái kia cũng là ngày sau chuyện.

"Chủ công, thứ thần nói thẳng, cái này phá thành Khúc Tư quân, đối với Chủ công cực kỳ bất lợi!"

Trịnh Văn Hòa lại lạy nói.

"Vì sao?" Cao Huyền Thông vẫn chưa xích chi làm vì lời nói vô căn cứ, trái lại hỏi.

Cái này Trịnh Văn Hòa không chỉ có cơ trí hơn người, càng mơ hồ nắm giữ một luồng trong bóng tối thế lực, sợi rễ mạng lưới trải rộng bốn phương, Cao Huyền Thông mới đưa tình báo việc giao cho hắn xử lý.

Đồng thời, trước lại có thể thuyết phục Thi thành bên trong đại tộc quay giáo , khiến cho đại quân tổn thương cực nhỏ bắt xuống cái này trọng trấn, tuy rằng khiến Cao Huyền Thông vui sướng, để tâm đáy lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Đây là người chủ bản năng, không thích thủ hạ có không bị khống chế thế lực.

Đương nhiên, người này vẫn còn có chút căn cơ, đem không thoải mái đè xuống, mặt ngoài trên càng thêm thân chi tin.

"Phía nam diễn biến, các nơi đều ở phe ta trong lòng bàn tay, chỉ có cái này Khúc Tư quân là một cái biến số! Lúc này như cho đối phương đến địa lợi, biến số càng ngày càng mở rộng, liền đã xảy ra một bước lên trời!"

Căn cứ triều đình tin tức, Trịnh Văn Hòa nói như thế.

"Cho dù người này là ta đại địch, nhưng một ở nam, một ở đông, cách thiên sơn vạn thủy, có thể làm gì?" Cao Huyền Thông lại hỏi.

"Chủ công có thể mượn đao giết người, Chủ công chi quân lúc này không hơn vạn người, nhưng đến Thi thành, rất có thể thủ vững , khiến cho mười huyện liền thành một phiến, di chuyển người miền núi xuống núi, khôi phục nguyên khí, chiêu mộ quân tốt, khai quật cung điện dưới lòng đất lấy tiền đại quân, đợi đến sang năm, có thể chiếm được tỉnh bình mấy vạn. ."

Trịnh Văn Hòa há mồm liền đến, ý này chính là tạm dừng thế tiến công, để Nam Sở hơi thêm thở dốc, ngược lại có tinh lực ứng đối phía đông, không cho Đoàn Ngọc hấp dẫn hỏa lực.

So với chỉ là một cái tạo phản lưu dân, nói vậy Ngô Hàn càng thêm khiến Sở vương đau đầu chứ?

"Này sách không sai, ta cũng đang chuẩn bị dừng lại!"

Cao Huyền Thông gật đầu, bỗng nhiên lại hỏi: "Ta xem sách sử, còn có dò xét một ít bí ẩn, Đại Hạ trước diệt vong, ở ngoài không có đại địch, bên trong không có gian thần, diệt tốc độ, thực sự khó mà tin nổi, cái này là vì sao?"

'Rốt cục vẫn là hỏi cái này. . . Năm đó Đại Hạ ngăn ngăn mấy tháng liền chia năm xẻ bảy, mà triều đình một đêm rơi hủy, nhưng không phải trong ngoài mối họa, mà là mất Thiên quyền, từ đi mệnh trời a. . . Thậm chí có thiên lôi đánh hoàng cung, có thể thấy được trời rất chán ghét.'

Trịnh Văn Hòa trong lòng nghĩ, lúc này đương nhiên không dám nói như vậy, chỉ có thể miễn cưỡng nói: "Cái này. . . Thần thực sự không biết, có lẽ đợi đến Chủ công đại nghiệp thành tựu, tế tự tổ tông lúc, triều đình thái tổ sẽ có gợi ý!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Hai Phe

Vũ Ninh Phong áp ở vào nước Sở vùng phía tây tim gan, khoảng cách nước Sở vương đô chỉ cách một cái Vi Châu.

Cái này cũng là vì cái gì Vũ Ninh quân một phản, Sở vương liền kinh hãi đến biến sắc nguyên nhân, gần ở tim gan, thiết cận sinh biến a!

Nhạc Siêu không hổ là bị Sở vương kiêng kỵ chư hầu danh tướng, khởi binh sau lao thẳng tới Sở vương đô, bảy trận chiến bảy tiếp, lấy xuống mười hai thành, giết vào Vi Châu bên trong, làm cho Sở vương thất kinh xuống, hướng về các châu truyền đạt cần vương mệnh lệnh.

Bất quá đến lúc này, trăm trận trăm thắng 'Thiết Giáp Vô Tốt', cuối cùng cũng coi như gặp phải bọn họ đối thủ.

Một mảnh trên chiến trường, khoác thiết giáp, võ công xốc vác, đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi võ tốt phương trận, rốt cục bị một luồng màu trắng dòng lũ độc chặn.

Cái này một nhánh tinh binh trắng tê giáp, năm người thành trận, gào thét trong lúc đó, giáp da bên trên mơ hồ hiện ra Dị thú bóng mờ, chính là Bạch gia Bạch Nhĩ tinh binh!

Tinh binh có tinh binh chiến trường, mà rộng lớn hơn phạm vi mấy chục dặm trong, số lượng hàng trăm ngàn đại quân xen kẽ như răng lược, chém giết không ngừng.

Trận chiến này vẫn đánh tới buổi tối, song phương mới không thể không đánh trống thu binh.

Nước Sở tướng môn trong, lấy Bạch thị cùng Hạng thị hiền hách nhất, lần này Sở vương phái tới chống lại Nhạc Siêu thống soái, chính là Bạch gia đương chủ —— Bạch Trọng Chiêu.

Soái trưởng bên trong.

Bạch Trọng Chiêu thăng trưởng, theo đầu gối hùng cứ, lắng nghe chiến báo:

"Các quân về doanh, phe ta tổn hại hơn vạn, quân địch ở năm ngàn cùng sáu ngàn trong lúc đó."

"Thiện!" Bạch Trọng Chiêu nghe xong, không lo lắng ngược lại còn vui: "Vũ Ninh quân tuy thực lực hùng hậu, so với Nam Sở một quốc gia vẫn là không bằng, bởi vậy một khi khởi binh, liền lao thẳng tới vương đô. . . thể xâm lược như lửa, bây giờ có thể bị ngừng lại, đã là đại thiện!"

Lại truyền lệnh: "Trung quân trầm ổn doanh bàn, lệnh các doanh thay phiên xuất kích, tiêu hao địch thủ, bắt đầu từ hôm nay, tránh đại chiến mà tranh tiểu chiến, có thể chặt đầu trăm cấp, tự thân thương vong hai trăm trong vòng, thì lại luận công! Bằng không luận tội!"

Đây chính là ý vào gia đại nghiệp đại, cùng đối phương đối quân, dù cho lấy hai đoái một, Nam Sở cũng chịu đựng được.

Mặc dù có chút tránh chiến hiểm nghi, nhưng Nhạc Siêu cũng không phải người bình thường, rất được binh pháp 'Phong Lâm Hỏa Sơn' chi yếu, bản thân càng là Binh gia tăng bốn tuyệt thế danh tướng, không thể không thận.

Đang lúc này, một Bạch gia tướng lãnh vội vã tiến vào: "Đại soái. . .
Cấp báo! Chi thành rơi xuống, Bạch La chết!"

"Cái gì?"

Bạch Trọng Chiêu cả kinh, chính đang tại nắm bút trên tay không khỏi rơi xuống một giọt đậu lớn nước mực, nhiễm đen một mảnh.

. . .

Thời gian thoáng hướng về trước.

Vì Châu, Sở vương đô.

Đương nhiệm Sở vương tên là Hùng Chương, chính là một cái Anh chủ.

Bây giờ ba mươi có chín, chính là trẻ trung khoẻ mạnh lúc, kiên quyết cải cách, trừ bỏ Nam Sở phong quân đuôi to khó vẫy tư thế, cũng lên phía bắc tranh bá.

Vương cung bên trong, một tên oai hùng khôi vĩ, mắt tím hổ trán người trung niên nhanh chân đi tiến vào, cái khác cung nhân vội vã lần tránh ở ven đường, miệng nói Đại Tư Mã.

Sở vương có ý cải cách quân chế, noi theo phương bắc các nước, trong quân thiết lập ra giáo úy, tướng quân.

Mà nước Sở chế độ cũ, Tư Mã làm vì quân sự trưởng quan, hương bên trong có hương Tư Mã, huyện bên trong có huyện Tư Mã, cao nhất nhưng là 'Đại Tư Mã', làm vì cả nước cao nhất quân sự trưởng quan.

Lúc này nước Sở, liền ở tại cải cách ở giữa điểm, tuy rằng vương thất trực thuộc trong quân đội, đã xuất hiện tướng lãnh cùng giáo úy, nhưng các phong quân tư binh thống lĩnh vẫn là Tư Mã.

Đồng thời, Sở vương dưới trướng cao nhất tướng lĩnh vẫn xưng Đại Tư Mã, quản lý cả nước chiến sự, tương đương với 'Đại tướng quân' .

"Thần Hạng Vô Kỵ, bái kiến Vương thượng!"

Đại Tư Mã tiến vào cung điện, hướng về Hùng Chương cẩn thận tỉ mỉ hành lễ, chột đứng dậy.

Kỳ khí cường thịnh , khiến cho Sở vương Chương đều cảm giác thấy hơi khó có thể chịu đựng, lúc này miễn cưỡng nở nụ cười: "Đại Tư Mã này đến, nhưng là phía tây chiến sự có kết quả?"

"Cũng không phải, chỉ là phía đông Chi thành cấp báo, trước Ngô Hàn Phổ Tây phong quân quá cảnh, liền phá quần thư, bây giờ càng hội tụ đại quân, vây công Chi thành, chuyên tới để cầu viện."

Hạng Vô Kỵ mở miệng trả lời.

"Ngô Hàn chẳng lẽ có ý tham chiến?" Sở vương chương cả kinh.

"Gặp nước Sở nội loạn, Ngô Hàn vương Vô Cửu có lẽ có tâm thăm dò, có lẽ chỉ là hai bên phong quân hăng ngày. . ." Hạng Vô Kỵ nói: "Đây là giới tiền hậu hoạn, cùng cái này so với, núi Bàn Vân Cao Huyền Thông, nghi tựa như Đại Hạ di mạch, là tai họa sát nách, mà Vũ Ninh quân Nhạc Siêu, mới là đại họa tâm phúc!"

"Không sai! Nhưng quả nhân đã mệnh lệnh các châu cần vương, hội tụ đại quân hai mươi vạn, tiền tuyến còn có Bạch lão tướng quân thống soái mười vạn đại quân, phải là có thể thắng!" Sở vương chương thì thào nói.

"Vương thượng, Nam Cú cấp báo!"

Đang lúc này, bên ngoài một tên nội thị vội vàng giơ công văn đầu gối làm mà vào: "Chi thành đã bị vây! Bạch La tướng quân chết trận! Khúc Tư

quân đã chiếm Chi thành!"

"Cái gì?"

Hạng Vô Kỵ híp mắt lại, mắt tím bên trong liền thả ra quang đến:
"Bạch La tiểu tử, dĩ nhiên như vậy vô dụng?"

Xem này canh giờ, một trước một sau, hầu như là Chi thành vừa bị vây, phát ra cầu viện sau, không tới một hai ngày liền bị phá?

Mặc dù là cổ đại, nhưng có đạo pháp cùng rất nhiều thần thông, thật sự không tiếc đánh đổi, tin tức lan truyền vẫn là rất nhanh.

"Bạch La thật là phế vật!" Sở vương chương nghe xong giận dữ, đột nhiên ném một cái cái chặn giấy ngọc: "Thiệt thòi quả nhân như vậy tín nhiệm, đem phía đông môn hộ giao thác, dĩ nhiên liền như thế bại, tang sự nhục quốc!"

Vừa nhìn về phía Hạng Vô Kỵ: "Đại Tư Mã mấy ngày trước đây không phải còn nói, Phổ Tây phong quân tự có Phổ Thượng phong quân ứng đối, mệnh Bạch La thủ vững, có thể bảo đảm không lo sao?"

"Thần biết tội!"

Cái này vẫn đúng là thoái thác không được, Hạng Vô Kỵ cảm giác mặt có chút đau, chấp tay tạ tội.

"Tạ tội để làm gì? Kế sách hiện nay, nên làm thế nào cho phải?" Sở vương chương hỏi sách nói.

"Chi thành chính là nơi thắng cảnh, chiếm được có thể chiếm được Nam Cú hơn nửa, nước Sở phía đông môn hộ mở rộng, chỉ sợ liền Ngô Hàn quân vương động tâm tây tiến. . . Cũng may cơ hội trời cho, chính trực mưa dầm, đại quân không cách nào nhúc nhích!"

Hạng Vô Kỵ có nề nếp nói: "Chỉ có mệnh mặt đông bốn châu cần vương quân bất kể đánh đối gấp phản, triệu tập phụ cận phong quân giúp đỡ, lại mệnh kinh nghiệm lâu năm chiến trận đại tướng làm vì soái, thừa dịp Ngô Hàn đặt chân chưa ổn thời khắc, đoạt lại Chi thành!"

"Mặt đông bốn châu, cái kia chính là mười vạn đại quân a. . . Nếu là vừa đi, vương đô chỉ có mười vạn, thêm vào Bạch lão tướng quân , bất quá hai mươi vạn, phía nam còn có Cao Huyền Thông. . ." Sở vương chương chỉ là chần chờ chốc lát, bỗng nhiên hiện ra vẻ kiên nghị: "Bây giờ Chi thành đã thành đại họa tâm phúc, quả nhân tâm ý đã quyết, dù cho Cao Huyền Thông thối nát Man Du Châu, cũng tất trước tiên phá Chi thành, cự ác lang tại ngoài cửa!"

"Vương thượng thánh minh, thần xin mời tự mình lĩnh quân!" Hạng Vô Kỵ chờ lệnh nói.

"Đại Tư Mã? Không thể! Đại Tư Mã còn muốn chủ trì vương đô phòng ngự, sao có thể nhẹ động?" Sở vương chương lập tức từ chối: "Không bằng để Vương thúc Hùng Chu lãnh binh làm sao?"

Hạng Vô Kỵ sầm mặt lại. Trong lòng biết Vương thượng không muốn nhìn thấy Hạng, Bạch hai nhà nắm giữ quá nhiều binh quyền, trong lòng cân nhắc chốc lát, liền nói: "Hùng Chu cũng là đại tướng, có thể!"

Hùng Chu chính là vương thất bên trong người, vẫn là Sở vương Chương thúc cháu.

Phía nam tuy rằng lễ nhạc không bằng Trung Nguyên, nhưng đối với vương thất cũng không có nhiều như vậy kiêng kỵ, Hùng Chu là do thiếu niên này du học, lạy tướng môn Phí gia làm vì lão sư, thỉnh giáo chiến sự, học thành sau cổ binh chinh chiến, không có không thắng, bây giờ đã là Binh gia tăng hai đại tướng, cũng là vương thất nhất đem ra được người.

Phí thị cũng là tướng môn, địa vị chỉ ở Hạng, Bạch hai nhà phía dưới, đồng thời càng thêm khuynh hướng vương thất.

Hạng Vô Kỵ lại là chân tâm làm vì nước Sở cân nhắc, cảm thấy Hùng Chu tư lịch, quyền mưu đều là đầy đủ, đồng thời có Phí gia to lớn chống đỡ, không ít Phí gia con cháu ở dưới trưởng sung làm vì giáo úy, tướng quân, đặc biệt Phí gia khi chủ, tu vị đạt tới Binh gia tầng ba thần thông cảnh giới, có hãn hộ giá hộ tổng, phối hợp mười vạn đại quân, chỉ cần trước ở Ngô Hàn đại quân vào ở trước, lấy Chi thành dễ như trở bàn tay, sẽ không có lại phản đối.

Chỉ là không biết vì sao, trong lòng vẫn còn có chút mơ hồ bất an.

. . .

Ngô Hàn.

Khí trời âm trầm, phẳng phất quân vương cơn giận.

Việt Thanh thở dài một tiếng, chính chính vạt áo cùng quan mang, đi vào cung điện bên trong.

Ngô Hàn vương điện bên trong, lúc này từ lâu tụ tập dưới một mái nhà, Vô Cữu cao ở vương vị, nhìn trên tay một phần công văn, cười lạnh nói: "Nguyện vì quả nhân thủ cửa phía tây? Khà khà. . ."

Phổ Tây phong quân đánh vào Phổ Thượng, đặt xuống Chi thành tin tức, tự nhiên cũng truyền tới.

Cùng với cùng nhau, còn có Đoàn Ngọc tấu sách.

"Chỉ là một cái Khúc Tư, dù cho có thể xuống Chi thành, lại còn có cái gì dư lực? Lê Phượng, lập tức điểm lên đại quân, đi tới Chi thành. . ."

Vô Cữu mệnh lệnh nói.

Lúc trước chỉ là nghĩ để cái này Khúc Tư quân đi mài một mài, không nghĩ tới đối phương không chút biến sắc, liền làm cho long trời lở đất.

Bất quá lúc này, tựa hồ chính là Ngô Hàn tây tiến cơ hội tốt?

"Vương thượng không thể!"

Việt Thanh hít sâu một cái, đứng dậy.

"Người có gì cao kiến?"

Vô Cửu rất là thất vọng, sách phong quân sau khi, cái này trung thần cũng cùng quốc ly tâm sao?

Việt Thanh thống khổ nhắm mắt lại, nghĩ đến hôm qua Khúc Tư quân gia thần, cái kia gọi là Quách Bách Nhẫn Huyện thừa lời nói: "Việt thị đất phong phần lớn ở nam, Ngô Hàn tây tiến, cùng Việt thị tung có chỗ tốt, cũng là Vương thượng đến mười, mà chúng phong quân đến một, như vậy xuống, tình thế quốc nội nghịch chuyển, quốc quân tư thế tăng cường, phong quân tư thế suy sụp, với đất nước đại hại rồi. . ."

Chỉ dựa vào những thứ này, còn không cách nào đánh động Việt Thanh, nhưng Việt thị tộc trưởng cùng cái khác hai cái phong quân nhưng có lay động, Quách Bách Nhẫn càng là liên tục ứng thuận chỗ tốt, cuối cùng bảo đảm nói: ". . . Như được chuyện, Chủ quân nguyện cưới Việt thị thực nữ làm vợ!"

Cưới việc , bất quá nói miệng cho có, lại có thể trước tiên đồng ý, lại nhìn đến tiếp sau phát triển.

Đã như thế, như Khúc Tư quân bay lên, thì lại Nam Cú tất có Việt thị một vị trí, như Khúc Tư quân chiến bại bỏ mình, tự nhiên cái gì đều không cần nói nữa.

Ý nghĩ nhanh chóng chuyển qua, Việt Thanh nói tiếp: "Khúc Tư quân lần này sở dĩ xuất binh, chính là được Bạch Chỉ quân mời, mà Bạch Chỉ quân là biên cảnh phong quân, chịu đến tập kích, có gặp thời quyết đoán quyền lực, có tấu văn làm chứng. . . Bọn họ đều cũng không phản quốc cử chỉ, quân thượng đại quân làm sao có thể đi vào phong thần lãnh địa?"

Không thể không nói, phía trước thâm chất thành núi, máu chảy thành sông đều là ở nước Sở cảnh nội đánh, mà Đoàn Ngọc cũng là đem Bạch Chỉ ba cái phong quân thật tốt nuôi, không có giết một cái, cũng không có cướp Bạch Chỉ các loại lãnh địa.

Nói là 'Không có qua', miễn cưỡng nói còn nghe được.

Mà Ngô Hàn vương đại quân quá cảnh, tổn hại chính là phong thần lợi ích.

Ở hạn chế quân quyền bên trên, dù là còn lại Ngô Hàn sáu mươi một phong quân đều hạn chết Đoàn Ngọc, ở cái này điều chiến tuyến trên cũng nhất định phải nhất trí.

Nếu không thì, phong thần đến vật gì tốt, quân vương liền đi mơ ước, làm sao đến?

Bất quá Vô Cữu chung quy là quân vương tâm tính, quyết định một chuyện sau liền kiên cường: "Cô ý đã quyết, không cần lại nói!"

"Báo!"

Đang lúc này, một thần tử nhanh chóng đến báo: "Đã thăm dò đến tin tức, Nam Sở mười vạn đại quân hướng về Chi thành mà đi, lãnh binh người là Vương thúc Hùng Chu!"

"Mười vạn?"

Vô Cữu da mặt vừa kéo, không tính phong quân, dưới trướng hấn tất cả động viên, cũng mới năm vạn.

Điểm ấy chần chờ, lập tức liền bị Việt Thanh nhìn ở trong mắt, tiến vào gián nói: "Nếu như thế, Vương thượng có thể tăng binh Phổ Châu sơn thành, lấy xem bố cục!"

Phổ Châu sơn thành, cùng Nam Cú Chi thành một cái tính chất, là Ngô Hàn phía tây hàng rào.

Bây giờ Sở vương phái đại quân mà đến, khí thế hùng hổ, Ngô Hàn vương muốn lo lắng, trái lại là chính mình vấn đề an toàn.

"Có thể!"

Trầm ngâm sau một lúc lâu, Vô Cữu làm ra quyết định.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Lâm Chiến

Tháng bảy, nắng nóng bên trong sơn thành, nhiệt độ không ngừng bốc lên, mưa dầm đi qua, đại địa dần dần khô ráo.

Lê Phượng dò xét quân doanh, vẫn còn tính thoả mãn.

Ngô Hàn vương thủ hạ hai đại kiêu tướng, Hắc Dũng muốn bảo vệ quanh mặc ấp, Lê Phượng phụ trách bình định bốn phương.

Lần này tiếp viện Bồ Châu sơn thành, hội hợp trong thành thủ tốt, có đại quân ba vạn, bản thân của hãn thủ hạ cũng có một nhánh hơn trăm 'Hoa Miêu tinh binh'.

Như vậy thế lực, như Phổ Tây chư hầu dám chống lại, rất có thể nghiền ép lên đi.

Chỉ là hãn cảm giác nhạy cảm cảm giác đến, Vương thượng cũng ở do dự.

Không chỉ có là quân sự cùng chính sự trên cân nhắc, Vương thượng cân nhắc còn có càng nhiều.

Tỷ như. . . Tuy rằng vương thất dựa vào Khúc Tư quân tiến cống để phẩm Thương hải dạ minh châu nỗ lực độc tố, thành công giải trừ nguyên rủa, nhưng đối phương có hay không ở trong đó chôn dấu cái gì đòn bí mật?

Mặc dù đã xin mời tu hành cao nhân, Hạnh Lâm thánh thủ, Vu chúc Cổ sư xem qua, nhưng Vô Cữu vẫn còn có chút mơ hồ không yên lòng.

Ngoài ra, nhưng là bên này vi diệu tình thế.

'Nếu có thể lấy, thì lại lấy chi, nếu không thể, ngăn trở địch tại biên giới ở ngoài, chậm đợi cơ hội tốt!'

Đây là trước khi đi nhận được Ngô Hàn vương mật chỉ.

Trong đó đúng mực, liền cần hấn cái này lãnh binh đại tướng chính mình nắm.

Ngay sau đó đi tới soái trưởng, cuồn cuộn không ngừng tin tức liền truyền tới: "Khúc Tư toàn diện động viên, Bạch Chi, Khúc Dịch, Chu Diên cũng có lần thứ hai mộ binh dân phu ý muốn?"

Cái này bốn khối đất phong mờ ám, theo Lê Phượng, liền cùng châu châu đá xe như thế buồn cười.

Khúc Tư trước tiên không nói, cái kia ba nhà phong quân bị giam ở Chi thành, hình cùng người chết, các phong thần tự nhiên không thể thần phục, nhưng cũng không dám chống đối một ít không liên quan đến thiết thân lợi ích mệnh lệnh.

Tuy rằng chống lại yếu kém, nhưng mình nếu thật sự đại quân đè tới, liền đại đại lướt qua quân vương cùng phong quân điểm mấu chốt.

Cái này lại sẽ ở quốc nội tạo thành cái gì loại ảnh hưởng đây?

"Báo!"

Trong lúc đang suy tư, lại có một cái thân vệ đi vào, bẩm báo mới nhất tin tức: "Khúc Tư quân phái đại tướng Tần Phi Ngư vào ở thành Thư Tông, trấn giữ Bạch Chi đường núi!"

Khúc Tư quân dưới trưởng có hai trăm tinh binh chuyện đã không phải cơ mật, Tần Phi Ngư cũng là đại tướng, người này chiếm cứ địa lợi,

nhất ý cố thủ, muốn đánh xuống đến ít nhất phải kể tới tháng, trừ phi phe mình cũng có Ngân Giáp Thần Lô.

Lê Phượng nhất thời có chút đau răng.

Vị kia Khúc Tư quân, quả thật có thể không ngừng cấp người vui mừng a.

Tinh binh cường tướng liền trước tiên không nói, chỉ là cái này Ngân Giáp Thần Lô, dù cho mười đại đạo mạch cũng không bỏ ra nổi đến đây đi?

"Lấy đại tướng lĩnh tinh binh cùng Nam Sở hàng binh, đông cự Ngô Hàn, lại phái binh trú Chương Dư, phong tỏa mặt bắc, nam có Phổ Thủy chi lợi, tây theo Chi thành làm chủ ấp!"

Lê Phượng vội vã nhìn về phía bản đồ: "Phổ Tây phong quân binh lực nguyên bản liền không hùng hậu, lại đẩy ra ba phân trấn giữ ba mặt, Chi thành liền hầu như không người, cái này Khúc Tư quân điên rồi sao? Vẫn là một lòng hướng về Sở vương đầu hàng?"

"Báo!"

Lúc này, lại có tình báo truyền đến: "Nam Sở Vương thúc Hùng Chu, lãnh binh mười vạn, đã tới Nam Cú!"

Ầm!

Lê Phượng tăng tăng một quyền nện ở bàn trên.

Đến lúc này, dù cho hấn một đường đánh tới, cũng là không kịp.

Thật không biết cái này Khúc Tư quân là điên rồi vẫn là sao, dĩ nhiên bày ra loại này tự sát trận hình.

Như đổi thành hăn, khẳng định không tiếc đánh đổi, thu nạp tất cả quân tốt vật tư, tử thủ Chi thành , chờ đợi Ngô Hàn cứu viện, sau đó khẳng định có công lớn, tăng cường mấy cái thành lớn làm vì Phong ấp đều có khả năng.

"Tiếc thay, này quân biết bao không có lí trí!"

Lê Phượng thở dài một tiếng, lúc này chỉ có thể nhìn Chi thành phát triển.

...

Chi thành.

Yên ổn Phổ Thượng, đến lục tục vận đến vật tư sau khi, Đoàn Ngọc lệnh Tần Phi Ngư trấn giữ Bạch Chỉ đường núi, lại chia trấn thủ Chương Dư, Rokuro Hara cảnh giới Phổ Thủy, binh tướng lực hoàn toàn phân tán.

Không ngừng người ngoài, ngay cả người mình đều suyt chút nữa cho rằng Chủ quân điên rồi.

Tuy rằng ba mặt phái binh, nhưng dù cho mạnh nhất Tần Phi Ngư một đường, như Ngô Hàn đến công, cũng chỉ có thể liều mạng chống đối mấy tháng, cái này vẫn là tốt nhất tình huống.

Còn chân chính uy hiếp, đã đi tới bên dưới thành.

Đoàn Ngọc leo lên phía tây tường thành, nhất thời thấy được mênh mông cuộn cuộn đại quân, đã lục tục ra.

Chính mình đặt xuống Chi thành, Sở vương phản ứng so với dự liệu còn muốn kịch liệt, mệnh lệnh đông bốn châu cần vương đại quân gấp phản.

Tuy rằng có mưa dầm, nhưng hai tháng thời gian, vẫn là chạy tới bên dưới thành.

Đương nhiên, như vậy hành quân, binh sĩ có rất nhiều tổn hại, một đường thương bệnh chết không dứt, đồ quân nhu lương thảo đồng dạng hao tổn rất nhiều.

Mười vạn đại quân, hầu như không phải chiến đấu giảm quân số ba, bốn phần mười.

Đây cũng không phải là chết rồi, mà là có sinh bệnh, có rã rời, cần ở phía sau nghỉ ngơi.

Bất quá Vương thúc Hùng Chu có Sở vương hổ phù, hiệu triệu phụ cận phong quân giúp đỡ, các châu còn trung với vương thất phong quân cùng hưởng ứng, hợp binh cũng có ba, bốn vạn.

Cái này đếm qua đi, chính là chân thật mười vạn đại quân, kéo dài mấy chục dặm, thương kích như rừng, tinh kỳ như mây, nhìn đến như núi , khiến cho người sợ hãi!

"Chỉ sợ là đem Ngô Hàn viện binh khả năng đều tính đi vào, Sở vương cũng không biết, ta mặt đông còn chống cự Ngô Hàn đây!"

Đoàn Ngọc nhìn cái này màn, cười khố.

Mà chung quanh hẳn, dù cho còn có một chút Vân Trung vệ tử trung, nhìn thấy khí thế kia, cũng là run run rẩy rẩy, suýt chút nữa liền muốn chạy trốn.

Lại thế nào đi nữa áo cơm cha mẹ, thân nặng chi, tuy rằng có thể nuôi dưỡng được một ít tử trung, có thể vì Chủ quân đi chết, nhưng cũng không thiếu kẻ vô ơn, ở sinh tử thời khắc phản bội!

Đặc biệt trước mắt loại này thế cuộc, hầu như là thập tử vô sinh!

"Lúc này trong thành quân coi giữ bất quá 1,500, miễn cưỡng đứng đầy mấy mặt tường thành. . . Thật đánh tới đến, sợ không phải một hai ngày liền muốn thành phá!"

Đoàn Ngọc âm thầm tính toán: "Mà ta trước luyện binh, đã triệu tập trong thành một vạn tinh tráng, tất cả vây ở quân doanh bên trong, chỉ là đơn giản huấn luyện, liền vũ khí đều không phát."

Cái này trên thực tế là rút củi dưới đáy nồi, những thứ này người Sở như cầm lấy vũ khí, sợ không phải cái thứ nhất liền chặt chính mình phái quân lại tạo phản.

Mà cái gọi là điều động dân phu thủ thành đồng dạng không có khả năng lắm, dù sao mình mới là người ngoại lai.

Lấy người Sở tính cách, nếu không là đem tinh tráng rút ra, lấy danh nghĩa luyện binh tạm giam lên, nói không chắc liền muốn bạo động, mở cửa thành ra, nghênh tiếp vương sư.

Cái này một vạn lính mới, trên thực tế chính là con tin.

Đồng thời, cũng không cách nào dùng để thủ thành, còn có thể phân tán binh lực.

Bất quá cái này một phen thủ đoạn dưới đến, ít nhất tạm thời có thể ổn định, không đến nỗi kẻ địch chưa đến liền trận cước đại loạn.

Chỉ là đón lấy chân thật công thành cuộc chiến, lại là không có một chút chắc chắn nào.

Không chỉ có là bọn họ, còn có Phổ Thượng nơi sắc phong sĩ phu, Đoàn Ngọc căn bản không ôm một tia hi vọng, liền ra lệnh cho bọn họ xuất

binh trợ trận đều không có.

Dù là có mấy nhà rất tích cực muốn xuất binh ra người, cũng là cho ăn trở lại.

Như cho những tư binh này vào thành, sợ không phải buổi tối liền muốn hiến cửa đầu hàng!

Dù cho mình làm nhiều như vậy chuẩn bị, đại quân một đến, vẫn là hầu như muốn biến thành bột mịn!

Cái này từ khí vận trên cũng có thể thấy.

Chút thời gian trước, nương theo phân chia từng cái từng cái sĩ phu, đối phương cũng vận chuyển đến từng nhóm một vật tư biểu thị trung thành, khí vận dần dần ngưng tụ, chỉ là vô cùng bất ổn.

Nương theo đại quân một đến, lập tức liền mỏng manh lên, không thành hình thái, lão đà lão đảo.

"Trong lịch sử những cái được gọi là bạo quân, độc tài. . . Đến cuối cùng khốn thủ một thành, chúng bạn xa lánh, chính là cảm giác này sao?"

Đoàn Ngọc lộ ra vẻ mỉm cười: "Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội rồi!"

. . .

Buổi tối, trong thành.

Trạch viện mật thất.

Tử Tuấn đối với Phu tử tức giận nói: "Khúc Tư quân nham hiểm, trong thành có vạn hộ, mỗi hộ đánh một đinh, nói là luyện binh, hình cùng

người chất, ta khuyên bảo còn lại người nhà bạo động, bọn họ đều bởi vậy do dự. .. Bất quá vẫn có mấy nhà đại hộ đồng ý."

"Như vậy rất tốt!" Phu tử gật đầu: "Cùng ngoài thành ước định cẩn thận sau lập tức phát động, trước tiên phá trong thành lính mới doanh, thì lại vạn người vung cánh tay hô lên, Chi thành lập xuống!"

Nói cho cùng, tất cả đều là do vì Đoàn Ngọc là người ngoại lai, thống trị thời gian lại ngắn.

Bất luận làm sao nghiêm phòng tử thủ, đều là khắp nơi lỗ thủng.

"Còn có một việc, Phu tử, ta nghe nói cái này Khúc Tư quân chỉ có binh mấy ngàn. . . Ngô Hàn tựa hồ vẫn chưa phát binh đến cứu viện!"

Tử Tuấn sắc mặt chuyển thành hưng phấn: "Người này sợ không phải điên cuồng? Tự tìm đường chết!"

Như tình huống như vậy, dù cho Chi thành bên trong ở lại chính là Ngô Hàn chi dân, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, cũng rất khó thủ vững.

"Không, chuyện ra khác thường tất có yêu vậy!"

Phu tử tâm thần không yên, đi ra mật thất, đi tới sân nhà trong.

Đại nho Tri Thiên Mệnh, Nguyên Thần tu vị đã cùng Đạo gia Chân Nhân tương đương, chỉ là không có xuất khiếu công phu mà thôi. Cái gọi là gió thu chưa động ve trước tiên cảm giác, cái này liên tương tự với Đạo gia Chân Nhân tình cờ tâm huyết dâng trào.

Lúc này nhìn đầy trời mây đen che trắng, còn có từ từ bị gió đông thổi lá trúc, bỗng nhiên cảm giác một trận đại khủng bố kéo tới, không khỏi phát rùng rùng mình một cái.

...

Ngoài thành, mười vạn quân trưởng liên miên, xa xa lan tràn ra phía ngoài.

"Chư vị đêm nay thêm món ăn, ngày mai một trận chiến phá thành!"

Mới vừa rút quân đến đây Vương thúc Hùng Chu đầy mặt khoái ý nói.

Chi thành tin tức cuộn cuộn không ngừng có trong bóng tối đưa ra, thậm chí liền ngay cả Phỗ Tây nơi, đồng ý quy hàng dẫn đường thư cũng chất đầy một cái sọt.

Cái này địa vực, đến cùng vẫn là tâm hướng về nước Sở.

Đồng thời, hãn cũng biết, trong thành quân coi giữ không nhiều, hoàn toàn có thể một trận chiến mà xuống, thu được cái này thu phục mất đất đại công.

So sánh thực lực của hai bên, đã đến tuyệt vọng mức độ, không sợ đối phương lật trời đến.

Đáng tiếc, nếu không là quốc nội náo loạn, chính mình chưởng binh mười vạn, rất có thể thừa cơ giết vào Phỗ Tây nơi, đoạt sơn thành, cho Ngô Hàn vương một cái đẹp đẽ.

"Làm vì đại soái chúc mừng!"

Đến đây ăn tiệc, đều là tướng lĩnh cao cấp, còn có chạy tới tham chiến phong quân, mỗi một cái đều là vui sướng.

Chỉ có chủ nhà họ Phí Phí Hành, bưng rượu tước, trầm ngâm không nói.

"Lão sư vì sao mặt có vẻ ưu lo?"

Hùng Chu chính là Phí Hành đệ tử, đối với hắn vô cùng cung kính, lập tức hỏi.

"Ta ở lo lắng trận chiến này, tuy rằng nhìn như tất thắng, nhưng Khúc Tư quân dụng binh thiên mã hành không, không bám vào một khuôn mẫu, khó có thể suy đoán. . ." Phí Hành thở dài nói.

"Xin mời lão sư yên tâm, binh giả quỷ đạo dã, ta làm sao sẽ không đề phòng đây?"

Hùng Chu cười nói: "Ngân Giáp Thần Lôi oai ta cũng nghe qua, đại quân đóng trại phân tán, ngoại vi có tình nhuệ dò xét. . . Dù cho đột kích ban đêm, cũng không ra cái gì đảo loạn "

Phí Hành ngẫm nhìn cái này Vương tộc đệ tử, trong lòng biết người này dụng binh vẫn có một bộ, đồng thời vô cùng thâm độc mà đem rất nhiều phong quân ba, bốn vạn nhân mã đặt tại tiền doanh.

Dù cho trong thành có cái gì kỳ mưu diệu kế, thậm chí ban đêm lấy Ngân Giáp Thần Lôi tập doanh, tổn thất cũng là chúng phong quân đám người.

Lại tính toán một chút trong thành nhân mã, nhất thời cảm thấy ở chính mình cái này phương có chuẩn bị phía dưới, dù cho kẻ địch có lợi khí, e sợ cũng khó có thể thành sự, không khỏi chỉ cười cười: "Như vậy, là lão phu lo xa rồi!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Núi Lở

Đêm đã khuya.

"Mây đen gió lớn, gió đông nhẹ nhàng, chính là giết người đêm a!"

Chi thành phủ đệ bên trong, Đoàn Ngọc xoa xoa cự ửng, thở dài nói .

Chính mình mưu kế, tự nhiên là lợi dụng Ôn Thần đạo nhân di trạch, một trận chiến mà bị vây mười vạn quân, lấy này đe dọa người Sở, Ngô Hàn, hiệu lệnh Phổ Thượng, Phổ Tây, không ai dám không theo! Chính thức trát xuống căn cơ, lập thành phiên trấn!

Trong này, thứ nhất là muốn độc khí đạn.

Nơi này mặt không có vấn đề, Ngũ Độc truyền thừa bên trong sắc bén nhất độc khí, dĩ nhiên đã đạt đến thể chiến thứ hai độc khí đạn trình độ.

Điểm thứ hai, nhưng là chờ cụ.

Nguyên bản như không có cự ửng, Đoàn Ngọc liền chuẩn bị tự mình lên, lấy ngự kiếm năng lực gieo rắc độc khí đạn.

Bất quá được đến binh thư, huấn luyện cự ửng sau khi, Đoàn Ngọc liền đổi chủ ý.

Chuyện như vậy can hệ quá lớn, mặc dù mình cái này hạ lệnh đầu não khẳng định phiết không sạch sẽ, nhưng không tự mình động thủ, chung quy phải hòa hoãn một tầng.

Cuối cùng điểm thứ ba, nhưng là chiều gió!

Làm cái này Đạo gia Du Thần Ngự Khí Đại chân nhân, Đoàn Ngọc đối với phương diện này hơi có nghiên cứu, nhưng dù sao không phải Hồ Phong Hoán Vũ thiên sư, chỉ có thể bị động chờ đợi.

Trong lòng từ lâu dự định, tử thủ trên một thời gian , chờ đợi gió đông lên, liền có cơ hội.

Đối với đến tột cùng có thể chống lại bao lâu, trong lòng thực sự không chắc chắn.

Chỉ là ôm tận lực một kích tâm tư, nếu là bây giờ bất thành, đại bại thua thiệt, vậy cũng chỉ có thể lưu manh nhận té ngã, trốn về đảo Vân Trung chơi thuyền Đông Hải, kéo dài hơi tàn.

Nhưng quân địch mới vừa đến, gió đông liền lên, không thể không cảm thán một tiếng: "Chẳng lẽ trời giúp?"

Nếu điều kiện có, Đoàn Ngọc liền không dám nằm trong thành điểm ấy bé nhỏ thực lực đến kiểm tra thủ thành năng lực, bằng không như bị một ngày phá, thực sự là khóc đều không chỗ để khóc.

Ngay sau đó Nguyên Thần Xuất Khiếu, một tiếng hô lên, ba con cự ưng cầm lấy cực lớn độc khí đạn, giương cánh bay mà lên, hướng về ngoài thành quân doanh bay đi.

Trên trời cao, Đoàn Ngọc phóng tầm mắt nhìn tới, chỉ thấy giống như núi quân khí trùng thiên mà lên, dù cho chính mình chính là Địa Sát Chân Nhân, cũng khó có thể tới gần.

Không khỏi lại phát ra chỉ thị, để ba con cự ưng hướng về phía dưới hiện ra lăm ta lăm tăm quang mang quân doanh ném bom, chính mình thì lại nhanh chóng trở về thành trì.

Hắn nguyên thần đi ra, chỉ là hộ giá hộ tống.

Bất quá bây giờ nhìn lên, những thứ này cổ đại đại quân dù cho tinh nhuệ, đối với phòng không vẫn còn có chút thiếu hụt.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng là bình thường, trừ một chút phi hành Dị thú ở ngoài, duy có đạo nhân Nguyên Thần cùng Thần Chi có bay lên năng lực, nhưng quân khí sát khí lợi hại như vậy, tu vị thấp chút một tới gần liền muốn bị địch ta không phân tan rã, phòng ngự cũng là không thể nào nói đến.

...

"Ai?"

Phí Hành bước vào chính mình lều trại, bỗng nhiên cả kinh, tay liền nắm chặt rồi chuôi đao.

"Là ta!"

Một cái thân binh dáng dấp người đi ra, khí độ nhưng căn bản không giống quân tốt: "Thần Tôn có lệnh, để ta chuyển đạt!"

Mười vạn đại quân quân doanh, Binh sát chi khí phóng lên trời, quý thần lui tránh, liền Đại Hạ các thần cũng không thể dễ dàng tới gần.

Phí Hành chung quanh dò xét xuống, đem vải màn thả xuống: "Có gì bằng chứng?"

Thân binh gật gù, đưa qua một viên Hồng Liên thiết bài.

Phí Hành một chân quỳ xuống: "Thần bái kiến khâm sai đại nhân!"

"Miễn lễ!"

Người này chỉ cười cười, mặt như ngọc, óng ánh phát quang, trên người tự có khí độ, tuyệt đối không phải ở người dưới người: "Phí gia cũng là Đại Hạ tướng môn, chịu nhục, cần phải trở đến Cao Huyền Thông lại nổi lên!"

"Ầy!"

Phí Hành nghiêm túc đáp ứng: "Lần này Vương thúc Hùng Chu xuất chinh, trắng trợn dùng ta Phí gia đệ tử, giả lấy thời gian, cái này mười vạn đại quân tất vì ta chường khổng!"

"Như vậy rất tốt!"

Khâm sai gật gù, nhưng trong lòng lại có chút cảnh giác.

Phàm là các quốc gia ngồi ở vị trí cao người, ích lợi quốc gia hầu như cùng cá nhân lợi ích nhất trí, trái lại rất khó bán nước.

Tỷ như Bạch, Hạng hai nhà, hầu như cùng Sở vương dùng chung quyền binh, dù cho trước có Đại Hạ ảnh hưởng, cũng là không nhìn, thậm chí còn có khả năng mật báo.

Dù cho là từ trước bố trí ám tử, cũng không đáng tin.

Chỉ có Phí gia loại này không trên không dưới, mới chờ mong cơ hội.

'Năm đó ta Đại Hạ thất mệnh trời, mấy tháng vong quốc, chí sĩ đầy lòng nhân ái không có không khóc rống. . . Cũng may triều đình đã sớm chuẩn bị, tại các nơi bố trí đồn bí mật, cuối cùng cũng đợi đến mới mệnh trời lại nổi lên!"

Khâm sai trong lòng yên lặng nghĩ, nói: "Khúc Tư quân chính là thiên cơ biến số, yêu nghiệt! Chúng ta đại địch! Người tuyệt đối không thể cho

cơ hội, lần này không chỉ có muốn phá đi, càng muốn bắt giết tới trong thành!"

"Tuân mệnh, thành phá sau ta tự mình mang tinh binh vây chặt chi!"

Phí Hành như chặt đinh chém sắt nói, lại hỏi: "Liên quan tới Chi thành, bên trong có gì biến hóa?"

"Trong thành đại tộc đa tâm hướng về nước Sở, nhảy nhót quy hàng, không có bao nhiêu vấn đề. . . Chỉ là Khúc Tư quân hoặc có ứng đối, cần thận ứng phó Ngân Giáp Thần Lôi. . ." Khâm sai nói.

Năm đó Ôn Thần đạo nhân tự xưng Đạo gia, bởi vậy căn bản không có người đem hãn độc chết mười vạn đại quân thủ đoạn liên tưởng đến Binh gia trên người, càng không biết, Ngũ Độc tông cùng Ngũ Độc tinh binh còn giấu diếm cờ này thủ đoạn.

Đến lúc này, tử thần hiện ra rằng nanh sắc bén sau khi, những thứ này người còn hồ đồ không biết.

. . .

Đột nhiên, một trận âm ỉ truyền đến.

"Chuyện gì xảy ra? Kẻ địch tập doanh? Doanh khiêu?"

Phí Hành cả người tóc gáy dựng thẳng, nhìn khâm sai.

Người đến gật đầu, trốn vào bóng tối trong, Phí Hành lúc này mới nhanh chân xốc lên vải màn đi ra trường bằng, hét: "Dám loạn quân bên trong người chém! Thân binh, quân pháp đội ở đâu?"

"Gia chủ. . . Chết rồi! Chết rồi a!"

Một tên Phí gia con cháu đầy mặt kinh hoảng chạy tới: "Trước doanh có vật rơi xuống nổ tung, tựa như Ngân Giáp Thần Lô, sương khói bao phủ, chạm vào tức chết a!"

"Món đồ gì? Khói độc?"

Phí Hành hai ba bước cướp được chỗ cao, quả nhiên nhìn thấy mấy cỗ nhạ khói mù màu vàng bốc lên, ngưng tụ thành một đoàn, ở gió đông từ từ thổi phía dưới, đầu tiên là bao phủ tiền doanh, chợt hướng về trung quân mà tới.

Nó thật giống như một con quái thú miệng lớn, phàm là bị nuốt hết sĩ tốt, không có mười mấy hơi thở liền bùng cái cổ, miệng sùi bọt mép ngã trên mặt đất, chỉ biết là co giật.

"Khúc Tư quân dùng độc khói tiến công? Nhưng lợi hại như vậy khói độc?"

Phí Hành tựa hồ nghĩ tới điều gì, có chút không bắt được linh quang.

Cái này cũng là tư duy xu hướng ổn định, chỉ biết là đề phòng Ngân Giáp Thần Lô, Võ Thành quân trước cũng không có vận dụng qua độc khí chiến, thực sự là đột nhiên không kịp chuẩn bị.

Đương nhiên, to lớn một cái quân doanh, người thông minh cũng là không ít.

Có quân tốt hay dùng vải ướt che đầy miệng mũi, liều mạng hướng về chỗ cao chạy đi.

Nhưng dù cho là bịt lại miệng mũi, thậm chí tông sư võ giả bế khí quy tức công, dĩ nhiên đều là không dùng, không chạy vài bước liền ngã xuống đất co giật.

"Là Ôn Thần đạo nhân!"

Phí Hành rốt cục nắm lấy một điểm linh quang, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo: "Khúc Tư quân nguyên lai đến Ôn Thần đạo nhân truyền thừa, hã làm sao dám? Hã làm sao có thể?"

Bực này độc chết mười vạn người việc, nghiệt báo quá lớn, không phải nói Khúc Tư quân cũng là Tu hành giả sao? Hã liền không sợ thiên khiến?

Nhưng mà, tình hình đã không kịp để cho hã suy nghĩ nhiều.

Nường theo vài tiếng xuyên không phá mây ửng đề, lấy hã tuyệt hảo thị lực, là có thể nhìn thấy mấy viên điểm đen nhanh chóng đập xuống.

Lại là đầu một vòng sau khi, cự ửng lại được vời kêu về Chi thành bổ sung đạn dược, lần thứ hai ném bom.

Đoàn Ngọc cũng là quyết định, cần phải để cái này mười vạn đại quân tử thương nặng nề!

"Đáng chết!"

Cự ửng bay quá cao, lại không hạ thấp, Phí Hành chỉ có thể đoạt một cây cung đến, giương cung cài tên, băng một tiếng, tiễn như sao băng, trúng ngay rơi xuống điểm đen.

Ầm!

Cái này điểm đen hiện ra ngân quang, bỗng nhiên ở giữa không trung nổ tung, hóa thành ngàn vạn giọt nước.

Bọt nước lại hóa thành mưa nhỏ, ở giữa không trung từng tia từng sợi rơi xuống, nhanh chóng bốc hơi lên, hình thành đồng dạng màu vàng nhạt sương khói, trái lại mở rộng đến càng thêm mãnh liệt.

Màu vàng nhạt khói độc đột nhiên mở rộng, đem trung quân bao quát mà vào.

"Không được!"

Phí Hành quát to một tiếng: "Ta chi tinh binh ở đâu?"

Phí gia tự có truyền thừa, luyện một nhánh 200 người tinh binh, lần này vì ứng đối Khúc Tư quân mà hết mức điều đến.

Nhưng bây giờ, liền nhân gia mặt cũng không nhìn thấy, lại muốn tất cả tổn hại ở đây sao?

"Đại nhân, chúng ta ở! !"

Hộ vệ tinh binh lập tức lại đây.

"Lập tức phá vòng vây, ai cản ta thì phải chết!"

Phí Hành con người đỏ chót, đã nắm một con ngựa đến: "Mau mau nhanh!"

Lúc này thời gian chính là tính mạng, dù cho kích phát doanh khiếu nội loạn, cũng là không lo được.

Ở gió đông thổi phía dưới, khói độc đã bao phủ trung quân, lấy Phí Hành cảm ứng, càng là có thể biết được chính mình tuy rằng nín hơi, nhưng chúng nó vẫn là liều mạng từ da thịt tiếp xúc bên trong tràn vào, muốn làm mình nghẹt thở mà chết!

Phóng tầm mắt nhìn tới, nơi đóng quân bên trong rất nhiều rất nhiều quân tốt ngã xuống, có thậm chí là trong giấc mộng bất tri bất giác liền bị đoạt đi tới tính mạng.

"Chạy đi! Hướng bắc hướng nam, luôn có một tuyến sinh cơ!"

Cảm nhận được trong cơ thể độc khí công tâm, Phí Hành quát to.

Đồng thời nhưng trong lòng là tuyệt vọng.

Cái này độc vật lan tràn mấy chục dặm, hầu như mười vạn đại quân đều bao phủ ở bên trong.

Mà lấy tông sư năng lực, cũng bất quá so với người bình thường nhiều chống đỡ một quãng thời gian mà thôi.

Như vậy thời gian ngắn ngủi bên trong, có thể thành công chạy thoát sao?

Ở hẳn quanh người tinh binh có thể không bằng hẳn tốt như vậy tu vị, từng cái từng cái liền tông sư cũng không bằng, ở trong làn khói độc chạy ra một khoảng cách sau, liền ầm ầm ngã xuống đất.

Cái này chết, có thể đều là tinh nhuệ bên trong tinh nhuệ a, mỗi một cái đều là gia tộc căn cơ nguyên khí!

Phí Hành trong lòng nhỏ máu, một đường qua, xem đến lượng lớn sĩ tốt ngã lăn , liền ngay cả những kia ngồi không mà hưởng phong quân, hộ vệ tông sư cao thủ, đạo pháp cao nhân. . . Ở tử vong phía dưới, đều là giống nhau bình đẳng, thân thể tiêu vong.

Phốc!

Rốt cục, hẳn chạy ra khỏi độc phạm vi, lên một tòa núi cao.

Phóng tầm mắt nhìn tới, đáng sợ khói độc ngưng tụ không tiêu tan, lại vô cùng rơi xuống, trải rộng toàn bộ quân doanh.

Mà lại nhìn bên người, người theo rất ít không có mấy, giọt lớn giọt lớn nước mắt rốt cục rơi đi xuống: "Khúc Tư quân Đoàn Ngọc. . . Lão phu không báo thù này, thề không làm người a a a ! ! !"

...

"Xem đại quân bại trận, như Thái Sơn lật úp a!"

Đoàn Ngọc Nguyên Thần đứng ở hư không, ngóng nhìn ở độc khí bao phủ phía dưới không ngừng tử vong quân doanh.

Cùng lúc đó, mười vạn quân doanh trên không, cái kia dường như Thái Sơn giống như quân khí, cũng là hoàn toàn sụp đổ, tứ tán tiêu vong.

Quân khí một tán, nguyên thần liền như tá núi lớn, không khỏi vừa cười: "Đáng tiếc. . ."

Loại này kéo dài mấy chục dặm độc vật, cái gì Binh gia Nho gia thủ đoạn đều vô dụng, bất quá nếu là Đạo gia Hô Phong Hoán Vũ thiên sư ở, hoặc có thể thay đổi chiều gió, để độc khí hướng đông, cuốn vào Chi thành trong, cái kia việc vui liền lớn.

Bất quá Đoàn Ngọc dám làm như thế, tự nhiên sớm có cân nhắc.

Trước mười vạn đại quân ở đây, dù cho bên trong che giấu một cái thiên sư, thần thông bị quân khí áp chế, cũng là khó có thể triển khai, dù cho sẽ có quốc sư vị cách Chính Dương đạo chủ đưa đến đều miễn cưỡng.

Mà lúc này, tuy rằng quân khí tan vỡ, nhưng bên trong đi theo cao nhân tu đạo, thân thể cũng có thể tất cả đều bị độc chết chứ?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 251: Phản Phệ

Bóng đêm trong cơn mộng lung, sương mù vàng bao phủ.

Cùng lúc đó, một loại đại khủng bố cảm giác tập kích trên đỉnh đầu , khiến cho Đoàn Ngọc không chút do dự mà nguyên thần quy khiếu.

Thế giới này, vạn sự vạn vật đều nằm ở dưới thiên đạo, có không nhìn thấy sợi tơ liên lụy.

Mà một thoáng độc chết mười vạn người, tất có thiên khiếu!

Năm đó Ôn Thần đạo nhân chính là Binh gia, còn thống khổ một đời mà chết, hưởng hồ tu đạo Đoàn Ngọc đây?

Đoàn Ngọc đăng lên tường thành, mở ra Linh nhãn, nhất thời thấy được từng tia từng sợi hắc khí từ quân doanh phía trên bốc lên, bên trong pha tạp vào rất nhiều nửa trong suốt khuôn mặt, ở thống khổ giây dựa nguyên rửa.

Bỗng nhiên, rất nhiều điểm đen hóa thành che trời tế nhật đàn châu chấu, hướng mình mãnh liệt đập tới!

"Đến rồi!"

Đoàn Ngọc tinh thần nhấc lên, chỉ cảm thấy sồn cả tóc gáy.

Giữa không trung, cái này che ngợp bầu trời châu chấu quần chỉ phân ra một phần nhỏ, ước chừng một phần mười đáng vẻ, lướt qua Chi thành, hướng về càn phía đông mà đi.

"Thân là Ngô Hàn phong quân, ta vẫn không có quang minh chính đại phản quốc, Ngô Hàn vương cũng không có phế bỏ ta, bởi vậy ta vẫn là Ngô Hàn sáu mươi hai phong quân một trong, làm cái này trên danh nghĩa Chủ quân, Ngô Hàn liền muốn chịu đựng một phần mười. . . Đáng tiếc, nếu ta chuyển này được đến Ngô Hàn vương chiếu thư, phạt quân mệnh thảo phạt, vậy này chút oán khí tự có Ngô Hàn quốc khí chịu đựng, ta nhiều nhất chịu đựng một phần mười!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, nhìn lít nha lít nhít điểm đen rơi xuống, hình thành một tầng dày đặc đến cực điểm mây đen, đem chính mình bao phủ ở bên trong.

Đang lúc này, hắc đỉnh đầu mây khói chấn động, bắt đầu đem mây đen bao phủ luyện hóa.

Đây là chính hắc công khí.

Bất luận nói thế nào, Đoàn Ngọc cũng là Vân Trung quân, Khúc Tư quân, nắm giữ quyền to nhiều năm, tự có khí vận tại người, hình thành công khí, chính là ứng đối loại này tội nghiệt lương phương!

Đặc biệt bây giờ, chiếm cứ Chi thành, cai quản mười mấy huyện nơi, nhân khẩu mấy chục vạn, như không phải là người tâm chưa phục, công khí bất ổn, chịu đựng mấy vạn oán niệm không vấn đề chút nào.

Dù sao, sau trận chiến này, Nam Cú Châu đã tất cả nằm trong lòng bàn tay.

Mà Ngô Hàn một quốc gia cũng mới bốn châu, còn muốn phân một nửa cùng phong quân, Vô Cữu chân chính nắm giữ, kỳ thực cũng là hai châu nơi mà thôi.

Chính mình nắm giữ quyền lực, đã giống như là Ngô Hàn vương một nửa.

Bất quá vẫn là câu kia, dù cho tương lai rất có tiềm lực, lúc này nhân tâm chưa từng quy phục, không có thu thập lên khí vận vẫn là sự thực.

Bởi vậy, trên đỉnh công khí chống lại một thoáng, rốt cục sụp đổ, hiện ra bên trong che giấu dị quy.

Con này rùa long trảo đuôi phượng, lưng có hổ văn, có tứ linh hình ảnh, tiềm lực rất lớn, chính là đảo Vân Trung khí vận.

Lúc này không cam lòng rít gào, bị mỏng manh mấy phần mây đen gắt gao ngăn chặn, như phụ trọng núi.

Linh quy rít gào liên tục, đánh tan mây khói, hiện ra mây đen trong chủ yếu nhất đỏ sẫm như máu bộ phận, vẫn như cũ bị trấn áp.

Cuối cùng, hào quang màu đen sẫm vẫn là xâm nhập trong cơ thể.

Đoàn Ngọc cả người chấn động, trên mặt thất khiếu đều chảy ra máu.

Trong thức hải, một tầng hào quang màu đỏ sẫm trải rộng, công kích Đạo ấn.

Tứ chuyển Ly Hồ bạch ngân ấn ánh sáng đại phóng, biến ảo Ly Hồ hình ảnh, ra sức chống lại.

"Ta cũng không có tự tay giết người, mà là lệnh cự ứng đi làm, cái này liền cách một tầng, nhưng thân là làm chủ người, như trước muốn gánh chịu đầu to, mà đoạn này thời gian, tận lực lấy phân phong khống chế các nơi, cũng hội tụ chút khí vận, lại thêm vào Khúc Tư, Vân Trung chí bảo, có thể trung hoà một phần, cuối cùng, nhưng là muốn xem Đạo ấn!"

Đạo ấn huyền bí, chính là Đoàn Ngọc cuối cùng lá bài tẩy.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, không khỏi nở nụ cười: "May là, suy yếu mấy tầng sau, tuy có tội nghiệt thiên khiên, nhưng cuối cùng cũng coi như

không đến trực tiếp sét mức độ. . ."

Nếu là thật sự bị thiên lôi đánh, cái kia trừ phi lập tức lên cấp Lôi Kiếp Bất Diệt, bằng không chính là thập tử vô sinh.

Lúc này mặc dù bao phủ một thân tội nghiệt, nhưng mình cũng không phải Ôn Thần đạo nhân, chỉ có thể chờ đợi chết, nhiều nhất làm chút việc thiện công đức đền.

Chính mình nắm giữ Nam Cú trăm vạn quân dân, chỉ cần chính thức thành tựu giao long, điểm ấy tội nghiệt phát tay liền có thể đánh tan!

Một lát sau, trong óc rốt cục ổn định lại, Đoàn Ngọc quan sát bên trong thân thể, lại không khỏi cười khổ.

Chỉ thấy Đạo ấn bên trên, một mảnh đen hồng hoa văn lan tràn, nhiễm đến nguyên bản màu bạc hỗn tạp không chịu nổi, mà đỉnh đầu của mình, bao phủ mấy trượng mây đen huyết quang, chút nào thần thông pháp lực đều không thể động đậy.

"Đây chính là đem ta Địa sát tu vị, còn có Đạo ấn, đều ép đi lên sao?"

Tình hình này, chính là dùng tất cả tu vị, cộng thêm Đạo ấn trấn áp lại tội nghiệt, ở đi trừ đi trước, khổ tu nhiều năm đạo pháp tất cả đều mất đi.

"Tốt vào lúc này chính quyền cũng không có cái gì đại địch, việc cấp bách, là muốn mau chóng đem nước Sở mười vạn đại quân diệt hết tin tức truyền bá ra ngoài, đe dọa bốn phương, đe dọa người Sở, khiến cho thần phục, cống hiến khí vận!"

"Bất quá lúc này, khó tránh khỏi liền có một ít bọn đạo chích xâm lấn!"

Hắn cười gằn ngẫm, bỗng nhiên bóng người hơi động, bát bộ cảm thiên, như phù quang lược ảnh, đi tới trên tường thành một cái nào đó góc, năm ngón tay khép lại, quân khí ngưng tụ, hóa thành một quyền: "Giết!"

Ầm!

Phảng phất khí cầu nổ tung, một cái nguyên thần kêu thảm thiết hô phi yên diệt: "Người độc chết ta thịt khiêu, lại diệt ta nguyên thần, ta thật hận. . ."

Lại là tiền quân trong doanh trại theo quân đạo nhân, thịt khiêu mất mạng, không cam tâm, đến đây dò xét.

"Ta trước vì vượt qua kiếp nạn, tu luyện Binh gia chi đạo phòng thân, quả nhiên rất nhiều ích lợi!"

Đoàn Ngọc trầm mặc thu hồi năm đấm.

Lúc này dù cho đạo pháp khó ra, nhưng hắn vẫn là Binh gia tăng hai đại tướng! Cũng là cái này Chi thành thể chế chi chủ!

Ở ngoài có đại quân vòng vệ, bên trong có tinh binh phòng thân, tự vệ vẫn là không lo.

Không sai, hắn lúc này, dĩ nhiên đã tiến giai Binh gia tăng hai!

Binh gia đại tướng muốn đột phá, nhanh nhất vẫn là trên chiến trường, Đoàn Ngọc những này thời gian đánh trận chiến đấu không có chút nào so với Tần Phi Ngư thiếu.

Mà Binh gia tăng một quân khí rót vào người, bởi vì có Nhân tiên chi thể, quả thực là trong nháy mắt tức phá, tăng hai luyện tinh binh, có Ngũ Độc tông pháp môn, cùng Tần Phi Ngư giao lưu một phen sau, hơi có ngộ ra, bế quan mấy ngày cũng đột phá.

Trái lại là phá vào tầng thứ ba quân khí thần thông, có chút khó khăn.

Bất quá hẳn cũng tìm tới một cái đường tắt, đó chính là Bạch gia!

Này nhà năm giữ không ít thần thông đơn giản hoá phiên bản chiến tranh bí thuật, hiển nhiên đối với Binh gia tầng ba rất có nghiên cứu, chính mình bắt được Bạch Quan, luôn có công phá tâm phòng, được đến Bạch gia chân truyền một ngày.

"Quân thượng?"

Động tĩnh này, lập tức đưa tới một đội tinh binh, cầm đầu Amano Ogata lập tức hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Không sao cả!"

Đoàn Ngọc cười khoát tay áo một cái: "Người ngày mai thả ra tin tức, Nam Sở đại quân đã diệt, ta đem ở ngoài thành trúc kinh quan!"

"Cái gì?"

Amano Ogata trợn mắt ngoác mồm.

Không phải ban ngày mới đại quân đi đến, khắp thành run rẩy sao? Làm sao đến buổi tối liền diệt?

...

Hai ngày sau, mưa nhỏ.

Tân Phi Ngự khoái mã đuổi nhập Chi thành.

Dọc theo đường đi, hẳn còn nhìn thấy không ít trước sắc phong sĩ phu, từng cái từng cái sắc mặt tái nhợt, như cha mẹ chết.

"Chẳng lẽ là thật sự?"

Hắn vào thành, đi ngang qua một chỗ chợ bán đồ ăn lối vào, liền thấy máu chảy đầy đất, loang lổ đỏ sẫm, hiển nhiên mới vừa đi qua hình.

Lỗ tai hơi động, chu vi bách tính thanh âm hoảng sợ liền truyền vào trong tai.

"Trần gia tạo phản, một canh giờ liền bị phá, chém đầu cả nhà a!"

"Đông Thâu gia cũng là như thế. . . Ai. . . Ai có thể nghĩ tới, mười vạn đại quân a, nói vong liền vong cơ chứ?"

"Hàng xóm tiểu tử lén lút đến xem qua, nói tới cái kia thảm a, thì hãi khắp nơi. . . Trở về sau khi cũng thượng thổ hạ tá, đi tới nửa cái mạng nhỏ, tốt huyền cấp cứu trở về. . ."

. . .

Nghe những thanh âm này, Tần Phi Ngự trong lòng hoang mang một mảnh, chạy tới phủ đệ, gặp mặt Đoàn Ngọc.

"Quân hầu thần vũ!"

"Chúng ta thề sống chết cống hiến cho!"

Lúc này, những thứ này sĩ phu liền thông minh nhiều, a dua nịnh hót tiếng nói thật xa là có thể nghe được.

"Bái kiến Chủ quân!"

Tần Phi Ngự đi vào, cẩn thận tỉ mỉ hành lễ.

"Hừm, thôi, các người đi xuống đi!"

Đoàn Ngọc vung vung tay, để tham kiến sĩ phu lui ra.

Tần Phi Ngự ngừng thần nhìn tới, liền thấy Đoàn Ngọc giữa hai lông mày hình như có chút mệt mỏi, ngoài ra đúng là không có cái gì quá đáng lo, không khỏi hiện ra vẻ vui mừng: "Chúc mừng đại ca!"

Mang theo này đại thắng oai, không lo Nam Cú Châu không thần phục.

Thậm chí, liền nước Sở mặt đông đều là khắp nơi kẻ hở, rất có thể công thành thoáng qua, tiện thể đe dọa Ngô Hàn , khiến cho không dám đông tiến.

Đoàn Ngọc trước quy hoạch tây tiến nước Sở, đông cự Ngô Hàn chiến lược, một thoáng liền thành hơn nửa.

Giả lấy thời gian, tất nhiên có thể trở thành ảnh hưởng phía nam hết sức quan trọng thế lực!

Tranh bá thiên hạ mộng tưởng, lúc này thì mới nhìn thấy một tia ánh rạng đông!

"Ha ha, cái này xác thực là việc vui! Chỉ là còn có một chút ngoan cố phần tử, cho rằng ta trước rộng lượng là mềm yếu có thể bắt nạt, nhìn thấy ngoại giới như vậy còn không hết lòng gian, nghĩ muốn mắc nối tiếp tạo phản, phải tộc diệt. . ."

Đoàn Ngọc cười ha ha, tiếng nói lại chuyển lạnh: "Đợi đến trong thành thanh lý một nhóm đại tộc sau khi, Phổ Thượng nơi cũng phải nằm mấy cái khai đao đây!"

Tần Phi Ngự trầm mặc.

Mười vạn quân Sở đông tiến, Phổ Thượng hào cường dồn dập mắc nối tiếp, mặt mưu nghênh tiếp vương sư chuyện, hẳn cũng biết một chút.

Trước là chỉ cầu bọn họ không loạn liền có thể, hiện tại năm giữ đại thế, tự có thể tùy ý xâu xé.

"Người trở về liền tốt, giải lao một ngày, chúng ta ngày mai ra khỏi thành, đi cho mười vạn quân Sở nhật xác!"

Đoàn Ngọc lại gãy ngón tay một cái.

Ngũ Độc tông độc khí đạn, chất lượng vẫn là rất trải qua đi, một đêm qua đi liền rơi xuống đất thoái biến, lại trải qua nước mưa gội rửa, tàn độc cũng đã không còn nhiều, ít nhất độc không người chết.

Nếu không thì, mấy ngày nay nếu là cạo gió tây, Chi thành cũng không chịu được.

Chờ đến lại trải qua thêm mấy năm, nói vậy cái kia nơi, lại có thể mọc đầy xanh xanh mặt cỏ, hoa dại khắp nơi chứ?

...

Ngày thứ hai, Chi thành cửa tây mở ra, trong quân doanh một vạn lính mới bị kéo ra ngoài, làm vì mười vạn quân Sở nhật xác.

Cái này vừa là vì phòng ngừa ôn dịch, cũng là càng thêm trực tiếp đe dọa.

Bọn họ tràn vào quân doanh, liền phảng phất tiến vào một cái tỉnh mạch thế giới, nhìn thấy từng cái từng cái thi thể ngã trên mặt đất, cầm lấy cuống họng, hai mắt bạo đột, chết không nhắm mắt.

Người thi xác ngựa đổ một chỗ, còn có một chút nghĩ kiếm lợi động vật nhỏ.

Không ít người Sở trực tiếp ỏi ra, lại bị quân pháp quan mạnh mẽ quất một roi, mới có thể mở bắt đầu động tác.

Bọn họ bình tướng tốt khôì giáp lộn ra, thi thể chặt đầu, đầu dùng làm kinh quan, thi thể thì lại trực tiếp đốt cháy sau mai táng.

Cho tới kim ngân loại hình tài vật, nhưng là muốn tất cả nộp lên trên, không thiếu lén lút giấu diếm người.

Bởi vì người chết thực sự quá nhiều, một ít mờ ám quân pháp quan chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Bất quá bọn hãn cướp đoạt đồng thời, lại không tự chủ nhìn hướng về trung quân, nuốt nước miếng một cái.

Đó mới là nước Sở quý nhân tụ tập địa phương, tùy tiện một chút kiện ngọc bội, hoặc là trên đầu kim quan, liền đủ bọn họ hưởng dụng bất tận.

Đáng tiếc, cũng không phải bọn họ có thể chia sẻ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Hoàng Thiên

Nước Sở đại doanh bên trong.

Võ Thành quân phong tỏa trung quân đại doanh, bắt đầu có tổ chức cướp đoạt.

Đoàn Ngọc nhưng là cùng Tần Phi Ngự cùng nhau, chung quanh dò xét.

Tần Phi Ngự vừa đi vừa xem.

Những kia quân tốt cùng tướng lĩnh rất tốt nhận biết, quân tốt ngã xuống đất mà chết, chết đem vô cùng thê thảm.

Mà tinh binh cùng tông sư đám người, có thể chạy ra một đoạn, mới ngạc nhiên ngã xuống đất, trước khi chết trên mặt tuyệt vọng, vẻ kinh ngạc đọng lại.

Loại này trăm trọng bầu không khí, ép tới hãn hầu như không thở nổi.

"Báo! Hùng Chu thi thể tìm tới!"

Nửa ngày sau, một cái lính liên lạc đến báo, Tần Phi Ngự liền lại tham quan Hùng Chu thi thể.

Hãn bị một đội tinh binh hộ vệ, đã vọt tới nơi đóng quân biên giới, thân thể cứng ngắc, rút kiếm làm gào thét hình, hãn là rất không cam lòng chứ?

Rõ ràng thân là Sở vương chi Thúc phụ, huyết thống cao quý, lĩnh mười vạn đại quân đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, nguyên bản đặt xuống Chi thành chỉ là bắt vào tay, nhưng không nghĩ cống ngầm bên trong lật thuyền.

Hắn toàn thân lưa la, nội bộ che giấu không ít phù lục pháp bảo , nhưng đáng tiếc trước có quân khí, một cái cũng không có tác dụng.

Chờ đến có thể sử dụng thời điểm, cũng đã chết rồi.

"Không có Phí Hành thì thế sao?"

Đoàn Ngọc nhìn một chút, lệnh Ngũ Độc tinh binh ghi nhớ cái này thực địa kiểm nghiệm sau quý giá dữ liệu: "Độc khí lan tràn mấy chục dặm, Binh gia tầng hai đều nguy hiểm, nhưng Binh gia tầng ba nhưng có thể chạy ra. . ."

Có lẽ Hùng Chu cũng có cơ hội, nhưng hắn không đủ quyết đoán, vừa bắt đầu còn muốn cứu vãn, mất đi thoát thân thời cơ tốt nhất.

Nhưng ít ra, Binh gia tầng một đại tướng, liền rất khó một hơi chạy ra mấy chục dặm.

Thậm chí Phí Hành, chạy đi sau khi đều độc khí công tâm , căn bản không dám ở lâu, chỉ có thể kinh hoàng mà chạy.

Mười vạn quân doanh, vật tư, thi thể. . . Đến tiếp sau chinh lý đầy đủ tiêu hao ba ngày.

Đến ngày thứ ba, Chi thành bách tính đều bị trục xuất khỏi đến, đốt cháy thi thể, đào móc hố to mai táng.

Ngoài ra, còn lấy đầu người xây dựng thành cực lớn kinh quan, bên ngoài phúc thổ, từng tầng từng tầng như Kim tự tháp giống như xây đi lên,

đỉnh cao nhất tự nhiên là Hùng Chu vị trí.

Khi kinh quan dựng thành sau khi, Đoàn Ngọc còn mời Bạch Chỉ các loại phong quân, cùng lấy Thư Bảo, Đào ấp hai vị Trung đại phu cầm đầu một đám sĩ phu quan sát, tại chỗ đem không ít người sợ đến muốn hôn mê.

Mà bách tính đồn dập cúi đầu, không dám nhúc nhích.

Người vẫn là những người kia, trước mười vạn đại quân đến lúc, từng cái từng cái làm nóng người, hận không thể cùng Đoàn Ngọc liều mạng tính mạng.

Nhưng lúc này bị lôi ra đến xem qua chốn Tu La sau khi, rồi lại đã biến thành chim cú.

Không chỉ có như vậy, Đoàn Ngọc thậm chí cảm giác được từng tia tia khí vận không ngừng hội tụ, cái này lại là Chi thành cùng Phổ Thượng bắt đầu thần phục biểu hiện.

Cái này khí vận không nhiều, nhưng thẳng ở kéo dài không dứt, phảng phất một uông tuyến nhãn, không ngừng gội rửa tự thân tội nghiệt.

'Quả nhiên, dân tâm sợ uy mà bất hoại đức. . . Mà bất kỳ thể chế bản chất, chính là ở có thể quyền sinh quyền sát trong tay! Không nắm giữ cái này quyền to, bách tính làm sao phục người?'

Nhìn tình cảnh này, Đoàn Ngọc đối với bá đạo phương pháp lại là như có ngộ ra.

. . .

Chi thành bên trong.

Tử Tuấn đỏ mắt lên, trở về sau khi tự liên tục nôn mửa không thôi.

Hắn xoa xoa nước mắt, đi tới mặt thất, gặp mặt Phu tử: "Là thật sự, mười vạn vương sư diệt hết, cái kia tặc tử lại vẫn cắt đầu của bọn họ, trúc tạo kinh quan! Bảo là muốn lấy cảnh hậu nhân! Biết bao tàn bạo? Ta Nam Cú người Sở, lẽ nào liền muốn ở cái này độc tài bạo quân dưới sự thống trị run cầm cập sao?"

Phu tử một câu nói đều không nói, chỉ là yên lặng bao lên một cái màu trắng khăn đội đầu.

Đây là đang vì ngoài thành chết khổ mười vạn đại quân để tang, về mặt chuyển thành kiên nghị: "Nam Cú Châu thuộc về Ngô Hàn vẫn là Sở đã không trọng yếu, lão phu dù cho liều mạng cái này cái tính mạng, cũng tất ám sát người này!"

Sở dĩ như thế, không chỉ có là bởi vì Đại Hạ ám chỉ, cùng với người này tàn bạo.

Mẫu chốt nhất, vẫn là Phu tử nghe nói Khúc Tư quân đại phong Phổ Thượng sĩ phu cử động, cũng bèn nhảy nhận ra được, phương pháp này cùng Nho gia hầu như thủy hỏa bất dung.

Đạo bất đồng, mưu cầu khác nhau đều là nhẹ.

Một khi cho đại thịnh, chẳng phải là thiên hạ đều không còn nho sinh đất đặt chân?

Bởi vậy vì đại nghĩa, tất diệt này tặc!

phái đi Tử Tuấn sau khi, Phu tử trầm ngâm chốc lát, lấy ra một mặt đồng thau kính.

Cái này kính mặt trái chữ triện, chính diện sáng đến có thể soi gương, lại có một đoàn mờ lung mây mù ẩn ở trong đó, vô cùng kỳ dị.

Nường theo bàn tay gầy guộc ma sát, sần sật, sần sật âm thanh liên truyền ra.

Một lát sau, trên mặt kiếng hoàn toàn mơ hồ, mây khói trong, hình như có hai điểm hồng quang ngoại phóng: "Bản tôn nghĩ, người cũng là lúc liên lạc!"

"Mười vạn đại quân diệt hết, ta hồ thẹn vậy!" Phu tử thở dài nói.

"Cái kia Khúc Tư quân đến Ôn Thần đạo nhân truyền thừa, là chẳng ai nghĩ tới việc!" Bên trong hai điểm đỏ chỉ nói: "Sau khi qua chiến dịch này, Nam Cú e sợ muốn tận vì đó đoạt được, quả nhiên là thiên cơ biến số, ta triều đình đại họa tâm phúc!"

"Nếu là đại họa tâm phúc, vì sao không lập tức ám sát chi?" Phu tử tiếng nói chuyển thành nghiêm túc: "Người này cho dù lại mạnh mẽ, cũng tất được thiên khiến, chính là thời cơ tốt nhất!"

"Không phải không muốn, thực không thể. . ."

Thanh âm bên trong thở dài: "Cái kia Khúc Tư quân không chỉ tu đạo, càng có Binh gia tu vị hộ thân, hẳn là một chỗ chi chủ, bốn phương uy phục, lại có tinh binh vòng vệ, chúng ta sớm phái người từng thử, bình thường Nguyên Thần gần người, một quyền liền đánh chết. . ."

"Dù cho như vậy. . . Dù cho như vậy. . . Như triều đình không tiếc đánh đổi, một cái chỉ là Binh gia đại tướng, vì sao không thể ám sát chi?"

Phu tử tiếng nói chuyển thành nghiêm khắc: "Nếu có điều động, lão hủ cái này một cái mạng, cũng rất có thể cầm!"

Một phen trầm mặc sau khi, tiếng nói mới tiếp tục nói:

"Phe ta ở Ngô Hàn thế lực yếu kém, không có cái gì lực ảnh hưởng. .. Còn cái khác cao thủ võ đạo đều từng cái có nhiệm vụ, hoặc là ngoài tầm tay với. .. Còn Thần đạo cùng tiên môn phương diện, triều đình thực sự khó có thể rút ra lực lượng , liền ngay cả Bản tôn cũng trở về đến triều đình."

"Vì sao?" Phu tử truy hỏi: "Triều đình ở nơi nào?"

Lại là yên lặng một hồi, cái kia tiếng nói không đáp, nhìn trái nhìn phải mà nói hần:

"Nói tóm lại, muốn giết biến số này, cơ hội tốt nhất không phải hiện tại, mà là hần tự lập làm vì chư hầu, Nguyên Thần đại thành thời điểm. . . Huyền Thiên không muốn phi phạm người trường sinh, huống hồ đế vương?"

Răng rắc! Răng rắc!

Gương đồng phá nát, cắt vỡ bàn tay.

Phu tử mặc cho máu tươi giàn giụa, sắc mặt lại là đột nhiên âm trầm lại.

...

Âm tào địa phủ, nơi nào đó.

Ngoại giới, thiên lôi múa tung, âm phong gào thét, quả thực muốn hủy diệt tất cả.

Một cái nào đó màu vàng chum sáng bên trong, một khối triều đình phúc địa lại là sừng sững không ngã, khó khăn chống đỡ lấy.

"Lại tới nữa rồi, thiên ý phản phệ! Cũng may như sống quá cái này một làn sóng, lại có mấy năm nhàn hạ!"

Một tên con người đen hồng Thần Chi nhìn tình cảnh này, nói nhỏ.

Sau lưng hắn, là rất nhiều Âm linh đại quân, đây là Đại Hạ một cái triều đại tích lũy.

Mà ngoài ra, thậm chí còn có đạo nhân Nguyên Thần trợ trận.

Bọn họ tuy rằng hình dung mơ hồ, nhưng xem đạo pháp, thành linh đều là Dạ Du chân nhân trở lên.

Đối mặt với cái này thiên địa oai, dù cho đạo pháp tinh diệu, cũng vô cùng miễn cưỡng, may là phúc địa ngoại vi tự có hoàng quang che chở.

Hống hống!

Đột nhiên, từ phúc địa nơi sâu xa truyền đến một tiếng rống gầm, hoàng quang tăng vọt.

Ở long ngâm trong, một cái kiên định tiếng nói truyền ra:

"Huyền Thiên đã chết, Hoàng Thiên đương lập!"

...

Đoàn Ngọc lúc này, tâm tình lại là không sai.

Được lợi từ cuồn cuộn không dứt khí vận thu nhập, sớm muộn có thể đem tội nghiệt giới rửa rơi.

Cái gọi là tội nghiệt oán niệm, là người chết lúc nồng nặc tinh thần ngưng tụ, mà mười vạn chỉ chúng, làm sao cùng mấy chục vạn, trên trăm vạn, thậm chí ngàn vạn lê dân bách tính tín niệm chống đỡ được?

Bởi vậy đại tướng đồ thành diệt quốc, đều là không ngại.

Ngay sau đó trở lại tỉnh thất, ngồi khoanh chân, trong tay lại hiện ra một vật, chính là Hồng Liên Hắc Thiết lệnh bài.

Cái này cũng là từ quân doanh bên trong lục soát, Đoàn Ngọc vừa thấy liền biết khác thường, tinh tế lục soát phía dưới, nhất thời đến không ít đồ vật.

"Đại Hạ triều đình? Các người nội tình, rốt cục bị ta biết rồi!"

Đoàn Ngọc cười ha ha, trong lòng bỗng nhiên hiện ra tám chữ đến: "Huyền Thiên đã chết, Hoàng Thiên đương lập!"

Đây là từ lục soát lệnh bài người thân trên cẩn thận cướp đoạt thu được con đường duy nhất, tuy rằng chỉ có tám chữ, nhưng trong đó hàm nghĩa khiến Đoàn Ngọc trầm tư nhớ lại không rét mà run.

"Muốn lấy trời đổi trời, hướng về nhẹ bảo là muốn tạo phản, khiến cho núi sông biến sắc, hướng về nặng nói càng là không được. . ."

Bởi vì hãn vốn là dị thế giới người, đối với dị thế câu chuyện thì càng thêm có thể tiếp thu, đồng thời tin tưởng không nghi ngờ.

"Đại Hạ năm đó thất mệnh trời mà chết, bởi vậy cái này Huyền Thiên, chẳng lẽ chỉ đến chính là bản thổ thế giới thiên ý? Lúc này lại nổi lên, thu được mệnh trời lại đến từ Hoàng Thiên?"

Cho tới Hoàng Thiên là nhà ai, Đoàn Ngọc chỉ là suy đoán, hay chính là một thế giới khác đây?

Nếu thật sự là như vậy, rất nhiều nghi hoặc là có thể mở ra.

Tỷ như chính mình tu luyện Đạo ấn công pháp, chính thức tranh cướp thiên hạ sau khi, rất nhiều chuyện đều so sánh thuận lợi.

Đặc biệt lần này đánh với nước Sở, trước tiên phá Chi thành, phải mưa dầm, lại phá quân Sở, lại có gió đông giúp đỡ!

'Bởi vì quân Sở bên trong ẩn giấu Đại Hạ ám tử, bởi vậy ta phạt hẳn chính là thuận lòng trời? Là lấy thiên khiến cũng không lợi hại, không có trực tiếp trời đánh ngũ lôi?'

Đoàn Ngọc con mắt không ngừng toả sáng: "Như vậy xem ra, ta thành Đạo cơ hội, tận ở chỗ này!"

Đạo ẩn công pháp gian nan tầng tầng, chính mình muốn ngưng tụ Long khí, luyện hóa Thiên Cương, đột phá sinh tử bình phong, càng là khó càng thêm khó!

Thiên tử chư hầu không được trường sinh, là thế giới này quy tắc thép!

Thậm chí , liên ngay cả phi phạm người, cái nào lại chân chính đến trường sinh?

Từ hướng này đến xem, Huyền Thiên vô cùng cay nghiệt.

Đoàn Ngọc rất sớm suy tính ra, chính mình lấy chư hầu thân phận, xung kích chuyển thể Nguyên Thần lúc, nói không chắc thì có thiên lôi rơi xuống!

Nhưng nếu Huyền Thiên gặp phải Hoàng Thiên uy hiếp, chính mình nhuệ thân phó khó, kiên quyết chống lại, nhưng có thể đến Thiên quyền, có một tia cơ hội!

"Đây chính là bên trong mâu thuẫn cùng bên ngoài mâu thuẫn khác nhau, ta tu luyện Đạo ẩn công pháp, muốn thành đạo, là bên trong mâu thuẫn, mà Đại Hạ lại nổi lên, hô lên Huyền Thiên đã chết, Hoàng Thiên đương lập khẩu hiệu, nhưng là bên ngoài mâu thuẫn, lúc này bên ngoài mâu

thuần áp đảo bên trong mâu thuẫn, bởi vậy Huyền Thiên mới bằng lòng thả ra khoảng cách, cho ta cơ hội thành "đạo"!"

Một niệm đến đây, Đoàn Ngọc hầu như nghĩ ngửa mặt lên trời cười to, không biết là tiếp tục cừu hận Đại Hạ vẫn là cảm tạ.

Thậm chí, hơi chút suy nghĩ, mình tại sao có thể sống lại, trong đó cũng màn đen tầng tầng.

Chính mình người "xuyên việt" thân phận, người khác không biết, nhưng không nhất định có thể giấu giếm được thế giới.

Mà trong lúc hai thiên tranh chấp thời khắc, chính mình cái này phe thứ ba làm rồi người, có phải là liên rất có một ít giá trị lợi dụng đây?

"Trời cho không lấy, phản được tội lỗi!"

Hắn hít sâu một cái: "Người muốn sống ở khi dưới, không tới cái cảnh giới kia, tra cứu vì sao sống lại cũng không một chút ý nghĩa, ta việc cấp bách, vẫn là lợi dụng cái này mâu thuẫn, chết trong cầu sinh, ngưng tụ Long khí, Nguyên Thần đại thành, thậm chí lên cấp năm chuyển thiên sư cảnh giới!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 253: Vương Cùng Bá

Vân Trung năm thứ sáu, tháng bảy hai mươi bảy, làm tiệc khánh công.

Nường theo mười vạn quân Sở tiêu diệt tin tức truyền ra, phụ cận các châu sợ hãi, Nam Cú còn lại chưa từng đặt xuống thành trì hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Người Sở một ngày mấy kinh, hơi có gió thổi cỏ lay, lập tức liền sợ đến đui già dốt trẻ, kinh hoàng tây trốn.

Đoàn Ngọc ác danh, đã không chỉ có thể dùng tiểu nhi ngừng khóc giữa đêm khuya đơn giản như vậy, mà là chân chính sát nhân ma vương cấp bậc.

Lúc này bị vô số người nguyên rửa Ma vương, yêu nghiệt, lại là mặc áo gấm, đầu đội kim quan, tiêu sái lỗi lạc, chủ trì tiệc rượu.

Hắn hiện tại mở yến, hạ nhân không có một cái dám chậm trễ.

Bạch Chỉ, Khúc Dịch, Chu Diên phong quân đều đến, khuôn mặt tái nhợt, nơm nớp lo sợ.

Mà Đào Hồng, Hùng Nhượng một đám sĩ phu càng là đầu gối quỳ xuống, nằm rạp hành lễ: "Bái kiến Chủ quân! Chúc Chủ quân vạn thắng!"

"Miễn lễ bình thân!"

Đoàn Ngọc vung vung tay, để mọi người tiến vào vị trí của chính mình, lúc này mới nở nụ cười: "Lần này Bản quân có thể đại thắng, chư vị

bình định địa phương, cũng là có công!"

Lời kia vừa thốt ra, không ít sĩ phu liền cảm giác mặt có chút đau, liền nói bé nhỏ lực lượng, không dám xưng công, các loại a dua nịnh hót chỉ từ như cuồn cuộn sông lớn, kéo dài không dứt.

Trong lúc nhất thời, chủ và khách đều vui vẻ.

Chỉ là rượu qua ba tuần sau khi, Đoàn Ngọc trên mặt tựa như cười mà không phải cười, vỗ tay một cái, ra lệnh cho thủ hạ giơ lên một cái sọt thư lên điện: "Lần này Bản quân đại phá Sở doanh, lại là ở Hùng Chu trong soái trưởng tìm tới không ít đồ vật a! Những thứ này thư Bản quân còn chưa từng mở ra xem qua, nhưng làm như từ Phổ Thượng đưa tới?"

Lời vừa nói ra, dưới đáy sĩ phu mặt đều tái rồi, chỉ lo sau một khắc Đoàn Ngọc một ném chén, thì có ba trăm đao phủ thủ xông tới đem bọn họ tất cả chém.

Đoàn Ngọc nhìn từng cảnh tượng ấy, trong lòng cười gằn không ngớt.

Dưới tay hãn cái này một nhóm sĩ phu bên trong, không có cùng Hùng Chu ám thông khúc khoản, chỉ sợ là rất ít không có mấy.

Thậm chí , liền ngay cả cái này rất ít không có mấy mấy người, sợ dĩ không liên hệ, cũng không phải là do làm vì trung thành với hãn, chỉ là bởi vì không kịp hoặc là không có đầu tin con đường!

Lúc này, hãn nhìn xuống, liền thấy Hùng Nhượng tay run, Đào Hồng mặt trắng, còn lại sĩ phu càng là sợ đến hồn vía lên mây, xem thường nở nụ cười.

Chỉ cần ra lệnh một tiếng, những thứ này kẻ phản bội rất có thể giết.

Nhưng giết, thì có ích lợi gì đây?

Dân trí chưa mở, chính mình giết bọn họ, từ nơi nào lại tìm người giúp mình thống trị địa phương, cướp đoạt tiền lương tráng đinh?

Đồng thời, Đoàn Ngọc cũng biết, chính mình trước tình thế thực sự lão già lão đảo, bo bo giữ mình cũng là nhân chi thường tình, không chỉ có là bọn họ , liền ngay cả thủ hạ mình Võ Thành quân, thậm chí Vân Trung vệ, đều có chút quân tâm bất ổn.

Cũng may chính mình không có tiếp xúc tác chiến, liền đem mười vạn đại quân diệt, không có cho bọn họ cơ hội.

'Nhân tâm a, là không chịu nổi mê hoặc khảo nghiệm, nhất định phải lần lượt thăm dò, cuối cùng chỉ có thể là chúng bạn xa lánh. . .'

Hắn âm thầm thở dài một tiếng.

Lúc này mặc dù nắm giữ quyền to, đối với Phổ Thượng Phổ Tây quyền sinh quyền sát trong tay, tuy nhất thời đắc thế, lại không thể quên hình.

Không thừa dịp cái này cơ hội khó được , khiến cho bốn phương thần phục, chuyển bá đạo làm vì vương đạo, trái lại ở bá đạo trên đường càng chạy càng xa, cũng quá ngu xuẩn.

Phương pháp dụng binh, còn muốn chính kỳ tương hợp, tranh bá thiên hạ, vương đạo cùng bá đạo chính là hai cái chân, một cái cũng không thể rơi xuống a.

"Bất quá. . ."

Đe dọa một phen sau khi, Đoàn Ngọc lại hạ lệnh: "Người thực vô tư, người đến, đem những thứ này thư đốt!"

Hùng hực ánh lửa thiêu đốt, đem thư một cháy mà không.

Nhìn thấy tình cảnh này, sĩ phu biểu hiện khác nhau, trong lòng đều có thở một hơi dài cảm giác.

Nhưng Đoàn Ngọc làm sao có khả năng dễ dàng bỏ qua cho bọn họ, nói: "Trước. . . Nghe nói các người các lãnh địa đều ở mộ binh dân phu, sửa chữa binh khí?"

"Chúng thần. . ."

Hùng Nhượng mồ hôi lạnh lại đi xuống, vừa định suy nghĩ cái gì lý do, chỉ thấy Đoàn Ngọc vung vung tay: "Bản quân chi phong thần, tự có sửa trị tư binh quyền lực, không tất báo ta! Nhưng tư binh ra đất phong, nhưng là có tội! Bành Chương, Trần Phác, Liêu Tuân. . . Mấy người các người lại có biết tội?"

Cái này mấy cái đều là thượng sĩ, lĩnh mấy thôn làm vì Phong ấp, nghe vậy vội vã tề ra quần bò ra ngoài thỉnh tội.

"Tư binh ra đất phong, phạt các người năm nay cung cấp phú gấp bội!"

Mấy người này tuy rằng có dị động, nhưng Đoàn Ngọc vẫn là miễn cưỡng có thể chịu, để bọn họ đây xuống, chợt cười gằn: "Bác La đại phu, Bình Di đại phu hai người này đúng là thông minh, đến cũng không dám đến rồi!"

Thủ hạ những thứ này kẻ phản bội, tích trữ binh giáp, thậm chí ra đất phong, Đoàn Ngọc đều nhìn, dù sao vẫn không có quang minh chính đại phản đối hẳn.

Nhưng hai cái này Hạ đại phu nhà, lại là không chỉ có tư binh ra đất phong, thậm chí còn thử nghiệm tấn công Chương Dư!

Cái này liền để Đoàn Ngọc tức giận không ngớt.

Chính mình ban cho ban cho tước, thậm chí đều không chỉ nhìn bọn họ xuất binh trợ chiến, chỉ yêu cầu thành thật bản phận liền có thể.

Không ngờ rằng điểm ấy đều không làm được, không chờ Chi thành phá, liền vội vội vã vã lên làm dẫn đường đảng, vậy làm sao có thể khoan dung?

"Chủ quân, này hai đại phu lĩnh tư binh tấn công Chương Dư, không thể, lùi về sau về đất phong cố thủ! Chính là phản tặc!"

Tần Phi Ngư đứng ra, lớn tiếng nói.

"Không sai, nếu muốn làm Nam Sở trung thần, cái kia liền nhượng bọn họ tận trung tốt!"

Đoàn Ngọc gật đầu: "Hùng Trung đại phu, Đào Trung đại phu, các người hai vị có thể nguyện vì Bản quân phân ưu?"

"Chủ quân có mệnh, thần chết vạn lần không chối từ!"

Hùng Nhượng cùng Đào Hồng vội vã quỳ đi ra biểu trung tâm.

"Đã như vậy, Bản quân liền lệnh Hùng Nhượng người tấn công Bác La, Đào Hồng công Bình Di, phụ cận phong quân có thể khởi binh giúp đỡ, sau khi chuyện thành công, theo công phân cùng nhân khẩu! Cầm đại phu vấn tội! Tần Phi Ngư đốc chiến! Bản quân muốn trong vòng nửa tháng liền có kết quả!"

"Ầy!"

Cả sảnh đường đáp ứng tiếng truyền đến, không ít sĩ phu hai mắt tỏa ánh sáng, thật giống nhìn thấy hai khối đại đại thịnh mở.

Hai cái này Hạ đại phu lãnh địa có tới mấy hương, có thể chia cắt không ít chỗ tốt.

Đồng thời, Chủ quân đất phong nhưng là có thể thể tập, đất phong bên trong quân chính tài vô một cái, giống như tiểu hào phong quân, thực sự lợi ích trọng đại.

Tuy rằng trước danh tước đại phái đưa rất nhiều người phản đối, nhưng lúc này theo Đoàn Ngọc có thể có nơi đây khả năng đột nhiên tăng cường, lại trở nên nóng bỏng tay lên.

Đương nhiên, bọn họ cũng biết Chủ quân trong lòng có điều tuyến.

Không có lướt qua, cái kia mọi người tùy ý vui vẻ chơi đùa, một khi lướt qua, lập tức thì có lời đình xử trí.

Cái này Bác La, Bình Di hai vị đại phu, chính là bị giết gà dọa khỉ.

Đào Hồng cùng Hùng Nhượng liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy hai cái này Hạ đại phu chết chắc rồi, không chỉ có chính mình muốn chết, dòng họ cũng phải tiêu diệt, thổ địa nhân khẩu bị chia cắt. Trong lòng đều ở tính toán ra, làm sao vì chính mình kiếm được một khối lợi ích, đương nhiên, cũng không thể thiếu Chủ quân cái kia một phần.

"Bạch Chỉ quân, Khúc Dịch quân, Chu Diên quân!"

Xong xuôi thủ hạ cái này mở ra tử chuyện sau khi, Đoàn Ngọc vừa nhìn về phía ba vị Ngô Hàn phong quân.

Ba người này vẫn bị hãm giam lỏng, lấy này cường bức Phổ Tây phong thần đám người làm ra nỗ lực chống lại Lê Phượng tư thái, đem Ngô Hàn khả năng can thiệp che ở Phổ Tây.

Bây giờ nhìn lại, hiệu quả không sai.

Đồng thời, cái này ba cái phong quân làm cái này tù binh, toàn bộ hành trình trải qua mười vạn quân Sở tiêu diệt cảnh tượng hoành tráng sau

khi, đều bị sợ mất mặt, ở Đoàn Ngọc trước mặt dịu ngoan đến phảng phất cừu.

"Trước con đường không tỉnh, sau lại có Nam Sở đại quân đột kích, chậm trễ ba vị!"

Đoàn Ngọc tự mình tạ tội, nói: "Cũng may bây giờ con đường đã thông, Nam Sở đã lui, Bản quân đích thân từ đưa ba vị về đất phong!"

"Đa tạ Khúc Tư quân!"

Khúc Dịch quân vội vàng nói cảm ơn, cảm kích đến nước mắt đều muốn đi xuống.

Mà Chu Diên quân, Bạch Chỉ quân nhưng là liếc mắt nhìn nhau, chờ Đoàn Ngọc đoạn sau.

"Nhưng. . ." Đoàn Ngọc chuyển đề tài: "Nam Sở mắt nhìn chăm chăm a, như Chi thành, Phổ Thượng không tuân thủ, Phổ Tây nơi cũng hiếm thấy thái bình, không bằng lại định một cái tư hện, đem trước mình ước cố định, cộng đồng tiến thoái, lẫn nhau bảo vệ, thì lại vô tư vậy, thế nào?"

Dưới đáy phong thần tư đem mắc nối tiếp, vốn là quân thượng tối kỵ.

Nếu là thủ hạ mình sĩ phu dám làm như thế, Đoàn Ngọc nhất định phải kích.

Nhưng lúc này lại muốn đào Ngô Hàn góc tường, đây chính là song trọng tiêu chuẩn.

Cái này không vội, từng bước một đến, đầu tiên là tư hện, nhượng bọn họ thừa nhận địa vị mình, chột kinh tế, quân sự không ngừng can thiệp, xếp vào nhân thủ khống chế, cuối cùng liền có thể nhượng bọn họ được chính mình tước vị.

Cho tới Ngô Hàn vương?

Ngô Hàn sáu mươi hai phong quân, hãn chân chính có thể sai khiến động mấy cái? Mà phong quân đám người hồ bảo, cũng là Ngô Hàn thái độ bình thường.

Huống chi, ở chính mình đánh tan Nam Sở mười vạn đại quân ngập trời thanh uy trước, lẽ nào Lê Phượng còn dám mạo muội tiến công? Không sợ rơi xuống cùng Hùng Chu kết quả giống nhau?

"Duy!"

Bạch Chỉ quân cùng Chu Diên quân tuy rằng nhìn ra Đoàn Ngọc không có ý tốt, nhưng lúc này không lời nói, chỉ có thể đồng ý.

Trong lòng, lại là mơ hồ cảm giác, cái này phía nam trời, có lẽ phải biến đổi.

...

Tháng bảy hai mươi tám, đưa đi ba vị phong quân sau khi, Đoàn Ngọc vẫn cứ tọa trấn Chi thành, chân chính bắt đầu luyện binh.

Mà Tần Phi Ngư nhưng là bị thăng lên thành tướng quân, thống soái các sĩ phu quân đội tấn công Bác La, Bình Di.

Bác La hương.

"Tai họa rồi!"

Đoàn Ngọc bổ nhiệm Bác La đại phu tên là Chu Hành, nghe được bốn phía đại quân đến công tin tức, không khỏi gấp đến độ giống như con kiến trên chảo nóng.

Chu gia chính là Bác La hương hào cường, ở phụ cận mấy hương cũng không có thiếu thổ địa, nhưng hẳn chỉ là bâng chi một cái con thú, trong nhà chỉ có mấy chục mẫu đất cằn, miễn cưỡng duy trì kế sinh nhai.

Lần trước Đoàn Ngọc công hãm Chi thành, triệu các nơi thực lực phái nghị sự, chủ nhà họ Chu Chu Thế Lương sợ hãi không dám đi, liền phái hẳn làm cái này sứ giả, ý tứ chính là dù cho giam giữ làm con tin, hoặc là giết, cũng không đau lòng.

Nhưng không nghĩ tới, Chu Hành đi tới, lại từ đầu tới cuối trở về, không chỉ có như vậy, còn mang về một cái Bác La Hạ đại phu tước vị.

Nhìn khối này đơn thư thiết quyến, Chu Thế Lương suy tư mấy đêm, không có tiếp thu, mà là mệnh Chu Hành nhận.

Ý này cũng rõ ràng, không tiếp sợ gặp phải thảo phạt, mà để Chu Hành nhận, Nam Sở đánh tới lúc, liền đem hẳn giao ra, mặc cho tàn sát, vẫn là làm bìa đỡ đạn.

Đối mặt với cường chế phía dưới, Chu Hành chỉ có thể vè mặt đau khổ, vừa than thở nhảy vào hố lửa, vừa tiếp nhận trở thành Bác La đại phu.

Chu Thế Lương tuy rằng không có tiếp vị, nhưng phong tứ lãnh địa lại là không chút khách khí vui lòng nhận, mang theo một đám gia đình đánh đông dẹp tây, cùng chu vi nông thôn mạnh mẽ dùng binh khí đánh nhau mấy lần, hoàn toàn thắng lợi, khuếch trương mấy ngàn mẫu, bởi vậy càng ngày càng hưng hăng.

Sau đó nghe được Nam Sở mười vạn đại quân đi tới tin tức, càng là không thể chờ đợi được nữa, điểm lên tư binh gia đình liền tấn công Chương Dư, nghĩ muốn lập cái công lao, từ nông thôn cường hào cấp bậc lên cấp đến thành thị hào cường, nói không chuẩn còn có thể mò cái phong quân làm làm đây!

Chỉ là loại này nông dân bình thực sự không thể đánh, vậy công Chương Dư mấy ngày, tử thương nặng nề, không thể không mệt mỏi lui về.

Rồi sau đó, chính là núi lở đất nứt, Nam Sở mười vạn đại quân một ngày tiêu diệt.

Tin tức truyền đến lúc, Chu Thế Lương như rơi vào hầm băng, cái kia tình cảnh khiến Chu Hành lúc này còn ký ức chưa phai.

Đương nhiên, sau đó lại muốn hấn đi sứ Chi thành thỉnh tội cái gì, hấn cũng là xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Dưới cái nhìn của hấn, lần này như đi, thỏa thỏa chính là ngũ mã phân thân a!

Làm sao, làm mấy ngày con rùa đen rút đầu sau, kẻ địch vẫn là đánh tới cửa!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 254: Gây Rối

"Bác La tiểu hương, không đỡ nổi một đòn, ha ha!"

Hùng Nhượng khoác trọng giáp, đặc ý vô cùng, điều võ dương oai.

Cách đó không xa, Chu gia tường đất thành linh bị phá, từng làn từng làn quân tốt tràn vào, tùy ý cướp bóc.

Hắn chính là là chân chính phong quân xuất thân, Trung đại phu, đất phong quảng đại, trong tay tư binh tuy rằng so với Võ Thành quân kém, nhưng tốt xấu trải qua huấn luyện, so với bình thường nông phu tinh nhuệ nhiều.

Còn có chu vi quen thuộc hương thổ con đường sĩ phu dẫn đường, chính hắn lại là võ đạo tông sư, trời sinh thần lực dũng tướng, phá Chu gia bất quá dùng dao mổ trâu cắt tiết gà.

Cái này Chu gia tuy rằng chỉ là một cái nông thôn cường hào, nhưng cũng có ba hương nơi, ruộng tốt vạn mẫu, rất là làm người đỏ mắt.

"Báo! Đã công phá Chu gia chủ trạch!"

"Báo! Chủ nhà họ Chu Chu Thế Lương cả nhà bị bắt!"

"Có người tự thú ra cáo, tự xưng Bác La đại phu, xin hàng!"

Chu gia tự tộc mà ở, đánh nửa ngày, cũng là đồn dập đầu hàng.

Hùng Nhượng dương dương tự đắc, dẫn một đám sĩ phu, hướng về Tân Phi Ngự chờ lệnh: "Tướng quân, muốn hay không đem cái này phản tặc Chu gia cả nhà tộc tru?"

Không đem giết chết, làm sao phân, đoạt tài?

"Đem Bác La đại phu dẫn tới!"

Tân Phi Ngự vẻ mặt trầm ổn, trước tiên ra lệnh.

"Đại nhân tha mạng!"

Bị dẫn tới Chu Hành nước mắt giàn giụa: "Tiểu nhân chỉ là Chu gia bàng chi, càng không dám chống đối Chủ quân mệnh lệnh, tất cả những thứ này đều là Chu Thế Lương làm chủ a. . ."

"Nếu như thế, trước tiên điều tra một phen!"

Tân Phi Ngự nghiêm túc nói.

Cái này đương nhiên rất dễ dàng điều tra rõ ràng, Chu Hành bàng chi thân phận, còn có Chu Thế Lương các loại làm ác, cái gì khinh nam lãn nữ, hình phạt riêng mạng người các loại cũng quở trách một đồng lớn.

"Việc này. . . phải bẩm báo Chủ quân biết được!"

Tân Phi Ngự trước khi đi nhưng là bị Đoàn Ngọc dặn qua, tiến lên đem Chu Hành nâng dậy, vẻ mặt ôn hòa nói: "Tin tưởng quân thượng tất có thể công bằng quyết đoán, còn một mình người thuần khiết công đạo!"

"Đa tạ Chủ quân, tiểu nhân chết vạn lần không thể báo to lớn ân a!"

Chu Hành lệ rơi đầy mặt, cảm thấy mạng nhỏ hãn là có thể bảo vệ.

Hùng Nhượng lại là cùng thuộc hạ liếc mắt nhìn nhau, có không ổn linh cảm.

Quả nhiên, qua một ngày, Đoàn Ngọc mệnh lệnh liền đến.

"Chu Thế Lương kèm hai bên Bác La đại phu phản loạn, tộc tru! Bác La đại phu không cách nào ngự dưới, biết đến không báo, cũng là có tội, tước hai hương năm thôn đất phong, ban tặng trận chiến này có công người, bản thân giáng thành hạ sĩ! Văn kể Chu gia tế tự, làm vì đại tông!"

Hùng Nhượng đọc công văn, cũng hiểu được, đây là Đoàn Ngọc ở thu mua nhân tâm.

Chu Thế Lương bộ tộc di diệt, chỉ còn dư lại Chu Hành cái này một nhánh, tuy rằng tước vị biếm, nhưng vốn là địa bàn tài sản trái lại mở rộng mấy chục lần, e sợ muốn vô cùng cảm kích Chủ quân, đồng thời không thể không trở thành Chủ quân tử trung.

Bởi vì địa vị của hãn chân chính là dựa vào Đoàn Ngọc chiếm được, Đoàn Ngọc vừa đi, hãn liền một thôn đều không gánh nổi.

Nhưng Hùng Nhượng vẫn là rất được chấn động.

Cái kia đức đỉnh lúc, ước định 'Đời đời con cháu vĩnh bảo phú quý', tựa hồ Đoàn Ngọc thật sự làm được.

...

Sau ba ngày, Bình Di cũng bị bình định.

Bất quá Bình Di đại phu lại là tự mình mưu phản, tội không thể xá, một bộ tộc đều bị tru diệt.

Dù là như vậy, Đoàn Ngọc cũng tuyển một cái Bình Di đại phu gia tộc con cháu chi nhánh, sách làm vì hạ sĩ, vẫn cứ lĩnh một thôn nơi, vì gia tộc

tế tự tổ tiên, cung phụng tế phẩm.

Đây đương nhiên là làm tú, nhưng không thể không nói, hiệu quả không sai.

Liên tạo phản thần tử, Đoàn Ngọc đều có thể mở ra một con đường, bảo lưu tế tự cùng một nhánh đèn nhang, cái này là cái gì loại khoan hồng rộng lượng?

Đương nhiên, ở độ chết mười vạn đại quân bối cảnh mặt xuống, cũng không ai cảm thấy vị này Chủ quân mềm yếu có thể bắt nạt, chỉ là trước sắc phong sĩ phu, dồn dập mò trong tay đan thư thiết quyền, cảm thấy khối đồ này phân lượng, bỗng nhiên nặng không ít.

...

Bình hương.

"Đại huynh xin mời, thứ đệ không thể ra sức!"

Dương Ngọc một thân thượng sĩ trang phục, lẫm nhiên nói: "Thượng sĩ sắc phong, có Chủ quân bổ nhiệm, đồng thời tên đã báo danh Chi thành, dù cho muốn thay đổi, cũng đến trải qua Chủ quân đồng ý. . ."

Hắn nhìn bên cạnh liên tục xoa tay, đuổi lý đại ca, trong lòng nổi lên một tia khoái ý.

Dương gia ở tại Bình hương, không có đại phu Chu gia như vậy vượt qua trong thôn thế lực, miễn cưỡng tính cái vượt thôn cấp cường hào, có mấy ngàn mẫu, đến cái này một đời, chủ nhà có huynh đệ hai người, đại ca Dương Bình, nhị đệ Dương Ngọc, đều nắm giữ nhất định thế lực, bất quá đại ca là thiên nhiên lễ pháp tông trưởng, vẫn đè ép Dương Ngọc một đầu.

Trước Chi thành phong thưởng, cũng là Dương Ngọc làm vì sứ giả, lĩnh thưởng sĩ tước vị.

Trở về sau khi, Dương Bình liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Bình thường thôn dân ngu muội ngu ngốc, nhìn thấy Dương Ngọc một thân quan phục, đều là cung kính rất nhiều.

Mà Chi thành quan phủ người đến, chuyện gì đều là cùng Dương Ngọc thương lượng, còn luật pháp, tư binh, tài cung cấp các loại quyền, trên lý thuyết đều là do thưởng sĩ nắm giữ.

Thậm chí, liền cái này mấy thôn thổ địa, trên danh nghĩa đều là tất cả quy Dương Ngọc tất cả!

Dương Bình vừa bắt đầu còn có thể chịu, muốn chờ đến quân Sở lại đây, lại nhìn cái này đệ đệ chuyện cười.

Nhưng không nghĩ tới, mười vạn đại quân nói diệt liền diệt, trúc một cái lão đại kinh quan, mà Đoàn Ngọc cũng sai người truyền bá nước Sở nội loạn, tự lo không xong tin tức, nhìn dáng dấp trong thời gian ngắn là không cách nào lại đánh trở về.

Đã như thế, tông tộc trong, nhị phòng trái lại vượt qua phòng lớn, cái này làm sao có thể?

Dương Bình liền thiên mặt đến, thử nghiệm nghĩ để Dương Ngọc nhường ra cái này thưởng sĩ cái này tước vị, để cho mình tới đảm nhiệm, đương nhiên là bị cự tuyệt.

"Huống hồ. . ." Dương Ngọc một mặt trêu tức: "Đại huynh không phải nói đây là nguy tước, là lấy họa căn nguyên sao?"

"Mỗi thời mỗi khác vậy!" Dương Bình nín cái đỏ rục mặt, cuối cùng không thể không không nể mặt mũi: "Đệ đệ người không muốn đã quên, ta mới là dòng họ chi chủ!"

"Phải không?"

Dương Ngọc thở dài một tiếng: "Ta hảo ca ca a, người xem bọn họ là ai?"

Dương Bình kinh ngạc, liền nhìn thấy mấy cái tộc lão nhanh chân đi ra: "Nếu Ngọc nhi đến tước vị, vì ta Lão Dương nhà chói lọi cửa nhà, chúng ta đương nhiên chống đỡ Ngọc nhi!"

"Các người. . . Lão bất tử!" Dương Bình muốn thổ huyết.

"Đại ca a. . . Danh chính thì ngôn thuận, ta là thượng sĩ, là cái này mấy thôn phong chủ, có đại thế, liền tộc binh đều nghiêng về ta, người như thế nào tranh đây?"

Dương Ngọc thở dài một tiếng, sai người đem Dương Bình kéo xuống, vẻ mặt ôn hòa mà nhìn mấy vị tộc lão: "Đa tạ mấy vị thúc bá giúp ta, đáp ứng những kia điều kiện, tiểu chất nhất định làm được!"

. . .

Danh cùng khí, vào lúc này đời phân lượng rất nặng.

Mà đại trượng phu vì thế khom lưng, thậm chí máu tươi ba thước, cũng là thường có sự tình.

Trước Đoàn Ngọc làm sĩ phu đại phái đưa, không ít Phổ Thượng chi dân cho rằng mỗi họ, đều là để tiểu tông con thứ hoặc là những người khác chặn thương.

Lúc này tỉnh táo lại, dồn dập hồi hận không kịp.

Như Dương Ngọc loại này có thể chống lại ở lại, vẫn là số ít, dù sao những kia bia đỡ đạn thể đơn sức bạc, không phải nhất thời nửa khắc liền có thể xoay chuyển.

Dương hương.

"Hừ! Chỉ là một cái tiện thứ con, cũng dám cùng ta tranh?"

Thư Đồng xoa xoa Hạ đại phu ấn thụ, còn có thể tập đan thư thiết quyển, mặt hiện nổi lên ra nụ cười.

Nhà hãn tuy rằng cùng Nam Sở ám thông qua lại, nhưng may mắn Đoàn Ngọc không có truy cứu, đang nhìn đến Chi thành bên ngoài kinh quan sau khi, nhất thời biết đại sự không ổn, dù cho Nam Sở có thể sống quá kiếp nạn, thì Phổ thượng nơi, thậm chí Nam Cú Châu, có lẽ đều sẽ hoàn toàn mất đi.

Lúc này, lại để một cái tiện thứ con nắm giữ quyền to, cùng quan phủ giao tiếp, thực sự không ổn, có đại quyền sa sút nguy hiểm.

Bởi vậy, lập tức phát động tộc binh, đem nguyên bản Hạ đại phu giam cầm lên.

Lúc này không dám giết người, một là miệng tiếng không được, thứ hai chính là sợ sệt Chi thành can thiệp.

"Gia chủ, cái kia tiện thứ con một nhà đã bị khống chế, đón lấy nên làm như thế nào?"

Một tên tâm phúc liền đến hỏi.

"Người mang theo lễ trọng, đi tới Chi thành, cầu kiến Khúc Tư quân, thăm dò có thể không tiến hành cái khác sắc phong. . ."

Thư Đồng suy nghĩ chốc lát, lại là căn rằng một cái: "Như đồng ý, ta Thư gia không chế bốn hương năm nay cống hiến có thể tăng gấp đôi! Ngoài ra, có thể xin mời Thư Bảo Trung đại phu vì ta thuyết khách. . ."

Hắn tổ tiên tính lên nguồn gốc, cũng là quần thư huyết mạch, đương nhiên chỉ là bàng chi.

Dù là như vậy , tương tự tự cao tự đại, khinh bỉ những kia chân đất xuất thân gia hỏa.

Lại nói: "Từ ta bộ tộc này bên trong, chọn mấy cái Văn lại cùng dũng sĩ, đi làm vì Chủ quân hiệu lực, cái này cũng là thần tử bản phận!"

Tâm phúc khen tặng nói: "Như vậy, Chủ quân tất vô cùng vui vẻ!"

"Hừm, như có thể thu được sắc phong tự nhiên tốt nhất, nếu không thể, cũng phải tận lực đến niềm vui , khiến cho thừa nhận hiện trạng!" Thư Đồng sờ sờ hai phiết râu chuột, trong ánh mắt thoáng nheo lại: "Không! Có lẽ như vậy càng tốt, ta liền làm cái này Hạ đại phu gia thần. . . Đúng là thuận tiện hai đầu đặt cược."

Nâng lên một cái bị không chế mặt sáng Chủ quân, đương nhiên cũng có chỗ tốt.

Cái này thứ nhất là quy thuận Khúc Tư quân dưới sự thống trị, thứ hai nếu là mấy năm sau khi, Nam Sở quân trở lại, còn có bia đỡ đạn.

Chỉ là như làm cái này thực quyền gia lão cùng quyền thần, liền không thể không nhường cái kia tiện thứ con đi chết, lại nâng đỡ không đủ ba tuổi ấu tử kế vị.

. . .

"Cai trị đại quốc như phanh nhỏ vị tươi a. . ."

Chi thành.

Thống trị thoáng vững chắc, lập tức thì có thiên đầu vạn tự chuyen vọt tới, để kiên quyết luyện binh Đoàn Ngọc thật tốt buồn phiền.

Cũng may ngoại trừ mấy cái chủ yếu thành thị cùng giao thông con đường chủ yếu ở ngoài, cái khác địa bàn đều phân phong đi ra ngoài, xem như là mệnh tự trị, bằng không sự tình còn muốn lại nhiều gấp bội.

Dù là như vậy, chỉ là Chi thành một thành vụn vặt việc vặt vãnh, đều khiến Đoàn Ngọc có chút phiền không lắm phiền.

Trong lòng suy tư, là lúc đem Quách Bách Nhẫn mấy người đưa đến.

Tiện tay mở ra một phần công văn, cái này nói tới chính là Phổ Thượng các đất phong gây rối chuyện.

"Lúc này lại nghĩ lên xe?"

Đoàn Ngọc khóe miệng hiện ra một cái cân nhắc nụ cười.

Lúc trước sắc phong thời điểm, hẳn liền từ trước nghĩ đến tình cảnh này, bởi vậy sớm có tính toán.

Đầu tiên, sắc phong đã phát xuống, thay đổi xoành xoạch là không thể.

Mà ở đây trụ cột trên, hẳn lại tôn trọng cường giả, cho phép những kia người thăng giá không các sĩ phu, chỉ cần không làm đến quá phận, công nhiên giết Chủ quân.

Nếu là đến bước đi kia, vì giữ gìn phong kiến hệ thống, nhất định phải cộng phạt chi!

Đối với những người kia mà nói, chọn lựa như vậy trái lại càng cao hơn chứ? Dù sao có bia đỡ đạn, còn có xuống xe cơ hội.

Chỉ là vì hoạch được bản thân ngầm đồng ý thái độ, nhất định phải trả giá một vài thứ.

"Cái này Thư gia, đúng là rất thức thời!"

Nhìn thấy đồng ý ra tiền ra người, Đoàn Ngọc không khỏi rất là thoải mái, suy nghĩ sai người đem chính mình thái độ ám chỉ cho đối phương, miễn cho đi sai bước nhầm.

Ở thế giới này, truyền thừa xa xưa thế gia, đều có một điểm gốc gác cùng lá bài tẩy.

Đoàn Ngọc muốn làm, chính là một mặt động viên, một mặt trình độ lớn nhất biến thành của mình.

"Địa bàn nếu lớn như vậy, liền có thể phát ra hịch văn, hướng về thiên hạ chiêu hiền nạp sĩ. . ."

Trong lòng quyết định, đợi đến lính mới luyện thành sau, lập tức toàn chiếm Nam Cú, tự lập làm vì chư hầu!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 255: Nhìn Về Hương Bắc

Khánh quốc.

Đây là phương bắc đại quốc, ở vào bốn trận chiến chỗ, có sáu châu thêm một cái Chinh Tây phủ đô đốc, toàn thịnh lúc đó có bảy châu nơi.

Nhưng mà, nương theo Bắc Yến Thiết Cuồng Đồ xâm lấn, Nguyên Châu thất thủ, Khánh quốc đau thất phương bắc bình phong, rơi vào bị động chịu đòn cục diện.

Diệp Châu, Chinh Tây phủ đô đốc, thậm chí tim gan Tĩnh Châu đồng thời gặp thảo nguyên kỵ binh quấy nhiễu, đáp ứng không xuể.

Cái này chính là địa lợi văn đề.

Mất đi Nguyên Châu thành Kháng Bắc, còn có sáu vạn Định Bắc quân sau khi, Khánh quốc tuy rằng cũng không có thiếu bách chiến chi binh, lại khắp nơi phong hỏa, rơi vào không đáng kể cục diện.

Mà Bắc Yến đến thảo nguyên nơi, biên luyện mấy chục vạn kỵ binh, lại là dễ như trở bàn tay.

Thiết Cuồng Đồ chính là đại tướng, lấy diên cuồng dụng binh xưng, lấy Nguyên Châu làm cơ sở, mệnh lệnh thảo nguyên kỵ binh ba tuyến nở hoa, cũng không công kích các trọng trấn, mà là vòng qua phòng tuyến, cướp bóc phía sau, gặp người liền giết, thấy phòng liền đốt, chỗ đi qua, chó gà không tha, liền quận thành đều chợt có bị phá, quân coi giữ mệt mỏi, bách tính khổ không thể tả.

Diệp Châu cái này Đoàn Ngọc lập nghiệp nơi, đã sớm bị du kỵ binh quấy nhiễu, thành phá dân loạn, nguyên bản huyện Lịch Nguyên, thậm chí Cẩm Lý bang nông trang, tất cả đều hóa thành một vùng phế tích.

Tĩnh Châu, quốc đô, vương cung bên trong.

Thôi Sơn ăn mặc một bộ minh hoàng vương bào, không còn nữa trước phong lưu phóng khoáng, khéo mắt đều có vài tia nếp nhăn.

Lúc này mặt trầm như nước, lật xem trên bàn trà số con: "Người Hồ xâm lược như lửa, Diệp Châu, Bình Tây hầu nơi đều là báo nguy, hỏi quá nhân muốn binh mã, lương thảo. . . Không biết người Hồ binh mã, đều đến Tĩnh Châu!"

Không thể không nói, không ngờ rằng Bắc Yến điên cuồng như thế, Nguyên Châu bị chiếm đóng, quyền chủ động chuyển tay, Khánh quốc bắt đầu liên rất bất lợi.

Trên thực tế, lấy ba châu thực lực, Bắc Yến nhất thời cũng khó có thể đánh xuống, nhưng thảo nguyên kỵ binh xé chắn ra lẻ, xâm nhập nội địa cách làm, thực sự là khiến Thôi Sơn vô cùng không vui, trước, thậm chí có một đội trăm người kỵ binh đột phá đến quốc đô trăm dặm bên trong! Tuy rằng rất nhanh sẽ bị tiêu diệt, nhưng không thể nghi ngờ là ở trên mặt hấn mạnh mẽ xáng một bạt tai.

"Đây là Bắc Yến mệt mỏi binh mệt mỏi dân kế sách!"

Một cái Đại học sĩ ra khỏi hàng nói: "Cứ thế mãi, đồng ruộng ruộng bỏ hoang, binh sĩ uế oải, Bắc Yến đại quân liên có thể tốt không chưa chỗ trống từng cái phá đi. . ."

Thảo nguyên Hồ kỵ bất quá tiên phong, chân chính chủ lực, vẫn là Bắc Yến đại quân!

Thôi Sơn cũng rõ ràng điểm ấy, lại không thể làm gì, đây chính là thực lực không bằng người lại mất đi tiên cơ bị ai, chỉ có thể bị động chịu đựng.

Cho tới nói từ bỏ Diệp Châu, Chinh Tây phủ đồ đốc loại hình đề nghị, chúng thần là không có một cái dám nói.

Diệp Châu chính là Khánh quốc cổ thổ, cũng là liên tiếp Đông Trần con đường chủ yếu, trong lúc này, hai nước hợp lực, mới có thể chống lại Bắc Yến mang khóa thảo nguyên đại thế.

Mà Chinh Tây phủ đồ đốc mới đánh xuống Hỏa Dung, Hắc Hãn, Tinh Hà ba nước cũng có một châu nơi, lúc trước nhưng là xem là một cái cực lớn chính tích đến nói khoác, Thôi Sơn thậm chí bởi vậy tế tự thái miếu.

Xưa nay quân vương mở rộng đất đai biên giới, là vô thượng vinh quang, sách sử thanh bút đều muốn ghi chép.

Cùng với đối ứng với nhau, là chủ động từ bỏ thổ địa, chuyện này quả là có thể đóng ở sỉ nhục trụ trên.

'Chỉ là người Hồ du kỵ, Vũ Văn Thương, Trần Sách đều là đại tướng, tự có thể chậm rãi tổ chức phòng ngự. . . '

Thôi Sơn tự mình an ủi nghĩ, lại mở ra một phần mật báo, đây là liên quan khắp thiên hạ tình thế.

Chợt, một cái chói mắt tên, liền đập vào mi mắt.

"Khúc Tư quân Đoàn Ngọc? Có lẽ chỉ là trùng tên trùng họ?"

Thôi Sơn tiếp tục xem tiếp, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh: "Đầu tháng Chi thành, Nam Sở phái Vương thúc Hùng Chu lĩnh quân mười vạn thảo phạt, một đêm tiêu diệt? Nghi tựa như đến Ôn Thần đạo nhân truyền thừa?"

Ôn Thần đạo nhân, nhưng là phương bắc truyền thuyết nhân vật, truyền thừa đại thể ở thảo nguyên một vùng.

So sánh một cái, cái kia Tuần Thành ngân chương, tựa hồ cũng đi qua thảo nguyên.

Hai người này là đồng nhất người độ khả thi, lại gia tăng thật lớn.

Thôi Sơn nhắm hai mắt lại, trước mắt phảng phất hiện ra hai người lần đầu gặp gỡ lúc tình cảnh: "Nhìn nhau hai không nề, chỉ có Huyền Vân sơn!"

Lúc trước tài hoa phong lưu, khí độ tiêu sái nhân vật, làm sao liền thành tử địch đây?

Tình tế nhìn tình báo, nhìn thấy phía trên nhắc tới đế phẩm Thương hải dạ minh châu, lại không khỏi nghĩ đến vương phi, trong lòng chính là đau xót.

Dưới đáy thần tử nhìn thấy quân thượng sắc mặt không đúng, dồn dập có ánh mắt xin nghỉ, cuối cùng lưu lại một người, chính là Hành nhân ty Tòng tam phẩm ty chính Âu Dương Trọng.

"Này Đoàn Ngọc, xác thực không?"

Thôi Sơn hít sâu một cái, trầm tiếng hỏi.

"Căn cứ phía nam ám tuyến mật báo, ít nhất có bảy thành tương tự, đồng thời cái kia Đoàn Ngọc cũng tu đạo thuật, lại là có chín thành khẳng định. . . Cái kia nghịch tặc lưu vong nước ngoài sau khi, chuyển đường Đông Hải, chột làm Ngô Hàn Khúc Tư quân!"

Âu Dương Trọng cẩn thận tỉ mỉ trả lời, trên người có một loại làm gián điệp bí mật âm trầm khí chất.

Đối với người này, trong lòng hẳn đúng là có chút bội phục.

Từ một cái lưu vong nước ngoài Tu hành giả, đến phía nam phong quân, xác thực là một cái hoa lệ xoay người.

Bất quá, người này phát điên, lưu vong một đường giết không ít người trong quan phủ, có thể thấy được nội tâm hồng rồi, không thể cứu chữa, càng đến quân vương ghi hận, bởi vậy mặt ngoài trên một điểm không lộ.

"Người này đi phía nam, đúng là làm thật lớn chuyện, từ tình báo lên xem, Sở vương Hùng Chương suýt chút nữa không bị tức hộc máu, mà nguyên bản rơi xuống hạ phong Vũ Ninh quân càng là phản bại thành thắng, nhân cơ hội đại thắng Bạch Trọng Chiêu, tiến sát vương đô, liền muốn vây thành đại chiến, Sở phía đông bốn châu hầu như không có binh không có tướng, Khúc Tư quân toàn chiếm Nam Cú một châu tình thế bắt buộc, thậm chí còn có khả năng mở rộng. . . Cái này thế quá thịnh, có thể có không chế phương pháp ?"

Nhìn thấy người này muốn thành một phương chư hầu cường phiên, Thôi Sơn trong lòng làm sao thoải mái lên?

Âu Dương Trọng lại là cười khố: "Ngoài tầm tay với, chúng ta ở phía nam thám tử, có thể báo lại tin tức, làm một ít chuyện, đã không sai, Khánh quốc cùng Ngô Hàn cũng không giáp giới, cũng là không cách nào đối với cái này quốc nội gây cái gì ảnh hưởng. . . Mà dù cho có, Ngô Hàn quân e sợ cũng không dám. . ."

Độc khí chiến thật đáng sợ, tuy rằng Đoàn Ngọc là Tu hành giả, nhưng trước độc chết mười vạn đại quân như trước nhảy nhót từng bừng, ai dám đánh cược hẳn có hay không còn có thể lại tới một lần nữa?

Ít nhất, Vô Cữu không dám năm Lê Phượng đi đánh cược!

Cho tới Nam Sở, tự vệ cũng không kịp, càng là không cần nghĩ.

"Làm sao có thể? Làm sao sẽ biến thành như vậy?"

Thôi Sơn con người đều muốn đỏ: "Cô ở phương bắc được cường địch thảo phạt, người này lại muốn ở phía nam thành chư hầu? Ha ha. . . Ha ha. . ."

Hắn cười lớn vài tiếng, bỗng nhiên nói: "Đại thế khó sửa đổi, chỉ có thể đi đường nhỏ. . . Ôn Thần đạo nhân truyền thừa táng tận thiên lương, vốn không nên truyền lưu trên đời, mà Sở vương, Ngô Hàn vương, phía nam chư hầu, tu hành đại phái. . . Lẽ nào sẽ cam tâm ngồi xem người này quật khởi sao? Lẽ nào liên đối với Ôn Thần truyền thừa không có hứng thú? Không cách nào lảng chi lấy binh, liên cầu vòng nổi tới mặt trời, ám sát chi! Mệnh lệnh phía nam các thám tử, lấy hết tất cả lực lượng mắc nối tiếp khắp nơi, cần thiết giết người này!"

"Ầy!"

Này ngược lại là rất có mấy phần có thể được, Âu Dương Trọng lập tức dập đầu lạy nói.

Thôi Sơn đang muốn đem kế hoạch cân nhắc đến càng hoàn mỹ hơn một ít, đột nhiên, một cái nội thị kinh hoảng chạy vào, liền hành lễ cũng không kịp, mạnh mẽ té lộn mào một cái.

Vội vã vươn mình bò lên, quỳ nói: "Tiểu nhân đáng chết, bệ hạ thứ tội!"

Cái này quân trước thất nghi tội danh, xác thực có thể giết người, nhưng Thôi Sơn nhìn thấy trên tay hắn nâng tình báo, nghĩ ra đến, cái này cũng là chính mình mệnh lệnh, tiền tuyến phạm có đại sự, nhất định phải lập tức bẩm báo, bất luận là ở nghị sự vẫn là nửa đêm canh ba.

Một loại choáng váng cảm giác, lập tức nổi lên trong lòng, hầu như khiến hắn mắt tối sầm lại.

Nhưng hay là hỏi: "Nói. . . Xảy ra chuyện gì!"

"Khởi bầm bệ hạ, Diệp Châu cấp báo, đô đốc Trần Sách trúng phục kích, Thao Thiết doanh diệt sạch, bản thân cũng chết trận. . ."

Cái này nội thị nơm nớp lo sợ nói: "Địch tướng Thiết Cuồng Đồ lĩnh Huyết Đồ tinh binh, còn có năm ngàn tinh kỵ, đột phá Tĩnh Châu phòng tuyến, ép thẳng tới Bạch Hào sơn!"

"Cái gì? Trần Sách chết trận?"

Thôi Sơn hầu như muốn bất tỉnh đi.

Đây chính là hiếm thấy đại tướng tài năng, Thao Thiết doanh càng là vô cùng hiếm thấy kỵ binh tinh binh, đối mặt với Bắc Yến một đại lá bài tẩy.

Đồng thời, Trần Sách bản thân gia thế cũng không quá hiển hách, cùng Vũ Văn phiệt vừa vặn lẫn nhau cản tay.

Bây giờ vừa chết, quả thật là đau thất một tay trợ.

Mà Bạch Hào sơn cũng là chống đỡ Khánh quốc mười đại đạo mạch một trong, cùng quốc đồng hữu, thực lực không thể khinh thường, chương quản Khánh quốc Âm ty phương diện bộ phận quyền bính.

"Bạch Hào sơn từ khi kéo dài chi chiến dịch sau thế lực tổn thất lớn, thiên sư chết trận, chương môn thối vị. . ."

Thôi Sơn mồ hôi lạnh trên trán tràn trề: "E sợ không ngăn cản được Thiết Cuồng Đồ cái người điên này tiến công. . ."

Nhưng muốn nói tiếp viện, phe địch là kỵ binh, đi tới như gió, lại có Thiết Cuồng Đồ tự mình thống soái, thật là làm người làm khó dễ.

Huống chi, Bạch Hào sơn cùng quốc đô cũng không xa, đối phương có thể bôn tập Bạch Hào sơn, liền đồng dạng có thể bôn tập quốc đô!

Như Bạch Hào sơn chỉ là hư hoảng một thương, kẻ địch ý ở quốc đô đây?

Thôi Sơn môi giật giật, không khỏi rơi vào chần chờ bên trong.

...

Bạch Hào sơn.

Phía dưới, thôn trấn bị phá, ánh lửa ngút trời.

Đương nhiệm chủ môn Đan Thành đạo nhân nhìn tình cảnh này, hầu như muốn chảy ra nước mắt: "Oan nghiệt! Oan nghiệt!"

Bạch Hào sơn được quốc gia sắc phong, có ruộng hai mươi vạn, hạt một huyện nơi, phía dưới tên là trấn, trên thực tế chính là một cái huyện thành, dân chúng trong thành đời đời kiếp kiếp đều là Bạch Hào sơn tá điền, còn có đệ tử người nhà.

Bây giờ lại thành tu la địa ngục, bị người Hồ đồ đao chém tận giết tuyệt.

Không ít đệ tử nhìn thấy tình cảnh này, hầu như muốn đỏ lúc này đi liều mạng, lại bị Đan Thành đạo nhân ngăn lại.

Kỷ kỷ!

Đang lúc này, mấy con chim xanh bay xuống điện bên trong.

Từ lâu không kịp đợi Thượng Đức trưởng lão nắm lấy, tinh tế nhìn thư, lập tức nổi giận dùm dùm: "Khá lắm triều đình, đây là từ bỏ chúng ta sao?"

Tuy rằng triều đình cũng có trợ giúp, nhưng không có tinh binh cường tướng, căn bản là đưa món ăn, cùng với nói là viện quân, không bằng nói là một nhánh chuẩn bị đem người Hồ lễ đưa ra cảnh đội danh dự.

"Sư thúc chẳng lẽ còn xem không ra?"

Đan Thành đạo nhân cười khổ một tiếng: "Từ khi Thượng Nguyên tổ sư chết trận, Đan Tâm sư huynh thối vị sau không lâu cũng tọa hóa, ta Bạch Hào sơn thế lực tổn thất lớn, hầu như cũng bị khai trừ ra mười đại đạo mạch. . . Quân vương đều là giao long tâm tính, vừa đối với hãn vô dụng, vứt bỏ cũng là tất nhiên, chỉ là cách làm như vậy, thật là làm người cười chê!"

Dừng một chút, vẻ mặt chuyển thành kiên nghị: "Cũng may tông môn điển tịch từ lâu dời đi, hạt giống cũng phái đến các nơi, dù cho sơn môn tiêu diệt, cũng có lại nổi lên ngày!"

"Chương giáo chân nhân, Đông Hải Vân Trung quân sứ giả cầu kiến!"

Đang lúc này, một cái đạo đồng lại đây bẩm báo.

"Để cho hãn lại đây!"

Đan Thành đạo nhân gật đầu, nghĩ đến Đoàn Ngọc.

Người này đúng là tin tưởng tuân thủ hứa hẹn, làm vì Bạch Hào sơn ở hải ngoại mở ra một nhánh, đồng thời có núi có ruộng, có che chở, ở rất nhiều hạt giống bên trong cũng là vô cùng chói mắt, có lẽ tương lai khí vận trọng hưng, khi ứng ở đây mạch trên?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 256: Tuẫn Đạo

"Lý Ngọc Long bái kiến Chương giáo chân nhân!"

Không đến bao lâu, một người thanh niên nhanh chân đi tiến vào, sát khí lẫm liệt, rõ ràng là Lý Ngọc Long!

Hắn nhìn bên dưới ngọn núi ánh lửa, nói thật nhanh: "Chương giáo chân nhân thật sự không suy tính một chút ta chủ đề nghị? Lúc này rời đi, bất luận là đi hải ngoại, vẫn là phía nam, đều rất có khả năng!"

"Vân Trung quân hảo ý, lão đạo chân thành ghi nhớ!"

Đan Thành đạo nhân vung lên phát trần, trên người bỗng nhiên hiện ra một luồng trượng nghĩa tử tiết chi khí: "Nhưng lão đạo nguyên vốn sẽ không có bao nhiêu năm tốt sống, thực sự không muốn rời đi cái này cố thổ, cái này sơn môn. . . Lão đạo vô năng, Bạch Hào sơn ở lão đạo trên tay tiêu diệt, liền để cái này tàn thân tuẫn đạo thống đi. . ."

"Chương giáo chân nhân nói thật hay!"

Thượng Đức Chân Nhân tuy rằng tính khí táo bạo, lúc này xem Đan Thành lại vừa mắt rất nhiều: "Lão đạo cũng không nỡ cái này sơn môn. . . May mà nên đi đều đi, chúng ta lão gia hỏa này liền cùng đến địch liễu mạng. . . Chúng ta còn có hơn ngàn đạo binh, còn có lão phu cái này Địa Sát Chân Nhân, dù cho người đến là Thiết Cuồng Đồ, cũng phải để cho hắn Huyết Đồ tinh binh mạnh mẽ đập rơi mấy viên hàm răng!"

"Đã như vậy. . . Tiểu nhân cáo từ!"

Lý Ngọc Long không hiểu rõ lắm loại này tuần đạo sĩ, nhưng không trở ngại trong lòng hấn tràn ngập kính ý.

Bất quá lúc này, vẫn là muốn cáo từ, bằng không chính là chôn cùng.

"Thiện!"

Đan Thành đạo nhân mỉm cười gật đầu, lệnh đạo đồng đưa qua một cái bao, mấy phong thư: "Lão đạo nơi này còn có cho vô dụng đệ tử cùng Vân Trung quân mấy phong thư, còn có một chút vật ngoại thân, làm phiền đại nhân chuyển giao!"

"Vâng, tiểu nhân tất giao cho chính chủ tay!"

Lý Ngọc Long lại thi lễ một cái, nhanh chân rời đi.

Hắn nhưng là Bình gia tăng một tu vị võ đạo, thừa dịp bóng đêm đột phá còn chưa nghiêm mật phòng tuyến dễ như trở bàn tay, bên ngoài thủy đạo bên trong thì có Hải Long thú tiếp ứng, lại là không có sơ hở nào.

"Nên đi đều đi!"

Đan Thành đạo nhân nhìn bóng lưng biến mất, yên lặng nở nụ cười, quay đầu nhìn ngó, sau lưng chẳng biết lúc nào, đã hội tụ một đám tóc trắng xoá lão đạo, không khỏi thở dài: "Cái này thiên cơ biến hóa, thực sự là làm người nhìn không thấu a!"

Chúng đạo nhân đều có tu vị tại người, lúc này đều là gật đầu: "Bắc Yến thể nuốt như lửa, hoặc có Chân long hi vọng, nhưng gần đây thiên cơ dần dần trong sáng, chúng ta bói toán qua đi, phát hiện căn cơ rất nhiều không đúng. . . Phía nam tuy long xà hỗn tạp, có lẽ nhưng có một tuyến sinh cơ? Chỉ là lại có chút hung hiểm cách cục, khủng bố! Đại khủng bố! Đây thành vạn năm không có hỗn loạn vậy! Đáng tiếc. . . Chúng ta không nhìn thấy."

Không muốn quá đề cao Luyện khí sĩ tiết tháo.

Bạch Hào sơn chư đạo cũng không phải là hoàn toàn không có thần phục ý nghĩ, chỉ là không cách nào hàng.

Bạch Hào sơn lấy đạo thống được Khánh quốc sắc phong, hưởng ruộng hai mươi vạn mẫu, cùng quốc đồng hưu, khí vận từ lâu liên kết, có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục.

Đây chính là dây dưa quá sâu, khó có thể cắt rời.

Mà này sơn môn cũng là Tổ đình nơi, một khi bị phá, quả thật là cỗi âm căn cơ đều muốn lật úp, từ đây Bạch Hào sơn chỉ còn lại xuống linh tinh hạt giống truyền thừa, cũng bị khai trừ ra mười đại đạo mạch vị trí!

Thân vì tông môn lão nhân, nhất thời sinh ra ý tuẩn đạo.

Đan Thành đạo nhân hít sâu một cái, phát hiệu lệnh: "Lệnh Bạch Hào tinh binh trấn giữ các nơi quan ải, chư vị sư huynh đệ, theo lão đạo nghênh địch!"

...

Ngày thứ hai, sáng sớm.

Kỵ binh xuống ngựa, vây công Bạch Hào sơn.

Cái này Bạch Hào sơn sơn môn đứng sừng sững nhiều năm, từ lâu thiết lập lượng lớn trận pháp, còn có cạm bẫy cơ quan, rất nhiều quan ải quả thật là một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể - khai thông.

Đồng thời, Bạch Hào sơn còn có Bạch Hào đạo binh cùng chuyên môn phụ trách chém giết đạo tướng.

Chỉ thấy nguy nga cao trong núi, thỉnh thoảng thì có Bạch Hào đạo binh bóng người qua lại, tình cờ bắn ra Đạo môn bí truyền phù tiên.

Không tới nửa ngày, tình kỳ chính là tổn thất nặng nề.

"Bạch Hào mộc, Bạch Hào đạo binh?"

Thiết Cuồng Đồ trên tay cầm lấy một cái trắng cái tiền, dữ tợn nở nụ cười: "Quả nhiên có mấy phần môn đạo, người đến! Truyền cho ta quân lệnh, xua đuổi phụ cận bách tính đến đây làm đầu khu!"

Bạch Hào sơn dù sao cũng là mười đại đạo mạch một trong, kỳ tổ đình sơn môn há lại là có thể dễ dàng bắt xuống?

Nhưng Thiết Cuồng Đồ đã sớm chuẩn bị.

Số một, hẳn là Bắc Yến đại tướng, có vận nước gia trì, đặc biệt Bắc Yến bây giờ khí thế như cầu vồng, bên cạnh hẳn hội tụ tinh kỳ, hầu như vạn pháp khó xâm.

Thứ hai, nhưng là Đạo môn tiên thiên thiếu hụt.

Tuy rằng cái này Bạch Hào sơn non xanh nước biếc, rất nhiều linh khí, nhưng nếu cho hẳn thời gian, rất có thể phát động dân phu, đào đoạn căn cơ.

Dù cho không có thời gian, cũng có thể lấy phương pháp tốc thành, đó chính là lấy máu tươi cùng tử vong ô uế.

Đạo nhân tự nhiên có thể giết người, giết mười cái mấy chục, thậm chí hơn trăm hơn một nghìn có lẽ còn có thể, nhưng nếu là hơn vạn hơn một trăm ngàn đây?

Cái này rất nhiều người tử vong oán niệm hội tụ, cái nào đạo nhân dám cường chống đỡ?

Đồng thời, xua đuổi Khánh quốc bách tính, chết ở Bạch Hào sơn trên, đối với Bắc Yến tới nói một điểm tổn hại đều không có, sơn mạch này linh tính cũng tuyệt đối sẽ phải chịu ô nhiễm.

Đến thời điểm, cái gì hộ tông đại trận, đạo pháp kỳ công, đều muốn mất giá rất nhiều!

Không đến bao lâu, từng bầy từng bầy bách tính liền bị xua đuổi, cầm vũ khí đơn giản, thành làm tiên phong, giết tới Bạch Hào sơn.

"Đây là muốn đoạn ta đạo căn cơ a. . ."

Đan Thành đạo nhân thấy tình cảnh này, một ngụm máu liền trực tiếp phun ra ngoài.

Đạo gia không phải Binh gia, như vậy giết người thẳng trận, tất có nghiệt báo.

Dù cho cùng Thiết Cuồng Đồ một nửa phân, bọn họ cũng chịu đựng không nổi, mà Bạch Hào sơn linh tính cũng sẽ bởi vậy bị hao tổn, liên lụy âm tào địa phủ.

Ngay sau đó hai hàng trong suốt nước mắt liền chảy ra: "Muôn dân làm gì tội? Cần gì bởi vì Bản đạo mà tử thương nặng nề? Ra lệnh binh, lui về đi. . ."

Không có trở ngại, Thiết Cuồng Đồ lập tức giết tới Bạch Hào sơn Tổ đình, liền thấy Đan Thành một đám đạo nhân ở Bạch Hào đạo binh hộ vệ xuống dâng trào mà đứng: "Hôm nay, chính là chúng ta tuần đạo lúc!"

"Khá lắm đạo nhân!"

Thiết Cuồng Đồ cười lạnh một tiếng, lại không cho cơ hội: "Tiếp tục điều động dân phu tiến lên, nhìn bọn họ có động thủ hay không! Nói cho

bọn họ biết, nếu có thể cho ta chém một đạo nhân, Bản tướng đại đại có thưởng! Ha ha. . . Người Bạch Hào sơn không phải được xưng ớn trạch trăm dặm sao? Hiện tại ta ngược lại muốn xem xem, ở sinh tử cùng trọng thưởng trước, chịu đến các người ân huệ thảo dân lựa chọn như thế nào!"

. . .

Vân Trung năm thứ bảy, Nam Cú Châu, Chi thành.

Nguyên bản Bạch La phủ đệ, trải qua sửa chữa sau rục rở hẳn lên.

Sân nhà bên trong có một cái cái ao, nước ao thanh bích như ngọc, bên bờ trồng chút thủy tiên, lúc này nở rộ, bỏ phí hoàng nhị, mùi thơm thấm ruột thấm gan.

"Bạch Hào sơn, chung quy là thất thủ sao?"

Đoàn Ngọc lại không có lòng dạ nào xem xét, thả xuống trong tay giấy viết thư.

Ở nhận được Lý Ngọc Long truyền tới Đan Thành đạo nhân tuyệt bút sách thời khắc, hẳn cũng thu đến Bạch Hào sơn tiêu diệt tin tức.

Có người nói đương thời đạo nhân máu chảy thành sông, mà sau đó Yến Cuồng Đồ cũng không có dừng tay, trực tiếp đồ sát vạn người, lấy máu đen Bạch Hào sơn mạch.

Từ đây, cái này mười đại Đạo môn một trong, xem như là hoàn toàn phế bỏ.

Nguyên bản Tiên gia phúc địa, trải qua tai nạn này, không biết muốn trở thành cỡ nào ác địa, dù cho ngày sau có người lại chấn hưng Bạch Hào sơn đạo thống, nơi đó cũng là vạn vạn không làm được sơn môn.

"Thực sự là tàn nhẫn, sát tính mạnh , khiến cho người sợ hãi a. . ."

Đoàn Ngọc nheo mắt lại: "Thiết Cuồng Đồ. . . Người có thể không cần chết nữa, ta tất tự mình lấy thủ cấp của người!"

Lần này hãn phái người đi phương bắc, không chỉ có là tiếp ứng Bạch Hào sơn lui lại, càng là nhân cơ hội đem Đại Hạ chuyện trong bóng tối tuyên dương.

Thiên hạ Chân long, chỉ có một cái.

Chỉ cần Bắc Yến quốc đầu não xác không phải là bị cửa kẹp qua, tất nhiên sẽ đối nội thanh tra, mà cho dù Đại Hạ làm được lại bí ẩn, cũng tất nhiên lưu lại một ít vết tích.

Đến thời điểm chính là đại thanh tẩy nhịp điệu.

Bất luận cái này một vòng rung động cuối cùng hươu chết vào tay ai, đối với hãn mà nói đều là đại thiện.

Mà Thiết Cuồng Đồ người này, không biết cùng Đại Hạ có không quan hệ, có thể hay không bị lan đến gần.

"Thiết Cuồng Đồ là Bắc Yến đại tướng, Hàng Long Phục Hổ, có long hổ lực lượng, lúc này ta muốn giết hãn, cũng không phải rất dễ dàng!"

Thở dài một tiếng sau khi, Đoàn Ngọc ngồi khoanh chân, quan sát bên trong thân thể tự thân.

Kể từ ngày đó giết chết Nam Sở mười vạn thảo phạt quân sau khi, toàn bộ phía nam cũng vì đó cấm tiếng, Nam Sở sút đầu mẻ trán, Ngô Hàn cũng không quản được hãn.

Bởi vậy, quả thật là hiệu lệnh Phổ Thượng, Phổ Tây nơi, không ai dám không theo.

Lại thêm vào nghiêm minh phân phong chế, mệnh lệnh các sĩ phu lãnh thổ tự trị, trải qua một lần thu thu sau khi, hạt thóc quy kho, nhân tâm liền yên ổn.

Cùng lúc đó, nương theo thời gian dời đi, Nam Cú Châu còn lại thành trì phong quân cùng hào cường đại hộ, nhìn thấy Nam Sở kiệt sức hình ảnh, rốt cục có người không nhìn được hướng về Đoàn Ngọc quy hàng, công bố đồng ý làm cái này dẫn đường đảng.

Đoàn Ngọc tin là thu rồi, nhưng không có mạo muội tiến công.

Chỉ bằng nguyên bản này điểm đáng thương binh lực, cho dù có thể trăm trận trăm thắng, lại liền thành trì đều không chế không tới.

Bởi vậy nhất ý luyện binh, đến bây giờ ba tháng, Võ Thành quân khuếch trương quân đến một vạn, còn có hai ngàn thủy sư, mới coi như chân chính ổn định căn cơ.

Cái này từ khí vận trên cũng có thể thấy.

Đoàn Ngọc khoanh chân quan sát bên trong thân thể, chỉ thấy trong thức hải, màu đen sẫm vàng sáng đã bị áp chế đến cực hạn.

Mà tứ chuyển Bạch Ngân Ly Hồ Ẩn trên, màu đen sẫm hoa văn cũng chỉ còn dư lại một điều cuối cùng.

"Tự từ năm trước bình định Phổ Thượng bắt đầu, khí vận liền cuộn cuộn không ngừng chống đỡ mà đến, giới rửa tội nghiệt, khiến cho ta khôi phục tu vi, đến bây giờ, chỉ còn dư lại cuối cùng một điểm!"

Chuyển mà nhìn phía tự thân, liền thấy Linh quy khí vận bên trong che giấu, bên ngoài lại là một con cự mãng hình ảnh, há mồm muốn nuốt sống người.

Cái này so với trước khí vận, cường đại đâu chỉ gấp mười lần?

Ngay sau đó ngưng lại thần, cự mãng tê tê gào thét, đem trong thức hải cuối cùng một điểm tội nghiệt khí hấp lấy ra.

Đoàn Ngọc cả người khớp xương nổ vang, muốn ngửa mặt lên trời thét dài: "Tu vị rốt cục hồi phục như cũ!"

Tuy rằng trước đã khôi phục hơn nửa, không sợ hãi ám sát loại hình, nhưng không hoàn toàn khôi phục, làm sao lại hướng lên trên đột phá?

"Chỉ là. . . Tuy rằng khôi phục tu vi, nhưng tội nghiệt còn chưa diệt hết!"

Đoàn Ngọc ngẩng đầu, liền thấy được cự mãng chu vi, một tầng mây trượng dày màu đen sẫm mây khói, khiến cho người vừa nhìn liền sợ mất mật, chỉ là cũng không rơi xuống.

"Hội tụ cường đại khí vận, chỉ là gội rửa thức hải trong tội nghiệt, đem bức ra ngoài thân thể, khôi phục tu vi thôi, nếu muốn chân chính trừ khử những thứ này, vẫn phải là cai trị đại chính, ban ơn cho vạn dân, lấy công đức đền. . . Cũng may chỉ cần ta không binh bại bỏ mình, cơ nghiệp bị đoạt, cái này tội nghiệt thì sẽ không công kích nữa ta."

Ngay sau đó liền quyết định, lập tức xuất binh, bao phủ Nam Cú.

Đây là đã chín trái cây, trừ mình ra không ai có thể hái, cũng không ai dám hái.

Đến thời điểm, tận chiếm một châu nơi, có quân dân trăm vạn, thanh uy truyền cho bốn phương, tất có thể thành tựu giao long!

Mà mười vạn quân Sở, phần lớn đều là đông bốn châu người, cái này bốn châu trống vắng, rất có thể thừa cơ kinh nuốt.

Tuy rằng còn muốn tích trữ tiêu hóa, nhưng cũng có thiên hạ hi vọng!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 257: Đại Hôn

Đạo gia Du Thần Ngự Khí cảnh giới, chia làm Địa sát, Thiên Cương, phụ thể đoạt xá ba cái cảnh giới nhỏ.

Đoàn Ngọc đã thành tựu Địa sát Nguyên Thần, đón lấy chính là muốn ngưng tụ giao long khí vận, cũng luyện hóa thành Giao Long Huyền Cương, một lần đột phá Thiên Cương Nguyên Thần.

Chợt, nhưng là đánh vỡ sinh tử bình phong, chứng thành chuyển thế Nguyên Thần! Có thể phụ thể đoạt xá, đạt trí Nguyên Thần cảnh giới đại thành, lại xung kích Hô Phong Hoán Vũ thiên sư vị cách!

"Một khi ta tiến vào thiên sư, như thiên hạ không có cấp truyền thuyết nhân vật, ta tất có thể quét ngang!"

Đối với Đạo ẩn công pháp tính đặc thù, Đoàn Ngọc là hoàn toàn tự tin.

Nắm giữ Đạo ẩn, hẳn thậm chí có thể khiêu chiến vượt cấp, quét ngang cùng cấp càng có gì hơn khó?

Đồng thời, năm chuyển Kim Ẩn, là Đạo ẩn một cái trọng yếu ranh giới, này giai đoạn có thể luyện chế năm chuyển kim phù, giết chết thiên sư!

"Chỉ bất quá. . . Thế gian thật không có truyền thuyết sao?"

Đoàn Ngọc vẻ mặt nghiêm túc.

Không nói những cái khác, liền nói Đại Hạ triều đình, nghịch thiên đến đây, như không có tương đương tại Lôi Kiếp Bất Diệt sức lực, cái kia sớm đã bị Huyền Thiên tiêu diệt.

"Nhưng lúc này ta, cũng không có bao nhiêu lựa chọn, nhất định phải liên tục đột phá, tốt ứng đối Đại tranh chi thế!"

Hắn hít sâu một cái, đi tới đại sảnh.

"Thần Quách Bách Nhẫn, bái kiến Chủ quân!"

Quách Bách Nhẫn, Tần Phi Ngư hai người đã chờ đợi đã lâu, hạ thấp người hành lễ.

"Bách Nhẫn ngươi cực khổ rồi!"

Nhìn thấy hai cái này thuộc hạ, Đoàn Ngọc hơi có chút áy náy chỉ cười cười.

Hắn là đem Quách Bách Nhẫn xem là chính mình Đại tổng quản dùng, trước đặt ở Khúc Tư cứu hoả, thế cuộc hơi hơi ổn định sau khi liền điều đến Chi thành đến, khi chính mình chính vụ tổng quản, trên thực tế vẫn là Mạc phủ trưởng sử.

"Làm chủ quân cống hiến, gì đàm luận khổ cực?"

Quách Bách Nhẫn khẽ mỉm cười.

Cái này Chủ quân tuy rằng yêu thích sai khiến người, nhưng cũng cực kỳ hào phóng, không chỉ có ban tặng đất phong, càng là vì hắn tìm đủ truyền thừa.

Ngoài ra, ở Chủ quân dưới trướng, khí vận đối với tu hành có đại ích, hắn bây giờ đã là Dạ Du chân nhân tu vị.

Cái này các loại chỗ tốt lôi kéo, đã đủ để khiến một cái Tu hành giả cống hiến.

Bởi vậy những này thời gian tới nay, nương nhờ vào phi phạm người rất nhiều.

Đoàn Ngọc hào không keo kiệt, từng cái từng cái phong tứ tước vị, làm người hầu người thăng quan phát tài, đều vui mừng lớn.

Điều này cũng dẫn đến Đoàn Ngọc dưới trướng thế lực không ngừng hùng hậu, có đứng đỉnh hi vọng.

Nói tiếp: "Ngoài ra, Vu Tĩnh Bạch tại đại phu đã hộ tống Việt thị thực nữ đội ngũ tiến vào Phổ Thượng. . . Vì biểu hiện long trọng, Chủ quân hoặc dễ thân ghênh?"

Cái này nói tới, lại là trước lập xuống việc hôn ước.

Việt thị một môn bốn phong quân, ở Ngô Hàn bên trong thế lực không nhỏ, Đoàn Ngọc cũng phải lôi kéo.

Ít nhất, khi chính mình ở Sở công thành thoáng qua lúc, phía sau không thể loạn.

Mà Việt thị thái độ vừa bắt đầu vẫn là hết sức ám muội, đợi đến đánh gục nước Sở mười vạn đại quân đại thắng truyền ra sau khi, lập tức trở nên tích cực lên.

Nguyên vốn chuẩn bị gả, cũng từ một cái bàng chi, đã biến thành Việt thị nữ, chính là Việt Thanh con gái, cùng Đoàn Ngọc từng có hai mặt chi duyên Việt Xu.

"Hừm, ta làm ra thành mười dặm đón lấy!"

Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, dạn dò nói.

Làm cái này người chủ, hôn nhân đại sự liên không phải việc tư, mà là chính trị.

Phương diện này, dù cho là hãn, cũng có rất nhiều bất đắc dĩ.

"Vâng!"

Quách Bách Nhẫn khom người, còn bên cạnh Tần Phi Ngư lại là vẻ mặt có chút trầm thấp.

"Phi Ngư!"

Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng thở dài, ngoài miệng lại nói: "Ta lệnh người làm vì Võ Thành quân đại tướng, suất lĩnh tám ngàn đại quân, vì ta quét ngang Nam Cú Châu còn lại người không phục!"

Nam Cú Châu tinh hoa cùng nơi hiểm yếu đã bị chường khống, lại có không ít dẫn đường đảng, cái này vừa đi tuyệt đối là gió thu cuốn hết lá vàng.

Cho tới việc kết hôn không nên động binh cái gì kiêng kỵ, Đoàn Ngọc chỉ làm như không nghe.

"Vâng!"

Tần Phi Ngư chấp tay.

Có thể lãnh binh ở bên ngoài, tách ra cái này lúng túng thời gian điểm, hãn đấy lòng không biết làm sao cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy tình cảnh này, Quách Bách Nhẫn trước tiên cáo từ rời đi.

Đại sảnh bên trong, liền còn sót lại Đoàn Ngọc Tần Phi Ngư hai người.

"Đại ca!"

Tần Phi Ngự nhin lại nhần, vẫn là không khỏi hỏi: "Tam muội nên làm gì?"

"Đợi đến đại hôn sau khi, nếu nàng nguyện gả, ta nguyện lấy bình thê thi lễ cưới chi! Ngày sau con cái có thể kế thừa đảo Vân Trung cùng Vân Trung quân vị trí!"

Đoàn Ngọc bình tĩnh mà trả lời.

Bình thê, cũng là thê tử, địa vị so với thiếp thị cao, đồng thời con cái nắm giữ quyền thừa kế.

Trên thực tế, ngoại trừ Diệp Tri Ngự ở ngoài, còn có Vu Tĩnh Bạch.

Nếu là đối phương đồng ý gả, Đoàn Ngọc cũng cùng nhau cưới.

Ngược lại hẳn làm phân phong chế, to lớn quốc thổ, còn sợ không tìm được thu xếp dòng dõi địa phương sao?

Tần Phi Ngự trầm mặc không nói.

Trên thực tế, ở cổ đại, nam tử tam thê tứ thiếp chính là tầm thường.

Coi như chính hản, vì thông gia cần, trước liền bị Đoàn Ngọc nhét một cái Xuất Vân Lan Cơ, đến Chi thành sau khi, càng là thu không ít sĩ phu nữ loại hình, lúc này liền cái danh phận đều không có, xem như là thị thiếp.

"Nếu như thế. . . Xin thứ cho ta quân lệnh tại người, không cách nào đuổi tới đại ca hôn lễ!"

Tần Phi Ngự hạ thấp người nói.

"Ta cùng người trong lúc đó, vốn là cũng không cần lưu ý những thứ này hư lễ. . ." Đoàn Ngọc vung vung tay: "Mà người lần này đi, chỉ thích hợp Nam Cú Châu, cái khác Toại, Linh, Hào ba châu, không nhất thời vội vã."

Nếu nói là Nam Sở đối với mình không có một chút nào chống lại, vậy cũng là không thể.

Căn cứ Đoàn Ngọc điều tra tình báo, cái kia chủ nhà họ Phí Phí Hành, lần trước liên may mắn tránh được một kiếp, bị Sở vương mệnh lệnh lập công chuộc tội, ở cái này ba châu tổ chức phòng ngự.

Người này nhà tướng thế gia xuất thân, có Binh gia tăng ba tu vị, thủ đoạn cùng xuất hiện, cuối cùng cũng coi như kéo một nhánh mấy vạn quân đội, ổn định lại cái này ba châu cục diện.

Đương nhiên, để cho hãn đến đánh Chi thành, là không dám, nhưng một thành thành cố thủ, lại là thừa sức.

Như Tần Phi Ngự liễu lĩnh, nói không chắc còn muốn ăn cái thiệt lớn.

"Xin mời quân thượng yên tâm, hạ thần để ý tới đến!"

Tần Phi Ngự cẩn thận tỉ mỉ hành lễ, lui xuống.

Trong đại sảnh nhất thời nghiêm túc không hề có một tiếng động, sau một hồi lâu, mới có một cái trầm thấp thở dài vang lên. . .

. . .

"Hãn chung quy là muốn thành hôn!"

Phổ Tây nơi, một nhánh đưa gả đoàn xe chậm rãi tiến lên ở trên đường.

Vu Tĩnh Bạch bởi vì tu luyện duyên cớ, như trước phong nhã hào hoa, da như mỡ đông, giống như hai tám giai nhân.

Lúc này ngồi trên lưng ngựa, lại tựa hồ có hơi mất tập trung.

Con mắt miết qua ở chính giữa bộ kia xe ngựa màu đỏ, lại có chút suy tư.

Hạt nhân toa xe bên trong.

"Tiểu thư. . . Người thật đẹp đây!"

Tiểu Cúc cẩn thận từng li từng tí một làm vì Việt Xu vượt lên đại hồng y bào trên nhẵn nhúm, lại dùng gương đồng soi rọi, than thở nói.

"Phải không?"

Việt Xu chỉ cười cười, trong lúc nhất thời có chút trầm tư.

Đại gia tộc nữ nhi, hôn nhân há có thể mình làm chủ?

Lão phu thiếu thê, thiếu phu lão thê, đều là bình thường.

Nhưng tốt vào lần này gả, cũng là một người thiếu niên anh tài , bất quá hai mươi lăm tuổi, xem như là trai tài gái sắc, không biết muốn làm bao nhiêu bạn bè giao hữu ước ao.

"Cô gia nơi nào đều tốt, chính là lần trước nhìn thấy thời điểm, hơi doạ người đây!"

Tiểu Cúc le lưỡi một cái, hiển nhiên không thể quên hoài chuyện lần trước.

"Tiểu Cúc, người kiếm đánh!"

Việt Xu không biết nghĩ tới điều gì ngượng ngùng chuyện, cũng là gò má ửng đỏ, như hai mảnh rắng hồng.

"Tiểu Cúc biết sai rồi, tiểu thư hiện tại liền ghi nhớ Cô gia tốt đây. . ." Tiểu Cúc cười nói: "Lấy một huyện làm vì dưỡng ấp a. . . Dù cho chúng ta Vương thượng giả cưới, đều không cái này khí thế."

Việt Xu cũng nở nụ cười.

Lần này giả cưới, nhà trai sính lễ thật là dọa người, dĩ nhiên lấy một huyện nơi làm cái này nàng dưỡng ấp, cái này thì tương đương với Việt thị lại nhiều một cái phong quân, đồng thời vẫn là hết sức ít ỏi nữ phong quân!

Đương nhiên, nàng trên thực tế có thể bắt đến bất quá một phần trong đó, cái khác đều có Việt thị phái người tiếp quản, là lần trước cứu viện thù lao.

Dù là như vậy, cũng là trên danh nghĩa một chỗ chi chủ!

Chính mỉm cười, phía trước rối loạn từng bừng.

"Chuyện gì xảy ra?"

Việt Xu cả kinh, để Tiểu Cúc đi ra ngoài.

Tiểu Cúc vén rèm xe lên đi ra ngoài, không đến bao lâu liền chui trở về: "Tiểu thư. . . Là Cô gia tự mình tới đón người!"

Việt Xu gật đầu, thoáng nhắc lên một tia màn xe, liền nhìn thấy một cái oai hùng thanh niên giục ngựa mà đến, sau lưng một đội tinh kỵ, khôi giáp sáng rõ, anh tư bộc phát, không khỏi tim đập như hươu chạy, không dám nhìn thêm, vội vã thả xuống.

Tuy rằng Ngô Hàn quốc có chút man hoang tập tục, nhưng đó chỉ là tầng dưới thấp, nhưng thượng tầng đã ở hướng về Trung Nguyên lễ nghi

chuyển biến, đại hôn trước, nam nữ không thể gặp mặt, cái này đã có chút gần.

...

Vân Trung năm thứ bảy, mười lăm tháng ba, nghi gả cưới.

Chi thành vì lấy lòng người thống trị, từng nhà treo đèn kết hoa, cửa hàng đánh gãy bán ra, vui vẻ hòa thuận cảnh tượng.

Tiểu dân chỉ cầu có thể sống sót, Đoàn Ngọc thống trị này mà sắp tới một năm, không có làm ra cái gì tàn dân hại dân việc, được mùa qua đi, bách tính cũng là dần dần tiếp thu.

Đương nhiên, nếu là quân Sở lại đánh tới, bọn họ khó lường nhất đến hơi hơi trung lập một ít, nói cái gì nhảy nhót thủ thành, vẫn là nằm mơ.

Cổ đại hôn lễ thông 'Hôn lễ', tự nhiên là đang lúc hoàng hôn cử hành.

Bởi vì Chủ quân đại hôn, Đoàn Ngọc nguyên bản thủ hạ, còn có một đám sĩ phu hầu như đều đến rồi.

Làm cái này một phương quân chủ, thế lực chính trị thủ lĩnh, dòng dõi khá quan trọng, là truyền thừa hi vọng nơi.

Đoàn Ngọc tuổi mới hai mươi lăm, tại người bình thường tới nói hơi muộn, tại Chủ quân mà nói liền thật chậm chút.

Bất quá hãn tu đạo thuật, tuổi thọ dài lâu, nếu là chứng thành chuyển thể Nguyên Thần, nói không chắc so với cháu trai sống được còn dài, nhưng cũng không tính là gì.

Khi hôn lễ bắt đầu lúc.

Đoàn Ngọc một thân miện phục, Việt Xu nhưng là phượng quan quần áo trắng, hai người ngồi quỳ chân tại mặt cỏ bên trên, cộng lao mà ăn, lễ hợp cần mà dạn.

Tình cảnh trang nghiêm nghiêm túc, dù có tiếng nhạc cũng là trang nhã.

Mà đợi đến phức tạp chương trình kết thúc, sắc trời đã tối, tinh thần hiện lên.

tân phụ bị đưa vào động phòng, tân lang lúc này nhưng là còn muốn ứng phó bốn phía khách mời.

Lấy Đoàn Ngọc lúc này uy nghiêm cùng hung danh, tự nhiên không mấy cái dám quán hấn rượu, càng không cần phải nói náo động phòng cái gì.

"Hôm nay đa tạ chư vị nể nang mặt mũi, đến đây vì bản quân chúc mừng, phải không say không về!"

Đoàn Ngọc đi tới trong điện phủ, nơi này bầu không khí liên nồng nặc náo nhiệt rất nhiều, hấn ngồi lên chủ vị, nhìn phía dưới khách mời, mỉm cười nói.

"Chúc mừng quân thượng!"

Phía dưới này, có hấn thần tử, cũng có thế lực khắp nơi sứ giả , liên ngay cả Ngô Hàn vương đều phái người đến.

Đoàn Ngọc từng cái đảo qua, bỗng nhiên khẽ ồ lên một tiếng, ánh mắt nhìn kỹ ở một tên người áo trắng trên người.

Hấn vẫy vẫy tay, gọi tới Quách Bách Nhẫn, ám chỉ vào hỏi: "Đây là người phương nào?"

"Người này là hôm nay ứng Chủ công chiêu sĩ bảng cáo thị mà đến một cái dị nhân, thần tự mình khám nghiệm qua, ít nhất có Nguyên Thần Chân Nhân tu vị. . . Bởi vậy lễ ngộ chi!"

Quách Bách Nhẫn hạ thấp người trả lời.

"Thế lực của ta, đã đến Nguyên Thần Chân Nhân chủ động nương nhờ vào mức độ sao?"

Đoàn Ngọc con mắt ngưng lại, phân phó nói: "Đi thông báo người này, ta ở phía sau đường gặp gỡ hân!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Vô Định

Hậu đường, Đoàn Ngọc ngồi ngay ngắn, phẩm nước trà xanh.

Dựa theo lẽ thường mà nói, hẳn lúc này làm một phiên trấn, có Nguyên Thần tu sĩ nương nhờ vào không chút nào ngạc nhiên.

Nhưng vừa mới nhìn thấy cái kia tu sĩ áo trắng, khí độ lại cực kỳ bất phàm, tuy rằng ở vào góc, lại tự thành cách cục, không phải chuyện nhỏ, sợ không phải Nguyên Thần Xuất Khiếu cảnh giới đơn giản như vậy.

Trong lúc đang suy tư, liền nhìn thấy cái kia người áo trắng bị dẫn vào, chấp tay hành lễ: "Hàn Phong Tử gặp qua quân thượng."

Hắn khuôn mặt đại khái hai mươi, ba mươi đến tuổi, da thịt óng ánh tựa như ngọc, mi như đao cắt, mắt tựa như điểm sơn, trong đó vừa tựa như bao hàm đối với thế gian vạn vật cùng sinh mệnh yêu quý, lại phảng phất giấu diếm một tia thiên đạo vô tình, thương hải tang điền tâm ý.

"Đạo là có tình lại vô tình. . ."

Đoàn Ngọc suy tư, mở ra Linh nhãn, nhất thời liền thấy được người này quanh người Cường Sát chi khí quanh quần, thanh khí tăng lên đến , hóa thành Đẳng Xà, trọc khí hạ xuống, hình thành Toàn Quy, hai cái hợp nhất, đến Huyền Vũ hình ảnh.

'Dĩ nhiên là Thiên Cương Chân Nhân, đồng thời còn không là bình thường Thiên Cương, Toàn Quy sát hơi so với Bạch Hổ sát suýt chút nữa , tương tự tại địa sát bảng mười vị trí đầu, mà Đẳng Xà Thiên Cương cũng là

không phải chuyện nhỏ, hai cái hỗ trợ lẫn nhau, nhưng là Huyền Vũ căn cơ! Huyền Vũ giả, Quy Xà vậy, có thể biết khí triệu chi cát hung, sát độ công việc hình ảnh triệu. . .'

Huyền Vũ căn cơ, có rất lớn khả năng chứng thành chuyển thể Nguyên Thần, liên thiên sư đều có bảy, tám phần mười hi vọng!

Loại này căn cơ tuyệt đối không là tán tu, thậm chí dù cho mười đại đạo mạch bên trong cái gọi là 'Thiên tài', cũng phải thua chị kém em.

"Đạo là có tình lại vô tình, đạo là vô tình nhưng có tình! Gặp qua quân thượng!" Hàn Phong Tử khẽ mỉm cười nói.

"Người tu chính là thiên đạo?" Đoàn Ngọc cảm nhận được người này thái thượng vong tình, không khỏi trong lòng hơi động, người như vậy, trong lòng chỉ cần nhận định một chuyện, bất kỳ ngoại tại nhân tố căn bản là không có cách dao động, vô cùng đáng sợ.

Mà mười đại đạo mạch trong, phù hợp điểm này, tựa hồ là. . .

Hắn suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Nếu là Thiên Cương Chân Nhân, bất luận là Nam Sở, vẫn là Ngô Hàn, quân chủ đều muốn coi trọng, vì sao xin vào chạy Bản quân đây?"

"Cái này tự nhiên là bởi vì quân thượng thuận lòng trời mà đi, có Chân Long thiên tử hi vọng!" Hàn Phong Tử có nề nếp trả lời.

"Bản quân thuận lòng trời mà đi?" Đoàn Ngọc giả vờ nghi hoặc.

"Quân thượng lại có biết, như thế nào thiên? Như thế nào đạo?"

"Thiên giả, thiên địa vậy, tức là thế gian vạn vật! Đạo giả vũ trụ, Vũ Trụ giả, từ cổ chí kim, bốn phương tám hướng, hết thảy đều có thể bao quát!" Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, nói ra bản thân kiến giải.

Trên thực tế, ở trong mắt hân, thiên chính là thế giới này, mà đạo vũ trụ này so với thế giới còn muốn lớn hơn, bao quát rất nhiều thế giới căn cơ.

"Thiện! Quân thượng kiến giải bất phạm! Bây giờ trời không hai nhật, người không hai chủ, đang muốn mình chủ xuất thế, mới có thể bình định!" Hàn Phong Tử trịnh trọng nói.

"Loạn người người phương nào?"

"Đại Hạ triều đình!" Hàn Phong Tử không chút do dự mà nói: "Tại hạ xuất thân Vô Định giáo, tất tuân theo thiên ý, cùng nghịch tặc huyết chiến đến cùng!"

"Dĩ nhiên là mười đại đạo mạch đứng đầu!"

Tuy rằng sớm có suy đoán, nhưng Đoàn Ngọc vẫn là hiển lộ ra một tia vẻ khiếp sợ.

Thiên hạ mười đại đạo mạch, là Bạch Hào sơn, Chính Dương đạo, Thần Tiêu môn, Hân Hải tiên tông, Nghiễm Lăng đảo, Doanh Châu các, Vu Mục đạo, phái Bạch Vân, Thái Âm tông.

Cái cuối cùng lại là Vô Định giáo.

Này giáo truyền thuyết là thiên hạ Đạo môn nguồn gốc, ban đầu truyền đạo người, lại xuất quỷ nhập thần, không có chỗ ở cố định, liền sơn môn ở vào phương nào đều không có định số.

Dựa theo Đoàn Ngọc suy đoán, này phái truyền nhân có lẽ cực nhỏ, nhưng mỗi một cái đều không phải chuyện nhỏ.

Đồng thời, chỉ ở chân chính thiên hạ đại biến lúc mới vào đời.

Thay lời khác mà nói, có thể nói là thiên ý người phát ngôn!

Này phân lượng, liền rất nặng.

"Quân thượng lại có biết, Đại Hạ hoàng triều năm đó cũng coi như cực thịnh, thống trị đại lục, bao quát bốn vũ, vì sao toàn bộ tiêu diệt?" Hàn Phong Tử gầy gầy ngón tay, toàn bộ phòng lớn bên trong hiện lên một tầng Đạo vực, chỉ có hai người bọn họ còn có thể nói chuyện: "Chính là bởi vì cuối thời Đại Hạ đế tu luyện tà thuật, muốn lấy đế vương thân trường sinh bất tử!"

Này thế rất khó trường sinh, dù cho thiên sư cũng bất quá hai, ba trăm năm tuổi thọ.

Tuy rằng còn có Thần đạo, nhưng cũng là mấy ngàn năm, mà lại còn có lượng lớn tai hại.

Có thể nói, thế giới này thiên ý, chống cự trường sinh bất hủ người.

Đoàn Ngọc như có ngộ ra, nghĩ đến 'Huyền Thiên đã chết, Hoàng Thiên đương lập' .

Trên thực tế, như vền vền là một cái đế vương muốn trường sinh, thiên ý phạt cũng là phạt, nhiều nhất lột bỏ chút mệnh trời, không đến nỗi đến toàn bộ băng diệt mức độ.

Bất kỳ hoàng triều từ cực thịnh đến hủ bại suy vong, ít nhất cần mười mấy năm diễn biến, dùng cái gì Đại Hạ liền cấp tốc như thế?

E sợ chân chính gốc rễ, vẫn là ở tại chịu đến ngoại lai lôi kéo!

'Cũng vậy. . . Huyền Thiên thế giới không muốn Tu hành giả trường sinh, cái kia bản thổ cái gì công pháp bí thuật đều không có dùng , bởi vì quy tắc như vậy. . . Nhưng ở ngoài đến thế giới pháp môn đây? Lại là rất có hi vọng a!'

Đoàn Ngọc tâm thịch thịch nhảy.

Nói thật, như hăn là năm đó Đại Hạ hoàng đế, cũng nói không chừng làm ra cái gì lựa chọn , bởi vì nhân tính vốn tư.

Nhưng mặt ngoài trên, lại là khiển trách nói: "Quả nhiên phát điên. . . Đế vương đến trường sinh, thế gian chẳng phải là muốn long trời lở đất?"

"Quân thượng rõ ràng này lý là tốt rồi!"

Hàn Phong Tử nhìn kỹ Đoàn Ngọc vẽ mặt, trên mặt tựa như cười mà không phải cười: "Mà dương thế hoàng triều tuy diệt, côi âm triều đình vẫn còn ở đó. . . Cái kia một đêm triều đình rơi rụng chỉ là giả tạo, Đại Hạ thái tổ thương mà không chết, mặt mưu phục quốc, đã đến phát động lúc!"

Cái này Đoàn Ngọc chính là tự mình trải qua, gật đầu liên tục.

Chỉ sợ là ở năm đó dương gian hoàng đế quyết định nghịch thiên lúc, liền chuẩn bị hậu chiêu, bởi vậy lá bài tẩy cuộn cuộn không dứt.

'Chỉ là cái này Hàn Phong Tử làm người không chân chính, chỉ nhắc tới Đại Hạ nghịch thiên, lại nhắc lên đều không nhắc một cái khác 'Hoàng Thiên' đến tột cùng làm sao, sợ ta cũng cho lôi kéo đi qua sao?'

Đoàn Ngọc ở đáy lòng cười gằn, đồng thời lại có chút chờ mong.

Nếu thật sự với hăn dự liệu như thế, Huyền Thiên cùng Hoàng Thiên đấu sức, chính mình cái này đến từ 'Thiên ngoại thiên' ' thứ ba thiên' người "xuyên việt", hay chính là cây cân trên cuối cùng một viên quả cân.

Huyền Thiên muốn lôi kéo chính mình, Hoàng Thiên nói không chắc cũng vậy.

'Nói không chắc. . . Ngày sau thì có bắt nguồn từ Hoàng Thiên kỳ công diệu pháp, nện ở trước mặt ta?'

Một ý nghĩ, bỗng nhiên hiện lên ở đáy lòng.

"Vì sao là Bản quân đây?"

Đoàn Ngọc hỏi ra cái vấn đề này.

Muốn tiêu diệt Đại Hạ dư nghiệt, Vô Định giáo có rất nhiều loại phương pháp, tuy rằng chín đại đạo mạch từng cái mâu thuẫn tầng tầng, bắt nguồn từ Vô Định giáo, lại khó có thể chinh hợp, nhưng đại nghĩa danh phận vẫn có.

Nếu là triệu tập đạo nhân, có thiên ý sách, lại chống đỡ một cái đại lục cường quốc, tỷ như khánh, Nam Sở cái gì, cái kia Chân long lập tức là có thể định ra, Đại Hạ triều đình phục lên cũng bất quá là trắng trong nước gương trong hoa chứ?

"Đại Hạ triều đình, tiềm tàng cũng không chỉ trước mắt những thủ đoạn này. . . Bọn họ pháp môn quá mức hung tàn tà dị, một khi bạo phát, lập tức chính là sinh linh đồ thán, cuối thời đại đại kiếp nạn!"

Cổ nhân bài vị, bá trọng thúc quý (thứ tự anh em trai), Quý giả, mặt vậy, bởi vậy cuối thời đại chính là tận thế.

'Nguyên lai Đại Hạ còn cất giấu cái gì lá bài tẩy, có thể kiếm đến thế giới tận thế mức độ?'

Đoàn Ngọc trong lòng một cái giật mình.

Cũng là, Ôn Thần đạo nhân không trải qua Ngũ Độc tông truyền thừa, là có thể hoành hành thiên hạ, độc chết mười vạn.

Đại Hạ triều đình lại đến một cái dị thế giới giúp đỡ, không lý do liên một ít đại quy mô tính sát thương vũ khí đều không làm được.

Chỉ là đánh đổi khả năng rất lớn, nhưng bọn họ đến nay cũng chưa chắc có thể hạ quyết tâm.

"Mà khắp thiên hạ, có thể chống lại Đại Hạ người, chỉ có quân thượng một người!" Hàn Phong Tử khẳng định nói: "Bởi vì quân thượng công pháp huyền dị, có thể chinh hợp thể tục cùng phi phạm lực lượng!"

Đoàn Ngọc tu luyện Triện Khắc sư công pháp chuyên, đến lúc này, không thể giấu giếm được Vô Định giáo.

Dù sao lịch sử bên trên, tu luyện Đạo ẩn xuất thế 'Yêu nhân' cũng không có thiếu, thậm chí còn có một chút quý trọng phù lục truyền lưu trên đời.

Làm cái này nhất bắt nguồn từ xa xưa Đạo môn, Vô Định giáo tất nhiên biết được!

'Chờ một chút! Ở Diệp Châu lúc, ta viện trợ Đình Nhượng, phát hiện trên người người này có Triện Khắc sư phù lục bảo mệnh, đưa hẳn người chính là Hàn Sơn Tử, cùng cái này Hàn Phong Tử là quan hệ như thế nào?'

Đoàn Ngọc trong lòng nghi hoặc lại nổi lên, nhưng không có há mồm hỏi ra.

Tỉ mỉ nghĩ lại, mình cùng Vô Định giáo, còn có cái này Huyền Thiên thiên ý, tựa hồ đã sớm dây dưa không rõ?

Bất quá đối phương mục đích tựa hồ cũng hết sức rõ ràng, muốn mình làm cái này đầu lĩnh người, ứng đối diệt thế đại kiếp nạn.

Bởi vì chỉ có chính mình, mới có thể chinh hợp thể tục cùng phi phạm hai bên tất cả thực lực.

Như vậy xem ra, Đại Hạ ẩn tại thực lực không phải chuyện nhỏ!

Thậm chí đến bên ngoài mâu thuẫn áp đảo bên trong mâu thuẫn, Huyền Thiên tán đồng chính mình thống nhất thiên hạ, thành lập trên đất Đạo quốc, bằng này thành Đạo mức độ!

"Trong đó tin tức sâu sắc a. .. Bất quá cái này đầu gió, ta lại không thể từ bỏ!"

Con đường tu luyện, vốn là muốn tiến bộ dừng mãi, thừa thế mà lên!

Nếu không, trước những kia Triện Khắc sư tiền bối bạch cốt, chính là ví dụ tốt nhất.

"Đã như vậy, ta tất tuân theo thiên ý, cùng Đại Hạ triều đình chống lại đến cùng!"

Cái này vốn là hãn dự định, nếu không thì, chuyển thế Nguyên Thần cửa ải này liền không qua được, Đoàn Ngọc bởi vậy như chặt đinh chém sắt nói .

"Ta Vô Định giáo tất trợ Chủ công một chút sức lực! Thần Hàn Phong Tử, bá kiến Chủ công!"

Hàn Phong Tử vui sướng bá xuống, lúc này liền có một luồng khí vận gia nhập , khiến cho Đoàn Ngọc bỗng cảm thấy phấn chấn.

Đến một cái Thiên Cương Chân Nhân, xác thực thực lực tăng mạnh.

"Thiện!" Đoàn Ngọc cũng là vui sướng, hỏi: "Người Vô Định giáo bên trong, còn có cái gì cao nhân? Bản quân muốn đột phá cảnh giới, chỉ sợ liền có nhân kiếp, chính cần hộ pháp!"

"Chuyện này. . ."

Hàn Phong Tử sắc mặt cứng đờ, chợt cười khố: "Vô Định giáo bên trong, tu vi cao nhất, chính là bản thân!"

"Cái gì?"

Đoàn Ngọc một cái giật mình, chợt tỉnh tở hỏi, mới biết Vô Định giáo vốn là tinh anh truyền thừa, nhân khẩu không nhiều.

Mà Đại Hạ nghịch thiên sau khi, càng là liên tục cùng Đại Hạ chinh chiến, thậm chí tổ sư đều giết tới Đại Hạ triều đình, tạo thành trọng đại sát thương, lại bởi vậy hình thần đều diệt.

Đến lúc này, không sai biệt lắm cũng chỉ còn sót lại Hàn Phong Tử độc nhất một cái.

"Ta nói làm sao không chút do dự mà nương nhờ vào đây!"

Đoàn Ngọc trong lòng lờm một cái , bất quá mặt ngoài trên như trước vô cùng thân tín, lại an ủi vài câu, mới trở lại động phòng.

Trước xã giao, lại thêm vào vừa nãy làm lỡ thời gian, hơn nửa đêm liền đi qua.

"Cô. . . Cô gia!"

Tiểu Cúc thấy Đoàn Ngọc lại đây, trong lòng thở dài một hơi, lại không biết làm sao hành lễ.

Nhìn nàng dáng dấp kia, Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Cực khổ rồi, các người đi xuống đi!"

"Vâng!"

Một nhóm nha hoàn lui ra, trong phòng nhất thời còn lại hãn cùng cô dâu hai người.

Vạn vật im tiếng, chỉ có thoáng gấp gáp tiếng tim đập.

Đoàn Ngọc khẽ mỉm cười, thối tắt nển đỏ, dựa vào ánh trăng, đi tới mạn giường một bên: "Phu nhân. . ."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 259: Nhất Thống

Tháng sáu, Nam Cú Châu châu thành.

Ngoài thành, một nhánh vạn người đại quân mở đến, ngay gần có thứ tự, sĩ khí cao ngất, đánh chính là Khúc Tư cờ hiệu.

"Nam Sở thất đức. . . Bọn người trong thành người nghe. . . Lập tức mở cửa đầu hàng, bằng không thần lôi oanh thành, đại quân giết vào, hối hận thì đã muộn!"

Một tên cười ngựa tinh cường kỵ binh giục ngựa đến cửa thành dưới, lớn tiếng gọi.

Tần Phi Ngự sắc mặt sừng sững bất động, lạnh lùng nhìn cái này màn.

Ở Đoàn Ngọc tân hôn yến người lúc, hấn lại là vâng mệnh, thu phục toàn bộ Nam Cú Châu.

Cái này trên thực tế rất đơn giản, nương theo thắng lợi lên men, còn có một làn sóng dẫn đường đảng nương nhờ vào, lúc này đại quân lái qua, một đường thể như chẻ tre, thêm vào không ngừng có các nhà tiếp viện, bởi vậy lính số lượng không hàng phản tăng.

Tình cờ gặp phải mắt không mở thành trì, Ngân Giáp Thần Lôi đến đánh cho xuống, lập tức liền có thể phá.

Bớt đi nhất là tổn thời gian hao binh phá thành tiêu hao phân đoạn, một đường liền thể không thể đỡ.

Đến lúc này, liền cầm binh hơn vạn, giết tới châu thành bên dưới thành.

Thành này tuy rằng cũng có vạn hộ, nhưng không có Chi thành kỳ hiểm, Tần Phi Ngự âm thầm tính toán, chính mình mang theo Ngân Giáp Thần Lô hoàn toàn có thể đặt xuống, bởi vậy không vội không từ, chờ đợi trong thành đáp lại.

'Thành này như xuống, Nam Cú Châu liền tất cả nằm trong lòng bàn tay, đại ca chính thức chấp chương quân dân trăm vạn, có thể tuyển quân 20 ngàn, tấn công chiếm đóng còn lại ba châu. . .'

Phía nam không so Trung Nguyên, hoang vắng, bất quá một châu 20 ngàn chức nghiệp binh vẫn là cung đường nổi.

Ngô Hàn bất quá bốn châu, Ngô Hàn vương chân chính nắm giữ ở tay cũng là đại khái hai châu nơi, năm vạn binh mã.

Đoàn Ngọc lúc này, đã không sai biệt lắm nắm giữ nửa cái Ngô Hàn vương quyền bính, bởi vậy có thể thành tựu chư hầu.

'Chỉ là Nam Cú sau khi Toại, Linh, Hào ba châu, hơi có chút phiền phức, có đại tướng Phí Hành ngay tại chỗ trấn thủ. . .'

Nam Sở đông bốn châu, là lần trước mười vạn quân Sở chủ lực khởi nguồn, một thoáng bị đánh gục sau khi, hầu như liền bị đánh gãy cột sống, trong thời gian ngắn khó có thể lại kiểm ra cái gì lính đến.

Phí Hành trong tay hai, ba vạn, đều là lần trước dầm mưa hành quân, trên đường bỏ xuống tàn binh bại tướng.

Bị hấn một đường thu nạp lên, lại liên hợp cái khác phong quân, phản công là hoàn toàn không dám, nhưng ở ba châu bên trong một thành thành đóng giữ vẫn là thừa sức.

Như đợi đến Nam Sở tiêu diệt Vũ Ninh quân, Cao Huyền Thông, hoặc còn có lực phản kích.

Bất quá loại này chiến lược, chính là Đoàn Ngọc tự mình suy tư.

Tần Phi Ngư nhìn lên bầu trời, nhìn thấy khoảng cách ước định thời gian càng ngày càng gần, trong thành vẫn là không đầu hàng, vung tay lên.

Mấy chiếc máy bắn đá liên bị đẩy tới trước, từng viên từng viên đạn bạc chuyên chở đi lên.

Đầu tường nhất thời rối loạn từng bùng. Khúc Tư quân Ngân Giáp Thần Lô phá thành oai, cùng độc khí như thế uy danh lan xa. Chỉ là lại còn không hàng.

"Không đến Hoàng Tuyền tâm không chết!"

Tần Phi Ngư thấy thế, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Trước tiên phát một pháo, mục tiêu tháp tên!"

Nhất thời, một chiếc máy bắn đá gào thét, đem đạn bạc quăng bắn ra.

Ầm ầm!

Một đạo màu bạc sao băng ở giữa không trung xẹt qua duyên dáng đường vòng cung, trúng ngay lầu tháp.

Chợt, tiếng vang chấn động như lôi, đá vụn bay tán loạn.

Toà kia gỗ đá kết cấu, vô cùng kiên cố tháp tên, dĩ nhiên trực tiếp bị nổ thành mảnh vỡ.

Chu vi quân tốt dồn dập tránh né, không ít kẻ xui xẻo bị nện đến vỡ đầu chảy máu, thậm chí đi đời nhà ma.

"Tiếng động như lôi, phát như thiên khiên?"

Trên tường thành, thành thủ nhìn cái này màn, sắc mặt trắng bệch lắm lắm: "Vì sao cho kẻ địch đến này Thần khí, chẳng lẽ thực sự là trời không giúp ta Nam Sở? Nhưng bản quan được Vương thượng đại ân, hẳn phải chết thủ thành này!"

Ở bên cạnh hẳn, mấy cái quân Tư Mã liếc mắt nhìn nhau, hiện ra tàn nhẫn sắc.

Một cái đại hán mặt đen bỗng nhiên rút đao, hướng về trước một đám.

Phốc!

Đao này từ thành thủ sau lưng đột nhập, trước ngực lộ ra, mang theo huyết sắc.

"Người. . . Nghịch tặc!"

Thành thủ đầy mặt không thể tin tưởng vẻ, chậm rãi ngã xuống.

"Ngài muốn vì Sở vương tận trung, nhưng các anh em còn muốn mạng sống đây!"

Mặt đen tướng lĩnh nhàn nhạt thu đao vào vỏ: "Huống chi. . . Khúc Tư quân đãi người thật dày, chúng ta như hiến thành này, người người đều là Hạ đại phu tước vị, nói không chừng còn có thể nhậm chức cái Trung đại phu làm! Đại nhân, vì chúng ta tiền đồ, còn có cái này khắp thành bách tính, xin mời người đi chết đi!"

Thành thủ chết không nhắm mắt, chung quy không còn khí tức.

Mặt đen tướng lĩnh lãnh đạm nhìn tình cảnh này, lại mệnh thân binh khống chế thế cuộc: "Mở cửa thành, thả cầu treo, chúng ta ra hàng!"

Nam Cú Châu đã không có bao nhiêu có thể chiến chi binh, đối phương lại có công thành lợi khí, cùng với độc giết mười vạn hung danh, trong thành bất luận quan dân, phản kháng lực lượng đều vô cùng yếu kém.

Không đến bao lâu, cửa thành mở ra, một nhóm văn võ quan lại nâng thành thủ đầu ra hàng.

"Nam Cú Châu, bình định rồi!"

Tần Phi Ngự nhìn cái này màn, trong lòng thở dài một hơi.

Đang lúc này, hắn không nhìn thấy trong hư không, từng tia từng sợi khí vận hội tụ lên, bỗng nhiên tìm đến phía Chi thành phương hướng.

...

"Chẳng lẽ đại hôn thật sự có lợi khí số?"

Đoàn Ngọc lúc này chính đang tại trên giường gỗ nhỏ tĩnh tọa luyện khí, bỗng nhiên chấn động, chỉ cảm thấy một đại cổ khí vận vọt tới, tứ chuyển Ly Hồ nữ Ngân Ấn hoan hô nhảy nhót, không khỏi suy tư.

Cổ đại lấy nam tử đại hôn làm vì chính thức thành niên tiêu chí. Tỷ như đế vương nhất định phải đại hôn sau, mới có thể thân chính.

Cái này trên thực tế mang ý nghĩa đã trưởng thành người, cùng quyền bính củng cố.

Mà hắn đại hôn lúc, thì có Vô Định giáo xin vào, mấy tháng trong, dưới trướng địa bàn vững chắc.

Thậm chí từ khi Tần Phi Ngự xuất binh sau khi, lại có cuồn cuộn không ngừng khí vận vọt tới, đại diện cho Nam Cú Châu từng bước luân hãm.

Cái này còn không là bình thường đặt xuống địa bàn, mà là có nhất định dân tâm quy phụ, có thể ra người ra lương loại kia.

'Này cổ khí vận thật là dày đặc a, nhìn đáng dấp, ứng nên là đem châu thành bắt xuống, này một châu nơi, chung quy là hoàn toàn thuộc về ta. . .'

Nam Cú Châu một thoáng, tất tiếp tục Tây chinh, đông nhìn ba châu.

Này ba châu muốn đánh xuống đến, có thể sẽ không có Nam Cú dễ dàng như vậy.

Phí Hành co rút lại phòng ngự, Nam Cú Châu trên thực tế đã bị triều đình từ bỏ, đây là một cái trước sau tay vặn đề.

Bởi vì ra ngoài bất ngờ mười vạn đại quân tiêu diệt, cái này bốn châu một thoáng bị đánh gãy cột sống, cần gấp thời gian nghỉ ngơi.

Chính như trước đặt xuống Chi thành Đoàn Ngọc như thế.

Nếu là khẩu khí này hoãn lại đây, liều mạng nghiền ép bách tính, kéo trắng đình vẫn có thể lôi ra không ít nhân mã.

Bất quá, cần thời gian cùng huấn luyện.

Mà Đoàn Ngọc trước tiên hoãn qua một hơi, tích góp được vạn người, đương nhiên muốn thừa thắng xông lên, không thể cho Phí Hành cơ hội.

Nếu là trước, đối phương dám mang theo ba, bốn vạn nhân mã xuất chinh, Đoàn Ngọc trái lại muốn vui mừng khôn xiết, dựa vào thương thế tăng thêm, cũng phải đem cuối cùng một điểm tinh nhuệ tiêu diệt ở đây.

Nhưng không nghĩ tới Phí Hành chuyển tiến công thành phòng ngự, thậm chí bỏ qua Nam Cú Châu, tại mặt khác ba châu tăng tăng bố phòng, rất có lý không gian đổi thời gian mùi vị.

Cái này một thành thành tử thủ, dù cho mỗi thành chỉ có một hai ngàn quân tốt, nhưng nếu phát động địa phương dân tráng, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, liền rất khó như Nam Cú Châu giống như dễ dàng đầu hàng.

Nếu là như thế đánh tới, tiêu hao Ngân Giáp Thần Lôi cùng người mệnh không biết muốn bao nhiêu, e sợ đánh một châu liền muốn không đánh nổi.

Nường theo thời gian trôi qua, đại thế càng là sẽ dần dần thiên hướng Phí Hành một bên.

Cho tới dùng độc khí chiến?

Một thành bách tính, người ít hơn vạn, nhiều thì mười mấy vạn, nếu là Đoàn Ngọc dám làm như thế, không có mấy lần liền muốn thật sự trời đánh ngũ lôi.

Đồng thời, thu phục từng cái từng cái thành trấn không, cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng lớn.

"Then chốt vẫn là quân tốt vấn đề. . . Ta có Nam Sở 'Trợ giúp' mười vạn áo giáp đồ quân nhu, võ trang mười vạn người không chút nào vấn đề, Nam Cú Châu một thoáng, liền lập tức tuyển quân, ít nhất còn muốn lại thu một vạn! Ngoài ra, phong quân bên kia cũng có thể các ra tới tở quân, tập hợp cái hơn vạn đám người ô hợp đến, tuy rằng ra chiến trường không được, nhưng làm cái này phụ binh, vận tải lương thảo, bảo vệ phía sau thành trì, vẫn không có bao nhiêu vấn đề. . . Nói chung, đại chiến cùng nhau, nhất định phải liên tục công thành thoáng qua, không thể cho Phí Hành thở được đến cơ hội!"

Đoàn Ngọc hít sâu một cái, quyết định.

Cùng lúc đó, lại là nhìn phía đông, cau mày.

Muốn tranh bá Nam Sở, trước hết đem Ngô Hàn giải quyết.

Chính mình tuy rằng cấu kết Việt thị các loại phong quân cản tay Vô Cữu, nhưng người này dù sao làm mấy chục năm Vương giả, môi hở răng lạnh đạo lý sẽ không không hiểu.

Chờ đến chính mình tự mình Tây chinh lúc, tất nhiên sẽ bài trừ muôn vàn khó khăn, công kích phía sau mình!

Đừng xem hiện tại Ngô Hàn không có phản ứng chút nào, trên thực tế chính là một cái tiềm tàng lên răn độc, chuẩn bị thời khắc mấu chốt cản mình một cái.

Là do vì thiên hạ chỉ có một cái, mà Vô Cữu làm sao có khả năng đồng ý khuất cư với mình phía dưới?

Nếu là mình phía trước cùng kẻ địch chinh chiến thời khắc, phía sau lại bị Ngô Hàn một đòn, cái kia bá nghiệp lập tức thì có lật úp nguy hiểm.

"Vì lẽ đó. . . Ở hoàn toàn cùng Nam Sở khai chiến trước, trước hết ổn định phía sau!"

Chỉ là cái này cách làm liền cần thật tốt suy tư một phen.

Ngô Hàn vương trên danh nghĩa vẫn là chính mình Chủ quân, động binh chính là phản loạn, đương nhiên, có thể buông tha Khúc Tư không muốn, khôi phục Vân Trung quân tên, đường đường chính chính phạt.

Nhưng này dạng vừa đến, đại chiến cùng nhau, không biết cần bao lâu, sẽ chỉ làm Phí Hành mấy người cười đến rụng răng.

"May là Ngô Hàn phong quân so với Nam Sở phong quân càng thêm cản tay. . . Tiếp theo trước mắt, hoặc có thể phát động hơn sáu mươi phong quân cùng nhau phản loạn, tấn công mặc ấp, chia cắt vương thất nơi?"

Muốn làm đến đây điểm, vô cùng khó khăn, nhưng cũng không phải là không thể được.

Chỉ sắp đại chiến cùng nhau, mặc kệ ngày sau ai thắng ai thua, Ngô Hàn liền lại không lực lượng kiềm chế chính mình đại nghiệp.

"Như vậy. . . Cần Vu Mục đạo, còn có phía nam phong quân phối hợp, một cái Việt thị còn chưa đủ a. . ."

Đoàn Ngọc yên lặng tính toán một phen, chợt trên người chấn động, vội vã mở ra Linh nhãn, quan sát chính mình khí vận.

Chỉ thấy trên đỉnh sôi trào mây khói đã hoàn toàn cùng cổ đi xuống, lại là rốt cục tiêu hóa hết mới có đến khí vận, nguyên bản Hắc mãng cũng có biến hóa —— thể hình trở nên càng thêm khổng lồ, khí tức khiếp người, đồng thời đỉnh đầu nhiều một cái gói nhỏ, bụng trước cũng có hai cái nho nhỏ nhô ra.

Làm như muốn mọc ra cái vuốt, trở thành giao long!

Chỉ là chẳng biết vì sao, chung quy không thể thành công, bởi vậy có vẻ hơi nôn nóng.

"Giao long căn cơ đã có, chỉ kém bước cuối cùng tự lập làm vì chư hầu!"

Thấy này cảnh, Đoàn Ngọc trong lòng lại không có mê hoặc.

Bây giờ chính mình nắm giữ một châu, quân dân trăm vạn, hoàn toàn có thể tính giao long căn cơ, có tranh cướp thiên hạ hi vọng.

Chỉ là trên danh nghĩa dù sao vẫn là Ngô Hàn phong quân, cái này liền chịu đến Ngô Hàn Cự Hủy áp chế, khó có thể thành giao.

Ở cổ đại, đại nghĩa cùng danh khí lực lượng, nặng đến khó mà tin nổi.

Dù là chính mình hung danh ở bên ngoài, lúc này lại vẫn cứ phải bị
mấy phần kiềm chế.

Bước kế tiếp, nhất định phải chính thức tế thiên, tuyên bố tự lập, cái
này liền thoát ly ràng buộc, có thể rồng bay cửu thiên, chính thức thành tựu
giao long vị trí!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Giao Long

Vân Trung năm thứ bảy, tháng tám.

Chi thành ở ngoài, Đoàn Ngọc thiết lập ra lập tế đàn, trên người mặc miện phục, chính thức tế thiên.

Theo quy chế, thiên tử chương 12, vương chương 9, quân hầu chương 7.

Hắn lúc này trên người mặc, đã không phải trước Ngô Hàn phong quân lễ phục, hay hoặc là Vân Trung quân chương 7 quân hầu mũ miện, mà là Vương giả chương 9!

Đàn dưới, quân dân nghiêm túc không hề có một tiếng động, nhìn tình cảnh này.

"Phu quân muốn xưng vương!"

Việt Xu vượt chính mình bụng dưới, tự lăm bằm, có chút mừng rỡ, lại có chút sầu lo.

Muốn tranh bá thiên hạ, đương nhiên muốn danh chính ngôn thuận. Chống một cái Nam Hàn phong quân tên tuổi là cái gì quý?

Bởi vậy, ở xưng vương trước, Đoàn Ngọc liền viết một phong từ biểu, đem Ngô Hàn ban tặng phong quân lễ khí cùng ấn tỳ các loại tất cả lui trở lại, thậm chí sai người đem Khúc Tư hộ tịch xin trả.

Cái kia chỉ là một góc nhỏ, lúc này Đoàn Ngọc căn bản không lọt nổi mắt xanh.

Trước bất quá là làm cái ván nhảy, lúc này liền không cần lại lưu lại.

Có thể báo trước chính là, việc này tất nhiên ở Ngô Hàn quốc bên trong nhắc lên sóng lớn mệnh mệnh.

Toàn bộ phía nam, từ trước tới nay từ từ phong quân vị trí, sợ không phải chỉ có Đoàn Ngọc cái này một cái!

Ngô Hàn vương giận dữ hưng binh thảo phạt, hoặc là thiên nộ Việt thị, đều là có thể!

Việt Xu lông mày co rút nhanh, lại nhìn mình bụng dưới.

Nữ tử xuất giá tòng phu, nàng nếu trở thành đoạn Ngọc phu nhân, hiện tại lại mang thai hài tử, đương nhiên muốn vì phu quân cân nhắc một ít.

"Kính vương?"

Nàng lẩm bẩm, đọc lên Đoàn Ngọc lựa chọn Vương hào.

Chính mình trong bụng nếu là nam nhi, chính là con trưởng đích tôn, tương lai Kính vương sao?

Nước Sở cổ đại cũng xưng là Kinh Sở, Đoàn Ngọc coi đây là Vương hào, đối với nước Sở xã tắc mơ ước quả thực là không hề che giấu.

Hay là còn có một điểm hướng về Ngô Hàn cho thấy côi lòng ý tứ —— ta kính quốc chi thổ, khi tận lấy tại Sở!

Chính trong lúc hoảng hốt, liền nghe đến chu vi tiếng hô liên tục, nường theo thán phục.

Việt Xu lập tức ngẩng đầu, liền thấy Đoàn Ngọc đã tể tự xong xuôi, mà giữa bầu trời gió nổi mây vần, hiện ra từng đoá từng đoá hồng hà đến.

"Đây là trời cho điềm lành!"

Quách Bách Nhẫn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, sai người trắng trợn tuyên dương: "Này chủ Kinh vương tất có thể cường đại! Kinh vương thiên tuế thiên tuế!"

"Kinh vương thiên tuế thiên tuế!"

Dưới đài văn võ bá quan, rất nhiều sĩ phu, quân tốt, bách tính cùng nhau núi hô, âm thanh một làn sóng cao hơn một làn sóng.

...

Trên tể đàn Đoàn Ngọc thoáng híp mắt, tựa như say mê ở cái này từng làn từng làn sóng trong, đột nhiên, ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy một từng tia khói xanh buông xuống, rơi vào chính mình mây khói trong.

Hắc mãng được này khí, lập tức lắc mình biến hóa.

Nó thân hình bành trướng, khí thế cao chót vót, đột nhiên, đỉnh đầu phần bụng gói nhỏ nứt ra, dò ra một cái một sừng, còn có hai cái nho nhỏ móng vuốt.

"Có sừng không có trảo viết Cầu, có trảo không sừng viết Hủy, trảo sừng đầy đủ, lại là có thể xưng giao long!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, không khỏi vui sướng.

Tuy rằng cái này trảo chỉ có ba chỉ, sừng bất quá khoảng tấc, mà Hắc giao trong cơ thể càng là khí vận hỗn tạp, có rất nhiều rắn mãng ẩn núp,

nhưng dù sao vẫn là Hắc giao! Cái này như vậy đủ rồi!

"Đây chính là trời giúp sao?"

Xưa nay chân vương người tất có mệnh trời, cái này thanh khí mặc dù là chính mình chiếm cứ một chỗ, lại chính thức xưng vương xây chế đoạt được, nhưng cũng có thể xưng làm vì thiên ý lọt mắt xanh.

Đến một châu, trở thành phiên trấn, thành long vẫn là miễn cưỡng.

Bất quá chính mình có Ngân Giáp Thần Lô các loại lợi khí, lại có độc giết mười vạn đại quân hung danh, gộp lại đầy đủ tự lập.

Cho tới bên trong rắn mãng ẩn núp, nhưng không có hình thành rồng nhiều đầu, tất nhiên là do vì có chính mình Đạo nghiệp trấn áp duyên cớ.

Bởi vì Chủ quân tu vị cao siêu, có thể trấn áp tất cả không phục, bởi vậy dưới đáy tuy rằng có sĩ phu phân phong, nhưng ra lệnh một tiếng, không ai dám không theo, không tính lệnh ra nhiều cửa.

Chỉ là đợi đến ngày sau, sĩ phu đám người cũng trầm ổn căn cơ, hoặc là đưa cháu chắt ra gì kế vị, liền rất khó nói.

"Ta chỉ tranh sớm chiều! Quản nó mằm họa làm sao, chung quy là giao long khí! Liền có thể luyện hóa trở thành Giao Long Huyền Cương, giúp ta thành tựu Thiên Cương Nguyên Thần!"

Đoàn Ngọc trong lòng cực kỳ vui sướng.

Tuy rằng Thiên Cương bảng xếp hạng thứ nhất Chân Long Thiên Cương càng thêm thích hợp, nhưng muốn đến này khí, tất trước tiên thành tựu Chân Long thiên tử, cái này ít nhất muốn thống nhất hơn nửa thiên hạ.

Chờ đến lúc đó hầu, cái gì bông cải đều thất bại.

Quá mức theo đuổi hoàn mỹ, số tiền lớn đánh cược tương lai, chỉ sẽ bị thua hiện tại.

Liên hiện tại đều thua, đàm luận tương lai thì có ích lợi gì?

Bởi vậy, Giao Long Huyền Cường liền Giao Long Huyền Cường, này cương cùng Bạch Hổ sát khí cũng vô cùng xúng đỗi, hợp lại với nhau chính là long hổ hình ảnh, còn muốn vượt quá Hàn Phong Tử Huyền Vũ hình ảnh một bậc.

Phải biết, người này nhưng là Vô Định giáo truyền nhân, có thể nói đương đại đệ nhất thiên tài, cũng bất quá vền vẹn thành tựu Huyền Vũ.

Chính mình siêu hãn một bậc, đã là khoáng cổ thước kim thành tựu, đầy đủ.

...

Xa xa, âm u bên trong.

"Vương giả tranh bá thiên hạ, khà khà. . . Xem ra người này là ăn quả cân quyết tâm!"

Thân Vu Chân Nhân vọng khí, tuy rằng trên mặt cười gằn, nhưng trong lòng có chút sợ hãi: "Dĩ nhiên thật cho thành giao long. . . Cái này long khí vừa thành, so với bình thường khí vận áp chế càng thêm lợi hại a. . ."

Lấy một châu nơi tự lập chư hầu vẫn còn có chút miễn cưỡng, nhưng dĩ nhiên có thể thuận lợi thành công, chỉ có thể nói có mệnh trời đại vận tại người.

Mà bậc này giao long khí, liền Cường Sát Nguyên Thần đều hết sức kiêng kỵ.

"Yêu nghiệt. . . Quân vương không được tu đạo trường sinh, chính là này thế quy tắc thép!"

Bên cạnh, bị Tử Tuấn đỡ Phu tử trầm tiếng nói: "Thiên hạ đại loạn, mới có yêu nghiệt lẫn vào thế gian, làm hại muôn dân! Yêu nghiệt này đêm nay tất đột phá cảnh giới, chính là chúng ta cơ hội tốt!"

Phu tử chính là phía nam đại nho, Huyền Âm tử lại là Vu Mục đạo người, hai cái này đều là trải qua Đại Hạ triều đình từ bên trong tác hợp, thì mới hội tụ cùng nhau.

Mà trải qua thôi diễn bói toán, khi này Kinh vương đột phá lúc, chính là yếu nhất thời khắc, chính là ám sát cơ hội tốt!

Thân Vu Chân Nhân cùng hai người chia lìa sau khi, bảy rưỡi tám công, đi tới một chỗ sơn động: "Sư thúc!"

Hang núi này đen thui, chẳng biết vì sao, có một luồng khí tức âm lãnh tiết lộ mà ra, Thân Vu Chân Nhân được này một kích, đều không khỏi rung mình một cái: 'Sư thúc Thái Âm Luyện Hình công pháp, tựa hồ đại thành?'

Hắn sư thúc Huyền Âm tử, chính là Vu Mục đạo cao tăng, Thiên Cương Chân Nhân, mấy lần đột phá phụ thể đoạt xá không được, đại nạn đã gần đến, bất đắc dĩ chuyển tu Thái Âm Luyện Hình công pháp.

Cái này Thái Âm Luyện Hình thuật, ban đầu truyền từ Thái Âm tông, lấy Địa Phế Âm sát chi khí cô đọng nguyên thần.

Bất quá sau đó con đường đi thiên, trải qua mấy đời người sửa chữa, biến thành Luyện thể thuật, hút máu hóa tủy, trước tiên tàn thể, sau luyện thần, là một cái được ăn cả ngã về không pháp môn.

Bởi vì cực đoan, xem như là tà ma ngoại đạo, bởi vậy làm vì Trung Nguyên chính phái khinh thường.

Nhưng Vu Mục đạo lấy yểm thắng Cổ thuật lập nghiệp, lại là không lo được những thứ này.

'Huyền Âm tử sư thúc khổ tu này pháp, thân thể dị biến, sau đó lại tiến bộ dừng mãi, sống nhờ nơi đây, lấy thi khí nuôi mệnh. . . Lại tựa như lệch khỏi nguyên bản pháp môn. . .'

Thân Vu thật trong lòng người yên lặng nghĩ.

Nhìn thấy không có đáp lại, hướng về bên trong động đi tới.

Huyệt động này chọn nơi vô cùng kỳ diệu, ngay khi mai táng quân Sở Vạn nhân khanh bên cạnh, vừa ra cửa động, liền có thể nhìn thấy mười vạn đại quân thủ cấp xây lên kinh quan.

Tuy rằng từ lâu đi qua không ít thời gian, thậm chí nguyên bản đất hoang đều dài một ít cỏ dại, nhưng Thân Vu Chân Nhân cảm giác vẫn là hết sức bất an.

Đặc biệt ở thâm nhập này động quật sau khi.

Tia sáng càng ngày càng mờ, hai bên vách hang trên có một tầng dày đặc rêu xanh, một giọt một giọt nhỏ xuống nước đến.

Tí tách! Tí tách. . . Răng rắc!

Thân Vu Chân Nhân cả kinh, nhìn hướng về dưới chân.

Một cái màu trắng viên cầu vật bị đá ra ngoài, ở giữa bày đặt vài điểm bích lục lân quang.

Nhìn kỹ, cái kia rõ ràng là một cái màu trắng đầu lâu, vài con đom đóm ở trong đó bay lượn, thảm bích sắc ánh sáng rọi sáng chu vi, vẫn còn có không ít tán loạn bạch cốt.

Cột kẹt! Cột kẹt!

Tựa như nhai âm thanh truyền ra, nường theo một luồng kỳ dị mùi thơm, như lan tựa như xạ, rồi lại hết sức kích thích muốn ăn.

"Ừng ục!"

Thân Vu Chân Nhân không khỏi nuốt ngụm nước miếng, hầu kết lăn động, phát ra thanh âm vang dội.

Tuy rằng yêu ma quỷ quái hăn nhìn nhiều lắm rồi, nhưng chưa từng có như thế làm hăn như vậy sợ hãi, huyết động kia nơi sâu xa bóng tối, phảng phất không biết quái thú, để cho hăn hầu như nghĩ xoay người rời đi.

"Thân Vu?"

Ngay khi hăn nghĩ muốn thi pháp hộ thân thời khắc, Huyền Âm tử tiếng nói truyền đến, chợt ánh lửa lóe lên, chiếu rọi ra một cái nào đó giấu ở đầu bóng dưới bóng đen, trên tay cầm một cái linh chi, hai điểm màu đỏ ánh mắt nhìn sang.

"Huyền Âm sư thúc?"

Thân Vu cả kinh, lại là vui vẻ: "Ngài Thái Âm Luyện Hình công pháp đã thành sao?"

"Xem như là thành đi!"

Huyền Âm tử không có bao nhiêu vui sướng, hỏi: "Hôm nay cái kia Khúc Tư quân xưng vương, người đến xem qua nghi thức?"

Không biết vì sao, hăn thanh âm nói chuyện vô cùng khô khốc, có nề nếp, tựa hồ rất lâu đều chưa từng dùng qua đầu lưỡi như thế.

Nhưng Thân Vu Chân Nhân biết Thái Âm Luyện Hình tất sẽ dẫn đến thân thể dị biến, lại là có hiểu, kính cẩn trả lời: "Xem qua, Khúc Tư quân tự lấy danh hào 'Kinh vương', đã lui về Ngô Hàn phong hào, coi khí, có thiên ý lọt mắt xanh, đã thành giao long!"

"Lại xin trả Khúc Tư quân phong hào?"

cái này danh khí chi diệu, tại hồ nhất tâm.

Không có quảng đại địa bàn cùng căn cơ trước, không thể không mượn Ngô Hàn phong hào, ngưng tụ khí vận.

Mà lúc này, lại là chính thức thoát ly lồng chim gông xiềng, vô cùng khủng bố.

Huyền Âm tử kinh ngạc chốc lát, lập tức nói: "Bất quá trả lại, liền không còn là Ngô Hàn thần tử, chúng ta cũng có thể thoải mái tay chân. . . Người này tu luyện chính là đã từng là Yêu Sư công pháp, khí vận cùng đạo hạnh hòa vào nhau, tối nay tất sẽ thử nghiệm đột phá, chính là cơ hội trời cho!"

"Chỉ là. . . Chúng ta cùng đại nho liên thủ, có hay không có chút. . . Quá mức mạo hiểm?"

Thân Vu Chân Nhân có chút chần chờ.

Mặc dù đối phương không còn là Ngô Hàn phong quân, cái này liền không bị Ngô Hàn khí số che chở, thậm chí nhóm người mình ám sát đối phương, chính là vì nước thảo phạt phản nghịch, có lẽ có tiết, đại nghĩa lâm liệt.

Nhưng cùng Nam Sở người liên hợp, rồi lại không còn gì để nói.

"Đồng thời. . . Cái kia đại nho sau lưng tựa hồ còn có một cái thế lực, cùng lần trước ta gặp được Thần Chi là một nhóm. . . Cái này không thể không tra!"

Đạo môn Chân Nhân, há nguyện vì người làm đao?

"Cái kia Thần Chi nội tình, lão phu cũng biết , bất quá là. . . Khà khà. . ."

Huyền Âm tử cười gằn nói, đến cuối cùng, tiếng nói lại thấp không nghe thấy được: "Tuy rằng như vậy, tạm thời dặt tay vẫn là không sao. . . Đêm nay nghĩ muốn Kinh vương mạng người, cũng không chỉ một nhà hai nhà đây! Liền như thế định!"

"Vâng! Sư điệt đây sẽ xuống ngay chuẩn bị!"

Thân Vu Chân Nhân đi lại vội vã, cáo từ rời đi.

Sau một hồi lâu, trong hang động mới vang lên Huyền Âm tử khẽ lẩm bẩm tiếng: "Trường sinh? Trường sinh! Huyền Thiên không muốn người trường sinh, thì lại Hoàng Thiên có thể?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Độ Kiếp

Màn đêm thâm trầm.

Mây đen che trắng, âm phong gào thét.

"Sơn vũ dục lai sao?"

Đoàn Ngọc đi ra phủ đệ, đi tới quân doanh.

Chi thành tuy rằng ở hãn chương không phía dưới, nhưng lợi hại phi phạm người, vẫn là có thể lên vào.

Đồng thời, cấp quốc gia mật thám, cũng có thể làm một số chuyện.

Chính mình hôm nay đăng cơ xưng vương, tất chấn động kinh thiên hạ.

"Đột phá thời cơ đã tới, càng là kéo dài, càng là đầm lầy, tất tiến bộ dừng mãi!"

Hãn xưng vương vô cùng vội vàng, chính là vì đánh trở tay không kịp, bằng không, đợi đến trong bóng tối kẻ địch triệu tập càng nhiều lực lượng ngăn chặn, vậy sẽ phải há hốc mồm.

Bởi vậy, dù cho biết có kẻ địch ẩn núp, đột phá cũng là bắt buộc phải làm!

Sở dĩ rời đi phủ đệ, đến đây quân doanh, thứ nhất là vì miễn cho lan đến vô tội, thứ hai chính là mượn đến quân khí chi lợi!

Một cá thể chế bên trong sức mạnh lớn nhất nơi, tự nhiên là bạo lực cơ cấu, cái này không thể nghi ngờ.

"Vương thượng thiên tuế!"

Trong quân doanh, Đoàn Ngọc quan sát mà xuống, Tần Phi Ngự, Quách Bách Nhẫn, Hàn Phong Tử, thậm chí Lý Ngọc Long đều bị điều đến, Long Xà tinh binh, Ngũ Độc tinh binh đều có, không khỏi gật đầu: "Truyền cô mệnh lệnh, phong tỏa bốn cửa, các doanh trận địa sẵn sàng đón quân địch! Trong thành tiêu cấm, vô cớ du đăng người chết!"

"Vâng!"

Vô số mệnh lệnh bị phân phối xuống, toàn bộ Chi thành nhất thời rơi vào vô cùng sốt sắng bầu không khí bên trong.

...

Nguyên bản thành trì thì có tiêu cấm, cư dân buổi tối vô cớ không được ra ngoài.

Tối nay, lại càng thêm lợi hại.

Vô số tiểu dân nghe vũ khí qua cửa âm thanh, dồn dập sợ sệt đến thu về trên giường, ôm chăn run cầm cập.

Một chỗ bên trong trạch viện.

"Khánh quốc, Nam Sở, Ngô Hàn. . . Chúng ta mấy nước thám tử vì một người, một cái mục tiêu liên hợp, đúng là lần đầu đây!"

Ba cái khuôn mặt âm lãnh thanh niên tụ hợp lại một nơi, trong phòng ánh nến sáng tối chập chờn, một người trong đó liền cười gằn nói.

"Cái khác không nói, chúng ta mục đích nhất trí, chính là muốn cái kia nguy vương đi chết!"

Một người khác cười gằn nói: "Đại gia hỏa có cái gì ẩn giấu gián điệp, thực lực. . . Đều lấy ra đi!"

Nói đến đây cái, đến từ Ngô Hàn mật sứ thì có chút lúng túng.

Khánh quốc ở đây lực lượng, thực sự là không mạnh a, lập tức nói: "Muốn ám sát cái kia nguy vương, còn đến xem cao giai chiến lực, chúng ta tính toán thì có ích lợi gì?"

Tỷ như Nguyên Thần Chân Nhân hàng ngũ, khẳng định làm theo ý mình, sẽ không nghe bọn họ những thứ này mật thám đầu mục thét to.

"Khà khà. . . Người Khánh quốc, làm sao chưa từng ra một cái Nguyên Thần chiến lực?"

Hai người bên cạnh nghe xong đều là cười gằn: "Không chỉ có như vậy, Bạch Hào sơn chạy tứ tán không ít cao thủ, trái lại nhờ vả cái này nguy vương tư địch!"

Trước Khánh vương không đại lực viện trợ Bạch Hào sơn, dẫn đến sơn môn bị phá.

Tuy rằng thế hệ trước nhiều chiến tử sa trường, nhưng không thiếu tuổi trẻ đạo nhân nhưng là bị rất sớm đời đi, phân tán thiên hạ, trong đó đi đến nhiều nhất, chính là đảo Vân Trung cùng nơi này.

Muốn nói không có phát hiện vấn đề, đó là coi thường cái này phía nam gián điệp bí mật đám người.

"Cờ này đạo nhân, chính là quốc chi đại hại!"

Khánh quốc mật thám về mặt đột biến: "Thấp hèn không có trung, bản quan sau khi trở về thì sẽ dâng tấu Vương thượng, bất quá việc cấp bách, vẫn là thương lượng làm sao phối hợp. . . Phía ta bên này chỉ mua được một cái quân hầu phủ trong hạ nhân, biết phu nhân đang có mang tin tức. . ."

"Mới vừa xưng vương, phu nhân liền đang có mang?"

Cái khác hai cái gián điệp bí mật đầu mục biến sắc mặt, trong lòng đều có chút dự cảm không tốt, chợt chuyển thành cười gằn: "Cũng được. . . Chúng ta ở phía sau gõ cổ vũ, chúng ta tính toán có tử sĩ hơn hai mươi người, quân doanh không vào được, nhưng vọt vào quân Hầu phủ, ở bên trong đúng thời cơ xuống tới, dù cho giết tiện nhân kia cùng nghiệt chủng cũng không phải không thể!"

"Đạo nhân đột phá, tối kỵ tâm thần chịu ảnh hưởng, nếu như có thể lợi dụng một phen, để cho đạo tâm bị hao tổn, liền càng được rồi hơn!"

Nam Sở gián điệp bí mật đầu mục cười gằn nói.

Loảng xoảng!

Đang lúc này, phía trước truyền đến phá cửa tiếng.

Tiếng la giết càng ngày càng gần, nhanh đến mức khó mà tin nổi.

Ầm!

Cánh cửa vỡ vụn, Vũ Kê cùng mặt khác hai cái tông sư trên người mặc Yêu Côn giáp da, cất bước mà vào: "Đây thực sự là trời cho công lao, bọn người còn không bó tay chịu trói?"

"Chuyện lộ! Giết!"

Mấy cái gián điệp bí mật đầu mục liếc mắt nhìn nhau, từng cái rút ra vũ khí.

"Hừ, ngu xuẩn mất khôn!"

Đối với loại này sẽ chỉ ở cống ngầm bên trong chơi thấp hèn thủ đoạn người, Vũ Kê rất là xem thường, múa đao xông lên, chiêu thức thẳng thắn thoải mái.

Không có mấy cái hiệp, liền đem một cái gián điệp bí mật đầu mục bắt xuống.

Nhìn bên cạnh, hai người khác đồng dạng bắt được đối thủ.

"Khả nghi mấy chỗ, lấy nơi này lớn nhất, những người khác lại không ngừng cố gắng, tất rửa sạch thành này!"

Hắn thu đao vào vỏ, cười dài nói.

Ba cái tông sư đi ra cánh cửa , còn cái khác dọn dẹp, tạm giam tù binh công tác, liền không phải bọn họ chuyện.

Tí tách! Tí tách!

Đột nhiên, một điểm cảm giác mát mẻ rơi xuống ở trên mặt.

Vũ Kê ngẩng đầu nhìn trời, liền thấy dày đặc mây đen đè xuống, lớn bằng hạt đậu mưa đập xuống.

Cuồng phong gào thét, mưa xối xả như chú.

"Gió nổi lên mưa đến. . . Bắt đầu rồi!"

Hắn ngóng nhìn quân doanh, trên mặt nổi lên một vẻ lo âu.

Đầu Khúc Tư quân sau khi, hấn thân gia tính mệnh, sinh tử vinh nhục, liền gấn bó ở cái này Chủ quân trên người một người, tự nhiên vô cùng thân thiết.

'Hi vọng Chủ quân có thể thành công!'

...

"Cuối cùng cũng coi như luyện chế thành Giao Long Huyền Cương!"

Lúc này, Đoàn Ngọc nhìn trên tay một con màu đen giao long, vẻ mặt phấn chấn.

Giao long ra tất có mưa gió, bên ngoài mưa to gió lớn cũng là bình thường.

Chính mình muốn đột phá Thiên Cương Chân Nhân, nhất định phải lấy nguyên thần luyện hóa cái này Giao Long Huyền Cương!

Nguyên Thần Xuất Khiếu sau khi tu luyện, đều là tăng cường nguyên thần kháng tính, thu được bất diệt nguyên thần.

Vừa bắt đầu là bị động độ kiếp, sau đó chính là chủ động luyện hóa, nghênh tiếp khảo nghiệm.

"Nhân đạo Long khí, đối với nguyên thần tất nhiên là đại hại, Giao Long Huyền Cương căn cơ chính là ở giao long khí, so với tầm thường quan khí lợi hại đâu chỉ gấp trăm lần?"

Đoàn Ngọc lẩm bẩm, hơi có chút chần chờ, lại có chút hưng phấn: "Duy sự khủng bố, đối với nguyên thần rèn luyện hiệu quả mới càng to lớn hơn! Như luyện hóa Giao Long Huyền Cương thành tựu Thiên Cương nguyên thần, có lẽ ta đối với Long khí kháng tính liền muốn tăng lên rất nhiều!"

Có thể chân chính chống lại Long khí, hoặc là nói cấp thấp giao long khí, đó là thiên sư vị cách mới có thể làm đến chuyện!

"Lần này, tất là ta tu đạo bên trong một cái cực lớn quan ải! Thành thì lại làm vì long, không được liên làm trùng tư cách đều không có!"

Đoàn Ngọc nhìn trên tay Giao Long Huyền Cương, bỗng nhiên một chỉ điểm ra.

Hống hống!

Giao long rút gào xoay quanh, chia ra làm bảy, từ hăn thất khiêu trong chui vào.

Ầm ầm!

Đoàn Ngọc biến ý thức nhất thời trống rỗng, nguyên thần phảng phất trần truồng bại lộ ở Nam Cực trong tuyết, hầu như mỗi một ý nghĩ đều muốn đình trệ suy nghĩ.

...

"Bắt đầu rồi!"

Ngoài thành, Huyền Âm tử như trước quần ở đấu bông màu đen bên trong, bỗng nhiên nói.

"Không phải cạm bẫy?"

Thân Vu Chân Nhân lập tức truy hỏi.

"Không phải cạm bẫy!"

Huyền Âm tử vô cùng khẳng định, hiển nhiên có đặc biệt tin tức con đường.

Đồng thời, Tu chân chi sĩ cũng không phải người ngu, như Đoàn Ngọc không có độ kiếp, cái kia trong thành chính là đầm rồng hang hổ, đặc biệt này người đã xưng vương, lại là binh pháp đại gia, dù cho thiên sư đi tới cũng không chiếm được lợi ích.

"Đã như vậy!"

Thân Vu Chân Nhân bỗng nhiên quyết định, nguyên thần xuất khiếu, đi vào Thổ long trong cơ thể, xuyên xuống lòng đất.

Cùng lúc đó, từ thành quách ở ngoài, đen nhánh màn trời bên trong, chẳng biết lúc nào, dĩ nhiên thêm ra có vài bóng đen, gào thét hướng về trong thành giết đi.

'Cái này đều là Nguyên Thần Chân Nhân! Cái kia Kinh vương thực sự là làm nhiều việc ác, gặp nhân kiếp a!'

Huyền Âm tử hê hê cười gằn, bóng người đi vào âm u trong.

Chi thành làm cái này lúc này một châu thủ phủ, tự nhiên cũng có khí vận hội tụ, có thể thoát áp chế nguyên thần.

Bất quá lần này dám đến làm chuyện ám sát, ít nhất đều là Nhật Du nguyên thần, có thể chống cự trong thành khí vận đi tới.

"Giết!"

Trên tường thành, Tần Phi Ngư nhìn cái này màn, sắc mặt tái xanh.

Long Xà tinh binh giương cung cài tên, từng đạo từng đạo phù tiên ở giữa không trung nổ tung, rình giết nguyên thần.

"Tinh binh? Hừ! Cho ta trấn áp!"

Một cái Địa Sát Nguyên Thần vung tay lên, đáng sợ sóng gợn lập loè rơi xuống, liền tinh binh đều bị yểm đè ép, phảng phất đầu gối giống như không nhúc nhích.

"Người dám? !"

Tân Phi Ngư hét lớn một tiếng, đột nhiên nhảy lên, vãn cung lớn như trăng tròn, một ngậm tinh huyết phun ở mũi tên, bỗng nhiên một thả.

Băng!

Nường theo dây cung rung động, cái kia Địa Sát Nguyên Thần bỗng nhiên ở giữa không trung nổ bể ra đến.

Tân Phi Ngư lúc này là Binh gia tầng hai, nắm giữ một châu binh quyền, ngoại trừ Thao Thiết thần giáp ở ngoài, cái khác hoàn toàn không thua Trần Sách, thậm chí còn đáng sợ hơn.

Lấy tinh huyết hội tụ Binh Sát, cộng thêm khí vận, Địa Sát Chân Nhân đều muốn cúi đầu.

"Thật là lợi hại Binh gia, nhiều đường!"

Cái kia Địa Sát Nguyên Thần miễn cưỡng ngưng tụ , hóa thành một tên tướng mạo âm đức ông lão, đã nguyên khí đại thương, không dám cường chống , hóa thành một vệt sáng nhanh chóng lùi về sau, đồng thời lớn tiếng truyền âm.

Nguyên thần các loại hồn phách thân thể, thẳng ở nhẹ nhàng, hành động như gió.

Nếu nơi này tường thành có đại tướng cùng tinh binh trấn thủ, cái kia liền tránh khỏi đi cái khác tường thành chính là.

Không đến bao lâu, mấy vệt ánh sáng liền từ cái khác mấy mặt tường thành đột phá, mang theo điểm điểm huyết sắc, hiển nhiên có sát thương.

"Đáng ghét!"

Tần Phi Ngự nhìn thấy tình cảnh này, lập tức hạ lệnh: "Tinh binh theo ta đi quân doanh!"

Thành trì pháp võng chỉ là tầng thứ nhất, quân doanh pháp võng nhưng là tầng thứ hai.

Nếu như nói lúc này thành trì chỉ có thể áp chế bình thường nguyên thần một hai thành thực lực, cái kia vạn người quân doanh, thậm chí có thể làm mới vừa đột phá Chân Nhân liền khiêu đều ra không rồi!

Dù cho Du Thần Ngự Khí cao thủ đến đây, tu vị đều muốn có chút mất giá.

Làm sao, lúc này Nam Cú Châu hầu như không có ngoại địch, cái gì võ giả lên vào, trong vạn quân lấy địch thủ cấp cũng là chuyện cười, trừ phi là Kim Cương Bất Hoại, Dao Thương Bất Nhập Bình gia thần thoại. Bằng không, không có một cái có thể ở toàn diện giới nghiêm trong thành trì, lẫn vào quân doanh ám sát.

Bài trừ những thứ này sau khi, Đoàn Ngọc đại khái cũng liền biết rồi đêm nay muốn đối mặt với kẻ địch, tất nhiên lấy nguyên thần cùng Thần Chi làm chủ!

"Giết!"

"Giết cái kia yêu nghiệt!"

"Giết ngục vương!"

Vài đạo nguyên thần nhanh như chớp, trong quân doanh, Quách Bách Nhẫn nghiêm túc đối mặt: "Bảo vệ Vương thượng!"

Giống như mình bay ra nguyên thần, lượng lớn đạo pháp đánh tung cùng nhau, dường như rực rỡ óng ánh pháo hoa.

Hàn Phong Tử chợt đứng lên, cầm trong tay mai rùa, đi tới quân doanh một cái nào đó góc.

"Quy Xà có thể biết khí triệu cát hung, sát độ sự nghi hình triệu. . . Ở bói toán một đạo trên, thiên hạ đều rất khó có vượt qua ta , nhưng đáng tiếc, dù cho là ta, cũng dự đoán không ra Vương thượng lần này hung cát!"

Hàn Phong Tử tựa như lâm bầm lâu bầu, lại tựa như đối với người nói, nhìn hướng về mặt đất: "Đạo hữu. . . Cái gì không hiện thân gặp mặt!"

Ầm!

Thổ nhượng nổ tung, một con cực lớn giun chui ra.

. . .

Đại trạch bên trong, Phu tử nghiêm nghị phù quan, nhìn quân doanh phương hướng.

"Phu tử!"

Tử Tuấn ở một bên , tương tự sắc mặt thân thiết.

"Chúng ta ngủ đông ở đây, cơ hội chỉ có một tức!"

Phu tử ánh mắt càng phát sáng rõ, uyển như sao.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Đại Chiến

Vù vù!

Bầu trời tối tăm, cuồng phong gào thét.

Lớn bằng hạt đậu mưa từng viên một đập xuống.

Đưa tay không thấy được năm ngón ban đêm, mưa to gió lớn bài sơn đảo hải mà tới.

Ở cái này ở giữa, lại có từng điểm từng điểm đạo pháp quang mang lấp loé.

Lượng lớn Nguyên Thần Chân Nhân, liệu mình quên chết giống như, nghĩ muốn đột phá quân khí bình phong.

"Hám Sơn Ấn Quyết, trấn!"

Quách Bách Nhẫn lảng không hư độ, người mặc Ngũ nhạc pháp bào, thành linh cũng ra Nguyên Thần, triển khai đạo pháp.

Một dãy núi bóng mờ bỗng dựng hiện lên, đem đối diện một cái kẻ địch Nguyên Thần bọc lại, lấy Thái sơn đè trứng tư thế nện xuống.

"Khá lắm đạo nhân!Ồ? Người dĩ nhiên không bị quân khí khắc chế?"

Đối diện Nguyên Thần một tiếng thét kinh hãi.

Quách Bách Nhẫn khí vận đến từ Đoàn Ngọc, có Đạo ấn chuyển hóa, cùng thể chế này vô cùng hòa hợp, ở chính mình trong quân doanh dĩ nhiên không có bao nhiêu hạn chế.

Mà đối diện Nguyên Thần nhưng là bị áp chế một hai thành, đều là Dạ Du Nguyên Thần, cái này liền hiện ra chênh lệch.

Ầm! Ầm!

Lúc này dãy núi bóng mờ đem Nguyên Thần khóa chặt, mặc cho đối phương triển khai cái gì đạo pháp đều không thể lay động núi cao, làm như liền muốn ứng kiếp.

Nhưng mà, trong nháy mắt tiếp theo.

Cái kia Nguyên Thần cắn răng một cái, trong tay một ấn bay ra.

Cái này ấn trứng gà to nhỏ, toàn thân minh hoàng, núp ẩn chính là một hồ, màu xanh dải lụa lay động, lúc này linh quang toả sáng, hiện ra tam sơn bóng mờ, rất nhiều dãy núi đụng vào nhau, phát ra ầm ầm ầm tiếng vang.

"Đây là. . ."

Quách Bách Nhẫn cả kinh, chợt nhận ra: "Doanh Châu các Tam Sơn Ấn? A! Người là Trường Khâm đạo nhân?!"

"Không nghĩ tới vẫn bị nhận ra!"

Đối diện Nguyên Thần cười vang một tiếng, không còn giấu đầu lòi đuôi, quang mang nội liễm, hiện ra Trường Khâm đạo nhân thân hình.

Mấy năm không gặp, hắc thành linh đột phá Dạ Du bình cảnh, không hổ là Doanh Châu các thiên tài Đạo chủng.

"Doanh Châu các cô huyền hải ngoại, cần gì tham dự Trung Nguyên việc?"

Quách Bách Nhẫn lớn tiếng quát hỏi.

"Ai. . ."

Trường Khâm đạo nhân thờ dài, lại không trả lời, song chỉ thành kiếm, đột nhiên đâm một cái.

Xoẹt Xoẹt.....!

Một đạo dài mấy trượng kiếm quang hiện lên, lạnh lẽo lắm liệt.

Một kiếm quang lạnh lẽo mười chín châu!

Nếu bị nhận ra lai lịch, hẳn liền không tiếp tục ẩn giấu, hiển lộ ra vô cùng kiếm đạo tu vị.

'Chẳng lẽ là nhà Fujiwara thụ ý? Vẫn là cái khác? Chủ quân lúc nào trên chọc Doanh Châu các?'

Quách Bách Nhẫn nghĩ mãi mà không ra, lúc này chỉ có thể miễn cưỡng ứng đối.

Cũng may Vi Sơn Cửu Nhận quyết chất phác lâu dài, dù cho nhất thời rơi xuống hạ phong, cũng có thể chống đỡ rất lâu.

Đáng tiếc, hẳn đối thủ, không chỉ Trường Khâm một cái.

Thu!

Một tiếng trong trẻo hạc kêu vang lên.

Chợt, một con hạc xanh nguyên thần tái hiện ra, thiết trào vô xuống.

Quách Bách Nhẫn đột nhiên không kịp chuẩn bị, trên người núi cao pháp bào ánh sáng trong nháy mắt bị phá, hình thể một thoáng tán loạn, rơi vào phía dưới thân thể trong.

"Trường Khâm, còn chờ cái gì? Nhanh đi!"

Hạc xanh sáng cánh, hóa thành một bóng người, rõ ràng là triển khai một cái nào đó bí pháp Nguyên Thần, Doanh Châu các Hành Không đạo nhân.

"Tuân mệnh!"

Trường Khâm đạo nhân cũng không kịp nhớ bù đao, cùng sư phụ lao thẳng tới trung tâm soái trường.

Như Đoàn Ngọc chân chính quân khí chất phác, tỷ như có mười vạn đại quân ở đây, dù cho thiên sư cũng phải giương mắt nhìn.

Làm sao cái này quân doanh chỉ là vạn người cấp bậc, quân khí mặc dù đối với Địa Sát Chân Nhân đều có áp chế, lại vẫn có thể hành động như thường.

Xoẹt Xoẹt.....!

Hành Không nguyên thần tung lược như bay, quanh thân sát khí quanh quần, phảng phất vô số lưỡi đao.

Hộ vệ quân tốt nghĩ muốn ngăn cản, lập tức binh khí gãy lìa, bị loạn đao phân thân.

Sát khí lưỡi đao vọt một cái, tướng soái trường toàn bộ nhấc lên, hiện ra ở giữa khoanh chân đang ngồi Đoàn Ngọc.

Hắn lúc này, miễn cưỡng mở hai mắt ra, nhìn sang.

"Không tốt. . . Người này đúng là yêu nghiệt, dĩ nhiên liền muốn công thành!"

Hành Không đạo nhân một cái giật mình, không rảnh suy tư triển khai thần thông: "Không Minh Nhận!"

Một đạo xanh mông mông ánh đạo ở hắc trước người hiện lên, hiện ra hình bán nguyệt , khiến cho hư không đều không ngừng vặn vẹo, gợn sóng mơ hồ.

Đoàn Ngọc lúc này miễn cưỡng áp chế Giao Long Huyền Cương, đáy lòng cũng là vô cùng vui mừng.

May là con này giao long khí là hắc tự thân ngưng tụ, miễn cưỡng có thể chỉ huy, nếu không thì, đổi thành mặt khác chư hầu giao long khí, chính mình sợ là lập tức liền muốn chết không có chỗ chôn!

'Cho nên nói. . . Chỉ có tự thân là giao long mệnh cách, mới có thể chịu đựng luyện hóa cái này Giao Long Huyền Cương sao? Ta tuy rằng trước không phải, nhưng quyết ý tranh bá thiên hạ, đặt xuống cơ nghiệp sau khi, mệnh cách cũng là dần dần chuyển hóa thành giao long, Nhân đạo việc, toàn bằng tự chọn a!'

Cái này một lĩnh ngộ, tứ chuyển Ly Hổ ẩn bỗng nhiên ánh sáng toả sáng, đem Giao Long Huyền Cương tất cả thu hút.

Nhìn thấy Hành Không đạo nhân đánh tới, không khỏi sắc mặt một uẩn: "Muốn chết!"

Hắn lập tức giơ tay, một viên màu bạc tiểu ấn liền bay ra ngoài, chính là trước vẫn bồi luyện Bạch Hổ tư ấn.

Cái này ấn toàn thân trắng bạc, lập loè một ít thanh kim ánh sáng lộ lầy, ở ấn thân bốn phía, thì lại khắc dấu đại biểu thần vũ, lực lượng, quyền

thế, vương giả chữ triện, núm ấn nhưng là kỳ sừng bốn trảo, thân có ngọn lửa văn Ly Hổ.

Lúc này bỗng nhiên đón gió thấy trướng, ấn tử dưới đáy 'Tư Mệnh Vân Trung' bốn cái chữ chìm càng ngày càng thiết họa ngân câu, đường hoàng mạnh mẽ.

Nường theo ấn tử bay ra, thì có một luồng Linh quy khí vận bộc phát ra, chính là đảo Vân Trung khí số.

Cái này tư ấn vốn là đại biểu đảo Vân Trung quyền sinh quyền sát, khí vận long trọng, có thể trấn áp quỷ thần.

Chỉ là vừa ra, Hành Không đạo nhân liền thần sắc mặt đại biến.

"Bạch Hổ Tru Tà Ấn!"

Hống hống!

Một con khổng lồ Bạch Hổ hiện lên ở quân doanh trung tâm, cuồng phong gào thét.

Càng tựa hồ bởi vì đến cái này quân khí chống đỡ, trở nên càng thêm cuồng ngạo bá đạo, bỗng nhiên một hồ trảo đập xuống.

Sóng!

Màu xanh quang nhận trong nháy mắt vỡ vụn, chợt là Hành Không đạo nhân.

Dù cho đều là Địa Sát thần thông, nhưng hẳn hiển nhiên còn kém rất xa Đoàn Ngọc, ở thần thông đấu phía dưới đại bại thua thiệt, bị ấn tử trúng ngay cái trán.

"Sư phụ?!"

Trường Khâm đạo nhân kinh hãi gần chết, nhìn thấy sư phụ nguyên thần ngay tại chỗ nổ tung, hồn phi phách tán.

"Vân Trung quân Đoàn Ngọc. . . Ta Doanh Châu các cùng người không chết không thôi!"

Hắn hí lên rít gào, vẻ mặt dữ tợn.

"Các người đều đến ám sát ta, còn không là không chết không thôi sao?"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, lúc này nếu trở mặt, vậy thì lại không có cái gì giao tình tốt giảng, nương theo hơi suy nghĩ, Bạch Hổ quay đầu, liền muốn đưa cái này Trường Khâm đạo nhân lên đường.

Lại vào lúc này, vẻ mặt biến đổi, to lớn Bạch Hổ sụp đổ, một ngụm máu tươi liền phun trào ra.

"Người này còn chưa hoàn toàn luyện hóa Thiên Cương, chúng ta còn có cơ hội!"

Trường Khâm đạo nhân nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời vui sướng, nguyên thần hóa thành một đạo kiếm quang, bay đâm mà xuống.

Không ngờ rằng Đoàn Ngọc ngẩng đầu liếc mắt một cái, quanh thân quân khí bộc phát, dòng tay dường như thái cực, sử dụng tới dẫn dắt lực lượng, hóa Bạch luyện kiếm quang làm vì ngón tay mềm: "Không có ích lợi gì, ta lập tức liền sẽ luyện hóa Giao Long Huyền Cương, còn có quân khí hộ thân, các người không có cơ hội!"

Hắn cũng không phải là nói dối.

Ở thức hải trong, tứ chuyển Ly Hổ ẩn chính phát sinh biến hóa kỳ diệu, đặc biệt Ly Hổ, thể hình kéo dài, tựa hồ chính đang tại hướng về giao

long chuyển biến.

Cái này rõ ràng là muốn hoàn toàn luyện hóa Giao Long Huyền Cương, đột phá Thiên Cương Chân Nhân!

Chỉ là còn kém cuối cùng một điểm diễn biến, là lấy Đoàn Ngọc thu hồi đạo pháp, miễn cho tổn thương căn cơ, thuần túy lấy võ công đối địch.

Có cái này quân doanh, cái này khí vận, còn có Kinh vương vị cách, Binh gia tăng hai tu vị, dù cho lại tới một cái Du Thần Ngự Khí đại cao thủ cũng là không sợ hãi.

"Nhưng. . . Luôn cảm thấy có chút bất an!"

Nhìn trước mặt bị dần dần đùa bỡn trong lòng bàn tay Nguyên Thần, Đoàn Ngọc con người bỗng nhiên co rút nhanh.

. . .

"Người này tựa hồ nhận ra được cái gì, dĩ nhiên không có động ra Nguyên Thần!"

U ám nơi sâu xa, một đôi xanh đỏ hỗn tạp con mắt khẩn nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc, hơi có chút đáng tiếc.

Như Đoàn Ngọc dám động ra Nguyên Thần, ngoại vi đại nho lập tức liền sẽ để người này chết không có chỗ chôn.

Làm sao không biết là thiên số quan tâm, vẫn có nghi ngờ, thời khắc sống còn dĩ nhiên thu tay lại, thuần túy lấy võ công đối địch.

Trường Khâm đạo nhân dù cho kiếm thuật cao tuyệt, lại là Dạ Du chân nhân, e sợ cũng chống đỡ không được bao lâu.

"Động thủ đi!"

Một niệm đến đây, một đạo thần niệm lập tức phát ra.

"Giết!"

Trong quân doanh, một cái Nguyên Thần đột nhiên trong con người bốc ra đỏ sậm vẻ, không màng sống chết giống như, liều mạng chịu đến Hàn Phong Tử một cái thần thông, đột nhập soái trưởng phạm vi, hơi vung tay, một đạo ngân quang xán lạn phù lục liền bay ra.

"Đây là. . . Triện Khắc sư phù lục? !"

Đoàn Ngọc nhìn cái này kim ngân đan xen phù lục, đột nhiên rất muốn cười.

Đúng rồi, Khánh quốc đều có thể bí tàng Cửu Tiêu Diệt Thần phù, lấy Đại Hạ gốc gác, làm sao có khả năng không bỏ ra nổi đến vài đạo đòn sát thủ?

Mà trong lịch sử Triện Khắc sư, tuy rằng cuối cùng đại nghiệp khó thành, nhưng không hẳn không có bảo phù để lại.

Chỉ là không nghĩ tới, lại bị người xem là đòn sát thủ, tới đối phó chính mình!

'Đây là. . . Tứ chuyển 'Lôi Động Cửu Thiên phù' ?'

Ý nghĩ vận chuyển cỡ nào nhanh chóng?

Ngay khi Đoàn Ngọc chuyển động ý nghĩ, nhận ra tấm bùa này, không biết nên khóc hay cười lúc, cái này màu bạc phù lục liền trong nháy mắt nổ tung , hóa thành một tiếng sấm rền.

Ầm ầm ầm!

Tiếng sấm nổ vang, nhưng không có điện quang tùy theo hạ xuống.

Đoàn Ngọc lại là cả người chấn động, một cái Nguyên Thần bị ép rung ra thân thể, chu vi long hổ chiếm giữ, lại dập dờn ra từng vòng sóng gợn.

"Lôi Động Cửu Thiên phù, mô phỏng theo trời giận sấm rền tiếng, tuy rằng uy năng không bằng Cửu Tiêu Diệt Thần phù, nhưng cũng có thể đem mấy triệu trong phạm vi người rung ra hồn phách đến!"

Bởi vì là Triệu Khắc sư phù lục, lại là cao chuyên, bởi vậy không sợ hãi cái này quân khí còn có tự thân vương khí, vẫn cứ đem chính mình nguyên thần hám ra!

"Hắn làm như thế, là vì cái gì đây? Dẫn sét đánh ta? Không! Lấy đối phương trời chán ghét trình độ, phách ai còn chưa chắc chắn đây! Việc cấp bách, là lập tức trấn áp cương khí, thành tựu Thiên Cương Nguyên Thần!"

Đoàn Ngọc thử xuống, dĩ nhiên không thể lập tức trở về thịt khiêu, lại là cả kinh.

Đột.

Hắn liền nhìn thấy một cái màu trắng thái dương, từ quân doanh bên cạnh chậm rãi bay lên.

"Thiên địa có chính khí, hạo nhiên ở nhân tâm!"

Hạo nhiên chính khí gào thét mà ra, mang theo lẫm liệt chính trực ý nghĩ, ở trong còn có một cái sáng sủa tiếng đọc sách!

Hạo nhiên chính khí vừa ra, quỷ thần lui tránh!

"A!"

"Chết tiệt!"

"Ai tìm đến đại nho? Ta. . . Ta muốn chết rồi!"

. . .

Đây là không khác biệt công kích, không chỉ có là Đoàn Ngọc, quân doanh càng nhiều chính là đến ám sát hãn nguyên thần, đều dồn dập kêu thảm thiết, rơi trên mặt đất, hình thể gọn sóng, phảng phất hoa tuyết như thể hòa tan.

"Thật dày đặc Hạo Nhiên chi khí, hầu như có thể so sánh với trước Duyên Chi sơn mấy vị đại nho hợp lực!"

Đoàn Ngọc Nguyên Thần thần thờ, nghênh tiếp giội rửa.

Ở bên cạnh hãn Trường Khâm Nguyên Thần, lại là ngay đầu tiên 'Ầm' đến nổ tung.

Cái này Doanh Châu các xuống núi phù long người, hay cũng là tương lai chương giáo hạt giống, Kiếm Hàn Đông Hải thiên tài, liền tốt như vậy như cái trứng gà như thế vỡ nát.

"Hoàng lộ đương thanh di, hàm hòa thổ minh đình. . ."

Sáng sửa thanh âm hoành thông trời đất, long hổ rít gào bên trong, Đoàn Ngọc nguyên thần ầm ầm nổ tung, hiện ra Ly Hồ Ngân Ấn!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Sát Cục

"Là khí sở bàng bạc, lẫm liệt vạn cổ tồn!"

Phu tử giận râu tóc dựng lên, nước mưa theo gò má trượt vào cổ áo, tiếng nói lại chậm rãi hạ.

"Phu tử. . ."

Ở bên cạnh, Tử Tuấn khóc đến hai mắt đầm lệ.

Biết Phu tử là tiêu hao hết cuối cùng tâm huyết, đem một đời tích trữ ôn dưỡng Hạo Nhiên chi khí tất cả phun ra, đã đến đèn cạn dầu cảnh giới.

"Thằng nhỏ ngốc, đừng khóc, sinh thời có thể quát lớn cái này ngục vương, sử phụ tâm nguyện đã xong! Người trở lại mau chóng thu thập hành lý, ra biển tị thế đi. . ."

Nhớ tới Đại Hạ một ít chuyện, Phu tử bùi ngùi thở dài: "Không muốn lại tham dự cái gì. . . Người cho là người chính trực, ta rất yên tâm, chỉ là 3 quyển (TẬP NHIÊN KÝ) vẫn cần thật tốt nghiên ngẫm đọc. . ."

"Vâng, Phu tử!"

Tử Tuấn lấy tay áo lau lệ: "Đồ nhi tất ghi nhớ giáo huấn."

"Sư từ đồ hiếu, thực sự là cảm động đây!" Đang lúc này, một cái thanh thanh như ngọc tiếng nói rơi xuống.

"Người!"

Phu tử lập tức ngẩng đầu, liền thấy Đoàn Ngọc nguyên thần đứng lơ lửng trên không, con mắt lạnh lùng quan sát.

Ở hăn quanh người, Cương Sát chi khí long bàn hùng cứ, thanh khí tăng lên đến, hình thành lọng che, mặc cho mưa xối xả như chú, cũng không thể thấm thấu chút nào.

". . ."

Phu tử tiếng nói khàn khàn, chỉ vào Đoàn Ngọc, hiển nhiên cũng lại thét không ra.

"Không nghĩ tới Chi thành bên trong, vẫn còn có một cái đại nho ẩn cư, lại là Bản vương thất lễ!"

Đoàn Ngọc cao giọng nói, trong lòng cũng là bóp một cái mồ hôi lạnh.

Đại nho gầm lên , liền ngay cả thiên sư nguyên thần đều muốn bị thương, hăn đương nhiên không phải không bị thương chút nào.

Cũng may ngay khi nguyên thần ly thể lúc, hăn rốt cục luyện hóa cuối cùng một điểm Giao Long Huyền Cương, Đạo ấn thành tựu, chính thức bước vào Thiên Cương Chân Nhân cảnh giới.

Nguyên thần luyện hóa Giao Long Huyền Cương, kháng tính tăng nhiều, lúc này mới có thể ở cái này hạo nhiên chính khí bên trong tiếp tục kiên trì.

Lúc này quan sát bên trong thân thể biến ý thức, liền thấy tứ chuyển bạch ngân ẩn toả ra ánh sáng chói lọi.

Không chỉ có như vậy , làm cái này nóm ấn Ly Hồ hình thể trở nên càng thêm thon dài, đỉnh đầu kỳ sừng, cũng chính là phân nhánh sừng lẫn nhau dung hợp, đã biến thành một viên một sừng.

Tổng thể mà nói, chính là hồ hình tượng biến mất, hướng về giao long chuyển biến.

'Đây chính là Thiên Cương chi vị sao?'

Du Thần Ngự Khí bên trong cái gọi là ngự khí, chính là muốn điều động Địa sát Thiên cương chi khí.

Tu vị đến đây, thực lực đã cùng phụ thể đoạt xá không có bao nhiêu khác nhau, bởi vì cảnh giới tiếp theo chỉ là đột phá sinh tử bình phong, có chuyển thể năng lực, đối chiến lực nhưng không có cái gì tăng lên.

"Bởi vậy, đột phá Thiên Cương sau khi, ta nói riêng về thực lực đã đi tới Du Thần Ngự Khí đứng đầu, mà bởi Đạo ấn công pháp đặc thù, thậm chí có thể thử nghiệm vượt một cấp cùng thiên sư giao thủ?"

Năm đó Đông Hải Sasebou, cầm trong tay Quỷ Thiết, cũng có thể làm đến điểm ấy.

Đoàn Ngọc chỉ có thể mạnh hơn hẳn!

"Yêu. . . Nghiệt!"

Phu tử muốn rách cả mí mắt, một hơi không có tới, dĩ nhiên liền như thể cầm tức mà chết!

"A. . . Phu tử? Phu tử! Ta cùng người liều mạng!"

Tử Tuấn nghĩ muốn liều mạng, bị Đoàn Ngọc tiện tay trấn áp, chông gọng trên đất.

"Giun dế hám cây, người nghĩ đụng đến ta? Lại đi khổ tu ba mươi năm đi!"

Đoàn Ngọc không thèm nhìn người này một chút, đứng chấp tay, đỉnh đầu thanh khí lộng che càng ngày càng mở rộng: "Đại Hạ Thần Chi, đi ra cho ta!"

Ầm ầm!

Thiên địa lập biến.

Âm Phủ Pháp vực bốc lên, sương mù tràn ngập, tất cả xung quanh đều trở nên mơ mơ hồ hồ.

Một chỗ đến từ địa phủ hư không mở ra, hồng quang tiết ra ngoài, từng cái từng cái đồng tử đồng nữ hiện thân, cầm trong tay đủ loại kiểu dáng nghi trượng, chung cổ cùng vang lên, lưu hương bay lên khói, rõ ràng là thiên tử qui cách!

"Người là Đại Hạ triều người nào hoàng đế?"

Đoàn Ngọc không chút nào động, hai mắt dường như muốn xuyên thấu qua kim loan, nhìn thấy trong đó hình người.

"Trẫm chính là Chiêu Tông, không nghĩ tới. . . Lúc trước ám sát, cùng với đại nho quát lớn, dĩ nhiên đều chỉ có thể thương người!"

Một đôi màu xanh pha tạp vào màu đen sẫm ánh mắt từ kim loan bên trong hiện lên, hùng vĩ mà thâm hậu tiếng nói truyền đến.

"Hả?"

Đoàn Ngọc lại là tựa như nghĩ lên cái gì: "Năm đó. . . Khánh đô bên trong sùng bái tà thần, cũng là người?"

"Lớn mật!"

Chu vi mấy cái võ sĩ giáp vàng đến tiếng quát lớn.

"Ha ha!"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, quanh người Bạch Hồ sát thoáng gọn sóng, cái này mấy cái võ sĩ giáp vàng liền liên tiếp lui về phía sau, trên người giáp vàng nứt ra, hiện ra trong đó bạch cốt, còn có bắt đầu mục nát huyết nhục.

"Chậm!"

Kim loan bên trong, một cái như ngọc khánh giống như tiếng nói vang lên: "Người xem như là một nhân tài, có thể nguyện nương nhờ vào Đại Hạ, trăm hứa cho người dưới một người, vạn người bên trên, thậm chí. . . Còn có trường sinh bất lão diệu pháp!"

"Ha ha. . . Người bố trí cạm bẫy, thấy đánh không chết Bản vương, trở lại chiêu mộ?"

Đoàn Ngọc cười ha ha, chợt sắc mặt chuyển lạnh: "Có hay không quá tự cho là điểm?"

Muốn nói Hoàng Thiên trường sinh diệu pháp, hẳn thật là có chút mơ ước.

Chỉ là chính mình chưa từng vượt qua sinh tử bình phong kiếp số, lúc này phản bội Huyền Thiên, há không phải muốn chết?

"Tiếc thay, tiếc thay!"

Kim loan màn che xốc lên, một cái Thần Chi đi ra.

Hắn khuôn mặt cao quý, ăn mặc đại biểu cửu ngũ chí tôn thiên tử miện phục, thanh khí đầy cộm nặng nề, sau lưng có long ảnh, thậm chí còn mang theo một tia tử khí, đây là dương thể thiên tử vị cách lưu lại.

"Chính tam phẩm đại thần?"

Đoàn Ngọc về mặt trở nên nghiêm túc.

Dương thế khí vận chuyển nhập Thần Đạo, xưa nay đều muốn hạ xuống nhị phẩm.

Đại Hạ nhất thống non sông, thiên tử là nhất phẩm Chí Tôn, long ngự quy hôm sau, thần vị ngay khi Tòng tam phẩm cùng Chính tam phẩm trong lúc đó.

Này không phải là thế tục quan phẩm, mà là thuần túy khí vận chi phẩm.

Mà khí vận không phải bỗng dưng mà đến, đại diện cho thực lực!

"Chiêu Tông là Đại Hạ lịch sử trong so với khá nổi danh một cái đế hoàng, cần chính thích dân, chinh đồn lại trị quốc, là một cái Phục hưng chi chủ, là lấy thần vị có tam phẩm! Bình thường hoàng đế, đứng tới cái ngu ngốc chút, có lẽ tứ phẩm Tòng tứ phẩm đều có khả năng. . ."

Phải biết, dù cho Xuất Vân quốc Kiyomi Taioini, cũng mới Tòng tứ phẩm mà thôi! Lại uy năng hiển hách, chống đỡ lấy con cháu ở dương thế khí số.

Chính tam phẩm Thần Chi, so sánh Tiên đạo, đó chính là Hô Phong Hoán Vũ thiên sư!

Như vậy đế hoàng, dù cho Đại Hạ triều đình bên trong, cũng sẽ không rất nhiều, hay là rất ít không có mấy.

Cho tới nhất phẩm nhị phẩm chi thần? Cái này liền cùng Đạo môn Lôi Kiếp Bất Diệt, Binh gia Kim Cương Bất Hoại như thế, đều là truyền thuyết, thậm chí so với truyền thuyết còn khó đến một điểm.

"Trẫm chi thân quân ở đâu?"

Chiêu Tông khẽ quát một tiếng, Pháp vực lại biển, bỗng nhiên hóa thành một cái cực lớn chiến trường.

Mặt đất chuyển thành huyền đen, tựa như trực tiếp cùng Minh thổ giao hòa.

Chợt, một cái đầu ngựa hiện lên đi ra, sau đó là khoác khôi giáp thân ngựa, cùng với phía trên tinh tráng kỵ sĩ.

Luật luật!

Ngựa này trong ánh mắt lập loè u hỏa, trên lưng quý tướng người mặc huyền giáp, tự có một luồng sát khí ngất trời mà lên, phảng phất giết người không tính đại tướng.

"Giết!"

Hắn gào thét một tiếng, từ bốn phương tám hướng, lập tức truyền đến như núi như biển đáp lại:

"Giết giết!"

Từng cái từng cái Âm binh bò ra, tạo thành quân trận, lít nha lít nhít một mảnh, số lượng đâu chỉ mười vạn?

"Lần này đi Hoàng Tuyền triệu bộ hạ cũ, tinh kỳ mười vạn chém Diêm La. một triều hoàng đế tích lũy, quả thật khủng bố a. . ."

Đoàn Ngọc vẽ mặt biến đổi.

"Hê hê!"

Không chỉ có như vậy, ở Chiêu Tông bên người, chẳng biết lúc nào lại thêm ra một cái khoác đầu bông màu đen hình người.

Hắn cười khăng khặc quái dị, khí tức trên người quỷ bí, khiến cho Đoàn Ngọc đều sinh ra hãi hùng khiếp vía cảm giác: "Người sống? Người chết? Tựa hồ cũng không phải!"

"Ánh mắt không sai, ta là xác chết di động!"

Huyền Âm tử gật đầu, bỗng nhiên đi tới Pháp vực bên trong duy nhất có thân thể Tử Tuấn trước mặt, bàn tay lớn trào ra.

Hắn tay khô héo trắng gầy, móng tay thon dài ánh sáng, không giống tay người, trái lại thật giống quỷ thảo.

Tử Tuấn kêu thảm một tiếng, không cách nào chống lại, một viên đỏ chót tâm liền bị đào lên.

"Chà chà. . . Người đọc sách tâm can, tư vị lại càng không sai đây!"

Huyền Âm tử nhìn thấy sau khi, trong con ngươi hào quang màu đỏ tươi càng ngày càng dày đặc.

"Ngay cả người mình đều giết, quả nhiên phát điên!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, trong lòng cảnh giác cực kỳ.

Người đội đầu bông này khí tức tuy rằng chỉ có Thiên Cương, nhưng mang đến cho hắn một cảm giác vô cùng nguy hiểm, không ở bên một bên Chiêu Tông phía dưới.

Như vậy hai cái đại cao thủ, lại thêm vào mười vạn Âm binh Âm tướng vây công.

Đặc biệt, chính mình tối nay đột phá, lại tao ngộ ám sát, nguyên thần cũng không phải là bình yên vô sự.

"Đây mới là cuối cùng sát cục!"

Một ý nghĩ, bỗng nhiên ở trong lòng hiện lên.

"Huyền Âm tử, tất cả liền giao cho người!"

Hạ Chiêu Tông nói, mười tám người giơ lên kim loan kiệu chậm rãi lùi về sau.

Cái này cũng là, hãn dù sao khi còn sống là hoàng đế, có tối đa điều khiến từ xa chỉ huy kinh nghiệm chiến đấu, chết rồi cũng là triều đình một tổ, âm vinh vô tận, lúc nào đến phiên tự mình lên trận qua?

Tuy rằng trở thành Thần Chi sau có tôi luyện, nhưng đối với Đoàn Ngọc loại này một đao một thương đánh đi ra, kinh nghiệm trên vẫn còn có chút không đáng chú ý, đây chính là hoàng đế hạn chế.

Dù cho tu vi của người này cao thâm, có thể so với thiên sư, nhưng Đoàn Ngọc đối đầu hãn, nhưng có không nhỏ phần thắng.

Chỉ là cái này Chiêu Tông cũng thông minh, tọa trấn phía sau chỉ huy, chống đỡ Pháp vực, dưới đáy mười vạn Âm binh Âm tướng phong tỏa thiên địa, còn có một cái Huyền Âm tử chủ công.

"Khúc Tư quân! Kinh vương! Hê hê. . . Thực sự là đáng tiếc, người không biết người đến tốt cùng bỏ qua cái gì, đây cũng là trường sinh bí mật a!"

Huyền Âm mắt nhỏ bên trong tinh quang toả sáng, chậm rãi tiến lên: "Huyền Thiên bất công, chúng ta khó có thể trường sinh, nhưng nương nhờ vào Đại Hạ sau, lão phu dĩ nhiên đã đột phá, ít nhất có thể sống thêm năm trăm năm!"

"Đánh đối chính là ruộng bỏ nơi này thiên đạo, nương nhờ vào Hoàng Thiên làm chó săn sao?" Đoàn Ngọc lạnh lùng bồi thêm một câu.

"Làm sao người biết?"

Lời vừa nói ra, Huyền Âm tử tiếng nói đột biến.

"Chỉ là. . . Thoạt nhìn cái này Trường sinh chi pháp cũng không ra sao, hậu hoạn khá lớn a, đánh đổi là trở thành xác chết di động sao?" Đoàn Ngọc cười to, thừa dịp Huyền Âm tử lay động chính mình đạo tâm không được, trái lại bị chính mình lay động tâm thần lúc, hung hãn động thủ: "Vạn kiếm cùng phát!"

Hữu hữu!

Ở hăn quanh người, trong hư không hơi nước hội tụ , hóa thành băng kiếm, bên trên có long hổ rít gào, hướng bốn phía bay vút.

Hống hống!

Gào gào!

Bạch Hổ sát đã là rất nhiều không có thực thể âm hồn khắc tinh, mà Giao Long Huyền Cương càng là thiên địa chí dương chí cương khí, rất nhiều Âm binh Âm tướng vẫn không có dụng tới, chỉ là bị tức tức một chụp, liền kêu thảm thiết hòa tan, từng tia từng tia khí xám đen không ngừng tiêu tan.

Thừa cơ hội này, Đoàn Ngọc nguyên thần bắn như điện, đi tới Huyền Âm tử trước mặt, một chương đập xuống, long hổ cùng xuất hiện.

Nếu như nói trước trùng loạn quân trận, chỉ là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, lúc này hăn mới là vận dụng sáu, bảy phần mười thực lực.

Trong hư không, liền thấy một con màu xanh giao long, một con màu trắng cự hổ gào thét, nanh vuốt cùng xuất hiện, múa tung mà xuống.

Ầm ầm!

Cương Sát chi khí bạo phát, lại như bên trong bại cách.

Thổ địa ao hãm, bốn phía trong vòng mấy chục trượng âm khí không tồn, hiện ra một cái hố to.

Mà đáy hố, Huyền Âm tử lại ngạo nghễ mà đứng, áo bào đen diệt hết, hiện ra một bộ kỳ dị thân thể đến, thương thế nhanh chóng trở lại bình thường.

"Đây là. . . Cương? !"

Đoàn Ngọc một cái giật mình.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Liều Mạng

Cương Sát chi khí bạo phát, dường như thuốc nổ.

Chu vi Âm binh Âm tướng hôi phi yên diệt, liền ngay cả Huyền Âm tử trên người đấu bông màu đen đều là như vậy.

Nhưng chợt, nó triển lộ ra thân thể, lại khiến Đoàn Ngọc giật nảy mình.

Xuất hiện ở trong mắt Đoàn Ngọc, là một bộ vô cùng quý dị thân thể, cả người không có một tia bộ lông, da thịt hiện ra một loại bệnh trạng màu xám trắng.

Gầy trơ cả xương, hầu như da bọc xương, tứ chi dường như lô củi, trước ngực hai hàng xương sườn có thể thấy rõ ràng, lưng hơi cong, vóc người lại rất cao, chống một cái khổng lồ mà trọc lốc đầu, gò má có chút biến hình, dường như chuột giống như nhô ra, con ngươi bên trong hiện ra nồng nặc như máu đỏ sậm.

Nếu là hình tượng tỉ dụ, thật giống như một con gầy đến cực điểm rụng lông người sói.

Trước Cương Sát chi khí ở trên người hắt lưu lại đạo đạo vết thương, da thịt mở ra, máu tươi lại rất ít, hiện ra quý dị màu nhũ bạch, đồng thời, còn đang nhanh chóng trở lại bình thường.

"Cương?"

Nghĩ đến hãn hầu như không tim có đập, còn có trước hút máu ăn tâm cử động, Đoàn Ngọc lẩm bẩm nói: "Đây chính là Hoàng Thiên Trường sinh chi pháp sao? Quả thật quỷ dị âm tà tới cực điểm a, người vì trường sinh, đem chính mình luyện chế thành cương thi thân thể? Chẳng trách tự xưng xác chết di động!"

Thế giới này tuy rằng cũng có Luyện thi chi pháp , bất quá đều là đường nhỏ.

Đồng thời, cương thi đã chết qua , tương đương với một cái vật chết, trong cơ thể làm sao có thể chứa đựng Nguyên Thần?

Chỉ cần dám chui vào, khẳng định là bị Âm sát chi khí ngày đêm làm hao mòn, không ngừng suy yếu kết cục.

Nhưng cái này Huyền Âm tử hiển nhiên không giống, cương thi thân mang theo kỳ dị hoạt tính, cũng không phải là chân chính người chết, đồng thời cùng nguyên thần dung hợp, hình thành rồi một loại hoàn toàn mới sinh mệnh hình thái.

Có lẽ thật có thể dường như hãn nói như vậy, sống thêm năm trăm năm.

Chỉ là như vậy không người không quý, nửa người nửa quý đáng vẽ, Đoàn Ngọc là khẳng định xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

"cái này loại pháp môn, tuyệt đối không là Thái Âm Luyện Hình, mà là xuất từ Hoàng Thiên!"

Hãn đối với chuyện này vô cùng khẳng định.

"Xác thực, đây là xuất từ (Địa Thư) vô thượng công pháp! Người vĩnh viễn cũng không biết bên trên có bao nhiêu huyền bí, càng không biết ta cỡ nào tiếp cận đại đạo!"

Huyền Âm tử tiếng nói hình như có chút say mê.

Đạo!

Đây là siêu thoát thế giới khái niệm, cũng là rất nhiều Luyện khí sĩ khổ sở truy tìm mục tiêu.

"Điên rồi!"

Đoàn Ngọc trong lòng ngỡ ngác, hai tay bấm quyết: "Bạch Hổ Tru Tà Ấn!"

Hồng hồng!

Cực lớn Bạch Hổ tái hiện, thần thông lực lượng bỗng nhiên đè xuống, một viên quang ấn từ Huyền Âm tử cái trán ấn nhập đi vào.

Ầm!

Sát khí trực tiếp ở trong người bạo phát, đem thân thể của hắn nổ thành liếng xiếng.

"Cũng còn tốt, chỉ là thân thể tà dị, tu vị vẫn là ở khoảng Thiên Cương. . ."

Đoàn Ngọc thở dài một hơi, đột nhiên, con ngươi lại là co rút lại.

Bởi vì ở ánh mắt của hắn bên trong, những kia bị nổ bay huyết nhục sinh ra vô số xúc tu, phảng phất nắm giữ sinh mệnh giống như, ngoan cường mà dính hợp lại cùng nhau, hình thành cực lớn nhúc nhích thịt miếng.

Thịt miếng đứng thẳng người lên, lại hình thành Huyền Âm tử dáng dấp: "Ta. . . Bất tử bất diệt!"

Đạo gia bất diệt nguyên thần như tu luyện tới cao giai, xác thực đánh tan sau khi còn có thể đoàn tụ, nhưng thân thể dĩ nhiên cũng có thể như vậy, quả thực là liên Binh gia Kim Cương Bất Hoại, Đạo Thương Bất Nhập đều không làm được chuyện!

"Hoàng Thiên. . . Đến tột cùng là cái thứ gì?"

Đoàn Ngọc phát hiện Huyền Âm tử khí tức không hàng phản tăng, hiện tại hầu như vượt qua Thiên Cương, không khỏi ngơ ngác: "Tà vật! Thân thể bất diệt, mỗi giết một lần, còn sẽ tăng cao thực lực?"

Loại này hoàn toàn vi phạm thế giới lẽ thường tình huống, lại có thể phát sinh?

Rất hiển nhiên, khẳng định là bởi vì chịu đến một cái khác 'Trời ' ảnh hưởng!

Đồng thời, hẳn cũng biết vì sao Vô Định giáo Hàn Phong Tử đối với Đại Hạ kiên kỵ như vậy.

Có thể chế tạo một cái Huyền Âm tử, lẽ nào liên chế tạo không được cái khác?

Cái kia Đại Hạ, quả nhiên đã trở thành thế giới u ác tính, nhất định phải hội hợp tất cả sức mạnh, một lần đem tiêu diệt, không thể lại cho chút nào cơ hội!

"Máu thịt của người. . . Tư vị nhất định không sai!"

Huyền Âm tử màu đỏ tươi ánh mắt nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc, mở ra tay phải.

Xoẹt Xoẹt.....!

Tay phải hấn cánh tay cuồng thân, một thoáng bành trướng, che kín bầu trời rơi xuống.

Lấy thân thể máu thịt làm được mức độ này, dù cho nơi đây là Pháp vực, hay là còn có Thần Chi ám trợ, nhưng cũng quá mức khó mà tin nổi.

"Đi!"

Đoàn Ngọc nguyên thần hóa thành lưu quang, từ khe hở trong lúc đó lướt qua, xông hướng Chiêu Tông Kim Loan.

Huyền Âm tử chính là không chết tà vật, chỉ có thể phong ấn, mà nếu có cái này Thần Chi ở bên cạnh thăm dò, chính mình dù cho làm được cũng sẽ bị phá hỏng.

Huống chi, mười vạn phong tỏa thiên địa Âm binh Âm tướng, đều là nghe lệnh của người này.

Nghĩ muốn phá Pháp vực, nhất định phải tiêu diệt này thần!

"Hộ giá!"

Chiêu Tông không nhanh không chậm, gảy gảy móng tay.

Cuồng phong gào thét bên trong, hai làn sóng nhân mã giết tới, người cầm đầu đều là sát khí lẫm liệt đại tướng, đây là dương gian danh tướng, chết rồi chân linh không muội, như trước hung uy hiển hách, hầu như có thể so với Tòng tứ phẩm!

"Cục diện này. . . So với trước còn muốn hung hiểm!"

Đoàn Ngọc trong lòng như có ngộ ra, lúc này hấn tuy rằng đột phá Thiên Cương, nhưng đối mặt với kẻ địch so với dĩ vãng đâu chỉ hung hiểm gấp mười gấp trăm lần?

'Chẳng lẽ ta trước tâm huyết dâng trào, liền ứng ở chỗ này sao?'

Càng là như vậy, tâm tình của hãn càng ngày càng tỉnh táo, vung tay lên, quanh người một long một hổ gầm thét lên, xông hướng hai cái đại tướng.

Cùng lúc đó, hãn một bước bước ra, lại là đăng lâm đến Kim Loan bên trên.

Xá được một thân quả, dám đem hoàng đế kéo xuống ngựa!

Ầm!

Ầm ầm!

Ở chung quanh hãn, gào thét giáp vàng lực sĩ cùng cung nữ tất cả nổ tung, Kim Loan vỡ vụn, màn che dường như con bướm giống như tung bay rơi xuống.

Hạ Chiêu Tông ngồi ngay ngắn bên trong, con mắt màu đỏ xanh nhìn chăm chú Đoàn Ngọc: "Quả là yêu nghiệt. . . Chỉ là, người bị thương trầm sao?"

"Thiên tử mới tự xưng trầm, người còn có thể đại biểu trời sao?"

Đoàn Ngọc cười to.

"Ta Đại Hạ đến Hoàng Thiên mệnh trời, làm sao không là thiên tử?"

Hống hống!

Sau lưng Hạ Chiêu Tông, một tia long ảnh ngưng tụ, mang theo Chính tam phẩm thần lực, càn quét tất cả.

Dù cho Đoàn Ngọc thời điểm toàn thịnh, cũng cần tiêu tốn rất lớn đánh đổi cùng tinh lực, mới có thể đánh với hãn một trận.

Càng không cần phải nói, lúc này sau lưng hai nhánh đại quân liền muốn giết tới, mà Huyền Âm tử đã quỷ dị mà đứng ở sau lưng hãn.

Đây là tiền hậu giáp kích tử cục!

"Ha ha. . . Đã như vậy, chúng ta liền liều mạng mệnh trời đi!"

Đoàn Ngọc cười ha ha, Nguyên Thần bên trên một luồng khí tức hiện lên.

Đó là sống và chết bình phong!

"Hả? Người này đột phá sau khi, lại muốn xung kích sinh tử bình phong?"

Hạ Chiêu Tông con mắt màu đỏ xanh co rụt lại, đột nhiên cảm giác một luồng khủng bố uy năng, đã hội tụ ở Pháp vực trên không.

Ngoại giới.

Ầm ầm ầm!

Mưa xối xả như chú, điện xà múa tung.

Răng rắc!

Bỗng nhiên, một đạo bạch sắc ánh chớp rơi xuống, mục tiêu rõ ràng là cái này Thần Chi pháp vực.

Hoặc là nói, Pháp vực bên trong Đoàn Ngọc!

Sinh tử bình phong chính là Du Thần Ngự Khí cuối cùng một cửa ải, đột phá sau tuy rằng không có một chút nào chiến lực tăng cường, lại có thể

chứng thành chuyển thể Nguyên Thần, thân thể bình giải sau sống lại một đời! Huyền Âm tử chính là kẹt ở chỗ này, nhiều năm không được tiến thêm.

Bất quá, lấy Đoàn Ngọc long hổ hình ảnh, lại là rất có hi vọng đột phá.

Thậm chí , bởi vì tích lũy lâu dài sử dụng một lần, mới vừa luyện hóa Thiên cương chi khí, liền có thể thử nghiệm chứng thành chuyển thể Nguyên Thần!

Tu sĩ đột phá sinh tử bình phong, nguyên bản cũng không thiên lôi, làm sao hẳn lại là giao long thân, một chỗ chừ hầu.

Để vương chừ hầu không được trường sinh, là thế giới này quy tắc thép!

Bởi vậy, khi đạo ấn công pháp đột phá lúc, lập tức thì có thiên lôi rơi xuống!

Dù cho hẳn đến Thiên quyền, cũng là không cách nào tránh khỏi, đây mới thực sự là sinh tử kiếp số!

Đoàn Ngọc trước liền có cảm ứng, còn cảm ứng được duy nhất sinh cơ, chính là tích lũy lâu dài sử dụng một lần, một hơi đột phá Thiên Cương cùng sinh tử bình cảnh.

Mãi đến tận hiện tại, hẳn mới có chút rõ ràng.

Lúc này ngoại vi, cái này Chính tam phẩm Thần Chi Pháp vực, còn có mười vạn Âm binh Âm tướng phong tỏa, trái lại thành hẳn che chở!

"Thiên đạo chí công, hoặc là nói, chỉ là một đoạn cứng nhắc chương trình, rất khó làm cái gì điều chỉnh. . . Bởi vậy, dù cho Thiên quyền tại ta, chỉ cần ta đột phá sinh tử bình phong, vẫn có lôi rơi xuống, tầm thường tình huống chắc chắn phải chết!"

'Mà Đại Hạ Thần Chi, chỉ cần che lấp khí tức, hoặc là không mãn đủ điều kiện gì, dù cho đi ra cất bước, cũng rất ít bị sét đánh. . .'

'Nhưng hiện tại. . . Mượn do ta đột phá, lại là đem cái này Hạ Chiêu Tông, còn có Huyền Âm tà vật bại lộ ở nơi này dưới thiên đạo!'

'Đây chính là đánh cược mạng, nếu như thiên ý ở ta, ít nhất ta chịu đựng lôi đình oai tuyệt đối muốn so với hai người này ít, đây là duy nhất một tuyến sinh cơ nơi!'

Đoàn Ngọc nguyên thần hung hãn đột phá, ý niệm trong lòng nhanh quay ngược trở lại.

Sinh tử bình phong, đối với hắn cái này xuyên qua một hồi, sống lại một hồi người tới nói, chính là chuyện như vậy.

Hàn Phong Tử là Huyền Vũ hình ảnh, đều có niềm tin rất lớn đột phá, chính mình là long hổ hình ảnh, lại tích trữ chất phác, càng là một thoáng liền đột phá, bởi vậy đưa tới lôi đình.

Rầm Rầm!

Nương theo ánh chớp rơi xuống, Đoàn Ngọc rốt cục thiết thân lĩnh hội cái gì là chân chính lôi đình oai!

Lôi âm động tại cửu thiên, đánh tan hồn phách.

Thời gian vào đúng lúc này tựa hồ trở nên cực nhanh, vừa tựa hồ trở nên thật chậm.

Một tia sáng trắng rơi xuống, Chính tam phẩm đại thần Pháp vực trong nháy mắt sụp đổ.

Chợt, chính là cái kia mười vạn Âm binh Âm tướng, dùng tốc độ khó mà tin nổi hơi phi yên diệt.

Lại sau đó, bạch quang một phân thành ba, rơi vào chính mình, Hạ Chiêu Tông, còn có cái kia Huyền Âm tử đỉnh đầu.

Ầm ầm!

Đoàn Ngọc Nguyên Thần trong nháy mắt sụp đổ, hiện ra Đạo ấn.

Thậm chí , liền ngay cả Đạo ấn bên trên đều hiện lên ra từng cái từng cái vết rách.

Cái gì Cương Sát chi khí, cái gì quan khí, cái gì Long khí. . . Ở cái này thuần túy thiên địa oai trước mặt , căn bản chẳng là cái thá gì!

Thiên địa mệnh mông, cao cao tại thượng, trời tức là quân, thế gian vạn vật đều là thần tử.

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết!

Đây mới là thế gian lớn nhất quyền sinh quyền sát trong tay quyền lực!

Ào ào ào!

Pháp vực thối lui, mưa xối xả tùy theo rơi xuống ở trong viện.

Mặt đất khắp nơi bừa bộn, nguyên bản Thần Chi, Huyền Âm tử, thậm chí Đoàn Ngọc đều biến mất không thấy.

Phảng phất từ thế giới này hoàn toàn xóa đi.

Thiên địa oai, quả là thiên uy!

...

...

...

Không biết đi qua bao lâu, một tia gió thổi qua.

Âm phong bất ngờ nổi lên, không trung hiện lên từng cái từng cái luồng khí xoáy.

Khí lưu phun trào, hội tụ trên đất một khối bạc trắng tàn phiến chu vi.

Dựa vào điểm này tàn phiến, một cái bóng rớt cực chậm rãi hiện lên đi ra.

Nó thân hình mơ hồ, gió vừa thổi liền gợn sóng liên tục, liền một cái mới vừa xuất khiếu Nguyên Thần Chân Nhân cũng không bằng.

"Thật là lợi hại lôi đình, chẳng trách Tiên đạo khó ra Lôi Kiếp Bất Diệt!"

Đoàn Ngọc cảm giác suy yếu tới cực điểm, trong lòng thở dài trong lòng.

Chính mình đột phá sinh tử bình phong lôi kiếp, khẳng định không bằng đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt kiếp số, dù là như vậy, cái này lôi đình trước tiên phá Pháp vực, lại diệt Âm binh, cuối cùng thậm chí một phân thành ba, chính mình vẫn là suýt chút nữa chết rồi.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Khắc Phục Hậu Quả

"Gay go. . . Ta cũng nhanh đèn cạn dầu!"

Một cơn gió cạo đến, Đoàn Ngọc Nguyên Thần nhất thời cảm giác dường như ngàn đao băm thây, phảng phất liên cơ bản nhất Dạ Du thủ đoạn đều mất đi.

Trong lòng nhất thời biết được, vừa nãy cái kia một lời, hầu như làm mình Đạo ấn hơi phi yên diệt, Chân Linh hoàn toàn tổn hại.

Tuy rằng chịu đựng đi xuống, vẫn là nguyên khí đại thương.

Huống chi, lúc này là đêm mưa, nếu là trở lại một lời! Không! Chỉ cần nghe được lời âm, chỉ sợ cũng sẽ đánh tan nguyên thần của chính mình!

"Lẽ nào vượt qua kiếp số, lại muốn ở chết ở chỗ này? Biết bao trào phúng?"

Đoàn Ngọc hầu như nghĩ cười ha ha, nhưng trong nháy mắt liền trầm tĩnh lại: "Lớn như vậy động tĩnh, bọn họ sẽ không không có phát hiện!"

Quả nhiên, không tới chốc lát, tay áo tung bay tiếng ngay khi bốn phía vang lên, một đám người vọt vào: "Xảy ra chuyện gì? A. . . Chủ quân?"

Nhìn thấy người cầm đầu là Tần Phi Ngư cùng Quách Bách Nhẫn, Đoàn Ngọc không khỏi thở phào một hơi.

"Nhanh! Đem ta thân thể mang tới!"

Hắn không lo được cái gì, vội vã phát hiệu lệnh.

"Vâng!"

Quách Bách Nhẫn lập tức sai người trở lại, đem Đoàn Ngọc thân thể nhấc đến.

Nhìn thấy chính mình thân thể, Đoàn Ngọc thần hồn cố hết sức nhào tới, phảng phất sắp chết chìm người bò lên trên thuyền.

Ấm ấm!

Nguyên Thần quy khiếu sát na, một luồng ấm áp cùng cảm giác an toàn truyền khắp toàn thân.

Hắn mở hai mắt ra, hầu như mắt tối sầm lại, liền muốn bất tỉnh đi.

"Đây là Nguyên Thần bị thương quá nặng, cũng may Đạo ấn lưu lại một khối, đồng thời đã đột phá sinh tử bình phong, Nguyên Thần đại thành. . . Chỉ cần lấy thiên tài địa bảo cùng linh khí tu bổ, luôn có thể hồi phục như cũ!"

Đoàn Ngọc xoa xoa mi tâm: "Trong thành tình huống làm sao?"

"May mắn nhờ Vương thượng hồng phúc, tặc nhân đã diệt sạch!"

Đây cũng không phải là những thứ này thủ hạ lợi hại bao nhiêu, mà là trước Phu tử công lao.

Đến ám sát phần lớn là Nguyên Thần, mà bình thường Nguyên Thần thậm chí Du Thần Ngự Khí cao thủ, ở cái kia hét một tiếng phía dưới, như không có thân thể che chở, e sợ đều muốn không chết cũng tàn.

Ngược lại là Quách Bách Nhẫn, Hàn Phong Tử mấy người, xem thời cơ đến nhanh, trốn vào thân thể trong, sẽ không có cái gì quá đáng lo.

Đồng thời, Đại Hạ mai phục cao thủ, ở phía sau đến trong lôi kiếp cũng là tất cả tiêu diệt.

Lúc này Chi thành, an toàn đến không thể lại an toàn.

"Rất tốt, dìu ta trở lại!"

Đoàn Ngọc miễn cưỡng đứng lên, nhìn khắp bốn phía.

Mặt đất loang loang lỗ lỗ, không có một chút nào âm khí lưu lại.

"Ồ?"

Ánh mắt của hắn một chú, tiến lên vài bước, mang tới một vật.

Ở lôi đình phía dưới, Huyền Âm tử, Hạ Chiêu Tông đều là hôi phi yên diệt, lại chỉ có lưu giữ rơi xuống cái này.

Đây là một tờ tàn giấy, mặt ngoài vàng nhạt, bên trên lại hiển lộ ra một ít màu đỏ sậm chữ viết.

"Địa Thư?"

"Chương bảy kinh • tàn thiên?"

...

Đêm mưa đi qua, ánh mặt trời bay lên.

Hồng hà đầy trời, tràn ngập một tia tử khí.

Vương phủ hoa viên, Đoàn Ngọc động tác chậm chậm, hướng về phía ánh bình minh hô hấp phun ra nuốt vào.

Hoàn thành cái này công khóa sau khi, hắn lại trở về phòng, đem một viên Yêu Côn Linh đan nuốt vào trong bụng, khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

Thức hải trong, một khối bạc vụn mảnh chậm rãi khôi phục ánh sáng lộng lẫy, dần dần hòa tan thành vạn ngàn tia nhỏ, phác họa ra một viên màu trắng Ngân Ấn bóng mờ.

Ở lượng lớn nguyên khí bù đắp phía dưới, cái bóng dần dần do hư hóa thực.

"Bây giờ ta đã vượt qua kiếp số, chính thức Nguyên Thần đại thành, đạt đến Du Thần Ngự Khí cảnh giới đỉnh phong. . . Chỉ cần nguyên khí đầy đủ, liền có thể chậm rãi bù đắp lại, không có một chút nào bình cảnh!"

Đương nhiên, nếu không phải là mình làm một châu Vương giả, có lượng lớn quý trọng tài nguyên, hoặc là đến trẻ thời cơ, khiến cho thương thế tăng thêm, liền rất khó nói.

Bởi vậy, trở về sau khi, Đoàn Ngọc liền vạn sự mặc kệ, nhất ý tu bổ.

Đến lúc này, rốt cục có thể thở dài một hơi.

Hắn thể ngộ nguyên thần của chính mình.

Đạo gia tu luyện, Nguyên Thần Xuất Khiếu cùng Du Thần Ngự Khí hai cái đại cảnh giới, đều là vì tôi luyện nguyên thần bất diệt đặc tính.

Đến bây giờ trình độ này, nguyên thần của chính mình đã đủ mạnh, thậm chí chuyển thể đều không thể tiêu diệt trí nhớ của chính mình, đây chính là đại thành chuyển thể nguyên thần!

"Đồng thời. . . Bởi vì trải qua một lần 'Tiểu lôi kiếp', vì lẽ đó Nguyên Thần đồng dạng được đến rèn luyện, ta trước mắt Nguyên Thần, e sợ không so Hô Phong Hoán Vũ thiên sư kém!"

Nghĩ đến độ kiếp lúc mạo hiểm, Đoàn Ngọc không khỏi vừa là vui mừng, lại là nghĩ mà sợ.

Chính mình chỉ là Du Thần Ngự Khí tu vị, bởi vậy rơi xuống lôi kiếp cũng không nòng nặc, ít nhất khẳng định không sánh được đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt lúc kiếp số.

Dù là như vậy, trước tiên có Thần Chi pháp vực cùng mười vạn Âm binh ngăn cản, sau đó lại một phân thành ba, do Hạ Chiêu Tông cùng Huyền Âm tử vì chính mình chặn tai, vẫn là suýt chút nữa hôn phi yên diệt.

Cái này Huyền Thiên, đối với Tu hành giả, thực sự là vô cùng hà khắc rồi.

Đương nhiên, chính mình cái này một tuyến sinh cơ, nói không chắc vẫn là đến từ chính Thiên quyền, nếu không thì, lôi kiếp uy lực chỉ cần lại thêm lớn một chút tia, chính mình liền hôn phi phách tán, chết không có chỗ chôn.

"Nhìn một đốm mà biết toàn thân báo, lúc này ta nếu là đi đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt, trăm phần trăm đều là cái chữ chết!"

Bị sét đánh qua một lần, không có nghĩa là có thể miễn dịch lần thứ hai!

Bất quá, trải qua như vậy khủng bố, tổng có ít chỗ tốt.

Ít nhất lần thứ hai đối mặt với lôi kiếp lúc, thì có chút chuẩn bị tâm lý, đây là bao nhiêu thiên sư đều cầu không được cảm ngộ.

Đoàn Ngọc tự giễu cười cười, chợt trong mắt tinh quang ngưng tụ.

Du Thần Ngự Khí đại thành sau khi, bước kế tiếp chính là đột phá Hô Phong Hoán Vũ thiên sư cảnh giới! Hô Phong Hoán Vũ sau khi, mới là Lôi Kiếp Bất Diệt truyền thuyết!

"Nguyên Thần đến đây, đã có bất diệt đặc tính, thiên sư nhưng là hình thần kiêm diệu, nguyên thần cường đại đến phụng dưỡng thân thể. . ."

Thiên sư!

Truyền không nói ra được, đây chính là Luyện khí sĩ đỉnh, thậm chí có thể tự lập đạo thống, không kém hơn Đạo môn mười mạch cấp bậc!

Dù cho lúc này mười đại Đạo môn bên trong, cũng không phải mỗi một cái đều có thiên sư tọa trấn.

Liên quan tới bọn họ miêu tả, đều là giống như mây trong tàng long, ẩn hiện một vảy nửa trao mà thôi.

"Thiên sư trọng tại thân thể. . . Mà Bình gia tăng ba, quân khí thần thông sau khi, bất luận là Hàng Long Phục Hổ, vẫn là Đạo Thương Bất Nhập truyền thuyết, cũng là cô đọng thân thể! Quả nhiên ba ngàn đại đạo, trăm sông đổ về một biển sao?"

Tu luyện tới Đoàn Ngọc tình trạng này, đã là nhất đại tông sư, có quan điểm của chính mình thái độ.

"Nghĩ muốn đăng lâm chí cao vị trí, quang đi nguyên thần một đạo e sợ không thông, vẫn là nhất định phải thân thể cùng nguyên thần đều đạt tới đỉnh cao mới có thể!"

. . .

Suy tư đã định, Đoàn Ngọc đứng dậy, đi tới đại sảnh, triệu kiến quần thần.

Đêm qua đại chiến tử thương nặng nề, một ít đến tiếp sau cũng cần thanh lý.

"Tham kiến Vương thượng, Vương thượng thiên tuế!"

Phía dưới, Quách Bách Nhẫn mấy người cung kính hành lễ.

"Thôi!"

Đoàn Ngọc vung vung tay: "Đêm qua tình huống làm sao, Bách Nhẫn người tới nói xuống đi!"

"Vâng!"

Quách Bách Nhẫn tuy rằng bị thương, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng tinh thần coi như không tệ, ho khan xuống nói: "Đêm qua, có tặc nhân muốn làm chuyện ám sát, đột phá Vương phủ cùng quân doanh, tốt đang bị ngăn cản dừng, không có quấy nhiễu đến vương phi! Mà phe ta tổn thất 127 người. . ."

Cái này đều là thủ thành sĩ tốt, còn có trong hành động tổn hại.

"Cho tới kẻ địch phương diện, đã điều tra, thế tục phương diện Khánh quốc, Nam Sở, Ngô Hàn gián điệp bí mật đều có tham dự, Tu hành giả phương diện, nhưng là hải ngoại Doanh Châu các, Vu Mục đạo, phái Bạch Vân, Thái Âm tông, cùng với mấy cái tà thần. . . Đây là khẩu cung cùng vật chứng!"

Một xấp công văn đều bị cung kính đưa lên, bàn bên trong còn có một viên Hoàng Ngọc ấn.

"Đây là Doanh Châu các Tam Sơn Ấn, cũng là một cái có thể trấn áp khí số báu vật. . ."

Đoàn Ngọc không thèm nhìn khẩu cung, cầm lấy Tam Sơn Ấn thưởng thức xuống: "Đêm qua không chỉ có Trường Khâm đạo nhân, còn có một cái biết nguyên thần hóa hạc Địa Sát Chân Nhân, dùng chính là Doanh Châu các bí pháp! Chứng cứ xác thực!"

"Phía nam tam tông cùng chúng ta làm khó dễ, đúng là có lý có chứng cứ, nhưng Doanh Châu các trước cùng bên ta giao hảo, tại sao lại đột nhiên làm khó dễ?" Quách Bách Nhẫn có chút kỳ quái.

Đoàn Ngọc lại là không chút nào ngạc nhiên.

Đại Hạ ở mỗi cái tu hành phái bên trong đều có thám tử hoặc là quan hệ, động viên mấy cái tới đối phó chính mình quá mức bình thường.

Chỉ là chính mình đột nhiên phát động, Hành Không đạo nhân cùng Trường Khâm không thể biết trước, hiển nhiên ở chính mình xưng vương trước, liền chịu đến sai khiến, đến đây đại lục.

'Chính là không biết, Đại Hạ chỉ là lôi kéo Hành Không đạo nhân, vẫn là Doanh Châu các toàn bộ đối địch với ta?'

Đoàn Ngọc nghĩ đến đảo Vân Trung, lại nghĩ đến Kiyomi Taioini cùng trên tay mình Momotaro.

Nếu là Xuất Vân nhà Fujiwara cùng Doanh Châu các muốn đối địch với chính mình, vậy này bài tây là có thể đánh ra đi tới.

Hắn kì kèo Tam Sơn Ẩn ôn hòa mặt ngoài, bỗng nhiên giương tay một cái, đưa nó thả vào Quách Bách Nhẫn trong ngực, đối với sững sờ người sau nói: "Người đêm qua khổ cực, cái này ẩn sẽ đưa người phòng thân đi."

Đoàn Ngọc chính mình có càn tốt Bạch Hồ ẩn, vẫn đúng là không lọt mắt cái này.

Quách Bách Nhẫn ở hãn hệ thống bên trong rất trọng yếu, chính là một cái Đại quân gia, nương theo kẻ địch thăng cấp, nhất định phải tăng mạnh thực lực.

Đồng thời, Vi Sơn Cửu Nhận quyết cùng Tam Sơn Ẩn cũng vô cùng xứng đôi.

"Cô sau đó muốn thành lập quan chức, đầu tiên là thừa tướng cùng Đại tướng quân, lễ tuyệt trăm quan, xuống thiết lập ra lại hộ lễ binh hình công lục bộ, mỗi người quản lí chức vụ của mình. . ."

Đoàn Ngọc nhìn một chút phía dưới, nói: "Quách Bách Nhẫn, người là người thứ nhất nhận chức thừa tướng, Đại tướng quân là Tân Phi Ngự!"

"Xin nghe vương lệnh!"

Đối với Chủ quân như vậy buông tay, phía dưới đều là thói quen, lần thứ hai hành lễ.

"Đêm qua việc, không cần trắng trợn tuyên dương, chỉ nói có mâu tặc mà thôi. . . Trần chi lấy tĩnh, liền những thứ này, đi xuống đi!"

Đoàn Ngọc vung vung tay.

"Vương thượng!"

Hàn Phong Tử bước chân lại dừng một chút, không để ý chu vi ánh mắt kỳ quái: "Thần có bí tấu!"

"Vậy người lưu lại!"

Đoàn Ngọc gật đầu, nhìn những người khác bước nhanh lui ra, lại là bỗng nhiên nghĩ đến đêm qua chiến lợi phẩm, hỏi: "Người có chuyện gì?"

"Trải qua đêm qua một trận chiến, thần lại là phát hiện, cái này Đại Hạ triều đình dĩ nhiên tu luyện thiên ngoại thiên pháp môn!"

Hàn Phong Tử một bộ muốn thổ lộ bí mật gì về mặt.

"Thiên ngoại thiên? Giải thích thế nào?" Đoàn Ngọc vừa đứng chính là biểu hiện ra vẻ nghi hoặc.

Trong lòng lại nhõ nước bọt một câu: 'Kỳ thực. . . Ta so với người càng hiểu trời!'

"Thiên giả, thiên địa vậy, thiên ngoại thiên, chính là mặt khác một tầng không giống thiên địa!" Hàn Phong Tử nghiêm túc nói: "Ở tình huống bình thường, hai mảnh thiên địa không thể có thể có tụ hợp, phàm là chuyện luôn có ngoại lệ, tình huống như thế trong lịch sử liền đã xảy ra, thậm chí Huyền Thiên còn tiếp nhận rồi một ít ngoại lai sinh linh, tỷ như. . . Đông Hải Giao nhân!"

"Thì ra là như vậy!"

Đoàn Ngọc có chút bỗng nhiên tỉnh ngộ, chẳng trách hẳn luôn cảm thấy Giao nhân thiên tư cùng tập tính quá mức kỳ quái, cùng cái khác vật chủng khác biệt, hóa ra là đến từ Dị giới sinh vật.

"Hai mảnh thiên tụ hợp, sau một thời gian ngắn liền dịch ra, trên thực tế cũng không có cái gì, thậm chí lẫn nhau tiếp thu ngoại lai sinh linh, đối với thiên địa mà nói đều là một loại biểu tặng cùng bổ ích. . . Thật giống Giao nhân, hoàn toàn bản thổ hóa sau khi liền không có vấn đề gì, đây là hòa bình giao lưu điển phạm, nhưng còn có một trường hợp!"

Hàn Phong Tử như trước đang giảng giải, tiếng nói chuyển thành nghiêm túc: "Đó chính là xâm lược!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Địa Thư

"Xâm lược?"

Đoàn Ngọc một cái giật mình.

"Thiên ngoại thiên cũng không phải là khắp nơi hòa bình, không giống 'thiên' có không giống quy luật cùng con đường, có chỉ là hòa bình phát triển, có lại tràn ngập tính công kích, như vậy thiên một khi tụ hợp, chiến tranh liền bắt đầu!"

Hàn Phong Tử nói: "Đại Hạ triều đình, dĩ nhiên nương nhờ vào một cái đối địch thiên ngoại thiên! Đây là chuyện cực kì nguy hiểm!"

"Thiên ngoại thiên trong lúc đó chiến tranh?"

Đoàn Ngọc lại hiện ra hứng thú dạt dào về: "Cái kia đến tột cùng là như dáng dấp ra sao?"

"Chính như hai nước giao chiến như thế, vừa bắt đầu, tất là dò hỏi tình báo cùng tiên phong thăm dò!" Hàn Phong Tử nghiêm túc nói: "Hoặc là thu mua lôi kéo trong bóng tối! Đây chính là ta muốn nói, Vương thượng tuyệt đối không thể tu luyện thiên ngoại thiên công pháp! Bởi vì loại công pháp này tất nhiên mang theo một cái khác thiên quy tắc, đối với bản thổ mà nói, chính là ô nhiễm! Chính là nhất định phải thanh trừ u ác tính!"

"Nói như vậy lên, nếu như đem thiên so sánh một người, Giao nhân là bản thổ hóa đối với thân thể hữu ích khuẩn, mà Hoàng Thiên ảnh hưởng Đại Hạ triều đình nhưng là tai hại vi khuẩn?"

Đoàn Ngọc thay đổi cái khái niệm, lập tức liền đã hiểu, lộ ra vẻ mặt vô tội: "Công pháp gì?"

"Vương thượng cắt không thể xem thường!"

Hàn Phong Tử từng chữ từng chữ nói: "Cái kia thiên ngoại thiên công pháp vô cùng kỳ dị, không! Quả thực phải nói hung tàn quỷ dị! Năm giữ cực mạnh truyền nhiễm cùng ô nhiễm tính, nó đi tới thế giới này, vốn là chịu đến nhất trọng thiên áp chế, dù là như vậy, cũng cuồn cuộn không ngừng hấp dẫn chó săn nường nhờ vào, dù cho năm đó Đại Hạ cuối cùng hoàng đế cũng không thể ngoại lệ! Mà này hoàng đế sau đó kết quả, chính là bị thiên lôi oanh thành bột mịn, hình thần đều diệt!"

"Ngay cả như vậy, nó cũng ô uế toàn bộ Đại Hạ triều đình!"

...

Đoàn Ngọc trầm mặc.

Một cái Long đình trong, khí vận thịnh nhất, thần uy mạnh nhất, tự nhiên là khai quốc thái tổ.

xuống, mới đến phiên một ít thịnh thế hoàng đế cùng Phục hưng chi chủ.

Đại Hạ thái tổ, e sợ đã là Thần đạo truyền thuyết!

Đồng thời, là được đến một cái thiên ngoại thiên giúp đỡ, mới có thể đột phá cảnh giới!

Chỉ là vừa nghĩ, liền làm người có chút sờn cả tóc gáy, lại có chút nóng lòng muốn thử a.

Ngay sau đó cười nói: "Hàn Phong Tử người yên tâm, Cô vương sẽ không như vậy không có lí trí, cô còn muốn thừa kế mệnh trời, nhất thống

cái này vạn dặm giang sơn đây!"

"Hi vọng như vậy!"

Hàn Phong Tử trong lòng ngờ vực, trên mặt lại không chút nào lộ, hành lễ lui ra.

...

Chờ đến bóng người biến mất sau khi, Đoàn Ngọc gảy ngón tay một cái, hào quang màu xanh Đạo vực quang mang hiện lên, phong tỏa toàn bộ cung điện.

Hắn suy nghĩ một chút, lại móc ra mấy khối màu bạc phù lục, bố trí ở bốn phía.

Như vậy trân trọng mà nơi kiểm tra mấy lần sau khi, mới lấy ra một cái hộp ngọc.

Ở hộp mặt ngoài, có một đạo màu bạc phù lục, đây là tứ chuyển 'Phong Ma phù', nắm giữ cường đại phong cấm lực lượng.

Xem kỹ một phen sau, Đoàn Ngọc nhẹ nhàng xốc lên phù lục, mở ra hộp ngọc, hiện ra trong đó một tấm tàn trang.

Cái này trang giấy vàng nhạt, làm như từ nào đó một quyển sách trên lôi kéo xuống đến, mặt ngoài có hào quang màu đỏ sậm lấp loé.

Hắn suy nghĩ một chút, tay hiện nổi lên ra một tầng Đạo vực, sờ soạng đi lên.

Trang giấy xúc cảm nhẵn nhụi trơn, lại có chút khó có thể nhận dạng buồn nôn, không giống bình thường giấy, mà là. . . Da người!

"Địa Thư?"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, hồi tưởng lại kiếp trước nghe đồn.

Đại kiếp nạn lúc, Đạo môn có lời đồn đãi, Địa Thư xuất thế, bên trên ghi chép Thiên địa chi bí, hoàn chỉnh đọc, tất có thể thành tiên!

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, quả thực là chuyện cười!

Huyền Thiên không muốn phi phạm người trường sinh, mọi người đều biết, làm sao có khả năng đưa ra bí mật thành tiên?

Bất quá có thể rộng khắp truyền lưu, hiển nhiên cũng có chút hoa quả khô, cái kia cũng chỉ có một khả năng.

"Cái này Địa Thư, không phải xuất từ Huyền Thiên, mà là xuất từ Hoàng Thiên, tên thật phải gọi (Hoàng Thiên Địa Thư) mới là!"

Đoàn Ngọc cười gằn xuống.

Lúc này lại nhìn, Hoàng Thiên Địa Thư trên đèn hồng ánh sáng dĩ nhiên tự mình thu lại, hiển hiện ra vắn vẹo mà huyền ảo chữ viết.

"Thư pháp thực sự là kém cỏi. . ."

Đoàn Ngọc nhổ nước bọt một câu, vẻ mặt nhưng có chút biến hóa.

Cái này từng cái từng cái vắn vẹo vắn tự, cũng không phải Đại Hạ ngôn ngữ, lại khiến người vừa nhìn liền minh bạch ý tứ, là đại đạo chi văn!

Thậm chí, mang theo một loại kỳ dị mị lực, phảng phất từng cái từng cái vòng xoáy, lôi kéo ánh mắt của chính mình.

Bất tri bất giác, mặt của hắn liền cách cái này trang giấy càng ngày càng gần.

"Đại đạo chi văn? Đại đạo chi văn! Không đúng!"

Một tiếng ly hồ rít gào truyền đến.

Đoàn Ngọc đột nhiên cắn răng một cái, dùng đến một tiếng, đem hộp ngọc trọng hợp lại, lúc này mới thở dài một hơi: "Quý đệ! Đáng sợ! Dĩ nhiên ở trong lúc vô tình liền ảnh hưởng tâm thần của ta!"

Cái này (Hoàng Thiên Địa Thư), nhưng là ở Huyền Thiên bên trong phạm vi, chịu đến một tầng áp chế tình huống xuống làm được điểm ấy a!

"Nếu không là ta bản thân khí vận long trọng, lại có Đạo ấn trấn áp, chỉ sợ liền muốn mê muội đi vào!"

Hắn miện thở ra một hơi dài, không nói hai lời, một lần nữa đem hộp ngọc phong cấm lên, vẫn là có chút không yên lòng, lại chụp lên mấy tầng phong ấn.

Dù là như vậy, Đoàn Ngọc cũng cảm thấy đầu phòng lên, bên tai truyền đến rất nhiều nói mớ.

Trước nhìn thấy văn tự, phảng phất dấu ấn giống như, từng cái từng cái ở trong ký ức hiện lên đi ra, hiển lộ ra một ít tin tức:

"Thiên ý hỗn nguyên, Đạo giả hỗn độn! Muốn cầu trường sinh người, tất phục Nguyên Đan, ăn thịt chi, uống pháp rượu, nuôi tính kéo dài mạng sống, vĩnh bảo trường xuân. . ."

"Chết tiệt!"

Đoàn Ngọc lại là biết không ổn, lập tức khoanh chân ngồi tĩnh tọa, lấy Thanh Tâm chú an thần.

Liên tiếp mấy canh giờ sau khi, loại này cảm giác quái dị mới biến mất, bình phục xuống nội tâm xao động, lấy bình thường ánh mắt một lần nữa xem kỹ đoạn nội dung này.

Vừa nãy xem bộ phận, ngoại trừ pháp môn ở ngoài, còn có một chút tự thuật. Hỗn tạp cùng nhau, có vẻ vô cùng hỗn tạp.

Lúc này liền bị từng cái chinh lý đi ra.

"Nguyên lai Hoàng Thiên, là một cái cùng Huyền Thiên không sai biệt lắm cổ phong thế giới, thậm chí đều không gọi Hoàng Thiên, mãi đến tận một ngày, một cái người tu luyện tiếp xúc được một cái nào đó tồn tại, được ảnh hưởng, ghi chép xuống Địa Thư!"

"Chợt, Địa Thư dùng tốc độ khó mà tin nổi khuếch tán, đem thế giới kia kéo vào tử vong cùng vực sâu hủy diệt, thế giới cũng bắt đầu sa đọa. . ."

"Liền vào thời khắc này, nó phát hiện Huyền Thiên!"

Đoàn Ngọc khuôn mặt nghiêm nghị.

"Thiên ngoại thiên có thể thông qua lẫn nhau nuốt chửng, trì hoãn hủy diệt vận mệnh sao? Vẫn là đơn thuần xâm lấn?"

"Ha ha. . . Cái kia không biết tên tồn tại là một tầng, hẳn ảnh hưởng Hoàng Thiên thế giới, Hoàng Thiên thế giới là tầng thứ hai, nó đem (Hoàng Thiên Địa Thư) đầu nhập Huyền Thiên thế giới, Đại Hạ triều đình lại chỉ lấy một tờ, nói không chắc ta thấy chính là phiên bản phiên bản hàng, dĩ nhiên đều suýt chút nữa trúng chiêu, cái kia chân chính nguồn ô nhiễm khủng bố đến mức nào?"

"Cái này nghe có chút vi diệu cảm giác quen thuộc!"

Đoàn Ngọc sờ sờ cằm: "Nhưng mặc kệ hẳn có phải là ta suy nghĩ như vậy, duy có một chút, cái này Hoàng Thiên Địa Thư trên pháp môn, tuyệt đối dùng không được, dùng một lát liền rơi xuống Thâm Uyên, cũng lại bỏ không ra được!"

Hắn cái trán có chút mồ hôi lạnh, lại có chút vui mừng.

May là Huyền Thiên đầy đủ cứng chắc, nếu không thì, thế giới của chính mình, đã sớm bước Hoàng Thiên gót chân.

Quy tắc nghiêm mật thế giới, đối ngoại đến xâm lấn chống lại tính cũng cực cao, đây là chuyện tốt.

Nếu như nói, trước đối với Hoàng Thiên công pháp còn có chút mơ ước, Đoàn Ngọc lúc này chính là tránh không kịp.

"Chỉ bất quá. . . Vẫn đúng là theo ta suy nghĩ như thế, đem công pháp đưa đến trước mặt của ta, cái này cũng là thiên ý sao? Chẳng qua là Hoàng Thiên ý muốn?"

Đoàn Ngọc cười gằn, không chút do dự mà phát ra mấy tấm bùa, nhen lửa ngọn lửa, đem hộp ngọc bao bọc ở bên trong.

Phong Ma phù mở ra, Huyền Hoàng Địa Thư tàn trang lập tức bị ngọn lửa bao bọc.

Xì xì!

Xì xì!

Phía trên văn tự vụn vẹo, không ngừng biến hóa.

Đoàn Ngọc cũng không thềm nhìn tới, chỉ là thôi phát lửa.

Qua mấy canh giờ sau khi, trang giấy màu sắc bắt đầu sáng tối chập chờn lên, từng tia tia máu tươi hiện lên, bị đốt cháy hầu như không còn.

Ào ào ào!

Trang giấy bên trên phảng phất mở ra cái Tuyền nhân, cuộn cuộn không ngừng dòng máu sôi phun giống như hiện ra đến, nương theo các loại kêu thảm thiết cùng kêu rên.

Đoàn Ngọc bịt tai không nghe, giống như không thấy.

Ngon lửa đột nhiên bốc lên, đem tất cả máu tươi bốc hơi lên, vừa tựa hồ có từng cái từng cái vụn vụn kêu rên khuôn mặt ở trong ngọn lửa biến mất.

Rốt cục, ngọn lửa chấn động, bên trong trang giấy rốt cục bắt đầu thiêu đốt, hóa thành tro tàn.

Đoàn Ngọc cẩn thận mà đem tất cả hài cốt thu thập lên, một lần nữa phong ấn, chuẩn bị lại tìm cái hố sâu chôn xuống lòng đất.

Tất cả những thứ này làm xong sau khi, hẩn tâm thần đại khoái, đi ra cung điện.

Ngước đầu nhìn lên, liền thấy bầu trời trong xanh, có một tia tia khí vận buông xuống.

Đỉnh đầu mây khói trong, một cái một sừng hai trảo giao long rất là vui vẻ, bỗng nhiên lại lớn rồi mấy phần.

"Đây mới thực sự là thiên ý lộ mắt xanh a!"

Đoàn Ngọc cảm thán một tiếng, biết mình rốt cục ở hai thiên tranh chấp thời khắc, làm ra cuối cùng lựa chọn.

Chỉ là nghĩ đến Hoàng Thiên quý đệ, lại có chút chột dạ: "Thực sự là một cái kẻ địch đáng sợ! Ồ? Nếu ta là đối phương, chỉ cần đem Hoàng Thiên Địa Thư trên công pháp trắng trợn truyền bá thiên hạ, không phải thành công sao? Vì sao không được?"

Hắn tinh tế suy tư xuống: "Có thể làm một cái lớn mật suy đoán , bởi vì Huyền Thiên áp chế , khiến cho đại quy mô phục chế truyền bá công pháp trở thành không thể! Đương nhiên, như Huyền Thiên thất bại, cái kia tất nhiên châu chấu giống như bao phủ thế giới, không có hai lời!"

Suy đoán này, còn có một cái dẫn chứng, đó chính là hắn chính mình!

Ở thiêu hủy tàn trang sau khi, Đoàn Ngọc chợt phát hiện, cái kia nguyên bản ấn tượng sâu sắc công pháp khẩu quyết, dĩ nhiên chậm rãi trở nên mơ hồ lên.

Trừ một ít sự tích cùng tên gọi còn nhớ đại khái ở ngoài, cái khác đều lấy tốc độ khủng khiếp nhanh chóng lãng quên.

"Đây chính là Huyền Thiên áp chế? Tốt một tấm pháp võng!"

Đoàn Ngọc vui sướng.

Cái này liền cùng một số truyền thuyết trong thần công bí pháp như thế, có duy nhất tính, hoặc là nói tao ngộ thiên đồ, đồng nhất thời gian chỉ có thể tồn tại một phần.

"Mà Hoàng Thiên Địa Thư ở bản thể giới hạn chế, chính là nắm giữ trang sách người mới có thể hoàn chỉnh đến được tới mặt công pháp, chịu ảnh hưởng cùng ô nhiễm, đem chân chính luyện thành?"

"Cái này hạn chế, chỉ cần Huyền Thiên không đại bại, liền sẽ vẫn tồn tại?"

Sân nhà tác chiến, chính là có điểm ấy chỗ tốt.

Đoàn Ngọc hoàn toàn yên tâm: "Qua lại thế giới khó khăn bậc nào? Hoàng Thiên Địa Thư hẳn là chỉ có một quyển, chương bảy kinh sao? Nói

cách khác. . . Có lẽ chỉ có bảy trang, nhiều nhất bảy người có thể tập đến Hoàng Thiên thế giới công pháp?"

Đương nhiên, lúc này đã biến thành sáu cái.

"Mà Huyền Thiên cùng Hoàng Thiên tranh cướp then chốt, ngay khi Nhân Hoàng tranh đấu? Ai thống nhất đại lục, thành làm vì Chân Long thiên tử, tế tự tương ứng thiên, phía kia thiên ý liền sẽ thực lực tăng mạnh?"

Như Hoàng Thiên chống đỡ Đại Hạ triều đình lại nổi lên, một lần nữa thống nhất đại lục, cũng phế bỏ Huyền Thiên, sửa tế Hoàng Thiên, hậu quả chính là Hoàng Thiên hoàn toàn xâm lấn, toàn bộ thế giới nhất thời tu tiên phong chuyển thần quái khủng bố gió.

Đoàn Ngọc chỉ là vừa nghĩ hình ảnh kia, liền rung mình một cái: "Ngược lại, chỉ cần không phải Hoàng Thiên chống đỡ chư hầu thủ thắng, phải là đều có thể ngăn cản lần này tiến công, đương nhiên, biện pháp tốt nhất vẫn là tiêu diệt Đại Hạ triều đình, hoàn toàn hủy diệt còn lại sáu trang Địa Thư!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Xuất Quan

Ngay khi Đoàn Ngọc đột phá sau ngày thứ hai.

Bắc Yến.

Trường Bạch sơn dưới, chẳng biết lúc nào đã bị binh mã bao vây.

Lít nha lít nhít đại quân phóng tầm mắt nhìn tới, con số khó có thể tính toán, đem Chính Dương đạo nơi ngọn núi chính vây lại đến mức như thùng sắt.

Trung quân bên trong, tinh kỳ như mây, lớn nhất một mặt thù một cái 'Vân' chữ, ngoại vi còn có sói đen văn trang sức.

Phàm là Bắc Yến người, nhìn thấy cái này cờ xí khẳng định đều sẽ trong lòng phát lạnh.

Bởi vì điều này đại biểu vương thất thân quân thảo phạt, trong đó tất có Vương tộc huyết mạch đại tướng tọa trấn.

Bắc Yến do bộ lạc người Hồ chuyển hóa mà đến, bảo lưu không ít thảo nguyên phong tục, vương thất nhất định phải nắm giữ một nhánh chân nhiếp bốn phương lực lượng.

Nếu không thì, làm sao có thể điều động Yến Cuồng Đồ bậc này hãn tướng?

Mà Bắc Yến át chủ bài, tên là Khuyết Huyết quân, bình thường phụ trách bảo vệ quanh vương thất, cực nhỏ ra ngoài. Chúng nó là Bắc Yến

vương thất trung thành nhất vệ đội, cũng là điên cuồng nhất chó săn.

Mỗi lần ra ngoài, tất có đại sự phát sinh!

"Đại thống lĩnh, phát hiện mấy cái muốn chạy trốn đạo nhân!"

Một nhóm tinh binh cầm lấy mấy cái đạo sĩ, đi tới Đại thống lĩnh Vân Tẫn trước mặt.

Cái này mấy cái đạo sĩ đều là Chính Dương đạo người, trên người vết máu loang lổ, dính đầy bùn đất lá rụng, từ lâu không có cái gì Đạo gia cao nhân phong độ.

Đồng thời, trên bả vai xuyên xương tỳ bà, đỉnh đầu đâm mấy viên đinh sắt.

Đây là thảo nguyên Vu chúc bí truyền pháp môn —— Thất Sát Đinh Đầu Tiến, mỗi một viên đinh sắt đều trong bóng tối đánh vào phù lục, đồng thời lấy máu chó đen các loại nhân gian chí âm chí uế đồ vật cô đọng, một viên xuống, là có thể phá tan bình thường đạo nhân Thiên môn, pháp pháp thuật.

Nghe đồn rằng, như bảy viên cùng xuất hiện, dù cho Du Thần Ngự Khí đại cao thủ đều không chịu được!

Nguyên bản Đạo môn đang thịnh, Chính Dương đạo cần quét thảo nguyên, đã sớm đem luyện chế cái này tà vật Vu chúc một mạch chém tận giết tuyệt, chỉ là không nghĩ tới, vương thất trong bóng tối lại dấu lại pháp môn, đồng thời tu luyện thành công.

"Vân đại thống lĩnh, ta Chính Dương đạo được vương thất sắc phong, Đạo chủ tức làm quốc sư, song phương khí số liên kết, làm sao sẽ phản, trong này chẳng lẽ có hiểu nhầm?"

Một tên quỳ trung niên đạo sĩ liền vội vàng nói.

"Hiếu làm?"

Vân Tần Đại thống lĩnh mũi ưng, một đôi con mắt màu xanh lục, tướng mạo thô lỗ, mang theo oai vũ.

Lúc này cười gằn, rút đao tiến lên.

Hắn cái này một thanh thép ròng đao cũng là Binh gia sát phạt chí bảo, có thể gây tổn thương cho nguyên thần.

"Ta chỉ biết là nghe theo Vương thượng mệnh lệnh, Vương thượng có ý chỉ, lệnh ta diệt Chính Dương đạo!"

Vân Tần lộ ra một hàm trắng nõn nhỏ bé dày đặc hàm răng: "Thỉnh vương chỉ, đem cái này mấy cái đạo nhân chém, hay dùng Bốn thống lĩnh cái này Thất Sát bảo đao! Bốn thống lĩnh ngược lại muốn xem xem, các người những thứ này đạo nhân nguyên thần còn có thể dẫn vật hay không?"

Có thánh chỉ, vương lệnh kỳ bài các loại, sẽ cùng mời Long khí trấn áp.

Lấy Bắc Yến lúc này thanh thế, bình thường nguyên thần căn bản là không có cách phản kháng.

Mà hắn Thất Sát bảo đao càng là Binh gia sát phạt chí bảo, ẩn chứa một luồng ác liệt đến cực điểm thiết huyết sát khí.

Bên ngoài có đại quân trấn áp, bên trong có thánh chỉ, dùng lại là này thanh hung đao, hội tụ cái này các loại điều kiện lấy chém giết đạo nhân, trừ phi là Du Thần Ngự Khí, còn muốn Thiên Cương bên trên, bằng không đều là lập tức hình thần đều diệt.

"Vâng!"

Mấy cái thân binh không chút do dự, đem đao nhân đè xuống đất, cầm lấy bảo đao một chém.

Phốc!

Một luồng suối máu mãnh liệt, đầu người bay lên cao cao, rơi trên mặt đất.

"A! !!"

Thấy cảnh này, những người khác đao nhân có muốn rách cả mí mắt, có lại là trực tiếp sợ vãi tè rồi: "Ta chiêu! Ta cái gì đều chiêu! Tất cả những thứ này đều là Đạo chủ cùng trưởng lão gây nên, chúng ta đều là nghe lệnh làm việc a!"

"Câm miệng, tặc tử!"

Một cái nữ quan xem không xuống đồng đao như vậy, phẫn mà chửi bới: "Người cái này đao tặc!"

"Được! Bốn thống lĩnh liền yêu thích kiên trinh bất khuất đao nhân!"

Vân Tần chỉ chỉ nữ quan.

Cái kia cầm bảo đao tinh binh lập tức tiến lên, một đao chém xuống, đầu lăn mấy vòng, đi tới Vân Tần bên trên.

"Thực sự là đáng tiếc cái này một viên mỹ nhân chi đầu!"

Vân Tần đá một cái bay ra ngoài, đi tới cái kia tè ra quần tuổi trẻ đao nhân trước mặt: "Đưa người biết đến tất cả nói hết ra, Bốn thống lĩnh tha cho người một mạng! Đúng rồi, người gọi cái gì?"

"Tiểu nhân Sùng Sơn!"

Đạo sĩ kia rút cổ một cái.

...

Cùng lúc đó, Trường Bạch sơn trên đỉnh ngọn núi.

Từng tia từng sợi linh khí, thông qua thiên trì buông xuống, không ở trên động phủ bên trong.

Cách đó không xa cung điện bên trong, lượng lớn đạo nhân tụ hội một đường, lấy Minh Vĩnh lão đạo cùng mấy cái trưởng lão làm trung tâm, khắp khuôn mặt là vẻ bối rối: "Đại quân vây núi, thậm chí mời vương lệnh phong cấm, nên làm thế nào cho phải?"

Cái này Chính Dương đạo ở vào Bắc Yến quốc gia bên trong, được ảnh hưởng rất lớn, một khi chịu đến Long khí bài xích trấn áp, rất nhiều trận pháp liền muốn hoàn toàn báo hỏng. Khó trách bọn hắn gấp đến độ thật giống con kiến trên chảo nóng.

Trước Yến Cuồng Đồ kỳ tập Bạch Hào sơn, giết hết đạo mạch cao tầng, lại đồ vạ dân, lấy máu đen nhiễm linh mạch sự tích, đã truyền vang thiên hạ.

Làm cái này mười đại đạo mạch một trong, cũng là đối thủ cũ, một đám Chính Dương đạo cao tầng thấy Bạch Hào sơn trầm luân, không chỉ có khoái ý, càng có tỏ tử hờ bi.

Chỉ là không nghĩ tới, bất an nhanh như vậy liền ứng nghiệm, Bắc Yến vương không biết sao, thật sự sai người giết đến tận cửa.

"Thỏ khôn chết, chó săn phanh. . . Chúng ta với bọn hắn liều mạng!"

Một tên tuổi trẻ đạo nhân gào thét.

"Đánh? Người lấy cái gì đánh? Dù cho người Nguyên Thần Xuất Khiếu, có thể giết mấy cái?"

Ở bên cạnh hẳn, một tên mặt đỏ bã rượu mũi lão đạo mạnh mẽ trừng một cái, sắc mặt có chút quái lạ.

Chính Dương đạo rõ ràng trợ Bắc Yến, ám từ Đại Hạ, là Đạo chủ cùng một đám trưởng lão mới biết bí ẩn. Dưới đáy đệ tử có chút biết được bộ phận, có chút hào không biết chuyện.

Cái này tuổi trẻ đạo nhân, rõ ràng chính là bị dọa dẫm cái kia một loại.

Minh Vĩnh lão đạo trầm ngâm một thoáng: "Hạt giống chạy ra đến làm sao?"

"Có ba chi đều bị bắt, tốt lúc trước bố trí vẫn tính thành công, đã có bốn chi thành công ẩn núp đi xuống!"

Truyền Công trưởng lão trả lời, lại có chút khiếp đảm: "Đã đến một bước này sao?"

"Này không phải chúng ta có khả năng quyết định, mà là Bắc Yến vương! Xem cái này đại quân đột nhiên tập kích, vây nhốt dãy núi tư thế, hiển nhiên không chỉ có mưu đồ đã lâu, đồng thời quyết định!"

Minh Vĩnh cười khố nói.

Cái này Bắc Yến vương phát động thật là phi thường đột nhiên, nhưng ý chí vô cùng kiên quyết.

Căn cứ đạo pháp truyền tin, triều đình bên trên khuynh hướng Chính Dương đạo đại thần, đã bị tươi sống trưng giết mười ba người, không còn một cái dám thành đạo mạch giường mắt.

"Đây là muốn hoàn toàn diệt vong chúng ta a!"

Một cái khác Hình đường trường lão gào thét một tiếng: "Khả năng phá vòng vây?"

"Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, dù cho chạy trốn cái này Tổ đình, có thể đi nơi nào? Dù sao chúng ta khí vận, còn ký thác ở Bắc Yến bên trên!"

Minh Vĩnh lão đạo vẻ mặt chuyển thành kiên nghị: "Dù như thế nào nhất định phải thủ vững, truyền lệnh xuống, thủ vững bảy ngày, tất có khả năng chuyển biến tốt!"

Đại Hạ ở Bắc Yến bên này, cũng không phải là không có cái khác thâm thấu cùng lực lượng.

Chờ đến thích hợp thời cơ, Đạo chủ xuất quan sau khi, là có thể triển khai thần thông, đem Chính Dương đạo phản phệ quy nạp vào một thân, đến thời điểm liền có thể chính thức cắt rời, phát động đòn bí mật.

Chỉ là không nghĩ tới Bắc Yến vương như vậy quả quyết, cũng không biết từ chỗ nào được đến tin tức, sớm phát động vây quét, khiến cho Chính Dương đạo có chút không ứng phó kịp.

Nhưng cũng chỉ là như vậy mà thôi, đòn bí mật từ lâu chuẩn bị phát động.

Bây giờ, chỉ thiếu Đạo chủ đột phá.

Minh Vĩnh lão đạo nhìn hướng về thiên trì hang động phương hướng, trong ánh mắt vừa có lo lắng, cũng có chờ mong.

Đạo chủ đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt, thành tựu truyền thuyết, ở cái này mấy ngày chứ?

Đùng!

Thùng thùng! ! !

Trong lúc đang suy tư, nặng nề trống trện ở dưới chân núi vang lên.

"Báo!"

Một tên đạo tướng nhanh chóng đến báo: "Quân địch tập kích, đã qua quỷ kiến sầu!"

"Làm sao nhanh như vậy?"

Minh Vĩnh lão đạo kinh ngạc không ngớt, đi tới trước điện phóng tầm mắt tới.

Liền thấy sương trắng phía dưới, lít nha lít nhít đại quân như là kiến hôi, đã giết tới sườn núi.

Đầu lĩnh, lại là mấy cái nhìn rất quen mắt đạo nhân.

"Sùng Sơn? người dĩ nhiên phản đạo?"

Minh Vĩnh thất khiếu linh lung tâm, lập tức liền minh bạch cái gì, không khỏi cực kỳ hối hận.

Cái này đưa xuống núi, từng cái từng cái tổ chất đều là lương tài mỹ ngọc, ở đạo bên trong khá được chăm sóc, xưa nay cũng một bộ trung tâm hộ đạo đáng dấp.

Không nghĩ tới chỉ là một điểm ngăn trở, dĩ nhiên liền phản chiến đối mặt! Thực sự là kẻ vô ơn!

Hắn nhưng không nghĩ nghĩ, chính mình xưa nay cũng coi trọng những thứ này tổ chất cao người, cho thói quen hỏng rồi, chịu không nổi một điểm ngăn trở vấn đề.

"Phải làm sao mới ổn đây? Vốn định chống lại bảy ngày, bây giờ xem ra, có thể có ba ngày đã là tổ sư phù hộ!"

Minh Vĩnh nhìn không ngừng đánh tới tinh binh, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng.

Leng keng!

Đang lúc này, hần lập tức quay đầu, nhìn thiên trì phương hướng.

Lạnh lạnh như lục lạc tiếng vang truyền ra, chợt là một luồng dị hương vọt tới.

Trong hư không linh khí hội tụ, ban ngày hiện hình , hóa thành từng mảng từng mảng phấn hồng bên trong lộ ra sợi vàng cánh hoa.

Trên mặt đất, hoa hoa cỏ cỏ phảng phất cảm nhận được nồng nặc sinh cơ, bắt đầu thứ tự sinh trưởng, tỏa ra. . .

Những thứ này, đều là tiêu chuẩn dị tượng.

"Chương giáo, thành công phá quan? Chứng thành Lôi Kiếp Bất Diệt truyền thuyết?"

Minh Vĩnh lão đạo lâm bẩm, chỉ cảm thấy nước mắt đều muốn tung toé đi ra.

"Đó là. . . Đạo chủ bế quan phương hướng?"

"Đạo chủ xuất quan!"

Sau lưng hần đạo nhân cũng phát hiện tình huống này, dồn dập mừng rỡ kêu lên.

Chính Dương đạo chủ Minh Nguyên, chính là Chính Dương đạo người tâm phúc!

Trong lúc thời khắc nguy cấp, Đạo chủ xuất quan, cuối cùng cũng coi như có thể cho bọn họ một ít tự tin.

Ào ào ào!

Chỉ là lúc này, thiên tượng lại biến.

Nguyên bản vạn dặm không mây bầu trời, không biết từ chỗ nào phiêu qua một khối mây đen.

Cái này mây đen càng lúc càng lớn, cuối cùng che kín bầu trời, hiện ra vậy cá hình, điện xà múa tung, từng đạo từng đạo thô to sấm sét lăn lộn, gào thét dung hợp.

Khủng bố thiên uy, trong nháy mắt khiến những thứ này đạo nhân song cổ chiến chiến, quỳ một chỗ.

"Hô Phong Hoán Vũ đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt, tất có một đạo thiên lôi!"

Minh Vĩnh miễn cưỡng đứng thẳng, ngóng nhìn tình cảnh này, năm ngón tay nắm chặt đạo bào: "Chỉ là đáng sợ như thế, quả nhiên như đồng đạo chủ trước nói, còn nương theo thiên khiến sao?"

Vù vù!

Một trận ác phong kéo tới.

"Ổn định trận tuyến!"

Sườn núi, Vân Tẩn Đại thống lĩnh gào thét: "Không phải sợ! Xông lên, giết sạch đạo nhân!"

Trong lòng hăn có dự cảm không tốt, xông lên trước, vẩy tay một cái, lượng lớn kim đậu bay ra, rơi xuống đất nổ tung, sương mù màu vàng hội tụ , hóa thành hơn trăm giáp vàng tinh binh.

Binh gia tăng ba, quân khí thần thông, Rãi Đậu Thành Binh!

Dựa vào này cỗ tinh binh bất kể tiêu hao xông pha chiến đấu, hăn đi tới Chính Dương đạo kiến trúc trước, nhìn thấy này thiên trì.

Cửu Thiên Lôi Động trong, Minh Nguyên bóng người từ Thiên trì trung tâm hiện lên, liền bình tĩnh như vậy đứng thẳng tại mặt nước, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, ngân nga ngâm nga:

"Đại tai vô cực Chính Dương đạo, cái gì người bất môn linh ứng được? Điểm hóa tam quang chuyển bầu trời xanh, tứ vịnh vạn vật nở hoa ngạt. hồn nguyên nhất khí đầu hưng biến, nguyên cho tới tôn chỉ có ác. Đạp nát hư không ra yếu minh, phách mở hồn độn sinh huy hoặc. . ."

đạo ca lượn lờ trong, bầu trời bỗng nhiên vang lên rơi xuống sấm sét!

Răng rắc! !

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Lôi Kiếp

Rung trời vang lớn bên trong.

Cong gãy như chạc điện quang, ầm ầm từ cửu thiên đập xuống!

Đây là Tu hành giả lớn nhất kiếp số, cũng là thiên ý chung cực thể hiện!

Thiên địa sinh dưỡng vạn vật, tất cả đều là thần tử!

Một lôi rơi xuống, tức là thiên uy!

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết!

Đạo gia Hô Phong Hoán Vũ thiên sư, muốn đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt, nhất định phải chịu đựng cái này đạo lôi kiếp!

Đồng thời, Chính Dương đạo chủ yếu chịu đựng cái này một tia chớp, so với bình thường đạo nhân đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt, uy lực lớn có tới năm thành!

Có thể nói, nguyên bản là cửu tử nhất sinh, lúc này chính là thập tử vô sinh, đây đủ giải thích Huyền Thiên phần nộ!

"Thuận thì lại làm người, đi ngược chiều thành tiên!"

Chính Dương đạo chủ ngửa mặt lên trời cười dài, thanh khí hình thành lộng che, tầng tầng lớp lớp, đem tự thân bảo vệ.

Ầm ầm!

Lôi đình rơi xuống, thiên trì bọt nước tung toé.

Lôi kiếp chính là như vậy, một tia chớp, vượt qua liền sống, không vượt qua được liền chết, thẳng thắn dứt khoát tới cực điểm.

"Đạo chủ? !"

Minh Vĩnh lão đạo hầu như là liên tục lăn lộn, đi tới thiên trì quanh thân.

Xoẹt!

Một bóng người bay ra mặt nước, đi tới trước mặt hắn, rõ ràng là Chính Dương đạo chủ Minh Nguyên!

Hắn lúc này như trước phong nhã hào hoa, trên người tuy rằng quần áo lam lũ, có chút chật vật, nhưng khí cơ lại là hồng hồng sâu xa thăm thẳm, khiến cho Minh Vĩnh không khỏi nước mắt tung toé: "Đạo chủ. . . Ngài đột phá?"

"Đúng đấy. . . Bảy năm tích trữ, một khi đập phá truyền thuyết cánh cửa, mới biết thiên địa là như vậy đặc sắc!"

Chính Dương đạo chủ một bước bước ra, tung lược mười mấy trượng, phảng phất Súc Địa Thành Thốn thần thông giống như, đi tới sơn môn trước, cùng Vân Tẫn nhìn nhau.

"Chính Dương đạo chủ?"

Vân Tẫn con người co rút lại, chợt cầm trong tay thánh chỉ quát lớn: "Người như vẫn là Đại Yến thần tử, liên hắn là ngoan ngoãn nghênh cổ chờ chết, triều đình tự sẽ cho người ai vinh cùng sắc phong!"

"Triều đình? Ha ha. . ."

Chính Dương đạo chủ cười khê: "Lão thiên đều phách không chết ta, chỉ là một cái Yến Vương đã nghĩ để ta nhận lấy cái chết? Cờ nào chuyện cười! ? Từ nay về sau, ta Chính Dương đạo cùng Bắc Yến ân đoạn nghĩa tuyệt, còn có người, giun dế như thế đồ vật, dám diệt ta đạo thống?"

Lôi Kiếp Bất Diệt Đạo gia truyền thuyết, chính là có loại này nghịch thiên hành sự khí độ cùng hào sảng!

"Được! Quả nhiên là nghịch tặc, nhận lấy cái chết!"

Vân Tần chợt quát một tiếng, sau lưng giáp vàng kinh tốt cùng xuất hiện.

Chính hãn cũng không phải hữu dũng vô mưu ngớ ngẩn, nhanh chóng lùi lại, muốn trốn vào đại quân trong.

Làm sao hãn động tác tuy rằng rất nhanh, lại vẫn cũ không sánh bằng Chính Dương đạo chủ.

Bay ngược trong, hãn nhìn thấy Chính Dương đạo chủ vừa nhắc chân, liền đến trước mặt mình, trong suốt như ngọc bàn tay nhấn ra.

Bàn tay này trắng nõn nhẵn nhụi, lại mang theo một loại ma lực, tựa hồ xoay ngược lại trong lúc đó, liền có thể phiên vân phúc vũ, một tay che trời!

Đùng!

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ một cái, liền đánh tan Vân Tần tất cả chống lại, đặt tại hãn ngực.

Một luồng bá đạo cuồng mãnh vô cùng kinh lực, trong nháy mắt xuyên thấu qua bách luyện tinh cương thiết giáp, cùng với bên trong nội

giáp, Thiên Tằm nhuyển giáp.

Liên xuyên ba tầng áo giáp sau khi, cái này kinh đạo vẫn cứ dư lực không dứt, đánh gãy Vân Tẩn trong cơ thể tất cả sinh cơ.

"Thiên sư hình thần kiêm diệu, người cho rằng là chuyện cười? Truyền thuyết sau khi lần thứ hai thăng hoa, Bản tôn bằng vào lực lượng thân thể, là có thể giết người trăm lần!"

Chính Dương đạo chủ chậm rãi thu tay lại, lãnh đạm nói.

Lúc này, lùi vào tinh binh che chở Vân Tẩn biến sắc, 'Oa' đến một tiếng, phun ra miệng lớn máu tươi: "Ta chính là chính nhị phẩm đại tướng, lại có thánh chỉ tại người, người dám giết ta? !"

"Ha ha. . . Người khí vận nhiều nhất tam phẩm, mà cho dù Yến Vương, lúc này cũng mới bắt quá nhị phẩm, cần phải chính thức thống nhất thiên hạ, mới có thể khí vận thuần hóa, đến nhất phẩm vị trí, lại không ngại ngừng lớn phong quan phẩm, thực là vượt quyền . . ."

Đến Chính Dương đạo chủ bước đi này, thế tục quan phẩm đã hoàn toàn không nhìn ở trong mắt, xem trọng, chỉ có chân chính khí vận cấp bậc, cùng với sau lưng đại biểu lực lượng!

Đương nhiên, cái này Vân Tẩn dù sao cũng là một quốc gia đại tướng, có quân khí quan khí tại người, lại có thánh chỉ.

Lần này giết, phản phệ rất lớn.

Vân Tẩn sau khi ngã xuống đất, từ trên người hắn, mắt thường có thể thấy hắc khí bốc lên đến giữa không trung, hóa thành kiếp vân.

Cách đó không xa truyền đến một tiếng rỗng găm, lại là trên thánh chỉ nhào ra một con Hắc giao, cùng kiếp vân hợp lại, nhất thời bành trướng,

hầu như có Chân long hình ảnh.

"Phản phệ sao? Bên trong đất trời, cái gì phản phệ lớn đến mức qua thiên lôi?"

Chính Dương đạo chủ lại hết sức chờ mong, bỗng nhiên thi pháp: "Hôm nay, ta Chính Dương đạo chính thức thoát ly Bắc Yến, tất cả phản phệ, đều do Bản tôn gánh chịu!"

Chính Dương đạo được Bắc Yến sắc phong, thậm chí Chính Dương đạo chủ trước còn đảm nhiệm quốc sư.

Cái này khí vận liên kết so với Bạch Hào sơn còn cần phải chặt chẽ, thoát ly há lại là chuyện dễ dàng?

Chính Dương đạo chủ mới vừa thi pháp, đem phản phệ quy về tự thân, cái kia Hắc long liền nổi giận, bỗng nhiên bốc lên cừu thiên.

Ầm ầm ầm!

Mới vừa tiêu tan mây đen, trong nháy mắt có lần thứ hai ngưng tụ tư thế.

Điện xà múa tung, một luồng thiên uy rơi xuống.

"Không được!"

Minh Vĩnh lão đạo giật mình: "Trước hết giết đại tướng, sau lại đem phản phệ quy vào một thân, cái này phản phệ không ngừng thăng cấp, từ thiên khiến trực tiếp hóa thành lôi đình thiên kiếp!"

Dù cho Lôi Kiếp Bất Diệt, cũng không phải nói liền có thể không nhìn thiên lôi!

Một đạo phách không chết, nhiều đến vài đạo, vẫn là sẽ chết!

Thật giống như một người, bị chém một đao không chết, nhiều chém mấy đao sau khi, liền rất khó nói.

"Nguyên lai. . . Đây chính là Lôi Kiếp Bất Diệt chân thực hàm nghĩa sao?"

Chính Dương đạo chủ nhìn lên bầu trời, trong giọng nói nhưng có chút thất vọng: "Chỉ có thể có hạn nghịch thiên, còn nhất định phải chịu đựng hậu quả, chung quy vẫn là. . . Không được siêu thoát a!"

Răng rắc!

Ở hăn nói chuyện, đao thứ hai lôi đình rơi xuống.

Cái này lôi đình oai, cùng trước một đao hoàn toàn không có bao nhiêu khác biệt.

Mà Chính Dương đạo chủ bản thân, là tuyệt đối chống đỡ không xuống.

"Không nghĩ tới, vẫn là muốn vận dụng cái này!"

Chính Dương đạo chủ vừa bấm quyết, đỉnh đầu hiện ra một tấm màu huyền hoàng tàn trang.

Hoàng Thiên Địa Thư!

Trước hăn mạnh mẽ chống đỡ thiên lôi, thành tựu Lôi Kiếp Bất Diệt, hoàn toàn không có sử dụng vật này, đủ thấy tích lũy hùng hồn, thiên tư khủng bố!

Nhưng đến lúc này, vẫn là không thể không vận dụng.

"Thăng Linh!"

Hắn lẩm bẩm, niệm tụng một cái nào đó chú văn.

Sau lưng hắn, sương xám hiện lên, ở trong tựa hồ có nào đó điều thật dài bóng mờ, hướng lên trên nghênh tiếp lôi đình.

Ầm ầm!

Một lôi qua đi, thiên địa quy về yên tĩnh.

Chính Dương đạo chủ phun ra ngụm máu tươi, lại vẫn cũ ngạo nghễ sừng sững, cúi người xuống, đem phiêu rơi trên mặt đất Hoàng Thiên Địa Thư thu hồi trong tay áo.

"Trong vòng một ngày, liền độ hai kiếp?"

Minh Vĩnh con người đều sắp muốn trừng đi ra: "Dù cho nhân vật trong truyền thuyết, cũng không có cỡ này thần thông chứ?"

Cùng lúc đó, hắn cũng cảm giác trên người tựa hồ bay đi một số tro bụi, tâm linh trong vắt, hiển nhiên là hoàn toàn đột phá Bắc Yển khí vận công xiềng cùng ràng buộc, từ đây trời cao biển rộng.

"Đạo chủ thần uy!"

Phía sau, rất nhiều đệ tử không rõ vì sao, nhưng cũng không ngại theo sư môn trưởng bối cùng nhau hét lớn.

"Chính Dương đạo đệ tử nghe lệnh, đem những thứ này dám phạm ta sơn môn ngu muội đồ tất cả giết. . ."

Chính Dương đạo chủ một chỉ đại quân: "Sau đó. . . Bản tọa muốn thân đi Đại Yển vương đình, hỏi Yển Vương chi tội!"

Lời nói này nghe tới, vô cùng phát điên.

Nhưng Minh Vĩnh đạo nhân lại là biết, Đạo chủ là nói thật sự.

Hắn thật sự có đột phá đại quân vây quét, vấn tội Yến Vương năng lực, cũng gánh chịu phản phê!

Tuy rằng cái kia rất có thể lại là một lần thiên lôi!

...

Nam Cú Châu, Chi thành.

Đoàn Ngọc quan sát bên trong thân thể biến ý thức, nhìn thấy tứ chuyển bạch ngân ẩn tựa như hoàn toàn hóa thành thực chất, làm cái này núp ẩn Ly Hồ trông rất sống động, không khỏi thở dài một hơi.

Trải qua khoảng thời gian này tu bổ, hắn cuối cùng cũng coi như đem nguyên thần vững chắc, chính thức thành tựu Du Thần Ngự Khí đỉnh cao.

Thậm chí, Nguyên Thần bên trong không chỉ có mang theo một luồng khám phá sinh tử đạo vận, còn có lôi kiếp qua đi tàn dư thiên uy, chiến lực chân chính liên chính hắn đều không lẫn hiểu rõ.

Ở chữa thương đoạn này thời gian bên trong, hắn cũng không phải không hề làm gì.

Ít nhất, liền đem Kinh vương quan chức chính thức xác lập, đồng thời đem Nam Cú Châu thanh lý một lần, lại sắc phong một nhóm lớn sĩ phu.

Đến lúc này, hắn phân phong chế đã có một bộ trật tự.

Trên căn bản, hạ sĩ lĩnh một thôn, trung sĩ có thể lĩnh mấy thôn, mà thượng sĩ nhiều nhất đến chín thôn.

Hạ đại phu ít nhất là một hương, bởi vậy lại xưng hương đại phu.

Mà Trung đại phu có thể lĩnh mấy hương, cũng ở trên lãnh địa xây dựng một tòa thành nhỏ hoặc là trấn nhỏ.

Cho tới nguyên bản Đào ấp Trung đại phu các loại, đều là tình huống đặc biệt, lĩnh một huyện nơi, cái này cơ bản muốn thưởng đại phu mới có. Bởi vì bọn họ là hàng thần, theo thường lệ giảm nhất đẳng.

Cuối cùng khanh cấp bậc, theo Đoàn Ngọc, phải là liền mấy huyện, đồng thời ở một quận thậm chí một châu bên trong đều có ảnh hưởng lực.

Tỷ như một môn bốn phong quân Việt thị toàn bộ gộp lại, cái kia phải là bù đắp được một cái Hạ khanh.

Lúc này, thừa tướng Quách Bách Nhẫn cùng Đại tướng quân Tần Phi Ngự hội tụ một đường, triển khai một phần phía nam bản đồ.

"Nam Cú một châu có năm quận hai mươi bảy huyện, lúc này đều ở Vương thượng trong lòng bàn tay!"

Quách Bách Nhẫn trước tiên chỉ trỏ Nam Cú Châu vị trí: "Này châu là nước Sở đông bốn châu một trong, bắc làm vì Toại Châu, đông làm vì Linh Châu, đông nam nhưng là Hào Châu!"

Cái này bốn châu, tạo thành nước Sở một phần ba phía đông địa bàn, cũng là trước mười vạn quân Sở chủ yếu khởi nguồn.

"Lúc này, Phí Hành ở Linh Châu trấn thủ, chỉ huy ba châu, tổng cộng có binh năm vạn! Phân thành bố phòng, để phòng ngự làm chủ, binh lực phân tán!"

Như đối phương tập trung, Đoàn Ngọc cũng không biết chính mình nhẫn không nhẫn được ném cái độc khí đạn đi qua.

Lúc này suy tư nói: "Như vậy. . . Chỉ có thể một thành thành rút đi qua? Phi Ngư!"

Tần Phi Ngư ưỡn lên thẳng lưng cái: "Phe ta lúc này có đại quân hai vạn, nếu là phát động các phong thần, còn có thể đến một vạn, tổng cộng ba vạn."

"Nếu là thật sự đánh mạnh Linh Châu, mở ra đi nước Sở tìm gan môn hộ, e sợ sẽ cùng Phí Hành song song cùng chết a, binh lực tổn hại tất nặng!"

Đoàn Ngọc nói.

"Đúng là như thế. . . Mà đông nam Hào Châu, cùng Man Hoang rừng rậm giáp giới, chương khí độc vật đông đảo, cũng không có bao nhiêu thực lực, y thần ngu kiến, hoặc có thể trước tiên lấy Toại Châu?"

Quách Bách Nhẫn nói: "Này châu bắc chiếm Thiên hà nguy hiểm, đông cùng Lục Hồn, Phì, Cỗ các loại nước nhỏ giáp giới, như đặc thủ, tiếp theo đối với Ngô Hàn hình thành nửa bao vây tư thế, hoặc là hướng tây, cùng Nam Cú giáp công Linh Châu, mở ra đi nước Sở tìm gan môn hộ, cùng Vũ Ninh quân hợp lực, phá nước Sở vương đô!"

Vũ Ninh quân Nhạc Siêu, khoảng cách đánh vào Vi Châu, vây công nước Sở vương đô cũng có một thời gian.

Đây là phía nam hùng thành, lại có Đại tướng quân Hạng Vô Kỵ trấn thủ, hội tụ hai mươi vạn đại quân, Nhạc Siêu khó có thể đặt xuống, đã hiện ra vẻ mỗi mết.

Như lại không đến trợ giúp, e sợ có đại bại nguy hiểm.

"Xem ra cái này báo thù một đòn, vẫn là gian nan a!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Bất quá người này vẫn tính thông minh, chính mình lĩnh chủ lực hấp dẫn hỏa lực, phía sau quân yểm trợ liên tục công thành thoáng qua, mắc song song hợp phong quân, một thoáng mở rộng đến hai châu địa bàn, vô cùng khủng bố! Ngoài ra, còn có Bàn Vân Cao Huyền Thông!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Quyết Ý

Vừa nghĩ tới Cao Huyền Thông, đã nghĩ đến Đại Hạ.

Đoàn Ngọc không khỏi vẻ mặt nghiêm túc.

Trên thực tế, cái này có lẽ mới là hãn đại địch.

"Cao Huyền Thông đặt xuống Man Du Châu, khuếch trương quân mấy vạn, cũng là một đường phản vương! Không thể khinh thường!"

Quách Bách Nhẫn lại có chút kỳ quái, dựa theo lẽ thường mà nói, hãn là Vũ Ninh quân, Kinh vương, cùng Cao Huyền Thông ba bên hợp lực, chia cắt cái này nước Sở giang sơn chứ? Coi như phản bội cũng là chuyện sau đó, vì sao đại vương đối với Cao Huyền Thông hết sức kiêng kỵ, hiện tại liền cho rằng là tử địch đây?

Bất quá làm người chủ mưu, hãn chỉ có thể nói: "Vương thượng muốn đối phó người này? Làm sao còn cách một cái Hào Châu, một cái Trung Hoang Châu đây!"

Hào Châu, Trung Hoang Châu, Man Du Châu, chính là nước Sở phía nam khu vực, địa hình phức tạp mà lại hẹp dài, rừng rậm dãy núi đông đảo, nhân khẩu ít ỏi.

Có thể nói, xem như là tiếp cận Man Hoang nơi, xưa nay không bị coi trọng, phong quân đông đảo, các loại thế lực xen kẽ như răng lược.

"Xác thực, cách quá xa."

Đoàn Ngọc gật gù, đồng thời, trong lòng có chút đắc ý.

Lúc này nước Sở tình thế, luận thực lực người mạnh nhất, đầu tiên là Sở vương, đón lấy là Vũ Ninh quân cùng mình, cái này Cao Huyền Thông nhiều nhất chỉ có thể bài thứ tư, thống nhất thiên hạ hi vọng thực sự không lớn.

Cái này ở trong nhưng có công lao của chính mình.

Sớm biết kẻ địch, bởi vậy có thể bố cục bóp chết, dù là chỉ là mượn đao giết người!

"Như vậy xem ra, phải là trước tiên giải quyết Toại Châu, lại hàng phục Thiên hà hạ du nước chư hầu, bằng này giải quyết triệt để phía sau Ngô Hàn!"

Đoàn Ngọc bỗng nhiên quyết định.

Nhưng trong lòng biết được, Đại Hạ triều đình chắc chắn sẽ không liền như vậy bại vong.

'Bây giờ tình thế, phía nam hầu như không có bao nhiêu biến số, xem ra, là phương bắc sao?'

Hắn không khỏi nhìn mặt bắc.

Đang lúc này, tựa hồ cảm ứng giống như, một cái vội vàng tiếng bước chân chạy tới: "Vương thượng, phương bắc cấp báo!"

Cái này đến, là Vu Tĩnh Bạch.

Đoàn Ngọc tiếp nhận rồi Bạch Hào sơn lượng lớn lưu vong người , tương tự cũng tiếp nhận rồi đối phương ở mặt bắc một ít con đường.

"Nói!"

Hắn vung vung tay, trong lòng linh cảm càng ngày càng mãnh liệt.

"Bắc Yến vương phái binh vây quét Chính Dương đạo, Chính Dương đạo chủ Minh Nguyên độ kiếp xuất quan, giết Khuyết Huyết quân Đại thống lĩnh Vân Tần. . . Sau đó, lại đơn đao thẳng vào Yến Vương đình, thí Yến Vương tại kim điện trước. . . đương thời thì trời lại có lôi! Minh Nguyên thụ lôi không chết, thổ huyết mà đi. . ."

Vu Tĩnh Bạch từng chữ từng chữ nói: "Chính Dương đạo chủ, e sợ đã lên cấp Lôi Kiếp Bất Diệt cảnh giới, thành tựu Đạo gia truyền thuyết!"

Lấy đạo nhân thân, ám sát một quốc gia quân vương, khẳng định có thiên khiển!

Mà Chính Dương đạo chủ vốn là gánh vác trời giận, gặp phải điều kiện phát động, trực tiếp thiên khiển biến lôi kiếp.

"Thực sự là. . . Khó mà tin nổi a!"

Nội đường hoàn toàn yên tĩnh, sau một hồi lâu, vẫn là Đoàn Ngọc trước tiên mở miệng.

Lấy đối phương thiên tư, bề quan nhiều năm, đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt, hẳn là không có chút nào kinh ngạc.

Nhưng trong thời gian ngắn, trước hết giết Vân Tần, cái này liền mang ý nghĩa đoạn tuyệt với Bắc Yến, muốn chịu đựng một làn sóng Long khí phản phệ, lại giết Bắc Yến vương, chính là hai làn sóng!

Đặt ở Chính Dương đạo chủ trên người, chính là hai đạo lôi kiếp!

Tính cả đột phá cảnh giới lúc thiên lôi, đó chính là ba đạo!

"Trong thời gian ngắn, chịu đựng ba lần bị thiên lôi đánh, thực sự là quá điên cuồng!"

Lôi Kiếp Bất Diệt, chỉ là đại diện cho có chịu đựng thiên lôi tư bản, tồn tại khả năng, cũng không có nghĩa là nhất định có thể sống sót!

Nhưng Chính Dương đạo chủ lại làm được!

Rất hiển nhiên, đối phương không chỉ có đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt, thậm chí vượt qua trong lịch sử một ít truyền thuyết!

Cái này liền cùng Đoàn Ngọc như thế, tích lũy lâu dài sử dụng một lần, liên tiếp đột phá Thiên Cương cùng chuyển thế.

Đối phương yên lặng nhiều năm, một khi xuất hiện, liền chấn động kinh thiên hạ! Hiển nhiên cũng là tích trữ thâm hậu.

"Cái kia Bắc Yến bây giờ thế cuộc làm sao? Phương bắc đây?"

Quách Bách Nhẫn vội vã truy hỏi.

"Bởi vì Yến Vương chưa từng lưu lại di chiếu, khắp nơi một phen hỗn chiến sau khi đạt thành thỏa hiệp, do con trai nhỏ kế vị, vương hậu nhiếp chính! Phương bắc, Khánh quốc cùng Đông Trần đã chính thức tại tân trì hội minh, còn có mười mấy cái nhỏ chư hầu, ước định cộng đồng ứng đối Bắc Yến cùng người Hồ. . ."

Vu Tĩnh Bạch hướng về Đoàn Ngọc thi lễ nói: "Đây là đại vương may mắn a!"

Bắc Yến ra cái này đại sự, phương bắc tấn công chiếm đóng tất nhiên trì hoãn, dưới cái nhìn của nàng, đây là cơ hội trời cho.

"Không!"

Đoàn Ngọc lại chỉ là cười khố.

Trong lòng rõ ràng, Bắc Yến quyền bính, sợ là đã rơi xuống Chính Dương đạo cùng Đại Hạ trong tay!

Chính mình trước phái người lên phía bắc tiếp ứng Bạch Hào sơn lúc, còn phân tán Đại Hạ triều đình cùng Chính Dương đạo quan hệ, chính là vì đục nước béo cò, khiến cho nội loạn.

Nhưng không nghĩ tới, Chính Dương đạo chủ xuất quan, lấy mạnh mẽ vô cùng thực lực, trực tiếp đem tất cả những thứ này trấn áp xuống, tranh thủ thời gian liền giảm mạnh.

'Quả nhiên, truyền thuyết sau khi, một người liền có thể thay đổi một quốc gia thế cuộc sao?'

Trong lòng hẩn yên lặng nghĩ, lại không có một chút nào ử rử: 'Cũng được. . . Minh Nguyên liền ăn ba đạo thiên lôi, ta liền không tin hẩn không bị thương chút nào, đồng thời Bắc Yến thế cuộc không phải trong thời gian ngắn liền có thể bình định đi xuống, thừa cơ hội này, ta nhất định phải bình định nước Sở đông bốn châu, thậm chí là Ngô Hàn phía sau, tiện thể lại tiêu diệt chết Cao Huyền Thông!'

Ngay sau đó đứng lên, tiếng nói như băng ngọc giao kích: "Cô ý đã quyết, lập tức khởi binh, tấn công Toại Châu!"

. . .

Chính là cuối mùa thu thời khắc.

Mặc ấp, vương cung.

Một năm này mưa thuận gió hòa, Ngô Hàn các nơi đều là có thể cày cấy, đồng thời nước Sở nội loạn, không thể đông chinh, Ngô Hàn vương Vô Cữu trên mặt lại là không có một chút nào sắc mặt vui mừng.

Bởi vì hẳn rõ ràng, một cái đối với Ngô Hàn tới nói, so với Nam Sở càng thêm kẻ địch đáng sợ, đã từng ở phía tây, đó chính là Kinh vương!

"Vương thượng!"

Cung điện bên trong, mọi người lui ra, chỉ có Hắc Dũng tiến lên, cẩn thận tỉ mỉ hành lễ.

Vô Cữu chừng bốn mươi tuổi, từ khi đi trừ máu tươi độc chú sau khi, tuy rằng tuổi thọ kéo dài, nhưng trước hao tổn lại là bù không trở lại, có chút chưa già đã yếu dấu hiệu.

Trải qua trước triều nghị, đã vô cùng uế oải, lúc này vẫn là lên dây cót tinh thần: "Lê Phượng bên kia nói như thế nào?"

"Kinh vương không chỉ có chiếm cứ Nam Sở, thực lực càng là mở rộng đến Phổ Châu, không chỉ có Phổ Tây chư hầu được ám chế, Bạch Chỉ, Khúc Dịch, Chu Diên ba vị phong quân thậm chí âm thầm chịu thượng đại phu tước vị! Liên hợp cái khác phong quân mà đối kháng sơn thành, liên Khúc Tư cũng là ở bề ngoài thu hồi, trong bóng tối cùng Phổ Tây liên thành một phe!"

"Cái này vẫn là cô phong quân sao?"

Vô Cữu tức giận đến mắt tối sầm lại, hầu như bất tỉnh đi.

Làm sao Ngô Hàn sáu mươi hai phong quân thế lực, so với Nam Sở còn muốn lớn hơn.

Sở vương có thể kiên quyết cải cách, sửa quân Tư Mã làm vì giáo úy, áp chế phong quân thế lực, hẳn lại liền điểm ấy cũng không dám làm.

Huống chi, cho dù Sở vương, làm này cái cách, cũng không phải là không có lực cản, Vũ Ninh quân chính là ví dụ tốt nhất, hăn đẳng cao nhất hô, rất nhiều phong quân hưởng ứng, còn không phải là bởi vì Sở vương cái cách xâm phạm phong quân quyền lợi?

"Chỉ là mấy nhà liên hợp , bắt quá gà đất chó sành, Lê đại tướng quân đủ có thể diệt chi, chỉ là mặt sau Nam Cú Châu mới là họa lớn. . ." Hắc Dũng trầm trọng nói: "Kinh vương chiếm cứ một châu, chiêu binh hai vạn, xuống lại có rất nhiều sĩ phu tư binh giúp đỡ, đại quân có tới ba vạn!"

Mà Ngô Hàn vương có thể khống chế đại quân bất quá năm vạn, Ngô Hàn bốn châu, có một nửa đều nằm ở phong quân đám người trong tay đây.

Nghĩ đến Kinh vương thủ hạ hai chi tinh binh, còn có thiết giáp thần lôi các loại lợi khí, thật đánh tới đến, trái lại là Ngô Hàn vương bên này để tâm hư một điểm.

"Lòng muông dạ thú hạng người, cô hận a! Sớm biết như vậy, lúc trước cho dù chết rồi, cũng không thể dẫn sói vào nhà, còn có Việt thị!"

Vô Cửu con người đỏ chót.

Như lúc trước Nam Sở mười vạn đại quân tiến công Chi thành lúc, hăn ra lệnh Lê Phượng liêu lĩnh tiến công, có lẽ liền có thể bóp chết Đoàn Ngọc tư thế.

Nhưng lúc này, lại là nói cái gì đều chậm.

Tung tụt bốn châu chi sắt, cũng khó có thể đúc này sai vậy!

"Vương thượng, Hạ đại nhân xin thấy! !"

Ngoài điện, một cái nội thị lôi kéo cổ họng bầm báo nói.

"Tuyên!"

Vô Cữu nhú nhú mày, vẫn là nói.

Không đến bao lâu, một tên võ quan trang phục người trung niên bước dài tiến vào, quỳ rạp dưới đất: "Thần bái kiến đại vương!"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Nam Cú Châu cấp báo, Kinh vương khởi binh ba vạn, tấn công Toại Châu!"

Cái này Hạ đại nhân có nề nếp trả lời.

"Toại Châu?"

Hắc Dững nghe xong, tâm tình lại hết sức phức tạp, có chút ung dung, dù sao Kinh vương muốn lấy chính là nước Sở nơi: 'Linh Châu khó đánh, Hào Châu không có bao nhiêu lợi ích, nếu là ta, cũng tất trước tiên đánh Toại Châu!'

Đến thượng tầng, chiến lược lựa chọn vừa xem hiểu ngay, chỉ có thời cơ cùng vận thế khác nhau.

"Không được, Toại Châu một hạ, khống chế Thiên hà nguy hiểm, vùng ven sông mà xuống, Lục Hồn, Phì, Cổ cái này mấy cái nhỏ chư hầu e sợ lập tức liền sẽ dao động!"

Sau một khắc, Vô Cữu lại là tiếng nói biến đổi.

Ngô Hàn có bốn phía: Ngô, Hàn, Man, Phổ. Phổ ở tây, Hàn ở giữa, nam là Man, lên phía bắc chính là Ngô Châu.

Ngô Châu lại hướng về bắc, thì lại cùng Lục Hồn, Phì, Cổ mấy cái nước chư hầu giáp giới.

Cái này ba đại chư hầu nước không lớn không nhỏ, mỗi người chiếm lấy mấy quận lực lượng, luôn luôn cùng Ngô Hàn nước giếng không phạm nước sông, lại bảo vệ Thiên hà nguy hiểm, bởi vậy Ngô Hàn bắc thì mới có thể yên ổn.

Như cho Kinh vương thế lực nhúng tay trong đó, lập tức liên đối với Ngô Hàn hình thành hai mặt bao vây tư thế!

Áp lực này, liền vô cùng trầm trọng.

"Như cô là Kinh vương, lấy Toại Châu sau, tất vùng ven sông mà xuống, thu phục nước chư hầu, áp chế Ngô Hàn, đây là nương ở ngoài tất trước tiên an sau kế sách!"

Vô Cữu xoay chuyển vài bước, bỗng nhiên quyết định: "Cô ý đã quyết, lập tức liên lạc Nam Sở Phỉ Hành, giáp công Nam Cú!"

Hắn giọng nói như chặt đinh chém sắt.

"Đại vương?"

Lời vừa nói ra , liền ngay cả Hắc Dũng đều không tự chủ ngẩng đầu lên.

Ngô Hàn cùng nước Sở, đây cũng là thế thù quốc hận thêm tử địch a!

"Nam Sở tuy là đại địch, nhưng lần này nội loạn qua đi không chết cũng tàn, nơi nào còn có dư lực khai cường khoách thổ? Ngược lại là Kinh vương, mới là một con rắn độc!"

Vô Cữu mạnh mẽ cắn răng một cái: "Trước cô đã sai một lần, không thể lại sai lần thứ hai!"

Nhìn thấy hắc ánh mắt, Hắc Dũng không khỏi trong lòng phát lạnh, biết Vương thượng lúc này tâm ý kiên quyết cực kỳ, tuyệt đối là ai phản đối

liền diệt ai, không khỏi lớn tiếng nói: "Vâng!"

"Đến thời điểm người cũng đi tiền tuyến, đem Hắc Y Vệ đều mang theo!"

Vô Cữu mạnh mẽ đập một cái quyền: "Tất không thể để cho Kinh vương lại tiếp tục phát triển!"

"Nhưng là Vương thượng an toàn?"

Hắc Dũng nghi ngờ hỏi.

"Cô đã lệnh Vu Mục đạo cao thủ đến đây hộ vệ. . . Huống chi, chỉ là một người sống chết, cùng quốc gia xã tắc tồn tại so với, lại đáng là gì đây?"

Vô Cữu lắc đầu một cái.

Đùng đùng!

Vừa dứt lời, một cái tiếng vỗ tay liền từ ngoài điện truyền vào: "Tốt, không hổ là một quốc gia quân vương!"

Vũ y tinh quan Đoàn Ngọc nguyên thần cất bước mà vào, cùng người thật không khác: "Không uống công Bản vương tự mình đến đây!"

Nếu như đã nắm giữ hầu như đứng đầu thực lực, không đem ra trấn áp thế gian, thì có ích lợi gì?

Trước Đạo gia không làm vì, chỉ là bởi vì không thể ra sức.

Nhưng Đoàn Ngọc không giống!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Cầm Vương

"Là người! Kinh vương? !"

Hắc Dũng thần sắc mặt đại biến, phát ra long tượng chi hồng: "Hộ giá!
! !"

tiếng nói âm âm, truyền ra mấy dặm.

Chợt, hấn lại chỉ vào Đoàn Ngọc: "Người quá to gan, lại dám lấy nguyên thần nhập vương cung, không sợ Long khí phản phệ, hồn phi phách tán sao?"

Wương cung thủ vệ nghiêm ngặt, người sống bí mật lên vào hầu như không thể.

Là lấy dù cho Đoàn Ngọc nhất cử nhất động cùng người sống không khác, nhưng Hắc Dũng chính là biết, người trước mặt là nguyên thần biến thành!

Cái này càng thêm kinh khủng!

Xưa nay tu đạo cao thủ, có cái nào có thể ở quân vương trước mặt diễn pháp?

Bình thường nguyên thần, e sợ liên vương cung đều tiến vào không được, liền muốn bị Long khí pháp võng tiêu diệt!

Nhưng Đoàn Ngọc không giống!

Tu luyện Đạo ấn công pháp hần, nguyên bản liền đối với khí vận có rất lớn kháng tính.

Lúc này mặc dù chỉ là Du Thần Ngự Khí đỉnh cao, nhưng nguyên thần trải qua một lần 'Tiểu lôi kiếp', hoàn toàn không so thiên sư thua kém.

Hô Phong Hoán Vũ thiên sư, hình thần kiêm diệu, dù cho không tu đạo ấn công pháp, cũng có thể mạnh mẽ tiêu hóa Chính tam phẩm khí vận, lĩnh quốc sư chi phong!

Đồng thời, còn có vương lệnh tại người, chính là thế gian duy nhất một cái trường sinh quân chủ!

Cái này các loại đặc tính, khiến cho hần nguyên thần mạnh, thậm chí có thể mạnh mẽ chống đỡ Ngô Hàn Long khí, thâm nhập trong cung điện, hiển thánh tại quân vương trước mặt!

"Ngô Hàn vương, Hắc thống lĩnh, lâu không gặp!"

Đoàn Ngọc nhoẻn miệng cười.

'Không đúng!'

Hắc Dũng một cái giật mình.

Trước hần liền gào thét lên tiếng, cái này cung cấm nơi thủ vệ nghiêm ngặt, phải là có một đồng tinh binh xông tới hộ giá mới là.

Nhưng lúc này, bên ngoài lại là không có động tĩnh gì.

Một tầng hào quang màu xanh mà mông lung ánh sáng, đã hoàn toàn đem cái này cung điện bao phủ, hóa thành Đạo vực.

Từ bên ngoài nhìn lại, bên trong bất quá là bình thường quân vương tấu đối, nếu không đến Ngô Hàn vương truyền triệu, e sợ không có một cái

nội thị dám đi vào.

"Các người cũng không cần nhìn bên ngoài, cung điện này đã bị tắt cả phong tỏa, không có viện binh!"

Đoàn Ngọc làm như nhìn ra bọn họ đáy lòng mê hoặc, cười khê trả lời.

"Kinh vương không phải đi Toại Châu sao? Có gì tới đây?" Vô Cữu tỉnh táo lại, trầm tiếng hỏi.

"Tự nhiên là vì khuyên một chút Vương thượng mà đến!" Đoàn Ngọc cũng không chút khách khí: "Chinh chiến một châu, không cần Bản vương ra tay? Đại tướng quân một cái liền đủ rồi! Đúng là Ngô Hàn dị động, không thể không đề phòng!"

Phía nam đại thế lực, đi tới liền như vậy mấy nhà, mà từng cái chiến lược lựa chọn cũng vừa xem hiểu ngay.

Đoàn Ngọc như đến phía nam, cần thiết Ngô Hàn thần phục.

Mà Ngô Hàn như không nghĩ như thế, nhất định phải kéo Kinh quốc chân sau!

Đây chính là đại thế, không có cách nào lựa chọn.

Đoàn Ngọc tự nghĩ, chính mình nếu là Vô Cữu, nhất định phải đột phá rất nhiều phong quân ràng buộc, mạnh mẽ tiến binh.

Lấy trống vắng Nam Cú Châu, e sợ thật là có chút không ngăn được phát điên hai mặt giáp công.

Cho tới độc khí chiến, cái này hại người hại mình, không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn là không dùng thì tốt hơn.

Bởi vậy, hẳn liền đến 'Khuyên một chút' vị này Ngô Hàn vương.

"Khuyên một chút cô?"

Vô Cửu lông mày một kiêu, giận dữ cười nói: "Thật là to gan, người cái gì tài đức, dám đến khuyên cô?"

Như hãn loại này chấp chính mấy chục năm quân vương, cũng là thiên hạ hiếm có chư hầu, tâm tính tất quyết chí tiến lên, làm sao có khả năng bị thuyết phục?

"Vậy thì thứ ta chỉ có thể noi theo Chính Dương đạo chủ, thí quân vương tại kim điện trước!"

Đoàn Ngọc đối chọi gay gắt.

Một lời đã ra, kinh động thiên hạ!

"Người dám?"

Những người khác hầu như sững sờ, không nghĩ tới còn có người dám như vậy cùng đại vương nói chuyện.

Mà Hắc Dũng lại là biết rõ Đoàn Ngọc nói ra được, làm được đến, vội vã hộ vệ ở Vô Cửu trước người.

Chỉ là hãn cũng biết mình điểm ấy bé nhỏ lực lượng không đáng kể chút nào, Đoàn Ngọc muốn thật động thủ, ngay cả mình đều phải chết, không khỏi hét lớn một tiếng: "Người trời đem phạm! Người liền không sợ hãi trời đánh ngũ lôi sao?"

"Thiên lôi? Ha ha. . ."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, trong mắt ý vị không rõ.

Lấy đạo nhân thân, giết vua của một nước, khẳng định có thiên khiển cùng phản phệ!

Bất quá có thể hay không trực tiếp sét, cái này nhưng có chờ thương chúc.

Ngô Hàn vương tuy rằng cũng là vương, nhưng so với Bắc Yến vương thế lực chênh lệch đâu chỉ gấp mười gấp trăm lần?

Mà nói tu vị, Đoàn Ngọc tuy rằng chênh lệch Chính Dương đạo chủ hai trù , bất quá có vương lệnh tại người, giao long hộ thể, thậm chí so với một ít quốc sư còn hùng hổ!

Dù sao, chính hãn chính là thể chế chi chủ, lúc này bất luận làm ra cỡ nào tội nghiệt, cũng có một châu trăm vạn quân dân thể hãn gánh chịu.

Tu đạo quân vương, chính là có chỗ tốt này, thật sự coi thiên lôi là uổng công chịu đựng?

'Cho tới cuối cùng Thiên quyền? Chính Dương đạo chủ trợ Trụ vi ngược, e sợ từ lâu ở Huyền Thiên nơi đó treo sổ, một khi thiên khiến phản phệ đạt đến tiêu chuẩn thấp nhất, lập tức liền sẽ hạ xuống lôi kiếp, mà ta nói thế nào cũng là Thiên quyền tại người giao long, có lẽ có thể rộng đánh ba phần?'

Cái này các loại không giống , khiến cho Đoàn Ngọc có đến đây thuyết phục quân vương sức lực.

Đương nhiên, không tới thời khắc sống còn, hãn vẫn là không nghĩ đánh cuộc một keo.

Dù cho đã có sáu, bảy phần mười năm, nhưng thiên lôi nếu thật sự rơi xuống, cái kia hãn bây giờ vẫn là cử tử nhất sinh kết cục.

"Việc đã đến nước này, không ngại thử một lần!"

Mặt ngoài trên, Đoàn Ngọc vênh váo hung hăng, thả tiếng cười dài: "Vô Cữu, người nói thế nào?"

Bị ngay mặt chỉ tên, đây là rất lớn sỉ nhục, huống chi là vua của một nước?

Vô Cữu nổi giận đùng đùng, từ trong hàm răng từng chữ từng chữ đẩy ra đến: "Cô thù chết chứ không chịu khuất phục!"

Cái này một là bởi vì chân chính tức giận dâng lên, thứ hai đáy lòng còn có một chút bí ẩn tính toán.

Nếu là buông tha tính mạng của hắn, có thể kéo lên Đoàn Ngọc cộng phó Hoàng Tuyền, đúng là một việc có lời làm ăn.

Dù cho chính mình hài nhi vẫn tính còn nhỏ, nhưng Đoàn Ngọc so với hắn còn không bằng, chỉ cần vừa chết, cơ nghiệp tất sụp đổ, Nam Sở cũng là tự lo không xong, không ai sẽ đến gây sự với Ngô Hàn.

Cùng cái này trước tình thế không giống, lựa chọn cũng tự không giống.

"Được! Được! Được!"

Đoàn Ngọc liền khen ba tiếng, bóng người loáng một cái.

Hắn lấy nguyên thần thân, nhúc nhích lên, lại huyết liệt chi khí dâng lên, như mãnh hổ hạ sơn, kinh khí hoành bay, đem mấy cái tạp ngư dồn dập bắn ra, đánh vào kim trụ, trên vách tường, mềm mại tuột xuống.

"A? Nguyên thần dường như Bình gia cao thủ, cái này sao có thể?"

Hắc Dũng giật nảy cả mình.

Hắn là Binh gia tăng ba, có Thảo Mộc Giai Binh thần thông , bất quá ở trong cung điện này, đi nơi nào tìm cây cỏ?

Liên ngay cả bên người binh khí, cũng ở vào cung trước để lại.

Lúc này không cách nào, chỉ có thể gào thét một tiếng, vừa vặn nhào lên.

Ầm ầm!

Đoàn Ngọc lấy nguyên thần thân, lúc này lại không cách dùng thuật, thuần túy triển khai võ đạo, cùng Hắc Dũng chém giết cùng nhau.

Xưa nay tiến vào Du Thần Ngự Khí cảnh giới sau, nguyên thần có thể giống như người sống, nhưng cũng chỉ là cùng người sống tương tự mà thôi.

Nhưng Đoàn Ngọc lúc này nguyên thần, lại là phảng phất thật sự sinh động.

Không chỉ có sinh động, thậm chí còn có gân mạch, còn có nội tức!

Chuyện này quả thật là khó mà tin nổi, mượn giả tu thật đến mức độ như vậy, đã có thể lẫn lộn thật giả, có mấy phần Tạo Vật chủ thủ đoạn!

Thậm chí, dùng để triển khai võ đạo, lại so với Hắc Dũng càng thêm tinh diệu, đối phương vừa bắt đầu còn có thể ứng đối, hơn mười chiêu vừa qua, lập tức rơi xuống nhập hạ phong.

"Uống!"

Hắc Dũng càng đánh càng là hoảng sợ, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, đâm ra một quyền.

Hắn thân hình cao lớn, cái này đâm ra một quyền, lại là đem hết toàn lực, trên năm tay da thịt ngăm đen, phảng phất một cái cực lớn chày sắt.

"Đến hay lắm, xem ta hổ thảo!"

Đoàn Ngọc cười to, một thảo vung ra.

Hống hống!

Hắn năm ngón tay trắng nõn nhẵn nhụi, móng tay êm dịu ánh sáng lộng lẫ, một thảo vung ra, quanh người lại hình như có một con màu trắng cự hổ, phát ra rung trời rống to.

Xẹt xẹt!

Kình phong gào thét , hóa thành vòng xoáy.

Hắc Dũng chỉ cảm giác quả đâm của chính mình phảng phất bị ngàn đao băm thây, một luồng kình lực thậm chí thuận cổ tay thẳng tới cánh tay, vai, ngực, mang theo một luồng lạnh lẽo ác liệt sát khí, ngay cả mình bách luyện thân thể đều bị đông kết, cương ngã xuống đất, không khỏi tâm tang như chết.

Chờ đến Đoàn Ngọc thu chiêu, lúc này mới xem thấy mình một cánh tay đã máu me đầm đìa, không khỏi kêu lên: "Người giở trò lừa bịp, dùng đạo thuật, ta không phục!"

"Thực sự là buồn cười, ta vốn là Luyện khí sĩ, lại là nguyên thần, không cần đạo pháp, còn lấy cái gì?"

Đoàn Ngọc lờm một cái, nhìn trốn hướng về cửa điện Vô Cữu, chỉ cười cười: "Cũng được. . . Người xem ta ngón này thần thông làm sao?"

Lúc này vung tay lên, mấy chục hạt kim đậu bay ra, rơi trên mặt đất, ầm ầm nổ tung.

Từng cái từng cái cao to bóng người vàng óng, liền từ sương mù màu vàng bên trong đi ra, nắm lấy Vô Cửu, như nhấc lên gà con, đem hẳn bắt được trở về.

"Quân khí thần thông —— Rãi Đậu Thành Binh? ! Vẫn là lấy nguyên thần triển khai? !"

Hắc Dững nhìn thấy tình cảnh này, quả thực con người đều muốn trừng đi ra.

"Cái gọi là quân khí thần thông, chỗ khó chính là ở luyện hóa quân khí, hình thành không sợ hãi thiết huyết sát khí quân trận thần thông! Bản vương liền giao long khí đều có thể luyện hóa, quốc sư đều không kịp Bản vương vị cách, cái gì quân khí đều muốn cúi đầu xưng thần!"

Đoàn Ngọc đứng chấp tay.

Đây là hẳn lần này đột phá sau mang đến chỗ tốt một trong.

Thời gian dài như vậy, Bạch Quan cũng bị dẫn vật vô số lần, rốt cục tan vỡ, thổ lộ không ít Bạch gia bí pháp.

Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngự nghiên cứu phía dưới, rất nhiều đoạt được, đương nhiên, trọng yếu nhất vẫn là lần này đột phá, liền Long khí đều luyện hóa, lại luyện hóa một ít quân khí, lại đáng là gì?

Bởi vậy Đoàn Ngọc lúc này, dĩ nhiên đã lên cấp Binh gia tầng ba, thậm chí có thể lấy nguyên thần diễn võ.

Ngược lại là Tần Phi Ngự, khoảng cách cái này tầng thứ ba còn kém một chút, cũng không phải là Đoàn Ngọc giấu làm của riêng, mà là trước vận dụng bí pháp liền phá hai quan, cái này cửa thứ ba thì có chút gian nan.

Hắn có thể không bằng Đoàn Ngọc như vậy, liền giao long khí đều luyện hóa, bởi vậy còn cần chút tôi luyện.

Lần này đi tấn công Toại Châu, chính là tốt đẹp nhất đá mài dao.

"Vô Cữu, người sẽ làm sao?"

Lúc này, vừa nhìn về phía Ngô Hàn vương.

Thấy vị vương giả này miện phục tán loạn, trên đầu kim quan rơi xuống, tóc tai bù xù, một bộ nhắm mắt chờ chết đáng dấp, không khỏi lại là cười gằn: "Người nghĩ một đổi một, Bản vương lại không hẳn muốn như vậy, nếu người ngu xuẩn mất khôn, Bản vương trước hết giết người, lại diệt tận Ngô Hàn vương tộc, liều mạng đại quân không đi Toại Châu, cũng phải trước tiên diệt Ngô Hàn! Người xem Bản vương có dám hay không?"

Cái này trên thực tế rất có thao tác tính, nhưng Đoàn Ngọc mới lười ở Ngô Hàn cái này trong vũng bùn tiêu hao thời gian.

Dù sao, luận khai hóa trình độ còn có thành vương chi tiền, nước Sở đều tốt hơn Ngô Hàn nhiều.

Nhưng nếu là cái này Vô Cữu khư khư cố chấp, cái kia cũng chỉ có liên hợp cái khác phong quân tiêu diệt Ngô Hàn vương phòng, lại quật tổ tiên lăng mộ, dù cho nhất thời thiên khiến, lại là nhất lao vĩnh dật.

"Người! ?"

Vô Cữu rốt cục có phản ứng, muốn rách cả mí mắt: "Ta Ngô Hàn cùng người cái gì thù, lại muốn như vậy?"

"Không thù không oán , bất quá Bản vương có tranh bá thiên hạ chi chí, cũng không lọt mắt người cái nho nhỏ Ngô Hàn!"

Đoàn Ngọc đứng chấp tay: "Không bằng nghe một chút Bản vương điều kiện. . ."

Năm đó dù cho là Đại Hạ, cũng không có hoàn toàn bắt xuống Ngô Hàn, này không phải chỉ là quốc lực nhân tố, càng có hoàn cảnh, lợi ích các loại nguyên nhân.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Diệt Môn

"Bản vương làm phân phong quy chế, dưới trướng có sĩ phu khanh tước vị, lại có bá hầu công ba cấp, có thể khai quốc xây chế!"

Đoàn Ngọc tiếng nói réo rắt, ở trong điện phủ không ngừng vang vọng: "Tuy rằng Bản vương có nhất thống thiên hạ chí, nhưng Ngô Hàn cũng không phải là truyền thống ý nghĩa trên thiên hạ phạm trù. . . Bởi vậy, nếu người đồng ý đi Vương hào, thần phục với Bản vương, Bản vương liền phong người làm vì Hàn hầu, đem Ngô Hàn nơi tận ban cho người, làm sao?"

Cho dù năm đó Đại Hạ, cũng không có thể hoàn toàn diệt vong Ngô Hàn, Đoàn Ngọc lười ở đây tiêu hao thời gian.

Dù cho là trước mấy cái đại nhất thống quốc gia, ở quốc lực chưa kịp chỗ, cũng có một chút xưng thần tiến cống phiên quốc, nhưng tốt xấu không có bị thôn tính.

Đoàn Ngọc cho Vô Cửu, cũng là lựa chọn như vậy.

Nói thật, làm phân phong quy chế, chỗ tốt lớn nhất, chính là ở dễ dàng thu nạp bọn đầu hàng phản bội.

Hắn đối thủ hạ sĩ đại phu đều vô cùng khoan dung, cái kia được tước khai quốc bá, hầu, công càng là nắm đại quyền.

Tỷ như Ngô Hàn, có thể bảo lưu tất cả quân đội cùng nhân khẩu địa bàn, toàn diện thừa nhận đã định sự thực.

Nói cách khác, trừ danh phận trên thần phục ở ngoài, hầu như không có cái khác bất kỳ tổn thất, thậm chí không giống chiêu hàng, trái lại càng như một phần đình chiến hiệp định, vẫn không có chiến thắng quốc loại kia!

Đối với Vô Cửu mà nói, chỉ cần thừa nhận Kinh vương là Ngô Hàn chi mẫu quốc, Đoàn Ngọc thì có thể làm cho Ngô Hàn tiếp tục duy trì nguyên trạng xuống, thậm chí bên trong phân phong cũng cùng nhau thừa nhận.

"Đi Vương hào?"

Vô Cửu biểu hiện ngẩn ra.

Chỗ man di, đối với danh hào cái gì lại không làm sao coi trọng, xem trọng vẫn là thực lực.

Dù là như vậy, cái này quyết định cũng rất gian nan.

Dù sao, muốn hấn hướng về nguyên bản thần tử khúm núm, quả thực là vô cùng lớn sỉ nhục.

Bởi vậy, mặc dù biết sự lựa chọn này đối với song phương đều tốt, khí vận bên trong Cự Hủy lại còn đang không ngừng mà chống cự.

Đoàn Ngọc cũng không giục, lẳng lặng chờ đợi người này cuối cùng quyết định.

Nói thực tế, hấn rất hi vọng Ngô Hàn vương thần phục, cho người đến sau dựng nên một cái gương tốt.

Liền Ngô Hàn một Vương giả đều có thể chứa đựng, đồng thời đãi ngộ giỏi như vậy, chỉ cần tin tức truyền đi, đợi đến hấn đặt xuống Toại

Châu thời khắc, cái kia mấy cái nhỏ nhỏ nước chư hầu chẳng phải là càng muốn lập tức thần phục?

Ngoài ra, đối với ở nước Sở bên trong thu nạp bọn đầu hàng phản bội, cũng là có nhiều chỗ tốt.

Đây là thống nhất thiên hạ phương pháp nhanh nhất!

"Tuy rằng làm như thế, bên trong thể chế đại quốc mọc như rừng, cân bằng vô cùng yếu ớt, mấy chục năm sau liền muốn hiển lộ ra đại hại, nhưng đối với ta mà nói, chỉ cần có thể ngăn ngừa thành tựu, chứng minh con đường, cái khác cũng không đáng kể, dù cho bất quá mấy năm liền sụp đổ, cũng là không ngại. . ."

Hắn mục đích to lớn nhất, vẫn là mau chóng thống nhất thiên hạ, tế tự Huyền Thiên, Đạo ấn đột phá, chứng thành đại đạo.

Ở tình huống như vậy, dù cho Thôi Sơn muốn quy hàng, hắn đều không ngại phong cái Khánh công cái gì.

Dù là cái này tên khốn kiếp mấy năm sau liền muốn tạo phản, vậy cũng là mấy năm sau chuyện.

"Chỉ là chỉ là danh phận bị hư hỏng, còn lại tất cả duy trì bất động, Bản vương như được thiên hạ, cũng sẽ không lại chiếm đoạt việc, làm sao?"

Đoàn Ngọc trợ thủ mà đứng, trầm tiếng hỏi.

Cái này đã là hắn mở ra đến tối ưu dầy điều kiện, nếu là Vô Cữu cái này cũng không muốn, cái kia sẽ không có cái gì tốt nói, trực tiếp diệt Ngô Hàn xong việc.

Thời gian từng giọt nhỏ đi qua, trong đại điện lại là rơi vào đáng sợ trong trầm mặc.

Hắc Dũng không nói một lời.

Ở trên mặt này, hắc không có một chút nào nói chuyện quyền lực.

Mà Vô Cữu tay cũng là chăm chú nắm, hiển nhiên ở thiên nhân giao chiến.

Mặc dù nói đến nhẹ, nhưng đây chính là Ngô Hàn vương a! Bao nhiêu đời vinh quang, chẳng lẽ muốn hủy ở trên tay của chính mình sao?

"Ta. . . Đồng ý!"

Rốt cục, Vô Cữu chậm rãi phun ra ba chữ đến.

"Ha ha! Tốt. . . Đây mới là đã từng là Vương giả phong độ!"

Đoàn Ngọc hơi suy nghĩ, giáp vàng kinh tốt liền tắt cả biến mất, Vô Cữu xui lơ trên đất, tựa hồ đã mất đi tất cả khí lực.

"Bản vương còn phải đi về chủ trì đại cục, tiện thể chấn nhiếp bọn đạo chích, Hàn hầu không nên để cho Bản vương đợi lâu!"

Vô Cữu nếu đáp ứng, hắc liền không chút nào sợ đối phương đối ý.

Ngay sau đó gảy ngón tay một cái, hào quang màu xanh Đạo vực liền bị tịch thu, nguyên thần cũng biến mất không thấy.

"A?"

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hộ giá! Mau tới người hộ giá!"

...

Lúc này, bên ngoài nội thị mới phát giác được không bình thường, vội vã hô to gọi nhỏ, một làn sóng người tràn vào đi vào.

"Phế vật!"

Vô Cửu bị Hắc Dũng sấm đỡ đứng lên, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng.

"Vương thượng. . ."

Hắc Dũng muốn nói lại thôi.

"Người kia nếu dám rời đi, hiển nhiên là không sợ hãi chúng ta nuốt lời đối ý!" Vô Cửu lại tựa như khôi phục như cũ, sửa lại một chút tóc: "Nhanh! Lập tức đi điều Luyện khí sĩ đến bảo vệ cung đình!"

Lấy nguyên thần của đối phương chi quý thần khó lường, lúc này vương cung thật giống như cái sàng.

"Vâng!"

Hắc Dũng tuân mệnh lui ra, Vô Cửu nhìn hắc bóng lưng, con mắt có chút u ám.

Tuy rằng Kinh quốc đưa ra điều kiện rất phong phú, nhưng hắc vẫn là nghĩ liệu một phen.

Dù sao, lại thế nào đi nữa thiên hoa loạn trụ, cũng thoát khỏi không được xưng thần tiến cống khuất nhục sự thực!

'Chỉ là. . . Cô an nguy, không thể ký thác ở quân đội trên người, nhất định phải thỉnh đến người tu đạo trợ giúp. . . Vu Mục đạo? Phái này cao thủ vì sao lừng thừng đến muộn? Thật nên bầm thây vạn đoạn!'

Lúc này Ngô Hàn vương không biết, hăn chờ mong ngoại viện, e sợ cũng lại đến không được.

...

"Ta nguyên thần cứng cõi, đã đến xông vào Ngô Hàn vương cung, giết quân vương mức độ?"

Trời cao phía dưới, Đoàn Ngọc nguyên thần hiện lên, tự lâm bầm.

Ở hăn đối diện, mấy đạo linh quang lấp loé, bị một con cự hổ mạnh mẽ đè lại, hiện ra trong đó mấy cái cầu xin không ngớt nguyên thần.

"Vu Mục đạo? ! Ha ha. . . Vô Cữu còn hi vọng đạo này bên trong cao thủ đi hộ giá sao?"

Muốn cầu một cái bốn châu Vương giả thần phục, đặc biệt bây giờ chính mình vẫn không tính là thực lực sung túc, khẳng định có khúc chiết cùng do dự.

Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, chính mình muốn làm, chính là triển lộ vô cùng thực lực, đem Vô Cữu trong lòng khúc chiết cùng do dự rơi xuống thấp nhất.

"Lúc này ở Vô Cữu trong lòng, Vu Mục đạo chính là cứu tinh, đã như vậy, liền đi diệt hăn Tổ đình!"

Tiêu diệt một cái Đạo môn mười mạch một trong!

Đặt ở dĩ vãng, tuyệt đối là trò cười, hoặc là điên cuồng cực kỳ cử động.

Nhưng ở Bạch Hào sơn đã tiêu diệt, Chính Dương đạo đều bị vây công qua một lần hôm nay, nhưng cũng không tính làm sao làm người nghe kinh hãi.

"Đồng thời. . . Tiêu diệt một cái đạo mạch phản phệ, có thể so với giết chết một cái Vương giả nhẹ nhiều. . ."

Đoàn Ngọc nguyên thần hơi động, lập tức hướng về Ngô Hàn quốc phía nam bay đi.

. . .

Ngũ Long đàm.

Đây là năm nơi nối liền cùng nhau nước ao, giấu tại Ngô Hàn phía nam rừng rậm ở trong, mỗi một đàm đều quảng đại cực kỳ, hầu như đường như một cái hồ nhỏ.

Từ trời cao nhìn tới, cái này năm hồ mắc nối tiếp, dường như khám nạm ở trong rừng rậm minh châu.

Mỗi một toà trên mặt hồ, lại có đủ mọi màu sắc sương mù bốc lên, đẹp như mộng ảo.

Chỉ là nếu có Ngô Hàn thổ ở đây, nhìn thấy cảnh tượng này, tất nhiên quay đầu liền chạy.

Bởi vì cái này mỗi một loại sắc thái điểm lệ mây mù, đều đại biểu một loại đáng sợ đến cực điểm chương khí, đủ để làm người cốt nhục tan rã.

Ở Ngũ Long đàm một bên, lại là có một mảnh kiến trúc, cùng Trung Nguyên hình chế cực kỳ không giống, chọn dùng trúc mộc cao chân lâu quy chế, sắp xếp lại rất có kết cấu, dung hợp Trung Thổ, Ngô Hàn song phương ưu điểm.

Cái này chính là mười đại đạo mạch một trong, Vu Mục đạo tổng đàn.

Bất luận cái nào mười đại đạo mạch, trên thực tế đều cùng một cái nào đó thể tục thực lực có liên hệ.

Mà Vu Mục đạo bên trong, rất lớn một nhóm người vẫn là chống đỡ Ngô Hàn vương.

Cho dù muốn thu phục Ngô Hàn quốc, nhưng nếu không đem nơi này diệt đi, Đoàn Ngọc e sợ liên thời gian mấy năm đều không được an ổn.

Bởi vậy, ở mặc ấp đe dọa Ngô Hàn vương một phen sau, hăn lập tức xuôi nam.

"Vương thượng!"

Lúc này, một đám người đã đi tới Ngũ Long đàm chu vi.

Người không nhiều, chỉ có hơn trăm, lại không sợ hãi độc vật cùng chướng khí, rõ ràng là Đoàn Ngọc thủ hạ Ngũ Độc tinh binh!

Ở bọn họ trước, đầu lĩnh lại là Đoàn Ngọc.

"Hừm, truyền cô ý chỉ, hôm nay diệt Vu Mục đạo, không giữ lại ai!"

Đoàn Ngọc lúc này là thân thể tới đây, lớn tiếng truyền lệnh, đồng thời nguyên thần không chút do dự mà thả ra hạn chế, một luồng khí vận đột phá thiên linh, phóng lên trời.

Hống hống!

Trong hư không, phảng phất nhiều một cái một sừng hai trảo màu đen giao long, chính giương nanh múa vuốt mà đem toàn bộ Vu Mục đạo tổng đàn bao phủ, cũng phong tỏa tất cả.

Trước, Thiết Cuồng Đồ diệt Bạch Hào sơn, chỉ là y vào chính mình lãnh binh chinh chiến, có vận nước cùng quân khí chống đỡ.

Mà Vân Tần vây Chính Dương đạo, tương tự mời Bắc Yến vương ý chỉ trấn áp.

Nhưng hai cái này khí vận, làm sao so với một quốc gia thể chế chỉ chủ quân vương bản thân?

Đoàn Ngọc tự mình tới đây, chính là muốn lấy giao long thân, hoàn toàn đem Vu Mục đạo trấn áp.

"Giết!"

Hắn vung tay lên, dưới trướng Ngũ Độc tinh binh nhất thời đỏ mắt, nhảy vào Vu Mục đạo tổng đàn, gặp người liền giết.

"Không được!"

"Có tặc nhân!"

"Vì sao trận pháp mất đi hiệu lực? Ta pháp thuật. . . A!"

Long khí cấm tiết vạn pháp, lúc này Vu Mục đạo tổng đàn bên trong, dù cho Nguyên Thần Chân Nhân cũng đã biến thành thân thể phàm thai, chỉ có thể ở Ngũ Độc tinh binh công kích dưới nhắm mắt chờ chết.

Cho tới cái khác độc vật tiểu thuật, Ngũ Độc tinh binh càng không để vào mắt.

"Đáng thương Vu Mục đạo, hôm nay liền muốn máu chảy thành sông. . . Thế gian mười đại đạo mạch, lại muốn đi một cái!"

Ở Đoàn Ngọc bên cạnh, Hàn Phong Tử liếc mắt Đoàn Ngọc bên hông Quỷ Thiết, thở dài nói.

"Đạo trưởng nhưng là cảm thấy Bản vương quá mức hà khắc?"

Đoàn Ngọc cười gằn xuống: "Làm sao. . . Cái này Vu Mục đạo chống đỡ Ngô Hàn, nếu không bắt xuống, ngày sau không dễ xử lý a!"

Cái này trên thực tế, điều này cũng có giết gà dọa khỉ mùi vị.

Dừng một chút, hã lại đem Quỷ Thiết cỡi xuống, giao cho Hàn Phong Tử: "Vu Mục đạo lần trước nếu ra Thân Vu cùng Huyền Âm cấp độ kia phản nghịch, cùng Đại Hạ nghĩ đến cũng trốn không ra quan hệ, người có thể nguyện năm đao này, thế Bản vương ngoại trừ cái này u ác tính?"

"Tuân chỉ!"

Lời vừa nói ra, Hàn Phong Tử còn có thể lại nói cái gì?

Chỉ có thể nhắc lên Quỷ Thiết, cũng không dùng thần thông đạo pháp, liền như thế giết vào Vu Mục đạo tổng đàn.

Có Long khí áp chế, hầu như phần lớn đạo pháp thần thông đều là vô dụng, chỉ có thân thể võ đạo mới có tác dụng, mà cầm Quỷ Thiết hã, lập tức liền biến thành một cái khủng bố máy gặt khí.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 272: Đình Lớn

"Xem ra, cái này đặc chủng chặt đầu tác chiến, chừng trăm người quy mô lên vào Ngô Hàn , căn bản không có vấn đề gì."

Ngũ Độc tinh binh, Hàn Phong Tử mấy người đều là tinh nhuệ cao thủ, ở như mặt trời ban trưa Kinh vương thế lực hiệp trợ phía dưới, lén lút lên vào Ngô Hàn, đến đây Vu Mục đạo, một lần chặt đầu, là Đoàn Ngọc trước liền định ra kế hoạch.

Dựa vào đại quân điều động làm yểm trợ, cần thiết một lần rút Ngô Hàn phi phạm giới chỗ dựa lớn nhất!

"Bất quá lấy Kinh quốc trước mắt giao long khí, dù cho là Bản vương tự mình đến đây, có thể trấn áp Nguyên Thần, nhưng Địa Sát Chân Nhân vẫn có thể nhảy nhảy một cái. . . Huống chi, mười đại đạo mạch một trong, lại làm sao có khả năng không có cái gì lá bài tẩy?"

Đoàn Ngọc đứng chấp tay, nhìn phía dưới nghiêng về một bên tình thế, hờ hững áp trận.

Quả nhiên, Vu Mục đạo chỉ là vừa bắt đầu không ứng phó kịp.

Chờ đến mấy cái Du Thần Ngự Khí tổ sư bị bức ép đến xuất quan sau khi, lập tức miễn cưỡng triển khai pháp thuật, ổn định trận tuyến.

Chợt, nương theo một cái Hắc đỉnh bị đẩy ra, thiêu đốt hương liệu, một luồng kỳ dị mùi thơm liền tứ tán nhập rừng rậm.

Tất tất sách sách!

Sàn sạt!

Một trận quỷ bí tiếng vang sau, thì có như to bằng cánh tay cự mãng, cối xay một dạng lớn nhỏ con nhện, gào thét như trâu đỏ thắm con cóc các loại độc vật lao ra.

Chúng nó mênh mông cuộn cuộn, mùi tanh bức người, đều là dị chủng, dù cho phụt lên khói độc Ngũ Độc tinh binh không sợ hãi, nhưng chỉ là răng nanh cũng đủ để thương người.

"Giết!"

Cùng lúc đó, còn có một đám vốc người cao trắng, phảng phất nhiệt đới rừng mưa người man rợ đạo binh theo sát phía sau.

"Vu Mục đạo Ngũ Độc Vương Đỉnh? Còn có đạo binh? !"

Cái này Ngũ Độc Vương Đỉnh, không chỉ có là một cái có thể trấn áp khí vận bảo vật, càng có thể hấp dẫn không chế chu vi độc vật, thậm chí thúc đẩy tiến hóa.

Mà ngũ độc tên, càng là khiến Đoàn Ngọc giật mình, cảm thấy cùng thương cổ Ngũ Độc tông tựa hồ có quan hệ gì.

Bất quá loại này đạo mạch tông môn, gặp phải vương triều thay đổi thời khắc, luôn có tiêu diệt.

Mười đại đạo mạch đều có thay đổi, trừ một cái Vô Đỉnh giáo một lấy quán ở ngoài, không biết bao nhiêu chôn vùi trong lịch sử, một cái hai cái bảo vật truyền lưu ở bên ngoài, lại là bình thường.

"Người kia chính là Vu Mục đạo chương giáo Chí Tôn —— Vu Mục đạo chủ sao? Dĩ nhiên chỉ là một cái chuyển thể Nguyên Thần, thật là làm

cho ta thất vọng!"

Đoàn Ngọc lúc này, có chút không thể chờ đợi được nữa muốn tìm cái Hô Phong Hoán Vũ thiên sư luyện tập.

Thậm chí, nếu có quốc sư vị cách liền tốt hơn rồi.

Du Thần Ngự Khí sau khi, là Hô Phong Hoán Vũ, thiên sư cảnh giới.

Mà thiên sư như được quân vương sắc phong, nhưng là quốc sư, đến Long khí trợ giúp, sắc bén phi phạm.

Đoàn Ngọc tuy rằng chỉ là Du Thần Ngự Khí đỉnh cao, nhưng tự thân luyện hóa giao long khí, so với quốc sư vị cách còn kinh khủng hơn cùng đáng sợ.

Lúc này căn bản không sợ hãi cái gì thiên sư, trái lại rất từng có qua tay ý nghĩ.

Nếu như có thể từ trên người đối phương dòm ngó mấy phần Hô Phong Hoán Vũ bí mật, liền tốt hơn rồi.

Dù cho Hàn Phong Tử cùng Vu Mục đạo bên trong khẳng định có thiên sư lưu lại diễm tịch, nhưng như thế nào so với một cái sẵn có thiên sư tự thân dạy dỗ?

"Cũng may. . . Dù cho Vu Mục đạo không có, Nam Sở trong, Thái Âm tông cùng phái Bạch Vân tám thành có!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, bỗng nhiên Nguyên Thần Xuất Khiếu.

Không ra tay không được.

Hắn như không đỡ lấy, bang này thuộc hạ tử thương nặng nề, liền cái được không đủ bù đắp được cái mất.

Hống hống!

Dù cho chỉ là một cái chuyển thể Nguyên Thần, nhưng hấn vừa ra khiếu, Nguyên Thần chu vi long bàn hùng cứ, mang theo Cương Sát cuồng phong, thổi cát đi thạch, thanh thể kinh người cực kỳ, không so thiên sư kém đi nơi nào.

"Đi!"

Hơi suy nghĩ bên trong, quanh thân ngưng thủy thành băng, trên có long hổ Cương Sát hội tụ, hóa thành vạn ngàn châm nhỏ, liền bay về phía đạo binh khói độc.

Phốc phốc!

Một con đủ có thành niên đuôi người độ lớn cực lớn mãng xà đầu bị băng châm trực tiếp xuyên qua, chỉ là xà tính lâu dài, nhất thời không chết, lật núi chuyển biển giống như múa tung, nổi điên lên nằm lên bên cạnh một cái đạo binh, vững vàng nắm chặt, xương nứt tiếng không ngừng truyền ra.

Bên cạnh, to bằng cái thớt nhện năm màu rất nhiều mắt kép bị đâm phá, chảy ra bích lục nọc độc, tiếng kêu rên liên hồi.

Không chỉ có là bọn họ, dù cho những kia đạo binh, đối mặt cái này phi châm đoạt mệnh cũng là không thể chống đỡ một chút nào.

Những thứ này phi châm từng cây từng cây Cương Sát chi khí vờn quanh, như muốn phá vỡ một cái, ít nhất muốn Địa Sát Chân Nhân toàn lực nhất kích, hoặc là Chính tứ phẩm trở lên khí vận.

Mà lúc này bay vọt chọc châm tên, làm sao dừng trăm ngàn?

Trong nháy mắt, liền tạo nên hơn mấy trăm ngàn sát nghiệt.

Từng tia tia màu đen oán độc khí quần quanh mà đến, Đoàn Ngọc lại là cũng không thèm nhìn tới.

Hống hống!

Ở trong cơ thể hần, tứ chuyển đỉnh cao Ly Hồ ẩn rút lên một tiếng, những người đó nghĩ muốn quần quanh lên nguyên thần phản phệ liền bị đánh văng ra, lại bị phía trên màu đen giao long một hớp nuốt vào, không ngừng tiêu diệt.

Chỉ là trăm mười cái nhân mạng, lấy Đoàn Ngọc lúc này tu vị, thậm chí như gió mát lướt nhẹ qua mặt, hoàn toàn do công khí liền có thể đỡ, cảm giác gì đều không có.

Thậm chí, cho dù dường như lần trước như thế, độc chết mười vạn đại quân, phản phệ cũng khẳng định kém xa tí tắp trước nghiêm trọng như vậy.

Huyền Thiên phía dưới, này thế trong, cái thứ nhất tu đạo trường sinh quân vương. Đem giao long cùng Tiên đạo vị cách hợp hai thành một người thứ nhất, há lại là bình thường?

'Đương nhiên. . . Ta cái này nhất thời thuận buồm xuôi gió, hoàn toàn là bởi vì thuận theo mệnh trời, ám hợp giúp đỡ Huyền Thiên, áp chế Hoàng Thiên đại thế. . . Bởi vậy mới chịu dòng nước xiết dũng tiến vào! Cướp chiếm tiên cơ!'

Đoàn Ngọc tuy rằng nhất thời đắc ý, trong lòng lại tràn ngập tự xét lại.

Không thừa dịp cái này Huyền Thiên mở ra một con đường cơ hội, chứng thành Đạo Quả, đem con đường đi tới phần cuối, đợi đến thuận gió đi qua, chẳng phải là muốn luống cuống?

Nói cách khác, nếu là hiện tại Hoàng Thiên không xâm lấn, Huyền Thiên cái kế tiếp đối phó nhất định là chính mình!

Đây là sinh tử khác biệt!

"Trong lúc này, càng hăn là tiến bộ dũng mãnh a!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, Nguyên Thần bất động, đi tới Vu Mục đạo cuối cùng chống lại trước mặt, bàn tay lớn vỗ xuống: "Cho ta đem ra!"

Ào ào ào!

Hăn một tay trao ra, khởi động Ngũ Khí, dĩ nhiên hình thành rồi một bàn tay cực kỳ lớn, che ngợp bầu trời đè xuống, phía trên hoa văn nghiêm nhiên, phảng phất cự nhân tay.

Đùng!

Bàn tay khổng lồ nắm lấy Ngũ Độc Vương Đỉnh, phảng phất mang theo vô biên lực lượng khổng lồ, mạnh mẽ một rút.

Băng!

Bốn phía mấy cái trường lão thổ huyết trở ra.

Ngũ Độc Vương Đỉnh nội bộ khói hương tắt cả tắt, vụt lên từ mặt đất, hoàn toàn bị cướp đi.

"Người. . . Phốc!"

Vu Mục đạo chủ hai mắt tròn tròn, bỗng nhiên phun ra một miệng lớn tinh huyết.

Vừa nãy Đoàn Ngọc, không chỉ có là lấy vô thượng thần thông lực lượng khổng lồ cướp đi Vương Đỉnh, càng cấp thiết dứt đoạn mất hăn cùng món chí bảo này liên hệ.

Từ nay về sau, cái kia bảo vật liền hoàn toàn không về Vu Mục đạo tất cả.

Cờ này thủ đoạn, thực sự là huyền bí cực kỳ , khiến cho người thấy chỉ sinh ra sợ hãi.

"Kính vương!"

Hắn tóc tai bù xù, tiếng nói giống như khắp huyết chim cuốc, lại phảng phất vượn già ai đề: "Người cùng ta Vu Mục đạo có gì oán thù? Lại muốn diệt ta đạo thống?"

"Bản vương cùng các người thù hận lớn, lúc trước Thân Vu, Huyền Âm hai người, đến ngăn trở Bản vương thành Đạo, đây là một bút!"

Đoàn Ngọc Nguyên Thần rơi xuống: "Các người trợ Ngô Hàn vương, chống lại Bản vương, là thứ hai bút! Mà thứ ba bút, nhưng là Vu Mục đạo che giấu chuyện xấu, thu nhận Đại Hạ nghịch tặc! Trời không chứa!"

Đại Hạ thẩm thấu không chỗ nào không lọt, tuy rằng Ngô Hàn chịu đến ảnh hưởng khá nhỏ, nhưng Vu Mục đạo bên trong một người thám tử cũng không có, là không thể.

Ngoại trừ Thân Vu Chân Nhân, Huyền Âm tử ở ngoài, khẳng định còn có mấy cái ẩn núp nhân mã.

Đoàn Ngọc cũng lười từng cái nhận biết, đơn giản nhổ tận gốc.

"Muốn thêm nữa tội, cái gì thủ đoạn không từ!"

Vu Mục đạo chủ muốn rách cả mí mắt: "Các trưởng lão, trừ ma vệ đạo, ngay khi hôm nay! Kết Ngũ Phương Thần Sát Trận, giết!"

Một lời đã ra, hắn thiên linh trong, một đạo nguyên thần quang hoa ngút trời mà lên.

Sau lưng hắn, cái khác Du Thần Ngự Khí trường lão cũng dồn dập xuất khiếu.

"Một niệm trấn áp vạn pháp, một ấn tiêu diệt vạn đạo!"

Đoàn Ngọc nhìn cái này năm đại nguyên thần tạo thành trận pháp, mí mắt đều không nháy một cái.

Chính mình nguyên thần mang theo Long khí mà kích, bình thường Chân Nhân căn bản khó có thể nhúc nhích, cái này năm đại trường lão, sợ sẽ là Vu Mục đạo cuối cùng nguyên khí nơi.

Chỉ là dù cho như vậy, ở Hắc giao rít gào phía dưới, trận pháp này uy lực cũng phải suy yếu đầy đủ năm thành!

Hống hống!

Lúc này cũng không thềm nhìn tới, ném ra bản thân Bạch Hổ ấn.

"Bạch Hổ Tru Tà, Thanh Long Tham Trảo, long hổ hợp nhất, bình định thiên hạ!"

Luyện hóa Thiên Cương Địa Sát khí, lại sẽ mang vào một đạo thần thông.

Bạch Hổ sát mang đến chính là Bạch Hổ Tru Tà Ấn, Giao Long Huyền Cương nhưng là Thanh Long Tham Trảo đại thần thông.

Đoàn Ngọc lúc này điều động long hổ, lại là lại có một tầng không giống lĩnh ngộ: "Long Hổ Ấn!"

Trong hư không, một viên đại ấn bóng mờ hiện lên.

Cái này in lại có long bàn hùng cứ, càng là mang theo một luồng lẫm liệt uy nghiêm, phảng phất hiệu lệnh thiên hạ quỷ thần đạo nhân, không ai

dám không theo.

Ầm ầm đập xuống, thẳng tắp trúng ngay Ngũ Độc Thần Sát từng trận mắt.

Tựa như long tựa như hổ rít gào ở trong, trận pháp ầm ầm bị phá.

Năm đạo lưu quang rải rác, đi vào thiên linh.

Vu Mục đạo chủ mấy người ngã ngồi trên đất, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là đại bại thua thiệt: "Cái này thần thông? Cái này long khí? Chỉ sợ quốc sư đều khó mà chống đối! Yêu nghiệt!"

"Yêu nghiệt, người hôm nay diệt ta đạo thống, ta tương lai cũng phải cùng người không chết không thôi!"

Vu Mục đạo chủ hí lên nói, biểu hiện hung tàn.

Hắn đã chứng thành chuyển thể Nguyên Thần, đồng thời vẫn không có chuyển thể.

Dù cho hôm nay chết rồi, chuyển thể lại sau khi, cũng phải đến cùng Đoàn Ngọc làm khó dễ!

Đồng thời loại này ẩn núp đi, lại có thực lực kẻ địch, xác thực vô cùng phiền phức.

Đây mới là nguyên thần đại thành sức lực!

"Bản vương lại sao lại sợ cái này?"

Đoàn Ngọc cười ha ha, một ánh hào quang rơi xuống, đem Vu Mục đạo chủ thân thể cùng Nguyên Thần tất cả cắn giết.

Đương nhiên, cái này căn bản là vô dụng.

Nguyên thần chuyển thể, cũng không phải là chỉ là nguyên thần, trọng yếu nhất vẫn là trong cõi u minh cái kia một điểm chân linh.

Dù cho đem lão đạo này giết chết ở đây, hấn một điểm chân linh cũng sẽ tự động đầu nhập âm tào địa phủ luân giới trong, đầu thai sống lại, đồng thời trí nhớ bất diệt.

Đây là thiên đạo ban ân, đồng thời, chỉ có một đời.

Trở lại lần thứ hai, lập tức thì có thiên lôi.

Đương nhiên, Đoàn Ngọc tiểu giết hấn nguyên thần, cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng.

Nếu là cái này Vu Mục đạo chủ mang theo Nguyên Thần chuyển thể đầu thai, cái kia vừa sinh ra thì có Nguyên Thần đại thành tu vị, có thể lập tức cùng Đoàn Ngọc làm khó dễ.

Nhưng hiện tại sao, cảnh giới tuy ở, nguyên khí lại đại thương, như không có lượng lớn thiên tài địa bảo bổ sung, cái kia nhất định phải tiêu tốn mấy năm từ từ tu bổ, mới có thể hồi phục như cũ.

Thời gian mấy năm, Đoàn Ngọc sớm liền không biết lên cấp cảnh giới cỡ nào.

Như lại kéo dài một điểm, nói không chắc thiên hạ đều nhất thống.

Đến thời điểm, chỉ là một cái chuyển thể nguyên thần, lại đáng là gì?

"Đạo chủ?"

Mấy cái trưởng lão kêu thảm thiết, đỏ mắt muốn tới liều mạng.

Làm sao nguyên thần trọng thương, từng cái từng cái lại không lực lượng, bị giết tới đây Hàn Phong Tử một đao một cái, dùng Quỷ Thiết tất

cả chém giết.

Kế Bạch Hào sơn sau khi, mười đại đạo mạch một trong Vu Mục đạo, đến ngày nay diệt vong!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Thần Phục

Mặc ấp.

Vương cung.

Giáp sĩ nghiêm ngặt, ba bước một cương, năm bước một trạm.

Đặc biệt Vô Cữu nơi tẩm cung, chu vi càng là thủ vệ nghiêm ngặt, không chỉ có ở bề ngoài có tinh binh tầng tầng, lén lút càng là không biết tiềm tàng bao nhiêu khí tức.

"Đã thẩm tra, Vu Mục đạo đến đây trợ giúp cao thủ đều bị cướp giết sao, một đám rác rưởi!"

Vô Cữu uống canh thuốc, cảm giác mình đều có chút tức giận không đứng lên.

Tuy rằng bên ngoài giáp sĩ ngàn tầng, nhưng hăn chính là có một loại không an lòng cảm giác.

Thả lúc trước, như vậy vương cung, như vậy phòng hộ, đã là thiên hạ đỉnh cao nhất, dù cho thiên sư đều khó mà ám sát.

Dù sao, nguyên thần không cách nào mạnh mẽ chống đỡ Long khí, đặc biệt cỡ này khí vận chỗ then chốt cùng hạt nhân.

Mà muốn thân thể lên vào, Hàng Long Phục Hổ cũng không đủ, ít nhất muốn Kim Cương Bất Hoại, Dao Thương Bất Nhập Bình gia truyền thuyết!

Truyền thuyết không ra, Vương giả chính là vô tư.

Nhưng Đoàn Ngọc xuất hiện, lại đánh vỡ tất cả những thứ này.

Nguyên thần đi tới đi lui, có thể xuyên tường qua vách, bất luận bố trí bao nhiêu giáp sĩ cùng cung nỏ đều là vô dụng.

Một khi nguyên thần thu được không sợ hãi Long khí tiêu diệt năng lực, lập tức chính là quân vương đại hại!

Rất không may, ngoại trừ truyền thuyết ở ngoài, Đoàn Ngọc dĩ nhiên cũng làm được điểm ấy, thậm chí lúc này còn chỉ là Du Thần Ngự Khí cảnh giới, không phải yêu nghiệt là cái gì?

"Vương thượng!"

Đang lúc này, Hắc Dũng cầu kiến, sắc mặt nghiêm túc.

Nhìn thấy hắc như vậy, Vô Cửu không khỏi trong lòng chìm xuống, hỏi: "Lại xảy ra chuyện gì?"

"Khởi bẩm Vương thượng, Vu Mục đạo. . . Bị diệt!" Hắc Dũng từng chữ từng chữ nói, trong lòng vắng vẻ.

Vu Mục đạo luôn luôn dựa vào Ngô Hàn quốc, ở Nam Hàn nơi cấm rể, tuy rằng không về chính thống, nhưng bắt nguồn từ xa xưa, dù cho Trung Thổ đại loạn cũng rất ít bị liên lụy.

Không nghĩ tới bây giờ, lại còn nói diệt liền diệt.

"Hung thủ đây?" Vô Cửu tiếng nói khô khốc, phảng phất sắp khát giống như chết, dừng một chút, lại cười khổ nói: "Đúng rồi, ngoại trừ vị kia Kinh vương ở ngoài, lại có gì người? Đây là đang cảnh cáo Cô vương sao?"

Hắn là vô cùng có quyết đoán người, lúc này không đường có thể lựa chọn tình huống xuống, rốt cục quyết định: "Truyền lệnh xuống, hướng về Kinh quốc, dâng lên thư xin hàng đi! Cô. . . Từ đi Vương hào, thần phục. . ."

Nói tới chỗ này, khóe mắt liền không khỏi một đỏ.

Tuy rằng chỉ là cái đơn giản điều kiện, cái khác hết thảy đều không đổi, nhưng dù sao cũng là thần phục với người.

Đương nhiên, Ngô Hàn trong lịch sử cũng không phải là không có giống như thế này qua.

Trung Nguyên đại quốc cường thịnh, thảo phạt lúc, xưng thần tiến cống, làm một phiên quốc cũng không đáng thẹn.

Nhưng bây giờ Kinh quốc, mới chỉ là một châu hai châu địa bàn, phía nam cũng không từng đặt xuống, Ngô Hàn liền thần phục, thì có chút không còn gì để nói.

Vô Cữu biết, mình nhất định sẽ trở thành trò cười.

Bất quá hắn chung quy là một cái thành thực chính trị gia, biết cùng da mặt so với, vẫn là sĩ diện càng trọng yếu hơn.

Như là ngày sau Kinh vương có thể Hồn Nguyên thiên hạ, đề bạt Hàn hầu làm vì Việt Vương cũng chỉ là chuyện một câu nói.

Nhưng hiện tại, phiên quốc tước vị, đương nhiên không thể vượt quá hoặc là cùng mẫu quốc bình đẳng, bằng không thành cái gì đáng đáp?

"Vâng! Thần lập tức đi làm!"

Hắc Dũng đồng ý.

Tuy rằng không biết Vô Cửu cử động là tốt hay xấu, nhưng hãn thân là Vương gia trung khuyến, tự nhiên chỉ có thể đem vương lệnh quán triệt đến cùng.

"Không. . . Người chờ một chút. . ."

Chính khi bước chân hãn muốn lui ra cung điện lúc, rồi lại bị Vô Cửu kêu trở về.

Vô Cửu nhắm mắt lại, khóe miệng cay đắng càng ngày càng mở rộng: "Nếu là trước. . . Những thứ này liền đủ rồi, nhưng bây giờ, Kinh vương diệt Vu Mục đạo, lại là cảnh cáo. . . Chúng ta nhất định phải làm ra phản ứng, người có thể ám chỉ Kinh vương, đợi đến thuận lợi giao tiếp sau khi, cô liền thôi vị, ẩn cư hậu trường. . ."

Không có Vu Mục đạo, chỉ là võ đạo quân đội cao thủ, Ngô Hàn vương trong phòng Đoàn Ngọc trước mặt liền một chút chống cự thực lực đều không có.

Cái này liền mất đi cuối cùng lá bài tẩy, nhất định phải càng thêm thỏa hiệp.

Ít nhất, phải có cái này tư thái.

Mà trước tiên bỏ Vương hào, lại có ấu chủ kế vị, quốc nội nhất định phải rung chuyển một quãng thời gian.

Đối với Đoàn Ngọc tới nói, cái này xác thực là tốt đẹp nhất tỏ thái độ cùng trung tâm.

"Vâng!"

Câu này quả thực có thiên kim nặng, Hắc Dũng ngừng lại một chút, mới rốt cục đáp lại.

"Các người đều đi ra ngoài!"

Phất tay xua tan tất cả nội thị, Vô Cữu trên mặt hai hàng nước mắt liên chảy xuống: "Liệt tổ liệt tông ở trên, Vô Cữu bất hiếu. . ."

. . .

Toại Châu, Thiên Phong thành.

"Không hàng sao?"

Tần Phi Ngư suất lĩnh đại quân, nhìn đã qua tới giữa trời thái dương, còn có vũ khí nghiêm ngặt thành trì, vung tay lên: "Công!"

Ầm ầm!

Máy bắn đá gào thét, đem vài đạo trắng sáng sắc đường pa-ra-bôn đầu đến trên thành tường.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Kịch liệt nổ tung lập tức sinh thành, dù cho trải qua lâm thời gia cố tường thành, cũng là phát sinh không thể tả gánh nặng rên rỉ, nổ tung to to nhỏ nhỏ đen hố, chu vi vết rách từng cái từng cái.

Ầm ầm!

Lại là một vòng nổ tung qua đi, một đoạn tường thành ầm ầm sụp đổ.

"Xông!"

Cùng kinh ngạc sững sờ quân coi giữ so với, Kinh quân lại là tựa hồ đã thành thói quen, ung dung không vội xông hướng chỗ hồng, không chế tường thành, áp chế kẻ địch.

Khi cửa thành cũng bị công chiếm sau khi, cuồn cuộn không ngừng đại quân mở nhập, không có nửa ngày, thành trì liền bình đi xuống.

"Đặt xuống thành này sau khi, Toại Châu quận Hắc Thủy liền bình định rồi! Chỉ là ta quân đến đây, cũng tổn hại hơn 1,700. . ."

Tần Phi Ngự đi vào phong hỏa khắp nơi thành trì, trong lòng yên lặng tính toán.

Phí Hành là tướng môn cao thủ, từ lần trước ở Nam Cú bị thiệt lớn sau khi, liền trở nên giả dối rất nhiều.

Xưa nay đều không hội tụ đại quân, cho đối thủ một lần tiêu diệt cơ hội.

Mà trên tay hãn đại quân có tới năm vạn!

Tuy rằng lấy Linh Châu làm trụ cột, nhưng ở Toại, Hào hai châu cũng có bố trí.

Tổng thể mà nói, chính là thành thành bố phòng, lấy không gian đổi lấy thời gian.

Tuy rằng mỗi một thành thủ quân cũng không nhiều, nhưng người Sở cùng chung mối thù, mỗi một thành đều muốn đánh, xác thực tổn thương rất lớn.

Không chỉ có là vật tư, còn có binh lực!

Tuy rằng cái này hơn một ngàn người, là đặt xuống một quận tổn thương, có một ít vẫn chưa tử vong, khỏi bệnh sau còn có thể về đơn vị, nhưng chung quy hiện tại vẫn là tiêu hao hết.

Một quận đã là như thế, muốn bắt xuống một châu, không trả giá cái năm ngàn đến một vạn tổn thất, lại làm sao có khả năng?

Cái này vẫn có Ngân Giáp Thần Lôi bọc này công thành lợi khí, lại có độc khí đạn làm cái này cuối cùng đại sát khí tiền đề phía dưới.

Nếu không thì, vền vền là một châu, là có thể khiến Nam Cú tổn thất nặng nề, lại không có tiến công lực lượng.

Đồng thời, còn cực kỳ tiêu hao thời gian.

"Lập tức liền là Vân Trung năm thứ tám! Mà dựa theo Vương thượng ý tứ, cái này một năm trong, nhất định phải bình định Nam Sở bốn châu, đánh bại Phí Hành, tốt nhất còn muốn mở ra đi Nam Sở tìm gan con đường, hoặc là tiểu giết chết Cao Huyền Thông. . ."

Tần Phi Ngư suy nghĩ một chút, cảm thấy nếu là đối phương như thế một thành thành thủ vững xuống, có thể miễn cưỡng bắt xuống hai châu nơi, cũng đã vô cùng không dễ dàng.

Đương nhiên, bắt xuống sau khi, còn có thể chậm rãi tiêu hóa tuyền quân.

Chỉ là làm cái này người ngoài, thống trị lên tất nhiên vô cùng gian nan, thật sự dựa theo cái này quy luật đi đánh, bình định bốn châu cũng không biết muốn bao nhiêu năm.

Cho tới nhất thống phía nam, tiếp theo tranh bá thiên hạ sao? Không có mấy chục năm chỉ sợ dừng hòng.

Bất quá nói đến, thời gian này chiều ngang, mới thật sự là loạn thế chiều ngang, ngăn ngăn mấy năm liền một lần là xong, không phải điều kiện đặc thù, chính là mở hack! —— cái này thường thường lại sẽ dẫn đến rất nhiều để lại vấn đề.

Tần Phi Ngư tuy rằng không nghĩ tới đặc biệt xa, nhưng cũng biết, không thể như thế tiếp tục nữa.

"Phản kháng. . . Quá thịnh!"

Một thành thành đánh tới, ai cũng không chịu nổi.

Chân chính giành chính quyền, hoặc là nói tấn công chiếm đóng, ứng nên là vừa bắt đầu khó nhất, mà đến ở giữa một cái nào đó điểm sau khi, tình thế đột biến, hậu kỳ rất nhiều kẻ địch không chiến mà hàng, giống như tuyết lở.

Đương nhiên, Nam Sở đất rộng của nhiều, ngược lại Kinh quốc mới là nước nhỏ dân thiếu phía kia, nghĩ muốn làm được đại quân lướt qua, quân coi giữ ra hàng, bách tính giở cơm ấm canh, ít nhất phải là Vũ Ninh quân loại kia danh tiếng, lại cầm xuống nước Sở sáu châu nơi thực lực mới có mấy phần khả năng.

Nắm giữ đại thế sau khi, những kia quân coi giữ đương nhiên sẽ không liều chết.

Nhưng hiện tại, Phí Hành còn đang ở Linh Châu bố cục, nam Sở vương đô vẫn còn, chính mình cái này một phương trái lại tương đối kém thế, vì lẽ đó không cần chờ mong chuyện tốt như thế.

"Vì thống nhất đại nghiệp!"

Tần Phi Ngư khẽ cắn răng, triệu đến mấy cái phó tướng: "Ta có một sách, đồ thành này lấy đe dọa người Sở, cũng rộng rãi mà báo cho, như ngày sau công thành chống lại kịch liệt, thành phá tất đồ chi, làm sao?"

Phí Hành lấy người Sở thủ Sở thành, kích phát cùng chung mối thù chi tâm, lại có đại thế làm vì dựa vào, không gian đổi thời gian, đồng thời cái này mấy châu cũng không phải Nam Cú Châu, không chiến mà hàng khả năng rất ít.

Vì ứng đối tình huống như thế, chỉ có thể kiểm tấu thiên phong!

Tỷ như. . . Giống như trước Đoàn Ngọc độc giết mười vạn quân Sở như thế, tiến hành đe dọa!

Chỉ cần vừa bắt đầu đồ sát mấy cái thành trì làm cái này ví dụ, cho mặt sau người Sở xem.

Như kiên quyết chống lại , khiến cho đại quân tổn thất quá nặng, tất nhiên đồ thành.

Ngược lại, như đầu hàng, hoặc là lâm trận phản chiến, liền cho khắp thành một con đường sống.

Loại này so sánh phía dưới, dù cho còn có Phí Hành xếp vào giám quân, hoặc là cùng chung mối thù chi tâm, nhưng cũng không sánh bằng sống sót khát vọng!

"Đại tướng quân! Không thể a!"

Này sách vừa ra, mấy cái phó tướng đều là một cái giật mình: "Đồ thành. . . Ta quân danh tiếng?"

"Danh tiếng? Khà khà. . . Ta Kinh quân vừa bắt đầu danh tiếng, chính là ở mười vạn hài cốt trên xây dựng lên đến!" Tần Phi Ngư cười lạnh nói: "Ta tính thấy rõ, những thứ này người Sở sợ uy mà bất hoại đức, nếu chúng ta không dám thả ra đao đồ sát, bọn họ trái lại dám theo chúng ta được đà lấn tới! Cần thiết mạnh mẽ chấn nhiếp. . . Các người buông tay đi làm, có cái gì hậu quả, ta tự thừa nhận chịu trách nhiệm!"

Trong lòng, nhưng là cắn răng một cái: "Vì huynh trưởng đại nghiệp, dù có hậu họa, ta cũng một người gánh chịu!"

Loại này đồ sát việc, thấy hiệu quả rất nhanh, nhưng người chủ trì nhất định phải gánh vác ác danh.

Ở cái này siêu phàm thế giới, càng là bị hư hỏng âm đức, dù cho có quốc gia công khí gánh chịu, nhưng dù cho chỉ là một thành một phần lưu lại ở chủ trì người trên người, tích lũy xuống, cũng rất không được rồi.

Tần Phi Ngư làm như thế, tự nhiên là trung thành tuyệt đối, làm đại sự không tiếc thân.

"Báo!"

Đang lúc này, một thân vệ nhanh chóng lại đây bẩm báo: "Chi thành có tin, Ngô Hàn vương từ Vương hào, xin thần phục, Vương thượng đã sắc phong làm vì Hàn hầu!"

"Cái gì?"

Tin tức này, quả thật thiên băng địa liệt, Tần Phi Ngư cùng người khác đem không khỏi giật nảy cả mình.

Tần Phi Ngư phản ứng lại sau không khỏi cười khổ.

Hắn ở đây huyết chiến liên miên , bất quá đặt xuống một quận, mà phía sau Đoàn Ngọc đi Ngô Hàn một chuyến, dĩ nhiên để Ngô Hàn vương lấy bốn châu nơi thần phục.

Cái này ở giữa chênh lệch, quả thực là khác biệt một trời một vực!

Đồng thời Ngô Hàn hàng phục, chính là một cái rất tốt cọc tiêu, Kinh quốc thanh thế chấn động mạnh, phía sau an ổn, Lục Hồn, Phì, Cổ các loại nước chư hầu cũng tất dao động.

Có nhiều như vậy lợi tin tức tốt, không cần đồ thành, Toại Châu thậm chí Linh, Hào hai châu đều muốn nhân tâm di động.

Ủng Hộ Ta Vài Phiếu Đi Mấy Bờ, Kiểm Chút Phiếu Giới Thiệu
Truyện Mới

[http://www.tangthuvien.vn/forum/showthread.php?
t=155013&fbclid=IwAR0lDuqKJJztoTBV0i4RMu1WhLwEv-
gwLrbOly8cBtXxSYyyv44zuszdh8](http://www.tangthuvien.vn/forum/showthread.php?t=155013&fbclid=IwAR0lDuqKJJztoTBV0i4RMu1WhLwEv-gwLrbOly8cBtXxSYyyv44zuszdh8)

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Năm Chuyển

Thời gian đi qua như dòng nước chảy suốt cả ngày đêm không ngừng.

Khi thiên hạ đại thế nồng nặc diễn biến, tiến vào Vân Trung năm thứ tám thời khắc.

Tân Phi Ngự rốt cục dắt hàng phục Ngô Hàn oai, bức bách Toại Châu toàn thân thần phục, uống nước sông Mã Thiên.

Toại Châu bên, Thiên hà hạ du Lục Hồn, Phì, Cổ các loại nhỏ chư hầu cũng vội vội vã vã trên đất thư xin hàng, bị Đoàn Ngọc sắc phong một đám Hầu bá tước vị, còn lại mở một quốc gia, tất cả trước sau như một.

Bá, hầu, công ba tước, vị cách còn ở sĩ phu khanh bên trên, nhưng liền dẫn theo một loại người ngoài cảm giác.

Trên thực tế cũng là như thế, Đoàn Ngọc chỉ là cần bọn họ trên danh nghĩa thần phục, Ngô Hàn chính là ví dụ tốt nhất.

Có này con thiên kim mã cốt, cái khác nhỏ chư hầu thấy tình thế không ổn, rất có thể đầu hàng chi, ngược lại chỉ cần không chính thức giao chiến, kết cục đều cũng không tệ lắm, thậm chí còn có thể duy trì nguyên trạng.

Đối với rất nhiều người mà nói, cái này liền đầy đủ.

"Nếu là tiếp tục như thế, ta khả năng là nhanh nhất nhất thống thiên hạ Chân long, đương nhiên. . . Cũng khả năng là quốc gia suy yếu nhanh nhất

một cái!"

Đoàn Ngọc đối với chuyện này rất tin tưởng.

Bất quá hiện tại bất kể nói thế nào, chỉ cần hấn phía trước không đại bại, phía sau cuối cùng cũng coi như an ổn xuống, có thể thông dong tấn công chiếm đóng nước Sở.

Ngay sau đó tăng binh hai vạn, một đường ra Nam Cú, một đường ra Toại Châu, giáp công Phí Hành nơi Linh Châu.

Hấn lấy đại thế phá cục, Phí Hành lấy không gian đổi thời gian chiến lược dĩ nhiên thất bại hơn nửa, bị bức ép đến tuyệt lộ.

Người này mặc dù là Nam Sở thứ ba nhà tướng thế gia, nhưng vừa bắt đầu chôn vùi nước Sở mười vạn đại quân, sau đó ứng đối Kinh quân lại liên tục thất lợi, nếu là trở lại, không chỉ có Sở vương , liền ngay cả sau lưng Đại Hạ đều sẽ không bỏ qua hấn.

Bởi vậy lần này quả thật là quyết tâm, ở Linh Châu cử binh bốn vạn, thề sống chết không lùi, muốn cùng Đoàn Ngọc chiến đấu tới cùng.

Tháng ba.

Hai đường Kinh quân ở Linh Châu châu thành dưới hội sư, đại quân đột phá năm vạn.

Đao kiếm như rừng, tinh kỳ như mây.

Một mảnh liên miên lều trại triển khai, nhìn đến như núi.

"Xin chào Vương thượng!"

Tần Phi Ngư một đám thống lĩnh nhìn thấy Đoàn Ngọc tự mình đến đây, không khỏi dồn dập chào.

"Thôi!"

Đoàn Ngọc một thân thường phục, rộng rãi thích ý, ánh mắt ở Tần Phi Ngư trên người quay một vòng: "Bình gia tăng ba, quân khí thần thông? Không tồi không tồi!"

Bình gia tăng thứ ba, là luyện hóa quân khí, hình thành thần thông.

Bình thường nhất thần thông, chính là Thảo Mộc Giai Bình cùng Rãi Đậu Thành Bình, có thể lấy một người thành quân, khiến cho Bình gia cao thủ vô luận là ở đâu bên trong đều có thể phát huy ra lớn nhất thực lực.

Có thể nói, đến mức độ như vậy, đầy đủ làm một phương đại tướng, không sợ hãi vây công.

Tần Phi Ngư nguyên bản chỉ là cái bình thường bang phái Giang bả tử nhân tài, trải qua Đoàn Ngọc không ngừng điều khắc đánh bóng, cuối cùng từ ngoan thạch đã biến thành ngọc thô chưa mài dũa.

"Vương thượng quá khen. . ."

Tần Phi Ngư tự thất nở nụ cười: "Nếu không là Vương thượng bức hàng Ngô Hàn, chỉ sợ ta liền muốn đúc thành sai lầm lớn."

"Cũng không tính là gì sai lầm lớn!"

Đối với Tần Phi Ngư ở Toại Châu sản sinh đồ thành dự định, Đoàn Ngọc đúng là vô cùng thưởng thức cũng lý giải.

Muốn cầu kẻ địch không chiến mà hàng, cần chính là đại thế.

Cái này đại thế, có thể là Ngô Hàn thần phục, cũng có thể là giết người đồ thành!

Mục đích đạt đến, cái khác tất cả đều là thủ đoạn, vận dụng tuyệt diệu, quan tâm một lòng.

Toại Châu chiến dịch, có thể làm Tần Phi Ngư chân chính lịch luyện ra, cũng đã đầy đủ.

Trên thực tế, bất luận đánh Toại Châu, vẫn là bây giờ Linh Châu, Đoàn Ngọc bản ý đều là luyện binh.

Cái này cũng không phải là cái gì bình thường thế giới, có phi phạm lực lượng, đồng thời đã hầu như lên cấp đến đỉnh cao hẳn, sớm có vô số thủ đoạn đánh ngã Phí Hành.

Tỷ như lúc này, một phát độc khí đạn xuống, bất luận đối phương làm cái gì chuẩn bị, đều muốn phó cho nước chảy.

Đương nhiên, làm như vậy cũng có hậu hoạn, không bức cuống lên, vẫn là tận lực thiếu dùng cho thỏa đáng.

"Thiên hạ a!"

Đoàn Ngọc đi tới chỗ cao, phóng tầm mắt tới Linh Châu châu thành, thở dài một tiếng.

Lúc này phương bắc, Tây Nhung các nước loạn chiến, hỗn loạn từng bừng, Bắc Yển ấu chủ kế vị, Khánh quốc cùng Đông Trần liên minh, nhìn như đã nắm giữ thế cuộc.

Nhưng hẳn biết được, tất cả bất quá mặt ngoài.

Chờ đến Chính Dương đạo chủ lần thứ hai thời điểm xuất thủ, cái gì Khánh quốc, Đông Trần, thậm chí chư hầu liên minh, đều muốn trong khoảnh khắc hôi phi yên diệt.

Lôi Kiếp Bất Diệt Đạo gia truyền thuyết, chỉ có thể so với mình bây giờ càng mạnh!

Mà phía nam, Vũ Ninh quân Nhạc Siêu vây công Sở vương đô, cũng đã nhanh đến thời khắc cuối cùng.

Cái này Hàng Long Phục Hổ, võ đạo, quân lược phương diện thiên tài, hay cũng là nguyên bản mệnh trời phía nam Chân long, đã sắp bị bức ép đến tuyệt lộ.

Nam Sở nhiều năm tích trữ, còn có Đại Tư Mã Hạng Vô Kỵ hợp hai thành một, cũng không phải hấn một đòn liền có thể hủy diệt.

Đồng thời, còn có một cái Cao Huyền Thông ở mắt nhìn chăm chăm.

"Nam Sở dù sao cũng là chính thống, nếu không là Sở vương kiên quyết cải cách, khiến cho phong quân ly tâm, cũng không đến nỗi bị bức ép đến phần này trên, dù là như vậy. . . Nam Sở gia đại nghiệp đại, chỉ cần sống quá này một kiếp khó, vẫn là phía nam thứ nhất thế lực lớn!"

Lúc này Nam Sở, thật giống như một cái chính khi tráng niên người, tuy rằng liên tục bị thương cắt thịt mất máu, nhìn như ngàn cân treo sợi tóc, nhưng chỉ cần hoãn qua khẩu khí này đến, vẫn là có thể sống sót, đồng thời sống rất khá.

Đoàn Ngọc đối với chuyện này thấy rõ, bởi vậy vạn vạn sẽ không cho Nam Sở hoãn qua khẩu khí này đến cơ hội.

"Ngoài ra, Cao Huyền Thông bên kia càng thêm nguy hiểm! Bởi vì sau lưng của hắn là Đại Hạ!"

"Bởi vậy hôm nay trong năm, nhất định phải bình định Sở đông bốn châu, mở ra đi Sở vương đô con đường, hoặc là tiểu giết chết Cao Huyền Thông!"

Gió to lên hễ, phiên vân phúc vũ, rất nhiều ý nghĩ ngay khi Đoàn Ngọc trong đầu từng cái hiện lên.

Ngay khi cái này thời điểm, ánh mắt của hân lập tức xoay một cái, nhìn hướng về Nam Cú Châu phương hướng.

...

Trong vương phủ.

Vu Tĩnh Bạch canh giữ ở một gian phòng sinh ở ngoài, vẻ mặt nghiêm túc.

Bên trong, một người phụ nữ tiếng gào, đã kéo dài nửa ngày.

"Ai. . . Cũng là một cái nhần tâm người đâu!"

Một lúc lâu, nàng không khỏi thở dài một tiếng.

Vương giả tự có gánh vác, sẽ không bởi vì tư tình nhi nữ mà anh hùng khí đoản.

Dù là Đoàn Ngọc, ở vương phi sắp sinh sản thời điểm, cũng là dứt khoát xuất binh Linh Châu, không còn nữa mong nhớ.

Đương nhiên, trong lòng không mong nhớ, nhưng an toàn cùng các loại vấn đề vẫn là sắp xếp thỏa đáng.

Dù sao, cái này một thai nếu là nam nhi, đó chính là Kinh quốc tương lai thuận một cái người thừa kế, đại biểu ý nghĩa vô cùng trọng yếu, càng có thể hữu hiệu lôi kéo Việt nhân.

Bởi vậy, tuy rằng chính hân không tại, nhưng dưới trướng Hàn Phong Tử, Quách Bách Nhẫn các cao thủ lại lưu thủ Chi thành, lúc này cũng đều ở vòng ngoài chờ đợi.

"Hàn Phong đạo hữu!"

Quách Bách Nhẫn cầm trong tay Tam Sơn Ấn, cùng Hàn Phong Tử đứng sóng vai: "Người xem cái này một thai làm sao?"

"Đối với Nhân đạo mà nói, dòng dõi vô cùng trọng yếu, Chủ công có Thiên quyền tại người, như không có cái khác Nhân đạo bất ngờ, cái này một thai tất nhiên có thể thuận lợi sinh sản, đồng thời, đến nam tử lệ rất lớn!"

Hàn Phong Tử chính là Vô Định giáo truyền nhân, lại có Huyền Vũ hình ảnh, bói toán chi đạo nghiên cứu triệt để, không chút do dự mà trả lời.

Quách Bách Nhẫn lại là chấn động: "Nói như thế. . . Như cái này thai làm vì nam, chẳng phải tỏ rõ Chủ công hầu như có thiên hạ hi vọng?"

"Tranh cướp thiên hạ, ba phần thiên ý, ba phần người làm, bốn phần số phận, lại có ai có thể nói tới rõ ràng đây, chỉ có thể nói có khả năng mà thôi. . ."

Chuyện như vậy, dù cho Hàn Phong Tử cũng cảm thấy vô cùng khó có thể dự đoán.

Đột nhiên, hai người đều là hơi động.

Luyện khí sĩ cao cường linh giác, còn có siêu phàm ngũ quan, đã làm bọn họ nghe được một trận 'Oa oa' hài nhi khóc nỉ non tiếng.

"Làm sao?"

Vu Tĩnh Bạch lập tức hỏi đi ra bà đỡ.

"Vương phi mẹ con bình an!"

Cái này bà đỡ trầm ổn nói: "Là cái nam anh!"

"Thiện!"

Vu Tĩnh Bạch gật đầu: "Lập tức cho Vương thượng báo hỉ, còn có. . . Ở đây bà đỡ thị nữ, người người đều có trọng thưởng!"

"Cám ơn đại nhân!"

Nhất thời, tất cả mọi người đều là vui sướng lạy xuống.

. . .

Linh Châu ở ngoài.

"Ta. . . Có con trai sao?"

Một loại tâm huyết dâng trào cảm giác , khiến cho Đoàn Ngọc xác định, Việt Xu đúng vào lúc này sinh sản, đồng thời sinh hạ một cái nam nhi.

Đây đối với toàn bộ Kinh quốc thực lực mà nói, tự nhiên là một việc lớn!

Nhân đạo quân vương, dòng dõi vô cùng trọng yếu, này không phải tất nhiều lời.

Mà Đoàn Ngọc càng là cảm giác được không giống.

Thông qua cái này huyết mạch, hẳn cùng thế giới này, liền là chân chính có liên hệ.

Một loại cảm giác xa lạ, đột nhiên nổi lên trong lòng hẳn , khiến cho hẳn không nhận được nghĩ muốn tinh tế cảm nhận, không khỏi nhắm hai mắt.

Ầm ầm!

Trong thức hải, tứ chuyển đỉnh cao Ly Hồ Ngân Ẩn rung động, bỗng nhiên hiện ra một vết nứt, trong đó bên ngoài màu vàng!

Đạo ẩn công pháp, dĩ nhiên vào lúc này có đột phá, do tứ chuyển đột phá năm chuyển!

Năm chuyển Kim Ẩn!

Ở Luyện khí sĩ cảnh giới trong, chính là do Du Thần Ngự Khí, đột phá làm Hô Phong Hoán Vũ thiên sư!

"Thiên Nhân giao cảm sao?"

Đoàn Ngọc mở mắt ra, cảm giác nguyên thần nằm ở một loại sâu xa thăm thẳm cảnh giới, không tại vật ở ngoài, không ở tại bên trong, ám hợp thiên đạo, vạn hóa tự nhiên, bởi vậy mượn đến lực lượng thiên địa!

Hắn vung tay lên.

Vù vù!

Mây đen hội tụ, cuồng phong mãnh liệt.

Không đến bao lâu, tinh tế dày đặc mưa bụi liền trồn rơi xuống.

Hô Phong Hoán Vũ thần thông!

Tu vị đến đây, đã đến Đạo gia chí cảnh! Lại lên chỉ có truyền thuyết!

"Thiên sư! Thực sự là đơn giản!"

Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười.

Từ khi vượt qua cái kia tràng sinh tử kiếp khó sau khi, lại là phảng phất một thoáng đổi vận, chuyện tốt liên tục, đột phá cũng là một cách tự nhiên.

Đây là tích trữ chất phác duyên cớ.

Làm cái này bên trong thế giới duy nhất một cái tu tiên giao long, trường sinh chi quân vương, tuy rằng một đường gian nan hiểm trở, nhưng vượt qua sau khi, cũng là chỗ tốt rất nhiều.

Lúc này lại quan sát bên trong thân thể, liền thấy trong thức hải, tứ chuyển Ngân Ấn cũng hoàn toàn lên cấp, hóa thành năm chuyển Kim Ấn!

Này ấn kim quang thiểm thiểm, nùm ấn vẫn là Ly Hổ, chỉ là long tính càng thêm.

"Tám thành hoàng kim sao?"

Đoàn Ngọc cảm ứng, yên lặng nhắc tới.

Thường nói 'Nhân vô thập toàn, nhân vô thập toàn'. Ý tứ chính là nói, mười phần chân kim, là màu vàng óng.

Mà lại xuống đến, chín thành kim là màu tím, đã rất không được.

Hoàng kim bình thường nhất, độ tinh khiết chỉ có khoảng chừng tám thành.

Lúc này chính mình Kim Ấn, đại khái chính là tám thành hoàng kim, tương đương với Hô Phong Hoán Vũ sơ giai, nương theo tu luyện thâm nhập, thì lại hóa hoàng kim thành tử kim.

Cuối cùng tử kim chuyển thành xích kim, nhưng là cảnh giới đạo hạnh đến đỉnh cao, có thể thử nghiệm đột phá truyền thuyết!

Ở Đạo ấn công pháp bên trong, nhưng là sáu chuyển Ngọc Ấn cảnh giới!

"Bất quá, cho dù chỉ là bước đầu thiên sư cảnh giới, cũng là công kim chi tượng diên phong, Cửu Tiêu Diệt Thần phù, chỉ phải hao phí thời gian tâm huyết, tổng luyện đến đi ra!"

Đạo ẩn công pháp, từ nhất chuyển Mộc Ẩn bắt đầu, tiếp theo nhị chuyển Thạch Ẩn, tam chuyển Đồng Ẩn, tứ chuyển Ngân Ẩn, năm chuyển Kim Ẩn, sáu chuyển Ngọc Ẩn, đại biểu đều là không giống luyện khí tăng thứ.

Đạo ẩn công pháp đến giai đoạn này, mới chính thức thể hiện ra khủng bố đến.

Đoàn Ngọc lúc này, đã chắc chắn đánh giết bất kỳ một cái thiên sư!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Đơn Dao

Vi Châu, nước Sở vương đô.

Khốc liệt vây thành đại chiến đánh vài năm, sắp hạ màn kết thúc.

Mà thắng lợi cây cân, đã không thể át chế hướng về Sở vương Chương một phương nghiêng.

Vũ Ninh quân khởi binh, bằng chính là thiết cận sinh biến, thâm nhập tim gan, tiên phát chế nhân!

Chờ đến này cổ thế bị ngăn chặn, biến thành kéo dài chiến sau khi, đối mặt với Sở vương triều nhiều năm tích lũy, rơi xuống nhập hạ phong không thể bình thường hơn được.

Tuy rằng Nhạc Siêu bản thân hùng tài vĩ lược, nhưng Sở vương đô chính là thiên hạ hiếm có cường thành, kiến tạo người từng pháp thiên tượng địa, đem thổ nếm nước, liên tiếp bố trí ba đạo trận thế ở đây, lại có mấy cái Vệ thành, chiếm hết địa lợi.

Quân Sở có tới hai mươi vạn, còn có Hạng gia, Bạch gia hai đại tướng môn giúp đỡ, đây là nhân hòa.

Chờ đến thiên thời cũng không ở sau đó, dù cho Nhạc Siêu lại thế nào đi nữa không cam lòng, cũng là không còn cách xoay chuyển đất trời.

Dù là như vậy, hãn cũng đạt đến ban đầu mục đích.

Ở hãn vây công Sở vương đô trong khoảng thời gian này, nước Sở các nơi khói lửa nổi lên bốn phía, nam có Cao Huyền Thông, đông có Đoàn Ngọc, đã đem cái này mười hai châu vương quốc quấy nhiễu long trời lở đất.

Liên ngay cả Vũ Ninh trấn chính mình, cũng ở phía sau liên tục công thành thoáng qua, lúc này chiếm cứ ba châu nơi.

Mà còn lại địa phương , tương tự hỗn loạn từng bừng.

Có thể nói, Nhạc Siêu vừa ra tay, nước Sở căn cơ liên sụp đổ, vận nước lập tức bấp bênh lên, cũng coi như tán gẫu lấy an ủi, xem như là thoáng báo một điểm thù.

Đương nhiên, ở hãn sâu trong nội tâm, hay là hận không được đem hại Lạc Cơ một đời Sở vương ngàn đao băm thây, tiện thể quật Sở vương lăng.

"Công thành!"

Băng băng!

Cực lớn máy bắn đá gào thét, đem hơn trăm thậm chí mấy trăm cân tảng đá nện ở trên tường thành.

Lượng lớn quân tốt gầm rú, giơ lên cao cao thang mây, khoát lên tường thành biên giới.

Vèo vèo!

Mấy chục đạo bóng người lập tức leo lên mà lên, thân pháp hơn người, võ công tinh mạnh, cho dù người mặc thiết giáp cũng không cách nào khiến động tác của bọn họ chậm hơn mảy may.

Đây là Vũ Ninh quân thủ hạ tinh binh —— Thiết Giáp Võ Tốt, lúc này thành lĩnh làm gương cho binh sĩ , làm cái này giành trước.

"Giết!"

Bọn họ căn bách luyện tinh cương trường đao, một khi ở trên tường thành đặt chân, lập tức ánh đao liên thiểm, giết ra một mảnh đất trống.

"Lên!"

Ở trên thành tường, cũng có tinh binh trấn thủ.

Năm cái khoác Bạch giáp Bạch Nhĩ tinh binh liền gào thét, tạo thành trận thế đánh tới.

Giáp da của bọn họ đã không cách nào ngưng tụ Huyền thú bóng mờ, mang đến tăng cường, hiển nhiên là mấy ngày liền đại chiến, khôi giáp tàn tạ cũng không tìm tới luyện khí đại sư tu bổ.

Dù là như vậy, lấy năm đối với một, vẫn là lớn chiếm ưu thế.

Dù cho Thiết Giáp Vô Tốt so với Bạch Nhĩ tinh binh càng thêm tinh nhuệ, nhưng chung quy không thể nào địch nổi.

Ở miễn cưỡng chém thương một cái Bạch Nhĩ tinh binh sau khi, liền bị hai cái trường thương chọc, từ trên tường thành quăng xuống.

Tình cảnh này, ở cao vót vường thành trên thành tường, hầu như khắp nơi đều ở trình diễn.

Không chỉ có là Bạch Nhĩ tinh binh, còn có Hạng gia năm kích duệ sĩ, thậm chí vương thất bí tàng Phi Hùng hộ vệ, đều đang không ngừng tiêu hao.

Bọn họ đều là như vậy, bình thường quân tốt càng thêm uyển như cỏ rác.

Chiến tranh liên giống như một con cự thú, tham lam nuốt chửng người của song phương mệnh.

...

"Đại soái!"

Trên đài cao, một người tướng lãnh quỳ gối Nhạc Siêu trước mặt: "Không thể lại như vậy!"

Hắn sắc mặt đen nhánh như sắt, lang thị ửng mầu, hiển nhiên là cái đại tướng, lúc này tiếng nói lại giống như chim cuốc khắp huyết: "Đại soái! Thành này chỉ sợ là công không được, lại đánh tiếp, chúng ta Vũ Ninh trấn gốc gác, liền muốn đánh hết a!"

Nhạc Siêu một mặt đối với vương đô dụng binh, bức bách Sở vương Chương triệu bốn phương đại quân cần vương, một mặt lại lưu lại Gia Cát Trung các loại văn thần võ tướng ở phía sau, lôi kéo phong quân, công thành thoáng qua, lúc này đã bắt xuống Ngạn, Văn Định, An ba châu!

Nếu là không có cái này con đường lui, lại không có cuộn cuộn không ngừng đưa tới cấp dưỡng cùng tân tốt bổ sung, Nhạc Siêu đại quân sớm tan vỡ.

Ngay cả như vậy, đánh tới hiện tại, lão doanh cũng là tổn thất nặng nề, năm trăm Thiết Giáp Võ Tốt, hầu như chỉ còn dư lại một trăm không tới.

Nếu là không chừa chút hạt giống, chỉ sợ cái này chi tinh binh liền muốn hoàn toàn tiêu diệt.

"Ai. . ."

Nhìn mắt hổ rưng rưng đại tướng, còn có chu vi âu sầu trong lòng văn thần võ lại, Nhạc Siêu không khỏi thở dài một tiếng, đem hắn nâng dậy:

"Làm một người chi tư dục, hao binh tổn tướng đến đây, đều là Bản soái sai lầm vậy!"

"Không! Làm vì đại soái mà chết, chúng ta đều là tâm cam, chỉ là không thể như vậy tiêu hao! Chúng ta còn muốn đi theo đại soái, hoàn toàn đặt xuống nước Sở, bình thiên hạ này!"

Cái này tương cả người chấn động, lớn tiếng nói.

"Bản soái biết. . ." Nhạc Siêu ngóng nhìn vương đô, năm đăm không khỏi năm chặt.

Hắn hận a!

Tuy rằng hắn đã đến cung giương hết đà, nhưng đối phương cũng chẳng tốt đẹp gì.

Chỉ thiếu chút nữa, là có thể bắt giết Sở vương, hoàn thành báo thù.

Làm sao, nước Sở vương thất tích lũy, so với hắn chất phác nhiều, còn có hai đại tướng môn hộ vệ.

"Cũng được, chúng ta cái này trở về Định Châu, thật tốt khôi phục nguyên khí, sẽ cùng cái này Sở vương giao chiến!"

Nhạc Siêu đã quyết định: "Chỉ bất quá, tiến quân khó, lui binh càng khó, còn đến thật tốt mưu tính một, hai."

Cổ đại thống binh, tiến công không tính là gì, có thể chỉ huy ngay ngắn có thứ tự lui lại, mới thật sự là danh tướng.

Đặc biệt ở bây giờ tình huống xuống.

Sở vương Chương tất nhiên hận chết hắn, còn có Hạng Vô Kỵ cùng Bạch gia Bạch Trọng Chiêu, một khi nhìn thấy Vũ Ninh quân thoái lui, truy

kích độ khả thi rất lớn.

Mà lại thế nào đi nữa sắc bén đại quân, bị theo đuổi truy kích thậm chí xua đuổi, cũng rất khó không tan vỡ.

Làm sao ở nhìn thềm thường xuống bình yên lui lại, nhưng là một môn đại học vấn.

...

Linh Châu, châu thành phía dưới.

"Báo!"

Bây giờ Sở vương đô tình thế, chính là phía nam quan tâm nhất một điểm, Đoàn Ngọc cũng phải không ít thám tử đi.

Rất nhanh, thì có trải qua đạo pháp lan truyền tình báo đưa đến trên tay hắn.

"Vũ Ninh quân có ý lui binh?"

Đoàn Ngọc nhíu nhíu mày, này không phải là một tin tức tốt: "Triệu chúng tướng thương nghị!"

Bên cạnh, Tần Phi Ngự mím chặt đôi môi, càng là biết Nhạc Siêu phân lượng.

Hắn biết rõ, như vừa bắt đầu không có người này hấp dẫn đi Sở vương sự chú ý, Đoàn Ngọc cùng Cao Huyền Thông, còn có một đám phản tặc, căn bản không thể thuận lợi quật khởi.

Lúc này như đối phương rút đi, cho Sở vương rảnh tay, liền muốn thu thập những người khác.

Không khỏi nói: "Sở vương có đại quân hai mươi vạn, dù cho trải qua vây thành tổn thất, cũng ít nhất còn có hơn trăm ngàn, Vương thượng cần phải cẩn thận!"

Đây là thường bị binh, cũng chính là thoát sinh quân đội.

Nếu là cho Sở vương phục hồi tinh thần lại, khôi phục nguyên khí một phen, còn có thể tiếp tục chiêu mộ.

Nước Sở gốc gác, liền ở ngay đây.

Dù sao Sở vương mới là chính thống, ở tầng dưới chót bách tính bên trong ảnh hưởng cũng không phải nhất thời có thể suy yếu.

"Bất quá cũng không quan hệ nhiều lắm, nước Sở tuy rằng gia đại nghiệp đại, có mười hai châu, nhưng chúng ta cắt hai châu nửa, Cao Huyền Thông chiếm một châu nửa, Nhạc Siêu lại đặt xuống ba châu, cái này đã đi tới bảy châu, mà còn lại năm châu trong, cũng là chiến loạn nổi lên bốn phía, nhân khẩu phồn thịnh nhất Vi Châu hầu như hóa thành địa ngục, còn có một đồng thừa dịp loạn khởi binh tặc phủ cùng phong quân, Sở vương muốn một một thu thập xuống, cũng không phải chuyện dễ dàng!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười.

Đương nhiên, những thứ này đều là tiểu họa, Sở vương vẫn nắm giữ đại quân, uy vọng cũng ở, hơi hơi phí chút tâm tư là có thể bình định đi xuống.

Bất quá, chính mình muốn hay không cho hãn cơ hội này đây?

Đoàn Ngọc nụ cười chuyển thành lạnh lẽo.

Đang lúc này, rất nhiều tướng lĩnh đều đến, hành lễ qua đi, lẳng lặng nhìn Đoàn Ngọc.

"Cô ý đã quyết, hôm nay liền bắt xuống Linh Châu, diệt Phí Hành!"

Đoàn Ngọc khoát tay chặn lại, làm ra quyết định.

"Vâng!"

Tần Phi Ngự cái thứ nhất đáp ứng: "Mặt tướng lập tức đi chuẩn bị công thành."

"Cũng không công thành, mà là vào thành tiếp thu!"

Đoàn Ngọc nói: "Ta muốn đích thân vào thành, chém giết Phí Hành!"

Lấy nguyên thần năng lực, cái gì tường đồng vách sắt đều là không nhìn.

Mà khí vận pháp võng trở ngại, nếu hấn liền Ngô Hàn vương đều không để vào mắt, một cái chỉ là Phí Hành, lại đáng là gì đây?

Đây mới là trước luyện binh bản ý.

Thượng tầng nắm giữ chí cao lực lượng, bất cứ lúc nào đều có thể một cổ mà xuống, tự nhiên thành thạo điều luyện, bỏ mặc thủ hạ luyện binh.

Không dùng độc khí chiến, là miễn cho thương tới vô tội, nhưng bắt giết một cái Phí Hành, sẽ không có này rất nhiều kiêng kỵ.

"Chuyện này. . ."

Tần Phi Ngự cùng một đám tướng lãnh sắc mặt đều là vô cùng không đúng.

Loại này ngàn vạn quân trong, lấy đại tướng thủ cấp thủ đoạn, đã là truyền thuyết!

Càng làm có mấy người tâm tang như chết, cảm thấy khổ tu binh thư võ đạo, thậm chí mưu lược kế sách, đều cơ hồ thành chuyện cười.

"Vương thượng thiên kim thân thể, sao có thể đặt mình vào nguy hiểm?" Đúng là Tần Phi Ngự, phản ứng lại, nói đến vấn đề an toàn.

Cái này trái lại là là nhất có thể lo lắng.

"Hãy yên tâm!"

Đoàn Ngọc lúc này, lại là không đáng kể.

Dù cho hãn còn chưa từng đột phá, cũng dám vọt vào châu thành lấy Phí Hành thủ cấp, không sợ mai phục.

Đột phá năm chuyển Kim Ấn, thành tựu Hô Phong Hoán Vũ thiên sư sau khi, thì càng là không sợ hãi.

Cho dù bên trong có đại nho, thậm chí cái gì Thần Chi, có thể chống đối vài tờ năm chuyển kim phù oai?

Lại nói Đại Hạ lúc này chính tao ngộ thiên khiến, nếu là điều kiện đạt đến, nhất định bị sét đánh!

"Thiên đạo là một đoạn có hạn chế, dựa theo quy luật vận chuyển gần chết bản chương trình. . . Đại Hạ bên trong một ít người, có lẽ vừa ra tới liền muốn bị sét đánh, nhưng có chút tồn tại, nếu là cẩn thận từng li từng tí một, chỉ cần tích lũy thiên khiến không tới sét mức độ, nhiều nhất vận may kém chút. . ."

Trở thành thiên sư, Thiên Nhân giao cảm sau khi, Đoàn Ngọc đối với Huyền Thiên vận chuyển liền càng ngày càng rõ như lòng bàn tay.

Thiên khiến tích lũy đến một cái giới hạn, liền sẽ gọi ra lôi kiếp.

Đối với Đại Hạ bên trong người mà nói, cái này điểm giới hạn rất thấp, đồng thời một khi sét, uy lực khẳng định là quy tắc cho phép bên trong lớn nhất.

Không gì khác, đây chính là trời chán ghét chi!

'Vừa vắn. . . Trên tay ta Cửu Tiêu Diệt Thần phù, chính là xin mời lôi oanh kích thủ đoạn. . . Đương nhiên, lấy phù lục xin mời lôi, khẳng định không bằng chính bản lôi kiếp uy năng, nhưng đối với Huyền Thiên mà nói, như muốn đánh cho là Đại Hạ nghiệp chương, tuyệt đối mỗi một lần thiên lôi uy lực đều là mười phần mười!'

Nói cách khác, năm chuyển dẫn Lôi phù ở đối phó Đại Hạ trên, uy lực vô hạn tiếp cận sáu chuyển!

Trình độ như thế này, ngoại trừ Lôi Kiếp Bất Diệt truyền thuyết ở ngoài, cơ bản không một cái có thể chịu được.

"Các người chờ ta tin tức!"

Đoàn Ngọc dặn dò một câu, nhắm hai mắt, một cái cùng người thật không khác nguyên thần liền đi ra, lóe lên liền qua.

. . .

Linh Châu châu thành bên trong.

Đoàn Ngọc nguyên thần lăng hư ngự không, nghênh ngang giết hướng về Phí Hành nơi, không quan tâm chút nào bị người qua đường xem là yêu nghiệt hoặc là Thần Chi.

"Ồ?"

Đột nhiên, hắc khóe mắt hơi động: "Hạo Nhiên chi khí? Còn có Thần đạo khí? Ta nói làm sao trước không thấy bọn họ đi Chi thành ồn ào,

nguyên lai đều ở nơi này chờ ta đây?"

Lúc này cúi đầu ngưỡng đầu đều không sợ, vọt thẳng quân doanh giết xuống.

"Có thích khách!"

Chỉ một thoáng, cảnh báo hí dài.

Lượng lớn tinh binh hiện lên, ở trong một người, râu tóc hơi trắng, sắc mặt tiêu tụy, không phải Phí Hành lại là cái nào?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Long Hồ

"Người là. . . Kinh vương? !"

Phí Hành hình dung tiều tụy, ho khan vài tiếng, nhìn Đoàn Ngọc ánh mắt lại là sắc bén như đao, hận không thể ăn thịt mùi vị.

Hắn đương nhiên là có lý do hận Đoàn Ngọc.

Trước mười vạn đại quân, trong đó không biết có bao nhiêu Phí gia con cháu tràn ngập trong đó, còn có Phí gia một nhánh tinh binh!

Nguyên bản tràn đầy tự tin, nghĩ một trận chiến mà xuống Chi thành, thành lập công huân.

Kết quả, Đoàn Ngọc một viên độc khí đạn đi xuống, mấy phút trong dạy hắn một lần nữa làm người.

Cái kia một đêm kịch biến, mười vạn đại quân hầu như toàn quân bị diệt, Phí gia tinh anh làm vì không còn một mống, tinh binh mười không còn một, liền ngay cả Phí Hành chính mình cũng là thật vất vả mới thoát được một cái mạng nhỏ.

Dù là như vậy, độc khí lại sâu nhập ngũ tạng lục phủ, tuy sau đó tới tìm cao minh thầy thuốc trị liệu, cũng không có thể đi căn.

Rồi sau đó tình huống liền càng không cần phải nói.

Tang sư nhục quốc, suýt chút nữa thì tự vẫn tạ tội, cũng may Phí gia dù sao cũng là nước Sở xếp hạng thứ ba tướng môn, Hạng, Bạch hai nhà

thở tử hồ bi phía dưới, đại lực kéo một cái, mới không có bị hời chém.

Thêm vào đương thời Vũ Ninh quân Nhạc Siêu đánh mạnh Sở vương đô, Sở vương Chương thực sự rút không ra tay đến, không thể làm gì phía dưới, chỉ có thể ra lệnh Phí Hành ngay tại chỗ tổ chức phòng ngự.

Từ cái kia sau khi, Phí Hành cũng coi như cần trọng, không ngừng thu nạp tàn binh, tuyển luyện tinh binh, thành thành bố phòng, dự bị cùng Đoàn Ngọc huyết chiến đến cùng.

Cái này không chỉ là nước Sở mệnh lệnh, cũng có đến từ Đại Hạ triều đình ý tứ.

Thiên hạ đều biết phía nam ra Kinh vương tên yêu nghiệt này, nếu là chưa trừ diệt, đối với Đại Hạ càng có đại hại.

Làm sao, Đoàn Ngọc cũng không phải tốt phái.

Ngũ Độc tông Độc công truyền thừa thực sự quá mức sắc bén, ở không có tìm được thích hợp phòng ngự điều kiện tiên quyết, bất luận đến bao nhiêu đại quân đều cùng chịu chết không khác.

Cho tới ám sát hãn bản thân, trước đã ném thử một lần, vẫn là thất bại.

Mà từ năm ngoái bắt đầu, Kinh vương hung hãn xuất binh, tiến công Toại Châu, bức hàng Ngô Hàn, mỗi một kiện đều là chấn động kinh thiên hạ việc.

Điều này cũng khiến Phí Hành thành thành bố phòng, phân tán binh lực, lấy không gian đổi thời gian sách lược hoàn toàn phá sản.

Đến lúc này, kẻ địch cầm binh năm vạn, đi tới Linh Châu châu thành phía dưới, đã không có biện pháp nào.

Chỉ là không nghĩ tới, đối phương không có công thành, cũng không có đến một phát diệt hồn, tạo thành khắp thành diệt vong thảm kịch, mà là nguyên thần xuất khiếu, lăm lăm liệt liệt đứng ở đỉnh đầu của mình!

"Chính là Bản vương, Phí Hành, người là nhất ý nên vì Đại Hạ triều đình hiệu chết sao?"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, mở miệng chính là kinh động thiên hạ!

Cái này Phí Hành thân phận, hắn vừa bắt đầu không biết, nhưng ở Chi thành nước Sở trong quân doanh lại lục soát không ít tài liệu.

Trước sau một đôi so với suy đoán, liền nắm chắc.

Lúc này nói ra, càng là không sợ hãi.

Hắn đã là một phương Vương giả, cùng Đại Hạ triều đình cũng đã sớm không chết không thôi, chẳng lẽ còn sợ nói toạc sau đối phương cho cái báo ứng?

"Cái gì Đại Hạ triều đình? !"

Phí Hành con người trừng, chợt dạ nhìn ngó bốn phía: "Bản tướng sinh là Đại Sở người, chết là Đại Sở chi quý!"

"Phải không? Vậy này chút mai phục, lại là chuyện gì xảy ra?"

Đoàn Ngọc Nguyên Thần một thân đạo bào, phong thái tiêu sái, đột nhiên song chỉ thành kiếm, hướng về nơi nào đó một chỉ.

Xoẹt Xoẹt.....!

Trong hư không hơi nước ngưng kết thành hàn băng, hàn băng hóa thành băng kiếm, bên trên có long hổ bóng mờ chiếm giữ rít gào, chu vi

nhiệt độ chợt giảm xuống, bỗng nhiên lóe lên.

Xèo!

Phi kiếm đi vào bên cạnh một chỗ phòng xá bên trong, mang theo một chùm huyết hoa.

"Lão sư!"

Không đến bao lâu, mấy cái đỏ mắt nho sinh liền chạy ra: "Yêu nhân, người dám giết chúng ta lão sư?"

Nho gia Tri Thiên Mệnh cảnh giới, chỉ là nuôi một hớp Hạo Nhiên chi khí, không mở miệng trước, cùng người bình thường không có bao nhiêu khác nhau, càng có thể bị thân thể phàm thai ảnh hưởng.

Đương nhiên, đại nho có này khí hộ thân, bình thường yêu quý thậm chí Nguyên Thần đều không thể tới gần.

Một tới gần, thật giống như người tuyết đường người tới gần lò lửa giống như, tự chịu diệt vong.

Nhưng đối với Đoàn Ngọc mà nói, cũng bất quá là thoáng có chút khó chịu chuyện.

Một đạo phi kiếm, liền có thể lấy tính mạng.

"Cờ này đại nho, cũng không phải nơi nào đều có, Nam Sở liền một cái Phu tử, cái này một cái là từ Trung Nguyên nơi nào đến?"

Đoàn Ngọc nhìn những thứ này nho sinh trên người quen thuộc Khánh quốc mùi vị, không khỏi cười gằn: "Chẳng lẽ Phí Hành người không phải cầu kết Đại Hạ, mà là cùng phương bắc có liên quan tới?"

Dừng một chút, lại là thấy buồn cười: "Thôi thôi, ngược lại Cô vương cũng không phải đến cùng người xoắn xuýt cái này. . . Phí Hành, người có đầu hàng hay không?"

Hữu hữu!

Hắn vừa dứt lời, phi kiếm tung hoành đi tới, lại đem vừa mới ồn ào mấy cái nho sinh giết hết.

Phí Hành cái trán nhất thời hiện ra một giọt mồ hôi lạnh!

Hắn rốt cuộc biết vị vương giả này nguyên thần vào thành mục đích, dĩ nhiên là muốn như đối phó Ngô Hàn vương như thế đối phó hắn!

Nếu là hàng phục, liền muốn ngoan ngoãn mở thành.

Nếu là không hàng, chỉ sợ cũng muốn làm hắn dưới kiếm vong hồn!

Nếu nói là Đoàn Ngọc giết một cái Ngô Hàn vương còn có chút kiêng kỵ thiên khiên, giết một cái Phí Hành, lại là không cần bao nhiêu chần chờ.

"Chuyện này. . ."

Phí Hành trong lúc nhất thời tâm tang như chết, lại cảm giác thấy hơi mộng ảo.

Chiến tranh không nên là như vậy.

Tuy rằng hắn cũng có dũng lực thần thông, nhưng ở đối phương thực lực mang tính áp đảo trước mặt, vẫn là giống như giun dế.

Biến hóa này , khiến cho hắn sinh ra mấy phần thế giới cũng không nhận ra cảm giác.

Đoàn Ngọc nhưng không có quản cái này rất nhiều.

Nếu nắm giữ siêu phẩm tuyệt thế lực lượng, đương nhiên muốn dùng nó đến giải quyết vấn đề, lại cùng cái này Phí Hành chơi cái gì Binh gia chiến lược, cái kia đều là ngu ngốc!

Trước vẫn là luyện binh, nhưng nếu Sở vương đô tình thế có biến, chính mình nhất định phải tận lực nắm giữ tiên cơ.

Biểu hiện ở trên chiến trường, chính là một đường đẩy ngang đi qua, người không phục chết!

Lúc này, hẩn nhìn Phí Hành, một luồng khổng lồ áp lực liên bỗng nhiên rơi xuống.

Áp lực này nghiêm nghị như núi, chu vi quân tốt tuy rằng giờ cung nỗ, nhưng cánh tay, cẳng chân đã bắt đầu run cầm cập.

"Không hàng!"

Phí Hành từ kẽ hàm răng bên trong đẩy ra hai chữ đến, trong con người cũng tựa như nhiều một chút hồng hào.

Bùm bùm!

Trên người hẩn một trận nổ vang, sống lưng lại là ưỡn lên đến mức thẳng tắp: "Võ tướng chi đạo, ngay thẳng không cong! Bản tướng thề sống chết thủ thành! Giết!"

Phí Hành cuối cùng cái này hét một tiếng, quả thật là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần.

Một chữ "giết" ra miệng, hẩn lúc này cầm lên một thanh trượng tám thiết thương, chu vi quân tốt dồn dập đáp lời, tay cung nỗ lên, mũi tên châu châu giống như, đem giữa không trung Đoàn Ngọc bao bọc.

Dù cho là bình thường nhất mũi tên bên trên, cũng bơi lên đầu lưỡi máu hoặc là máu chó đen, đều là cao cấp nhất nguyên thần hại vật, ngoài ra, còn mang theo không ít phù tiên.

Đồng thời, Phí Hành đồng dạng hít sâu một cái, tay phải nâng thương, lùi về sau xoay eo, mãnh đem trường thương trong tay ném đi, mục tiêu nhắm thẳng vào Đoàn Ngọc.

Hắn chính là Nam Sở sắc phong tướng quân, bản thân thì có một phần khí vận, đồng thời vẫn là Binh gia tông ba, quân khí thần thông cao thủ!

Huống chi, ở cái này trong trại lính, trong lúc phất tay, phất tay liền có thể mượn đến vô thượng quân khí.

Cái này mấy tầng hợp nhất, bình thường Địa Sát Chân Nhân, thậm chí đảm đương không nổi hẳn một tiếng quát lớn.

Lúc này trường thương chấn động, tựa như hóa thành một đạo màu đen sao băng, rung động xé rách hư không, đi tới Đoàn Ngọc trước mặt, mũi thương còn có một con mớ hồ đen hổ rít gào hiện ra.

Leng keng leng keng!

Đoàn Ngọc bốn phía, không biết khi nào nhiều một mặt mặt óng ánh long lanh tường băng, đem những kia mũi tên tất cả đỡ.

Chợt, hắc thương hóa thành sao chổi giết tới, va vào mặt kính giống như bức tường, phát ra một tiếng vang giòn.

Phốc!

Mũi thương như bên trong bại cách, đột phá tầng thứ nhất tường băng, chợt là tầng thứ hai, tầng thứ ba!

Đến cuối cùng, tốc độ một thoáng suy giảm, bị Đoàn Ngọc nhẹ nhàng xảo xảo nắm nắm ở trong tay.

Nhìn thấy cảnh này Phí Hành khóe mắt kinh hoàng: 'Dĩ nhiên. . . Dĩ nhiên hầu như không có hiệu lực? Thiên sư? !'

Nếu là trước, Đoàn Ngọc muốn ứng đối cái này một làn sóng vẫn không có như vậy cử trọng nhược khinh, nhưng lên cấp năm chuyển Kim Ấn sau khi, quả thật là tùy thích, chỉ cảm thấy thiên hạ lớn lao, không chỗ không thể đi.

Đây đương nhiên là ảo giác, ít nhất hẳn lúc này như lên Trường Bạch sơn, liền sẽ chết đến mức rất thảm.

Bất quá ở phía nam, có thể hạn chế hẳn địa phương thực sự là rất thiếu.

Lúc này cầm trong tay trường thương, không khỏi thở dài: "Phí Hành, người là một nhân tài , đáng tiếc. . . Không làm vì Cô vương sử dụng, vậy chỉ có tiền người lên đường!"

Vừa dứt lời, hẳn đảo ngược đầu thương , tương tự ném đi.

Phốc!

Trường thương hóa thành một đạo màu đen sao băng, từ bầu trời giết về mặt đất.

"Uống!"

Phí Hành cả người tóc gáy dựng thẳng, bỗng nhiên cảm giác được một luồng nguy cơ sống còn tới gần, không khỏi hét lớn một tiếng, Rãi Đậu Thành Bình, liên tiếp ở trước người bố trí mấy tầng phòng ngự.

Phốc phốc!

Màu đen sao băng liên tiếp đem mấy cái thần thông quân tốt xuyên qua, thế đi không giảm.

"Giết!"

Tay phải hắt hướng về trong lòng một rờ, một thanh dao găm liền chặt ở đầu thương trên, cả người mượn lực lùi về sau.

Đáng tiếc, trường thương bên trên lực lượng thực sự quá lớn, khiến tay phải hắt binh khí đều muốn tuột tay mà bay.

Bất quá, trải qua này một đập, trường thương chính xác rất cực phát sinh ra biến hóa, từ Phí Hành bụng dưới xuyên qua, phía sau lưng chọc ra, đem cả người hắt đóng ở trên mặt đất.

"Phốc!"

Phí Hành há mồm, phun ra một hớp máu tươi: "Tốt thần lực! Ta thua không oan!"

"Đáng tiếc. . . So với Hàng Long Phục Hồ long hồ lực lượng không lờ, vẫn là kém một chút! Bằng không người liền chết!"

Đoàn Ngọc thấy vậy, cũng là một tiếng thở dài.

Hắn đương nhiên không có đột phá Binh gia tầng bốn, Hàng Long Phục Hồ cảnh giới.

Bất quá lại đột phá Đạo gia thiên sư!

Thiên sư hình thần kiêm diệu, Nguyên Thần đại thành sau khi, liền có thể phụng dưỡng thân thể, khiến cho thân thể liên tiếp đột phá cực hạn.

Nơi này cực hạn, không phải người bình thường đột phá Binh gia đơn giản như vậy, thậm chí có thể so sánh với Binh gia tầng ba đột phá tầng

bốn!

'Bình gia tăng bốn, Hàng Long Phục Hổ, long là tinh thần, hổ là thân thể, hàng phục thân thể cùng tinh thần, lĩnh ngộ trong đó chuyển hóa ảo diệu, liền không sai biệt lắm là tăng này ý tứ. . . Bình gia cùng Đạo gia, đi tới cuối cùng, lại như vậy tương tự!'

Đoàn Ngọc trong lòng có chút cảm khái.

Đạo gia tuy rằng tu luyện chính là bất diệt Nguyên Thần, nhưng ở Ngũ Khí Triều Nguyên giai đoạn, thì có Vô Lộ đạo thể tu hành.

Bất quá khi đó, vẫn là đem người bình thường thịt khiếu tu luyện tới viên mãn.

Mà đến thiên sư Hô Phong Hoán Vũ giai đoạn, nhưng là không ngừng đột phá phạm nhân cực hạn.

Thiên sư đại thành thân thể, có lẽ không bằng Hàng Long Phục Hổ, nhưng cũng cách biệt không xa!

Hắn ung dung rơi xuống, đi tới Phí Hành trước mặt.

Hơi hơi vung tay lên, chu vi nghĩ muốn đến hộ giá thân binh chính là máu chảy thành sông.

Cái này Bình đạo đại gia, Nam Sở bốn châu tướng già, lúc này bị trường thương đình trên mặt đất, dường như một con chó chết.

"Hàng không hàng?" Đoàn Ngọc cuối cùng hỏi.

Cùng lúc đó, linh giác của hắn lại là vô hạn kéo dài, Thiên Nhân giao cảm, cảnh giác nhìn kỹ trước ẩn giấu mặt khác một luồng thần đạo hơi thở.

'Dù cho Đại Hạ triều đình, các đời hoàng đế, chết rồi có thể thành đại thần cũng không mấy cái, không biết lần này lại phải ai đi tìm cái chết?'

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Cửu Long

Dưới nền đất nơi sâu xa.

Thần Chi pháp vực mở ra, hình thành một chỗ bí ẩn không gian.

Ba tên bao bọc ở thần quang phía dưới Thần Chi, cùng hai cái đạo nhân nguyên thần, chính nhìn trước mặt màn ánh sáng.

Đoàn Ngọc quét ngang vô kỵ, uy lẫm một phương cảnh tượng, liền ở trong đó hiện ra.

Yên lặng một hồi.

"Thiên sư?" Một đạo nhân nguyên thần rốt cục mở miệng: "Dù cho Hô Phong Hoán Vũ, muốn như vậy mạnh mẽ chống đỡ quân khí, cũng hơi bị quá mức. . . Lẽ nào là Nam Sở khí vận lớn gãy?"

"Vũ Ninh quân đã có ý lui binh, Nam Sở Long khí đối với chuyện này nơi trợ giúp không hàng phản tăng mới là. . ." Một gã khác nữ quan phản bác: "Yêu nghiệt này việc làm, xem thấy đúng là rất có vài phần trong lịch sử Yêu Sư phong thái!"

Nói tới chỗ này, đều cảm thấy vô cùng vướng tay chân.

Bọn họ đều bất quá Du Thần Ngự Khí giai đoạn, lúc này không khỏi đem ánh mắt nhìn về chân chính làm chủ người: "Tôn thần, chúng ta có thể vẫn là muốn động thủ?"

"Phía nam tình thế đại biến, Cao Huyền Thông quật khởi cơ duyên giảm nhiều!" Ở trung tâm nhất Thần Chi chậm rãi mở miệng: "Thái tổ tọa trấn triều đình, ứng đối Huyền Thiên, dễ dàng không thể ra, Chính Dương đạo chủ muốn trấn áp bắc địa, hai đại truyền thuyết không đến, hầu như không người có thể ép tới yêu nghiệt này!"

Cái này đánh giá, liền khá cao.

Bất quá lúc này Đoàn Ngọc, cũng xác thực đến không phải truyền thuyết không thể chế mức độ.

"Người này thực sự là trắng trợn không kiêng dè, như cho lấy Phí Hành thủ cấp mà đi, Linh Châu thất thủ sợ là ngay trong tầm tay, Linh Châu lại cách một cái Anh Châu chính là Vi Châu, đến thời điểm bất luận là đi vây công Sở vương đô, vẫn là xuôi nam tìm Man Du Châu Cao Huyền Thông phiền phức, đều vô cùng có thể lo lắng. . ."

Cả người bao phủ hào quang màu đỏ sẫm Thần Chi chậm rãi mở miệng: "khí quá thịnh, nhất định phải ngăn chặn một, hai."

"Làm sao ngăn chặn?"

Nữ quan nguyên thần trả lời: "Tu vi của người này, dù cho bản phái thiên sư cũng không thể chế, mà quân tuy rằng chỉ có năm vạn, nhưng có hai đại lợi khí, một khi khiến cho cùng Vũ Ninh quân hợp lưu, Sở vương nguy rồi!"

Đại Hạ đương nhiên không phải phải giúp Sở vương.

Nhưng nước Sở muốn tiêu diệt, chỉ có thể diệt ở Cao Huyền Thông tay, vong ở mặt khác hai nhà trong tay, thành cái gì đáng vẽ?

Đặc biệt lúc này Đoàn Ngọc!

Tuy rằng Kinh quốc chỉ là cái cái thùng rỗng, nhưng dù sao trên danh nghĩa Ngô Hàn, cùng với Thiên hà hạ du nước chư hầu đã thần phục, cái này hợp lại với nhau cũng có năm châu nơi, đã xem như là phía nam số một số hai chư hầu.

"Trẫm lần này mang đến triều đình bí khí, hoặc có thể diệt kẻ này. . . Còn có Ngân Giáp Thần Lô, cũng chưa chắc không thể phòng ngự! Cho tới Ngũ Độc tông thủ đoạn, phòng ngự tuy khó, lại không ngại ăn miếng trả miếng!"

Thần Chi bỗng nhiên nói một câu.

Đại Hạ đã từng nắm giữ đại lục, tích trữ phong phú, thu thập đạo thống truyền thừa so với Đoàn Ngọc chỉ nhiều không ít.

Ngân Giáp Thần Lô tuy rằng khủng bố, nhưng nếu thực sự là cường thành, chỉ coi là uy lực lớn máy bắn đá, không hẳn không thể chống lại.

Mà tìm tới cùng độc khí tương tự đại quy mô tính sát thương vũ khí, cũng chỉ là cần hoa phí chút sức lực mà thôi.

Cho tới phản phệ vân vân?

Nếu như đã phản Huyền Thiên, chính là hoặc là không làm, muốn làm làm tuyệt.

Trên thực tế, một ít thủ đoạn đã ở Cao Huyền Thông trong quân chuẩn bị, đợi đến phát tác ngày, tất nhiên khiến thiên hạ khiếp sợ, liền như năm đó cô thủ Chi thành Kinh vương như thế!

Đang lúc này, tình hình đã phát triển đến Đoàn Ngọc một thương ném, chộc Phí Hành một màn.

"Đây là. . . Hàng Long Phục Hổ?"

Quan chiến các thần đều là mí mắt giật lên: "Nguyên thần có này năng lực, dù cho thân thể chưa từng đột phá, lại không xa rồi. . . Từ khi vượt qua cái kia quan sau khi, tu vị tiến độ quả thực tiến triển cực nhanh, thực sự khủng bố!"

"Chư vị đồng loạt ra tay!"

Thần Chi cao quát một tiếng, Pháp vực lực lượng lan tràn, đến đến đại địa bên trên.

Ầm ầm!

Chỉ một thoáng, mây đen che trời, hai giới phân cách.

Đây là châu thành trọng địa, tự có dân khí pháp vông, lại là quân doanh, vẫn là ban ngày ban mặt, dù cho đại thần cũng khó có thể cách dùng vực ảnh hưởng.

Sở dĩ như thế, chính là đã vận dụng một cái triều đình tích lũy chí bảo.

"Vạn Lý Sơn Hà đồ!"

Trong quang mang lóe ra, năm tôn thần quang bao phủ bóng người ngay khi Pháp vực bên trong hiện lên, một cái bác đài cao quan Thần Chi cầm trong tay một cái ô mộc cuộn tranh, chậm rãi triển khai.

"Rốt cục đi ra sao?"

Đoàn Ngọc lập tức ngẩng đầu, liền nhìn thấy một nam một nữ hai cái đạo nhân nguyên thần, cùng với ba vị Thần Chi.

"Du Thần Ngự Khí, Thiên Cương Chân Nhân? Tứ phẩm hướng lên đại thần?"

Hắn khẽ mỉm cười, xem hướng đạo nhân nguyên thần ánh mắt liền mang theo trêu tức: "Thái Âm tông, phái Bạch Vân. . . Các người còn muốn làm vì Đại Hạ giương mắt, chẳng lẽ không sợ thiên khiên sao? Dù cho không có thiên khiên, Bản vương thế thiên hành phạt, các người cẩn thận bước Vu Mục đạo gót chân!"

Ngô Hàn hàng phục, Vu Mục đạo diệt môn, đây là phía nam hai chuyện lớn.

Ở Tu đạo giới ở trong, Vu Mục đạo tiêu diệt, thậm chí so với Ngô Hàn hàng phục ảnh hưởng còn muốn lớn hơn.

Mà lấy Đoàn Ngọc lúc này thân phận địa vị, nói muốn diệt vong Thái Âm tông cùng phái Bạch Vân, quả thật không phải nói giỡn!

"Chúng ta chỉ là trong môn phái phản nghịch mà thôi!" Nam tính đạo nhân trước tiên mở miệng: "Lúc trước được Đại Hạ ân huệ, chỉ có thể đem mệnh bán cho nó, môn phái lại chưa liên lụy ở bên trong!"

"Ha ha. . . Khẩu khí thật là lớn, ta Thái Âm tông có thiên sư tọa trấn, khí vận lâu dài, người có thể làm khó dễ được ta?"

Nữ quan lại là không chút khách khí, châm biếm lại.

Sở dĩ phản ứng không giống, hoàn toàn là bởi vì địa vực vấn đề.

Đoàn Ngọc lúc này địa bàn, đã cách phái Bạch Vân sơn môn rất gần gũi.

Cho tới Thái Âm tông, lại ở nước Sở lấy tây, gần nhất trong môn phái càng là có tìm đến phía Vũ Ninh quân Nhạc Siêu ý tứ, tự nhiên không sợ hãi.

'Lại là cái trò này!'

Đoàn Ngọc nghe xong, lông mày lại không khỏi nhăn lại.

Đại Hạ tích lũy phong phú, dựa vào hoặc sáng hoặc tối thủ đoạn, không biết lôi kéo bao nhiêu người.

Mà phi phàm người nương nhờ vào, đặc biệt Luyện khí sĩ, cùng phàm tục không giống, khí vận liên kết, không cách nào nói đến là đến, nói đi là đi.

Trừ phi Lôi Kiếp Bất Diệt, mới có thể không sợ tất cả.

'Đáng tiếc Chính Dương đạo một cái tâm tư đi tới đen, ta bây giờ trong thế tục kẻ địch lớn nhất, cũng không tại phía nam, mà là phương bắc!'

Cao Huyền Thông lúc này bất quá chỉ là một châu nửa cấp bậc phản vương, đợi đến mở ra con đường sau khi, nhất định phải trấn áp xuống.

Nhưng phương bắc, khổng chế Bắc Yến Chính Dương đạo, mới thật sự là đại địch!

Thế tục là như vậy, phi phàm phương diện, một cái cấp truyền thuyết những khác Chính Dương đạo chủ, lại thêm lên một cái Đại Hạ triều đình, càng là đáng sợ.

Lúc này, không khỏi đưa mắt nhìn sang ba cái Thần Chi.

Cái này ba cái Thần Chi một mặt dung kỳ cổ, da mặt vàng óng ánh, một bác đài cao quan, hiền lành lịch sự, cái cuối cùng tướng mạo uy nghiêm, đều là nhất thời tuấn kiệt, cũng không biết là Đại Hạ cái nào một đời hoàng đế hoặc là Vương gia.

Không khỏi nở nụ cười: "Làm sao, Đại Hạ triều đình rốt cục phải đi đến ở bề ngoài sao?"

"Chỉ là một cái thiên cơ biến số, nếu không là ta thái tổ cần tọa trấn triều đình, bất quá tiện tay có thể diệt chi!"

Tướng mạo uy nghiêm ở chính giữa một cái Thần Chi mở miệng, tiếng nói không ngừng gợn sóng: "Kinh vương cũng không cần mừng rỡ, phương bắc Chính Dương đạo chủ đã được triều đình cho mời, ít ngày nữa sắp khởi hành xuôi nam, tới lấy Kinh vương tính mệnh!"

"Ha ha. . . Ta sao lại sợ hã? Ba đạo lôi kiếp, sao có thể tốt được chứ?"

Đoàn Ngọc cười ha ha.

Ngay cả như vậy, trong lòng áp lực cũng là trở nên trở nên nặng nề.

Hắn vô cùng rõ ràng, Đại Hạ triều đình tất nhiên là hận chết chính mình, nhất định phải nghĩ hết tất cả biện pháp giết chết, mời Chính Dương đạo chủ nam đến, xác thực rất có thể.

'Bất quá đối với người này mà nói, chỉ sợ là một lòng cầu tiên thành Đạo chiếm đa số, hã thịt khiếu là thành tiên căn cơ, không hã chịu làm vì Đại Hạ triều đình cùng chết. . .'

Hô Phong Hoán Vũ thiên sư sau khi, nhưng là Lôi Kiếp Bất Diệt, cùng với cuối cùng Thuần Dương Bất Hủ.

Lôi Kiếp Bất Diệt là truyền thuyết, Thuần Dương Bất Hủ chính là truyền thuyết trong truyền thuyết.

Bất hủ người, trường sinh vậy.

Thuần Dương Bất Hủ, hay chính là tiên nhân chân chính!

Tu luyện đến một bước này, Đoàn Ngọc vô cùng rõ ràng, nghĩ muốn đột phá thế giới hạn chế thành tiên, nguyên thần, thịt khiếu là âm dương hai cực, phương nào đều không thể từ bỏ.

Nếu là thịt khiếu có tổn thương, nói không chắc phải chuyển thể, làm lại từ đầu.

Nếu là Chính Dương đạo chủ đến ám sát hắc, Đoàn Ngọc tất không tiếc tất cả thủ đoạn, thương tới người này thân thể, đoạn hi vọng.

"Người không biết không sợ, Chính Dương đạo chủ đến Địa Thư, tất có thể rất nhanh trở lại bình thường!"

Tướng mạo uy nghiêm Thần Chi xì cười một tiếng: "Bất quá cũng được, có lẽ xác thực không dùng tới này tôn động thủ, bởi vì người hôm nay liền sẽ tiêu diệt ở đây!"

Nói, hắc trên tay liền hiện ra một toà lao tù.

Cái này lao tù vô cùng kỳ dị, phảng phất do mấy con giao long chiếm giữ đúc thành, long có linh tính, còn đang không ngừng du động.

"Long khí?"

Đối với chuyện này vô cùng nhạy cảm Đoàn Ngọc nhất thời biến sắc.

"Kính vương khi thật biết hàng, đây là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, chính là thái tổ làm ra, từng luyện chín cái tiền triều giao long vào trong đó!"

Thần Chi không nhanh không chậm nói.

Triều đình không ngã, Thần Chi vĩnh tồn, các đời đẳng cơ làm vì đế thái tổ, tự nhiên lấy tiêu diệt tiền triều triều đình là âm phủ đệ nhất việc quan trọng, dựa vào dương thế lực lượng quét ngang.

Năm đó Đại Hạ thái tổ, tương tự diệt vong tiền triều triều đình, đồng thời còn luyện này môn dị bảo đi ra.

Lần này, chính là mang đến, trấn áp Đoàn Ngọc.

Cho tới vì sao không dùng tới Cửu Tiêu Diệt Thần phù loại hình?

—— lấy Đại Hạ trời chán ghét trình độ, dù cho sử dụng cỡ này phù lục, chỉ sợ là chơi với lửa có ngày chết cháy, tái hiện lần trước Đoàn Ngọc độ kiếp cảnh tượng.

Đương nhiên, dù cho không có Lôi phù, chỉ là này môn dị bảo vừa ra, liền đủ để khiến bây giờ Đoàn Ngọc cảm thấy uy hiếp.

"Cái này tráo bên trong sử dụng giao long, mỗi một điều đều là xuất từ tiền triều hoàng đế, thậm chí còn có tiền triều thái tổ Chân Long chi khí! Bất kỳ nguyên thần, đụng vào liền muốn tiêu diệt, càng không cần phải nói, còn có trong đó Cửu Long chân hỏa, chuyên khắc chân linh!"

Thần Chi nở nụ cười, nâng chỉ bảo nhẹ nhàng giương lên.

Hống hống!

Tám con giao long bay ra, chen chúc ở giữa một cái đáng sợ bốn trảo giao long.

Tuy rằng Đại Hạ sau khi, cái này con bốn trảo giao long liền không còn Chân long vị trí, nhưng cũng có tàn dư khí, chính là tất cả nguyên thần đại địch!

Bên cạnh, hai cái đạo nhân như tránh rắn rết, kiêng dè không thôi rút lui mở, nhìn chín con giao long đem Đoàn Ngọc nguyên thần vòng vòng cầm cố, một chùm ngọn lửa liền muốn bay ra.

Đây là Cửu Long chân hỏa, dù cho bắt diệt nguyên thần, ở trong đó cũng phải bị luyện chết tươi!

"Một triều triều đình, cuối cùng bị luyện hóa thành một cái dị bảo? Đại Hạ thái tổ, quả nhiên không phải người thường!"

Cảm nhận được chính mình Hắc giao khí vận sợ hãi, còn có chu vi hiện lên ngọn lửa, Đoàn Ngọc không khỏi thở dài một tiếng.

Lần này Đại Hạ triều đình thật sự tiền vốn ra hết.

Nói thật, lấy tu vi của chính mình còn có tích lũy, e sợ phá không xong cái này dị bảo.

Thậm chí, liên chân linh có còn hay không chuyển thể cơ hội, đều rất khó nói.

Nhưng làm cái này Triện Khắc sư, chính mình cường đại nhất thủ đoạn, mãi mãi cũng không phải nguyên thần!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Anh Châu

Pháp vực trong, cửu long múa tung.

Từng tia từng sợi ngọn lửa, bị ở trung tâm nhất thốn hóa Chân long phụt lên ra, hội tụ thiên địa chí dương chí cương cùng Thái Âm vô cực chi niệm, âm dương hợp nhất, không chỉ có thể làm hao mòn đạo nhân nguyên thần, thậm chí có thể khó mà tin nổi thương tổn chân linh.

Cửu long chân hỏa, hầu như chính là đệ nhất thiên hạ hỏa diễm thần thông!

Đối mặt với này lửa, dù cho Đoàn Ngọc bản thân Bạch Hồ Tru Tà Ẩn, thậm chí Thanh Long Tham Trảo thần thông, đều là thua chị kém em.

Càng không cần phải nói, ngoại vi chín con giao long hình thành cường đại phong tỏa, e sợ dù cho cứng rắn phá vòng vây đi ra ngoài, Đạo ẩn bản thể đều sẽ phải chịu tổn thương.

Đồng thời, ngoại vi còn có ba cái Thần Chi, hai đại nguyên thần mắt nhìn chăm chăm.

Bình thường nguyên thần, dù là thiên sư, cũng nhất định sẽ bị Cửu Long Thần Hỏa Trảo luyện chết, không có điều thứ hai lối thoát!

"Bất quá, bảo vật này hẳn là Đại Hạ triều đình không sai biệt lắm ghi tên đệ nhất chí bảo chứ? Nếu là tổn hại mất ở đây, không biết Đại Hạ triều đình phải như thế nào phát điên?"

Đoàn Ngọc khẽ cười một tiếng, mặc cho sáng quắc ngọn lửa áp sát, đốt cháy nguyên thần.

Cùng lúc đó, trước mặt hắt lại là nhiều một tấm bùa!

Tấm bùa này sắc thành vàng óng ánh, ánh sáng sáng quắc, không còn nữa trước nội liễm, mà là hung hãn phát động, khí tức tiết lộ, khiến cho ngoại vi ba cái Thần Chi vẻ mặt cuồn cuộn.

Năm chuyển —— Cửu Tiêu Diệt Thần kim phù!

Này phù chỉ có năm chuyển Triện Khắc sư mới có thể chế tác, dùng vật liệu quý trọng tự không cần nhiều lời, then chốt là còn có ôn dưỡng Phù lục chi pháp, chế thành sau khi, liền vẫn bị Đoàn Ngọc bí tàng tại thức hải trong, lấy Đạo ấn nguyên khí ôn dưỡng.

Thời khắc mấu chốt, một niệm liền có thể thả ra, năm đó Thần Tiêu môn thiên sư chính là như vậy bị hố chết.

Bởi vì uy lực hoàn toàn nội liễm, giấu tại trong thức hải, dù cho cái này mấy thần lúc trước có cái gì dò xét thủ đoạn, đều là không có phát hiện.

Lúc này, tất cả cũng không kịp.

Linh Châu ngoài thành, Tần Phi Ngư chính sốt sắng mà nhìn trong thành, đột nhiên, một trận sồn cả tóc gáy trải rộng toàn thân.

Hắn lập tức ngẩng đầu, liền nhìn thấy một mảnh vẩy cá mây nhanh chóng phiêu qua, đất trời tối tăm.

Răng rắc!

Trong tầng mây điện xà múa tung, lẫn nhau dung hợp, bỗng nhiên hóa thành một lôi.

Ầm ầm ầm!

Đầu tiên là một đạo chói mắt mà sáng trong điện quang, chợt mới có ầm ầm ầm lôi âm truyền đến.

Thiên kiếp! Thế giới này lớn nhất quyền sinh quyền sát trong tay quyền lực chuôi!

Một lôi rơi xuống, tạt thành bột mịn.

Càng không cần phải nói, Đại Hạ triều đình rất sớm gánh vác thiên khiến, một khi giới hạn, lôi đình rơi xuống, uy lực tất nhiên mười phần mười, nửa điểm đều không vô ích phân!

Quang!

Hào quang màu trắng, trong khoảnh khắc tràn ngập nguyên thần trông thấy.

Dù cho Đoàn Ngọc trước trải qua một lần tiểu lôi kiếp, nhưng ở loại này thiên địa oai trước mặt, nguyên thần vẫn là đã biến thành người mù cùng người điếc.

Loáng thoáng, chỉ nghe mấy cái gào thét truyền đến, chợt liền không sinh cơ.

Thậm chí, vền vền chỉ là lôi kiếp lan đến, liền làm hấn nguyên thần một trận run rẩy, suýt nữa liền lập tức nổ tung.

"Lôi đình chí dương chí cương, nhỏ yếu nguyên thần, chỉ là nghe được tiếng sấm, e sợ đều sẽ vô cùng không dễ chịu. . . Cũng may là, cái này Cửu Tiêu Diệt Thần phù mục tiêu không phải ta."

Lôi kiếp tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Đoàn Ngọc nguyên thần rốt cục khôi phục cảm ứng, nhìn quét bốn phía.

Chỉ thấy nguyên bản bao vây chính mình Cửu Long Thần Hỏa Tráo từ lâu không thấy tăm hơi, trên mặt đất một cái đen nhánh hố to, trung tâm có một đoàn ngũ kim cặn, mơ hồ còn có một tia thiên tử Long khí lưu giữ.

"Một lôi phía dưới, lại thế nào đi nữa dị bảo, cũng phải phế bỏ."

Hắn thấy buồn cười, lại nhìn lên bầu trời.

Cái gì Thần Chi pháp vực, hai giới phân cách đã sớm bị phá, hiện ra nguyên bản châu thành, quân doanh.

Phí Hành vẫn bị đóng ở trên mặt đất, còn cái khác quân tốt, nhưng là bị đột nhiên xuất hiện thiên địa oai doạ nằm trên mặt đất, phảng phất thành từng cái từng cái ngổ ngẩn.

Cho tới này ba cái Thần Chi cùng một nam một nữ hai cái đạo nhân nguyên thần, tương tự tử thương quá nửa.

Hai cái đạo nhân nguyên thần đã hôi phi yên diệt, cầm trong tay Vạn Lý Sơn Hà đồ cái kia Thần Chi cũng giống như thế.

Dù sao, này thần lấy bảo vật duy trì dương gian Pháp vực, trước hết chịu đến sét đánh. Bản thân cũng là thiên khiển tại thân người vật, dù cho chỉ là chịu đến lôi đình lan đến, như thường một thoáng hôi phi yên diệt, vĩnh viễn không được siêu sinh.

"Đáng tiếc! Đáng tiếc! Cửu Tiêu Diệt Thần phù tài liệu sưu tập không dễ, dù cho ta cướp đoạt đông nam các nơi, Ngô Hàn bảo khố, Vu Mục đạo tích lũy, cũng chỉ luyện ra một tấm. Lần này mục tiêu chủ yếu vẫn là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nếu không thì, cái này năm cái kẻ địch, một cái cũng đừng muốn sống sót, toàn bộ đều muốn hôi phi yên diệt!"

Đoàn Ngọc hét dài một tiếng, thừa dịp hai đại Thần Tôn còn ở lôi đình oai lay động, chưa từng hồi phục lại cơ hội, hung hãn ra tay.

Hống hống!

Trong hư không, một long một hổ bỗng nhiên hiện lên.

Hổ trắng rít gào, hóa thành Bạch Hổ Tru Tà Ẩn thần thông.

Vân Long Tham Trảo, đây là Cương Khí Thanh Long Tham Trảo thần thông.

Hai đại thần thông hợp nhất, ở giữa lấy Đạo ấn trấn áp, nhưng là thống ngự thiên hạ quỷ thần chi Long Hổ Ẩn!

Một ấn rơi xuống, lại một cái Thần Chi bị đánh thành mảnh vỡ.

"Được. . . Kinh vương người rất tốt!"

Địa vị tối cao cái kia Thần Chi nhìn trở thành người cô đơn tự thân, còn có tổn thất hai cái chí bảo, sắc mặt căm giận, một thoáng đi vào dưới nền đất, biến mất không thấy.

"Chạy được cũng nhanh!"

Đoàn Ngọc lăm bầm một tiếng, trong nháy mắt thành cương, một kiếm tước mất Phí Hành đầu, ngăm nhìn bốn phía lần thứ hai hợp lại quân tốt: "Phí Hành đã chết, bọn người lại gắng chống đối, liền cùng người này kết cục!"

. . .

Ngoài thành.

Trận địa sẵn sàng đón quân địch Tần Phi Ngự mấy người, nhất thời nhìn thấy cửa thành mở ra, mấy cái phó tướng dăng lên, quỳ trên mặt đất: "Cho mời Thiên quân vào thành, chúng ta hàng rồi!"

Mạng nhỏ đều nằm ở tay người bên trong, tự nhiên không thể không hàng.

"Thật sự hàng rồi?"

Tần Phi Ngự, Khương Bảo, Trình Kim cả đám người trợn mắt ngoác mồm, cảm giác thế giới quan đều chịu đến rất lớn xung kích.

Xưa nay công thành chiến khó nhất đánh, đặc biệt loại này thành lớn, thành cao trì sâu.

Dù cho có tinh binh, mấy lần đại quân, thậm chí phá thành lợi khí, đều phải cẩn thận mưu tính, tử thương không ít người.

Nhưng bây giờ, Vương thượng nguyên thần đi vào, không tới nửa ngày, liền khắp thành đầu hàng?

Vậy còn muốn bọn họ những thứ này võ tướng để làm gì?

"Này không phải trá hàng, đi vào tiếp thu đi!"

Sau lưng một cái âm thanh truyền đến, là trở về thân thể Đoàn Ngọc.

"Vương thượng vạn thắng!"

Không biết từ ai bắt đầu, một cái Nam Cú Châu binh sĩ đột nhiên hô lên tiếng.

Cái này tiếng nói một truyền mười, mười truyền một trăm, cuối cùng mấy vạn người đều quỳ sát xuống, tiếng vang chấn động khắp nơi.

"Quả nhiên. . . Chỉ có chính mình nắm giữ lực lượng, mới chân thực không giả!"

Đoàn Ngọc tựa như say mê ở cái này tiếng khen tặng trong, nhìn bàn tay của chính mình: "Chỉ cần có đủ để trấn áp võ lực, dù cho phân phong thì lại làm sao? Cho dù thiên hạ đại loạn, cũng có thể một chương trấn áp chi!"

. . .

Vân Trung năm thứ tám, tháng ba.

Kinh vương đến tử, Linh Châu thần phục.

Bởi vậy lần này đại thắng, Đoàn Ngọc đưa thư phía sau, làm vì tân sinh Thế tử đặt tên là 'Thắng' .

Phí Hành vừa chết, lại không người ngăn được đông bốn châu, một nhánh thiên quân mở nhập, thêm vào đe dọa một phen, đến tháng năm, Hào Châu liền hàng rồi.

Từ đây, Nam Sở đông bốn châu, Toại, Nam Cú, Linh, Hào bốn châu hoàn toàn nắm giữ tại Đoàn Ngọc tay, tương đương với Nam Sở một phần ba địa bàn luân hãm!

Lúc này Đoàn Ngọc, không chỉ có nắm giữ cái này bốn châu, còn có Ngô Hàn các loại nước chư hầu thần phục, thế lực đã có Cửu Châu, thế thân nguyên bản nước Sở, trở thành phía nam đệ nhất lớn chư hầu, quả thực là thanh uy ngập trời.

Thừa dịp quân yểm trợ tiến quân Hào Châu, hãn chủ lực cũng không có nhàn rồi, quy mô lớn tiến công Anh Châu, thề muốn mở ra đi Vi Châu con đường.

Đồng thời, phát văn liên hệ Vũ Ninh quân Nhạc Siêu, hi vọng cùng đối phương liên hợp, cộng phá Sở vương đô , khiến cho vốn định lui lại Nhạc Siêu lại chần chờ.

Vì nhanh nhất nhờ Anh Châu, Đoàn Ngọc thủ đoạn cùng xuất hiện, Ngân Giáp Thần Lô, siêu phàm đe dọa, một đường thế như chẻ tre.

Chờ đến Hào Châu thần phục lúc, cũng đem Anh Châu đặt xuống non nửa, dàn binh Bạch Giáp quan trước.

Nếu như nhìn hăn lần này tuyến đường hành quân, liền biết hăn đều vô ý công thành thoáng qua, hầu như đem Anh Châu từ bên trong một đao chẻ làm hai, chỉ vì mở ra đi tới Vi Châu, tiến công Sở vương đô con đường.

Trên thực tế cũng là như thế.

Bạch Giáp quan chính là Anh Châu cuối cùng chống lại.

Nếu là bắt xuống này quan, liền có thể một đường đột phá vào Vi Châu.

Cho tới Anh Châu cái khác thành trì cùng phong quân, phái người vững vàng, thậm chí chiêu hàng đều có thể.

...

Màn đêm thâm trầm.

Quân trưởng liên miên, trong đó ngọn đèn điểm điểm.

Đoàn Ngọc tĩnh tọa luyện khí, chuẩn bị ngày thứ hai liền phá quan.

Đột nhiên, hơi nướng mảy, nhìn lều vải ở ngoài: "Người tới là người phương nào?"

Ở hẳn cảm ứng ở trong, đã có một cái nguyên thần cao thủ, đột phá tầng tầng chận đường, đi tới cửa.

Có thể làm được điểm ấy, tự nhiên không phải bình thường Nguyên Thần Xuất Khiếu, liền Địa Sát Chân Nhân đều rất khó, ít nhất phải là Thiên Cương, thậm chí chuyển thế.

"Không. . . Cảm giác này, lại là thiên sư!"

Đoàn Ngọc con mắt lóe lên.

"Bất tài Bạch Vân đạo chủ, xin thấy Kinh vương!"

Thanh âm nhàn nhạt từ ngoài trường truyền vào, không nhanh không chậm, không nóng không lạnh.

Dù là như vậy, cũng giống như kinh động một bãi cò trắng, vũ khí tiếng nhản lại.

"Không chuyện của các người, tất cả lui ra!"

Đoàn Ngọc truyền âm mệnh lệnh, để hội tụ đến tinh binh lui lại.

Dù cho Vương giả bên người bố phòng nghiêm mật, nhưng muốn đề phòng một cái thiên sư, vẫn là hết sức khó khăn: "Đi vào!"

Hắn dặn dò một câu, liền có một bóng người ở bên trong lều cỏ hiện hình.

Thiên sư nguyên thần, lại cùng Du Thần Ngự Khí không giống, không chỉ có là biểu hiện bên ngoài cùng người sống giống nhau như đúc, thậm chí còn có máu thịt cảm giác, thập phần vi diệu.

"Bần đạo gặp qua Kinh vương!"

Liền thấy một cái râu trắng tóc bạc, bình thường lão đạo hướng về Đoàn Ngọc hành lễ, nếu không là biết được xuất hiện ở trước mặt chính là một cái nguyên thần thân, Đoàn Ngọc hầu như cho rằng đây chính là một người bình thường.

"Bạch Vân đạo chủ, lại đến biết bao chậm vậy!" Lúc này, liền không khỏi cười gằn.

Phái Bạch Vân sơn môn ở vào Anh Châu, nếu là Đoàn Ngọc một cái khó chịu, phái Bạch Vân lập tức liền muốn diệt môn.

Chống được cái này thời điểm mới đến, thực sự là quá không thật tinh mắt.

"Lão hủ có mắt không trông, không nhận ra Chân long, kính xin Vương thượng thứ tội!" Bạch Vân đạo chủ lại hết sức khiêm tốn, cười khổ lần thứ hai hành lễ.

Phái Bạch Vân cơ bản vẫn là chống đỡ Sở vương, còn trong môn phái một ít trưởng lão chịu đến Đại Hạ lôi kéo, vậy cũng là không thể làm gì.

Có lẽ lão đạo này biết đến, liền có lẽ không biết chuyện, ngược lại thoát khỏi không được hai đầu hạ chú hiểm nghi.

Làm sao ai đều không ngờ rằng, sẽ là Kinh vương lực lượng mới xuất hiện, đồng thời công thành thoát qua thật là cấp tốc.

Không, hẳn căn bản liền không công thành thoát qua, chỉ cần trên danh nghĩa thần phục, thế tập đất phong ban tặng đến có thể nói quá sáng khoái, đồng thời vừa có công thành lợi khí, lại không tuân theo quy củ, tự mình ám sát đại tướng.

Chờ đến phản ứng lại thời điểm, nhân gia đã mang binh năm vạn, giết tới Anh Châu tim gan.

Đến trình độ này, phái Bạch Vân nếu là không nghĩ dẫm vào Vu Mục đạo vết xe đổ, cũng chỉ có thể rất quang côn tới cửa, mặc cho sâu xé.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Xưng Vương

"Phái Bạch Vân. . ."

Đoàn Ngọc đứng dậy, nhìn Bạch Vân đạo chủ, đạ mấy cái vòng tròn.

Diệt tận phi phạm người, tự nhiên là rất ngu xuẩn cách làm.

Trước đồ diệt Vu Mục đạo, chỉ là bởi vì đối phương chống đỡ Ngô Hàn, đồng thời nhiều lần cùng mình làm khó dễ, còn chết cũng không hối cải.

Chính mình muốn đối địch Đại Hạ, nhất định phải lôi kéo tất cả có thể lôi kéo lực lượng, ở phương diện này, phái Bạch Vân thân là mười đại đạo mạch một trong, tự nhiên là vô cùng không sai một cái xương ngựa đầu.

Đồng thời, còn có thể thí nghiệm chính mình một ít suy đoán.

"Như vậy. . . Các người là muốn nhất ý trợ cô?"

Ánh mắt của hắn nhìn gần mà xuống, Hắc giao chiếm giữ, mang theo một luồng lăm liết uy nghiêm.

"Không sai!"

Bạch Vân đạo chủ cắn răng một cái, lời vừa nói ra miệng, sắc mặt liền có chút tái nhợt, thậm chí giữa bầu trời đều ngưng tụ một chút mây đen.

Phái Bạch Vân tuy rằng cùng Nam Sở liên hệ không bằng Bạch Hào sơn cùng Khánh quốc như vậy chặt chẽ, nhưng cũng hầu như là có vinh

cùng vinh có nhục cùng nhục, dễ dàng thoát ly không được.

Bởi vậy cái này một phản bội, thì có phản phệ, liền thiên sư đều không chịu được nữa!

"Được!"

Đoàn Ngọc cũng là nhanh chóng quyết đoán: "Nếu như thế, cô liền sắc phong người làm Hạ khanh, lĩnh sơn môn phụ cận năm huyện làm thực ấp!"

Một lời đã ra!

Hống hống!

Hắc giao gào thét, một đạo hắc quang liền rơi vào Bạch Vân đạo chủ trên người, khiến cho song phương khí vận liên kết.

Đồng dạng, một luồng phản phệ cũng theo lối đi lại đây, bị công khí không ngừng làm hao mòn.

Cái này chính là mình gánh chịu bộ phận phái Bạch Vân phản phệ sao?

Đoàn Ngọc nhìn vẻ mặt tốt hơn rất nhiều Bạch Vân đạo chủ, suy tư.

"Thần, lạy tạ Vương thượng!"

Bạch Vân đạo chủ nổi lên vẻ vui mừng, thi lễ như thần tử, đồng thời trên mặt lại có chút kinh sợ.

Khí vận liên kết, lại có năm huyện làm vì đất phong, này phân lượng liền rất nặng.

Tuy rằng thiên sư có thể tiêu hóa giao long khí, nhưng hãn cảm ứng trên người, cũng không một chút trầm trọng cảm giác, trái lại hỗ trợ lẫn nhau, không khỏi sợ hãi: 'Quả nhiên. . . Tin tức là thật, Kinh vương thủ hạ chức quan khí vận, cùng Luyện khí sĩ cũng không xung đột, trái lại có bổ ích lớn! Cái này năm huyện khí vận, có thể đến bao nhiêu linh đan diệu dược? Ít nhất chống đỡ mười năm một cái Chân Nhân, tuyệt không một chút vấn đề.'

Tâm trạng chính là đại hỉ.

Cái này vẫn là Đoàn Ngọc thuận miệng phong tứ, cái kia năm huyện trên thực tế lúc này còn không đánh xuống đây.

Nếu là thật đánh xuống, cung cấp khí vận còn có thể có một cái tăng vọt.

"Cô ý ở Hỗn Nguyên thiên hạ, làm phân phong quy chế, người xuống thật tốt làm, không cần nói Hạ khanh, dù cho Thượng khanh cũng là có, thậm chí. . . Tương lai đến khai quốc chi thưởng, cũng chưa chắc không thể!" Thấy hãn sắc mặt vui mừng, Đoàn Ngọc lại có ý riêng nói câu.

"Khai. . . Khai quốc? Đạo quốc sao?"

Bạch Vân đạo chủ càng là kích động đến cơ thể hơi run.

Thành lập trên đất Đạo quốc, không thể nghi ngờ là tất cả tông chủ phái chủ mộng tưởng.

Chỉ là này thế quy tắc nghiêm mật, bọn họ nhiều nhất như Bạch Hào sơn như vậy, được một quốc gia sắc phong, lĩnh một huyện nơi, lại nhiều hơn cũng khó.

Hoặc là dường như hải ngoại Nghiễm Lăng đảo giống như, chính mình đi Man Hoang khai phá một chỗ, đáp lên không ít tâm huyết khổ

công, quay đầu lại cũng không bao nhiêu tiền lời.

Mà hiện tại, ở đại lục phồn hoa nơi, hứa lấy khai quốc cơ hội, dĩ nhiên ngay khi trước mặt?

"Thịnh thế a, đây là Đạo môn thịnh thế!"

Phái Bạch Vân chủ không khỏi ở đáy lòng yên lặng cảm thán.

Nếu là sớm biết Kinh vương như vậy hùng hồn, hẳn khẳng định suất phái Bạch Vân toàn lực nương nhờ vào.

Càng nhớ tới gần nhất thiên đạo mở ra, các loại đệ tử tu hành lúc, công pháp đột phá trở nên càng thêm dễ dàng, cùng với do Vô Định giáo truyền ra, Đại Hạ bị trời bỏ nghe đồn, không khỏi càng suy tư, cảm giác lần này lên đúng rồi xe.

Hơi suy nghĩ, lập tức nói: "Này quan phó tướng là ta phái Bạch Vân tục gia đệ tử, thần nguyện đi nói tới quy hàng!"

Trên thực tế, Bạch Giáp quan căn bản không ngăn được Kinh vương đại quân, người tinh tường đều biết là châu chấu đá xe, bởi vậy đây là huệ mà không phí chuyện.

"Vừa như vậy, người liền đi, nếu có thể thành, cô nhớ người một công!"

Đoàn Ngọc vung vung tay, vô tình đem Bạch Vân đạo chủ đuổi đi.

Lấy người này Thiên Sư cấp bậc tu vị, cộng thêm có nội ứng, nếu là còn không bắt được một cái cửa ải, cái kia phái Bạch Vân chính là vô dụng, trực tiếp diệt cũng chẳng sao.

"Phái Bạch Vân thần phục, Anh Châu tiện tay có thể chiếm được, tiếp đó, nhưng là có hai con đường!"

Đoàn Ngọc suy tư Nam Sở bản đồ: "Một cái đi Vi Châu, cùng Vũ Ninh quân Nhạc Siêu hợp binh, công phá Sở vương đô, hoàn toàn diệt vong nước Sở xã tắc. . . Điều thứ hai, chuyển đường Trung Hoang Châu, đi Man Du Châu gây sự với Cao Huyền Thông, người này tốt xấu cũng là một đường phản vương, càng là Đại Hạ hạt giống, không thể không phòng!"

Trên thực tế, cùng Nhạc Siêu vây công Sở vương đô, nghe tới là cái đề nghị hay, trên thực tế thao tác lên lại rất khó.

Dù sao, song phương trước căn bản không có cái gì giao lưu, một cái chủ thứ vấn đề là có thể làm người nạo phá đầu.

Nếu là hiệu lệnh không rõ, quyền trách không rõ, một thêm một nhỏ hơn hai hiệu quả cũng là chuyện rất bình thường.

Đồng thời, diệt vong nước Sở sau khi, ba đường phản vương lập tức liền thành đối thủ, chính mình không có ý này, lại khó bảo toàn Nhạc Siêu bất động cái gì lòng nghi ngờ.

"Có lẽ. . . Ta hẳn là ở bề ngoài chống đỡ Nhạc Siêu, thậm chí có thể trợ giúp hẳn một nhóm Ngân Giáp Thần Lô , khiến cho tiếp tục cùng Sở vương cùng chết, mà ta thông dong đánh tan Cao Huyền Thông?"

Đoàn Ngọc sờ sờ cằm, suy tư cái này tính khả thi rất cao sách lược.

. . .

Man Du Châu.

Quân doanh.

Từng khẩu từng khẩu cực lớn nổi nhắc lên, phía dưới ngọn lửa cháy hừng hực, bên trong những phi thường thấy rau xanh, hay hoặc là ăn thịt

khao, mà là một ít không biết tên tài liệu, lược thành một nôi nôi nước thuốc, màu sắc thanh bích như ngọc, hiện ra một tia mê người vị ngọt.

Cao Huyền Thông nhìn thủ hạ tâm tốt vẻ mặt đau khổ ăn uống một màn, không khỏi có chút xoắn xuýt nhìn hướng về bên cạnh chủ mưu Trịnh Văn Hòa: "Phương pháp này thật sự có thể được?"

Tuy rằng trước đã có mấy lần quy mô nhỏ thí nghiệm, nhưng hẳn vẫn là trong lòng không chắc chắn.

"Chủ công không phải đã sớm gặp qua? Đây nôi bảy trùng trắng tùy canh công hiệu sao? Tuy rằng bồi dưỡng được đến sĩ tốt không bằng tinh binh, nhưng so với Khánh quốc Cấm quân tố chất đều không kém. . ."

Trịnh Văn Hòa tay cầm quạt lông lấy khăn buộc đầu, trên mặt lại chuyển thành cười khổ: "Huống chi. . . Không như vậy, làm sao trong thời gian ngắn nhất bạo xuất mười vạn đại quân, cùng Kinh vương, Vũ Ninh quân tranh hùng?"

Vừa nhắc tới cái này, Cao Huyền Thông liền không khỏi trầm mặc.

Hắn coi chính mình Thiên Hoàng quý tộc, lại được đến Đại Hạ cung điện dưới lòng đất giúp đỡ, phát triển đã tính rất nhanh.

Đến trước mắt, đã toàn chiếm Man Du Châu, dòm ngó Hoàn Châu.

Dù là như vậy, so với chiếm ba châu Vũ Ninh quân đều là không bằng, càng không cần phải nói hàng phục Ngô Hàn, lãnh địa có chín châu Kinh vương.

"Cái này tranh bá thiên hạ cũng không phải trò chơi, không thành tựu chết, Chủ công tuyệt đối không thể lòng mang nghi ngờ!"

Trịnh Văn Hòa kiên định nói.

Lúc trước mười vạn quân Sở bại vong, chính là đem đủ để võ trang mười vạn người binh khí, khôi giáp, vật tư đưa đến Chi thành bên dưới thành, làm một hồi vận tải Đại đội trưởng.

Mà Kinh vương địa bàn rộng lớn, có thể tinh trong tuyển tinh, chiêu mộ ra mười vạn đại quân đến.

Chính mình cái này phương người ở thừa thớt, tuyển quân tiêu chuẩn một hàng lại hàng, cũng chỉ có thể làm chút bàng môn tà đạo.

Nhớ tới Đại Hạ triều đình dặn, lại không khỏi nghiêm túc nói: "Cái này ba vạn tân tốt sau khi luyện thành, phe ta cũng có đại quân năm vạn, có thể tranh đoạt phía nam. . . Chủ công lúc này, hẳn là xưng vương!"

"Vương?"

Cao Huyền Thông có chút động lòng: "Nhưng Nhạc Siêu đều còn chỉ là một cái quân hầu. . ."

"Từ xưa danh khí nặng nhất, Chủ công xem Kinh vương trước bất quá một cái Khúc Tư phong quân, xưng vương sau khi đều thuận buồm xuôi gió, không biết bao nhiêu người nường nhờ vào, liền hẳn là rõ ràng loại này phân lượng!"

Trịnh Văn Hòa từ lâu định liệu trước: "Đồng thời, Nhạc Siêu căn cơ bất ổn, Chủ công lại là Thiên Hoàng quý tộc, Đại Hạ Long tử Long tôn, tự có một phần tổ đức ở. Xin mời Chủ công tiến vị làm vì vương!"

Loại này ủng lập chi công, dưới đáy chư tướng đều là biết lợi hại, đồn dập khuyến tiến vào.

Cao Huyền Thông con mắt có chút hừng hực, suy nghĩ một chút, xác thực không có cái gì tai hại, không khỏi cười nói: "Cũng được. . . Người đi

chuẩn bị tế thiên diễn nghi, đợi đến đại quân luyện thành, ta lập tức xưng vương!"

'Xong rồi!'

Trịnh Văn Hòa giật mình: "Chỉ là có một chút, đại vương muốn tế tự, tất là Hoàng Thiên mới có thể!"

"Hoàng Thiên? Trời còn có khác nhau sao?"

Cao Huyền Thông ngẩn ra.

Giữa bầu trời, mơ hồ hiện ra từng tia tia mây đen.

Trịnh Văn Hòa có đại họa lâm đầu cảm giác , bất quá hắn cũng không phải Tu hành giả, chỉ là người bình thường, dù cho có thiên khiến cũng sẽ không lập tức sét phát tác, cười nói: "Chủ công có chỗ không biết, cái này Hoàng Thiên chính là Đại Hạ tế tự chính thống, mà sau đó người cướp thiên hạ, tế tự liền biến thành Huyền Thiên, Chủ công thân là Đại Hạ long tử, lần này xưng vương, lẽ ra nên bình định, khôi phục Hoàng Thiên chính sóc mới là!"

Nhưng trong lòng là rõ ràng, Cao Huyền Thông cái này một đường phản vương , căn bản liền không được Huyền Thiên quan tâm.

Nếu là tế Huyền Thiên xưng vương, đến thời điểm tất xuống mưa xối xả, khí vận suy yếu cực kỳ.

Bất quá triều đình cũng là quyết tâm, Huyền Thiên không giúp đỡ, tự có Hoàng Thiên trợ.

Cao Huyền Thông miễn cưỡng cũng có thể tính một đường chư hầu, có hắn tế tự Hoàng Thiên, thì có thể khiến thế giới phát sinh một ít biến hóa.

Nói không chắc, là có thể khiến Hoàng Thiên thế giới đầu bắn tới càng nhiều lực lượng.

Đến thời điểm, dựa vào nguồn sức mạnh này nhất thống thiên hạ, tận phế Huyền Thiên tế tự, liền chân chính hoàn thành cải thiên hoán nhật vô thượng công huân.

Dựa vào cái này cực lớn công lao, nói không chừng triều đình thái tổ, đều có thể bởi vậy đột phá Thần đạo ràng buộc, thậm chí do âm phản dương, trở thành cùng tồn tại với thế gian tiên nhân!

"Hoàng Thiên? Huyền Thiên?"

Cao Huyền Thông mơ hồ có chút khiếp đảm, lại có chút cảm xúc dâng trào, chính tựa như hai cái ý nghĩ ở người trời giao chiến.

Bất quá dưới trương hãn dù cho có vọng khí sĩ, Tu hành giả, cũng là toàn bộ bị Đại Hạ thẩm thấu, lúc này đương nhiên sẽ không nhảy ra nói Hoàng Thiên không tốt.

Mà hãn gia học cũng là bình thường, chỉ cho rằng là không giống tế tự mà thôi, Huyền Thiên Hoàng Thiên, đều là thiên ý.

Ngay sau đó thì có chút thờ ơ nói: "Cái kia liền tế tự Hoàng Thiên! Cô lấy một cái hạ chữ, xưng Hạ vương!"

"Xin nghe Vương thượng ý chỉ!"

Trịnh Văn Hòa cùng một đám văn thần võ tướng vui sướng bái xuống, trong lòng đều nói: 'Xong rồi.'

Trên thực tế, làm cái này Đại Hạ dòng chính, Cao Huyền Thông vốn là không có bao nhiêu lựa chọn.

Nếu là tể tự Huyền Thiên, cũng không chiếm được cái gì che chở, tể tự Hoàng Thiên, trái lại là tìm sống trong cái chết, có một tuyến sinh cơ!

Tuy rằng Cao Huyền Thông nếu là đặt xuống hơn nửa thiên hạ, lại như vậy tể tự càng cao hơn, làm sao bây giờ thế cuộc diễn biến quá nhanh, hầu như không có bao nhiêu cơ hội.

Mà phương bắc Chính Dương đạo, mặc dù đã cùng Đại Hạ trong bóng tối liên thủ, khống chế Bắc Yến thế cuộc, nhưng huỷ bỏ Huyền Thiên tể tự, đối Hoàng Thiên tể tự loại đại sự này, trong thời gian ngắn cũng là làm không được.

Chỉ có Cao Huyền Thông nơi này loạn thế vua cỏ lập nghiệp, không có do dự nhiều như vậy, rất có thể buông tay một kích!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Tế Thiên

Vân Trung năm thứ tám, tháng sáu mười lăm.

Thị thành ở ngoài.

Công chiếm nơi đây Cao Huyền Thông muốn xưng vương tin tức, sớm sớm đã bị thả ra.

Trịnh Văn Hòa một mình ôm lấy mọi việc, ở ngoài thành xây dựng một cái quy mô lớn lao tế thiên đàn.

Cái này tế đàn hình chế quỷ dị, lấy đất vàng phúc cơ, dài rộng các mười bảy trượng, cao bảy trượng bảy, bốn phía mang theo huyền phiên, bên trên có tựa như long tựa như rắn Dị thú.

Phiên mặt đen nhánh, Dị thú hoa văn lại là màu vàng, có một ít vện vẹo đường nét tản ra.

Xem lâu, thậm chí có thể làm người sinh ra đầu váng mắt hoa cảm giác.

Cao Huyền Thông xưng Hạ vương, công khai thân thế, tự nhận là Đại Hạ chính thống, tự nhiên ăn mặc Đại Hạ vương phục, rất sớm ra Vương phủ, được trên đường phố vạn dân làm lễ, hai bên nghi trượng bày ra, mệnh môn cuộn cuộn về phía ngoài thành thiên đàn mà đi.

Ầm ầm!

Nguyên bản vạn dặm không mây bầu trời, trong khoảnh khắc mây đen kéo tới dày đặc, thậm chí còn có mơ hồ lờ mờ đình mãnh liệt.

Nhìn thấy tình cảnh này, Cao Huyền Thông vẻ mặt đột biến: "Văn Hòa, người không phải nói đã tính sẵn rồi tháng ngày canh giờ, hôm nay chính là tốt nhất đại cát sao?"

"Xin mời Chủ công chớ lo lắng, cái gọi là giao long ra tất có đông tố hưng, đây là trời lấy điềm lành đem ứng a!" Trịnh Văn Hòa con mắt đều không nháy mắt một cái: "Khi tiếp tục nghi thức, không được chần chờ!"

Cao Huyền Thông trong lòng rất là bất an, nhưng nhìn chu vi, nghi trượng đội ngũ đã ra khỏi thành trì.

Xác thực, vì trừ bị cái này xưng vương đại điển, hắc rất sớm liền thả ra tiếng gió, lại ra lệnh đại quân đi theo, bách tính diễn luyện, như nước đã đến chân lại nói không làm, tuyệt đối sẽ làm trò cười cho người trong thiên hạ, bị người trong thiên hạ chế nhạo.

Dù cho trong lòng hận không thể lập tức đem Trịnh Văn Hòa một đám tính toán canh giờ tinh thần Khâm Thiên giám lập tức kéo ra ngoài giết, cũng đến sống quá hôm nay lại nói.

Cái này chính là mình trang bức, dù cho lệ rơi đầy mặt, cũng đến tiếp tục giả bộ a!

Vù vù!

Cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy.

Đội ngũ rối loạn từng bừng, ngoại vi xem lễ bách tính cùng hương lão thế gia, nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi dồn dập lắc đầu, hoặc là âm thầm ở trong lòng cười gằn: "Ha ha. . . Đây chính là vương khí không đủ,

lại miễn cưỡng muốn miễn cưỡng xưng vương kết cục, gây tội lỗi đối với trời chứ?"

"Truyền mệnh lệnh của ta, để thân binh kỵ tướng tuần tra bốn phương, duy trì trật tự, người không phục chém!"

Lúc này cười hổ khó xuống, Cao Huyền Thông mạnh mẽ căn rằng, ra lệnh.

"Tuân chỉ!"

Mấy trăm tinh kỵ lao ra, những thứ này đều là hãn thân binh, tử trung phần tử, lại có Đại Hạ ảnh hưởng, từng cái từng cái long tinh hổ mãnh, con mắt một nhìn chăm chú, liền phảng phất Hung thú giáng thế, nhất thời đem tình cảnh ổn định lại.

Đội ngũ uốn lượn, đến thiên đàn phía dưới.

Nhắc tới cũng kỳ.

Chờ đến nơi này, cuồng phong liền không ngừng suy yếu, thậm chí liền ngay cả bầu trời bên trong mây đen cũng chậm chậm tản đi, hiện ra vàng vọt bầu trời, còn có mang theo một vòng hoàng quang mặt trời, đơn giản là như hoàng hôn.

"Chủ công vừa ra, mưa gió cùng nhau khuất phục, đây chính là điềm lành a!" Trịnh Văn Hòa cười nói: "Phải là cấp tốc đem này điềm lành truyền ra, ổn định bốn phương nhân tâm!"

"Ừm! Người chỉ để ý đi làm!"

Cao Huyền Thông vung vung tay, cũng cảm giác mình trước quá mức hỉ nộ hiện ra sắc.

Lúc này, cổ nhạc cùng vang lên, tấu vang lên tể thiên niềm vui chương.

Nghiêm túc trang trọng bầu không khí bên trong, Cao Huyền Thông một thân vương phục, ở mấy cái ty lễ quan dẫn dắt đi đạp bậc thang mà lên.

Chợt, chính là một loạt rườm rà cổ đại tể điển.

Then chốt, chính là ở lấy Vương giả thân phận, tể tự Hoàng Thiên, đồng thời dâng lên tam sinh làm vì tể phẩm.

Đồng thời, còn muốn đốt cháy văn tể cùng tấu sách.

Thiên tử thiên tử, vẫn là con trai của trời, vì lẽ đó hoàng đế đồng dạng là trời thần tử!

'Phải là xong rồi!'

Dưới đài, nhìn đốt cháy văn tể Cao Huyền Thông, Trịnh Văn Hòa âm thầm nắm tay.

Nếu là Cao Huyền Thông lúc này đã là thống nhất thiên hạ hoàng đế, cái kia thậm chí có thể tận phế Huyền Thiên tể tự, sửa Hoàng Thiên làm vì chính sóc.

Bất quá rất đáng tiếc, người này nhiều nhất chỉ là một cái Tiềm long, bởi vậy liền phế Huyền Thiên đều không nói, trực tiếp tể tự Hoàng Thiên.

Dù như thế nào, Cao Huyền Thông cũng có một châu nửa địa bàn, quân dân trăm vạn, có thể cho Hoàng Thiên tăng thêm không ít lực lượng.

Đồng thời, cái này sức mạnh trực tiếp đến từ Huyền Thiên, thì tương đương với công rắn cắn gà nhà, có lẽ có thể làm Hoàng Thiên phóng càng nhiều lực lượng đi vào.

'Chủ công, thần đúng là muốn tốt cho người, nếu không đến thiên ý chống đỡ, làm sao thành tựu Chân long? Huyền Thiên đã vô vọng, chỉ có thể hi vọng tại hoàng Thiên chi lực!'

Trịnh Văn Hòa nhìn tình cảnh này, trong tay áo nắm đấm không khỏi nắm chặt.

. . .

"Xong rồi!"

Âm tào địa phủ, Đại Hạ triều đình.

Vẫn là cái kia một chỗ ẩn giấu phức địa, ngoại vi có một vòng hoàng mang bảo vệ, chu vi lõi đình âm phong năm dày đặc, tựa hồ bất cứ lúc nào muốn rơi xuống.

Lúc này, một tiếng rống gầm, vang vọng trong ngoài.

Ở triều đình trung tâm Kim Loan điện bên trong, một tên long phượng phong thái, ánh mặt trời chi biểu Hoàng giả cao cư cửu trọng, cùng cả điện văn võ căng thẳng nhìn kỹ dương gian biến hóa.

Nhìn thấy Cao Huyền Thông thành công tế thiên, không khỏi đều là vui sướng.

Đại Hạ năm đó tự tuyệt Huyền Thiên mệnh trời, quốc tộc cấp tốc tan vỡ, căn bản không thể phục quốc.

Duy nhất hi vọng, chính là ở Hoàng Thiên bên trên!

Lúc này Đại Hạ thái tổ nhìn tình cảnh này, không khỏi vô cùng mừng rỡ, lại có chút âm u: "Đáng tiếc. . . Mới một châu nửa, thiên hạ Long khí, chiếm không tới một thành. . ."

Nếu có thể chiếm cứ năm thành trở lên, hẳn liền dám hung hãn phế bỏ Huyền Thiên tế tự, sửa đứng Hoàng Thiên, ngênh tiếp Hoàng Thiên thế giới.

Lập xuống lớn như vậy công, không chỉ có Đại Hạ có thể phục, thậm chí còn có thể cùng thế giới cùng ở tại, thu được trường sinh cùng vĩnh hằng.

Nhưng bây giờ, chỉ là dựa vào Cao Huyền Thông, cho bản thế giới Hoàng Thiên bổ sung một thoáng năng lượng, thậm chí xé ra một lỗ hổng.

Có thể tiếp dẫn bao nhiêu lực lượng lại đây, liền thực sự khó nói.

Hi vọng. . . Có thể đầy đủ cái này Huyền Huyền tôn quật khởi, nhất thống phía nam chứ?

Ngay sau đó Long nhãn xoay một cái, nhìn về phía đầu dưới rất nhiều thần tử, trong này, vừa có Đại Hạ mệnh thể văn thần võ tướng, cũng có Long tử Long tôn, thậm chí mấy cái hoàng đế: "Trẫm ý đã quyết, lần này Hoàng Thiên biểu tặng, triều đình một phần không lấy, tất cả giúp đỡ dương thế!"

"Chúng thần tuân chỉ!"

Dưới đáy trăm quan lễ bái, trong lòng đều là rừng mình, biết thái tổ cương liệt, hạ quyết tâm.

Chỉ là một người áo tím lại ra khỏi hàng lạy nói: "Xin hỏi là tất cả giúp đỡ Cao Huyền Thông, vẫn là chia lãi phương bắc Cao Cương một mạch một ít?"

Người áo tím này tướng mạo tuần lãng, trên người mơ hồ có Long hình, cũng là một đời đế vương.

"Huyền Thông là chủ mạch, lại là chúng ta định ra Chân long, tự nhiên là tất cả cho hần , còn phương bắc. . ."

Đại Hạ thái tổ ánh mắt nhìn về phương bắc.

Cao Cương vốn là chỉ là một con cò, lên nghi binh, hoãn binh các loại tác dụng, lúc này ở Tây Vực ngược lại cũng làm một phen sự nghiệp.

Làm sao phương bắc đại thế, chỉ ở Bắc Yển cùng Khánh quốc trong lúc đó, dù cho nhất thống Tây Nhung các nước, cũng căn bản không có bao nhiêu cơ hội.

"Cho tới phương bắc , bất quá giới tiền nơi, đồng thời đã tất cả giao cho Chính Dương đạo, không cần lại niệm!"

"Tuân chỉ!"

Cái này áo bào tím bóng người đứng lên, quy về thần tử một hàng bên trong.

Lúc này, Kim Loan điện trung ương màn ánh sáng trên, dương thế tình hình lại có chuyển biến.

Người bình thường mắt thường phàm thai, khó thức thiên tượng, nhưng ở tròng đều là phi phàm đại năng, một chút liền có thể nhìn thấy, nương theo Cao Huyền Thông tế thiên, trên thiên đàn, tựa như mở ra một cái nào đó không gian.

Một chùm vàng vọt ánh sáng rơi xuống.

Được này một kích, Cao Huyền Thông đỉnh đầu, khí vận hoá sinh ra Hắc mãng vô cùng vui vẻ, khoác hoàng mang, lắc mình biến hóa, thành linh mộc ra sừng thảo, biến thành một cái hoàng ngọc giống như giao long!

Cái này không thể nghi ngờ là Thiên quyền, cũng là Hoàng Thiên nhân cơ hội này, đầu bắn tới lực lượng.

Mọi người tại đây thấy, đều là suy tư.

"Cao Huyền Thông tuy rằng cầm binh trăm vạn, nhưng không có Thiên quyền, làm sao tiếp nhận thiên địa nhân tam tài mà thành giao long? Dù cho đặt xuống ba, bốn châu, cũng chỉ là mãng xà hình ảnh!"

"Bất quá Huyền Thiên thiên ý không được, đi Hoàng Thiên con đường cũng có thể, cái này liền lập tức thành giao long, bất quá là Hoàng Thiên giao long!"

"Tuy rằng nhất thời cực thịnh, nhưng nếu đến tiếp sau không được thiên hạ, cái kia quả thật là thảm không thể nói. .. Bất quá chúng ta triều đình người, vốn là không có đường lui!"

...

Dương thế, Thi thành.

"Vạn thắng! Vạn thắng!"

Ba vạn lính mới, lúc này cũng bị kéo đến thiên đàn phía dưới, nhìn đấng cơ Hạ vương, dồn dập đáp lời quỳ xuống: "Vương thượng thiên tuế thiên thiên tuế!"

Nếu là thần thông người, lúc này mở ra Linh nhãn, là có thể nhìn thấy từng vòng màu vàng làn sóng, từ giữa bầu trời phá hư tuôn ra, phảng phất Hoàng tuyền chi thủy, nước chảy rơi xuống.

Đầu tiên là rót đầy tế đàn, chợt không ngừng phúc xạ, lan tràn đến cái này ba vạn tân tốt trên người.

Cái này ba vạn uống chén thuốc, trải qua huấn luyện đặc thù tâm tốt, thân thể phảng phất bọt biển giống như, tham lam rút lấy đến từ Hoàng Thiên khí tức.

Thậm chí, thân thể bên trong, một ít bí ẩn khiếu huyết bị mở ra, từng cái từng cái huyết khí hoạt bát, trở nên long tinh hổ mãnh lên.

Trong con người, thậm chí bên ngoài hoàng mang.

Chỉ là dần dần sửa đồng thời, trên mặt bọn họ vẻ mặt cũng biến thành cứng nhắc, chậm rãi hóa thành lãnh đạm.

...

Ầm ầm!

Sấm dậy đất băng!

Không biết đi qua bao lâu, giữa bầu trời tựa như ruộng cạn gờ mìn, nổ đến đánh vào chỗ hồng bên trên.

Hoàng mang trong nháy mắt bị đoạn tuyệt, phảng phất cuồn cuộn Hoàng Hà gặp phải đê đập như thế.

Đây là Huyền Thiên hoàn toàn đoạn tuyệt lần này liên hệ, đồng thời như Cao Huyền Thông là người tu luyện, nhất định trời đánh ngũ lôi.

Bất quá hần lúc này chỉ là cái phàm nhân, bởi vậy chỉ có lượng lớn kiếp khí tích lũy.

Hoàng Thiên giao long chấn động, không ngừng tiêu hóa những thứ này kiếp khí.

Chỉ là lần này thiên khiến tựa hồ vô cùng khủng bố, liền ngay cả giao long đều có chút không chịu nổi, rên rỉ một tiếng, sừng trâu nhanh chóng

thu nhỏ lại, thốn hóa.

Đến cuối cùng, thiên khiến biến mất lúc, cuối cùng cũng coi như miễn miễn cường cường duy trì giao long vị cách, bề ngoài lại trở nên kì dị quái đản lên.

"Bái kiến Vương thượng, Vương thượng thiên tuế!"

Trịnh Văn Hòa nhìn thấy Cao Huyền Thông đi xuống, trong lòng một cái giật mình.

Cảm giác vị chúa công này tựa như phát sinh cái gì biến hóa, vừa tựa hồ không có, đuổi vội vàng hành lễ.

"Thôi, người đứng lên đi!"

Cao Huyền Thông trên mặt hình như có Hoàng khí lóe lên, vung vung tay, tiếp theo lớn tiếng nói: "Cô kế mệnh trời, tất nhất thống thiên hạ! Bọn người từng cái dùng mệnh, tương lai tất có ngời khen."

"Tuân chỉ!"

...

Long đình trong, màn ánh sáng đồng dạng bị lôi đình đoạn tuyệt.

Nhưng Đại Hạ thái tổ đã thấy tất cả muốn nhìn tất cả: "Hoàng Thiên Địa Thư, tổng cộng có bảy trang, trong đó bốn trang nhất định phải duy trì triều đình căn cơ, không thể nhẹ ra, cuối cùng một tấm, trăm ban cho Huyền Thông! Hôm nay đến Hoàng Thiên trợ giúp, rốt cục hiển lộ uy năng, ba vạn Hoàng Thiên chi binh, đủ để gột rửa phía nam! Đưa ta non sông!"

Bảy trang Hoàng Thiên Địa Thư, là Hoàng Thiên ở Huyền Thiên lớn nhất cái đình.

Trong đó, bốn trang nhất định phải ở triều đình, trấn áp khí số, bằng không ngoại vi phòng ngự không tồn, có thần linh lập tức liền muốn ứng kiếp.

Ngoài ra, vẫn còn có ba trang, một tờ lời kéo Chính Dương đạo chủ, một tờ giao cho Huyền Đông người.

Đương nhiên, Huyền Đông người có tài cán gì? Bất quá là Hoàng Thiên thiên ý, dựa vào Huyền Âm tay, đưa cho Đoàn Ngọc mà thôi.

Mà trang cuối cùng, ghi chép thể tục nuôi quân luyện binh cùng chinh chiến phương pháp, ngay khi Cao Huyền Thông trên tay!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Thiên Cơ

Quân trưởng bên trong.

Đoàn Ngọc khoanh chân ngồi tĩnh tọa, tiên thiên luyện khí, nguyên thần thiên nhân giao cảm, bỗng nhiên tiến vào sâu xa thăm thăm cảnh giới.

Hắn linh thức bị vô hạn cất cao, xa xôi vô cùng, phảng phất đi tới tây nam nơi nào đó, nhìn thấy một cái tạo hình kỳ dị thiên đàn, bốn phía treo lơ lửng mặt đen Quái long phiên.

Bên trên, một Vương giả chính đang tại tế tự thiên địa.

Giữa bầu trời, một vòng vàng vọt mặt trời treo cao, cho đại địa đều độ lên một tầng ánh vàng.

"Hoàng hôn vô hạn tốt, chỉ là gần hoàng hôn! Tốt một bộ hoàng hôn mỹ cảnh."

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, đột nhiên, khóe mắt giật một cái.

Liền thấy một vòng ôn hòa mặt trời, bỗng nhiên từ hoàng mang bên trong hiện lên, chợt chính là một lôi.

Răng rắc!

Nổ vang trong, ảo cảnh phá nát, Đoàn Ngọc cũng từ trong nhập định thức tỉnh, một rờ cái trán, dĩ nhiên có chút mồ hôi lạnh.

"Trời không hai nhật, người không hai chủ, Hoàng Thiên giáng thế, nhân gian hạo kiếp? !"

Hắn tự lẩm bẩm, rõ ràng là Huyền Thiên cảnh cáo.

"Có người nói chư hầu tế thiên, đồng thời thành công câu thông Hoàng Thiên, hàng lâm xuống lực lượng?"

Đoàn Ngọc cười gằn suy tư xuống, nhất thời ra kết luận: "Tất là Cao Huyền Thông không thể nghi ngờ!"

Nếu là Bắc Yến như vậy, tạo thành ảnh hưởng còn muốn càng to lớn hơn, đồng thời, từ trên địa lý xem, cũng không phải Tây Nhung Cao Cường hàng ngũ.

"Không nghĩ tới. . . Nguyên bản ta đã rất chú ý Cao Huyền Thông, vẫn bị mạnh mẽ thành long!"

Tuy rằng Đoàn Ngọc lúc này chiếm cứ chín châu nơi, nhưng đối mặt một châu nửa Cao Huyền Thông, vẫn là hết sức kiêng kỵ.

Bất luận là cái nào không đủ tư cách chư hầu, chỉ cần sau lưng có một thế giới toàn lực chống đỡ, cái kia dù cho Chân Long thiên tử đều muốn kiêng kỵ một, hai.

Một niệm đến đây, lại nghĩ đến này Thiên Đàn phía dưới mấy vạn quân tốt: "Cái này tính là gì? Hoàng Cân quân? Hoàng Thiên đạo binh? Thực sự là. . ."

Hoàng Thiên thế giới công pháp, ở Huyền Thiên trong chỉ có bảy người có thể tu luyện, Đoàn Ngọc đối với chuyện này tin tưởng không nghi ngờ.

Nhưng này mấy vạn quân tốt mang đến cho hãn một cảm giác lại hết sức không đúng, cũng không phải là tu luyện cái gì cao thâm công pháp, chỉ là dựa vào tế thiên cơ hội, bị Hoàng Thiên khí tức ô nhiễm.

Loại này thủ đoạn, có thể chỉ lần này thôi.

Dù cho lần sau Bắc Yến tế tự Hoàng Thiên, đã sớm chuẩn bị Huyền Thiên cũng không có thể lại cho phép chuyển tốt như thế.

Nhưng mà, cho Đoàn Ngọc cảm giác, lại là vô cùng phiền phức.

Tuy rằng cái này một lần sóng ô nhiễm đi xuống, cái kia mấy vạn quân tốt có lẽ tinh binh không đủ phân lượng, nhưng e sợ sẽ tăng lên làm vì có thể so với Khánh quốc bách chiến chi quân tinh nhuệ.

Đồng thời, đối với Cao Huyền Thông tử trung, kỷ luật nghiêm minh.

Cổ đại quân đội chinh chiến, tử thương ba phần mười trở lên liền muốn sĩ khí công phá, có thể chống đao thương mưa tên, cùng đối phương trao đổi sinh mệnh đến bốn, năm phần mười, đó chính là vang danh thiên hạ cường quân!

Mà lúc này Đoàn Ngọc không nghi ngờ chút nào, cái kia ba vạn Hoàng Thiên binh tuyệt đối có thể làm được điểm ấy!

Nếu là bất kỳ một đường chư hầu, lập nghiệp lúc có quân đội như vậy, tranh cướp thiên hạ ít nhất muốn thêm ra ba phần mười hi vọng!

"Nhìn tới. . . Kế hoạch nhất định phải sửa chữa một thoáng, Nam Sở diệt cùng bất diệt đều là như vậy, việc cấp bách, là phải đem Cao Huyền Thông tiêu diệt chết, không thể để cho hãn tiếp tục như vậy."

Đoàn Ngọc mạnh mẽ căn rằng một cái: "Cho tới Nhạc Siêu nơi đó, vừa ngăn cản, vừa không tiếc đánh đổi địa chi viên vật tư, phải cho hãn có

thể phá Sở vương đô hi vọng, nói không chừng, liền độc khí đạn cũng phải trợ giúp một hai viên!"

Hắn thành linh đã quyết định.

Trợ giúp loại này đại quy mô tính sát thương vũ khí, trên thực tế Đoàn Ngọc cũng phải chịu đựng mang đến tội nghiệt, ít nhất cùng Nhạc Siêu năm năm mở.

Trước không cái kế hoạch này, đệ nhất chính là có thương người nhìn, thứ hai chính là kiêng kỵ thiên khiên.

Tuy rằng có Thiên quyền, hắn ở Huyền Thiên khoan dung độ rất cao, nhưng Huyền Thiên dù sao chỉ là đại đạo quy tắc, cũng không có chân chính tự chủ ý thức.

Một khi vượt quá một cái nào đó giới hạn, vẫn có thiên lôi rơi xuống!

Bất quá hiện tại, lại là có chút không lo được.

Đoàn Ngọc quan sát bên trong thân thể biến ý thức, chỉ thấy nguyên bản năm chuyển hoàng kim Ly Hồ ẩn, đến gần nhất chín châu khí vận chống đỡ, đã bắt đầu hướng về tử kim chuyển hóa.

Chờ đến hóa thành mười phần mười xích kim sau khi, liền có thể thử nghiệm đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt truyền thuyết!

"Ta thống lĩnh phía nam chín châu, tuy rằng làm phân phong quy chế, khí vận chiết khấu, nhưng ít nhất cũng có ba, bốn châu khí. . . Như thuận lợi thống nhất phía nam, có lẽ liền đầy đủ tích góp được lên cấp Lôi Kiếp Bất Diệt quân lương!"

Chỉ tiếc, phía nam Cao Huyền Thông, Nhạc Siêu, Sở vương Chương, đều là cao cấp nhất đại địch.

Chính trăm ngăm, bên ngoài thân binh đến đây bấm báo: "Hàn Phong Tử cầu kiến!"

"Hả? Tuyên!"

Đoàn Ngọc gảy gảy móng tay.

Không đến bao lâu, bụi trần mệt mỏi Hàn Phong Tử liền đi vào: "Vương thượng, Huyền Thiên cảnh báo, nhất định phải mau chóng tiêu diệt Cao Huyền Thông, chậm thì sinh biến!"

"Ha ha. . ." Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng: "Người không tại Chi thành bố phòng, không có mệnh lệnh, tự ý nghỉ việc, phải bị tội gì?"

Hàn Phong Tử ngẩn ra, sau lưng liền có một tia mồ hôi lạnh hiện lên, lập tức quỳ xuống: "Thần biết tội, xin mời Vương thượng trách phạt!"

"Nếu là trong quân, tự ý rời vị trí, Cô vương rất có thể chém người tể cờ!"

Đoàn Ngọc mắt lạnh nhìn người này.

Tuy rằng Hàn Phong Tử đại biểu Vô Định giáo nương nhờ vào, nhưng dù sao tu tiên bên trong người sao, lười nhác quen rồi, thật là có chút nhẹ công khanh, ngạo vương hầu khí độ, phải chèn ép một, hai.

Bất quá dù sao vẫn là trận doanh mình, tiểu trư đại giới một phen cũng là đi qua: "Người cũng không phải là quân chức, mà là ta Vương phủ khách khanh, cái này liền có thể rộng đánh một phần, hàng người nhất phẩm, phạt bổng nửa năm đi!"

"Đa tạ Vương thượng khai ân!"

Đối với phạt bổng, Hàn Phong Tử không để ý chút nào, hăn vẫn đúng là không lọt mắt này điểm.

Bất quá lột bỏ cấp bậc, đúng là có chút thiệt đau, dù sao Kinh vương khí vận cùng Luyện khí sĩ không chút nào xung đột, cái này mỗi ngày một phần khí vận, thì tương đương với một viên hoàn đan, vô cùng quý trọng hiếm thấy.

Dựa vào cái này, còn có phía nam thanh thế, ngược lại cũng chiêu mộ không ít tán tu cao thủ.

"Chi thành làm sao?" Đoàn Ngọc trách cứ qua, lại hỏi.

"Quách thừa tướng tổng lý âm dương, tất cả an ổn, vương phi cùng Thăng vương tử đều là thân thể khỏe mạnh!" Hàn Phong Tử trả lời.

"Thôi. . . Người thông báo chuyện, cô đã biết được, sau đó chú ý chút, nguyên thần ở trong quân doanh đi dạo, cũng không phải cái chuyện, mau chóng trở lại, làm vì Cô vương xem trọng phía sau!"

Đoàn Ngọc lạnh lùng nói.

Hàn Phong Tử tự nhiên không có thân thể dạ hành ngàn dặm thần thông, có thể như vậy, tất cả đều là dựa vào nguyên thần chạy như bay.

Cho tới bản thể, liền không biết ở nơi nào.

"Vương thượng. . . Đánh với Cao Huyền Thông lúc, ty chức nguyện ra sức trâu ngựa!" Hàn Phong Tử nhin lại nhẩn, vẫn là không nhin được, mở miệng nói.

"Ồ?"

Đoàn Ngọc con mắt lạnh triệt, trên dưới đánh giá Hàn Phong Tử, bỗng nhiên nở nụ cười: "Nếu người đồng ý xuất lực, cái kia liền mau chóng chạy tới, ở cô dưới trướng nghe dùng đi!"

Hàn Phong Tử trong lòng rung mình, lại có chút sắc mặt vui mừng, cung kính lui xuống.

'Người này. . .'

Đoàn Ngọc lắc lắc đầu, trong lòng biết vẫn không có hoàn toàn thuyết phục cái này đại cao thủ.

Cũng là, dù sao cũng là Vô Định giáo truyền nhân, Huyền Vũ hình ảnh, tương lai thiên sư có hi vọng.

Đồng thời , làm cái này chân chính thổ, cùng Huyền Thiên quan hệ có lẽ so với mình còn phải thân mật, được đến Huyền Thiên cảnh cáo cũng xa sớm hơn xa chính mình.

'Lại làm sao, ta cũng là độc ở tha hương làm vì dị khách a!'

Đoàn Ngọc lẩm bẩm một tiếng.

Lúc này là hai cái thế giới giằng co, chính mình làm cái này phe thứ ba thế giới lực lượng, quả cân coi như không tệ, mới được đến song phương lôi kéo.

Chân chính ở trong mắt Huyền Thiên, người "xuyên việt" dù sao vẫn là người "xuyên việt".

Đoàn Ngọc không nghi ngờ chút nào, một khi Hoàng Thiên bị trục xuất, đón lấy Huyền Thiên tất nhiên âm thầm ra tay với mình.

Không gì khác! Liền bởi vì chính mình là khác loại! Đồng thời, vô cùng có thể thành tiên!

Đạo ẩn công pháp bởi hai thiên tranh chấp, bị chính mình thủ xảo vượt qua tử kiếp, tiến độ tiến triển cực nhanh, lại thêm vào Đạo quốc phát triển, tương lai đạo quả có hi vọng.

Có thể nói, ngoại trừ Chính Dương đạo chủ ở ngoài, chính mình là có khả năng nhất đắc đạo thành tiên người.

Nhưng theo Huyền Thiên, dù cho vạn bất đắc dĩ, nhất định phải chọn một cái, sợ không phải thà rằng lựa chọn Hàn Phong Tử chứ?

Bởi vậy, lúc này Hàn Phong Tử cũng là nằm đến trong cõi u minh một tia cơ hội, không thể chờ đợi được nữa nghĩ muốn lại xoay một ít thiên công cùng Thiên quyền!

"Thành Đạo cơ hội? Thành Đạo tranh đấu?"

Đoàn Ngọc nắm cái này một tia cảm giác vi diệu, trong lòng tư vị phức tạp khó tả.

Chân chính đem Hàn Phong Tử đề xuống, không phải sáng suốt cách làm.

Dù sao người này vẫn là trận doanh mình bên trong một sự giúp đỡ lớn, nếu là khắp nơi nhằm vào, thật sự coi đối phương sẽ không bám ấn mất chức, đi thẳng một mạch sao?

Huyền Thiên muốn ngăn cản Hoàng Thiên, chính mình là lựa chọn tốt nhất, cũng không phải duy nhất.

Chỉ cần không phải Hoàng Thiên chống đỡ giao long hoạch được thiên hạ, đều có thể coi như là thắng.

Mà chính mình mất đi Vô Định giáo giúp đỡ, tổn hại khí vận, tương lai ứng đối Cao Huyền Thông, Đại Hạ triều đình, thậm chí Chính Dương đạo chủ, nhất định sẽ phiền phức rất nhiều.

Nhưng buông xuôi bỏ mặc, hiển nhiên cũng là không thể.

Nếu không thì, nếu thật sự cho Hàn Phong Tử xoạt đến sung túc thiên công, bởi vậy lên cấp thành tiên, vậy mình liền muốn không khóc đi tới.

'Huyền Thiên hà khắc, dù cho bất đắc dĩ thả ra, thành tiên danh ngạch e sợ cũng chỉ có một cái!'

Đoàn Ngọc đoạn này thời gian thiên nhân giao cảm, sáng tỏ năm đến bí mật trong đó.

Cái này không chỉ là Huyền Thiên hà khắc nguyên nhân, càng là thế giới khó hòng duy trì duyên cớ.

Thành tựu Chân Tiên, có lẽ sẽ chiếm cứ thế giới bốn nguyên số lượng, há có thể qua loa khinh thường?

Bởi vậy, nếu là Hàn Phong Tử trước tiên thành tiên, chính mình dù cho thành lập trên đất Đạo quốc, đại đạo viên mãn, chỉ sợ cũng là không có cơ hội.

Dù cho có thể nhiều sống cả đời, đến cuối cùng, cũng bất quá một năm đất vàng.

'Đối với Huyền Thiên tới nói, cái này chỉ sợ là lựa chọn tốt nhất chứ?'

Đoàn Ngọc trong lòng đại lẫm.

Chính mình làm cái này người "xuyên việt", làm vì Huyền Thiên quyết đấu sinh tử, sau đó thù lấy Chân Long thiên tử vị trí, nhưng không thành tiên, như thường không cách nào trường sinh.

Mấy trăm năm vừa qua, chính mình bỏ mình, Đạo quốc tan vỡ, tái diễn thiên hạ đại loạn.

Liền, đem tất cả dấu vết của chính mình quét sạch, quả thật là sạch sành sanh.

'Đây cũng không phải là tính toán, Huyền Thiên cũng không có tự chủ ý thức, mà là đại thế diễn biến như vậy. . .'

Một niệm đến đây, Đoàn Ngọc khóe miệng không khỏi ngậm lấy một nụ cười khổ, biết mình đối với vùng thế giới này mà nói, dù sao vẫn là người ngoài.

Không làm gì được thế giới chống đỡ, chung quy không thành tiên được người, không chiếm được trường sinh.

Dù cho nương nhờ vào Hoàng Thiên, kết quả cũng không kém là bao nhiêu.

'Tiếp theo trước mắt, đầu tiên vẫn là nhất định phải chống lại Hoàng Thiên, thu được Thiên quyền. . . Đây mới thực là đại nghĩa nơi, không cho lui về phía sau!'

Đoàn Ngọc con mắt thăm thẳm, nhanh chóng làm ra quyết định: "Ngoài ra. . . Nhất định phải bố cục chiến sau, tranh cướp thành Đạo cơ duyên, đây là trận doanh mình bên trong chuyện, cũng là Huyền Thiên lớn nhất tưởng thưởng, bởi vậy muốn đấu mà không phá, trong đó đúng mực nhất định phải nắm được!"

Dù sao, Huyền Thiên vẫn tính công bằng, dù cho không thể thành tiên, cũng có thể làm một quốc thái tử, hưởng thụ mấy trăm năm, chết rồi còn có triều đình.

Muốn là bởi vì điểm ấy khúc mắc , khiến cho chống lại Hoàng Thiên đại cục thất bại, đây mới thực sự là gà bay trứng vỡ.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 282: Phân Lưu

Đại quân nhỗ trại, xe ngựa huyên náo, đội ngũ uốn lượn.

Ở Anh Châu biên giới nơi, Kinh vương đại quân thành lình chia ra làm hai.

Trong đó, rất nhiều phong thần tập hợp lên quân không chính quy, đều bị Đoàn Ngọc mệnh lệnh đi tới Vi Châu, trợ giúp Nhạc Siêu.

Tuy rằng đều là một đám không chính hiệu, nhưng tốt xấu xem như là tráng đinh, đánh không được trượng, cũng có thể làm phụ binh, đào chiến hào, làm cu li sai khiến sao.

Ngoài ra, Đoàn Ngọc cũng là xuất huyết nhiều, đưa Nhạc Siêu một nhóm lớn giáp bạc phi đạn.

Thậm chí, còn có hai mươi cái Ngũ Độc tinh binh, do Khương Bảo dẫn dắt, chính là vì thời khắc mấu chốt, có thể thi phóng độc khí đạn.

Hắn ở chỗ này chia, chính mình đi đánh Cao Huyền Thông, còn hi vọng Nhạc Siêu tiếp tục ngăn cản Sở vương đại quân, mượn đao giết người ý tứ không muốn quá rõ ràng.

Nghĩ muốn Nhạc Siêu đáp ứng, nhất định phải cho hắn chân chính hi vọng thành công!

Bởi vậy, tuy rằng viện quân là không chính hiệu, vật tư lại là mười phần mười, không sảm nửa điểm nước.

"Vương thượng, Nhạc Siêu sẽ như ngài mong muốn sao?"

Nhìn quân đội chia làm hai nhóm, Tần Phi Ngư có chút lo âu hỏi.

"Nhạc Siêu đã hồi âm, nói đồng ý cùng cô hợp lực phá Sở vương đô!"

Đoàn Ngọc vung vung tay: "Cô đưa nhánh quân đội này đi, chính là cho hãn chiếm đoạt!"

"Cô đại quân, bởi vì tiến công thần tốc, cũng không có công thành tổn hại, lại thêm vào lượng lớn hợp nhất hàng quân, con số đánh tới hiện tại không giảm mà lại tăng, có 70 ngàn!"

"Lần này chia, ba vạn trợ giúp Nhạc Siêu, đầy đủ Vũ Ninh trấn khôi phục một ít nguyên khí, thậm chí đánh vỡ Sở vương đô! Hãn sao không biết trong đó chỗ tốt nơi, một khi đặt xuống, không chỉ có đại thù đến báo, đồng thời lập tức tiếng vang chấn động phía nam, nước Sở còn lại thế lực nói không chắc sẽ nghe tiếng mà hàng!"

"Như vậy, Nhạc Siêu liền chân chính thành long, có thể cùng cô tranh một chuyến toàn bộ phía nam."

Sở vương đô bên trong tích trữ kim ngân vật tư chồng chất như núi, càng không cần phải nói, cái kia mười mấy vạn Sở vương đại quân, nếu là hợp nhất, hơi hơi huấn luyện một chút chính là tinh nhuệ, cái này đều là thành long tư bản.

"Đã như vậy, đại vương vì sao còn muốn đi ngăn chặn Cao Huyền Thông?" Tần Phi Ngư rất là không rõ.

Bây đặt Sở vương đô không đánh, hết lần này tới lần khác muốn đi đánh Cao Huyền Thông, Đoàn Ngọc động tác này, quả thực là đảo hành nghịch thi.

Người ở bên ngoài xem ra, vô cùng khó mà tin nổi.

Thậm chí, chính là cùng chúng tướng nói Cao Huyền Thông tất thành họa lớn, cũng là khó có thể lý giải được.

Đoàn Ngọc hạ cờ thiên ý phương diện, tự nhiên không phải tục nhân có thể nhìn thấy.

Cao Huyền Thông tuy rằng rất khó đánh, nhưng nếu đánh xuống, lập tức liền rất được thiên quyền.

Trước tiên phá Cao Huyền Thông, lại nhất thống phía nam, chính mình Thiên quyền cùng khí vận liền dày đặc đến cực điểm, toàn phương vị che lại Hàn Phong Tử.

Đến thời điểm, bên trong thế giới cái kia duy nhất một cái thành tiên danh ngạch, ngoài ta còn ai?

Trong này nội tình, liền không đủ làm vì người ngoài nói.

"Cao Huyền Thông quân tốt vô cùng sắc bén, lần này chỉ sợ là một phen khổ chiến!"

Đoàn Ngọc bởi vậy không đáp, chỉ là nói: "Bất quá dù cho đánh hết cái này bốn vạn đại quân, cũng thề muốn đánh chết người này!"

"Đánh quang?"

Tần Phi Ngư trở mắt ngoác mồm, lúc này mới biết Đoàn Ngọc quyết tâm.

Cái này bốn vạn quân tốt, chân thật đều là Nam Cú lập nghiệp gốc gác, chân chính tinh nhuệ, không khách khí nói một câu, cũng là gần bó Kinh vương vị trí tiền vốn.

Một khi đánh hết, liền Kinh vương vị trí đều muốn bất ổn!

Như vậy quyết tâm, thực sự dọa người.

Hắn cũng không biết, ở Đoàn Ngọc trong lòng, chân chính gắn bó chính mình vương tọa, vẫn là bản thân tu vị.

Dù cho nhất thời diệt sạch thì lại làm sao? Trở lại Nam Cú khôi phục nguyên khí một quãng thời gian, như thường có thể lôi ra mấy vạn đại quân đến!

Chỉ cần không chế thủy sư, phong tỏa Thiên hà , khiến cho phương bắc Hồ kỵ không được xuôi nam, rất có thể tranh thủ một quãng thời gian đến diễn biến.

Nếu như có thể kéo dài tới chính mình cũng đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt truyền thuyết, cái kia dù cho Chính Dương đạo chủ cũng là không sợ hãi, tất có thể nhất thống thiên hạ.

"Lấy uy định bá, liền ở đây dịch!"

Hắn ánh mắt lạnh triệt, hiển nhiên là hạ quyết tâm.

...

Vân Trung năm thứ tám, Cao Huyền Thông tế thiên đăng cơ, xưng Hạ vương.

Cùng tháng, Kinh vương phá Anh Châu, đại quân phân lưu, bốn vạn đại quân mệnh môn cuộn cuộn mở nhập Trung Hoang Châu, lấy Ngũ Độc tinh binh mở đường, phi phạm người áp trận, chỗ đi qua hoàn toàn hàng phục, liền ngăn cản mấy ngày thành trì đều không có.

Đến cuối tháng bảy, đã đánh xuyên qua đi tới Man Du Châu con đường.

Kinh vương cùng Hạ vương quyết chiến, đang ở trước mắt!

Hoàn Châu.

Từ khi xưng vương sau khi, Cao Huyền Thông liền hung hãn xuất binh, tấn công đã rơi xuống một nửa Hoàn Châu, một đường thế như chẻ tre, đem Hoàn Châu Tư Mã vây nhốt ở bên trong tòa thành nhỏ.

"Giết!"

Ngoài thành, ba vạn tân tốt từng cái từng cái trên người mặc màu vàng quân phục, đầu bao khăn vàng, thần tình lạnh lùng, động tác dũng mãnh, giống như một nhánh thiết huyết đúc ra quân đội, dĩ nhiên chỉ là dựa vào mấy chiếc thang mây, liền giết lên tường thành, đem vây lên đến quân Sở liên tục chém giết.

Trịnh Văn Hòa nhìn tình cảnh này, không không khỏi gáy có chút mạo khí lạnh: "Tế thiên sau khi, quả nhiên khí vận tăng mạnh, Vương thượng đến này cường quân, tương lai tất có thể đăng ngôi cửu ngũ, chỉ là. . . Vì sao những thứ này tân tốt đem tới cho ta cảm giác, đều dọa người như vậy đây?"

Cái này ba vạn tân tốt, đã vượt qua bất kỳ lão doanh, trở thành Cao Huyền Thông thủ hạ mạnh nhất chiến lực.

Không chỉ có như vậy, Trịnh Văn Hòa yên lặng quan sát, càng là phát hiện những thứ này quân tốt đám người bình thường lạnh lùng cực kỳ, hoặc là nói cẩn thận tựa như từng cái từng cái động vật máu lạnh, chỉ có chiến trường giết chóc, thậm chí thành phá sau cướp sạch lúc, mới có thể kích phát bọn họ dã tính, trở nên so cái gì nhiều năm tội phạm còn điên cuồng hơn.

Thậm chí có nghe đồn, bọn họ không chỉ có phá thành sau khi yêu thích đồ thành, không chuyện ác nào không làm, thậm chí ăn thịt người

uống người máu!

"Triều đình giúp đỡ Vương thượng luyện binh, phải là rất sớm cần nhắc đến điểm ấy. . . Nếu là quân đội danh tiếng hồi thối, tương lai có thể làm sao bây giờ?"

Tuy rằng nhánh quân đội này chiến lược khiến người vui vẻ, nhưng phát triển khuynh hướng lại là khiến Trịnh Văn Hòa âm thầm hoảng sợ.

Lén lút đã nghĩ, có phải là nên kiểm chế một, hai.

Ngược lại giành chính quyền gian nan, một thành thành chết rồi, ngày hôm nay chết mười người, ngày mai thương trăm người, không đến bao lâu liền muốn tổn hại quá nửa.

Đến thời điểm, là có thể trực tiếp đem phiên hiệu huỷ bỏ, thậm chí đầu ác tru diệt, hướng về thiên hạ bách tính đặc cách danh.

Đột nhiên, một trận hoan hô truyền đến.

Lại là trong thành tàn quân rất cục không chống đỡ nổi, cửa thành bị đoạt, đại quân lập tức tràn vào, bắt đầu rồi đồ sát!

Đúng là đồ sát!

Những thứ này yêu thú giống như Hoàng Thiên chi binh, bình thường lạnh như băng phảng phất cái người chết, vừa thấy máu lại là điên cuồng cực kỳ, rất khó làm bọn họ phong đao.

"Báo! Các huynh đệ đã phá thành này, giết quân Tư Mã Bạch Trọng Thành!"

Một cái khăn vàng đại tướng khoái mã đến báo, dâng lên nguyên bản Hoàn Châu cao nhất quân sự trưởng quan thủ cấp.

"Rất tốt!"

Cao Huyền Thông nhìn hết sức hài lòng: "Thành này gắng chống đối, thành dân không phải cô chi dân, truyền lệnh xuống, ba ngày không phong đao! Để các huynh đệ thật tốt sáng khoái một phen!"

"Vâng!"

Cái này đem lớn tiếng đáp lại, dường như sấm sét, đem người chung quanh giật nảy mình.

Chợt xoay người lên ngựa, trong con người huyết sắc lóe lên: "Các huynh đệ, cùng ta đi giết người!"

Nhất thời nhất hô bá ứng, dưới đáy thân binh dồn dập gào khóc thảm thiết, hiển nhiên hưng phấn cực kỳ.

Loại này cảnh tượng, nhất thời làm chu vi mấy cái quan văn không đành lòng lại nhìn, muốn buồn nôn.

Trong lòng yên lặng nghĩ: 'Loạn thế hung tướng, nguyên lai chính là bộ dáng này. . . Ai, các đời sách sử trên ăn người Ma vương, cũng chỉ đến như thế chứ?'

Cổ đại chân chính đánh tới trượng đến, thiếu lương ăn thịt người đều là chuyện thường.

Không nói rất nhiều vết máu loang lổ thủ thành, coi như Đoàn Ngọc trong lịch sử, đến đời Minh Thủy Hử truyện, bên trong ăn thịt người hành vi cũng chỗ nào cũng có, xa một chút ba nước liền càng không cần phải nói.

Nhưng tình huống kia, cùng hiện tại nhưng khác!

Hạ vương chung quy có tiền triều giúp đỡ, cũng không tính chân chính vua cỏ, dưới trướng không có quân lương thiếu thốn vấn đề.

Tình hình như thế vẫn là như vậy, liền đúng là quân đội vấn đề của chính mình.

"Báo!"

Đang lúc này, một ngựa phi mã mà đến, trên tay giơ một phần tình báo.

Trịnh Văn Hòa trong lòng ngẩn ra, tiến lên tiếp nhận, vội vã kiểm tra xem lướt qua một lần sau khi, lập tức trên mặt nhiều một tia mù mịt, đi tới Cao Huyền Thông trước mặt: "Vương thượng. . . Phía sau đến báo, Kinh vương lãnh binh bốn vạn, đã đánh xuyên qua Trung Hoang Châu, xâm lấn ta lãnh thổ!"

"Đúng là thật nhanh. . . Cái này Kinh vương không đi Vi Châu Sở vương đô, cũng đến cùng cô làm khó dễ!"

Cao Huyền Thông lạnh lùng liếc Trịnh Văn Hòa một chút.

Trịnh Văn Hòa trong lòng buồn bã, biết mình trước nhiều lần lời can gián, để Cao Huyền Thông gây sự với Đoàn Ngọc, đồng thời nói thẳng đối phương là yêu nghiệt. Kinh vương khí thế hùng hổ đánh tới, không hẳn không có báo thù tâm tư ở bên trong.

Nguyên bản chuyện này cũng không có gì, nhưng tể thiên sau khi Cao Huyền Thông, càng ngày càng uy phúc tự dụng, thủ hạ đều là nơm nớp lo sợ, liền Trịnh Văn Hòa cũng không ngoại lệ.

Cũng may hẳn không có nín hơi bao lâu, Cao Huyền Thông tiếng nói liền tiếp tục truyền tới: "Kinh vương tuy rằng tới cũng nhanh, Cô vương

cũng không chậm, toàn bộ Hoàn Châu đã tất cả nằm trong lòng bàn tay, khi hồi sư thật tốt gặp gỡ một lần cái này yêu nghiệt!"

Nguyên bản, nếu là ở hãn cùng Hoàn Châu quân Sở giao chiến thời khắc, Kinh vương lấy sét đánh không kịp bưng tai tư thế lao thẳng tới phía sau sào huyệt, cái kia xác thực có đại bại nguy hiểm.

May mà trời cho cường quân, thế như chẻ tre giải quyết Hoàn Châu, bây giờ chính có thể hồi sư cùng Kinh vương một quyết thư hùng!

Lúc này Cao Huyền Thông, rõ ràng cũng là đem Đoàn Ngọc xem là kẻ thù sống còn đối xử, không biết có phải là từ tế thiên bên trong thu được cái gì gợi ý.

"Vương thượng thần dũng, trận chiến này tất thắng!"

Trịnh Văn Hòa nhìn đã bắt đầu rửa thành thành trì, mặt lộ vẻ một vẻ không đành lòng: "Việc này không nên chậm trễ, hãn là mau chóng khai hoàn mới là. . . Vương thượng?"

Cao Huyền Thông liếc mắt thành trì phương hướng, bên tai mơ hồ truyền đến lượng lớn kêu rên cùng kêu thảm thiết khóc rống.

Không biết vì sao, hãn lúc này nghe, lại là như người tiên nhạc, toàn thân thư thái, có lâng lâng cảm giác.

Lúc này khoát tay chặn lại: "Binh quý thần tốc đạo lý, Bản vương tất nhiên là biết được, nhưng đại quân vừa thấy máu, thu hồi liền vô cùng khó khăn, ít nhất cũng chờ đến trên một đêm, chờ hung khí phát tiết sau khi lại nói!"

Trịnh Văn Hòa trầm mặc không nói, đây là thật tình.

Một khi rơi xuống đồ thành lệnh, đao thương thấy máu quân tốt, nghĩ muốn thu nạp trở về, nói nghe thì dễ?

Có tin hay không nhân gia giết đỏ cả mắt rồi, quân người cái gì đốc chiến đội, thủ trưởng, đều là một đao đâm lại đây?

Có thể ngày thứ hai liền hạ lệnh phong đao, đã là Cao Huyền Thông hiệu lệnh thoả đáng.

Chỉ là không biết cái này một đêm đi qua sau khi, trong thành cư dân muốn tử thương bao nhiêu , sau đó thành trì ở ngoài, lại muốn nhiều hơn bao nhiêu cô mộ phần.

Cao Huyền Thông quả nhiên nói được là làm được, ngày thứ hai liền mang theo đại quân trở về.

Hắn lúc này chiếm cứ hai châu nơi, thủ hạ có binh năm vạn, tuy rằng trong đó hai vạn không tính cường binh, nhưng còn lại ba vạn, lại là cao cấp nhất cường quân.

Đoàn Ngọc mang theo Kinh vương đại thế mà đến, đại quân bốn vạn, đều là tinh nhuệ , tương tự một đường thế như chẻ tre.

Cái này hai phe thế lực đấu tranh, nhất thời cùng Sở vương đô lại đốt ngọn lửa chiến tranh như thế, hấp dẫn không ít ánh mắt.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Nam Bắc

Vi Châu, Sở vương đô.

"Hừ, Kinh vương thực sự là không hiểu chuyện!"

Lều trại bên trong, một tên đại tướng đột nhiên quăng ngã bát rượu: "Nếu như đã đưa thư Chủ quân, ước định cộng phá vương đô, có gì chậm chạp không đến? Cái này nói rõ là muốn mượn đao giết người!"

Nhạc Siêu hùng cứ chủ vị, trên mặt không vui không giận, khiến cho người không nhìn ra vẻ mặt.

Phía dưới ăn thịt uống rượu, đều là hân tâm phúc đại tướng cùng chủ mưu, võ trái văn phải, ngồi ở phải trên đầu một tên mưu thần lại nói: "Kinh vương xác thực ra hôn chiêu, tự nhiên dẫn người cùng Hạ vương cùng chết. . . Đây thực sự là kỳ dị, trước không nghe nói cái này hai phe có cái gì đại thù a?"

Cái này hai đường phản vương đánh tới đến, e sợ Sở vương đô bên trong Sở vương cùng Đại Tư Mã muốn cười đến rụng răng.

"Việc đã đến nước này, không cần nhiều lời. . . Đúng là Kinh vương tuy rằng người chưa đến, lại ra lệnh đại quân ba vạn đến đây trợ giúp, còn có lượng lớn vật tư, cùng với Ngân Giáp Thần Lô. . ."

Nhạc Siêu nói, biểu hiện thì có chút kỳ dị.

Cái này Kinh vương tâm tư, thật đúng là không thấy rõ a.

"Nếu ta nói. . . Chủ quân dứt khoát nuốt đối phương ba vạn nhân mã, cũng tốt cho chúng ta bổ sung. .. Còn sau khi, là đánh vương đô, vẫn là trở lại, đều thuận tiện không ít!"

Lại có một tướng đưa ra một cái độc kế.

Tuy rằng đến ba vạn quân là đám người ô hợp, nhưng tốt xấu đều là tráng đinh, làm lao động liền rất tốt.

"Không thể!"

Nhạc Siêu kiên quyết từ chối: "Quân đội bạn đưa vật tư mà đến, là Kinh vương lấy thành đãi ta, Bản quân tại sao có thể làm này bất nghĩa việc? Huống chi. . . Các người xem!"

Hắn cười khố, sai người lan truyền xem lướt qua bàn trên giấy viết thư.

Một vòng đi xuống, đều không ngừng nghe được cũng đánh khí lạnh tiếng nói: "Kinh vương trực tiếp mượn binh ba vạn, xin mời quân thượng tiết chế chi? Hắn liền không sợ chúng ta một mượn không cho, hoặc là để những thứ này người đi lấp chiến hào sao?"

Cái kia đề nghị chiếm đoạt tướng lĩnh trước tiên kêu to lên.

"Nguyên Hạc, người làm sao xem?"

Nhạc Siêu nhìn mưu sĩ đứng đầu, hỏi.

Gia Cát Trung tọa trấn phía sau, người này chính là mình thủ hạ đệ nhất mưu sĩ.

"Chủ quân, đây là kế mượn đao giết người vậy!"

Nguyên Hạc thoát nhìn hơn bốn mươi tuổi, ba sợi râu dài bay xuống, cả người có một luồng thanh tĩnh khí, ung dung không vội: "Nhưng thần xin mời Chủ công tương kế tựu kế!"

"Biết rõ là kế, còn muốn thi hành theo, Nguyên Hạc, người thật lớn mật!" Đối diện một người tướng lãnh đột nhiên vỗ bàn một cái.

Nhạc Siêu lại không có bao nhiêu vẻ mặt: "Vì sao?"

"Chủ quân một đường khởi binh, đại chiến đến nay, nổi tiếng thiên hạ, đã có thành long chi tiên, chỉ là đông nam ra một cái Kinh vương, quật khởi tốc độ, thật là làm người trợn mắt ngoác mồm. . ."

Nguyên Hạc chậm rãi mà nói: "Nhưng thần xem thấy, Kinh vương phía dưới làm phân phong quy chế, gia thần làm hại chỉ có thể so với Nam Sở, Ngô Hàn càng thêm mãnh liệt, tuy rằng nhìn như quái vật khổng lồ, kì thực căn cơ bất ổn, chỉ cần thời cơ đến, nhẹ nhàng đẩy một cái liền có thể khiến cho sụp đổ. . . Đồng thời, lần này Kinh vương tây đến, không đến vương đô, mà đi đánh Hạ vương, chính là bàng quan, muốn Chủ quân cùng Sở vương lưỡng bại câu thương!"

"Đã như vậy, vì sao còn muốn tương kế tựu kế?" Nhạc Siêu hỏi.

"Bởi vì Sở vương đô xác thực sắp phá!" Nguyên Hạc nói: "Song phương đấu sức đến nay, phe ta dù cho uế oải, phe địch làm sao không là? Phe ta lúc này đến ba vạn quân đầy đủ sức lực, còn có rất nhiều lương thảo quân giới, lại có Ngân Giáp Thần Lôi cỡ này công thành lợi khí, nếu như có thể đem Sở vương đô đặt xuống, mang Sở vương lấy lệnh phong quân, thì lại vung cánh tay hô lên, Nam Sở hưởng ứng, lại có thể thông dong hợp nhất mười mấy vạn đại quân, cái này đều là nước Sở nhiều năm tích lũy gốc gác, hơi hơi huấn luyện một, hai, liền cực kỳ tinh nhuệ, như đến thành này, thì lại Chủ quân Vương nghiệp tất thành!"

"Kinh vương tuy rằng nghĩ mượn đao giết người, nhưng vì để cho Chủ quân vào cuộc, nhất định phải cho Chủ công chân chính cơ hội, đây chính là dương mưu."

"Kẻ địch kế sách đã ra, liền xem Chủ quân có tiếp hay không, nếu không tiếp, chúng ta lui về, lấy ba châu nơi, cùng Sở vương, Kinh vương so với, vẫn là chênh lệch chút, dù cho Hạ vương, cũng nghe nói nhanh bắt xuống hai châu. . ."

. . .

"Không sai, lời ấy cực kỳ có lý!"

Nhạc Siêu gật đầu.

Lời nói này tuy rằng có lý có chứng cứ, phía dưới chư võ tướng thấy, lại là rõ ràng, còn có điểm trọng yếu nhất, chính là Nhạc Siêu cừu hận.

Thật vất vả làm được bước này, lại không phá vương đô, diệt Sở vương toàn tộc, làm sao có thể cam tâm?

Bất quá nghĩ đến có quân đầy đủ sức lực trình diện, lại có nghe đồn rằng Ngân Giáp Thần Lôi các loại lợi khí trợ trận, không khỏi cũng nhiều hơn mấy phần tự tin, dồn dập báo xuống: "Đại soái, mang chúng ta đặt xuống thành này đi!"

"Được!"

Nhạc Siêu nhìn thấy tình cảnh này, khóe mắt đều là một đỏ: "Bản quân tất xuống thành này!"

. . .

Thiên hà phía bắc, Khánh quốc.

Thôi Sơn đang lâm đầu tường, nhìn phía dưới lít nha lít nhít Bắc Yến đại quân, cảm giác toàn bộ thế giới đều vứt bỏ hẳn.

Phía nam một mảnh loạn chiến đồng thời, hùng cứ thảo nguyên Bắc Yến cũng cuối cùng tại giải quyết ấu Chủ thượng vị sau một loạt quyền lực phân phối cùng thỏa hiệp, đáng sợ cỗ máy chiến tranh lần thứ hai chuyển động.

Thiết Cuồng Đồ trực tiếp hướng về Yến Vương quy hàng, vẫn là lĩnh quân chinh chiến đại tướng, mang theo hẳn Thiết Phù Đồ đại quân vây quanh Khánh quốc quốc đô.

Cái này Trung Nguyên đại quốc, rốt cục phải bị đại kiếp nạn!

"Vũ Văn gia, thực sự là đáng chết!"

Thôi Sơn cảm giác tay chân lạnh lẽo.

Khánh quốc tuy rằng cực lực chèn ép phi phạm, nhưng thế gia cùng tướng môn tư thế lại là không thể tránh miễn mở rộng, hình thành môn phiệt chính trị, nắm giữ thượng tầng.

Dù cho là hẳn, đối mặt thứ khổng lồ này, cũng không thể làm gì.

Đặc biệt nương theo chiến tranh, đợi đến Diệp Châu Trần Sách mấy cái đại tướng vừa chết, Vũ Văn gia liền lại không người có thể chống lại, nhìn thấy Khánh quốc cao ốc đem nghiêng phía dưới, thẳng thắn dứt khoát đầu địch.

Vũ Văn phiệt có thể không so người khác, ở Khánh quốc rễ sâu lá tốt, liên lụy không phải chuyện nhỏ.

Nó một đầu hàng, Tây Nhung nơi đó thế cuộc trực tiếp tan vỡ, phía sau củng cố sau khi, thảo nguyên đại quân tiến quân thần tốc, đi tới đô

thành phía dưới, diều võ dương oai.

"Buồn cười quả nhân trước còn thán Sở vương vương đô bị vây, không nghĩ tới, quả nhân lúc này , tương tự muốn đánh một trận thủ thành chiến!"

Thôi Sơn một thân nhung trang, dò xét tường thành phòng ngự.

Làm cái này một quốc gia đô thành, này thành trì xây dựng đến cực kỳ tốt, đồng thời trong thành còn có bách chiến Ngự Long trực thân quân, thành cao trì sâu, sĩ khí cao ngất, trang bị tinh nhuệ.

Thôi Sơn cảm thấy, chính mình phải là không so Sở vương kém, có lẽ có thể chống đỡ cái một năm nửa năm, đợi đến kẻ địch lương tận mà tự lùi.

"Ai. . . Quả nhân lúc này, quả thật có chút hối hận!"

Thôi Sơn đối nội thị cười khổ nói: "Như lúc trước không đoạt vị trí này, chính là Vương huynh hấn đẩy lên!"

Tuy rằng chỉ là trêu đùa, thậm chí đã là bị vây bỏ mình chi quân, nhưng cái này nội thị vẫn là không khỏi quỳ xuống: "Vương thượng tha mạng! Vương thượng tha mạng!"

"Ai. . . Quả nhân chỉ là nói nói, người cần gì như thế đây?"

Thôi Sơn trong miệng có chút cay đắng, lại nghĩ đến hôm qua vừa lấy được tình báo.

Kinh vương ở phía nam, một thoáng mở rộng hàng trăm, hàng ngàn dặm, chiếm cứ chín châu nơi, đông nam một góc đều ở tay, lại có Thiên hà nguy hiểm, liền hấn nhìn đều hết sức ghen tỵ cùng không cam lòng.

"Người Hồ đến rồi, quả nhân còn đến ở đây thế phía nam chống, thực sự là. . ."

Thôi Sơn dò xét một vòng, trở lại vương cung, lập tức hỏi: "Đi tới Đông Trần các nước sứ giả làm sao?"

Hắn đã từng cùng phương bắc chư hầu hội minh, cộng đồng lập lời thề chống đỡ Bắc Yến đại quân, lúc này kẻ địch quay đầu trở lại, thế càng hung, nên đến đây trợ giúp mới là.

"Khởi bẩm Vương thượng!"

Hành nhân ty phó ty chính quỳ xuống đất nói: "Đông Trần quốc bên trong đột nhiên hỗn loạn từng bừng, sợ là khó có thể lại trợ giúp phe ta!"

"Cái gì? Đông Trần nội loạn, chuyện gì xảy ra?"

Thôi Sơn trợn mắt.

"Nghe đồn. . . Là quan lớn thậm chí quốc quân đều gặp phải đạo nhân ám sát!"

Tuy rằng thượng tầng chèn ép dân gian phi phạm lực lượng, nhưng cũng thu nạp không ít người, đối với Đạo gia truyền thuyết vẫn có hiểu rõ. Nhưng duy là hiểu rõ, trong lòng lại càng ngày càng sợ hãi.

Lúc nào, đạo nhân có loại này vi phạm lệnh cấm năng lực?

"Cái kia Đông Trần quốc quân đây?"

Thôi Sơn thân thể nghiêng về phía trước, sốt ruột hỏi.

"Nghe đồn không có chuyện gì, nhưng cũng có nghe đồn. . . Quốc quân đã băng hà. . ."

Cái này phó ty chính chảy mồ hôi ròng ròng trả lời, cảm giác mỗi cái chữ đều nặng ngàn cân: "Bất quá xin mời Vương thượng yên tâm, dù cho là Lôi Kiếp Bất Diệt Đạo gia truyền thuyết, cũng không có thể liên tục giết

quân vương, không sợ thiên khiến sao? Lần trước Chính Dương đạo chủ thí Bắc Yến vương, liền sa sút một thời gian, bây giờ càng là như vậy!"

"Người lời này, vẫn đúng là không bằng không nói!"

Thôi Sơn nhắm hai mắt lại.

Như ở trước đây, gặp phải loại này ám sát, còn có Bạch Hào sơn có thể điều động.

Nhưng trước , bởi vì hãn chân chờ, Bạch Hào sơn đã bị Yến Cuồng Đồ toàn bộ đồ diệt, liền dãy núi đều chịu đến ô nhiễm, sau đó có vọng khí sĩ đến xem, nói là oán khí trùng thiên, máu đen linh mạch, đã hoàn toàn phế bỏ.

Lúc này Khánh quốc, liền dường như Ngô Hàn quốc như thế, bị trừ phi phạm nanh vuốt sau khi, lại đổi mặt đồng dạng tập kích, sẽ không có bao nhiêu phòng hộ, chỉ có thể như cái bất lực tiểu cô nương như thế mặc cho chà đạp.

Đương nhiên, những thứ này vương triều, đều từng cái có tổ tông.

Tuy rằng không sánh được Đại Hạ triều đình, ở cõi âm cũng mỗi cái có căn cơ.

Làm sao thuần túy lấy khí vận mà nói, Vương giả đều bất quá hai, ba phẩm, bọn họ những thứ này tổ tông đám người đi tới âm tào địa phủ, khí vận lại giảm nhị phẩm, cũng là khoảng bốn, năm phẩm.

Ngũ phẩm Thần Chi, miễn cưỡng tương đương với cái Nguyên Thần.

Dù cho Chính tam phẩm Thần Chi, cũng bất quá là cái thiên sư.

Đến lúc này, thực sự là không có cái gì tác dụng lớn, thậm chí không dám đi ra.

Dù sao vương triều dù cho tiêu diệt, bọn họ còn có thể ở âm tào địa phủ kéo dài hơi tàn, tuy rằng không có khí vận khởi nguồn, nhưng ít nhất cũng đã mấy trăm năm, hơn một nghìn năm khoái hoạt.

Một khi lộ đầu, bị diệt rơi chính là không còn gì cả.

Các đời các đời, đợi đến diệt vong lúc, tổ tông Âm linh dù cho có đức, cũng là thần thông khó địch nổi số trời, chính là vì lý do này.

Thôi Sơn cảm giác trong miệng tràn đầy cay đắng: "Quân đội khó địch nổi thần thông, lẽ nào người muốn quả nhân hướng đi Bắc Yến quy hàng sao? Không, Bắc Yến lúc này đều là nằm giữ ở Chính Dương đạo tay, muốn cho quả nhân hướng về Chính Dương đạo chủ vẫy đuôi cầu xin?"

Khánh quốc cùng Bắc Yến là đại địch, trước Bạch Hào sơn phối hợp thần bộ môn, Hành nhân ty, không biết ngăn trở giết bao nhiêu Chính Dương đạo đạo nhân.

Lại thêm vào các đời Khánh quốc quốc quân ác danh, Thôi Sơn thật không biết nếu là rơi vào đạo nhân trên tay, chính mình sẽ gặp đến cỡ nào vận rủi.

"Không!"

Phó ty đang cảm giác cái trán cũng nhỏ xuống mồ hôi lạnh, biết đến sự sống chết của chính mình bước ngoặt, vội vã dập đầu nói: "Bây giờ Bắc Yến thế lớn, chúng ta không thể đơn độc làm vì phía nam gánh, y thần góc nhìn, hoặc có thể hướng phía nam cầu viện!"

"Phía nam?"

Thôi Sơn có chút ý động, chợt cười khố: "Phía nam nội chiến không ngớt, nơi nào còn có dư lực? Lúc này nước Sở đều sắp bị diệt, lẽ nào người có ý Ngô Hàn? Vẫn là Kinh vương? Hà? !"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 284: Báo Thù

Ba đan xen liệt nước Sở nam thù, địa hình hẹp dài mà phá nát, càng cùng rất nhiều dãy núi, rừng mưa liên tiếp.

"Man Du Châu nổi danh nhất chính là Bàn Vân sơn mạch, chi trước ba mươi sáu Thiên Cương liền trại bừa bãi tàn phá, liền Nam Sở đều nhất thời không thể chế!"

Man Du Châu bên trong, Đoàn Ngọc giục ngựa giờ roi, chỉ vào cách đó không xa liên miên dãy núi, đối với Tần Phi Ngư cười nói: "Bây giờ ta càng là biết được, cái này Bàn Vân sơn mạch trên thực tế chính là lúc trước Đại Hạ để lại thế lực tập hợp, lần này phá Cao Huyền Thông sau khi, cần thiết đem nhổ tận gốc!"

"Dựa theo tình báo, chúng ta lấy dật đãi lao, mà Cao Huyền Thông từ Hoàn Châu trở về, cũng sắp đến rồi !"

Tần Phi Ngư cẩn thận tỉ mỉ trả lời.

Cao Huyền Thông cầm binh năm vạn, đây là tổng số, không thể tất cả điều đến, nhưng lần này đem hết toàn lực, cũng có bốn vạn quân tốt, trong đó ba vạn Hoàng Thiên binh, thực lực còn muốn ở một vạn lão doanh binh bên trên.

Đoàn Ngọc bên này không nhiều không ít, cũng là bốn vạn.

Đồng thời, cố ý lựa chọn khối này nhỏ bình nguyên làm cái này chiến trường, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Mấy vạn đại quân tiến sát, du kỵ nằm dày đặc, song phương đều không có một chút nào tiềm tàng khả năng, chỉ có thể quang minh chính đại hội sư mà chiến.

Mà song phương cái này con số gần mười vạn, đồng thời đều là tinh nhuệ quân khí tập hợp, có thể khiến bất kỳ thần thông đều mất đi tác dụng, thiên sư đều muốn mất giá rất nhiều.

Có lẽ, chỉ có Lôi Kiếp Bất Diệt, mới có thể ở đây loại trong hoàn cảnh như trước tung hoành.

'Nhưng nếu đại quân trăm vạn đây?'

Đoàn Ngọc trong mắt tỏa ra ánh sao, trăm vạn cấp bậc, đặt ở cổ đại đã là cả khối đại lực dùng hết toàn lực tích lũy.

Nếu là thật có thể hội tụ trăm vạn chi binh, e sợ dù cho Lôi Kiếp Bất Diệt truyền thuyết, cũng phải kiêng kỵ một, hai.

Duy nhất ngoại lệ, cũng chỉ có tiên nhân! Thuần Dương Bất Hủ Chân Tiên!

"Ai, bị tàn phá bởi chiến tranh, ở trận chiến này!"

Thanh viễn tiếng thở dài truyền đến.

Hai bóng người sóng vai mà đi, chớp mắt liền đến Đoàn Ngọc trước mặt: "Xin chào Vương thượng!"

Người tới tự nhiên là Hàn Phong Tử, cùng với Bạch Vân đạo chủ.

Tuy rằng tận có cái khác du kỵ dò xét, nhưng nghĩ tới Đại Hạ triều đình khủng bố, Đoàn Ngọc như trước đem cái này hai người thủ hạ mạnh nhất phi phạm người phái đi ra ngoài, tìm hiểu tin tức.

Lúc này lại nhìn, chỉ thấy Hàn Phong Tử nguyên thần bên trên nhiều một luồng sinh tử tịch diệt đại giác ngộ khí, không khỏi trong lòng rung mình, biết người này không hổ là tu đạo thiên tài, lại có khí vận tại người, lúc này dĩ nhiên đã lại đột phá một tầng quan ải, nguyên thần đại thành, tiến vào dóm ngó chuyển thể bí mật.

Lấy Vô Định giáo tích lũy, người này nguyên thần đại thành sau, ít nhất tương đương với hơn một nửa cái thiên sư.

Mà lần này, nếu như có thể đại phá Cao Huyền Thông, lại tranh đến một phần Thiên quyền, chỉ sợ Hô Phong Hoán Vũ cảnh giới cũng rất có hi vọng đột phá.

"Có thể có thu hoạch?" Đoàn Ngọc rung mình, cũng là đi qua, thuận miệng hỏi.

"Cao Huyền Thông đã tự mình dẫn bốn vạn đại quân, ở 100 dặm có hơn, ngày mai hoặc đến!" Hàn Phong Tử mở miệng hồi đáp.

"Đúng là như thế, Vương thượng nhất thiết phải cẩn thận!" Bạch Vân đạo chủ nói: "Cái kia Cao Huyền Thông dưới trướng ba vạn áo vàng quân, mỗi cái hung tàn thành tính, ăn thịt người đào tâm, công phá Hoàn Châu sau khi, đã từng liên tục đồ thành, sinh linh đồ thán a. . . Vương thượng thâm ý, lão đạo lúc này thì mới hiểu được một điểm, tất trợ Vương thượng diệt này Ma vương!"

Này thế có phi phạm lực lượng, lại có tinh binh cường tướng, đánh trận rất ít lan đến bình dân.

Cũng là trừ phi gặp phải Đoàn Ngọc loại này sống nguội không ky, mở đại quy mô tính sát thương vũ khí, mới có khả năng tạo thành khắp thành tử thương.

Nhưng Cao Huyền Thông không giống!

Người này thủ hạ ba vạn áo vàng quân, quả thực mỗi một cái đều là khát máu thú hoang, một khi phá thành thường thường chính là khắp thành đồ diệt, thủ đoạn tàn nhẫn cực kỳ.

Làm như vậy , khiến cho Bạch Vân đạo chủ đều có chút không nhìn nổi, càng có chút âm thầm thở dài.

Xưa nay muốn thành Long giả, dân tâm phải có.

Tuy rằng cái này dân tâm, cũng không phải là thảo dân chi tâm, mà là thế gia chi tâm, nhưng Cao Huyền Thông phá thành sau khi, những kia thế gia kết cục cùng thảo dân như thế, đều thành chuyện vặt.

Trước còn có người tới khuyên hăn nói cái gì Cao Huyền Thông có Vương giả hình ảnh, lúc này Bạch Vân đạo chủ chỉ cảm thấy thán không có trên sai thuyền giặc.

"Hả?"

Đoàn Ngọc nghe xong, lại là kinh ngạc liếc Hàn Phong Tử một chút, biết hăn vẫn chưa đem Hoàng Thiên xâm lấn chân tướng tất cả báo cho Bạch Vân đạo chủ.

Tuy rằng Cao Huyền Thông làm ra vẻ làm vì có thể nói đảo hành nghịch thi, nhưng đối với Hoàng Thiên mà nói, một khi xâm lấn thành công, cái kia trái lại là công lao, là Thiên quyền!

Thậm chí , liền ngay cả cái kia ba vạn áo vàng quân, ở huyết thực không ngừng cung phụng phía dưới, sẽ biến thành cái gì loại, cũng thực sự khó nói.

'Chẳng lẽ còn sẽ biến thành ba vạn tinh binh hay sao?'

Đoàn Ngọc thấy buồn cười, bỗng nhiên lại đại lẫm, cảm thấy cái này vô cùng có khả năng.

Chính mình lao thẳng mà tới, không cho Cao Huyền Thông tích trữ cơ hội, chỉ sợ là hết sức sáng suốt cử chỉ.

...

Ánh trăng treo cao, đêm tối sao thưa.

Hạ vương quân doanh ở ngoài, vài tên người áo đen chính đang tại phóng tầm mắt tới khí số.

"Ba vạn áo vàng quân, lúc này đã có thể coi là đệ nhất thiên hạ các loại cường quân, ngày mai giết bại Kinh vương bốn vạn quân, ứng cũng không phải là việc khó!"

Một tên người áo đen thở dài nói: "Đáng tiếc. . . Bại Kinh vương dễ, giết Kinh vương khó!"

Cái này cũng là phi phàm thế giới khác biệt lớn nhất, dù cho binh bại, nghĩ muốn đánh chết lãnh binh đại tướng, vẫn là hết sức không dễ dàng.

Dù cho Cao Huyền Thông cái này lần này đại thắng, lấy Đoàn Ngọc thần thông, vẫn là muốn đi thì đi, thậm chí không cần bao lâu thời gian, là có thể một lần nữa kéo một nhánh đội ngũ đến.

Hùng cứ đông nam, tay cầm mười châu, tự nhiên có loại này sức lực.

"Bại?"

Đang lúc này, bên cạnh một tên người áo đen lại là cười gằn: "Chỉ sợ cũng không phải như vậy chuyện dễ dàng!"

"Tôn thần nhưng là sợ hãi cái kia độc khí đạn?"

Vừa bắt đầu người áo đen sững sờ, chợt hỏi: "Hoặc là nghe đồn rằng Ngân Giáp Thần Lôì?"

"Chỉ là Ngũ Độc tông tiểu đạo thôi, lại đáng là gì? Ta Đại Hạ giàu có tứ hải, thượng cổ Ngũ Độc tông truyền thừa, cũng không phải là không có, ngày mai là có thể khiến Kinh vương gieo gió gặt bão!"

Lại một cái người áo đen nói: "Thậm chí, phe ta áo vàng quân, khả khả. . . Bản chất trên thực tế đã phát sinh ra biến hóa, có lẽ đã không thể xưng là 'Người', mà là 'Xác chết di động', 'Cương' ! Vốn là đã chết qua, làm sao sợ chỉ là độc khí? Cho tới Ngân Giáp Thần Lôì, phe ta lại không phải người ngu, sẽ xếp dày đặc trận hình chờ hấn oanh tới!"

Tuy rằng đều là xác chết di động, nhưng rất hiển nhiên, những thứ này áo vàng quân cùng với trước Huyền Âm tử biến thành, hoàn toàn không thể giống nhau.

Nếu như nói bọn họ chỉ là bình thường cương thi, Huyền Âm tử ít nhất cũng là cương thi vương giả cái này cấp bậc.

Đương nhiên, ở thiên uy phía dưới, vẫn là không có gì trứng dùng.

Đồng thời, loại này 'Thi hóa' cũng cần cực cao tu vị chống đỡ, Cao Huyền Thông đoạt được phương pháp luyện binh, chỉ bất quá miễn cưỡng dùng chi, đặc biệt ở Huyền Thiên quy tắc dưới áp chế, cuối cùng có thể được đến có thể so với tinh binh cương binh cũng đã ghê gớm.

Chỉ bất quá, ba vạn tinh binh! Cũng là có thể làm thiên hạ run rẩy một nguồn sức mạnh.

"Đáng tiếc. . . Cái này Kinh vương lại đến quá nhanh, bằng không, nếu là khiến áo vàng quân thu thập ngàn vạn huyết tế lực lượng, lập tức đều thành tinh binh, thiên hạ đều vô địch." Mới vừa nói người áo đen tiếp tục nói.

"Lời tuy như vậy, nhưng chúng ta dù sao cũng là nghịch Huyền Thiên mà đi, dù cho chuẩn bị lượng lớn hậu chiêu, nhưng kẻ địch cũng không phải người ngu, sẽ mặc chúng ta triển khai!"

Năm ý kiến phản đối người áo đen nói: "Cao Huyền Thông là Hoàng Thiên giao long, cũng là triều đình lại nổi lên to lớn nhất căn cơ, một khi bị chém, phương bắc Chính Dương đạo cùng chúng ta như gần như xa, chỉ có một cái Cao Cương có thể dùng, lập tức liền muốn rơi vào không thể tiếp tục được nữa quần bách cục diện. . ."

Thốt ra lời này, mấy người đều là trầm mặc.

Đại Hạ triều đình nhìn như làm việc nghịch thiên, phong quang cực kỳ, nhưng ai biết trong đó nơm nớp lo sợ, như băng mỏng trên giày đây?

Nếu là động tác này một khi thất bại, bọn họ lập tức liền sẽ hình thần đều diệt, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Thậm chí, trước khi chết còn muốn chịu đựng thế giới ác ý, hưởng thụ đến không gì sánh kịp đáng sợ cùng đau đớn.

"Vì lẽ đó dù như thế nào, trận chiến này tất thắng!"

Người áo đen quyết định: "Nếu không là thái tổ không cách nào rời đi triều đình, nói không chắc đều sẽ đích thân đến đây áp trận!"

. . .

Cao Huyền Thông là từ tầng dưới chót giết tới đến đại tướng, đại quân đi nhanh, va đầu vào trận địa sẵn sàng đón quân địch kẻ địch trước mặt chuyện ngu xuẩn như thế, hẳn là sẽ không đi làm ra.

Bởi vậy rất sớm ra lệnh, chậm rãi hành quân, đến ngày thứ ba vừa mới đến Đoàn Ngọc xác định bình nguyên chiến trường.

Tám vạn đại quân gạt ra, thanh thế mênh mông cuộn cuộn, thiết huyết sát khí xông thẳng mây trời.

thích xem chuyện Tu hành giả, chỉ là lén lút vừa nhìn, liền cảm thấy hai mắt đau nhức, hầu như muốn chảy xuống máu đến.

Đoàn Ngọc phóng tầm mắt nhìn tới, liền thấy được đối diện binh sĩ, phần lớn quần áo minh hoàng, không khỏi chính là thấy buồn cười: "Tốt một mảnh hoàng hải!"

Từ khi tế thiên sau khi, Cao Huyền Thông được xưng thu được Thổ Đức, bởi vậy lệnh quân phục quan phục đều tôn trọng màu vàng.

Đoàn Ngọc lại là rõ rõ ràng ràng, người này ở Huyền Thiên cái gì đức đều không có, tội nghiệt ngược lại có một đồng lớn.

Bất quá lại đến Hoàng Thiên chi 'Đức', khí vận nhất thời cực thịnh, thành tựu giao long!

"Cái kia chính là áo vàng quân?"

Tần Phi Ngư mấy cái đại tướng ánh mắt, lại là đặt ở ba vạn Hoàng Thiên binh trên người, vẻ mặt tất cả đều nghiêm túc cực kỳ.

Bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, cái này áo vàng quân, thậm chí so với Kinh vương bên này tinh nhuệ nhất chiến binh, còn muốn cao hơn một bậc đáng dấp!

Chuyện này thực sự là một cái chuyện rất kỳ quái.

Đoàn Ngọc từ Khúc Tư lập nghiệp, đến nay đại chiến không có, nhỏ chiến không ngừng, thủ hạ sĩ tốt không nói thân kinh bách chiến, cũng là rất có kinh nghiệm lão binh.

Nhưng Cao Huyền Thông chỉ có hai châu nơi, có gì tư cách, có như thế cường quân?

'Chà chà. . .'

Đoàn Ngọc nhưng nhìn ra càng nhiều, hầu như hít vào một ngụm khí lạnh.

Đối diện áo vàng quân , khiến cho hân liên tưởng đến Huyền Âm tử.

Đương nhiên, bọn họ xơ cứng cũng không có Huyền Âm tử nghiêm trọng như vậy, đồng thời cả đời cũng không có thể bò đến Huyền Âm tử như vậy độ cao, nhưng nếu cho thời gian, trưởng thành, tất nhiên là một nhánh cường thi đại quân.

Như thế nào cường thi?

đao thương bất nhập, lực đại vô cùng, có lẽ cũng bởi vì nửa người nửa cương, một ít cương thi điểm yếu thiếu hụt đều biến mất không thấy.

Đã như thế, hầu như liền có thể so với ba vạn tinh binh, bình định thiên hạ chỉ là bình thường chuyện.

"Cũng may ta sớm sớm biết không ổn, trước tiên đến rồi!"

Đoàn Ngọc liếc mắt kinh sợ lên Hàn Phong Tử cùng Bạch Vân đạo chủ, trong lòng xì cười một tiếng.

Đến lúc này, dù cho bọn họ loại này đạo thuật cao thủ, cũng không dám mạo muội xuất khiêu, bằng không chính là một chữ chết.

Chỉ có chiến tranh thiết huyết cùng bạo lực, mới là quyết định thiên hạ này cuối cùng thuộc về trọng yếu quả cân.

"Tiến công!"

Thùng thùng! !

Trầm trọng trống trận lôi vang lên.

Đoàn Ngọc hít sâu một cái, trong con người hình như có lửa.

Kiếp trước chính mình chỉ là Đại Hạ phục hưng trên đường một con kiến nhỏ, trực tiếp ngay khi một ít biên giới âm mưu bên trong ngã xuống.

Mà cái này một thế, hẳn rốt cục đứng ở địa vị ngang hàng trên, bắt đầu rồi đường đường chính chính báo thù!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 285: Tà Vật

Phía trên vùng bình nguyên, tiếng trống như lời.

Cái này lời muện trầm, phảng phất vang ở mỗi cái có thể nghe được nhân tâm bên trong, mang đến tử vong dự cảm không hay.

Người ở bên ngoài xem ra, đây là Kinh vương cùng Hạ vương, hai cái phản vương quyết đấu.

Nhưng ở chân chính biết được nội tình bên trong người xem ra, lại càng thêm kinh tâm động phách, bởi vì điều này đại biểu hai cái 'Thiên' giao phong!

Huyền Thiên cùng Hoàng Thiên!

Hoàng Thiên là vận vẹo, sa đoạ cùng khủng bố đại biểu.

Mà Huyền Thiên thì lại trấn áp một giới, lực lượng càng thêm sâu không lường được, chỉ là bởi vì phòng ngự phạm vi quá lớn, mới bị Hoàng Thiên chui chỗ trống.

Lần này, lại đến phiên song phương nâng đỡ giao long, bắt đầu rồi giao phong.

Có thể nói, đây cơ hồ là quyết định đem đến thế giới cách cục cùng vận mệnh một trận chiến!

So sánh cùng nhau, đang bị vây công Sở vương đô, lại là căn bản không tính là cái gì.

Thùng thùng!

Hai bên trống trận như lôi, tiên phong thành lĩnh đoản binh giao tiếp, bắt đầu thăm dò.

"Bắn cung!"

"Chuẩn bị nã pháo!"

Bản trận trong, hai đạo mệnh lệnh lần lượt truyền đến.

Ở Cao Huyền Thông trong trận chính là vạn ngàn mưa tên, mà Đoàn Ngọc cái này trận, một chỗ cao điểm trên, đẩy ra lại là hết sức kỳ quái ngoạn ý.

Tần Phi Ngự đứng ở pháo binh hàng ngũ trước, nhìn cái này một loạt thanh đồng pháo quân.

Hắn biết, đây là Đoàn Ngọc dốc hết tâm huyết mân mê đi ra đồ vật.

Máy bắn đá cùng Ngân Giáp Thần Lôi, từ lâu tất cả chống đỡ Vũ Ninh quân bên kia, bây giờ Kinh vương trong quân, cũng không có Ngân Giáp Thần Lôi, bởi vì bọn họ có càng tốt thay thế phẩm!

"Đây chính là. . . Pháo? !" Tần Phi Ngự nhìn từng cây từng cây pháo quân nhắm ngay Cao Huyền Thông đại quân, cái này tầm bắn vượt xa máy bắn đá hàng ngũ, không khỏi hỏi.

"Không sai, là thanh đồng pháo!"

Đoàn Ngọc thâm tình chân thành xoa xoa pháo quân, thật giống như ở chạm đến da thịt của tình nhân: "Đạn pháo lên đạn!"

Lập tức thì có huấn luyện tốt pháo thủ, đem từng viên một vàng chói lợi đạn pháo chứa nhập thanh đồng pháo trong ống.

"Đây là. . . Hoàng kim?"

Tân Phi Ngự trố mắt ngoác mồm, cái này từng viên một đạn pháo, thành hình mặt ngoài đều độ một tầng hoàng kim, còn có lượng lớn chữ triện.

"Chính là. . . Đại pháo vừa vang, hoàng kim vạn lạng, lẽ nào người chưa từng nghe qua câu này? Ta cái này Cửu Thiên Thần Hỏa Phích Lịch Đạn, nội bộ dùng thuốc nổ, ngoại dụng giấy thép vàng, lấy thanh đồng pháo quản phóng ra, uy năng vô cùng, so với Ngân Giáp Thần Lô càng hơn mấy trù!"

Đoàn Ngọc lui lại vài bước, thở dài nói.

Thế giới này quy tắc có chút không giống, thuần túy thuốc nổ cũng không lớn bao nhiêu lực bộc phát.

Nhưng hẳn trải qua nghiên cứu, nhưng có càng tốt thay thế phẩm, trước Ngân Giáp Thần Lô , bất quá thí nghiệm, đến lúc này, mới coi như chân chính thành thực.

Pháo hữu hiệu làm bằng đồng xanh, lấy bạch ngân khắc dấu bí văn, đạn pháo bên trong là thuốc nổ, ở ngoài độ hoàng kim.

Công kim chi tượng ba loại kim loại, toàn bộ dùng tới.

Có thể nói, cái này mỗi cái khẩu hỏa pháo, chính là hẳn kiếp trước tích lũy, cộng thêm kiếp này Triện Khắc sư con đường tập hợp thể hiện! Cũng là chiến tranh kẻ huỷ diệt!

Đương nhiên, tiêu hao càng là không ít, đại pháo vừa vang, hoàng kim vạn lạng, không phải khoa trương.

"Phóng ra!"

Lúc này ra lệnh một tiếng, hỏa pháo thủ năm cây đuốc nhen lửa kíp nổ.

Ầm ầm ầm! !

Sấm dậy đất bằng!

Dù cho đã sớm chuẩn bị, Tần Phi Ngự cũng doạ giật mình.

Hắn dõi mắt nhìn về nơi xa, chỉ thấy Cao Huyền Thông quân trận trong, bỗng nhiên nổ tung một đoàn đống lửa.

"Bởi vì dùng thuốc nổ phóng ra, hỏa pháo tầm bắn so với máy bắn đá càng xa hơn, sau khi rơi xuống đất uy lực nổ tung cũng lớn hơn!"

Đoàn Ngọc có chút vui mừng.

Nếu không phải là mình chế tạo này các loại lợi khí, chỉ sợ cái này bốn vạn đại quân, vẫn đúng là không đánh được ba vạn Hoàng Thiên binh.

Chỉ là từ tiên phong trong khi giao chiến, liền có thể thấy được.

Dù cho Kinh quân bên này đều là bách chiến chi binh, nhưng đối với trận mặt không hề cảm xúc, liều lĩnh không sợ chết, tựa hồ cũng không biết đau đớn áo vàng quân, vẫn là giao thủ một cái liền rơi xuống nhập hạ phong.

Đương nhiên, rơi xuống nhập hạ phong cũng không có cái gì, nương theo Đoàn Ngọc cười gằn phất tay.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Càng nhiều thanh đồng pháo phát ra gào thét, rơi xuống đất nở hoa, ở Cao Huyền Thông quân trận ở trong nổ tung, lan đến cực xa.

Tuy rằng không đạt tới truyền thuyết trong 'Một pháo thổi nát hơn mười dặm' mức độ, nhưng nổ chết đánh chết mấy chục hơn trăm người , bất quá bình thường chuyện!

Dù cho Cao Huyền Thông quân trận lại thừa thớt, cũng là không làm nên chuyện gì!

"Chứa đựng đạn!"

"Phóng ra!"

Ầm ầm!

Ầm! !

"Còn có một chút!" Nhìn Cao Huyền Thông quân trận trong một lần nữa nổ tung tia lửa, Đoàn Ngọc vừa cười: "Cái này pháo quân thay mới, so với máy bắn đá ung dung dùng ít sức nhiều, bởi vậy có thể thử nghiệm liên tục oanh kích, không cho kẻ địch chút nào thở ra hơi chỗ trống!"

"Vương thượng thần uy!"

"Vạn thắng!"

Thấy cảnh này, chu vi tướng lĩnh đã không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể kéo dài cuồng nhiệt hô vang.

Làm cái này thường thường lãnh binh đánh trận bọn họ, tự nhiên càng thêm rõ ràng, cái này hỏa pháo vừa ra, thiên hạ chiến tranh tình thế, lập tức liền muốn sửa.

Bất quá Đoàn Ngọc có thể không nói cho bọn hăn biết , bởi vì Triện Khắc sư truyền thừa vấn đề, cái này hỏa pháo, đạn pháo, đều chỉ có hăn, hoặc là nói năm chuyên Triện Khắc sư mới có thể chế tác đến đi ra.

Mạo muội nghĩ muốn phỏng chế, cuối cùng chỉ có thể làm cho mặt mày xám xịt.

Bởi vậy, chỉ là Trấn quốc thần khí, nhưng không có đến sâu sắc thay đổi thiên hạ, ảnh hưởng sức sản xuất mức độ.

Dù là như vậy, bên cạnh vậy xem Bạch Vân đạo chủ, Hàn Phong Tử hai người cũng là đang không ngừng run, trong lòng đều là đang suy nghĩ: 'Cái này hỏa pháo uy lực kinh người như vậy, tầm bắn lại xa, nếu là mười đại đạo mạch sơn môn bị che kín tập kích, lại nên làm thế nào cho phải?'

Nghĩ đến chốc lát sau khi, bọn họ chỉ có thể bất đắc dĩ thừa nhận, một khi tào ngộ loại tình huống này, e sợ mười đại đạo mạch đều muốn sơn môn hủy diệt.

Dù cho thiên sư hoặc là Đạo Thương Bất Nhập, ở tình huống như vậy đều muốn thân thể ứng kiếp!

Thậm chí kịch liệt như thế nóng nảy khí, bình thường nguyên thần đều không chịu được nữa, có lẽ chỉ có Du Thần Ngự Khí nguyên thần, mới có thể tránh được một kiếp —— cái này cũng gần gần là khả năng mà thôi.

Lấy Đoàn Ngọc tu vị kiến thức, nếu là muốn năm hỏa pháo đối phó Tu hành giả, lại làm sao có khả năng không ở tại bên trong gia nhập mấy vị mãnh liệt?

E sợ cũng chỉ có thiên sư nguyên thần, mới có mạng sống năm.

"A!"

"Thiên phạt a!"

...

Bọn họ bên này có thể bàng quan, bàn luận trên trời dưới biển, Cao Huyền Thông đại quân lại là hỗn loạn từng bừng.

Bốn vạn đại quân trải ra, hầu như là người tấp nập, cái gì thông tấn liên lạc đều muốn bị nhiễu trở ngại, lại bị như thế một nổ, quả thực liền muốn lập tức tan vỡ.

Cái kia một vạn lão doanh quân, theo Cao Huyền Thông lập nghiệp gốc gác, lại là trước tiên bắt đầu tan vỡ.

Không tan vỡ không được!

Bọn họ khi nào từng thấy loại thủ đoạn này?

Đại quân binh khí chưa tiếp , liền ngay cả liền ai lôi, đồng thời so với nghe đồn rằng Ngân Giáp Thần Lôi càng thêm kinh khủng, một pháo rơi xuống, trên mặt đất chính là một cái hố lớn, bên trong sẽ tốt biến thành bột mịn , liền ngay cả ngoại vi cũng đánh chết một vòng.

Đồng thời, cái này lôi lại đến vẫn là nhanh như vậy, hầu như không có ngừng lại.

Dù cho là ba vạn áo vàng quân, ở loại thủ đoạn này phía dưới, cũng bị kêu gọi đầy lòng sợ hãi.

Bọn họ dù sao vẫn không có chân chính bị luyện thành nửa người nửa thi, chỉ là tình cảm dần dần lãnh đạm, nhưng sống và chết to lớn lựa chọn cùng áp bức phía dưới, vẫn có không ít đột nhiên tỉnh lại, hoặc là cuồng loạn công kích chu vi, hoặc là trực tiếp chạy trốn chết.

Trong nháy mắt, cường bắt làm tù binh hội phi yên diệt!

"Chúc mừng Vương thượng đại thắng, diệt này vai hề!"

Pháo binh nơi đóng quân bên trên, lượng lớn a dua chi từ bị thuộc hạ dâng lên.

Chỉ có Đoàn Ngọc, vẫn cứ sắc mặt nghiêm nghị, không có một chút nào sắc mặt vui mừng.

"Vương thượng?"

Tình hình như thế, chỉ có Tần Phi Ngự mới có tư cách đặt câu hỏi.

"Các người khi cô trước nói muốn đánh quang bốn vạn đại quân, là giả sao?" Đoàn Ngọc cắn răng cười gằn, trong lòng biết Hoàng Thiên cùng Đại Hạ triều đình thủ đoạn, chắc chắn sẽ không chỉ có điểm ấy, truyền lệnh nói: "Cái khác cao thủ cùng cô tọa trấn pháo binh nơi đóng quân, cần phải ngăn chặn đến đây quấy rầy cao thủ, lại mệnh lệnh đại quân, truy kích, cắt không thể để cho chạy một người!"

"Vâng!"

Mệnh lệnh nhanh chóng bị truyền xuống, bốn vạn Kinh quân chiến ý vang dội, bắt đầu chậm rãi tiến công.

Trận địa địch bên trong, Cao Huyền Thông nhìn tình cảnh này, hầu như muốn rách cả mí mắt.

Ở bên cạnh hắn, thì có một cái mới vừa lửa đạn hình thành hố to, đem Trịnh Văn Hòa đều cho chôn.

Hắn vận khí không tệ, tránh thoát một kiếp, nhưng đầu mỗi đầu đã trúng một pháo, toàn quân tự nhiên kề bên tan vỡ.

Lúc này tóc tai bù xù, hầu như muốn tức giận mắng trời xanh: "Lẽ nào Bản vương đại nghiệp, liền chấm dứt ở đây sao?"

'Không! Người còn có cơ hội!'

Một cái tinh tế tiếng nói, bỗng nhiên truyền vào hắc trong tai: 'Hoàng Thiên đạo binh, còn có cuối cùng một chiêu! Khởi động sau khi, người liền sẽ chân chính thu được một nhánh khùng bố Bất Tử đại quân!'

"Cuối cùng một chiêu? Người đến cùng là ai?"

Cao Huyền Thông vạn phần ngờ vực mà lại cảnh giác.

'Ta chính là Đại Hạ triều đình người. . .'

Cái kia tiếng nói tinh tế đầy đặc, truyền một đoạn khẩu quyết lại đây.

Mà Cao Huyền Thông nhìn binh bại như núi đổ tình cảnh này, đột nhiên cười khổ, trong lòng biết lúc này lại tính toán cái gì đều là vô dụng, không khỏi rút ra trường kiếm, cắt vỡ bàn tay phải, mặc cho máu tươi rơi xuống đại địa: "Cuồn cuộn Hoàng Thiên, như ta mệnh lệnh, Cốc Thần không chết, vạn linh xin nghe. . ."

Hắn dài lâu mà thâm thúy tiếng nói không biết vì sao, dĩ nhiên che lại toàn trường kêu khóc cùng giết chóc, truyền vào mỗi một cái áo vàng quân trong tai.

"Ặc ặc!"

Một cái đang muốn chạy trốn áo vàng quân binh tốt bỗng nhiên cầm lấy cổ của chính mình, trong miệng ặc ặc có tiếng, miệng sùi bọt mép, móng tay biến dài, màu da cũng cấp tốc chuyển thành xanh đen.

Chỉ là trong chớp mắt, một người lớn sống sờ sờ, liền hoàn toàn đã biến thành cương thi!

Tình cảnh này không chỉ có xuất hiện ở hắc một cái trên người, mà là nguyên bản áo vàng quân, tất cả đều như vậy!

"A. . . Người là thứ gì?"

Một cái lão doanh binh nhìn cái này mà, rít gào lên.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn liền bị rất nhiều áo vàng cương thi bao phủ, máu tươi cùng nội tạng tung toé.

"Quý!"

"Yêu quái a!"

"Vương thượng áo vàng quân, tất cả biến thành yêu quái!"

Nhìn thấy tình cảnh này, không chỉ có lượng lớn lão doanh binh gào khóc thảm thiết, hoàn toàn từ bỏ phản kháng, gào khóc muốn chạy trốn ra chiến tràng, liền ngay cả Cao Huyền Thông thần binh phụ tá cùng tướng lĩnh đều là mắt lộ ra sợ hãi vẻ.

Có mấy người cắn răng một cái, lập tức giục ngựa, chuẩn bị thoát đi cái này máu thịt địa ngục.

'Vương thượng dĩ nhiên phát điên, điều động yêu vật, chúng ta tuyệt đối không thể tiếp tục cùng làm bạn!'

Nhưng bọn họ không có chạy ra bao xa, liền bị áo vàng cương thi ngăn cản, trong phút chốc hóa thành huyết thực.

Giết hết Cao Huyền Thông bên này huyết nhục sau khi, cái này rất nhiều áo vàng cương thi một cách tự nhiên mà, liền đưa mắt đặt ở Đoàn Ngọc Kinh quân bên này.

Bốn vạn tinh tráng đàn ông, cái này nồng nặc khí huyết, đối với chúng nó mà nói, chính là vô thượng mỹ vị bữa tiệc lớn!

"Chuyện này. . ."

Cao điểm bên trên, Tần Phi Ngự các loại nhìn tình cảnh này, đều là đại ra.

Cái này tính là gì, kẻ địch đánh một hồi , liền tất cả yêu hóa?

Bọn họ đến cùng là ở theo người chiến đấu, vẫn là ở cùng yêu quái đại quân quyết chiến?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 286: Trảm Giao

"Tần Phi Ngư!"

Đoàn Ngọc nhìn tình cảnh này, trên mặt không buồn không vui, phảng phất thế gian tất cả sự tình, đều không thể lại làm hấn tâm thần gợn sóng nửa điểm: "Người lĩnh tinh binh làm vì đốc chiến đội, truyền lệnh xuống, dám người thối lui chết! Cô thừa kế mệnh trời, tất có thể đại phá những thứ này tà vật!"

Hơn vạn cương thi đập tới, liền hỏi người có sợ hay không?

Đoàn Ngọc thủ hạ đều là bình thường binh sĩ, lại thêm vào thế giới này thần quái cố sự nghe nhiều, vừa nhìn thấy những thứ này áo vàng cương thi dọa người bề ngoài, thậm chí ăn thịt người khủng bố hành vi, nguyên bản xung phong bước chân từ lâu dừng lại, liền các cấp quan quân đều hoảng loạn cực kỳ, có trực tiếp làm đào binh!

Bởi vậy, nhất định phải để nhất tâm phúc đại tướng, dẫn tinh nhuệ nhất tinh binh, làm cái này đốc chiến đội, lấy giết chóc đe dọa binh sĩ, buộc bọn họ đi theo cương thi liều mạng!

Đoàn Ngọc mặc dù có thể bình tĩnh đối xử, cũng không phải là sớm có dự liệu, mà là phát sinh cái gì, đều có núi Thái sơn sụp ở phía trước mà mặt không biến sắc trầm tĩnh khí.

"Nói thật. . . Cái này Cao Huyền Thông cũng thật là cho ta vui mừng đây!"

Hắn quan sát tỉ mỉ cái này một lần sóng cường thi đại quân, bỗng nhiên thư miệng hơi dài: "May là, những cường thi này sẽ không truyền nhiễm, quan trọng hơn chính là, tựa hồ mất đi thần trí, đã biến thành truy đuổi huyết thực thú hoang! Thực lực cũng không có tăng vọt đến tinh binh tầng thứ!"

Rất hiển nhiên, cái này suất thú ăn người đại tù trưởng, cũng không phải là Cao Huyền Thông mong muốn.

Đây là một loại nào đó tà pháp, từ trước ở trong đại quân bố trí pháp môn, một thoáng làm nổ.

Tương đương với đem lâu dài chinh chiến chi binh, đổi thành một lần tính vũ khí, uy năng đương nhiên tăng vọt.

Đánh đổi nhưng là mất đi thần trí, biến thành một đám thú hoang.

"Có Huyền Thiên áp chế, dù cho nó nghĩ truyền nhiễm cũng là không thể, mà không có thần trí, không cách nào tổ chức ra, chỉ cần phe ta trận tuyến không loạn, vẫn là có thể từ từ chống lại, lấy chiến trận tiểu giết!"

Người tuy rằng không có con cộp nanh vuốt, sư tượng lực lượng khổng lồ, nhưng có thể dựa vào các loại công cụ bắt giết mãnh thú, then chốt chính là ở đây.

Một đám không có trí khôn khát máu thú hoang, số lượng lại nhiều hơn lại đỉnh cái gì dùng?

...

"Ai! Đáng tiếc. . ."

Một mặt khác trên sườn núi, mấy cái người áo đen chính đang quan chiến, một người trong đó liền thở dài nói: "Nguyên bản cái này ba vạn áo

vàng quân, có thể tất cả tăng lên trở thành tinh binh tăng thứ, đồng thời kỷ luật nghiêm minh, không biết đau đớn, tuyệt đối có thể bình định thiên hạ! Làm sao cái này Kinh vương lại đến quá nhanh, mà lại còn có như vậy lợi khí, không thể không xúc động thi phù, đem bọn họ tất cả hóa thành liều lĩnh không sợ chết Thi Quý!"

Cái này Thi Quý, tuy rằng khủng bố đáng sợ, nhưng liên rất khó thao túng, đồng thời cũng không có gì tiềm lực.

Huống chi, không có Hoàng Thiên giúp đỡ, nghĩ lại chế tạo cũng khó.

"Lời tuy như vậy, nếu có thể đại bại Kinh vương ở đây, cuối cùng cũng coi như không có lỗ vốn. . ."

Một cái khác người áo đen thở dài, chợt liền lắc đầu một cái, đây là lưỡng bại câu thương, không có một cái người thắng cuộc.

Mọi người nhìn tới, chỉ thấy ở Tần Phi Ngư liên tục chém giết đào binh sau khi, Kinh quân rốt cục ổn định trận tuyến, giơ lên tấm khiên, trường mâu như rừng, đánh với vọt tới áo vàng Thi Quý.

Những thứ này Thi Quý tuy rằng mọc ra lợi trảo, nhưng không cách nào phá tan dày đặc tấm khiên, bị trường thương một đâm, như thường muốn chảy máu, chỉ là không đâm trúng mấy cái chỗ yếu, rất khó giết chết mà thôi.

"Nã pháo! Cho ta oanh chết chúng nó!"

Pháo binh trận doanh trên, Đoàn Ngọc một lần nữa trắc lượng pháo cự ly, thanh đồng pháo lần thứ hai nổ súng.

Đối mặt cái này hỏa pháo oai, bình thường Thi Quý đồng dạng nổ thành cuối cùng miếng thịt, biến thành một chỗ tàn chi đoạn hài, cũng không còn cách nào hành động.

"Không được! Như vậy xuống, liền phá Kinh vương đại quân đều không làm được!"

Mấy cái người áo đen thấy tình cảnh này, không khỏi giơ chân: "Có thể làm gì?"

"Đúng là còn có một sách, gây ông đập lưng ông!" Một tên người áo đen ánh mắt lấp loé không yên: "Phe ta cũng đào móc chút Ngũ Độc tông truyền thừa, phối hợp cái khác bí pháp, chế tác độc đạn, trước là sợ lưỡng bại câu thương, nhưng hiện tại. . . Hạ vương một phương đều là Thi Quỷ, không sợ hãi độc khí, ngược lại cũng không sợ!"

Bởi vì khoảng cách quan hệ, ngoại trừ Cao Huyền Thông rất ít mấy cái ở ngoài, nguyên bản Hạ quân trong người sống, là trước hết bị Thi Quỷ công kích.

Lúc này người áo đen này mím môi làm cái còi, một cái âm thanh lớn vang vọng.

Chợt, liền nhìn thấy vài điểm màu đen từ phía chân trời bay tới, rõ ràng là mấy con kỳ quái màu đen con dơi, mỗi một đầu đều có râu ngựa lớn như vậy, cầm lấy mấy cái bình ngói, đi tới phía trên vùng bình nguyên, đột nhiên quăng rơi xuống.

Ầm ầm!

Bình ngói ở giữa không trung nổ tung, hình thành nòng nặc mây mù màu đen, bỗng nhiên bao phủ xuống!

"Chà chà! Độc khí sao?"

Đoàn Ngọc thấy tình cảnh này, nhất thời gật đầu.

Trong lòng biết chính mình dựa vào độc khí khoe oai nhất thời, hiện tại quả nhiên đến rồi báo ứng: "Đáng tiếc. . . Ta không phải Phí Hành!"

Mắt thấy khói đen rơi xuống, bốn vạn Kinh quân liền muốn hủy hoại trong một ngày, tiếng thét dài bên trong, Đoàn Ngọc đạp bước mà ra: "Cuồng phong ở đâu?"

Gió to!

Gió to!

Trong hư không cuồng phong phun trào, tựa hồ mơ hồ truyền đến đáp lại.

Vù vù!

Gió to mãnh liệt, một thoáng liền cạo lên, mang bao bọc khói đen, hướng về Cao Huyền Thông trận doanh phiêu đi qua .

Dù là như vậy, Kinh quân cũng bị cái này khói độc quét trúng, không ít quân tốt liền mất hiện ra hắc khí ngã xuống đất, cầm lấy cái cổ, hiển nhiên không sống.

"Hô Phong Hoán Vũ? !"

Cái này thiên sư chuyên môn thần thông, Bạch Vân đạo chủ cùng Hàn Phong Tử đương nhiên biết được.

Nhưng cho dù biết được, nhìn ở trong quân triển khai thần thông Đoàn Ngọc, cũng là con người đều muốn trừng đi xuống.

Bạch Vân đạo chủ cũng là thiên sư, nhưng có quân khí áp chế, hăn nghĩ cũng không dám nghĩ tới!

Nhưng Đoàn Ngọc có thể.

Bởi vì hắc đạo ẩn cùng khí vận dị thường hòa hợp, hoàn toàn có thể ở chính mình trong quân doanh diễn pháp!

'Đương nhiên, càng then chốt chính là, Cao Huyền Thông đã bại, quân khí như núi lở! Không có đến từ đối phương quân khí quấy rầy!'

Trước, nếu là Cao Huyền Thông một phương như vậy, Đoàn Ngọc trái lại phải lớn hơn hao tổn tâm trí.

Dù sao đây cũng là chân thật bốn vạn cường quân, muốn chống quân khí, triển khai phạm vi lớn như thế, đại quy mô thần thông, thiên sư đều muốn thổ huyết.

Bất quá lúc này sao, Cao Huyền Thông thủ hạ hầu như tử thương hầu như không còn, còn lại áo vàng quân đều hóa thành tà vật, thần trí đều sắp không còn, nơi nào đến quân khí?

Vù vù!

Khói đen mãnh liệt, trong phút chốc bị cuồng phong mang bao bọc, thổi hướng về Cao Huyền Thông trận doanh.

Những kia Thi Quỷ tự nhiên không có gì lo sợ, tiếp tục gào thét, xung kích quân trận.

Nhưng trung tâm quân trận bên trong, Cao Huyền Thông cùng những người khác rất ít Đại Hạ tử trung, lập tức liền đổ máu năm mốt!

"Đó là cái gì? Khục khục. . ."

Khói đen dường như mở ra miệng rộng quái thú, một cái liền đem bốn trận nuốt tiến vào.

Còn sót lại một ít người sống, nhất thời hắc khí lên mặt, bị chết vô cùng thâm.

Thậm chí , liền ngay cả Cao Huyền Thông bản thân, đều cầm lấy cổ của chính mình, trong miệng ặc ặc có tiếng.

"Giết!"

"Giết Cao Huyền Thông!"

Hàn Phong Tử cùng Bạch Vân đạo chủ nhìn thấy tình cảnh này, không thể kiềm được, nguyên thần xuất khiếu, đột nhiên hướng về Cao Huyền Thông đánh tới.

Đặc biệt Hàn Phong Tử, trong mắt tinh quang lấp loé, nhìn Cao Huyền Thông, thật giống như ở xem một khối ngon cực kỳ thịt mỡ, hầu như liền con người đều đỏ.

"Làm sao sẽ?"

Trên sườn núi, người áo đen nhìn tình cảnh này, liền hình thể đều xuất hiện bất ổn.

Kinh vương có thể ở trong quân triển khai Hô Phong Hoán Vũ thần thông, là cái thứ nhất không nghĩ tới.

Mà chính mình cái này phương làm vì đối phó Kinh vương chế tạo vũ khí bí mật, quay đầu lại lại đã biến thành Cao Huyền Thông bùa đòi mạng, là thứ hai không nghĩ tới!

Nhìn Cao Huyền Thông đều trúng độc, hầu như mất mạng đáng dấp, cái này mấy cái tồn ở trong lòng không khỏi nổi lên thiên ý khó lường cảm giác.

"Còn lo lắng cái gì?"

Ngẩn ngơ sau khi, vẫn là trước thái độ cẩn thận người áo đen kia phục hồi tinh thần lại, bay nhào đi ra ngoài: "Dù như thế nào, Cao Huyền Thông

không thể chết được, hắn là Hoàng Thiên tuyển chọn giao long, một khi chết rồi, hậu quả khó mà lường được!"

"Chính là!"

Những người khác người áo đen phản ứng lại, dồn dập hóa thành hắc khí, lược không mà qua, phải cứu Cao Huyền Thông một cái mạng nhỏ.

"Hả? Nguyên Thần sát thủ?"

Chợt, cái này một đám người áo đen, lập tức liền cùng Hàn Phong Tử, Bạch Vân đạo chủ bắt đầu đấu.

Bọn họ đều là chân chính đạo thuật cao thủ, Nguyên Thần thiên chuy bách luyện, gần như bất diệt, ở Kinh quân ở ngoài diễn pháp, vẫn là miễn cưỡng có thể làm được.

"Các người ngăn cản!"

Những người áo đen này hóa thành hắc khí, thần lực cùng Nguyên Thần pháp thuật tung hoành, ngăn trở Hàn Phong Tử đồng thời, một trận âm phong đã mang bao lấy Cao Huyền Thông, gạt ra chu vi hắc khí, liền muốn chạy trốn chiến trường.

"Chạy đi đâu?"

Đang lúc này, một tên thanh niên đứng lơ lửng trên không, cười nhạt ngăn cản đường lui, không phải Đoàn Ngọc lại là cái nào?

Cao Huyền Thông tầm quan trọng, hắn là rõ rõ ràng ràng.

Như vậy thiên công, cũng không thể cho Hàn Phong Tử phải đến.

Một niệm đến đây, lúc này giương tay một cái, Bạch Hồ Tru Tà Ẩn thần thông cùng Thanh Long Tham Trảo thần thông hợp hai thành một ,

hóa thành Long Hồ Ẩn, đột nhiên nện xuống.

"Kính vương!"

Cái kia một đạo hắc khí thất thanh nói, xông khắp trái phải, muốn rời khỏi.

Làm sao, ở Long Hồ Ẩn phía dưới, vẫn bị một đòn trở thành mảnh vỡ, phảng phất kính như thể tầng tầng vỡ vụn ra, trong tay Cao Huyền Thông rơi xuống đất.

"Hả?"

Đoàn Ngọc nguyên thần chậm rãi rơi xuống, liền thấy được người này hắc khí lên mặt, thêm vào trời cao rơi rụng, lại đã chết rồi!

Ngày xưa, Phí Hành tuy rằng trúng độc khí, lại còn có thể cứng chống một đường chạy ra quân doanh, cái này Cao Huyền Thông võ công khí vận đều không so Phí Hành yếu, lại rơi vào kết quả như thế, khiến cho Đoàn Ngọc cũng không thể không thở dài, Đại Hạ triều đình làm ra đến tình phẩm, có thể so với mình độc ác nhiều.

"Đáng tiếc, đáng thương, đáng tiếc!"

Hắn liên tục thở dài, cái này Cao Huyền Thông cũng coi như nhân kiệt một đời, cuối cùng vẫn là rơi vào kết quả như thế.

Tuy rằng thở dài, nhưng vẫn là vung tay lên, ánh đao rơi xuống, đem Cao Huyền Thông thủ cấp chém đi xuống.

Chuyện này làm sao nói cũng là một đường phản vương thủ cấp, giá trị khá cao, cầm tế thiên càng có chỗ tốt.

"Không được!"

Những người khác người áo đen, nhìn thấy tình cảnh này, sẽ không tiếp tục cùng Hàn Phong Tử các loại Đạo gia cao thủ triền đấu, dồn dập làm chim muông giống như tản ra, các hiền thần thông phía dưới, dù cho thiên sư đều đuổi không kịp.

"Chúc mừng Vương thượng, trừ này lớn nghiệp!"

Bạch Vân đạo chủ nguyên thần rơi xuống đất, mỉm cười chấp tay.

Hàn Phong Tử lại là trong lòng vắng vẻ, nhìn thấy Bạch Vân đạo chủ như vậy, vẫn là liền vội vàng hành lễ.

"Thôi!"

Đoàn Ngọc khoát tay chặn lại: "Ra lệnh cho ta phương cao thủ cùng xuất hiện, hiệp trợ tiểu giết này chút yêu vật, mau chóng chung kết bên này chiến trường đi!"

"Vâng!"

Lúc này , liền ngay cả Bạch Vân đạo chủ cũng biết Cao Huyền Thông rất không bình thường.

Mà loại này tà vật, thanh lý hữu ích thiên địa, đến đại công đức, là cái người tu đạo liền sẽ không bỏ qua loại này chuyện tốt.

Đặc biệt Hàn Phong Tử, muốn từ những thứ này Thi Quỷ trên tìm bù đắp lại giống như, liên tục ra tay đánh chết, bán mạng phi thường.

"Hoàng giao ngã xuống?"

Ngược lại là Đoàn Ngọc, nguyên thần trở về sau khi, lẳng lặng nhìn tình cảnh này, trong con người tựa như buồn tựa như vui, một loại trống vắng tâm ý xông lên đầu.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 287: Chiến Sau

Âm tào địa phủ.

Huyền Thiên Minh giới, chia làm ba tầng.

Từ tầng cao nhất Thiên giới, đến trung tầng địa giới, thậm chí tầng thấp nhất luân giới, tam giới rõ ràng.

Ngay khi Cao Huyền Thông chết đi đồng nhất thời gian.

Luân giới nơi sâu xa, triều đình phúc địa.

Rầm Rầm!

Vù vù!

Âm phong gào thét, lôi đình cuộn cuộn.

Vô số điện xà hình như có ý chí của chính mình quần quýt lớn mạnh, đột nhiên hung uy tăng mạnh, nhắm đánh phúc địa ở ngoài một tầng hoàng mang.

Mà tầng kia hoàng mang trong nháy mắt thu nhỏ lại một nửa, hiện ra phía sau triều đình.

Răng rắc!

Một lôi rơi xuống, đột phá phúc địa, ở triều đình bên trong bừa bãi tàn phá.

"A!"

"Hoàng thượng cứu ta!"

...

Rất nhiều kêu thảm thiết ở trong, cái này một mảnh huyền không đảo giống như lục địa liền bị tổn hại non nửa, không biết bao nhiêu Âm thần cùng Anh linh, Âm binh, Tàn phi hóa thành tro tàn.

Một lồi phía dưới, tận thành bột mịn!

"Hả?!"

Đang lúc này, ở trung tâm nhất Kim Loan điện bên trong, Đại Hạ thái tổ mãnh mà thức tỉnh: "Đây là. . . Cao Huyền Thông bị chém?"

Cao Huyền Thông thân phận có thể không bình thường, không chỉ có là Đại Hạ hoàng triều dòng dõi đích tôn, càng là Hoàng Thiên giao long.

Có thể nói, một thân gắn bó Đại Hạ triều đình ở dương gian năm thành khí số!

Hắn vừa chết, toàn bộ triều đình phúc địa cách cục nhất thời biến hóa, thậm chí không chống đỡ được ngoại giới lồi đình, để phúc địa đều chịu đến đáng sợ tổn thương.

"Huyền Thiên đã chết, Hoàng Thiên đương lập!"

Đại Hạ thái tổ cao tiếng gầm lên, một con Kim Long hiện lên.

Con này rồng song giác bốn trảo, khoảng cách ngũ trảo Chân long chỉ có một tia khoảng cách, hiển nhiên là thốn hóa Đại Hạ Chân long.

Lúc này bỗng nhiên hiện lên ở Kim Loan điện bên trên, phát ra rít gào.

Long ngâm ở trong, bốn trang Hoàng Thiên Địa Thư hiện lên, một thoáng mở rộng, phảng phất bốn phía dày vách tường, đem phúc địa bảo vệ ở bên trong.

Hoàng mang tăng vọt, chống cự lời đình.

Không biết đi qua bao lâu, cái này một vòng sấm chớp mưa bão rốt cục tiêu tan.

May mắn còn sống sót Long tử Long tôn, trọng thần Âm tướng đám người lại là hoảng sợ như chó mất chủ, mặt hiện nổi lên ra sợ hãi vẻ: "Thiên khiến? !"

"Yên lặng!"

Đại Càn thái tổ tay vương ra, sau lưng chuông và khánh cùng vang lên, một thoáng trấn áp lại thế cuộc: "Đi kiểm tra thăm dò xuống, các cung điện tổn thương làm sao?"

Những thứ này đều là Thần Chi, hơi suy nghĩ, xa nhanh hơn phàm tục nhiều lắm, không đến bao lâu thì có báo lại: "Khởi bẩm bệ hạ, cộng tổn thất cung điện 1,372, Âm binh hai mươi ba vạn. . ."

Từ trời cao nhìn lại, có thể thấy được toàn bộ triều đình phúc địa diện tích đều cắt giảm bốn, năm phần mười, đây là một cái rất đáng sợ con số.

"Huyền Thiên oai, không thể chống đỡ sao?"

Đại Hạ thái tổ cười khở: "Làm sao. . . Chúng ta từ lâu nương nhờ vào Hoàng Thiên, nếu không thể hoàn thành đại nghiệp, thiên khiến phía dưới, tất nhiên bị chết thảm khốc cực kỳ!"

"Khởi bẩm bệ hạ!"

Tử Y Hầu ra khỏi hàng nói: "Bây giờ triều đình ra việc này, tất là Cao Huyền Thông binh bại bỏ mình! Sau khi nên làm như thế nào, kính xin lão tổ tông bảo cho biết! Tôn nhi tất toàn lực ứng phó, tất cả duy lão tổ tông như thiên lôi sai đâu đánh đó."

Hắn mặc dù có chút làm vì con cháu để tính, nhưng nếu là liên triều đình đều phá huỷ, tất cả tự nhiên đừng nói.

Bởi vậy lúc này chủ động đứng ra, bàn luận lão tổ tông.

"Tốt, quả nhiên lấy đại cục làm trọng, là trăm tốt hoàng tôn!"

Đại Hạ thái tử vui mừng nở nụ cười, nhưng lông mày cay đắng không giảm: "Huyền Thông vừa đi, trầm ở phía nam bố trí, trong khoảnh khắc thành nước chảy! Bây giờ cái này thiên khiến chính là minh chứng!"

"Tiếp theo trước mắt, chỉ có chống đỡ Bắc Yên, lấy bắc thống nam, mới là một tuyến sinh cơ!"

Cho tới một lần nữa để Cao thị cốt nhục làm vì hoàng đế, Đại Hạ thái tử đã cơ bản đứt đoạn mất cái này tưởng niệm.

Chính như đầu tư thất bại, đúng lúc cắt đứt đừng tồn mới là đúng lý, lợi nhuận là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Dù sao, Đại Hạ cho tới nay mới thôi bố trí, phần lớn đều cho Cao Huyền Thông.

Ngoại trừ cái này dòng chính ở ngoài, cũng là phương bắc Cao Cường còn có chút thứ đáng xem, làm sao Tây Nhung các nước võ lực đều không cường thịnh, vạn vạn không cách nào tranh qua Bắc Yên.

"Chính Dương đạo chủ nhất ý trước tiên thống phương bắc, lại xuôi nam, sợ cũng là có mưu tính!"

Đại Hạ thái tổ chậm rãi nói.

Hắn cùng Chính Dương đạo chủ quan hệ, liên đường như Đoàn Ngọc cùng Hàn Phong Tử quan hệ như thế, đại sự nhất trí, nhưng cụ thể đến cá nhân lợi ích trên, thì có chút xung đột.

Bây giờ Bắc Yến, trên thực tế chương khống trong tay Chính Dương đạo, đương nhiên, Đại Hạ cũng lôi kéo một đám người, xem như là sắm một luồng.

Càng không cần phải nói, bây giờ Chính Dương đạo chủ, tương tự là truyền thuyết, cùng hắn đứng ngang hàng, càng hơn hắn cái này chỉ có thể tọa trấn triều đình Thần Chi thuận tiện nhiều.

"Xin mời bệ hạ yên tâm, phương bắc đối với phía nam dụng binh, cũng không phải cái gì chuyện dễ dàng. . . Tây Nhung các nước rời xa Trung Nguyên, lúc này xem ra, không hẳn không có một phân cơ hội!" Tử Y Hầu chậm rãi mà nói.

Cái này nói tới, chính là như nam bắc đối kháng, đều tử thương nặng nề, Cao Cương không hẳn không thể nhân cơ hội quật khởi, ở Đoàn Ngọc trong lịch sử, chính là Tây Hạ cách cục.

"Nói tới cũng vậy. . ."

Đại Hạ thái tổ khoát tay áo một cái: "Nhưng chủ yếu vẫn là nhất định phải khiến Hoàng Thiên thắng được cái này một trận, cắt không thể cố ý hại mình hữu, bằng không ta cả đám hình thần đều diệt!"

. . .

Bình nguyên chiến trường.

Đại chiến kéo dài một ngày, cuối cùng cũng coi như đem những kia áo vàng Thi Quỷ tiêu diệt hơn nửa.

Cho tới sau đó linh tinh chạy tứ tán, Đoàn Ngọc đều không có biện pháp gì, chỉ có thể ra lệnh thủ hạ Luyện khí sĩ tận lực bắt giết, cá lọt lưới khẳng định có.

Có thể suy ra chính là, từ sau ngày hôm nay, khối này bình nguyên phụ cận, lại sẽ thêm ra một ít Thực Thi Quỷ đáng sợ truyền thuyết.

Ánh tà dương đỏ quạch như máu.

Toàn bộ chiến trường, trải qua lửa đạn rửa, độc khí bừa bãi tàn phá, người thi xác ngựa ngã một chỗ, còn có lượng lớn tàn chi đoạn hài, cùng với Thi Quỷ thi thể, quả thực so cái gì máu thịt địa ngục còn kinh khủng hơn.

Bởi vì có độc khí bừa bãi tàn phá, Đoàn Ngọc triển khai thần thông, đại thể đem khói độc thổi tan sau khi, liền mệnh lệnh đại quân rời đi bình nguyên đóng quân, ngày thứ hai trở lại quét tước chiến trường.

Thiên sư có thể Hô Phong Hoán Vũ, đợi đến ban đêm, mạnh mẽ xuống mấy trận mưa rào, đem chiến trường gội rửa một thoáng, tàn độc phải là cũng là không sai biệt lắm trừ sạch.

Soái tướng bên trong, đèn đuốc sáng choang.

Dù như thế nào, hôm nay cuối cùng cũng coi như là đại thắng, bởi vậy có yến hội.

Dưới đáy sắc mặt trắng bệch, tinh thần hoảng hốt sĩ tốt cũng bỏ thêm ăn, chỉ là trải qua ban ngày loại kia tình cảnh, còn có mấy người có thể ăn thịt, thực sự khó nói.

"Khốc liệt a!"

Tần Phi Ngự một đám tướng lĩnh ở Đoàn Ngọc trước mặt, dồn dập không hề che giấu chút nào trên mặt thốn thức vẻ: "Thuộc hạ đánh nhiều như vậy trượng, không có một lần khốc liệt như vậy!"

Tâm thường đại quân giao chiến, tổn hại tuyệt đối sẽ không quá nửa, trên căn bản tổn hại hai, ba phần mười liền muốn tan vỡ, có trở thành tù binh, có trở thành đào binh.

Trừ phi là sớm có dự mưu, đồng thời bức đến tuyệt địa, bằng không có rất ít trận tiêu diệt.

Nhưng lần này không giống!

Kinh vương đối với Hạ vương, bốn vạn đại quân đối với bốn vạn đại quân, Hạ vương một vạn lão doanh không phải là bị nổ chết, chính là chết ở người mình miệng xuống, là đứng đắn diệt sạch.

Mà Đoàn Ngọc bên này cũng chẳng tốt đẹp gì, bình thường chết trận, bị Thi Quỷ cắn chết, bị độc khí độc chết, còn có đào binh cái gì, lẻ loi tổng tổng đi xuống, cũng là hai vạn ra mặt.

Thương vong quá nửa! Đại biểu đã đến một cái vô cùng nguy hiểm giới hạn, suýt chút nữa liền muốn đánh diệt biên chế.

"Tổn hại qua hai vạn. . ."

Đoàn Ngọc mím mím môi, cười nói: "Đúng là so với cô dự liệu tốt hơn chút. . ."

Hắn đã sớm biết Cao Huyền Thông không đơn giản, lần này dù cho đem bốn vạn đánh hết đều không chút nào ngạc nhiên.

Bây giờ thoát nhìn, đúng là kiếm lời, trắng kiếm lời hai vạn.

Đồng thời nghiên cứu qua Thi Quý sau khi, Đoàn Ngọc trong lòng vô cùng rõ ràng, dù là chính mình lại cho Cao Huyền Thông thời gian một năm, thậm chí đều không cần một năm, đợi đến đối phương đem áo vàng quân tăng lên tới tinh binh tăng thứ, cái kia quân đội phương diện liền hầu như vô địch thiên hạ.

Bởi vậy bất luận từ phương diện nào đến xem, lần này đều là đại thắng!

Tuy rằng đánh đối thật có chút thê thảm.

"Tốt! Lần này dù sao cũng là đại thắng!"

Đoàn Ngọc vỗ vỗ tay, xem hướng phía dưới chư tướng: "Đồng thời, Cao Huyền Thông vừa chết, Man Du, Hoàn Châu liền là chúng ta vật trong túi! Phi Ngự!"

"Mặt tướng ở!"

Tần Phi Ngự ra khỏi hàng.

"Cái này hai vạn quân, tinh giản một thoáng, một vạn người vẫn là tập hợp đến đi ra, người mang theo hỏa pháo, đi một đường thu phục cái này hai châu, phải nhanh! Mặt khác, không muốn để cho chạy Cao Tiềm!"

So với Cao Huyền Thông, cái này Cao Tiềm mới thật sự là Tiềm long, không thể coi thường.

Đồng thời, lúc này dù cho vẫn là một tên tiểu quý, lại đồng dạng là một ít người trong lòng một mặt cờ xí, không thể cho hấn chạy.

"Vâng!"

Cao Huyền Thông chủ lực đều tiêu diệt ở đây, còn lại trong thành trì dù cho còn có một chút quân coi giữ, cũng là người già yếu bệnh tật, thậm

chí không cần pháo oanh, đe dọa một phen đều có bảy, tám phần mười khả năng đầu hàng, không phải việc khó, trái lại là một việc chuyện tốt, Tần Phi Ngư lập tức lớn tiếng đồng ý.

"Tốt, sau trận chiến này, cô phong người làm vì Hạ khanh!"

Đoàn Ngọc cười to nói.

Tần Phi Ngư trải qua khoảng thời gian này chinh chiến, đất phong không ngừng mở rộng, trước đã làm được thượng đại phu.

Lúc này lại lập xuống công lao, sách làm vì Hạ khanh chuyện đương nhiên.

Đồng thời, cái này còn không là loại kia ngoại lai đại thế lực nương nhờ vào, là chân chính người mình đề bạt lên, càng có cọc tiêu ý nghĩa.

Dưới đây chúng tướng vừa nghe, con mắt liền sáng.

Hạ khanh vị trí a, cái kia ít nhất có vài huyện làm thực ấp, tương đương với một cái quận chúa, đồng thời, vẫn là tư hữu loại kia.

Phóng tới Ngô Hàn cùng Nam Sở, cũng là vô cùng lớn cái phong quân, lại nỗ nỗ lực là có thể đuổi tới chưa tạo phản trước Vũ Ninh quân Nhạc Siêu!

Như vậy mức thưởng, không biết muốn rước lấy bao nhiêu đồ mắt.

Bất quá nghĩ đến Tần Phi Ngư chính là Vương thượng huynh đệ kết nghĩa, lại là tông long lão thần, lập xuống công lao hãn mã, vẫn là nhin.

Chỉ là trong lòng đồn dập có tính toán.

Bây giờ mới bình định một cái Cao Huyền Thông, phía nam còn có một cái Sở vương, một cái Vũ Ninh quân, cơ hội lập công không ít.

Chỉ cần thêm chút lực, sách làm vì khanh không là giấc mơ.

Thậm chí, như Ngô Hàn, Thiên hà hạ du chư hầu như vậy, phong kiến xã tắc, làm vì khai quốc chi quân cũng không phải là không có khả năng!

Một niệm đến đây, con người đều không khỏi đỏ chót.

...

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc không khỏi thở mẫn gập đầu.

Lần này bình định Hạ vương, chỗ tốt lớn nhất chính là chém Cao Huyền Thông.

Giết người này sau khi, đỉnh đầu của mình giao long càng thêm khỏe mạnh, rõ ràng là thu được càng nhiều Thiên quyền.

Cái này liền vô hình trong đem Hàn Phong Tử quạt khởi thế đè ép xuống.

Dù sao thiên đạo chí công, nếu là mình công lao Thiên quyền toàn phương vị nghiền ép Hàn Phong Tử, cái kia Chân Tiên vị trí, lại ngoài ta còn ai?

Đoàn Ngọc tâm ngực đại khoái, liên tục uống rượu, đột nhiên, lại nghĩ đến Sở vương đô phương hướng.

Chính mình cấp tốc bình định cái này hai châu, chính là vì đuổi tới phá vương đô thời điểm!

Vũ Ninh quân Nhạc Siêu người này cũng có Chân long phong thái, đặc biệt mất đi ràng buộc sau, hầu như có Long Phi cửu thiên tư thế, tuyệt đối là chính mình mạnh mẽ địch thủ.

Phía nam nhất thống ngày, đã không xa!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 288: Thăm Dò

Vân Trung năm thứ tám, tháng tám.

Man Du Châu, Thi thành.

Toà này Cao Huyền Thông căn cơ nơi, lúc này đã bị Đoàn Ngọc nắm giữ ở tay.

Đại quân mệnh mông cuồn cuộn lái vào, dân chúng trong thành nơm nớp lo sợ quỳ sát ở hai bên.

Cao Huyền Thông chủ lực một bại, còn lại tàn binh bại tướng nào dám tiếp tục gắng chống đối? Bởi vậy, Tần Phi Ngự đại quân chỗ đi qua, quả thực là giở cơm ấm canh, lấy nghênh vương sư.

Một đường thế như chẻ tre, liền đến Cao Huyền Thông 'Ngự vương đô', Thi thành.

Đáng tiếc chính là, Tần Phi Ngự lại đến vẫn là chậm một bước, Bàn Vân sơn mạch người miền núi nhìn thấy đại sự không ổn, đã lùi vào trong núi thăm, thậm chí còn mang đi Cao Huyền Thông con trai trưởng —— Cao Tiềm!

Người này cực kỳ bất phàm, hoặc có thể thành tựu bá vật.

Cái này liền làm nguyên bản đại thắng có khuyết điểm.

Bất quá Đoàn Ngọc cũng không nói gì, dù cho tiểu quỷ này kế thừa Cao Huyền Thông một tia khí vận, nhưng long bơi nước cạn, thì có ích lợi

gì? Là lấy như thường đề bạt Tần Phi Ngư làm vì Hạ khanh.

Cao Huyền Thông bên trong tòa phủ đệ, Đoàn Ngọc chung quanh chuyển động, cảm thấy coi như không tệ: "Man Du một hạ, Hoàn Châu đại thể có thể truyền hịch mà định, đại quân thoáng nghỉ ngơi một, hai, liền lao thẳng tới Vi Châu Sở vương đô!"

Hắn bỗng nhiên nhìn về hướng bắc.

Trong lòng rõ ràng, Chính Dương đạo cùng Bắc Yến quay đầu trở lại, phương bắc kịch liệt diễn biến, lấy Chính Dương đạo chủ thủ đoạn, đánh bại Khánh, Trần cũng sẽ không quá khó.

Mà chính mình cũng phải lập tức nhất thống phía nam, mới có thể thông dong huấn luyện thủy quân, lấy Thiên hà nguy hiểm, giữ được thực lực.

Nếu là tốc độ rất nhanh, có lẽ còn có thể qua sông lên phía bắc, đem ngọn lửa chiến tranh đốt ở Giang Bắc nơi.

"Như vậy, mới vừa có chân chính thiên hạ hi vọng a!"

Đêm xuống, Đoàn Ngọc tĩnh tọa nhập định, suy tư sau khi chiến lược.

P phía nam không cần nhiều lời, nhất định phải lập tức đi tới Vi Châu, đánh tan Sở vương cùng Nhạc Siêu.

Tuy rằng trước trợ giúp Nhạc Siêu, nhưng này bất quá là xua hổ nuốt sói kế sách, chân chính là trước khác nay khác.

'Còn có Bàn Vân sơn mạch, địa hình phức tạp, trong đó phần lớn là Đại Hạ dư nghiệt, lại đoạt Cao Tiềm đi, có thể thấy được không hết lòng gian. . . Ít nhất cũng phải lưu lại một cái Bình Tặc giáo úy ở đây, chuyên môn đối phó Man Du nạn trộm cướp!'

'Đồng thời, Cao Huyền Thông là Đại Hạ triều đình chân chính tuyển chọn thiên tử, hắn vừa chết, côi âm khí vận tất có phản phệ. . . Đại Hạ triều đình căn nguyên, nhanh không giấu được.'

Đoàn Ngọc nguyên thần xuất khiếu, bỗng nhiên đi tới âm tào địa phủ.

Lúc này hắc bình định phía nam gần nửa, dương thế quyền binh mở rộng , liên đới côi âm quyền binh cũng là tăng mạnh.

Hô hấp trong lúc đó, năm chuyển Đạo ấn hiện lên, Ly Hồ há mồm rít gào, lại tựa như hô hấp thổ nạp trong côi u minh lực lượng.

"Đây là côi âm quyền binh dời đi?"

Đoàn Ngọc nhìn Đạo ấn bên trên hào quang màu xanh sẫm càng ngày càng mạnh mẽ, không khỏi gật đầu, trong lòng biết lúc này đặt xuống phía nam hơn nửa, hầu như làm mình Đạo ấn chuyển hóa thành tử kim.

Mà như nhất thống phía nam, không sai biệt lắm là có thể tất cả chuyển thành xích kim, cũng chính là năm chuyển đỉnh cao tu vị.

"Chủ công!"

Không có đã lâu, nương theo Đoàn Ngọc khí cơ tản ra, một ít mông lung cái bóng liền tìm tới.

'Bọn họ' phần lớn mặt không hề cảm xúc, tứ chi tàn khuyết, hiển nhiên bị chết vô cùng thâm.

"Trận chiến này tổn hại hai vạn, bọn người đều là ta Đại Kinh trung thần, phải lập miếu bi lấy tế tự, Dương thế gia nhân có trợ cấp, ngoài ra, côi âm cũng có thưởng!"

Đoàn Ngọc hơi suy nghĩ, Hắc giao hiện lên.

Lúc này giao long đã trưởng thành không ít, nanh vuốt sắc bén, hình thể tráng kiện, thành linh có Chân long hi vọng.

Nường theo Vương giả một lệnh, nhất thời khí vận hiện ra, ở cõi âm ngôn xuất pháp tùy.

Từng tia tia khí tức khuếch tán , hóa thành cam lâm vũ lộ.

Nường theo mưa phùn rơi xuống, những này Quỷ hồn liền không ngừng tu bổ hình thể, thậm chí hiện ra áo giáp, linh trí cũng tăng trưởng không ít, ở mấy cái quan quân phó tướng suất lĩnh xuống, một lần nữa cả đội, núi hô thiên tuế.

"Lấy Kinh vương chi ấn, phong tứ tam sơn tứ thủy chi thổ địa hà bá, Trương Đường Thì, Hạ Ô Cửu. . . Các người thụ phong làm thổ địa, Hề Như Hải, phong người làm vì sông Tam Tử thủy thần, phó tướng Bì Khang, sách làm vì Thi thành Thành Hoàng! Cái khác quân tốt, đều là dưới trướng Âm binh!"

Đoàn Ngọc hơi suy nghĩ, không ít Thần sắc liền ban thưởng xuống.

Đạo ấn có thể luyện hóa Âm ty quyền binh, ngưng tụ địa giới chi Thành Hoàng thổ địa các loại pháp ấn.

Cái này từng tiếng ra lệnh, chính là từng cái từng cái Thần Chi xuất hiện.

Đương nhiên, vừa bắt đầu cấp bậc không quá cao, nhưng dù sao tính thành chánh quả, ở dương thế cũng sẽ phối hợp thành lập từ đường miếu thờ, có đèn nhang cung phụng , liền ngay cả Âm binh cũng có thể chia một chén canh, mặc dù không cách nào thăng nhập Thiên giới hưởng phúc, nhưng cũng không có rơi vào luân giới nguy hiểm.

Hống hống!

Ly Hồ hí dài bên trong, bỗng nhiên phun ra mấy vệt sáng, rơi xuống đang dần đầu tướng lãnh trên người.

Bọn họ lăn khỏi chỗ, nhất thời người mặc quan phục pháp bào, trên mặt mang theo pháp văn, bỗng nhiên có chút Thần Chi uy nghiêm, lại bái tạ nói: "Đa tạ Chủ công!"

Đoàn Ngọc liếc mắt, cái này phong tứ chức quan khí vận, tự nhiên có tiêu hao , bất quá còn ở trong giới hạn chịu đựng, không khỏi gật đầu: "Người sau đó đi, tự đi chọn lựa Âm binh Âm tướng, bổ nhiệm văn võ quan lại, cái này liền lên nhậm chức đi thôi!"

Trong lòng biết những thứ này người, cho là chính mình Kinh quốc ở âm tào địa phủ căn cơ.

Nương theo giành chính quyền quá trình không ngừng tử thương, còn có không ngừng phong thưởng, cuối cùng liền sẽ đem mạng lưới trải rộng toàn bộ âm tào địa phủ quảng đại nhất địa giới.

Tuy rằng bọn họ vừa bắt đầu còn rất nhỏ yếu, đồng thời nhất định phải chịu đựng đến từ ngoại đạo quý thần cùng yêu vật đả kích, nhưng đại thế ở ta, luôn có thể từ từ đồ.

"Đương nhiên, bình thường triều đại đế vương cũng không có Đạo ấn, lập tức e sợ không bỏ ra nổi cái này rất nhiều vị trí đến, quy mô không thể có ta lớn như vậy. . ."

Mang theo một nụ cười, Đoàn Ngọc âm thầm nghĩ.

"Chủ công, chúng ta đi vậy!"

Chỉ một thoáng, cái này hai vạn Âm binh Âm tướng hóa thành gió đen, biến mất đi xa.

Đoàn Ngọc dừng lại chốc lát, thân hình đồng dạng hòa vào thổ địa trong.

Âm tào địa phủ có tam giới, hồn phách càng tàn khuyết, hình thể càng tan rã, liền càng đi xuống dưới tầng rơi rụng!

Hạ tầng nhất luân giới, hầu như là luyện ngục, trải rộng địa phủ âm phong, chuyên môn thối tan hồn phách, cũng có đại năng đồn đại, ở đây giới trong, có luân hồi bí mật.

Những kia hình phách không kiên, lại không có đèn nhang cung phụng cô hồn dã quỷ, sa đọa luân giới sau khi, đầu tiên chính là chịu đựng trăm nghìn đạo địa phủ âm phong cọ rửa, hoàn toàn hồn phách tan rã, chân linh trí nhớ tiêu diệt, chợt đầu nhập luân hồi.

Cái này mặc dù là truyền thuyết, nhưng lúc này, Đoàn Ngọc lại là muốn tận mắt nhìn một lần!

Vù vù!

Hắn chủ động chìm xuống, không biết qua bao lâu, lại đi tới một giới.

Cái này luân giới trống trơn mờ mịt, trên không chạm trời, xuống không một thước đất, tựa hồ chính là một mảnh hư không.

Mà ở cái này trong hư không, nhiều nhất, chính là địa phủ âm phong!

Nguyên thần thành tựu Dạ Du, thứ nhất muốn vượt qua chính là địa phủ âm phong kiếp số!

Nhưng này bất quá một tia một tia, thối qua coi như, nhưng là ở luân giới trong, địa phủ âm phong quả thực toàn lên toàn diệt, giống như long quyển!

Vù vù!

Đoàn Ngọc đặt chân chưa ổn, một đoàn âm phong liền đánh tới, vây quanh hãn nguyên thần đảo quanh.

Răng rắc!

Cuồng phong như đao, hãn nguyên thần bảo thể lại dường như tinh cương giống như, hung hãn cùng đao gió chạm vào nhau, phát ra chói tai huyên não, đánh bóng một chuỗi xuyên tia lửa.

"Thiên sư hồn phách, căn bản không sợ hãi những thứ này!"

Hãn chỉ cười cười, dù sao từ lâu nguyên thần đại thành, dù cho nguyên thần diệt vong, cái kia một điểm chân linh bạo lộ ra, cũng không cách nào bị tiêu diệt trí nhớ, mà là có thể thuận lợi chuyển thế.

Đây chính là thiên sư oai!

"Đương nhiên. . . Bình thường nguyên thần, cho dù Du Thần Ngự Khí, cũng rất khó ở luân giới chống đỡ bao lâu. . ."

Đoàn Ngọc đứng chấp tay: "Từ xưa tới nay, có thể thăm dò luân giới, bình yên trở về đại năng cũng không có mấy cái, ghi chép rất ít, đồng thời có rất nhiều không rõ hư thực chỗ. . . Nhưng ta bây giờ lại biết được, nơi đây tuyệt đối bao hàm luân hồi bí mật, đồng thời, Đại Hạ triều đình, liền giấu ở trong này!"

Năm đó, hãn độ biến đến đây phía nam thời điểm, liền đã từng gặp phải một con yêu vật.

Yêu vật kia tu vị rất cao, làm sao xông vào luân giới, chịu đến ô nhiễm, trở nên điên điên khùng khùng.

Mà sau đó Đại Hạ đối địch Thần Chi, cũng bại lộ qua một ít manh mối.

Cái này liền làm Đoàn Ngọc có suy đoán, Đại Hạ triều đình, có lẽ liền ẩn giấu ở luân giới bên trong!

"Năm đó. . . Triều nhà Hạ cuối cùng hoàng đế tế tự Hoàng Thiên, chọc trời giận thiên khiến, không chỉ có bản thân chết vào lôi đình, Đại Hạ mệnh trời cũng nhanh chóng đoạn tuyệt. . . Coi là lúc, triều đình từ Thiên giới rơi hủy, đây là giới tu hành đều biết chuyện."

"Nhưng Đại Hạ thái tổ nhưng chưa chân chính ngã xuống, mà là mượn cơ hội kim thiên thoát xác, giấu tại hậu trường, chủ trì phục quốc công việc."

Thiên giới mục tiêu quá lớn, hưởng chi một cái mất đi mệnh trời triều đình, như còn lưu lại ở thiên giới, tất ngũ lôi oanh đình!

Trên lý thuyết tới nói, địa giới bàng bạc mệnh mông, hầu như so với dương thế càng lớn hơn vô số lần, là tốt đẹp nhất ẩn náu nơi.

Nhưng Đại Hạ thái tổ hiển nhiên không có làm như thế, mà là lựa chọn một cái càng thêm bảo hiểm tổng hợp địa phương —— luân giới!

Dù sao dù cho địa giới quảng đại đến đâu, cũng có bị đột nhiên đánh vỡ khả năng, nhưng luân giới trong, liền hầu như không có ai tới thăm dò.

Từ khi giết chết Cao Huyền Thông sau khi, thông qua trong cõi u minh cảm ứng, Đoàn Ngọc càng thêm xác thực điểm ấy.

Đại Hạ triều đình, tất là thừa dịp thiên biến, ngụy trang rơi rụng, kì thực tiềm tàng ở luân giới trong!

Hắn lần này đến, tự nhiên là nhân lúc hắn ốm, đòi mạng hắn!

Dù như thế nào, Cao Huyền Thông bị chém, triều đình cũng không thể bình yên vô sự.

Tuy rằng hay là còn có cấp truyền thuyết những khác Đại Hạ thái tổ bảo vệ, nhưng ít ra toàn thân trở ra vẫn có niềm tin.

Trầm ngâm qua đi, hắt hơi vung tay lên.

Xoẹt!

Quanh quẩn ở xung quanh âm phong tản đi, hiện ra mờ mịt thế giới.

Từng cái từng cái tàn khuyết hồn phách, phảng phất hạt mưa giống như, từ thượng tầng địa giới bên trong rơi rụng.

Đến nơi này, lại là lập tức liền bị địa phủ âm phong hóa đi hình thể, trí nhớ. . . Duy có một chút thuần túy nhất chân linh, bỗng dưng lóe lên, biến mất không thấy.

"Quả là luân hồi, hoặc là nói. . . Thế giới dạ dày?"

Đoàn Ngọc nhìn cái này màn, như có ngộ ra.

Chợt, lật bàn tay một cái, liền hiện ra một mặt thiết bài, trung tâm có Hồng Liên Nghiệp Hỏa ấn ký.

Dựa vào điểm này trong cõi u minh linh cơ, hắt nguyên thần hơi động, chớp mắt mấy chục dặm, bắt đầu thăm dò luân giới.

Sóng!

Hai canh giờ sau khi, phá tan một tầng sương mù, trước mắt liền hiện ra một tầng Hồng Liên địa ngục.

Vạn ngàn Hồng Liên chi hoa tỏa ra, cảnh này đẹp tuyệt, cũng thế tuyệt!

Bởi vì cái kia từng đoá từng đoá ngọn lửa, thỉnh linh đều là thiêu nguyên thần, ô nhiễm hồn phách đáng sợ thần thông!

Nhưng Đoàn Ngọc nguyên thần thành tựu, mấy trượng thanh quang hộ thân, lẫm liệt không sợ hãi, nhảy vào biển lửa.

Hùng hực!

Ngọn lửa bốc lên, bị Đạo vực thanh quang ngăn cản ở ngoài.

Không biết đi qua bao lâu, phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng sấm vang.

Đoàn Ngọc ngẩn ra, lúc này mới phát hiện mình chẳng biết lúc nào đã lao ra Hồng Liên địa ngục, đi tới một mảnh hư không.

Trên trời lơ lửng cuộn cuộn, âm phong từng trận, trung tâm lại là một cái toả ra hoàng mang phúc địa.

"Đại Hạ triều đình!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Phúc Địa

Đầy trời lôi đình, âm phong cuộn cuộn, cái này là cái gì loại uy thế?

Dù cho Đoàn Ngọc, cũng không dám nói mình có thể ở đây thiên uy phía dưới may mắn còn sống sót.

Nhưng mà, ở cái này lôi đình trung tâm, nhưng có một toà vàng vọt phúc địa, dày đặc hoàng mang giống như tường đồng vách sắt, đem tất cả nguy hiểm kiên định ngăn cản ở ngoài.

"Hoàng Thiên ánh sáng?"

Đoàn Ngọc nhìn tất cả những thứ này, cũng không có mê hoặc, nơi đây tất là Đại Hạ triều đình không thể nghi ngờ.

Hắn lấy Linh nhãn thuật quan sát, thậm chí có thể nhìn thấy bốn phía hoàng mang liên tiếp, hình thành rồi Hoàng Thiên Địa Thư trang sách hình dạng, phảng phất bốn phía tường thật dày vách.

"Bốn trang Hoàng Thiên Địa Thư, đều ở nơi này!"

Hoàng Thiên Địa Thư, tổng cộng có bảy chương bảy trang, trong đó một chương hủy tại tay mình, mặt khác một tấm ở Cao Huyền Thông thi thể trên thu được, tương tự tiêu hủy đi.

Mà ở đây phát hiện bốn tấm, tồn thế liền chỉ có cuối cùng một tấm mà thôi.

Theo Đoàn Ngọc suy đoán, ở Chính Dương đạo độ khả thi rất lớn.

"Cái này long đình phúc địa, tính chất đã chuyển biến, thật giống như lún vào thân thể mảnh đạn, khẳng định chịu đến bài xích. . . Mà Hoàng Thiên Địa Thư, nhưng là virus!"

Thần sắc hẩn nghiêm túc: "Nếu là đều bị ta tiêu hủy, công lao e sợ trước không có người sau cũng không có người, lập tức thành tiên đều có khả năng, cái gì Hàn Phong Tử hàng ngũ liền so sánh đều không cách nào so với!"

Đột nhiên, một trận cảnh giác truyền đến.

Phúc địa bên trên, bỗng nhiên hiện ra một con Kim Long, phần nộ rít gào.

"Thật là nhạy cảm, ta chỉ là lấy Linh nhãn dò xét, phát hiện triều đình phúc địa hình như có tổn hại, lập tức liền bị phát hiện sao?"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, lại không né tránh.

Kim long lạnh như băng vô tình thụ đồng nhìn sang, chợt quang mang lóe lên, ở Đoàn Ngọc trước mặt hóa thành một cái bóng mờ, trên người mặc miện phục, trên mặt tử khí đại thịnh, ngũ quan hoàn mỹ, có thể nói long hổ phong thái, thiên nhật chi biểu.

Hoặc là nói, làm người người tổng có một ít khuyết điểm, nhưng người này tướng mạo lại là chân chính viên mãn , bởi vì hẩn cũng không phải là người, mà là thần!

Đại Hạ thái tổ! Truyền thuyết giai vị chi thần!

"Chính nhị phẩm? ! Đại Hạ thái tổ!"

Đoàn Ngọc trong lòng hơi động, đã biết rõ Đại Hạ thái tổ cấp bậc.

Dương thế khí vận, nhập âm phủ suy giảm hai phẩm, dù cho nhất phẩm thiên tử, đến âm phủ cũng bất quá Chính tam phẩm, tương đương với thiên sư.

Chính nhị phẩm chi thần vị, đó chính là Thần đạo truyền thuyết, có thể so với Đạo gia Lôi Kiếp Bất Diệt, Binh gia Kim Thân Bất Hoại Dao Thương Bất Nhập, Nho gia Nhĩ Thuận thần thông!

Nếu là Thần đạo đến Chính nhất phẩm, thậm chí có thể do âm chuyển dương, không chỉ có trường tồn bất hủ, còn có thể cùng tiên nhân giống như, nắm giữ hoàn mỹ thân thể!

Ba ngàn đại đạo, trăm sông đổ về một biển!

"Lớn mật! Nhìn thấy trăm còn không hành lễ?" Đại Hạ thái tổ chửi mắng một tiếng.

"Trong thiên hạ, tất cả là đất của vua, dọc theo những vùng đất này dân chúng khắp nơi đó không ai không phải là thần dân của vua, người cho rằng cô là loạn thần tặc tử, không biết ở cô trong mắt, các người mới thật sự là phản tặc!"

Đoàn Ngọc cười gằn đáp lại.

Hắn đã nhìn ra rồi, đây chỉ là Đại Hạ thái tổ một cái ý niệm bóng mờ.

Đối phương bản thể, còn ở triều đình phúc địa ở trong, vừa ra tới liền sẽ phải chịu khủng bố lôi đình oanh kích.

Mà ngoại trừ Thần đạo truyền thuyết ở ngoài, dù cho trở lại một đám Chính tam phẩm chi thần, ngoài ra mười vạn Âm binh vây công, Đoàn Ngọc cũng có thể thông dong thoát thân mà đi, từ lẫm liệt không sợ.

Khí thể kinh khủng ngưng tụ, chột lại âm âm dạt ra , hóa thành gió mát lướt nhẹ qua mặt.

Đại Hạ thái tử thấy buồn cười: "Không sai, được làm vua thua làm giặc, này mới là thiên địa chí lý, nhưng Kinh vương liền cho rằng người có thể hoàn toàn thắng lợi?"

Đoàn Ngọc vẻ mặt nghiêm túc: "Bắc Yển mang khóa thảo nguyên lực lượng, thể nuốt vạn dặm như hổ, xác thực rất khó ứng phó, nhưng cô thừa kế Huyền Thiên mệnh trời, tất cùng phản tặc phẫn khởi chiến đấu đến cùng! Cô hỏa diễm pháo, người cũng thấy, đánh giá làm sao?"

Chính là người có thần thông, ta có khoa học.

Thân là người "xuyên việt", nhỏ yếu lúc lấy ra đại sát khí, chỉ có thể tiện nghi người khác.

Cho đến lúc này, nắm giữ tam phân thiên hạ, lại có Triệu Khắc sư thủ đoạn bảo đảm bí mật, Đoàn Ngọc mới có thể cuồn cuộn không ngừng đem kiếp trước phong phú khoa học kinh nghiệm chuyển hóa thành chiến lực.

Cái này cũng là trước Huyền Thiên cùng Hoàng Thiên tranh đem lôi kéo hẳn nguyên nhân.

Làm cái này thứ ba thiên, thiên ngoại thiên khách tới, hơi hơi khuynh hướng một thoáng chính là vô cùng nặng quả cân, thậm chí có thể thay đổi cây cân.

Càng không cần phải nói, Đoàn Ngọc cảm giác mình rất chắc chắn ở Bắc Yển xuôi nam trước giành trước chiếm cứ Thiên hà, lấy tinh nhuệ thủy binh phong tỏa tuyến đường, lại đem ngọn lửa chiến tranh thiêu đốt đến phương bắc, chính mình ở phía nam bình yên làm ruộng phát triển.

Chỉ cần hình thành như vậy thế cuộc, chính mình tất có thể nhất thống thiên hạ!

Đương nhiên, tại cái này trước đó, còn có hai ngọn núi lớn cần vượt qua đi, bằng không đều là nằm mơ.

"Xác thực là quân quốc lợi khí, nếu có thể mở rộng, từ đó về sau, chiến tranh hình thức đem đại biến!"

Làm cái này khai quốc thái tổ thức nhân vật, Đại Hạ thái tổ đối với hỏa pháo đánh giá khá cao: "Chỉ là không cách nào lượng sinh, số lượng quá ít, sợ là không kịp!"

"Ha ha. . ." Đoàn Ngọc cười to: "Chân chính làm sao, kính xin mọi mắt mong chờ!"

Đại Hạ thái tổ yên lặng một hồi.

Nếu là có thể, hẳn dĩ nhiên muốn đem cái này nhiều lần phá hư Đại Hạ chuyện tốt Kinh vương ép chết.

Nhưng thực lực không đủ, có khóc cũng không làm gì?

Sau một lúc lâu, mới nói: "Huyền Thiên keo kiệt, Kinh vương sao không nương nhờ vào Hoàng Thiên? Đợi đến hai thiên sáp nhập, chúng ta cùng Chính Dương đạo chủ, đều có thể thành tiên làm tổ!"

"Hoàng Thiên từ lâu lôi kéo qua ta!" Cái kia Huyền Âm tử trên tay Hoàng Thiên Địa Thư, liền đại diện cho một phần Hoàng Thiên tâm ý, nhưng Đoàn Ngọc không chút do dự mà từ chối.

Bởi vì lúc trước hẳn, vẫn không có vượt qua chuyển thể nguyên thần sinh tử kiếp số, dám tuyển Hoàng Thiên, lập tức ngũ lôi oanh đỉnh.

Khi đó hẳn, cũng không có Chính Dương đạo chủ Lôi Kiếp Bất Diệt như vậy mãnh, có cứng đỉnh thiên lôi năng lực.

Dù cho hiện tại, cũng không muốn ăn lôi đình nhất kích.

Bất quá đến lúc này, có lẽ lại có lựa chọn quyền lực?

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, kiên định nói: "Cô từ chối!"

Hoàng Thiên là cái thứ gì, nghiên cứu hai trang Hoàng Thiên Địa Thư hẳn, lại quá là rõ ràng.

Khủng bố không phải Hoàng Thiên, mà là ảnh hưởng Hoàng Thiên không thể miêu tả tồn tại.

Đó là hỗn độn, là khủng bố, là tuyệt vọng tập hợp.

Có lẽ đầu tới gần, thật sự có thể thu được trường sinh, thành tiên làm tổ, nhưng đánh đổi không hẳn là chính mình đồng ý.

Dù cho tự nhận không tính người tốt lành gì, nhưng ở thủ tự cùng không có tự hai đại trận doanh trong, Đoàn Ngọc cảm giác mình vẫn là ở thủ tự một bên.

Chỉ có lên làm người bề trên sau khi, mới biết tuân thủ quy tắc chỗ tốt nơi , bởi vì đó chính là ở giữ gìn lợi ích của chính mình.

Theo Đoàn Ngọc, Huyền Thiên quy tắc nghiêm mật, chính là thủ tự thế giới, mà Hoàng Thiên, hoặc là nói bị ô nhiễm sau Hoàng Thiên, chính là thâm uyên như thế hỗn loạn thế giới.

Chính mình hảo hảo thủ tự tiên nhân không làm, chạy đi thâm uyên làm Ma vương? Đầu mọc mốc chứ?

Dù cho chỉ lấy cướp đoạt xuống tầng cung dưỡng thượng tầng mà nói, có trật tự cướp đoạt cũng so với không có tự hiệu suất cao nhiều.

Hỗn loạn trận doanh nhiều đau bức, cũng không phải chuyện cười.

Hắn chỉ nghĩ làm tiên nhân, hưởng thụ trường sinh vĩnh hằng, không muốn làm đau bức.

Huống chi, mọi việc đều có một người có hai bộ mặt, nghiêm ngặt nói đến, Huyền Thiên nơi này quy tắc nghiêm mật, rất khó thượng vị, tương tự mang ý nghĩa thượng vị sau khi, cũng rất khó lại bị kéo xuống.

Có thể nói, có lợi có hại.

Đối với Đoàn Ngọc mà nói, từ bỏ cảm rỗi hồi lâu Huyền Thiên, nương nhờ vào Hoàng Thiên thế giới, chỉ là một cái thành tiên làm tổ mê hoặc, thực sự không đủ.

"Đã như vậy, cái kia chính là kẻ địch rồi!"

Đại Hạ thái tử thở dài một tiếng, sau lưng mơ hồ hiện ra một con Chân Long bóng mờ.

"Nếu là người Bản tôn tự thân tới, cô có lẽ còn có thể kiêng kỵ một, hai, nhưng hiện tại sao?"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng, hai tay huy động liên tục.

Từng đạo từng đạo Cương Sát chi khí phân tán, hóa thành đao kiếm, bỗng nhiên vạn kiếm cùng phát.

Xì xì!

Trong hư không truyền đến lượng lớn kêu thảm thiết, đó là ẩn nấp thân hình, mai phục qua đến Đại Hạ Thần Chi, lúc này một thoáng tử

thương nặng nề.

Hống hống!

Chờ đến Đại Hạ thái tổ ra tay lúc, Đoàn Ngọc đứng tại chỗ đã không có một bóng người.

. . .

Thi thành.

Đoàn Ngọc nguyên thần quy khiếu, thở dài một tiếng: "Đáng tiếc. . ."

Như nương theo Cao Huyền Thông bị chém, Đại Hạ thái tổ chịu đến không thể bù đắp thương thế, hẳn thậm chí dám thử nghiệm hủy diệt Đại Hạ triều đình!

Dưới cái nhìn của hắn, cái này long đình phúc địa, đã biến thành Huyền Thiên bên trong thế giới một viên u ám tính!

Như đem phá hủy, thu hoạch công lao tuyệt đối khó mà tin nổi.

Làm sao nát thuyền còn có ba cân đình, triều đình phúc địa tuy rằng chịu đến Cao Huyền Thông binh bại liên lụy, nhưng còn có một cái Thần đạo truyền thuyết, thậm chí bốn trang Hoàng Thiên Địa Thư trấn áp khí số, chính mình như thiện xông vào, e sợ Đại Hạ thái tổ trái lại muốn cười đến rụng răng.

Bởi vậy, chính mình chỉ có thể lùi, đợi đến lên cấp truyền thuyết sau khi, trở lại thử nghiệm đánh tan.

"Cao Huyền Thông đã diệt, Đại Hạ triều đình cũng đã bại lộ, vừa nãy xem hình tượng, tuyệt đối là nguyên khí đại thương, trong thời gian ngắn không cách nào đi ra làm yêu, là lúc một hơi giải quyết phía nam!"

Đoàn Ngọc nhìn hướng về Sở vương đô phương hướng.

Có chính mình trợ giúp ba vạn đại quân, ở ngoài càng nhiều quân giới vật tư, các loại cuồn cuộn không ngừng tin tức nhanh chóng bị truyền đến.

Làm hẳn biết được, được đến chính mình viện trợ sau khi, Nhạc Siêu quả nhiên không có lui nữa, mà là lại thử nghiệm mấy lần công thành.

Bởi vì thu được Ngân Giáp Thần Lô các loại công thành lợi khí, lần này Sở vương đô chân thật đã đến thành phá biên giới, nguy hiểm nhất một lần, thậm chí cũng đã bị công phá một đoạn tường thành, chỉ là sau đó ở Đại Tư Mã Phí Vô Kỵ cùng chủ nhà họ Bạch liều mạng chống lại phía dưới, mới miễn cưỡng bị đuổi ra.

Dù là như vậy, bị công giao đấu hơn năm Sở vương đô, đã đến tràn ngập nguy cơ biên giới.

Đồng thời, chính mình các loại phản vương không ngừng công thành thoắt qua, càng là đối với Sở vương một đại đả kích.

"Nam Sở mười hai châu, Ngạn, Văn Định, An ở Nhạc Siêu tay, hoàn, Man Du đã rơi vào cô tay, còn Anh, Toại, Nam Cú, Linh, Trung Sa, Hào càng không cần nói, bây giờ ở Sở vương trên tay, cũng chỉ còn lại nửa cái Vi Châu. . ."

Làm Vương giả làm đến một bước này, Sở vương đã là hoàn toàn tuyệt vọng.

Dù cho hẳn còn có thể đánh bại Nhạc Siêu, nhưng tuyệt đại đa số nước Sở châu huyện đều rơi vào người khác tay, đợi đến Sở vương đô bên trong lương thực ăn xong, lại nên làm gì tự xử?

"Bây giờ phía nam tình thế, ta là số một, Nhạc Siêu thứ hai, Sở vương thậm chí còn không bằng ta dưới trướng Hàn hầu!"

Thủ thành thủ chính là tự tin.

Ở bây giờ cục diện này xuống, để cho Sở vương Chương chỗ trống thực sự không còn nhiều.

Nếu không là hãn cùng Nhạc Siêu trong lúc đó có quốc cừu gia hận, nói không chắc đều sẽ trực tiếp hướng về Nhạc Siêu đầu hàng.

"Bởi vì cừu hận, hãn không cách nào hướng về Nhạc Siêu đầu hàng, có thể cơ hội lựa chọn cũng chỉ có ta một cái!"

Đoàn Ngọc trầm ngâm xuống.

Tuy rằng trên tay hãn chỉ có hai, ba vạn quân đội, nhưng có hỏa pháo các loại lợi khí, dù cho đối mặt mười vạn binh thường đại quân cũng là không sợ hãi.

Áo vàng quân là trường hợp đặc biệt, ở Huyền Thiên cắt đứt Hoàng Thiên trợ giúp sau khi, rất khó lại sản sinh thứ hai chi.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 290: Vong Quốc

Vi Châu.

Này châu vẫn là Nam Sở mười hai châu đứng đầu, sản vật phì nhiêu, bách hóa hội tụ, ruộng tốt liền mẫu.

Nhưng từ khi Nhạc Siêu chinh chiến này châu sau khi, đại chiến liên miên, đầu tiên là đại phá Bạch gia mười vạn binh mã, lại ngay sau đó vây công Sở vương đô, không có ngày không chiến.

Khói lửa ngập trời, đánh đối chính là Vi Châu hoàn toàn tàn tạ, đất ruộng ruộng bỏ hoang, bách tính trôi giạt khắp nơi, hóa thành lưu dân thoát thân.

Nước Sở nguyên khí, ở cái này loại không ngừng cắt thịt lấy máu tình huống xuống, không thể tránh khỏi đi tới suy sụp thâm uyên.

"Trăm dặm không có người ở, bạch cốt lộ tại hoang dã!"

Đoàn Ngọc lâm bầm.

Lúc này, hãn thống soái ba vạn đại quân, chính thức gia nhập cái này tình hình rối loạn.

Vì sao là đại quân ba vạn?

Cái này tự nhiên là ven đường thu phục một ít Nam Sở phong quân chi cống hiến.

Nam Sở có phong quân hậu hoạn, tuy rằng không kịp Ngô Hàn như vậy hầu như chiếm cứ cả nước một nửa, nhưng cũng thế lực khổng lồ, Sở vương cải cách, liền gặp phải nghiêm trọng đàn hồi.

Thậm chí Vũ Ninh quân đại loạn, là có thể coi là trong đó lớn nhất một luồng.

Lúc này Đoàn Ngọc thừa kế mệnh trời mà lên, chiếm lĩnh phía nam hơn nửa, danh vọng tăng nhiều, tự nhiên cũng có thức thời người xin vào dựa vào 'Minh chủ' .

Càng không cần phải nói, hãn ở phong thường bên trên cực kỳ hào phóng, chỉ cần là đúng lúc nương nhờ vào, đều chiếm được bản lãnh an cư, cũng chính là bảo lưu đất phong không đổi hứa hẹn, người có công thậm chí còn có thể tăng phong.

Cái này liền lập tức gia tăng rồi lượng lớn phong quân tính tích cực, tự mang lương khô vì hãn ra sức.

Tuy rằng chấp vá lung tung, cũng chỉ có một vạn quân không chính quy, nhưng dù cho không thể lên chiến trường, đem ra làm hậu cần phụ binh, thậm chí tăng thanh thế, đều là rất tốt.

Đương nhiên, dám mang theo ba vạn quân, liền giết vào Sở vương đô cái này mười vạn đẳng cấp đầm lầy, Đoàn Ngọc chỗ dựa lớn nhất, vẫn là chính mình pháo binh bộ đội.

Chỉ cần đối thủ không phải mấy vạn tinh binh, thậm chí áo vàng quân như vậy tà vật, mấy luân pháo kích dưới đi, nhất định có thể thu được phi phạm hiệu quả.

Mà ở đến Vi Châu trước, lượng lớn tình báo, đã ở Đoàn Ngọc trong tay hội tụ: "Lúc này Sở vương Chương đã sứt đầu mẻ trán, thậm chí có hướng về cô quy hàng tâm ý sao? Đáng tiếc. . ."

Thu phục Sở vương, nhìn như vô cùng tươi đẹp, kì thực chính là một viên bao bọc mật đường độc dược.

Đoàn Ngọc có thể không có quên, chính mình Kinh quốc thổ địa, hơn nửa lấy từ nơi nào.

Mà ai lại là những thứ này Nam Sở phong quân trên danh nghĩa Chủ quân!

Giữ lại nước Sở vương thất, tuyệt đối là tệ lớn hơn lợi.

Bởi vậy cân nhắc một phen sau khi, hắc cố ý đem chính mình muốn tới tin tức thả ra, kích thích Nhạc Siêu càng thêm liều mạng mà công kích Sở vương đô, lúc này hắc là đã có kết quả.

"Báo!"

Quả nhiên, một cái Nhật Du nguyên thần nhanh chóng chạy tới, không dám vào nhập quân doanh, mà là ở biên giới liền dừng lại, lan truyền tin tức thân binh một đường chạy nhanh đến: "Khởi bẩm Vương thượng, trải qua mấy ngày nay đánh mạnh, Sở vương đô ba đoạn tường thành đổ nát, vương đô thất thủ!"

"Rốt cục. . . thất thủ sao?"

Sở vương đô chính là Nam Sở đệ nhất hùng thành, lại có một đám binh pháp đại gia, mang theo đại quân chống lại.

Nếu không là Nhạc Siêu liều mạng, tiêu hao mấy năm, xác thực rất khó đặt xuống.

Mà hiện tại, chính là bọn họ song phương song song cùng chết, chính mình ung dung hái quả đào thời điểm.

"Chúc mừng Vương thượng, chúc mừng Vương thượng!"

Bên cạnh mấy tướng liền vội vàng hành lễ: "Dù cho Nhạc Siêu, cũng không nghĩ ra Vương thượng có thể nhanh như vậy bình định Cao Huyền Thông, đồng thời chạy tới tham chiến, lúc này đi tới đó, chính là rất đúng lúc "

Wang đô hùng vĩ, thành phá đi sau còn có hẻm chiến, không phải một hai ngày có thể giải quyết chuyện.

Đoàn Ngọc nghe xong, trong con người cũng không biết là ý gì vị, truyền lệnh nói: "Tăng nhanh tốc độ, tranh thủ trong vòng hai ngày phá Vệ thành, chạy tới thành này phía dưới!"

"Vâng!"

...

Sở vương đô.

Khói đen lượn lờ, xông thẳng mây trời.

Trải qua vài năm đại chiến, đã tàn tạ không chịu nổi tường thành, rốt cục không chống đỡ được Ngân Giáp Thần Lôi oanh tạc, mấy đoạn tường thành lần lượt sụp đổ.

Đã sớm chuẩn bị sẵn sàng Vũ Ninh trấn đại quân khí thế hùng hổ giết vào, muốn vừa báo lần trước bị trục xuất khỏi đến sỉ nhục.

Lần này, bọn họ so với lần trước chuẩn bị càng thêm đầy đủ, mà Nhạc Siêu càng là đỏ mắt, rơi xuống cho phép rửa thành mệnh lệnh.

Tuy rằng vô cùng không nhân đạo, nhưng cái này không thể nghi ngờ giỏi nhất kích thích sĩ khí.

Sở vương đô bên trong chất chứa lượng lớn của cải, còn có những gia thế gia môn phiệt bên trong quý giá trang trí, kim ngân châu báu, hoa phục

mỹ tỳ, thậm chí các loại chân truyền bí kíp, đều đủ để khiến bất kỳ hạ tăng binh sĩ đỏ mắt, liều mạng nghĩ muốn chia một chén canh.

Dĩ vãng là giai cấp cổ hóa, chỉ có ở cái này loại kịch liệt biến cách thời kỳ, tầng dưới chót tiểu dân mới có một tia leo lên trên hi vọng.

Mà nương theo đại quân không ngừng giết vào, vương đô bên trong, lượng lớn nước Sở quan liêu, thậm chí quan thế gia, lập tức đổ máu năm mốt, bị không biết bao nhiêu loạn binh vây công.

Thậm chí , liền ngay cả nguyên bản trong thành người, cũng gia nhập bạo loạn cuồng hoan.

Thiên nhai đập tận công khanh xương, nội khố đốt làm vì cấm tú tro! Không sai biệt lắm chính là lúc này tốt đẹp nhất khắc họa.

"Rốt cục. . . Phá thành này!"

Nhạc Siêu đứng ở vết thương đầy rẫy trên tường thành, trong lòng cũng tràn đầy cảm khái.

"Chúc mừng Chủ quân, phá thành này!" Bên cạnh một cái áo xanh văn sĩ, nhìn kêu rên thành trì, mặt lộ vẻ không đành lòng vẻ, chính là Nguyên Hạc, lúc này lại nói: "Chỉ là cho phép rửa thành, có hay không quá mức?"

Ở hăn mưu tính ở trong, phá Sở vương đô sau khi, tốt nhất chỉ trừ đầu ác, thậm chí lưu lại Sở vương Chương một cái mạng, thông dong thu hàng quân Sở, mang theo Sở vương lấy khiến phong quân.

Đừng xem lúc này nước Sở đã hầu như vong quốc, nhưng mười hai châu nơi, nhiều năm thống trị cũng không phải giả, chỉ cần Sở vương vung cánh tay hô lên, vẫn còn có chút tác dụng.

Dựa vào những thứ này, là có thể chính thức thành long, cùng Kinh vương tranh cướp phía nam.

"Tiên sinh nói, ta làm sao không biết, chỉ là đây là binh sĩ chi nguyện!"

Nhạc Siêu cười khổ một tiếng.

Đại chiến đánh nhiều năm như vậy, Vũ Ninh đề chết thương nặng nề, gốc gác đều sắp đánh hết.

Là vì cái gì? Không phải là thành phá đi sau phát tài sao?

Dù cho lấy hãn mệnh lệnh cùng nhân cách mị lực, cũng không cách nào khiến thủ hạ tướng lãnh cùng binh sĩ từ bỏ.

Đặc biệt cái kia ba vạn tạp binh, tuy rằng lại đến muộn, nhưng tử thương như thế không nhỏ.

Nếu không đến động viên, e sợ lập tức liền muốn bạo loạn.

'Huống chi!'

Nhạc Siêu nắm chặt năm đấm, nhìn hướng về nước Sở vương cung phương hướng, trong mắt tràn ngập hận ý: "Tranh bá thiên hạ cái gì, ta căn bản không thèm để ý. . . Ta muốn, chỉ là nước Sở diệt vong, quật các đời Sở vương lăng!"

"Báo!"

Lúc này, một cái lính liên lạc phi mã mà đến: "Các huynh đệ đã bắt xuống bốn cửa, chỉ là Sở vương cùng Hạng Bạch hai nhà lui giữ vương cung, lại có lão tướng Bạch Trọng Chiêu trú đóng ở Bạch gia phủ đệ, nhất thời khó có thể đánh xuống!"

"Ta chi thân binh doanh ở đâu?"

Nghe được cái này, Nhạc Siêu con mắt lập tức đỏ: "Cùng ta cùng nhau, đi từng cái diệt chi!"

...

Sở vương cung.

Nhìn trong thành khắp nơi bốc cháy lên khói lửa, Sở vương Chương thống khổ nhắm hai mắt lại, biết hết thấy đều xong.

Không chỉ có là tính mạng của chính mình, còn có cả một quốc gia, đều thua thất bại thảm hại.

Tưởng tượng mấy năm trước, hăng hái cải cách, dòm ngó Ngô Hàn tình cảnh, quả thực dường như cách thế.

"Đại vương!"

Bên cạnh, Đại Tư Mã Hạng Vô Kỵ, cùng với Bạch gia một cái người tuổi trẻ đến, đại lễ cúi chào.

"Bạch Trọng Chiêu đây?"

Sở vương Chương nhìn lướt qua, nhận ra người tuổi trẻ này là Bạch gia cháu ruột, không khỏi hỏi.

"Tổ phụ đại nhân có lời, trước đại bại tại Nhạc Siêu, có phụ quốc quân, hôm nay nước mất nhà tan, tất thảy sống chết cùng địch độ sức, dù cho chiến đến một binh một tốt, cũng không đầu hàng!"

Bạch gia con cháu thân nhiên nói: "Tổ phụ đã mang theo cuối cùng Bạch Nhĩ tinh binh, tử thủ Bạch gia nhà cũ! Hoặc có thể làm vì Vương

thượng tranh thủ nửa canh giờ, như đại vương muốn bắt thú, còn có cơ hội.
.."

Cái này người nhà họ Bạch đương nhiên không biết, ở mặt khác một cái thời gian tuyến trên, Bạch gia nhưng là chiêu Cao Tiềm làm con rể, làm vì tương lai nước Sở vong quốc ra một cái lực.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều không trọng yếu.

Nương theo thế cuộc diễn biến, nguyên bản gian thần, khả năng biến thành trung thần, mà nguyên bản trung thần, cũng có khả năng phản quốc đi theo địch.

Trong trần thế điên đảo mê say, thời thế tạo anh hùng, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

"Ha ha. . ."

Sở vương Chương nghe xong, chỉ là cười khỗ: "Nước Sở mười hai châu, một châu đều không phúc bản vương tất cả, thiên hạ lớn lao, lại có gì nơi có thể đi? Cổ ngữ có nói, quân vương chết xã tắc, họa tới từ miệng!"

Lại là đã lòng sinh tử chí.

Qua gần nửa canh giờ, Bạch gia nhà cũ phương hướng truyền đến một tiếng vang thật lớn, chợt là lượng lớn hoan hô.

Bạch gia con cháu chấn động toàn thân, hai hàng lệ liền chảy xuống: "Tổ phụ. . ."

"Này tất là Nhạc Siêu tự thân tới, bằng không không người nào có thể lấy đi Trọng Chiêu huynh tính mạng!"

Hạng Vô Kỵ nhìn tình cảnh này, nhàn nhạt nói câu: "Người này liền muốn đến, đại vương có thể có chuẩn bị?"

"Hô. . ."

Sở vương Chương miệng thở ra một hơi dài, đỡ thẳng chính mình mũ miện, đi tới vương cung trên tường thành.

Không đến bao lâu, tiếng vó ngựa nhất thời, liền nhìn thấy một mảnh mây đen tựa như cuồng phong sóng biển giống như gào thét mà đến, chen chúc một cái trẻ tuổi đại soái, không phải Vũ Ninh quân Nhạc Siêu lại là cái nào?

"Chương! !"

Nhạc Siêu thị lực vô cùng tốt, một chút liền thoáng nhìn trên tường thành Sở vương, lớn tiếng gầm lên.

Sở vương Chương nhất thời im lặng, mệnh lệnh: "Trong cung phòng ngự, liền xin nhờ Đại Tư Mã!"

Hắn đi xuống cung tường, đi tới hậu cung.

Lúc này quả nhiên cũng là hỗn loạn từng bừng cảnh tượng, không biết bao nhiêu cung nữ người hầu, thậm chí phi tần đều đang chuẩn bị đường lui.

"Ha ha. . ."

Sở vương Chương tự thất nở nụ cười: "Nên đưa đi, cũng đã đưa đi, cần gì lại giữ lại những thứ này?"

Nhưng trong lòng là rõ ràng, lấy mình cùng Nhạc Siêu cừu hận, trong vương cung phi tần tuyệt đối không có kết quả gì tốt: "Thích thống lĩnh, đem hậu cung có phong hào phi tần, thị qua tẩm mỹ nhân, tất cả ban cho lựa trắng độc tửu. . ."

"Tuân chỉ!"

Tuy rằng Nam Sở sắp vong quốc, nhưng một ít tử trung vẫn có, cái này Thích thống lĩnh chính là một cái trong đó, nghe vậy dẫn người xuống.

Không đến bao lâu, thì có tiếng khóc từ mỗi cái bên trong cung điện truyền ra: "Vương thượng. . . Vương thượng tha mạng a!"

Tiếng kêu thảm dần dần vắng lặng, lưu lại một mảnh trống vắng.

Cửa cung ở ngoài, kịch liệt tiếng la giết truyền đến, còn có thể sợ hãi hỏa tiếng nổ mạnh vang lên.

Trước cửa thành đều không thể ngăn cản, cái này cửa cung bị phá, chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Sở vương Chương đi tới một chỗ long y ngồi xuống, nhìn bên cạnh còn lại một cái lão hoạn quan, cười khổ nói: "Cô lúc còn trẻ, lập chí cải cách tai hại, nhất thống phía nam thậm chí thiên hạ, lại không nghĩ tới, nước Sở vương tự nhiên diệt tại cô tay. . . Cô chết sau khi, phải lấy vải che phủ mặt, xấu hổ thấy liệt tổ liệt tông!"

Nói xong, lấy ra cái bình nhỏ, cũng không thèm nhìn tới, hướng về trong miệng đổ vào.

Đây là vương thất bí chế tuyệt độc, phát tác cực nhanh, không đến bao lâu, liền thân thể ườn một cái, khí tức hoàn toàn không có. . .

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 291: Đi Đến

"Giết!"

Nhạc Siêu một thân trọng giáp, làm gương cho binh sĩ.

Thân là Hàng Long Phục Hồ đại tướng, hẳn có long hổ đại lực, thả ở trên chiến trường, quả thực vạn quân lui tránh.

Đồng thời, trên người trọng giáp tuy rằng đen nhánh không hề bắt mắt chút nào, lại cực kỳ kín, có mặt tráo, găng tay, giày sắt. . . Một bộ đi xuống, đem toàn thân phòng ngự đến gió thổi không lọt.

Đây là nhạc thị gia truyền 'Bách Chiến Thiết Giáp', lấy Thiên Ngoại Văn Kim phối hợp các loại tài liệu quý giá chế tạo thành, khí thành ngày, còn luyện một con có Huyền Vũ huyết mạch Huyền Quy chi hồn đi vào.

Này giáp tuy rằng trầm trọng, nhưng sức phòng ngự lại là kinh người cực kỳ, cùng Khánh quốc Trần Sách Thao Thiết thần giáp một nam một bắc, cũng xưng đương đại hai đại thần binh áo giáp.

Mặc ở Hàng Long Phục Hồ Nhạc Siêu trên người, càng là bổ sung lẫn nhau.

Sở vương cung tuy rằng phòng ngự nghiêm mật, lại chung quy không phải bên ngoài tường thành.

Nhạc Siêu gào thét một tiếng, không nhìn rơi xuống ở trên người đao thương mưa tên, tay cầm một thanh mãy trăm cân to lớn chùy sắt, vọt tới

cửa cung trước: "Cho ta. . . Phá! ! !"

Ầm ầm!

Một búa phía dưới, như lôi thần oanh kích.

Trầm trọng tử đàn cửa cung trong nháy mắt vỡ vụn , hóa thành lượng lớn tàn phiến, bắn giết phía sau quân Sở.

Binh gia Hàng Long Phục Hổ, lại phân phối thần giáp, ở trên chiến trường hầu như không ai địch nổi, nắm giữ cường đại thống trị lực.

Đương nhiên, có long hổ đại lực, cũng không có nghĩa là trở thành không ngừng nghỉ động cơ, một khi rơi vào trùng vây, vẫn là kết cục có thể ngu.

Bất quá lúc này Nhạc Siêu, tự nhiên không có cái này rất nhiều sầu lo.

"Giết!"

Nhìn thấy chủ soái đều làm gương cho binh sĩ, đánh tan cửa cung, mặt sau thân binh cùng cái khác quân tốt dồn dập mù quáng, sĩ khí đại chấn.

Đương nhiên, cái này có lẽ không hoàn toàn là Nhạc Siêu công lao, nước Sở vương thất mấy đời tích trữ, cái kia tráng lệ cung điện, tuyệt mỹ cung nữ, có lẽ mới là càng to lớn hơn dự nhân.

"Nhạc Siêu!"

Ngay khi đại quân giết vào cửa cung lúc , tương tự mặc giáp Hạng Vô Kỵ nhanh chân đi ra: "Người cái này nghịch tặc, muốn hành thích vua?"

"Hôn vương vô đạo, thí chi ngại gì?"

Nhạc Siêu hét lớn một tiếng, một búa bay lên.

Mấy tên vây lên đến năm kích duệ sĩ liền kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, liền ở tại chỗ nổ tung, biến thành một đồng thịt nát, chỉ còn mấy đôi chân còn ở chỗ cũ.

"Được lắm Hàng Long Phục Hồ danh tướng phong thái!"

Hạng Vô Kỵ cười lớn một tiếng, cầm trong tay một cây phương thiên họa kích, hung hãn ra tay.

Ầm ầm!

Họa kích song nhận như nguyệt, khuấy động khí lưu, phát ra tan nát côi lòng tiếng gào.

Tới gần Thiết Giáp Vô Tốt, trong nháy mắt liền bị phân thân, bị chết đồng dạng vô cùng thảm.

Cái này Hạng Vô Kỵ, thành lĩnh cũng là một cái đem Binh gia chi đạo tu luyện tới tầng thứ tư, Hàng Long Phục Hồ vô thượng mãnh nhân!

"Được!"

Nhạc Siêu trong con người, chiến ý cháy hừng hực, cực lớn chuỳ sắt cử trọng nhược khinh, nhẹ nhàng một búa đập tới, mang theo một loại quỷ dị nhẹ nhàng cảm giác.

Hạng Vô Kỵ phương thiên họa kích một phong, trong con người bốc ra quỷ bí hào quang màu tím: "Đáng tiếc. . . Người vốn là Chân long phong thái, lại một lòng sa vào tại Tiểu nhi nữ chi tư tình, ha ha. . . Dù cho phong thủy cục phá thì đã có sao? Như thường không thể thành sự!"

Nhạc Siêu cả kinh.

Hạng Vô Kỵ nói, thực ở chính giữa hãn bản tâm.

Bình tĩnh mà xem xét, lấy hãn nguyên bản điềm đạm tính cách, căn bản không thể khởi binh tạo phản, đem nước Sở xã tắc diệt vong, đem vạn dân kéo vào ngọn lửa chiến tranh, trôi giạt khắp nơi.

An phận ở một góc, Nam Sở có thể phụ, phụ chi, không thể, thì lại chậm đợi chủ mới, mới là hãn đạo.

Phát triển đến hiện tại, chung quy là bị thuộc hạ người nhà tức nước vỡ bờ càng nhiều hơn một chút.

Cheng!

Ngay khi hãn phân thần đồng thời, phương thiên họa kích xẹt qua một đạo vi diệu đường vòng cung, bỗng nhiên đột phá phòng ngự, ở hãn hộ tâm kính bên trên lưu xuống một cái thâm thúy vết sâu.

Nhạc Siêu liền lùi mấy bước, trong lòng biết nếu không là thần giáp tại người, vừa nãy cái kia một thoáng đã chết rồi.

Đều là Hàng Long Phục Hồ Binh gia cao thủ, thắng bại chỉ ở một đường!

Một niệm đến đây, hãn bỗng nhiên hét lớn: "Binh gia chi đạo, chính là được làm vua thua làm giặc, ít nhất, ta hôm nay liền muốn diệt hết Sở vương huyết mạch, quật Sở vương lăng, người có thể làm sao?"

Hạng Vô Kỵ hơi ngưng lại.

Thừa dịp cái này cơ hội tốt, Nhạc Siêu tiến bộ một búa, trúng ngay phương thiên họa kích cán thương.

Ong ong!

Bách luyện chế tạo phương thiên họa kích rung động liên tục, Hạng Vô Kỵ liền lùi mấy bước, trong mắt tử quang toả sáng: "Được làm vua thua

làm giặc, nói thật hay!"

Hai người thoáng dừng lại, lại chém giết cùng nhau, phảng phất hai con cuồng bạo Cự thú.

Mặt đất phá nát, loạn thạch bay tán loạn, mỗi một viên đều mang theo nuốt chừng tinh mạng đáng sợ kinh lực.

Chu vi sĩ tốt, bất luận phương nào, đều là cẩn thận từng li từng tí một tách ra cái này tử vong vòng xoáy.

"Đáng tiếc! Đáng tiếc!"

Chốc lát sau khi, một bóng người bay ra, rõ ràng là Hạng Vô Kỵ!

Hắn đứng sừng sững tường thành, trên tay phương thiên họa kích phát ra rên rĩ, bỗng nhiên cắt thành hai đoạn.

"Người thắng!"

Trầm mặc một lúc lâu, hắn rốt cục phun ra ba chữ này.

Đều là Hàng Long Phục Hổ, cũng có phân chia cao thấp, mà Nhạc Siêu không hổ là thiên chi kiêu tử, võ đạo thiên phú kinh người cực kỳ, một thân khí huyết lực lượng, so với Hạng Vô Kỵ suy đoán còn khủng bố hơn: "Lấy người tu vị, truyền thuyết phía dưới hầu như vô địch, ta nếu không đột phá Kim Thân Bất Hoại cảnh giới, sợ là khó có thể giết người. . ."

Hắn quay người lại, bước chân hơi nhẹ, nhanh chóng biến mất.

Dù cho đến loại này bại cục, một cái Hàng Long Phục Hổ cao thủ, vẫn là muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Nhạc Siêu nhìn Hạng Vô Kỵ bóng lưng, cũng không có đuổi theo, mà là một đường xung phong, đi tới chính điện.

"Hả?"

Đem bên ngoài thủ tốt nên thành thịt vụn sau khi, hãn khôi giáp dính máu, bước nhanh nhập điện, bỗng nhiên ngẩn ra.

Chỉ thấy Sở vương Chương ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt xanh đen, thành linh không còn khí tức.

"Chết rồi?"

Nhạc Siêu lấy xuống mũ sắt, phát ra một tiếng rít lên: "Người làm sao có thể chết, người tại sao có thể bị chết dễ dàng như thế?"

Âm thanh khàn giọng, giống như dã thú bị thương.

Hãn mắt hồng tiến lên, phát hiện ở Sở vương Chương bên người, còn có một cái lão thái giám, tương tự đã giờ kiểm tự vẫn.

Mặc cho thống lĩnh mười hai châu Sở vương, đến lúc này tự sát, bên người cũng chỉ có một cái thái giám chôn cùng.

"Sở vương. . ."

Nhạc Siêu vù vù thở hỗn hển, cuối cùng dĩ nhiên cười lớn lên: "Người cho rằng? Có thể chết đi liền xong sao? Ta không chỉ có muốn giết tận nước Sở vương thất, còn muốn một cây đuốc đốt thái miếu, để người ở âm tào địa phủ cũng không được an sinh a!"

"Đúng rồi, còn có âm tào địa phủ, Thái Âm tông đã toàn diện nương nhờ vào ta, ta sẽ ra lệnh người lập tức xuống âm phủ, truy sát nước Sở vương đình! Không chết không thôi!"

Ầm ầm!

Chính đỏ mắt muốn xuống mệnh lúc, đột nhiên, một trận thiên băng địa liệt tiếng vang truyền đến, vương cung đều là hơi chấn động một cái.

"Xảy ra chuyện gì? Ai ở thả Ngân Giáp Thần Lô?"

Nhạc Siêu đi ra cung điện, cau mày hỏi.

Trong lòng, lại là chỉ cảm thấy cái này lô uy lực, so với Ngân Giáp Thần Lô lớn hơn nhiều lắm.

"Chủ quân!"

Nguyên Hạc vô cùng chật vật mà tiến lên, quần áo rách nát, còn dính chọc vết máu, trên tay nhắc theo một thanh trường kiếm: "Là Kinh vương, hắn một phen đi nhanh, đã tạt chạy tới, đánh mạnh vương đô cửa phía nam!"

"Kinh vương? Quả nhiên đến hái trái cây sao?"

Kinh vương thẳng nhanh Hạ vương, đồng thời lập tức lên phía bắc tin tức, Nhạc Siêu tự nhiên là biết đến.

Nhưng đối phương lại đến cũng quá nhanh, nhanh đến hắn ở vương đô phía nam bố trí mấy đạo phòng tuyến, dĩ nhiên không trở ngại chút nào liền bị công phá.

"Chủ quân, không tốt. . . Cửa phía nam thất thủ!"

Lại là mấy tiếng nổ truyền đến, chợt thì có vết thương đầy rẫy lính liên lạc trước tới báo tin: "Kinh quân dùng một loại uy lực đáng sợ Lô pháp, nổ tung còn ở Ngân Giáp Thần Lô bên trên!"

"Báo! Trong thành ba vạn Kinh quân, đã bắt đầu quay giáo!"

. . .

Từng cái từng cái tin tức truyền đến, cục diện nhất thời bại hoại cực kỳ.

Nguyên Hạc nhìn tình cảnh này, suýt chút nữa bị tức đến thổ huyết.

Chủ quân tiêu hao mấy năm, tử thương không tính, thật vất vả mới đặt xuống vương đô, chỉ cần cho thêm một khoảng thời gian, liền có thể đem thu hoạch hoàn toàn tiêu hóa, cùng Kinh vương tranh hùng.

Mà Kinh vương cũng không biết sao, nhanh chóng đột phá phía nam Vệ thành phòng tuyến, giết tới vương đô phía dưới, thậm chí lại lấy ra lợi khí, phá cửa thành?

Cho tới trong thành cái kia mấy vạn quân tốt quay giáo, trái lại lại là chuyện quá bình thường.

Bọn họ vốn là Kinh vương người, chỉ là tạm thời được Nhạc Siêu tiết chế, đoạn này thời gian tử thương nặng nề, oán khí trong lòng, thậm chí cũng không tính là quay giáo, chỉ là trở về nguyên chủ.

Thành nam cửa, Đoàn Ngọc công phá cửa này sau khi sẽ không có thâm nhập, mà là nhàn nhã bố trí hỏa pháo trận địa.

Chính mình trong tay tính toán đầu ra đấy cũng là năm, sáu vạn, đầu nhập hém chiến trong quá mức mạo hiểm.

Còn không bằng ở đây, lấy dật đãi lao.

Đồng thời, còn có cuộn cuộn không ngừng quy hàng người, đem Sở vương đô bên trong tình báo mang đến.

Đoàn Ngọc quay lại thành lầu, một bóng người cao to từ lâu chờ đợi, trong con ngươi phát ra một vòng tử ý.

"Hạng Vô Kỵ, gặp qua Kinh vương!"

Người đến rõ ràng là Hạng Vô Kỵ, ở tận lực ngăn chặn Nhạc Siêu sau khi, hãn lực chiến trở ra, hiển nhiên tích trữ bảo toàn thực lực, không cùng Vũ Ninh quân cường chống cự định.

Dù sao, sau ngày hôm nay, Nam Sở chính thức diệt vong, vị này Đại Tư Mã cũng cần vì gia tộc tìm kiếm đường lui.

Mà lúc này phía nam, hãn đã hầu như không có lựa chọn.

"Nói như thế, Sở vương Chương tự sát, Nhạc Siêu cũng công phá vương cung?"

Đoàn Ngọc gật đầu: "Mà Đại Tư Mã này đến, có gì dạy ta?"

"Thần nắm giữ Nam Sở binh quyền, lúc này mặc dù thành phá, nhưng cũng có hai vạn tàn binh, hội binh không tính. . . Kinh vương cầm binh sáu vạn, hai phe hợp lực, tất có thể tiêu diệt Nhạc Siêu ở đây, như vậy, phía nam nhất thống, ngay trong tầm tay!"

Hạng Vô Kỵ đến bán thân, tự nhiên chuẩn bị lễ vật, đó chính là Nam Sở hội binh.

Nam Sở cực thịnh lúc, đại quân có tới ba mươi, bốn mươi vạn, dù cho đánh tới hiện tại, ít nhất cũng còn lại bảy, tám vạn.

Trước thành phá, bọn họ đại đa số làm đào binh, chỉ cần sau đó đánh tới cờ hiệu thu nhận, quy mô nói vậy sẽ tương đương có thể xem thấy.

Dù sao, đều là trải qua huấn luyện chức nghiệp quân tốt, lại có kinh nghiệm chiến đấu.

Liền ngay cả Nhạc Siêu thủ hạ Nguyên Hạc, cũng đang có ý đồ xấu với bọn họ.

Bất quá đem so sánh mà nói, khẳng định là Hạng Vô Kỵ đi chiêu hàng càng chắc chắn.

"Nhạc Siêu lúc này chi binh , bất quá năm, sáu vạn, đồng thời đều ở trong thành tản ra, xác thực rất chắc chắn!"

Đoàn Ngọc lẩm bẩm, rơi xuống quyết đoán: "Hạng Vô Kỵ, người nếu xin vào cô, cô sao keo kiệt? Một cái Hạ khanh vị trí, bảo lưu Hạng gia tất cả đất phong, đều là thiếu không được, người có bằng lòng hay không?"

"Thần, bái kiến Vương thượng!" Đã sớm biết Kinh vương ban thưởng thật dày, Hạng Vô Kỵ trong lòng vui vẻ, hạ thấp người mà lạy.

"Cô mệnh người làm vì Sở Sương Quân đại tướng, thống lĩnh Sở hàng binh, làm vì cô đặt xuống thành này! Tần Phi Ngư mang binh hiệp trợ!"

Đoàn Ngọc nói, bỗng nhiên đột nhiên có cảm giác, nhìn hướng về vương cung phương hướng.

Chỉ thấy nơi đó, khói đặc bốc lên, ánh lửa lan tràn.

"Là Sở vương cung, còn có thái miếu. . ."

Hạng Vô Kỵ sắc mặt khó coi miết qua mặt, không đành lòng lại nhìn.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Chiêu Hàng

Sở vương đô tường thành cao vót, kiến trúc rộng lớn, mang theo thượng cổ di vận, từ trước đến giờ là phía nam hùng thành, lúc này, không ngờ đã biến thành một chỗ cực lớn chiến trường.

Hỗn loạn, chém giết, cướp bóc. . . Huyết quang pha tạp vào oán khí trùng thiên, ở có đạo chí sĩ trong mắt, hóa thành một mảnh trần ngập điềm xấu màu đen sẫm kiếp vận, bao phủ toàn bộ vương đô.

"Trước nước Sở binh bại, thành trì bị phá, đại quân chạy tứ tán, sau đó là Nhạc Siêu giết vào vương cung, chột Bản vương bắt xuống cửa phía nam, ba vạn Kinh quân quay giáo, sao một cái loạn chữ liền đến?"

Đoàn Ngọc tọa trấn cửa thành bất động, nhìn một đám lớn hỗn loạn từ chính mình nơi này bắt đầu, chậm rãi bao phủ trong thành.

Dù như thế nào, phía bên mình ba vạn quân đầy đủ sức lực, phối hợp Hạng Vô Kỵ trên tay tàn dư quân Sở thế lực, còn có phản chiến hơn vạn đám người ô hợp, phản kích đã là cung giương hết đà Nhạc Siêu đại quân, ứng là không có vấn đề gì.

Dù sao, vào thành cướp bóc sau khi, bất kỳ thành kiến chế quân đội đều sẽ bắt đầu phân hoá, hiệu lệnh khó thống.

Nói đến, cái gọi là Nam Sở hội binh, còn có 'Ba vạn Kinh quân', ở trong mắt Đoàn Ngọc, chỉ là cường tráng thanh thế mà thôi, cơ bản chỉ có mấy cái đầu mục ở đây, liền bọn họ đều rất khó ràng buộc lại thủ hạ, đồng thời trước liền tử thương nặng nề, khó làm được việc lớn.

Chỗ dựa duy nhất, vẫn là chính mình mang đến quân đội.

Không gì khác, lấy có thứ tự chi quân, vây quét không có tự chi quân, dù cho kẻ địch chiếm cứ binh lực ưu thế, trên thực tế đến xem, lại là năm bè bảy mảng, trái lại cũng bị phân cách đánh tan.

"Nhạc Siêu cũng là đủ tàn nhẫn, đã phóng hỏa đốt vương cung, cũng đốt cháy thái miếu sao?"

Sắc trời dần dần chuyển nhập bóng tối, nhìn cái kia một đoàn cực lớn mà thiêu đốt không ngừng ngọn lửa, Đoàn Ngọc không khỏi thở dài.

Nam Sở thống trị phía nam nhiều năm, quay đầu lại vương thất lại rơi vào kết quả như thế.

"Không biết đến phiên ta thì lại sẽ là cái gì loại thảm trạng đây?"

Khóe miệng hần hơi vênh lên, hiện ra đối với vận mệnh trào phúng mỉm cười.

...

"Kính vương nhất thống phía nam, ngay khi hôm nay!"

"Truyền cho ta quân lệnh, có không nghe hiệu lệnh người, rơi xuống đội người chém!"

"Hôm nay như công thành, thành này thậm chí toàn bộ phía nam, đều là chúng ta ban thưởng!"

Tần Phi Ngự trong lòng biết chính mình suất lĩnh quân đầy đủ sức lực chính là lần này đại chiến chân chính chủ lực, mở vào trong thành đồng thời, liên tục nghiêm túc quân pháp.

Khi Long Xà tinh binh mạnh mẽ chém mấy cái đầu sau khi, cuối cùng cũng coi như sẽ có chút rối loạn tình cảnh trấn định lại.

Sau đó , bất quá là định điểm quét sạch Vũ Ninh trấn quân tốt.

Những thứ này quân tốt đã hóa thành cướp phỉ, tùm năm tùm ba, chỉ có thể tính quân ô hợp, ở thành kiến chế trước mặt đại quân chút sức phản kháng đều không có.

Đã giết đỏ cả mắt rồi, dám rút đao xông lại, tất cả đã biến thành máu hồ lô, còn lại tỉnh lại tù binh cũng là bị tước vũ khí, áp hướng ngoài thành.

Toàn bộ nam khu đều bị dọn dẹp sạch sẽ sau khi, Tần Phi Ngư rút cục gặp phải chân chính chống lại.

Trên đường dài, một tên đại tướng dẫn dắt thân binh vội vã chạy tới: "Các người là Kinh quân? Đến kiếm lợi? Thật là đáng chết!"

"Người là. . ." Tần Phi Ngư híp mắt lại, nghĩ đến trước được đến tình báo: "Vũ Ninh trấn đại tướng Thiệu Đường? Giết!"

Vừa dứt lời, hăn đã phảng phất mũi tên nhọn giống như lao ra.

"Các huynh đệ, theo mỡ gia xông!"

Thiệu Đường sắc mặt đen nhánh như sắt, mang theo một làn sóng tinh binh xông lên trước chặn lại.

"Bình gia tăng hai?"

Tần Phi Ngư con mắt đều không nháy mắt một cái, có lẽ ở đã từng là trên chiến trường, Bình gia tăng hai đại tướng, lại luyện tinh binh phòng hộ, quả thực có thể lấy trăm chặn vạn.

Nhưng ở cái này quyết định phía nam thuộc về trên chiến trường, vẫn còn có chút không đáng chú ý.

"Quân khí thần thông —— Rãi Đậu Thành Bình!"

Hắn gào thét một tiếng, tung ra đầy trời kim đậu, rơi xuống đất nổ tung, hóa thành từng cái từng cái Kim Giáp thần tướng.

"Giết!"

Giáp vàng tinh binh làm tiên phong, phía sau quân tốt sĩ khí đại chấn, lại có nhân số ưu thế, phủ vừa tiếp xúc, liền đem Vũ Ninh trấn quân tốt giết bại.

"Thiệu Đường, người vận mệnh đã như vậy! Long Xà Hợp Kích!"

Tần Phi Ngư con mắt nhìn chăm chăm phe địch đại tướng, trường thương như rồng, bỗng nhiên xuất động.

Phốc!

Huyết hoa nổ tung, Thiệu Đường trước ngực phá tan cái hang lớn, hai mắt mất đi thần thái, bay lên cao cao sau rơi trên mặt đất.

"A. . . Tướng quân chết rồi!"

"Tướng quân!"

Cái khác binh sĩ nhìn thấy tình cảnh này lập tức tan vỡ, có quỳ xuống đất xin tha, có lại là lén lút lui về phía sau chạy trốn.

"Người đầu hàng không giết!"

Tần Phi Ngư rút gào một tiếng, lại nhảy lên cao lâu, nhìn thấy trong thành trì mấy chỗ Nam Sở hội binh đồng dạng ở Hạng Vô Kỵ dẫn dắt đi bắt

đầu phản kích, không khỏi trong lòng cực kỳ vui sướng.

...

"Kinh vương thực sự là chọn cái thời điểm tốt."

Lụi tàn theo lửa vương cung trước, Nhạc Siêu nghe xong báo cáo, sắc mặt hờ hững.

"Đại soái!"

Nguyên Hạc cùng những người khác tướng lĩnh cả người đầm máu, quỳ rạp dưới đất: "Kẻ địch tốt không chừa chỗ trống, lấy dật đãi lao, phe ta thực sự không thể thắng, cái này Sở đều đã trở thành đầm lầy, kính xin mau chóng quyết đoán!"

"Thôi. . . Truyền lệnh xuống, đại quân lui ra thành trì, trở lại cùng Kinh vương quyết đấu!"

Nhạc Siêu dù cho tự thân là Hàng Long Phục Hổ cao thủ, nhưng đối mặt đồng dạng có một cái Hạng Vô Kỵ, nếu là bị đối phương cao thủ vây công, tương tự lành ít dữ nhiều.

Lúc này diệt nước Sở, đốt cháy vương cung cùng thái miếu sau khi, trong lòng lại có một loại vắng vẻ cảm giác, nghe vậy vung vung tay.

Nhìn thấy tình cảnh này, Nguyên Hạc cùng mấy cái tướng lĩnh liếc mắt nhìn nhau, đều là trong lòng lạnh lẽo.

...

Vân Trung năm thứ tám, tháng chín.

Vũ Ninh quân Nhạc Siêu phá Sở vương đô, cháy vương cung, thái miếu, Nam Sở chính thức tuyên cáo vong quốc.

Đồng nhất, Kinh vương Đoàn Ngọc lãnh binh giết tới, một phen hỗn chiến sau khi, Vũ Ninh trấn không địch lại, lui ra ngoài thành, đại quân như trước có bốn vạn.

Mà Đoàn Ngọc đến Hạng Vô Kỵ cống hiến cho, thu nhận Sở tàn binh bại tướng, thêm vào tự thân binh mã, được xưng đại quân mười vạn.

Ngày thứ hai, mệnh Tần Phi Ngự ra khỏi thành mà chiến, hỏa pháo áp trận, chém địch hơn ngàn, tiểu thắng mà về.

Buổi tối, tinh nguyệt treo cao.

Sở vương đô đầu tường.

Đoàn Ngọc trước tiên mà đứng, sau lưng theo Tần Phi Ngự cùng Hạng Vô Kỵ hai người.

"Vương thượng, hôm nay phe ta hỏa pháo sắc bén, đã tỏa địch phong, vì sao không thừa dịp thắng truy kích?" Hạng Vô Kỵ khẽ khom người, hỏi.

Nhạc Siêu tuy rằng miễn cưỡng lui ra thành trì, nhưng binh sĩ cướp bóc đã no, lại không có chiến ý.

Đoàn Ngọc lệnh Tần Phi Ngự xuất kích, lại có hỏa pháo chi lợi, thực tế không chỉ có thể chém giết ngàn người, thậm chí có thể thuận thế lật đổ kẻ địch đại doanh.

Ban ngày lại thả Nhạc Siêu một con ngựa, liền có vẻ rất kỳ quái.

"Như cô chỉ là muốn nhất thống phía nam, đương nhiên muốn thừa dịp thắng truy kích, nhưng cô chỉ tại thiên hạ. . . Dù cho ở chỗ này lật đổ Nhạc Siêu đại quân, một thân Hàng Long Phục Hổ, tất có thể trốn thoát, mà Vũ Ninh trấn nắm giữ ba châu, căn cơ đã lập, muốn từng cái chinh phục, không phải nhất thời nửa khắc có thể làm được!"

Đoàn Ngọc ngăm nhìn bầu trời, chậm rãi nói.

"Vương thượng nhưng là muốn chiêu hàng Nhạc Siêu?" Tần Phi Ngư đi theo lâu ngày, nhìn ra Đoàn Ngọc tâm tư.

"Không sai, Nhạc Siêu là cái soái tài, nếu có thể đến trợ lực, tương lai đánh với Bắc Yến, càng nhiều mấy phần tự tin!" Đoàn Ngọc trầm giọng nói: "Các người lại có biết phương bắc Bắc Yến đại quân xuôi nam, đã phá Khánh quốc quốc đô? Khánh vương suất trăm quan nam tránh, Khánh quốc tiêu diệt, hầu như liền ở trước mắt. . ."

Khánh là phương bắc cường quốc, lúc này nghe được lật đổ tin tức, Tần Phi Ngư cùng Hạng Vô Kỵ vẻ mặt khác nhau.

Chính là bởi vì điểm ấy, Đoàn Ngọc mới không nghĩ phía nam đại chiến, không duyên cớ tiện nghi bắc địa.

Lại nói, đạo quả của hãn thiết tướng, phân phong quy chế, vừa vặn ứng đối tình huống như thế: "Cô đã phái đi sứ giả chiêu hàng, điều kiện hậu đãi, lại thêm vào hôm nay oai, nói vậy Nhạc Siêu sẽ làm ra quyết định chính xác."

Hạng Vô Kỵ nhất thời có chút tâm tư cay cay, trong mắt tử mang lấp lóe, lại không hỏi ra miệng.

Nhìn thấy hãn như vậy, Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Cô đồng ý, như Nhạc Siêu chịu hàng, liền sắc phong làm vì Ninh hầu, đồng ý mở hầu quốc, phong kiến xã tắc, Ngạn, Văn Định, An Châu làm vì đất phong!"

Cái này trên thực tế chính là Nhạc Siêu lúc này địa bàn, tương đương với toàn diện thừa nhận trở thành sự thật.

Người này dã tâm không lớn, như thế điều kiện tốt, không thể không đáp ứng.

Đoàn Ngọc nhìn ngó bên cạnh Hạng Vô Kỵ, cười nói: "Cô là cái ái tài người, tương lai chinh phạt bắc địa, có rất nhiều đại chiến, chỉ cần lập công, tương lai phân phong kiến quốc, chỉ là tầm thường!"

Tân Phi Ngự tương lai khẳng định cũng là muốn vẽ ra một quốc gia, làm vì Nhất quốc chi chủ.

Mà Hạng Vô Kỵ làm vì Hàng Long Phục Hồ Binh đạo mọi người, cũng cần lôi kéo.

Một khi Nhạc Siêu lại hàng, cái này liền lập tức thu hoạch hai cái đương đại danh tướng, khiến cho Đoàn Ngọc thêm ra rất nhiều sức lực.

Nghe được Đoàn Ngọc nói như thế, Hạng Vô Kỵ trong lòng giẫm chua mới coi như bằng phẳng một chút, nhìn hướng về Nhạc Siêu đại doanh, càng là có loại không nói ra được đổ kị.

Giết người phóng hỏa kim đai lưng, họa tới từ miệng.

Cái này Nhạc Siêu, trước bất quá một cái phiên trấn, sau đó khởi binh, diệt nước Sở, lại đặt xuống ba châu, lúc này dĩ nhiên kẻ trộm quốc gia thì làm vương làm hầu, thực sự là làm người ước ao.

Đương nhiên, Đoàn Ngọc sẽ không thừa nhận, đây là chính mình nội tâm còn có một chút đồng tình nhân tố, xem hàng này thực sự quá thảm, kéo một cái.

Lúc này lại nhìn hướng về Nhạc Siêu quân doanh: "Bây giờ, liền xem Nhạc Siêu có tiếp hay không được cô có ý tốt."

Nếu là Nhạc Siêu còn không thần phục, cái kia cái gì đều không cần phải nói, tất tiêu diệt này quân, sau đó tấn công ba châu, di diệt cửu tộc.

...

Quân doanh.

Nhạc Siêu dò xét một vòng sau, thở dài lắc đầu.

Hắn cũng là một đại danh tướng, tự nhiên thấy rất rõ ràng, hôm nay tiểu bại, không phải chiến chi tội, hoàn toàn là bởi vì binh sĩ không có có tâm ứng chiến.

Trước công thành, là kìm nén một hơi, còn có làm vì trong thành của cải kích thích.

Mà bây giờ quân tốt, tuy rằng triệt lui ra ngoài, nhưng còn sống sót phần lớn đều có thu hoạch, không thiếu ăn được ngồi không mà hưởng người.

Tiện mạng một cái thời điểm, những thứ này quân tốt còn không có gì, lúc này hiếm thấy có chút tích trữ, lại chỉ muốn bảo toàn tính mạng hưởng thụ, cũng không có cái kia sự quyết tâm.

Cho tới bức bách binh sĩ phun ra tư tài, chuyện như vậy bất luận cái nào tướng quân đều không làm được, một làm chính là làm cho tạo phản!

Hắn trở lại lều trại, bên trong vẫn vô đều ở, bầu không khí nghiêm túc.

Nhạc Siêu ngồi ở chủ vị trên cao, gõ bàn một cái trên giấy viết thư: "Kính vương chiêu hàng. . . Bọn người làm sao xem?"

Phía dưới một mảnh trầm mặc, những tướng lĩnh này là mò đến nhiều nhất, lúc này từng cái từng cái vẻ mặt quỷ dị.

Ngược lại là Nguyên Hạc, trước tiên mở miệng: "Chủ quân thối lui, có thể hàng, nhưng nơi đây quân tốt, thực không chịu nổi chiến!"

"Lùi?"

Nhạc Siêu làm như giật mình.

"Chủ công như trước có ba châu nơi, như lui về bản trấn, lấy Chủ công thần võ, không người nào có thể ngăn cản, lại từ từ luyện quân, có thể đánh với Kinh vương một trận, chỉ là bằng vào ta phương ba châu nơi, cùng toàn bộ phía nam làm khó dễ, thực sự chưa đủ sức. . ." Nguyên Hạc lắc đầu.

"Lùi là nhất thời sống yên ổn, cuối cùng một con đường chết, xem ra Bản quân chỉ có một lựa chọn sao?"

Nhạc Siêu nhìn chiêu hàng thư, trên mặt bỗng nhiên hiện ra nụ cười quái dị: "Bản quân đã có trả lời chắc chắn, người phái người đưa đi Kinh vương nơi."

"Vâng!"

Nguyên Hạc đẩy mặt ngờ vực, nghĩ muốn từ Nhạc Siêu trên mặt nhìn ra dấu vết gì, lại không thu hoạch được gì, chỉ có thể cung kính mà nâng thư rời đi.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 293: Đấu Tướng

"Khởi bẩm Vương thượng, Vũ Ninh quân người đưa tin đến, còn mang đến một phong mật thư!"

Sở vương đô bên trong, Hàn Phong Tử đi tới ngoài cửa, hạ thấp người nói: "Giấy viết thư đã kiểm tra qua, cũng không một chút vấn đề."

"Trình lên!"

Giấy viết thư phong kín, Đoàn Ngọc Linh nhãn quét qua, mở ra nhìn, nhất thời thấy buồn cười, lại giao cho bên cạnh Tần Phi Ngư.

Tần Phi Ngư tiếp nhận quét mắt, đầu tiên là ngẩn ra, chợt trên mặt không thể khống chế nổi lên lửa giận: "Lớn mật Nhạc Siêu, lại dám ước chiến Vương thượng!"

"Ngược lại cũng không phải ước chiến Bản vương, chỉ là thanh minh đấu tướng! Người này không chỉ có võ công không sai, cũng có mấy phần hành văn, chụp Cô vương suy đoán, bất luận thắng bại, người này đều sẽ thần phục."

Đoàn Ngọc vung vung tay, cái này dù sao cũng là cái phi phạm thế giới, cá nhân võ lực có lúc có thể quyết định rất nhiều thứ.

Một khi đối phương thắng lợi lại thần phục, e sợ yêu cầu liền sẽ càng cao.

Mà thất bại, yêu cầu liền sẽ hạ thấp không ít, đối với ngày sau khí vận giảm và tăng càng là có khó mà diễn tả bằng lời chỗ tốt nơi.

Bất quá phía bên mình, có thể cùng Nhạc Siêu qua tay, e sợ không có mấy cái.

Liền ngay cả Hạng Vô Kỵ, đều tự thừa nhận không phải là đối thủ.

Mà thiên sư như thân thể vào trận, chính là một đại nhược điểm, nguyên thần xuất khiếu, lại e sợ được quân khí ảnh hưởng suy yếu, khó có thể thoả thích triển khai.

Đến cuối cùng, Đoàn Ngọc đếm tới đếm lui, phát hiện tựa hồ cũng chỉ có chính mình tự mình lên, mới có thể áp đảo Nhạc Siêu.

Hắn nghĩ đến điểm này, Tần Phi Ngự cũng nghĩ đến điểm này, có lẽ Nhạc Siêu chính mình cũng rõ ràng.

Bởi vậy cái này đấu tướng ước hẹn, cùng đối với Đoàn Ngọc xuống khiêu chiến thư không khác.

"Chủ nhục thần chết, là chúng thuộc hạ vô năng!"

Tần Phi Ngự các loại thân binh đại tướng trước tiên thỉnh tội.

Nếu là bọn họ ở trong có thể ra một cái Dao Thương Bất Nhập Binh gia thần thoại, cái kia tất nhiên có thể trực tiếp áp đảo Nhạc Siêu, nhưng hiện tại sao? Dù cho trói một khối lên, cũng chỉ là bị Nhạc Siêu một búa một cái đập mềm kết cục.

'Cái này cũng là ta thể chế bên trong điểm yếu, tương lai lên phía bắc, một mình chống đỡ một phương đại tướng cũng không đủ, phải là soái tài, còn có thể phòng bị ám sát. . . Cũng là Hạng Vô Kỵ cùng Nhạc Siêu hai cái có thể khiến người yên tâm chút.'

Bản thân liền là Binh gia danh tướng, lại phối lấy mười vạn đại quân, thiên sư hàng ngũ đều khó mà mạo phạm.

Cho tới truyền thuyết sao? lực phá hoại Đoàn Ngọc chính mình cũng có chút không cách nào phòng chừng.

Nhưng Hàng Long Phục Hồ Binh gia đại tướng, dù sao không phải tay trói gà không chặt để vương, chung quy hẳn là có chút sức lực chống đỡ lại chứ?

"Hàng Long Phục Hồ. . ."

Đoàn Ngọc vung vung tay, để nội thị cùng thân đem đám người lui ra, chính mình đi tới bàn trước, cẩn thận đọc lên phía trên điển tịch đến.

Sở vương đô tới tay, chỗ tốt không cần nói cũng biết.

Đồng thời Hạng Vô Kỵ quy phụ, liền dâng lên Hạng gia Binh gia bí kíp, cùng lúc đó, Bạch gia, vương cung trong bí tàng đồng dạng đến vài phần, tuy rằng tàn khuyết, nhưng cũng có một chút dẫn dắt ý nghĩa.

"Ta lúc này Binh gia tu vị, đã đến tầng thứ ba, quân khí thần thông cảnh giới, mà thiên sư chú ý hình thần kiêm diệu, Nguyên Thần phụng dưỡng thân thể, khiến cho ta thân thể không ngừng cường đại, khí huyết hùng hồn, khoảng cách Hàng Long Phục Hồ đã là không xa!"

Đoàn Ngọc khoe miệng ngậm lấy vẻ mỉm cười.

Làm người chủ người, làm sao có thể tự mình mạo hiểm? Nếu là trước, Nhạc Siêu nhắc lên yêu cầu này, hẳn hoặc là xem thường, hoặc là trực tiếp lãnh binh diệt đối phương.

Bất quá hiện tại sao, đúng là vừa vận thành vì chính mình đột phá Binh gia thời cơ cùng chất dinh dưỡng!

"Binh gia tăng năm, tăng thứ nhất đức thể, đệ nhị trọng luyện binh, tăng thứ ba thần thông, tăng thứ tư long hổ. . . Có thể tu luyện đến tăng thứ tư, đã là đương đại danh tướng! Làm sao, không vào tăng năm, thành tựu Kim Cương Bất Hoại, Đạo Thương Bất Nhập thân, chung quy không tính truyền thuyết!"

Đoàn Ngọc mơ hồ có cảm giác, Hoàng Thiên cùng Huyền Thiên đối đầu, là Đại tranh chi thể đến bắt đầu.

Mà nguyên bản cầm cố Huyền Thiên người tu luyện ràng buộc, cũng sẽ bị bạo lực phá tan.

Tỷ như, Thần đạo cùng Tiên đạo trong, đã mỗi cái có một cái tồn tại đột phá truyền thuyết cảnh giới.

Vậy kể tiếp, Binh gia, Nho gia trong, có lẽ đồng dạng sẽ có người đột phá!

Cái này liền đại diện cho một phần khí số! Đoàn Ngọc muốn đem vừng vàng nắm ở trong tay.

'Nho gia đã không thể, còn lại chỉ có Binh gia. . . Luận lãnh binh đánh trận, đón lấy cô còn muốn nhất thống phía nam, suất mấy chục vạn đại quân cùng phương bắc tranh hùng, quân lương tích trữ chất phác, kinh nghiệm phong phú, đương đại còn có ai có thể vượt quá?'

Đương nhiên, tu hành trong, không chỉ cần muốn quân lương chất phác, đột phá lúc càng cần phải thời cơ.

Đoàn Ngọc cảm thấy, trước mắt chính là một cái cơ hội rất tốt.

'Vừa bắt đầu trước tiên dùng binh gia thủ đoạn, như cuối cùng vẫn là không được, cái kia lại dùng Đạo gia!'

Lấy thiên sư tu vị, đồng thời sẽ không bị quân khí ảnh hưởng đặc tính, đánh bại một cái Hàng Long Phục Hồ đại tướng, Đoàn Ngọc vẫn rất có năm.

Dù sao cũng là tư đấu, cũng không phải là lĩnh quân giao chiến.

...

Ngày thứ hai, ngày mùa thu treo cao, gió thanh khí sáng khoái.

Sở vương đô ở ngoài, hai chi binh mã xa xa tương đối, chợt nghe được một tiếng ngựa hí, một vệt bóng đen cuồn cuộn như gió, từ Vũ Ninh quân trong quân đội vọt ra.

Người đến tự nhiên là Nhạc Siêu, hần trên người mặc Bách Chiến Thiết Giáp, đem cả người bao bọc đến gió thổi không lọt, ngồi phía dưới là một thớt vảy đen ngựa, cao to thần tuấn, chỗ yếu nơi thậm chí có vảy màu đen phòng hộ, hiển nhiên có yêu thú huyết thống.

"Nhạc mỗ người ở đây, người phương nào đến đây chỉ giáo!"

Nhạc Siêu cầm trong tay chuỳ sắt, đi tới trước trận, phía sau quân tốt nhất thời phát ra một trận hoan hô.

Bất luận ở nơi nào, như vậy bày mưu nghĩ kế, lại thần dũng cực kỳ danh tướng, đều có thể hữu hiệu đề chấn sĩ khí.

Hần tiếng nói ầm ầm, thậm chí che lại tam quân.

Uy thế như vậy, dù cho ám tự chuẩn bị, nghĩ muốn giục ngựa mà ra Tân Phi Ngự, đều là không khỏi nhất thời thất thần, khí vì đó đoạt.

'Đồng dạng là lãnh binh đại tướng, Phi Ngự kém cái này Nhạc Siêu thực sự thật xa, liền ngay cả Hạng Vô Kỵ, đều thiếu mất như vậy một phần khí phách!'

Nhìn thấy tình cảnh này, Đoàn Ngọc âm thầm trầm ngâm: 'Như vậy xem ra, cái này Nhạc Siêu cùng với nói không chắc nguyên bản trong lịch sử thật sự có thống nhất phía nam khả năng, chỉ là đáng tiếc, bọn họ sau đó gặp gỡ Cao Huyền Thông cùng Cao Tiềm!'

Kiếp trước, Cao Tiềm chính là dựa vào trấn áp Vũ Ninh trấn làm giàu, hẳn cùng Nhạc Siêu con tranh cướp, hầu như có thể coi như Đoàn Ngọc cùng Cao Huyền Thông phiên bản, đều là Huyền Thiên cùng Hoàng Thiên tranh tài.

Chỉ là từ kết quả cuối cùng xem, hẳn là Huyền Thiên rơi vào rồi hạ phong.

'Vì lẽ đó, kiếp trước rất có thể cuối cùng Hoàng Thiên thành công xâm lấn, Huyền Thiên kết cục thê thảm, là lấy mới có ta sống lại? Đến thay đổi tất cả những thứ này?'

Đoàn Ngọc ý niệm trong lòng nhanh quay ngược trở lại, giục ngựa tiến lên: "Nhạc Siêu? !"

Nhìn thấy Kinh vương tự mình lên trận, song phương trận doanh đều là phát ra một trận không thể tin tưởng kinh ngạc thốt lên.

"Dĩ nhiên là Kinh vương tự mình chỉ giáo, bản thân chịu không nổi vinh hạnh!" Nhạc Siêu cười to.

"Phe ta đại tướng cũng không có thiếu, tỷ như Hạng Vô Kỵ , tương tự là long hổ tài năng! Chỉ là Cô vương nhất thời ngựa ngửa. . ." Đoàn Ngọc đương nhiên sẽ không ở trước mặt người ngoài tự bộc lộ, cười to nói.

"Được!" Nhạc Siêu trên lưng ngựa trên thi lễ: "Nghe tiếng đã lâu Kinh vương có thể trước trận diễn pháp, cái này liền thỉnh giáo Kinh vương đạo thuật!"

"Đạo thuật?"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, bỗng nhiên kéo một cái áo choàng.

Xoẹt!

Đang áo choàng phía dưới, rõ ràng là một cái do rất nhiều lân phiến tạo thành vẩy cá giáp, con số không dưới vạn mảnh, hình chế cổ điển, mang theo một luồng hung tàn khí.

Đây là Sở vương cung trong cất giấu, nước Sở có đầm lớn, trong đó nhiều sinh yêu nghiệt, thì có một cái măng yêu làm hại trong thôn, sau đó bị tiêu diệt, thu được rất nhiều vảy rắn.

Con kia rắn đã có giao tướng, hết sức lợi hại, chết rồi lân phiến nước lửa bất xâm, đao thương bất nhập, lại vô cùng khinh bạc, bởi vậy bị ngay lúc đó Sở vương mệnh lệnh cao thủ thợ thủ công bí mật điều chế, gia nhập rất nhiều tài liệu quý giá, đánh thành một bộ 'Huyền Giao giáp', vẫn bí tàng tại thâm cung.

Bất quá bí mật này Hạng Vô Kỵ cũng là biết được, Vũ Ninh trấn tuy rằng trước tiên vào cung, nhất thời cũng không cách nào chuyển tận bảo khố, sau đó bị Đoàn Ngọc sai người từ phế tích bên trong đào móc đi ra.

Tuy rằng cái này Huyền Giao giáp kém hơn Nhạc Siêu gia truyền bảo giáp một bậc, bất quá Đoàn Ngọc lại ở bên trong mặc vào một tầng do Yêu Côn da nhu chế nội giáp, liền gần đủ rồi.

Lúc này rút ra trường kiếm, tự có một luồng hùng hổ dọa người anh khí: "Cô vương cần luyện võ nghệ, ngược lại cũng mấy lần ra trận mà còn, lần này đấu tướng, trước tiên lấy võ công mà nói!"

Nhạc Siêu trầm mặc, chợt mới nói: "Đại nghiệp gian nan, dù cho khai quốc thái tổ, cũng ít không được thân lên chiến trận lúc! Kinh vương chi

tâm, khiến cho người bội phục!"

"Chính là này lý!"

Đoàn Ngọc trên tay trường kiếm chấn động, tỏa ra hàn quang, rõ ràng cũng không phải vật phàm.

"Vương thượng sử dụng kiếm?"

Nhạc Siêu hơi kinh ngạc.

Quân trận trong không phải đơn đả độc đấu, chém giết ở tuyến đầu tiên mãnh tướng, sử dụng kiếm cực nhỏ.

"Lần này cũng không phải là hai quân giao chiến, chỉ là đấu tướng, Bản vương lại muốn chiếm chút lợi lộc!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, bỗng nhiên một giục ngựa.

"Được!"

Nhạc Siêu hai chân một kẹp, ngồi phía dưới vẩy đen ngựa hí hống một tiếng, tương tự khởi xướng xung phong.

"Giá!"

Hai con ngựa càng lên càng gần, hầu như hóa thành một đạo thẳng tắp.

Song phương quan chiến tướng lãnh quân tốt, nhưng là dồn dập sốt sắng mà nhìn tình cảnh này.

Hai bên Thống soái tối cao quyết đấu, thắng bại đủ để hoàn toàn ảnh hưởng bất kỳ bên nào tinh thần.

Mười trượng khoảng cách chớp mắt liền qua.

Rốt cục, hai con ngựa đan xen, Nhạc Siêu phẫn khởi một búa, Đoàn Ngọc nhưng là nhẹ nhàng bay lên.

Ầm!

Búa ảnh rơi xuống, không chút khách khí mà đem Đoàn Ngọc vật cưỡi nện thành bánh thịt.

Giữa không trung, Đoàn Ngọc lẳng không một kiếm, một ánh hào quang lóe qua, vảy đen ngựa gào lên đau đớn một tiếng, dù cho có lân phiến phòng hộ, ngựa trên đuôi cũng là xuất hiện một cái vết thương lớn.

"Hắc long?!"

Nhạc Siêu kinh ngạc thốt lên một tiếng, tung người xuống ngựa, vỗ vỗ ngựa cái cổ.

Vảy đen ngựa vô cùng thông nhân tính quay lại bản doanh, tự có chuyên môn mã y tiến lên trị liệu.

"Nếu người tiếp tục ngồi ngựa truy kích, có lẽ liền thắng rồi!"

Sa trường bên trên, Đoàn Ngọc cầm kiếm mà đứng, nhìn Nhạc Siêu làm xong tất cả những thứ này, chậm rãi nói.

"Bản thân thích ngựa thành si, khiến cho Kinh vương cười chê rồi!"

Nhạc Siêu thần sắc nghiêm lại: "Huống chi. . . Bắt nạt vật cưỡi không được, há không phải thắng mà không vẻ vang gì?"

Tuy rằng nói là nói như thế, nhưng Đoàn Ngọc trong lòng vẫn là lắc đầu, than nhẹ một tiếng: "Cẩn thận rồi."

Bóng người lóe lên, dưới chân cát vàng tung bay, bỗng nhiên xẹt qua mấy trượng, đi tới Nhạc Siêu trước mặt, một kiếm đâm ra.

Nhạc Siêu hoành búa đón đỡ, cử trọng nhược khinh, phảng phất lại vùng múa mấy canh giờ đều là còn có thừa lực.

Hai người trong chớp mắt qua mười mấy chiêu, không có một lần búa kiếm tương giao.

"Kiếm đi nhẹ nhàng, là vì tiêu hao, nhưng không nghĩ tới cái kia Nhạc Siêu đã đem chùy pháp luyện đến đại xảo nhược chuyết cảnh giới!" Tần Phi Ngư nhìn thấy cảnh này, cảm giác vô số linh quang hiện ra, cả người nhiệt huyết sôi trào, hận không thể tiến lên thể thân Đoàn Ngọc mà chiến.

Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp, hai người rốt cục tách ra, Đoàn Ngọc nhìn trên tay liên tục rung động trường kiếm, trong lòng nhất thời có đáy: "Ta cố ý thăm dò, cái này long hổ đại lực, quả nhiên so với ta thiên sư Nguyên Thần phụng dưỡng thân thể thẳng trên một bậc. . ."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 294: Đột Phá

Búa kiếm tương giao, xem người hoàn toàn hét lên kinh ngạc.

Dù sao Nhạc Siêu một thân long hổ thần lực, rõ như ban ngày.

Đoàn Ngọc lại trong lòng hiểu rõ, biết mình tuy rằng cũng không phải là Hàng Long Phục Hổ, lại là quân khí thần thông đỉnh cao, lại có nguyên thần phụng dưỡng thân thể, khoảng cách này cảnh giới chỉ kém một đường!

Lúc này một đòn bất lợi, nhất thời tay phải một tung, đầy trời kim đậu hóa thành tinh binh.

"Vương thượng cần phải đổi kiếm?"

Nhạc Siêu cười lớn một tiếng, chân phải giẫm một cái, bốn phía thổ nhưỡng nổ tung, hiện ra từng cái từng cái hắc thiết giống như tinh binh.

Hắn là Binh gia tàng bốn, tự nhiên đã sớm nắm giữ quân khí thần thông!

Đồng thời, cái này mấy chục thiết giáp tinh binh, tựa hồ so với Đoàn Ngọc quân tốt còn muốn tinh nhuệ ba phần!

"Quả nhiên. . . Có chút phiền phức!"

Đoàn Ngọc chau mày, tiện tay bấm quyết, mặt đất rạn nứt, từng cây từng cây dây leo hiện lên, quán quýt thành cột đồ đằng hình thức.

Từng vòng quang mang rơi xuống , hóa thành tăng cường lực lượng, gia trì tinh binh thân.

"Đây là. . . Bạch gia thượng cổ chiến tranh bí thuật?"

Nhạc Siêu con người co rút lại, chột than thở: "Vương thượng đem đạo thuật cùng quân khí thần thông bí thuật dung hợp đến nơi này bước, thật là làm người mở mang tầm mắt!"

Ầm ầm!

Trong khi nói chuyện, màu vàng cùng dòng lũ đen ngòm, đã hung mãnh đụng vào nhau.

Có thượng cổ chiến tranh bí thuật tăng cường, Đoàn Ngọc tinh binh cuối cùng cũng coi như có thể duy trì ở lại trận tuyến, cùng Nhạc Siêu tinh binh đánh ngang tay.

Thình thoảng thì có màu đen hoặc là màu vàng tinh binh bị đánh hư , hóa thành từng viên một kim đậu hoặc là sắt đậu, rơi trên mặt đất.

"Uống!"

Nhạc Siêu chột quát một tiếng, phun ra một đạo thật dài bạch khí.

Ào ào ào!

Khủng bố khí huyết lưu động từ trên người hăn truyền ra, phảng phất có một cái trường giang đại hà lại trong cơ thể hăn chảy xuôi, nồng nặc khí huyết lực lượng dường như lò lửa, bao phủ lan tràn ra.

"Thật là đáng sợ khí huyết lực lượng, võ công như thế, chúng ta nguyên thần một khi tiến vào trong vòng ba trượng, lập tức dường như ngàn đao băm thây a!"

Quan chiến Hàn Phong Tử cùng Bạch Vân đạo chủ liếc mắt nhìn nhau, không khỏi biến sắc.

Lúc này Nhạc Siêu, phảng phất hóa thân thượng cổ Man thú, màu đen búa lớn nhẹ nhàng như châm, kéo kinh phong, hình thành một cái vòng xoáy, không chỉ có đem hãn bảo vệ ở bên trong, càng là đem lượng lớn tinh binh bao phủ mà vào.

Bùm bùm!

Những thứ này giáp vàng kinh tốt bị cuốn vào sau khi, lập tức hóa thành một hạt hạt hạt đậu, lần lượt nổ tung.

"Được!"

Đoàn Ngọc cười lớn một tiếng, trường kiếm trong tay lại đột nhiên thay đổi.

Lưỡi kiếm phá không, phát ra tiếng xèo xèo vang lên, kéo cuồng phong, ẩn mang theo sấm sét, dĩ nhiên không chút nào so với búa lớn thua kém.

Phảng phất hãn nắm giữ, cũng không phải là nhẹ nhàng trường kiếm, mà là đồng dạng búa lớn.

Võ đạo trong, cử trọng nhược khinh đã là vô cùng huyền diệu cảnh giới, mà cử khinh nhược trọng, càng là không thể tưởng tượng nổi.

Phốc!

Rốt cục, mũi kiếm cùng chuỳ sắt lại một lần gặp nhau, phát ra như bên trong bại cách tiếng vang.

Sóng khí bao phủ, chu vi thần thông biến thành tinh binh tất cả vỡ thành bột mịn.

Nhạc Siêu dâng trào đứng ở xa xa, Đoàn Ngọc bóng người lại là dường như như điều đứt dây như thế, bay ngược mà ra.

"Vương thượng? !"

Tần Phi Ngự mấy người kinh hãi, vừa định giục ngựa cứu giá, liền nghe đến Đoàn Ngọc sáng khoái tràn trề cười dài: "Được! Trở lại!"

Dưới chân hẫ một điểm, nhất thời ngừng lại lùi thối, trường kiếm run lên, dĩ nhiên không tổn thương chút nào, lần thứ hai xông lên.

Ầm!

Kiếm búa tương giao, Đoàn Ngọc bóng người lại một lần bay ra, giữa trời một cái nhẹ nhàng xoay tròn, cửu khinh nhược trọng, phảng phất cầm trong tay Khai Thiên cự phủ, chém bổ xuống đầu.

Nhạc Siêu nâng búa đón đỡ.

Ầm!

Lại là một búa, khí huyết lực lượng tuyên dương, thậm chí ngay cả người bình thường đều ngửi được một luồng nồng nặc mùi máu tanh, cũng không biết là từ Đoàn Ngọc, vẫn là Nhạc Siêu trên người truyền đến.

"Được! Trở lại!"

Ầm!

Ầm ầm!

...

Tần Phi Ngự mấy người nhìn Nhạc Siêu lần lượt đem Đoàn Ngọc đánh bay, nóng nảy trong lòng đã từ từ bình phục lại.

Đặc biệt Tần Phi Ngự, nhìn tình cảnh này, trong mắt sáng choang, như có ngộ ra: "Vương thượng là ở. . . Mượn Nhạc Siêu tay đột phá? ! Binh gia tầng bốn, Hàng Long Phục Hổ, long chính là tinh thần, thiên sư nguyên thần là đủ, hổ chính là thân thể, lúc này chính là dựa vào Nhạc Siêu, phỏng phát nên đánh bách luyện tinh cương giống như, rèn đúc thịt khiếu?"

Hắn cũng là tầng thứ ba quân khí thần thông cảnh giới, tự nhiên nhìn ra được đầu mối.

Chỉ là, như đổi thành hắn vào trận, liền căn bản không có hiệu quả này, bởi vì hắn liền Nhạc Siêu ba chiêu hai thức đều không tiếp nổi, dù cho tiếp được, chỉ là rung động thịt khiếu, tinh thần không được đột phá, vẫn là vô dụng.

Đoàn Ngọc không giống, hắn từ lâu Hàng Long, chỉ kém Phục Hổ!

Mà lúc này, chính là dựa vào Nhạc Siêu tay, mạnh mẽ tôi luyện thân thể cái này con mãnh hổ, đem tạp chất sắp xếp ra, hoàn toàn nắm giữ.

"Nguyên thần phụng dưỡng thân thể, thực sự khủng bố!"

Hàn Phong Tử nhìn tình cảnh này, trong mắt đồng dạng tràn đầy ước ao.

Đổi thành bình thường Binh gia cao thủ, cường chống nhiều như vậy chiêu, e sợ không chỉ có là rung động thân thể, đánh ra tạp chất, liền bộ xương gân mạch đều sẽ bị chấn bể!

Nhưng Đoàn Ngọc không giống, có thiên sư nguyên thần phụng dưỡng, cơ thể hắn liền trải qua không ngừng hủy diệt cùng tái tạo quá trình, chân chính ở rèn luyện một bộ cương gân thiết cốt!

Cho dù đổi thành Bạch Vân đạo chủ trên, tuy rằng nguyên thần có thể làm được điểm ấy, nhưng thân thể không được, cũng là bị Nhạc Siêu một

búa thành tương kết cục, tu bổ cũng không kịp.

Có thể nói, đây là chỉ có đạo binh kiêm tu, đồng thời đến cảnh giới cực cao sau khi, mới có thể xuất hiện kỳ tích!

"Không chỉ có như vậy. . . Nhạc Siêu chỉ là Hàng Long Phục Hổ, dù cho thân thể cực mạnh, cũng dù sao không phải Kim Cương Bất Hoại, cái này thì có cực hạn. . . Lần lượt tích lũy lại, tuy rằng nhỏ bé, nhưng hẳn cũng không có Vương thượng thiên sư nguyên thần tu bổ!"

Bạch Vân đạo chủ nhìn ra thấy càng sâu một tầng: "Đây chính là một tràng thiên sư nguyên thần cùng Hàng Long Phục Hổ sức khôi phục so đấu, giằng co nữa, Nhạc Siêu tất bại!"

Ầm!

Phốc!

Ở mấy người ánh mắt chuyển động bên trong, giữa tràng Đoàn Ngọc cùng Nhạc Siêu đã giao thủ không dưới trăm chiêu.

Nhạc Siêu bản thân, chính là Hàng Long Phục Hổ tốt đẹp nhất lão sư!

Mỗi một lần rung động, ở Đoàn Ngọc cảm thụ bên trong, đều phảng phất chùy sắt giống như, đem mình đã vô cùng hoàn mỹ thịt khiêu nện đánh, đem tạp chất từ da thịt bên trong sắp xếp ra, mang theo từng tia tia máu đen.

Mà thiên sư nguyên thần lập tức chuyển hóa, phụng dưỡng nguyên khí, khiến cho hẳn không đến nỗi căn cơ bị hao tổn.

Như vậy mấy chục lần, hơn trăm lần sau khi, hẳn lần thứ hai quan sát bên trong thân thể, là có thể phát hiện toàn thân gân cốt trong suốt như

ngọc, gân mạch như sắt, kéo thân trong lúc đó, toả ra không gì sánh kịp lực lượng khổng lồ.

'Cái này cảnh giới chỉ là trụ cột, đón lấy chính là đồng da cương gân thiết cốt, luyện thể kim cương, đao thương bất nhập, vĩnh viễn không cạn?'

Một loại hiểu ra, nhất thời ở Đoàn Ngọc trong lòng sinh thành.

Làm hẳn biết được, ở Nhạc Siêu 'Hiệp trợ' phía dưới, mình đã chân chính đột phá Hàng Long Phục Hổ ngưỡng cửa, thậm chí chạm tới một tia Binh gia truyền thuyết chân ý.

"Nhạc Siêu, cô còn có một kiếm, người như tiếp xuống, liền coi như cô thua!"

Đoàn Ngọc thân trên không trung, ảnh tựa như nhẹ hồng, phát ra hét dài một tiếng.

Gân cốt hơi động bên trong, một luồng đáng sợ long hổ lực lượng liền rơi vào tay phải, hóa thành một đạo óng ánh kiếm quang rơi xuống.

"Đây là. . ."

Ánh kiếm này kinh thiên động địa, giống như chớp giật, Nhạc Siêu vể mặt đột biến, lần thứ hai nâng búa đón đỡ.

Ầm!

Một tiếng vang nhỏ.

Bất luận lại thế nào đi nữa gia trì phòng hộ thần binh lợi khí trường kiếm, lúc này cũng là vỡ vụn thành từng mảnh, hóa thành một đồng sắt vụn.

Nhưng sau một khắc, cảm nhận được một luồng so với trước càng thêm kinh khủng lực lượng khổng lồ kéo tới, Nhạc Siêu rốt cục bị ép rời đi chỗ cũ, dưới chân liên tục hiện lên hố sâu, không ngừng lùi lại.

Chờ đến phục hồi tinh thần lại lúc, hắn đã đứng ở ba trượng ở ngoài, một loạt thâm hậu vết chân, từ chỗ cũ hố lớn ao hãm bên trong một đường lan tràn.

"Hàng Long Phục Hổ? Vương thượng tài năng ngất trời, ta thua!"

Nhạc Siêu lau lau khoé miệng vết máu cười khỗ, chợt bái xuống: "Thần Nhạc Siêu, bái kiến Vương thượng! Ta vương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Trong nháy mắt, thắng bại liền phân, Nhạc Siêu quỳ xuống đất xin hàng, tất cả những thứ này đều khiến hai bên như trụ năm dặm mù sương bên trong.

Bất quá ngẩn ngơ qua đi, Tần Phi Ngư mấy người phát ra hoan hô, Nguyên Hạc bên kia nhìn thấy chủ soái đều hàng rồi quỳ xuống, cũng dồn dập theo năm phục trên mặt đất.

"Hô!"

Đoàn Ngọc đứng nghiêm bất động, phun ra một đạo thật dài bạch khí, như mũi tên bay đâm hư không.

Trong lòng biết quang luận võ đạo, chính mình thực tế vẫn là không địch lại Nhạc Siêu, dù cho lúc này đột phá Binh gia tầng bốn cũng giống như vậy.

Hắn bại, chỉ là bại cho mình thiên sư nguyên thần!

Dù sao mình nguyên thần có phía nam hơn nửa khí vận bổ sung, nguyên khí dồi dào đến khó mà tin nổi hoàn cảnh, theo thương theo bù, tuyệt không thiếu thốn chi ngu.

Mà Nhạc Siêu dù sao không có đạt tới Kim Cương Bất Hoại truyền thuyết cảnh giới, chính mình trước mỗi một lần tấn công dù cho sát thương yếu ớt, nhưng tích ít thành nhiều, vẫn là làm hắn có chút nội thương.

Nhạc Siêu cũng không phải dính chặt lấy người, nhìn thấy Đoàn Ngọc đột phá, lập tức xin hàng.

'Nói đến. . . Ta tuy rằng không có chính diện vận dụng nguyên thần, nhưng vẫn là trong bóng tối dựa vào thiên sư sức khôi phục. . .'

Đoàn Ngọc trong bóng tối bấu víu, bất quá đều đến một bước này, hắn đương nhiên sẽ không lại nói cái gì, cất cao giọng nói: "Nhạc Siêu người đầu cô, cô lòng rất an ủi, hôm nay phong người làm vì Ninh hầu, hứa cho khai quốc, đất phong làm vì Ngạn, Văn Định, An ba châu!"

Đối với một cái mới thất bại tướng, lại còn có này hậu thưởng, từ Nhạc Siêu trở xuống người người tâm phục, đều là cảm kích lại lạy: "Tạ Vương thượng!"

Như Nguyên Hạc hàng ngũ, càng là trong lòng thầm nghĩ: 'Kính vương dưới trướng sĩ phu khanh, liền có thể tự mình bổ nhiệm quan văn võ lại, chiêu mộ tư binh. . . Khai quốc hầu càng là không giống, chỉ tương đương với nhận Kinh quốc làm vì mẫu quốc mà thôi, đại thiện! Ngày sau nếu có biến, lại phản hắn cũng không muộn!'

Loại này toàn diện thừa nhận trở thành sự thật cách làm, đương nhiên có thể thấp nhất mức độ giảm thiểu phản kháng, nhưng trên thực tế hiệu quả sao. . . Ha ha, cùng uống rượu độc giải khát cũng là không khác.

Theo Đoàn Ngọc, tuy rằng Nhạc Siêu hàng phục sau khi, chính mình có thể nói nhất thống phía nam, nhưng trên thực tế chỉ là cùng những cái thế lực đạt thành thỏa hiệp, biến thành phía nam Tổng Biều Bả Tử một loại Minh chủ, cái gọi là thần phục, chỉ là tạm thời đình chiến khế ước mà thôi.

Nếu là mình ở phương bắc đại bại, bất luận Hàn hầu, vẫn là Ninh hầu, nói không chắc đều sẽ phản cắn mình một cái.

'Bất quá ta muốn, chính là tốc độ nhanh nhất thống nhất, dù là chỉ có đại nghĩa danh phận!'

Đoàn Ngọc trong lòng âm thầm nghĩ.

Hống hống!

Lúc này khí vận tựa hồ khác thường, hần ngẩng đầu mà nhìn, liền thấy được bản thân Hắc giao gào thét một tiếng, bình địa tựa như lên sấm sét, Hắc giao bay lên trời, đi vào mây trong.

Lại xuất hiện lúc, đã đầu sinh hai sừng, bụng sinh bốn trảo, mỗi trảo ba chỉ, vui vẻ xoay quanh tại hần đỉnh đầu, rút lấy phía nam khí vận.

Được này ảnh hưởng, Đoàn Ngọc thức hải trong, Ly Hồ ẩn đồng dạng gào thét một tiếng, toàn thân dần dần hóa thành xích kim sắc.

"Nhân vô thập toàn, mười phần xích kim, đại biểu năm chuyển thiên sư tu luyện nhanh đến điên phong?"

Đoàn Ngọc như có ngộ ra: "Như luyện khí muốn đột phá truyền thuyết, e sợ cần phải thống nhất hơn nửa thiên hạ mới có thể. . ."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 295: Phía Nam

Vân Trung năm thứ tám, Kinh vương bức hàng Ngô Hàn vương sau cổ binh Tây chinh, liền chiến liền thắng, trước tiên phá Phí Hành, lại chém phản vương Cao Huyền Thông, chọt lên phía bắc tham dự Sở vương đồ cuộc chiến, Nhạc Siêu bại trận, thần phục làm vì Ninh hầu.

Cái này một loạt chiến dịch, nhất thời chấn động kinh thiên hạ.

Tuy rằng từ từ mấy năm trước bắt đầu, thiên hạ dần loạn, người tinh tường đều biết đến cách đỉnh lúc, mà phương bắc cũng đại sự diệt ra, nhưng cùng đã nhất thống phía nam so với, vẫn là chậm một bước.

Cho dù lúc này phương bắc luận đồng ruộng, nhân khẩu, văn hóa đều muốn hơn xa phía nam, nhưng một cái phân liệt, một cái nhất thống, có thể vận dụng lực lượng cùng thanh thế liền không thể giống nhau.

Tay trắng dựng nghiệp, trước không có tiếng tăm gì Kinh vương Đoàn Ngọc tên, càng tùy theo truyền vang thiên hạ, bị không biết bao nhiêu người truyền tụng nghiên cứu.

Tuy rằng chế độ rộng rãi làm vì phương bắc sĩ lâm lên án, nhưng phi phạm người thậm chí chân chính nhân tài, cái nào không hy vọng hoạch được bản thân đất phong, thế tập võng thế, làm mưa làm gió?

Bởi vậy nương theo Đoàn Ngọc uy danh cùng chiến tích truyền lưu, phương bắc càng ngày càng nhiều người cùng thế gia hoặc là vì danh lợi hấp dẫn, hoặc là vì chiến loạn bức bách, đồn dập qua sông xuôi nam, nhờ vả chủ yếu đối tượng, chính là Kinh vương Đoàn Ngọc!

Sở vương đô.

Trải qua một phen loạn chiến sau khi, Nhạc Siêu suất quân trở về bản quốc tu dưỡng, đã đáp ứng năm sau phái binh trợ chiến.

Mà Đoàn Ngọc nhưng là đem trị sở chuyển tới Sở vương đô, đem đổi tên là 'Kinh Dương', chuẩn bị làm cái này chính mình ngày sau Kinh quốc vương đô sử dụng.

Bởi vì khí hậu đã tiến vào thu đông, cũng không có làm đại sự gì, đầu tiên là chỉnh biên quân đội, ổn định trong thành trật tự, còn làm vì Sở vương nhất hệ nhật xác, cũng tế tự các đời Sở vương, cái này đều là vì ý muốn mua chuộc người Sở .

Sau đó, nhưng là động viên bình định đi xuống phía nam các châu, cắt cử sĩ phu khanh liên phong lãnh địa, mệnh lệnh động viên lưu dân, tổ chức sinh sản các loại.

Luân phiên đại chiến , khiến cho nguyên bản phú thứ có một không hai chư châu Vi Châu hoàn toàn tàn tạ, may là nội tình vẫn còn, chỉ cần một đời lưu dân quân truân, cơ bản liền có thể khôi phục nguyên khí.

Cũng may là, đến giá lạnh mùa đông, không có gây nên ôn dịch truyền lưu, đợi đến Vân Trung năm thứ chín, tất cả liền dần dần lên quỹ đạo.

Đầu mùa xuân, vạn vật bộc phát, hai bên đường đi cỏ thơm um tùm, tình cờ có thể thấy được mấy đóa hoa dại.

Một nhánh khổng lồ đội ngũ, chính đang đi tới Kinh Dương trên đường.

"Thằng, người lập tức liền muốn nhìn thấy người phụ vương, vui hay không đây?"

Trọng trọng phòng hộ trong xe ngựa, Việt Xu dụ dỗ con trai, lại hỏi bên ngoài Tiểu Cúc: "Tới nơi nào?"

"Khởi bẩm vương phi, đã tới vương đô Vệ thành, nhiều nhất buổi trưa, là có thể tiến vào đô thành!"

Tiểu Cúc ngoan ngoãn tiếng nói truyền đến.

"Thực sự là khó mà tin nổi đây. . ."

Việt Xu vén màn cửa lên, nhìn bên ngoài bắt đầu khôi phục sinh sản bờ ruộng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ khó tin.

Làm cái này một tên Ngô Hàn phong quân con gái, nàng khi còn bé là nghe nước Sở khủng bố lớn lên.

Nhưng không nghĩ tới, chỉ là chỉ là mấy năm, phía nam tình thế đại biến.

Không chỉ có nước Sở diệt vong, thậm chí liền ngay cả nguyên bản Ngô Hàn vương, đều thần phục ở nàng phu quân phía dưới, trở thành Hàn hầu, càng là đã thối vị cho con trai!

Mà toàn bộ phía nam, cũng đã ở Đoàn Ngọc quyền bính dưới sự thống trị.

Tất cả những thứ này, không chỉ có làm nàng như ở trong mơ, toàn bộ Việt thị đều là không ứng phó kịp.

Không nghĩ tới, năm đó chỉ là một điểm đầu tư, dĩ nhiên thu được như vậy phong phú báo lại.

Bây giờ Việt thị, đã biến thành Kinh vương đáng tin người ủng hộ, không chỉ có đất phong lần nữa mở rộng, càng gánh vác giám thị Việt quốc trọng trách.

Thậm chí có đồn đại, Kinh vương ngày sau sẽ cho phép Việt thị khai quốc!

Có thể nói, chân chính là một người đặc đạo, gà chó lên trời!

Nguyên bản tất cả những thứ này đều ở hướng về mặt tốt phát triển, Việt Xu cũng phải là không lo mới là.

Nhưng lúc này, trên mặt lại nổi lên một tia ý ưu sầu, lén lút liếc xe ngựa phía sau đoàn người.

Cái này đoàn người trong, vừa có Vu Tĩnh Bạch, cũng có một tên mới vừa từ đảo Vân Trung đến thiếu nữ, rõ ràng là Diệp Tri Ngư!

Tuy rằng cái thời đại này nam nhân tam thê tứ thiếp chỉ là tầm thường, Vương giả càng không thể chỉ có một thê, nhưng này loại thanh mai trúc mã, tương cứu trong lúc hoạn nạn tình cảm, vẫn là khiến Việt Xu nổi lên dày đặc cảm giác nguy hiểm.

Lần này di chuyển, Việt thị không chỉ có ra người xuất lực, càng là lục soát long mấy chục mỹ mạo nam nữ cùng đi, làm cái này Việt Xu 'Người nhà mẹ đẻ', 'Dưỡng thiếp', muốn giúp đỡ cố sủng tâm tư không nói cũng hiểu.

Mà Ngô Hàn quốc quý tộc, đối với chuyện này càng là nóng bỏng cực kỳ, liền ngay cả Hàn hầu công thất đều nhét một cái nữ lại đây.

Ở Kinh vương thống trị phía nam thời đại bên trong, nguyên bản Ngô Hàn quý tộc vì tranh thủ càng nhiều lợi ích, có thể nói dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Cảm nhận được dòm ngó ánh mắt, Diệp Tri Ngư sắc mặt bất động.

Nhìn dần dần ra hiện ở trên đường chân trời nguy nga thành thị, nhưng có một tia mờ mịt.

Dù cho sớm biết đại huynh ý chí rộng lớn, lại không nghĩ tới dĩ nhiên đến trình độ như thế.

Mặt trời lên trên đỉnh đầu, thật dài một nhóm rốt cục đi tới Kinh Dương cửa thành.

Ở nơi đó, Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngư mấy người, từ lâu chờ đợi.

Đầu tiên là rườm rà lễ nghi, chợt nhận vương hậu vào cung, lại đại yến quần thần, ồn ào mãi đến tận đêm khuya, Đoàn Ngọc mới có nhàn công phu, lén lút tiếp kiến Diệp Tri Ngư.

Mấy năm trôi qua, Diệp Tri Ngư luyện khí nuôi thân, đúng là còn như hai tám năm hoa, đồng thời thành linh đột phá vào Nguyên Thần chi cảnh, khiến cho Đoàn Ngọc đều có chút hơi kinh ngạc.

"Đông Hải đảo Vân Trung, bây giờ thế nào?"

Hắn dừng một chút, nhất thời dĩ nhiên không biết nên mở miệng như thế nào, hay là hỏi công vụ.

"Nhờ Vương thượng uy danh, vừa bắt đầu mặc dù có chút khúc chiết, nhưng sau đó bất luận Xuất Vân vẫn là Hải Tổng, đều không dám gây chuyện. . ."

Trên thực tế, lúc trước Đoàn Ngọc còn chưa phát tài thời điểm, các loại đả kích ngấm ngầm hay công khai, quả thật đếm không xuể, trong đó gian khổ, lại há có thể vài câu nói xong?

Chỉ là Diệp Tri Ngư dù sao không phải phạm tặc cô gái, kêu thảm thiết oan ức loại hình lại càng không là phong cách của nàng.

"Như vậy là tốt rồi. . ."

Đoàn Ngọc dừng một chút: "Ta chuẩn bị đem đảo Vân Trung toàn bộ đưa cho người, Vân Trung quân chi hào cũng giống như thế. . ."

Cho tới Vân Trung kỷ niên, có lẽ cũng nên sửa lại một chút.

Dù sao nhất thống phía nam, qua loa cũng có thể xưng đế.

Khoan hãy nói, gần nhất thần tử trong, khuyên tiến vào chi phong càng ngày càng mạnh mẽ, đây chính là ủng hộ đại công, không có một cái đồng ý bỏ qua.

"Vân Trung quân?"

Diệp Tri Ngư ngần ra.

"Đúng, hi vọng người yêu thích. . . Đảo Vân Trung dù sao quá nhỏ, tương lai còn muốn lại mở thác một phen, từ Đông Hải các nước trên người cắt khối thịt đi xuống!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười.

Trên thực tế , làm cái này lập nghiệp lúc danh khí, Vân Trung quân ý vị phi phạm.

Dù cho trước xưng vương, đều là xuôi theo dòng đảo Vân Trung niên hiệu, liền có thể thấy được chút ít.

Diệp Tri Ngư không biết tại sao, trước rõ ràng như vậy oan ức, đều có thể chịu đựng, lúc này lại không khỏi viền mắt một đỏ, nước mắt tung toé. .
.

. . .

Ngày thứ hai, thức dậy có chút trễ Đoàn Ngọc triệu mọi người nghị sự.

Trong phòng nghị sự.

Đoàn Ngọc trên người mặc vương phục, cao ở chín tầng, nhìn dưới đáy Hạng Vô Kỵ, Tần Phi Ngự, Quách Bách Nhẫn, Lý Ngọc Long, Rokuro Hara các loại trọng yếu văn võ.

Hạng Vô Kỵ cùng mọi người cùng nhau hành lễ, cảm thụ trên đầu sâu xa thăm thăm khí cơ, trong lòng không khỏi đại lẫm: 'Vương thượng càng thêm sâu không lường được!'

Một trận núi hô qua đi, Đoàn Ngọc xua tay, nói: "Vương quốc mới mở, chư vị cần phải dùng mệnh, Bách Nhẫn, đoạn này thời gian khổ cực người! Đem tình huống cùng các vị cơ bản nói một chút đi. . ."

"Làm vì Vương thượng ra sức, còn nói gì tới khổ cực?"

Làm thừa tướng sau khi, Quách Bách Nhẫn để lại râu dài, hơi có chút tay cầm quạt lông lấy khăn buộc đầu mùi vị: "Nam có thể phân hai mươi châu, năm xưa Nam Sở có mười hai, Ngô Hàn chiếm bốn, Lục Hồn, Phì, Cổ các loại nước nhỏ chư hầu lại chiếm còn lại bốn, bây giờ Vương thượng nhất thống phía nam, sắc phong Ninh, Lục Hồn, Phì, Cổ các loại Hầu bá quốc gia, Lữ, Thi, Trương các loại tây nam nước nhỏ cũng đồn dập xin hàng. . . Nơi này có mười một châu, tạm thời bất luận, chân chính năm giữ ở Vương thượng trong tay, tổng cộng có chín châu, là Hoàn, Vi, Anh, Man Du, Trung Sa, Hào, Toại, Nam Cú, Linh. . ."

Cái này hạt nhân năm giữ nơi, chỉ là trước Nam Sở hơn nửa, thậm chí trong đó đồng dạng có không ít Đoàn Ngọc sắc phong sĩ phu khanh.

Bởi vậy luận thực tế quyền bính, Đoàn Ngọc cảm thấy, chính mình có lẽ liền bên trong loạn trước Sở vương đô còn muốn không bằng một điểm.

Không có biện pháp, đây chính là phân phong chế tai hại.

Nhưng nếu chính mình muốn diệt hết phong quân, chư hầu, thực hành đại nhất thống, vậy thì không thể nhanh như vậy nhất thống phía nam, ít nhất còn đến lại to lớn hơn đánh mấy năm, giết người không tính, vượt thời cơ cơ hội tốt.

Vì lẽ đó, chỉ có thể nói có lợi có hại.

Như chỉ từ chính mình góc độ xuất phát, vẫn là lợi nhiều hơn hại, đương nhiên, hãm hại đời sau cái gì, chỉ có thể coi như bọn họ xui xẻo rồi.

Con trai có thể vua hổ, làm cha hổ con trai thời điểm, ngoại trừ nhần nhin ở ngoài cũng không có biện pháp nào khác.

Quách Bách Nhần tiếng nói tiếp tục nói: "Cái này chín châu, tổng cộng 207 huyện, dựa theo trước Sở đình ghi chép, có dân hơn 200 vạn hộ, ruộng năm hơn ngàn vạn mẫu. . . Đương nhiên, trải qua chiến loạn, có lẽ mười không tồn sáu, bảy, các huyện đất ruộng cùng nhân khẩu số lượng, còn cần thời gian từng cái kiểm định. . ."

Phá hư nghiêm trọng nhất địa phương, như Vi Châu như vậy, đại chiến liên miên, bách tính mười không còn một đều có khả năng, mà cái khác chịu đến chiến loạn lan đến khá nhỏ, rất nhanh sẽ bị ổn định, nhưng là có thể bảo lưu mấy phần nguyên khí.

"Kinh Dương phương diện, dựa theo Vương thượng ý chỉ, thu nhận lưu dân, thanh lý đồng ruộng, hóa thành quân truân, trước mắt đã thu nhận mười vạn. Lương thực phương diện, được đến Nam Cú cùng Việt quốc chống đỡ, vẫn còn có thể chống được thu hoạch. . ."

Đoàn Ngọc nghe vậy, thở dài một tiếng: "Bách tính gian nan, cô có ý nhất thống thiên hạ, trả lê dân muôn dân một cái sáng sửa càn khôn, nhưng phương bắc chuyện gấp, phía nam binh mã chuẩn bị đến làm sao?"

"Khởi bẩm Vương thượng!"

Đại tướng quân Tần Phi Ngư ra khỏi hàng nói: "Thần cùng Hạng Vô Ky tướng quân bình định Vi Châu, chiêu vong nạp phản, đến Sở tốt 43,000, nguyên bản Kinh quân một lần nữa trở về đội ngũ, lại chiêu mộ thanh niên trai tráng huấn luyện, tổng cộng năm vạn."

Cái này mười vạn đại quân, chính là Kinh vương gấn bó vương tọa phần lớn tiền vốn.

"Nếu là cô chuẩn bị đánh trận phương bắc, ít nhất cần đại quân ba mươi vạn! Động viên lưu dân loại này, nhất định phải mấy năm mới thấy hiệu quả. . . Bây giờ chỉ có thể dựa vào các phong thần xuất lực."

Việt quốc ít nhất có thể ra năm vạn binh, mà Ninh quốc đồng dạng có thể ra đại quân năm vạn, đây là bọn hăn thân là tôi tớ quốc nghĩa vụ, còn có một chút rải rác phong bá quốc, gộp lại cũng có bốn, năm vạn người.

Ngoài ra, Đoàn Ngọc thủ hạ sĩ phu khanh đám người, kiếm ra một nhánh năm vạn quân không chính quy, vẫn là có thể.

Đây chính là ba mươi vạn, miễn cưỡng có thể đi phương bắc chinh chiến.

Đoàn Ngọc con mắt xoay một cái: "Rokuro Hara, Lý Ngọc Long!"

"Thần ở!"

Rokuro Hara vẫn làm cái này thủy sư thống lĩnh, ở Nam Cú luyện binh, lúc này cũng đem một nhánh tinh binh luyện đi ra.

"Cô bổ nhiệm người làm vì Kinh quốc thủy sư đại đô đốc, Lý Ngọc Long làm vì phó đô đốc, đem Nam Sở tàn dư thủy sư tất cả chinh biên, lại chiêu mộ một phen, đủ năm vạn người, phong tước Thiên hà!"

Chưa lo lắng thắng, trước tiên lo lắng bại, chỉ cần nắm giữ thủy sư đại quân, phong tỏa Thiên hà, thì lại phía nam có thể an, dù sao chiến mã không biết bơi.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 296: Lưu Dân

Khánh quốc.

Một tiểu đội thảo nguyên kỵ binh giục ngựa tại đường lớn trên chạy băng băng, thỉnh thoảng bắn giết chu vi tránh né khánh dân làm vui.

Nếu là gặp gỡ chạy nạn lưu dân đại bộ phận, càng là không ngừng lấy tử vong xua đuổi , khiến cho bọn họ lẫn nhau đạp lên, loạn tung lên, nhìn cái này màn cười to không thôi.

—— từ khi Khánh đô bị phá, Khánh vương Thôi Sơn kinh hoàng nam trốn sau khi, cái này một châu liền tất cả thành người Hồ bãi săn.

Kết bè kết lũ Hồ kỵ dốc toàn bộ lực lượng, tùy ý cướp bóc, đồ sát. . .
Đem thật tốt một mảnh ốc dã ngàn dặm hóa thành nhân gian luyện ngục.
Không quan tâm đến cái gì dân sinh hay sinh sản.

Cái này đồng dạng là trước Đại Hạ triều đình yên tâm để Bắc Yến đảo loạn thiên hạ nguyên nhân, chỉ biết là phá hư, không biết kiến thiết, là không thể tụ tập vương đạo khí, thành tựu Chân long.

Bọn họ cũng sẽ không lòng tốt đến nhắc nhở Bắc Yến, muốn thu biên Khánh nhân hàng binh , làm cái này phụ quân, phân công kẻ sĩ, mở ra Khánh nhân trồng trọt, như vậy mới lâu dài.

"Tốt, A Y Đạt , dựa theo Đại tướng quân mệnh lệnh, chúng ta không chỉ có muốn giết người, còn muốn bắt giữ số lượng nhất định nô lệ!"

Ngay khi người Hồ thiết kỵ thoả thích đồ sát thời điểm, một tên Bách phu trưởng lên tiếng: "Chúng ta cần đầy đủ nhân thủ, vì chúng ta trồng trọt, bện quần áo, đã luyện đồ sắt!"

Nô lệ cũng là của cải một loại, ở trên thảo nguyên so với kim ngân càng thêm thông hành cùng thuận tiện.

"Ha ha. . . Bách phu trưởng, những thứ này Khánh nhân quá nhiều người, chúng ta chỉ có mười mấy người, không cố gắng đe dọa một phen, sợ là ăn không vô a!"

Một tên người cười, cười gằn trả lời.

Lưu dân quần tặc độ rất chậm, bọn họ giục ngựa theo sát, xa xa bắn tên, dù cho đối phương tới liều mạng, cũng có thể thông dong rời đi.

Đây là thảo nguyên người đã chiến trăm thắng điều chiến thuật.

Nhưng muốn bắt giữ nô lệ, nhất định phải thâm nhập đoàn người, liên rất nguy hiểm.

Bởi vậy, trước hết giết tán một làn sóng, lại thông dong đi sẵn, hay là thương vong nhỏ nhất phương pháp.

Trong quá trình này, Khánh quốc người sẽ bởi vậy tử thương bao nhiêu, lại không tại bọn họ cân nhắc bên trong phạm vi.

"Hả? Người có thể nghĩ đến đạo lý này, không sai! Rất tốt!"

Bách phu trưởng ngẩn ra, chợt có chút vui mừng, cái này A Y Đạt, không phải trong óc chỉ có bắt thịt kẻ lỗ mãng, đáng giá bồi dưỡng một, hai: "Chúng ta trên thảo nguyên bộ lạc, rất ít vượt quá một vạn nhân khẩu, mà ở Khánh quốc nơi này, một cái nông thôn thì có cái này rất nhiều người, thực sự là quá nhiều, nhất định phải giết chết một ít, thống trị mới có thể

vững chắc! Ngoài ra, còn muốn dụ dỗ thuần phục bọn họ, thu được đầy đủ trung thành nô lệ!"

Cái này tự nhiên không phải bọn họ nghĩ đạo lý, mà là đến từ Bắc Yến thượng tầng chỉ thị, hoặc là nói. . . Đến từ Chính Dương đạo!

Dù sao phương nam Đại Hạ triều đình mưu tính hầu như hoàn toàn thất bại, chỉ có dựa vào Bắc Yến lực lượng.

Cướp giật một cái liền đi hình thức không thể được, nhất định phải bồi dưỡng một nhóm dẫn đường đảng.

Những này thời gian tới nay, Bắc Yến khu chiếm lĩnh chính sách, lần lượt xuất hiện chuyển biến.

Đối với Đoàn Ngọc mà nói, đây cũng không phải là một tin tức tốt.

"Bách phu trưởng nói đúng!"

A Y Đạt đáp ứng một tiếng, gương cung như trăng tròn, một mũi tên bắn ra, trúng ngay một cái nào đó lưu dân phần lưng.

Cái này lưu dân thổ huyết ngã xuống, gây nên một tràng thốt lên, người chung quanh chạy được càng nhanh rồi.

Có thể thấy, bọn họ hẳn là xuất từ đồng nhất cái thôn xóm, dù già dẫu trẻ, còn có lượng lớn gia sản, tay cầm vai gánh, giàu có chút còn có con lừa cùng xe bò, nhưng tốc độ vẫn là quá chậm.

Thật giống như từng khối từng khối đi lại thịt mỡ , căn bản không chống đỡ được phía sau sói đói.

"Lại vọt vào giết một làn sóng, nên tan vỡ rồi!"

A Y Đạt kêu to, giục ngựa vọt tới trước.

Đang lúc này, một cục đá phá không, trúng ngay hãn huyết thái dương.

A Y Đạt con mắt tối sầm lại, từ vật cuời trên ngã xuống.

"Bắc Lỗ nhận lấy cái chết!"

Một tên cao cao gầy gò người tuổi trẻ hét lớn một tiếng, khoe miệng hãn còn có lông tơ, tuổi không lớn lắm, liền mười bảy mười tám tuổi,

Dưới tay công phu lại là không sai.

Trước đá bay nện người, sau đó gương cung cài tên, Liên châu tiền phát, vẫn còn có một tay tinh diệu tiền thuật.

"Đi!"

Nhìn thấy chu vi mấy người đồng bạn rơi xuống đất, Bách phu trưởng trong lòng kinh nghi bất định, bỗng nhiên ghì chuyển đầu ngựa: "Đây là Trung Nguyên cao thủ võ lâm, chúng ta người quá ít, về đi gọi lên càng nhiều người đến vây giết!"

Cái này một cái không đáng sợ, đáng sợ chính là lưu dân tinh tráng có người tâm phúc, liền không tốt đặt xuống.

Đạp đạp!

Móng ngựa đi xa, người Hồ hình bóng biến mất không thấy.

Nhóm lớn lưu dân lúc này mới yên ổn, cứu trợ người bị thương, một mảnh kêu khóc.

"Ai. . ."

Nhìn thấy tình cảnh này, Trương Dĩ Trương Tử Hăng không khỏi thở thật dài một tiếng: "Ta cứu đến bọn họ nhất thời, cứu không được một đời!"

Ngay sau đó đi tới một chiếc xe bò trước: "Nương, người Hồ sợ sẽ muốn tới báo thù, thừa dịp lúc này sớm đi là tốt nhất! Ta nghe người ta nói phương bắc đại loạn, phương nam cũng vẫn tính an ổn, có Kinh vương quật khởi, bình định Giang Nam nơi, hoặc có thể an cư."

Hoảng hốt mười năm trôi qua, cái này lúc trước Đoàn Ngọc tiện tay cứu toàn gia, ở thôn Nhị Đạo ngược lại cũng hưởng thụ mấy năm bình tĩnh, nhưng theo người Hồ xuôi nam, vẫn là lần thứ hai bị bức ép đi tới xa xứ con đường.

Tốt vào lúc này Trương Dĩ đã trưởng thành, vừa học một thân võ nghệ, công phu hướng thẳng vào tông sư, cuối cùng cũng coi như có thể giữ được một nhà bình an.

"Phương nam?"

Xe bò bên trên, một cái trung niên phu nhân suy nghĩ một chút, nói: "Nếu trước người cùng tổ tông đều nói như vậy, làm vì nương một cái nữ tặc nhân gia, lại có cái gì tốt nói sao?"

Trên xe bò trừ một chút tài vật ở ngoài, then chốt còn có một khối Thần mộc bài, tựa hồ là dùng cả khối lõi cây điều khắc mà thành, lại dùng vải đỏ quấn lấy, bảo quản đến vô cùng thỏa đáng.

Trương gia cùng với những cái khác nông hộ không giống, cũng coi như gia học uyên thâm, đã từng có một đời tổ tông làm thổ địa, sau đó miếu thổ địa bị hủy, sai người dẫn theo lời nhắn.

Trương thị đợi đến yên ổn, liền đem Thổ địa thần tìm về, làm nhà tự Tổ linh.

Tuy rằng cái này linh thực lực thấp kém, nhưng đối với đời sau vẫn tính chăm sóc, không chỉ có khiến cho ăn no mặc ấm, càng trong bóng tối tìm võ nghệ đến cho Trương Dĩ tập luyện.

Đến lúc này, quả nhiên phát huy được tác dụng.

Chỉ là, Trương Dĩ cùng Trương thị dù như thế nào, cũng không có thể tưởng tượng được, vị kia bình định rồi phương nam Kinh vương, chính là đã từng có đại ân tại Trương thị một nhà, trả lại Trương Dĩ lấy chữ Đoàn Ngọc!

"Xin mời nương yên tâm, hài nhi có một thân võ nghệ, nghe nói Kinh vương là cái ái tài người, lấy võ thủ sĩ, còn có thể thể tập, tổng sẽ không oan ức mẫu thân!"

Trương Dĩ nghe xong, lại là vẻ hưng phấn chột lóe lên, lại chuyển thành đầy ngập hận ý: "Luôn có một ngày, hài nhi muốn hưởng về cái này người Hồ báo thù!"

Trương thị không khỏi lo lắng nói: "Lần này đi có thể bình an, nương liền không còn ước mong gì khác, người vẫn là đừng lại muốn nghĩ trên sa trường lập công, đàn hoàng cày ruộng trồng trọt, tái giá một phòng người vợ, so cái gì đều vội vàng. . ."

"Làm vì uyên khu cá , bất quá như vậy!"

Phương nam, cảng Phong Lăng.

Đoàn Ngọc tới đây, thấy rất nhiều Khánh nhân nam trốn, không khỏi thỏa mãn thở dài một tiếng.

Người Hồ ở phương bắc danh tiếng tàn bạo, đại khai sát giới, hậu quả chính là mấy vạn mấy chục vạn Bắc nhân nam trốn.

Mặc dù đối với phương bắc mà nói là bi kịch, nhưng đối với phương nam mà nói, lại là một lần hiếm thấy kỳ ngộ.

Không chỉ có thể rút lấy phương bắc càng tiên tiến kỹ thuật cùng văn hóa, càng có thể thu được lượng lớn tinh tráng nhân khẩu cùng của cải.

Ở thời đại này, có thể đi xa, hoặc là có tiền, hoặc là đầy đủ tinh tráng, bằng không cái này ngàn dặm xa xôi, chính là trăm phần trăm không hơn không kém tử vong con đường.

Phương bắc thủy sư hầu như chính là cái bi kịch, huống chi lúc này Bắc Yên còn không hoàn toàn diệt vong Khánh quốc, uống sông Mã Thiên.

Bởi vậy, ở Đoàn Ngọc dưới lệnh sau khi, Rokuro Hara cùng Lý Ngọc Long hai cái liền mang theo Nam Cú cùng Ngô Hàn, Nam Sở thủy sư, phong tỏa Thiên hà chỗ yếu, đồng thời tận lực hướng phía nam vận tải lưu dân.

Cái này đương nhiên không phải không trả giá, phương nam trải qua chiến loạn, trăm nghề khó khăn, đất ruộng ruộng bỏ hoang, chính cần lượng lớn sức lao động đến khôi phục.

Mà không cách nào chuộc thân lưu dân, cũng chỉ có thể ký kết một phần ba năm không trả giá lao động khế ước, trở thành Đoàn Ngọc quân truân kế hoạch một thành viên.

Cũng may khế ước bên trong, quy định ba năm sau bọn họ liền có thể theo tỉ lệ thu được đồng ruộng tiền lời, mười năm sau khi, trồng trọt đất ruộng không trả giá biểu tặng, cuối cùng cũng coi như không phải cả đời chế độ công nhân-nô lệ mệnh.

"Nhìn tới. . . Đại kế có thể được, đem chiến trường tuyến ở Giang Bắc, dù cho nhất thời bất lợi, cũng có nơi hiểm yếu có thể an phận!"

Đoàn Ngọc nhìn bận rộn bến cảng, duy trì trật tự đại quân, không khỏi nở nụ cười, chợt vẻ mặt lại chuyển thành nghiêm túc.

Nếu là bình thường tranh bá thiên hạ, phương bắc hỗn loạn, hẳn đã nhất thống phương nam, cái kia lúc này hầu như có thể xưng đế, hỗn nguyên vũ nội cũng có sáu, bảy phần mười hi vọng.

Nhưng rất rõ ràng, Chính Dương đạo chủ thống soái xuống Bắc Yến, cũng không phải là cái gì bình thường chính quyền.

Thậm chí, lúc này như mình bị chặt đầu, bá nghiệp trong khoảnh khắc liền sẽ tan vỡ.

Lấy đối phương Lôi Kiếp Bất Diệt truyền thuyết tu vị, làm sao có khả năng nhin được cái này mê hoặc?

'Thế nhưng. . . Ta lúc này ngược lại hi vọng người đến rồi!'

Đoàn Ngọc quan sát bên trong thân thể biến ý thức, chỉ thấy năm chuyển đỉnh cao xích kim Ly Hồ ẩn chu vi, còn có hai đạo màu vàng phù lục, cùng Kim Ẩn bổ sung lẫn nhau, có năng lượng lẫn nhau.

Năm chuyển kim phù!

Tuy rằng chế tác tài liệu rất khó thu được, nhưng Đoàn Ngọc cùng lục soát Sở vương cung cất giấu, còn có toàn bộ phương nam, vẫn là đủ hai phân nguyên liệu, luyện chế ra hai tấm kim phù!

Một tấm năm chuyển kim phù, hầu như có thể khẳng định giết chết một cái Hô Phong Hoán Vũ thiên sư.

Hai tấm quảng ra, cho dù Chính Dương đạo chủ cũng không nhất định có thể chịu nổi!

Lôi kiếp đối với Lôi Kiếp Bất Diệt cao thủ mà nói, thật giống như một thanh đao.

Bị đao chém một lần không chết, không có nghĩa là nhiều chém mấy đao sẽ không phải chết, huống chi, một người chịu vết thương do đao chém, thế nào cũng phải tu dưỡng một, hai, mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Như Chính Dương đao chủ dám đến, cái kia liều mạng mười vạn đại quân, còn có con này giao long khí vận, Đoàn Ngọc cũng phải đem tiêu diệt ở đây!

Dù sao cũng là sân nhà, có các loại tiện lợi.

Một khi giết người này, phương bắc chớp mắt có thể định, chính mình tất có thể là do vô thượng thiên công mà thu được lên cấp!

Cái này cũng là Đoàn Ngọc vì sao Bắc Tuần đến đây một trong những nguyên nhân!

'Lấy thân là mồi, một lần là xong!'

Đoàn Ngọc ánh mắt thăm thăm, quay lại hành cung.

Đêm khuya.

Sóng nước lấp lánh trên mặt sông, bỗng nhiên đi đến một đạo nhân.

Hắn phong thần tuần lãng, nhất cử nhất động đều mang theo bỗng bành xuất trần khí, không giống phàm tục.

Lúc này nhìn cảnh Phong Lăng bên trong vạn nhà ngọn đèn, lông mày nhẹ nhàng nhíu lên.

Trong tay, một tấm màu vàng trang sách ong ong, bỗng nhiên nứt ra, tuôn ra từng tia tia máu tươi.

"Tâm huyết dâng trào, lại thêm Địa Thư cảnh báo?"

Chính Dương đạo chủ nhìn hành cung phương hướng, lẩm bẫm một tiếng: "Chưa đến truyền thuyết, nhưng có uy hiếp truyền thuyết năng lực sao? Quả nhiên thú vị, không hổ là thiên cơ nhất đại biến số!"

Hắn xoay người, hòa tan ở hào quang màu xanh ánh trắng bên trong, bốn phía tịch liêu, không có người nào biết hắn đã từng tới đây.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 297: Bắc Phạt

Bắc dân xuôi nam, đến không chỉ có là địa chủ phú hộ, càng có Khánh quốc triều đình sứ giả.

Ở Phong Lăng độ hành cung bên trong, Đoàn Ngọc cùng Tần Phi Ngự cùng nhau, triệu kiến Khánh quốc đến sứ, vẻ mặt đều có chút quái dị.

Đặc biệt Tần Phi Ngự, hầu như là nhìn Đoàn Ngọc làm được Khánh quốc Tuần Thành ngân chương, hiện tại lại thấy liền Khánh vương phái sứ giả lại đây, tư vị thực sự phức tạp khó tả.

"Thần Thôi Lộc, bái kiến Kinh vương thiên tuế!"

Thôi Lộc một mực cung kính hành lễ, mặt trắng không râu, vóc người mập mạp, vừa nhìn chính là quen sống trong nhung lụa người.

Trên thực tế, người này không chỉ có tinh thông cầm kỳ thư họa, giỏi về lời nói, vẫn là Khánh quốc vương thất.

Làm cái này lần này xuất hành sứ giả, tự nhiên cũng là rõ ràng Kinh vương trước thân phận, thậm chí lúc trước Đoàn Ngọc uy chấn Khánh đô lúc, hẳn thì có nghe thấy, lại một điểm đều không có vẻ lúng túng, phảng phất đem tất cả những thứ này mang tính lựa chọn lãng quên, có nề nếp hành lễ.

"Bình thân!"

Đoàn Ngọc vung vung tay, sai người tiếp nhận đưa tới quốc thư, nhìn lướt qua, nhất thời nở nụ cười: "Thôi Sơn hướng về cô cầu viện?"

"Người Hồ thế lớn, ta vương làm vì Trung Nguyên khí số, phần mà chống lại, tung bại cũng không phải chiến chi tội, Khánh quốc bách chiến chi quân còn đang ở! Khánh quốc cùng Kinh quốc, thực là ở rất gần nhau, gần bó như môi với răng! Hôm nay Khánh quốc đại nạn, tương lai Kinh quốc lại há có thể trốn? Kính xin mau chóng phát binh trợ chi!" Thôi Lộc đúng mực nói: "Như Kinh vương nghĩ bâng quan, ta chủ cùng lắm thì hàng rồi người Hồ!"

"Quả là có thể nói thiện biện chi sứ thần, gần bó như đao a!"

Đoàn Ngọc ngồi ngay ngắn bất động, khen một câu.

Càng là sắc lệ trong tra, không hề chắc bài cùng tự tin người, đàm phán lúc liền càng là yêu thích phô trương thanh thế, thậm chí điên cuồng lừa gạt, đạo lý này hẳn sớm liền minh bạch.

Lúc này sắc mặt đậm bạc, nhìn Thôi Lộc biểu diễn, nhất thời liền làm bầu không khí hơi ngưng lại.

Chốc lát sau khi, Đoàn Ngọc mới nói: "Như Khánh vương hàng Hồ, cái kia chính là tội nhân thiên cổ, tương lai tất bị đan thanh sách sử bút sắt ghi chép, để tiếng xấu muôn đời!"

Thôi Lộc lặng lẽ không nói.

Hàng Hồ, chuyện này thực sự là xấu nhất lối thoát, huống chi, Khánh quốc cùng Bắc Yến thù sâu như biển, không có bao nhiêu hòa giải chỗ trống.

Bằng không, trước đánh thành thây chất thành núi, máu chảy thành sông, chẳng phải đều thành chuyện cười?

Dù cho Thôi Sơn chịu hàng, Bắc Yến cũng không nhất định chịu muốn đây, chính như Đoàn Ngọc không muốn Nam Sở vương thất, để Nhạc Siêu thay hẳn làm rồi việc dơ bẩn giống như, Bắc Yến muốn chiếm lĩnh Khánh quốc, làm sao có thể khoan dung Khánh quân tồn tại?

Chính là biết được những thứ này, rồi hướng phương bắc thực sự tuyệt vọng, Thôi Sơn mới không thể không hướng phía nam cầu viện.

Đối với hẳn mà nói, chuyện này quả thật là sỉ nhục bên trong sỉ nhục!

Trên thực tế, Đoàn Ngọc nhìn thấy Khánh quốc sứ giả, đúng là đối với Thôi Sơn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Người này làm nhiều năm như vậy Vương giả, xem như là lịch luyện ra, rất có vài phần Câu Tiễn nhẫn dưới khổ chi nhục mùi vị.

Đối với Đoàn Ngọc mà nói, Thôi Sơn đều chịu gãy đoạn cầu viện, hẳn như thế nào sẽ xoắn xuýt tại đi qua việc?

Dù cho là trước, cũng là chính mình chiếm tiện nghi, mà Thôi Sơn mạnh mẽ ăn một cái muộn thiệt thòi.

Đối mặt người thất bại, người thắng vẫn rất có phong độ.

Bởi vậy lại nói: "Cô có ý thống nhất thiên hạ, tất nhiên bắt phạt, không biết Khánh quốc quốc quân chuẩn bị làm sao?"

Đến nam mà nhìn bắc, là bình thường nhất chuyện, Thôi Lộ không có cái gì bất ngờ, nhưng thân thể vẫn là không khỏi run lên: "Tiểu thần. . . Tiểu thần. . ."

Bắc có người Hồ xuôi nam, nam có Kinh vương bắc phạt, Khánh quốc lúc này tuyệt đối đã đến sinh tử kết cục!

Càng khổ rồi chính là , căn bản không có cái gì tốt ứng đối biện pháp!

Đây chính là vị trí Trung Nguyên, bốn mặt đều địch bi ai!

Xưa nay thiên hạ đại loạn, kiêu hùng Vương giả đều là chiếm cứ bốn phương một góc, phía sau không lo, mới có thể nổi lên, lại dòm ngó Trung Nguyên, là đồng dạng đạo lý.

Trung Nguyên tuy rằng bốn phương thông suốt, nhưng một loạn chiến, lập tức khắp nơi khói lửa, liền một chỗ an ổn phía sau đều không có.

Khánh quốc trước cường thịnh lúc, cố nhiên bốn phía xuất kích, uy phong cực kỳ, một khi rơi vào xu hướng suy tàn, không có chiến lược thọc sâu điểm yếu liền lộ rõ.

"Người cũng không cần nói nữa cái gì!"

Đoàn Ngọc đứng dậy, đứng chấp tay: "Khánh vương lúc này còn có hai châu, có thể đi Vương hào mà hàng, cô sách làm vì Khánh hầu! Lĩnh một châu làm vì Phong ấp!"

Cái này xác thực là cuối cùng thiện ý, như Thôi Sơn không tiếp, cái kia lãnh binh đánh tới cũng giống như vậy.

"Đi Vương hào? Lĩnh một châu?"

Dù là trước sớm có chuẩn bị tâm lý, Thôi Lộc vẫn là không khỏi cả người run lên.

Điều kiện này, thực sự là quá hà khắc rồi.

Khánh quốc lúc toàn thịnh, nhưng là có bảy châu tinh hoa nơi, hùng binh mấy chục vạn, trấn áp bốn phương a!

Bây giờ, lại chỉ có thể lùi một châu tự vệ?

Cái này độ tương phản, cũng không biết Vương thượng có thể không chịu đựng?

Thôi Lộc mồ hôi lạnh tràn trề, lại là rõ ràng, nếu là Vương thượng không đáp ứng, lập tức liền không có một chút nào đường sống.

Cái này một nam một bắc đại quân, sẽ như cối xay giống như, đem Khánh quốc toàn bộ mài nhỏ, tất cả vương thất tất cả đều tàn sát.

Dù cho sách sử trên, so với cái này còn ác liệt cực diện, cũng hầu như gần như không tồn tại.

Chờ đến đầu đầy mồ hôi Thôi Lộc rời đi sau khi, Tần Phi Ngư liền nở nụ cười: "Vương thượng điều kiện thật có chút hà khắc, Thôi Sơn chưa chắc sẽ đáp ứng!"

"Lẽ nào hãn còn tưởng rằng có thể có nguyên Khánh quốc nơi sao? Cô tuy rằng làm phân phong quy chế, nhưng cũng không phải người ngu!"

Đoàn Ngọc trước tuy rằng phân phong đi ra ngoài khối lớn thổ địa, nhưng bất kể là Hàn hầu, vẫn là Ninh hầu, thậm chí cái khác chư hầu bá quốc, trên thực tế đều là bọn họ khống chế ở tay địa bàn.

Chẳng lẽ mình khổ cực đánh tới phương bắc, là cho Thôi Sơn phục quốc? Đùa gì thế đây?

Cho hãn một châu, vẫn là xem Thôi Sơn nắm giữ nhất định thực lực, đồng thời có uy vọng lên.

"Đồng thời. . . Thôi Sơn còn có cái khác đường để đi sao? Người Hồ sợ là liền một châu cũng không cho hãn đây!"

Đoàn Ngọc khước miệng hiện lên cười gằn, tiếp tục nói: "Huống chi. . . Dù cho hãn không phối hợp, cô liền không cách nào đi phương bắc sao?"

Vừa nói như thế, Tần Phi Ngự nhất thời hơi ngưng lại, lại con mắt sáng choang: "Chẳng lẽ Vương thượng thực tế chuẩn bị chỗ đột phá là. . . Đông Trần?"

Phương bắc lúc này một mảnh loạn chiến, Khánh quốc ở giữa, đông làm vì Đông Trần, tây làm vì Tây Nhung các nước, Bắc Yến cùng thảo nguyên ở vào càng phương bắc.

Tây Nhung bên kia con đường gồ ghề, đồng thời quá mức hỗn loạn, Đoàn Ngọc không làm cân nhắc.

Mà Khánh quốc trực diện người Hồ quân tiên phong, cũng không phải cái gì nơi tốt lành.

Như đại quân muốn đổ bộ, tất nhiên là Đông Trần tốt nhất.

Dù sao, phương nam cùng Đông Trần, cũng là cách một cái Thiên hà, chỉ cần mượn đường Việt quốc phía bắc Lục Hồn, Phì, Cổ các loại bá quốc liền có thể.

Đồng thời, còn có thể đi đường biển, hai bút cùng vẽ.

"Đây là đại chiến lược, cô còn muốn lại châm cân nhắc một hai. . ."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, trong lòng lại là có chút tiếc nuối.

Chính mình ở đây làm bia ngắm, Chính Dương đạo chủ lại vẫn cứ không mắc câu.

Cái này liền làm tốc chiến tốc thắng khả năng, vô hạn gần tới tại không.

'Nói đến, vẫn là một cái Huyền Thiên cùng Hoàng Thiên đánh cờ vẫn đề!'

Tuy rằng có quần thần tiến vào gián xưng đế, nhưng Đoàn Ngọc thả ra tâm ý, lấy đức nhìn không đủ khéo léo từ chối.

Đây là thật sự từ chối, không phải cái gì ba để ba được tiết mục.

Bởi vì hãn biết, lúc này chính mình, còn chiếm không tới thiên hạ khí vận năm thành!

Muốn xưng đế, ít nhất cũng đến chiếm cứ năm thành trở lên, mới gọi qua loa.

Trong này còn có một điểm rất trọng yếu, chính là tế tự vấn đề.

Chân Long thiên tử, thiên chi thần tử vậy, tất tế thiên cầu xin!

Đại Hạ triều đình mưu đồ phục hưng lại nổi lên, liền là hi vọng nhất thống đại lục, lấy Chân Long thiên tử thân phận, mang theo Nhân đạo mà phạm thiên đạo, phế bỏ Huyền Thiên chi tế, sửa tế Hoàng Thiên.

Đã như thế, Hoàng Thiên khí vận tăng mạnh, tất có thể thâm thúy ảnh hưởng thế giới này, Huyền Thiên liền thất bại thảm hại.

Đến thời điểm, chính mình cái này Huyền Thiên số một Mã tử khẳng định không quả ngon ăn.

Cùng lý, tuy rằng Bắc Yến rơi vào Chính Dương đạo chủ trong tay, nhưng nước này dù cho ngằm chiếm thảo nguyên, đánh tan Khán quốc, phương bắc lại còn có Tây Nhung các nước, thậm chí Đông Trần đại bộ phận chưa xuống, thiên hạ mười phần, nhiều nhất chiếm ba, bốn phần mười, so với lúc này Đoàn Ngọc còn muốn không bằng.

Trình độ như thế này, dù cho tế tự Hoàng Thiên, chết no cũng là cùng lần trước Cao Huyền Thông không khác nhau chút nào, đều là Thiên Ma giải thể giống như, tự tổn căn cơ pháp môn.

Một khi không thể học cấp tốc, lập tức liền phải đại bại.

Chính Dương đạo chung quy không phải Bắc Yến vương thất, thậm chí cần liên hợp Đại Hạ mới có thể chường khổng quốc thế, nghĩ mạo muội thúc đẩy điểm ấy đều không có khả năng lắm.

Trừ phi. . . Bắc Yến chính thức nhất thống thiên hạ, chứng minh chính mình 'Mệnh trời', mới có thể trái với truyền thống lực lượng, hung hãn huỷ bỏ Huyền Thiên chi tế!

Mà chính mình không giống!

Chỉ cần một mãn năm thành, liền dám đăng cơ xưng đế, tế tự Huyền Thiên!

"Nếu là bắt xuống Đông Trần khối đó, liền gần đủ rồi "

Đoàn Ngọc trong con người có dã tâm.

Đây chính là vì cái gì chính mình bỏ qua rất nhiều, cũng phải nhanh chóng thống nhất nguyên nhân.

Chỉ cần vững vàng chiếm cứ cái này đại nghĩa danh phận, lại tế tự Huyền Thiên, Hoàng Thiên liền hầu như chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ!

'Có thể tưởng tượng được đến, nếu ta đăng cơ, nhất định là trời đất sụp đổ. . . Cái gì Chính Dương đạo chủ, Đại Hạ triều đình, đều muốn giống như bị diên đến đây ngăn cản!'

'Đồng thời, cũng có khả năng trực tiếp mở ra song thiên đại quyết chiến!'

Đoàn Ngọc đối với chuyện này vô cùng tự tin.

Chính mình xưng đế lúc, chính là Huyền Thiên cùng Hoàng Thiên
lưỡi lê thấy đỏ thời khắc!

Vì trừ bị cái kia một ngày đến, còn cần nhiều chuẩn bị thêm thẻ đánh
bạc mới là.

Lại đặc vài vòng, lúc này mới lệnh: "Tuyên. . . Hạng Vô Kỵ yết kiến!"

"Tuyên. . . Hạng Vô Kỵ yết kiến!"

Bên ngoài nội thị miệng truyền miệng xướng, âm thanh xa xa truyền
bá ra đi.

Không đến bao lâu, Hạng Vô Kỵ gấp xu mà vào, cẩn thận tỉ mỉ hành
lễ: "Thần Hạng Vô Kỵ, bái kiến Vương thượng!"

Tuy rằng hãn là Hàng Long Phục Hồ đại tướng, nhưng Vương thượng
cũng tương tự là, đồng thời vẫn là thiên sư!

Bất luận quốc gia đại thế, chỉ là thực lực cá nhân, liền đem hãn ăn
được gặt gao.

Hơn nữa, Hạng Vô Kỵ dù sao cũng là hàng tướng, yết kiến lúc, thì có
chút thấp thỏm.

Đoàn Ngọc cười hỏi: "Người nhìn thấy Nhạc Siêu lĩnh Ninh hầu,
nhưng là trong lòng không phục?"

"Thần không dám!" Hạng Vô Kỵ mồ hôi lạnh một thoáng liền xuống
đến rồi.

Chuyện như vậy có thể lớn có thể nhỏ, nói lớn chuyện ra liền gọi có
oán hận, bằng vào điểm này liền có thể ban cho cái chết!

"Không cần sợ, phong hầu kiến quốc, cái nào không muốn? Đây là nhân chi thường tình!"

Đoàn Ngọc trấn an nói: "Trước người tận tâm tận lực, phụ trợ hợp nhất Sở tốt, cũng là có công, cô phong người làm vì Chinh Bắc tướng quân, lãnh binh mười vạn, qua sông nhập Khánh!"

"Tạ Vương thượng, thần tất máu chảy đầu rơi, chết rồi sau đó vẫn vậy!"

Hạng Vô Kỵ ngũ tạng như đốt, vội vã trả lời.

"Ừm. . . Thật tốt làm, người là cô phong thần, so với Nhạc Siêu càng thân cận hơn một phần, tương lai dù cho ở bắc địa khai quốc, cũng không là giấc mơ!"

Đoàn Ngọc cười híp mắt, mở ra điều kiện.

Phóng tầm mắt thiên hạ, có cái nào vương hầu so với mình còn có thể lôi kéo người?

Dù cho Bắc Yến, có thể cho Hạng Vô Kỵ mấy châu kiến quốc sao?

Bởi vậy, cứ yên tâm đi phân công hàng tướng, dù cho gặp phải bất ngờ, cũng có thể tự thân võ lực trấn áp chi, đây chính là sức lực!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 298: Đông Trần

Quận Đông Hải, cảng Lâm Vân.

Đây là Đông Trần có thể đếm được trên đầu ngón tay nước sâu cảng, hai khối lục địa giống như sừng trâu đưa vào ngoài khơi, hình thành một cái tốt đẹp vịnh tránh gió.

Lại đến một năm mậu dịch mùa vụ, không biết bao nhiêu thuyền từ đây cảng xuất phát, đi tới Đông Hải các nước cùng phía nam, mang đến cuồn cuộn không ngừng trên châu mã não, khoáng thạch củ từ, nhanh chóng chuyển hóa thành lượng lớn của cải.

Chỉ bất quá lúc này, bến cảng bên trong chân chính thượng tầng nhân vật, trong lòng đều có một tầng mù mịt.

Bắc Yến xuôi nam, tuy rằng chủ công Khánh quốc, nhưng Đông Trần cũng chịu đến đột kích gây rối.

Ngoài ra, phát sinh ở Đông Trần náo loạn không một chút nào so với Khánh quốc ít, tỷ như trước phá Khánh đô lúc, Chính Dương đạo cao thủ dốc toàn bộ lực lượng, ở Đông Trần đại khai sát giới, thậm chí nghe đồn liên Đông Trần quốc quân đều chịu đến tập kích, một mảnh lòng người bàng hoàng.

Đến Vân Trung năm thứ chín, Khánh quốc bấp bênh, áp lực nặng nề, liền toàn bộ đến Đông Trần trên đầu.

Một niệm đến đây, dù cho kiếm lời lại nhiều tiền tài, thương nhân trên mặt cũng ít thấy sắc mặt vui mừng.

"Ai. . . Sơn vũ dục lai a!"

Một chỗ thương hội trong, Công Tôn Tiểu Bạch ngóng nhìn bầu trời, thở dài một tiếng.

Công Tôn gia tộc là Đông Trần bên trong thực lực đại tộc, một khi Đông Trần bất bệnh, tất nhiên ảnh hưởng căn cơ.

"Gia tộc đã bí mật hướng phía nam dời đi nhân thủ. .. Bất quá trước nghe nói Bắc Yến từ đời trước Vương giả chết rồi, quốc sách cũng có chuyển biến, bắt đầu lôi kéo các đại thế gia, gia tộc trường lão bởi vậy chuẩn bị lại quan sát một, hai. . ."

Loại này thế gia đại tộc, cành lá xum xuê, căn cơ ngay khi Đông Trần, há lại là nói mang đi liền có thể mang đi?

Thậm chí, dù cho Đông Trần vong quốc, người đến sau như nhĩ cùng cổ thống trị, đều không thể không cùng bọn họ thỏa hiệp!

Trước là Bắc Yến trắng trợn đồ sát, không thể không đi, lúc này sao? Lại tựa hồ như có khả năng chuyển biến tốt.

"Công tử! Sự tình đã tất cả làm tốt, người đều lên thuyền, nước trong, thầy thuốc đều chuẩn bị đầy đủ, còn có trong tộc bí vệ đi theo. . ."

Một tên quản sự đến đây, cung kính mà hành lễ.

"Như vậy sao? Vậy thì tốt. . . Nếu là đi phía nam, lễ vật đến chuẩn bị kỹ càng! Kinh vương bên kia con đường mở ra, phía dưới các phong thần cũng không thể lơ là. . ."

Công Tôn Tiểu Bạch dặn dò.

Trước phía nam chiến loạn, mậu dịch một lần chịu ảnh hưởng , bất quá Kinh vương cấp tốc bình định, rất nhanh sẽ khôi phục, thậm chí so với trước càng thêm phồn vinh.

Chỉ là, vừa nghĩ tới Kinh vương thân phận, Công Tôn Tiểu Bạch lại không khỏi có chút hoảng hốt.

Mười năm trước, phía đông giáp cảng việc nhất thời rõ ràng trước mắt.

Hắn cùng Kinh vương, có thể nói là có giao tình.

Thậm chí, còn cùng đối phương cùng ra biển, đi tới Xuất Vân mậu dịch.

Tuy rằng bị hãm hại một cái, nhưng bây giờ nhà Fujiwara quật khởi, đánh bại Taira thị, nhưng cũng không thể xem như là hãm hại, trái lại có nhảy ra hồ lửa mùi vị.

Cho tới sau khi, đối phương chiếm lĩnh Vân Trung, tự lĩnh Vân Trung quân vị trí, Công Tôn Tiểu Bạch đồng dạng có chút ước ao.

Cho dù hắn thế gia này công tử, chân chính nắm giữ thực lực, cũng chưa chắc có một cái thực phong huyền quân lớn.

Lại sau đó, đối phương chém yêu côn, bại liên quân, danh chấn Đông Hải, chính thức đem một đám người cùng thế hệ quăng ở phía sau, chợt chính là long phi cửu thiên, đã một bước lên trời.

Cho tới bây giờ, dĩ nhiên đã nhất thống phía nam, xưng 'Kinh vương' ! Ninh, Việt các nước tất cả đều thần phục!

"Đối phương mới hai mươi bảy tuổi chứ? Đây thực sự là. . . Nhượng người nên nói như thế nào lên đây?"

Công Tôn Tiểu Bạch đuổi đi quân sự, trong lòng cười khổ một cái.

Nếu như nói trước hẳn còn có leo so với một phen tâm tư, bây giờ đã cái gì tưởng niệm đều không có.

Phía nam vị Vương giả kia, phảng phất đột nhiên xuất hiện thái dương, cướp đi đời này tất cả người tuổi trẻ hào quang , khiến cho người hầu như không thể nhìn thẳng.

Dù cho là hẳn, cũng bất quá dựa vào một điểm cùng Hùng Hắc các loại đối phương thủ hạ lão quan hệ, đi thông Kinh quốc con đường, tiện thể dời đi một ít tài sản cùng tộc nhân.

Chính mình tuy rằng cảm rẽ Đông Trần, giống như đại thụ, không thể tự ý na di, nhưng phân một ít bàng chi tị nạn, lại là nên có chi nghĩa.

"Đợi đến Bắc Yến diệt Khánh quốc, đón lấy liền hẳn là Đông Trần chứ?"

Công Tôn Tiểu Bạch thở dài: "Không biết gia tộc cuối cùng, sẽ lựa chọn như thế nào?"

Đối với thế gia mà nói, quốc gia nào vinh dự đều là hư, chỉ có ích lợi nhà mình, mới đáng giá không tiếc bất cứ giá nào bảo vệ, chịu nhục càng là tầm thường.

Công Tôn Tiểu Bạch đã đoán được như Bắc Yến đại phá Đông Trần, chính mình sẽ làm ra cái gì lựa chọn.

"Bất quá hiện nay thiên hạ đại thế, vẫn là Kinh vương trước tiên thống nhất phía nam, chiếm tiên cơ tay!"

Chính suy tư, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến từng trận kinh ngạc thốt lên: "Thuyền! Có thuyền!"

"Thuyền mà thôi, quỷ gào gì?"

Bị đánh gãy tâm tư, Công Tôn Tiểu Bạch đẹp đẽ lông mày nhú lên, đi ra thư phòng.

"Công tử, bến tàu trên. . . Thật nhiều thuyền!"

Một cái quần sự tè ra quần chạy tới, vẻ mặt kinh hoảng: "Là tàu chở quân!"

"Tàu chiến? !"

Công Tôn Tiểu Bạch vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Không nghe nói thủy sư có hành động gì a?"

"Cũng không phải là Đông Trần, mà là phía nam tàu chiến!"

"Tê. . ."

Công Tôn Tiểu Bạch nhất thời hấp một cái khí lạnh, vội vàng đi ra ngoài, đi tới bến tàu.

Chỉ thấy nguy nga hạm đội như mây, chậm rãi lái vào bến cảng, nhiều đội xốc vác sĩ tốt đi xuống, sắp hàng chỉnh tề.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Tiếng bước chân nặng nề từ bến tàu bên ngoài vang lên.

Đó là nhiều đội Đông Trần binh sĩ, ở duy trì trật tự: "Phụng quận úy đại nhân mệnh lệnh, lâm thời trưng dụng bến cảng, thực hành giới nghiêm, bọn người tạp vụ lập tức các quy bản phô trạch, không được sai lầm!"

"Tin tức này. . . Vì sao nhà ta trước dĩ nhiên hào không biết chuyện? !"

Công Tôn Tiểu Bạch con người trường lớn, đã nhìn rõ ràng, đến thuyền là phía nam Kinh vương chi thuyền!

Một loại dự cảm xấu, trong nháy mắt trào khắp cả toàn thân.

Nhìn đến đây xua đuổi đoàn người quân tốt, hăn vung vung tay, cùng mọi người cùng nhau quy trạch.

Không đến bao lâu, một cái cao cấp quân sự trở về, hành lễ nói: "Công tử. . . Đã dò nghe, những thứ này quận binh cũng rất mê hoặc, chỉ là hôm nay mới vừa nhận được quân lệnh, đến đây hội hợp quân đội bạn!"

"Quân đội bạn?"

"Không sai, Vương thượng hưởng về Kinh quốc mượn binh, Kinh vương tự mình dẫn đại quân mười vạn, liền ở ngay đây. . ."

Quân sự chà xát một cái mồ hôi trán, nơm nớp lo sợ nói.

"Kinh vương trước không phải phái Chinh Bắc tướng quân Hạng Vô Ky, mang binh mười vạn, đi hiệp trợ Khánh quốc sao?" Công Tôn Tiểu Bạch không hổ là người thông minh, con mắt hơi chuyển động, lập tức liền hiểu rõ ra: "Được. . . Được lắm man thiên quá hải kế sách! Quốc quân. . . Quốc quân đã không tín nhiệm ta mấy thế gia!"

Đối với Đông Trần vương mà nói, dưới đáy văn võ bá quan đều có thể hàng, Bắc Yến nghĩ muốn vững chắc thống trị, càng là muốn lôi kéo thế gia.

Nhưng chỉ có hăn cái này Vương giả , căn bản không đường có thể đi!

Bởi vậy, tiếp nhận Đoàn Ngọc càn ô-liu, là vô cùng bình thường chuyện.

Đoàn Ngọc mở ra điều kiện, so với cho Ngô Hàn vương còn còn rộng rãi hơn, Đông Trần vương như trước có thể tiếp tục có quốc gia xã tắc, làm mưa làm gió, chỉ là nhận một cái mẫu quốc mà thôi.

Nhường ra đại nghĩa danh phận, thu được viện quân, cái này buôn bán rất có thể làm được.

Chỉ là, đối với Công Tôn Tiểu Bạch mà nói, quốc quân mượn binh chuyện lớn như vậy, gia tộc mình trước dĩ nhiên không nghe một điểm tiếng gió, chính là một cái vô cùng nguy hiểm tín hiệu.

"Quốc quân. . . Đã không tín nhiệm ta mấy thế gia đại tộc sao? Vẫn là đơn thuần không tín nhiệm Công Tôn gia?"

Công Tôn Tiểu Bạch một trái tim cảm giác sắp rơi vào thâm uyên.

Bỗng nhiên, hắn nghe ngoài cửa chính tề tiếng bước chân, lại có chút bưng tỉnh tỉnh ngộ: "Kinh vương bắc phạt, phương bắc thế cuộc đại biến. . . Nhà ta e sợ cũng đến thay đổi một ít chiến lược."

Ít nhất, hắn cùng Đoàn Ngọc vẫn tính có chút quan hệ, nhất định phải đầy đủ lợi dụng.

. . .

Quận Đông Hải, quân doanh.

"Vương thượng, tiên phong đã đóng trại, quận Đông Hải Thái thú cùng quận úy chính ở bên ngoài cầu kiến!"

Tần Phi Ngư khom người nói.

"Nhượng bọn họ chờ!"

Nếu mình đã đến rồi, cái kia Đông Trần đám người này đến cùng thái độ gì, Đoàn Ngọc liền không để ở trong lòng.

Ở trước mặt hắn, một tấm lớn lao Đông Trần bản đồ bị bày ra, đánh dấu lượng lớn ký hiệu cùng mũi tên.

"Khánh quốc phương diện, có Hạng Vô Kỵ dẫn dắt mười vạn quân lên phía bắc, dựa lưng Thiên hà, lại có Khánh quốc làm vì mình hữu, cô không muốn hãn đại bại Bắc Yến, chỉ cần ngăn cản Yến Cuồng Đồ chủ lực là được!"

Đoàn Ngọc chỉ chỉ Khánh quốc phương hướng.

Chờ đến vận binh kết thúc sau khi, hãn còn có thể để Rokuro Hara suất thủy sư linh hoạt trợ giúp, cũng là làm cái giám quân ý tứ.

Lần này Kinh quốc xuất binh ba mươi vạn, trong đó cũng chia cao thấp.

Đoàn Ngọc tự mình dẫn mười vạn đại quân, là chân chính dòng chính, huấn luyện cùng trang bị đều là tốt nhất, cũng là Kinh vương trực thuộc, hãn Vệ Vương toà tiền vốn.

Lần này một cái đều mang tới Đông Trần quận Đông Hải, do hãn tự mình suất lĩnh.

Mà Hạng Vô Kỵ suất lĩnh mười vạn đại quân, chính là Kinh quốc phong thần liên quân, cùng với Hàn hầu cung cấp năm vạn trợ giúp.

Ngoài ra, cuối cùng còn có Ninh hầu Nhạc Siêu, lĩnh Ninh quốc binh năm vạn, cộng thêm rất nhiều phía nam bá quốc liên quân năm vạn, cũng là mười vạn, vượt qua Thiên hà hạ du, tiến vào Đông Trần.

Ba đường đại quân bắc phạt, hai đường đều là hướng về phía Đông Trần, đủ thấy Đoàn Ngọc chân chính trọng tâm, căn bản liền không tại Khánh quốc.

Lúc này, chính mình hai mươi vạn đại quân ở Đông Trần, hoàn toàn có thể lấy lực phá xảo, nghiền nát tất cả âm mưu quỷ kế, tất nhiên là lẫm liệt không sợ.

"Cô tự mình dẫn hai mươi vạn đại quân đến đây, chính là muốn hoàn toàn bình định Đông Trần , khiến cho Đông Trần vương hoàn toàn thần phục!"

Một khi làm được điểm ấy, Đoàn Ngọc khẳng định liền hung hãn xưng đế.

Cổ đại đại nghĩa danh phận trọng lượng khó mà tin nổi, một khi chiếm lĩnh thiên hạ quá nửa, lại tế thiên xưng đế, liền hình thành bao phủ tư thế, trăm sông đổ về một biển, tràn trề không chịu nổi.

"Bây giờ Đông Trần thế cuộc làm sao?"

Suy nghĩ một chút, Đoàn Ngọc lại hỏi.

"Trước, Chính Dương đạo lượng lớn cao thủ liên hợp Đại Hạ, ám sát Đông Trần cao tăng, lòng người bàng hoàng. .. Bất quá Chính Dương đạo chủ nhưng chưa tự thân ra tay, Đông Trần vương chỉ là chấn kinh, chưa từng bị thương. . ."

Tân Phi Ngự suy nghĩ một chút, nói: "Bây giờ, Bắc Yến có một đường quân yểm trợ, chính đang tấn công Đông Trần bắc bộ Ổ Châu, một khi Yến Cuồng Đồ bình định Khánh quốc, hai bút cùng vẽ, Đông Trần thế tất khó có thể chống đối! Mà ở Đông Trần quốc bên trong, thế cuộc cũng không ổn định, thế gia đại tộc từng người mang ý xấu riêng, Đông Trần vương có thể nắm giữ rất ít người , bất quá cuối cùng cũng coi như có năm một phần quân quyền!"

"May mà không phải phế vật, bằng không đem Đông Trần hoàn chinh phân phong cho hắn, chẳng phải quá thiệt thòi?"

Đoàn Ngọc nở nụ cười, nhìn bản đồ, trong lòng có đáy.

"Bắc Yến chủ lực ở Khánh, có Hạng Vô Kỵ cùng mười vạn đại quân ở, trong thời gian ngắn khó có thể thu thập, phe ta chính có thể nhân cơ hội này, truy kích, trước tiên bình Đông Trần, lại cự người Hồ!"

Bắc Yến từ ngầm chiếm thảo nguyên sau khi, hầu như bao phủ bắc địa, hiểm có gặp một bại, sĩ khí đang thịnh.

Bởi vậy, cho cái đón đầu thống kích, ngăn trở hung hăng kiêu ngạo, cuộc chiến này là có thể tiếp tục đánh.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 299: Vào Thành

Đông Trần, vương đô.

Hai mươi vạn đại quân mệnh mông cuồn cuộn, do đông cùng nam hai cái phương hướng mà đến, tại vùng ngoại ô hội sư.

"Ninh hầu Nhạc Siêu, gặp qua Vương thượng!"

Nhạc Siêu thân mang chiến giáp, kỵ vẫy đen ngựa, đi tới Đoàn Ngọc Vương Xa trước.

"Khổ cực Ninh hầu, cô lần này đại quân lên phía bắc, tất phá Bắc Yến, Đại Hạ!"

Đoàn Ngọc nhẹ nhàng nói.

Đối với người này trung thành, hãn phi thường yên tâm.

Nhạc Siêu xưa nay liền không phải một người ngu! Lúc trước phong thủy cục bị phá, Lạc Cơ tự sát hậu trường, Sở vương chỉ gánh chịu một nửa trách nhiệm, còn có một nửa, tuyệt đối muốn rơi xuống Đại Hạ trên đầu đi!

Phàm là từng làm, liền tất nhiên lưu lại vết tích!

Càng không cần phải nói, Đoàn Ngọc trước đại phá Cao Huyền Thông, thu được không ít tư liệu cùng tình báo.

Điều này cũng khiến Nhạc Siêu biết được, kẻ thù của chính mình ngoại trừ Nam Sở ở ngoài, còn có một cái bám dai như đĩa Đại Hạ!

Mà Bắc Yến là Đại Hạ minh hữu, hiểu ra điểm này sau khi, người này bắt phạt chi lập trường thậm chí so với Hạng Vô Kỵ còn muốn kiên định!

Hai mươi vạn đại quân tụ hội, phóng tầm mắt nhìn tới, nhân mã như rồng, trường mâu như rừng, tinh kỳ như mây, một mảnh đen kịt, lan tràn đến phía chân trời, hầu như không có phần cuối, mang đến cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Đây chính là Đoàn Ngọc dựa dẫm, có hãn tự mình tọa trấn, không sợ Đông Trần lật trời đi.

Thiết huyết sát khí phóng lên trời, ở trong môi trường này, thiên sư đều khó mà triển khai pháp thuật thần thông, độc khí các loại đại quy mô tính sát thương vũ khí, ở Đoàn Ngọc trước mặt chỉ có thể là tự ăn ác quả.

"Vương thượng!"

Nhạc Siêu giục ngựa, hơi lạc hậu xe cộ một bước: "Đông Trần quốc quân mời chúng ta mà đến, lúc này e sợ nhưng có chút do dự."

Dựa theo đạo lý, lúc này Đông Trần quốc quân phải là lập tức đi ra đón lấy mới là.

"Đây là tự nhiên, bất luận ai muốn buông tha tổ nghiệp, dù là chỉ là một cái danh phận, cũng nhất định phải do dự một chút. . . Huống chi, hãn lúc này khẳng định sợ cô sợ muốn chết, chỉ lo cô ra lệnh một tiếng, trực tiếp đoạt hãn cơ nghiệp!"

Đoàn Ngọc khoe miệng hiện ra một nụ cười trào phúng: "Cô nguyên bản không có ý nghĩ này, nhưng hiện tại xem ra, Trần hầu ngày sau lãnh địa, vẫn phải là cắt giảm một, hai!"

Đại quân ở đây, chính là Đoàn Ngọc lớn nhất sức lực.

Dù cho Đông Trần quốc quân lâm trận thay đổi, cố thủ không ra, dùng hỏa pháo tạc mở, đại quân rửa thành, cũng không phải cái gì mất công sức chuyện , bất quá danh tiếng trên chỉ sợ cũng có chút gây trở ngại.

"Đại tướng quân, người đi gọi cửa!" Trầm ngâm một thoáng sau khi, Đoàn Ngọc mệnh Tần Phi Ngự tiến lên.

"Đông Trần quốc quân nghe, người mời ta Kinh quân mà đến, lại không ra đón lấy, là cái gì đạo lý?"

Tần Phi Ngự giục ngựa mà ra, đi tới bên dưới thành.

Hắn tiếng nói to rõ, xa xa truyền bá ra đi, liền gọi ba lần, lại nói: "Như chống cự Vương thượng oai, cẩn thận chúng ta trực tiếp công thành!"

...

Trên thành tường.

Đông Trần đại thần, thế gia chi chủ tất cả đều ở đây: "Vương thượng. . . Thấy không? Kinh vương lòng muông dạ thú, tuyệt đối không thể mở cửa!"

Trong bọn họ, có chính là thuần túy không thích người phương nam phe phái, có lại là Đại Hạ đã lôi kéo ám tử, liều mạng ngăn cản đại thế.

"Không mở cửa, có thể làm sao? Lẽ nào trước tiên cùng Kinh quân đấu nhau một tràng? Cái kia không chờ Bắc Yến đến, ta Đông Trần liền muốn vong quốc!"

Đông Trần quốc quân trên mặt nổi lên một tia ửng hồng, trong con người mang theo hận ý: "Thiên hạ này, quả nhân thà rằng cho Kinh vương, cũng không muốn cho Bắc Yến đến đi!"

Hiển nhiên là đối với trước cái kia tràng lớn ám sát còn có vẻ sợ hãi.

"Truyền quả nhân mệnh lệnh, lập tức mở thành, quả nhân tự mình ra nghênh đón!"

Đông Trần quốc quân nhanh chóng quyết định.

Nếu như đã làm ra, liền lại không có đường lui.

Nghe được cái này, mọi người tại đây liếc mắt nhìn nhau, trong con người ý vị đều phức tạp khó tả.

"Ai. . . Đông Trần quốc quân quả nhiên cương liệt, động thủ!"

Cách đó không xa một toà tháp tên trên, một tên thiên sư thở dài một tiếng, lạnh giọng truyền lệnh.

"Tuân mệnh!"

Một tên cao thủ võ đạo thay đổi mũi tên, mũi tên trực tiếp nhắm ngay Đông Trần quốc quân.

Lấy Đông Trần khí vận cùng quân khí, cho dù thiên sư đều không muốn đối với quốc quân tự mình ra tay, nhưng mượn cơ cao thủ võ đạo, liền không có nhiều như vậy lo lắng.

"Vị đạo hữu này thực sự là xa lạ, không biết quê quán ở đâu?"

Đại Hạ ám điệp đã làm thịt chu vi người phản kháng, đang muốn bắn giết Đông Trần quốc quân lúc, bên cạnh hai bóng người bỗng nhiên xuất hiện.

Một cái trong đó vẫy tay, một nguồn sức mạnh liền tập kích tới.

"Nhanh!"

Cao thủ võ đạo nhanh chóng hơi động, máy bắn nổ rít gào, một đạo hắc quang như sao băng tung toé.

Phốc!

Bởi vì vội vàng mà phát, lại chịu ảnh hưởng, mũi tên vẫn chưa trúng mục tiêu Đông Trần quốc quân, mà là đem bên cạnh hấn một tên người hầu bắn thành máu xuyên.

"Có thích khách! Hộ giá!"

Phía dưới một mảnh tầm la tầm lum, mà cái kia cao thủ võ đạo phát ra sau một đòn, liền bị một chưởng vỗ thành thịt bầm.

Chỉ có còn lại xuống một cái thiên sư nguyên thần, nhìn hai cái cùng cấp, trên mặt nổi lên vẻ kiên đề: "Bạch Vân đạo chủ? Thái Âm tông chủ? Các người cũng phải vì Huyền Thiên bán mạng sao?"

Nường theo Đoàn Ngọc nhất thống phía nam, còn có thể chế tiện lợi, vì hấn bán mạng Tu hành giả càng ngày càng nhiều.

Huống chi, liền Nhạc Siêu đều thần phục, Thái Âm tông tự nhiên không có lựa chọn nào khác.

Ở đây, Đoàn Ngọc nhân cơ hội cho Hàn Phong Tử đào cái hố to.

Hàng này trước đối với Bạch Vân đạo chủ tựa hồ còn có che giấu, Đoàn Ngọc lại là đem Huyền Thiên cùng Hoàng Thiên việc nói thẳng ra, chính là vì để hai cái này thiên sư phân bạc Hàn Phong Tử Thiên quyền cùng khí số.

Huyền Thiên có ý nâng đỡ một người thành tiên, Hàn Phong Tử khả năng lớn nhất.

Nhưng dù cho hấn đột phá thiên sư, ở hai cái lâu năm thiên sư liên thủ lại, cũng không chiếm được lợi ích đi.

Như vậy ba bại đều thương, cười đến cuối cùng chỉ có thể là Đoàn Ngọc!

"Huyền Thiên mới là chính tông, chúng ta thuận thiên ứng nhân, tự nên như vậy!" Bạch Vân đạo chủ cùng Thái Âm tông chủ trả lời đến không chút do dự.

Huyền Thiên đối với bọn hấn mà nói, thật giống như thai nghén tất cả mẫu thân giống như.

Lại thế nào đi nữa phản nghịch hài tử, cũng không đến nỗi giúp người ngoài tạo phản lại nhà mình, ít nhất bọn họ không phải như vậy!

'Huống chi. . . Bây giờ Kinh vương bắc phạt, Cao Huyền Thông chết trận, Huyền Thiên phần thắng càng to lớn hơn!'

Bạch Vân đạo chủ cùng Thái Âm tông chủ liếc mắt nhìn nhau, hét dài một tiếng, bỗng nhiên động thủ.

Này thế giới vẫn là ở Huyền Thiên chương khống phía dưới, tiêu diệt Hoàng Thiên chó săn, tự nhiên rất được thiên quyền cùng khí số.

Đây chính là Đoàn Ngọc dương mưu!

Dù cho biết Hàn Phong Tử thân phận thì lại làm sao, ở thành tiên làm tổ to lớn mê hoặc trước mặt, dù cho là sư phụ sư tổ, cũng phải tranh một chuyển!

Thiên quyền có hạn, ba người phân có lẽ không thành tiên được, nhưng có thể chứng được Lôi Kiếp Bất Diệt truyền thuyết, liền lớn có giá trị!

Ba vị thiên sư nguyên thần động thủ, thanh thế kinh khủng đến mức nào?

Răng rắc!

Hầu như là trong phút chốc, toà này tháp tên liền từng tấc từng tấc rạn nứt, đem nghĩ muốn đi qua trảo thích khách Đông Trần quân tốt nện đến vỡ đầu chảy máu.

Chợt, thiên hoa loạn trụ, hồ gầm rừng núi, lại có mây trắng tung bay, rất nhiều dị tượng hiện lên giữa không trung.

Một tiếng vang thật lớn ở trong, ba đạo lưu quang một trước một sau, bay ra vương đô phạm vi.

Dù cho là thiên sư, ở đây cũng vô cùng không dễ chịu, không chỉ có là Đông Trần khí vận pháp võng, càng có Đoàn Ngọc hai mươi vạn quân khí duyên có!

"Thực sự là vô dụng. . . Hàn Phong Tử, người đi trợ bọn họ một chút sức lực! Lấy ba đối một, có thể chắc chắn thắng, tuyệt không thể để cho đối phương chạy!"

Tuy rằng không biết người thiên sư này từ nơi nào nhô ra, nhưng Đoàn Ngọc không để ý chút nào.

Hàn Phong Tử đáp ứng một tiếng, nguyên thần chạy như bay xuất kích.

Từ khi nhất thống phía nam sau khi, hấn đến phù triều đình chỗ tốt nơi, lại có Thiên quyền, tu vị đột phá tới Hô Phong Hoán Vũ thiên sư cảnh giới, là chuyện thuận lý thành chương.

Đã như thế, không tính Đoàn Ngọc chính mình, thủ hạ thì có ba cái thiên sư ra sức.

Cái khác Du Thần Ngự Khí, Nguyên Thần Xuất Khiếu cao thủ càng là đếm không xuể.

Đoàn Ngọc lần đầu cảm thấy, không tính đứng đầu chiến lược, chính mình dưới trướng thế lực, đã toàn diện vượt qua Đại Hạ triều đình cùng Chính Dương đạo!

Đây chính là chính nghĩa thì được ủng hộ, thất Đạo ít người giúp.

Lúc này 'Đạo', vẫn là Huyền Thiên!

"Chỉ là. . . Chính Dương đạo chủ không có tự mình đến, cái này có chút kỳ quái!"

Đoàn Ngọc nhú lên lông mày, chợt liền nghe đến tiếng kệt kệt vang lên, Đông Trần vương đô một phiến cửa thành chính đang tại tiếng kèn nổi lên bên trong âm âm mở ra.

Chung cổ cùng vang lên, tiếng nhạc nhất thời.

Một trận trầm bổng du dương Vương giả lễ nhạc sau khi, Đông Trần quốc quân ở hai hàng văn võ phụng dưỡng xuống bước nhanh đi ra, đi tới Đoàn Ngọc nghi trượng trước mặt, cung kính hành lễ: "Trần hầu bái kiến đại vương, nguyện đại vương thiên tuế!"

Lại là trước ám sát, khiến cho hắn hoàn toàn tâm lạnh, rốt cục làm ra hoàn toàn thần phục quyết định.

Lời vừa nói ra, Đoàn Ngọc liền cả người chấn động, đỉnh đầu giao long lại sinh biến hóa.

Bất quá lúc này không thềm quan tâm, hai tay hư nhấc: "Trần hầu không cần khách khí, Bản vương lần này đến đây, chính là muốn trợ Trần hầu một chút sức lực!"

Trong lòng hẳn vô cùng vui mừng.

Bởi vì Đông Trần một hàng, trên đại lục này khí số, chính mình liên chân chính chiếm năm thành trở lên!

Đến trình độ này, có lẽ Đại Hạ sức lực không đủ, nhưng mình lại có thể hung hãn xưng đế!

Dù sao, ông trời đều là đứng ở chính mình cái này một phương, tiêu chuẩn đương nhiên muốn rộng đánh mấy phần!

"Xin mời đại vương vào thành!"

Nguyên Đông Trần quốc quân, lúc này Trần hầu đứng dậy, lại tiếp tục thi lễ nói.

"Việc này không vội, trong thành Bắc Yến gian tế đông đảo, phải thật tốt quét sạch mới là!"

Lúc trước vì ngăn cản Đông Trần, cái kia một làn sóng lớn ám sát nếu là không có nội quỷ phối hợp, lại làm sao có khả năng?

Đoàn Ngọc đem ra làm lý do, cũng là vô cùng hợp tình hợp lý, đồng thời quang minh chính đại: "Ninh hầu, người trước tiên mang mười vạn quân, vào thành tiếp nhận tường thành phòng ngự, cũng quét sạch gian tế, không được có thương tích dân việc!"

Xưa nay hiến thành, nhất muốn phòng chính là giả hàng, đóng cửa đánh chó!

Tuy rằng Đoàn Ngọc bản thân không sợ cái này, nhưng nếu tổn hại lượng lớn quân đội ở đây, ngày sau liền vô cùng gian nan, bởi vậy không thể không đề phòng.

"Vâng!"

Nhạc Siêu đáp ứng một tiếng, mang theo nhân mã suất trước tiên vào thành.

Nhìn tình cảnh này, Trần hầu mấy người vẻ mặt đều không quá tự nhiên, bất quá vẫn là dặn dò quân đội phối hợp.

Chính chờ đợi bên trong, ba đạo lưu quang bay tới, rơi vào từng cái thân thể.

Hàn Phong Tử đứng dậy, bước chân hơi có chút phù phiếm, hướng về Đoàn Ngọc bẩm báo: "Khởi bẩm Vương thượng, trước ám sát Trần hầu yêu nhân đã đền tội!"

"Ồ? Lại có biết nội tình?"

Ba đại Thiên sư vây công một cái, kết quả còn chịu chút thương, thành tích này chỉ có thể tính.

Bạch Vân đạo chủ tiếp lời nói: "Tựa hồ là Chính Dương đạo mới lên cấp thiên sư, tuy rằng chúng ta liên thủ, giết chết nguyên thần, nhưng một điểm Chân Linh vẫn là chuyển thể đi tới. . ."

Chỉ cần nguyên thần đại thành, đột phá sinh tử bình phong, liền có một lần chuyển thể cơ hội.

Bất quá cái này mới lên cấp thiên sư cũng là xui xẻo, không chỉ có bị bức ép đến binh giải, một tia Chân Linh còn muốn ở Huyền Thiên nắm giữ

trong luân hồi nhờ sinh, cũng không biết có thể hay không có rất nhiều ngoài ngạch kiếp số.

Sắc trời dần muộn.

Được đến Nhạc Siêu báo cáo, đã bình định trong thành, Đoàn Ngọc mới mang theo còn lại mười vạn binh mã vào thành.

Đến lúc này, cái này Đông Trần vương đô, rốt cục hoàn toàn rơi vào hãn tay!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Chê Trách

Đông Trần vương cung trước chính là Đại Hạ một chỗ hành cung.

Sau đó tại chỗ chỉ trên, lại trải qua vài lần xây dựng thêm, quy mô lớn lao, hầu như đạt đến đế vương quy chế.

Ngược lại thiên hạ đại loạn, Đông Trần quốc quân một nước chi chủ, dù cho vượt qua chế, cũng không có ai đến quản hấn.

Bây giờ Đoàn Ngọc vào thành, trực tiếp chiếm nhân gia cung đình không sao được, nhưng mượn đi mấy nhà cung điện, đại yển quần thần, lại là nên có chi nghĩa.

Xanh vàng rực rỡ, cửu long chiếm giữ 'Đông Hoàng điện' bên trong, Đoàn Ngọc trên người mặc miện phục, ngồi cao chủ vị.

Phía dưới, chính mình tướng lãnh cùng Đông Trần quốc chủ quan viên đều có, vẻ mặt khác nhau.

Nếu là mở ra Linh nhân, là có thể thấy đến lượng lớn khí tượng chiếm giữ, hoặc quang minh chính đại cấu kết, hoặc bí ẩn liên kết, đại diện cho Đông Trần triều đình trên rất nhiều lực lượng đấu võ.

"Hôm nay đến Vương thượng giúp đỡ, tất có thể trả Trần quốc một cái thái bình, thần ở đây cảm ơn!"

Nguyên bản Đông Trần quốc quân, bây giờ Trần hầu ở một cái tâm phúc chủ mưu ra hiệu phía dưới, trước tiên đứng dậy chúc rượu, tư thái vô

cùng khiêm tốn.

Loại thái độ này làm được, đúng là khiến Đoàn Ngọc có chút nhìn với cặp mắt khác xưa.

Trước vương đô chống cự đại quân, có chút bất đắc dĩ, thoát nhìn cũng không phải là người này dao động, chỉ là bị phía dưới thế lực kiềm chế quá mức.

Bất quá hẳn chủ ý đã định, nói: "Cô đến mệnh trời, có ý Hỗn Nguyên thiên hạ, Trung Nguyên chi dân, đều được cô che chở, có thể nào dung người Hồ tanh nồng?"

"Vương thượng lòng mang vạn dân, thiên hạ hi vọng!"

Mặc kệ phía dưới mọi người trong lòng nghĩ như thế nào, mặt ngoài trên thái độ thế nào cũng phải làm được, dồn dập lạy nói.

"Ha ha. . ."

Đoàn Ngọc cười to, hình vô cùng vui vẻ: "Cái gọi là danh không chính tất ngôn không thuận, ngôn không thuận thì sự không thành. . . Cô muốn thống nhất thiên hạ, tất trước tiên đăng cơ xưng đế! Trong lúc chiến tranh, tất cả gián lược, ngay khi Đông Trần tổ chức tốt, Trần hầu, người đem việc này chiêu cáo thiên hạ!"

Đông Trần hàng phục, thiên hạ khí số liền chiếm cứ quá nửa, lại thêm vào Huyền Thiên rộng đánh mấy phần, miễn cưỡng có thể xưng đế.

Chính mình lấy phân phong chế, dùng tốc độ nhanh nhất bình định thiên hạ, chính là vì thu được hoàng đế danh hào, tế tự Huyền Thiên, khiến cho huyền Thiên chi lực tăng nhiều, một lần đánh tan Hoàng Thiên xâm lấn, trở thành trận chiến này công thần lớn nhất.

Một khi hoàn thành cái này mưu tính, không chỉ có dương gian Chân Long thiên tử ngoài ta còn ai, thu được thế giới bốn nguyên, thành tiên làm tổ, cũng không phải nói mê!

Một lời đã ra, cả sảnh đường đều giật mình!

"Cái gì?"

Trần hầu trước tiên một cái giật mình.

Cái này Kinh vương, từ lúc phía nam là có thể xưng đế, đồng thời định đô, phong tứ văn võ bá quan, mới là lẽ thường.

Bây giờ lãnh binh ba mươi vạn bắc phạt, lại ở nửa đường thêm niên hiệu, quả thực là trò đùa! Thực sự nhượng người hoài nghi mục đích gì.

"Cái này. . ."

Phía dưới rối loạn từng bừng, chợt một tên lễ quan chạy ra: "Vương thượng xin nghe thần một chút, Trần quốc chính là Kinh vương chi thần quốc, trong thiên hạ, nào có thiên tử ở phong thần quốc đô bên trong đẳng cơ đạo lý, kính xin cân nhắc!"

"Xin mời Vương thượng cân nhắc!"

Thốt ra lời này, phía dưới mọi người nhất thời đến rồi sức lực, phụ họa nói.

"Nói tới cũng vậy. . ."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Thiên tử đẳng cơ, xác thực không thể ở phong thần chi thổ. . . Như vậy, Trần hầu người dâng ra một châu đến, làm cái này Bản vương Phong ấp, này không phải liền danh chính ngôn thuận sao?"

Cái này Trần hầu bất luận làm sao, không cách nào chường khổng Đông Trần thế cuộc, còn có trước thoáng dao động, đều khiến Đoàn Ngọc âm thầm không thích.

Đồng thời, phong quốc thực lực quá lớn, cũng không phải chuyện tốt, đặc biệt phương bắc cái này các quốc gia, cũng không phải là phía nam phong quân quốc gia, mà là đại nhất thống quốc gia, năng lực động viên cách biệt không thể dùng đạo lý để tính.

Làm vì vững chắc cân nhắc, vẫn phải là tách ra một, hai.

Ngược lại chính mình đại quân đã khổng chế Trần quốc quốc đô, từ quốc quân trở xuống thế gia gia chủ, văn võ bá quan đều là vật trong túi, còn sợ lật trời hay sao?

"Cái gì? Dâng lên một châu?"

Trần hầu hầu như thổ huyết, suýt chút nữa nhảy lên, đáng vẻ mất hết.

Trước Kinh vương còn đáp ứng hảo hảo, làm sao vừa đến Trần quốc, liền lập tức trở mặt?

Như vậy thay đổi thất thường, không sợ người trong thiên hạ chuyện cười sao?

Hắn cũng không biết, Đoàn Ngọc đối với chuyện này căn bản không đáng kể.

Cái gì danh tiếng, quốc gia nào, cùng thành tiên làm tổ, trường sinh vĩnh cửu so với, lại đáng là gì đây?

Huống chi, cũng là ở đây cho Đông Trần mấy người đào cái hố to.

"Bản vương tự nhiên lời hứa đáng giá nghìn vàng, cái gọi là 'Hiến', không phải muốn cắt đi Đông Trần một châu. . ." Đoàn Ngọc khoe miệng

khẽ nở nụ cười ý: "Cô vương có một con trai Thăng, liền cùng trần chi hầu nữ định ra hôn ước làm sao? Cái này một châu liền làm cái này hầu nữ nuôi ắp, ngày sau do tử kế thừa! Ngoài ra, cô còn có một lệnh, tên là Thôi Ân!"

Cái gọi là Thôi Ân lệnh, thực sự là đối phó phân phong phiên trấn đại sát khí.

Xưa nay bất luận đồ vật quý tộc, vì duy trì gia nghiệp, cuối cùng định ra quy củ phần lớn đều là gia sản do dòng dõi bên trong một người kế thừa, những người khác chỉ có thể từ mưu sinh đường, nhiều nhất phân một bút rất nhỏ tiền tài.

Mà Thôi Ân lệnh, nhưng là có thể mang lãnh địa mình lại phân chia, phân phong cho cái khác con trai.

Đã như thế, lãnh địa tự nhiên càng phân càng nhỏ, đối với phong quốc mà nói là đại hại, nhưng đối với các nhà đệ tử, đặc biệt con thứ các loại mà nói, chính là hi sự to lớn.

Đương nhiên, trực tiếp không nể mặt mũi như thế làm, Đoàn Ngọc có chút làm không được, vì lẽ đó hãn 'Thôi Ân lệnh' vẫn là rất nhân tính hóa, mỗi cái phong thần mình lựa chọn muốn hay không Thôi Ân.

Chỉ cần xếp đặt đến mức bình sân sau còn có rất nhiều con trai khóc náo, cái kia hoàn toàn có thể không Thôi Ân sao.

Cái gọi là Thôi Ân, trên thực tế cũng là xây dựng ở phân phong chế trụ cột trên, mỗi cái phong thần đều có quyền tự chủ xử lý chính mình lãnh địa, dù cho chia làm một vạn khối tặng người cũng là sự tự do của bọn họ.

Thôi Ân lệnh bất quá là đem quy củ này chính thức hóa xác định hạ xuống mà thôi.

Đối với Trần quốc mà nói, dù cho Trần hầu nhin được không Thôi Ân, hăn đời sau bên trong cũng khó bảo toàn không ra mấy cái ngu ngốc mặt hàng, mà một khi mở đầu, thời gian liền sẽ trợ giúp Đoàn Ngọc, đem Đông Trần càng phân càng nhỏ, cuối cùng từ quốc chủ tước vị thốn hóa thành sĩ phu khanh, thậm chí phai mờ mọi người.

"Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Chính là cả sảnh đường trầm tĩnh, đều bị Đoàn Ngọc trước đề nghị dọa sợ thời điểm, một cái không đúng lúc tiếng nói bỗng nhiên vang lên.

Đông Trần văn võ trợn mắt nhìn, liền nhìn thấy Công Tôn thế gia gia chủ Công Tôn Do ra khỏi hàng mà lạy: "Bệ hạ thấy rõ ràng vạn dặm, thần không có dị nghị!"

Đông Trần dù sao cũng là đại nhất thống quốc gia, đối với văn võ thế gia mà nói, muốn cắt cũng là quốc chủ chính mình thịt, cùng quan hệ bọn hăn không lớn.

Thậm chí, nếu là trực tiếp giao cho Kinh vương dưới trướng, thấy thế nào đều so với Trần quốc cái này chiếc phá thuyền tốt hơn rất nhiều.

'Chết tiệt, làm sao bị cái này tiểu nhân đoạt trước tiên?'

Không biết bao nhiêu người hồi hận không thôi, tỉnh ngộ lại, theo ra khỏi hàng mà lạy: "Thần phụng chiếu!"

Người làm vì dao thớt, ta làm vì thịt cá, chính là như thế bi ai.

"Thần. . . Phụng chiếu tạ ân!"

Trần hầu cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch, miễn cưỡng hoàn thành lễ nghi.

"Thiện!"

Đoàn Ngọc nhẹ nhàng vỗ tay: "Ngày sau Đông Trần là trăm thuộc quốc, thân như một nhà, làm cái này phong quân, trăm có vì phong thần làm chủ nghĩa vụ, Nhạc Siêu!"

"Thần ở!"

Nhạc Siêu ra khỏi hàng, một phái uyên đình núi cao sừng sững khí độ.

"Lệnh người lĩnh quân mười vạn, lên phía bắc Ổ Châu, làm vì Đông Trần đẩy lùi Bắc Yến!"

"Tuân chỉ!"

Ổ Châu chỉ là Bắc Yến một đường quân yểm trợ, có Nhạc Siêu cái này đại tướng lĩnh binh mười vạn, chỉ cần Chính Dương đạo chủ không tự thân ra tay, liền không có vấn đề gì.

Đoàn Ngọc lúc này ném ra xưng đế chi nghị, thì có làm vì thuộc hạ hấp dẫn hỏa lực ý tứ.

Thiên hạ này tranh đấu, chỉ là song thiên tranh cướp một phần.

Nếu là mình xưng đế, Huyền Thiên phần thắng tăng nhiều, Chính Dương đạo chủ cùng Đại Hạ thái tổ cũng không muốn thấy cảnh này, tất trăm phương ngàn kế ngăn cản.

Mà Bắc Yến không cách nào ngăn cản chính mình đến đây Đông Trần, cũng đã rơi xuống nhập hạ phong.

Đây cũng không phải là đối phương trì độn, chỉ là không có biện pháp.

Từ Đoàn Ngọc nhất thống phía nam bắt đầu, phương bắc như trước loạn chiến, cái này liền vững vàng chiếm cứ chủ động, đem Bắc Yến rơi vào bị động bất lợi cục diện, có thể trước tiên ra chiêu.

'Đồng thời, đợi lát nữa ta còn muốn cho Nhạc Siêu một đạo mật chỉ, không cần thật sự đi phương bắc, đại quân chậm rãi mà động, ngoài ra. . . Hạng Vô Kỵ cũng phải hướng về Trần đô áp sát. . .'

Đoàn Ngọc trong mắt, ánh sáng lạnh lóe lên.

Cái gọi là bắc phạt vân vân, thực tế đều là âm mưu.

Từ áp đảo Đông Trần sau khi, chính mình xưng đế, mục đích chủ yếu chính là bức bách Bắc Yến dốc toàn bộ lực lượng, tấn công Đông Trần.

Mà chính mình lấy dật đãi lao, kéo Đông Trần cùng Bắc Yến quyết chiến.

Không luận chiến quả làm sao, ngược lại lửa lại đốt không tới phía nam đi, Đông Trần đánh cho tàn phế, đối với mình cũng có chỗ tốt.

'Đây là tình thế không có cách giải, cũng là dương mưu! Đối phương đến rồi, nhất định phải trước tiên nhờ Đông Trần từng cái từng cái cái đình, lấy uế oải chi sư, cùng trầm nghỉ ngơi dưỡng sức hai mươi vạn đại quân quyết đấu!'

'Nếu là không đến, cái kia càng đơn giản, ta trực tiếp tế thiên đăng cơ, lấy thiên hạ quá nửa Nhân đạo chi khí, tế tự Huyền Thiên. . . Hoàng Thiên liên bại cục đã định, dù cho có thể kéo dài hơi tàn, cũng chỉ là sắp chết giãy dựa một quãng thời gian thôi!'

Đoàn Ngọc tính toán đã định, trong lòng nhất thời có chút cảm động.

Chính mình sống lại tới nay, từng bước tính toán, bố cục đến nay, cuối cùng khắp thiên hạ trong tầm mắt, mà một đời trước cùng Đại Hạ thù hận, cũng có thể làm một cái hoàn toàn kết thúc.

. . .

Trải qua việc này, còn lại mọi người nhất thời không có tâm tư gì, ở Đoàn Ngọc tuyên bố yến hội kết thúc sau, nhanh chóng rời đi cung điện.

Kinh vương đem xưng đế!

Tin tức này phảng phất như gió khuếch tán, ở người biết chuyện trong tai, càng là giống như sóng to gió lớn, mang đến không biết bao nhiêu tức giận cùng rít gào.

"Không thể! Tuyệt đối không thể để cho Kinh vương thuận lợi xưng đế tể thiên!"

Vương đô, trong một gian mật thất.

Bốn phía trên vách tường trải rộng phù văn, ánh huỳnh quang lờ lờ, mang theo ngăn cách lực lượng.

Tuy rằng Nhạc Siêu hôm nay đã đem trong thành lê một lần, nhưng Đại Hạ nhiều năm bố cục, ám tử ẩn sâu, chỉ là đem mặt ngoài trên cành lá quét đi sạch sành sanh, lén lút rễ cây tuy rằng không thể nói là không hư hao chút nào, nhưng lưu lại nhất định thực lực.

Lúc này, mấy cái thế gia chi chủ liên tụ tập cùng nhau.

Bọn họ có chính là Đại Hạ ám tử, có chính là Chính Dương đạo tín đồ, còn có nhưng là Bắc Yến gián điệp bí mật đầu mục.

Lúc này, liên bởi vì cùng một mục đích, bắt đầu dặt tay hợp tác.

"Ở thần tử phong quốc bên trong đẳng cơ, vị này Kinh vương, làm việc quả thật ngoài dự đoán mọi người!"

Một tên râu tóc bạc hết ông lão chậm rãi nói.

"Có thể hay không liên lạc cái khác nho sinh cùng thư viện, đối với chuyện này chuyển đến?" Một gã khác gia chủ lập tức nói: "Này không phải hợp lễ chế!"

"Kinh vương thủ hạ nho sinh lực lượng luôn luôn rất nhỏ, dù sao đến từ Nam Hàn, chưa từng khai hóa!"

Nho sinh trang phục ông lão hồi đáp: "Đồng thời coi làm việc, e sợ chẳng mấy chốc sẽ bắt đầu đại diễn. . . Tiếp theo trước mắt, chúng ta bất quá tận lực kéo dài, cái khác phải xem Bắc Yển động tác!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Chuyện Gặp

Vân Trung năm thứ chín, Kinh vương bắc phạt, Đông Trần thần phục.

Chợt, một tin tức phảng phất bão táp như thế, truyền khắp các nơi.

Đã toàn chiếm phía nam, bắc phạt Trung Nguyên Kinh vương, sắp tại ngày tốt tế thiên đăng cơ, làm vì cứu ngũ chí tôn!

Tin tức này không biết khiến bao nhiêu người nhân cầu rơi mất một chỗ, đều là Kinh vương thiên mã hành không mà kinh ngạc.

Dù như thế nào, lúc này Kinh vương tuyệt đối là nhất có Chân long hình ảnh người, tuy rằng làm việc có chút không ra ngô ra khoai, nhưng người này đăng cơ, mang đến ảnh hưởng tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

Có lẽ, tân triều thế chân vạc, đang ở trước mắt!

Không thể không nói, Đoàn Ngọc đại thế đã thành, như lại thêm vào đại nghĩa danh phận, hai cái kết hợp lực lượng, quả thực dường như tuyết lở biển gầm giống như, thế không thể đỡ!

Đối với chuyện này phản ứng kịch liệt nhất, đương nhiên là Bắc Yến!

tháng năm, Bắc Yến phá Ô Châu, trực tiếp giết vào Đông Trần tim gan, cùng lãnh binh Nhạc Siêu đại chiến.

"Bắc Yến. . . Diên rồi sao? !"

Quân trưởng bên trong, Nhạc Siêu xem trên tay tình báo, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Bắc Yến ở Ổ Châu, chỉ là một nhánh quân yểm trợ, nhưng có thể thế như chẻ tre, tự nhiên không phải là bởi vì binh mã cường tráng, mà là cùng Đoàn Ngọc như thế, vận dụng đại quy mô tính sát thương vũ khí.

Từng ở phía nam bờ bãi tàn phá độc khí đạn, lại một lần hiện thân Bắc Yến trong quân.

Nguyên bản Ổ Châu đệ nhất cường thành, liền đã trúng một phát, quân dân tử thương mấy chục vạn, dẫn đến chiến cuộc hoàn toàn tan vỡ.

"Hừ. . . Bắc Yến, quả nhiên là Đại Hạ chó săn!"

Nhìn thấy điểm này sau khi, Nhạc Siêu trong lòng lại không nghi ngờ, nhìn về phía bên cạnh hai cái thiên sư: "Cuộc chiến hôm nay, liền muốn xin nhờ hai vị!"

"Xin mời Ninh hầu yên tâm!"

Bạch Vân đạo chủ cùng Thái Âm tông chủ đứng dậy đáp lễ: "Chúng ta hai người liên thủ, như Bắc Yến dám nữa xằng bậy, tất khiến cho tự ăn ác quả! Huống chi. . . Việc này có thể chỉ lần này thôi!"

Tuy rằng Bắc Yến khí vận ngập trời, nhưng nếu dám mỗi một thành đều như thế dùng, tạo thành tội nghiệt, hầu như có thể trực tiếp tiêu diệt vận nước.

Đây là huyền học lời giải thích, trên thực tế, chính là sát thương quá nhiều quá thảm, kích khởi thiên hạ nhân thần cộng phản.

Là lấy, Bắc Yến chỉ là đồ diệt Ổ Châu châu thành, cái khác thành trì cũng không từng vận dụng độc khí chiến, mà là mang bao bọc này uy thế ,

khiến cho Ổ Châu cấp tốc hàng phục, giết vào Đông Trần tim gan.

Bình nguyên Bạch Mã.

Hai nhánh đại quân tiên phong không hẹn mà gặp, triển khai giao phong kịch liệt.

"Hỏa pháo, phóng ra!"

Ầm ầm ầm!

Nường theo pháo binh nơi đóng quân phát ra gào thét, đối diện hàng ngũ nhất thời đại loạn.

Kinh quân cùng Đông Trần binh không giống, bọn họ hỏa pháo thiên hướng vật lý góc, không sợ hãi thiết huyết sát khí, càng là quân quốc Thần khí.

Nhạc Siêu lại là thiên hạ danh tướng, trị binh rất có kết cấu.

Tiên phong vừa mới gặp gỡ, liền lớn chiếm thượng phong.

"Giết!"

Một vòng pháo kích qua đi, trầm trọng nhịp trống vang lên, giống như sấm rền.

Kinh quân khởi xướng xung phong, đem bắt đầu hỗn loạn Bắc Yến quân đội chia ra bao vây.

"Chết đi cho ta!"

Trương Dĩ gương cung cài tên, một mũi tên bay ra, trúng ngay đối phương một tên tướng lãnh.

Hắn nâng nhà đến phía nam sau khi, gặp phải tuyến quân, liền xúc động tông quân.

Bởi vì thân có võ nghệ, không có sắp xếp quân truân, mà là trực tiếp trở thành quân chính quy, lập tức liền trở lại phương bắc.

Chỉ tiếc vẫn chưa đột phá tông sư, không có bị sắc phong làm 'Võ sĩ', hơi có chút tiếc nuối.

'Nhanh ! Trên chiến trường quả nhiên giỏi nhất tôi luyện người, dù là lính mới, chỉ cần mấy lần không chết, liền có thể rất nhanh trưởng thành!'

Bắn giết một tên phe địch tướng lãnh sau khi, cảm nhận được sắp đột phá võ nghệ, Trương Dã không khỏi vô cùng phấn chấn.

Một khi đột phá tông sư, lập tức liền có thể định vì 'Võ sĩ', thu được một thôn làm cái này Phong ấp, thế tập võng thế.

Đồng thời, cũng tiến vào Kinh vương dưới trướng 'Sĩ phu khanh' cấp chín tước vị danh sách, tuy rằng chỉ là thấp nhất hạ sĩ, nhưng cũng không biết khiến bao nhiêu người trong võ lâm chảy nước miếng.

'Đợi đến đột phá tông sư, lại có quân công, một khi định vì hạ sĩ, ta ít nhất có thể thống lĩnh mấy trăm người. . . Trung Nguyên đại chiến, có chính là lập công cơ hội!'

Trương Dã lại liền giết mấy người, máu nhuộm một thân.

Đột nhiên, liền nghe đến một trận hoan hô.

Từ huyết chiến bên trong giật mình tỉnh lại sau, hắn bỗng nhiên nhìn chung quanh, liền thấy quân địch đã tan vỡ, hướng bắc bại trốn.

Giục nhịp trống càng gấp , khiến cho chúng quân tốt mù quáng giống như, đi lên giết địch cắt lấy thủ cấp.

Đây chính là dẫn tới kim ngân, đồng ruộng, thậm chí tước vị chứng minh!

Tiền tuyến đại thắng tin tức, nhanh chóng truyền tới quân trưởng.

Nhạc Siêu nghe xong, trên mặt không buồn không vui.

Loại này nhỏ giao phong, còn không tha ở trong mắt hăn: "Xem ra Bắc Yến cũng hết thấy kiêng dè, không muốn đều là vận dụng độc khí. . . Đương nhiên, hay là biết phe ta có thiên sư tiếp viện!"

"Chúc mừng Ninh hầu, đón lấy có thể phải sát nhập Ô Châu?"

Bạch Vân đạo chủ chấp tay hỏi.

"Không cần!"

Nghĩ đến Đoàn Ngọc mặt chỉ, Nhạc Siêu khoát tay chặn lại: "Bây giờ đại sự, là Vương thượng đăng cơ, chúng ta chỉ cần cố thủ liên có thể, lại đưa tiền lên tiền tuyến đại thắng tin tức, chính là đại công!"

Ở Đoàn Ngọc đăng cơ thời khắc, tiền tuyến có đại thắng, xác thực có thể xem thành 'Tường thụ', khiến cho không ít quan vọng giả càng thêm không bớt tin tâm.

"Thiện!"

Thái Âm tông chủ cùng Bạch Vân đạo chủ liếc mắt nhìn nhau, đều là gật đầu.

. . .

Khánh quốc.

Vô số châu chấu giống như thảo nguyên kỳ binh gào thét, bắt đầu hướng về phía đông hội tụ.

Thảo nguyên người Hồ kiêu căng khó thuần, có thể thống lĩnh bọn họ, tự nhiên là danh tướng Yến Cuồng Đồ, còn có trên tay hãn Phù Đồ quân cùng Huyết Đồ tinh binh!

Đại quân hội tụ, nhân số hầu như vượt quá hai mươi vạn.

Ngoài ra, còn có một nhánh quân đội, chính là do Khánh quốc quân tốt tạo thành, người thống lĩnh chính là nguyên Khánh quốc Bình Tây hầu —— Vũ Văn Thương!

Vũ Văn phiệt phản bội Khánh quốc quân, là tạo thành Khánh quốc bây giờ cục diện kẻ cầm đầu.

Cũng chính vì như thế, Vũ Văn Thương đến Bắc Yến trọng dụng, thống lĩnh hàng binh tạo thành phụ quân, quy mô có tới năm vạn.

Đây là do trước kia Khánh quốc bách chiến chi binh bên trong chọn lựa mà đến, tuy rằng sĩ khí uể oải suy sụp, nhưng thực lực lại không thể khinh thường.

Hai phe liên thủ, Khánh quốc suýt chút nữa bị diệt quốc, mãi đến tận đến Hạng Vô Kỵ viện trợ, mới coi như thoáng an ổn xuống.

Dù là như vậy, Hạng Vô Kỵ cũng bất quá là dựa vào thủy sư cùng hỏa pháo chi lợi, miễn cưỡng dây dưa mà thôi.

'Kinh vương sắp xưng đế? Yến Cuồng Đồ lĩnh mệnh, phải sát nhập Đông Trần?'

Vũ Văn Thương một thân nhung trang, trong lòng suy tư, giục ngựa đi tới Phù Đồ quân hạt nhân.

Ở cái kia nơi, Yến Cuồng Đồ chính đỡ xuống dính đầy máu thịt khô giáp, thấy Vũ Văn Thương đến, không khỏi cười nói: "Hạng Vô Kỵ võng xưng phía nam danh tướng. . . Mười vạn đại quân tất cả đều gà đất chó sành, hôm nay Bản soái mang theo Huyết Đồ tinh binh, lại chém giết mấy ngàn, thực sự là sáng khoái! Nghe nói Đông Trần còn có đại quân hai mươi vạn, khả khả. . ."

Hắn liếm môi một cái, hiện ra một cái thị nộ cười máu, sát ý tràn ngập.

Yến Cuồng Đồ thủ hạ Huyết Đồ tinh binh, được xưng đệ nhất thiên hạ tinh kỵ binh, cùng đều là huyền giáp trọng mã, mỗi con ngựa đều có yêu thú huyết thống, thần can giết thần, phật chặn giết phật.

Hạng Vô Kỵ mặc dù là Binh gia tăng bốn, nhưng đối đầu với người này, như thường bó tay bó chân.

Trước đây không lâu, liên minh mẽ ăn cái đánh bại, một đường lùi tới Đông Trần cảnh nội.

"Hạng Vô Kỵ tuy là Nam Sở Đại Tư Mã, hiện Kinh quốc Chinh Bắc tướng quân, nhưng so với Ninh hầu, Kinh vương mà nói , bất quá như gặp sư phụ. . ."

Vũ Văn Thương tuy rằng kiệt ngạo, nhưng không phải kẻ ngu si, nghiêm túc nói: "Lần này Vương thượng có mệnh, chúng ta không tiếc bất cứ giá nào giết vào Đông Trần, phá hư Kinh vương đăng cơ đại điển, không biết sao?"

Trên thực tế, động tác này cực kỳ không có lí trí.

Nhưng Vũ Văn Thương thân là hàng tướng, thực sự không tốt phản đối.

Chỉ là một cách uyển chuyển mà khuyên nhủ: "Đông Trần thực lực vẫn còn, lại có phía nam ba mươi vạn đại quân, y thành mà thủ, chúng ta một thành thành đánh tới, thực sự thương gân động cốt a!"

Thảo nguyên nhiều là kỵ binh nhẹ, đã chiến sắc bén, nhưng công thành liên không được.

"Vương thượng tâm ý, há lại là chúng ta có thể suy đoán?"

Yến Cuồng Đồ trợn mắt.

Trên thực tế, lúc này Bắc Yến vương tuổi nhỏ, Thái hậu buông rèm chấp chính, quốc nội quyền bính thực tế nằm ở Chính Dương đạo cùng Đại Hạ trên tay.

Mà bọn họ thân là Hoàng Thiên thế lực, tự nhiên không thể nhìn thấy Huyền Thiên thực lực tăng mạnh.

Trong đó khúc chiết, liên Yến Cuồng Đồ đều là kiến thức nửa vời, liên càng không cần phải nói Vũ Văn Thương.

Nhìn thấy thống soái kiên quyết như thế, Vũ Văn Thương chỉ có thể nhận mệnh: "Nếu muốn đánh vào Đông Trần, liên phá cường thành, không biết đại soái chuẩn bị làm sao làm?"

Nếu là dùng kỵ binh công thành, e sợ vị kia Kinh vương muốn cười đến rụng răng, đồng thời mừng rỡ vô cùng cùng bọn họ trao đổi thương vong.

"Tự nhiên chuẩn bị kỹ càng!"

Yến Cuồng Đồ nhanh cười một tiếng: "Kinh vương yêu thích dùng độc sương mù giết địch, vật này phe ta cũng có! Ngoài ra, còn có thể điều động

Đông Trần bách tính, nghĩ phụ giành trước. . . Ta là thường thức nhất hai thứ này , nhưng đáng tiếc quốc nội đối với chuyện này rất có hơi từ."

'Cái này tự nhiên, dù cho quốc gia khí vận cũng có cực hạn, liền giết mấy ngàn vạn, giao long đều không chịu nổi. . .'

Vũ Văn Thương trong lòng âm thầm nhổ nước bọt.

Thân là nhà tướng thế gia, tự nhiên biết một ít kiêng kỵ: "Không bằng. . . Dùng hỏa pháo? Kinh quân Ngân Giáp Thần Lô, còn có thanh đồng hỏa pháo, đều là khắc thành lợi khí! Có thể phòng chế chi!"

Hắn lúc này, đối với Kinh vương vẫn là hết sức thương thức.

Tay trắng dựng nghiệp, bao phủ phía nam, từ xưa chi đế vương, như vậy anh minh thần võ người, hầu như không có.

Nhưng hắn sẽ không biết được, mình cùng Kinh vương, trên thực tế có gặp mặt một lần, còn kém điểm dùng cây cỏ tinh binh lưu lại Đoàn Ngọc.

"Hôm nay Bản soái mang Huyết Đồ tinh kỵ xuất kích, chính là vì cái này. . . Làm sao tuy rằng đoạt lại một căn pháo quán, nhưng thợ thủ công nhìn, đều nói rất khó phòng chế. .. Còn kim đạn đạn bạc, càng là khó có thể rèn đúc!"

Bốn, năm chuyển Triện Khắc sử, lúc này toàn bộ đại lục đều nói không chắc chỉ có Đoàn Ngọc một cái, đây chính là lũng đoạn.

Liền Yến Cuồng Đồ đều cảm giác rất đáng tiếc.

"Như vậy sao. . ."

Vũ Văn Thương vô cùng thất vọng: "Thủ xảo không được, lẽ nào thật sự muốn kỵ binh công thành?"

Điều này đại biểu, chính là song phương cực lớn tử thương.

Mà bất luận Đông Trần chết bao nhiêu người, Kinh vương nói vậy đều sẽ không một chút nhú mày.

Chờ đến phía bên mình đại quân trả giá thật lớn, đẩy mạnh đến Đông Trần tim gan sau khi, liền sẽ đối mặt Kinh vương cùng dưới trướng hãn tốt không chừa chỗ trống mấy chục vạn đại quân, đây chính là dương mưu!

Muốn phá bực này dương mưu, tốt đẹp nhất cách làm chính là từ bỏ, không muốn lại được!

Vũ Văn Thương nội tâm thở dài một tiếng, liếc nhìn bên cạnh Yến Cuồng Đồ.

Người này tuy rằng thích giết chóc, nhưng không phải thuần túy mẫn phu, nói vậy là cùng Bắc Yến câu thông qua.

Dù là như vậy, cũng không thể ngăn cản việc này, đó chính là đã định ra, không thể không làm!

"Truyền lệnh xuống, đại quân nhổ trại, Khánh quốc tạm hoãn, chúng ta giết vào Đông Trần!"

Yến Cuồng Đồ nanh cười một tiếng, trong mắt tựa như thả ra hào quang đỏ ngầu: "Nếu quốc nội có mệnh, chúng ta tàn sát hết thiên hạ lại có làm sao? Huống chi. . . Tuy rằng chúng ta bên này hôn chiêu diệt ra, Kinh vương bên kia cũng giống như thế, trước vợ vét một châu, còn có Thôi Ân lệnh các loại, khiến cho Đông Trần bên trong ám lưu mãnh liệt, không hãn không có cơ hội!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 302: Bức Bách

Mười lăm tháng năm.

Yến Cuồng Đồ lĩnh đại quân hai mươi lăm vạn, từ Diệp Châu giết vào Đông Trần, trước tiên phá thành Tứ Diệp, lại điều động chu vi mười vạn bách tính bình thường phụ thạch công thành, tiêu hao phía sau thành lớn 'Lôi thành' chỉ quân coi giữ tinh lực, một lần công phá, đồ sát quân dân vô số.

ngày hai mươi ba, lại lấy khói độc phá Châu thành.

Một tháng không tới, liền hầu như tạc xuyên một châu, hung danh càng lên một tầng.

Mà Bắc Yến quân không có một chút nào dừng lại, thậm chí đều không có để lại bao nhiêu trú quân, cũng không muốn tù binh, nhất ý hướng về Đông Trần vương đô giết đi.

Nương theo Đoàn Ngọc sắp tại ngày mùng 6 tháng 6 đăng cơ tin tức truyền ra, Bắc Yến quân càng thấy điên cuồng.

Tu sĩ ám sát đại tướng, khói độc phá quân. . . Các loại đột phá hạn cuối thủ đoạn liên tiếp triển khai.

Đến đầu tháng sáu, đã giết tới Đông Trần vương đô mấy chục dặm ở ngoài, lại phá mười vạn Kinh quân bảo vệ hiểm quan, Hạng Vô Kỵ chỉ có thể bại giữ thân, chật vật trốn về vương đô.

Đến đây, tuy rằng Bắc Yến quân tổn thất nặng nề, nhưng còn có hai mươi vạn số lượng, cùng Đoàn Ngọc tự mình dẫn hai mươi vạn Kinh quân cách thành tương đối.

Toàn bộ thiên hạ, đều đưa mắt nhìn đến Đông Trần.

Đoàn Ngọc lần này đăng cơ, đã ở hắc mưu tính phía dưới, đã biến thành thống nhất thiên hạ mẫu chốt nhất một trận chiến, cũng là Huyền Thiên cùng Hoàng Thiên cuối cùng quyết đấu!

...

"Cái gọi là cuộn cuộn sóng ngầm, không ngoài như vậy!"

Đông Trần vương đô bên trong, Đoàn Ngọc trèo cao nhìn xa, hầu như có thể nhìn thấy cách đó không xa khổng lồ quân doanh.

Đó là Yến Cuồng Đồ cùng hai mươi vạn đại quân.

Mà phía bên mình, tương tự là hai mươi vạn.

Cho tới Đông Trần?

Ha ha. . . Trước trước tiên cắt một châu, để sau lại dùng Đông Trần đảm nhiệm tường đồng vách sắt, thành thành bố phòng, tiêu hao kẻ địch đại quân, người tinh tường cũng nhìn ra được.

Hai chuyện này một làm, dù cho Trần hầu, cũng tất âm thầm oán hận.

Nếu không là hắc mạng nhỏ nắm giữ ở Đoàn Ngọc trên tay, còn nói không chắc sẽ làm ra cái gì chuyện đến!

Cũng may nương theo Yến Cuồng Đồ một đường cuồng biểu, Đoàn Ngọc lấy Hạng Vô Kỵ đại quân bị trọng thương để đánh đổi, một hơi đem Đông Trần quân đội cũng đưa vào địa ngục.

Đến lúc này, tuy rằng kẻ địch là hai mươi vạn, còn có lượng lớn kỵ binh, nhưng rõ ràng đã đến cung giường hết đà. Hầu như không dám tới cùng chết cái này Đông Trần vương đô đô thành!

Chính mình quân tốt, lại là nghỉ ngơi dưỡng sức, lấy dật đãi lao.

Chỉ cần ra khỏi thành mà chiến, tất có thể đem cái này hai mươi vạn đại quân một hơi tiêu diệt!

Yến Cuồng Đồ như bị giết chết ở đây, dù cho Bắc Yến cùng thảo nguyên còn có chút lực lượng, nhưng cũng ảnh hưởng không được đại cục.

Bất quá trong thành này tình huống, cũng không thể nào lạc quan.

Dù sao cũng là một quốc gia vương đô, không phát động đại thanh tẩy, Trần hầu vẫn là nắm giữ nhất định lực lượng.

Như ở chính mình đại chiến Yến Cuồng Đồ lúc, người này sau lưng quay giáo một đòn, đúng là một việc phiền phức.

"Lúc này. . . Sự lựa chọn của ta có hai cái, số một, ra khỏi thành đã chiến, tỷ lệ thắng khi ở bảy thành trở lên, một khi đại thắng, trong vòng ba năm tất có thể nhất thống thiên hạ, đương nhiên, nếu là thất bại, trong vòng hai mươi năm cũng không muốn lại nghĩ việc này."

Hai mươi năm, một đời người trưởng thành thời gian.

Như cái này ba mươi vạn đại quân tiêu diệt, dù cho Đoàn Ngọc có thể đem bắc phe thế lực thủ lĩnh từng cái đồ sát, cũng không đủ lực lượng khống chế bàn.

"Thứ hai, chính là mặc kệ bên ngoài, tự mình tự đẳng cơ, buộc Yến Cuồng Đồ đến công thành."

Một khi phát triển đến kỵ binh công thành trình độ, đại quân tỷ lệ thắng hầu như chính là chín mươi chín phần trăm!

Đương nhiên, danh tiếng trên thì có chút nghe không hay lắm.

Đây cũng không phải là trọng yếu nhất, trọng yếu chính là, ở Đông Trần rơi vào loại này cảnh ngộ sau khi, đại biểu thiên hạ nhân tâm hướng về lưng.

Mặc dù mình bảo vệ phương bắc một đường, nhưng phía tây phòng tuyến toàn diện tan tác, Trần quốc khí vận cũng đang chậm chậm biến mất, đến một cái vô cùng tình cảnh nguy hiểm.

Nếu là rơi xuống năm thành, dù cho Huyền Thiên lại nâng đỡ, cũng không đủ tư cách xưng đế.

Đồng thời, dù cho chính mình một lòng làm con rùa đen rút đầu, Chính Dương đạo chủ, Đại Hạ thái tổ, cũng chưa chắc sẽ để cho mình toại nguyện.

"Đáng tiếc. . . Nếu là ở phía nam, cô nhất định nhất ý thủ thành! Nhưng hiện tại sao?"

Đoàn Ngọc cười khổ, nhìn trong thành trì.

Cái kia gay go mà hỗn loạn khí vận, tựa hồ đã nói rõ tất cả.

Đông Trần bách tính, đối với Kinh vương đến, vừa bắt đầu cảm giác là lãnh đạm, lúc này thậm chí mang theo một tia hận ý.

Không nói kích thích Bắc Yến đại quân nhập Trần, chỉ là cái này hai trăm ngàn người ăn ngựa nhai, đương nhiên không thể từ phía nam một thuyền thuyền vận đến, cái kia ăn đều là Đông Trần dự trữ lương.

Mà trung thượng tầng, đối với Kinh vương đến, phản ứng cũng không ra sao.

Đặc biệt Trần hầu, sợ không phải đã hối hận.

Công thành chi đạo, công tâm là thượng sách.

Tuy rằng Trần đô có cao vót tường thành, nhưng nếu là bị phá, đối với quân coi giữ tinh thần đả kích cũng là không gì sánh kịp, thậm chí khả năng toàn bộ tan vỡ.

Lấy Đại Hạ cùng Chính Dương đạo lực lượng, chôn dấu một ít ám tử, lôi kéo ám sát mấy cái then chốt tướng lĩnh, khẩn cấp lúc mở cửa thành ra, hiển nhiên cũng không phải là cái gì không làm được việc.

"Lựa chọn a!"

Cảm thụ biến hoá thất thường tương lai, Đoàn Ngọc đột nhiên thấy buồn cười: "Tâm chương?!"

Làm trăm dặm người nửa chín mười, không biết bao nhiêu người ở thành công sắp đến trước ngã xuống té ngã, tại ánh bình minh tương lai thời khắc thua thất bại thảm hại.

Đồng thời, rất nhiều lúc, đánh bại bọn họ cũng không phải là kẻ địch, thường thường là chính mình nội tâm nhu nhược cùng sợ hãi.

Chờ đến sau đó lại hối tiếc không kịp, lại không làm nên chuyện gì.

"Là cấp tiến? Vẫn là thoáng bảo thủ?"

Hắn ý cười càng ngày càng mở rộng: "Không nghi ngờ chút nào, lúc này nơi đây, chính là thế giới trung tâm, ta chính là thế giới làn sóng đầu gió trên lựa chọn người!"

Đoàn Ngọc vẽ mặt chuyển thành nghiêm túc, hít sâu một cái.

Làm cái này Đạo gia thiên sư, thậm chí nhảy lên tới thiên sư đỉnh cao tồn tại, hần bình thân, một tầng hào quang màu xanh Đạo vực quang mang lập tức hiện lên, lưu chuyển toàn thân, gột rửa tất cả.

Cảm giác tâm linh trước nay chưa từng có không minh sau khi, lại bắt đầu bói toán thôi diễn.

"Ra khỏi thành dã chiến, là cấp tiến kế sách, cố thủ thành trì, là bảo thủ kế sách! Đây hai sách không chỉ có quan hệ thế tục, càng quan hệ ta lên cấp!"

Đoàn Ngọc lúc này, Đạo gia đã đến Hô Phong Hoán Vũ đỉnh cao, khí vận long trọng, căn cơ thâm hậu.

Dù cho đi độ lô kiếp, đều có năm thành năm.

Mà Binh gia, cũng đem Hàng Long Phục Hổ tăng bốn cảnh giới cùng cố, đồng thời bởi đạo binh kiêm tu, nguyên thần phụng dưỡng, thân thể đã so với Nhạc Siêu, Hạng Vô Kỵ mấy người đều cường đại hơn, thậm chí lực lượng nguyên thần đo đạc thân thể, thăm dò tỉ mỉ, quan sát được một ít thập phần vi diệu ẩn giấu khiếu huyết.

Thân người chính là một cái bảo tàng lớn, một khi hoàn toàn khai phá đi ra, lập tức chính là luyện thể kim cương, Đạo Thương Bất Nhập Binh gia truyền thuyết.

Lúc này, một loại tâm huyết dâng trào cảm giác, liền bỗng nhiên hiện lên.

"Cấp tiến hoặc là bảo thủ, trên thực tế chính là võ đạo lựa chọn! Võ đạo ngay thẳng không cong, muốn chính là ở cuộc chiến sinh tử bên trong đột phá khí độ huyết tính!"

Làm cái này Hàng Long Phục Hồ Bình gia tăng bốn, lãnh đạo một tròng tham chiến nhân số hầu như năm mươi vạn, trực tiếp ảnh hưởng tương lai thiên hạ thuộc về đại chiến, đây là một loại thế nào kinh nghiệm? Thế nào quân lương cùng tích lũy?

Đoàn Ngọc có thể khẳng định, nếu là mình thật làm như vậy rồi, lập tức liền sẽ thu được có quan hệ đột phá Bình gia tăng thứ năm, Đào Thương Bất Nhập truyền thuyết thời cơ, thậm chí đạp đất lên cấp, cũng không phải là không có hi vọng.

Mà một khi lên cấp, lấy Bình gia truyền thuyết lực lượng, trận chiến này tuyệt đối không có bại khả năng!

Rút lui 10 ngàn bước, dù cho đại quân bại, Đoàn Ngọc một người đều có thể đem Yến Cuồng Đồ cùng Phù Đồ quân đuổi tận giết tuyệt!

Đương nhiên, như thế cấp tiến, cũng không phải là không có chỗ hỏng.

Làm lớn chết thử nghiệm, kết quả cuối cùng khả năng chính là thật sự chết rồi!

Lấy tu vi của chính mình, dù cho Chính Dương đạo chủ ra tay, muốn ở tầng tầng hộ vệ bên trong giết chết chính mình cũng có chút phiền phức, nhưng nếu là đại quân thất bại, cho dù chính mình nguyên thần chạy đi được, thân thể cũng phải bỏ vào chiến trận trên.

Đến thời điểm, phải lại chuyển một đời, cái gì nhất thống thiên hạ toàn thành nói mê, có thể an phận phía nam liền muốn cười trộm.

"Thủ vững trong thành, tế tự Huyền Thiên, tỷ lệ thành công rất cao. . . Chỉ là tế thiên lúc, tất nhiên tao ngộ Chính Dương đạo chủ ám sát, nói không chắc Đại Hạ thái tổ đều sẽ xuất hiện!"

"Thay lời khác tới nói, lựa chọn cấp tiến con đường, tại cá nhân ta có lợi, đại quân tai hại. . . Dù sao kết quả xấu nhất , bất quá là đi chuyển thể, cùng lắm thì vỗ vỗ tay nói không chơi, mang theo một nhóm người chơi thuyền Đông Hải. . . Tương lai dù cho Huyền Thiên đã biến thành khủng bố thế giới, cũng không phải sống không nổi. . ."

Đương nhiên, nếu thật sự đi đến một bước này, chắc là phải bị các loại thế lực khắp thiên hạ truy sát, vô cùng thật không thú vị cũng nguy hiểm.

"Nếu là lựa chọn bảo thủ, đại quân tất nhiên có thể thắng, nhưng đối với cá nhân ta nhưng không có quá tốt đẹp nơi, đồng thời tại con đường tu luyện có đại hại. . ."

Bất luận là Binh gia, vẫn là tu đạo, đều chú ý một cái tiến bộ dũng mãnh.

Lúc này rụt, trong lòng tất nhiên lưu lại ám ảnh, đây chính là ngày sau đột phá bình cảnh!

Tuy rằng không phải là không thể đánh tan, nhưng khẳng định vô cùng phiền phức.

"Hai cái lựa chọn, hai con đường, cá nhân cùng thiên hạ, quốc gia. . . Nên làm ra một cái để ý lựa chọn."

Đoàn Ngọc càng suy tư, tâm thần càng trở nên trong suốt: "Ta rốt cuộc là ai đây?"

. . .

Ngày mùng 5 tháng 6.

Kinh vương ra lệnh đại quân ra khỏi thành, nghênh chiến Yến Cuồng Đồ.

Trận chiến này, Kinh vương ngự giá thân chinh, Hạng Vô Ky, Nhạc Siêu, Tần Phi Ngự mấy cái đại tướng đi theo.

Ở đẳng cơ ngày trước, làm ra loại này quyết định, Đông Trần người hầu như cho rằng Kinh vương điên rồi.

Trên thực tế cũng là như vậy, tuy rằng trong thành vô cùng bất ổn, nhưng dựa vào Đoàn Ngọc thủ đoạn, không phải đàn áp không xuống được.

Đã như thế, chỉ cần tốt không chừa chỗ trống, chờ Yến Cuồng Đồ công thành, nhìn từng con từng con chiến mã hướng về trên tường thành va, tỷ lệ thắng ngay khi hơn chín thành!

Nhưng ra khỏi thành đã chiến, nhưng là xá mình dài, đem điểm yếu tất cả bại lộ ở kẻ địch trước mặt.

Yến Cuồng Đồ nhưng là Bắc Yến đệ nhất danh tướng, đã từng trấn áp thảo nguyên, đại phá Khán quốc, thủ hạ tinh nhuệ thiết kỵ đã chiến vô địch!

Dù cho lúc này đại quân kiệt sức, một đường tử thương nặng nề, nhưng mấy vạn kỵ binh vẫn là tập hợp đến đi ra.

Phía trên vùng bình nguyên, một khi phát động xung phong, dù cho hỏa pháo sắc bén, kết quả vẫn là rất khó nói.

Nhưng mà, lúc này Kinh quốc, căn bản chính là Đoàn Ngọc không bán hai giá.

Cả một quốc gia đều là hãn một tay chế tạo đi ra, cá nhân uy tín đã tăng lên đến đỉnh cao.

Lại dựa vào tuyệt thế võ lực, dĩ nhiên áp đảo có dị nghị, đại quân ra khỏi thành mà chiến.

Biết được tin tức này sau khi, Trần hầu hầu như ngất đi.

Hắn tuy rằng không cam lòng, thậm chí oán hận Đoàn Ngọc, nhưng Đoàn Ngọc chỉ cắt hẳn một châu, nếu để cho Bắc Yến đại thắng, toàn bộ Đông Trần cũng phải diệt vong a.

Cho tới trong thành cái khác thế lực cùng thế gia chi chủ, càng là đồn dập mắt choáng váng.

Tuy rằng bọn họ đã sớm chuẩn bị, muốn khống chế một môn, cho Yến Cuồng Đồ chế tạo cơ hội, nhưng Kinh vương làm việc, thực sự quá ra nhân ý biểu.

Cái này đạo đưa bọn họ chuẩn bị hậu chiêu, lôi kéo, ám sát các loại, tất cả đều thành vô dụng công.

"Ta chung quy. . . Vẫn là một cái cầu đạo người a!"

Nhìn lít nha lít nhít đại quân, Đoàn Ngọc khoe miệng hiện ra một cái mỉm cười: "Quốc gia hưng vong, thậm chí Huyền Thiên an nguy, như thế nào so với ta tu vi của chính mình đây?"

Huyền Thiên áp chế truyền thuyết, nếu muốn đột phá, liền muốn có bỏ qua tất cả quyết tâm.

"Huống chi. . . Lúc này Huyền Thiên dù cho có nhân cách, muốn giơ chân chửi má nó, cũng trước tiên cần phải toàn lực ủng hộ ta thắng rồi lại nói, bằng không tất cả đừng nói! Lúc này ta đây, chính là đại cục! !"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 303: Phong Lâm Hỏa Sơn

Huyền Thiên thế giới quy tắc nghiêm mật, phi phạm người rất khó đột phá truyền thuyết.

Liên Đoàn Ngọc biết, lúc này duy hai hai cái, Đại Hạ thái tổ cùng Chính Dương đạo chủ, hầu như đều hoặc nhiều hoặc ít đến Hoàng Thiên giúp đỡ, mới có thể khám phá cực hạn.

Chính mình chung quy là ngoại lai hộ, nghĩ đột phá truyền thuyết, phải khác người! Hoặc là nói —— áp chế thiên ý!

Thiên hạ tranh đấu diễn biến đến lúc này, kết cục đã rất trong sáng.

Cái khác giao long dồn dập bị loại, người thắng không phải Kinh quốc, chính là Bắc Yến.

Trận chiến này, chính mình đem phía nam sinh lực đều mang ra ngoài, một khi tiêu diệt, dù có thủy sư, chỉ sợ cũng không ngăn được Bắc Yến gót sắt, tất phía nam thối nát, Bắc Yến nhất thống thiên hạ.

Lại tận phế Huyền Thiên chi tế, toàn bộ thế giới liên hoàn toàn chơi xong!

Chính mình là hai mươi vạn, Yến Cuồng Đồ cũng là hai mươi vạn, tuy rằng lấy dật đãi lao, nhưng phương bắc quân dù sao so với phía nam quân tinh nhuệ, lại nhiều kỵ binh, phần thắng nhiều nhất ở sáu, bảy phần mười.

Mẫu chốt nhất, cái này là phi phạm thế giới, Chính Dương đạo chủ cùng Đại Hạ triều đình nhất định sẽ ra tay, âm thầm ra tay với mình!

Dù cho có càng nhiều phần thắng, một khi chính mình cái này chủ soái bị ám sát, đại thắng lớn lên bại, chỉ ở khoảng khắc!

Vì lẽ đó, Đoàn Ngọc đã đem chính mình đẩy vào một cái rất tình cảnh nguy hiểm.

Cái này liền hình thành rồi một cái mang khóa Huyền Thiên thiên ý cục diện! Cũng là ép vào chỗ chết mà sau đó sinh kết cục!

'Huyền Thiên như không muốn bị Hoàng Thiên nuốt chửng, nhất định phải ủng hộ ta thắng lợi, không chỉ có là đại quân, còn có người! Không đột phá truyền thuyết, binh hoang mã loạn trong, làm sao phòng bị cao thủ ám sát?'

Đoàn Ngọc khóe miệng hiện ra vẻ mỉm cười.

Trước Huyền Thiên thiên ý quan tâm Hàn Phong Tử, để hẳn cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Lần này, hẳn đem chính mình bức đến tuyệt lộ , tương tự là đem Huyền Thiên thiên ý dồn đến chỗ chết.

Nghĩ muốn không bị Hoàng Thiên nuốt chửng? Cái kia nhất định phải thả ra đối với mình truyền thuyết ràng buộc!

Một khi Huyền Thiên ở phương diện này toàn lực quan tâm chính mình, cái kia đột phá khả năng ít nhất cường tăng ba phần mười!

'Đây chính là đại cục làm trọng, lúc này nơi đây, ta chính là đại cục! Huyền Thiên cũng đến nhân nhượng ta! Qua cái này thôn liền không cái này điểm!'

Cho tới một lòng bán mạng, đợi đến sau khi thắng lợi lại lấy thiên công hi vọng Huyền Thiên mở ra một con đường?

Ha ha. . . Đoàn Ngọc xưa nay không đem chính mình hi vọng, hoàn toàn ký thác ở Huyền Thiên một niệm chi nhân trên.

Lùi một bước tới nói, chiến sau luận công ban thưởng, làm sao so với đại chiến lúc muốn chỗ tốt, càng có thể áp chế cao tầng?

Đương nhiên, Đoàn Ngọc sẽ không cố ý chiến bại, hẳn sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Nhưng Đại Hạ một phương hiển nhiên sẽ không ngồi xem, bởi vậy trận chiến này xác thực vô cùng hung hiểm, đây chính là dương mưu.

Cho tới thu sau tính sổ cái gì?

Không nói Huyền Thiên chỉ là một đoạn không có tâm tình cứng nhắc chương trình, dù cho có nhân cách, lẽ nào truyền thuyết cảnh giới, còn sợ sét đánh sao?

Chính Dương đạo chủ chính là ví dụ tốt nhất.

Cùng lắm thì liều mạng bị thương ai một phát thiên khiến, nhưng chỗ tốt vẫn là rơi xuống túi làm vì an!

"Lúc này ta trái lại chờ mong Huyền Thiên thiên ý nhân cách hoá. . ."

Đoàn Ngọc hít sâu một cái, trong lòng cười khổ: "Đã như thế, nó cho chống đỡ, cũng sẽ càng to lớn hơn!"

Sáu, bảy phần mười phần thắng, là đại quân mưu lược.

Cho tới siêu phàm chiến phương diện, một cái Chính Dương đạo chủ, liền đủ để trung hoà phía bên mình tất cả phi phàm người, thậm chí còn có

thừa!

Nhìn chính đang tại bài binh bày trận đại quân, hăn lập tức ngẩng đầu.

Linh nhãn lấp lóe bên trong, liền nhìn thấy một màn kỳ cảnh.

Từng tia từng sợi thiết huyết sát khí, từ hai mươi vạn đại quân đỉnh đầu tập hợp, trong đó hiện ra bên mình giao long, giường nanh múa vuốt, rất có Chân long hình ảnh.

Mà ở đối diện, nương theo Yến Cuồng Đồ thiết kỵ đứng chỗ , tương tự cũng có một tiếng rống gầm, hiện ra Bắc Yến giao long.

Này giao long tuy rằng càng thêm hung thần ác sát, nhưng nanh vuốt gãy lìa không ít, đây chính là trước bị Đoàn Ngọc một đường tính toán tổn thất.

"Tổng thể mà nói, quân khí vẫn là phe ta chiếm ưu!"

Đoàn Ngọc âm thầm nghĩ.

Đang lúc này, hăn biểu hiện biến đổi.

Chỉ thấy U Minh mặt đất phía trên, không biết khi nào, đột nhiên hiện ra từng tia từng sợi Long khí, lan tràn mà lên, bị Bắc Yến giao long rút lấy.

Từng cái từng cái Âm binh, Âm linh, thậm chí Thần Chi hiện lên, mặc cho quân khí làm hao mòn, đi vào Bắc Yến quân bên trong.

"Đây là. . . Đại Hạ triều đình gốc gác? !"

Đoàn Ngọc cắn chặt hàm răng, mặt hiện nổi lên cười gằn: "Quả nhiên liều mạng!"

. . .

Âm tào địa phủ, luân giới.

Đại Hạ triều đình phúc địa chu vi, nguyên bản bốn phía vách tường giống như Hoàng Thiên Địa Thư biến mất không thấy.

Âm phong cùng lôi đình một thoáng rót vào , khiến cho phúc địa từng tắc từng tắc rạn nứt, không biết bao nhiêu Anh linh ở trong nháy mắt chôn vùi thành tro bụi.

"Đi thôi!"

Kim Loan điện bên trong, Đại Hạ thái tổ đem bốn trang Hoàng Thiên Địa Thư thiếp thân, hình thành một tầng dày đặc hoàng mang, dường như khô giáp giống như đem hấn bao phủ, con mắt lạnh lẽo: "Đại Hạ đã nhất định không cách nào lại nổi lên, phúc địa sớm muộn không tồn, đã như vậy, không bằng dùng hết toàn lực, chống đỡ Bắc Yển!"

"Trẫm tận đánh triều đình gốc gác, chống đỡ Bắc Yển cùng Yển Cuồng Đồ khí số, bọn người từ đi hóa thành quân khí Anh linh, dù cho nhất thời tiêu diệt, nếu là tương lai Bắc Yển chiếm cứ thiên hạ, chân linh như trước có chuyển thế cơ hội!"

Tuy rằng, như vậy chuyển thế hoàn toàn không so Đạo gia nguyên thần đại thành, trí nhớ bất diệt, càng có lưu lạc súc sinh đạo nguy hiểm.

Nhưng đã không có so với cái này lựa chọn tốt hơn.

Đại Hạ không thể phục hưng, triều đình phúc địa không được bổ sung, dù cho có thể nhất thời kéo dài hơi tàn, cuối cùng kết cục bất quá là như thế hôi phi yên diệt.

Đoàn Ngọc ở trên đất bằng tiến triển, đem triều đình kế hoạch ban đầu hoàn toàn nện bàn, đến ghê gớm không được ăn cả ngã về không lúc!

"Tổ tông bảo trọng, chúng ta đi tới!"

Tử Y Hầu cười lớn một tiếng, xúc động bay lên.

Âm phong một thoáng nhào lên, tiêu diệt thần quang, trong chớp mắt liền làm hắc thần thể không ngừng thu nhỏ lại.

Bất quá hắc dù sao cũng là Thần đạo đại năng, cứng chống âm phong, bay ra phúc địa phạm vi, đi tới dương gian.

"Tây Nhung, Cao Cương. . . Ta tử tôn, phục quốc đã không thể làm, mau chóng bức trở ra đi!"

Ở đầu nhập Bắc Yến quân kỳ trước, hắc hướng tây bắc mà nhìn, phát ra một tiếng cười thảm.

Chợt lại không do dự, Anh linh cùng quân khí hợp lại , khiến cho Bắc Yến sĩ khí lại trưởng một thành.

"Đại Hạ thái tổ, quả thật quả quyết đến cực điểm!"

Cách đó không xa, một cái phong thần như ngọc đạo nhân biến mất hư không, hờ hững nhìn tình cảnh này: "Đại Hạ thái tổ nhất định phải tọa trấn triều đình phúc địa, vừa xuất thế liền muốn tao ngộ thiên khiên! Lúc này hắc lấy bốn trang Hoàng Thiên Địa Thư hộ thân, lại bỏ qua phúc địa, có thể rong ruổi nhất thời, cùng ta liên thủ, Kinh vương tất nhiên không may!"

Hai đại truyền thuyết hợp lực, dù cho Đoàn Ngọc có quân khí hộ thân, năm chuyển kim phù làm cái này lá bài tẩy, như thế không có gì trứng dùng!

Cái này cũng là Đoàn Ngọc cũng không tử thủ thành trì nguyên nhân.

Dù cho quân đội có thể thắng, hắc cũng không chắc chắn chống đối hai đại truyền thuyết liên thủ ám sát, không công làm người làm áo cưới.

Không bằng điên cuồng một cái, đem Huyền Thiên sống còn, thắt ở chính mình một thân!

Vào lúc này Đoàn Ngọc trong mắt, nguyên bản không bằng chính mình Bắc Yến giao long, một thoáng đến Đại Hạ viện trợ, dĩ nhiên phảng phất cùng một cái thốn hóa Chân long bóng mờ trùng hợp!

Đó là Đại Hạ thái tổ bỏ qua phúc địa, đánh tận Đại Hạ gốc gác lực lượng!

Dù sao Đại Hạ đã từng là trên đại lục duy nhất Chân long, cho dù thốn hóa, cũng có một phần di trạch.

Cùng giao long hợp lại, liền làm nguyên bản Bắc Yến giao long có Chân long hình ảnh, thậm chí càng áp chế chính mình một bậc!

Mà vô số Âm binh, thần linh tiến vào quân kỳ , tương tự tăng trưởng Phù Đồ quân khí số , khiến cho quân khí rùng rục, đè lại chính mình đại quân!

Tuy rằng nhất thời không thấy được, nhưng ẩn tại biến hóa, nhất định sẽ ở trong chiến đấu triển lộ.

"Khổ chiến! Trước nay chưa từng có khổ chiến!"

Đoàn Ngọc trong con người tinh quang toả sáng: "Bất quá cũng chính cần loại này thôi hóa, mới là ta đột phá truyền thuyết vô thượng quân lương!"

Hắn nguyên thần tựa như ra không phải ra, quan sát đại địa, đem song phương binh lực, bố cục, mạnh yếu nắm giữ được rõ ràng, như trở bàn tay xem vân tay.

Cùng lúc đó, các loại ứng đối biện pháp liền hiện lên ở tâm, bắt đầu độ công kích điều chỉnh: "Cô chi đại tướng ở đâu?"

"Vương thượng xin phân phó!"

Nhạc Siêu, Hạng Vô Kỵ, Tần Phi Ngự mấy người lập tức khom người nghe lệnh.

"Trận chiến này, cô tọa trấn trung quân, chưởng quản tất cả hỏa pháo, Nhạc Siêu làm vì tiền quân, Hạng Vô Kỵ chưởng cánh trái, Tần Phi Ngự chưởng cánh phải! Cần phải đồng tâm hiệp lực, đem Yến Cuồng Đồ tiêu giết ở đây, một trận chiến bình định!"

"Vâng!"

Nường theo ba kỳ lao ra, các quy bốn trận, bên mình quân khí đồng dạng đại thịnh.

Trong hư không.

Hai con giao long phun ra ánh sáng thăm dò, quân khí tới gần, không ngừng dây dưa làm hao mòn.

Thùng thùng!

Hai quân tiên phong rốt cục từng cái tiến vào tầm mắt, nặng nề tiếng trống trận lôi vang lên, tựa như tử vong bước tiến, không ngừng đến gần.

"Nâng kỳ!"

Ở Đoàn Ngọc quân trận trong, bốn phía không giống nhau quân kỳ bị giơ lên.

Hắn đem đại quân chia làm trước giữa trái phải bốn bộ, mỗi một bộ năm vạn binh mã, các lấy một kỳ làm vì tiêu chí.

Trung quân là một mặt Liệt hỏa kỳ, tiền quân là Sơn kỳ, Tả Quân là phong, phải quân là lâm.

Cái này hợp lại với nhau, chính là 'Phong Lâm Hỏa Sơn đại trận' !
—— chiếm được Bạch gia, lại trải qua Đoàn Ngọc học tập vạn chúng , khổ tâm nghiên cứu ra loại cờ lớn chiến tranh bí thuật!

Hoặc là nói, siêu đại hình quân trận!

Muốn đối phó Yến Cuồng Đồ, làm sao có khả năng không chuẩn bị một ít lá bài tẩy?

"Xung phong!"

Đối diện không có một chút nào kiêng kỵ, đi tới phía trên vùng bình nguyên, lập tức kỵ binh xung phong.

Bốn, năm vạn kỵ binh một mảnh đen kịt, giục ngựa giơ roi, móng ngựa như lôi, cuồn cuộn mà đến, giống như một tràng loại nhỏ động đất!

Ở cái này bốn, năm vạn kỵ binh tiên phong, rõ ràng là Yến Cuồng Đồ tự mình suất lĩnh Huyết Đồ tinh binh! Bọn họ liền phảng phất trường mâu mũi mâu, lãnh khốc khát máu, mang theo vô kiên bất tồi lực lượng!

Lỗ mãng như thế, nhưng cũng vô cùng hữu hiệu, bình nguyên gập gờ, hầu như khó giải, dù cho trăm vạn đại quân, nói không chắc đều phải bị vọt một cái mà tán!

"Hỏa pháo, phóng ra!"

Đoàn Ngọc lập tức truyền lệnh, lính liên lạc vung lên màu đỏ cờ nhỏ.

Ầm ầm!

Trận địa pháo binh phát ra gào thét.

Tuy rằng cổ đại 'Hỏa quân kỳ', hàm nghĩa là tập kích như lửa, nhưng Đoàn Ngọc thay đổi qua đi quân trận, lại đại diện cho trực tiếp nhất đáng sợ bạo lực!

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Lượng lớn khủng bố ngọn lửa, trực tiếp ở kỵ binh trận doanh bên trong nổ tung, lưu xuống một cái cái hố to, đồng thời thành công tạo nên hỗn loạn.

Không biết bao nhiêu kỵ binh ngựa thất móng trước, chợt liền bị phía sau đồng liêu dẫm đạp thành thịt bằm.

Kỵ binh một khi phát động xung phong, khủng bố quán tính sinh thành, căn bản không thể ngăn chặn, dù là trước mặt là tường đồng vách sắt, cũng sẽ đâm đầu vào đi, tận thành thịt bằm!

Đương nhiên, càng nhiều thời điểm, bọn họ là phảng phất như thủy triều, đem kẻ địch bao phủ.

"Xông ! Xông tới!"

Yến Cuồng Đồ rống to: "Hỏa pháo chỉ có một vòng, hôm nay có thắng không có bại! !"

Lấy kỵ binh tốc độ, đoạn này khoảng cách xác thực là chớp mắt liền qua, hầu như không thể cho pháo binh lại cơ hội để phát huy!

Dù là cái này một vòng pháo kích khiến kỵ binh tổn thất mấy ngàn, nhưng chỉ cần đánh tan tiền quân, bao phủ trung quân, liền đại cục đã định!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Đối Địch

"Hơn bốn vạn kỵ binh sao? Thực sự là vạn hạnh!"

Không biết trung quân Đoàn Ngọc, nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi thở dài một hơi.

Bắc Yến cùng thảo nguyên đều là kỵ binh khởi nguồn, tập hợp cái mà bốn mươi, năm mươi vạn kỵ binh đều có khả năng!

Đương nhiên, trước tấn công Khánh quốc, thì có tổn thất, chính mình lại bắt cứ Bắc Yến quân yểm trợ, khiến cho Đông Trần tầng tầng bố phòng, mỗi một thành đều trở thành tước xương cương đao, chính là phải tận lực tiêu hao mạng người.

Một cái bộ binh đối một cái kỵ binh, tự nhiên lớn kiếm lời!

Đến lúc này, Yến Cuồng Đồ thủ hạ kỵ quân, cũng liền những thứ này.

Bằng không, nếu tới cái mười vạn kỵ binh xung phong, vậy mình thật sự chỉ có ảo não thủ thành một đường.

Móng ngựa vang vọng!

Kỵ binh hô lên một tiếng, đi tới tiền quân ngay mặt.

"Sơn!"

Nhạc Siêu hét lớn một tiếng.

Ở tiền quân phía trước nhất, lượng lớn tinh binh một thân trọng giáp, hét lớn một tiếng, đem dày đặc tấm khiên cắm vào mặt đất.

Trong bọn họ, vừa có Long Xà tinh binh, cũng có Ngũ Độc tinh binh, thậm chí Hạng gia năm Kích Duệ Sĩ, Nhạc gia Thiết Giáp Vô Tốt! Lấy cùng cái khác thế gia cống hiến đi ra tinh binh.

Thậm chí, còn có rất nhiều cao thủ võ lâm, thậm chí tông sư!

Đoàn Ngọc cũng biết mình pháo binh không cách nào một thoáng tiêu diệt nhiều như vậy kỵ binh, còn lại, liền chỉ có dựa vào tiền quân dùng tính mạng cản trở xung phong tư thế!

Thậm chí, người bình thường mệnh đều không có dùng, chỉ có tử trung tinh binh mới có thể!

"Ngự!"

Ngũ Độc tinh binh, Long Xà tinh binh đều là theo Đoàn Ngọc lập nghiệp gốc gác, tự có một hớp trăm trận trăm thắng khí, nhìn xung phong mà đến kỵ binh, không nhúc nhích dao động, lại từ tấm khiên trong khe hở dò ra trường thương.

Lập tức, những thứ này tiên phong liền từ con rùa đã biến thành nhím gai! Mang theo nguy nga bất động tư thế!

Binh giả như núi chi bất động!

Phốc phốc!

Nhưng mà, quán tính lực lượng, khiến cho đã khởi xướng xung phong kỵ binh, dù cho phía trước là núi đao biển lửa, cũng chỉ có thể một con đường đi tới đen, liền chuyển hướng về cũng khó khăn!

Trong phút chốc, phảng phất gào thét sóng biển, va vào ngàn năm bất động đá ngầm.

rầm!

Bọt nước phóng lên trời.

Ở trên chiến trường, lại là tung toé huyết nhục!

Huyết Đồ tinh binh không hổ là đệ nhất thiên hạ cường kỵ binh, dù cho đối mặt tinh nhuệ quân tốt tạo thành bất động như núi đại trận, như thường cường đánh cứng hướng.

Chỉ một thoáng, tử thương liền đến một cái nặng nề mức độ.

Cùng lúc đó, lượng lớn tinh binh tạo thành phòng tuyến thành lĩnh bị phá tan, kỵ binh tốc độ chỉ là chậm lại một điểm.

"Bất động như sơn, Ngự!"

Nhạc Siêu hét lớn một tiếng.

Tinh binh phòng tuyến chỉ là đạo thứ nhất, cũng là mấu chốt nhất một đạo.

Chỉ cần có thể đánh gãy kỵ binh xung phong làn sóng, khiến cho không thể duy trì trạng thái đỉnh cao, dù cho diệt sạch cũng đáng.

Ở Huyết Đồ tinh binh phía sau, chính là thảo nguyên kỵ binh nhẹ, bọn họ muốn đối mặt, nhưng là năm vạn trận địa sẵn sàng đón quân địch Kinh quân bộ tốt!

"Đây chính là cái gọi là chiến tranh, lấy mạng đổi mạng! Không có nửa điểm nhân từ có thể nói!"

Nhìn chốn tu la giống như cảnh tượng, Đoàn Ngọc sắc mặt không chút nào động: "Hỏa pháo, phóng ra!"

Chỉ là trong phút chốc, tiền quân liền tổn thất nặng nề.

Mà thanh đồng hỏa pháo cũng một lần nữa hoàn thành nhét vào nhắm vào, phát ra gào thét.

Ầm ầm. . . Ầm ầm!

Kỵ binh trong trận lần thứ hai không ngừng nổ tung, người thi xác ngựa mảnh vỡ hỗn hợp, hướng bay lên trời.

Tình cảnh này , khiến cho không ít trên tường thành quan chiến Đông Trần người đều ói ra.

Như vậy máu tanh đại chiến thảm liệt, từ khi Đại Hạ diệt vong tới nay, vẫn là lần thứ nhất bày ra tại nhân gian!

"Xông! Cho ta xông!"

Yến Cuồng Đồ muốn rách cả mí mắt, lớn tiếng hô quát.

Tuy rằng Huyết Đồ tinh binh tổn thất hầu như không còn, hãn tự thân cũng nằm ở đao thương kiếm lâm trong, nhưng ngẩng đầu mà nhìn, liền có thể nhìn thấy kẻ địch trung quân!

Đó là trận chiến này mục tiêu lớn nhất —— Kinh vương chỗ vị trí!

Trong lúc vô tình, hãn đã xung phong đến chỗ cực sâu.

Yến Cuồng Đồ đối với chuyện này không để ý chút nào, hãn ăn mặc một thân chiếm được Trần Sách Thao Thiết thần giáp, trên tay phương thiên họa kích giống như khát máu Cự thú, không ngừng nuốt chửng chu vi quân tốt máu tươi, trả tự thân.

Chỉ là thu nạp tốc độ, đã kinh biến đến mức cực kỳ chậm chậm, hào quang đỏ ngầu không ngừng biến bạc, trước Huyết Đồ tinh binh, chính là do này tổn thương hầu như không còn.

Bọn họ dù sao không phải chân chính Thao Thiết tinh binh!

"Xông!"

Tuy rằng người Hồ kỵ binh am hiểu cưỡi ngựa bắn cung, nhưng thời khắc mấu chốt cũng có một luồng sói tính.

Lúc này bất kể sinh tử xung phong, tổn thất nặng nề đồng thời, hầu như đem tiền quân tất cả đánh tan.

Lượng lớn kỵ binh nhảy vào quân trận, đại chém đại sát, bức bách hội binh xông hướng trung quân.

Một khi hình thành loại này thế, trận chiến này liền hầu như quyết phân thắng thua!

"Làm sao! Làm sao!"

Nhạc Siêu nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi thở thật dài.

Dù cho có bất động như núi quân trận, nhưng thần thông khó địch nổi nghiệp lực, lại thế nào đi nữa cao ngất tinh thần, ở tử thương qua ba phần mười sau khi liền lập tức tuyệt lộ.

Mắt thấy tiền quân tan tác, bao phủ trung quân tứ thế sắp thành, Đoàn Ngọc con mắt lạnh triệt: "Trung quân đề phòng, dám trùng trận người, bất luận kỵ binh vẫn là hội tốt, giết hết chi!"

"Hỏa pháo nhắm vào tiền quân, cho ta oanh!"

Ầm ầm!

Chân chính đánh trận, cái gì lòng dạ đàn bà đều không được.

Nường theo hỏa pháo không phân địch ta oanh kích, đã rõ ràng hạ xuống tốc độ, cùng tiền quân quần quýt lấy nhau Bắc Yến kỵ binh nhất thời gặp vận rủi lớn.

Đương nhiên, máu thịt tung toé trong, không ít Kinh quân cũng chết ở người mình lửa đạn phía dưới.

Không chỉ có như vậy, cái này hỏa pháo phảng phất cái gì lời dẫn, kéo liên hoàn nổ tung , khiến cho toàn bộ tiền quân trận biến thành một cái biển lửa.

"Trước trong quân, dẫn theo rất nhiều Ngân Giáp Thần Lôi cùng kim triện phi đạn, thậm chí diêm tiêu, khúc củi, thuốc nổ. . ."

Nhạc Siêu nhanh chóng lùi lại, trong con người có một tia thống khổ: "Vương thượng trước khi đại chiến, chính là đánh cho lấy tiền quân tổn hại, đối kỵ binh đối phương diệt hết chủ ý. . . Ai, ta quả nhiên không thích hợp chiến trường!"

Ầm ầm ầm!

Khủng bố nổ tung bên trong, một cái cực lớn đám mây hình nấm chậm rãi bay lên.

Dù cho quân pháp quan lớn tiếng rằng buộc, hai phe địch ta đều là rối loạn từng bừng.

Chờ đến nổ tung đi qua, tiền quân hiện tại nơi khắp nơi đen nhánh, hố to trải rộng, tung khắp máu thịt tiêu thi, một phái tận thế cảnh tượng.

Còn ở cái kia nơi Kinh, Yến hai quân, hầu như tổn thất hầu như không còn.

"Lệnh trái phải hai quân vây kín, tiểu giết còn sót lại kỵ binh, tất không thể thả đi Yến Cuồng Đồ!"

Đoàn Ngọc khước mắt hơi động.

Yến Cuồng Đồ không hổ Binh gia tăng bốn, Hàng Long Phục Hổ danh tướng, lại có thần giáp bảo vệ, dĩ nhiên còn chưa chết!

Có lẽ, người này trải qua liên tràng huyết chiến, tương tự thu được Binh gia truyền thuyết một tia thời cơ.

Nhưng mà, dù như thế nào, chỉ cần không có hoàn toàn tiến giai Đao Thương Bất Nhập Binh gia tăng năm cảnh giới, liền nhất định sẽ tại nổ tung bên trong bị thương!

"Ô ô!"

Lính liên lạc ra sức thối lên kèn sừng trâu.

Bên trái, Hạng Vô Kỵ mang theo tất cả kỵ binh, đánh Phong kỳ, bọc đánh mà đến, động tác thần tốc, như cơn lốc chỉ nhanh.

Phía bên phải, Tần Phi Ngư bộ tốt áp sát, hàng ngũ chỉnh tề, dường như cây rừng giống như ngay ngắn có thứ tự, phòng bị phe địch bộ tốt.

Kỳ tạt như phong, kỳ từ như lâm!

Chiến trường tình thế, một thoáng chuyển biến!

...

"Ai..."

Chính Dương đạo chủ nhìn tình cảnh này, không khỏi thở dài một tiếng: "Binh gia đánh trận, quả nhiên thắng bại chỉ ở một đường!"

Mấy vạn kỵ binh xung phong, vốn là khó giải.

Nếu là Đoàn Ngọc tiền quân tan vỡ quá nhanh, dù cho chôn thuốc nổ cũng là không làm nên chuyện gì.

Nhưng dùng tiền quân sinh mệnh trở ngại kỵ binh tốc độ, rơi vào dây dưa sau khi, lại một lần nổ chết, trực tiếp liền đem cái này Bắc Yến tinh nhuệ diệt sạch, một thoáng xoay chuyển chiến cuộc!

Trong chiến tranh, cũng không phải thuần túy xem quân tốt số lượng, cùng với hậu cần các loại.

Bất luận cái nào bé nhỏ không đáng kể quả cân, đều có khả năng thay đổi toàn cục.

Chính Dương đạo chủ rất rõ ràng, luận quân thế, đến Đại Hạ trợ giúp Yến Cuồng Đồ, thậm chí càng vượt qua Đoàn Ngọc một đầu!

Nhưng ở nghệ thuật chỉ huy trên, lại là phải kém hơn một phần, bị hòa nhau một trận.

"Kinh vương không chỉ có luyện khí thiên sư, liền Quân trận chi pháp cũng là như vậy thần diệu, không hổ tài cao ngất trời!"

Chính Dương đạo chủ vốn là chung linh sơ tú, ngàn năm kỳ tài khó gặp, luôn luôn mắt cao hơn đầu.

Có thể làm hãn như vậy đánh giá, hiển nhiên là trong lòng nổi lên một tia tâm ý bội phục.

Cái này Kinh vương, không chỉ tu đạo thiên phú cùng hãn đem xấp xỉ, thậm chí Binh gia tu vị cũng giống như thế sâu xa, còn có thể đánh xuống một cái vương quốc.

Ở ba phía cũng là như vậy kiệt xuất, tổng hợp đến xem còn muốn vượt qua hẳn một bậc!

"Hừ! Yến Cuồng Đồ thực sự là phế vật!"

Chính Dương đạo chủ bên người, một cái ăn mặc cửu ngũ long bào thiên tử hiện lên, rõ ràng là Đại Hạ thái tổ: "Bất quá Binh đạo giáo quyết, cũng là không có biện pháp, nếu chúng ta không ra tay, ở hạ phong Bắc Yến liền muốn vỡ bàn."

"Vốn cho là Yến Cuồng Đồ có thể tại trong loạn quân bắt giết Vương giả, hiện tại chỉ có chúng ta lên, như Kinh vương chết vào này dịch, thiên hạ thuộc về liền lại không nghi ngờ!"

Chính Dương đạo chủ từ từ nói: "Lúc này đại quân loạn chiến, bảo vệ Kinh vương quân khí đã đến yếu nhất lúc, chính là tốt đẹp cơ hội tốt!"

Hắn cùng Chính Dương đạo chủ liên thủ, dù cho Kinh vương trốn ở trong thành, có hai mươi vạn đại quân quân khí hộ thân, đều có thể đưa vào chỗ chết, càng không cần nói hiện tại!

Đương nhiên, nếu là làm như thế, một cái thiên ý chọn lựa Chân long sắp chết phản kích, nhất định sẽ cho truyền thuyết tạo thành đáng sợ thương thế.

Bởi vậy trước, bọn họ đều đang đợi! Chờ đợi Yến Cuồng Đồ hoàn thành vĩ nghiệp, đại thắng Kinh quân, bắt giết Chân long!

Chỉ là hiện tại, Yến Cuồng Đồ rõ ràng thất bại, liền đến phiên bọn họ vào trận.

"Xin mời!"

"Xin mời!"

Hai người lẫn nhau thi lễ, liền thấy Đại Hạ thái tổ trước tiên động thủ.

Hống hống!

Bầu trời bỗng nhiên âm trầm, một con bao bọc hoàng mang Kim long hiện lên, mang theo cuồng phong, trực tiếp hướng về trung quân Đoàn Ngọc đập tới!

"Thần đạo truyền thuyết! Đại Hạ thái tổ!"

Đoàn Ngọc cười lớn một tiếng: "Quả nhiên là người xuất thủ trước, đã chết người, còn tới mạo phạm Nhân đạo, không sợ thiên khiển sao?"

Ầm ầm!

Vừa dứt lời, thì có cửu tiêu sấm dậy.

"Lớn mật!"

"An dám ám sát Vương giả!"

Ba đạo lưu quang từ trong quân bay ra, rõ ràng là Hàn Phong Tử, Bạch Vân đạo chủ, còn có Thái Âm tông chủ ba vị thiên sư!

Bọn họ được Đoàn Ngọc sắc phong, cùng Kinh quân quân khí xung đột không phải quá rõ ràng, dù là như vậy, xuất khiêu cũng vô cùng mãnh liệt.

"Trẫm mới là Chân Long thiên tử, Nhân đạo tự cường, cần gì thiên đạo?"

Kim long trong miệng truyền đến Đại Hạ thái tổ tiếng nói, bỗng nhiên một trảo ấn xuống.

Màu vàng long trảo che ngợp bầu trời, trong đó thậm chí có từng cái từng cái Pháp vực, chính đang không ngừng sinh thành cùng hủy diệt.

Cái này một trảo trong, dĩ nhiên mang có một tia thế giới sinh diệt ý vị!

"Bạch Vân Thiên Tái Không Du Du!"

"Thái Âm Thần Đạo!"

"Huyền Vũ Trấn Áp!"

Ba đại Thiên sư mặt hiện nổi lên ra sợ hãi vẻ, triển khai bản mệnh thần thông đấu.

Đang lúc này, lại có một người hiện lên, chính là Chính Dương đạo chủ.

Trên người hần thanh khí từng cái từng cái, bỗng nhiên buông xuống.

Hai đại truyền thuyết hợp lực, ba đại Thiên sư nhất thời không địch lại, nguyên thần kêu thảm một tiếng, trở xuống thịt khiếu.

"Bảo vệ Vương thượng!"

Phía dưới, các thân vệ loạn tung lên.

"Bọn người chớ loạn, tiếp tục theo chiến trước bố trí, tiêu diệt địch quân!"

Đoàn Ngọc réo rất tiếng nói truyền khắp toàn trường: "Hai người này, do cô giải quyết!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 305: Giao Phong

Truyền thuyết!

Bất luận ở binh, đạo vẫn là Nho gia, đều mang ý nghĩa đương đại vô địch chiến lược!

Thậm chí, trước thế gian căn bản không có, chỉ có thể ở cổ lão điển tịch văn hiến bên trong tìm tới bọn họ tuyệt thế phong thái!

Trong lịch sử, dù cho gặp phải đại thế biến cách, cũng cực nhỏ xuất hiện cấp truyền thuyết nhân vật, hoặc là mỗi một thời đại chỉ có một cái, chiếm hết cái kia một thời đại khí số cùng vinh quang.

Chỉ có gặp phải Hoàng Thiên xâm lấn, bậc này ba ngàn năm không có lớn lao biến cục, mới có thể xuất hiện hai đại truyền thuyết cùng tồn tại loại này việc trọng đại!

Chỉ là làm cái này bọn họ đối thủ, Đoàn Ngọc cảm giác không có đến vinh hạnh, chỉ cảm thấy thế đạo là tàn khốc như vậy.

Chính Dương đạo chủ cùng Đại Hạ thái tổ, một cái Tiên đạo truyền thuyết, một cái Thần đạo truyền thuyết, hai người liên thủ, ba vị thiên sư lập tức không địch lại.

Còn lại bình thường quân tốt, đi lên bao nhiêu chết bao nhiêu.

Có thể cùng bọn họ giao thủ, cũng chỉ còn sót lại chính mình.

Mãnh liệt tâm huyết dâng trào, không ngừng trùng kích nội tâm, mang đến tử vong không ổn linh cảm.

Sát cục!

Hầu như là khó giải sát cục!

Thế nhưng, cũng chỉ có như vậy, mới có thể kích thích Huyền Thiên, không chỉ có thả ra đối với mình ràng buộc, thậm chí toàn lực phụ trợ chính mình đột phá!

'Nếu là ở trong thành tế thiên đẳng cơ, long vận tăng mạnh, Huyền Thiên hay là còn có thể lựa chọn Hàn Phong Tử, Bạch Vân đạo chủ ba người bọn hắn ở trong một cái , khiến cho bọn họ trở thành truyền thuyết, lại phối hợp thành tựu Chân long khí vận, có lẽ là có thể chống đối hai cái này truyền thuyết ám sát. . . Nhưng ở phía trên chiến trường này, dù cho Hàn Phong Tử đạp đất chứng thành truyền thuyết, cũng cứu không được ta! Một khi ta chết, Huyền Thiên phải theo chôn cùng!'

Một vệt u quang, ở Đoàn Ngọc tròn mắt lóe qua.

Chợt, hắn liền cảm giác tự thân cùng chu vi bị cấp tốc phân cách ra.

Cái kia gào thét thân binh, tràn ngập máu và lửa thổ địa, dần dần mây đen kéo tới dày đặc bầu trời, một thoáng trở nên vô cùng xa xôi.

Chính tứ phẩm chi thần là có thể phóng dương thế Pháp vực, đến chính nhị phẩm cấp bậc, thậm chí có thể ngăn ngại làm được 'Hai giới phân cách', ở dương thế trong, người cùng đất cách ly ra một phiến khu vực.

Kết giới này phân cách lực lượng là cường đại như thế, dù cho thiên sư, cũng chưa chắc có thể đánh tan.

"Ba người chiến trường sao? Chính hợp ta ý!"

Đoàn Ngọc ngẩng đầu, nhìn dắt tay nhau mà đến Đại Hạ thái tổ cùng Chính Dương đạo chủ.

Đại Hạ thái tổ trước gặp một lần, là vị kia long hổ phong thái Hoàng giả, mà Chính Dương đạo chủ nhưng là một cái phong thần như ngọc thiếu niên, trong con người mang theo đại đạo vô tình tâm ý.

"Minh Nguyên, gặp qua nhân gian Vương giả!"

Chính Dương đạo chủ trong mắt thả ra kỳ quang, hướng về Đoàn Ngọc thi lễ: "Kính vương càng muốn lấy một địch hai, thật là làm Minh Nguyên bội phục!"

Dù cho Đoàn Ngọc đạo binh kiên tu, đều đến cực kỳ cao thâm cảnh giới, nhưng chung quy không phải truyền thuyết!

Có lẽ có phía nam Long khí, cộng thêm lượng lớn thủ đoạn, chắc chắn từ một cái truyền thuyết trong tay đào mạng, nhưng đối đầu với hai cái, vẫn là không nhiều lắm hi vọng.

Nếu là Đoàn Ngọc chết ở chỗ này, ngoại giới nhìn như tốt đẹp tình thế, lập tức liền sẽ vỡ bàn!

"Bản vương cũng rất muốn biết, tu luyện Hoàng Thiên Địa Thư sau khi, Đạo chủ lại tăng thêm cỡ nào uy năng?" Đoàn Ngọc cười lớn một tiếng.

"Hoàng Thiên Địa Thư? Kính vương quả nhiên biết được rất nhiều. . ." Chính Dương đạo chủ liếc mắt bên cạnh Đại Hạ thái tổ.

"Bảy trang Hoàng Thiên Địa Thư, chính là Huyền Thiên thể giới u ác tính, Bản vương đã phá huỷ hai tấm, còn lại năm tấm đều tại đây nơi, xem ra có thể một lần là xong. . ."

Đoàn Ngọc lấy lời nói thăm dò, phát hiện Đại Hạ thái tổ vẫn chưa phản bác, không khỏi hoàn toàn yên tâm.

Chính mình suy đoán không có sai!

Hoàng Thiên Địa Thư chỉ có bảy trang, cũng là Hoàng Thiên thế giới xâm lấn then chốt đạo cụ!

Hôm nay trận chiến này, xác thực chính là quyết định thế giới tương lai đi tới then chốt chiến dịch!

"Kính vương không nên từ chối Hoàng Thiên chi thiện ý! Hoàng Thiên Địa Thư tổn hại cũng không có cái gì. . . Đợi đến chúng ta nhất thống thiên hạ, hoàng Thiên chi lực liền sẽ hoàn toàn tiến vào Huyền Thiên, đến thời điểm, mấy trăm tấm, mấy ngàn tấm Địa Thư tàn trang dễ như trở bàn tay!" Đại Hạ thái tổ định liệu trước nói .

"Tưởng ta không biết là Hoàng Thiên lực lượng am hiểu nhất chính là ô nhiễm sao? Hiện tại không được, chỉ là bị Huyền Thiên nghiêm khắc quy tắc áp chế mà thôi. . ."

Đoàn Ngọc trong lòng lờm một cái, biết lập trường không giống, lẫn nhau mâu thuẫn chân chính không thể điều hòa.

"Mặt khác. . . Kính vương cũng không cần chờ ngoại viện, trăm cái này 'Hai giới phân cách' thuật tuy rằng chỉ là đường nhỏ, không cách nào trở thành động thiên phúc địa, nhưng ngăn cản bên ngoài viện binh nhất thời, lại không là vấn đề!" Đại Hạ thái tổ nói tiếp.

"Bản vương đã nói, hai người các người, Bản vương một người đối phó!"

Đoàn Ngọc vẻ mặt nghiêm túc, vung tay lên, quanh người long hổ hiện lên, Cương Sát chi khí phân tán.

"Bạch Hổ tru tà, Thanh Long Tham Trảo, long hổ chi ấn!"

Hai đại thần thông dung hợp , hóa thành Long Hổ Ấn.

Cái này ấn kim quang lóe lên, bỗng dừng hiện lên, liền muốn đem Chính Dương đạo chủ cùng Đại Hạ thái tổ trấn áp xuống.

"Bạch Hổ sát khí? Giao Long Huyền Cương? Thiện!"

Chính Dương đạo chủ con mắt thoáng gợn sóng một chút, mặt không hề cảm xúc nói: "Chỉ dựa vào cái này một tay, Kinh vương ở đạo thuật trên tại thiên sư trong khó gặp đối thủ!"

Sau một khắc, bàn tay hắc duỗi ra, hướng thiên nâng lên.

Ầm ầm!

Trong hư không, một cái như ngọc thần thông bàn tay lớn hiện lên, vững vàng định trụ Long Hổ Ấn, như kinh dãy núi!

Một chương nâng bầu trời!

"Tốt, không hổ là truyền thuyết!"

Đấu sức thăm dò phía dưới, Đoàn Ngọc nhất thời hiểu rõ Lôi Kiếp Bất Diệt một ít chân thực hàm nghĩa.

'Cái gọi là Lôi Kiếp Bất Diệt, không ở chỗ pháp lực đột phá, mà ở chỗ một luồng huyền diệu khó hiểu hàm nghĩa, siêu thoát sinh tử, thiên ý. . . Có hóa thứ tầm thường thành thần kỳ hiệu quả, hoặc là nói, đem bất diệt chân ý hòa vào bình thường đạo pháp trong, uy lực càng thêm!'

Sau một khắc, Chính Dương đạo chủ xoay tay một cái.

Núi cao khuynh đảo, kinh thiên cự thủ ầm ầm rơi xuống, đập về phía Đoàn Ngọc.

Ầm ầm!

Bóng người hắt lóe lên, chỗ cũ lập tức hiện ra một cái hố to, năm ngón tay vết tích nghiêm nhiên, từ giữa không trung nhìn tới, chính là một cái rõ ràng to lớn chường ảnh.

"Trẫm hộ pháp thần tướng ở đâu?"

Cùng lúc đó, Đại Hạ thái tổ nhẹ nhàng hét một tiếng.

Ào ào ào!

Thổ địa rạn nứt, hòn đá xây, hình thành mấy cái cao to người đá hình, khuôn mặt thô lỗ, một quyền nện xuống.

Chỉ là những thứ này tảng đá trọng lượng, là có thể đem người bình thường tươi sống nện thành thịt bằm.

"Uống!"

Đoàn Ngọc lớn tiếng hét một tiếng, đỉnh đầu vương khí đột nhiên vọt một cái , khiến cho người đá động tác hơi ngưng lại.

Nhưng cũng chính là như vậy, cái này mấy cái cao mấy trượng người đá, dĩ nhiên lấy Vương giả khí vận đều hét một tiếng không tiêu tan!

Nếu như nói Tiên đạo truyền thuyết, thể hiện ở bất diệt đặc tính trên, Thần đạo truyền thuyết, nhưng là tiến một bước mượn giả tu thật, đã càng ngày càng hướng về chân thực chuyển hóa!

Hống hống!

Ở vương khí hiện lên một khắc đó, Đoàn Ngọc trước mắt tựa hồ nhìn thấy một vầng mặt trời vàng óng.

Thái dương quang diễm hung hăng, mang theo nóng rực nhiệt độ, ở trong hiện ra một con Kim long hình bóng.

Bỗng nhiên, Kim long giương trảo, ngọn lửa màu vàng óng bao phủ tới.

Giữa không trung, Chính Dương đạo chủ miệng tuyên đạo hiệu, thanh khí từng cái từng cái buông xuống, hóa thành từng mảng từng mảng thiên hoa, mang theo không gì sánh kịp lực lượng đập xuống.

"Năm chuyển Ly Hồ ẩn!"

Đoàn Ngọc đỉnh đầu, màu vàng óng đỉnh cao Ly Hồ ẩn hiện lên đi ra, ly hồ rít gào, hướng về hai đại quang diễm bao phủ.

Ầm ầm!

Hư không chấn động, cường đại lực cản trả cuốn ngược mà quay về, khiến cho Đoàn Ngọc liên lùi mấy bước, cuống họng hơi có chút máu ngọt.

"Rãi Đậu Thành Bình!"

Hắn không lùi mà tiến tới, vung ra một cái kim đậu, rơi xuống đất nổ tung, hình thành hơn trăm giáp vàng kinh tốt, giận quát một tiếng, hình thành binh khí gia trì.

"Long Xà Loạn Vũ!"

Chợt, Đoàn Ngọc dưới chân phù quang lược ảnh, trường kiếm như rồng, đâm vào mấy cái người đá trong hốc mắt.

Mấy cái người đá động tác hơi ngưng lại, từng mảng từng mảng hòn đá từ trên người phân liệt đập xuống.

Không đến bao lâu, liền hóa thành một mảnh vỡ.

Làm xong tất cả những thứ này sau khi, Đoàn Ngọc sắc mặt trước nay chưa từng có nghiêm nghị.

Mới vừa ba người chỉ là thăm dò, nhưng hẳn cũng biết, dù cho một chọi một, chính mình muốn thắng đều không nắm chắc được bao nhiêu phần, nhiều nhất có thể liều mạng một cái mạng, cho đối phương lưu lại không thể cứu vãn thương thế, kéo một cái chôn cùng.

Hiện tại một chọi hai, e sợ liền kéo người chôn cùng đều không làm được.

'Không, có lẽ tương đương rơi ta sau đó, sẽ có nhất lượt thiên kiếp, Huyền Thiên sẽ thu thập hết một cái, nhưng cũng không cách nào ngăn cản bên ngoài đại quân tan tác, cuối cùng Bắc Yên tịch quyền thiên hạ, tất cả chơi xong. . .'

Đoàn Ngọc rút ra một cái màu vàng mảnh lụa, lau chùi sạch sẽ vết máu ở khóe miệng, tiện tay ném đi.

Ở hắc đỉnh đầu, Linh nhân có thể thấy được, từng tia từng sợi khí vận cháy hừng hực lên, tất cả gia trì ở giao long thân.

Đây là một loại tiêu hao phương pháp, thân là phía nam Vương giả khí số đang nhanh chóng tiêu hao, chống đỡ hẳn vượt qua lần này tử kiếp!

Ầm ầm!

Không chỉ có như vậy, từ nơi sâu xa, Đoàn Ngọc tựa hồ cảm giác được Huyền Thiên phản nộ.

Ngoại giới, mây đen hoàn toàn nằm dày đặc bầu trời, điện xà quần quýt.

Từng sợi từng sợi màu xanh khí vận bỗng dừng rơi vào hắc đỉnh đầu , làm cái này nhiên liệu tiêu hao.

"Thiên ý lọt mắt xanh? Thiên quyến?"

Hắn mừng rỡ trong lòng, biết mình làm tất cả, quả nhiên đưa đến hiệu quả.

Dù là Huyền Thiên lúc này hận không thể đem chính mình đánh chết, nhưng dù như thế nào, trước hết vượt qua cái cửa ải khó khăn này lại nói!

'Chống đỡ cường độ cũng không lớn. . . Hoặc là nói, Huyền Thiên quả nhiên không có tự chủ ý thức cùng nhân cách sao?'

Đoàn Ngọc nắm chặt nắm đấm: 'Dù là như vậy. . . Có Huyền Thiên toàn lực chống đỡ, còn có quy tắc trong phạm vi thả ra ràng buộc. . . Ta đột phá năm, liền so với những người khác thêm ra ba phần mười!'

Bây giờ cục diện này đã rất rõ ràng, không được truyền thuyết, chính là tử cục!

"Hả? Khí vận thiêu đốt, thành tựu Chân long?"

Đại Hạ thái tổ thoáng nhíu mày, nhìn Đoàn Ngọc đỉnh đầu Long hình.

Lúc này, màu đen giao long rít gào một tiếng, phảng phất ăn cái gì đồ đại bổ như thế bắt đầu bành trướng, trên móng vuốt hiện lên hư huyền thứ năm chỉ, nơi cổ cũng hiện ra một mảnh hình thoi vảy ngược! Đáng sợ long uy triển lộ!

Chân long!

Ở khí vận thiêu đốt, còn có thiên ý ủng hộ, triển khai tương tự Thiên Ma Giải Thể bí quyết sau, Đoàn Ngọc giao long khí một thoáng tăng vọt, tiếp cận Chân long!

Làm cái này đã từng nhất thống thiên hạ thái tổ, Đại Hạ thái tổ đối với chuyện này tự nhiên vô cùng nhạy cảm.

Vương triều Chân long!

Cái này nhất định phải nhất thống thiên hạ mới có, đồng thời trấn áp ngũ hành, cấm tiệt vạn pháp, hoàn toàn có thể coi như một cái hạn chế rất nhiều truyền thuyết!

"Cho ta. . . Chết!"

Đoàn Ngọc bước chân một điểm, bỗng nhiên nhảy lên, đi tới Đại Hạ thái tổ trước mặt, đâm ra một quyền.

Hống hống!

Hư huyền Chân long hiện lên, làm ra cùng hấn động tác tương đồng một màn, lợi trào dò ra.

"Hoàng Thiên Địa Thụ!"

Đối mặt cái này truyền thuyết một đòn, Đại Hạ thái tổ cũng chẳng có bao nhiêu kinh hoàng, khởi động trên người bảo vật.

Một tầng dày đặc hoàng mang phòng ngự nhất thời hiện lên.

Ở hấn đỉnh đầu, hư huyền long ảnh đồng dạng rít gào giường trào.

Ầm ầm!

Hư không chấn động, hai bóng người vừa chạm liền tách ra.

Đoàn Ngọc rơi xuống đất, mặt không hề cảm xúc, đỉnh đầu giao long lại là rên rĩ một tiếng, bỗng nhiên bắt đầu thối hóa.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 306: Phi Kích

"Đây là. . . Thiên tượng?"

Vũ Văn Thương ngẩng đầu, nhìn mây đen kéo tới dày đặc bầu trời.

Chu vi, tuy rằng còn có mười mấy vạn đại quân, nhưng binh sĩ đều hoảng loạn không ngớt.

Trước một đường công thành thoáng qua, trên thực tế đại quân từ lâu tử thương nặng nề, chân chính chiến lực chỉ có cái kia bốn, năm vạn kỵ binh, còn lại bất quá một đám tàn binh bại tướng, đánh thuận gió trượng vẫn được, nhưng gặp phải loại này đại chiến, hầu như chính là cản trở.

Đặc biệt, ở nhìn thấy chủ lực bị diệt sạch, tự tin sĩ khí tao ngộ tính chất hủy diệt đả kích sau khi!

"Kinh vương. . . Quả thật dụng binh như thần, tàn nhẫn phi thường!"

Hắn lẳng lẳng nhìn quân địch trái phải hai cánh vây kín, đem Yến Cuồng Đồ cùng một đám còn lại tinh nhuệ bao vây ở bên trong bắt đầu tiêu diệt, nhưng trong lòng đang đợi cuối cùng kết cục.

'Bây giờ Bắc Yến rơi xuống nhập hạ phong, nhưng Chính Dương đạo chủ đã ra tay ám sát Kinh vương, nếu là thành công, lập tức liền có thể phản bại thành thắng, nếu là thất bại. . .'

Làm cái này một cái đại tướng, hắn tự nhiên biết rõ trận chiến này ý nghĩa trọng yếu.

Nếu là ám sát thất bại, Kinh vương liền hầu như khẳng định nhất thống thiên hạ, cái kia Vũ Văn gia nên đi nơi nào, là nhất định phải cân nhắc vấn đề!

...

Phốc!

Phía trên chiến trường, Yến Cuồng Đồ lớn tiếng hàm chiến.

Tuy rằng thủ hạ tinh binh tử thương hầu như không còn, nhưng hẳn dù sao cũng là tầng thứ tư Hàng Long Phục Hổ danh tướng, tiện tay tùy ý, liền có thần thông tinh binh hiện lên, đối kháng đại quân tiểu giết.

Lại phối hợp Thao Thiết thần giáp, bình thường binh sĩ thậm chí Bình gia tầng bốn trở xuống, hầu như không có ai đỡ nổi một hiệp.

"Xông, theo ta xông!"

Yến Cuồng Đồ không lùi mà tiến tới, giết hướng về trung quân, Đoàn Ngọc vị trí: "Chỉ cần giết Kinh vương, trận chiến này tất thắng!"

Coong!

Đột nhiên, một tiếng xa xưa vang dội lưỡi mác thanh âm vang lên.

Phương thiên họa kích bị chùy sắt định trụ, rõ ràng là Nhạc Siêu một lần nữa giết về: "Yến Cuồng Đồ, hôm nay chính là giờ chết của ngươi!"

"Giết!"

Ở mặt khác một bên, Hạng Vô Kỵ cũng mang theo tinh binh, sát thương Yến Cuồng Đồ chu vi quân tốt.

Hai cái Binh gia tăng bốn, lại có đại quân phụ trợ, hợp lực vây giết Yến Cuồng Đồ!

Trừ phi Yến Cuồng Đồ lập tức lên cấp Binh gia truyền thuyết, bằng không hầu như tất bại!

Đối mặt loại này hiểm ác hoàn cảnh, Yến Cuồng Đồ điên cuồng cười to, không để ý chút nào tự thân sinh tử, dĩ nhiên là càng đánh càng mạnh, giống như cổ chi Ác Lai.

...

Răng rắc!

Đang lúc này, tất cả mọi người lập tức ngẩng đầu, một loại đại họa lâm đầu cảm giác, tràn ngập toàn bộ nội tâm.

Chợt, bọn họ liền nhìn thấy, một đạo trắng sáng chớp giật, từ mây đen sa sút xuống, trúng ngay cái kia hoàn toàn mờ mịt khu vực!

"Thiên khiến? !"

Không biết bao nhiêu người kinh ngạc thốt lên thành tiếng, chợt sắc mặt hoàn toàn thay đổi: "Chẳng lẽ giao long ngã xuống?"

Nhưng ngay lúc đó liền thở một hơi dài.

Bởi vì sấm sét oai, trực tiếp xé rách hai giới phân cách , khiến cho bọn họ có thể rõ ràng nhìn thấy trong đó cảnh tượng.

Đoàn Ngọc ngạo nghễ sừng sững, giao long như trước ở!

...

Thời gian thoáng hướng về trước.

Thieu đốt khí vận , hóa thành Chân long một quyền sau, Đoàn Ngọc con mắt sâu thăm, không chút do dự mà khởi động thức hải trong tiềm tàng năm chuyển Cửu Tiêu Diệt Thần kim phù!

Đây là năm chuyển phù lục, không chỉ có chế tác gian nan, tài liệu cũng vô cùng ít ỏi hiếm thấy.

Bất quá hãn làm vì phía nam Vương giả, lại cướp đoạt Nam Sở vương cung, cuối cùng cũng coi như luyện chế thành hai tấm , làm cái này cuối cùng lá bài tẩy.

Trước ở cảng Phong Lăng, cũng là bởi vì vật này, Chính Dương đạo chủ mới linh cảm nguy hiểm, tự động thối lui.

Lúc này, đang cùng Đại Hạ thái tổ đấu sau khi, Đoàn Ngọc không chút do dự mà khởi động một tấm năm chuyển kim phù!

Ầm ầm!

Quang!

Trắng sáng ánh sáng, mang theo quét ngang tất cả, hủy diệt tất cả to lớn lực lượng, từ trời rơi xuống!

Dù cho Đại Hạ thái tổ triển khai so với dương thế Pháp vực càng thêm khủng bố Lưỡng Giới Phân Cát Thuật, cũng ngăn cản không được Thiên phạt lạc lôi!

"Trên thực tế, Cửu Tiêu Diệt Thần chỉ là dẫn Lôi phù, uy lực phải kém hơn tại chân chính lôi phạt một thành, nhưng bởi vì đối tượng là Hoàng Thiên người, một khi thỏa mãn điều kiện, Huyền Thiên tất nhiên sẽ mức độ lớn nhất mà tăng lên sát thương!"

Mãnh liệt ánh sáng , khiến cho Đoàn Ngọc nheo mắt lại.

Hắn vẫn là thân thể, bên cạnh nguyên thần trạng thái Chính Dương đạo chủ, đối mặt cái này thiên địa oai, càng muốn nhượng bộ lui binh, triển khai bí pháp tránh né thiên ý đã kích.

Đây chính là về hướng quyền binh, cũng là Huyền Thiên lớn nhất đòn sát thủ!

Một lôi phía dưới, tận thành bột mịn.

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết!

Đầu tiên là chớp giạt rơi xuống, không lâu sau đó, mới có ầm ầm tiếng sấm truyền ra.

Chỉ thấy nguyên bản Đại Hạ thái tổ nơi, đã nhiều một cái đen nhánh hố sâu, hấn rơi xuống ở mặt đất, mũ miện phá nát, khí tức suy nhược, chu vi hiện ra một tầng dày đặc hoàng mang, bốn trang Hoàng Thiên Địa Thư ẩn hiện trong đó, lại đang không ngừng khôi phục, lúc này liên phát ra gào thét: "Quả nhiên. . . Triện Khắc sư truyền thừa! Các đời Triện Khắc sư đều bị Huyền Thiên đồ ký, rất khó tu luyện tới cao tầng, vì đối kháng chúng ta, lại làm cho người lợm tiệp nghi!"

"Thần Tiêu phù lục?"

Chính Dương đạo chủ suy tư: "Năm đó Thần Tiêu môn thiên sư, chính là chết vào Thần Tiêu Lôi phù phía dưới? Ứng nên là Kinh vương tay bút!"

"Chính là!"

Đoàn Ngọc trực tiếp thừa nhận, nhưng trong lòng là chìm xuống: 'Bình thường truyền thuyết, có thể mạnh mẽ chống đỡ một đạo lôi kiếp, liên tục hai đạo, có lẽ có thể làm bọn hắn trọng thương, hoặc là giết chết, nhưng hai người này không giống! Trên người bọn họ còn có Hoàng Thiên Địa Thư, có thể nhiều chống một đạo!'

'Cái này liền mang ý nghĩa, muốn đánh đuổi một cái, nhất định phải ba tấm Cửu Tiêu Diệt Thần phù, nhưng ta chỉ có hai tấm, nhiều nhất thêm vào một cái thiêu đốt đoạt được Chân Long chi khí, miễn cưỡng tính nửa cái truyền thuyết chiến lực!'

Tổng hợp mà nói, hẳn miễn cưỡng có thể coi là một cái truyền thuyết, hai người cùng tiến lên, vẫn là chết không có chỗ chôn!

Lúc này tuy đem Đại Hạ thái tổ tạm thời đánh ra cục, nhưng hẳn lại đang nhanh chóng trở lại bình thường!

"Triệu Khắc sư đến thiên sư, ở thiên sư giai tầng hầu như vô địch, còn có uy hiếp truyền thuyết lực lượng!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Hai vị đều là tao ngộ thiên khiến người, không biết có thể chịu đựng bao nhiêu đạo lôi đình?"

Hắn lúc này, thật giống như chiến tranh lạnh thời kỳ đại quốc, dù cho trong tay không bao nhiêu đạn hạt nhân, cũng đến giả làm ra một bộ 'Lão tử trong tay có chính là đạn hạt nhân' tư thế, tiến hành điên cuồng lừa dối cùng lừa bịp.

"Có lẽ rất nhiều, có lẽ rất ít!" Chính Dương đạo chủ vẻ mặt không có một chút biến hoá nào: "Nhưng Kinh vương nhưng có biết? Người đã đem chúng ta ép lên tuyệt lộ?"

'Được rồi! Ta liền biết không có gì dùng!'

Đoàn Ngọc đáy lòng thở dài một hơi, tay phải một chiêu, Ly Hồ ẩn hiện lên ở tay.

Thừa dịp Đại Hạ thái tổ bị chấn thương cơ hội, nhất định phải tiến hành phản kích!

"Triện Khắc sư Đạo ấn? !"

Nhìn thấy tình cảnh này, Chính Dương đạo Chủ thần sắc chuyển thành nghiêm nghị, chậm rãi giơ tay.

Một luồng thanh khí ở quanh người hần quanh quẩn, phảng phất đại diện cho chí cao vô thượng đại đạo, Đạo vực lực lượng tản ra, khắp nơi mang theo Đạo ý thiên cảnh, huyền diệu phi thường.

"Phiên Thiên Ấn!"

Chính Dương đạo chủ nhẹ nhàng hét một tiếng, lật bàn tay một cái.

Ầm ầm!

Khổng lồ áp lực, mang theo đột phá sinh tử thiên uy khủng bố ý niệm, ầm ầm rơi xuống.

Đoàn Ngọc nâng ấn chống đỡ, Ly Hồ ấn rít gào một tiếng, bản thể truyền đến vang lên giòn giã.

Răng rắc!

Vô hình lực lượng khổng lồ, đem hần căng chân trở xuống ép xuống lòng đất, chu vi mấy trượng tầng đất bỗng dưng lún xuống ba tấc!

Đoàn Ngọc hơi đỏ mặt, cảm giác trong cơ thể ngũ tạng lục phủ một trận cuộn cuộn.

'Không hổ là cấp truyền thuyết tồn tại, một đòn lực lượng, dĩ nhiên đến trình độ như thế!'

Hần khí tức còn chưa khôi phục, giữa không trung Chính Dương đạo Chủ thần sắc lãnh đạm, lần thứ hai phất tay.

So với trước càng thêm khổng lồ áp lực bao phủ tới, Ly Hồ Kim Ẩn rên rỉ một tiếng, hiện ra một vết nứt, Đoàn Ngọc cuống hòng một ngọt, phun ra một hớp sương máu.

Mặc cho Triện Khắc sư lại thế nào đi nữa cùng cấp vô địch, đối mặt vượt quá một cảnh giới lớn Tiên đạo truyền thuyết, như trước thua chị kém em!

"Rất tốt, đây là chiêu thứ ba!"

Chính Dương đạo chủ đứng lơ lửng trên không, trong con người tinh quang toả sáng, song chỉ thành kiếm, một kiếm vẽ ra.

Xoẹt Xoẹt.....!

Một luồng ánh kiếm cắt ra màn trời, tung hoành đi tới, mang theo đáng sợ uy thế, chém xuống ở Đoàn Ngọc đỉnh đầu giao long vẫy ngược bên trên!

Một kiếm chém giao long!

Bắt đầu từ Chân long thốn hóa giao long rên rỉ một tiếng, từng mảng từng mảng long lân hóa thành mây khói, bỗng nhiên sụp đổ.

Cùng lúc đó, Chính Dương đạo chủ sắc mặt đỏ sẫm như máu, hiển nhiên chém xuống con này giao long, cũng không phải là không cần trả giá thật lớn!

...

"Đây là. . . Giao long bị chém?"

Quan chiến Hàn Phong Tử các loại thiên sư sợ hãi mà kinh sợ.

Tuy rằng căn cơ còn đang ở, giao long không hẳn không thể đoàn tụ, lại cần tiêu tốn thời gian.

Hết lần này tới lần khác lúc này trên chiến trường, Kinh vương thiếu nhất, chính là thời gian!

Cùng thời khắc đó, Nhạc Siêu, Hạng Vô Kỵ, thậm chí Tần Phi Ngự các tướng lĩnh, đều cảm ứng được cái này màn, kinh hãi ánh mắt nhìn kỹ mà tới.

Ở bọn họ dưới trướng, lượng lớn quân tốt trong lòng hết sạch, mờ mịt chung quanh, hiện ra hoảng loạn, sợ hãi các loại vẻ mặt.

"Trận chiến này, tựa hồ còn có thể đánh một trận!"

Vũ Văn Thương nhìn thủ hạ thoáng phần chấn tinh thần, thở dài một hơi: "Bày trận! Nghênh địch!"

"Ha ha. . . Mệnh trời ở ta a!"

Yến Cuồng Đồ hưng phấn cười to, phương thiên họa kích vung múa như gió, dĩ nhiên bức bách Hạng Vô Kỵ cùng Nhạc Siêu liên tiếp lui về phía sau.

Ý vào Thao Thiết thần giáp hộ thân, hẳn mặc kệ không để ý, xông thẳng trung quân đại doanh, mục tiêu rõ ràng là trung tâm Đoàn Ngọc!

"Cút ngay cho ta!"

Ở Hàng Long Phục Hồ lực lượng khổng lồ trước mặt, bất kỳ quân tốt đều bất quá chuyện vật, bị hấn dễ dàng đánh bay.

Cái gì ngăn ngựa, xích sắt. . . Càng là vọt một cái liền phá.

Lúc này, ở trong mắt Yến Cuồng Đồ, chỉ có trận chiến này mục tiêu lớn nhất —— Kinh vương Đoàn Ngọc!

Giao long bị chém, bây giờ Đoàn Ngọc, dĩ nhiên đã đến thời khắc nguy cấp nhất.

Hắn nhìn đỉnh đầu.

Rất nhiều sụp đổ mây khói hội tụ, một thoáng bốc cháy lên, giống như mây lửa, tầng cao nhất rõ ràng là một mảnh màu xanh.

Đây là ý trời lọt mắt xanh!

Ở Huyền Thiên quy tắc bên trong phạm vi, thiên ý đã cho lớn nhất chống đỡ.

Rất nhiều khí vận cháy hừng hực lên, nghĩ muốn đem chủ nhân mang cách tử vong vận rủi.

Đoàn Ngọc nhắm hai mắt.

Ở sống và chết cực hạn bên trong, hắn nguyên thần thần niệm tựa hồ bị vô hạn phóng to, cho tới vòm trời vũ trụ, cho tới thân thể ẩn khiêu.

Thẳng đến lúc này giờ khắc này, hắn rốt cục vững tin, Huyền Thiên hoàn toàn thả ra chính mình đột phá truyền thuyết ràng buộc!

"Cửu Tiêu Diệt Thần phù!"

Nhìn lần thứ hai nhắc tay Chính Dương đạo chủ, Đoàn Ngọc ý nghĩ hơi động, năm chuyển kim phù lại ra tay!

Ầm ầm!

Mây đen kéo tới dày đặc giữa bầu trời, bỗng nhiên rơi xuống một lôi.

Điện quang tốc độ cỡ nào nhanh?

Hầu như là ý nghĩ hơi động đồng thời, Chính Dương đạo chủ liền bị sét đánh trúng, phun ra một ngụm nhỏ máu tươi.

Dù cho đã lên cấp Lôi Kiếp Bất Diệt, cũng không phải liền có thể miễn dịch lôi đình!

Đoàn Ngọc triển khai phù lục, cũng không phải là vì trọng thương hoặc là giết chết Chính Dương đạo chủ, chỉ là vì kéo dài thời gian!

Hắn lúc này, thành linh điều động trong cơ thể tất cả nguyên khí, bắt đầu nói với truyền cấp bậc bứt lên trước!

"Thiên thời địa lợi nhân hoà đều ở, lần này không thành tựu chết!"

Hắn con người đỏ thắm, mang theo vẻ điên cuồng vẻ.

"Kính vương nhận lấy cái chết! ! !"

Đang lúc này, ngoại vi truyền đến một tiếng quát lớn.

Là Yến Cuồng Đồ!

Cái này hãn tướng liền hướng mười mấy đạo phòng tuyến, rốt cục giết tới Đoàn Ngọc phụ cận, trong tiếng hét vang, trong tay phương thiên họa kích đột nhiên tuột tay.

Trường kích hóa thành sao chổi, trúng ngay Đoàn Ngọc ngực!

Băng! ! !

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 307: Truyền Thuyết

Cái này phương thiên hạ kích, cũng không phải là bình thường phạm kích, mà là Thao Thiết thần giáp đồng bộ thần binh!

Thả tại thiên hạ, cũng thỏa thỏa có thể đứng vào thần binh lợi khí phổ hàng đầu! Tước kim đoạn ngọc, khai sơn toái thạch, bất quá bình thường!

Như vậy thần binh lợi khí, lại phối hợp Yển Cuồng Đồ long hổ đại lực, sát thương khủng bố cỡ nào?

Dù cho Nhạc Siêu, Hạng Vô Kỵ bị chính diện trúng mục tiêu, đều muốn mỡ bụng phá dạ dày, chắc chắn phải chết!

"Đại ca!"

Nhìn thấy phi kích ám sát, Tần Phi Ngự la thất thanh, muốn rách cả mí mắt.

"Vương thượng?!"

Trung tâm các thần tử cũng là trong lòng phát lạnh.

Như Kinh vương băng hà ở đây, phía nam Thế tử còn gào khóc đòi ăn, tình thế lập tức liền một mảnh thối nát!

Thậm chí, liền ngay cả vùng thế giới này, đều tựa hồ tại trong phút chốc ngưng trệ một thoáng.

Sau một khắc.

Băng! ! !

Truyền vào trong tai mọi người, cũng không phải là thần binh cắt ra máu thịt âm phù, mà là như bên trong bại cách, lại tựa như kim thiết giao kích tiếng!

"Đại ca!"

Tần Phi Ngự trợn mắt lên, nhìn thấy Đoàn Ngọc bình yên vô sự, phương thiên hạ kích rơi xuống trên đất.

Đoàn Ngọc trước ngực, các loại võ vụn áo giáp cùng nội giáp giống như bướm giống như từng mảnh từng mảnh bay lượn, hiện ra rộng rãi chắc lồng ngực, dĩ nhiên không bị thương chút nào!

"Đây là. . . Luyện thể kim cương, Dao Thương Bất Nhập?"

Hạng Vô Kỵ trợn mắt lên.

"Truyền thuyết! Binh gia từng năm truyền thuyết cảnh giới!"

Nhạc Siêu cảm giác thấy hơi lệ nóng doanh tròng, đây là nhìn thấy chính mình con đường cực hạn cảm động, còn có đối với người mở đường kính ý!

Binh gia đến đây, đã hoàn toàn không thua Thần đạo, Tiên đạo truyền thuyết, thậm chí có thể lấy sức lực của một người, thay đổi thiên hạ đại cục!

"Không nghĩ tới, dĩ nhiên là Binh gia trước tiên đột phá truyền thuyết!"

Đoàn Ngọc mũi chân vẩy một cái, Thao Thiết Thần Kích liền rơi xuống vào trong tay, con mắt có chút thất thần.

Trước hăn đột phá tới Binh gia tầng bốn, Hàng Long Phục Hổ cảnh giới, lại có thiên sư nguyên thần không ngừng phụng dưỡng thân thể, tiến độ tiến triển cực nhanh.

Bây giờ thiêu đốt khí vận, tại trong tuyệt cảnh đột phá, đều là nằm trong kế hoạch.

Nhưng không nghĩ tới, lại là Binh gia trước tiên đột phá tầng năm, mà không phải càng có hi vọng Lôi Kiếp Bất Diệt!

'Bất quá cũng có thể lý giải, hôm nay cái này đại chiến, chính là quyết định thiên hạ đi tới một trận chiến, ta lấy hai mươi vạn phong hỏa lâm sơn đại trận, đại phá Yển Cuồng Đồ Phù Đồ quân, đây chính là Binh đạo vô thượng tích lũy cùng quân lương, lại thêm vào một điểm thời cơ. . .'

Binh gia tầng năm, là vì Kim Cương Bất Hoại, Dao Thương Bất Nhập.

Đoàn Ngọc nhìn bàn tay của chính mình, phát hiện trắng nõn như ngọc, không có một tia lỗ chân lông, da thịt bên trong nội hàm một loại dịu dàng ánh sáng lộng lẫy.

Trước Binh gia tầng bốn, Hàng Long Phục Hổ, chính là muốn khuất phục thân thể, đột phá cực hạn.

Nhưng Binh gia tầng năm, càng là một loại cảnh giới trong truyền thuyết.

Đoàn Ngọc lúc này, có thể cảm nhận được trong cơ thể bảy bảy bốn mươi chín cái bí ẩn tinh không cùng khiêu huyết mở ra, thu nạp thiên địa vũ trụ sức mạnh thần bí, hình thành hoàn mỹ tuần hoàn, tăng cường thân thể.

Bởi vậy, liền chế tạo ra một bộ đao thương bất nhập thân thể, còn có cuồn cuộn không ngừng lực lượng khổng lồ!

Binh gia truyền thuyết, không chỉ có cả người đao thương bất nhập, không có một chút nào điểm yếu, đồng thời giống như không ngừng nghỉ động cơ giống như, có thể liên chiến mấy ngày mấy đêm, không chút nào cảm giác uể oải.

Có thể nói, Binh gia tàng bốn bị đại quân vây nhốt, sẽ tươi sống một chết, Binh gia tàng năm truyền thuyết, nhưng là có thể ngược lại đem đại quân tươi sống một chết!

Chỉ cần cho hắn đầy đủ thời gian, còn có không tứ tán chạy trốn, dù cho trăm vạn đại quân, cũng có thể giết sạch cho người xem!

Lấy sức lực của một người, thay đổi thiên hạ thế cuộc, không phải chuyện cười!

"Cái gì? Kinh vương dĩ nhiên thành tựu Đao Thương Bất Nhập, Binh gia truyền thuyết? Không! Không thể. . ."

Miễn cưỡng khôi phục như cũ Đại Hạ thái tổ nhìn thấy cảnh này, không khỏi phát ra một tiếng rống giận: "Trẫm không tin!"

Xèo!

Gào thét rít gào trong, một vệt kim quang giống như sao băng, bên trên có Kim long rít gào, trúng ngay Đoàn Ngọc da mặt.

Keng!

Réo rất vang lên giòn giã truyền ra.

Kim quang tán đi, hiện ra một thanh trường kiếm, từ gián đoạn gãy, rơi trên mặt đất, cán kiếm lấy Long hình nuốt miệng hoa văn, hiển nhiên đã từng là một thanh Chân Long thiên tử chí bảo!

"Không có cái gì không thể!"

Đoàn Ngọc nắm kích ở tay, dưới chân giẫm một cái.

Ầm!

Đáng sợ lực lượng khổng lồ bạo phát, then chốt là hấn hiện tại thân thể có thể hoàn toàn chịu đựng, lập tức tạo thành bom giống như hiệu quả.

Nổ tung lực trùng kích , khiến cho tốc độ của hấn tăng lên dữ dội, đi tới Đại Hạ thái tổ trước mặt: "Ăn ta một kích!"

Phương thiên họa kích hóa thành một đạo ô quang, chém nhập Đại Hạ thái tổ quanh người hoàng mang.

Xì xì!

Hoàng mang nhất thời hoảng động không ngừng, phát ra bốc hơi lên giống như tiếng vang.

Ầm!

Sức mạnh kinh khủng bạo phát , khiến cho Đại Hạ thái tổ bay ngược ra ngoài, ngực nhiều một đạo chèo ngàn.

Tuy rằng không có máu tươi chảy ra, nhưng từng tia tia tinh luyện đến cực điểm thiết huyết sát khí, dường như ruồi bâu lấy mặt giống như, ở miệng vết thương chui tới chui lui, trở ngại thần thể chữa trị.

'Bình gia tăng năm, tựa hồ cũng không chỉ có Dao Thương Bất Nhập cái năng lực này. . .'

Đoàn Ngọc một kích đẩy lùi Đại Hạ thái tổ, trong lòng cực kỳ vui sướng: "Chỉ có truyền thuyết mới có thể đối phó truyền thuyết! Nếu là Bình gia tăng bốn người đến, không hấn có thể phá Đại Hạ thái tổ phòng ngự! Nhưng ta bây giờ khí huyết, còn có luyện hóa thiết huyết khí, nhưng có thể!"

"Võ công giỏi, tốt sát khí!"

Chính Dương đạo chủ đứng thẳng hư không, vẻ mặt trịnh trọng, vừa thương xót ai thở dài: "Kính vương người Đạo Thương Bất Nhập, hôm nay tử kiếp coi như qua, tương lai thành tựu Chân Long khí vận, thiên hạ lại vô năng giết người người, ai. . . Thực sự là trời muốn tiêu diệt ta, không muốn ta thành Đạo!"

Tuy rằng thở dài, nhưng hăn phẩy tay áo một cái trong lúc đó, tựa như nước chảy mây trôi, ẩn hàm tiếng sấm gió, hai đạo phong nhận phá không mà xuống.

Ầm ầm!

Đoàn Ngọc nâng cánh tay để ngang, khôi giáp như bướm giống như vỡ vụn bay lượn, hiện ra bóng loáng cánh tay.

Chính Dương đạo chủ là với hăn như thế cầu đạo người, hăn đều ép vào chỗ chết mà sau đó sinh, đối phương lại làm sao có khả năng không sắp chết giãy dụa?

"Đại Hạ thái tổ, việc đã đến nước này, nhất định phải toàn lực một kích!"

Chính Dương đạo chủ hai tay bấm quyết, rất nhiều thần diệu muôn phương Ngũ Hành pháp thuật rơi xuống, kiểm chế Đoàn Ngọc: "Truyền thuyết là Huyền Thiên cực hạn, nghĩ muốn đánh chết người này, nhất định phải mượn lực, mượn hoàng Thiên chi lực!"

'Không được!'

Đoàn Ngọc con người co rút lại.

Hoàng Thiên Địa Thư, tà dị phi thường, nói không chuẩn liền ghi chép cái gì uy lực khủng bố tà thuật.

Nếu là cái này hai đại truyền thuyết được ăn cả ngã về không, chính mình vẫn là hết sức nguy hiểm!

Một niệm đến đây, hắt hít một hơi thật sâu.

Vù vù!

Cuồng phong phun trào, khí lưu bao phủ gào thét, Nhạc Siêu bọn người không khỏi trợn to tròn mắt.

Lúc này Đoàn Ngọc, không chỉ có quanh thân máu tươi dâng trào, giống như trường giang đại hà, lá phổi càng là đáng sợ nhô lên, miệng mũi giống như hố đen, quang nạp bốn phương khí.

Ở Hàn Phong Tử các loại người tu đạo trong mắt, Đoàn Ngọc trên người huyết khí nồng nặc, đã không phải lò lửa, mà chính là một vầng mặt trời! Chậm rãi bay lên liệt nhật!

"Hống hống!"

Sau một khắc, như sư như rồng tiếng gào, bỗng nhiên từ Đoàn Ngọc trong miệng phát ra.

Cái này tiếng hú xuyên không phá mây, khuấy động pháp lực.

Hắt quanh người Ngũ Hành pháp thuật tất cả đều bị hống một tiếng phá vỡ, sóng âm cuộn cuộn, dâng tới Chính Dương đạo chủ cùng Đại Hạ thái tổ!

Này không phải chỉ là Đoàn Ngọc bản thân Huyết khí lực lượng, còn có hãn Vương giả khí vận, thậm chí đại quân thiết huyết sát khí!

Ba khí hợp nhất, lấy truyền thuyết thúc đẩy, nhất khắc thần hồn.

Dù cho là thiên sư nguyên thần, như không có thân thể bảo vệ, cũng phải vỡ thành ngàn vạn mảnh!

Mà bất luận Chính Dương đạo chủ, vẫn là Đại Hạ thái tổ, đều là nguyên thần mà đến, cái này liền cho hắn cơ hội tốt nhất, đem điểm yếu hoàn toàn bại lộ ở Đoàn Ngọc trước mắt.

Hống hống!

Sóng âm cuộn cuộn ở trong, Đại Hạ thái tổ mặt lộ vẻ sợ hãi vẻ, trước ngực vết thương một thoáng nổ tung.

Nguyên bản lấy hắn thực lực, dù cho mười vạn đại quân, cũng không cách nào đối với thân thể sản sinh tổn thương gì, trừ phi trăm vạn cấp bậc, mới có thể làm truyền thuyết nguyên thần tránh lui!

Nhưng bây giờ, Đoàn Ngọc một cái Bình gia tăng năm truyền thuyết ở giữa điều hành, lập tức liền sản sinh biến chất!

Thét dài trong, Đoàn Ngọc giơ lên cao phương thiên họa kích, xoay eo vung tay, đột nhiên vung một cái.

Phốc!

Trường kích hóa thành sao chổi, mũi mâu như lửa đốt giống như đỏ chói, xuyên qua Chính Dương đạo chủ nguyên thần.

Dù cho có Hoàng Thiên chi mang bảo vệ, vẫn bị đòn đánh này công phá phòng ngự.

Xoẹt!

Máu tung trời cao.

Nguyên thần tu luyện, trước tiên làm vì bất diệt, sau làm vì thuần dương.

Lúc này Chính Dương đạo chủ nguyên thần bị thương, dĩ nhiên như thân thể giống như chảy máu, hiện ra trong đó bạch cốt cùng tạng phủ, quả thực làm người trở mắt ngoác mồm.

"A! !!"

Đại Hạ thái tổ nhìn thấy tình cảnh này, không cam lòng gào thét một tiếng, hoàng mang đem trước ngực vết thương bao trùm, đi vào dưới nền đất, biến mất không thấy.

"Thằng nhãi ranh không đủ cùng mưu!" Chính Dương đạo chủ nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi thở thật dài một tiếng.

Nếu là Đại Hạ thái tổ muốn quyết tử một biện, hai người bọn họ đại truyền thuyết, trả giá khủng bố đánh đổi, triển khai Hoàng Thiên bí pháp, không hăn không thể kéo Đoàn Ngọc cùng nhau lên đường.

Nhưng bây giờ, dĩ nhiên chưa chiến trước tiên khiếp, thật là làm hăn thốn thức không ngớt.

Đại Hạ thái tổ đương nhiên không phải người bình thường, năm đó khai quốc cuộc chiến, bất khuất kiên cường, kiên nghị bất khuất.

Nhưng mà, chính là như vậy nhân kiệt, cuối cùng dĩ nhiên đã biến thành như vậy.

Thần đạo bất tri bất giác thay đổi , khiến cho người nghĩ lại không rét mà run.

"Này dịch, là Huyền Thiên thắng rồi!"

Nếu Đại Hạ thái tổ bỏ chạy, Chính Dương đạo chủ đương nhiên sẽ không một người lưu lại làm bia ngăm: "Một trận chiến Chân long định, chúc mừng Kinh vương!"

Lời còn chưa dứt, thân hình hẫng loáng một cái, liền đến mấy chục dặm ở ngoài, lại loáng một cái, liền biến mất không thấy.

Nguyên thần có thể Dạ Du ngàn dặm, đến cấp truyền thuyết biệt, súc địa thành thốn đều là bình thường.

Mà Đoàn Ngọc dù sao cũng là Binh gia truyền thuyết, còn đến kiêng kỵ một dưới thế giới quy tắc, chỉ có thể ở phía sau giường mắt nhìn.

"Đi rồi? Đi rồi cũng được!"

Hẫng thở dài một hơi, xoa xoa lồng ngực cùng cánh tay.

Kim Cương Bất Hoại, cũng không phải là hoàn toàn bất tử bất diệt.

Hai đại truyền thuyết công kích, vẫn là khiến hẫng cảm giác thấy hơi khó chịu.

Cũng may Đại Hạ thái tổ giành trước bỏ chạy, đúng là bớt đi hẫng một cái vấn đề khó khăn không nhỏ.

Bằng không hôm nay đánh tới cuối cùng, nói không chắc thật sự sẽ ba đại truyền thuyết cùng nhau song song cùng chết!

"Kinh quân chúng quân tốt nghe lệnh!"

Một niệm đến đây, Đoàn Ngọc hồi tưởng chiến trường, nhất thời nắm thiên cơ: "Hôm nay có thắng không có bại, giết!"

Vừa dứt lời, hẫng liền phảng phất đạn pháo giống như bay ra, đuổi theo Yến Cường Đồ: "Người diệt Bạch Hào sơn, hôm nay nhất định phải báo

ứng!"

"A! Chết đi cho ta!"

Yến Cuồng Đồ hai mắt đỏ thẫm, hai tay chẳng biết lúc nào đeo một bộ thiết trảo, chộp vào Đoàn Ngọc trên người.

Băng! Băng!

Ở hăn long hổ đại lực phía dưới, cái gì người sắt cũng phải biến thành rách nát.

Nhưng Đoàn Ngọc mặc kệ không để ý, mặc cho chỗ yếu bị tóm, phát ra kim thiết giao kích tiếng vang, lớn tay đè lại Yến Cuồng Đồ đầu, chỉ run lên, Thao Thiết thần giáp linh kiện liền tranh nhau chen lẫn thoát ly, lại đi trên đất nhấn một cái.

"Chỉ Địa Thành Cường!"

Ở đạo pháp phía dưới, cái này một khu vực nhất thời trở nên cực kỳ cứng rắn.

Hai bên sức mạnh khổng lồ, tác dụng ở Yến Cuồng Đồ một thân , khiến cho hăn thân thể tan vỡ, đã biến thành một bãi máu thịt be bét mảnh vỡ.

"Chuyện này. . ."

Nhạc Siêu cùng Hạng Vô Kỵ nhìn thấy tình cảnh này, đều là thất thanh.

Hoành hành phương bắc, giết người vô số Yến Cuồng Đồ, lại bị chẳng khác nào kiến hôi đè chết?

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 308: Đăng Cơ

Vân Trung năm thứ chín, ngày mùng 5 tháng 6.

Đông Trần vương đô ở ngoài, Kinh vương đại thắng Bắc Yến hai mươi vạn đại quân, cũng tự tay giết danh tướng Yến Cuồng Đồ.

Trận chiến này giết địch không tính, Vũ Văn Thương suất mấy vạn tàn binh bại tướng đầu hàng.

Trải qua này chiến dịch, Bắc Yến thực lực tổn thất lớn, Kinh vương thanh thế hoàn toàn danh chấn phương bắc, đã bị xác định là Chân long phong thái!

Ngày mùng 6 tháng 6, đăng cơ nghi thức như thường lệ cử hành.

Trong thành đã sớm kiến tạo tốt tế thiên đàn, nghiêm ngặt dựa theo Huyền Thiên thế giới qui cách, đá cẩm thạch làm vì đá, bốn phía miêu tả lấy núi sông cây cỏ, hoa chim trùng cá, chim bay thú nhảy, nhân gian trăm thái.

Đoàn Ngọc trên người mặc mười hai chương áo lông lớn, ngồi ngay ngắn ở thiên tử quy chế ngự xa trên, chịu đựng hai bên bách tính núi hô vạn tuế, ở văn võ bá quan chen chúc phía dưới đi tới thiên đàn.

Trời trong nắng ấm, bầu trời trong xanh.

"Thực là không tồi khí trời!"

Hắn ngẩng đầu, trong lòng thầm nghĩ, lại mở ra Linh nhãn.

Trông thấy đi tới, đỏ, trắng, vàng, xanh. . . Các loại bảy màu rực rỡ khí vận sông dài giống như trăm sông đổ về một biển giống như, tại đỉnh đầu của mình hội tụ, hình thành một mảnh muôn màu muôn vẻ hồ lớn.

"Từ khi đánh bại Yến Cuồng Đồ sau khi, đã nhất định có thể nhất thống thiên hạ, Trần, Khánh, bắc địa các nước nhỏ tất đồn dập thần phục. . . Là lấy tuy rằng trước giao long bị chém, khí vận có chút hỗn loạn, nhưng vẫn có cuồn cuộn không ngừng nhánh sông hội tụ đến!"

Trận đánh hôm qua, chân chính bình định thiên hạ đại thế.

Đồng thời, chính mình lên cấp truyền thuyết, lại có Chân Long khí vận, dù cho hôm nay Chính Dương đạo chủ cùng Đại Hạ thái tổ dặt tay nhau mà đến đều là không sợ hãi.

"Rốt cục đi đến một bước này!"

Đoàn Ngọc vẻ mặt nghiêm túc, ở lễ quan dưới sự hướng dẫn có nề nếp leo lên thiên đàn, hướng về Huyền Thiên tế tự, đồng thời hiến lên tế phẩm, đốt cháy văn tế.

Dưới đây, Tần Phi Ngư các loại lão thần ánh mắt lấp lánh mà nhìn tình cảnh này.

Bọn họ theo Đoàn Ngọc từ Đông Hải dốc sức làm, đông nam lập nghiệp, đại chiến không biết bao nhiêu, từng bước từng bước đi tới hiện tại, đều là giống như trong mộng, mắt hồ ửng hồng.

Bọn họ là như vậy, cái khác Trần hầu, còn có chuyên môn chạy tới Khánh, lấy cùng cái khác chư hầu sứ giả, trong lòng tư vị liền hết sức phức tạp khó tả.

Bất quá lúc này, đều là một mặt nghiêm túc, hầu như liên tiếng hít thở đều không nghe thấy.

Tế thiên thời điểm thất lễ, ở cổ đại là đầy đủ mất đầu tội lớn, cũng không phải đùa giỡn!

Tại toàn trường ánh mắt nhìn kỹ phía dưới, Đoàn Ngọc cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành bước đi, trong lòng đầy rẫy một loại nào đó cảm động.

"Thần. . . Tổng lý núi sông Đoàn Ngọc khởi bẩm Huyền Thiên, đại lục mấy phần, bách tính kiệt sức, đương quy nhất thống. . . Hôm nay bách chiến kiến quốc, định quốc hiệu 'Kinh', tức hoàng đế vị. . . Thượng hưởng!"

. . .

Nhìn tế phẩm cùng văn tế ở bên trong chiếc đỉnh lớn đốt cháy, lượn lờ khói xanh xông thẳng bầu trời.

Đoàn Ngọc thần thức cũng bị vô hạn phóng to, tựa hồ cùng một cái nào đó sâu xa thăm thẳm ý chí liên tiếp.

Đó là mệnh mệnh vô ngần, Thái Thượng Vong Tình thiên ý!

Trong đó lăm ta lăm tằm, hào quang màu vàng óng hội tụ thành vòng xoáy, lại phẳng phất thế gian tất cả có tình vô tình chúng sinh, thiên hạ lê dân bách tính, cùng với núi sông cây cỏ, chim bay thú nhảy, rất nhiều tư duy hiện ra ý thức tập hợp!

'Quả nhiên, cái gọi là thiên ý , bất quá là thế giới tiềm thức! Cái này do tất cả sinh linh thậm chí không phải sinh linh tập hợp mà thành. . . Nhân đạo bất quá là một phần trong đó!'

Đại Hạ thái tổ các loại theo đuổi thiên nhân đem phạm, lấy Nhân đạo phá Thiên Đạo, quả thực là để tay của một người đi bóp chết chính mình, trừ phi thiên đạo điên rồi, bằng không không thể đáp ứng.

Đoàn Ngọc yên lặng nghĩ, lại nhìn thấy đỉnh đầu của mình năm màu quang trong hồ, lượng lớn khí vận nhanh chóng dung hợp, thuần hóa một màu, hội tụ thành một cái mạnh mẽ mệnh mang Chân long!

Này long xà thân đuôi cá, Đà Đầu sừng hươu, mang theo ung dung vẻ, quanh thân hiện ra năm màu tường vân, bỗng nhiên xông lên tận chín tầng trời!

Ở hần kéo phía dưới, lượng lớn mây khói đồng dạng phóng lên trời, phảng phất ngân hà cuốn ngược, hình thành một đạo trùng thiên cột sáng.

'Lấy Nhân đạo tế tự Huyền Thiên, tăng cường huyền Thiên chi lực, xem như là trước thiên ý đầu tư thu được báo lại. . .'

Đoàn Ngọc lúc này là đại lực chi chủ, hần tế tự Huyền Thiên, tương đương với Nhân đạo thừa nhận Huyền Thiên chính thống.

Bên trong an ổn, lực lượng thống nhất, liền có thể nắm chặt năm đấm, chống lại ngoại địch!

Hần thần thức cùng Chân long một thể, thẳng tới cửu thiên, phảng phất cùng một cái nào đó sâu xa thăm thăm vĩ đại mệnh môg tồn tại liên tiếp, tư duy vô hạn rút bay lên, lại tựa như cao ở cửu thiên Thần Chi, nhìn từ trên cao xuống mà quan sát đại địa.

Thiên Nhân Hợp Nhất!

Đạo gia điển tịch bên trong miêu tả chí cảnh, dễ như trở bàn tay bị Đoàn Ngọc tái hiện.

Cùng lúc đó, trước mắt hần hiện ra từng bức họa:

...

Cát vàng rậm rạp, ở Tây Nhung một cái nào đó nơi, Cao Cương bóng người chợt lóe lên, tựa như ở chỉ huy đại quân chinh chiến.

Đồng dạng là ở Tây Nhung các nước, còn có một đội thảo nguyên kỵ binh, chính như châu châu như thế, bao phủ mấy, người cầm đầu rõ ràng là thảo nguyên vương tử Mông Qua!

Trải qua vài năm tôi luyện, hắn đã trưởng thành lên thành một tên ưu tú Vương giả, Đoàn Ngọc ý nghĩ hơi động, còn nhận biết được Mộc Cách mấy người.

...

Tây Nhung hình ảnh, chỉ là bé nhỏ không đáng kể nhất một phần nhỏ.

Đoàn Ngọc tâm thần chìm vào lòng đất, cho đến âm tào địa phủ, nương theo thiên ý gột rửa tam giới.

Lên tới bích lạc xuống dưới hoàng tuyền!

Đây là huyền Thiên chi lực tăng nhiều, muốn thừa thế xông lên, quét sạch ô uế!

Quảng đại luân giới trong, mấy nơi cứ điểm nhỏ phát ra gào thét, một đạo đạo lôi đình hiện lên, quét ngang mà xuống.

Dù cho trong đó còn có Thành Hoàng các loại Thần Chi bảo vệ, cũng là chút nào vô dụng, đều hóa thành tro bay.

'Bọn họ đều là Đại Hạ một ít quân cờ, ẩn giấu rất sâu Hoàng Thiên khí tức. . . Đáng tiếc vô dụng!'

Thậm chí, ở Minh Thiên giới trong, đều có từng viên một tinh thần rơi xuống, không biết bao nhiêu đại linh gãy dựa bi số, từng tia từng tia Công Đức chi khí lan tràn, nhưng không cách nào ngăn cản đại thế.

"Thiên ý vô tình, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, dù cho bản thân không biết chuyện, nhưng chỉ cần có dính dáng tới, lập tức chính là giết không tha! Hai cái thế giới trận doanh, không cho phép lưng chừng phải cùng tên khốn kiếp!"

Đoàn Ngọc như có ngộ ra, lại nhìn thấy nhất sâu thăm luân giới.

Ở nơi đó, Hồng Liên địa ngục đã hoàn toàn tàn tạ, Đại Hạ triều đình phúc địa biến mất không còn tăm tích.

Nhưng không biết vì sao, một ít khí tức để lại, lại khiến Đoàn Ngọc cảm thấy vô cùng lén lút.

Ở thiên đạo dưới sự giúp đỡ, hắn lập tức nắm giữ nơi này hình ảnh.

Giống như thời gian hồi tưởng giống như, hắn nhìn thấy Đại Hạ triều đình gốc gác đánh tận, bị lôi đình hủy diệt một màn.

Nhưng không đến bao lâu, bao bọc hoàng mang Đại Hạ thái tổ lại về đến nơi này.

Hắn giơ lên cao Hoàng Thiên Địa Thư, lớn tiếng mà phun ra ô uế lời nói, liền Đoàn Ngọc cũng nghe không rõ hắn đến cùng ở ngâm tụng cái gì, đây là bị Huyền Thiên hoàn toàn che đậy.

Nhưng không đến bao lâu, Hoàng Thiên Địa Thư bắt đầu hòa tan, toả ra ánh sáng cùng chất lỏng hình thành nghi quỹ, cuối cùng mở ra một cái nào đó dị độ không gian cửa lớn.

Đại Hạ thái tổ thấy vậy, không chút do dự mà hóa thành một đạo lưu quang, vọt vào.

Đoàn Ngọc chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy, đó là xé rách không gian, cùng với. . . Một thế giới khác lối vào!

Không đến bao lâu, lôi đình rơi xuống, đem nơi này hoàn toàn phong tỏa.

'Hoàng Thiên thế giới lối vào? Đại Hạ thái tổ thấy tình thế không ổn, lấy hủy diệt bốn trang Hoàng Thiên Địa Thư để đánh đổi, chạy trốn tới Hoàng Thiên bên trong thế giới đi?'

Đoàn Ngọc một thoáng rõ ràng: 'Hóa ra là có đường lui, chẳng trách không theo ta song song cùng chết!'

Ở hôm qua đại chiến bên trong, cho dù hấn đột phá truyền thuyết, như Chính Dương đạo chủ cùng Đại Hạ thái tổ liên thủ, vẫn là có thể đồng quy vu tận cùng hấn.

Bất quá như thế thứ nhất, dù cho thiên hạ đại loạn kéo dài mấy chục năm, nhưng mất đi hai cái này dê đầu đàn, Đoàn Ngọc cảm thấy Huyền Thiên cười đến cuối cùng xác suất vượt quá bảy thành.

Đại Hạ thái tổ cũng là nhìn thấy điểm ấy, bởi vậy không lấy, trực tiếp thoát thân mà đi, thậm chí bỏ chạy Hoàng Thiên!

Xem ra đối phương rất rõ ràng, như tiếp tục ở lại Huyền Thiên, Đoàn Ngọc thực lực chỉ có thể càng ngày càng mạnh, cuối cùng liền che giấu đều không thể che giấu.

'Chỉ là. . . Đây không phải tựa như một triều thái tổ lựa chọn. . . Chẳng lẽ là quanh năm suốt tháng tiếp thu tế tự, đã bất tri bất giác bị thay đổi sao?'

Hương Hỏa chi thần, được vạn dân ý nghĩ cung phụng, dễ dàng bị nhuộm dần thay đổi, đây là không thể làm gì chuyện.

Bởi vậy, dù cho tính cái Trường sinh chi đạo, lại luôn luôn không là chân chính người tu đạo lấy, Đoàn Ngọc nhìn thấy cái này màn, chỉ có thở dài.

...

'Đại Hạ thái tổ có đường lui, cũng không biết Chính Dương đạo chủ bên kia làm sao? Hẳn e sợ. . .'

Chỉ là hơi suy nghĩ, Đoàn Ngọc liền nhìn thấy bắc địa, Chính Dương đạo Tổ đình —— Trường Bạch sơn!

"Chân long ra, thiên hạ định!"

Thiên trì trên đỉnh cao nhất, Chính Dương đạo chủ một thân thuần trắng đạo bào, phóng tầm mắt tới Đông Trần phương hướng, phun ra sáu chữ.

Ánh mắt của hắn ôn hòa, tựa hồ phát hiện thiên ý, cùng Đoàn Ngọc nhìn nhau.

'Đáng tiếc. . . Đây là nhân kiệt một đời, tiên nhân hạt giống, nhưng đối phương anh hùng, ta mỗi thù khải! Lại nói. . . Ta chỉ là một người đứng xem, không cách nào can thiệp Huyền Thiên hành hình!'

Đoàn Ngọc trong lòng lần thứ hai thở dài.

"Đạo chủ!"

Ở Minh Nguyên sau lưng, mấy cái tóc trắng xoá ông lão quỳ rạp dưới đất, khóc không thành tiếng.

Trên người bọn họ một luồng tanh tươi truyền ra, tựa hồ thân thể đã mục nát, hiện ra Thiên Nhân Ngũ Suy giống như hiệu quả.

"Ta một đời cầu đạo, trăm chết không hối!"

Chính Dương đạo chủ tiếng nói réo rắt mà kiên định: "Ta đạo nghịch thiên, lúc này tất có thiên tru, đợi lát nữa bản tọa đem triển khai bí pháp, tận

lực đem thiên khiến chịu đựng, có thể không lưu giữ một tuyến sinh cơ, liền xem chính các người mệnh!"

Vừa dứt lời, giữa bầu trời mây đen kéo tới dày đặc, sấm sét múa tung.

Rất nhiều chớp giạt xoắn xuýt, hình thành một cái thô to dữ tợn màu tím Lôi long, gầm thét lên từ cửu thiên rơi xuống!

Đồng thời, một đạo sau khi, trong nháy mắt lại tiếp theo một đạo, dĩ nhiên là không chết không thôi!

...

'Huyền Thiên chi lực tăng cường không ít a, đây có phải hay không đại diện cho hãn toàn diện khôi phục, đột phá một loại nào đó hạn chế, vẫn là từ Hoàng Thiên xâm lấn quá trình trong được đến chỗ tốt gì?'

Đoàn Ngọc thần thức trở về thân thể.

Vừa nảy thần du chư thiên, theo người ngoài , bất quá là một cái ngây người mà thôi.

Tế thiên đến đây kết thúc, Đại Kinh Chân long cũng biến mất không gặp.

Hắn xoay người, lấy cửu ngũ chí tôn phong thái, hướng về dưới đáy văn võ bá quan truyền lệnh: "Trẫm phụng thiên thừa vận, đăng cơ làm vì đế, cải nguyên 'Thái bình' !"

"Kinh quốc làm phân phong quy chế, các quý tộc thế tập vĩnh thế, trẫm cùng sĩ phu khanh cộng cai trị thiên hạ!"

"Lập Việt Xu làm vì Hậu, hoàng tử Thăng làm vì Thái tử!"

...

Đầu tiên là định niên hiệu, chột xác định thể chế, lại sắc phong hoàng hậu, Thái tử. . . Từng việc từng việc, một kiện kiện, đều là xác lập uy vọng, cố bản bồi nguyên, sâu dầm căn cơ. đại sự.

Đây là đầu lưỡi thánh chỉ, còn muốn Lễ bộ quan chức trau chuốt thành hàng văn, ban bố thiên hạ, liền là chân chính 'Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết' .

"Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Dưới đáy thần tử nghe xong, trong lòng đều ngũ vị tạp trần, lúc này nói cái gì đều không nói, chỉ là hành đại lễ, núi hô vạn tuế.

Đoàn Ngọc thấy cái này màn, không khỏi nở nụ cười.

Vương đồ bá nghiệp, bao nhiêu anh hùng khom lưng, bây giờ đều ở trong lòng bàn tay rồi!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 309: Xế Chiều

Vân Trung năm thứ chín, Đoàn Ngọc đăng cơ, cải nguyên 'Thái Bình', là lấy lại làm vì Thái Bình năm đầu.

Sáu tháng đăng cơ, đại sự không ngừng.

Đầu tiên là định đô Kinh Dương, dù sao phương bắc chưa định, không cần khiến phía sau hoàng hậu Thái tử cùng với lưu thủ trăm quan di chuyển.

Đồng thời, Đoàn Ngọc trước Thiên Nhân Hợp Nhất, trong cõi u minh liên điều tra thế giới khí số, biết khí vận trung tâm có một cái nam di quá trình, tương lai phía nam tất nhiên đại khai phá, giàu có trình độ cùng văn hóa toàn diện vượt qua phương bắc, bởi vậy dứt khoát đình trụ bất động, trước tiên chiếm cứ một phần khí số.

Lúc này hãn đăng cơ làm vì đế, dặt đại thắng Bắc Yến uy thế, trái lại không nhanh không chậm, chính mình tọa trấn Trần quốc, lấy hoàng đế vị cách, mệnh lệnh phương bắc chư hầu thần phục, lại lệnh Nhạc Siêu, Hạng Vô Kỵ, Tần Phi Ngự, Vũ Văn Thương các loại đem tuyển luyện quân tốt, thận trọng từng bước, từ từ mà vào, thảo phạt Bắc Yến.

Người tinh tường đều biết kinh đế nhất thống thiên hạ, chính là chiêu hướng phát triển, đồng thời làm phân phong quy chế, ban thưởng phong phú, là lấy đồn dập thần phục, bao phủ tư thế đã thành.

Tình cờ có châu châu đá xe người, cũng có người nội bộ giết thủ lĩnh quy hàng, Đoàn Ngọc bút lớn vung lên một cái, trực tiếp đem nguyên bản

thủ lĩnh địa bàn phân phong cho đầu công người, quả thực là chấn nhiếp thiên hạ.

Chưa tới nửa năm, nguyên bản Khánh quốc quốc thổ liền tất cả thu phục.

Đương nhiên, những thứ này Đoàn Ngọc liền không chuẩn bị trả lại Thôi Sơn, mà là chính mình hưởng dụng, cũng phong thưởng cho công thần.

Thái Bình năm đầu, tháng mười một.

Tần Phi Ngư đến Thao Thiết thần giáp, như hổ thêm cánh, lãnh binh thu phục Ô Châu, xâm phạm Bắc Yến, liền chiến liền thắng.

Chỉ là bởi vì khí trời rét căm căm, không thể không tạm thời ngừng binh, chờ đợi năm sau lại công.

Khánh quốc thu phục sau khi, Đoàn Ngọc lại lệnh Vũ Văn Thương mở ra đi tới Tây Nhung các nước con đường, hẳn là chuyên gia, hiệu quả hiện ra.

Cũng đã đến năm, tất có thể thu phục Tây Nhung các nước, đánh bại Bắc Yến, thậm chí thảo nguyên thần phục.

Đại lục thiên tử, thực chí danh quy!

Đoàn Ngọc đem trên bản đồ tầm mắt thu hồi, ngồi khoanh chân, nhắm mắt nghiên ngẫm suy nghĩ.

Quan sát bên trong thân thể trong, biến ý thức năm chuyển Ly Hồ ẩn tuyệt đối đến đỉnh cao, toàn thân xích kim, bắt đầu phóng ra một loại dị dạng như ngọc màu sắc.

"Ngày đó tể thiên, vẫn chưa làm ta đột phá sáu chuyển Ngọc Ấn , bởi vì đạo quả của ta còn chưa chân chính đại thành! Bất quá cũng là cái này một hai năm chuyển!"

Đạo ấn nhân quả, là muốn lấy đạo trấn thế, thành lập trên đất Đạo quốc.

Chờ đến hoàn toàn nhất thống thiên hạ, triệu tập chư sĩ phu khanh, bá hầu công quốc chi chủ, thương nghị công huân, phân chia từng cái địa bàn, cùng với ban thưởng sau khi, liền là chân chính Đạo Quả đại thành lúc, tất có thể đột phá sáu chuyển!

Cái này cũng là Đạo gia trong tu luyện, Lôi Kiếp Bất Diệt truyền thuyết cảnh giới!

"Dương gian tiến triển rất nhanh, âm tào địa phủ cũng giống như thế!"

Đoàn Ngọc nguyên thần đi tới địa giới, vẫy tay một cái, thì có mười vạn Âm binh Âm tướng bảo vệ quanh mà đến, dường như Quỷ Đế đi tuần.

Cái này cũng không phải cái gì đáng giá huyền diệu việc, đại biểu bị chết quá nhiều người.

Cũng may hẩn luyện hóa địa giới quyền bính, đem trung tâm chết trận thần tử từng cái phong thần , khiến cho bọn họ có thể hưởng thụ mấy trăm năm, hơn một nghìn năm minh phúc, cho dù bình thường nhất đầu to binh, cũng có một cái Thần Chi Âm binh xuất thân, kết cục cuối cùng cũng coi như không phải quá mức thâm lương.

Lần trước, dựa vào Huyền Thiên càn quét âm tào địa phủ oai, hẩn đồng dạng đem quyền bính xếp vào Minh thổ, bây giờ đã hình thành một bộ vững chắc hệ thống, cùng trên đất triều đình như thế, pháp võng trải rộng địa giới, lấy Thành Hoàng, thổ địa, sơn thần thủy thần làm vì cánh chim.

thu thập lên lực lượng, đã đầy đủ ở Minh Thiên bay lên Kinh quốc triều đình phúc địa, giống như thái dương ở giữa, rất nhiều tinh thần biến mất.

Đương nhiên, phải đợi hãn cái này con Tổ Long quy thiên, liền không biết phải tới lúc nào.

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, độc từ đi tới luân giới.

Lần trước Đại Hạ thái tổ từ đây đột phá Huyền Thiên giới vực mà bỏ chạy , khiến cho hãn có chút lưu ý.

Làm sao nguyên bản địa vực đã hoàn toàn bị lôi đình phong tỏa, mấy lần điều tra đều là tay trắng trở về.

Đoàn Ngọc lúc này, đại thể rõ ràng vì sao Huyền Thiên sẽ để hãn thấy cảnh này.

"Đây là hai cái thế giới yếu kém nơi. . . Ngay cả như vậy, nghĩ muốn đột phá đi Hoàng Thiên thế giới yêu cầu cũng rất hà khắc, Đại Hạ thái tổ vì thế, hiến tế bốn trang Hoàng Thiên Địa Thư, mới thu được một người số lượng. . ."

"Huyền Thiên cũng không phải là muốn ta qua đi truy sát chứ? Vẫn là giải quyết triệt để Hoàng Thiên vấn đề?"

Tuy rằng lần này Huyền Thiên thắng rồi, nhưng nếu không giải quyết triệt để, có yếu kém nơi, Hoàng Thiên vẫn là sẽ không ngừng đột phá lại đây.

Hai cái thế giới tiếp xúc kỳ, cũng không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Lấy thế giới thể lượng mà nói, dù cho mấy trăm năm, cũng không phải là không có khả năng!

Dù sao thời gian hàng trăm, hàng ngàn năm, đối với núi non sông suối mà nói, lại đáng là gì đây? Nói không chắc chỉ là trong nháy mắt nháy mắt!

Đoàn Ngọc sờ sờ cằm, có chút đau răng.

Cái này tuy rằng có thể xem thành Huyền Thiên nhiệm vụ, nhưng hẳn thật không thể nào nghĩ tiếp.

Nếu là nhận, bên này thế giới làm sao bây giờ? Hẳn còn có một cái triều đình muốn xen vào đây!

Huống chi, hẳn cũng không có quên chính mình tính toán Huyền Thiên chuyện, tuy rằng lúc này có thể khẳng định, Huyền Thiên không có tự chủ nhân cách, nhưng bất luận nói thế nào, chính mình chung quy là cái xuyên qua khách, thiên ngoại thiên đến khác loại!

Trên bản chất mà nói, cùng cái kia bảy trang Hoàng Thiên Địa Thư không có bao nhiêu khác nhau.

'Một khi ta đi Hoàng Thiên, Huyền Thiên lập tức đóng cửa thả chó, không về được làm sao bây giờ?'

Chuyện này thực sự rất có thể! Không thể không khiến Đoàn Ngọc suy nghĩ sâu sắc.

Lại nói, đã sớm biết Hoàng Thiên thế giới quỷ dị cực kỳ hẳn, không quá muốn đặt mình vào nguy hiểm.

Dù cho có chu du vạn giới hứng thú, cũng nhất định phải lấy bảo đảm tự thân an toàn làm vì tiền đề!

...

Mùa đông khắc nghiệt, nước đóng thành băng.

Gió bắc gào thét, bao phủ vạn vật như đao.

Đối với tị thảo nguyên người mà nói, mùa đông tuyết đối là một cái ác mộng giống như mùa vụ.

Nếu là chăn nuôi súc sinh đông chết quá nhiều, lập tức thì có táng gia bại sản nguy hiểm.

Trước mấy năm, còn có thể dựa vào các dũng sĩ đoạt lại các loại vật tư sống qua, năm nay lại truyền đến đại bại tin tức, khiến cho thảo nguyên tương lai che lên một tầng âm ảnh.

Ngay khi trong hoàn cảnh như vậy, một nhánh hơn vạn binh mã, từ Tây Nhung các nước phương hướng, tiến vào thảo nguyên địa giới.

"A a!"

Bọn họ trong đó không ít đều là ngựa trên dũng sĩ, tuy rằng đầy mặt phong sương, nhưng cười ngựa tinh xảo.

Rất nhiều người vừa nhìn thấy thảo nguyên, liền xuống ngựa quỳ trên mặt đất, hầu như thất thanh khóc rống.

"Trở về! Ô Duyên bộ hùng ưng, rốt cục trở lại thảo nguyên!"

Mông Qua nửa quỳ trên đất, nắm lên một cái pha tạp vào bùn cát cỏ xanh, mặc cho bao trùm toàn bộ khuôn mặt, tham lam ngửi độc thuộc tại thảo nguyên mùi thơm ngát: "Ta. . . Mông Qua, trở về!"

Hắn chính là năm đó thảo nguyên đại bộ vương tử, Bắc Yến có ý mưu đồ thảo nguyên, lệnh Chính Dương đạo chủ ước chiến Đại tế ti, là đêm lại có Ba Đồ đoạt quyền, dẫn đến kinh hoàng trốn đi, cuối cùng trải qua Đoàn Ngọc khuyển bảo, đầu Khánh quốc.

An ổn mấy năm sau khi, Yến Cuồng Đồ diệt Ô Duyên bộ, xuôi nam công Khánh, Khánh quốc không địch lại, liên tục bại lui.

Dựa vào thảo nguyên thực lực trống vắng cơ hội tốt, Mông Qua mang theo còn trung với mình kỵ sĩ mạo hiểm từ kẻ địch phòng tuyến bên trong xuyên qua, tiến vào Tây Nhung các nước, yên lặng tích trữ thực lực.

Tây Nhung các nước giàu có, dân không chịu nổi chiến, xác thực là rất tốt khôi phục nguyên khí vị trí.

Bất quá mấy năm, cũng đã tích trữ năm ngàn kỵ binh, năm ngàn bộ tốt.

Lúc này, tự nhiên là nghe được Bắc Yến đại bại, thảo nguyên rung chuyển tin tức, không thể chờ đợi được nữa trở về.

"Ta xin thề, lần này ta sẽ không lui nữa, dù cho chết cũng muốn chết ở trên thảo nguyên!"

Mông Qua dùng dao găm cắt vỡ bàn tay, lấy máu bôi lên khuôn mặt, phát ra trang trọng lời thề.

"Hô nha nha!"

Cái khác người cười đồn dập sỏi tru.

Lấy Ô Duyên bộ từng ở thảo nguyên phía nam uy vọng, trọng hưng Ô Duyên bộ xác thực rất chắc chắn.

"Vương tử điện hạ!"

Lúc này, mấy cái Shaman trang phục Vu sư, liền cung kính mà tiến lên: "Chúng ta bói toán qua, bộ lạc linh nói cho chúng ta, vĩ đại hùng ứng đem kéo dài Ô Duyên bộ vinh quang, thành lập khổng lồ thảo nguyên bộ lạc!"

"Không sai!"

Mông Qua nhìn ngó phía nam, che giấu đi nơi sâu xa đã tâm.

Từng trải qua Khánh quốc phồn hoa sau khi, hẳn lẽ nào cam nguyện làm một cái thảo nguyên thủ lĩnh sao?

Cái kia phồn hoa phía nam, mới thật sự là vô tận mà phồn vinh bãi chăn nuôi!

Bất quá lúc này, chính là ấu sói không có mọc ra nanh vuốt thời điểm, cần phải tiềm tàng.

"Ta nghe nói. . . Phía nam đã xuất hiện một cái khổng lồ quốc gia, tên là 'Kinh', nó đánh bại Yến nhân! Trợ giúp Khánh quốc quốc quân ổn định tình thế, tuy rằng chỉ có một châu?"

Mông Qua trầm ngâm một thoáng: "Kinh vương Đoàn Ngọc? Thật là cái anh hùng!"

Đến lúc này, Đoàn Ngọc tình báo truyền vang thiên hạ, cũng không cần che giấu cái gì.

Bất quá khi Mông Qua biết này Vương giả dĩ nhiên là đã từng cùng mình đã từng thấy hai lần thiếu niên tuần bộ, vẻ mặt vẫn là không khỏi có chút quái dị: "Chúng ta lần này có thể trở về, nhờ có Kinh vương đánh bại Yến nhân, ta muốn hướng về hãn phái ra đặc sứ, biểu hiện cảm tạ, đồng thời hướng về hãn dân lên thảo nguyên đẹp nhất minh châu!"

Cái này nói tới, tự nhiên là Mộc Cách công chúa.

Mấy cái kỵ binh thống lĩnh nhìn một chút, đều có chút tiếc hận, Mộc Cách hơn hai mươi tuổi, chính là thanh xuân nhất mỹ lệ thời điểm, nhưng nhanh chóng đem đề xuống: "Vương tử nói đúng lắm, như được đến Kinh

vương trợ giúp, chúng ta là có thể càng nhanh khôi phục bộ lạc vinh quang!"

...

Ma La quốc.

Lâm Bất Khí vẻ mặt tuyệt vọng, gặp mặt Cao Cương.

Trải qua hăn mưu tính, lợi dụng quốc nội đại vương tử cùng nhị vương tử mâu thuẫn, Cao Cương thành công soán vị cướp ngôi, đã giết hai người này, nâng đỡ tam vương tử đăng cơ, chính mình cũng cưới một cái vương nữ, lúc này một người thân kiêm tể tướng cùng Đại tướng quân chức vụ, thủ hạ hùng binh mấy vạn, khoe oai Tây Nhung.

Nhưng tất cả những thứ này, thì có ích lợi gì? Thiên thời đã qua, lại khó hơn mưu đồ!

Lâm Bất Khí thầm cười khỗ, vị này Nho gia tài cao, Đoàn Ngọc trong ấn tượng văn võ song toàn, tài trí hơn người, có thể kinh động Văn Khúc Tinh truyền thuyết hạt giống, hai bên tóc mai thành linh đã mang theo sương trắng.

"Ha ha. . . Bất Khí, người đến rồi! Có tin tức gì?"

Cao Cương chính đang tại uống ừng ực rượu nho, tận tình thanh sắc, trên mặt lại mang theo chút bất đắc dĩ.

Hăn tuy rằng thừa dịp cơ hội tốt bao phủ một quốc gia, trong tay có chút thực lực, nhưng ngay lúc đó liền cùng đồng dạng đánh Tây Nhung chủ ý Mông Qua vương tử va vào, rất là huyết chiến mấy tràng, song phương đều không chiếm tiện nghi gì.

Thời gian mấy năm liền như thế tiêu hao hết, mà nam bắc dĩ nhiên nhất thống?

Thậm chí nhất thống người, là Kinh vương Đoàn Ngọc?

Vị kia đã từng là. . . Ân công? !

Lại thêm vào một ít bí ẩn con đường tin tức truyền đến , khiến cho Cao Cương càng là nản lòng thoái chí.

Dù cho lúc này Mông Qua chủ động lui ra Tây Nhung, cũng không có cái gì giành thắng lợi tâm tư.

"Khởi bẩm Chủ công!"

Lâm Bất Khí hạ thấp người: "Kinh vương lấy Vũ Văn Thương làm tướng, lãnh binh năm vạn, sang năm liền sẽ thảo phạt Tây Nhung!"

Dù sao Tây Nhung là công nhận thiên hạ một phần, Đoàn Ngọc cũng sẽ không khoan dung chính mình bản đồ thiếu một khối, ít nhất phải trên danh nghĩa đánh phục rồi.

"Vũ Văn phiệt đầu Kinh vương sao? Thực sự là ba họ gia nô!"

Vũ Văn Thương nhưng là đã từng là Khánh quốc Bình Tây hầu, đối với Tây Nhung vô cùng hiểu rõ, áp lực này nặng trình trịch.

Cao Cương nghĩ đến một lúc lâu, rốt cục thở dài: "Mơ tới chung quy nên tỉnh rồi. . . Hướng về Kinh vương phái ra đặc sứ thần phục đi!"

Một lời đã ra, hắc đỉnh đầu khí vận liền từng tia từng tia tiêu tan, nhanh chóng mỏng manh xuống. . .

Mỹ nhân sắc suy, anh hùng xế chiều, không ngoài như vậy!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 310: Thần Phục

Thái Bình năm thứ hai, đầu mùa xuân.

Vạn vật bộc phát, cỏ mọc én bay.

Hai chi không giống đặc sứ đoàn, một trước một sau đến Trần quốc đô thành.

Cái này hai nhóm người vừa thấy mặt đã giương cung bạt kiếm, suýt nữa đánh tới đến, cũng may Thành vệ quân sắp tới tràng, đạn dè ép xuống, bằng không nói không chắc thì có một phương muốn máu nhuộm thành cửa.

Mà nơi này tình huống, liền bị rất nhanh lan truyền đến Đoàn Ngọc trước mặt.

"Hai làn sóng sứ giả?"

Hắn trên người mặc thường phục, thần quang nội liễm, thoát nhìn thật giống như bảo dưỡng đến tốt thế gia thanh niên, thực sự rất khó khiến người tin tưởng hắn chính là Thiên hạ chi chủ, Kinh quốc chi đế!

Đoàn Ngọc nhặt tử kim giấy, chỉ cười cười: "Còn đều là người quen, thực sự là hiếm thấy!"

Cái này hai làn sóng sứ giả, một là Cao Cường một phương, một là Mông Qua một phương, đều cùng hắn có giao tình.

Lúc này Kinh quốc hầu như nhất thống thiên hạ, bọn họ ba ba đến đây, mong muốn vì sao, Đoàn Ngọc cũng đại khái đoán được.

Đại thế ở ta, thiên hạ tâm quy, chính là thuận lợi như vậy!

Xem ra hôm nay trong năm, thảo nguyên cùng Tây Nhung đều có thể giải quyết, đồng thời, còn nhiều một cái từ thảo nguyên đánh vào Bắc Yên con đường.

Hai bút cùng vẽ, Bắc Yên diệt vong lập tức tiến vào đếm ngược.

"Tuyên Ma La quốc sứ giả yết kiến!"

Nghĩ đến chốc lát, hăn liền làm xuống quyết định.

Cho tới Cao Cương có thể cùng Đại Hạ triều đình có liên lụy? Đại Hạ triều đình đã tiêu diệt, Đại Hạ thái tổ đều chạy trốn đến Hoàng Thiên, nhưng cũng không có cái gì.

...

Lâm Bất Khí ngóng nhìn cung đình, nội tâm thở dài: 'Đây chính là đế vương khí sao? Trần quốc vương cung trước tuy rằng quy mô lớn lao, khí chỉ có thể tính bình thường lúc này lại có năm màu tường vân hội tụ. . . Núi không tại cao, điện không tại rộng rãi, có long thì lại linh a!'

Chín tầng cửa cung Triều Thiên cung, một phiến lại một phiến mở rộng.

Hai bên năm Kịch Duệ Sĩ đứng trang nghiêm, một cách tự nhiên thì có một luồng nghiêm túc khí, lại mang theo hăng hái hướng lên trên tinh thần.

Đây là khai quốc khí, tràn ngập ý khai thác tiến thủ.

Lâm Bất Khí thấy, càng là lạng lẽ, chỉnh lấy y phục, ở nội thị dưới sự dẫn lĩnh, chậm rãi tiến vào cửa cung.

Xuyên qua thật dài bạch ngọc đường, ở Thiên điện trong chờ đợi mà lại chịu đựng kiểm tra sau, Lâm Bất Khí rốt cục nghe được tuyên chỉ: "Tuyên. . . Ma La quốc sứ giả yết kiến!"

Hắn hít sâu một cái, đi tới ở giữa đại điện, nghiêm túc quỳ xuống lạy: "Tây Nhung nước nhỏ sứ giả Lâm Bất Khí bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

"Lâm Bất Khí?"

Đoàn Ngọc thay đổi hoàng đế miện phục, rất hứng thú nhìn chăm chăm phía dưới hai bên tóc mai sương trắng thư sinh.

Chỉ thấy hắn tuy rằng đầy mặt tang thương, nhưng thư quyển chi khí nội hàm, đỉnh đầu khí vận kết tường vân hình, bên ngoài xán lạn quang mang, không khỏi trong bóng tối gật đầu.

Biết người này là bắc địa Nho gia nhân vật then chốt, sau đó đầu nhập Cao Cương dưới trướng, bày mưu tính kế, bị nâng làm vì mưu chủ.

Làm sao, Cao Cương cũng không đến địa lợi, lại không được thiên thời, giãy dụa mấy năm, liền lẫn lộn cái Tây Nhung Ma La quốc quyền thần vị cách, trước lại cùng Mông Qua vương tử lẫn nhau tiêu hao, đến lúc này, hầu như phai mờ mọi người rồi.

Bởi vậy, vị này Nho gia tài cao, liền bị hoàn toàn liên lụy.

Bất quá tự trọng sinh tới nay, đã không biết thay đổi bao nhiêu người vận mệnh, Đoàn Ngọc nghĩ tới coi như: "Người đại biểu Cao Cương đến đây, vì chuyện gì?"

"Bệ hạ chính là Trung Thổ Chân Long thiên tử, Tây Nhung chính là Trung Thổ thuộc quốc, chủ công nhà ta lại làm sao không biết đến đây thần phục đây?"

Lâm Bất Khí quy củ nói .

Nhưng trong lòng cảm thấy, Chủ công trước không có soán vị cướp ngôi, chỉ là khi một cái quyền thần, thực là không tồi.

Ít nhất, danh khí không cao, thu được nghi kỵ khả năng thì càng thiếu.

Tuy rằng bình thường Vương giả Kinh đế sẽ không để ý, thậm chí còn sắc phong mấy cái, liền có cừ oán Khánh vương cũng phải dẹp an ổn, nhưng Cao Cương không giống! Một cái Đại Hạ di mạch thân phận, là có thể đem hẳn hoàn toàn đóng đinh! Vĩnh viễn không vươn mình lên được!

Đoàn Ngọc lúc này, cũng đang suy tư Cao Cương vấn đề.

Người này phải nên chỉ là một viên con rơi, dù sao Đại Hạ hướng vào Chân long, vẫn là phía nam Cao Huyền Thông, Cao Tiềm một mạch!

Đồng thời, Đại Hạ thái tổ đều chạy trốn, những thứ này còn sót lại còn có thể nhắc lên cái gì bọt nước?

Huyền Thiên sở dĩ không có trực tiếp lôi đình phách chi, hoàn toàn là bởi vì đối phương còn ở dương thế duyên cớ.

Một niệm đến đây, lại nghĩ đến Chính Dương đạo cùng phía nam Bàn Vân sơn mạch cùng Cao Tiềm.

Chính Dương đạo có người nói đến thiên khiến, từ chương giáo Minh Nguyên đạo nhân trở xuống tất cả đều thành tro mà đi, môn nhân đệ tử tứ tán, cái này đã từng là mười đại đạo mạch một trong, hoàn toàn đi tới tuyệt lộ.

Này không phải chỉ là phù triều đình thất bại phản phệ, càng là Huyền Thiên thiên khiến!

Cho tới phía nam? Nương theo chính mình đại thắng, Bàn Vân sơn mạch bên trong cũng là nhân tâm di động, chỉ cần phái một cái đặc lực đại tướng đi tới đó, tiểu phủ cùng gọi hàng, trong vòng ba năm tất có thể bình định đi xuống.

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, nhìn Lâm Bất Khí nói: "Chủ công nhà ngươi nếu biết thiên thời, trăm cũng sẽ không từ chối, liền sắc phong hần làm vì Trung khanh, đất phong ngay khi Ma La quốc đi!"

Tuy rằng có Vũ Văn Thương, nhưng thảo phạt Tây Nhung vẫn là thiếu không được địa đầu xà cùng dẫn đường đảng.

Cho tới sắc phong Trung khanh, cắt rời Ma La quốc thổ địa mà phong, càng là đem Cao Cương cùng Ma La quốc chủ mâu thuẫn hoàn toàn đá bạo.

"Thần, thay thế Chủ công lĩnh chỉ tạ ân! Cũng xin dâng lên cống phẩm!"

Lâm Bất Khí lần thứ hai hành đại lễ.

Tuy rằng Cao Cương nghĩ được đến chính là như Trần hầu, Khánh hầu như thế phiên quốc địa vị, nhưng Đoàn Ngọc chắc chắn sẽ không cho hần.

Người này Đại Hạ thân phận, xác thực là phiên phúc.

Chờ đến bình định Tây Nhung sau khi, đề bạt đến Thượng khanh, ở Tây Nhung đình xuống cái cái đình, cũng là gần đủ rồi.

Tây Nhung các nước có từng cái tình hình đất nước cùng văn hóa, đồng thời phân liệt đã lâu, Đoàn Ngọc chỉ cầu trên danh nghĩa thần phục,

trong thời gian ngắn, là sẽ không nghĩ nhập hộ khẩu đến dân, đại nhất thống cái kia một bộ.

Lúc này, thì có nội thị trình lên lễ đơn.

Đoàn Ngọc nhìn lướt qua , bất quá là chút Tây Nhung đặc sản bảo thạch mã não, phẩm lông cừu nhỏ những vật này, đúng là dòng cuối cùng, viết Đại Hạ Long Tước bảo đao một thanh , khiến cho hấn hơi kinh ngạc, sai người đưa lên.

Chỉ thấy cái này bảo đao kim chuỗi ngân sao, Long hình nuốt miệng, xác thực là hiếm có thần binh, năm đó càng là tận mắt nhìn thấy Tử Y Hầu đem vật này giao thác Cao Cương.

Đây là Đại Hạ hoàng thất truyền thừa danh đao, thậm chí nội bộ còn cất giấu một bộ truyền thừa, là vì Đại Hạ Long Tước tinh binh!

Cao Cương liền vật này đều đưa lên, tâm ý xác thực rất thành.

Đoàn Ngọc thoáng thay đổi sắc mặt: "Cao khanh tâm ý, trẫm đã biết rồi, sau khi trở về, người có thể chuyển cáo cho hấn, thật tốt làm việc, trẫm sẽ không lộ qua một cái có công chi thần!"

"Cám ơn bệ hạ!"

Lâm Bất Khí vui sướng.

Cao Cương liền Đại Hạ Long Tước đao đều đưa tới, không phải là vì này một cái hứa hẹn sao?

Đoàn Ngọc phát tay một cái, để cho hấn xin cáo lui, lại triệu kiến Mông Qua vương tử sứ giả.

Người này quốc thư cũng nhìn, chỉ là trên danh nghĩa thần phục, tiếp theo liền hướng Đoàn Ngọc giở công phu sư tử ngoạm, muốn này muốn nọ,

còn muốn Kinh quốc đại quân trợ hãn thu phục thảo nguyên.

'Nếu là bình thường đại nhất thống phong kiến vương triều, vì Thiên triều thượng quốc mặt mũi, nói không chắc phải phùng má giả làm người mập, bóp mũi lại nhin cái này vợ vét, liền làm vì một cái mẫu quốc danh phận. . .'

Đoàn Ngọc nở nụ cười gằn: 'Nhưng trăm nhưng bất đồng!'

Không đến bao lâu, liền nhìn thấy một cái thảo nguyên người đi vào, quỳ rạp dưới đất: "Mông Qua vương tử hướng về vĩ đại Trung Thổ chi chủ vấn an, cũng dâng lên thảo nguyên đẹp nhất minh châu —— Mộc Cách công chúa. . ."

...

Tuy rằng Mông Qua lòng muông dạ thú, nhưng lúc này vẫn là có thể lợi dụng người.

Đoàn Ngọc đối với hãn viên đạn bọc đường, tự nhiên là vỏ bọc đường ăn, đạn pháo không chút khách khí trả lại.

Đương nhiên, cân nhắc đến có thể nhiều một cái tiến công Bắc Yến con đường, ở trình độ nhất định bên trong vẫn là dư hòng duy trì, chỉ là đã mệnh lệnh Hạng Vô Kỵ tìm kiếm cái khác thảo nguyên hoàng kim huyết mạch cùng có ảnh hưởng lực bộ lạc, chuẩn bị tương lai cùng nhau phân phong thảo nguyên, cho Mông Qua vương tử một phần 'Đại lễ' !

Chờ đến đuổi đi thảo nguyên sứ giả sau khi, Đoàn Ngọc lấy tay nâng trán, yên lặng suy tư.

Bất luận làm sao, có hai cái này thế lực nương nhờ vào, Tây Nhung cùng thảo nguyên đều có thể càng nhanh giải quyết.

Nhanh nhất năm nay, muộn nhất sang năm, liền muốn hai đường đại quân phạt Bắc Yển, Bắc Yển lúc này lòng người bàng hoàng, ấu chủ tại vị, tuyệt đối chống đỡ không được bao lâu.

Đại lục Vân Lan, chẳng mấy chốc sẽ hoàn toàn thần phục tại dưới tay mình.

"Ngoài ra, nhưng là Đông Hải!"

Vùng thế giới này rất lớn, tứ cực chỗ, có chính là năm đó Đại Hạ vương triều chưa chinh phục nơi.

Đặc biệt Đông Hải, nơi này vô cùng giàu có, chỉ là chiếm cứ một cái đảo Vân Trung, hơi bị quá mức đáng tiếc.

Dù sao, đây là Diệp Tri Ngư đất phong, tương lai còn muốn truyền cho dòng dõi.

Cần phải mở rộng một phen, cũng có thể thừa cơ ở Đông Hải thành lập Kinh quốc ảnh hưởng.

Phương diện này, trên thực tế Đoàn Ngọc đã sớm chuẩn bị.

Đảo Vân Trung bên trên, nhà Taira dòng chính Momotaro cùng một ít võ sĩ Daimyo đời sau, đều hẳn là trưởng thành.

Trong lòng quyết ý, lại qua mấy năm, đợi đến Bắc Yển bình định, lập tức liền lệnh bọn họ nguyên phục, cử hành nghi thức trưởng thành, cũng cùng Kiyomi Taioini liên lạc, chống đỡ bọn họ đánh về Xuất Vân! Cùng bây giờ nhà Fujiwara khai chiến!

Nhà Fujiwara phí hết tâm tư, tiêu hao mấy năm, miễn cưỡng đánh bại Taira thị, lại không thể chém tận giết tuyệt, đây là tình hình đất nước không đồng ý.

Lúc này, ở Xuất Vân quốc bên trong, còn có rộng khắp đồng tình Taira thì lực lượng tồn tại, cùng với mấy cái ở riêng.

Có những thứ này, lại thêm vào Kiyomi Taioini chống đỡ, đủ để nhắc lên một tràng đối kháng Fujiwara thì chiến tranh. Có hẳn phía sau giúp đỡ không thắng thì cũng hòa, tốt nhất là cân bằng lực lượng, bên nào cũng không diệt được bên nào, hai hổ phân tranh mới là tốt nhất.

Sau đó đem Kinh quốc ảnh hưởng lan đến đây không cần thống trị cái gì, chỉ cần ở Xuất Vân hoạt động ra một cái trực thuộc Kinh quốc phong quốc đến.

Cái này thậm chí đều không cần Đoàn Ngọc tự thân ra tay.

Cho tới Đông Hải phi phạm thực lực phản đối?

Lúc này thiên hạ mười đại đạo mạch, không thần phục Đoàn Ngọc, chỉ chết mà thôi!

Nói vậy, cái kia Đông Hải tam tông, đều có thể thức thời vụ.

'Đúng rồi, còn có cái kia Doanh Châu các. . . Năm đó Hành Không đạo nhân cùng với đồ đệ đến ám sát trẫm, tất là chịu Đại Hạ lôi kéo, tuy rằng không biết là cá nhân vẫn là thế lực quyết định, nhưng cũng khó khăn từ tội lỗi!'

Đoàn Ngọc ánh mắt lạnh lẽo, lập tức liền quyết định mệnh lệnh Hàn Phong Tử đi tới Đông Hải, hỏi Doanh Châu các chi tội!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 311: Thù Công

Thái Bình năm thứ hai, Tây Nhung Cao Cường, thảo nguyên Mông Qua xin hàng.

Thái Bình năm thứ ba, Tây Nhung, thảo nguyên hoàn toàn bình định, Đoàn Ngọc thiết lập ra hai đường đại quân, một đường từ thảo nguyên hướng đông, một đường từ Đông Trần hướng bắc, hợp lực đánh vào Bắc Yến.

Thảo nguyên tướng lĩnh là Nhạc Siêu, Đông Trần tướng lĩnh là Tần Phi Ngự.

Đây là bình định thiên hạ trận chiến cuối cùng, trong quân tướng già đều nhiệt huyết dâng trào, nhảy nhót xin mời chiến, nghĩ muốn thừa dịp cái này cơ hội cuối cùng mò điểm quân công.

Bắc Yến một phương lại là ở liên tiếp mất đi Chính Dương đạo cùng Đại Hạ khống chế sau khi rơi vào hỗn loạn, thật vất vả mới chinh đồn lại triều cục, liền muốn đối mặt hai đường hai mươi vạn đại quân tiến sát.

Một đường sĩ khí như cầu vồng, một đường hỗn loạn không chịu nổi, dù cho binh lực bằng nhau, cũng phải liên tục bại lui, càng không cần phải nói, Bắc Yến vẫn hao binh tổn tướng, đến lúc này, người tinh tường đều phải rời cái này con phá thuyền.

Nhưng làm cái này phương bắc chiến tranh nơi khởi nguồn, khiến cho vô số người cửa nát nhà tan, trôi giạt khắp nơi kẻ cầm đầu, dù cho xin hàng, Đoàn Ngọc cũng không có thể tha thứ bọn họ.

Không chỉ có là hãn , liền ngay cả Huyền Thiên, đều sẽ không bỏ qua bọn họ!

Một bước sai lầm, đạp vào địa ngục, nói tới chính là người như thế.

Đại chiến đánh một năm, đến Thái Bình năm thứ tư, Tần Phi Ngự thuận lợi đột phá Bình gia tầng bốn, Hàng Long Phục Hổ, cũng chém giết quân địch đại tướng, giết vào Bắc Yến vương đô, đem không kịp chạy trốn vương công quý tộc giống nhau xử lấy cực hình.

Bắc Yến nhiếp chính Thái hậu trước một bước mang theo còn nhỏ Bắc Yến vương trốn đi, một đường hướng bắc, tại Bất Động cảng mang theo một nhánh năm ngàn người đội ngũ giường buồm ra biển, sau đó liền hoàn toàn không còn tin tức.

Căn cứ Đạo môn Nguyên Thần Chân Nhân điều tra sau báo cáo, này một nhóm liên tục tạo ngộ cực lớn bão táp, những kia đại quý tộc, vương tử công tôn, tất cả chìm vào đáy biển.

Đoàn Ngọc nghe xong, chỉ có thể thở dài một tiếng tự làm bậy, không thể sống, không phải không báo, lúc chưa tới.

Đến đây, thiên hạ hoàn toàn bình định, hãn trở về phía nam Kinh Dương, triệu tập thiên hạ phong thần, các nước quốc chủ khánh công, đều phát triển làm một tràng chia cắt đại lục thịnh hội.

...

"Thái Bình năm thứ tư, đổi thành nguyên bản lịch pháp, chính là Khánh Lịch năm ba mươi mốt, ta ba mươi mốt tuổi a!"

Kinh Dương, vương cung bên trong.

Đoàn Ngọc ngồi khoanh chân tĩnh tọa, bỗng nhiên một tiếng thở dài.

Mình kiếp trước, lúc này còn đang vì đột phá Nguyên Thần mà khổ sở giãy dụa.

Nhưng này thế, hắc đã nhất thống thiên hạ, đăng cơ làm vì đế, đồng thời đem một đời trước hậu trường hắc thủ toàn bộ tiêu diệt, chỉ kém cái cuối cùng Đại Hạ thái tổ!

"Đạo ấn nhân quả, là muốn thành lập trên đất Đạo quốc, nhưng bởi vì Thần quyền cùng vương quyền mâu thuẫn, chỉ có thể làm phân phong quy chế. . . Tuy rằng không biết ngày sau sẽ làm sao, nhưng bây giờ, khoảng cách Đạo Quả viên mãn, chỉ thiếu một chút điểm."

Đoàn Ngọc một thân miện phục, tại nội thị nghi trượng chen chúc dưới, đi tới ở giữa Kim Loan điện.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Dưới đấy, lượng lớn hầu tước, bá tước, khanh đại phu sĩ liên vội vàng hành lễ.

"Trẫm được thiên hạ, khi cùng bọn người tổng cộng chia làm chi!"

Đoàn Ngọc tay phải hư nhấc, mỉm cười nói.

Phân phong chế, là hắc quốc sách, điểm ấy không cho sửa đổi.

Lúc này, chính là muốn hoàn toàn nghị công, cũng đem từng cái địa bàn chèo phân rõ ràng.

Trên thực tế, từ khi đăng cơ bắt đầu, tính toán công huân cùng đất phong chuyện liền vẫn đang tiến hành, cho tới hôm nay, mới chính thức xác định.

"Truyền chỉ!"

Nhìn phía dưới cổ ý chạy tới Thôi Sơn, Trần hầu, tuổi trẻ Hàn hầu. . . Cùng với mỗi cái bá tước, còn có chính mình trung thần đám người, Đoàn Ngọc không khỏi nở nụ cười, hờ hững nói.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Thượng khanh Tần Phi Ngự, trung dũng đáng khen, theo trăm bách chiến định quốc, bình Phổ Thượng, công Nam Sở, phá Bắc Yến. . . Công đức lớn lao, phong làm Tần công, đồng ý khai quốc, Diệp, Xương, Tĩnh ba châu làm vì đất phong, khâm thủ!"

"Thần. . . Lĩnh chỉ tạ ân!"

Tần Phi Ngự trong lòng ngơ ngơ ngác ngác, nhưng vẫn là ra khỏi hàng, quỳ lạy hành lễ.

Bên cạnh Khánh hầu Thôi Sơn, nghe được lại là mắt tối sầm lại, Diệp Châu Xương Châu cũng là thôi, Tĩnh Châu nhưng là nguyên bản Khánh quốc quốc đô nơi a! Bây giờ đều quy người khác.

Đoàn Ngọc đem Khánh quốc tách rời, chỉ cho hãn vắng vẻ nhất một châu, xa xa bỏ rơi.

Thôi Sơn là như vậy, cái khác thần tử lại là vui sướng.

Cái này có thể đúng là cắt đất mà phong, đồng thời là một cái công quốc a!

Ba châu nơi, hầu như đều là Khánh quốc tinh hoa, hoàn toàn chính là một cái phương bắc tiểu cường quốc cái giá!

'Bệ hạ đãi Tần công biết bao dày? Dù sao cũng là lập nghiệp lúc liên cùng theo, so với không được, so với không được a. . .'

Không biết bao nhiêu cầm trong tay ngọc khuê khanh đại phu trong lòng cảm thán, lại mang theo niềm khát vọng.

Dù cho tòng long công đầu không đến lượt, nhưng bọn họ không có công lao cũng có khổ lao chứ? Bệ hạ xưa nay hào phóng dày rộng, tất sẽ không làm bọn họ thất vọng!

"Quách Bách Nhẫn!"

Quả nhiên, thứ hai liền gọi đến Quách Bách Nhẫn.

"Thần ở!"

Quách Bách Nhẫn ra khỏi hàng, dù cho là Nguyên Thần Chân Nhân , tương tự cảm xúc dâng trào, hầu như không kiềm chế được.

". . . Chiếu viết: Quách Bách Nhẫn thức khuya dậy sớm, cần tại chính sự, phong làm Nhạn hầu, Liêm Châu, Lôi Châu làm vì đất phong!"

Cái này hai châu đều là Bắc Yến quốc thổ, bị diệt sau khi, đương nhiên là phân mà ban cho.

"Thần, lĩnh chỉ tạ ân!"

Quách Bách Nhẫn hành lễ đứng dậy, nghĩ đến chính mình lúc trước bất quá người sa cơ lỡ vận xuất thân, lại đến chủ công mắt xanh, thân nặng chi, có thể cùng nhau làm đại sự, trăm nghìn năm sau, tất nhiên cũng là một đoạn giai thoại, lưu danh sử sách, không khỏi khóe mắt đều có chút ướm át.

"Hàn hầu tọa trấn phía sau có công, thêm làm vì Việt công!"

"Trần hầu tiến vị Trần công!"

"Ninh hầu gia phong Ninh công, gia phong ấp ba quận!"

"... Hạng Vô Kỵ, phong làm Hạng Bá, đất phong bốn quận!"

...

Sau đó, lại là một chuỗi lớn ý chỉ.

Nguyên bản Đoàn Ngọc sắc phong chư hầu, thiết lập bá hầu công cấp ba, chính là để cho tiện thù công.

Bây giờ nhất thống thiên hạ, đối với chỉ điểm một điểm lực hầu tước, tự nhiên thêm một cấp liền đi qua.

Mà Nhạc Siêu loại này, có công huân, nhưng là ngoài ngạch lại thêm đất phong.

Còn có Hạng Vô Kỵ, người này thời vận không ăn thua, tuy rằng theo bắc phạt, nhưng bị Yến Cuồng Đồ mấy lần đánh bại, sau đó cũng không có gì đại công, có thể đến một bá tước coi như an ủi.

Cho tới Thôi Sơn?

Nếu không là dựa vào Khánh quốc trước nội tình, Đoàn Ngọc liền cái hầu đều không nghĩ phong, lần này gia phong tự nhiên không hấn phân.

Còn lại tiểu bá quốc, tương tự là đãi ngộ này, ban tặng một ít kim ngân ban thưởng, xem như là khắp chốn mừng vui, cũng là đi qua.

...

"Tiêu Tĩnh Phong, Khương Bảo, Trình Kim, Dương Thái, Dương Duy Bình, Hùng Hắc, Amano Ogata, Musashi Mamoru, Vương Côn, Vương Tế, Hà Đường, Yamauchi Jinbei, Sagawa Tasukeru, Hine Jubee, Takekoshi Yataro, Aoumi Shirou, Ogawa Chujiro, Kuki Shinheive. . ."

Lại tiếp sau đó, nhưng là một ít tâm phúc bộ hạ cũ.

Trong này, vừa có Cẩm Lý bang đi theo lập nghiệp lão nhân, cũng có đi Đông Hải lúc thu phục hải tặc cùng Ronin.

Đương nhiên, đại chiến liên miên, đám người này trên thực tế đã tử thương quá nửa, rất nhiều cũng đã đi tới âm tào địa phủ, bị Đoàn Ngọc phong làm sơn thủy hà bá, hoặc là thổ địa Thành Hoàng.

Bất quá người tuy rằng chết rồi, công lao vẫn còn ở đó.

Đoàn Ngọc ở dương gian đương nhiên muốn trước tiên sắc phong bọn họ, lại lệnh cho con trai kế thừa, cho dù không con tuyệt tự, cũng phải từ dòng họ nơi đó tìm một nhánh đã tới kế, cũng không thể để tước vị không ai kế thừa, tổ tông đứt đoạn mất đèn nhang tế tự.

Những lão nhân này bên trong, tuy rằng có người không năng lực gì, nhưng dù sao có tình cảm ở, có thể nói công lao hãn mã, địa vị cuối cùng, cũng có thể mò một cái Hạ khanh, lĩnh mấy huyện làm thực ấp.

Tuy rằng không sánh được khai quốc Hầu bá như vậy uy phong, nhưng ở chính mình lãnh địa bên trong cũng có thể tự cấp tự túc, làm mưa làm gió.

Hơi hơi lập chút công lao, liền có thể trở thành Trung khanh Thượng khanh, thế khanh thế lộc, xuất sĩ Kinh để triều đình.

Còn chân chính có năng lực, khẳng định chính là sắc phong làm Hầu bá, cùng nhau khai quốc, phong kiến xã tắc.

"Chúng thần tạ ân!"

Không ít lão nhân trực tiếp nước mắt giàn giụa, mà một ít đứa bé, nhưng là ở lễ nghi quan giáo dục phía dưới, tỉnh tỉnh mê mê lĩnh chỉ tạ ân.

Chinh chiến thiên hạ, dù cho Đoàn Ngọc dùng thương tổn nhỏ nhất một loại phương pháp, vẫn như cũ giết chóc rất nhiều, không chỉ có kẻ địch, bên mình cũng chết thương nặng nề, tạo nên lượng lớn cô nhi quả phụ.

...

Cái này một lần sóng đi qua sau khi, cuối cùng nhưng là đi theo hơi muện một nhóm sĩ phu, thoáng thêm chút tước vị, hạ sĩ biến trung sĩ, Hạ đại phu biến Trung đại phu, các tăng phong lãnh địa.

Dù cho trước đó đã định tốt, nhưng chính là tuyên chỉ, lĩnh chỉ tạ ân một bộ quy trình, cũng đầy đủ tiến hành rồi cả ngày.

Đoàn Ngọc nếu không là người tu luyện, đều có chút không chịu được nữa.

Đến hoàng hôn lúc, cái này một vòng quy mô hùng vĩ phân phong rất cục hoàn toàn tiến hành xong xuôi.

"Toàn bộ thiên hạ, phía nam hai mươi châu, ta trước chiếm Cửu Châu, lần này lại phân phong đi ra ngoài một ít, chỉ còn tám châu không tới, phương bắc ngoại trừ thảo nguyên, Tây Nhung, đại thể có mười lăm châu, chân chính bị triều đình nắm giữ chỉ có khoảng bốn châu, cái khác đều là chỉ chút như sao trên trời phân phong quốc gia! Ở quốc nội càng là có lượng lớn sĩ phu khanh phong thổ. . ."

Cho tới Tây Nhung, nguyên bản chư hầu hàng thành bá, Cao Cương là công, thăng cấp thành Thượng khanh.

Còn có thảo nguyên, xui xẻo bị Đoàn Ngọc chia làm tám bộ, mỗi một bộ đều có một cái thảo nguyên bá thống trị, lẫn nhau không cho phép tấn công cùng vượt giới, có người nói vương tử Mông Qua nghe nói sau khi hầu như tức giận đến thổ huyết.

"Như vậy tính ra, toàn bộ thiên hạ, triều đình trực thuộc lãnh địa , bất quá gần một nửa, ba phần mười đáng vẻ chừng, như tính cả thảo nguyên Tây Nhung, thậm chí không tới ba phần mười!"

Đoàn Ngọc nhìn phía dưới mọi người, không khỏi chỉ cười cười.

Đương nhiên, tuy rằng chỉ có gần một nửa, vậy cũng là đệ nhất thiên hạ đại quốc , bởi vì cái khác địa bàn đều bị lượng lớn công Hầu bá phân chia thành càng nhỏ bé hơn mảnh vỡ, năm bè bảy mảng, không cách nào chinh hợp lại với nhau, lại thêm vào đại nghĩa danh phận đều ở trung ương, trong thời gian ngắn tuyệt đối không có vấn đề gì.

Bởi vì địa bàn phá nát, Chân long ám nhược, dĩ nhiên là không cách nào can thiệp Đạo quyền!

Chính mình chân chính thống trị hạt nhân quyền bính, vẫn là ở năm giữ siêu phàm lực lượng trên!

Cảm nhận được Đạo Quả sắp viên mãn, hân trong lòng cực kỳ vui sướng, nhìn phía dưới uể oải không chịu nổi mọi người, âm thanh thanh thanh như ngọc: "Hôm nay phân phong thiên hạ, khanh đại phu đức đàn thư thiết quyền, khai quốc công hầu bá ban cho thanh đồng đỉnh lớn, con cháu vĩnh bảo là dùng vậy!"

"Tuân chỉ!"

Mọi người lại lạy, khi đứng dậy lúc, liền là chân chính phong thần, từng cái tướng mạo khí vận đều có biến hóa.

Đoàn Ngọc mở ra Linh nhãn, liền thấy xanh tím khí tụ tập dưới một mái nhà, rất nhiều đủ mọi màu sắc ánh sáng hình thành, lại cùng mình Chân Long chi khí lẫn nhau.

Hào quang bảy màu phóng lên trời, trong đó có thanh khí bốc lên , hóa thành kỳ dị một vật.

Vật này tựa như hồ không phải hồ, hư hư mờ mờ, thuần lấy đạo tính tạo thành, khó có thể nhận dạng, mang theo đại đạo vận vị.

'Đây là. . . Đạo Quả?'

Đoàn Ngọc thấy, nhất thời vui sướng: 'Ta Đạo thành rồi!'

Đạo ẩn công pháp, đến lúc này, rốt cục đại thành!

Tuy rằng đắc đạo sau khi, còn muốn thủ đạo, cũng chân chính hợp đạo, mới coi như Chân Tiên người, nhưng con đường đã rõ ràng, đón lấy bất quá đạp bước về phía trước!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 312: Sáu Chuyển

Khánh công đại yến, quân thần tận hoan.

Sau ba ngày, mọi việc giao hàng xong xuôi, rất nhiều phong thần từng cái đi tới đó đất phong đi nhậm chức.

Màn đêm thâm trầm.

Đoàn Ngọc không có triệu kiến phi tử, một mình ở ngự hoa viên bồi hồi.

Lại nói từ khi xưng đế tới nay, liền có không ít thế gia đại tộc, nghĩ đưa chính mình cô gái vào cung.

Đoàn Ngọc ở phương diện này lại không có bao nhiêu tham dục, chỉ là bách tại chính trị cân nhắc, thu rồi mấy cái.

Bây giờ trong cung, địa vị tối cao tự nhiên là hoàng hậu Việt Xu.

Nhưng người tinh tường đều biết, còn có mấy vị nữ tử, ở hoàng đế trong lòng phân lượng rất nặng.

Tỷ như Diệp Tri Ngư, thậm chí còn Tĩnh Bạch.

Cũng may Việt Xu vô cùng khắc chế thủ lễ, hay là bởi vì con trai rất sớm sắc phong Thái tử duyên cơ, trở nên càng ngày càng ung dung, lúc này mới không sinh xảy ra chuyện gì đến.

Đồng thời, Diệp Tri Ngư cùng Vu Tĩnh Bạch tự thân nắm giữ phi phạm lực lượng, không phải bình thường cô gái yếu đuối.

Mà Việt thị nhặt một món hời lớn, cũng có một cái thông tuệ gia chủ, lúc này an phận cực kì, ở Thái tử đăng cơ trước, tương tự không dám quá mức lỗ mãng.

Tổng thể mà nói, vô cùng hài hòa ổn định.

Tuy rằng lén lút có chút trào lưu mãnh liệt, nhưng chỉ cần không qua giới, Đoàn Ngọc cũng lười đi quản.

Lúc này trời tối người yên, hẩn ngẩng nhìn bầu trời, thở dài một hơi.

Ý nghĩ hơi động trong lúc đó, năm chuyển đỉnh cao xích kim Ly Hồ ẩn bay ra.

Từ khi đăng cơ xưng đế sau, này viên Kim Ẩn thành linh phát sinh biến hóa, có vẻ càng thêm óng ánh long lanh, nhìn qua chính là một khối lương tài đẹp chất.

Chỉ là, bởi vì chưa từng chính thức thống nhất thiên hạ, thành lập trên đất Đạo quốc, bởi vậy còn chưa hoàn toàn đột phá.

Đến bây giờ, đại phá Bắc Yến, phân phong thiên hạ sau khi, thể chế sẽ chính thức xây dựng lên đến, đến lên cấp lúc!

"Sáu chuyển Ngọc Ẩn, truyền thuyết cảnh giới! Đây là các đời Triện Khắc sư tiền bối cũng không từng đạt đến cảnh giới!"

Đoàn Ngọc thỏa mãn thở dài một tiếng, thao túng hình thành Đạo Quả, cùng Kim Ẩn hợp lại.

Đạo Quả đại biểu chính là phân phong thể chế, Đạo quyền trấn thế thành tựu.

Năm chuyển Kim Ẩn, nhưng là đại diện cho trên lục địa quyền bính!

Chỉ có chế độ, không có sức mạnh, kẻ ngu si đều không để ý người, mà không có sức mạnh, không có tương ứng chế độ, cuối cùng chỉ có thể đi tới hủy diệt.

Nhưng lúc này, chế độ cùng lực lượng dung hợp, chính là một lần 'Tiểu hợp đạo' !

Cái này cũng là các đời Triện Khắc sư khổ sở truy tìm chí cảnh!

Ầm ầm!

Cái kia nửa trong suốt, hư huyền Đạo Quả cùng Kim Ẩn hợp lại, Đoàn Ngọc liền cảm giác biến ý thức nhất không

Một loại thần bí biến hóa sinh thành, phảng phất Hồng Mông sơ khai, hỗn độn nổ tung, lại giống như đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật kỳ tích!

Năm chuyển Kim Ẩn một thoáng nổ tung, hiện ra trung tâm một viên ánh sáng đại phóng ẩn tử.

Nó toàn thân óng ánh long lanh, phảng phất dùng cả khối hoàn mỹ mỹ ngọc điêu khắc mà thành, núp ẩn là Kinh quốc Chân long, uy nghiêm tràn ngập, làm Bàn Long hình.

Sáu chuyển Ngọc Ẩn!

Chủ tu căn bản công pháp, rốt cục đột phá!

Ầm ầm ầm!

Đen nhánh giữa bầu trời, chòm sao biến mất, có lói hiện lên.

Sáu chuyển Ngọc Ẩn, đối ứng chính là bình thường Luyện khí sĩ Hô Phong Hoán Vũ sau khi, Lôi Kiếp Bất Diệt cảnh giới.

Ở đây thế giới, một khi đột phá, cần thiết chịu đựng một tia chớp!

Vượt qua, vẫn chưa hồi phi yên diệt, mới coi như hoàn chỉnh thành tựu!

"Chỉ là tin tức này đến phong tỏa, bằng không Kinh đế bị sét đánh, cho ngu ngốc bách tính nghe qua, trăm liền cùng triều nhà Hạ cuối cùng hoàng đế một cái đánh giá. . ."

Đoàn Ngọc khoe miệng mang theo một tia không nói gì, ngóng nhìn bầu trời.

Lôi đình chính là Huyền Thiên quyền lực chuỗi, nếu theo chính mình thiên công để tính, lần này có lẽ ý tứ ý tứ cũng là đi qua.

Nhưng hẳn cũng không dám có chút khinh thường.

Dù sao, thiên ý khó lường!

Chính mình cái này trường sinh hoàng đế, ở trong mắt Huyền Thiên, đến cùng xem như là cái gì đây?

Chỉ một thoáng, một tia điện rơi xuống!

Nhanh! Nhanh! Nhanh!

Hầu như là sét đánh không kịp bưng tai!

Không, điện quang so với ánh chớp càng nhanh, cùng tư duy ý nghĩ giống như mau lẹ, không cách nào có thể trốn.

Chỉ có đã trúng một lôi sau khi, mới có thể nghe được ầm ầm ầm sấm vang!

Đoàn Ngọc vẫn chưa thu hút Đạo ấn về biến ý thức, lấy Kim Cương Bất Hoại thân thể mạnh mẽ chống đỡ lôi đình, mà là khiến sáu chuyển Ngọc Ấn trôi nổi tại đỉnh đầu, chính diện thiên lôi!

Điện quang trong phút chốc quấn quanh Ngọc Ấn, từng tia tia lôi xà leo lên bên trên, không ngừng đi khắp.

Đoàn Ngọc thật sâu hô hấp, chiếm được thiên hạ vạn dân khí vận, liền không ngừng bị sáu chuyển Ngọc Ấn rút lấy, đối kháng lôi kiếp khủng bố tiêu hao.

...

Không biết đi qua bao lâu, lôi kiếp tiêu tan.

Đoàn Ngọc cái này mới phục hồi tinh thần lại, lĩnh hội trước lôi kiếp.

Thiên địa oai, thực sự mệnh mông khó lường.

Mà thông qua lôi kiếp, kỳ thực cũng là đối với Huyền Thiên một lần thăm dò.

Ít nhất, Đoàn Ngọc này lúc thì có hiểu ra: "Vừa mới lôi kiếp, cũng không có chứa nhất định phải làm cho ta vào chỗ chết ý nghĩ, đại biểu Huyền Thiên đối với ta vẫn tính khoan dung? Chỉ là có có một tia giục tâm ý, để ta giải quyết triệt để Hoàng Thiên sao?"

Không thể không nói, lúc này Đoàn Ngọc, đã ở Huyền Thiên thế giới sâu sắc cảm nhận, khí vận ẩn sâu.

Chỉ là , làm cái này Huyền Thiên sinh linh, có thể có bị thiên đạo điều động giá trị, trái lại muốn cảm tạ mang ơn mới là.

'Nhưng. . . Ta thật sự không muốn đi ngoại vực a!'

Đoàn Ngọc cười khổ một tiếng.

Tốt vào lúc này hẳn dù cho mặc xác Huyền Thiên, cũng có cái này tư bản.

Lôi Kiếp Bất Diệt thêm Kim Cương Bất Hoại, hai đại truyền thuyết tại người, còn có lượng lớn thiên công, Huyền Thiên đều không nhất định có thể đánh chết hẳn!

Chỉ là ác thiên ý, đợi đến cái này sóng long vận đi qua, nguyên bản thoát nhìn liền nổi nghiệp không còn chút sức lực nào Kinh quốc vận nước, chưa chắc sẽ rất dài.

Đoàn Ngọc suy tư một lúc lâu, lúc này mới nhìn kỹ chính mình Ngọc Ấn.

Trải qua lôi đình tẩy lễ sau khi, sáu chuyển Ngọc Ấn trở nên càng thần dị, từ nguyên bản quang huy xán lạn, trở nên thần vật tự hồi, ánh sáng nội liễm, càng hiện ra ung dung hoa quý.

Ở ôn hòa như dương chi bạch ngọc bên trên, còn có một đạo đạo màu tím hoa văn, phảng phất in dấu xuống đến lôi đình, che kín toàn bộ ấn thân, thành mây văn hình.

Bàn Long mà ngũ Chân long Long tình đồng dạng hóa thành màu tím, mang theo thiên uy khó lường.

Mẫu chốt nhất biến hóa, nhưng là ở ẩn tử đáy.

"Thụ Mệnh Vu Thiên, Ký Thọ Vĩnh Xương? !"

Đoàn Ngọc có chút dở khóc dở cười.

Nguyên bản Đạo ấn đấy, là tự thân thần thông phù văn ngưng tụ, nhưng lúc này, dĩ nhiên hóa thành tám cái chữ triện chữ lớn.

Từ trình độ nào đó trên mà nói, hẳn quật khởi, xác thực là vãng mệnh tại Huyền Thiên.

Nhưng Ký Thọ Vĩnh Xương sao? Ha ha. . .

Đoàn Ngọc bản thân liền là khắc dấu một đạo mọi người, lúc này nhìn kỹ cái này tám cái long chương phượng triện, nhất thời cảm thấy rất nhiều đoạt được.

"Cái này tám chữ, quả thực thật giống là thiên văn! Chân chính Huyền Thiên điêu khắc. . . Nói theo một ý nghĩa nào đó chính là như vậy, lấy thiên ý tay, lôi đình làm vì đao, khắc dấu mà thành!"

Triện Khắc sư công pháp rất thần bí.

Đoàn Ngọc lúc này, càng thêm vững tin điểm ấy.

'Nói không chắc, cái này cũng là từ Thiên ngoại thiên truyền đến công pháp?'

Không thể không nói, cũng thật là rất có thể.

"Bệ hạ?"

Không đến bao lâu, bên ngoài liền vây quanh một vòng thị vệ, còn có Tu hành giả.

Thiên lôi rơi xuống, đánh ngự hoa viên, cái này là đại sự cỡ nào?

Đặc biệt, bệ hạ chính ở chỗ này!

Lúc này hoàng cung, có thể nói tàng long ngọa hổ, như ba cái hô hấp bên trong không có ai đến, ngày thứ hai ngự tiền thị vệ thống lĩnh là có thể cắt cổ.

"Bệ hạ?"

Một cái tinh tế tiếng nói truyền đến.

"Trẫm không có chuyện gì, các người lui ra!"

Đoàn Ngọc vung vung tay, rất nhiều trong bóng tối bóng người liên cấp tốc biến mất không thấy.

Không đến bao lâu, yên tĩnh một mảnh trong hoa viên, lại khôi phục côn trùng kêu vang chim hót nhàn thú.

Chỉ có mấy cái tu vi chân chính cao thâm người, nhìn hoàng cung phương hướng, mặt hiện nổi lên ra sợ hãi vẻ: "Thiên kiếp?"

Kinh đế mới vừa nhất thống thiên hạ, cứu dân tại thủy hỏa, đương nhiên không thể gây tội lỗi đối với trời.

Cái kia giải thích duy nhất, chính là Kinh đế đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt, chịu đựng một tia chớp!

Vị này khai quốc thái tổ cùng nhà khác không giống, là cái tu luyện cao thâm đạo thuật cường giả, tại thiên hạ Đạo môn trong cũng không phải là bí mật gì.

Lần này đột phá Lôi Kiếp Bất Diệt tin tức truyền ra, lại không biết muốn gây nên bao nhiêu sóng to gió lớn.

Bất quá, duy nhất có thể xác định chuyện, chính là ở xác thực Đoàn Ngọc băng hà trước, tất cả dã tâm nhà đều sẽ thu nạp nanh vuốt, biểu hiện cực kỳ cung thuận.

Lấy sức lực của một người, trấn áp thiên hạ, chính là bây giờ Đoàn Ngọc khắc họa!

...

Lúc này Đoàn Ngọc, nhưng không có nghĩ cái này rất nhiều.

Đạo ấn đột phá sau khi, hấn lập tức liền bị huyền bí trong đó hấp dẫn.

Chờ đến tìm hiểu xong xuôi lúc, một đêm liền bất tri bất giác đi qua, mặt trời mới mọc lên ở phương đông, ánh bình minh đầy trời, mơ hồ có tử khí tràn ngập.

"Thái Thượng Tam Thanh phù?"

Hấn đứng lên, đột nhiên người nở nụ cười.

Đạo ấn cùng Triện Khắc sư đẳng cấp từng cái đối ứng, sáu chuyển Ngọc Ấn, liền mang ý nghĩa khắc dấu thủ pháp tiến thêm một bước, từ công kim chi tượng, đã biến thành công ngọc chi tượng!

Khắc dấu pháp khí, đối với Triện Khắc sư mà nói, chỉ có ba đại giai đoạn:

Giai đoạn thứ nhất gỗ đá, giai đoạn thứ hai ngũ kim, đến giai đoạn thứ ba công ngọc!

Đây là tiên nhân cũng không từng đã tiến vào lĩnh vực, mà Đoàn Ngọc đã như có ngộ ra.

Đạo ấn sáu chuyển, công ngọc chi tượng, sở trường tuyệt chiêu tự nhiên vẫn là phù lục.

Chỉ là cùng năm chuyển Cửu Tiêu Diệt Thần phù không giống, sáu chuyển Ngọc Ấn, thu hoạch đến sáu chuyển cấp bậc phù lục chỉ có như thế,

đó chính là Thái Thượng Tam Thanh phù!

Này phù cướp đoạt sự thần kỳ của đất trời, lược vạn vật tinh hoa, thần thông quảng đại, liền Đoàn Ngọc đều kinh sợ đến.

Cái này sáu chuyển Thái Thượng Tam Thanh phù, đại diện cho một đạo thần thông, lại cùng Đoàn Ngọc kiếp trước một cái vô cùng nghe nhiều nên thuộc thần thông tương tự, đó chính là đại danh鼎鼎 'Nhất Khí Hóa Tam Thanh' !

Không sai, cái này Thái Thượng Tam Thanh phù, có thể làm vì người thi thuật chế tạo một cái phân thân!

Đây là hầu như có thể so với Tạo Vật chủ giống như quyền bính , khiến cho bây giờ Đoàn Ngọc đều vì thế mà khiếp sợ không ngớt.

'Bất quá, cũng là buồn ngủ đến rồi đưa gối!'

Đoàn Ngọc khoe miệng hiện ra vẻ mỉm cười: "Vừa vặn. . . Ta chính phát sầu làm sao hoàn thành Huyền Thiên ủy thác, bây giờ xem ra, lại là có vụn toàn đôi bên kể sách."

Hắn Bản tôn muốn tọa trấn Đại Kinh, không thể thăm dò ngoại vực.

Nhưng nếu giao cho phân thân, lại là không có vấn đề gì.

"Chỉ là sáu chuyển phù lục, cần thiết tài liệu không một không hi hân đến cực điểm, đều là thiên tài địa bảo một loại, vẫn là hầu như tuyệt tích. . ."

Đoàn Ngọc trầm ngâm xuống.

Lúc trước chỉ là luyện chế hai đạo năm chuyển kim phù, liền hầu như đem phía nam cất giấu chuyển không, cái này sáu chuyển ngọc phù, yêu cầu tự nhiên càng cao.

Đơn giản nhất ví dụ, chính là điều hòa đàn sa phù nước, nơi này yêu cầu một loại 'Sinh Sinh Bất Tức Lộ' ! Đoàn Ngọc nghĩ tới nghĩ lui cũng không có loại vật liệu này, duy nhất có thể thử nghiệm thay thế phẩm, chính là Đông Hải Giao nhân bộ tộc đặc sản Đế Lưu Tương!

"Ngược lại cùng lục soát thiên hạ, tiêu hao mấy năm, có lẽ có thể chế ra một cái đơn giản hoá bản?"

Hắn suy tư xuống: "Nếu là đến thời điểm phân thân thành tự, cái kia rất có thể hướng về Hoàng Thiên du lịch!"

Đối với cái kia sa đọa mà khủng bố thế giới, Đoàn Ngọc kỳ thực cũng có một chút hứng thú, như có thể bảo đảm tự thân an toàn, tự nhiên vui lòng đi tới du lịch một phen.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Việc Vật

Thiên hạ đại thế, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp.

Từ khi Kinh đế đăng cơ, bình định thiên hạ sau khi, trong nháy mắt đã qua năm năm.

Kinh quốc có Đoàn Ngọc trấn áp khí vận, nước ngoài phong quân cùng quốc nội phong thần tự nhiên không dám lơ mãng, lại chiếm cứ thiên hạ non nửa, lúc này ban bố ý chỉ, thu nạp lưu dân, khai khẩn đất hoang.

Trên căn bản, cổ đại loạn thế đều là cái này sáo lộ.

Bởi vì thổ địa có hạn mà nhân khẩu vô hạn, một khi thổ địa khai phá theo không kịp nhân khẩu tăng trưởng, gặp lại thiên tai nhân họa, sản sinh lưu dân, lập tức chính là thiên hạ đại loạn.

Lại trải qua một tràng Tranh long, đại loạn mấy chục năm, nhân khẩu tử thương quá nửa, liền có thể lại mở tân triều, nhân khẩu sinh sôi, lại tiến vào thịnh thế.

Không có sức sản xuất nhảy vọt, cổ đại vương triều cơ bản đều chạy không thoát cái này khoảng ba trăm năm chết tuần hoàn.

Huyền Thiên bên trong thế giới, từ khi Đại Hạ tan vỡ, hóa thành các nước tới nay, nguyên bản cũng an ổn một trận, nhân khẩu sinh sôi, bất quá trải qua thống nhất đại chiến, tử thương nặng nề, cái này vừa vặn thỏa mãn dân tâm hướng tới điều kiện, lại triển khai vô vi phương pháp, có thể đại trị.

Trên thực tế , bất quá là kiêu hùng cùng chiến binh đều bị chết gần đủ rồi, loạn không đứng lên mà thôi.

Kinh Dương, hoàng cung.

Tĩnh thất bên trong, Đoàn Ngọc quần áo thanh thản, tóc buông xuống, rồi tung hai vai, ánh mắt chăm chú, nhìn chăm chăm đàn mộc trên bàn mây vật.

Thân làm vì Chân Long thiên tử, nắm giữ thiên hạ, đồng thời vẫn là Đạo Quân hoàng đế, hiệu lệnh Đạo môn, ra lệnh một tiếng, bên trong thế giới này kỳ trân dị bảo, tự nhiên muốn gì cứ lấy.

Từ Tây thùy thần sơn Côn ngọc, đến bắc hải huyền băng, lại tới Nam Hàn Thập Vạn Đại Sơn sâu trong rừng mưa ngàn năm trăm máu, cùng với Đông Hải Giao nhân Đế Lưu Tương. . . Các loại nói đến ra lai lịch, cùng với không nói ra được trải qua thiên tài địa bảo, chỉ đơn giản như vậy đặt tại trên bàn trà, đủ lấy lệnh thiên hạ chín mươi chín phần trăm Tu hành giả điên cuồng.

Đoàn Ngọc thần thái ung dung, cầm trong tay ấn đao, cầm lấy Côn ngọc.

Cái này ấn đao màu tím bầm, bên trên tựa hồ quần quanh Long văn, không phải vật phàm.

Sau một khắc, hắc hắc như rồng bay phượng múa, ở Côn Sơn chi ngọc mặt ngoài khắc dấu phù văn, làm liền một mạch.

Lúc này khắc dấu, không chỉ có là thủ pháp cùng tài nghệ kết hợp, càng muốn xúc động thần thức, thậm chí sáu chuyển Ngọc Ấn lực lượng, không ngừng rót vào.

Một lát sau, mảnh ngọc bên trên linh quang lóe lên, chính diện hiện ra một đạo đi khắp bất định long chương phượng triện.

Đây là đại đạo chi văn, mang theo đạo vận.

Đoàn Ngọc dưới tay liên tục, lấy huyền băng, Đế Lưu Tương điều hòa đan sa, cắn phá ngón tay, nhỏ vào tinh huyết.

"Đi!"

Vừa bấm quyết bên trong, chất lỏng màu đỏ thắm hiện lên, từng tia từng sợi thẩm thấu nhập ngọc phù.

Cao thủ vẽ tranh, nét chữ cứng cáp, danh gia viết chữ, lực có thể điều mộc.

Còn chân chính cảnh giới tông sư, nhưng là lấy hào bút viết bi!

Đoàn Ngọc lúc này, thành linh lấy thần niệm làm vì bút, đem từng tia từng tia đan sa thẩm nhập ngọc phù trong, độ khó so với viết bi còn muốn càng lên một tầng!

Nếu không là lên cấp truyền thuyết cảnh giới, hãn căn bản không dám thử nghiệm động tác này.

Thời gian cực nhanh, không biết đi qua bao lâu.

Hắn điều có cảm giác, trên tay phù lục phát ra nổ vang, ngoại giới, sắc trời vừa tối, hình như có lôi đình.

"Chỉ là bán thành phẩm, liền đưa tới lôi kiếp sao?"

Đoàn Ngọc thấy vậy, con người thoáng co rút lại, trên tay Thái Thượng Tam Thanh phù hóa thành một đạo lưu quang, đi vào biến ý thức.

Cuồng phong thổi qua, mây tiêu mưa nguôi, thì mới cảm giác nguy hiểm tựa hồ là sai cảm giác.

"Tiêu tốn thời gian dài như vậy, rốt cục sưu tập đầy đủ hết tài liệu cùng thay thế phẩm, luyện chế ra một cái nửa thành mặt hàng!"

Hắn quan sát bên trong thân thể tự thân biến ý thức, chỉ thấy một đạo ngọc phù mặt ngoài đỏ thẫm chữ triện như sóng nước lưu chuyển, ánh sáng đại phóng, hiện lên tại Đạo ấn chính diện, không chút khách khí nuốt chửng Đạo ấn nguyên khí.

"Cũng không thể nói bán thành phẩm, hẳn là. . . Long phù?"

Đoàn Ngọc thể ngộ loại này tin tức: "Sáu chuyển phù lục luyện chế đến đây, xem như là thành hơn nửa, đón lấy nhưng là ở sáu chuyển Triện Khắc sư thức hải trong được Đạo ấn ôn dưỡng, ít nhất cần trăm ngày, mới chính thức có thể sử dụng. . . Đồng thời , bởi vì luyện chế lúc lẫn vào tinh huyết của ta, chỉ có ta có thể sử dụng!"

Sáu chuyển truyền thuyết Thái Thượng Tam Thanh phù, có phân thân năng lực, quả thực là này thế chưa từng nghe thấy đại thần thông.

Còn chưa xuất thế, thì có lời kiếp ập ủ, liền có thể thấy được chút ít!

Làm sao trong đó tài liệu cần thiết quá mức quý trọng, Đoàn Ngọc tìm rất nhiều thay thế phẩm, liền đoán ý đoán nghĩa, thất bại mấy lần, mới cuối cùng cũng coi như luyện chế thành một viên.

'Đợi đến phân thân thành tựu, liền có thể phái hắn đi thăm dò Hoàng Thiên thế giới. . .'

Đoàn Ngọc suy tư xuống, đem bàn trên mấy thứ linh tinh thu cẩn thận, đi ra tĩnh thất.

"Bệ hạ!"

Mấy cái thị nữ cùng thái giám từ lâu chờ đợi đã lâu.

"Đi bí khố!"

Đoàn Ngọc vung vung tay, mệnh bọn họ đem còn lại tài liệu thích đáng giữ gìn kỹ, theo chính mình đi tới đại nội nơi nào đó.

Đây chính là truyền thuyết trong đại nội bí khố, phòng bị lực lượng xác thực vô cùng nghiêm mật, ít nhất như cái gì phi tặc nghĩ đến thăm, khẳng định bị chết liền cận đều không dư thừa.

Thông qua mấy đạo cấm pháp cùng sau cửa sắt, Đoàn Ngọc liền đến một cái phong kín trong phòng.

Dem tài liệu từng cái để tốt, hẩn vừa nhìn về phía một cái màu vàng hộp.

Cái này hộp mặt ngoài phong cấm pháp rất nhiều, thậm chí còn dán một đạo năm chuyển kim phù!

Đối với Huyền Thiên mà nói, cái này đồ vật bên trong, xác thực vô cùng nguy hiểm, nhất định phải tiêu hủy.

Không có sai! Trong này chứa, chính là trang cuối cùng Hoàng Thiên Địa Thư!

Hoàng Thiên Địa Thư tổng cộng có bảy trang, hai trang bị Đoàn Ngọc tiêu hủy, bốn trang theo Đại Hạ thái tổ mở ra Hoàng Thiên lối vào, hoàn toàn hóa thành tro tàn, cái này trang cuối cùng, đương nhiên là đến từ Chính Dương đạo chủ.

Chính Dương đạo đến thiên khiến, tử thương nặng nề.

Mà cái này Hoàng Thiên Địa Thư, là Đoàn Ngọc nhất định muốn lấy được đồ vật, tự nhiên rất sớm cầm vào tay.

Sở dĩ không lập tức hủy diệt, là vì Hoàng Thiên hành trình cân nhắc.

Hắn muốn đi Hoàng Thiên không có Đại Hạ thái tổ phiền phức như vậy, đối phương tiêu hao nhiều như vậy Hoàng Thiên Địa Thư, hoàn toàn là đang đối kháng với Huyền Thiên, hoặc là nói, thu mua Huyền Thiên mở ra một con đường.

Mà Đoàn Ngọc phải đi, Huyền Thiên sẽ rất chống đỡ.

Sở dĩ lưu lại cái này một tờ, lại là vì đối phó Hoàng Thiên, hoặc là nói, một phần giấy thông hành.

Hắn cùng Đại Hạ thái tổ đãi ngộ, ở Huyền Thiên Hoàng Thiên hai bên, vừa vặn là tuyệt nhiên ngược lại.

'Cũng sắp đến dùng tới vật này thời điểm!'

Đoàn Ngọc trong lòng đọc thầm, chợt không chút do dự mà đi ra.

Hoàng Thiên công pháp cái gì, hắn thực sự là không cái kia hứng thú, thậm chí tốt nhất liền hiểu rõ cũng không muốn hiểu rõ.

...

Ngự thư phòng.

Hành công sau khi, sau đó phải xử lý chính sự.

Quách Bách Nhẫn các loại thần tử khai quốc khai quốc, đất phong đất phong, lúc này tự nhiên bắt đầu dùng những người khác.

Kinh quốc làm phân phong quy chế, thay lời khác tới nói, có trong ngoài phân chia, bên trong chính là phong thần, bên ngoài chính là phong quân.

Phong thần là khanh đại phu cùng sĩ, đều là thế khanh thế lộc, ở từng cái lãnh địa làm mưa làm gió, thậm chí khanh trở lên người, con cháu xuất sĩ triều đình cũng hết sức dễ dàng, có che ấm.

Bên ngoài phong quân, là bá hầu công cấp ba, đều từng cái khai quốc, hưởng thụ xã tắc, chỉ là nhận kinh làm vì mẫu quốc, độ tự do càng cao.

Lúc này bẩm báo thừa tướng, tên là Chu Quang Tài, nói đến tông long rất sớm, chính là năm đó đảo Vân Trung hương trường sinh, hiếm thấy đại lục di dân.

Sau đó theo Đoàn Ngọc đi tới đông nam, vẫn xử lý nội chính, ở Quách Bách Nhẫn thủ hạ làm việc đặc lực, khai quốc lúc, là do công phong cái thượng đại phu, lúc này chính mắt ba ba nghĩ muốn đem gia tộc đẩy tới khanh vị trí, chính là nhiệt tình mười phần thời điểm.

"Khởi bẩm bộ hạ, Đông Hải Xuất Vân đánh hai năm, nhà Fujiwara cùng nhà Taira hai phe đều có thắng bại, dân sinh trăm phế, đã chuẩn bị nghị hòa, cũng tranh đem hồi lộ Vân Trung, nghĩ muốn thu được phe ta chống đỡ, bây giờ đã các nhận lời cắt đất đai một quận!"

"Hải Tổng các quốc gia nhìn thấy này cảnh, dồn dập sợ hãi, lấy đảo Vân Trung làm vì điểm liên lạc, hướng về nước ta thần phục!"

Đoàn Ngọc nghe xong, nhất thời nở nụ cười.

Có Kinh quốc làm cái này hậu thuẫn, dù là chính mình không chân chính ra tay, cũng đầy đủ nhà Fujiwara uống một bình.

Cho tới Doanh Châu các, quy phục so với nhà Fujiwara càng sớm hơn.

Bằng không, Chính Dương đạo, Vu Mục đạo, chính là dẫm vào vết xe đổ!

"Thiện. . . Ngày sau Vân Trung quân đất phong thì có."

Đoàn Ngọc lúc này có ba trai bốn nữ, trưởng tử Đoàn Thắng, rất sớm lập thành Thái tử.

Diệp Tri Ngư có một con trai một con gái, Vu Tĩnh Bạch có hai nữ, Mộc Cách cũng có một con trai, cuối cùng một nữ nhưng là cái khác phi tần xuất ra.

Công chúa trước tiên không nói, ít nhất cái này ba con trai, tương lai đều các có sắp xếp.

Con trai của Diệp Tri Ngư, đã định ra muốn kế thừa Vân Trung quân vị trí, hay là có thể nhắc làm vì 'Vân Trung vương' ?

Bất quá tỉ mỉ nghĩ lại, Đoàn Ngọc lại có chút dự cảm không ổn.

Dị thế Hán triều, lúc khai quốc như chính mình giống như, cũng phân là phong cùng Tập quyền song song, Lưu Bang lập Bạch Mã chi minh, ước định 'Không phải Lưu thị mà Vương giả, thiên hạ cộng kích chi, nếu như không có công trên bất trí mà hầu người, thiên hạ cộng tru.'

Kết quả đến sau đó, như thế bại hoại đến không ra hình thù gì.

'Cái gọi là người cai trị, khẳng định không bằng pháp trị. . . Nhưng xơ cứng chế độ, dù là lúc ban đầu lại hoàn thiện, lại có thể chống đỡ bao lâu? Bất quá quản nó, ít nhất ta trên đời lúc, không có nhiều như vậy phiền lòng chuyện!'

Đoàn Ngọc bình phục tâm tình, lệnh Chu Quang Tài tiếp tục bẩm báo quốc sự.

"Vâng!" Chu Quang Tài vẻ mặt có chút kỳ quái, nhưng vẫn là căn rằng một cái: "Tào Trung, Thủ Ngu hai đại phu tàn dân, đất phong bách tính chạy tứ tán, đã gây nên triều chính chê trách, triều đình có hay không hẳn là can thiệp?"

Tuy rằng đất phong là lãnh chúa tài sản tư nhân, nhưng một loại gạo nuôi trăm loại người, luôn có như vậy mấy cái bị váng đầu mổ gà lấy trứng gia hỏa.

Hai cái này đại phu, Đoàn Ngọc muốn không phải đã gặp qua là không quên được, đều cơ hồ không có ấn tượng.

Chậm rãi suy tư, nhớ lại đến rồi.

Bởi vì dùng phân phong chế chinh phục thiên hạ, thu nhận không biết bao nhiêu đầu hàng phái, bởi vậy sĩ phu đám người tổ chất sao, ha ha. . . Vàng thau lẫn lộn không thể tránh được.

Đoàn Ngọc nghe đến đó, lại thấy Chu Quang Tài vẻ mặt, vẻ mặt nghiêm túc lên: "Phong thần ở lãnh địa bên trong có tài phú, hình phạt riêng quyền lực, đây là trăm cùng thiên hạ quý tộc ước hẹn định, tuyệt đối không thể sửa!"

Ở cái này hai đại phu tìm đường chết đến trái với hiến pháp trước, Đoàn Ngọc là chắc chắn sẽ không động bọn họ.

Nếu không thì, chính là mình dao động chính mình phân phong trụ cột.

Dừng một chút, lại nói: "Bất quá hai vị này đại phu, hàng năm đều có hướng về trăm gia nô cung cấp phú nghĩa vụ chứ? Như tàn dân quá mức, bách tính chạy tứ tán, dẫn đến không cách nào hoàn thành cung cấp phú, nhưng có thể này vì lý do trừng phạt!"

Phong thần hàng năm có hướng về phong quân cố hiến nghĩa vụ, thời chiến là tuyển quân đánh trận, hòa bình niên đại nhưng là tiền tài lương thảo.

Như không hoàn thành được, thì lại có thể cắt giảm đất phong, đợi đến tước không thể tước lúc, liền có thể đoạt tước, cái này cũng là năm đó hiến pháp định ra!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Hoàng Thiên

Tỉnh nằm quyền thiên hạ, say ngủ mỹ nhân đầu gối, đây là đế vương niềm vui vậy.

Đoàn Ngọc mỗi ngày tu luyện, xử lý chính vụ, thỉnh thoảng vẫn an tam cung lục viện, cùng con cái hưởng thụ niềm hạnh phúc gia đình.

Trong lúc vô tình, trăm ngày chớp mắt liền qua.

"Thái Thượng Tam Thanh phù, sắc!"

Trong mật thất, Đoàn Ngọc vừa bấm quyết, khởi động trong óc sáu chuyển ngọc phù.

Chỉ một thoáng, sáu chuyển Ngọc Ẩn nổ vang, phảng phất mở ra một cái nào đó hố đen, cuồn cuộn không dứt nuốt chửng pháp lực.

Lần này hàng phạm vi là kinh khủng như thế , khiến cho Đoàn Ngọc đều đột nhiên biến sắc.

Cũng may hắn có một quốc gia Long khí làm căn cơ, hơi suy nghĩ bên trong, Chân long ẩn hiện, thu nạp bốn phía khí vận , hóa thành thuần túy pháp lực, chống đỡ lấy Đạo ấn tiêu hao.

Không biết đi qua bao lâu, Thái Thượng Tam Thanh phù hóa thành một đạo lưu quang, đầu tiên là ở Đoàn Ngọc trong cơ thể xoay một cái, chợt bay ra, rơi xuống đất hóa thành một người.

Hắn đến hai mươi tuổi, thanh niên đáng dấp, con mắt ôn hòa, chính là Đoàn Ngọc phân thân!

"Hừm, không tồi không tồi!"

Phân thân mở miệng, đang nhìn mình Bản tôn, cảm giác vô cùng kỳ dị.

"Khống chế như ý, đồng thời cùng Bản tôn giống nhau như đúc, hầu như chính là phục chế!"

Chân Tiên mới có thể một mạch hoá sinh, cái này sáu chuyển ngọc phù, thành linh làm hắn sớm nắm giữ Chân Tiên mấy phần uy năng!

Đoàn Ngọc hơi suy nghĩ bên trong, phân thân lại hóa thành một đạo bạch khí, bị nuốt vào biển ý thức, một lần nữa hóa thành một đạo ngọc phù, quả thật kỳ dị cực kỳ.

"Đây chính là Nhất Khí Hóa Tam Thanh đại thần thông sao? Tuy rằng ta cái này chỉ là đơn giản hoá bản, nhưng cũng hết sức kinh người, tương đương với thêm ra một cái mạng đến!"

Hắn thở dài, lại thả ra phân thân, nhiều lần thao túng, thưởng thức. . .

"Hừm, thao túng lên, cần ta phân ra nhất định tâm thần. . . Sẽ kiểm chế Bản tôn nhất định tinh lực, có lẽ phân thân đi tới Hoàng Thiên sau khi, Bản tôn phải lâu dài bế quan. . ."

"Cho tới pháp lực cùng võ công phương diện? Làm như cái bạch bản?"

Chân linh duy nhất, cùng Đạo ấn hợp, đương nhiên không thể lại phân ra một phần.

Cho tới Kim Cương Bất Hoại thân thể, cũng nhất định phải mở ra trong cơ thể khiếu huyết tinh không, cùng vùng thể giới này kêu gọi lẫn nhau, mới có truyền thuyết uy năng.

Hoàng Thiên cùng Huyền Thiên căn bản là hai cái thể giới, quy tắc đều không giống nhau, công pháp cái gì làm sao có khả năng hoàn toàn thông dụng?

Nếu thật sự là như thế, Hoàng Thiên Địa Thử sớm ô nhiễm toàn thể giới.

"Bởi vì là ta phân thân, cảnh giới trên không có bình cảnh, chỉ là khiếm khuyết nguyên khí, chỉ cần có công pháp, đan dược, khí số. . . Liên có thể nhanh chóng bồi dưỡng lên, nhưng con đường muốn chọn được!"

Đoàn Ngọc suy tư xuống: "Thế tục võ công, là nhất định phải."

Cái gọi là thế tục võ công, chính là này thế bình thường cao thủ, cấp bậc Tông Sư, còn chưa nhập Binh gia cánh cửa loại kia.

Bởi vì cũng không liên quan đến thần thông pháp lực, chỉ là đơn giản vật lộn cùng huyết khí vận chuyển chi đạo, dù cho là hai cái thể giới, cách biệt cũng sẽ không quá nhiều.

Cho tới Binh gia thần thông cái gì, Hoàng Thiên không hẳn nhận a!

"Sau đó nhưng là đạo pháp. . ."

Đạo ẩn không cách nào trùng tu , bất quá hắc lúc này thống lĩnh thiên hạ Đạo môn, dù cho muốn các nhà căn bản công pháp, đều chỉ có thể ngoan ngoãn dâng lên.

"Này thế đạo pháp, hầu như đều xuất từ Vô Định giáo, bởi vậy cơ bản xấp xỉ, đầu tiên là trăm ngày Trúc Cơ, ngưng tụ Đạo chủng, lại bồi dưỡng

lớn mạnh, cành lá làm vì pháp thuật, nguyên thần làm vì trái cây. . ."

Đoàn Ngọc lúc này là đạo pháp Đại tông sư, cái gì lý niệm đều là hạ bút thành văn.

"Từ Hoàng Thiên cùng Đại Hạ, Chính Dương đạo biểu hiện đến xem, thế giới kia cùng Huyền Thiên tương tự, bởi vậy bên này đạo pháp đi qua có lẽ có áp chế, nhưng không nghiêm trọng lắm. .. Bất quá bảo hiểm tổng hợp để, vẫn là ở Hoàng Thiên bản địa ngưng tụ Hoàng Thiên Đạo chủng cho thỏa đáng. . ."

Như mang theo một thân Huyền Thiên pháp lực đi qua, nói không chắc liền muốn bị định vì khác loại!

Mà khác loại đãi ngộ, xem Đại Hạ thái tổ cùng Chính Dương đạo chủ ở Huyền Thiên đãi ngộ liền biết rồi.

Đoàn Ngọc suy tư đã định, liền không chần chừ nữa, quyết ý đợi đến phân thân bồi dưỡng tốt, lập tức xuất phát, tìm tòi Hoàng Thiên.

Bản tôn cũng phải đẩy ra càng nhiều thời gian bế quan, đem lượng lớn tâm thần đầu nhập cái kia phương thế giới.

. . .

Một chỗ cánh đồng hoang vu.

Đại địa mênh mêng, sinh cơ suy yếu, mang theo một luồng mục nát khí.

Chỉ có một loại không biết tên dữ tợn dị thảo, cả người mọc đầy xước mang rô, bò hổ giống như, lượng lớn trải ra, một mảnh đen kịt, chiếm cứ đầy khắp núi đồi.

Vù vù!

Gió nhẹ thổi qua, trong hư không bỗng nhiên mơ hồ mà động.

Lượng lớn vắn vẹo đường nét hội tụ, gợn sóng càng lúc càng lớn, cuối cùng hình thành một cánh cửa ánh sáng, lóe lên liên qua.

Trong chớp mắt này, một tia sáng trắng lấy nhanh chóng tốc độ độn ra, hóa thành một cái vóc người thon dài, con mắt ôn hòa bóng người, chính là Đoàn Ngọc phân thân!

"Hô. . . Nguy hiểm thật!"

Hắn mở ra bàn tay, phía trên một tờ Hoàng Thiên Địa Thư đã hóa thành tro tàn.

Vừa mới nếu là không có vật này che lấp khí tức, chính mình sợ là sớm đã bị khổng lồ Thế giới chi lực tiêu diệt làm vì hạt bụi nhỏ.

"Bất quá, cuối cùng cũng coi như bình an lén qua! Đây chính là Hoàng Thiên thế giới sao?"

Đoàn Ngọc ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt không khỏi nghiêm nghị.

Giữa bầu trời, một vòng mặt trời bên ngoài hoàng mang, cho đại địa độ lên một tầng ánh vàng, phảng phất hoàng hôn mỹ cảnh.

Nhưng then chốt là, lúc này mới mặt trời lên trên đỉnh đầu a!

"Hoàng hôn giống như thế giới, còn có. . . Loại này ô uế cùng tuyệt vọng!"

Hắn nhíu chặt lông mày.

Từ khi bước lên vùng đất này sau khi, liền cảm nhận được một loại ngột ngạt cùng khủng bố, phảng phất thời khắc bị quái thú nhìn chăm chăm giống như, làm người tinh thần không được thả lỏng.

"Thiên địa, bị ô nhiễm a!"

Đoàn Ngọc rất rõ ràng, Hoàng Thiên thế giới trước cùng Huyền Thiên thế giới đem xấp xỉ, nhưng chịu đến không biết tồn tại ô nhiễm, mới sẽ biến thành này tấm quỷ đáng vẽ.

Lúc này, dĩ nhiên đã đến sắp hủy diệt lúc.

Đại Hạ thái tổ cho rằng chạy thoát, cũng không biết chỉ là từ một cái hố lửa nhảy vào một cái khác hố lửa mà thôi.

"Nói không chắc. . . Vừa qua đến liền hối hận rồi."

Hắn tràn ngập ác ý nghĩ, lại kiểm tra xuống tự thân.

Cái này phân thân được đến Bản tôn lực lượng cả nước bồi dưỡng, tuy rằng Bình gia chưa từng nhập môn, nhưng võ đạo tuyệt đối là cấp bậc Tông Sư, đồng thời dùng thiên tài địa bảo, chế tạo ra một bộ hậu thiên thần lực thân thể, tổng hợp chiến lực không dưới Bình gia một, hai tầng.

Đạo pháp phương diện, càng là kế thừa Bản tôn trình độ, lượng lớn thu lấy bách gia chi chúng trưởng, Trúc Cơ viên mãn, rất sớm liền có thể đột phá.

Chỉ là nhớ Hoàng Thiên quy tắc bất đồng, cố ý áp chế ở giới hạn.

Đoàn Ngọc hít sâu một cái, cố nén khó chịu cùng buồn nôn, cảm giác vùng thế giới này.

"Ừm. . . Cùng Huyền Thiên tương đồng, chứa đựng đạo pháp tồn tại, có thể triển khai pháp thuật. . . Chỉ là một ít đạo pháp không thể dùng, một ít uy lực nhỏ đi, một ít nhất định phải thay đổi bùa chú cùng nghi quỹ. . . Tốt nhất hãy tìm Hoàng Thiên bản địa công pháp nghiên cứu xuống, đương nhiên, là bị ô nhiễm trước bản thổ bản!"

Hắn nhìn quét xuống chu vi, phát hiện tựa hồ đi tới một mảnh hoang dã, một loại màu đen bò hổ chiếm cứ lượng lớn tầm nhìn.

Tiện tay vê lại một mảnh, phát hiện lá cây hình như răng cưa, cũng vô cùng cứng cỏi.

Thoáng dùng chút khí lực, mới lôi kéo xuống, toàn bộ bò hổ đều là riu rít run rẩy.

"Quý dị địa phương, quý dị thực vật!"

Đoàn Ngọc bữu môi, quyết định một phương hướng, triển khai khinh công chạy đi.

Một đường nhìn thấy đều là hoang vu cực kỳ, qua không biết bao lâu, lỗ tai hắn hơi động, trong tay sắt lá vèo đến một tiếng bay ra, rơi xuống dưới đất.

"Chít chít!"

Một con mèo lớn bằng màu vàng chuột nhảy ra ngoài, cả người bộ lông như đâm, thật giống chỉ nhím gai, đập mấy lần chân, chột mất mạng.

"Lông cứng chuột?!"

Đoàn Ngọc cẩn thận phân biệt xuống, trong lòng hiện lên cái rất thích hợp xưng hô, ngời chồm hồm xuống nhìn một chút.

Phát hiện con này chuột không chỉ có cả người bộ lông như gai, miệng càng là rất lớn, hàm răng vô cùng sắc bén, chỉ là lại thế nào đi nữa hung hãn, bị một chiếc lá đâm thủng con người nhập não, cũng là không có cứu.

"Biến dị sinh vật. . . Hắn là không độc."

Hắn kiểm tra chốc lát, không khỏi nhổ nước bọt một tiếng: "Lẽ nào ta đến tận thế cầu sinh lưu thế giới? Này họa phong không đúng a!"

Hắn cái này thân thể tuy rằng một mạch hoá sinh, nhưng nơi đây cũng không có Bản tôn bổ sung, có tiêu hao liền cần ăn uống nước uống.

Nhưng tốt được lắm hoàng đế, làm sao liền lưu lạc tới muốn ăn chuột thịt phần trên cơ chứ?

Đoàn Ngọc trợn tròn mắt, khóc không ra nước mắt.

Xoắn xuýt một thoáng, hắn vẫn là đem con mồi mang theo.

Mảnh này hoang dã không biết bao lớn, nếu là mấy ngày đều đi không đi ra ngoài, dù cho chuột thịt, cũng đến ăn!

Cùng sinh tồn so với, hết thảy đều không tính là gì.

"Bất quá. . . Ta tuy rằng chỉ là đại khái chọn cái phương hướng, nhưng cũng là dựa theo trong cõi u minh linh giác chỉ dẫn, này cái phương hướng sinh cơ dần dần dày đặc, cùng nơi khác không giống, xuất hiện vật còn sống chính là minh chứng. . ."

Đoàn Ngọc bình tĩnh thần, tiếp tục chạy đi.

. . .

Sau ba ngày.

Hoang dã bên trên, một đồng lửa trại cháy hừng hực, vui vẻ liếm láp một con tương tự thỏ rừng thú nhỏ.

Tuy rằng không có muối, không có hương liệu, nhưng Đoàn Ngọc vẫn là ăn được rất thoải mái.

Ăn uống no đủ sau khi, hãn không có giải lao, mà là chậm rãi đi lại, lấy động tăng công lực ích tĩnh công.

"Cái này đại phương hướng không có sai. . . Càng đi cái phương hướng này đi, sinh linh dần nhiều, từ vừa mới bắt đầu trùng tên, đến chuột già, lại tới hôm nay thỏ rừng. . . Có lẽ ta muốn đi ra mảnh này hoang dã."

Đoàn Ngọc yên lặng suy tư cái này ba ngày phát hiện.

Đầu tiên là canh giờ không giống, căn cứ hãn tính toán, thế giới này, ban ngày có mười hai canh giờ, buổi tối cũng có mười hai canh giờ, tổng thể mà nói, một lần nhật nguyệt xoay chuyển, chính là hai mươi bốn canh giờ, bốn mươi tám giờ, đầy đủ là Huyền Thiên gấp ba!

Đồng thời, ban ngày thái dương, trước sau quanh quần một vòng hoàng mang, mang theo điềm gỡ cảm giác.

Toàn bộ đại địa, linh khí mỏng manh, còn có không biết ô nhiễm.

Đi lại ở này mảnh đại lục , khiến cho Đoàn Ngọc thần kinh trước sau căng thẳng.

"Bất quá. . . Đồng dạng có mặt trăng!"

Hãn ngẩng đầu nhìn trời, không khỏi khẽ ồ lên một tiếng.

Nguyên bản thế giới này mặt trăng trong sáng hoàn mỹ, như Huyền Thiên.

Nhưng lúc này, thành linh che lên một tầng huyết sắc.

Màu đỏ tươi ánh sáng soi sáng đại địa , khiến cho Đoàn Ngọc bỗng nhiên tâm thần không yên, nguy hiểm linh cảm tăng lên đến cực hạn.

Bốn phía bóng tối càng ngày càng dày đặc, phảng phất ở thai nghén cái gì quái thú.

"Hôm nay cùng hôm qua không giống, là trăng tròn?"

Đoàn Ngọc ngớ ngẩn: "Hoàng Thiên thế giới trăng tròn, đều là huyết sắc?"

Ô ô. . .

Chẳng biết lúc nào, bốn phía đã bị sương mù dày bao phủ, không ngừng ăn mòn lửa trại rọi sáng không gian.

Mơ hồ hồ đồ quý khóc truyền đến, vài điểm bích lục u hỏa ở trong sương mù dày đặc như ẩn như hiện, phản chiếu ra rất nhiều nửa hư huyền bóng người.

"Âm hồn? !"

Đoàn Ngọc bình tĩnh thần, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Loại này tiểu quỷ, Huyền Thiên thế giới đến một ngàn một vạn cũng không sợ, dù cho cái này thân thể, cũng có một thân võ đạo quyền ý hộ thể!

"Hì hì!"

Không biết đi qua bao lâu, một đứa bé tiếng cười từ trong sương mù dày đặc truyền đến.

Làm như những quái vật kia lại cũng chịu không nổi, khởi xương tập kích.

Vù vù!

Cường phong thổi qua, ánh lửa bỗng nhiên một ám!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 315: Tiếp Xúc

"Hừ! Giả thần giả quỷ!"

Đoàn Ngọc bình thần, tai nghe bát phương.

Đột nhiên đột nhiên quay người lại, năm ngón tay khép lại nắm tay, giống như chày sắt giống như lực phát vạn cân, mạnh mẽ đảo ra: "Giết!"

Võ giả khí huyết dương cương, lại thêm vào kiên định ý nghĩ, liền có thể khiến âm hồn tránh lui!

Ánh lửa sáng ngời, khiến cho hắn nhìn thấy tập kích chính mình 'Quỷ vật'!

Đó là một cái thân thể trần truồng đứa bé, cả người màu xanh đen, tròng mắt đen nhánh mà chỗ trống con mắt.

Đối mặt quyền phong, vui cười vẽ hóa thành gào khóc, mở ra miệng rộng, hiện ra trong đó lít nha lít nhít gai nhọn hàm răng, chảy ra màu vàng nước mủ.

Ầm!

Một quyền đánh ra, phảng phất đánh vào vật thật trên.

Màu xanh đen trẻ nhỏ một thoáng bay vào trong sương mù dày đặc, bốn phía âm thanh quái dị đột nhiên dừng lại.

"Vậy căn bản không phải quỷ hồn! Mà là. . . Không biết cái gì tà vật!"

Đoàn Ngọc thu hồi năm đấm, nhìn cổ tay trên hai cái đen nhánh tiểu hài tử chường ấn, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Vừa nãy chính là bị tóm như thế một cái, cái này hai nơi liền hoàn toàn mất đi tri giác, bằng hàn một mảnh, so cái gì Hàn Băng Chưởng đều lợi hại.

"Keng! Chúc mừng hoàn thành đánh đập tiểu băng hữu thành tựu! Then chốt là liền tiểu băng hữu đều đánh không lại. . ."

Hắn cười khổ, cảm thấy đi tới nơi này cái thế giới xa lạ sau khi, chính mình tính cách cũng nhảy ra không ít.

"Bọn họ. . . Tựa hồ so sánh sợ lửa?"

Xem đến ánh lửa thiêu đốt, ở trong sương mù mở ra một vùng không gian, Đoàn Ngọc suy tư, lập tức nhặt kiếm củi đốt, duy trì lửa.

Sau một khắc.

Hắn đột nhiên nhảy lên, như mãnh hổ hạ sơn, lấy thế như vạn tấn, bàn tay dưới chụp.

Đùng!

Mấy cái bay ra sương mù dày nửa trong suốt bóng đen tại chỗ nổ tung, hóa thành khí lưu màu đen, hòa vào trong ngọn lửa.

Xì xì. . . Xì xì!

Một trận khiến cả người sồn tóc gáy tiếng vang sau khi, cái này mấy đạo bóng đen liền hoàn toàn biến mất hậu thế.

"Vừa mới cái kia trẻ nhỏ, tựa hồ là đại quái cấp bậc, những hắc ảnh này chính là tiểu quái?"

Đoàn Ngọc gật gù, lại nhìn chăm chú chính mình cánh tay phải trên hai cái tiểu hài tử chường ấn.

Bất luận hãn làm sao vận công, thậm chí vận chuyển khí huyết, đều không thể khiến hai cái này chường ấn đánh tan.

Đối phương lợi hại, có thể thấy được chút ít.

Cũng may tựa hồ là trước bị chính mình dọa đến, chỉ là phái ra tiểu quỷ thăm dò, không có tự mình công kích.

Chỉ là, từ bắt đầu lần kia sau khi, đối phương cũng học thông minh không ít.

Nhìn chu vi bóng tối, cùng với giữa bầu trời màu đỏ mặt trăng, Đoàn Ngọc còn thật không dám để duy nhất ánh sáng tắt.

"Xem ra đêm nay là không đến ngủ. . ."

Hắn ai thán một tiếng, ngồi khoanh chân, sự chú ý tứ tán chu vi.

Không đến bao lâu, tay phải hãn sau quăng, tay áo bào mang gió, phảng phất roi giống như, đem một vệt bóng đen đánh bạo.

...

Chậm rãi, mặt trăng dần dần rơi xuống, che lại một vòng hoàng mang mọc lên ở phương đông.

"Mặt trời mọc, tất có một tia triều dương tử khí, đây là Đạo gia thực khí pháp trọng yếu nhất. . ."

Đồng lửa tắt, lượn lơ khói xanh bốc lên.

Đoàn Ngọc ngược nhìn phía đông, trong mắt bắt lấy quen thuộc cực kỳ một tia tử khí, lại ngây ra không dám thổ nạp tu luyện.

Thế giới này thực sự quá mức quỷ dị, ai biết cái này một tia tử khí bên trong đến cùng ẩn giấu cái gì ô nhiễm? Vẫn là nhất định phải nhiều kiểm tra một phen.

"Càng then chốt chính là. . . Đến chữa thương."

Hắn nhìn chăm chú trên cổ tay dấu tay nhỏ, hai cái này đen nhánh ẩn ký, liền phảng phất hình xăm như thế, rõ ràng cực kỳ, còn dật tán một vòng quỷ dị hơi lạnh.

Liền phảng phất ẩn ký bên trong huyết nhục tất cả đông hoại tử vong.

"Lần này đến đây Hoàng Thiên thế giới, mục đích chủ yếu là giải quyết Hoàng Thiên xâm lấn biến cục, thứ hai mục tiêu là giết chết Đại Hạ thái tổ, thứ ba nhưng là du lịch. .. Bất quá trước mắt mà nói, mấu chốt nhất vẫn là mau chóng cùng bản thổ sinh vật có trí khôn thu được liên hệ, hỏi thăm tin tức tình báo. . ."

Đoàn Ngọc đứng dậy, bắt đầu chạy đi.

Từ khi gặp phải đêm qua sự kiện quỷ dị sau khi, vận may của hắn tựa hồ lại một thoáng biến tốt.

Chu vi không còn là loại kia hủ bại cảnh tượng, nhiều chút cây cỏ, thỏ rừng con hoẵng loại hình thú nhỏ xuất hiện tần suất cũng càng ngày càng tăng cường, thậm chí còn phát hiện một ít nhân loại hoạt động vết tích.

"Xem ra phương hướng là đúng!"

Hắn tinh thần phấn chấn, không ngừng chạy đi, đột nhiên, bên tai hơi động, đẩy ra một chỗ người cao bụi cỏ.

Lọt vào trong tầm mắt, là một cái đơn giản sẵn bắt cạm bẫy —— cực lớn hồ, bên trong truyền đến thú nhỏ tiếng kêu cứu.

Hắn để sát vào nhìn một chút, phát hiện là một con da đen hươu, bộ lông ánh sáng, không có một chút nào lấm tẩm, không khỏi tẩm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Thợ săn bố trí cạm bẫy?"

Loại này cạm bẫy rất đơn giản thô bốn, nhưng nhất định phải tình cờ đến liếc mắt nhìn.

Đoàn Ngọc trong lòng hiểu rõ, ẩn giấu ở phụ cận, yên lặng chờ đợi lên.

Qua đại khái một cái nửa canh giờ, lỗ tai hắn hơi động, nghe được vội vàng tiếng bước chân.

Nường theo mà đến, còn có vài câu lầm nhảm , căn bản nghe không hiểu Dị giới lời nói.

"Ngẫm lại cũng là bình thường, Đại Hạ tiếng phổ thông cùng tiếng Xuất Vân đều chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm, chớ nói chi là Dị giới ngôn ngữ. . ."

Hắn trong bóng tối lờm một cái, xem đến phía dưới bụi cỏ hơi động, vài tên thợ săn bước nhanh đi ra, nữ có nam có, nhìn thấy cạm bẫy bên trong da đen hươu, nhất thời phát ra một trận hoan hô.

"Tổng cộng bốn người, một cái trung niên mang ba cái thanh niên, ba nam một nữ?"

'Đều là tóc đen, nhưng con mắt màu sắc có chút không đúng. .. Bất quá bình thường, dù sao cũng là không giống thế giới, nhân chủng khẳng

định có chút sai biệt!'

'Động vật da lông làm thành quần áo, ngoại trừ giữ ấm ở ngoài, tựa hồ còn có phòng cụ tác dụng?'

'Cung tên rất nguyên thủy, tuy rằng có sắt dao găm, nhưng tựa hồ vô cùng hiểm có . . .'

. . .

Đoàn Ngọc nhìn trộm cái này một đám thợ săn đem đèn hươu săn giết, cắt da lấy thịt, động tác rất nhanh, tựa hồ không có thời gian.

Hắn nhìn ngó mặt trời, trong lòng có đáp án: "Này thế ngoại giới ban đêm rất nguy hiểm? Chạy về đi?"

"Nếu nguy hiểm, còn không nở con mồi, nói rõ đồ ăn rất khan hiếm? Xem ra cái này thế giới Nhân tộc, sống đến mức không ra sao a. . ."

Nghĩ tới đây, hắn không do dự nữa, nhảy xuống.

"Hàn đạt cổ? !"

Mấy cái thợ săn sợ hết hồn, dồn dập bưng lên cung tên trường mâu nhóm vũ khí.

'Ân. . . Xem ra hàn đạt cổ, hắn là đang nói là ai, hoặc là người là ai, nguy hiểm loại hình hàm nghĩa!'

Đoàn Ngọc nỗ lực làm ra một cái người hiền lành khuôn mặt tươi cười, vừa yên lặng suy tư.

Lấy hắn lúc này tư duy cùng phản ứng, học tập một môn mới ngôn ngữ, mười ngày nửa tháng là có thể giải quyết.

Nhưng then chốt là phải có người dạy!

Nếu là không có người dạy, chính mình trộm đạo quan sát, liền đoán ý đoán nghĩa, liền không biết muốn tiêu hao bao lâu.

"Các vị, ta không có ác ý!"

Đoàn Ngọc mở ra hai tay, lại so với mấy cái dấu tay: "Ta nghĩ đi các người thôn xóm!"

Trong lòng, lại là suýt chút nữa chú mắng ra tiếng, vì sao Huyền Thiên bên trong thế giới đạo pháp, không có ngôn ngữ văn tự thông hiểu loại hình.

Bất quá coi như có, hắn lúc này liền Đạo chủng đều còn chưa cô đọng, không hấn dùng đến đi ra.

Cũng may đạo pháp đông đảo, trong đó có thiên môn, thuần túy là lấy chính mình thần thức mạnh mẽ, thả ra sức cuốn hút, thu được người bên ngoài hảo cảm, hoặc là nói, bình thường cấp bậc thôi miên.

"Đây là. . . Cần gì phải nói như vậy?"

Nữ thợ săn Hàn Đạt trợn mắt lên, lại nhìn bên cạnh Thanh Sơn đại thúc: "Người nghe hiểu được sao?"

"Nghe không hiểu, nhưng hấn là. . . Không phải cái người xấu!"

Trung niên thợ săn nguyên bản gương cung cài tên, tình huống không đúng liền muốn máu phun năm bước, đồng thời làm người cẩn thận.

Lúc này không biết vì sao, cảm thấy đối diện thanh niên không giống người xấu, buông vũ khí xuống.

Nhìn thấy hấn như vậy, ba cái thanh niên dồn dập học theo răm rắp.

"Người. . . Người mạnh khỏe, ta là Hàn Đạt, người đến từ nơi nào?"

Nữ thợ săn dừng một chút, chỉ chỉ chính mình, vừa chỉ chỉ Đoàn Ngọc.

'...'

Đoàn Ngọc nhìn cái này da thịt màu vàng nhạt, con người linh động, tràn trề thanh xuân khí tức thiếu nữ, chỉ chỉ chính mình: "Đoàn Ngọc!"

"Đoàn ? Đoàn . . ."

Một phen ra dấu sau khi, nhìn dần dần rơi xuống hoàng hôn, Thanh Sơn đại thúc lập tức nói: "Nơi này cách 'Cấm địa' quá gần rồi, vừa nhanh đến ban đêm, chúng ta đi về trước!"

"VẬY HẸN ĐÂY?"

Hàn Đạt chỉ chỉ Đoàn Ngọc.

"Đừng quên. . . Thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, người này, rất khả nghi!" Tuy rằng ác ý tiêu trừ, nhưng bản năng cảnh giác vẫn còn ở đó. Thanh Sơn do dự dưới: "Đem hãn ở lại chỗ này, như theo tới, lập tức động thủ!"

Cũng không phải là hãn máu lạnh, chỉ là thế giới này, không cho phép một điểm thiện ý.

Nói, liền mang đội rời đi, nhìn cùng lên đến Đoàn Ngọc, lập tức giơ lên cung tên, so với cái đe dọa tư thế.

'Được rồi. . . Tính cảnh giác thật cao, ta triển khai cũng không phải thật sự đạo pháp, không thể thay đổi tâm thần của hãn. . . Chỉ có thể sử dụng kế hoạch hai.'

Trải qua mấy ngày nay tìm tòi, Đoàn Ngọc đối với mảnh này địa vực trên một ít động vật vẫn là hết sức hiểu rõ.

Những kia lông cứng chuột, đừng xem ở trên tay hăn bị chết dễ dàng cực kỳ, trên thực tế đối với người bình thường mà nói, chính là khủng bố sát thủ! Đồng thời, còn rất dễ dàng bị một ít hỗn hợp nước cỏ mùi hấp dẫn.

Nghĩ tới đây, hăn không do dự nữa, ngón tay đưa vào trong tay áo, phát ra một cái nào đó tín hiệu.

"Không muốn lại theo tới, bằng không bắn chết người!"

Thanh Sơn nhanh chóng chạy đi, thấy mặt sau treo Đoàn Ngọc, rất là tức giận quát lớn.

"Thanh Sơn đại thúc, hăn căn bản nghe không hiểu chúng ta lời nói!"

Một cái nam thợ săn chỉ cười cười: "Người nói một người lớn sống sờ sờ tại sao lại ở chỗ này, thật là kỳ quái! Còn có y phục của hăn, so với Hàn Đạt cất giấu cái này xinh đẹp hơn, sẽ không phải là trong thành người đến chứ?"

"Trong thành đến thiếu gia, bên người làm sao có khả năng không có ai bảo vệ? Lại làm sao có khả năng xuất hiện ở đây?"

Thanh Sơn vẻ mặt trở nên lạnh, nhìn kiên trì Đoàn Ngọc, liền muốn buông lỏng dây cung, bất quá nhắm vào chính là Đoàn Ngọc trước mặt thổ địa, bản ý vẫn là dọa một cái hăn.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hăn liền phát hiện người tuổi trẻ kia thay đổi.

Đối phương thoáng khom lưng, làm phát lực tư thế, đột nhiên vọt một cái.

Tốc độ nhanh tốt giống như gió, trong nháy mắt liền xẹt qua mấy trượng khoảng cách.

"A!"

Trong kinh ngạc, Thanh Sơn lập tức bắn cung, mũi tên hóa thành một đạo hắc tuyến, bị đối phương phiến diện đầu liền né qua.

'Thật là lợi hại thân thủ, lẽ nào chúng ta phải chết ở chỗ này?'

Thanh Sơn trong lòng hết sạch, nhìn thấy đối phương xông đến trước mặt, lại đối với hắn coi như không gặp, cánh tay dài nhẹ thư, đã bắt Hàn Đạt, lùi lại vài thước.

Phốc phốc!

Ở nàng nguyên bản đứng thẳng địa phương, âm ảnh nơi bỗng nhiên đâm tới rất nhiều lông cứng châm nhỏ, rơi xuống ở phía sau cây cối trên, từng chiếc cắm sâu.

Hiển nhiên nếu không là Đoàn Ngọc kéo nàng một cái, liền phải chết ở chỗ này.

"Là chuột lông tiền! Giết nó!"

Thanh Sơn phục hồi tinh thần lại, thầm kêu một tiếng may mắn, lần thứ hai giương cung cài tên, một mũi tên bay ra.

Trong bụi cỏ kêu thảm một tiếng, một con chuột lông tiền liền loạn choà loạn choạng mà nhảy ra ngoài, trên người cắm vào một mũi tên, chạy không vài bước liền ngã xuống đất.

'Hắn. . . Hắn cứu ta?'

Hàn Đạt tránh thoát khỏi đến, nhìn Đoàn Ngọc, trong lòng tràn ngập một loại sống sót sau tai nạn vui mừng.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 316: Sơn Thôn

Hoàng Thiên thế giới, thành Bắc Thiết, sơn thôn.

Nói là sơn thôn, không bằng nói là sơn trại, cái này trại ở vào một chỗ hẻm núi địa hình, cốc sau có một dòng sông xuyên qua, cốc trước nhưng là cao tới ba trượng tường gỗ.

Tường gỗ chính diện dùng to dài tước nhọn đầu gỗ làm thành nhím gai giống như phòng ngự, không ít còn dính nhạ màu nâu đen vết máu, mỗi cách mấy trượng, lại thiết lập cao cao tháp tên.

Chỉ là từ địa hình đến xem, chỉ cần có trăm người, liền dễ thủ khó công đến cực điểm, chính quy đại quân gặp phải cũng phải đau đầu.

Mà ở Hoàng Thiên thế giới, cái này vền vền là thôn trang đánh dấu phối!

Hoàng hôn vô hạn tốt, chỉ là gần hoàng hôn.

"Thợ săn đội đã về rồi!"

Nường theo tháp tên trên truyền đến tiếng la, một trại cầu treo thả xuống.

Rất nhiều thê tử nhi nữ vây quanh, trong con người pha tạp vào lo lắng cùng chờ mong.

"Thanh thím, Hoa đại tẩu. . ."

Đoàn Ngọc cười ha hả hỗn ở trong đó, nhìn không ít người một nhà đoàn tụ tình cảnh, vừa thuần thực dùng bản địa lời nói chào hỏi, tiện thể phát phúc lợi.

Cái gọi là 'Phúc lợi', tự nhiên là từng con từng con mồi.

Đợi đến cuối cùng, chính hắn để lại nửa con thỏ hoang, trở lại nơi ở.

Đây là ở thôn trại út ngoài rìa một chỗ cũ nát lâu gỗ, lung lay duệ duệ, phảng phất gió vừa thổi liền muốn sụp đổ.

Hắn không để ý chút nào, tự nhiên châm lửa, nướng, lấy ra một cái đôi lấy thô muối, nướng đến mùi thơm phân tán, từng ngậm từng ngậm bắt đầu ăn.

"Đoàn đại ca!"

Không đến bao lâu, mấy cái khỏe mạnh kháu khỉnh tiểu quỷ liền chạy tới: "Người ngày hôm trước dạy chúng ta mấy chiêu, chúng ta đã học được, người xem!"

Nói, liền xếp đặt mấy cái quyền giá, tuy rằng tay chân chẳng có bao nhiêu sức, nhưng có nề nếp, vô cùng tiêu chuẩn, hiển nhiên là từng hạ xuống khổ công.

"Rất tốt, thừa dịp trời còn chưa tối, ta lại dạy các người một chiêu!"

Đoàn Ngọc cười ha ha, vui vẻ hòa thuận cảnh tượng.

'Khoảng cách lần thứ nhất tiếp xúc, đại thể đã qua một tháng a. . . Không đúng, lấy nơi đây canh giờ để tính, hắn là khoảng chừng nửa tháng!'

Hắn trong con người có chút quang mang.

Ngày đó, hãn anh hùng cứu mỹ nhân, triển lộ thiện ý, ở Hàn Đạt mấy cái chùa va chạm nhiều thanh niên ủng hộ, bị mang tới trong thôn này.

Nhìn thấy mấy cái người đang nằm quyền, thợ săn đội đội trưởng 'Khu Việt', y sư 'Thái Thiên Hữu', cùng với trưởng thôn 'Cổ Hợp' sau khi, rất là biểu diễn một phen, mới thu được tạm thời ở tại trong thôn trại tư cách.

Tuy rằng, từ tít ngoài rìa vị trí đến xem, nếu là phát sinh cái gì tập kích sự kiện, khẳng định cái thứ nhất lan đến gần hãn.

Sau đó , bất quá rộng rãi tất phúc lợi, giao hảo bách tính mà thôi.

Phát hiện người nơi này phổ biến thiếu hụt đồ ăn sau khi, hãn liền xung phong nhận việc gia nhập thợ săn đội, thường thường đi ra ngoài săn bắn đến lượng lớn thú hoang, phân phát bốn phương.

Lại nhìn thấy mấy tên tiểu quỷ hiếu kỳ, liền quang minh chính đại dạy bọn họ luyện võ.

Loại này oan đại đầu ai không thích? Bởi vậy dần dần chịu đến tiếp nhận.

Mấu chốt nhất chính là, rốt cục học được bản thể giới ngôn ngữ!

Đồng thời thông qua giáo dục luyện võ, thăm dò người địa phương thân thể cấu tạo, đối với tu luyện có nhiều chỗ tốt.

Rất nhanh, sắc trời đen nhánh, đi ra tiểu quỷ lập tức bị người lớn kêu trở lại.

Tuy rằng bọn họ rất hi vọng chính mình tiểu hài tử học cái một chiêu nửa thức, nhưng ban đêm là cái cấm kỵ.

Đoàn Ngọc trở lại nhà gỗ, đóng cửa phòng, ngồi trên mặt đất.

Cái này nhà gỗ đơn sơ đến cực điểm, liền cái giường đều không có, trên đất pho chút cỏ khô là có thể ngủ.

Trên thực tế, toàn bộ trong thôn, có đứng đắn giường người cũng không mấy cái.

"Thế giới này. . . Quả nhiên rất quý dị. . ."

Nghĩ khoảng thời gian này sưu tập đến tình báo, hẳn lại không khỏi sắc mặt nghiêm nghị.

"Cổ đại xã hội, nông thôn chi dân kiến thức thiên cận, phần lớn đều không thể ra trăm dặm nơi. . . Tin tức có giá trị, chỉ có ba cái!"

"Số một, này thôn đông đi khoảng trăm dặm, có một toà thành Bắc Thiết, là phụ cận chính trị trung tâm, hàng năm đều có thu thuế!"

"Thứ hai, ta trước nơi rừng rậm, tới gần 'Cấm địa', vô cùng quý dị nguy hiểm, hầu như không ai được sống chờ trên một buổi tối!"

"Thứ ba, như còn có cái khác tình báo, tất năm giữ ở trường thôn Cổ Hợp, y sư Thái Thiên Hữu các loại rất ít mấy cái trên tay. . . Ân, còn có văn tự!"

. . .

Tuy rằng có thể nghe nói bản thổ lời nói, nhưng đọc sách biết chữ, lại là một chuyện khác.

Lấy lúc này sức sản xuất đến xem, năm giữ loại kỹ năng này người tất nhiên cực nhỏ.

Đoàn Ngọc nhìn ngoài cửa sổ, chỉ thấy màu đỏ tươi ánh trăng trải rộng bầu trời, từng nhà đèn đuốc sáng choang, thậm chí thành trại tường gỗ bên trên, đều nhen lửa cực lớn cây đuốc, lại là suy tư.

Thế giới này, buổi tối rất nguy hiểm, dã ngoại rất nguy hiểm, mà dù cho chờ ở trong nhà, gặp phải huyết sắc ánh trăng, tương tự rất nguy hiểm!

"Truyền thuyết. . . Huyết nguyệt mang đến sương mù, sương mù bên trong có quái vật, chỉ có ngọn lửa, mới có thể tạm thời làm chúng nó lùi tán. . . Cờ nào tuyệt vọng thế giới!"

Đoàn Ngọc nghĩ đến trong thôn trại người, bọn họ ngoại trừ thu hoạch lúc, trên mặt nhiều nhất vẻ mặt chính là tê dại —— nhìn quen sinh tử tê dại!

Đột nhiên, trên tay rùng cả mình truyền đến.

Hắn trầm ngâm xuống, mở ra bọc lại vải thô bao cổ tay, hai cái tiểu hài tử chường ẩn vô cùng dễ thấy, một điểm đều không có biến mất, trái lại có khuếch tán khuynh hướng.

"Ta đã ném thử rất nhiều thủ pháp, đều là tiêu tan không đi, xem ra chỉ có thể cách dùng lực. . ."

Tuy rằng trong thôn thì có y sư, đồng thời tựa hồ tay nghề không sai, từ bình thường bị thương, dạ dày đau hoa mắt, thậm chí tịch quỷ trừ tà đều có một tay, nhưng Đoàn Ngọc cảm giác được đối phương tám thành không triệt!

Hoặc là, dù cho có thể trị, cũng chưa chắc chịu ra tay.

"Dù sao. . . Ta dù cho vô căn cứ chính mình mất trí nhớ du đãng lai lịch, nhưng người tinh tường đều biết có vấn đề! Cái kia trưởng thôn Cổ Hợp cỡ nào người khôn khéo? Lại vẫn lưu lại ta xuống đến, rõ ràng không có ý tốt!"

Đoàn Ngọc bèn nhảy nhận ra được, trưởng thôn miễn cưỡng đồng ý chính mình lưu lại ở chỗ này, ẩn giấu đi một cái cực lớn âm mưu.

Nhưng khi đó không có bao nhiêu lựa chọn, liền biết thời biết thế.

Vù vù!

Sương mù sắc dần dần dày đặc, từ hoang dã bao phủ tới, lại bị tường gỗ, hoặc là nói bên trên cây đuốc ngăn cản.

Trong sương bóng đen tầng tầng, truyền đến mơ hồ tiếng vang.

Thôn làng bên trong, hầu như tất cả mọi người đều là trốn ở trong chăn, run cầm cập, khẩn cầu ban đêm mau chóng đi qua.

"Tối nay. . . Chỉ sợ sẽ không quá đơn giản!"

Đoàn Ngọc nhìn mình thủ đoạn, cười lạnh một tiếng.

Này thế, mười lăm lần nhật nguyệt luân phiên, liền có một lần màu đỏ tươi trắng tròn, mang đến không lồ nguy hiểm, mà dấu tay không chỉ có là thương thế, càng là ký hiệu, hấp dẫn chó săn đám người ánh mắt!

Hắn cảm thấy, cái kia tập kích chính mình đứa bé, hẳn là có trí khôn nhất định.

Hoặc là nói, tuần hoàn săn thú bản năng cùng quy luật.

Mỗi lần Huyết nguyệt, liền là đối phương sinh động lúc, đối với mình con mồi này, nếu là thù dai, nói vậy sẽ không bỏ qua.

"Bất quá, những thứ này thôn xóm có thể ở trong lúc nguy hiểm tồn tại đến nay, nói vậy cũng là có nhất định thủ đoạn, mà ta đối phó quỷ vật , tương tự có một tay."

Đoạn này thời gian thông qua dạy võ nghệ, hẳn đã thăm dò rõ ràng bản địa nhân tộc thân thể cấu tạo, hẳn là có thể tu pháp.

Cái gọi là pháp môn, ban đầu bắt quá người sáng lập, đồng thời nhân pháp thiên, thiên pháp địa, đạo pháp tự nhiên.

Hoàng Thiên thế giới cùng Huyền Thiên nguyên bản không sai biệt lắm, hơi hơi sửa chữa một thoáng, phải là liền có thể sử dụng.

"Cho tới bản thổ công pháp, thứ này dù cho có, thôn khẳng định cũng sẽ không để ta xem. . ."

Đoàn Ngọc trầm ngâm xuống, lại nhìn bên ngoài Huyết nguyệt: "Lúc này, cũng không thích hợp đột phá!"

Tuy rằng không có sinh thành nguyên thần, nhưng thân thể này linh giác, bản năng cũng cảm giác được nguy hiểm.

Loại này nguy hiểm, đương nhiên là đến từ bị ô uế thiên địa.

Luyện khí sĩ khí từ đâu đến? Đồng dạng là thế giới này! Chớ nói chi là, gặp phải Huyết nguyệt, ô nhiễm tăng thêm gấp mười gấp trăm lần.

Mặc cho là ai, cái này thời điểm luyện khí, thỏa thỏa cũng bị ô nhiễm bốn nguyên, cái này phân thân cũng là phế bỏ.

Ô ô!

Đột nhiên, ngoài thôn sương mù dày tăng lên, phảng phất trong bóng tối quái thú, không ngừng thăm dò lửa.

Tường gỗ ở ngoài, truyền đến thùng thùng tiếng va chạm.

"Không được! Nhanh gõ cái mõ chiêng đồng!"

Bang bang!

Coong coong!

Mấy tiếng la lớn qua đi, rất có lực xuyên thấu âm thanh, bỗng nhiên truyền khắp toàn thôn, đây là nguy hiểm cảnh cáo.

"Đây là. . . Chiêu tà nạp túy?"

Vừa nghe đến cái này, không ít thôn dân lập tức vươn mình bò lên, lại nhen lửa nào đó căn cất giấu nển.

Cái này ánh nển thuần trắng, mang theo một luồng kỳ dị mùi thơm, cũng là thôn dân phòng tuyến cuối cùng.

"Khanh khách!"

Thôn trại hạt nhân, tóc trắng xoá Thái Thiên Hữu tay cầm một con gà trống, cắt yết hầu lấy máu, ở gian nhà chu vi lâm một vòng tròn, nhìn không ngừng đột phá tường gỗ, dăng tới trong thôn sương mù, không khỏi một cái giật mình: "Không biết. . . Ngày mai lại muốn chết mấy cái?"

...

Ầm!

Đoàn Ngọc mặt không hề cảm xúc, tiến bộ trùng quyền, đem một con tiểu quỷ nện thành mảnh vỡ: "Con thứ mười chín! Ta không có thôn dân 'Nển đuổi quỷ', lại là biên giới, quả nhiên được lan đến nhất!"

Cũng may hắn còn có một thân võ công, cấm địa biên giới đều có thể qua đêm, đối phó một ít âm hồn không thành vấn đề.

Đoàn Ngọc quyền đâm cước đá, quyền phong dương cương, so cái gì cấp thấp trừ tà vật phẩm đều hữu hiệu.

Không biết đi qua bao lâu, đông mới dần dần xuất hiện ánh bình minh, sương mù tiêu tan, Huyết nguyệt hạ xuống.

Hàn Đạt cầm trong tay một cái nển, lo âu đi tới: "Đoàn Ngọc? ! Đoàn Ngọc?"

Nàng mới vừa vừa đi vào nhà gỗ địa giới, đột nhiên. . . rầm!

Cả tòa nhà gỗ, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, biến thành đầy trời mảnh vụn, ầm ầm sụp đổ!

"Là Hàn Đạt a!"

Đoàn Ngọc ung dung từ phế tích bên trong đi ra, khoe miệng mỉm cười: "Người đêm qua không có sao chứ?"

"Còn. . . Cũng còn tốt!"

Nữ thợ săn gò má chẳng biết vì sao một đỏ: "Người đây?"

"Còn không có trở ngại, ngoại trừ gian nhà so sánh không hẳn chắc ở ngoài!"

Đoàn Ngọc nhún nhún vai, chợt liền nghe đến trong thôn truyền ra mấy cái thê thảm tiếng kêu rên.

"Gặp!"

Hàn Đạt biến sắc, đuổi tới.

. . .

Mấy chỗ nhà gỗ trước, vây quanh một vòng người, nhìn mấy cỗ mang ra thi thể.

Những thi thể này toàn thân gầy như củi khô, thật giống chỉ còn dư lại da bọc xương, máu thịt tất cả biến mất không thấy.

"Đây là bị lệ quỷ hút khô rồi tinh huyết a!"

Dù cho trước lại tê dại, nhìn thấy trong thôn chết rất nhiều người, không ít người vây xem vẫn là âu sầu trong lòng.

"Ai. . . Chuyện như vậy tuy rằng ít, nhưng nơi nào đều có, trừ phi ở lại ở trong thành, mới an toàn hơn điểm. . ."

"Trong thành nhà nhiều quý? Chúng ta sợ là không có cái kia phúc khí!"

"Nói đến đây cái. . . Thành Bắc Thiết thuế lại nhanh đi xuống chứ? Năm nay máu thuế nên làm gì?"

"Xuyt. . . Cấm tiếng!"

. . .

Không ít người châu đầu ghé tai, nhìn thấy Đoàn Ngọc lại đây, lại lập tức câm miệng không nói.

Đoàn Ngọc nhú mày, cảm giác chu vi ác ý một thoáng lại dày đặc rất nhiều.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 317: Quỷ Quái

Y lư.

Gạch đỏ lục ngói đại trạch, bốn phía máu gà chưa khô.

Nói riêng về hoàn cảnh, nơi này hẳn là trong thôn tốt đẹp nhất mấy chỗ một trong.

Lúc này, đã hội tụ không ít người, đều là đêm qua bị tà khí kẻ xâm lấn.

"Đại phu, ngài cứu cứu ta chủ nhà a!"

Một tên nông phụ gắt gao lôi kéo y sư ống tay áo.

"Chớ hoảng sợ! Chớ hoảng sợ!"

Thái Thiên Hữu ôn ngôn an ủi, mở ra bệnh nhân mí mắt nhìn một chút: "tà túy chưa nhập cốt, còn có cứu!"

Nói, chuyển đi vào đường, bưng ra một chén nước đến: "Này hẳn uống xong!"

Bệnh nhân kia quán nước sau khi, hai mắt trắng dã, tứ chi co giật, ngã trên mặt đất, lăn lộn đầy đất, bỗng nhiên 'Oa' đến một tiếng, phun ra lượng lớn nước đen, trong đó tựa hồ còn có sâu nhỏ nhúc nhích.

"Có thể, dìu hẳn xuống!"

Thái Thiên Hữu xoa xoa cái trán: "Người kế tiếp! Ồ? Là người!"

"Thái y có lẽ, chính là tại hạ!"

Đoàn Ngọc cười đáp lại.

"Người có bệnh?" Thái Thiên Hữu lờm một cái.

Lúc trước trong thôn ba người cùng bàn bạc, người này là nhất là bài xích Đoàn Ngọc nhập thôn trại.

"Ây. . . Coi như thế đi!"

Đoàn Ngọc thở dài, đưa tay phải ra, triển lộ phía trên tiểu hài tử chường ấn: "Đêm qua bị một đứa bé quý hồn đánh trúng, thái y người xem coi thế nào?"

"Tê tê. . ."

Thái Thiên Hữu nhất thời phảng phất bóp lấy cái cổ con vịt, vừa cẩn thận kiểm tra một phen, không khỏi hút vào khí lạnh: "Này không phải là quý, mà là quái!"

"Quái?"

"Quý quái quý quái! Quý chỉ là đường nhỏ, quái mới thật sự là khủng bố!"

Thái Thiên Hữu tay đều đang phát run: "Không đúng a. . . Quái giống như chỉ ở cấm địa bên trong bồi hồi, tại sao lại đi tới ngoại giới?"

Hắn lông mày nhíu chung một chỗ, hiển nhiên là tiêu hao tâm huyết đang suy tư.

Trầm ngâm chốc lát, vẫn là buông tay nói: "Đoàn tiểu ca bệnh này, lão hủ không trị hết. . ."

"Không biết. . . Cái này quái truyền thuyết, từ đâu mà đến?" Đoàn Ngọc lại là lộ ra rất hứng thú vẻ mặt.

"Lão hủ không biết, chỉ là 'Quái' một vật, vô cùng quý dị đáng sợ, so với bình thường quý hồn lợi hại ngàn lần gấp trăm lần. . . Trong đó đến tột cùng, lão hủ cũng không lắm hiểu rõ, chỉ là ở trong sách cổ gặp qua tương tự miêu tả. . ."

Thái Thiên Hữu vuốt vuốt chòm râu, đứng lên: "Lão phu muốn đi tìm thôn chính nói chuyện, người tự tiện đi!"

Nhìn người này bóng lưng, Đoàn Ngọc xoa xoa mi tâm: "Nguy cơ. . . Càng ngày càng tới gần đây!"

. . .

Thôn chính nhà.

Cổ Hợp nghe được Thái Thiên Hữu kể rõ, suýt nữa nhảy lên: "Người nói cái gì? Quái?"

Hắn mặc dù đã có sáu mươi, bảy mươi tuổi cao tuổi, nhưng mặt mày hồng hào, tinh thần phấn chấn, lúc này sắc mặt lại trở nên một mảnh trắng bệch.

"Không sai. . . Tiểu tử kia đã bị quái vừa ý, đặt xuống ấn ký!" Thái Thiên Hữu lắc đầu một cái: "Thôn chính dù có mưu tính, cũng không cách nào thi hành. . ."

Chẳng biết vì sao, hắn lại có chút vẻ hài hước.

"Cái này nên làm thế nào cho phải?" Cổ Hợp gấp đến độ xoay quanh: "Thành Bắc Thiết thuế lại, liền muốn đến rồi a!"

Thành Bắc Thiết là phụ cận bá chủ, tất cả thôn trại đều phải đúng hạn dâng lên lượng lớn vật tư, lương thực loại hình, bằng không liền sẽ bị nghiêm trị.

"Cái khác đều tốt làm, chính là cái kia một mực 'Nhục Hoàn đan' ! Còn kém một chút tài liệu!"

Cổ Hợp nhìn hướng về thợ săn đội đội trưởng Khu Việt: "Phụ cận đây? Có thu hoạch gì?"

Cái này Khu Việt tay chân thô to, mày rậm mắt to, đầy mặt xốc vác vẻ: "Chúng ta muốn giao máu thuế, cái khác thôn cũng phải. . . Ngày này , căn bản không có mấy người dám ở ở ngoài du đẳng, nếu không liền là người tài cao gan lớn, nếu không liền là kết bè kết lũ, khó làm a!"

"Đáng ghét. . . Trước cho rằng heo mập đến cửa, không nghĩ tới lại là kẻ gây họa!"

Cổ Hợp hút một hơi thuốc lá: "Đợi lát nữa liền đem hản đuổi ra ngoài!"

Cổ đại thôn xóm chi dân không hản nhiều thiện lương, ngược lại, ăn tuyệt hậu, lấy chúng lảng quả, đại họ ức hiếp tiểu tính, người cũ chèn ép người mới, mới là thái độ bình thường!

"Thành! Ta lập tức đi làm, hôm nay trong thôn lại chết không ít người, thực sự xúi quẩy!"

Khu Việt thở dài một tiếng.

Nói đến đây cái, Cổ Hợp con mắt lại híp lại: "Ngày hôm qua một đêm, chính là bảy, tám cái nhân mạng a! Thực sự là đáng tiếc. . . Làm cho đau lòng người!"

"Chuyện như vậy, xác thực rất hiếm thấy!" Khu Việt theo gật đầu: "Dĩ vãng dù cho Huyết nguyệt nguy hiểm, nhưng chỉ cần núp ở trại bên trong, nhen lửa cây đuốc, nhưng cũng không có cái gì. . . Lẽ nào. . ."

Tuy rằng hắn không có tiếp tục nói hết, nhưng ba người liếc mắt nhìn nhau, đều có chút suy đoán.

Sau một hồi lâu, Cổ Hợp mạnh mẽ hút một hơi khói thuốc: "Xem ra thật là kẻ gây họa. . . Khu Việt, người cứ chờ một chút, ngày mai mang theo người, đem hắn trực tiếp trói đi khu vực cấm!"

Như vậy bị quái vừa ý người, bọn họ không thể giết, giết thì có đại họa.

Nhưng nếu vẫn lưu lại, nhất định sẽ hấp dẫn quỷ quái, mang đến tai nạn.

Biện pháp tốt nhất, chính là hoàn thành quái truy giết! Đem mục tiêu đưa đến đối phương nanh vuốt phía dưới!

Cùng sơn ác thủy, vì sinh tồn, mỗi một cái người miền núi đều không phải chân chính người tốt.

Trên thực tế, dù cho Đại Thiên thế giới, hoàn toàn người tốt hoặc là người xấu đều cực nhỏ, không tốt không xấu, lúc tốt lúc kém, mới là thái độ bình thường.

"Yên tâm!"

Khu Việt buồn buồn đồng ý.

Mà Thái Thiên Hữu môi giật giật, vẫn là cũng không nói gì , hóa thành dài lâu thở dài. . .

. . .

"Nói như vậy lên. . . Bản thôn dĩ nhiên không có hầm mộ?"

Xem xong thầy thuốc sau khi, Đoàn Ngọc đi ra, cùng Hàn Đạt quan sát mấy nhà tang sự, thuận miệng bộ lấy tình báo.

Chợt, liền nghe đến một cái làm hấn kinh ngạc tin tức.

"Chẳng trách ta trước đi dạo, ở thôn làng bốn phía không có phát hiện nấm mồ!"

Hàn Đạt vẻ mặt lại trở nên hơi quái dị: "Không phải là không có hầm mộ, chỉ là trong thôn quy củ, giống nhau hoả táng. . . Nghe nói trong thành cũng là như thế!"

Nữ thợ săn chưa từng đi thành Bắc Thiết, nhưng Đoàn Ngọc cảm nhận được rất rõ ràng nàng ngóng trông.

'Không nghĩ tới bang này người cổ đại, mai táng lý niệm dĩ nhiên như vậy hoàn hảo?'

Hắn âm thầm nhổ nước bọt một câu, lập tức liền biết đây cũng không phải là vì hoàn hảo cân nhắc, nhất định là vì dự phòng thi biến, thậm chí sản sinh cái gì quý quái.

Dù sao cái này Hoàng Thiên thế giới, thực sự quá quý dị.

Ở Huyền Thiên là rất sớm mồ yên mả đẹp, ở đây chính là muốn nhập lửa làm vì an, bằng không mấy phút trong yết quan mà lên cho người xem!

Trở lại thôn làng thì một cái săn bắn người đi tới: "Đoàn Ngọc, khu đâu gọi người!"

"Ồ!"

Đoàn Ngọc cáo từ Hàn Đạt, đi tới thợ săn đội trưởng trong nhà.

Làm cái này trong thôn cao nhất võ lực thống lĩnh, Khu Việt nhà xây dựng đến tương đối khá, không chỉ có dùng ngói, bên ngoài còn có một vòng ly ba.

Khu Việt bản thân chính đang đùa bỡn khoá đá, rèn luyện khí lực, nhất cử nhất động bên trong rất có kết cấu, hiển nhiên cũng là học được võ công.

Nhìn thấy Đoàn Ngọc lại đây, hắc cười lớn một tiếng, thả xuống khoá đá, tùy ý lau mồ hôi: "Đoàn Ngọc, người đến rồi!"

"Khu huynh!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Không biết tới tìm ta, vì chuyện gì?"

"Cũng không có gì. . . Nghe nói người nhà sụp, vừa vặn ta chỗ này thừa bao nhiêu gian phòng, liền cho người mượn ở lại một đêm, tiện thể buổi tối lại ăn một bữa tốt đẹp."

Khu Việt ở trong thôn trượng nghĩa phóng khoáng, uy tín rất cao.

Đoàn Ngọc vội vã cảm ơn, nhưng trong lòng yên lặng thở dài một tiếng: 'Đại khái muốn ngả bài?'

Hắn ngày hôm nay chủ động triển lộ hắc thủ ấn, chính là một lần thăm dò, bây giờ xem ra, đúng như dự đoán.

. . .

Ở lương thực khan hiếm niên đại, rượu là vật hi hãn.

Bất quá Khu Việt nơi này vẫn có, lại để cho vợ xé ra một con gà xấy khô, xào một bàn cải xanh, ở nho nhỏ này trong sơn trại, tuyệt đối là yến hội trình độ.

Cơm tối lúc, càng là liên tục mời rượu.

Đoàn Ngọc liền uống mấy bát, say khướt bị nhấc đến nhà kê.

"Hừ!"

Không bao lâu, bên tai liền truyền tới một hừ nhẹ cười nhạo tiếng, cửa phòng xuyên vào, bước chân đi xa.

"Hô. . ."

Đoàn Ngọc từ trên giường nhảy lên một cái, đi tới cạnh cửa: "Quả nhiên. . . Khóa lại? Đây là mất đầu cớm sao?"

Hắn có chút không nói gì, bất quá vẫn có thể lý giải.

Dù sao mình một người ngoài, lại cùng quái có liên lụy, bất luận gặp phải cái gì đãi ngộ đều bình thường.

Mấu chốt nhất chính là, chính mình vừa bắt đầu lẫn vào thôn làng, tuy rằng không thể nói không có ý tốt, nhưng đều là có mục đích khác.

Chính mình cũng là như vậy, người khác lại thế nào đi nữa đối với mình, cũng không thể oán giận cái gì.

"Xem ra là ngày mai ngã bài? Hoặc là nói quá chén tốt động thủ, bất luận là trói phiếu vẫn là giết đều thuận tiện. . . Xem ra ta một thân võ công, vẫn tương đối dọa người, làm sao không xuống điểm thuốc mê, so với quá chén càng mạnh. . ."

Hắn sờ sờ cằm, suy tư.

Chính mình tuy rằng triển lộ võ công, nhưng vẫn là để lại một tay, Hoàng Thiên thế giới cùng Huyền Thiên không giống, cái này Khu Việt cá thể võ lực rất cao, hầu như có thể so với Huyền Thiên tông sư, có lẽ có tự tin có thể đè xuống chính mình?

"Nói như vậy, cũng thật là chặt đầu cơ?"

Đoàn Ngọc con mắt dần dần trở nên lạnh, chợt, hắt hất sâu một cái.

Trong cơ thể, đã đến giới hạn nguyên khí bắt đầu ngưng tụ, thức hải trong từng tia từng sợi ánh sáng hội tụ, thu nạp Hoàng Thiên linh khí, kết thành Đạo chủng.

Đây là Huyền Thiên đứng dẫn pháp môn, mà Hoàng Thiên bên này, tương tự là luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần cái kia một bộ.

Không có chốc lát, trong cơ thể liền truyền đến một tiếng nổ vang.

Biến ý thức ở giữa, một viên hạt giống chìm nổi, phun ra nuốt vào pháp lực, rõ ràng là Hoàng Thiên Đạo chủng!

"Đạo chủng thành tựu, liền có thể chính thức triển khai pháp thuật!"

Đoàn Ngọc thần thức lan tràn, không ngạc nhiên chút nào, cảm nhận được một loại ô nhiễm.

Cái này ô nhiễm thậm chí hỗn tạp ở thiên địa linh khí trong, nghĩ muốn xâm lấn chính mình biến ý thức.

Cũng may hắt tiếp xúc vùng thể giới này, suy tư nhiều ngày, trong lòng đã sớm chuẩn bị.

Biến ý thức ở ngoài, từng tầng từng tầng màng ánh sáng hiện lên, thịt khiêu chấn động, huyết khí bốc lên, cùng pháp lực dung hợp, hình thành một loại nào đó tương tự lôi đình chấn động, đánh tan ô uế.

"Pháp võ kiêm tu, khí huyết dương cương, hồn phách ý nghĩ, âm dương hợp nhất, mô phỏng lôi đình hoá sinh cảnh tượng! Phương pháp này có thể tên là 'Tiểu Chấn Lôi Thuật'!"

Đoàn Ngọc thần thức lại cẩn thận thăm dò vào, lại phát hiện tuy rằng quanh thân không ngừng làm sạch ô uế, tinh luyện linh khí, nhưng thiên địa cớ nào mệnh mệnh? Vẫn cứ có cuồn cuộn không ngừng màu đen sâu nhỏ, hỗn tạp ở dòng sông linh khí bên trong kéo tới, khiến cho thần sắc hần trở nên càng nghiêm túc tái nhợt.

"Tuy rằng có pháp môn, nhưng chỉ cần hơi không chú ý, hoặc là tiêu hao quá lớn, vẫn là sẽ bị thừa lúc vắng mà vào, đây chính là này thế giới bị ai sao?"

Càng không cần phải nói, người bình thường tu pháp, nơi nào có hần kiến thức cùng tích lũy, có thể hoàn thành bước đi này?

Thế giới này người tu đạo, tất nhiên bị ô nhiễm.

Còn lại, chỉ là xem mức độ ô nhiễm, có hay không đạt đến làm người điên cuồng hoặc là dị hoá mức độ mà thôi!

". . ."

Đoàn Ngọc trầm mặc chốc lát, lúc này mới hướng về cửa gỗ một điểm.

Loảng xoảng!

Bên ngoài truyền đến khoá sắt rơi xuống đất âm thanh, hần ung dung đi ra ngoài, suy nghĩ một chút, lại vừa bấm quyết.

Nhất thời, bóng người liền tiến vào trong bóng tối, trở nên mờ lung một mảnh, cùng hoàn cảnh dung hợp làm một.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 318: Hoàn Đan

"Dĩ nhiên không tại?"

Sau khi tìm tòi một phen, phát hiện trong nhà chỉ có Khu Việt chi thể, cùng với một cái trông coi Đoàn Ngọc thợ săn, lúc này đều bị làm chú pháp, hôn ngủ thiếp đi. Lại không tìm được chính chủ.

Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, một đường đi tới trường thôn Cổ Hợp trong nhà.

"Ồ? Phép che mắt?"

Từ bên ngoài nhìn lại, toàn thôn đều là đen kịt một màu —— cổ đại hỏa chủng quý giá, không tới Huyết nguyệt ập lên đầu loại này bước ngoặt sinh tử, từng nhà đều là vào đêm liền ngủ, cực nhỏ đốt đèn, càng không cần phải nói dùng nến chiếu sáng.

Nhưng hắn đi tới nhà thôn trường cửa, lại là bén nhạy nhận ra được một chút không giống.

Tuy rằng loại này pháp thuật, ở Đại Càn đều là hạ tam lưu, nhưng đối phó với người bình thường, che giấu dị dạng, lại là thừa sức.

Đương nhiên, Hoàng Thiên pháp thuật có lẽ tên gọi thủ pháp có chút không giống, nhưng hiệu quả đem xấp xỉ.

"Có tình huống a!"

Đoàn Ngọc khoe miệng mang theo vẻ mỉm cười, không hề động thủ phá hư, mà là trực tiếp hòa tan vào.

Hắn chỉ sợ đối phương không có tình huống!

Xuyên qua tầng này che đậy sau khi, chân thực trường thôn Cổ Hợp trong nhà, một mảnh đèn đuốc sáng choang.

"Xin mời đại nhân lại khoan dung chút thời gian!"

Trong chính sảnh, Cổ Hợp cầu khẩn nhiều lần tiếng cầu xin truyền đến: "Cái kia Nhục Hoàn đan. . . Thực sự khó tìm!"

"Ha ha. . . Cái này một thôn làng không đều là tài liệu sao?" Một cái âm lãnh cực kỳ, lại vô cùng khó nghe, phảng phất cú đấm giống như tiếng nói vang lên: "Chỉ tiếc hôm nay cái này mấy cái tính mạng đều là phá hủy ở lệ quý tay, tinh huyết hai thiệt thòi, bằng không sớm như vậy đủ rồi. . . Thái lão đầu, e sợ vẫn phải là tin tức ở trên thân thể người!"

"Sứ giả đại nhân chậm đã!" Thái Thiên Hữu tiếng nói truyền ra: "Lão phu chỉ y người, không hại người!"

Đùng!

Một cái thanh âm vang dội hiện lên, chợt là vật nặng rơi xuống đất sau có tiếng hừ: "Được lắm y sư a. . . Chẳng lẽ trước chuyện, đều không phải người làm ra?"

"Đại nhân bớt giận!"

Khu Việt lập tức nói: "Nếu thật sự cần gấp Nhục Hoàn đan, tại hạ nơi đó lại còn có một người, khí huyết vô cùng dồi dào, đầy đủ sử dụng, chỉ là người này có chút phiền phức, trên người có quý quái vết tích!"

"Quý quái vết tích tính là gì? Lập tức chộp tới!"

Sứ giả cười khăng khắc quái dị nói.

Hắn là thành Bắc Thiết thuế sứ, cùng những thứ này thôn trang đều có thỏa thuận, hàng năm thu được số lượng nhất định lương thực vật tư, cùng với trọng yếu nhất Nhục Hoàn đan.

Cái gọi là 'Nhục Hoàn đan', lại là một vị kỳ dược, hợp thuốc quá trình máu tanh tàn nhẫn, tài liệu chính chính là thi thể máu thịt!

Nhưng dùng sau khi, hiệu như thần, có thể khiến người thanh xuân trường thọ!

Thành Bắc Thiết sở dĩ che chở những thứ này nông thôn, điểm trọng yếu nhất, chính là vì định kỳ thu được loại này đan dược.

Cái này ba cái trong thôn người dẫn đầu lại là xương cứng, vài lần độ sức, không hy vọng thôn dân rơi xuống kết quả như thế.

Lúc này, cũng chỉ có thể hi sinh người ngoại lai.

Nói tới chỗ này, thuế sứ rồi lại ho khan lên: "Khục khục. . . Cái kia chết tiết đạo nhân, đợi đến Bản sứ giả thương thế trở lại bình thường, cần thiết làm thịt hắn, bắt hắn đến luyện hoàn đan!"

"Đạo nhân?"

Bên ngoài nghe trộm Đoàn Ngọc trong lòng rung mình.

Mà bên trong phòng trong, Cổ Hợp mấy người cũng là sắc mặt liên biến: "Có đạo nhân ở phụ cận?"

"Không sao, chỉ là một cái không đủ tư cách Tiểu đạo sĩ! Còn muốn thay trời hành đạo? Hắn trúng ta một viên Hắc Huyết đinh, chạy không xa lắm, người chờ ngày mai ra ngoài sưu tầm, cần thiết bắt hắn trở về, ta ngược lại muốn xem xem, ai dám mạo phạm ta thành Bắc Thiết!"

Sứ giả nói một cách lạnh lùng nói: "Còn không mau đi, đem người kia mang đến?"

Nhưng trong lòng là nghĩ, chỉ cần ở chỗ này luyện đan, dù cho ngày sau quỷ quái đi tìm đến, cũng không đả thương được hãn một cọng tóc gáy.

"Vâng!"

Điểm ấy Khu Việt cũng rõ ràng, trong lòng kêu khổ, lại chỉ có thể di chuyển bước chân.

...

Bên ngoài Đoàn Ngọc nghe được cảm xúc dâng trào: "Quả nhiên. . . Bên trong thế giới này, còn có tu sĩ lưu giữ! Nghe tới làm như thiên trật tự. . ."

Lúc này nhìn thấy Khu Việt muốn đi nhắc tới hãn, cũng liền không che giấu nữa, bước nhanh từ cửa chính đi vào, đem Khu Việt sợ hết hồn: "Người? Người! Người. . . Từ nơi nào nhô ra?"

"Tự nhiên là trong nhà của người đến! Ta nói trước người làm sao không tại, hóa ra là đột nhiên ra việc gấp!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, nhìn lướt qua.

Giữa tròng ngoài trừ Cổ Hợp, Thái Thiên Hữu, Khu Việt ở ngoài còn có một người, vóc người cao gầy, cả người bao bọc áo bào đen, vai thêu vải hồng, trên đầu đội cái nón rộng vành.

Ở tối tám ngọn đèn bên trong, có thể thấy được như là chó sói ánh mắt dò ra.

"Hãn là ai?"

Hắn đánh giá Đoàn Ngọc, cú đēm giống như tiếng nói tiếp tục vang lên.

"Sứ giả đại nhân, người này liền là chúng ta trước nói tới người kia!"

Khu Việt vội vàng nói: "Hắn ở bên cạnh, không biết nghe qua bao nhiêu. . ."

Tuy rằng ba người bọn họ là vẽ đường cho hươu chạy, nhưng cũng có bảo vệ thôn dân ý tứ ở bên trong, trong thôn lão nhân đều là biết, bởi vậy ngẫm hiểu ý.

Lúc này bị một người ngoài nghe xong đi, liền mãi không phải mùi vị.

"Chà chà. . . Quả nhiên cả người khí huyết dày đặc, nếu là luyện chế thành đan dược, nhất định mỹ vị cực kỳ!"

Áo đen sứ giả quét Đoàn Ngọc một chút, không hề che giấu chút nào ác ý cùng tham lam.

"Cảm giác đã từng quen biết. . ."

Đoàn Ngọc lại là lạng lẽ, một thoáng liền liên tưởng đến hóa thành 'Cương' người.

Bị ô nhiễm sau khi Hoàng Thiên, tự nhiên Địa Thư công pháp tràn lan, cái này chẳng có gì lạ.

Chỉ là nghĩ đến thế giới này quỷ dị như thế, tuy rằng tuyệt vọng, nhưng đối với muốn Trường Sinh giả mà nói, ngưỡng cửa so với Huyền Thiên thấp không ít, tên trước mắt này chính là minh chứng.

'Nếu ta vừa bắt đầu xuyên qua chính là này thế giới, cuối cùng không biết sẽ biến thành cái gì đáng vẽ. . .'

Đoàn Ngọc âu sầu trong lòng.

Đương nhiên, nếu nói là Vu đạo nhân hình người thành 'Cương' là hàng cao cấp, áo vàng quân đoàn biến thành Thi Quý là bán thành phẩm, người này nhiều nhất cao hơn Thi Quý nửa cấp, miễn cưỡng tính cái thành phẩm.

"Làm vì một chút lực lượng cùng tuổi thọ, liền không tiếc ô nhiễm tự thân, thậm chí từ bỏ làm cái này người tôn nghiêm. . . Thực sự là đáng thương!"

Đoàn Ngọc lắc đầu, thương hại nhìn người áo đen một chút.

"Người. . . Người lại biết cái gì?"

Người áo đen lập tức phản phất bị giảm đến đuôi mèo nhỏ, hầu như nhảy lên một cái: "Chết đi cho ta!"

Hắn vẫy tay một cái, mấy viên đen hồng đình sắt liền trở thành ám khí, phá không bắn nhanh.

Xì xì!

Tiếng vang mãnh liệt, cái này mấy viên nho nhỏ đình sắt, ở người áo đen trên tay, dĩ nhiên dường như cường cung cứng nỏ phát ra bắn.

Dù cho Khu Việt, tự hỏi khoảng cách gần như vậy phía dưới tất chạy trốn không được, sẽ bị cái này ác độc ám khí một đòn mất mạng.

"Sắc lệnh! Phong!"

Đoàn Ngọc tay áo bào phất một cái, mang theo kinh phong, đem đình sắt thể đập bay sang một bên, nghiêng đầu né qua, lên trước một bước, tay phải thụ chương, tựa như mang theo phong lôi, lực phát vạn cân.

Ầm!

Hắn đơn chường bồ trúng áo đen sứ giả lồng ngực, cảm giác phảng phất bồ trúng một khối dày đặc da trâu, phát ra một tiếng vang trầm thấp.

Ở Cổ Hợp mấy người kinh hãi trong ánh mắt, cái này áo đen sứ giả bóng người liền bay ngược mà ra, tầng tầng ngã ngòi ở một cái ghế trên.

rầm!

Lại là một tiếng vang lớn, hắn ngòi phía dưới cái ghế liền chia năm xẻ bảy.

Nón rộng vành, vạt áo tứ tán, hiện ra hăn kỳ dị khuôn mặt —— da thịt tái nhợt, dưới cằm đột xuất, không có một tia sợi râu.

Tổng thể mà nói, chính là một cái kì dị quái đản trứng ngỗng đầu.

Nhưng Cổ Hợp mấy người lại là cảm giác một luồng khí lạnh từ cột sống xông thẳng trán, nửa điểm không dám nhúc nhích.

"Trấn!"

Đoàn Ngọc ngón trở tay phải duỗi ra, lẳng không vẽ bùa, hơi nước hội tụ, hình thành một cái chữ triện, thẳng tắp đặt tại cái này áo đen sứ giả trên thiên linh cái.

Lần này, dù cho hắn lại thế nào đi nữa dùng ánh mắt ác độc nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc, cũng là không cách nào động tác mảy may.

Nguyên bản nhà thôn trưởng phát sinh như vậy động tĩnh, tất nhiên sẽ kinh động toàn thôn.

Bất quá bởi trước phép che mắt duyên cớ, bên ngoài lại là hoàn toàn yên tĩnh.

"Chuyện này. . ."

Cổ Hợp nhìn tình cảnh này, hầu như há hốc mồm.

Không phải nói chỉ là một cái mất trí nhớ con nhà giàu sao? Làm sao lập tức liền trở nên như vậy hùng hổ? Liền thành Bắc Thiết sứ giả đều thả ngã lật?

Phục hồi tinh thần lại sau khi, lại là liên tục giậm chân: "Tai họa rồi! Tai họa rồi!"

"Ba người các người, thực sự là đủ rồi!"

Đoàn Ngọc xoay người một quyền, như mang theo phong lôi, Khu Việt chỉ là nhận một chiêu, cả người liền xụi lơ trên đất, sợ hãi cực kỳ: "Khá lắm, trước người cố ý giấu dốt?"

"Không! Ta chỉ là khôi phục trí nhớ mà thôi!"

Đoàn Ngọc đùa giỡn một câu, không để ý sắc mặt trắng bệch Thái Thiên Hữu, nhìn về phía Cổ Hợp: "Tai họa? Người này là thành Bắc Thiết sứ giả, người chỉ để ý hướng về trên người ta đây chính là, ngược lại là nếu ta hôm nay không được mong muốn, mới thật sự là tai họa!"

"Người muốn cái gì?" Cổ Hợp bình tĩnh thần, đầy mặt bi thảm vẻ.

"Nhục Hoàn đan, là vật gì?"

"Thành Bắc Thiết truyền lại thần đan, lấy thi huyết nhục luyện chế, có thể liệu trăm thương, tráng gân cốt, kéo dài tuổi thọ. . ."

"Vì lẽ đó thôn các người chết người, sở dĩ hỏa táng, là bởi vì muốn trước tiên gia công một chuyến, thu được nguyên liệu?" Đoàn Ngọc suy nghĩ một chút, thành Bắc Thiết giữ lại những thứ này thôn trang, chẳng phải là nuôi heo sao?

"Chính là! Đồng thời ra tay, vẫn là lão hủ!"

Thái Thiên Hữu cười khố nói: "Chúng ta cũng là vì thôn làng, đồng thời dựa theo kế ước, chỉ lấy đã chết người. . . Không tới vạn bất đắc dĩ, không hại người ngoài!"

"Cái này còn nghĩa chính nghiêm nghị lên rồi?" Đoàn Ngọc trợn mắt: "Lẽ nào người ngoài nên chết sao?"

"Nằm ở loại này cuối thời đại, còn có thể làm sao?" Cổ Hợp nói.

"Các người trước thu nhận giúp đỡ ta, chính là vì để ngừa vạn nhất?"

"Chính là. . . Nhưng sau đó phát hiện trên người người có quỷ quái vết tích, không muốn gây sự, nghĩ muốn đưa đi!" Nằm trên đất Khu Việt cũng gọi là nói: "Có chuyện gì, đều hướng ta đến!"

"Những thứ này chuyện. . . Đều là các người tại bí mật tiến hành?" Nghĩ đến Hàn Đạt, Đoàn Ngọc trong lòng thở dài, lại hỏi.

"Trong thôn lão nhân, có lẽ biết được, nhưng ngầm hiểu ý!"

. . .

Đoàn Ngọc nhất thời trầm mặc, cảm giác khá cảm giác khó chịu.

Như thế chuyện thương thiên hại lý, bị bọn họ vừa nói như thế, làm sao thật giống có chút trong bóng tối anh hùng như thế, tự mình cũng chịu tội ác, bảo vệ thôn làng yên lặng tiến lên?

Vậy mình thành cái gì? Phản phái?

'Đây là. . . Sao sinh chết tiết thế đạo a?'

Trong lòng hăn thở dài một tiếng: "Đem bọn người bí tàng cuốn sách lấy hết ra, ta mang theo người sứ giả này liền đi!"

Hăn đến thế giới này, không phải vì trường gian trừ ác tâm nguyên.

Lại nói, dù cho giết ba người này, trong thôn trại người cũng sẽ không cảm kích chính mình, nói không chắc cảm hận khả năng càng lớn một chút.

Học được ngôn ngữ, lại học tập văn tự, đón lấy nên làm gì làm gì đi.

"Liền những thứ này. . . Người chẳng lẽ liền không mơ ước Nhục Hoàn đan?" Cổ Hợp không thể tin tưởng hỏi một câu.

"Như vậy trường sinh, há lại là ta mong muốn?"

Đoàn Ngọc cười ha ha, lại lắc đầu: "Người tuy rằng ăn hoàn đan số lượng ít, nhưng khoảng cách biến thành cái tên này đáng dấp, cũng bất quá thời gian dài ngắn mà thôi. . ."

Lời này vừa nói ra, Khu Việt cùng Thái Thiên Hữu thần sắc mặt đại biến, cảm tức Cổ Hợp.

Cổ Hợp lại là tê liệt trên mặt đất: "Người biết. . . Người dĩ nhiên đều biết. . ."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Đạo Nhân

"Nhân tính a, thực sự là một cái phức tạp đồ vật!"

Trăng sáng treo cao, Đoàn Ngọc công lấy một cái bao, tay cầm áo đen sứ giả, rời đi sơn trại.

Cái kia Cổ Hợp ba người đón lấy nên làm gì xé bức, đều chuyện không liên quan tới hần.

Rất hiển nhiên, tuy rằng ba người vừa bắt đầu đều là vì bảo vệ thôn làng, không thể không vì hồ làm thành, nhưng Cổ Hợp khả năng là nương theo tuổi già, bắt đầu dần dần sợ chết, mơ ước Nhục Hoàn đan lực lượng.

Liên lén lút gạt Khu Việt cùng Thái Thiên Hữu, một mình ẩn giấu Nhục Hoàn đan dùng.

Tuy rằng phân lượng cực nhỏ, trước mắt thoát nhìn chỉ là kéo dài tuổi thọ, nhưng ô nhiễm đã gieo xuống, lại cũng khó có thể trừ tận gốc, sớm muộn cũng có một ngày sẽ trở nên không người không quý, nửa người nửa quý.

Tình cảnh này , khiến cho Đoàn Ngọc không khỏi ta thán.

Cũng may hần hoạch đến chính mình nghĩ muốn tất cả, đem các loại cuốn sách quét đi sạch sành sanh sau, liền mang theo cái phiến toái này, rời đi thôn trại.

Nếu là thành Bắc Thiết tới hỏi, Cổ Hợp mấy người rất có thể đem tất cả đẩy tới trên đầu mình.

Hắn đi tới một đoạn, nhen lửa trại, đem áo đen sứ giả để xuống, có chút ngạc nhiên: "Một mình người đến thu thuế? Trước nói gặp phải đạo nhân, là chuyện gì xảy ra?"

"Người cho rằng. . . Ta sẽ nói sao?" Người áo đen còn đang ở gắng chống đối: "Người lại dám đắc tội thành Bắc Thiết, phạm vi ngàn dặm bên trong, đều sẽ không có người còn dám thu nhận giúp đỡ người, người chết chắc rồi!"

Đối với lời nguyên này, Đoàn Ngọc chỉ là nhún nhún vai: "Ta rất sợ a. . . Đúng rồi, người biết ta là ai sao?"

Người áo đen: ". . ."

Hắn lúc này mới nhớ tới đến, cái này người lai lịch rất kỳ quái, thật giống trên trời rơi xuống đến như thế , căn bản liền không sợ truy nã.

"Xem người như thế u ám đáng sợ, chung quy là không muốn làm người, ta liền giúp người một tay!"

Đoàn Ngọc nhặt lên một cái củi lửa: "Chính ngấm nghĩa cẩn thận. . . Người cùng những quỷ hồn kia có hay không không giống? Có phải là sợ sệt ngọn lửa?"

"Không được! Không được! A! ! !"

Người áo đen nhìn càng ngày càng gần ngọn lửa, bắt đầu giãy dụa lên, cuối cùng hóa thành thật dài kêu thảm thiết.

. . .

"Thế nào? Thành thật không có?"

Đoàn Ngọc nửa ngồi nửa quỳ tư thái, nhìn chăm chăm trứng ngỗng đầu: "Đúng rồi, người gọi cái gì tới? !"

"Thành Bắc Thiết thuế sứ, Côn Nhất!" Trứng ngỗng đầu uể oải nói, nửa bên mặt phảng phất hòa tan giống như, rất là thâm thúy khủng bố.

"Thay lời khác tới nói, chính là một cái thu thuế, người quá ít chứ?" Đoàn Ngọc có chút không nói gì.

"Ta nửa đường chịu đến tập kích, cùng thủ hạ tách ra, đi tới nơi này, chuẩn bị lấy Nhục Hoàn đan chữa thương. . ." Côn Nhất mới vừa ngậm miệng, nhìn thấy Đoàn Ngọc lại nhặt lên cây đuốc, lập tức mềm nhũn.

'Ân. . . Thoạt nhìn lại còn bảo lưu nhất định thần trí, biết chỉ biết bắt nạt kẻ yếu đạo lý, cái này Nhục Hoàn đan, thực sự là đáng sợ. . .'

Mặc dù biết trường thôn trong tay, tất có đan phương, nhưng Đoàn Ngọc liên liếc mắt nhìn khát vọng đều không có.

Này thế có thể không so Huyền Thiên, Hoàng Thiên quy tắc đã bị hoàn toàn ô nhiễm, bất kỳ tà môn đồ vật đều không thể chạm vào, mò không được, không nhìn nổi. . . Bằng không chính là mình muốn chết.

"Tập kích cái kia đạo nhân đây? Người biết không biết lai lịch của hắn?"

Đoàn Ngọc lại hỏi.

"Làm như cái tha phương hoang dã đường, không biết từ đâu đến truyền thừa, lại muốn trừ ma vệ đạo!" Côn Nhất khóe miệng kéo ra một cái châm chọc nụ cười: "Cái này thế đạo, loại này người sống không lâu, hắn đã trúng ta ám khí, khẳng định chỉ có thể ở xung quanh tu dưỡng. . ."

"Tốt, người rất phối hợp, một vấn đề cuối cùng, thành Bắc Thiết ở nơi nào, trong đó thế lực thế nào?"

Đoàn Ngọc thủ quyết vừa bấm, trong bóng tối vận dụng đạo pháp.

...

Một lát sau, hắc đứng thẳng người lên, nhanh chân rời đi.

Sau lưng, một đoàn bó đuốc cháy hừng hực, hình như có kêu thảm thiết truyền ra, lại dần dần biến mất không còn tăm tích.

"Thành Bắc Thiết là phạm vi ngàn dặm thế lực lớn nhất, hội tụ lượng lớn cao thủ. . . Trước sơn thôn nhỏ nói diệt liền diệt, khống chế không dưới mấy trăm cái, hàng năm đều có thể cung cấp lượng lớn 'Nhục Hoàn đan', 'Huyết Linh chi', 'Hồn Thạch' các loại vật tư. . ."

Đoàn Ngọc dù cho là thái thượng vong tình tính tình, lúc này trong con người cũng không khỏi có chút sát ý.

Cái này Hoàng Thiên thế giới tuy rằng còn có Nhân tộc tồn tại, nhưng địa vị thực sự quá thảm, quả thực dường như bị chăn nuôi thịt súc.

"Thậm chí. . . Cho dù diệt thành Bắc Thiết, đều giải quyết không được rồi vấn đề! Biện pháp duy nhất, chính là nhất định phải thay đổi tất cả những thứ này căn nguyên!"

Hắc hít sâu một cái.

Đoàn Ngọc tự nhận thủ tự trận doanh, đương nhiên sẽ không tán đồng hỗn loạn.

Lúc này sinh ra loại ý nghĩ này, cũng không phải lương tâm phát hiện, mà là một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Hoặc là nói, là vòng tròn không giống.

Bất luận như thế nào, hễ dù sao cũng là Nhân tộc, cái mông đương nhiên ngồi ở Nhân tộc một bên, vì lẽ đó chư thiên vạn giới, Nhân tộc thống trị tất cả, mới là chính thống, còn lại hết thảy là dị đoan!

Mà ở Huyền Thiên bên trong thế giới vòng tròn phân chia tỉ mỉ đi xuống, hễ đầu tiên là Kinh quốc chi chủ, lại là Thiên hạ chi chủ, vì lẽ đó khẳng định trước tiên thiên giúp Kinh quốc, lại coi tình huống kéo chính mình dưới trướng phong quân đám người một cái, cuối cùng mới là ơn trạch tứ cực chi di.

Đây chính là hễ đạo!

"Như có cơ hội, phải thay đổi tất cả những thứ này!"

Ngược lại kém cỏi nhất bất quá tổn thất một cái hóa thân, Đoàn Ngọc cảm giác đến tâm thái của chính mình đã siêu nhiên lên.

"Còn có cái kia tập kích thuế sứ Tu hành giả, hay là thu hoạch lớn nhất! Dựa theo Côn Nhất lời giải thích, thực lực đối phương thấp kém, đồng thời e sợ không thể rời bỏ quá xa. . ."

Chỉ cần có cái này tiền đề, Đoàn Ngọc vẫn còn có chút biện pháp có thể tìm người.

Dù sao cô động Đạo chủng sau khi, rất nhiều pháp thuật liền có thể triển khai.

"Hì hì!"

Đang lúc này, chu vi không biết từ nơi nào, bỗng nhiên truyền tới một đứa bé tiếng cười.

Đoàn Ngọc đột nhiên một cái giật mình, cảm giác chỗ cổ tay lại mơ hồ làm đau lên, ngẩng đầu nhìn trời, cong cong mặt trăng rơi xuống bình thường hào quang màu xanh.

"Nhìn tới. . . Quỷ quái chỉ là ở Huyết nguyệt phía dưới đặc biệt sinh động, cũng không có nghĩa là chúng nó bình thường liền không ra!"

Hắn đang nhìn mình cổ tay, pháp lực vận chuyển.

Trước là không có cô đọng Đạo chủng, mới để cái này thủ ấn kéo, lúc này vận dụng như là 'Hồi Xuân phù', 'Cam Lâm thuật' loại hình năng lực sau khi, một dòng nước ấm chảy qua, trên cổ tay một cái dấu tay cấp tốc từ đen nhánh như mực, chậm rãi biến thành màu xám, tiếp theo biến mất không thấy.

Đoàn Ngọc không ngừng vận công, chỉ lát nữa là phải đem cuối cùng một điểm vết tích tiêu trừ lúc, bỗng nhiên hơi suy nghĩ, bảo lưu một cái khác nhọt nhọt dấu tay: "Phong!"

Mấy đạo hào quang màu bích lục ở dấu tay chu vi hình thành dấu ấn, giống như hình xăm giống như, đem chưởng ấn phong tỏa ở bên trong.

Một loại không tên liên hệ bị ngăn cách.

Tiếng cười một thoáng mất đi mục tiêu, bơi du đang lay động, càng phiêu càng xa.

"Lần trước mới thù, làm sao có thể quên?"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng.

Hắn giữ lại cái này vết tích, thứ nhất là vì nghiên cứu, thứ hai tự nhiên là mỗi câu cá.

Chờ đến xác thực quỷ quái tình báo sau khi, cần thiết báo mũi tên này mỗi thù!

...

Trong mộng, nước chảy cầu nhỏ, tinh xá yên tĩnh.

Sư phụ đứng ở cổ tùng dưới, xoa xoa Cầu long giống như cành cây, than thở: "Từ ngày ấy tới nay. . . Quốc tan vỡ, nhân tâm bại, dân treo ngược rồi. . . Chúng ta tu sĩ, tận hợp nhau chống ma đạo, thiên hạ đại loạn, đứng đắn thanh tu chí sĩ, liên ần cư đọc thầm Hoàng Đình tránh họa đều không thể được. . ."

"Sư phụ, tại sao lại như vậy?"

Bên cạnh, một cái tuổi nhỏ đạo đồng hành lễ hỏi.

"Tất cả những thứ này, chỉ vì. . . Ma!"

Tóc trắng xoa sư phụ muốn rách cả mí mắt: "Ma nhiễm trời xanh, không còn cách xoay chuyển đất trời, ta không cam lòng a. . ."

Ầm!

Giữa bầu trời mây đen giăng kín, có lôi đình xẹt qua.

Chợt, tiền viện truyền đến ầm ầm vang lớn, trận pháp bảo vệ bị phá, một đồng hình thù kỳ quái quỷ quái giết vào.

"Thu Hàn, đi mau!"

Cuối cùng, là sư phụ đẩy ra chính mình, một kiếm hoành chặn quỷ quái bóng lưng.

...

"A!"

Diệp Thu Hàn hét lên một tiếng, từ trong mộng tỉnh lại, xoa xoa cái trán mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu: "Nguyên lai. . . Là mơ tới a!"

Cảm thụ trên đùi co giật cùng đau đớn, lại không khỏi trầm mặc.

"Sư phụ. . . Đệ tử có tâm lấy kiếm hộ đạo, trăm yêu trừ ma, lại lực bất tòng tâm, có thể làm gì?"

Chỉ có ở cất bước thiên hạ sau khi, hẳn mới biết, vì sao sư phụ nói bây giờ là cuối thời đại!

Thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than. . . Dĩ vãng vương triều tiêu diệt bi thảm, căn bản không tính cái gì!

Hiện nay thiên hạ, là quỷ quái hoành hành, tu sĩ tất cả đều đầu nhập ma đạo, người đang nắm quyền thông đồng làm bậy, ăn dân thịt, duyệt dân máu!

Thậm chí, liên ngay cả nhân loại chủng tộc này, đều có diệt vong nguy hiểm!

Lấy sức lực của một người, cho dù trở thành như cùng sư phụ như vậy Đại tu sĩ, có thể làm sao? —— trăm yêu trừ ma nhiều, như thường còn không phải là bị yêu ma vây công đến chết!

Vào đúng lúc này, thanh niên đạo sĩ Diệp Thu Hàn, trước nay chưa từng có hoang mang.

Thiên hạ chuyện bất bình quá nhiều, làm sao quản được lại đây?

"Ồ?"

Đột nhiên, bên hông hẳn một cái trong hồ lô truyền ra hí dài.

"Đây là. . . Linh khí cảnh báo, có người tới gần?"

Diệp Thu Hàn nơi là một hang núi, cửa động có cỏ tùng che đậy, vô cùng bí ẩn.

Lúc này đẩy ra bụi cỏ, liền thấy được ban đêm trong lúc đó, một cái cái bóng mờ hồ từ trong rừng hiện lên, càng ngày càng gần.

Đó là một người thanh niên bóng người, trên người khí huyết dương cương, không phải yêu tà quỷ vật.

Hắn tựa hồ rất có mục đích, xoay chuyển ánh mắt, liền hướng mình sơn động đi tới.

'Hắn phát hiện ta?'

'Chẳng lẽ là trước người kia thủ hạ?'

Diệp Thu Hàn nắm chặt hồ lô.

"Tại hạ tán tu Đoàn Ngọc, không biết vị đạo huynh này, có thể nguyên hiện thân gặp mặt?"

Đoàn Ngọc nhìn thẳng Diệp Thu Hàn ẩn giấu phương hướng, cười hỏi.

Lấy hắn thủ đoạn, tìm ra tiềm tàng ở phụ cận Diệp Thu Hàn, tự không phải vấn đề gì.

"Tán tu?"

Diệp Thu Hàn suy nghĩ một chút, từ trong bụi cỏ đi ra, trên tay nắm bắt một đạo minh hoàng phù lục, phía trên có chu sa viết liền chữ triện: "Sắc lệnh, nhiếp!"

Lá bùa không gió tự cháy , hóa thành một ánh hào quang, muốn nắm bắt Đoàn Ngọc một tia khí tức.

Nhìn thấy không phải tính công kích thủ đoạn, Đoàn Ngọc cũng là theo hắn đi tới.

Hào quang tại hư không lấp lóe, lại chậm rãi rơi vào Diệp Thu Hàn trong tay.

"Xác thực không phải yêu tà cùng người trong ma đạo! Tại hạ thất lễ. .
."

Diệp Thu Hàn thoáng thi lễ, nhưng trong con ngươi vẫn là mang theo cảnh giác.

Cái này 'Tham Nguyên phù', là hắc sư môn bí truyền, có thể điều tra Ma khí.

Bây giờ nhìn hồi phục tình huống, rõ ràng không là người trong ma đạo.

Nhưng sau một khắc, hắc ngóng nhìn trên tay kết tinh, hầu như khó có thể tin: "Đây là. . . Cỡ nào tinh khiết chân nguyên pháp lực?"

Ở thiên địa đều ô uế đồng thời, người phương nào có thể may mắn thoát khỏi? Không nói chủ động đi theo địch ma đạo, dù cho hắc cái này chân tu, cũng miễn không được pháp lực bị ô!

Lúc này, cái này một tia chí thuần chí tịnh pháp lực, lại không khỏi khiến Diệp Thu Hàn hầu như nước mắt tung toé!

'Sư phụ. . . Ngài khổ tìm đạo, liền như vậy xuất hiện ở đồ nhi trước mặt sao?'

Hắn viền mắt một đỏ, suýt nữa thật sự rơi lệ, lần thứ hai vô cùng thành khẩn hướng về Đoàn Ngọc thi lễ: "Đạo hữu đến đây tìm ta, vì chuyện gì?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 320: Tình Huống

Trong hang núi rất khô nóng, củ lửa đồng thiêu đốt, mang đến ánh sáng cùng ấm áp.

"Cần hỗ trợ sao?"

Nhìn thấy Diệp Thu Hàn khập khễnh ngồi xong, nghe răng trợn mắt đáng dấp, Đoàn Ngọc hỏi một câu.

Này xui xẻo hài tử bị Côn Nhất dùng ám khí trúng mục tiêu bắt đền, chẳng trách chạy không xa lắm.

"Ta. . . Đa tạ!"

Diệp Thu Hàn môi giật giật, vốn là muốn nói không cần, nhưng tác động vết thương, chính là một trận run run đau, vội vã đổi giọng.

Đoàn Ngọc tiến lên, thoáng kiểm tra xuống: "Không tính quá phiền phức, chính là có chút đau, người xem. . ."

Hắn chỉ vào một mặt khác, thừa dịp Diệp Thu Hàn quay đầu đồng thời, ngón tay nhanh chóng thăm dò vào vết thương, lấy ra một vật.

"A! !!"

Sau một khắc, kinh thiên động địa kêu thảm thiết từ Diệp Thu Hàn trong miệng phát ra.

Hắn ngoảnh đầu, trước mắt đen kịt một màu, suýt chút nữa bất tỉnh đi.

"Hừm, có thể có chút độc tố, lại dùng pháp thuật cầm máu đi uest liên có thể. . ."

Đoàn Ngọc buông ra ấn hãn tay, bắt đầu trị liệu.

Lấy hãn võ giả tu vị, thông hiểu thân thể cấu tạo, bằng bó cái gì chỉ là việc nhỏ, đồng thời có thể lợi dùng pháp thuật thanh lý vết thương, gia tốc khép lại các loại.

Có thể nói, mỗi một cái cao giai đạo sĩ, đều là hiếm thấy đại y.

"Người. . ."

Diệp Thu Hàn lúc này mới lấy lại sức đến, lệ rơi đầy mặt chỉ vào Đoàn Ngọc, ngây ra là nói không ra lời.

Vừa nãy đau! Thật chết tiệt đau a!

Mặc dù biết người này là vì muốn tốt cho hãn, nhưng tốt xấu nhắc nhở một cái a! Còn kém một tí tẹo như thế, hãn liền muốn đem chính mình đầu lưỡi cắn xuống đến rồi!

Trời thấy, hãn căn bản không muốn cắn lưỡi tự sát a!

"Giang hồ cứu cấp, người không cần cảm ơn ta!"

Đoàn Ngọc ung dung ngồi trở lại đi, tự nhiên thanh lý trên bàn tay vết máu.

"Ta. . . Ta. . ."

Diệp Thu Hàn nước mắt lưng tròng, cảm giác vị cao nhân này tựa hồ thần tuệ không đúng lắm.

Hãn là trước gặp phải cái gì lợi hại đại yêu quý, đã điên rồi?

Dựa theo sự phụ ghi chú từng nói, xác thực rất có thể a.

Đoàn Ngọc không có để ý đến hần, bắt đầu mở ra bao bọc, bắt đầu đọc sách.

Lần này, hần từ trong thôn gỗ đến không ít sách vở, tuy rằng không có công pháp gì, chỉ là bình thường du ký, lịch ngày, nông sách các loại tạp hoá, nhưng đối với nhận thức thế giới này văn tự mà nói, đã đầy đủ.

Thêm vào trước có ý nhận vài chữ, còn lại liền đoán ý đoán nghĩa, tiến vào tốc độ rất nhanh.

Sau một lát, hần đem sách đưa tới rốt cục đình chỉ rơi lệ Diệp Thu Hàn trước mặt: "Cái chữ này. . . Nhận thức không?"

"Đây là 'Hũ', bình đất ý !"

Diệp Thu Hàn theo bản năng mà trả lời câu mới phản ứng được, trong lòng càng thêm nhận định, người này chính là người điên!

"Rất tốt!"

Đoàn Ngọc tiếp theo xem, gặp phải không hiểu liền để Diệp Thu Hàn giải đáp.

Như thế qua sau nửa canh giờ, Diệp Thu Hàn rốt cục không nhận được: "Người không biết chữ?"

"Không sai, ta không biết chữ!"

Đoàn Ngọc tiện tay khép sách lại, cười nói: "Không thể sao?"

"Có thể! Có thể!"

Diệp Thu Hàn không biết tại sao, ở Đoàn Ngọc trước mặt tổng cảm giác mình thấp một đầu.

Đối diện thanh niên này trên người, tựa hồ có một loại rất uy nghiêm khí độ, so với mình sư phụ, thậm chí may mắn gặp qua mấy cái đại nhân vật đều muốn tràn ngập uy nghi.

Hắn đương nhiên không biết, đây là Đoàn Ngọc thân là cửu ngũ chí tôn bồi dưỡng được đến khí tràng.

Cái này vẫn là ở Hoàng Thiên địa giới, nếu là ở Huyền Thiên, dù cho thân không một chút pháp lực, dựa vào Chân Long chi khí, như thường có thể làm vạn tu cúi đầu.

"Người. . . Làm sao tìm đến ta? Tại sao muốn tìm ta?"

Nhịn lại nhẫn, nhìn thấy Đoàn Ngọc ở lật cuốn thứ hai sách lúc, Diệp Thu Hàn rốt cục không nhịn được, mở miệng hỏi.

"Ta nghe nói đến rồi cái trăm yêu trừ ma đạo sĩ, rất là hiếu kỳ, nghĩ đến vừa thấy!"

Đoàn Ngọc nhìn thẳng vào trước mặt đạo nhân này.

Đối phương tuy rằng khí thanh thanh, nhưng tu vị vẫn là quá thấp, so với mình cũng không bằng.

Bất quá cái này vẫn là hăn lần thứ nhất nhìn thấy Hoàng Thiên thế giới Tu hành giả, ân, chính thống, không có bị ô nhiễm quá nhiều, bởi vậy rất là hiếu kỳ.

Lại nói vùng thế giới này đã ô uế, Tu hành giả luyện khí hóa thần, cái thứ nhất xui xẻo. Ô nhiễm sẽ nương theo linh khí, trực tiếp xâm nhập bốn nguyên.

Mà người bình thường cũng không khá hơn chút nào, thiên địa đều ô uế, núi non sông suối, thậm chí cây cỏ thú hoang, cái nào có thể may mắn thoát khỏi? Tất nhiên đều ẩn chứa nhất định ô nhiễm hạt căn bản.

Người sinh sống ở bên trong trời đất, không cách nào siêu thoát, hiển nhiên sẽ bị bất tri bất giác.

Tuy rằng loại này thay đổi vô cùng nhỏ lượng, nhưng mấy trăm năm, hơn một nghìn năm sau khi, nói không chắc người nơi này loại đều sẽ phát sinh biến hóa.

Trước mặt cái này Tiểu đạo sĩ, lại còn kiên trì truyền thống, không có thông đồng làm bậy, liền vô cùng không sai.

Tuy rằng theo Đoàn Ngọc, đối phương thanh thanh khí bên trong thành linh có cực nhỏ tạp chất, chính đang thông thả mà kiên định mà đem hãm ô nhiễm.

Nhưng so với chủ động ô nhiễm Côn Nhất mấy người tới nói, trình độ đã tốt hơn ngàn vạn lần.

"Hiện tại nhìn thấy, cảm thấy làm sao? Có hay không muốn nói, ta quá mức không biết tự lượng sức mình một điểm?" Diệp Thu Hàn cười thâm nói.

"Không, ta tương đương kính nể người!" Đoàn Ngọc nói: "Có thể tìm tới đạo của chính mình, cũng kiên định phổ biến, dù cho trăm chết mà không hối, mới là chúng ta cầu đạo người!"

Thực lực làm sao trước tiên không nói, ngược lại hãm tự hỏi như đối chỗ cho nhau, khẳng định không có đối phương loại dũng khí này.

"Đa tạ!"

Nhìn thấy Đoàn Ngọc vẻ mặt chân thành, Diệp Thu Hàn thành khẩn nói cảm ơn.

Hai người bắt chuyện trong lúc đó, liền trở nên càng thêm quen thuộc lên.

Mà Đoàn Ngọc cũng dần dần tìm được Diệp Thu Hàn gốc gác.

Tổng thể mà nói, chính là một cái bình thường tiểu tử, bị cao nhân thu dưỡng. Trước đây không lâu, cao nhân bị vây công mất mạng, một mình hẩn chạy ra, chột vật cất bước thiên hạ.

Lần này sở dĩ cùng Côn Nhất lên xung đột, hoàn toàn chính là gặp chuyện bất bình, nhìn thấy hàng này xem nhân mạng như cỏ rác cảnh tượng.

Diệp Thu Hàn đồng dạng đối với Đoàn Ngọc thân thể thật tò mò, dù sao một cái mất trí nhớ Tu hành giả, thật đúng là hiếm thấy.

Hoặc là nói , căn bản chính là hiếm thấy đến cực điểm.

Như sư phụ hẩn ở, chắc chắn sẽ không tin tưởng Đoàn Ngọc chuyện ma quỷ.

Bất quá tán gẫu thâm nhập sau khi, Diệp Thu Hàn phát hiện người này thật sự không là giả bộ, đối với đại lục rất nhiều thường thức, thậm chí một ít tu luyện thuật ngữ, thật sự không có chút nào hiểu!

Đoàn Ngọc nhân cơ hội thỉnh giáo, hẩn nhìn thấy cũng không phải là bí mật gì, cũng là dốc túi dạy dỗ, thậm chí còn sinh ra một chút tự đắc cảm giác.

...

"Nói như thế. . . Trên đời ngoại trừ quỷ cùng quái ở ngoài, còn có ma vật, thậm chí rơi vào ma đạo tu sĩ?"

Đoàn Ngọc mở miệng hỏi.

"Chính là. . . Quỷ bắt quá âm hồn, quái vô cùng quỷ dị, nhưng thường thường có cố định quy luật cùng hoạt động khu vực, nguy hiểm không tính quá lớn, nhưng ma vật bạo ngược thích giết chóc, dễ dàng dẫn đến sinh linh đồ thán, cuối cùng ma đạo tu sĩ càng là như vậy, lỗi làm việc tàn nhẫn cực kỳ , khiến cho người giận sôi. . . Chỉ là chẳng biết vì sao, càng cường đại Ma tu, ở bừa bãi tàn phá một đoạn sau khi, liền sẽ mai danh ẩn tích, hoặc là ở dưới con mắt mọi người quỷ dị mà ngã xuống. . ."

Diệp Thu Hàn nói xong lời cuối cùng, lại có chút nghi hoặc.

'Rất đơn giản. . . Bởi vì càng cường đại ma môn tu sĩ, càng là có thể tiếp cận cái kia đem Hoàng Thiên ô nhiễm vĩ đại tồn tại. . . Mà như vậy tồn tại, phần lớn đều là tràn ngập ác ý. . . Nói cách khác, sơ ý một chút, liền sẽ bị tín ngưỡng của chính mình hãm hại. . .'

Đoàn Ngọc trong lòng âm thầm nhổ nước bọt.

"Nhưng thế giới này thực sự quá mức nguy hiểm, có lúc vì đối kháng ma vật, chúng ta không thể không chủ động rơi vào ma đạo, tìm kiếm lực lượng. . ." Diệp Thu Hàn trong con ngươi hiện ra một tia bi thương: "Có một ít chính đạo tiền bối ôm như vậy lý niệm, đầu nhập ma đạo, vừa bắt đầu hiệu quả văn hoa, nhưng dần dần tính tình liền trở nên vặn vẹo, cuối cùng dị hóa thành càng thêm cường đại ma vật, mang đến càng thêm thâm trầm tuyệt vọng! Đương nhiên. . . Cũng có nhân loại thành chủ chủ động thông đồng làm bậy, tử như thành Bắc Thiết chủ!"

Diệp Thu Hàn oán hận cắn răng.

Đoàn Ngọc trong lòng vô cùng vui mừng, chính mình gặp phải cái này mới vừa xuống núi Tiểu đạo sĩ , khiến cho chính mình đối với vùng thế giới này nhiều hơn rất nhiều hiểu rõ.

Ở đối phương giảng giải bên trong, hẳn biết nguyên bản Hoàng Thiên thế giới vô cùng phồn vinh, Tiên đạo hưng thịnh.

Người tu tiên cũng không phải là truyền thuyết, mà là như vân long giương trảo, tình cờ hiện thế, khống chế mấy cái thế tục thành trì, đại phái thậm chí trong bóng tối khống chế một cái vương triều.

Mỗi cách mấy năm, liền sẽ thu lấy thế tục cung phụng, thậm chí chọn lựa đệ tử.

Nhưng tất cả, đều ở một cái nào đó ngày thay đổi.

Hoàng Thiên thế giới hoàn toàn luân hãm , hóa thành ô uế cùng tuyệt vọng thâm uyên.

Trực quan nhất biểu hiện, chính là đã từng ấm áp ôn hoà thái dương, che lên một tầng hoàng hôn.

"Đối với tu sĩ mà nói, quỷ hồn không tính là gì, quái tuy rằng khó chơi đồng thời khó có thể tiêu diệt, nhưng phạm vi hoạt động bị hạn chế, ra tay giết người cũng phải tuân hoàn quy luật nhất định, phảng phất một cái nào đó hiện tượng tự nhiên, không trêu chọc nổi tổng lẫn đi lên, kẻ địch lớn nhất, vẫn là ma vật!"

Ở Đoàn Ngọc dụ dỗ từng bước xuống, Diệp Thu Hàn đối với những thứ này thường thức biết gì nói nấy: "Ma vật trong, lại có phân chia tử mị, từ bình thường nhất 'Ô Nhiễm chủng', đến cường đại 'Hoàng Hôn chủng', thậm chí nắm giữ kỳ quái năng lực 'Kỳ Hành chủng', đều rất khó đối phó!"

"Chủng?"

Đoàn Ngọc cảm giác nhạy cảm chịu đến một số không hài hòa.

Diệp Thu Hàn hồi đáp: "Đây là 'Chúng tộc' ý tứ, bất luận loại nào, một khi cho hẳn thời gian, liền sẽ không ngừng sinh sôi , hóa thành một cái bộ tộc! Hoàn toàn xâm chiếm một mảnh! Ta hoài nghi, thành Bắc Thiết thành chủ đã chủ động cùng ma đạo thông đồng làm bậy, tối thiểu cũng thành 'Ô Nhiễm chủng', đem lượng lớn trong thành người vận vẹo thành quái vật! Thành lập thân thuộc của chính mình bộ tộc!"

Đoàn Ngọc nhú mày khẩn.

Ô nhiễm!

Đây là Hoàng Thiên thế giới nan giải nhất quyết vấn đề.

Đương nhiên, hẳn lần này đến đây, chủ yếu vẫn là vì truy sát Đại Hạ thái tổ.

Cho tới Hoàng Thiên xâm lấn lớn khốn cực, có thể giải quyết tự nhiên tốt nhất, giải quyết không được rồi, cũng là không thể làm gì.

"Cái kia cái gọi là quái, cùng Ô Nhiễm chủng so với, đến tột cùng ai mạnh ai yếu?"

Hắn suy nghĩ một chút, đưa ra một vấn đề.

"Nếu là thật phải thuộc về loại, quái hẳn là thuộc về 'Kỳ Hành chủng' bên trong, không hẳn rất mạnh, nhưng năng lực rất quý dị, không cần thận liền phải bị thiệt thòi!"

Diệp Thu Hàn nhìn một chút sơn động ở ngoài: "Lại qua nửa canh giờ liền trời đã sáng, khi đó quý quái cơ bản thì sẽ không đi ra du dã, chỉ cần người không chủ động trêu chọc nó, đại khái là không sao, chúng ta cũng có thể thừa dịp thời cơ này dời đi. Chờ một chút, người làm gì?"

Hắn kinh ngạc nhìn Đoàn Ngọc đi ra hang động ở ngoài, nhìn vẫn là một mảnh bầu trời đen nhánh, giải mở tay ra trên phong ấn.

Một cái xám đen sắc dấu bàn tay thành linh hiện lên.

"Đó là? Quỷ quái vết tích?"

Diệp Thu Hàn ngần ra.

"Không sai, trước có cái quỷ quái cho ta để lại cái lễ vật nhỏ, cái gọi là đến mà không chào về không phải lễ vậy, thế nào cũng phải báo lại một, hai mới là!"

Đoàn Ngọc cười gằn chủ động thả ra khí tức.

"Hi hi!"

Cũng không lâu lắm, bốn phía liền hiện lên sương mù, từ bên trong truyền tới một tiểu quỷ vui cười.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 321: Bắc Thiết

"Quả nhiên đuổi theo!"

Đoàn Ngọc hít sâu một cái, con mắt trở nên lạnh.

Trên tay hắn cái này xác thực là quỷ quái vết tích, chuyên môn dùng để ký hiệu con mồi.

Mà trước sơn thôn nhỏ bên trong, có nhất định phòng ngự biện pháp, không tới Huyết nguyệt, liền không vừa lòng 'Đi săn' điều kiện.

Vì lẽ đó hắn an ổn vượt qua một thời gian sau khi, Huyết nguyệt đêm đó quỷ triều một thoáng trở nên hung mãnh cực kỳ , khiến cho thôn dân tử thương nặng nề.

Không khách khí nói một câu, hắn lúc này, xác thực là gây tai họa thể chất.

Lúc này ở bên ngoài, thỏa mãn ban đêm cùng chủ động thả ra phong ấn điều kiện, quả nhiên đem cái này quỷ quái hấp dẫn đi ra.

Vù vù!

Gió nhẹ gào thét, sương mù dần dần dày đặc, bên trong ảnh ảnh lay động.

Khanh khách!

Diệp Thu Hàn nhìn cái này mà, trợn mắt lên: "Không phải quý! Là quái! Người đưa nó dẫn ra! Khanh khách. . ."

Hắn còn là một Tiểu đạo sĩ, khu quý dễ bàn, đụng tới quái, tám thành đến rớt hố.

Đồng thời. . . Cái này quái, cũng không đơn giản a!

Nường theo sương mù mà đến, còn có lạnh lẽo , khiến cho hắn không tự chủ hàm răng run lên. Tuyệt vọng, sợ hãi. . . Các loại mặt trái tâm tình, một thoáng liền chiếm cứ tâm linh của hắn.

Cái kia từng làn từng làn sóng, phảng phất sóng to gió lớn như thế, liên tiếp xung kích , khiến cho Diệp Thu Hàn hầu như xụi lơ trên đất.

'Ồ? Vô dụng như vậy?'

Đoàn Ngọc chú ý tới tình cảnh này, hơi kinh ngạc, chợt hiểu rõ.

Ở Hoàng Thiên thế giới, tu hành cũng không phải là một chuyện tốt.

Đặc biệt chú ý thiên nhân hợp nhất đạo nhân, không chỉ có lúc tu luyện rất dễ dàng chịu đến ô nhiễm, đồng thời so với người bình thường càng thêm dễ dàng cảm nhận được không biết khủng bố.

'Nói cách khác. . . Linh thị quá cao, dễ dàng hơn thấy quỷ, dẫn đến bị ảnh hưởng? Ta làm sao không có chuyện gì? Lẽ nào là bởi vì ta không phải bản thể giới người duyên có? Vẫn là trên người mang theo Huyền Thiên che chở?'

Đoàn Ngọc nghĩ đến một đoạn, không có tiếp tục suy tư.

Bởi vì ở trong sương mù, hắn người quen cũ —— da thịt xanh đen đura bé hiện lên, lúc này cũng không cười, chính trừng trừng theo dõi hắn.

"Khanh khách. . . Cái này 'Quái', e sợ ở Kỳ Hành chủng bên trong, cũng là hết sức lợi hại cái kia nhất đẳng. . . Khanh khách. . ."

Diệp Thu Hàn hàm răng run lên, dùng một loại bị bóp lấy cái cổ ngữ điệu nói.

"Thực sự là. . . Đủ rồi!"

Đoàn Ngọc bỗng nhiên tiến lên, một quyền đánh ra.

Ầm!

Khí huyết dương cương, hội tụ võ đạo ý niệm, hình thành quyền phong đối với quỷ quái mà nói dường như róc xương cương đao, sương xám bên trong đũa bé thật giống như bị cao tốc đầu xe lửa va chạm, bay ngược nhập trong sương.

"Oa oa!"

Tiếng khóc lớn bên trong, đũa bé lần thứ hai hiện lên, hướng về Đoàn Ngọc đập tới.

Ầm!

Đoàn Ngọc hai tay ma sát, lòng bàn tay đỏ sẫm như máu, quạt hương bồ giống như, cho mạnh mẽ vỗ trở lại, thật giống như ở chụp một cái bóng.

". . ."

Thấy cảnh này Diệp Thu Hàn trực tiếp không nói gì.

Đối với hắn mà nói là sinh tử đại kiếp nạn quỷ quái, ở Đoàn Ngọc trước mặt, dĩ nhiên thật giống một cái mì vắt, mặc cho nhào nặn sao?

"Bất quá. . . Loại này quý quái, thuộc về Kỳ Hành chủng, làm người khác đau đầu nhất, còn là chúng nó trên người đủ loại quý dị năng lực a. . ."

Quái nắm giữ năng lực vô cùng quý dị, có có lẽ không có lực sát thương gì, nhưng ở phương diện khác lại nắm giữ vô cùng đáng sợ hiệu quả.

Đồng thời, rất khó bị tiêu diệt.

Đem đứa bé chụp về sương xám bên trong mười mấy lần sau khi, Đoàn Ngọc đồng dạng rõ ràng điểm ấy.

Hắn đạp cương bước đầu, song chỉ thành kiếm: "Đi!"

Xoẹt Xoẹt.....!

Một đạo kiếm khí hiện lên, mang theo sóng pháp lực, trực tiếp xuyên thấu đứa bé quý quái.

Phốc!

Màu bích lục máu tươi bão táp, đứa bé khóc lớn một tiếng, biến mất ở trong sương mù.

Không đến bao lâu, Đoàn Ngọc hơi nhướng mày, đột nhiên lướt người đi.

Ở hẳn nguyên lai vị trí, đứa bé đột nhiên hiện lên, nho nhỏ móng vuốt mọc ra đông đúc lông đen, móng tay càng trở nên vừa mảnh vừa dài.

Nhìn thấy hắc dáng dấp này, Đoàn Ngọc không nghi ngờ chút nào, dù cho là người sắt, cũng sẽ bị trao ra mười cái lỗ thủng đến.

Đùng!

Hắn lóe lên giữa không trung, đột nhiên đặt chân.

Đứa bé liền kêu thảm thiết đều không có phát ra, liền bị hắn ép xuống mặt đất.

"Tiêu diệt tựa hồ có hơi khó khăn. . . Tương tự bất diệt nguyên thần cảm giác? Như vậy đến xem, chỉ có thử nghiệm phong ấn?"

Đoàn Ngọc yên lặng suy tư, pháp lực nhanh chóng tuôn ra.

Xì xì!

Chu vi mặt đất một thoáng trở nên cứng rắn cực kỳ, mặt ngoài bóng loáng như gương, một đạo đạo pháp lực khắc họa tại trên, hiện ra đẹp đẽ chữ triện.

Những thứ này chữ triện hình thành bát quái hình thức, ở giữa nhưng là một cái Thái cực đồ, lấy Đoàn Ngọc làm trung tâm, vừa vặn đem trước quỹ quái phong ấn tại lòng bàn chân.

"Người. . . Người. . . Người. . ."

Diệp Thu Hàn nhìn tình cảnh này, hầu như liền con người đều muốn trừng đi xuống.

Dù cho sự phụ của hắn, đối mặt quỷ quái, cũng không dám nói mỗi lần đều có thể toàn thân trở ra, càng không cần phải nói phong ấn.

Nhưng trước mặt người tuổi trẻ này, lại dễ dàng làm được điểm ấy.

"Thật đẹp ánh mặt trời, không phải sao?"

Nhưng vào lúc này, ban đêm dần dần tiêu tan, mặt trời mới mọc lên ở phương đông, đầy trời hồng hà, mơ hồ mang theo một tia tử khí.

Đoàn Ngọc cảm thán một câu, trực tiếp hướng về phía ánh mặt trời thổ nạp.

Nường theo thít khiếu chấn động, mô phỏng lôi đình, không ngừng đánh tan linh khí ô nhiễm, hắc tu hành tiến độ cũng là đang tăng nhanh như gió ở trong.

'Lúc này tu vi của ta, phải là tương đương với Huyền Thiên Ngũ Khí Triều Nguyên đỉnh cao, chỉ là thủ đoạn so với Nguyên Thần Chân Nhân còn nhiều hơn. . . Đồng thời Hoàng Thiên tu vi cảnh giới không tiếp thu cái này. . . Nhưng đối phó với bình thường Ô Nhiễm chúng cùng quỷ quái, ít nhất có thể tự vệ!'

Thông qua đối kháng trước quỷ quái, Đoàn Ngọc đại khái biết được chính mình thực lực.

Thả ở nơi này thế giới, không lớn không nhỏ, tính một nhân vật.

"Đồng thời. . . Hoàn toàn dựa vào thực lực bản thân hoàn thành nhiệm vụ chính là kẻ ngu si. . . Ta nhưng là có hậu đãi người!"

Một phen tu luyện sau khi, hắc đề lại đan điền, chậm rãi thổ nạp thu công.

Xèo!

Một đạo bạch khí thẳng tắp như mũi tên, bắn thẳng đến khoảng một trượng.

Diệp Thu Hàn nhìn tình cảnh này, giữa hai lông mày tất cả đều là kính nể cùng vẻ hâm mộ: "Đạo huynh mỗi ngày kiên trì luyện công, thật là làm ta thẹn thùng. . . Không biết sư từ đâu cửa?"

Hắn vẫn là không nhìn được, nghĩ muốn tìm hiểu Đoàn Ngọc tình khiết pháp lực vẫn đề.

"Ta trước không phải mất trí nhớ sao?" Đoàn Ngọc một mặt ưu thương vẻ mặt.

Diệp Thu Hàn rằng thương yêu không dứt, mở miệng thăm dò: "Nơi này thiên địa có ô, Đoàn huynh lại tựa hồ như không sợ chút nào. . . Không biết. . ."

"Đây là Tiểu Chấn Lô Thuật. . . Ta một cách tự nhiên liền hồi tưởng lại." Đoàn Ngọc cực kỳ chân thành nhìn chăm chăm Diệp Thu Hàn: "Người muốn học sao? Ta dạy cho người a!"

"Thần thông như thế, thần thông như thế. . ."

Diệp Thu Hàn trái tim không hăng hái kinh hoàng một thoáng.

Cái này đạo thuật, ở bây giờ thời đại, hầu như chính là chính phái bên trong người thần tích a.

Chỉ tiếc, hắn cũng không biết, phương pháp này đối với người thi thuật bản thân yêu cầu khá cao.

Huống chi, Đoàn Ngọc truyền thụ cho hắn, không chỉ có là vì đồng giá trao đổi, càng là vì thí nghiệm một thoáng bản thổ Tu hành giả không giống.

"Bất quá một môn chỉ là tiểu thuật, không cần khách khí. . ." Đoàn Ngọc dừng một chút: "Vừa lúc ở một ít đạo pháp bên trên, ta cũng có muốn hỏi đạo huynh chỗ!"

"Chỉ nếu có thể nói, nhất định biết gì nói nấy!"

Đây chính là trao đổi ý tứ, Diệp Thu Hàn vui sướng, hẳn ngoại trừ mạch này chân truyền không thể tiết lộ ở ngoài, cái khác đúng là không có cái gì, như thế giao lưu lên, tuyệt đối không thiệt thòi!

Thậm chí, còn có thể được đến tha thiết ước mơ đi ô nhiễm phương pháp.

"Thiện! Ta ý hướng về thành Bắc Thiết một chuyến, một đường vừa vặn giao lưu, đạo huynh nghĩ như thế nào?"

Đoàn Ngọc nói tới chỗ này, trong mắt vẻ lạnh lùng lóe lên.

"Thành Bắc Thiết chính là phạm vi ngàn dặm đệ nhất thành lớn, ta sớm nghĩ mở mang kiến thức một chút, cùng đi cùng đi!"

Diệp Thu Hàn ngó ngẩn, lập tức đáp.

...

Thành Bắc Thiết.

Từ xa nhìn lại, thành này liền phẳng phất một cái nằm ngang trên đất sắt thép quái thú.

Tường thành cao tới mười trượng, hiện ra một loại tinh thiết giống như màu sắc, gạch đá trong lúc đó dĩ nhiên không có một tia khe hở, khiến cho Đoàn Ngọc nhìn ra thấy tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Hắn tới gần tường thành, còn có thể cảm nhận được gạch thể nội ẩn chứa từng tia tia phù lục lực lượng.

Tuy rằng một khối hai khối ẩn chứa lượng vô cùng mỏng manh, nhưng toàn bộ tường thành hợp lại với nhau, liền tương đương khủng bố.

Lúc này cửa thành mở ra, không ít bách tính người đến người đi, trên mặt cũng so với sơn thôn nhiều hơn mấy phần sinh khí.

Thấy cảnh này, Đoàn Ngọc không khỏi ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng: "Vốn cho là là một chỗ ma quật, không nghĩ tới như vậy. . . Giàu có sinh khí? !"

Từ lúc trong sơn thôn, hẳn liền nghe qua không ít bách tính đối với thành trì cư dân ngóng trông.

Thật giống như dị thế giới một cái nào đó đoạn thời kỳ, nông thôn hộ khẩu ước ao thành trấn hộ khẩu như thế.

Có người nói ở tại nơi này dạng thành trì trong, quý quái tránh lui, hết sức an toàn.

Mà dò thăm thành Bắc Thiết thượng tầng khả năng hoàn toàn hủ hóa tình báo sau khi, Đoàn Ngọc lật đổ nguyên bản ý nghĩ, cho rằng trong thành người sinh sống rất tốt vân vân , bất quá là cố ý thả ra mỗi nhử, hấp dẫn người mắc câu.

Nhưng lúc này lại nhìn, phát hiện này thành trì thật sự có chút bảo vệ tác dụng, đồng thời nhân khí dồi dào, liền là chân chính kinh ngạc.

"Đoàn huynh nhưng là nghi hoặc?"

Diệp Thu Hàn tới gần, nhẹ giọng lại nói: "Thành Bắc Thiết chủ có lượng lớn nông thôn có thể cướp đoạt tài nguyên, đối với trực thuộc liền không cần tát ao bắt cá. . . Huống chi, một ít ma vật rất yêu thích phú được người yêu mến hoàn cảnh, có thể gia tốc bọn họ trưởng thành cùng che giấu, thậm chí vui đùa. . . Không nên nhìn thành này bách tính sinh hoạt đến không sai, trên thực tế, rất có thể sau một khắc, cả tòa thành thị liền hóa thành một cái cực lớn huyết nhục tế đàn, bị hiến tế cho trong cõi u minh tồn tại. . ."

"Ta hiểu, cùng bên ngoài nông thôn, chỉ là thả rông cùng nuôi nhốt khác nhau mà thôi sao?"

Đoàn Ngọc nghiêm nghị gật đầu, cùng Diệp Thu Hàn đi tới cửa thành.

"Lệ phí vào thành bốn cái thái tử!"

Một cái trông coi quân tốt lập tức thét.

Cái này hai hàng quân tốt vô cùng xốc vác, thậm chí người người đều mặc vào chín da trâu làm giáp da, phía trên khắc rõ tinh tế hoa văn.

Đoàn Ngọc nhú nhú mày, chỉ chỉ Diệp Thu Hàn: "Hỏi hẩn muốn!"

Trong lòng, lại là hơi kinh ngạc, những thứ này cửa thành thủ tốt, mỗi một cái đều không kém a.

Đặc biệt người đội trưởng kia cấp bậc, cùng trước Côn Nhất không sai biệt lắm, trong cơ thể ô nhiễm càng là Diệp Thu Hàn gấp mấy trăm lần.

Thủ tốt đội trưởng nhìn lướt qua, nhìn thấy Diệp Thu Hàn ngoan ngoãn giao nộp lệ phí vào thành, cảm giác có gì đó không đúng, rồi lại không nói ra được, chỉ có thể nhìn hai người này ung dung vào thành, biến mất ở trong dòng người.

"Thành trì đều có nhất định phòng hộ, buổi tối quý quái không cách nào đột phá. . . Nhưng có tiêu cấm, ban đêm du dãng cũng rất nguy hiểm. . ."

Diệp Thu Hàn rất là hết chức trách làm vì Đoàn Ngọc giới thiệu trong thành hoàn cảnh cùng đường phố: "Đúng rồi Đoàn huynh, người tới đây nơi, vì chuyện gì a?"

"Một công một tư, việc tư, chính là mua một ít lịch sử sách cổ, có công pháp tốt nhất. . ."

Đoàn Ngọc không có che giấu, nói thẳng.

Cùng Diệp Thu Hàn một phen giao lưu, Hoàng Thiên đạo pháp tính đặc thù , khiến cho hần được ích lợi không nhỏ.

Mà lúc này, hần đối với cái kia đoạn bóng tối lịch sử khởi nguyên, lại là càng ngày càng có hứng thú.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 322: Trộm Đổi

"Cái kia công sự đây?"

Diệp Thu Hàn hỏi tiếp.

"Bảo mật!"

Đoàn Ngọc một nói từ chối, không có gì bất ngờ xảy ra nhìn thấy Diệp Thu Hàn khinh thường.

Tiểu tử, người vẫn là quá non a.

Tâm tình của hắn bỗng nhiên trở nên không sai, mang theo Diệp Thu Hàn trước tiên tìm nhà tửu lâu ăn cơm.

Đến thế giới này sau khi hắn liền phát hiện, trong sơn thôn trồng cũng không phải là tiểu mạch lúa nước, mà là một loại nấm, thêm vào tương tự khoai tây thu hoạch, mẫu sinh càng cao, mài thành phấn sau khi có thể bảo tồn rất lâu.

Nhưng mùi vị cùng dinh dưỡng sao. . . Ha ha.

Ngược lại ở thế giới này, có thể sống sót chính là xa xỉ lớn nhất, nơi nào còn nhớ được cái khác.

Bất quá ở thành Bắc Thiết bên trong, đãi ngộ liền tốt hơn rất nhiều.

Đồng thời, Đoàn Ngọc lần đầu nhìn thấy cơm tẻ, mặc dù là ngô, nhưng cũng đáng giá hắn vui mừng một thoáng.

Càng then chốt chính là, còn có rượu.

Diệp Thu Hàn đánh răng sẽ hết nợ, nơi này giá hàng có thể không rẻ, then chốt là trước tiên cần phải tính tiền, sau dùng cơm.

Chờ đến hẵn trở lại chỗ ngồi, nhìn thấy Đoàn Ngọc đã không chút khách khí gió cuốn mây tan thời điểm, vẻ mặt thì càng thêm phiền muộn.

Luôn cảm thấy vị này 'Cao nhân' hình tượng, thỉnh thoảng liền muốn đồ nát một thoáng.

"Thu Hàn huynh, đến, uống một chén!"

Đoàn Ngọc cười ha hả cho Diệp Thu Hàn đồ đầy một chén rượu: "Trên đường nghe nói Thu Hàn huynh đàm luận tu sĩ kinh điển, trong đó một bộ 'Hoàng Đình', khiến cho người ấn tượng thâm hậu a! Không biết ngọn nguồn nơi nào?"

Hắn đương nhiên sẽ không nói, chính mình hiện tại mỗi nghe được một cái mang 'Hoàng' chữ công pháp, liền trở nên vô cùng miễn cảm.

" 'Hoàng Đình Kinh' ? Đây là Đạo Tổ truyền lại, Đạo Tổ chính là tiên thiên Hồng Mông sơ khai, một tia tử khí hoá sinh, giáo hóa vạn dân, mở ra con đường tu luyện. . . Tục truyền, này pháp thần diệu vô biên, như gặp đại kiếp nạn, chỉ cần ẩn cư động phủ, đọc thầm Hoàng Đình, có thể tránh họa!"

Diệp Thu Hàn rất tự hào nói.

Bọn họ đều là Tu hành giả, rất sớm ở chỗ ngồi bên có bố trí , căn bản không sợ người ngoài nghe qua, đây chính là người tài cao gan lớn biểu hiện.

"Ồ? Chẳng biết có được không tra tìm toàn văn?"

Đoàn Ngọc bưng chén rượu, tựa như cười mà không phải cười.

"Nếu là muốn bản môn cái khác kinh điển, tuyệt đối không được, nhưng này pháp dĩ vãng tu hành môn phái phần lớn biết được, chính là đệ tử nhập môn bắt buộc. . ." Diệp Thu Hàn một mặt kinh ngạc: "Đoàn huynh chưa từng học được?"

"Chưa từng!"

"Vậy ta niệm một đoạn. . ." Diệp Thu Hàn hắng giọng một cái, chợt mở miệng.

Đột!

Một đoạn tựa hồ xuất từ thâm uyên, mang theo đáng sợ ô nhiễm chú ngữ, quanh quẩn ở Đoàn Ngọc bên tai, tuy rằng một chữ đều nghe không hiểu, nhưng trong đó chất chứa tuyệt vọng cùng đáng sợ, quả thực vượt qua tưởng tượng.

"? ? ?"

Đoàn Ngọc cả kinh, hầu như tai khiếu đều chảy máu, chén rượu trong tay rơi trên mặt đất, giận dữ hét: "Câm miệng! ! !"

"Đoàn huynh?" Diệp Thu Hàn một mặt vô tội.

"Người vừa nãy niệm. . . Chính là cái gọi là 'Hoàng Đình Kinh' ?" Đoàn Ngọc sâu sắc điều tức một lúc lâu, miễn cưỡng bình phục quyết tâm bên trong mãnh liệt mà ra thất tình lục dục, nghiêm túc hỏi.

"Đúng đấy. . ."

Diệp Thu Hàn vẻ mặt vô cùng nghi hoặc trả lời: "Có gì không thích hợp?"

'Chỗ không ổn rất lớn được không?'

Đoàn Ngọc trong lòng hô to, trên mặt trầm mặc không nói gì, từng khẩu từng khẩu dùng đồ nhắm rượu.

Hắn nhớ lại đã từng xem qua 'Hoàng Thiên Địa Thư' chi đoạn ngắn, đột nhiên một cái giật mình, nghĩ thông suốt một cái nào đó quan khiêu, chỉ cảm thấy cả người mồ hôi lạnh tràn trề.

'Đúng rồi. . . Lúc trước Hoàng Thiên bị không biết tên tồn tại ô nhiễm, tựa hồ chính là từ Địa Thư bắt đầu. . .'

'Vì lẽ đó từ cái kia cái đoạn điểm sau khi, tất cả tu sĩ đều bị đùa bỡn? Bọn họ coi chính mình ở học đạo tổ thân truyền nhập môn kinh văn, trên thực tế. . . Lại là đang chủ động tiếp xúc không biết tên ô nhiễm?'

'Văn tự khái niệm, vừa bắt đầu cần trải qua qua con mắt, như con mắt bị lừa dối, đó chính là một cái kinh thiên âm mưu. . . Hoặc là nói, cái kia không biết tên tồn tại, chuyển đổi toàn thế giới Tu hành giả khái niệm, nhưng bọn họ cho rằng hiện tại 'Hoàng Đình Kinh', là Đạo Tổ chính bản!'

'Vì lẽ đó, mỗi khi những kia tu sĩ chính đạo đọc thầm Hoàng Đình lúc, thực tế lại là hướng tuyệt vọng thâm uyên tiến thêm một bước? Cái gọi là tránh họa, trên thực tế là gây tai họa? Cái này là cái gì loại trào phúng?'

Cấp người hi vọng, lại đem hi vọng đoạn tuyệt, là nhất làm người tuyệt vọng.

Nhìn trước mặt Diệp Thu Hàn, Đoàn Ngọc quả thực không dám nghĩ hãn phát hiện chân tướng một khắc đó, đem sẽ cỡ nào tan vỡ.

Từ góc độ này nói đến, cái kia vĩ đại tồn tại rõ ràng có thể trực tiếp hủy diệt toàn bộ thế giới, lại hết lần này tới lần khác muốn bảo lưu Nhân tộc, thậm chí còn có một phần 'Tự nhận là' chính phái tu sĩ, căn bản chính là không để ý, cũng coi đây là vui chứ?

'Không. . . Hoặc là nói, lúc trước ý nghĩ cùng nhau, liền trò đùa dai, hiện tại làm không tốt đều đã quên thế giới này. . . Mặc cho diễn biến, dù sao đều là một bầu kiến hôi. . .'

'Đây chính là. . . Các người coi chính mình ở phản kháng ta, trên thực tế ta đã sớm khống chế các người, các người phản kháng , bất quá là ta lạc thú —— không tên Đại ma vương ký thị cảm a!'

"Đoàn huynh?" Diệp Thu Hàn vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, trong lòng yên lặng cảnh giác, hẳn là cái này cao nhân, đầu lại gặp sự cố?

Không! Nhân gia được kêu là vốn là có vấn đề, chỉ là tình cờ phát tác!

Hắn ở bên trong tâm khẳng định nói.

Đoàn Ngọc nhưng là mở ra Linh nhãn, quả nhiên thấy được trên người người này ô uế, lại càng sâu một điểm, cùng suy đoán tương xứng.

Trong lòng, lại có chút nghi hoặc.

Nếu là niệm tụng 'Ma sửa bản' Hoàng Đình Kinh, liền muốn sản sinh tương tự thâm uyên nói nhỏ hiệu quả, vì sao chính mình không có chuyện gì?

Vừa nãy hẳn cũng không có theo bản năng mà mở ra Tiểu Chấn Lôi Thuật phòng ngự a.

'Chẳng lẽ. . . Bởi vì ta là Huyền Thiên người, trên người có thiên ý che chở?'

Nguyên bản chỉ là suy đoán, trước mắt xem ra, cái này suy đoán càng ngày càng thực nện cho.

Đoàn Ngọc thương hại nhìn Diệp Thu Hàn một chút.

Không thể không nói, cái này Tiểu đạo sĩ lạc quan cùng kiên định thái độ , khiến cho hắn rất là yêu thích.

Bây giờ, thậm chí không đành lòng đem chân tướng nói cho hắn.

'Như vậy thế giới. . . Còn có thể cứu sao?'

"Không sao. . . Chỉ là đột nhiên nghe này kinh, có chút cảm giác quen thuộc mà thôi. . ." Hắn miễn cưỡng chỉ cười cười: "Thu Hàn huynh đối với chuyện này trải qua trình độ tựa hồ không sâu?"

Như sâu, đã sớm sa đọa ma đạo, thậm chí dị hoá thành ma vật.

"Người đây đều nhìn ra rồi?"

Diệp Thu Hàn thật không tiện giải đầu một cái: "Sự phụ trước vẫn cường điệu tụng kinh tránh họa, cuối cùng vẫn là chạy không thoát thành tro kết cục, ta từ cái kia sau khi, liền lập lời thề vượt khó tiến lên, tuyệt không thối lui!"

'Ân, chẳng trách mức độ ô nhiễm không sâu! Ồ?'

Đoàn Ngọc trong lòng yên lặng cho điểm cái khen, thật là khờ người có gốc phúc.

Nhưng chợt, liền vừa nghiêng đầu, nhìn thấy đoàn người lên tửu lầu.

Tuy rằng thành Bắc Thiết bên trong lấy người bình thường chiếm đa số, nhưng không nghi ngờ chút nào, khẳng định có một nhóm 'Ô Nhiễm chủng' !

Cái này một đám người mang đến cho hắn một cảm giác, liền cùng trước Côn Nhất rất giống!

'Nguyên lai ma sửa bản Hoàng Đình, còn có hấp dẫn ma vật hiệu quả. . . Chẳng trách Diệp Thu Hàn sư phụ sẽ bị một đồng lớn ma vật tìm tới cửa vây công. . .'

Hắn gật gù, lại phát hiện một cái tàn khốc chân tướng.

Tới mấy người đều là màu đen trang phục, trên bả vai thêu đỏ mang, người chung quanh tránh không kịp.

"Lại là thành chủ đệ tử!"

Một ít nhỏ tan nát âm thanh, không ngừng truyền vào Đoàn Ngọc lỗ tai.

Hắn đánh giá một thoáng, phát hiện là ba nam một nữ, đều rất trẻ trung, tuy rằng sắc mặt trắng bệch, nhưng không có biến thành Côn Nhất như vậy trứng ngỗng đầu.

Bốn người này nguyên bản chỉ là đến hưởng thụ một thoáng đồ nhắm rượu, không coi ai ra gì ăn uống thỏa thuê, liền hầu bàn cũng không dám tới gần.

"Ồ?"

Sau một lát, trong đó này nữ nhìn chu vi một vòng, ánh mắt liền chăm chú vào Diệp Thu Hàn trên người, bỗng nhiên sáng ngời: "Không sai! Không sai!"

"Hả?"

Chính đang tại vui đầu lột cơm Diệp Thu Hàn mờ mịt ngẩng đầu, liền nhìn thấy mặt trước nhiều một cái cao gầy cô gái: "Vị cô nương này. . . Người có việc?"

"Dáng vẻ thực sự là tuần tú! Khá lắm tiểu bạch kiểm, theo ta về phủ thành chủ, tới làm ta Bắc Lạc Phượng thứ mười tám phòng tiểu thiếp!" Cô gái bốc lên Diệp Thu Hàn cầm, lấy một cái tiêu chuẩn thiếu niên hư trắng trợn cướp đoạt dân nữ tư thế, lớn tiếng tuyên bố chủ quyền.

Đoàn Ngọc: "..."

Diệp Thu Hàn: "... Người đang nói cái gì?"

Khỏe miệng hăn dính hạt cơm, ánh mắt mờ mịt, có chút ngây dại.

Đúng là chu vi tất cả mọi người đều là một bộ không cảm thấy kinh ngạc đáng dấp, có còn vô cùng ước ao.

"Ta. . . Bắc Lạc Phượng, coi trọng người!"

Bắc Lạc Phượng trên thực tế dung mạo không kém, thậm chí nói lên có chút phủ mị, nhưng khẩu khí lại là vô cùng lời người: "Người theo ta về phủ thành chủ, từ đây ăn ngon mặc đẹp, an toàn không lo, còn có thể đến hưởng Trường sinh chi đạo. . ."

Từ chung quanh người ánh mắt hâm mộ đến xem, nữ nhân này nói tới nói là thật sự.

Nhưng Diệp Thu Hàn hiển nhiên không thể tiếp thu: "Xin lỗi. . . Tại hạ, không có hôn nhân ý niệm!"

"Ta Bắc Lạc Phượng coi trọng nam nhân, vẫn không có chạy!"

Bắc Lạc Phượng tràn ngập anh khí ánh mắt thoáng nhìn, nhìn về phía Đoàn Ngọc, tựa như đang quan sát.

Đoàn Ngọc trong nháy mắt lông tóc dựng đứng, nội tâm co giật.

Chợt, một loại mê lung cảm giác , khiến cho hắn ở đối phương trên mặt phẳng phát nhìn thấy một tầng sương mù.

Trong cơn mê lung, Bắc Lạc Phượng môi anh đào hóa thành máu bồng miệng lớn, trong đó nhỏ nhu răng bạc tất cả biến thành sắc bén uốn lượn răng nanh, thác loạn mặt tề , khiến cho người vừa thấy liền cả người nổi da gà.

'Nguyên lai không phải là không có dị hoá, mà là che lại?' trong lòng hắn khẳng định, nữ nhân này chỉ là khoác một tấm da người mà thôi.

"Dáng vẻ bình thường cut!" Bắc Lạc Phượng bĩu môi.

Đoàn Ngọc không nói hai lời, đứng dậy liền đi.

"Đoàn huynh. . ."

Sau lưng, Diệp Thu Hàn tiếng nói như khóc như kể , khiến cho người nghe ngóng đoạn trường.

Hắn nhìn thấy Đoàn Ngọc bóng lưng biến mất, lúc này mới nhận mệnh giống như đứng dậy, sửa sang lại vạt áo: "Thực không dám giấu giếm. . . Tại hạ nhưng là Tu hành giả!"

"Tu hành giả?"

Không ngờ rằng Bắc Lạc Phượng vừa nghe, con mắt càng sáng hơn: "Mười lăm, mười sáu, mười bảy, bắt hắn lại cho ta, các người sau đó đều là huynh đệ, nên lẫn nhau hữu ái, không muốn tổn thương cái này khuôn mặt!"

Diệp Thu Hàn suýt chút nữa cười ngất.

Gặp qua trắng trợn cướp đoạt dân nữ, nhưng lúc nào gặp qua tiểu thiếp vào trận cướp người?

Hắn hít sâu một cái, quyết định giết ra khỏi trùng vây.

Đối với tại tu vi của chính mình, vẫn rất có tự tin.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, ầm!

Ba viên năm đấm mạnh mẽ đánh vào người , khiến cho hắn phảng phất khớp xương tan vỡ như thế, xụi lơ trên đất.

Cái kia mấy cái nam thiếp quả nhiên rất nghe lời, không làm mất mặt.

'Ô ô. . . Ta không muốn sống, làm sao mỗi một cái đều như thế cường? Chẳng trách cái kia Đoàn Ngọc muốn chạy!'

Diệp Thu Hàn ngã trên mặt đất, đầy bụng oán niệm.

"Hì hì. . . Mỹ nhân, đi theo ta đi, ta sẽ không bạc đãi ngươi!"

Bắc Lạc Phượng vỗ tay một cái, tự có nam thiếp tiến lên, đem Diệp Thu Hàn nâng lên, hướng về phủ thành chủ phương hướng đi tới.

"Không muốn a. . ."

Diệp Thu Hàn thâm trầm âm thanh truyền đến, người qua đường đối với chuyện này tập mãi thành quen, làm như không thấy.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 323: Thiết Phạt

"Không nghĩ tới. . . Sẽ có một ngày, ta lại sẽ dựa vào mặt tránh được một kiếp!"

Mấy con phố đường ở ngoài, Đoàn Ngọc sờ sờ gương mặt, nụ cười có chút quỷ dị: "Thu Hàn, ta chậm chút đi cứu người, người trước tiên tự cầu nhiều phúc đi!"

Chân chính muốn động thủ, không phải không được, thu thập cái này mấy cái tiểu nhân vật không có cái gì, nhưng nhất định sẽ gây nên thành Bắc Thiết đại lão cảnh giác.

Hắn chuẩn bị trước tiên đem chuyện của chính mình tình làm xong, lại thăm dò tìm tòi phủ thành chủ.

Nghĩ như vậy, liền lững thững do cương, ở trong thành trì đi dạo.

So với người miền núi mà nói, trong thành trì bách tính trải qua ngược lại tính không sai, trên mặt nhiều hơn một chút sức sống.

Thế nhưng, tựa hồ cũng không phải là không hề có một chút nguy hiểm.

Hắn đi ngang qua một nhà đại trạch, nhìn thấy miếng vải đen treo lên, đây là bản thổ phong tục, đại biểu có tang sự, đồng thời vẫn là đột tử.

"Lại xảy ra vấn đề rồi."

"Là Chu gia hai tiểu tử a, mấy ngày trước vẫn là hảo hảo một người đây."

"Cái này Quỷ Hòe con đường, là buổi tối có thể đi ra địa phương sao?"

"Nghe nói. . . Nơi đó buổi tối chuyện ma quái!"

. . .

Không ít nhỏ vụn tiếng bàn luận truyền đến.

Đoàn Ngọc nghe xong, suy tư.

Mỗi người miệng hội tụ điểm, kỳ thực đều có tương tự thần quái quái đàm luận truyền thuyết, có chỉ là chính mình dọa chính mình.

Nhưng ở thành Bắc Thiết, loại này nghe đồn tựa hồ nhiều hơn một chút.

'Xem ra cùng Ô Nhiễm cùng sinh hoạt chung một chỗ, không phải chuyện tốt đẹp gì. .. Bất quá lấy thành trì nhân khẩu số lượng đến xem, tỉ lệ tử vong so với vùng ngoại ô nông thôn điểm nhỏ?'

Đoàn Ngọc nhìn chung quanh một vòng, phát hiện cái thư phòng nhỏ, ánh mắt sáng ngời, đi tới.

Này thư phòng làm ăn thăm đạm, tấm biển trên 'Tĩnh Tâm Trai' ba chữ lớn có chút rơi sơn.

Bên trong không gian rất nhỏ, chỉ có mấy hàng giá sách, một cái quầy hàng, khách nhân hầu như khó có thể xoay người , khiến cho Đoàn Ngọc nghĩ đến kiếp trước bế tắc cửa hàng sách nhỏ.

Ở phía sau quầy, còn có cái bệnh tật triền miên lão đầu, nhìn thấy khách nhân đi vào, cũng không chiêu hô.

Đoàn Ngọc đoạn này thời gian khổ tu vẫn tự, không ngại học hỏi kẻ dưới, lúc này hằng ngày đọc không có vấn đề, tò mò nhìn chăm chăm giá sách.

Nho nhỏ một cái thư phòng, tự nhiên không thể có tu hành cuốn sách cao to như vậy trên đồ vật , liên ngay cả bình thường điểm bí kíp võ công đều không có.

Hắn tùy ý xem lướt qua xuống: "(nông sách), (tam sơn chí), (Đệ Tử Quy). . ."

Vừa bắt đầu vẫn tính so sánh đứng đắn, đến mặt sau, liền xuất hiện như là (mây mưa mười tám thức), (trăm mị đồ) các loại thiếu nhi không thích hợp môn học.

"Không thấy được, cái này kinh doanh phạm vi còn rất rộng khắp. . ."

Đoàn Ngọc đối với loại này cuốn sách không có gì hứng thú, nhìn về phía chương quỹ lão đầu: "Có thể có sách sử?"

"Sách sử?"

Lão đầu uể oải lờm một cái: "Thành Bắc Thiết xây thành cũng bất quá ba mươi năm, có cái gì lịch sử?"

'Có chút kỳ quái, thật giống chuyên môn nhằm vào. . .'

Đoàn Ngọc nói: "Thật không có sao? Ta có thể ra giá cao!"

"Không có không có!"

Lão đầu tựa hồ đối với đưa tới cửa làm ăn không quan tâm , khiến cho Đoàn Ngọc tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Cái kia liền coi như. . ."

Hắn quay một vòng, xem đến tầng dưới rải rác một ít tàn trang.

Cổ đại cuốn sách nhiều dùng đóng buộc chỉ, một khi sách tuyến không bền chắc, hoặc là lâu năm được bảo dưỡng không được, tan vỡ là hiện tượng bình thường.

Ở giá sách phía dưới, như vậy sách chất thành một đống, phía trên rơi xuống không ít tro bụi.

"Hả?"

Đoàn Ngọc chọn chọn lựa lựa bên trong, linh giác bỗng nhiên hơi động, nắm lấy nào đó bản tàn tạ đen sách: "Thiết Huyền. . . Không, Thiết Phật? Thiết Phật bút. . . Lục?"

Cái này sách không có bìa, sau khi mở ra trang bìa trên chữ viết cũng rất mơ hồ, Đoàn Ngọc miễn cưỡng nhận ra đến.

Sách này tựa hồ là một bản du ký, tác phẩm người tự xưng 'Thiết Phật', chữ viết thiết họa ngân câu, ứng nên là cái Tu hành giả.

Phía trên này không có công pháp gì bí tàng, chỉ là một ít hiểu biết.

Nhưng Đoàn Ngọc lại rất yêu thích.

Thông qua sách này, hẳn có thể càng thêm rõ ràng hiểu rõ thế giới này.

Nói xem liền xem, hẳn nhanh chóng lật xem, lấy cường đại trí nhớ đem nội dung ghi nhớ.

Không chỉ có như vậy, thư phòng bên trong, phàm là có chút giá trị cuốn sách, đều chạy không thoát ma chường.

Nhìn thấy hẳn đông lật lật, tây nhìn dáng dấp, chường quỹ lão đầu hơi không kiên nhẫn: "Người chọn xong không có?"

"Chọn xong, ta một quyển cũng không muốn!"

Đoàn Ngọc lúc này, chính đem cuối cùng một quyển sách trả về tủ sách, ung dung rời đi.

"Tiểu tử này. . . Đến lượt sách?" Lão đầu trợn mắt, nhìn chăm chăm hắc bóng lưng: "Còn nói có tiền. . . Ta nhớ kỹ người!"

Mở cửa tiệm, tự nhiên phiền nhất loại này chỉ chiếm tiện nghi không ra tiền khách nhân.

Nhưng người bình thường trí nhớ làm sao có khả năng so với Đoàn Ngọc?

Hắn cho rằng Đoàn Ngọc tất nhiên trở lại, cũng không biết thư phòng bên trong có giá trị tất cả, từ lâu tiến vào Đoàn Ngọc đầu óc.

'Này tôn Thiết Phật, khẳng định là cái đại tu hành giả, một đời trải qua, hoàn toàn có thể xem là quý quái truyền kỳ đến xem. . .'

Người tu hành này du lịch thiên hạ, gặp phải quái dị sự tình thấy quá nhiều, có mấy lần vốn là sinh tử một đường.

Hoặc là nói, hoàn toàn không biết tại sao có thể sống sót.

Bất quá thế giới này quan điểm chính chính là như vậy, ở nguy hiểm đến thời khắc, dù là rất mạnh Tu hành giả, sau một khắc liền có thể mạo danh kỳ diệu chết rồi, trái lại là những kia yếu gà, làm không tốt có thể mạo danh kỳ diệu sống sót.

"Nhưng tổng thể mà nói, thực lực càng cao, đối kháng quý dị năng lực liền càng mạnh. . . Ân. . . Chỉ cần không đụng với những kia khó giải khủng bố!"

Thừa dịp còn có thời gian, Đoàn Ngọc đem trong thành tất cả thư phòng đều đi dạo một chút, tiện thể quen thuộc địa hình.

Trong lúc vô tình, màn đêm buông xuống.

Từng nhà vội vã đóng chặt cửa nhà, nói chuyện lớn tiếng cũng không dám.

Huyền Thiên thế giới tiêu cấm, ở đây căn bản không cần quân tốt tuần tra, liền bị tự phát chấp hành lên.

Bởi vì, không người nào dám ở ban đêm cất bước.

Ở đây, đi đêm nhiều, nhất định sẽ va quỵ!

Đương nhiên, đen kịt một màu trong thành trì, có một chỗ phi thường dễ thấy, đó chính là phủ thành chủ.

Này phủ đệ ở vào thành trì trung tâm, diện tích quảng đại, cửa chính mang theo cao cao đèn lồng màu đỏ lớn, tỏa ra tia sáng yêu dị.

"Thành Bắc Thiết chủ. . . Làm vì thành Bắc Thiết người mạnh nhất, dưới tướng chia làm ba bộ, Thành vệ quân, Bách Lại phủ, cùng với rất nhiều đệ tử. . . Hàng năm cướp đoạt đến cung dưỡng, thành Bắc Thiết chủ cầm đầu, còn lại bị ba bộ chia cắt! Nói trắng ra, chính là một con Thực Thi Quỷ vương giả, suất lĩnh một đám Thực Thi Quỷ liên hợp. . ."

Biết người biết ta, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.

Từ lúc bắt xuống Côn Nhất lúc, Đoàn Ngọc liền tra hỏi rất nhiều liên quan tới trong thành thế lực nội dung.

Mà trải qua nhiều mặt tìm hiểu sau khi, lúc này hẳn từ lâu định liệu trước.

Dựa theo Diệp Thu Hàn phân chia, ma vật bên trong chiến lực từ thấp đến cao, ứng nên là bình thường Quỷ loại, Ô Nhiễm chủng, Hoàng Hôn chủng.

Cho tới Kỳ Hành chủng, chiến lược chột cao chột thấp, không có hạn chế.

Chính mình trước đối phó đứa bé quái, phải là đạt đến Ô Nhiễm chủng, còn Côn Nhất hàng ngũ, cùng bình thường Quỷ loại so với không sai biệt lắm.

"Ta bản thân chiến lược, quét ngang một đám bình thường Thực Thi Quỷ không có bao nhiêu vấn đề, nhưng thành Bắc Thiết chủ sao. . . E sợ đến đánh qua mới biết. Nhưng điều này cũng không có gì. . ."

Sức chiến đấu của hắn, không chỉ có riêng ở chỗ tự thân.

Đoàn Ngọc đi tới phủ thành chủ, dựa theo trước ở Diệp Thu Hàn trên người bố trí, tìm kiếm phương vị.

"Đạo pháp tự nhiên!"

Đi tới phủ thành chủ biên giới, hắn vừa bấm quyết, nhất thời Đạo pháp tự nhiên, cùng cảnh vật chung quanh hợp nhất, lại không người có thể thấy.

"Trong hư không tựa hồ có hơi bố trí, nhưng không quan trọng!"

Vòng qua mấy chỗ cạm bẫy sau, hắn tiến vào phủ thành chủ, về phía sân sau sờ soạng.

"Tiểu Thúy. . . Hôm nay Đại thiếu thượng người mấy viên hoàn đan?"

Hậu hoa viên bên trong, một đôi gã sai vặt nha hoàn tựa như đang len lén bí mật gặp nhau.

"Không nhiều, liền hai viên. . . Đây chính là tiên đan a! Ăn có thể đăng cực nhạc, người làm sao cảm ơn ta?"

Ăn mặc xanh biếc váy nha hoàn hì hì nở nụ cười.

"Không sao, ta trực tiếp đưa người đi cực lạc!"

Gã sai vật cười dâm đãng nói, đi bắt nha hoàn vòng eo.

Tiểu Thúy nhất thời mềm nhũn ra: "Chết đem. . . Hả?"

Đột nhiên, nàng nhìn thấy bồn hoa sau xông tới một người, nhất thời nghĩ muốn kêu gào.

"!"

Đoàn Ngọc khẽ quát một tiếng, hai người liền mềm mại ngã xuống đất.

"Tà khí nhập thể, không cứu!"

Hắn đem hai người kéo vào âm ảnh, thở dài một tiếng.

Này thành chủ phủ bên trong, không thông đồng làm bậy sợ là không sống sót được, mà còn sống sót, có một cái tính một cái, giết khẳng định không có gì oan khuất.

"Diệp Thu Hàn trong cơ thể đạo pháp ấn ký, khoảng cách không xa."

Hắn không có đánh răn động cỏ, một đường tiềm hành, đi tới một chỗ rất lớn biệt viện.

Cái này biệt viện xây dựng đến tráng lệ, dường như một cái tiểu Vương cung, các nơi cung điện bên trong, nhiều nhất lại là khoáng nhẹ sam nam tử, trên người đường nét có thể thấy rõ ràng, liền một cái thị nữ cũng không tìm tới.

"Ta đi. . . Thực sự là thật lớn một cái nam sủng tập hợp doanh. . ."

Đoàn Ngọc cảm giác thấy hơi cay con mắt, cũng lười nghe bọn họ tranh sủng nội đấu tiết mục, đi tới nơi sâu xa.

Cung điện chính điện.

"Thu Hàn. . . Người liền đi theo ta đi!" Bắc Lạc Phượng cười hì hì đối với trên giường Diệp Thu Hàn nói.

Lúc này Diệp Thu Hàn bị lột đến trần truồng, đầy mặt giận dữ và xấu hổ về: "Yêu nữ. . . Ta. . . Ta. . ."

Trên thực tế, hắn chỉ là một cái bình thường thiếu niên, nhất thời nhiệt huyết phương cương không thể tránh được, lại thêm vào chu vi hương liệu có chút kỳ dị tác dụng, thần trí đã bắt đầu trở nên mơ mơ hồ hồ lên.

"Đêm nay, chúng ta liền động phòng hoa chúc, sau đó ta chỉ sủng một mình ngươi, chúng ta cùng tham khảo thần tiên đại đạo, tốt không?"

Bắc Lạc Phượng nằm ở trên giường trên, hơi thở như hoa lan.

Diệp Thu Hàn một cái mơ hồ, cảm thấy cuộc sống như thế tựa hồ cũng rất tốt.

Đột nhiên, một luồng khí lạnh liền từ thiên linh rót vào.

Hắn một cái giật mình, trong con ngươi lóe qua một tia tinh quang, lại vừa nghiêng đầu: "A a a ! ! !"

Tiếng kêu thảm thiết thê lương, nhất thời vang vọng toàn bộ cung điện.

Hắn nhìn thấy gì?

Một cái khủng bố cái miệng lớn như chậu máu, còn có bên trong dày đặc răng nanh, cùng với từng giọt giọt nước miếng nhỏ xuống!

Trong chớp mắt, đại mỹ nhân biến Thực Thi Quý!

Cái gọi là hồng nhan xương khô, không ngoài như vậy.

"Người là thứ gì? Không nên tới a!"

Diệp Thu Hàn sợ! Chân chân chính chính sợ! Sợ đến nước mắt giàn giụa.

"Ồ?"

Bắc Lạc Phượng dùng móng vuốt sờ sờ gương mặt: "Người. . . Thấy được ta chân thân? Ha ha. . . Lang quân a, người quả nhiên trời sinh nên là người trong đồng đạo!"

"Ta cùng người cái quý!"

Diệp Thu Hàn nhìn tiến lên Thực Thi Quý, đột nhiên khi vận may đến thì trong lòng cũng sáng ra: "Đoàn huynh? Đoàn huynh người đến rồi sao? Nhanh tới cứu ta!"

"Trói!"

Núp trong bóng tối xem cuộc vui Đoàn Ngọc thấy cái này Bắc Lạc Phượng có căn Diệp Thu Hàn cái cổ khuynh hướng, cũng không tiếp tục né, vừa bấm quyết.

Vèo vèo!

Từ Diệp Thu Hàn giường phía dưới, rất nhiều phù lục đầu đuôi liên kết, dường như Hoàng Xà giống như bay ra, đem Bắc Lạc Phượng trói gô.

Nàng mới vừa rơi xuống, trên gáy liền bị dán một tờ giấy vàng, ngưng trệ bất động.

"Chúc mừng Diệp huynh, đêm động phòng hoa chúc, có thể có quấy rối?"

Hoàn thành tất cả những thứ này sau khi, Đoàn Ngọc cười hì hì xoay người, nhìn chăm chăm Diệp Thu Hàn.

"Đoàn huynh đừng trêu ghẹo ta!"

Diệp Thu Hàn muốn buồn nôn, giải trừ ràng buộc sau khi, vội vã bò lên mặc quần áo, lại cũng không dám hướng về Bắc Lạc Phượng liếc mắt nhìn.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 324: Thiên Quỷ

"Đa tạ Đoàn huynh cứu giúp, đây là ta nợ người lần thứ hai!"

Diệp Thu Hàn chung quy không phải không nói lý người, bình phục tâm tình sau khi, nghiêm túc hướng về Đoàn Ngọc nói cảm ơn.

Nếu không là đối phương, hẳn e sợ thật sự muốn làm cái này ma vật tân lang, thậm chí nửa đêm mơ tới lúc, mở mắt ra liền nhìn thấy cô dâu ở gặm đầu ngón tay của chính mình!

Tình cảnh này, chỉ là vừa nghĩ liền làm người không rét mà run a.

"Mọi người đều là Tu hành giả, không cần khách khí!"

Đoàn Ngọc cười vung vung tay.

Trải qua lần này điều tra, hẳn có thể khẳng định, cái này thành Bắc Thiết chủ, tu luyện chính là cùng Huyền Thiên cái kia Huyền Âm lão đạo một mạch kế thừa công pháp!

"Ai. . . Trước ta thì có suy đoán, bây giờ xem ra, cái này thành Bắc Thiết, sợ là tận thành ma quật!" Diệp Thu Hàn thở dài: "Ma đầu thế lớn, có thể làm gì?"

'Người thở dài quy thở dài, nhìn ta làm gì?'

Đoàn Ngọc âm thầm lờm một cái: "Không biết huynh lần này thâm nhập hang hổ, có thể có đoạt được?"

Diệp Thu Hàn vẽ mặt đột biến: "Thật là có. . . Ma nữ này vừa mới nói với ta, có cái gì Âm Cửu U người đến đây, cùng cha nàng, cũng chính là thành Bắc Thiết chủ bí mật gặp nhau, mưu đồ rất lớn!"

"Vậy thì thật là lại đến sớm không bằng đến đúng lúc. . ."

Đoàn Ngọc vẽ mặt kỳ dị: "Còn có Diệp huynh, cái này năm vùng làm rất tốt, lần sau lại không ngừng cố gắng."

"Việc này không bàn nữa. . . Ma nữ này nên làm gì? Còn có bên ngoài một đám nam sủng, sớm muộn sẽ phát hiện kẽ hở!" Diệp Thu Hàn lườm một cái, hỏi.

"Tự nhiên là diệt cỏ tận gốc!"

Đoàn Ngọc lạnh giọng trả lời, song chỉ thành kiếm, vung tay lên, liền lột bỏ Bắc Lạc Phương thủ cấp.

Nữ tử này bị bùa chú dây xích ràng buộc, căn bản không có chút sức phản kháng, đầu không cam lòng trên đất lăn mấy vòng, lại không cách nào che giấu, hiện ra hình dáng.

Giống như tám mươi bà lão giống như tràn ngập nếp nhăn khuôn mặt, đỉnh đầu trọc lốc, chu vi một vòng thừa thốt bộ lông, cái miệng lớn như chậu máu bên trong tanh hôi mù dịch không ngừng nhỏ xuống.

Lúc này, lá bùa bị sượt xuống, ánh mắt lại là trừng: "Đạo nhân, ta nhớ kỹ ngươi! Ngươi đến! Mau chóng người đến! ! !"

"Nôn. . ." Chính đang nôn khan Diệp Thu Hàn choáng váng: "Đầu bị chặt xuống, còn có thể nói chuyện?"

"Ăn thì không chết, chắc chắn lại nổi lên. . ." Đoàn Ngọc nghĩ đến một đoạn Thiết Phạt ghi chép trên ghi chép, lắc đầu một cái.

Thế giới này ma vật, cũng không phải là đánh bại liền xong việc.

Chúng nó sinh mệnh lực rất ngoan cường, thậm chí dù cho tiêu diệt, ô nhiễm như trước lưu giữ, di độc vô cùng.

Chờ giây lát, bên ngoài đám kia nam Thực Thi Quỷ tựa hồ hoàn toàn không có phát hiện, càng không có nhảy vào.

"Sắc mệnh, Mộc hành triệu đến!"

Đoàn Ngọc lúc này mới nhìn về phía tuyệt vọng Bắc Lạc Phượng đầu, bầm quyết niệm chú.

Trên đất, một bó dây leo sinh trưởng, quấn quanh ở hắc lòng bàn tay , hóa thành một thanh màu bích lục đằng mộc kiếm.

"Đạo nhân, người giết không được ta, dù cho đem ta phong ấn, phụ thân đại nhân cũng sẽ rất nhanh cứu ta đi ra. . . Đến thời điểm, ta muốn ăn các người, ăn các người bảy ngày bảy đêm, đem bọn người người thân, bằng hữu, đạo hữu, toàn bộ ăn đi. . ."

Trên mặt đất, Bắc Lạc Phượng đầu vẫn cứ đang kêu gào liên tục.

"Ma vật. . . Hoặc là nói, Ô Nhiễm chủng, Thực Thi Quỷ?"

Đoàn Ngọc mũi kiếm hướng lên: "Chân chính bất tử bất diệt, là thế giới vị cách người mới có, người có tài cán gì? Bất quá là ý vào bốn nguyên quý bí, khó có thể chân chính tổn thương thôi. . . Lần này, đúng là muốn xin người phối hợp ta một cái thí nghiệm!"

Hắn nói, Diệp Thu Hàn cùng Bắc Lạc Phượng chỉ có thể nghe hiểu một nửa, nhưng chẳng biết vì sao, đều có một loại đại khủng bố cảm giác.

"Huyền Thiên ánh sáng thần thánh, gia trì thân thể ta , hóa thành trường kiếm, cấp cấp như luật lệnh!"

Cái gọi là chú pháp , bất quá là lấy bản thân thần thức làm trụ cột, cạy động thiên địa.

Đoàn Ngọc lúc này, nhưng là thông qua phân thân cùng Bản tôn cảm ứng thần bí, hô hoán Huyền Thiên bên trong thế giới Bản tôn trợ giúp.

Đương nhiên, Bản tôn bất quá là cái trạm trung chuyển, nhưng có cái này con đường, là có thể đầu bả tới Huyền Thiên lực lượng!

Đây là lực lượng bản chất sai biệt!

Lại thế nào đi nữa lợi hại ô uế, ở Huyền Thiên trong, không như thường rốt hốt? Thậm chí bị áp chế ô nhiễm tính hoàn toàn không có?

Đoàn Ngọc suy đoán, những thứ này ma vật sở dĩ khó có thể tiêu diệt, chính là ở chúng nó bốn nguyên chất lượng rất cao, hay hoặc là, ký thác tại bị ô nhiễm Hoàng Thiên.

Bởi vậy, muốn chân chính sát thương, tất trích dẫn ngang nhau lực lượng mới có thể.

Số lượng không cần quá nhiều, nhưng một tia bản chất nhất định phải có.

"Cái này. . . Đây là cái gì?"

Diệp Thu Hàn nhìn tình cảnh này, con người trợn to, thân bất do kỷ nghĩ muốn quỳ sát xuống.

Lúc này Đoàn Ngọc trên người, không chỉ có cửu ngũ chí tôn uy nghiêm, càng có thiên uy!

Huyền Thiên oai!

Trên mặt đất, Bắc Lạc Phượng đầu rớt cục không lại kêu la, nàng cảm nhận được trí mạng uy hiếp!

"Trảm Linh!"

Đoàn Ngọc khẽ quát một tiếng, đằng mộc kiếm rơi xuống, đâm vào Thực Thi Quỷ đầu trong, thật giống đâm vào một khối đậu hũ.

Bắc Lạc Phượng liền kêu thảm thiết đều không có, lập tức mất mạng, thi thể hóa thành một bãi sền sệt vàng xanh chất lỏng, không ngừng bốc hơi lên, bị đằng mộc kiếm trên ánh sáng trừ khử.

"Chuyện này. . . Chuyện này. . ." Diệp Thu Hàn rốt cục không chịu đựng được, quỳ sát xuống, lệ rơi đầy mặt: "Thiên Tôn, Thần Chi. . . Bất luận là cái gì, xin mời cứu lấy chúng ta, cứu cứu thế giới này đi!"

"Phải cứu một cái thiên địa, chỉ có một cái khác thiên địa, hoặc là cùng thế giới ngang nhau đại năng! Người. . . Chuẩn bị kỹ càng đánh đổi sao?" Đoàn Ngọc nghiêm túc hỏi.

"Trăm chết không hối!" Diệp Thu Hàn từng chữ từng chữ nói.

"Thiện! Đây là Huyền Thiên hào quang!"

Đoàn Ngọc sử dụng kiếm thân chỉ trỏ Diệp Thu Hàn: "Cảm thụ xuống. . . Huyền Thiên chi lực đi!"

"A! ! !"

Cái này chí thuần chí tịnh ánh sáng, rơi vào Diệp Thu Hàn trên người, lại phảng phất hỏa tinh rơi vào xăng, nhen lửa một đoàn bó đuốc.

Diệp Thu Hàn lăn lộn đầy đất, ngọn lửa trên người lại hình như có linh tính, không phụ thuộc người khác, chỉ ở trên người hắn.

Nường theo thiêu đốt, một chút đen nhánh ánh sáng liền bị sắp xếp ra.

Một lát sau, Diệp Thu Hàn đứng dậy, vẻ mặt ngờ ngác: "Thiên ngoại thiên câu chuyện, quả nhiên tồn tại! Chúng ta bây giờ hi vọng, chỉ có ký thác tại Huyền Thiên sao?"

Đoàn Ngọc liếc mắt một cái, nhìn thấy người này bốn nguyên đã bị huyền Thiên chi lực thanh lý một lần, không khỏi gật đầu: "Chính là. . . Là cùng thế giới này cùng chết sống, vẫn là rất sớm rời thuyền, người vẫn cần cân nhắc sao?"

Đến bây giờ, hẳn đã vọng, mới triển lộ ra một góc!

Đến mà không chào về không phải lễ vậy!

Nếu Hoàng Thiên có thể xâm lấn Huyền Thiên, Huyền Thiên vì sao không thể nuốt chửng Hoàng Thiên?

Đặc biệt, trải qua khoảng thời gian này thăm dò, phát hiện Hoàng Thiên thiên ý hỗn độn, cùng chết như thế thời điểm!

Đương nhiên, muốn toàn bộ nuốt chửng Hoàng Thiên, Huyền Thiên vẫn không có cái kia thể lượng, dễ dàng hơn bị ô nhiễm, nhưng chọn tinh hoa, hơn nữa làm sạch, lại không có vấn đề gì.

Đây mới là nhất lao vĩnh dật giải quyết kế sách!

Trước bất quá một cái mơ hồ ý nghĩ, nhưng thông qua đoạn này thời gian suy tư, chính là đến ngày hôm nay thu được tình báo còn có thí nghiệm, Đoàn Ngọc cảm thấy, vẫn rất có khả năng, rốt cục lập ra kế hoạch.

Hoàng Thiên thế giới nhất định tàn tạ rơi rụng, cứu nó là vất vả không có kết quả tốt.

Nhưng chế tạo một chiếc Noah's Ark, dời đi tinh anh, đối với Huyền Thiên thế giới mà nói, cũng là một lần đại bố!

Trong này công huân, chính là mình chia sẻ thế giới bốn nguyên, thành tựu Chân Tiên vị cách tiền vốn!

Lôi kiếp bất hủ, chỉ là truyền thuyết, cũng không phải là thần thoại!

Nhưng Thuần Dương Bất Hủ, liền là chân chính thần thoại! Chân Tiên phong thái, khắp cả mấy Huyền Thiên lịch sử, đều không có một cái.

Nghĩ muốn phá quan, như ở Huyền Thiên bên trong pha trộn, hầu như cả đời cũng không thể!

Phải mở ra lối riêng, dám mạo hiểm kỳ hiểm!

"Di dân, Huyền Thiên?"

Diệp Thu Hàn con mắt thoáng hoang mang, chợt chuyển thành kiên định: "Tất cả duy Chủ thượng mệnh lệnh là từ!"

Hắn nghĩ rõ ràng, Hoàng Thiên thế giới xác thực chính đang tại trầm luân thâm uyên, giống như cao ốc đem nghiêng, nhất định phải sớm mưu lối thoát.

Này không phải chỉ là vì chính hắn, càng là vì cái khác thiên thiên vạn vạn sinh linh!

Huyền Thiên thế giới không tính quá tệ, còn có Đại Hạ thái tổ cái kia một nhóm dẫn đường đảng, đối với cái này đã tuyệt vọng thế giới, Diệp Thu Hàn lưu luyến thực sự không nhiều.

"Thiện!"

Đoàn Ngọc gật đầu: "Ta sẽ tiếp tục duy trì bên ngoài cung điện cấm pháp, đợi lát nữa hướng về nơi càng sâu thăm dò, người dựa theo đường này tuyền, lén lút chạy ra ngoài, lấy tự thân an nguy làm đầu!"

"Tuân mệnh!"

Diệp Thu Hàn biết Đoàn Ngọc sâu không lường được, chính mình ở đây chỉ là liên lụy, thi lễ một cái, nhanh chóng độn ra ngoài điện.

Đoàn Ngọc như thường thi pháp, hòa vào hư không, hướng về phủ thành chủ nơi càng sâu thăm dò.

Bởi vì bên trong cung điện chẳng biết lúc nào liền muốn để lộ bí mật, hăn động tác cực nhanh, hướng về nơi trọng yếu điều tra: "Đi!"

Vừa cất bước, vừa gấp giấy, hóa thành từng con Thiên chỉ hạc, hình như có linh tính, giương cánh bay xuống, rải rác bốn phương.

"Thiên Thị Địa Thính, vì ta khu dịch!"

Cái này Thiên chỉ hạc thể tích cực nhỏ, lại ở trong đêm tối, phảng phất phi nga, rất dễ dàng bị quên đi qua.

Đoàn Ngọc có cái này rất nhiều thám tử, nhắm mắt lại, lấy hăn làm trung tâm, một phó thành chủ phủ hình nổi liền thành linh hiện lên.

Thoáng vừa nhìn, trong lòng hăn liền không tự chủ lửa lên: "Đáng chết, thực sự là đáng chết!"

Cái này một toà trong phủ thành chủ, đến cùng có bao nhiêu oan hồn, thực sự là không thể đếm hết được.

Bất quá lúc này tạm thời để ở một bên.

Lượng lớn Thiên chỉ hạc xâm lấn hạt nhân, nhiều bí mật hơn bị triển lộ ra.

...

Thành Bắc Thiết thành chủ tên là Bắc Lạc Không.

Lúc này, chính đang tại bên trong mật thất, cùng một cái kỳ dị tồn tại nói chuyện.

Cái này kỳ dị tồn đang không có thân thể, hoặc là nói, thân thể chính là một góc tối, hòa vào bức tường trong, có chừng một tấm da trâu lớn như vậy, đi khắp bất định.

Bất luận nó dừng lại ở nơi nào, nơi đó trên vách tường, liền có từng cái từng cái con mắt mở, vô cùng kỳ dị: "Phụng 'Âm Cửu U' mệnh lệnh, Bắc Lạc Không! Người lập tức khởi hành, đi tới Trung Nguyên Đế Lạc phong!"

Bắc Lạc Không người trung niên dáng dấp, tựa hồ chỉ là khoác lên một lớp da, không có ai biết cái này túi da dưới ẩn giấu bóng tối. Nghe vậy nhú nhú mày: "Trung Nguyên Đế Lạc phong? Cái kia không phải đã từng triều đình đế đô nơi?"

"Không sai, cần thiết ngày 4 tháng 4 trước chạy tới!"

Âm ảnh con mắt cùng nhau nhìn chăm chăm Bắc Lạc Không: "Không được sai lầm! Còn có. . . Trước con kia long hồn, trải qua chúng ta điều tra, cũng không phải là kẻ địch. . . ngày 4 tháng 4 lúc, hẳn sẽ giúp chúng ta một chút sức lực!"

"Thì ra là như vậy!"

Bắc Lạc Không hỏi: "Cái kia đến tột cùng vì chuyện gì?"

"Ngày 4 tháng 4, quỷ môn mở, tự nhiên là vì đồ. . ."

Rất nhiều con mắt đang muốn nói, đột nhiên nhìn hướng về một chỗ:
"Là ai? !"

Ầm ầm!

Mặt tường phá tan, một con Thiên chi hạc hóa thành tro tàn.

Nhưng cách đó không xa Đoàn Ngọc đã chiếm được nghĩ muốn tình báo.

"Đồ?"

Hắn ánh mắt ngưng lại, nghĩ đến Thiết Phật ghi chép nào đó điều lời chú giải: 'nghe Đế Lạc phong, có Thiên Quỷ khóc, không thấy, hám gì!'

"Ngày 4 tháng 4, quỷ môn mở, Đế Lạc phong, Đồ Thiên quỷ? Như thế nào Thiên Quỷ? Thiên chi linh quỷ vậy! Chẳng lẽ Hoàng Thiên thiên ý, không chỉ có hỗn độn, thậm chí ngã xuống, còn hóa thành quỷ hồn?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 325: Thoát Thân

"Ở đây!"

Bỗng nhiên, chu vi trên vách tường, hiện ra một đoàn âm ảnh.

Bóng đen trong, từng cái từng cái con mắt mở, mang theo đủ loại tâm tình, phát ra sắc nhọn tiếng kêu.

"Cái gì quỷ ngoạn ý?"

Đoàn Ngọc đằng một kiếm vừa bổ, nhưng trong lòng là đại lẫm.

Biết con này quỷ đồ vật dọc theo Thiên chỉ hạc liên hệ, một thoáng liền tìm đến chính mình, hiển nhiên truy tung năng lực không phải chuyện nhỏ.

Hôm nay không đem nó giết chết, sợ là khó có thể thành công thoát thân.

Phù phù!

Đằng một kiếm bên trên hiện ra oánh oánh ánh sáng, đâm vào âm ảnh trong ánh mắt.

Một con mắt nhất thời phá nát, chảy ra màu xanh sẫm mù dịch, ánh mắt nó lập tức đóng chặt lại: "A. . . Người làm sao có thể thương tổn ta?"

Âm ảnh một thoáng tản ra, biến mất không thấy, tại chỗ chỉ để lại bình thường tường đá.

'Vừa nãy vật này, có lẽ rất lợi hại, nhưng như thế nào hơn được Huyền Thiên ánh sáng thần thánh đây?'

Đoàn Ngọc chậm rãi thu kiếm, sắc mặt nhưng có chút nghiêm nghị.

Vừa nãy quái vật này, trúng hấn một kiếm lại không chết, tuy rằng có chưa trúng vào chỗ yếu duyên cớ, cũng là tương đương lợi hại.

Luận nguy hiểm, tuyệt đối muốn lúc trước Bắc Lạc Phượng bên trên: "Ô Nhiễm chúng thủ lĩnh, vẫn là Kỳ Hành chúng?"

Đạp đạp!

Đạp đạp!

Vừa nãy hô to, lập tức làm nổ toàn bộ phủ thành chủ, không biết bao nhiêu tiếng bước chân bao vây mà đến, mang theo thú hoang trầm thấp mà gào thét âm thanh.

Đoàn Ngọc bay người lên một đoạn tường đá, lập tức thấy được bốn phương tám hướng đều có bóng người chạy tới.

Không ít bóng người điên cuồng gầm nhẹ, tứ chi, hiện ra Thực Thi Quỷ nguyên hình, nanh vuốt sắc bén, trong miệng phun ra đầu lưỡi đỏ thẫm.

"Quả nhiên là Thực Thi Quỷ sào huyết, hoặc là nói. . . Cương thi sào huyết?"

Sau một chốc, hơn trăm con Thực Thi Quỷ đem hấn hoàn toàn vây quanh.

Nường theo một loạt tiếng bước chân, hai bên Thực Thi Quỷ tách ra, đi tới một cái uy nghiêm nghiêm túc trung niên: "Đạo nhân? Vì sao phải cùng ta làm khó dễ?"

"Thành Bắc Thiết chủ? !"

Đoàn Ngọc thấy đối phương ngăm thừa nhận, cười nói: "Trảm yêu trừ ma, không phải chúng ta thiên chức sao?"

"Cái này phạm vi ngàn dặm bách tính đều được ta che chở, nếu không là ta ở, không biết bao nhiêu người muốn chết. . . Vì thế, trả giá một ít bé nhỏ không đáng kể cung cấp phú, rất hợp lý, không phải sao?"

Bắc Lạc Không chậm rãi mà nói, cùng chu vi Thực Thi Quỷ hình thành so sánh rõ ràng.

"Hợp lý, nhưng không hợp tình!" Đoàn Ngọc trầm mặc biết, xúc động nói: "Ta vì Nhân tộc, tất không thể thấy đồng bào được này dày vò!"

Cái này trên thực tế là nói dối.

Hắn chân chính muốn làm, là hoàn toàn hủy diệt Hoàng Thiên, tiện thể suất lĩnh một nhóm tinh anh tiến vào Huyền Thiên, tương đương với chú tiên trở thành cổ đông.

Nhưng chuyện như vậy , căn bản không có cách nào nói a.

Là lấy chỉ có thể cho mình bộ lên một tầng chính nghĩa áo khoác, làm chính nghĩa việc.

Tuy rằng. . . Như hắn thật diệt cái này Bắc Lạc Không, phạm vi ngàn dặm tất nhiên hỗn loạn một mảnh, bách tính tám thành sẽ không cảm tạ hắn, như chưa có thể tiến hành hữu hiệu thống trị, duy trì yên ổn, oán hận khả năng liền càng lớn hơn.

"Thay trời hành đạo? Ha ha ha!"

Bắc Lạc Không phảng phất nghe được cái gì tốt cười chuyện cười giống như, cười cong eo, liền không đứng dậy, nước mắt đều chảy xuống:

"Thế gian. . . Vẫn còn có như người vậy đạo nhân, còn chưa có chết quang, thực sự là một việc chuyện lạ!"

"Thành chủ đại nhân! Không tốt!"

Đang lúc này, một tên đệ tử vô cùng chật vật chạy tới: "Phượng sư muội nàng. . . Chết rồi!"

Làm cái này Ô Nhiễm chủng thủ lĩnh, Bắc Lạc Không có thể ô nhiễm tất cả lâu dài tiếp xúc người, đem bọn họ chuyển hóa thành chân chính Hành Thi, hoặc là nói Thực Thi Quỷ.

Nhưng chính thống huyết mạch, lại là trước làm người lúc lưu lại, rất ít không có mấy.

Nghe đến đó, nhất thời ngưng tiếng cười, ngó nhìn Đoàn Ngọc: "Là các hạ làm?"

"Chính là!"

Đoàn Ngọc thản nhiên thừa nhận, lại thấy Bắc Lạc Không bên người, một đoàn âm ảnh hiện lên ở trên vách tường, rất nhiều con mắt mở, mang theo vẻ sợ hãi: "Tu sĩ này rất không đúng, cẩn thận!"

"Nói thật. . . Nhìn thấy các người, ta cũng rất cảm giác kỳ quái!"

Đoàn Ngọc nhắc theo đẳng mộc kiếm, chậm rãi tiến lên: "Ta vốn cho là, các người loại quái vật này, hẳn là đều là điên cuồng cũng đánh mất lý trí. . . Nhưng hiện tại xem ra, quá nhân tính hóa, quá yếu!"

Hoàng Thiên thế giới quái vật, không nghi ngờ chút nào, hẳn là càng quỷ dị, càng điên cuồng, liền càng cường đại.

Lúc này trước mặt hai cái này, đại khái chỉ có thể tính một nửa!

Nửa người nửa quái!

Hoặc là nói, có lý trí Ô Nhiễm chúng?

"Yếu?"

Bắc Lạc Không mặt hiện nổi lên ra châm chọc nụ cười: "Dám ở ngay trước mặt ta người nói lời này, lên một cái hài cốt đã không biết lạnh lẽo bao nhiêu năm!"

"Từ khi bản tọa làm chủ nơi đây tới nay, dám nói như thế, bất luận người, yêu, ma, quỷ, quái. . . Cũng đã tất cả chôn vùi!"

"Người dám như thế, được! Rất tốt!"

Bắc Lạc Không sắc mặt dữ tợn, dưới da mặt tựa như có vô số chuột nhỏ cổ động tán loạn.

Thân hình hăn tăng vọt, phảng phất trong cơ thể cất giấu một con quái thú, đem người bên ngoài da thối khí bóng giống như nhô lên, cuối cùng. . .

Ầm!

Nường theo một tiếng nổ vang, da người hoàn toàn vỡ vụn, rất nhiều giáp trùng màu đen, lông cứng chuột các loại loại nhỏ sinh vật hiện lên, lẫn nhau leo lên, chồng chất thành một con vô cùng to lớn màu đen to lớn Thực Thi Quỷ.

Nó tứ chi, thăm thăm đầu dường như phòng ốc như thế, hai mắt là cửa sổ, miệng rộng là cửa lớn, một cái màu đỏ đầu lưỡi mang theo nồng đậm niêm dịch, cự mãng giống như quét ngang.

Vèo!

Lưỡi dài chỗ đi qua, cây cỏ bay lên, tường đá sụp đổ , hóa thành một vùng phế tích.

Đoàn Ngọc nhẹ nhàng nhảy một cái, từ trên tường đá tách ra công kích: "Thực Thi Quỷ thống lĩnh? Ô Nhiễm chủng đỉnh phong?"

Ô Nhiễm chủng lợi hại nhất năng lực, vẫn là ở tại tự thân ô nhiễm, có thể không ngừng sinh sôi, hủ hóa một mảnh.

Mà Hoàng Hôn chủng, mới là Hoàng Thiên chân chính con cưng, ừng có cực kỳ thực lực mạnh mẽ.

Bây giờ to lớn Thực Thi Quỷ, tuy rằng chiến lực khủng bố, nhưng hiển nhiên còn chưa từng phá vào Hoàng Hôn chủng giai vị, chỉ là sức mạnh lớn điểm, phòng ngự cao điểm, thể lực cường điểm, còn ở phạm vi hiểu biết bên trong.

"Con sâu nhỏ, người cũng chỉ sẽ chạy sao?"

Một trảo rơi xuống, trảo sụp phòng ốc, chu vi dường như động đất. Không có bắt được Đoàn Ngọc Bắc Lạc Không ngửa mặt lên trời gào to.

Loại này tình huống khác thường, chỉ là phủ thành chủ tự nhiên không ngăn cản được, truyền khắp toàn thành.

Nhưng chân chính dám ló đầu đi ra kiểm tra cư dân bình thường, chung quy vẫn là số ít.

...

Thành nam.

"Đầu kia Thi Vương nổi điên làm gì?"

Tĩnh Tâm Trai trong, ngày hôm nay còn cùng Đoàn Ngọc từng gặp mặt chương quỹ lão đầu ở trên giường lăn qua lộn lại, rốt cục không nhìn được: "Còn có nhường hay không người ngủ?"

Hắn vươn mình bò lên, tìm tới giày vải, khoác quần áo, mở cửa phòng.

Chợt, chính là hít vào một ngụm khí lạnh: "Chà chà. . . Liên Thi Vương bốn tướng đều hiển lộ, cái này thành chủ gặp phải cái gì đại địch?"

Hắn tuy rằng đã từng là một cái Tu hành giả, nhưng lúc này chỉ nghĩ tìm cái an ổn địa phương kết thúc cuối đời, tuy rằng cái này thành Bắc Thiết không tính là gì an cư thiên đường, nhưng so với những địa phương khác mà nói, ít nhất vẫn tính có trật tự, hắn cũng là yên lặng ngủ đông.

Lúc này thấy cảnh này, rõ ràng hơi kinh ngạc.

Bên trong phòng, một cái màu đen cái rương bỗng nhiên vang lên ong ong, phảng phất bên trong có một vật chính đang tại dờn sông lấp biển.

"Khá lắm Tu hành giả, dám khiêu chiến Thi Vương, ta Lão Hàn bội phục người!"

Lão đầu nhìn mấy lần, chuẩn bị đi trở về tiếp tục ngủ: "Đáng tiếc. . . Ta bộ xương già này, có thể không chịu nổi Thi Vương đập bỏ a. . ."

Như tuổi trẻ ba mươi tuổi, hắn nhất định phải lên trước cùng cái kia trẻ con miệng còn hôi sữa kề vai chiến đấu, lại cẩn thận uống vài chén rượu, xưng huynh gọi đệ.

Nhưng trên thế gian du lịch lâu, bao nhiêu một bầu máu nóng đều nguội.

Dưới cái nhìn của hắn, cái này thanh niên không biết sống chết, lần này thực sự là đem chính mình tìm đường chết.

Nhưng sau một khắc, lão đầu bỗng nhiên trợn mắt lên, cảm mở lớn đến cực hạn.

Răng rắc!

Hắn bưng cảm, đau đến nước mắt đều suýt chút nữa đi xuống.

Chuột rút!

...

"Hống hống!"

Nường theo Bắc Lạc Không một tiếng bạo hống, cái khác Thực Thi Quỷ cũng giống như nghe được mệnh lệnh giống như, vây công nhào lên.

Chúng nó dùng cả tay chân, tốc độ bò rất nhanh.

Có thậm chí trực tiếp từ Thực Thi Quỷ bạo quân bấp đùi bò lên trên, dọc theo thật dài cột sống phát lực gia tốc, được hướng về Đoàn Ngọc.

Loại này đến từ bốn phương tám hướng vây giết, so với bị một ngàn tinh binh vây nhốt còn khủng bố.

Đoàn Ngọc không nghi ngờ chút nào, cho dù Huyền Thiên thế giới Hàng Long Phục Hổ danh tướng, lạc đàn đồng dạng muốn chết!

Chỉ có Kim Cương Bất Hoại, Dao Thương Bất Nhập Binh gia thần thoại, mới có thể thông dong đánh tan!

"Ô nhiễm. . . Rất nặng!"

Đoàn Ngọc lấy chỉ đạn kiếm, đằng một kiếm dĩ nhiên phát ra long ngâm: "Huyền Thiên ánh sáng thần thánh, gia trì thân thể ta! Sắc! ! !"

Ong ong!

Một tia quang mang, đột phá thế giới cực hạn, lấy Bản tôn làm vì con đường, bỗng nhiên hàng lâm này thế!

Quang!

Hào quang màu trắng, trong nháy mắt nhen lửa ban đêm, bao phủ tất cả!

Đây là tới từ Huyền Thiên lực lượng! Mang theo trật tự quy tắc, cùng Hoàng Thiên không có tự cùng ô nhiễm tuyệt đối tương khắc!

Ầm ầm!

Từng vòng sóng gợn, lấy Đoàn Ngọc làm trung tâm, không ngừng hướng ra phía ngoài khuếch tán.

Rất nhiều Thực Thi Quỷ kêu thảm một tiếng, ở bạch quang bên trong hòa tan, biến thành từng bãi từng bãi sền sệt chất lỏng.

Hào quang màu xanh ánh sáng phảng phất có thực chất, vạn mũi tên cùng phát, sát na liền đem nguyên bản vây giết tử cục, đã biến thành một lưới bắt hết cạm bẫy!

"A! !!"

Dù cho là Bắc Lạc Không, thân thể to lớn cũng biến thành thùng trăm ngàn lỗ, hai cái chậu nước như thế nhả cầu nổ tung, máu mãnh liệt mà ra.

'Quả nhiên. . . Huyền Thiên chi lực tăng cường!'

Đoàn Ngọc trong lòng ám lẫm.

Ở mượn đến huyền Thiên chi lực đồng thời, hắn cũng đem chính mình kế hoạch đưa qua.

Bản tôn chính là Chân Long thiên tử, lấy này tế thiên, thì tương đương với thông báo Huyền Thiên.

Từ như hôm nay sức mạnh lan truyền đến xem, Huyền Thiên đối với chuyện này, chính là đại lực chống đỡ.

Có một thế giới làm cái này hậu thuẫn, lúc này Đoàn Ngọc quả thực có thể trình độ nhất định hoành hành vô kỵ!

Hào quang sau khi, dày đặc Thực Thi Quỷ tử thương nặng nề, chỉ có còn lại mười mấy con ở trong bóng tối kéo dài hơi tàn.

"A. . . Sư phụ, không được!"

"Thành chủ. . . Thành chủ điên rồi!"

Lúc này, Bắc Lạc Không thành linh làm ra một động tác.

Nó đầu lưỡi cuốn một cái, mấy cái cuống quít trốn tránh Thực Thi Quỷ liền bị tập kích, rơi vào cái miệng lớn như chậu máu bên trong, nhai mấy lần, nuốt vào trong bụng.

Chỉ là trong phút chốc, ở nó đen thui trong hốc mắt, hai cái quả cầu thịt cấp tốc bành trướng, hiện ra con người.

Loại này siêu tốc tái sinh năng lực , khiến cho Đoàn Ngọc đều không khỏi than thở.

Sau một khắc, Bắc Lạc Không xoay người, chỉ sau phát lực, một cái nhảy lấy đà, liền rời đi chiến trường, hướng về xa xa thoát đi!

Nó tốc độ cực nhanh, đồng thời đang chạy trốn chết đồng thời, thể hình không ngừng nhỏ đi.

Bắc Lạc Không không thể không trốn!

Trong cõi u minh linh giác nói cho nó biết, nếu là tiếp tục nữa, lại bị tia sáng kia trúng vào chỗ yếu, nó nhất định sẽ chết!

Cái kia chính là chết đi một cách triệt để, dù cho Thi Vương phục sinh năng lực, cũng cứu không được nó!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 326: Đánh Chết

"Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

"Dĩ nhiên là phủ thành chủ?"

"Có người mạnh mẽ tấn công thành chủ?"

"Đó là. . . Thi Vương chân thân? ! Bắc Lạc Không lại bị làm cho chặt vật như vậy? !"

. . .

Có lẽ người bình thường nửa đêm không dám ra ngoài, nhưng trải qua nhiều như vậy nổ vang sau khi, ló đầu can đảm vẫn có.

Càng không cần phải nói, to lớn một cái thành Bắc Thiết trong, ẩn giấu không biết bao nhiêu yêu ma quỷ quái, thậm chí như thư phòng lão đầu tu sĩ bình thường cao thủ.

Đông đảo thần niệm, ánh mắt tụ vào, đều là trợn mắt ngoác mồm mà nhìn tình cảnh này.

Thành Bắc Thiết đệ nhất cao thủ, thành chủ Bắc Lạc Không, dĩ nhiên liền như thế bại?

Không chỉ có bại, thậm chí thủ hạ đều cơ hồ bị đồ sát hết sạch, bản thân cũng chạy trốn chết?

"Cái kia phát ra vô lượng quang, đến tột cùng là phương nào tồn tại?"

Cùng những kia không nói một lời, bắt đầu chạy trốn quỷ quái ma vật so với, còn lại Nhân tộc cao thủ, nhưng là không ngừng hướng về phủ thành chủ tới gần, nghĩ muốn tra tìm vị kia thần bí cao thủ hình dáng.

"Đây chính là. . . Huyền Thiên hào quang sao? Quả nhiên không có một tia ô nhiễm!"

Phủ thành chủ ở ngoài, Diệp Thu Hàn nhìn cái này màn, bỗng nhiên nước mắt chảy xuống: "Huyền Thiên từ bi, cứu khổ cứu nạn!"

"Vị này Tiểu ca, ngươi mới vừa nói cái gì?"

Gió nhẹ lóa lên, thư phòng lão đầu xuất hiện ở Diệp Thu Hàn bên người, trầm tiếng hỏi.

Cùng với trước so với, hẳn lúc này lộ hết ra sự sắc bén, gánh vác một cái trường điều bao bọc, bên trong một vật vang lên ong ong, hầu như liền muốn tránh thoát mà ra.

Không có chờ Diệp Thu Hàn trả lời, lại lầm bầm lầu bầu: "Đúng rồi. . . Từ năm đó triều đình tan vỡ, hoàng đế chết tại Đế Lạc phong, liền thiên ý đều biến mất không còn tăm tích, phía thế giới này, lại từ đâu bên trong đi tìm tới đây các loại đẳng ma thần quang đây?"

Hắn giọng nói gấp gáp, nhìn quang mang khởi nguồn, phảng phất nhìn thấy hy vọng mới.

Không phải tất cả tu sĩ, đều muốn rơi vào ma đạo, vĩnh bất siêu sinh.

Làm sao, trước thực sự là không nhìn thấy nửa điểm hi vọng, dẫn đến nản lòng thoái chí, thậm chí đạo tâm vỡ vụn, đều không phải số ít.

"Sinh gặp cuối thời đại, là cái gì loại bi ai? Tại cuối thời đại trong có thể nhìn thấy như vậy hi vọng, thực sự là khiến lòng người hoài an lòng!"

Lão đầu thở dài nói.

"Yêu nghiệt, người đi được sao?"

Đang lúc này, Đoàn Ngọc tiếng nói, thành linh vang vọng bầu trời đêm.

Rất nhiều tu sĩ ngẩng đầu, liền nhìn thấy một ánh hào quang!

Bạch quang hóa thành sao chổi, trong đó rõ ràng là chuôi này đang một kiếm, xé rách toàn bộ màn đêm, rơi vào Bắc Lạc Không trên lưng, dư thế không giảm, trực tiếp đi vào cực lớn Thi Vương trong cơ thể.

Hào quang bắn ra bốn phía, giống như mũi tên nhọn, từ Thi Vương trong lồng ngực lộ ra.

Ầm ầm!

Rốt cục, một cái vụ nổ lớn sinh thành.

Ở vào trung tâm Bắc Lạc Không, liền câu nói cũng không kịp nói, liền bị bạch quang bao bọc, hoàn toàn tan rã.

Thời khắc này, thành Bắc Thiết bên trong, không biết bao nhiêu người mở cửa sổ ra, nhìn thấy một vòng mặt trời từ nổ tung nơi bay lên.

"Vô Lượng Quang, Đại Quang Minh Kết Giới, phong!"

Đoàn Ngọc quăng kiếm giết địch, bản thân nhưng không có tiếp tục truy kích.

Ném ra đằng một kiếm sau khi, hẳn đã đem Bắc Lạc Không xem là người chết, đi tới một chỗ lưu lại vách tường trước, hai tay tỏa ánh sáng.

Đến từ Huyền Thiên bạch mang hình thành một tia sáng, cuốn lại nào đó khối khu vực.

Vách tường giật giật, mặt ngoài lồi lõm một trận phập phồng, rốt cục phát hiện ra lít nha lít nhít mấy trăm con con mắt: "Thủ đoạn cao cường. . . Tu sĩ, ta thừa nhận cái này một trận người thắng, nhưng người dù cho có thể thắng mười lần trăm lần, cũng cứu vớt không được thiên hạ!"

"Người đang vì người thất bại tìm kiếm lý do sao? Rác rưởi!"

Đoàn Ngọc cười lạnh một tiếng: "Người sở dĩ thất bại, chính là không đủ điên cuồng! Không điên cuồng, không sống! Liền hoàn toàn điên cuồng cũng không dám, như thế nào xứng làm ta đối thủ?"

Tuy rằng đây là nguy hiểm, nhưng thả vào lúc này Hoàng Thiên thế giới, lại là tương đương chuẩn xác.

"Âm Cửu U, sẽ không buông tha người!"

Rất nhiều con mắt run rẩy, phát ra nguyên rửa.

"Âm Cửu U? Là người kia, vẫn là tổ chức? Ta sẽ sợ nó?" Đoàn Ngọc cười nhạo trả lời.

"Âm Cửu U, đại biểu chính là hoàn toàn vượt qua Hoàng Hôn khủng bố, cấp độ kia vĩ đại tồn tại, người dù cho chỉ liếc mắt nhìn, đều sẽ phải chịu không thể nào tưởng tượng được thương tổn, bất kỳ tái nhợt mà căn cốt từ ngữ, đều không thể miêu tả Âm Cửu U vĩ đại. . . Người chết chắc rồi!"

Rất nhiều con mắt phảng phất cuồng tín đỏ giống như, tỏa ra cuồng nhiệt ý niệm.

"Vượt qua hoàng hôn?"

Ô Nhiễm chúng bên trên, mới là Hoàng Hôn chúng.

Bất quá Diệp Thu Hàn chỉ là cái tiểu nhân vật, không biết phía sau phân chia, cũng là có thể thông cảm được.

Đoàn Ngọc lúc này, mới hiểu được nguyên lai ở Hoàng Hôn chúng sau khi, còn có một cái Vĩ Đại chúng! Đây là Hoàng Thiên thế giới chứa đựng cực hạn, cũng là có thể trấn áp tất cả khủng bố lực lượng!

"Ô Nhiễm, Hoàng Hôn, Vĩ Đại. . ."

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, bỗng nhiên nhìn về phía cái này mấy trăm con mắt: "Người đây? Lại là cái nào giai vị? So với trước Bắc Lạc Không làm sao? Không muốn bị làm sạch, liền không muốn làm chuyện điên rồ!"

"Ta chỉ là một cái người đưa tin, làm sao có thể miêu tả cấp độ kia vĩ đại?" Âm ảnh con mắt rõ ràng ba động một chút: "Cho tới Bắc Lạc Không, có lẽ nó lực phá hoại đạt đến Hoàng Hôn chúng yêu cầu, nhưng cũng khiếm khuyết một cái trọng yếu nhất điều kiện, bởi vậy vẫn là Ô Nhiễm chúng, đương nhiên, là Ô Nhiễm chúng bên trong bá chủ cấp!"

Trên thực tế, nó cũng đang sợ hãi.

Cấp độ kia quang mang, quả thực liền bất luận là đồ vật gì đều có thể làm sạch.

Đặc biệt, bản thể bị kết giới ràng buộc ở một mặt trên vách tường, nếu là bị hủy diệt, đó chính là thật sự chết rồi.

"Tiến giai Hoàng Hôn chúng chuẩn bị điều kiện, là cái gì?"

Đoàn Ngọc rất hứng thú hỏi, trên vách tường ánh sáng dần dần dồi dào.

"Đừng làm cho quang mang lại đây. . . Ta nói!" Âm ảnh con mắt rất không có cốt khí chiêu: "Hoàng Hôn chủng tộc, là chỉ thể xác tinh thần hoàn toàn phục tùng tại Hoàng Thiên chi chủ, hoàn toàn bị cải tạo quái vật. . . Chúng nó vô cùng điên cuồng, hỗn loạn cực kỳ, chỉ biết là chém giết, ăn uống, sinh sôi bản năng. . . Lại cực kỳ cường đại, đồng thời có thể bị Vĩ Đại chủng khống chế. . ."

"Hoàng Thiên chi chủ?"

Rất hiển nhiên, đây nhất định không phải chỉ nguyên bản Hoàng Thiên thiên ý, mà là cái kia đem Hoàng Thiên ô nhiễm không thể miêu tả tồn tại.

"Thoạt nhìn, ta cùng sứ giả người, có rất nhiều tiếng nói chung!"

Đoàn Ngọc cười đến rất xán lạn.

Hiếm thấy bắt được một tù binh, còn phối hợp như vậy, không mạnh mẽ nghiền ép một thoáng giá trị thặng dư, làm sao nói còn nghe được?

. . .

"Bắc Lạc Không. . . Ngã xuống? !"

Phủ thành chủ ở ngoài, Hàn lão đầu ngơ ngác nhìn cái này màn, miệng lần thứ hai mở lớn.

"Lão tặc, chết tốt lắm!"

"Cờ này ma vật, sớm nên chết rồi!"

Mấy cái Tu hành giả nghiêng răng nghiêng lợi, cái này rõ ràng là cùng thành chủ thể lực có cừ oán.

Mà Diệp Thu Hàn, lại là hít sâu một cái: "Quả nhiên. . . Chủ thượng cùng Huyền Thiên, chính là nơi này thiên địa hi vọng!"

"Chư vị. . . Nếu đến rồi, không ngại qua phủ một tự!"

Nhưng vào lúc này, Đoàn Ngọc tiếng nói truyền đến.

Cảm nhận được Huyền Thiên hào quang, toàn bộ thành trì ma vật cùng quỷ quái đã sớm nhượng bộ lui binh, lúc này còn dám tới, không nói tất cả đều là chính nghĩa chí sĩ, ít nhất không phải cái gì nghiêm ô nhiễm nặng người.

"Ha ha. . . Chư vị, đối phương như vậy thản nhiên, chúng ta cũng không cần giấu giếm diêm diểm!"

Hàn lão đầu trước tiên tiến vào phủ thành chủ, chợt, sau lưng hắn, từng cái từng cái bóng người hiện lên, phần lớn đều là khuôn mặt tang thương lão đầu bà lão.

Bọn họ nhìn phần lớn biến thành phế tích kiến trúc, trong con người đều có một chút khó nén sợ hãi.

Trên mặt đất, tràn đầy Thực Thi Quỷ hòa tan sau thi dịch, mùi tanh hôi nồng nặc.

Hạt nhân phía trên chiến trường, càng là ao hãm khắp nơi, máu thịt tung toé, giống như luyện ngục.

Đoàn Ngọc đứng ở tường đá trước, còn phong ấn đầu kia sứ giả, biểu hiện lại khá là quái dị.

Vừa nãy qua loa thăm vấn một thoáng, lại là được đến không ít tin tức, đặc biệt trong đó tựa hồ còn có Đại Hạ thái tổ tung tích.

'Bất quá cũng không phải là không thể được. . . Từ không gian góc độ mà nói, ta tới cái kia điểm, cũng là Đại Hạ thái tổ lợi dụng thế giới yếu kém

nơi, vì lẽ đó chúng ta hai cái vừa bắt đầu hàng lâm địa phương, sẽ khá tiếp cận sao?'

Đương nhiên, Không gian chi đạo, sai một ly, sai chi ngàn dặm.

Đoàn Ngọc ở trong thôn trại không nghe thấy bất kỳ có quan hệ Đại Hạ thái tổ tin tức, nhưng chủ quản phạm vi ngàn dặm thành Bắc Thiết chủ, không ngờ phát hiện nghi tựa như Đại Hạ thái tổ tồn tại hành tung!

Đồng thời, đối phương tựa hồ còn cùng Âm Cửu U cái tổ chức này cài đặt quan hệ.

'Chân chính đại năng, là niệm tụng tên đều có thể cảm ứng, hoặc là nhắm vào danh hào lưu lại nguyên rửa, hình thành duy nhất tính, thậm chí bằng vào một cái tên thật, là có thể khiến niệm tụng người thu được lực lượng, hoặc là bị ô nhiễm. . . Nhưng đây là vị kia ô nhiễm Hoàng Thiên tồn tại, bây giờ Hoàng Thiên chi chủ quyền năng, mà không nên là Âm Cửu U cái này Vĩ Đại chủng. .. Bất quá nhìn thấy Âm Cửu U liền sẽ bị ảnh hưởng, nói rõ đối phương cũng rất gần gũi. . .'

'Âm Cửu U cái tổ chức này, hiển nhiên có Vĩ Đại chủng điều khiển, đồng thời mưu đồ đi đồ Thiên Quỷ?'

'Dù cho Thiên Quỷ không phải thiên ý ngã xuống còn sót lại biến thành, cũng là vô cùng khủng bố quái vật, giết Thiên Quỷ, có ích lợi gì?'

...

Trong lúc đang suy tư, một đám người nối đuôi nhau mà tới.

Cái thứ nhất đầu lĩnh ông lão khí thế nghiêm nhiên, gánh vác màu đen trường điều bao bọc, nhìn thấy Đoàn Ngọc, lại là kinh hô một tiếng: "Tại sao là người? !"

"Người là. . . Cái kia chừng quỹ lão đầu, lại gặp mặt!"

Đoàn Ngọc há mồm, hiện ra một cái ánh mặt trời nụ cười.

"Các hạ chính là đánh chết thành Bắc Thiết chủ người, thực sự là. . . Tuổi trẻ a!" Một cái ăn mặc trường bào màu xám Lão bà bà đi dạo mà ra: "Nhưng cái này một đại cái hỗn loạn, nên như thế nào giải quyết?"

Vừa nhắc tới cái này, tất cả ở đây người đều là vẻ mặt nghiêm túc.

Cứu người, vĩnh viễn so với giết người phiền phức.

Không khách khí nói, thành Bắc Thiết chủ tuy rằng có đủ loại không phải, nhưng chỉ là hướng về thôn trại vợ vết Nhục Hoàn đan các loại vật tư mà thôi, hàng năm đều có hạn độ, không phải tát ao bắt cá, thậm chí so với những địa phương khác, vẫn tính bình tĩnh, nếu là có quý quái, ma vật thương người, thậm chí phủ thành chủ còn có thể đi giải quyết, có như vậy mấy phần an cư thiên đường mùi vị.

Bây giờ, Đoàn Ngọc một cước đem cái này hành chính đầu mỗi phá huỷ, nếu không lập tức thay thế, vậy kế tiếp hỗn loạn cùng tử vong, quả thực có thể dự kiến.

Càng then chốt chính là, lẽ nào giết một cái lãnh chúa, lập tức liền có thể tiếp hãn vị trí tiền nhiệm sao? Đùa gì thế đây!

Đoàn Ngọc không chút nào ở đây giáo hóa một phương, cứu vớt vạn dân ý nghĩ.

Tuy rằng từ trên căn bản mà nói, đây là rút củi dưới đáy nồi kẻ sách, có thể học Đại Hạ thái tổ, vùi đầu làm ruộng, tiện thể dòm ngó thế giới. Làm sao không đủ thời gian, còn cùng hãn mục tiêu chủ yếu phản lại.

Cái khác Tu hành giả, gặp phải cũng là đồng dạng nan đề.

Đoàn Ngọc cũng không biết, trong thành này vẫn còn có cái này rất nhiều ẩn cư người.

Nếu là bọn họ hợp lực, hay là có thể đuổi đi Bắc Lạc Không, nhưng đón lấy liền sẽ bởi vì từng cái lý niệm, phong cách hành sự không hợp loạn thành hỗn loạn.

"Việc này. . . Ta đã có sắp xếp."

Nhưng trong lòng hắc sớm có bản nháp, định liệu trước hồi đáp.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 327: Độ Hóa

"Chư vị đều là Nhân tộc tuấn kiệt, vì sao cam tâm quy ẩn?"

Đoàn Ngọc nhìn chung quanh một vòng: "Bây giờ thành Bắc Thiết đầu mỗi bại liệt, vừa vặn tuyển ra một cái nhân nghĩa tân thành chủ, ở chư vị phụ tá phía dưới, quét sạch ngàn dặm tích tệ a!"

"Ha ha. . ."

Một đám người tất cả đều cười gằn, vừa nãy câu hỏi Lão bà bà nói: "Tuy rằng các hạ tu vị cao thâm, chúng ta bội phục, nhưng muốn cho chúng ta vì người bán mạng?"

Nàng lắc đầu một cái, thần sắc để lộ ra đến ý tứ lại là vô cùng rõ ràng —— không cửa!

Hàn lão đầu ho khan xuống: "Các hạ muốn làm thành Bắc Thiết chủ, chúng ta không có ý kiến, nhưng chúng ta không phải lão hủ không chịu nổi, chính là có ẩn tật tại người, thực sự không chịu nổi sử dụng, thành chủ ý tốt, chúng ta chân thành ghi nhớ, nhưng. . ."

Đoàn Ngọc lại kinh ngạc ngắt lời nói: "Ai nói ta phải làm thành chủ?"

"Không phải người?"

Hàn lão đầu sợ hết hồn, chợt tức giận đến thối râu mép tròng mắt: "Người xông ra lớn như vậy cái hỗn loạn, hiện tại phỉ mông một cái nói

phải đi. . . đặt cái này khắp thành bách tính, còn có bên ngoài đông đảo sơn trại tại nơi nào?"

"Thà rằng như vậy, còn không bằng duy trì nguyên trạng đây!" Trong đám người, một cái tinh tế tiếng nói truyền ra.

"Ai? Ai dám nói lời này?" Đoàn Ngọc hai mắt trừng, ánh mắt như điện, khóa chặt một cái gầy trơ cả xương lão đầu: "Người làm vì khác loại nói chuyện? Tất là Nhân gian! Giết không tha!"

Nói trong lời nói, hắc bóng người hơi động, như mang theo phong lôi, đi tới nơi này lão đầu trước mặt, bàn tay lớn đập xuống.

"A! Thác Thiên Thần Công!"

Ông lão này nhìn gầy gò nho nhỏ, trên thực tế lại là lực phát vạn cân, trong tiếng thét gào, khắp toàn thân phát ra nổ hạt đậu giống như tiếng vang, huyết khí mãnh liệt, rút gân xương ống , hóa thành một cái tiểu Cự nhân, hai tay giơ lên, nghĩ muốn nâng đỡ Đoàn Ngọc một chương tư thế!

Này lão đầu, rõ ràng là một cái khổ luyện ngoại gia cao thủ, thậm chí đến một loại nào đó hóa cảnh!

"Cho ta quỳ xuống!"

Đoàn Ngọc trong mắt quang mang lóe lên, trầm tiếng quát lạnh.

Ở ông lão này trên người, hắc không chỉ có nhìn thấy cường đại khí huyết lực lượng, càng có một loại nồng nặc màu đen kịt, đại diện cho Hoàng Thiên ô nhiễm, làm cho người kinh hãi run rẩy.

Lúc này, ở tiếng quát ở trong, liên lẫn lộn Huyền Thiên oai.

Ầm ầm!

Một thế giới khủng bố đến mức nào?

Ông lão này bỗng nhiên cảm nhận được khủng bố tâm linh xung kích, gân cốt xốp, đầu gối buông lỏng, quả thật nói quỳ liền quỳ.

Nhưng Đoàn Ngọc bàn tay thế đi không giảm, một thoáng rời ra che chắn hai tay, rơi vào người này trên thiên linh cái.

Phốc!

Tiểu lão đầu thất khiếu chảy máu ngã xuống, túi da phảng phất thả hơi giống như khô quắt đi xuống.

Chỉ là đơn giản một đòn, liền giết chết một cái ẩn cư cao thủ!

"Các người. . . Còn có ai không phục?"

Đoàn Ngọc trừng mắt lạnh lẽo.

Đám người này, hẳn đều có chút không lọt nổi mắt xanh.

Ẩn cư liền cẩn thận ẩn cư, đi ra tú cái gì cảm giác tồn tại, thật sự coi chính mình là Nhân tộc, liền sẽ mở ra một con đường?

Nếu sớm có cái này một bầu máu nóng, bất luận là như Diệp Thu Hàn giống như tiểu giết quỷ quái, vẫn là cùng Bắc Lạc Không huyết chiến đến cùng, chẳng phải càng diệu?

"Cự Linh Thủ Tiêu Thập Tam tuy rằng miệng hôi thối điếm, nhưng tội không đáng chết!" Hàn lão đầu nhìn thấy cảnh này, lại là bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

"Người cho rằng. . . Ta chỉ là vì giết người lập uy sao? Người xem!"

Đoàn Ngọc mang tới một thanh kiếm thép, tiện tay vạch một cái.

Xoẹt Xoẹt.....!

Một đạo kiếm khí rơi xuống, đem tiêu lão đầu thủ cấp chém thành hai khúc.

Loại thần thông này võ công trước tiên bất luận, Hàn lão đầu cùng Lão bà bà tiến lên nhìn kỹ, không khỏi liền hít vào một ngụm khí lạnh: "Dĩ nhiên. . ."

Ở trắng toát óc trong, vẫn còn có lượng lớn nhỏ bé dày đặc màu đen còn trũng, đang nhanh chóng giãy dụa nhúc nhích.

"Tiêu Thập Tam. . . Đã không phải là người!"

Lão bà bà sắc mặt khó coi tới cực điểm: "Lão thân sớm nên nhìn ra. . . Tiêu lão đầu lúc còn trẻ, nhưng là danh chấn bốn phương võ công hảo thủ, thậm chí đột phá ngoại gia cực hạn, lấy võ nhập đạo. . . Đáng tiếc rất sớm tổn thương nguyên khí, lại quanh năm cùng quỷ quái chinh chiến, tai hoạ nhập thể, Lão bà không đành lòng hắt hủi niên mất sớm, cố ý truyền hắc đạo pháp, không nghĩ tới, vẫn là không kịp. . ."

"Đạo pháp?" Đoàn Ngọc bĩu môi, đột nhiên hỏi: "Cái gì thiên?"

"Dưỡng Nguyên tâm quyết, còn có Hoàng Đình Kinh, người trước cổ bản bồi nguyên, người sau tu luyện tâm thần, tiêu tai giải nạn, làm sao?" Bà lão theo bản năng mà trả lời, mờ mịt nhìn hướng về Đoàn Ngọc.

"Không có gì. . ."

Đoàn Ngọc thở dài một hơi: "Chẳng qua là cảm thấy, hắc bị chết thật oan!"

Một cái Nhân tộc cao thủ, như bản thân ý chí kiên định, liền không phải như vậy dễ dàng bị chuyển hóa.

Cái này Tiêu Thập Tam, nguyên bản chỉ là tuổi già lực suy, cộng thêm một thân thương bệnh, nghĩ phải cố gắng dưỡng lão, nhưng bà lão này bà truyền cho hẳn một phần Hoàng Đình Kinh, lại là liền muốn chết.

Này thế đạo tổ chân truyền 'Hoàng Đình Kinh', tự nhiên không có vấn đề gì, thật lâu tụng niệm, liền có thể tiêu tai giải nạn, bình phục tâm ma.

Nhưng then chốt là truyền lưu ở bên ngoài, đều là cùng Diệp Thu Hàn giống như 'Ma sửa bản' a!

Mỗi lần niệm chú, đều là ở chính mình chủ động tiếp xúc ô nhiễm, đồng thời hấp dẫn phụ cận tà vật.

Tiêu Thập Tam có thể chống được tới hiện tại, thoát nhìn còn như cái người bình thường, đã rất không dễ dàng tốt à?

"Người đang nói ta Ngân Hoa Bà cố ý hại người?" Lão bà bà nổi giận đùng đùng.

"Ngược lại cũng không phải cố ý. . . Cụ thể công việc, e sợ nhất định phải trải qua một cái nghi thức sau khi, các người mới có thể hiểu được. . ." Đoàn Ngọc không tên chỉ cười cười, tiếng gọi: "Diệp Thu Hàn!"

"Chủ thượng, ta ở!"

Đã chạy đi Diệp Thu Hàn nhìn thấy không gặp nguy hiểm, tự nhiên hùng hục trở về, rất là chân chó mà tiến lên.

"Đây chính là thành Bắc Thiết tân thành chủ, bọn người có ý kiến gì không?"

Đoàn Ngọc nhìn chung quanh một vòng, lạnh giọng hỏi.

Ở đây là một mảnh khó tả trầm mặc.

Hàn lão đầu nhìn trên đất biến thành thi thể Tiêu Thập Tam, sáng suốt lựa chọn câm miệng.

Lúc này phản đối, há không phải là mình muốn chết sao?

"A? Thành chủ? Ta?" Đúng là Diệp Thu Hàn chỉ chỉ chính mình mũi, đầy mặt kinh ngạc.

Trời thấy, hăn căn bản không có tự tin, đem một thành trì quân tốt.

"Yên tâm, làm thành chủ rất đơn giản, mà lại còn có bọn họ phối hợp người!" Đoàn Ngọc lẩm lẩm liệt liệt chỉ vào chu vi một vòng tán tu: "Người chỉ cần mở kho phát thóc, đồng thời đem chu vi thôn trại người tận lực tập trung lên liền có thể!"

"Làm như thế, sẽ chỉ làm cái này phạm vi ngàn dặm Nhân tộc đối mặt ngập đầu tai ương chứ?" Hàn lão đầu rốt cục không nhin được, mở miệng nói: "Dù cho Lão đầu tử giúp người, này thành trì bên trong lương thực, cũng chỉ đủ một thành người ăn một năm, như lại triệu tập bách tính, cái kia có lẽ chỉ có nửa năm!"

"Nửa năm, cũng có thể!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười: "Đầy đủ giải quyết vấn đề."

"Người đến cùng đang nói cái gì?" Ngân Hoa Bà đều sắp điên rồi, cái khác tán tu cao thủ đồng dạng hoảng sợ nhìn Đoàn Ngọc.

Cảm thấy người này tuy rằng tu vị cao thâm, nhưng nghĩ vừa ra là vừa ra cách làm, thực sự quá mức dọa người.

'Chẳng lẽ. . . Như thế một cái kinh thiên động địa đại cao thủ, trên thực tế đã điên rồi?'

Không ít người trong lòng yên lặng chuyển động ý nghĩ, cảm thấy thực sự rất có thể.

Này thế bất đắc dĩ, chính là cao thủ phần lớn điên cuồng. Càng mạnh người, khuynh hướng càng thêm rõ ràng.

"Thật đúng thế. . . Ta liền biết, nói không rõ ràng!" Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, nhìn hướng về Diệp Thu Hàn.

Trước tiểu tử này trải qua Huyền Thiên lực lượng điểm hóa, không chỉ có ô nhiễm diệt hết, một ít quan niệm cũng tu sửa lại.

Lúc này nghe được Đoàn Ngọc lời nói, lại hồi tưởng một hồi, nhất thời đầy mặt vẻ kinh hãi: "Chủ thượng ý tứ là. . . Cái kia Hoàng Đình Kinh. . . Không. . . Quả thực là ma kinh! Có vấn đề! Có thiên đại vấn đề!"

Không có Hoàng Thiên che đậy ý thức, Diệp Thu Hàn cảm giác một trái tim quả thực muốn rơi vào thâm uyên, phía sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng.

Hắn rốt cục nhận ra được, lúc trước sư phụ truyền thụ Hoàng Đình Kinh, có chỗ nào không đúng!

'Sư phụ. . . Nói không chắc liền ngay cả sư phụ, cũng là bị này kinh văn hại chết. . . Vì sao? Ta dĩ nhiên vẫn cảm thấy nó là Đạo gia kinh điển?'

Đương nhiên, hồi ức cũng gần gần chỉ có thể đến cái này bước mà thôi.

Mỗi khi Diệp Thu Hàn nghĩ muốn hồi ức này cụ thể mà ô uế nội dung thì thức hải trong liên quan tới nó trí nhớ lại là trống rỗng.

Cái này tự nhiên là bị Huyền Thiên che đậy, hoặc là nói, là bá đạo trực tiếp xóa đi!

Bằng không, như Diệp Thu Hàn nhớ lại nội dung cụ thể, thì tương đương với lại mở rộng phòng ngự, mặc cho Hoàng Thiên lại ô nhiễm một lần!

"Các người đến cùng ở đánh cái gì bí hiểm?"

Hàn lão đầu nhìn Đoàn Ngọc, nhìn lại một chút Diệp Thu Hàn, đây mặt không rõ.

Mà một ít tán tu cao thủ, ôm không trêu chọc nổi còn không trốn thoát tâm tư, lặng lẽ lùi về sau.

Dù sao, một cái nửa điên đại cao thủ, làm ra cái gì đến đều có khả năng, hết lần này tới lần khác còn không cách nào giao thiệp, cái này liên thực sự là muốn mạng già.

Không ít người trong lòng đều đang hối hận, vì sao phải đến chỗ cái này giao du với kẻ xấu.

"Nói là nói không rõ ràng! Chỉ có trước tiên 'Rửa' một lần, trở lại nói chuyện!"

Đoàn Ngọc hai tay nắm chú, tiếp dẫn Huyền Thiên ánh sáng: "Huyền Thiên ánh sáng thần thánh, nghe ta hiệu lệnh, hóa thành cam lâm, gột rửa ô uế, sắc!"

Ong ong!

Lấy hai tay hấn làm trung tâm, một vòng ánh sáng bỗng nhiên tỏa ra.

Quang tốc độ nhanh bậc nào?

Hầu như là trong phút chốc, liền đem toàn bộ phủ thành chủ bao trùm vào.

Những tán tu kia từng cái từng cái chạy trốn không kịp, trên người bị Huyền Thiên hào quang bao phủ, như phụ vụn cân, trực tiếp nằm trên mặt đất, miệng mở lớn, thật giống một con cóc ghè.

"Không muốn chống cự Huyền Thiên lực lượng, hướng về nó thả ra tâm linh của các người! Để nó tịnh hóa các người, trợ giúp các người chống lại tà ác. . ."

Đoàn Ngọc dụ dỗ từng bước, cảm giác mình rất có nhà truyền giáo thiên phú.

"Mọi người không nên tin hăn, này người đã điên rồi!"

Ngân Hoa Bà lại không cảm giác mình có vấn đề gì, lệ tiếng hét lớn nói.

Xác thực , làm cái này một cái Tu hành giả, như vậy không cảnh giác, sợ là sớm đã bị cái khác tà ma ngoại đạo ảnh hưởng tâm thần, vụn kiếp bất phục.

Nhưng một lần tịnh hóa nhiều như vậy, bản thể đều bắn tới Huyền Thiên ánh sáng thần thánh cũng là có hạn, rất khó làm a!

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, đi tới Ngân Hoa Bà bà trước, một cái bạt tai liền vỗ tới.

Đùng!

"Người dám đánh ta?"

Ngân Hoa Bà giận phát như điên, làm sao trên người bị Huyền Thiên ánh sáng thần thánh áp chế , căn bản không thể động đậy.

Thậm chí cái này vừa phân tâm, lập tức liền bị Huyền Thiên ánh sáng thần thánh xâm lấn, kêu thảm một tiếng, giống như một cái bị nhen lửa

hình người bó đuốc.

"Phải biết Phật đà cũng có Kim Cương Nộ Mục đây, cái này cũng là chính tông điểm hóa phương pháp!"

Đoàn Ngọc từng cái từng cái điểm danh, quyền đấm cước đá, kêu thảm thiết tiếng liên tiếp.

"A! Không muốn đánh ta mặt!"

"Người dám giẫm ta, ta cùng người liều mạng!"

"Hảo hán đừng đánh, ta đầu hàng!"

...

Một đám tu sĩ liên tiếp tâm thần thất thủ, chợt hóa thành bó đuốc, từng tia tia hắc khí bị sắp xếp ra.

Thời gian tựa hồ trôi qua rất lâu, lại phẳng phất chỉ là thời gian qua nhanh.

Huyền Thiên hào quang thu lại, Ngân Hoa Bà bóng người hiện lên, tựa như tuổi trẻ mấy tuổi, lệ rơi đầy mặt: "Ta ngộ đạo huynh, ta ngộ đạo huynh! Tiêu huynh. . . Lão thân có lỗi với người a!"

Lại là hoàn toàn tỉnh ngộ, hối tiếc không kịp! Càng kiên sợ không thôi.

"Huyền Thiên đại từ, Tôn giả nhân từ!"

Hàn lão đầu nghiêm túc cúi đầu: "Tôn giả nhân tâm, chúng ta đã tất cả biết được, nếu có ra roi, chết vạn lần không chối từ!"

"Thiện!"

Đoàn Ngọc nhìn phủ thành chủ ở ngoài: "Như vậy động tĩnh lớn, những quân phòng thành kia dù cho là ngớ ngẩn, điều động lại thế nào đi nữa mất linh, cũng phải đến, các người đi đem bọn họ thu thập, chinh biên đến tân thành chủ dưới trướng."

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 328: Lập Giáo

"Tuân mệnh!"

Hàn lão đầu suất đáp ứng trước, trên lưng vài từng mảnh từng mảnh bay lượn, hiện ra một thanh dài bốn thước cổ kiếm.

"Thuật ngự kiếm, đi!"

Hắn tay bấm kiếm quyết, hướng về bên ngoài một chỉ, kiếm khí tung hoành, dĩ nhiên là một tên kiếm hiệp!

Cái khác tán tu cũng đều có thần thông, dồn dập ra ngoài đối địch.

Đoàn Ngọc nhìn tình cảnh này, lại sờ sờ cằm, có chút không nói gì: "Làm sao cảm giác. . . Cái này Huyền Thiên ánh sáng thần thánh không chỉ có tịnh hóa công lao, còn mang vào tẩy não hiệu quả?"

Bất quá cái này tẩy não, không đúng, là tịnh hóa, hiệu quả lại là gạch thẳng.

Bang này tán tu cũng không phải là thật sự không thể đánh, mà là trên người đã chiếm giữ lượng lớn tà khí.

Có chính là trăm yêu trừ ma tích lũy, có liền đứt khoát là si mê Hoàng Đình, chính mình tìm đường chết.

Hiện tại đã đến một cái rất nguy hiểm giới hạn, một khi đánh vỡ, liền sẽ dị hoá làm vì ma vật.

Bởi vậy , căn bản không dám động thủ, chỉ có thể ẩn cư.

Bây giờ có Huyền Thiên hào quang vì bọn họ gột rửa một lần sau khi, lập tức liền giải quyết cái này họa lớn trong lòng.

Cái này thì tương đương với giải phóng lượng lớn chiến lực.

"Thành vệ quân trong, tuy rằng cao tầng khẳng định đều là bị ô nhiễm Hành Thi, nhưng tầng dưới chót còn có một chút người có thể xài được. . ."
Đoàn Ngọc nhìn về phía Diệp Thu Hàn: "Người phải cố gắng phân biệt, làm tốt cái này người đứng đầu một thành!"

"Ta. . . Thành chủ? !"

Diệp Thu Hàn chỉ mình mũi, cảm giác áp lực rất lớn.

"Hừm, người làm tốt lắm cùng xấu, trực tiếp quyết định tương lai có bao nhiêu người được đến cứu rồi!" Đoàn Ngọc thần bí chỉ cười cười: "Năm giữ toàn thành sau khi, nhớ tới lập tức phá thổ động công, xây dựng thiên đàn!"

"Thiên đàn?"

"Tế thiên đàn, dùng để tế thiên! Vị trí ta cảm thấy phủ thành chủ nơi này liền rất tốt, vừa vặn trấn áp một thoáng lưu lại tai họa!"

. . .

Mấy ngày sau.

Bởi vì một đám Tu hành giả phụ trợ, vận dụng Thổ hệ pháp thuật, tế đàn xây dựng đến rất nhanh.

Toàn bộ tế thiên đàn lấy Huyền Thiên tán thành hình thức qui cách làm chủ, đá cẩm thạch làm vì đáy, bốn phía miêu tả lấy núi sông cây cỏ,

hoa chim trùng cá, chim bay thú nhảy, nhân gian trăm thái.

Cùng lúc đó, thành Bắc Thiết đổi chủ tin tức truyền bá ra đi, không có gì bất ngờ xảy ra, gọi ra một tràng sóng lớn mênh mông.

Lần này tế thiên, đồng thời cũng là Diệp Thu Hàn vị này tân thành chủ lần thứ nhất công khai biểu hiện, khắp nơi đều vô cùng coi trọng.

'Đương nhiên. . . Hoàng Thiên thế giới quý quái khắp nơi, câu thông cực kỳ phiền phức, hình thành thiên nhiên chương ngại, lúc này lại có chỗ tốt. . . Phụ cận lãnh chúa đánh không lại đến!'

Đoàn Ngọc dò xét một vòng, trong lòng mỉm cười: 'Đồng thời. . . Chân chính ma vật , căn bản sẽ không quan tâm cái này. . . Ảnh hưởng lớn nhất, vẫn là phạm vi ngàn dặm bên trong, nguyên bản muốn dựa vào Bắc Lạc Không thể lực, lấy Nhân tộc chiếm đa số!'

'Tính toán thời gian còn có lộ trình, nhất định phải mau chóng xuất phát, đi tới Đế Lạc phong.'

'Đúng là Bách Nhân nơi đó, tựa hồ cũng không có thiếu giá trị.'

Cái gọi là Bách Nhân, tự nhiên chính là đầu kia bị phong ấn tà vật.

Tuy rằng nhìn dọa người, đồng thời ủng hộ có rất nhiều kỳ dị kỹ năng, nhưng thực tế sức chiến đấu liên Bắc Lạc Không cũng không sánh nổi.

Trải qua một dọa, lập tức liền phun ra không ít tình báo.

Tỷ như, Âm Cửu U thân là Vĩ Đại chủng, dưới trường ít nhất không chế tám đầu Hoàng Hôn chủng.

Cùng với, Đại Hạ thái tổ đã hoàn toàn nương nhờ vào Âm Cửu U, thậm chí quý dị mà nắm giữ thân thể.

Hắn vốn là Huyền Thiên tàn hồn, nghĩ muốn tu luyện tới năm giữ thân thể mức độ, ở Huyền Thiên quy tắc phía dưới, nhất định phải lên cấp Thần đạo nhất phẩm, cực âm sinh dương cảnh giới, có thể xưng Dương Thần hoặc thần tiên! Cùng Đạo môn Thuần Dương Bất Hủ Chân Tiên ngang nhau

Hoàng Thiên quy tắc bất đồng, cho dù năm giữ thân thể, cũng khẳng định không đến Thần đạo nhất phẩm mức độ.

Nhưng cái này ẩn chứa trong đó lợi ích, vẫn là quá lớn.

Huyền Thiên trong, những kia tuổi thọ đem gần tu sĩ, nếu là biết có như thế một chỗ, tuy rằng nguy hiểm khủng bố, nhưng chỉ cần dẫn thân vào hỗn loạn, nghĩ muốn hết thảy đều dễ như trở bàn tay, đánh đổi là biến thành quái vật hoặc là điên cuồng, nói không chắc có một nửa người còn nghĩ muốn liều một phen.

'Cho tới đánh chết Thiên Quỷ có gì chỗ tốt, cũng không phải Bách Nhân có thể tiếp xúc được tình báo. . . Chỉ biết là Âm Cửu U vì thế dùng hết toàn lực. . . Chúng ta nửa tháng, dĩ nhiên đều không có ma vật tìm đến ta phiền phức!'

Thành Bắc Thiết hiển nhiên là lệ thuộc, hoặc là ít nhất được Âm Cửu U tiết chế thể lực.

Đoàn Ngọc lăm lăm liệt liệt tới cửa giết người, cửu tổ tước chiếm, dĩ nhiên đến hiện tại còn không có phản ứng.

Dựa theo Bách Nhân nói, khẳng định là vội vã đi Đế Lạc phong, chờ tới ngày 4 tháng 4, đồ Thiên Quỷ.

Cho tới bên này việc nhỏ , căn bản không lo nổi!

Ở trong mắt Âm Cửu U, toàn bộ thành Bắc Thiết quản lí, chính là một cái hẻm lánh lạc hậu sơn thôn nhỏ.

Trước tùy tiện phái ra một cái người đưa tin, chỉ là vì nhiều mộ binh một con pháo thí mà thôi.

Ngay khi hắc trầm ngâm trong, phía dưới tế thiên nghi thức cấp tốc bắt đầu.

Ở vạn dân hoặc mờ mịt, hoặc ánh mắt sợ hãi bên trong, Diệp Thu Hàn lần thứ nhất muốn làm nổi bật hình ảnh, trên người mặc nghi thức miện phục, leo lên thiên đàn, lớn tiếng niệm tụng Đoàn Ngọc khởi thảo tấu văn: "Thần khởi bẩm Huyền Thiên. . ."

'Cái này trên thực tế, cùng Đại Hạ thái tổ ở Huyền Thiên làm được sự tình không sai biệt lắm, nhưng then chốt chính là ở Hoàng Thiên ý thức đều ngã xuống. . . Đồng thời. . .'

Đoàn Ngọc toàn bộ hành trình vây xem, rốt cục thở phào nhẹ nhõm: "Cái kia đem Hoàng Thiên ô nhiễm tồn tại cũng không có can thiệp, là từ lâu rồi đi? Vẫn là căn bản nhỏ đến khó có thể quan tâm? Dù như thế nào, cái này đều là chuyện tốt!"

Trước Huyền Thiên có Huyền Thiên thiên ý chống đối, lại có Đoàn Ngọc con này chương ngại vật đột nhiên xuất hiện, Đại Hạ thái tổ kế hoạch tiến hành đến vô cùng gian nan, cuối cùng càng là bồi cái mất hết vốn liếng.

Nhưng ở Hoàng Thiên, cũng không có một cái nghiêm mật thiên ý đến phòng thủ phản kích.

Như vị kia không thể gọi tên tồn tại lại không chú ý, cái kia mò một cái liền đi khả năng, xác thực rất lớn.

". . . Thượng hưởng!"

Nường theo văn tế đọc diễn cảm kết thúc, cùng tế phẩm cùng nhau đốt cháy, Đoàn Ngọc cùng một ít che giấu trong bóng tối Tu hành giả mở ra Linh nhân.

Nhất thời liền thấy được một vũng thánh quang Tuyền nhân, phảng phất mở ra giống như, từ trên thiên đàn tăng lên không ngừng, tuôn ra từng làn từng làn hào quang.

Tuy rằng so với trước Đoàn Ngọc tự mình triển khai yếu đi trăm lần, ngàn lần, nhưng tính chất như một.

Không ít theo quỳ sát xuống bách tính, liền cảm thấy dường như trải qua một tràng gột rửa, mạnh mẽ xoa đi tới mấy cân nước bùn giống như, thể xác tinh thần đại khoái.

Mà những người tu hành càng là ý nghĩ trong suốt, rõ ràng thu được một số tốt đẹp nơi.

"Thành chủ!"

"Thành chủ!"

Ở Diệp Thu Hàn xa giá trải qua lúc, hai bên bách tính lập tức theo, đường hẻm đón lấy, phát ra núi hô.

'Đây mới là đại trượng phu niềm vui sao?' nghĩ đến Đoàn Ngọc trước hưởng về hẳn truyền vào lời nói, Diệp Thu Hàn có chút say sưa, nhưng trong nội tâm, vẫn mơ hồ càng yêu thích trước sinh hoạt: 'Luôn cảm thấy. . . Không đúng chỗ nào!'

Mới trong phủ thành chủ.

Hắn tiến vào phòng khách chính, liền nhìn thấy Đoàn Ngọc cùng Hàn lão đầu.

Ở Đoàn Ngọc trước mặt, còn có một cái vô cùng khổng lồ sa bàn, phía trên dùng hạt cát nặn ra một toà mê người hình thành Bắc Thiệt, cùng phụ cận địa hình.

"Đây là. . . Bản đồ?"

Diệp Thu Hàn liếc mắt nhìn, con người thì có chút dăm dăm.

"Không sai! Trung tâm chính là thành Bắc Thiệt, cái khác cỡ nhỏ liền đại biểu một cái sơn thôn!"

Đoàn Ngọc đem một lần cuối cờ xí bố trí xong: "Dựa theo kế hoạch của chúng ta, cái thứ nhất tiết điểm, cũng là trọng yếu nhất chủ tiết điểm, đã mở ra! Đón lấy. . . Có thể kéo bao nhiêu người lại đây, bố trí bao nhiêu phó tiết điểm, đều ảnh hưởng cuối cùng được cứu vớt tổng số người. . . Điểm này, liền muốn xem người bản lĩnh!"

"Xin mời Chủ thượng yên tâm!"

Tuy rằng đột nhiên đăng cao vị, nhưng Diệp Thu Hàn vẫn là đem năm đến phi thường ổn, sáng tỏ chính mình thuộc hạ thân phận sau, lại có chút cảm xúc dâng trào: "Thuộc hạ nhất định làm hết sức!"

Vừa nghĩ tới chính mình cử động, đem sẽ quyết định càng nhiều người được lợi, hắn thì có chút cảm xúc dâng trào.

"Lần thứ nhất làm lễ, đã bắt đầu rồi sao?"

Nhưng vào lúc này, thiên đàn phương hướng lại có một luồng gợn sóng truyền đến, chen lẫn mấy vạn người tụng kinh kỳ nguyện tiếng.

Đoàn Ngọc nghe xong, đẩy mở cửa sổ, suy tư hỏi.

"Tôn giả, xác thực là như vậy!"

Hàn lão đầu khom người nói: "Hiện trường có Ngân Hoa Bà duy trì, nàng vốn là một cái giáo phái đầu mục, có thể yên tâm!"

"Hừm, Huyền Thiên ánh sáng thần thánh tuy rằng hùng vĩ, không trừ một nơi nào, nhưng cũng phải hiểu được quý trọng, có vào có ra, mới là vương đạo!" Đoàn Ngọc gật đầu.

Nếu nói là trước đây Hoàng Thiên, là xông vào Huyền Thiên cái này có chủ nhân phòng ốc, tiến hành phá hư, cái kia Huyền Thiên ngược lại xâm lấn Hoàng Thiên, nhưng thật giống như tiến vào một cái vô chủ phòng ốc như thế, thuận tiện dễ dàng không ít.

Càng không cần phải nói, còn có Đoàn Ngọc cái này nội quý, lấy phân thân Bản tôn trong lúc đó thần bí liên hệ làm vì con đường.

Dù là như vậy, cái này tiêu hao cũng không nhỏ.

Vì lẽ đó, nhất định phải tìm bổ sung, Đoàn Ngọc quyết định, chính là lập giáo —— Huyền Thiên giáo!

Trực tiếp ở Hoàng Thiên bên trong thế giới, truyền tụng Huyền Thiên tên, để vạn dân thờ phụng, quang minh chính đại đục khoét nền tảng!

Rất hiển nhiên, nếu là trước Hoàng Thiên ở Huyền Thiên bên trong làm như thế, đã sớm rước lấy thiên lôi cùng với trấn áp.

Nhưng Hoàng Thiên không giống!

Nơi này thiên ý cũng đã ngã xuống, hóa thành Thiên Quỷ!

Phòng ngự cơ chế đã lúc trước trong lúc kháng cự hồi phi yên diệt, không còn sức đánh trả chút nào. Tự nhiên là mặc cho Huyền Thiên làm sao sáng khoái làm sao đến.

Bất quá trong đó còn có một chỗ nguy hiểm, đó chính là ô nhiễm Hoàng Thiên tồn tại, cùng với lưu lại những kia Vĩ Đại chủng, Hoàng Hôn chủng.

Bởi vậy Đoàn Ngọc mới để Diệp Thu Hàn tới làm việc này.

Đầu tiên, người này là Hoàng Thiên thổ, không tính ở ngoài tặc.

Thứ hai, chính là xảy ra chuyện, cũng có cái chặn thương.

Chỉ cần bước cuối cùng do chính mình hoàn thành, Huyền Thiên bên kia công lao lớn, liền không ai có thể cướp đi.

Trước mắt thoát nhìn, tình huống cũng không tệ lắm!

Nương theo tiếng cầu nguyện không ngừng mở rộng, cuối cùng dần dần đồng hóa, ở thành trì trên không vang vọng.

Hàn lão đầu một mặt thành kính quý sát xuống, tương tự gia nhập cầu nguyện bên trong.

Đoàn Ngọc yên lặng nhìn kỹ tình cảnh này.

Như từ trời cao quan sát, liền có thể thấy từng làn từng làn màu trắng thánh triều, lấy thiên đàn làm trung tâm, gột rửa toàn thành.

Ầm ầm!

Ở mấy cái không nổi bật âm u góc, mấy đạo bóng đen bỗng nhiên nổ tung, hóa thành lượng lớn hắc khí, trong đó mơ hồ có mặt người gào thét kêu thảm thiết, nhưng ở bạch quang trong, vẫn là nhanh chóng tan rã.

Không lâu lắm, toàn bộ thành trì liền bị hoàn toàn tịnh hóa một lần, trở thành một cái hoàn toàn mới Huyền Thiên cứ điểm.

'Nhìn tới. . . Huyền Thiên vì lần hành động này, đầu nhập cũng rất lớn a. . .'

Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi suy tư.

'Đồng thời. . . Như thế làm, dễ dàng đưa tới ma vật đối địch. . . Bắt đầu từ hôm nay, Hàn lão đầu bọn họ hiểu được bận rộn!'

Bất luận di chuyển người miền núi, còn là đối kháng ma vật, đều là thủy ma công phu.

Cũng may phạm vi ngàn dặm bên trong, không có cái gì đại yêu ma, Hàn lão đầu bọn họ một đám tán tu đủ có thể ứng phó.

'Nên lên đường, đi Đế Lạc phong!'

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 329: Hắc Vụ

Ở Hoàng Thiên thế giới, chạy đi là một chuyện rất phiền phức.

Đối với Đoàn Ngọc tới nói là như vậy, đối với cái khác Tu hành giả mà nói, chính là cực kỳ nguy hiểm!

Cho tới người bình thường? Đó là cả đời đều chờ ở khu an toàn mệnh!

"Đường này. . . Thực sự là khó đi!"

Đoàn Ngọc dừng bước lại, mở ra một tấm da trâu đen.

Phía trên là thành Bắc Thiết tán tu cống hiến đi ra một phân địa đồ, một cái tuyến đường xiêu xiêu vẹo vẹo, quái mười mấy cái đại vòng cung, ít nhất nhiều đi gấp bốn năm lần chặng đường oan uổng.

Hết cách rồi, cái này mấy cái đại vòng cung tránh khỏi, đều là vô cùng nguy hiểm địa điểm.

Loại kia khu vực, dù cho lúc này Đoàn Ngọc thấy, trong cõi u minh linh giác cũng phải cảnh báo, cảm giác là so với mới vừa hàng lâm lúc cái kia mảnh khu vực cấm càng thêm địa phương đáng sợ.

Tuy rằng hấn đi vào không nhất định sẽ chết, nhưng lớn đánh một trận, hoặc là bị nhốt lại, đều có khả năng.

'Hoàng Thiên thế giới trải qua lần kia ô nhiễm, đã hoàn toàn tàn tạ. . . Đặc biệt rất nhiều nơi dị hoá, liên trụ cột nhất quy tắc đều trở nên rất kỳ

quái. . . Nguy hiểm nhất, nhưng là vị kia không thể miêu tả tồn tại, dấu vết lưu lại!"

Như vậy một cái đại năng, dù cho chỉ là trong lúc vô tình một lần lực lượng toả ra, đối với bản thể mà nói như muối bỏ bể, nhưng ở Hoàng Thiên thế giới, liền sẽ cấu tạo ra một cái tuyệt cảnh.

Càng không cần phải nói, năm đó như không có vị kia tồn đang ra tay, Hoàng Thiên thiên ý như thế nào sẽ ngã xuống?

Đồng thời, phạm vi ngay khi Đế Lạc phong phụ cận!

Bởi vậy, ở khối này khu vực chu vi, tuyệt địa di tích là nhiều nhất.

Hoặc là nói, Đế Lạc phong bản thân, chính là một chỗ thiên địa bí cảnh! Tràn ngập nguy hiểm!

"Thiên Quỷ. . . Ta chưa từng thấy qua đây!"

Đoàn Ngọc nhìn hồi lâu bản đồ, tính toán một chút, còn có khoảng hai ba ngày cưỡi trình là có thể chạy tới Đế Lạc phong, tuyệt đối ở ngày 4 tháng 4 trước, không khỏi thở dài một hơi.

Từ trên bản đồ đến xem, hẳn đã đi qua bình nguyên Hoang Cốt, đón lấy chỉ phải nghiêm khắc dựa theo bản đồ, né qua một chỗ tên là 'Hắc Vụ thâm uyên' hiểm địa, là có thể bình yên tiến vào Đế Lạc phong phạm vi.

Nơi đó đã từng là Nhân đạo hạt nhân, toàn bộ thế giới phồn hoa nhất nơi, lúc này lại đã biến thành nguy hiểm nhất tuyệt địa một trong.

Đoàn Ngọc chỉ là vừa nghĩ, liền không khỏi có chút ta thán.

Nếu là Huyền Thiên luân hãm, Kinh Dương tình huống, không thể so với lúc này Đế Lạc phong tốt hơn bao nhiêu.

Xoẹt!

Đang lúc này, Đoàn Ngọc hơi nhường mày.

Ở bên cạnh hắn, thổ nhưỡng mở ra, một đoạn khô vàng khớp xương dò xét đi ra.

Cái này khớp xương tay người dánh dấp, năm ngón tay còn ở vồ bắt, nghĩ muốn bắt được món đồ gì.

Không đến bao lâu, xương tay chống đỡ mặt đất, một bộ xương khô liền từ dưới nền đất nhảy ra, sâm bạch hàm răng trên dưới giảo hợp.

"Ai. . . Cái này bình nguyên Hoang Cốt tuy rằng không nguy hiểm gì, nhưng nhiều như vậy khô lâu binh, rất kẻ đáng ghét a. . ."

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng, gảy gảy móng tay.

Xèo!

Một đạo kiếm khí bay ra, đem đầu lâu chém thẳng mà xuống.

Nơi này là dĩ vãng Hoàng Thiên Trung Nguyên khu vực, nhân khẩu sinh sôi, lấy trăm vạn để tính. Bây giờ, phần lớn đều chôn dưới đất.

Đặc biệt bình nguyên Hoang Cốt bên trong, có mười mấy cái Vạn nhân khanh, dù cho Đoàn Ngọc cũng không muốn trêu chọc.

Hắn móc ra một phần thịt khô, chậm rãi nhai, lại mở ra ấm nước, uống một hớp lớn nước trong.

Thoáng nghỉ ngơi sau khi, Đoàn Ngọc đem trên đùi hai tấm bùa chú đổi thành mới, lần thứ hai lên đường.

Hắn sử dụng phù lục, tên là 'Lục Âm Phù Đồ Mã', luyện chế lên muốn giết sáu con khoái mã, lấy tinh huyết hồn phách ký thác bên trên.

Một khi thời gian sử dụng, quần vào trên đùi, liền có thể thu được lâu dài mà kéo dài 'Thần Hành thuật' hiệu quả, dùng rất ít khí lực chạy băng băng, thu được thiên lý mã bình thường tốc độ.

Đây là hắn hòa vào Hoàng Thiên thế giới sau khi, tìm tới thích hợp nhất cái này đẳng cấp sử dụng phù lục.

'Nhất lưu khinh công trên trời phiêu, nhị lưu khinh công Thảo Thượng Phi, tam lưu khinh công trên đất chạy. . . Ta nguyên lai vẫn là cái tam lưu. . . !

Đoàn Ngọc một lần nữa chạy đi, trong lòng tràn đầy oán thầm.

Hắn làm sao không nghĩ Ngự kiếm phi hành, giống như thần tiên bên trong người?

Nhưng ở Huyền Thiên thế giới, chỉ có nguyên thần ngự kiếm, xưa nay sẽ không có thân thể ngự kiếm phần.

Thành truyền thuyết sau khi, đúng là không có cái này hạn chế, đồng thời không cần phi kiếm liền có thể đẳng vân phi hành, nhưng đường đường Kinh quốc khai quốc thái tổ, bay ở trên trời thành cái gì đáng vẻ, thể thống có còn muốn hay không?

Cho tới Hoàng Thiên bên này, lại càng thêm khổ rồi.

Đoàn Ngọc lúc này tu vị, dù cho hơi có đột phá, cũng chỉ là tương đương với Nguyên Thần Chân Nhân.

Mặc dù có thể ở thành Bắc Thiết đại khai sát giới, nhiều dựa vào Huyền Thiên hào quang lực lượng, chân chính luận tu vị, liền cùng Hàn lão

đầu các loại kiếm hiệp tán tu xấp xỉ như nhau mà thôi.

Trình độ như thế này đạo nhân, có thể thân thể ngày đi ngàn dặm, dạ hành tám trăm, đã rất đáng gờm có được hay không?

Đồng thời, dùng phù mã so với dùng thuần túy thiên lý mã càng thêm thuận tiện.

Dù sao dọc theo con đường này, có rất nhiều nơi vẫn tương đối nguy hiểm, hoặc là đường núi gồ ghề, bình thường ngựa khó có thể vượt qua.

"Cũng may. . . Rốt cục muốn đến!"

Âm Cửu U cùng Thiên Quỷ, là một trong những mục đích, một cái khác, nhưng là truy tra Đại Hạ thái tổ tằm tích.

Đoàn Ngọc lúc này đối với Hoàng Thiên hiểu rõ đến càng thêm thâm nhập, đã biết, lần trước Hoàng Thiên xâm lấn Huyền Thiên, chỉ là bản năng mà thôi.

Hoặc là nói, người sống đời sống thực vật bản năng!

Lúc này Hoàng Thiên, chính là một thế giới thi thế!

Bởi vì hủ hóa quá trình rất chậm chậm, bởi vậy còn có thể miễn cưỡng duy trì, hay là một ngàn năm, hay là mấy trăm năm.

Nhưng thời gian vừa đến, thế giới này cuối cùng rơi vào hủy diệt!

Cũng khó trách cái kia không thể gọi tên tồn tại, đã rời đi nơi này!

"Thế nhưng. . . Thực sự là gia đại nghiệp đại a, dù cho bị cái kia không biết tên tồn tại mạnh mẽ vơ vét một chút, dù cho thiên ý đã chết, dựa vào ăn những thứ này còn lại gia sản, vẫn cứ có thể kéo dài hơi tàn một đoạn lớn thời gian!"

Loại này thể lượng , khiến cho Đoàn Ngọc liên tưởng đến Huyền Thiên gốc gác.

Chân chính một phương thiên địa, tự thành thế giới, làm sao sẽ nhỏ yếu?

Hắn chạy như bay, một đường chạy nhanh, dần dần ra cánh đồng hoang vu địa giới.

Xa xa, bầu trời âm trầm một mảnh, quang mang yếu ớt.

Đây cũng không phải là tiếp cận buổi tối hoặc là mây đen, mà là càng tối gần Đế Lạc phong, khí trời liền càng như vậy.

Hai bên, một ít nhỏ bé sương mù khuếch tán, mang theo một loại hủ hóa mùi.

Đoàn Ngọc sắc mặt nghiêm nghị, dọc theo một cái đường mòn, không ngừng vòng qua khu vực nguy hiểm.

"Chờ một chút, cái này sương mù. . . Không đúng!"

Đột nhiên, hắn tóc gáy dựng thẳng, phát hiện chu vi đã bị dày đặc sương mù bao bọc.

Thậm chí, nguyên bản sương mù dày xám trắng màu sắc, cũng hóa thành thuần đen!

"Tối gần Đế Lạc phong cái cuối cùng tuyệt địa, Hắc Vụ thâm uyên?" Đoàn Ngọc mạnh mẽ chú chửi một câu: "Chuyện gì xảy ra? Ta rõ ràng đã tách ra? Lẽ nào Hàn lão đầu bọn họ dám gạt ta? Không! Bọn họ mỗi ngày bị Huyền Thiên ánh sáng thần thánh tẩy não, trung thành phương diện có thể bảo đảm. . . Đó chính là lịch sử xa xưa, bản đồ phạm sai lầm?"

Những kia người đều là tán tu, dựa vào trí nhớ cùng tính mạng thăm dò đi ra con đường có lẽ hai mươi, ba mươi năm trước là chính xác, nhưng đặt ở hiện tại, liền rất khó nói.

Nhưng Đoàn Ngọc sớm đã có cân nhắc, cố ý cường điệu điểm ấy, trải qua vài người chỉnh lý, chính mình càng là thời khắc cảnh giác, dự phòng nguy hiểm.

Lại không nghĩ tới, cuối cùng vẫn là ở cống ngầm bên trong lật thuyền!

"Hắc Vụ thâm uyên! Tới gần nhất Đế Lạc phong bí cảnh. . . Nghe đồn nơi này khói đen có một loại sức mạnh thần bí, sẽ mê người bất tri bất giác tiến vào, mà một khi tiến vào, liền không thể lại đi ra ngoài. . ."

Đoàn Ngọc nhìn kỹ bốn phía dày đặc bóng tối, một đoạn tin tức lập tức hiện lên đi ra.

Hắn suy nghĩ một chút, lấy ra một cái ống trúc, kéo ra nút lọ.

Trong ống trúc, là một đoàn mực nước, lại quý dị mà nhúc nhích, phảng phất có chính mình sinh mệnh.

"Giải!"

Đoàn Ngọc xé ra nào đó tấm bùa, đem bên trong dịch đen một mạch đổ trên mặt đất.

Xì xì!

Chất lỏng màu đen một thoáng trải ra, phảng phất có chính mình sinh mệnh như thế, ăn mòn bốn phía bùn đất cùng hòn đá, đưa chúng nó tất cả tan rã, thể tích không ngừng bành trướng, cuối cùng hình thành một cái hình người.

Ào ào!

Bóng người lồng ngực, cánh tay, khuôn mặt, sống lưng các loại vị trí, lượng lớn con mắt hiện lên đi ra, một thoáng mở, tuyệt đối là có thể làm cho yếu tim hoảng sợ chứng người bệnh kinh hãi một màn.

Nó vừa ra tới, liền hóa thành âm ảnh, nghĩ muốn chạy trốn.

Đoàn Ngọc trên ngón tay hiện ra một điểm sáng rực, nhiều một vòng, hình thành kết giới.

Ầm!

Người da đen một đầu đâm vào kết giới màng ánh sáng bên trên, lại nổ thành một đoàn mực nước, hét thảm một tiếng: "A. . . Đại nhân. . . Ta đã đem có thể nói đều nói, người vì sao còn không thả ta?"

"Bách Nhân, người là Âm Cửu U sứ giả, nhất định rất am hiểu chạy đi cùng ứng đối hiểm cảnh đi, người xem một chút chu vi!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười.

Bao bọc một tầng hắc mô bóng người lần nữa mở mắt, nhìn quét xuống chu vi, nhất thời kinh ngạc: "Khói đen? Hiểm cảnh? Chẳng lẽ nơi này là. . . Hắc Vụ thâm uyên? !"

"Chúc mừng người, đoán đúng!"

"A a a!" Bách Nhân tuyệt vọng hô to: "Chết chắc rồi. . . Hắc Vụ thâm uyên, nhưng là thế giới này thập đại tuyệt địa một trong a, dù cho Hoàng Hôn chủng đi vào cũng tuyệt đối không ra được! Người choáng váng sao, lại đến loại này địa phương?"

Đùng!

Đoàn Ngọc phất tay một cái, lần thứ hai đưa nó đánh thành một đoàn chất lỏng, nhìn Bách Nhân lần thứ ba khó khăn đoàn tụ: "Ta cũng không nghĩ tới. . . Cái này khói đen bỗng nhiên liền bao phủ lại đây."

"Bỗng nhiên bao phủ? Đó chính là gặp gỡ bạo phát? Người cái này bạch. . ." Bách Nhân nhìn Đoàn Ngọc mặt không hề cảm xúc giơ lên tay phải, rốt cục cất miệng: "Lẽ nào người không biết, có chút bí cảnh sẽ quý dị khuếch tán hoặc là dời đi sao? Ở thế giới này, không có chỗ nào là tuyệt đối an toàn, hay là liền thành Bắc Thiết, người lại lúc trở về, sẽ phát hiện nơi đó bị một cái nào đó bí cảnh bao quát ở bên trong!"

"Không biết!"

". . . Được rồi" Bách Nhân hết thấy con mắt đều ở liếc mắt: "Hiện tại ta cho người biết, chúng ta chết chắc rồi, khẳng định không ra được! Không đúng. . . Hắc Vụ thâm uyên, nguyên lai người là muốn đi Đế Lạc phong!"

"Là thì thế nào? Bây giờ nói những thứ này, còn có ý nghĩa sao?"

Đoàn Ngọc thử nghiệm thần thức tản ra, lại phát hiện một đụng vào cái này khói đen, liền giống như đá chìm đáy biển.

Không chỉ có như vậy, tự thân còn sinh ra lượng lớn tuyệt vọng, phần nộ, bị thương các loại tâm tình tiêu cực.

"Nơi này. . . Xác thực rất quý dị, người cho ta có quan hệ tình báo của nó, càng tỉ mỉ càng tốt, nếu như người không nghĩ lập tức chết ở chỗ này tới nói!"

Đoàn Ngọc trong mắt phát ra sáng rực.

Bách Nhân im lặng một hồi, rốt cục khuất phục: "Hắc Vụ thâm uyên. . . Cùng Đế Lạc phong hầu như là đồng nhất thời gian hình thành, nó cùng Đế Lạc phong, ta cho rằng là nguy hiểm nhất hai đại bí cảnh một trong , bởi

vì chúng nó vô cùng có khả năng là vị kia cổ lão tồn tại cùng Hoàng Thiên đấu tranh lúc kết quả!"

"Quả nhiên. . . Theo ta suy đoán như thế!"

Đoàn Ngọc gật đầu: "Thật sự sẽ không có đi ra ngoài biện pháp sao?"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 330: Thiên Khóc

"Người cho rằng Hắc Vụ thâm uyên tuyệt cảnh tên, là nói không sao?"

Bách Nhân rất nhiều con mắt cùng nhau tỏa ra trào phúng, tuyệt vọng các loại tâm tình: "Ta cũng bị người hại chết!"

Trên thực tế, cái này Bách Nhân cũng là ma vật, có thể thuộc về Kỳ Hành chủng bên trong, tuy rằng chiến lực không cao, nhưng sinh tồn cùng trình trác năng lực cực mạnh.

Liền nó cũng là như vậy tuyệt vọng, cái này nguy hiểm có thể tưởng tượng được.

"Không. . . Không đúng, dù cho trước người bị ta tù binh, nói muốn tịnh hóa người thời điểm, tâm tình chấp chờn đều không có kịch liệt như vậy. . ." Đoàn Ngọc bỗng nhiên nghĩ đến then chốt: "Những kia khói đen. . . Ở ảnh hưởng tâm tình của người? !"

Chỉ cần ủng có trí khôn, có thể suy nghĩ, liền miễn không được sản sinh đủ loại tâm tình.

Mà cái này khói đen, đại biểu nhưng là chung cực chi 'Ác', có thể xúc động các loại tâm lý mặt trái.

"Bách Nhân, cho ta tỉnh táo lại!"

Nhìn chu vi không ngừng tập kích bóng tối, Đoàn Ngọc chợt quát một tiếng: "Không nên để cho tâm tình tiêu cực bao phủ nội tâm của người!"

"Tĩnh táo? Ta đều phải chết, ta mẹ nó làm sao tĩnh táo?" Bách Nhân rất nhiều con mắt cùng nhau bắn ra hào quang cừu hận: "Là người. . . Đều là do vì người! Nếu không là người đem ta phong cấm, nếu không là người đến đây, ta làm sao sẽ cùng người đi chết?"

Nó thét lên âm ỉ, liền muốn nhào lên.

Trên thực tế, Bách Nhân nói không sai.

Đoàn Ngọc trầm mặc sát na, trên tay không chút do dự mà hội tụ pháp thuật quang mang, nếu như đã trở mặt, vật này liền vô dụng, không bằng kịp lúc giết chết.

Đáy lòng, sát ý không thể át chế bắt đầu bão táp.

'Chờ một chút. . . Cái này sát ý quá mức nồng nặc, không giống phong cách của ta!'

Đoàn Ngọc bỗng nhiên cả kinh.

Xèo!

Lúc này, nương theo Bách Nhân thét lên âm ỉ, chu vi khói đen một trận mãnh liệt, lẫn lộn bốc lên bên trong, có một cái cực lớn xúc tu bao phủ.

Cái này xúc tu độ lớn bằng vại nước, ở giữa phân nhánh, mặt ngoài che kín giác hút cùng mủ dịch, hướng về Bách Nhân chụp tới.

Sóng!

Trong phút chốc, cái gì phòng ngự đều biến mất không thấy, xúc tu đem Bách Nhân cuốn lấy, vồ vào trong bóng tối.

Bách Nhân kêu thảm thiết đứt quãng, trở nên càng ngày càng trầm thấp, cuối cùng biến mất không thấy.

"Trong khói đen. . . Quả nhiên có quái vật!"

Đoàn Ngọc trầm mặc.

Vừa nãy cái kia cái xúc tu, mang đến cho hắn một cảm giác thật không tốt.

Đó là một loại hỗn loạn quy tắc tập hợp, bất sinh bất diệt, dù cho chỉ là liếc mắt nhìn, đều sẽ phải chịu đáng sợ ảnh hưởng.

Bình thường Tu hành giả, như nhìn thấy xúc tu bản thể, e sợ lập tức sẽ rơi vào điên cuồng.

Dù cho Đoàn Ngọc, cũng là cảm giác thấy hơi cay con mắt.

Nếu không có Huyền Thiên che chở, có lẽ còn sẽ không như thế nhanh khôi phục.

'Vừa thấy liền có thể đối với phi phạm người sản sinh ảnh hưởng. . . Chẳng lẽ là. . . Vĩ Đại chủng sao?'

Ở Hắc Vụ thâm uyên trong, ẩn núp một cái loại này sinh vật, không phải là không có khả năng.

'Lẽ nào, là Bách Nhân tâm tình tiêu cực quá mức nồng nặc, gây nên sự chú ý của đối phương?'

Đoàn Ngọc trầm mặc suy tư, bắt đầu thăm dò đi tới.

Nếu như đã bị cuốn vào trong khói đen, sẽ không có người tới cứu hắn, chờ tại chỗ chỉ có thể bị vây chết, không bằng liều một phen.

Chủ động tới gần khói đen sau khi, lượng lớn sương mù dường như xúc tu, lại thật giống sâu nhỏ, không chỗ nào không lọt, nghĩ muốn tiến vào Đoàn Ngọc thân thể, lại bị một tầng bạch quang ngăn cản.

"Đi!"

Suy nghĩ một chút, hắn lấy ra lượng lớn Thiên chỉ hạc, bay về phía bốn phương.

Từng đạo từng đạo thanh quang lưu chuyển, bao bọc hạc giấy, huyền không tung bay.

Nhưng một lát sau, Đoàn Ngọc vẽ mặt liền chuyển thành bất đắc dĩ, dù cho xa nhất con kia, cũng bất quá bay ra khoảng một ngàn mét, liền hoàn toàn báo hỏng.

"Bất quá cũng may. . . Vừa nãy xúc tu công kích tựa hồ có quy luật, nhất định phải mục tiêu tâm linh trước tiên tan vỡ, bị tâm tình tiêu cực tràn ngập?"

Trên thực tế, tu sĩ tập trung tinh thần, sóng lớn không sinh, chỉ là cơ bản công.

Nhưng ở cái này Hắc Vụ thâm uyên bên trong, các loại tâm tình tiêu cực đều bị ngàn vạn lần phóng to.

Dù cho Tu hành giả, cũng có năm giữ không được, thay lòng đổi dạ thời điểm.

Một khi có kẻ hờ để lợi dụng, lập tức liền sẽ bị tâm ma xâm lấn, chợt chính là màu đen xúc tu vồ vào thâm uyên, vĩnh viễn không được siêu sinh!

Đoàn Ngọc triệu hoán Huyền Thiên ánh sáng thần thánh bao bọc toàn thân, sắc mặt nghiêm nghị đến cực điểm.

Không biết đi tới bao lâu, trong bóng tối, một cái trắng mịn xúc tu che kín bầu trời, bao phủ tối.

Chỉ là cái này thanh thế, liền làm Đoàn Ngọc biến sắc.

Xì xì!

Xúc tu cuốn một cái, cùng Huyền Thiên ánh sáng thần thánh đụng vào, sản sinh lượng lớn sương mù màu trắng, một luồng tanh tưởi bốc lên.

Xúc tu bên trên, rất nhiều giác hút một thoáng co rút nhanh, từng cái từng cái nhọt nổ tung, chất lỏng tung toé, rơi vào Đoàn Ngọc trước người.

Đùng!

Từng giọt giọt mù dịch, phảng phất đáng sợ bom giống như , khiến cho hần phòng ngự liên tục gợn sóng.

Thậm chí, cái này một căn xúc tu bị thương nặng sau khi, trong bóng tối, thì có một cái tràn ngập cảm giác ngọt ngào to lớn tồn tại tới gần.

Nó tựa hồ chính là cái kia xúc tu chủ nhân, Hắc Vụ thâm uyên bên trong bá chủ.

Chỉ là không ngừng tới gần, thì có một loại đáng sợ uy áp, mang theo dày đặc điềm xấu cảm giác.

"Nếu là cùng nó đối đầu. . . Dù cho là ta. . . Chỉ sợ vậy. . ."

Đoàn Ngọc khó thở, cái trán từng giọt giọt mồ hôi lạnh rơi xuống.

Đột nhiên, lại là một cái giạt mình: "Đây rốt cuộc là ta bản thân linh cảm, vẫn là nó quấy rầy phán đoán của ta?"

Loại này sự tình, Đoàn Ngọc thực sự là không dám đánh cược, một khi đánh cược sai, nhất định phải chết!

"Lùi!"

Hắn bước chân một nhún, lùi vào trong bóng tối.

Sau lưng, trầm trọng tiếng di chuyển không ngừng tới gần, hiển nhiên là con kia giấu diếm quái vật chính đang tại đuổi theo, tốc độ còn không chậm!

"Đáng chết. . . Sẽ bị đuổi theo!"

Tính toán khoảng cách sau khi, Đoàn Ngọc vẻ mặt nghiêm túc, Huyền Thiên ánh sáng thần thánh tràn ngập: "Nhất định phải buông tay một kích!"

Trong bóng tối, một cái thân ảnh khổng lồ tới gần, càng rõ ràng, phảng phất một cái nào đó bạch tuộc cùng người hỗn hợp thể, rất nhiều xúc tu che kín bầu trời, hình thành lao tù.

"Ô ô!"

Đang lúc này, từ đằng xa truyền đến một trận trầm thấp tiếng khóc.

Cái này gào khóc là như vậy bi thương, sức cuốn hút cực mạnh, hầu như có mấy phần thiên địa đồng bi mùi vị.

Đoàn Ngọc viền mắt một đỏ, các loại bi thương trí nhớ hiện lên đi ra, suýt chút nữa chảy xuống nước mắt.

Nhưng trong phút chốc, Huyền Thiên ánh sáng rung động , khiến cho hẳn biết được một tin tức: 'Không thể khóc, một khi rơi lệ, phải chết chắc!'

'Đây là. . . Một cái khác Vĩ Đại chủng quấy rầy. . . Kỳ danh —— Thiên Khóc? !'

Tiếng khóc nhằm vào cũng không phải là Đoàn Ngọc, mà là khói đen trong thần bí tồn tại.

Nó cả người run rẩy, phát ra từng cái từng cái khó nghe khàn giọng âm phù, rất nhiều nhọt cùng giác hút nổ tung.

Không đến bao lâu, khói đen trong thần bí tồn đang chậm chậm thối lui , khiến cho Đoàn Ngọc thở một hơi dài.

Nhưng tâm thần của hắn chợt nhắc lên: "So với khói đen trong sinh vật càng thêm nhân vật mạnh mẽ. . . Chờ một chút, Thiên Khóc? Để Lạc phong!"

Cái Thiên Khóc, là chỉ có Đế Lạc phong mới có hiện tượng thần bí, lúc này có thể nghe được, há không phải nói. . . Đã cách chỗ cần đến rất gần rồi?

Đoàn Ngọc tinh thần phấn chấn, truy tìm tiếng khóc, một đường về phía trước.

Đi rồi một đoạn lộ trình sau khi, khói đen thưa dần, hắn nhất thời như có ngộ ra: 'Vừa nãy ở khói đen trong, tình trạng của ta rất không đúng. . . Đồng thời, phương hướng cũng lẫn lộn, chính mình cho rằng là rời đi, trên thực tế lại là khoảng cách thâm uyên hạt nhân càng ngày càng gần.'

Cái gọi là điên đảo hồng trần, ngũ uẩn đều mê, chỉ sợ cũng chỉ đến như thế chứ?

Bên tai, cái kia Thiên Khóc âm thanh, phản mà trở thành tốt đẹp nhất chỉ đường ngọn đèn sáng.

Tuy rằng bi thương ô nhiễm càng ngày càng khủng bố, nhưng có Huyền Thiên hào quang chống đỡ, Đoàn Ngọc còn có thể trấn định.

Không biết đi qua bao lâu, hắn hướng về trước đạp xuống.

Hô!

Phía trước yếu ớt quang minh truyền đến, bốn phía cảnh vật rõ ràng, bầu trời mây đen kéo tới dày đặc, ẩn hiện ánh sáng.

Đoàn Ngọc lui về phía sau vừa nhìn, chỉ thấy một cái cao to sâu thẳm mà khủng bố hẻm núi, nội bộ khói đen mông lung, sâu không lường được.

Chính mình đứng ở lối vào thung lũng, liền phảng phất ở quái thú bên mép.

"Đi ra?"

Hắn thở dài một hơi, chợt lại nhìn thấy Đế Lạc phong, con người không khỏi co rụt lại.

Ở tầm mắt xa xa nhất, thành linh có một toà toàn thân đen nhánh núi lớn.

Ngọn núi này mặt ngoài đen nhánh một mảnh, mang theo rất nhiều đao thương chèo ngán, mẫu chốt nhất chính là, nó rõ ràng là trên đỉnh ngọn núi, núi toà hướng lên, hiện ra một cái kim tự tháp ngược hình, lấy hoàn toàn trái với lẽ thường tư thái, ngạo nghễ sừng sững tại đại địa!

"Đây là. . ."

Đoàn Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, hít vào một ngụm khí lạnh: "Nơi này quy tắc, bị hoàn toàn thay đổi?"

Cái gọi là quy tắc, chính là tạo thành thiên địa trụ cột.

Nước hướng về nơi thấp chảy, ngọn lửa nhiệt độ lên cao thành nước sôi, mặt trời từ phương đông mọc lên, vật nặng tự nhiên rơi xuống đất. . . Kiểu sinh hoạt này bên trong chuyện đương nhiên, chính là thiên địa quy tắc tạo thành.

Mà một khi quy tắc bị vặn vẹo, cái kia xuất hiện cái gì tình huống đều có khả năng.

Tỷ như. . . Nước đến không độ, không phải kết băng, mà là thiêu đốt!

Đây chính là thay đổi quy tắc.

Hay hoặc là. . . Không có trọng lực, chỉ có sức đẩy!

Đoàn Ngọc càng đi về trước, liền cảm thấy thân thể càng nhẹ, hầu như lại nhảy một cái liền muốn bay lên.

Hắn kiềm chế lại nóng lòng muốn thử kích động, ngược nhìn Đế Lạc phong.

Ô ô. . .

Thiên Khóc âm thanh càng thêm rõ ràng , khiến cho người không tự chủ nghĩ muốn vốc một cái nhiệt lệ.

"Thiên Khóc ra, Thiên Quỷ hiện, ngày 4 tháng 4, quỷ môn mở. . ."

Đoàn Ngọc thở dài: "Làm sao so với dự tính nhanh? Vẫn là ta ở trong khối đen, nhìn như sát na, trên thực tế bên ngoài đã qua mấy ngày?"

Hắn càng thêm nghiêng về loại sau suy đoán.

Lúc này, từ cao nhất trên đỉnh ngọn núi trên bình đài, bỗng nhiên truyền đến như lôi giống như tiếng vang.

Đoàn Ngọc biến sắc, chạy nhanh một khoảng cách, đột nhiên dùng sức.

Khu vực này trọng lực đã sớm bị thay đổi, hắn nhảy lên một cái, cả người liền chẳng khác nào tên lửa, hướng về Đế Lạc phong đỉnh chóp bay qua.

. . .

Cùng thời khắc đó, Đế Lạc phong trên.

Cực lớn ngọn núi nền hình thành rồi rộng lớn lục địa, tương đương với một cái huyên không đảo nhỏ.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Tám đạo thân ảnh khổng lồ hoành hướng xông thẳng, tùy ý toả ra khí tức trên người.

Một mảnh cô đọng hoàng hôn quang mang, bao phủ chúng nó toàn thân, phảng phất vì chúng nó phủ thêm dày đặc chiến giáp.

Dù cho Đế Lạc phong đỉnh chớp đồng dạng sinh sống rất nhiều sinh vật nguy hiểm, ở không gì địch nổi lực lượng trước, vẫn cứ liên tục bại lui.

Bất quá, những thứ này bản địa vật chủng, cũng có chính mình đặc biệt ưu thế.

Ô ô!

Một con dường như Cự Ngưu, đỉnh đầu mọc ra mấy viên ốc biển kỳ dị sinh vật, phát ra một tiếng rống to.

Ô ô!

Nguyên bản liền dập dờn ở trên đỉnh ngọn núi, rõ ràng cực kỳ Thiên Khóc tiếng, đột nhiên thêm lớn mấy lần!

"A. . ."

Nồng nặc bi thương cảm giác đột nhiên toả ra.

Chỉ biết là giết chóc cùng sinh sôi Hoàng Hôn chủng sinh vật bên trong, một con ngừng lại, con mắt thật to bên trong dật ra mẩn nước mắt,

ầm ầm nện xuống!

Sau một khắc, con này Hoàng Hôn chùng liền toàn thân bốc cháy lên, hóa thành một đồng tro tàn.

"Vừa khóc. . . Liền sẽ chết, không hồ là Thiên Khóc!"

Một con Hoàng Hôn chùng sau lưng, Đại Hạ thái tổ hiện ra thân hình, đầy mặt nghĩ mà sợ vẻ: "Đây là tới nguyên quy tắc phương diện đả kích. . . Dù cho đem màng tai đâm thủng, cũng không cách nào ngăn cách Thiên Khóc , bởi vì nó trực tiếp tác dụng tại chân linh!"

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 331: Thiên Quỷ

Ô ô!

Thiên Khóc phía dưới, Đại Hạ thái tổ khổ sở chống đỡ.

Lúc này hẳn, thành linh đường như Đoàn Ngọc suy đoán như thế, có thân thể máu thịt.

"Muốn chết!"

Nhìn thấy quái thú kia Cự Ngưu lại muốn phát ra gào thét, tăng thêm Thiên Khóc, hẳn rất cực không nhìn được, bùng nổ ra tay.

Ầm ầm!

Đại Hạ thái tổ nhảy lên một cái, ở giữa không trung máu thịt diễn sinh, rất nhiều xúc tu từ thân hiện nổi lên, vắn vẹo xoắn xuýt, hình thành một cái kì dị quái đản Yêu long.

Con này Yêu long có phương đông giao long thân thể, trên người lại tràn ngập xúc tu loại hình quái dị tiêu chí, sau lưng còn có một đôi cực lớn giống như con dơi cánh thịt.

Vù vù!

Lúc này ầm ầm vỗ , khiến cho nó thân thể bay lên, tốc độ cực nhanh, đi tới Cự Ngưu trước, phun ra Long tức.

Xoẹt!

Hắn Yêu long chân thân Long tức, rõ ràng là một đại đoàn màu xanh mù dịch, rơi vào Cự Ngưu trên người, nhất thời xì xì vang vọng, sương trắng bốc lên.

Cự Ngưu giãy dụa không ngừng, không làm gì được đến chốc lát liền máu thịt tan rã, biến thành một bãi nước bẩn.

"Tiếp tục!"

Đại Hạ thái tổ gầm hét lên: "Phụng Âm Cửu U mệnh lệnh, giết sạch Đế Lạc phong trên sinh vật, hấp dẫn Thiên Quỷ đi ra!"

Đế Lạc phong tuy rằng có Thiên Quỷ, nhưng cũng không phải là lúc nào cũng đều ở.

Như vậy quỷ dị sinh linh, đã có thể thoát đột phá thế giới hạn chế, sinh sống ở hiện thực cùng âm ảnh kẻ hở bên trong.

Chỉ có ở ngày 4 tháng 4, quỷ môn mở loại này đặc biệt thời điểm, mới sẽ đem chân thân hàng lâm Đế Lạc phong.

'Âm Cửu U ra lệnh cho chúng ta đến đây đồ Thiên Quỷ. . . Đến tận cùng là vì cái gì?'

Đại Hạ thái tổ không hổ là một đời kiêu hùng, dù cho ở Huyền Thiên thế giới đại bại thua thiệt mà chạy trốn, ở Hoàng Thiên thế giới như thường ăn sung mặc sướng, đồng thời co được dân được: "Âm Cửu U là Hoàng Thiên thế lực lớn nhất, nơi này siêu phàm sinh vật hơi một tí tuổi thọ qua ngàn năm, không chút nào hạn chế, mới là chúng ta chân chính phúc địa a. . . Chính là không biết đồ Thiên Quỷ việc này bên trong có ích lợi gì. . ."

Hắn Long nhãn xoay một cái, liền dập dờn ra không ít âm mưu, độc ác ý nghĩ đi ra.

Phía dưới còn lại bảy con Hoàng Hôn chủng, lại là găm thét lên, bắt đầu ở Đế Lạc phong bên trên bừa bãi tàn phá.

Đại Hạ thái tổ tuy rằng không phải Hoàng Hôn chủng, nhưng chiến lực tuyệt đối là cái này một đẳng cấp, xem như là Kỳ Hành chủng bên trong khác loại.

Có hấn ở giữa chủ trì, giết chết một ít đâm đầu, lập tức ngay khi Đế Lạc phong trên nhấc lên một trường giết chóc.

Lượng lớn sinh linh ngã xuống, máu tươi rơi xuống thổ địa.

"Ồ?"

Chính đang tại bay lên trên Đoàn Ngọc ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng, nhìn thấy treo ngược Đế Lạc phong toàn thân tựa như chảy ra máu, dọc theo đao thương vết tích, không ngừng hướng phía dưới hội tụ, như cùng ở tại cái phễu mặt ngoài khắc họa vô số màu đỏ sậm nghi quỹ.

"Chẳng lẽ. . . Đây là một cái nào đó nghi thức một phần?"

Hắn nhẹ nhàng nhảy một cái, rốt cục bước lên lục địa, cảm giác thân thể chìm xuống.

Loại kia trọng lực chợt giảm xuống tình huống, ở Đế Lạc phong bên trên, lại bỗng nhiên biến mất không thấy.

Chợt, một luồng nồng nặc mùi máu tanh, liền hung mãnh tấn công tới.

"Đồ sát? Huyết tể?"

Đoàn Ngọc thần niệm một thả vừa thu lại, không chút do dự mà bấm quyết phương pháp, hòa vào trong hoàn cảnh.

Hắn người này so với rộng lớn Đế Lạc phong, thậm chí khổng lồ Hoàng Hôn chủng mà nói, thật giống như một con kiến nhỏ , căn bản dần không nổi cái gì chú ý.

Chỉ có Đại Hạ thái tổ trong lòng nhất không tựa hồ có hơi dự cảm không ổn.

Nhưng hắn đã chuyển sinh Hoàng Thiên , hóa thành Yêu long, Huyền Thiên tâm huyết dâng trào từ lâu mất đi hiệu lực hơn nửa, lúc này cũng không để ý lắm.

Ô ô! ! !

Bỗng nhiên, Thiên Khóc tiếng một thoáng kịch liệt.

Rất nhiều máu tươi dọc theo Đế Lạc phong ngọn núi, vẫn hướng phía dưới, thấm dò vào cái kia đỉnh núi cùng đại địa tiếp xúc một điểm.

Ầm ầm!

Đế Lạc phong rung động không ngừng, từng cái từng cái nứt trong suốt oan hồn, từ ngọn núi bên trong tái hiện ra: "Hận a!"

Chúng nó từng cái từng cái hình thể phá nát, trong con người mang theo chấp niệm: "Tốt đẹp non sông , hóa thành quỷ vực, này một đại hận! Đau ta đế hoàng, tráng niên mất sớm, này hai đại hận! Không được siêu sinh, vĩnh viễn trầm luân, này tam đại hận. . ."

Chữ chữ khắp huyết, tràn ngập đáng sợ lệ khí.

". . . Hoàng Thiên trầm luân, thiên địa hủy diệt, này bảy đại hận vậy!"

"Hận! Hận trời bất công, hận địa bất bình. . . Báo thù! Báo thù! ! !"

Mấy chục vạn, trên trăm vạn oán linh, hình thành mênh mông cuộn cuộn nhánh sông, lại cuối cùng hội tụ, hình thành một khoảng trời bên trong biển rộng.

Số lượng trong phút chốc đột phá ngàn vạn, vẫn cứ không ngừng tăng trưởng, đến 'Úc' cấp bậc.

Cái này thời điểm, dù cho Đại Hạ thái tổ, sắc mặt cũng không khỏi biến hóa: "Năm đó. . . Nơi này đến cùng chết rồi bao nhiêu người?"

Nhiều như vậy con số oan hồn, đã tích cát thành tháp, góp ít thành nhiều, đến đủ để khiến thiên địa biến sắc mức độ.

Ngàn người công kích, còn không bệnh mà chết, cái kia ngàn vạn, ngàn tỉ đây?

Ẩn thân một bên Đoàn Ngọc, liền bỗng nhiên cảm giác được một cái nào đó trong hư không, một luồng khổng lồ ý chí bị xúc động.

Mây đen kéo tới dày đặc giữa bầu trời, lượng lớn đám mây bị gạt ra, hình thành vòng xoáy, mở ra đi tới âm ảnh cùng hiện thực khe hở.

"Ngày 4 tháng 4, quỷ môn mở! Nói tới chính là cái này!"

Đoàn Ngọc như có ngộ ra.

Sau một khắc, ô ô!

Thiên Khóc bỗng nhiên tăng thêm gấp mười lần!

Một con dơi đáng dấp Hoàng Hôn chúng không chịu nổi, chảy ra nước mắt, hóa thành bó đuốc.

Hùng hực!

Ngọn lửa phân tán, liên tiếp.

Trong nháy mắt, thì có ba con Hoàng Hôn chủng diệt sạch.

"Cờ này Hung thú, dù cho ta muốn đối phó một cái, cũng nhất định phải lớn khó khăn. . . Thiên Khóc sát thương lực, thật là đáng sợ!"

Đoàn Ngọc ngồi khoanh chân, cật lực chống lại xung động muốn khóc.

"Hoàng Hôn chủng bởi vì điên cuồng, tâm tình chấp chèn quá lớn, không có lý trí, là nhất bị cái Thiên Khóc khắc chế!"

Đại Hạ thái tổ lúc này cũng phát hiện không đúng, vội vã rơi vào một con Hoàng Hôn chủng đỉnh đầu, phát ra một chuỗi ô uế lời nói.

Hắn âm thanh khàn giọng khó nghe, mỗi một chữ phù đều tràn ngập ô uế, mang theo khó có thể chịu đựng dần vật, đủ để làm người điên cuồng.

Lấy âm thanh đối với âm thanh, cái kia một phiến khu vực Thiên Khóc bị suy yếu không ít, rốt cục bảo vệ cuối cùng bốn con Hoàng Hôn chủng.

Nhưng sau một khắc, tất cả mọi người đều nghệt thờ.

Từ quỹ môn quan trong thông đạo, một luồng hạo nhiên mà tràn đầy ý chí, âm âm hàng lâm!

"Thiên ý? !"

Đoàn Ngọc một cái giật mình: "Không. . . Giống thật mà là giả, quả nhiên. . . Đã ngã xuống, liền tàn dư đều bị trục xuất?"

Đó là một luồng hùng vĩ cực kỳ ý chí, cũng không có thực tế hình thể, nhưng chỉ là khí tức, liền đủ để làm người kính nể không ngớt.

"Bảy đại hận!"

"Báo thù! Báo thù!"

...

Giữa không trung, quá trăm triệu oan hồn phảng phất tìm tới tuyên tiết khẩu, đột nhiên dâng lên, cùng cái này một luồng hạo nhiên tràn đầy ý chí dung hợp.

Trong hư không, một cái cực lớn nửa trong suốt đầu lâu dần dần thành hình.

Nó tựa hồ chính là thiên, chính là địa, chính là thế giới này, có một loại thần thánh cùng điên cuồng thác loạn dung hợp cảm giác.

"Cái gọi là Thiên Quỷ, là thiên ý ngã xuống sau tàn dư, cùng oan hồn các loại này thế không cam lòng cùng với oán niệm tập hợp?" Đoàn Ngọc bỗng nhiên rõ ràng.

Thiên ý đã chết, thậm chí còn sót lại đều nằm ở một loại bị trục xuất trạng thái, Hoàng Thiên thế giới lại không có bất luận cái gì lực lượng có thể bảo vệ thổ.

Năm đó, nơi đây chính là triều đình đô thành, tử thương ngàn tỉ, oan hồn bất diệt.

Hai cái hợp nhất, mới là chân chính Thiên Quỷ!

Bắt nguồn từ Hoàng Thiên thế giới bản thổ Vĩ Đại chủng!

"Chính là không biết, Âm Cữu U vây quét Thiên Quỷ, vì chuyện gì?"

Đoàn Ngọc thu hồi ánh mắt, hai mắt đau nhức, chảy xuống máu tươi.

Cái gọi là Vĩ Đại chúng, bản thân liền đại biểu một loại nào đó quy tắc, tuy rằng niệm tụng tên thật không cách nào bị cảm giác, lại không thể nhìn thẳng.

Một khi nhìn thẳng bản thể, tất nhiên chịu ảnh hưởng!

"Mặc dù là bản thổ Thiên Quỷ. . . Nhưng cũng không thể phòng ngừa chịu đến ảnh hưởng, thực sự là đáng thương. . ."

Đoàn Ngọc trong lòng thở dài một tiếng.

"Ô ô. . . Báo thù!"

Cực lớn đầu lâu rơi trên mặt đất, tự động diễn hóa ra một cái cực lớn bạch cốt bàn tay, từ trên trời giáng xuống.

Đùng!

Một con Hoàng Hôn chúng không kịp trốn, cả tòa Đế Lạc phong chấn động, liền như thế bị đập chết.

"Báo thù!"

Cùng oan hồn hải dương dung hợp, tất nhiên ảnh hưởng Thiên Quỷ.

Càng không cần phải nói, nó vốn là chỉ là một đoạn ngã xuống ý chí, tương đương với mượn thể hoàn hồn.

"Âm Cửu U! Cửu U hàng lâm!"

Đại Hạ thái tổ nhìn Thiên Quỷ, Long nhãn nổ tung, lại vẫn cười to: "Săn bắt Vĩ Đại chúng. . . Chỉ là ngấm lại, liền làm người hưng phấn a! Cửu U Chi Chủ! Cửu U Chi Chủ! Ngài người hầu khẩn cầu ngài hàng lâm!"

Ở hẳn từng tiếng hô hoán ở trong, Đế Lạc phong chu vi, hư không bỗng nhiên mở ra chín cái Tuyền nhãn.

Màu đen phảng phất tới từ địa ngục dòng nước một thoáng tràn ngập, dập dờn cái này một mảnh, hình thành biển đen.

Biển mặt bằng không ngừng lên cao, hầu như phải đem Đế Lạc phong bao phủ, để Đế Lạc phong trở thành một cái chân chính trong biển đảo biệt lập.

"Đây chính là Âm Cửu U bản thể? Một mảnh Cửu U Chi Hải?"

Đoàn Ngọc giật mình: "Quả nhiên. . . Đến Vĩ Đại chúng, bản thể đều sản sinh dị hoá. . . Biến thành vô cùng kỳ dị tồn tại. . ."

Xoẹt!

Một cơn sóng đánh tới, ở Đế Lạc phong chu vi bắn lên đầy trời nước đen.

Lượng lớn nước đen ngưng tụ , hóa thành một cái bàn tay lớn màu đen, liền hướng Thiên Quỷ chớp tới, không quan tâm chút nào ngộ thương.

Có lẽ, theo Âm Cửu U, cái gọi là Hoàng Hôn chúng, thậm chí Đại Hạ thái tổ, đều bất quá là dụ dỗ Thiên Quỷ đi ra khỏi nơi này.

Một khi Thiên Quỷ xuất hiện, liền mất đi tác dụng.

Ô ô!

Thiên Khóc tiếng vang vọng, nước đen bàn tay lớn bị Thiên Quỷ vỡ nát , hóa thành đầy trời hạt mưa, rơi xuống toàn đảo.

Thiên Quỷ thể tích đã vô cùng khổng lồ, chỉ là một viên đầu lâu liền dường như núi cao, nhưng Âm Cửu U so với nó to lớn hơn trăm lần ngàn

lần.

rầm!

Từng cái từng cái sóng lớn mãnh liệt mà đến, lay động Đế Lạc phong, phảng phất đáy biển còn tiềm tàng một cái cự nhân, chính đang tại kích thích Đế Lạc phong căn cơ.

Biển rộng mãnh liệt, bỗng nhiên nhấc lên một mặt mấy trăm mét cao tường nước, giống như cấp mười lớn biển gầm giống như, bao phủ toàn đảo.

'Đệt! Cửa thành cháy, tai vạ tới cá trong chậu!'

Nước đen cuộn cuộn, tận diệt thiên hạ, chỗ đi qua, cây cỏ mục nát, sinh linh đoạn tuyệt, Đoàn Ngọc bóng người cũng không còn cách nào ẩn giấu, bạo lộ ra.

Chỉ là chiêu này tuy rằng khủng bố, có thể trong nháy mắt diệt quốc, nhưng đối với Thiên Quỷ mà nói, vẫn là không có gì. Ở nước đen trong không ngừng đánh tan nước biển hình thành bàn tay lớn, có vẻ vô cùng còn có thừa lực.

'Âm Cửu U là Vĩ Đại chủng, Thiên Quỷ cũng là Vĩ Đại chủng, dù cho Âm Cửu U có một đám thuộc hạ, e sợ cũng là không được. . .'

Đoàn Ngọc xem như là thấy rõ, cái gọi là Vĩ Đại chủng, chính là một thế giới có thể chống đỡ cực hạn.

Ở Vĩ Đại chủng trước mặt, bao nhiêu Hoàng Hôn, Ô Nhiễm, Kỳ Hành chủng tộc, đều là chịu chết!

Chỉ có Vĩ Đại, mới có thể đối kháng Vĩ Đại.

Mà cái này hai đại bá chủ trong lúc đó đấu tranh, e sợ mười ngày tám tháng đều không thể giải quyết.

Trừ phi. . . Âm Cửu U một phương còn có trợ lực!

"Phụ cận Vĩ Đại chủng tộc?"

Đoàn Ngọc hai mắt trừng trừng, nghĩ đến một cái nào đó tồn tại.

Xoẹt!

Trong nháy mắt tiếp theo, vô số bạch tuộc giống như xúc tu, phá tan màu đen ngoài khơi, hướng thiên quỹ chộp tới.

Cái này Hắc Vụ thâm uyên bên trong thần bí tồn tại, trước cũng không phải là sợ hãi Thiên Quỹ, chỉ là phải đợi chờ càng tốt sẵn bắt thời cơ!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 332: Đại Di Chuyển

Huyền Thiên thế giới.

Đông Hải.

Một nhánh hạm đội khổng lồ giương buồm ra biển, mỗi một chiếc thuyền đều cao to cực kỳ, bao bọc sắt lá, theo gió vượt sóng.

Ở trung tâm nhất trên soái hạm, thành linh treo lơ lửng một mặt long kỳ!

Đây là Đại Kinh thủy sư, hộ vệ Kinh đế Đoàn Ngọc đi tuần.

Mênh mông cuộn cuộn mười vạn người thuyền ra Đông Hải, bất luận Đông Hải, vẫn là cái khác nước nhỏ, đều sợ đến không được, dồn dập phái ra sứ giả đến đây thỉnh an, chỉ lo Đoàn Ngọc một cái không cao hứng, liền đem bọn họ diệt.

Không biết, Đoàn Ngọc lần này đi tuần, căn bản liền lừa chim bọn họ.

"Đế quân!"

Rokuro Hara, Lý Ngọc Long, cùng với Giao nhân tộc Băng Vân đại trưởng lão đi tới để tọa phía trước, cung kính hành lễ: "Phía trước lại đi, liền ra Đông Hải phạm trù, tiến vào chân chính biển sâu khu vực, vô cùng nguy hiểm!"

Đoàn Ngọc biết được, Huyền Thiên thế giới vẫn cứ có cực hạn, đặc biệt Đông Hải lại hướng về đông, đại thể liền đến thiên địa phần cuối.

Lúc này khoát tay chặn lại: "Không sao, mệnh lệnh tiếp tục tiến lên!"

'Để quân khí tức, càng ngày càng sâu không lường được!'

Ba người liếc mắt nhìn nhau, hành lễ lui ra.

Đoàn Ngọc vẫn cứ mặc ngồi, trên người tựa hồ có tầng tầng hào quang gia trì, đang cùng một thế giới khác liên kết.

Dựa phân thân cùng Bản tôn thần bí liên hệ, rất nhiều cầu nguyện liền lấy hấn làm vì trung chuyển, không ngừng từ Hoàng Thiên đi tới Huyền Thiên trong.

Thông qua những thứ này tín ngưỡng chi tuyến, hấn có thể xem đến rất nhiều hình ảnh.

Hoàng Thiên thế giới, thành Bắc Thiết.

Một tràng oanh oanh liệt liệt lớn di dân đã bắt đầu.

Lượng lớn sơn thôn cư dân, bị phủ thành chủ mệnh lệnh hướng về trong thành dời đi, đồng thời lấy công thay chần, phân phát lương thực.

Bất quá, động tác này đều là tự nguyện.

Thật không muốn tới, cũng coi như.

Trên thực tế, phạm vi ngàn dặm thế lực, đều cho rằng tân thành chủ điên rồi.

Tuy rằng thành Bắc Thiết kho tàng phong phú, nhưng nếu không chuyện sinh sản, nhiều nhất chống đỡ đám người này sinh hoạt nửa năm.

Nửa năm vừa qua, lập tức liền muốn giết gấu vá vai, sản sinh đại tai nạn.

Nhưng Diệp Thu Hàn đối với Đoàn Ngọc vô cùng tín nhiệm, liền như thế phổ biến.

Đến di dân cũng không làm cái gì, cơ bản là đối với thành trì tiến hành nghỉ ngơi, thành lập đơn sơ khu dân cư dàn xếp, sau đó chính là phổ biến Huyền Thiên giáo.

Đang lúc này, lại một lần sóng di dân đến.

Hàn Đạt tay đập mái che nắng, nhìn thành Bắc Thiết: "Đây chính là chủ thành sao? Thật sự thật lớn! Trường thôn. . . Chúng ta thật sự có thể ở đây sinh hoạt?"

"Sứ giả đại nhân nói, Thành chủ đại nhân đáp ứng cung cấp nửa năm lương thực. . . Thực sự không được, coi như chúng ta tập thể đi ra đánh một lần đũa ở sao!"

Mới trưởng thôn Thái Thiên Hữu cười ha hả nói.

Trên thực tế, thành Bắc Thiết thành chủ biển thiên, đối với bọn họ thôn tới nói, không khác nào thiên đại tin tức tốt.

Ít nhất, trước Côn Nhất cái kia chỉ là thuế lại chuyện, liền hoàn toàn không ai quan tâm.

Đồng thời, xuất phát từ nhỏ nông thị thức giáo hoạt, bọn họ lần này đi ra, còn để lại một nửa người ở trong thôn.

"Tốt, thêm vào các người, cái này một lần sóng liền đủ!"

Nơi cửa thành, Hàn lão đầu cười ha hả nói: "Trước tiên đi Huyền Thiên tế đàn,lay qua ông trời sau khi, lập tức ăn cơm!"

"Huyền Thiên tế đàn? !"

Hàn Đạt cùng Thái Thiên Hữu liếc mắt nhìn nhau, cái này lại là mới đồ vật.

Ong ong!

Nhưng không biết tại sao, cái này thành trì trong, loại kia sáng ngời hào quang , khiến cho bọn họ rất là thả lỏng, phảng phất chụp nhập tâm linh, gột rửa rơi mất nguyên bản ô uế. . .

. . .

Đế Lạc phong.

Biển đen chảy ngược, sóng lớn ngập trời , hóa thành bàn tay lớn.

Cùng lúc đó, từ Hắc Vụ thâm uyên phương hướng, lượng lớn xúc tu lan tràn, trào thẳng Thiên Quỷ!

Hai cái vĩ đại tồn tại dặt tay, phải đem cái này Hoàng Thiên cuối cùng chiến lực hoàn toàn phá hủy!

Chiến đấu như vậy, đã là thần thoại!

Người bình thường dù cho chỉ liếc mắt nhìn, đều sẽ phải chịu khó có thể tưởng tượng thương tổn.

"Báo thù! Báo thù!"

Thiên Quỷ thân trên, báo thù hò hét cùng Thiên Khóc hợp nhất , hóa thành một loại sâu xa thăm thăm âm phù, như sóng gợn hướng bốn phía bao phủ.

Cái kia nước đen bàn tay lớn trong nháy mắt nổ tung, biến thành đầy trời bọt nước.

Xì xì!

Dù là như vậy, bạch tuộc xúc tu nhưng cũng thừa dịp này cơ hội tốt, nắm lấy Thiên Quỷ thân thể.

Vô số màu đen bạch tuộc xúc tu trên giác hút nhúc nhích, tỏa ra đen tối khí tức, thăm dò vào hư không, dọc theo Thiên Quỷ nửa trong suốt bộ xương bao phủ lan tràn, không ít mủ dịch chảy ra, ăn mòn nguyên bản thân hồn.

Biến đen nơi sâu xa, cái kia Hắc Vụ thâm uyên chúa tể, nửa người nửa bạch tuộc vĩ đại tồn tại thân ảnh dần dần hiện lên.

Không chỉ có như vậy, ngập trời nước biển dung hợp, lại hình thành một cái nào đó u ám hình người.

Nếu nói là cái này vô tận Cửu U Chi Hải là chân chính Cửu U Chi Chủ, vậy này cái hình người, chính là ý chí của nó hóa thân, có thể xưng là 'Âm Cửu U' !

Cái này quan hệ, liên tương tự Đoàn Ngọc Bản tôn, cùng cái này phân thân hình thức.

Cùng vừa mới tùy ý ngưng tụ nước biển bàn tay lớn không giống, lần này xuất hiện hình người vô cùng ngưng tụ, phảng phất biển đen kết tinh, so với băng kiên cố ngàn tỉ lần, trên người có màu đỏ tím hoa văn.

Có thể nói, như vậy một bộ thân thể, cũng đã vượt qua không ít chủng tộc, có thể nói này thể đứng đầu.

Tím đỏ cự nhân chân đạp Đế Lạc phong, đi tới Thiên Quỷ trước mặt, đâm ra một quyền!

Ầm!

Phảng phất Bàn Cổ khai thiên địa, Hồng Mông sinh hỗn độn!

Không cách nào truyền lời xung kích bạo phát, bị màu đen xúc tu quấn quanh Thiên Quỷ không thể tránh khỏi, miễn cưỡng ăn xuống cái này quyền, không ít toái cốt bay tán loạn, lượng lớn oan hồn một thoáng tiêu tan.

"Thiên Quỷ chính là Hoàng Thiên cuối cùng chiến lược. . . Hoặc là nói, cuối cùng khí số nơi, một khi bị diệt. . . Chỗ tốt đến tốt cùng ở nơi nào?"

Theo Đoàn Ngọc, lần này chiến đấu không có chút ý nghĩa nào.

Vĩ đại tồn tại chiến đấu, không phải trong thời gian ngắn ngủi có thể giải quyết.

Thậm chí, đánh bại dễ dàng, đánh chết khó khăn, dù cho lấy hai đánh một, cũng là như vậy!

Đương nhiên, hần lúc này, đã hầu như không có thời gian lại nghĩ những thứ này.

Thoát đi tam đại Vĩ Đại chủng lan đến phạm vi, là một mặt, mà còn có một mặt, chính là phiền phức đã tìm tới cửa.

"Là người!"

Yêu long dáng dấp Đại Hạ thái tổ cùng mặt khác ba con Hoàng Hôn chủng từ bốn phía đem Đoàn Ngọc vây nhốt: "Đoàn Ngọc? Người dĩ nhiên từ Huyền Thiên thế giới đuổi lại đây? Không. . . Đây không phải là người!"

Đại Hạ thái tổ một chút liền đem Đoàn Ngọc nhận ra được.

Trên thực tế, sớm lúc trước biến đen cuồn cuộn, tận diệt toàn đảo thời điểm, Đoàn Ngọc liền không có cách nào lại ẩn giấu.

Cái này một mảnh biến đen, đều có thể coi như cái kia Vĩ Đại chủng bản thể, mang theo cường đại tính ăn mòn, dù cho là hắc, cũng chỉ có thể lập tức vận dụng Huyền Thiên ánh sáng, mới miễn cưỡng bảo vệ tự thân.

"Đại Hạ thái tổ, đã lâu không gặp!"

Đoàn Ngọc con mắt thoáng nhìn: "Vẫn không có chúc mừng người rốt cục túc nguyện được đền bù, thu được sống lại. Tuy rằng cái này ngoại hình. . . Thực sự là xấu xí một chút!"

"Miệng lưỡi bén nhọn!"

Đại Hạ thái tổ gào thét một tiếng: "Giết hắc!"

Hắc tựa hồ tại Âm Cửu U nơi đó rất được sủng ái, có điều động Hoàng Hôn chủng quyền lực.

Còn lại ba con Hoàng Hôn chủng, một con là song đầu con dơi, còn có một con khổng lồ sói đen, cuối cùng nhưng là giun đáng dấp, nhưng cả người đều dài mãi con mắt.

Mỗi một cái khí tức trên người đều so với Bắc Lạc Không muốn thâm thúy, đồng thời còn khoác một tầng hoàng hôn ánh sáng.

Loại này hoàng hôn giống như ánh sáng, lại cùng Huyền Thiên ánh sáng thần thánh tính chất không sai biệt lắm, chỉ là mang theo cường đại ô nhiễm.

"Cái này thật đúng là. . . Lợi hại!"

Đoàn Ngọc hai tay hợp lại, Huyền Thiên ánh sáng thần thánh bỗng nhiên tỏa ra, hướng bốn phía khuếch tán.

Làm sao cái này.... cái này.... Chút Hoàng Hôn chúng chỉ là gào lên một tiếng, trên người tựa hồ vô cùng không thoải mái, chột sẽ không có cái khác dị dạng.

Những kia Thực Thi Quỷ, hoặc là nói Hành Thi, ở Huyền Thiên quang mang phía dưới một chụp liền thành chất lỏng, chỉ là tự thân quá yếu.

Nhưng Hoàng Hôn chúng không giống, chúng nó đã hoàn toàn bị ô nhiễm sau Hoàng Thiên tiếp nhận, trên người ngưng tụ một tầng Hoàng Thiên ánh sáng thần thánh, cùng cái này Huyền Thiên ánh sáng thần thánh, trên lý thuyết mà nói là đồng cấp đồ vật.

Chỉ là bởi vì cái kia ô nhiễm Hoàng Thiên không thể gọi tên tồn tại đã đi rồi, Hoàng Thiên thế giới thiên ý cũng ngã xuống, không có sinh ra một cái bị ô nhiễm sau thiên ý đến, bằng không còn lợi hại hơn gấp mười gấp trăm lần!

Hống hống!

Tiếng gầm gừ bên trong, Đại Hạ thái tổ cùng ba con Hoàng Hôn chúng cùng nhau phát động công kích.

Hào quang óng ánh soi sáng thiên địa, tuy rằng kém xa tít tắp một mặt khác ba cái Vĩ Đại chúng thanh thế, nhưng cũng là này thế đỉnh cao nhất lực lượng!

Che ngợp bầu trời ánh sáng bao phủ tất cả, không chỗ có thể trốn!

Nếu không chỗ có thể trốn, cũng chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ!

Đoàn Ngọc trên người Huyền Thiên hào quang lại thịnh, giống như một vòng bạch sí thái dương, bị bốn đạo màu vàng cột sáng bắn trúng.

Tràn đầy lực lượng, trong nháy mắt liền phảng phất mở ra một cái nào đó hạn mức tối đa, phá toái hư không, liên thông một cái khác dị thể giới.

...

"Là lúc!"

Huyền Thiên thế giới, Đoàn Ngọc Bản tôn đứng dậy, đi tới kỳ hạm boong tàu.

Lúc này, hãn tọa hạm đã đi tới hạm đội phía trước nhất.

"Để quân, không cách nào tiếp tục tiến lên!"

Giữa bầu trời, mây đen kéo tới dày đặc, sấm sét múa tung.

Trên đại dương, bão táp bao phủ, ám lưu mãnh liệt.

Bất luận nhìn thế nào, đều là một bộ đáng sợ đến cực điểm tình cảnh.

Rokuro Hara cùng Lý Ngọc Long quỳ gối Đoàn Ngọc trước mặt, liên tục khuyên can.

"Nơi này chính là Huyền Thiên biên giới. . . Quả nhiên. . . Chỉ là một thế giới a!"

Đoàn Ngọc thở dài một tiếng.

Nơi này thế giới với hãn xuyên qua nơi khởi nguồn không giống nhau, không có vũ trụ, trời tròn đất vuông, thậm chí tứ cực đều có giới hạn.

Nếu là tiếp tục thâm nhập sâu nghiên cứu xuống đi, cũng là một cái chuyện rất thú vị.

Đương nhiên, lúc này không phải lúc nghiên cứu.

Hắn rung lên ống tay áo, cả người lảo không mà lên, đi tới bão táp ở trong.

Võ đạo Kim Cương Bất Hoại, Tiên đạo Lôi Kiếp Bất Diệt.

Dung hợp hai đại truyền thuyết vào một thân, lúc này Đoàn Ngọc, chính là Huyền Thiên thế giới ngàn vạn năm qua người số một!

"Huyền Thiên ánh sáng thần thánh, câu thông hai giới, sắc!"

Đoàn Ngọc giơ lên tay phải, phía trên ngưng tụ tràn đầy huy hoàng quang mang, bỗng nhiên đập về phía một chỗ hư không.

Ầm ầm!

Thiên địa chấn động.

Cái kia bờ bãi tàn phá bão táp, hải dương, thậm chí múa tung lôi đình đều là một dừng, chợt bắt đầu rồi phá nát.

Không chỉ có là chúng nó , liền ngay cả nhất là bản chất hư không, cũng bắt đầu phá nát quá trình!

"Chuyện này. . ."

Trong hạm đội, không biết bao nhiêu người tu luyện nhìn tình cảnh này, đều là không tự chủ được quỳ sát xuống.

"Phá toái hư không!"

Đoàn Ngọc khẽ mỉm cười, trước mặt hiện ra hai mảnh bóng mờ, đều là đến từ Hoàng Thiên thế giới.

Trong đó một chỗ, là thành Bắc Thiết, tất cả cư dân, thậm chí tu sĩ, vào đúng lúc này, bất luận nguyên bản đang làm gì, đều theo bản năng mà thả xuống trong tay tất cả, bắt đầu cầu nguyện.

"Huyền Thiên đại từ, phổ độ chúng sinh!"

Ở rất nhiều tiếng cầu nguyện trong, thành Bắc Thiết phụ cận bản khối phát sinh kịch liệt ba động.

Ầm ầm ầm. . . Đột nhiên, động đất liền bắt đầu.

Mặt khác một mảnh bóng mờ, lại là Đế Lạc phong.

"Phân thân lực lượng, vẫn còn có chút miễn cưỡng, tốt vào lúc này liên thông hai giới, có thể mượn càng nhiều lực!"

Đoàn Ngọc Bản tôn chỉ cười cười, trên tay một viên Ngọc Ấn hiện lên, đầu đi qua.

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 333: Đại Kết Cục

Hoàng Thiên thế giới.

Đế Lạc phong.

Một viên Ngọc Ẩn xuyên phá hư không, sát na đi vào Đoàn Ngọc mi tâm.

Cái này một viên Ngọc Ẩn, chính là Đoàn Ngọc đạo, một thân tu vị ngừng tụ.

Hoặc là nói, lúc này cái này bên trong phân thân, liền biến thành Bản tôn, mà Huyền Thiên thế giới Bản tôn , hóa thành phân thân.

Vận dụng tuyệt diệu, tồn một lòng!

Nguyên bản, Đoàn Ngọc là không dám để cho chính mình Bản tôn lại đây Hoàng Thiên , bởi vì Huyền Thiên rất có thể trở mặt, đóng cửa tiền khách.

Nhưng lúc này, hai mảnh thế giới lối đi chính đang tại liên kết, tiến hành một tràng động tác lớn, Thế giới chi môn mở ra, trong thời gian ngắn đóng không lên , ngược lại cũng không cần sốt ruột.

Ầm ầm!

Đồng dạng trong chớp mắt này, Đại Hạ thái tổ cùng ba con Hoàng Hôn cùng công kích, liền đánh tan nguyên bản phòng ngự, rơi vào Đoàn Ngọc trên người, như đụng quả núi, ba quang dập dờn.

"Đao Thương Bất Nhập? Huyền Thiên thế giới Bình gia truyền thuyết?"

Đại Hạ thái tổ gào thét: "Không thể. . . Huyền Thiên cảnh giới làm sao có thể ở Hoàng Thiên thông dụng? Đồng thời. . . Dù cho Kim Cương Bất Hoại, cũng tuyệt đối ngăn trở không chặn được chúng ta liên thủ một đòn!"

Thực lực của hắn không kém Hoàng Hôn chủng.

Lần này, chính là tứ đại Hoàng Hôn chủng liên thủ, Đoàn Ngọc lại như không có chuyện gì xảy ra mà tiếp xuống, không bị thương chút nào!

Cái này liền làm Đại Hạ thái tổ giật nảy cả mình.

"Nếu là dĩ vãng, có lẽ không thể, nhưng lúc này không giống nhau. . ."
Đoàn Ngọc chậm rãi mà nói: "Song thiên tụ hợp, chính là vạn năm khó gặp một lần đại biến cục!"

Trước là thực lực chưa tới. Lúc này khôi phục đỉnh cao, cố gắng tiến lên một bước, hắn bỗng nhiên rõ ràng.

Chính mình đến đây Hoàng Thiên, chính là Hoàng Thiên bị ô nhiễm sau khi, biến số lớn nhất!

Mà Thiên Quỷ xuất hiện, phát động Thiên Khóc, giải cứu mình ra Hắc Vụ thâm uyên, tương tự là còn sót lại thiên ý ở quấy phá!

Thiên ý tuy chết, vẫn có để lại, xem ra bản thân là nó duy nhất đường sống!

Đáng tiếc, năng lực chính mình có hạn, chỉ có thể thoáng cứu đến một ít tinh anh, nhưng không cách nào cứu thế.

Làm cái này cái kia ô nhiễm Hoàng Thiên tồn tại để lại Vĩ Đại chủng, Âm Cửu U cùng Hắc Vụ chúa tể, nhưng là trước tiên xuất kích, muốn tiêu

diệt Hoàng Thiên để lại, đem thế giới này hoàn toàn giết chết , làm cái này hướng về cái kia tồn tại dâng lên tế phẩm.

Nhưng ở như vậy tồn tại trong mắt, tất cả những thứ này, trên thực tế đều là trò trẻ con . Bất quá là một cái thoáng thú vị chút trò chơi thôi.

Chính mình Đạo ẩn bên trong , tương tự chất chứa rất nhiều bí mật.

So với như đi đến xa lạ Hoàng Thiên, lập tức thì có một tầng đột phá!

'Nhìn tới. . . Ta trước linh cảm rất chính xác. . . Đạo ẩn công pháp đầu nguồn, cũng không phải là Huyền Thiên đặc sản. . . Đạo ẩn là quyền bính! Là chương khống! Mang theo một loại phổ thích tính, bất luận đi đâu cái thế giới, đều sẽ luyện hóa bản thổ thế giới quy tắc, hình thành thế giới mạnh nhất chiến lực!'

Đoàn Ngọc trong lòng rất nhiều hiểu ra: "Cái này Đạo ẩn công pháp, Triện Khắc sư truyền thừa, chính là vì chư thiên vạn giới xuyên qua khách mà chuẩn bị!"

Một niệm đến đây, lập tức đốn ngộ.

Tâm thần của hắn phảng phất tìm hiểu Triện Khắc sư truyền thừa lịch sử mạch lạc, dọc theo thời gian tuyến không ngừng hướng lên, nhìn thấy cái kia ban đầu một cái tay!

Một tay che trời!

Không nghi ngờ chút nào, đối phương là cùng ô nhiễm Hoàng Thiên thế giới cái này bằng nhau tồn tại, vị cách thậm chí còn có vượt qua!

Cái này Đạo ẩn công pháp , bất quá là đối phương một cái món đồ chơi, hoặc là nói, đối với xuyên qua người một cái biểu tặng?

Tâm tư đến đây, Đạo ẩn công pháp ở trong lòng hắc đã không có chút nào mê hoặc: "Sáu chuyển Ngọc Ẩn sau khi, là bảy chuyển Đạo ẩn! Tương đương với Thuần Dương Bất Hủ cảnh giới Chân Tiên!"

"Thậm chí, Đạo ẩn công pháp căn bản không có phần cuối, tám chuyển chín chuyển, thậm chí mười chuyển mười một chuyển đều có khả năng. . . Điều này cần ta du lịch chư thiên vạn giới, không ngừng luyện hóa thể giới quy tắc cùng bốn nguyên! Cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ tới đạt cùng cái kia không thể gọi tên tồn tại, thậm chí hậu trường hắc thủ đồng dạng cảnh giới, thậm chí càng vượt qua!"

Hắc nhảy cảm nhận ra được hậu trường hắc thủ khát vọng.

Cái gọi là thể gian vốn không có đường, đi nhiều người, liền biến thành đường.

Đồng dạng, chư thiên vạn giới trong, ban đầu cảnh giới, lại là từ đâu tới đây?

-- chỉ có thể là cầu đạo người từng bước một thử nghiệm đi ra, tổ tiên không nhất định hoàn toàn chính xác, con đường phía trước cũng có phần cuối.

Lúc này, liền cần người mới đi sáng tạo, đi thăm dò!

Chính mình bảy, tám chuyển Đạo ẩn, có lẽ ở đối phương xem ra , căn bản không đáng quan tâm, nhưng cửu chuyển mười chuyển, thậm chí hai mươi chuyển sau khi đây?

Có lẽ, chính mình sẽ mở ra hoàn toàn mới đại đạo, thậm chí bức bách chư thiên vạn giới đến thích ứng chính mình!

Cái này thì tương đương với hợp đạo, hoặc là mở đường tổ sư.

'Hay là trò chơi, hay là biểu tặng, hay là vật thí nghiệm. . . Thậm chí hay là nghĩ bồi dưỡng một cái chân chính có thể đánh bại mình người. . . Tương lai ngàn tỉ, ai có thể tất cả đều nắm đây?'

Đoàn Ngọc lúc này quan sát bên trong thân thể, là có thể phát hiện mình sáu chuyển Ngọc Ẩn bên trên, đã nhiều hơn một loại huyền diệu khó hiểu khí chất.

Trong lòng biết bảy chuyển bản chất đã, chỉ cần quân lương một đến, lập tức chính là nước chảy thành sông.

Đại Hạ quá Tổ thần sắc cuồng biến.

Hắn cũng nhìn ra, Đoàn Ngọc trên người phát sinh cái gì khủng bố biến hóa: "Nhanh! Diệt hắn!"

Đáng tiếc, tiếp theo một cái chớp mắt, Đoàn Ngọc trên tay liền hiện ra một tia sáng trắng.

Đó là cô đọng thành thực chất Huyền Thiên hào quang, mang theo lạnh lẽo cực kỳ ý chí, dù cho thiên kiếp, chỉ sợ cũng phải kém hơn mấy trù.

"Thế thiên hành phạt!"

Đoàn Ngọc xoay eo vung tay, đột nhiên ném đi.

Phốc!

Trường mâu phá không, phát ra tiếng vang kịch liệt, tốc độ tựa hồ vượt qua quang mang.

Âm thanh phát ra trước, nó liền đem Đại Hạ thái tổ chọc vào cái đánh xuyên.

"Người. . . Dĩ nhiên có thể giết ta?"

Đại Hạ thái tổ sắc mặt kỳ dị, tựa như không dám tin tưởng.

Ầm ầm!

Mãnh liệt cực kỳ bạch quang, lấy hấn làm trung tâm, mãnh liệt hướng bốn phía khuếch tán.

Mặt khác ba con Hoàng Hôn chủng sợ hãi suy nghĩ muốn trốn khỏi, vẫn như cũ ở lan đến phạm vi ở trong, bị quang diễm bao phủ, Hoàng Thiên quang mang cấp tốc tiêu tan, bản thể hóa thành tro bay.

Ầm!

Đang lúc này, một cái khác trên chiến trường, so với Đoàn Ngọc càng thêm ba động khủng bố bạo phát.

Thiên Quỷ lại làm sao sắc bén, cũng không phải hai cái Vĩ Đại chủng đối thủ, giáp công phía dưới, nửa hư huyền đầu lâu hoàn toàn ngưng tụ, phía trên từng đạo từng đạo khe hở hiện lên.

Rốt cục, ở Âm Cửu U một lần cuối cùng oanh kích trúng, bỗng nhiên nổ tung!

Ào ào ào!

Thiên Khóc đột nhiên tăng lên, giữa bầu trời mưa máu giọt lớn giọt lớn rơi xuống.

Đây là Thiên Quỷ ngã xuống, thiên địa đồng bi!

Đế Lạc phong đậy, rất nhiều khe hở không ngừng mở rộng, cuối cùng hoàn toàn tan vỡ.

Ba vị Vĩ Đại chủng giao thủ, thậm chí quấy rầy nơi này nguyên bản quỹ dị quy tắc, khiến cho Đế Lạc phong đánh mất tồn tại trụ cột!

"Thiên Quỷ. . . Thật sự ngã xuống. . ."

Đoàn Ngọc có chút chấn động.

Chính mình tuy rằng Bản tôn ở đây, khoảng cách Vĩ Đại chúng vẫn có một khoảng cách nhỏ.

Mà Thiên Quỷ cảm ứng được chính mình đi tới này thế, vọng cố gắng giãy dụa, rồi lại bị mặt khác hai đại tồn tại tiêu diệt, tình cảnh này thực sự đáng thương đáng tiếc.

"Cái này đã không phải sắp chết giãy dụa, mà là muốn chết rồi sống lại, chẳng trách lực cản lớn như vậy! Hoàng Thiên đến đây, có thể nói hoàn toàn luân hãm, cũng không còn cách nào nghịch chuyển!"

Đoàn Ngọc trong nháy mắt này, cảm nhận được nơi này thiên địa bi ai.

Hoàng Thiên hủy diệt cùng suy sụp tư thế, bị đại đại gia tộc.

Ô ô!

Thiên Khóc tiếng vang vọng, phảng phất sao băng bạo phát, lượng lớn Thiên Quỷ hài cốt rải rác chung quanh, hóa thành thế giới phạm vi mưa sao sa.

Thời khắc này, tất cả Hoàng Thiên thế giới thổ, đều theo bản năng mà chảy ra nước mắt, phảng phất mất đi cái gì cực kỳ trọng yếu đồ vật.

Mà vạn ngàn lưu quang trong, một đạo cực kỳ bình thường ánh sáng, 'Trùng hợp' va vào Đoàn Ngọc trong lòng.

"Đây là. . ."

Hắn nhìn trong tay một đoạn bạch cốt: "Hoàng Thiên mảnh vỡ? ! Hoặc là nói, một phần bốn nguyên quyền hạn?"

Đoàn Ngọc cỡ nào thông minh, lập tức đã nghĩ đến chân tướng.

Thiên Quỷ là đã từng là thiên ý, đương nhiên biết đại thế không đảo ngược.

Bởi vậy, nó căn bản cũng không có nghĩ tới khôi phục Hoàng Thiên nguyên bản vinh quang, mà là tráng sĩ chặt tay, thần lẩn đoạn đuôi!

"Không! Cái này đã không phải chặt tay, mà là chặt đầu a!"

Đoàn Ngọc lẩm bẩm: "Thiên ý hoàn toàn băng diệt, cũng là giải trừ thành Bắc Thiết di dân cuối cùng một cửa ải. . . Mà này mảnh quyền hạn, nhưng là tặng cho ta cùng Huyền Thiên, Hoàng Thiên thiên ý đã hoàn toàn từ bỏ, chuẩn bị hòa vào Huyền Thiên trong?"

Tuy rằng chỉ là một khối nhỏ mảnh vỡ, nhưng cũng là cực kỳ thuần túy thế giới bốn nguyên.

Như Huyền Thiên nuốt chửng, chỗ tốt rất nhiều, đồng thời chí thuần chí tịnh, không có một chút nào ô nhiễm.

Mấu chốt nhất chính là, Hoàng Thiên lấy này còn có thành Bắc Thiết làm vì dựa vào, dường như Đoàn Ngọc giống như, hướng về Huyền Thiên nhập cổ, từ đây nhập vào Huyền Thiên.

Một phần Hoàng Thiên thiên ý, hòa vào Huyền Thiên thiên ý trong , làm cái này Hoàng Thiên di dân đại biểu.

Tuy rằng phần này khoản rất nhỏ, cùng Huyền Thiên bản thể so với, đại khái là khoảng một so với một vạn thể lượng, nhưng người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, chính là cái đạo lý này.

Điều này làm cho Đoàn Ngọc liên tưởng đến đạo mạch hỏa chủng kế hoạch.

Dù cho bị diệt, cũng có hạt giống rải rác bốn phương, không phải tá thể trọng sinh, chỉ là tinh thần cùng ý chí kéo dài! Cũng là hy vọng cuối cùng!

...

Huyền Thiên thế giới.

Biển rộng sóng lớn mãnh liệt, phía trước bão táp bỗng nhiên tản ra, hiện ra một mảnh đại lục.

Hoặc là nói, thể tích rất lớn cự đảo.

"Đế quân!"

Rokuro Hara mấy người nhìn thấy tình cảnh này, đều hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Nguyên bản nơi này chính là thế giới phần cuối, làm sao lúc này, thế giới phần cuối còn mở rộng?

Thậm chí từ cự đảo khí tức nhìn lên, còn rất có sinh cơ, có lẽ liền có Nhân tộc sinh sôi.

"Này đảo, ban tên cho Hoàng Thổ đại lục!"

Đoàn Ngọc lời vàng ý ngọc, trực tiếp rơi xuống thánh chỉ.

Cái này Hoàng Thổ đại lục, tự nhiên là từ Hoàng Thiên trực tiếp đào đến, lấy thành Bắc Thiết làm trung tâm, nguyên bản phạm vi không có lớn như vậy, nhưng Thiên Quỷ cuối cùng băng diệt, lại là thúc đẩy lần này mở rộng.

Đối với Đoàn Ngọc mà nói, tương tự rất có chỗ tốt.

Hắn thần thức quét qua, liền nhìn thấy thành Bắc Thiết, cùng với trong thành nghi ngờ không thôi Diệp Thu Hàn mấy người.

Thậm chí, Hoàng Thổ đại lục bên trên, cũng không có thiếu mới mẻ vật chủng, tài nguyên. . .

"Ở xuyên qua đồng thời, liền bị gột rửa một lần, loại trừ ô nhiễm sao?"

Đoàn Ngọc tự lẩm bẩm: "Trên thực tế, dù cho là Ô Nhiễm chủng, chỉ cần bị Huyền Thiên quy tắc cải tạo qua , hóa thành bản thổ vật chủng sau khi, sẽ không có bao lớn nguy hại, đồng thời đối với thế giới vật chủng tính đa dạng rất có chỗ tốt!"

Hắn mang theo mười vạn cấp bậc hạm đội lại đây, chính là muốn trước tiên tiếp thu cũng trấn áp, thu được cái này quý báu nhất của cải.

Ầm ầm!

Huyền Thiên thế giới mở rộng, thu được một mảnh nhỏ đại lục, còn có ngàn vạn cấp bậc sinh linh, vô số tài nguyên, là lớn đến mức nào chỗ tốt nơi?

Càng không cần phải nói, còn có một phần Hoàng Thiên bốn nguyên số lượng.

Đoàn Ngọc thật sâu hô hấp, nhìn thấy tử khí đông lại!

Từng tia tia thế giới bốn nguyên , hóa thành tử khí, trăm xuyên quy lưu giống như đi vào thân thể mình.

Đây là thế giới vị cách, từ xưa đến nay, không một người nắm giữ!

Thương hải tang điền , hóa thành nháy mắt.

Hắn lên tiếng thét dài, dĩ nhiên đã đột phá bảy chuyển Đạo ấn, thành tựu Chân Tiên vị trí! Từ đây Thuần Dương Bất Hủ, tỏa sáng cùng nhật nguyệt, thiên địa đồng thọ!

...

Hoàng Thiên thế giới.

"Âm Cửu U, Hắc Vụ chúa tể!"

Nhìn vây giết tới hai cái Vĩ Đại chủng, Đoàn Ngọc trên người thêm ra một loại ung dung không vội khí phách.

"Tuy rằng các người đã đạt đến thế giới này cực hạn. . . Nhưng ta không giống, Thuần Dương Bất Hủ, vốn là cùng các người bằng nhau, càng không cần phải nói, ta còn có vị cách tại người!"

Hơi suy nghĩ bên trong, bảy chuyển Đạo ấn hiện lên, cùng thiên địa thông.

Ở đánh mất Thiên Quỷ cái này đệ nhất quyền hạn người sau khi, bảy chuyển Đạo ấn, tựa hồ trong chốc lát liền luyện hóa nơi này thiên địa, thu được rất lớn quyền bính.

"Trấn áp!"

Đoàn Ngọc nhẹ nhàng hét một tiếng, Đạo ấn trấn áp mà xuống, như Phiên Thiên Ấn.

Ầm ầm!

Dù cho biển đen tuôn ra, khói đen phân tán, vẫn cứ không tránh khỏi cái này một ấn!

Toàn bộ Hoàng Thiên thế giới đều là chấn động, một cái cực lớn ấn tử từ trời rơi xuống, đem Cửu U Chi Hải đập vào dưới nền đất.

"Phong!"

Đại lục tảng khối rung động, hình thành một toà không thua Đế Lạc phong ấn tử hình ngọn núi, đem hai cái Vĩ Đại chủng trấn áp xuống.

"Đáng tiếc. . . Ta chung quy không cách nào hoàn toàn giết chết cở này tồn tại, chỉ có thể thông qua phong ấn, thoáng trì hoãn Hoàng Thiên thế giới tuổi thọ!"

Làm xong tất cả những thứ này sau khi, Đoàn Ngọc không có lưu luyến, trực tiếp phá toái hư không, trở lại Huyền Thiên thế giới.

Hai thiên tụ hợp lối đi hoàn toàn đóng, hấn hóa thành một đạo bạch khí, đi vào để quân Bản tôn biến ý thức.

"Lại trở về, hoặc là nói, căn bản cũng không có rời khỏi!"

Đoàn Ngọc thần niệm khuếch tán.

Lúc này làm cái này Thuần Dương Chân Tiên, thế giới vị cách, ở Huyền Thiên bên trong chính là đại năng, cao cao tại thượng Hạo Thiên thượng đế, thần thông quảng đại, khó mà tin nổi.

Toàn bộ thế giới từng hình ảnh, đều rơi vào trong mắt hấn, như trở bàn tay xem vân tay.

"Đây là thế giới của ta, ta đối với nó có lưu luyến. . ."

Hấn nhìn thấy hoàng cung, bên trong có Diệp Tri Ngự, Vu Tĩnh Bạch. . . Còn có phương bắc Tần Phi Ngự.

Tình thân, ái tình, tình bạn. . . Các loại tâm tư dâng lên, tựa như vạn trượng hồng trần, ngàn sợi tơ tình, phải đem hắt quăn quanh.

"Tiêu tiêu dao dao, làm cái Hồng Trần Tiên cũng là không sai!"

Đoàn Ngọc chỉ cười cười, ánh mắt thâm thúy.

Hắn biết, chính mình chỉ có thể ngăn ngủi giải lao, luôn có một ngày, đem bước lên chư thiên vạn giới hành trình!

VĂN ĐẠO CHƯƠNG [C]

Văn Sao Công
www.dtv-ebook.com

Chương 0: Hoàn Thành Cảm Nghĩ

Rốt cục lại trọn bộ rồi.

Tính ra, từ năm 14 tháng 11 bắt đầu viết bắt đầu, đến nay đã hơn bốn năm.

Cảm tạ chống đỡ quyển sách thư hữu, cảm tạ duyệt văn cái này bình đài, cảm tạ tất cả click, đề cử, đặt mua, khen thưởng qua quyển sách người! Bái tạ! !

Mặt khác, Văn Sao còn muốn nói một tiếng xin lỗi, hay là bởi vì quá muốn duy trì một cái quán tính, hoàn thành từ không ngừng có chương mới, hoàn thành lập tức mở sách mới thói quen hoặc là nói Kim thân, quyển sách này cấu tứ cũng không phải là rất thành thực, thế giới cùng kết cục cũng không hoàn mỹ, ở đây tỏ lòng áy náy.

Ân, liên tục phấn khởi chiến đấu hơn một ngàn cái cả ngày lẫn đêm, chưa từng có đình chỉ đổi mới, xác thực là cái gánh nặng.

Ở đây, văn sao muốn xin nghỉ một ngày, giải lao một hai tháng, thật tốt buông lỏng cùng tích lũy một thoáng.

Lần thứ hai cảm tạ chư vị thư hữu, chúng ta quyển kế tiếp sách mới gặp lại!

doanhmay cũng cảm tạ các bạn đã ủng hộ truyện đề cử, like trong truyện này

Hẹn gặp lại ở bộ sau

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trọng Sinh

Chương 2: Triện Khắc Sư

Chương 3: Âm Mưu

Chương 4: Chém Giết

Chương 5: Đến Tiếp Sau

Chương 6: Ruộng Đất

Chương 7: Trùng Hợp

Chương 8: Chặn Lại

Chương 9: Kim Phù

Chương 10: Ngọn Nguồn

Chương 11: Tòng Quân

Chương 12: Báo Thù

Chương 13: Hồ Lớn

Chương 14: Phản Tặc

Chương 15: Luyện Khí

Chương 16: Xảo Ngộ

Chương 17: Luyện Thần

Chương 18: Thổ Địa

Chương 19: Âm Phù Kinh

Chương 20: Săn Gấu

Chương 21: Truyền Thừa

Chương 22: Công Và Thủ

Chương 23: Sát Cơ

Chương 24: Chôn Vàng

Chương 25: Mộc Ấn

Chương 26: Rình Giết

Chương 27: Ly Vãn

Chương 28: Thao Thiết

[Chương 29: Chết Oan](#)
[Chương 30: Một Chương Đánh Chết](#)
[Chương 31: Phá Trạch](#)
[Chương 32: Không Nói Gì](#)
[Chương 33: Phản Phệ](#)
[Chương 34: Bỏ Mất](#)
[Chương 35: Phân Tích Rõ](#)
[Chương 36: Bách Nhẫn](#)
[Chương 37: Mời Chào](#)
[Chương 38: Đại Cục](#)
[Chương 39: Khánh Đô](#)
[Chương 40: Quý Nhân](#)
[Chương 41: Yêu Dao](#)
[Chương 42: Rút Dao](#)
[Chương 43: Chém Giết](#)
[Chương 44: Chèn Ép](#)
[Chương 45: Tàng Khí](#)
[Chương 46: Võ Cử](#)
[Chương 47: Đàm Phán](#)
[Chương 48: Man Thiên Quá Hải](#)
[Chương 49: Thần Bộ](#)
[Chương 50: Truy Bắt](#)
[Chương 51: Hắc Sơn Trại](#)
[Chương 52: Cửa Cải Khống Lồ](#)
[Chương 53: Năm Bắt Tặc](#)
[Chương 54: Quân Tử](#)
[Chương 55: Tặng Dao](#)
[Chương 56: Phá Vòng Vây](#)
[Chương 57: Vô Thường](#)
[Chương 58: Luyện Đan](#)
[Chương 59: Địa Sát](#)
[Chương 60: Thăng Quan](#)

[Chương 61: Điều Khiển](#)
[Chương 62: Hội Hợp](#)
[Chương 63: Đồng Liều](#)
[Chương 64: Ôn Đạo Nhân](#)
[Chương 65: Thần Phù](#)
[Chương 66: Ngự Tiễn](#)
[Chương 67: Hạ Độc](#)
[Chương 68: Đoạt Bảo](#)
[Chương 69: Duyên Chi Sơn](#)
[Chương 70: Quý Nữ](#)
[Chương 71: Cổ Nhân Gặp Lại](#)
[Chương 72: Bạch Hào Sơn Chủ](#)
[Chương 73: Hắc Sơn Đình](#)
[Chương 74: Các Phương](#)
[Chương 75: Tổ Tiên](#)
[Chương 76: Hạo Nhiên](#)
[Chương 77: Lang Vãn](#)
[Chương 78: Lá Bài Tẩy](#)
[Chương 79: Trở Mặt](#)
[Chương 80: Suy Đoán](#)
[Chương 81: Chướng Ngại Vật](#)
[Chương 82: Cứu Người](#)
[Chương 83: Thân Thể Đột Phá](#)
[Chương 84: Hô Hòa Hồ](#)
[Chương 85: Bất Ngờ](#)
[Chương 86: Phục Kích](#)
[Chương 87: Đường Vào Mộ](#)
[Chương 88: Mưu Tính](#)
[Chương 89: Nói Hàng](#)
[Chương 90: Quốc Quân](#)
[Chương 91: Thấy Mặt Vua](#)
[Chương 92: Bách Trân](#)

[Chương 93: Ngự Long Quân](#)
[Chương 94: Mật Thất](#)
[Chương 95: Tà Thần](#)
[Chương 96: Kiểm Chế](#)
[Chương 97: Minh Châu](#)
[Chương 98: Bạch Hào Sơn](#)
[Chương 99: Giao Dịch](#)
[Chương 100: Sát Kiếp](#)
[Chương 101: Tâm Ma](#)
[Chương 102: Thế Cuộc](#)
[Chương 103: Thanh Đồng](#)
[Chương 104: Chạy Đi](#)
[Chương 105: Bắn Giết](#)
[Chương 106: Phản Kích](#)
[Chương 107: Diệt SạCh](#)
[Chương 108: Kế Hoạch](#)
[Chương 109: Đông Hải](#)
[Chương 110: Âm Phủ](#)
[Chương 111: Thành Hoàng](#)
[Chương 112: Lâm Vân](#)
[Chương 113: Bản Đồ](#)
[Chương 114: Đánh Cuộc](#)
[Chương 115: Công Tôn Tiểu Bạch](#)
[Chương 116: Mời](#)
[Chương 117: Ra Biển](#)
[Chương 118: Yêu Sa](#)
[Chương 119: Tài Liệu](#)
[Chương 120: Hải Tặc](#)
[Chương 121: Xuất Vân](#)
[Chương 122: Dao Kiếm](#)
[Chương 123: Tới Kinh](#)
[Chương 124: Tập Kích](#)

[Chương 125: Thức Thần](#)
[Chương 126: Yết Kiến](#)
[Chương 127: Đúc Dao Sư](#)
[Chương 128: Chiến Binh Hoang Dã](#)
[Chương 129: Âm Sát](#)
[Chương 130: Hậu Hoạn](#)
[Chương 131: Dân Loạn](#)
[Chương 132: Hỏa Thiêu](#)
[Chương 133: Thoát Đi](#)
[Chương 134: Rời Đi](#)
[Chương 135: Trâu Dao](#)
[Chương 136: Chinh Biên](#)
[Chương 137: Thổ Lộ](#)
[Chương 138: Đột Kích Ban Đêm](#)
[Chương 139: Trấn Áp](#)
[Chương 140: Thẩm Phán](#)
[Chương 141: Thân Thuộc](#)
[Chương 142: Thành Viên Nòng Cốt](#)
[Chương 143: Vân Trung Quân](#)
[Chương 144: Phân Phong](#)
[Chương 145: Phong Kiếp](#)
[Chương 146: Kim Mạch](#)
[Chương 147: Ngũ Độc](#)
[Chương 148: Hải Tướng](#)
[Chương 149: Mậu Dịch](#)
[Chương 150: Doanh Châu Các](#)
[Chương 151: Chiến Tranh](#)
[Chương 152: Điệp Báo](#)
[Chương 153: Nghi Nan](#)
[Chương 154: Rượu Thịt](#)
[Chương 155: Đạp Lãng](#)
[Chương 156: Câu Xà](#)

[Chương 157: Giao Nhân](#)
[Chương 158: Giao Lưu](#)
[Chương 159: Nghe Trộm](#)
[Chương 160: Đế Lưu Tương](#)
[Chương 161: Chân Hỏa](#)
[Chương 162: Phi Kiếm](#)
[Chương 163: Yêu Côn](#)
[Chương 164: Chiến Yêu](#)
[Chương 165: Nội Đan](#)
[Chương 166: Trảm Yêu](#)
[Chương 167: Thuyền Sư](#)
[Chương 168: Khai Thác Vàng](#)
[Chương 169: Trấn Áp](#)
[Chương 170: Lại Tới](#)
[Chương 171: Đập Núi Phá Miếu](#)
[Chương 172: Rokuro](#)
[Chương 173: Ngọc Cốt](#)
[Chương 174: Một Ngựa Khi Ngàn](#)
[Chương 175: Cường Sát](#)
[Chương 176: Đồng Tâm](#)
[Chương 177: Gặp Mặt](#)
[Chương 178: Lại Tới](#)
[Chương 179: Nghịch Chuyển](#)
[Chương 180: Đấu Kiếm](#)
[Chương 181: Luyện Đan](#)
[Chương 182: Lên Đài](#)
[Chương 183: Đạo Võ Đột Phá](#)
[Chương 184: Diệt Cướp](#)
[Chương 185: Xuất Binh](#)
[Chương 186: Quân Nghị](#)
[Chương 187: Lấy Bộ Phá Kỳ](#)
[Chương 188: Phá Thành](#)

[Chương 189: Giấu Diễm](#)
[Chương 190: Tân Niên Yển](#)
[Chương 191: Cắt Đất Mà Phong](#)
[Chương 192: Lãnh Địa](#)
[Chương 193: Thành Hoàng Ấn](#)
[Chương 194: Thỏa Thuận](#)
[Chương 195: Hung Nhận](#)
[Chương 196: Tây Nhung](#)
[Chương 197: Tinh Quái](#)
[Chương 198: Kỳ Di](#)
[Chương 199: Trên Đường Đi Gặp](#)
[Chương 200: Chém Giết](#)
[Chương 201: Đầu Mối](#)
[Chương 202: Mặc Ấp](#)
[Chương 203: Giao Dịch](#)
[Chương 204: Long Mạch](#)
[Chương 205: Thu Lấy](#)
[Chương 206: Tứ Chuyển](#)
[Chương 207: Ngẫu Nhiên Gặp](#)
[Chương 208: Lều Trà](#)
[Chương 209: Như Bẻ Cành Khô](#)
[Chương 210: Luyện Khí](#)
[Chương 211: Lưu Vong](#)
[Chương 212: Tiết Lộ](#)
[Chương 213: Chiến Nghị](#)
[Chương 214: Hải Chiến](#)
[Chương 215: Đạo Nhân](#)
[Chương 216: Chiến Định](#)
[Chương 217: Chiến Sau](#)
[Chương 218: Quan Thiên](#)
[Chương 219: Truyền Đạo](#)
[Chương 220: Đế Phẩm](#)

[Chương 221: Mưu Tính](#)
[Chương 222: Trà Hoa](#)
[Chương 223: Kịch Đấu](#)
[Chương 224: Đến](#)
[Chương 225: Khúc Tư](#)
[Chương 226: Tộc Tru](#)
[Chương 227: Hiến Kim](#)
[Chương 228: Bao Vây](#)
[Chương 229: Ứng Mộ](#)
[Chương 230: Bố Trí](#)
[Chương 231: Phá Cục](#)
[Chương 232: Năm Thứ Sáu](#)
[Chương 233: Tụ Binh](#)
[Chương 234: Hợp Nghị](#)
[Chương 235: Công Thành](#)
[Chương 236: Phá Đi](#)
[Chương 237: Hợp Chiến](#)
[Chương 238: Người Bí Ẩn](#)
[Chương 239: Đột Kích Ban Đêm](#)
[Chương 240: Bí Thuật](#)
[Chương 241: Đạn Bạc](#)
[Chương 242: Khắc Thành](#)
[Chương 243: Mưa Dầm](#)
[Chương 244: Gian Nan](#)
[Chương 245: Quy Hoạch](#)
[Chương 246: Chương Dư](#)
[Chương 247: Phong Tước](#)
[Chương 248: Hai Phe](#)
[Chương 249: Lâm Chiến](#)
[Chương 250: Núi Lở](#)
[Chương 251: Phản Phệ](#)
[Chương 252: Hoàng Thiên](#)

[Chương 253: Vương Cùng Bá](#)
[Chương 254: Gây Rối](#)
[Chương 255: Nhìn Về Hướng Bắc](#)
[Chương 256: Tuần Đạo](#)
[Chương 257: Đại Hôn](#)
[Chương 258: Vô Định](#)
[Chương 259: Nhất Thống](#)
[Chương 260: Giao Long](#)
[Chương 261: Độ Kiếp](#)
[Chương 262: Đại Chiến](#)
[Chương 263: Sát Cục](#)
[Chương 264: Liễu Mạng](#)
[Chương 265: Khắc Phục Hậu Quả](#)
[Chương 266: Địa Thư](#)
[Chương 267: Xuất Quan](#)
[Chương 268: Lôi Kiếp](#)
[Chương 269: Quyết Ý](#)
[Chương 270: Cầm Vương](#)
[Chương 271: Diệt Môn](#)
[Chương 272: Đỉnh Lớn](#)
[Chương 273: Thần Phục](#)
[Chương 274: Năm Chuyển](#)
[Chương 275: Đơn Đạo](#)
[Chương 276: Long Hồ](#)
[Chương 277: Cửu Long](#)
[Chương 278: Anh Châu](#)
[Chương 279: Xưng Vương](#)
[Chương 280: Tế Thiên](#)
[Chương 281: Thiên Cơ](#)
[Chương 282: Phân Lưu](#)
[Chương 283: Nam Bắc](#)
[Chương 284: Báo Thù](#)

[Chương 285: Tà Vật](#)
[Chương 286: Trảm Giao](#)
[Chương 287: Chiến Sau](#)
[Chương 288: Thăm Dò](#)
[Chương 289: Phúc Địa](#)
[Chương 290: Vong Quốc](#)
[Chương 291: Đi Đến](#)
[Chương 292: Chiêu Hàng](#)
[Chương 293: Đấu Tướng](#)
[Chương 294: Đột Phá](#)
[Chương 295: Phía Nam](#)
[Chương 296: Lưu Dân](#)
[Chương 297: Bắc Phạt](#)
[Chương 298: Đông Trần](#)
[Chương 299: Vào Thành](#)
[Chương 300: Chê Trách](#)
[Chương 301: Chuyện Gặp](#)
[Chương 302: Bức Bách](#)
[Chương 303: Phong Lâm Hỏa Sơn](#)
[Chương 304: Đối Dịch](#)
[Chương 305: Giao Phong](#)
[Chương 306: Phi Kích](#)
[Chương 307: Truyền Thuyết](#)
[Chương 308: Đăng Cơ](#)
[Chương 309: Xế Chiều](#)
[Chương 310: Thần Phục](#)
[Chương 311: Thù Công](#)
[Chương 312: Sáu Chuyển](#)
[Chương 313: Việc Vật](#)
[Chương 314: Hoàng Thiên](#)
[Chương 315: Tiếp Xúc](#)
[Chương 316: Sơn Thôn](#)

[Chương 317: Quỷ Quái](#)
[Chương 318: Hoàn Đan](#)
[Chương 319: Đạo Nhân](#)
[Chương 320: Tình Huống](#)
[Chương 321: Bắc Thiết](#)
[Chương 322: Trộm Đổi](#)
[Chương 323: Thiết Phật](#)
[Chương 324: Thiên Quỷ](#)
[Chương 325: Thoát Thân](#)
[Chương 326: Đánh Chết](#)
[Chương 327: Độ Hóa](#)
[Chương 328: Lập Giáo](#)
[Chương 329: Hắc Vụ](#)
[Chương 330: Thiên Khóc](#)
[Chương 331: Thiên Quỷ](#)
[Chương 332: Đại Di Chuyển](#)
[Chương 333: Đại Kết Cục](#)
[Chương 0: Hoàn Thành Cảm Nghĩ](#)